HÀNH GIẢ HỮU TAM
Cái Nguyền Rủa Này
Thật Quá Tuyệt Vời

CÁI NGUYỀN RỦA NÀY THẬT QUÁ TUYỆT VỜI

Tác giả: Hành Giả Hữu Tam

Thể loại: Xuyên Không, Dị Giới, Huyền Ảo, YY, Vô Địch Lưu

Kho Ebook Free

—★—

Trần Vũ xuyên không đến cao võ thế giới, lại bị "Thế giới ý chí" phán định là người xâm nhập, thực hiện nguyền rủa.

【 hiệu quả nguyền rủa: Đảo ngược trạng thái 】

【 trong tu hành: Khí kình -1, -2, -1, -1. . . 】

【 Khi tập thể dục: Mập mạp +1; suy yếu +1; thể chất -1; lực lượng -1; tính nhẫn nại -1. . . 】

Trần Vũ: "Khinh người quá đáng! Lão tử không luyện!"

【 Khi lười biếng: Khí kình +1, +2, +2, +1. . . 】

【 Khi thức đêm : Khỏe mạnh +1; sức miễn dịch +1; tim phổi công năng +1; mỏi mệt -1. . . 】

【 túng dục bên trong: Khỏe mạnh +4; tinh lực +3; cường tráng +3; khí kình +20; tuổi thọ +2; thời gian hiền giả -5. . . 】

Cái này nguyền rủa. . .

Thật sự là quá tuyệt vời!

Table of Contents

- Chương 1: A ! Cái Nguyền Rủa này có BUG ?
- Chương 2: Cái nguyền rủa này quá tuyệt vời (1) Chương 2: Cái nguyền rủa này quá tuyệt vời (1)
- Chương 3: Cái nguyền rủa này quá tuyệt vời (2) Chương 3: Cái nguyền rủa này quá tuyệt vời (2)
- Chương 4: Nghiệp chướng à Chương 4: Nghiệp chướng à
- Chương 5: Cho hắn cái đại bức đâu! (1) Chương 5: Cho hắn cái đại bức đâu! (1)
- Chương 6: Cho hắn cái đại bức đâu! (2) Chương 6: Cho hắn cái đại bức đâu! (2)
- Chương 7: Chị chắc chắn là chị ruột của em (1) Chương 7: Chị chắc chắn là chị ruột của em (1)
- Chương 8: Chị chắc chắn là chị ruột của em (2) Chương 8: Chị chắc chắn là chị ruột của em (2)
- Chương 9: Thật xin lỗi, để ta chết đi (1) Chương 9: Thật xin lỗi, để ta chết đi (1)
- Chương 10: Thật xin lỗi, để ta chết đi (2) Chương 10: Thật xin lỗi, để ta chết đi (2)
- Chương 11: Thật không hợp lẽ thường Chương 11: Thật không hợp lẽ thường
- Chương 12: Để cho ta sờ sờ Chương 12: Để cho ta sờ sờ
- Chương 13: Hình bích Chương 13: Hình Bích
- Chương 14: Còn có thể khai trừ ta hay sao (1) Chương 14: Còn có thể khai trừ ta hay sao (1)
- Chương 15: Còn có thể khai trừ ta hay sao (2) Chương 15: Còn có thể khai trừ ta hay sao (2)
- Chương 16: Còn có thể khai trừ ta hay sao (3) Chương 16: Còn có thể khai trừ ta hay sao (3)
- Chương 17: Còn có thể khai trừ ta hay sao (4) Chương 17: Còn có thể khai trừ ta hay sao (4)
- Chương 18: Còn có thể khai trừ ta hay sao (5) Chương 18: Còn có thể khai trừ ta hay sao (5)
- Chương 19: Bà chủ chính là Phan Kim Liên! Chương 19: Bà chủ chính là Phan Kim Liên!
- Chương 20: Bán thuốc lá là một việc nguy hiểm (1) Chương 20: Bán thuốc lá là một việc nguy hiểm (1)

- Chương 21: Bán thuốc lá là một việc nguy hiểm (2) Chương 21: Bán thuốc lá là một việc nguy hiểm (2)
- Chương 22: Mẹ nó! Đây chính là thiên đường sao (1) Chương 22: Mẹ nó! Đây chính là thiên đường sao (1)
- Chương 23: Mẹ nó! Đây chính là thiên đường sao (2) Chương 23: Mẹ nó! Đây chính là thiên đường sao (2)
- Chương 24: Một ý nghĩ to gan (1) Chương 24: Một ý nghĩ to gan (1)
- Chương 25: Một ý nghĩ to gan (2) Chương 25: Một ý nghĩ to gan (2)
- Chương 26: Thời không môn số 341B Chương 26: Thời không môn số 341B
- Chương 27: Thực lực tăng vọt (1) Chương 27: Thực lực tăng vọt (1)
- Chương 28: Thực lực tăng vọt (2) Chương 28: Thực lực tăng vọt (2)
- Chương 29: Thực lực tăng vọt (3) Chương 29: Thực lực tăng vọt (3)
- Chương 30: Thực lực tăng vọt (4) Chương 30: Thực lực tăng vọt (4)
- Chương 31: Thực lực tăng vọt (5) Chương 31: Thực lực tăng vọt (5)
- Chương 32: Nhiều ý tưởng sáng tạo (1)
- Chương 33: Nhiều ý tưởng sáng tạo (2) Chương 33: Nhiều ý tưởng sáng tạo (2)
- Chương 34: Thời gian thi đại học đếm ngược (1) Chương 34: Thời gian thi đại học đếm ngược (1)
- Chương 35: Thời gian thi đại học đếm ngược (2) Chương 35: Thời gian thi đại học đếm ngược (2)
- Chương 36: Thời gian thi đại học đếm ngược (3) Chương 36: Thời gian thi đại học đếm ngược (3)
- Chương 37: Ta cùng tỷ phu vô cùng vui vẻ (1) Chương 37: Ta cùng tỷ phu vô cùng vui vẻ (1)
- Chương 38: Ta cùng tỷ phu vô cùng vui vẻ (2) Chương 38: Ta cùng tỷ phu vô cùng vui vẻ (2)
- Chương 39: Ta cùng tỷ phu vô cùng vui vẻ (3) Chương 39: Ta cùng tỷ phu vô cùng vui vẻ (3)
- Chương 40: Ta cùng tỷ phu vô cùng vui vẻ (4) Chương 40: Ta cùng tỷ phu vô cùng vui vẻ (4)
- Chương 41: Tâm sự giải quyết xong (1) Chương 41: Tâm sự

giải quyết xong (1)
- Chương 42: Tâm sự giải quyết xong (2) Chương 42: Tâm sự giải quyết xong (2)
- Chương 43: Bắt đầu thi đại học Chương 43: Bắt đầu thi đại học
- Chương 44: Xâm nhập (1) Chương 44: Xâm nhập (1)
- Chương 45: Xâm nhập (2) Chương 45: Xâm nhập (2)
- Chương 46: Xâm nhập (3) Chương 46: Xâm nhập (3)
- Chương 47: Chương 47: Xâm nhập (4)
- Chương 48: Xâm nhập (5) Chương 48: Xâm nhập (5)
- Chương 49: Địch nhân lần này thật tuyệt vời Chương 49: Địch nhân lần này thật tuyệt vời
- Chương 50: Ta nên lấy gì để cảm tạ các ngươi, chiến hữu của ta ? (1) Chương 50: Ta nên lấy gì để cảm tạ các ngươi, chiến hữu của ta ? (1)
- Chương 51: Ta nên lấy gì để cảm tạ các ngươi, chiến hữu của ta ? (2) Chương 51: Ta nên lấy gì để cảm tạ các ngươi, chiến hữu của ta ? (2)
- Chương 52: Ta nên lấy gì để cảm tạ các ngươi, chiến hữu của ta ? (3) Chương 52: Ta nên lấy gì để cảm tạ các ngươi, chiến hữu của ta ? (3)
- Chương 53: Tìm đường chết (1) Chương 53: Tìm đường chết (1)
- Chương 54: Tìm đường chết (2) Chương 54: Tìm đường chết (2)
- Chương 55: Tìm đường chết (3) Chương 55: Tìm đường chết (3)
- Chương 56: Tìm đường chết (4) Chương 56: Tìm đường chết (4)
- Chương 57: Chương 57: Tự chữa thương
- Chương 58: Mang con của ta đi buông lỏng một chút (1) Chương 58: Mang con của ta đi buông lỏng một chút (1)
- Chương 59: Chương 59: Mang con của ta đi buông lỏng một chút (2)
- Chương 60: Hôm nay phải sinh con, nhịn không được nữa rồi ! (1) Chương 60: Hôm nay phải sinh con, nhịn không được nữa rồi ! (1)
- Chương 61: Hôm nay phải sinh con, nhịn không được nữa rồi ! (2) Chương 61: Hôm nay phải sinh con, nhịn không được nữa rồi ! (2)

- Chương 62: Sinh tử một đường (1) Chương 62: Sinh tử một đường (1)
- Chương 63: Sinh tử một đường (2)
- Chương 64: Sinh tử một đường (3) Chương 64: Sinh tử một đường (3)
- Chương 65: Sinh tử một đường (4) Chương 65: Sinh tử một đường (4)
- Chương 66: Sinh tử một đường (5) Chương 66: Sinh tử một đường (5)
- Chương 67: Sinh tử một đường (6) Chương 67: Sinh tử một đường (6)
- Chương 68: Sinh tử một đường (7) Chương 68: Sinh tử một đường (7)
- Chương 69: Sinh tử một đường (8) Chương 69: Sinh tử một đường (8)
- Chương 70: Sinh tử một đường (9) Chương 70: Sinh tử một đường (9)
- Chương 71: Đan điền Chương 71: Đan điền
- Chương 72: Suy nghĩ tỉ mỉ mà sợ (1) Chương 72: Suy nghĩ tỉ mỉ mà sợ (1)
- Chương 73: Suy nghĩ tỉ mỉ mà sợ (2) Chương 73: Suy nghĩ tỉ mỉ mà sợ (2)
- Chương 74: Báo danh trường học (1) Chương 74: Báo danh trường học (1)
- Chương 75: Báo danh trường học (2) Chương 75: Báo danh trường học (2)
- Chương 76: Báo danh trường học (3) Chương 76: Báo danh trường học (3)
- Chương 77: Ta mặc kệ ngươi muốn nghĩ cái gì Chương 77: Ta mặc kệ ngươi muốn nghĩ cái gì
- Chương 78: Trả giá quỷ tài (1) Chương 78: Trả giá quỷ tài (1)
- Chương 79: Trả giá quỷ tài (2) Chương 79: Trả giá quỷ tài (2)
- Chương 80: Cái gọi là thiên tài (1)
- Chương 81: Cái gọi là thiên tài (2) Chương 81: Cái gọi là thiên tài (2)
- Chương 82: Thi đại học bắt đầu (1) Chương 82: Thi đại học bắt đầu (1)
- Chương 83: Thi đại học bắt đầu (2) Chương 83: Thi đại học

bắt đầu (2)
- Chương 84: Thi đại học bắt đầu (3) Chương 84: Thi đại học bắt đầu (3)
- Chương 85: Thi đại học bắt đầu (4) Chương 85: Thi đại học bắt đầu (4)
- Chương 86: Thi đại học bắt đầu (5) Chương 86: Thi đại học bắt đầu (5)
- Chương 87: Khi đang tiến hành thi đại học (1) Chương 87: Khi đang tiến hành thi đại học (1)
- Chương 88: Khi đang tiến hành thi đại học (3) Chương 88: Khi đang tiến hành thi đại học (3)
- Chương 89: Khi đang tiến hành thi đại học (4) Chương 89: Khi đang tiến hành thi đại học (4)
- Chương 90: Khi đang tiến hành thi đại học (5) Chương 90: Khi đang tiến hành thi đại học (5)
- Chương 91: Vị tiểu ca ca này, rất lãng (1) Chương 91: Vị tiểu ca ca này, rất lãng (1)
- Chương 92: Vị tiểu ca ca này, rất lãng (2) Chương 92: Vị tiểu ca ca này, rất lãng (2)
- Chương 93: Vị tiểu ca ca này, rất lãng (3) Chương 93: Vị tiểu ca ca này, rất lãng (3)
- Chương 94: Vị tiểu ca ca này, rất lãng (4) Chương 94: Vị tiểu ca ca này, rất lãng (4)
- Chương 95: Hoan nghênh bước vào kì thi đại học chân chính (1) Chương 95: Hoan nghênh bước vào kì thi đại học chân chính (1)
- Chương 96: Hoan nghênh bước vào kì thi đại học chân chính (2) Chương 96: Hoan nghênh bước vào kì thi đại học chân chính (2)
- Chương 97: Sân khấu này thuộc về các ngươi (1)
- Chương 98: Sân khấu này thuộc về các ngươi (2) Chương 98: Sân khấu này thuộc về các ngươi (2)
- Chương 99: Một kích, rung động toàn trường (1) Chương 99: Một kích, rung động toàn trường (1)
- Chương 100: Một kích, rung động toàn trường (2) Chương 100: Một kích, rung động toàn trường (2)
- Chương 101: Một kích, rung động toàn trường (3) Chương 101: Một kích, rung động toàn trường (3)
- Chương 102: Một kích, rung động toàn trường (4) Chương 102: Một kích, rung động toàn trường (4)

- Chương 103: Một kích, rung động toàn trường (5) Chương 103: Một kích, rung động toàn trường (5)
- Chương 104: Một kích, rung động toàn trường (6) Chương 104: Một kích, rung động toàn trường (6)
- Chương 105: Một kích, rung động toàn trường (7) Chương 105: Một kích, rung động toàn trường (7)
- Chương 106: Có hiệu trưởng như ông cũng không sai (1) Chương 106: Có hiệu trưởng như ông cũng không sai (1)
- Chương 107: Có hiệu trưởng như ông cũng không sai (2) Chương 107: Có hiệu trưởng như ông cũng không sai (2)
- Chương 108: Thiên phú chân chính (1) Chương 108: Thiên phú chân chính (1)
- Chương 109: Thiên phú chân chính (2) Chương 109: Thiên phú chân chính (2)
- Chương 110: Thiên phú chân chính (3) Chương 110: Thiên phú chân chính (3)
- Chương 111: Thiên phú chân chính (4) Chương 111: Thiên phú chân chính (4)
- Chương 112: Nghĩ đến chuyện buồn cười Chương 112: Nghĩ đến chuyện buồn cười
- Chương 113: Cứng rắn (1) Chương 113: Cứng rắn (1)
- Chương 114: Cứng rắn (2)
- Chương 115: Lão gia súc này mắng chửi người quá độc ác đi (1) Chương 115: Lão gia súc này mắng chửi người quá độc ác đi (1)
- Chương 116: Lão gia súc này mắng chửi người quá độc ác đi (2) Chương 116: Lão gia súc này mắng chửi người quá độc ác đi (2)
- Chương 117: Có một số việc dù nói thì phàm nhân cũng không hiểu (1) Chương 117: Có một số việc dù nói thì phàm nhân cũng không hiểu (1)
- Chương 118: Có một số việc dù nói thì phàm nhân cũng không hiểu (2) Chương 118: Có một số việc dù nói thì phàm nhân cũng không hiểu (2)
- Chương 119: Cô nàng này rất Kiều (1) Chương 119: Cô nàng này rất Kiều (1)
- Chương 120: Cô nàng này rất Kiều (2) Chương 120: Cô nàng này rất Kiều (2)
- Chương 121: Cô nàng này rất Kiều (3) Chương 121: Cô nàng này rất Kiều (3)

- Chương 122: Ngày, thường Chương 122: Ngày, thường
- Chương 123: Trận chiến tranh đoạt Trần Vũ (1) Chương 123: Trận chiến tranh đoạt Trần Vũ (1)
- Chương 124: Trận chiến tranh đoạt Trần Vũ (2) Chương 124: Trận chiến tranh đoạt Trần Vũ (2)
- Chương 125: Trận chiến tranh đoạt Trần Vũ (3) Chương 125: Trận chiến tranh đoạt Trần Vũ (3)
- Chương 126: Trận chiến tranh đoạt Trần Vũ (4) Chương 126: Trận chiến tranh đoạt Trần Vũ (4)
- Chương 127: Chính thức thi đấu (1) Chương 127: Chính thức thi đấu (1)
- Chương 128: Chính thức thi đấu (2) Chương 128: Chính thức thi đấu (2)
- Chương 129: Chính thức thi đấu (3) Chương 129: Chính thức thi đấu (3)
- Chương 130: Chính thức thi đấu (4) Chương 130: Chính thức thi đấu (4)
- Chương 131: Chính thức thi đấu (5) Chương 131: Chính thức thi đấu (5)
- Chương 132: Chính thức thi đấu (6)
- Chương 133: Chính thức thi đấu (7) Chương 133: Chính thức thi đấu (7)
- Chương 134: Lý do tất thắng (1) Chương 134: Lý do tất thắng (1)
- Chương 135: Lý do tất thắng (2) Chương 135: Lý do tất thắng (2)
- Chương 136: Lý do tất thắng (3) Chương 136: Lý do tất thắng (3)
- Chương 137: Lý do tất thắng (4) Chương 137: Lý do tất thắng (4)
- Chương 138: Nón xanh chi tranh (1) Chương 138: Nón xanh chi tranh (1)
- Chương 139: Nón xanh chi tranh (2) Chương 139: Nón xanh chi tranh (2)
- Chương 140: Nón xanh chi tranh (3) Chương 140: Nón xanh chi tranh (3)
- Chương 141: Nón xanh chi tranh (4) Chương 141: Nón xanh chi tranh (4)
- Chương 142: Nón xanh chi tranh (5) Chương 142: Nón xanh chi tranh (5)

- Chương 143: Nón xanh chi tranh (6) Chương 143: Nón xanh chi tranh (6)
- Chương 144: Trận chung kết của kỳ thi đại học (1) Chương 144: Trận chung kết của kỳ thi đại học (1)
- Chương 145: Trận chung kết của kỳ thi đại học (2) Chương 145: Trận chung kết của kỳ thi đại học (2)
- Chương 146: Trận chung kết của kỳ thi đại học (3) Chương 146: Trận chung kết của kỳ thi đại học (3)
- Chương 147: Trận chung kết của kỳ thi đại học (4) Chương 147: Trận chung kết của kỳ thi đại học (4)
- Chương 148: Trận chung kết của kỳ thi đại học (5)
- Chương 149: Trận chung kết của kỳ thi đại học (6) Chương 149: Trận chung kết của kỳ thi đại học (6)
- Chương 150: Ta có thể chịu đựng hắc ám (1) Chương 150: Ta có thể chịu đựng hắc ám (1)
- Chương 151: Ta có thể chịu đựng hắc ám (2) Chương 151: Ta có thể chịu đựng hắc ám (2)
- Chương 152: Ngươi không kém hơn bất kỳ ai (1) Chương 152: Ngươi không kém hơn bất kỳ ai (1)
- Chương 153: Ngươi không kém hơn bất kỳ ai (2) Chương 153: Ngươi không kém hơn bất kỳ ai (2)
- Chương 154: Ngươi không kém hơn bất kỳ ai (2) Chương 154: Ngươi không kém hơn bất kỳ ai (2)
- Chương 155: Ngươi không kém hơn bất kỳ ai (3) Chương 155: Ngươi không kém hơn bất kỳ ai (3)
- Chương 156: Ngươi không kém hơn bất kỳ ai (4) Chương 156: Ngươi không kém hơn bất kỳ ai (4)
- Chương 157: Kết thúc thi đại học Chương 157: Kết thúc thi đại học
- Chương 158: Trạng nguyên Chương 158: Trạng nguyên
- Chương 159: Hai chị em nhà họ Mã (1) Chương 159: Hai chị em nhà họ Mã (1)
- Chương 160: Hai chị em nhà họ Mã (2) Chương 160: Hai chị em nhà họ Mã (2)
- Chương 161: Phục sinh dược tề (1) Chương 161: Phục sinh dược tề (1)
- Chương 162: Phục sinh dược tề (2) Chương 162: Phục sinh dược tề (2)
- Chương 163: Phục sinh dược tề (3) Chương 163: Phục sinh dược tề (3)

- Chương 164: Phục sinh dược tề (4) Chương 164: Phục sinh dược tề (4)
- Chương 165: Ngươi có bao nhiêu vinh hạnh ? (1)
- Chương 166: Ngươi có bao nhiêu vinh hạnh ? (2) Chương 166: Ngươi có bao nhiêu vinh hạnh (2)
- Chương 167: Lại vào dị cảnh (1) Chương 167: Lại vào dị cảnh (1)
- Chương 168: Lại vào dị cảnh (2) Chương 168: Lại vào dị cảnh (2)
- Chương 169: Lại vào dị cảnh (3) Chương 169: Lại vào dị cảnh (3)
- Chương 170: Lại vào dị cảnh (4) Chương 170: Lại vào dị cảnh (4)
- Chương 171: Lại vào dị cảnh (5) Chương 171: Lại vào dị cảnh (5)
- Chương 172: Lại vào dị cảnh (6) Chương 172: Lại vào dị cảnh (6)
- Chương 173: BB (1) Chương 173: BB (1)
- Chương 174: BB (2) Chương 174: BB (2)
- Chương 175: BB (3) Chương 175: BB (3)
- Chương 176: BB (4) Chương 176: BB (4)
- Chương 177: Không hổ là nhân loại (1) Chương 177: Không hổ là nhân loại (1)
- Chương 178: Không hổ là nhân loại (2) Chương 178: Không hổ là nhân loại (2)
- Chương 179: Không hổ là nhân loại (3) Chương 179: Không hổ là nhân loại (3)
- Chương 180: Ngõ hẹp gặp nhau (1) Chương 180: Ngõ hẹp gặp nhau (1)
- Chương 181: Ngõ hẹp gặp nhau (2) Chương 181: Ngõ hẹp gặp nhau (2)
- Chương 182: Ngõ hẹp gặp nhau (3) Chương 182: Ngõ hẹp gặp nhau (3)
- Chương 183: Kiếm khí, tung hoành ! (1) Chương 183: Kiếm khí, tung hoành ! (1)
- Chương 184: Kiếm khí, tung hoành (2) Chương 184: Kiếm khí, tung hoành ! (2)
- Chương 185: Kiếm khí, tung hoành ! (3) Chương 185: Kiếm khí, tung hoành (3)
- Chương 186: Kiếm khí, tung hoành ! (4) Chương 186: Kiếm

khí, tung hoành ! (4)
- Chương 187: Thoáng hiện Chương 187: Thoáng hiện
- Chương 188: Trở về nhà (1) Chương 188: Trở về nhà (1)
- Chương 189: Trở về nhà (2) Chương 189: Trở về nhà (2)
- Chương 190: Lấy tay ngươi, cầm ta vì kiếm (1) Chương 190: Lấy tay ngươi, cầm ta vì kiếm (1)
- Chương 191: Lấy tay ngươi, cầm ta vì kiếm (2) Chương 191: Lấy tay ngươi, cầm ta vì kiếm (2)
- Chương 192: Lấy tay ngươi, cầm ta vì kiếm (3) Chương 192: Lấy tay ngươi, cầm ta vì kiếm (3)
- Chương 193: Lấy tay ngươi, cầm ta vì kiếm (4) Chương 193: Lấy tay ngươi, cầm ta vì kiếm (4)
- Chương 194: Trở về (1) Chương 194: Trở về (1)
- Chương 195: Trở về (2)
- Chương 196: Trở về (3) Chương 196: Trở về (3)
- Chương 197: Trở về (4) Chương 197: Trở về (4)
- Chương 198: Khi đó… nó còn rất gầy (1) Chương 198: Khi đó… nó còn rất gầy (1)
- Chương 199: Khi đó… nó còn rất gầy (2) Chương 199: Khi đó… nó còn rất gầy (2)
- Chương 200: Một tay giao tiền, một tay giao mệnh (1) Chương 200: Một tay giao tiền, một tay giao mệnh (1)
- Chương 201: Một tay giao tiền, một tay giao mệnh (2) Chương 201: Một tay giao tiền, một tay giao mệnh (2)
- Chương 202: Một tay giao tiền, một tay giao mệnh (3) Chương 202: Một tay giao tiền, một tay giao mệnh (3)
- Chương 203: Một tay giao tiền, một tay giao mệnh (4) Chương 204: Một tay giao tiền, một tay giao mệnh (4)
- Chương 204: Máu của nhà tư bản (1) Chương 204: Máu của nhà tư bản (1)
- Chương 205: Máu của nhà tư bản (2) Chương 205: Máu của nhà tư bản (2)
- Chương 206: Đoạn dã Chương 206: Đoạn dã
- Chương 207: Ta không nên ở trong xe (1) Chương 207: Ta không nên ở trong xe (1)
- Chương 208: Ta không nên ở trong xe (2) Chương 208: Ta không nên ở trong xe (2)
- Chương 209: Ta không nên ở trong xe (3) Chương 209: Ta không nên ở trong xe (3)
- Chương 210: Đột kích (1)

- Chương 211: Đột kích (2) Chương 211: Đột kích (2)
- Chương 212: Đột kích (3) Chương 212: Đột kích (3)
- Chương 213: Đột kích (4) Chương 213: Đột kích (4)
- Chương 214: Toàn bộ bị bắt (1) Chương 214: Toàn bộ bị bắt (1)
- Chương 215: Toàn bộ bị bắt (2) Chương 215: Toàn bộ bị bắt (2)
- Chương 216: Hội Công Bình (1) Chương 216: Hội Công Bình (1)
- Chương 217: Hội Công Bình (2) Chương 217: Hội Công Bình (2)
- Chương 218: Hội Công Bình (3) Chương 218: Hội Công Bình (3)
- Chương 219: Hội Công Bình (4) Chương 219: Hội Công Bình (4)
- Chương 220: Lời chúc tốt đẹp (1) Chương 220: Lời chúc tốt đẹp (1)
- Chương 221: Lời chúc tốt đẹp (2) Chương 221: Lời chúc tốt đẹp (2)
- Chương 222: Lời chúc tốt đẹp (3) Chương 222: Lời chúc tốt đẹp (3)
- Chương 223: Sân trường to lớn, đều nằm trong tay Chương 223: Sân trường to lớn, đều nằm trong tay
- Chương 224: Bát Hoang Diêu (1) Chương 224: Bát Hoang Diêu (1)
- Chương 225: Bát Hoang Diêu (2) Chương 225: Bát Hoang Diêu (2)
- Chương 226: Chợ đen Kinh thành (1) Chương 226: Chợ đen Kinh Thành (1)
- Chương 227: Chợ đen Kinh thành (2) Chương 227: Chợ đen Kinh Thành (2)
- Chương 228: Tinh thần không bình thường (1)
- Chương 229: Tinh thần không bình thường (2) Chương 229: Tinh thần không bình thường (2)
- Chương 230: Tinh thần không bình thường (3) Chương 230: Tinh thần không bình thường (3)
- Chương 231: Tinh thần không bình thường (4) Chương 231: Tinh thần không bình thường (4)
- Chương 232: Tinh thần không bình thường (5) Chương 232: Tinh thần không bình thường (5)

- Chương 233: Tinh thần không bình thường (6) Chương 233: Tinh thần không bình thường (6)
- Chương 234: Tự diệt bất động bạo thể (1) Chương 234: Tự Diệt Bất Động Bạo Thể (1)
- Chương 235: Tự diệt bất động bạo thể (2) Chương 235: Tự Diệt Bất Động Bạo Thể (2)
- Chương 236: Vật thí nghiệm (1) Chương 236: Vật thí nghiệm (1)
- Chương 237: Vật thí nghiệm (2) Chương 237: Vật thí nghiệm (2)
- Chương 238: Khai giảng (1) Chương 238: Khai giảng (1)
- Chương 239: Khai giảng (2) Chương 239: Khai giảng (2)
- Chương 240: Khai giảng (3) Chương 240: Khai giảng (3)
- Chương 241: Khai giảng (4) Chương 241: Khai giảng (4)
- Chương 242: Khai giảng (5) Chương 242: Khai giảng (5)
- Chương 243: Khai giảng (6) Chương 243: Khai giảng (6)
- Chương 244: Lớp tinh anh (1) Chương 244: Lớp tinh anh (1)
- Chương 245: Lớp tinh anh (2) Chương 245: Lớp tinh anh (2)
- Chương 246: Lớp tinh anh (3) Chương 246: Lớp tinh anh (3)
- Chương 247: Lớp tinh anh (4)
- Chương 248: Lớp tinh anh (5) Chương 248: Lớp tinh anh (5)
- Chương 249: Mục tiêu: Phong tục tiếm Chương 249: Mục tiêu: Phong tục tiếm
- Chương 250: Sự kiện võ giả liên tục tử vong (1) Chương 250: Sự kiện võ giả liên tục tử vong (1)
- Chương 251: Sự kiện võ giả liên tục tử vong (2) Chương 251: Sự kiện võ giả liên tục tử vong (2)
- Chương 252: Sự kiện võ giả liên tục tử vong (3) Chương 252: Sự kiện võ giả liên tục tử vong (3)
- Chương 253: Sự kiện võ giả liên tục tử vong (4) Chương 253: Sự kiện võ giả liên tục tử vong (4)
- Chương 254: Vực thẳm kinh hoàng (1) Chương 254: Vực thẳm kinh hoàng (1)
- Chương 255: Vực thẳm kinh hoàng (2) Chương 255: Vực thẳm kinh hoàng (2)
- Chương 256: Vực thẳm kinh hoàng (3) Chương 256: Vực thẳm kinh hoàng (3
- Chương 257: Vực thẳm kinh hoàng (4) Chương 257: Vực thẳm kinh hoàng (4)
- Chương 258: Vực thẳm kinh hoàng (5) Chương 258: Vực

thẳm kinh hoàng (5)
- Chương 259: Anh hùng . Trần Vũ Chương 259: Anh hùng . Trần Vũ
- Chương 260: Cặn bã nam . Trần Vũ (1) Chương 260: Cặn bã nam . Trần Vũ (1)
- Chương 261: Cặn bã nam . Trần Vũ (2) Chương 261: Cặn bã nam . Trần Vũ (2)
- Chương 262: Người, có 369 đẳng (1) Chương 262: Người, có 369 đẳng (1)
- Chương 263: Người, có 369 đẳng (2) Chương 263: Người, có 369 đẳng (2)
- Chương 264: Người, có 369 đẳng (3) Chương 264: Người, có 369 đẳng (3)
- Chương 265: Người, có 369 đẳng (4) Chương 265: Người, có 369 đẳng (4)
- Chương 266: Người, có 369 đẳng (5)
- Chương 267: Thiên hạ khổ vì võ giả lâu rồi Chương 267: Thiên hạ khổ vì võ giả lâu rồi
- Chương 268: Hồi kinh (1) Chương 268: Hồi kinh (1)
- Chương 269: Hồi kinh (2) Chương 269: Hồi kinh (2)
- Chương 270: Hồi kinh (3) Chương 270: Hồi kinh (3)
- Chương 271: Hồi kinh (4) Chương 271: Hồi kinh (4)
- Chương 272: Hồi kinh (5) Chương 272: Hồi kinh (5)
- Chương 273: Hồi kinh (6) Chương 273: Hồi kinh (6)
- Chương 274: Đạo hữu, xin dừng bước (1) Chương 274: Đạo hữu, xin dừng bước (1)
- Chương 275: Đạo hữu, xin dừng bước (2) Chương 275: Đạo hữu, xin dừng bước (2)
- Chương 276: Đạo hữu, xin dừng bước (3) Chương 276: Đạo hữu, xin dừng bước (3)
- Chương 277: Cậu bé ngoan . Trần Vũ (1) Chương 277: Cậu bé ngoan . Trần Vũ (1)
- Chương 278: Cậu bé ngoan . Trần Vũ (2) Chương 278: Cậu bé ngoan . Trần Vũ (2)
- Chương 279: Nữ nhân thích nam nhân bá đạo (1) Chương 279: Nữ nhân thích nam nhân bá đạo (1)
- Chương 280: Nữ nhân thích nam nhân bá đạo (2) Chương 280: Nữ nhân thích nam nhân bá đạo (2)
- Chương 281: Chờ một lần chính là một ngày (1) Chương 281: Chờ một lần chính là một ngày (1)

- Chương 282: Chờ một lần chính là một ngày (2) Chương 282: Chờ một lần chính là một ngày (2)
- Chương 283: Mục tiêu: chiến, pháp, mục toàn tu (1) Chương 283: Mục tiêu: Chiến, pháp, mục toàn tu (1)
- Chương 284: Mục tiêu: Chiến, pháp, mục toàn tu (2)
- Chương 285: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (1) Chương 285: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (1)
- Chương 286: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (2) Chương 286: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (2)
- Chương 287: Lại quay về thành phố Đường (1) Chương 287: Lại quay về thành phố Đường (1)
- Chương 288: Lại quay về thành phố Đường (2) Chương 288: Lại quay về thành phố Đường (2)
- Chương 289: Lại quay về thành phố Đường (3) Chương 289: Lại quay về thành phố Đường (3)
- Chương 290: Lại quay về thành phố Đường (4) Chương 290: Lại quay về thành phố Đường (4)
- Chương 291: Lại quay về thành phố Đường (5) Chương 291: Lại quay về thành phố Đường (5)
- Chương 292: Lại quay về thành phố Đường (6) Chương 292: Lại quay về thành phố Đường (6)
- Chương 293: Nằm ngửa (1) Chương 293: Nằm ngửa (1)
- Chương 294: Nằm ngửa (2) Chương 294: Nằm ngửa (2)
- Chương 295: Luật nhân loại (1) Chương 295: Luật nhân loại (1)
- Chương 296: Luật nhân loại (2) Chương 296: Luật nhân loại (2)
- Chương 297: Tinh thần lực tăng vọt (1) Chương 297: Tinh thần lực tăng vọt (1)
- Chương 298: Tinh thần lực tăng vọt (2) Chương 298: Tinh thần lực tăng vọt (2)
- Chương 299: Cứu viện (1) Chương 299: Cứu viện (1)
- Chương 300: Cứu viện (2)
- Chương 301: Cứu viện (3) Chương 301: Cứu viện (3)
- Chương 302: Cứu viện (4) Chương 302: Cứu viện (4)
- Chương 303: Cứu viện (5) Chương 303: Cứu viện (5)
- Chương 304: Cứu viện (6) Chương 304: Cứu viện (6)
- Chương 305: Đại trí tuệ (1) Chương 305: Đại trí tuệ (1)
- Chương 306: Đại trí tuệ (2) Chương 306: Đại trí tuệ (2)
- Chương 307: Đại trí tuệ (3) Chương 307: Đại trí tuệ (3)

- Chương 308: Đại trí tuệ (4) Chương 308: Đại trí tuệ (4)
- Chương 309: Đại trí tuệ (5) Chương 309: Đại trí tuệ (5)
- Chương 310: Đại trí tuệ (6) Chương 310: Đại trí tuệ (6)
- Chương 311: Sợ thiếu một tri kỷ vậy (1) Chương 311: Sợ thiếu một tri kỷ vậy (1)
- Chương 312: Sợ thiếu một tri kỷ vậy (2) Chương 312: Sợ thiếu một tri kỷ vậy (2)
- Chương 313: Sợ thiếu một tri kỷ vậy (3) Chương 313: Sợ thiếu một tri kỷ vậy (3)
- Chương 314: Lần 3 vào dị cảnh (1) Chương 314: Lần 3 vào dị cảnh (1)
- Chương 315: Lần 3 vào dị cảnh (2) Chương 315: Lần 3 vào dị cảnh (2)
- Chương 316: Lần 3 vào dị cảnh (3) Chương 316: Lần 3 vào dị cảnh (3)
- Chương 317: Lần 3 vào dị cảnh (4)
- Chương 318: Mâu thuẫn không có cách giải (1) Chương 318: Mâu thuẫn không có cách giải (1)
- Chương 319: Mâu thuẫn không có cách giải (2) Chương 319: Mâu thuẫn không có cách giải (2)
- Chương 320: Bất truyền tuyệt học (1) Chương 320: Bất truyền tuyệt học (1)
- Chương 321: Bất truyền tuyệt học (2) Chương 321: Bất truyền tuyệt học (2)
- Chương 322: Bất truyền tuyệt học (3) Chương 322: Bất truyền tuyệt học (3)
- Chương 323: Bất truyền tuyệt học (4) Chương 323: Bất truyền tuyệt học (4)
- Chương 324: Thú triều đột kích (1) Chương 324: Thú triều đột kích (1)
- Chương 325: Thú triều đột kích (2) Chương 325: Thú triều đột kích (2)
- Chương 326: Nhiệm vụ cấp A Chương 326: Nhiệm vụ cấp A
- Chương 327: Thực lực tăng lên (1) Chương 327: Thực lực tăng lên (1)
- Chương 328: Thực lực tăng lên (2) Chương 328: Thực lực tăng lên (2)
- Chương 329: Một kiếm chém cấp 3 (1) Chương 329: Một kiếm chém cấp 3 (1)
- Chương 330: Một kiếm chém cấp 3 (2) Chương 330: Một

kiếm chém cấp 3 (2)
- Chương 331: Một kiếm chém cấp 3 (3) Chương 331: Một kiếm chém cấp 3 (3)
- Chương 332: Một kiếm chém cấp 3 (4) Chương 332: Một kiếm chém cấp 3 (4)
- Chương 333: Nghệ nhân (1) Chương 333: Nghệ nhân (1)
- Chương 334: Nghệ nhân (2) Chương 334: Nghệ nhân (2)
- Chương 335: Nghệ nhân (3) Chương 335: Nghệ nhân (3)
- Chương 336: Thế như chẻ tre (1)
- Chương 337: Thế như chẻ tre (2) Chương 337: Thế như chẻ tre (2)
- Chương 338: Thế như chẻ tre (3) Chương 338: Thế như chẻ tre (3)
- Chương 339: Tình thế chắc chắn phải chết (1) Chương 339: Tình thế chắc chắn phải chết (1)
- Chương 340: Tình thế chắc chắn phải chết (2) Chương 340: Tình thế chắc chắn phải chết (2)
- Chương 341: Tình thế chắc chắn phải chết (3) Chương 341: Tình thế chắc chắn phải chết (3)
- Chương 342: Tình thế chắc chắn phải chết (4) Chương 342: Tình thế chắc chắn phải chết (4)
- Chương 343: Tử đấu (1) Chương 343: Tử đấu (1)
- Chương 344: Tử đấu (2) Chương 344: Tử đấu (2)
- Chương 345: Tụ khí trận cấp 4 (1) Chương 345: Tụ khí trận cấp 4 (1)
- Chương 346: Tụ khí trận cấp 4 (2) Chương 346: Tụ khí trận cấp 4 (2)
- Chương 347: Tụ khí trận cấp 4 (3) Chương 347: Tụ khí trận cấp 4 (3)
- Chương 348: Toàn diệt (1) Chương 348: Toàn diệt (1)
- Chương 349: Toàn diệt (2) Chương 349: Toàn diệt (2)
- Chương 350: Tiểu Mẫu Ngưu nổ (1) Chương 350: Tiểu Mẫu Ngưu nổ (1)
- Chương 351: Tiểu Mẫu Ngưu nổ (2) Chương 351: Tiểu Mẫu Ngưu nổ (2)
- Chương 352: Tiểu Mẫu Ngưu nổ (3) Chương 352: Tiểu Mẫu Ngưu nổ (3)
- Chương 353: Lại nổ (1)
- Chương 354: Lại nổ (2) Chương 354: Lại nổ (2)
- Chương 355: Lại nổ (3) Chương 355: Lại nổ (3)

- Chương 356: Thay đổi nhân viên an ninh (1) Chương 356: Thay đổi nhân viên an ninh (1)
- Chương 357: Thay đổi nhân viên an ninh (2) Chương 357: Thay đổi nhân viên an ninh (2)
- Chương 358: Thay đổi nhân viên an ninh (3) Chương 358: Thay đổi nhân viên an ninh (3)
- Chương 359: Thay đổi nhân viên an ninh (4) Chương 359: Thay đổi nhân viên an ninh (4)
- Chương 360: Thay đổi nhân viên an ninh (5) Chương 360: Thay đổi nhân viên an ninh (5)
- Chương 361: Thay đổi nhân viên an ninh (6) Chương 361: Thay đổi nhân viên an ninh (6)
- Chương 362: Tiêu trừ dị thú (1) Chương 362: Tiêu trừ dị thú (1)
- Chương 363: Tiêu trừ dị thú (2) Chương 363: Tiêu trừ dị thú (2)
- Chương 364: Tiêu trừ dị thú (3) Chương 364: Tiêu trừ dị thú (3)
- Chương 365: Tiêu trừ dị thú (4) Chương 365: Tiêu trừ dị thú (4)
- Chương 366: Tiêu trừ dị thú (5) Chương 366: Tiêu trừ dị thú (5)
- Chương 367: Tiêu trừ dị thú (6) Chương 367: Tiêu trừ dị thú (6)
- Chương 368: Tiêu trừ dị thú (7) Chương 368: Tiêu trừ dị thú (7)
- Chương 369: Tiêu trừ dị thú (8) Chương 369: Tiêu trừ dị thú (8)
- Chương 370: Tiêu trừ dị thú (9) Chương 370: Tiêu trừ dị thú (9)
- Chương 371: Tiêu trừ dị thú (10)
- Chương 372: Tiêu trừ dị thú (11) Chương 372: Tiêu trừ dị thú (11)
- Chương 373: Tiêu trừ dị thú (12) Chương 373: Tiêu trừ dị thú (12)
- Chương 374: Tiêu trừ dị thú (13) Chương 374: Tiêu trừ dị thú (13)
- Chương 375: Tiêu trừ dị thú (14) Chương 375: Tiêu trừ dị thú (14)
- Chương 376: Tiêu trừ dị thú (15) Chương 376: Tiêu trừ dị

thú (15)
- Chương 377: Tiêu trừ dị thú (16) Chương 377: Tiêu trừ dị thú (16)
- Chương 378: Tiêu trừ dị thú (17) Chương 378: Tiêu trừ dị thú (17)
- Chương 379: Bước tiến gian nan (1) Chương 379: Bước tiến gian nan (1)
- Chương 380: Bước tiến gian nan (2) Chương 380: Bước tiến gian nan (2)
- Chương 381: Trí tuệ phàm nhân (1) Chương 381: Trí tuệ phàm nhân (1)
- Chương 382: Trí tuệ phàm nhân (2) Chương 382: Trí tuệ phàm nhân (2)
- Chương 383: Trí tuệ phàm nhân (3) Chương 383: Trí tuệ phàm nhân (3)
- Chương 384: Trí tuệ phàm nhân (4) Chương 384: Trí tuệ phàm nhân (4)
- Chương 385: Trí tuệ phàm nhân (5) Chương 385: Trí tuệ phàm nhân (5)
- Chương 386: Trí tuệ phàm nhân (6) Chương 386: Trí tuệ phàm nhân (6)
- Chương 387: Trí tuệ phàm nhân (7) Chương 387: Trí tuệ phàm nhân (7)
- Chương 388: Vũ ca, đến lúc bốc bát họ rồi (1) Chương 388: Vũ ca, đến lúc bốc bát họ rồi (1)
- Chương 389: Vũ ca, đến lúc bốc bát họ rồi (2)
- Chương 390: Vũ ca, đến lúc bốc bát họ rồi (3) Chương 390: Vũ ca, đến lúc bốc bát họ rồi (3)
- Chương 391: Trực tiếp xin nhẹ một cánh tay (1) Chương 391: Trực tiếp xin nhẹ một cánh tay (1)
- Chương 392: Trực tiếp xin nhẹ một cánh tay (2) Chương 392: Trực tiếp xin nhẹ một cánh tay (2)
- Chương 393: Trực tiếp xin nhẹ một cánh tay (3) Chương 393: Trực tiếp xin nhẹ một cánh tay (3)
- Chương 394: Trực tiếp xin nhẹ một cánh tay (4) Chương 394: Trực tiếp xin nhẹ một cánh tay (4)
- Chương 395: Trực tiếp xin nhẹ một cánh tay (5) Chương 395: Trực tiếp xin nhẹ một cánh tay (5)
- Chương 396: Trực tiếp xin nhẹ một cánh tay (6) Chương 396: Trực tiếp xin nhẹ một cánh tay (6)

- Chương 397: Trực tiếp xin nhẹ một cánh tay (7) Chương 397: Trực tiếp xin nhẹ một cánh tay (7)
- Chương 398: Trực tiếp xin nhẹ một cánh tay (8) Chương 398: Trực tiếp xin nhẹ một cánh tay (8)
- Chương 399: Trực tiếp xin nhẹ một cánh tay (9) Chương 399: Trực tiếp xin nhẹ một cánh tay (9)
- Chương 400: Kinh đào lãng hải (1) Chương 400: Kinh đào lãng hải (1)
- Chương 401: Kinh đào lãng hải (2) Chương 401: Kinh đào lãng hải (2)
- Chương 402: Nhân viên an ninh mới (1) Chương 402: Nhân viên an ninh mới (1)
- Chương 403: Nhân viên an ninh mới (2) Chương 403: Nhân viên an ninh mới (2)
- Chương 404: Nhân viên an ninh mới (3) Chương 404: Nhân viên an ninh mới (3)
- Chương 405: Nhân viên an ninh mới (4) Chương 405: Nhân viên an ninh mới (4)
- Chương 406: Nhiệm vụ bắt buộc cấp A (1)
- Chương 407: Nhiệm vụ bắt buộc cấp A (2) Chương 407: Nhiệm vụ bắt buộc cấp A (2)
- Chương 408: Trận chiến của Trần Vũ (1) Chương 408: Trận chiến của Trần Vũ (1)
- Chương 409: Trận chiến của Trần Vũ (2) Chương 409: Trận chiến của Trần Vũ (2)
- Chương 410: Trận chiến của Trần Vũ (3) Chương 410: Trận chiến của Trần Vũ (3)
- Chương 411: Trận chiến của Trần Vũ (4) Chương 411: Trận chiến của Trần Vũ (4)
- Chương 412: Tôi giao lại em gái của mình cho cậu đó (1) Chương 412: Tôi giao lại em gái của mình cho cậu đó (1)
- Chương 413: Tôi giao lại em gái của mình cho cậu đó (2) Chương 413: Tôi giao lại em gái của mình cho cậu đó (2)
- Chương 414: Tôi giao lại em gái của mình cho cậu đó (3) Chương 414: Tôi giao lại em gái của mình cho cậu đó (3)
- Chương 415: Tôi giao lại em gái của mình cho cậu đó (4) Chương 415: Tôi giao lại em gái của mình cho cậu đó (4)
- Chương 416: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (1) Chương 416: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (1)
- Chương 417: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (2)

Chương 417: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (2)
- Chương 418: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (3)
Chương 418: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (3)
- Chương 419: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (4)
Chương 419: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (4)
- Chương 420: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (5)
Chương 420: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (5)
- Chương 421: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (6)
Chương 421: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (6)
- Chương 422: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (7)
- Chương 423: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (8)
Chương 423: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (8)
- Chương 424: Giải đấu các trưởng đại học trên thế giới (9)
Chương 424: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (9)
- Chương 425: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (10)
Chương 425: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (10)
- Chương 426: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (11)
Chương 426: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (11)
- Chương 427: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (12)
Chương 427: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (12)
- Chương 428: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (13)
Chương 428: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (13)
- Chương 429: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (14)
Chương 429: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (14)
- Chương 430: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (15)
Chương 430: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (15)
- Chương 431: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (16)
Chương 431: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (16)
- Chương 432: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (17)
Chương 432: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (17)
- Chương 433: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (18)
Chương 433: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (18)
- Chương 434: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (19)
Chương 434: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (19)
- Chương 435: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (20)
Chương 435: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (20)
- Chương 436: Huyết tinh đào thải (1) Chương 436: Huyết tinh đào thải (1)
- Chương 437: Huyết tinh đào thải (2) Chương 437: Huyết tinh đào thải (2)

- Chương 438: Huyết tinh đào thải (3) Chương 438: Huyết tinh đào thải (3)
- Chương 439: Huyết tinh đào thải (4) Chương 439: Huyết tinh đào thải (4)
- Chương 440: Huyết tinh đào thải (5)
- Chương 441: Huyết tinh đào thải (6) Chương 441: Huyết tinh đào thải (6)
- Chương 442: Huyết tinh đào thải (7) Chương 442: Huyết tinh đào thải (7)
- Chương 443: Huyết tinh đào thải (8) Chương 443: Huyết tinh đào thải (8)
- Chương 444: Huyết tinh đào thải (9) Chương 444: Huyết tinh đào thải (9)
- Chương 445: Huyết tinh đào thải (10) Chương 445: Huyết tinh đào thải (10)
- Chương 446: Huyết tinh đào thải (11) Chương 446: Huyết tinh đào thải (11)
- Chương 447: Huyết tinh đào thải (12) Chương 447: Huyết tinh đào thải (12)
- Chương 448: Chém giết (1) Chương 448: Chém giết (1)
- Chương 449: Chém giết (2) Chương 449: Chém giết (2)
- Chương 450: Chém giết (3) Chương 450: Chém giết (3)
- Chương 451: Chém giết (4) Chương 451: Chém giết (4)
- Chương 452: Chém giết (5) Chương 452: Chém giết (5)
- Chương 453: Vua của các ngươi, trở lại rồi (1) Chương 453: Vua của các ngươi, trở lại rồi (1)
- Chương 454: Vua của các ngươi, trở lại rồi (2)
- Chương 455: Vua của các ngươi, trở lại rồi (3) Chương 455: Vua của các ngươi, trở lại rồi (3)
- Chương 456: Vua của các ngươi, trở lại rồi (4) Chương 456: Vua của các ngươi, trở lại rồi (4)
- Chương 457: Vua của các ngươi, trở lại rồi (5) Chương 457: Vua của các ngươi, trở lại rồi (5)
- Chương 458: Đại chiến (1) Chương 458: Đại chiến (1)
- Chương 459: Đại chiến (2) Chương 459: Đại chiến (2)
- Chương 460: Đại chiến (3) Chương 460: Đại chiến (3)
- Chương 461: Đại chiến (4) Chương 461: Đại chiến (4)
- Chương 462: Đại chiến (5) Chương 462: Đại chiến (5)
- Chương 463: Đại chiến (6) Chương 463: Đại chiến (6)
- Chương 464: Đại chiến (7) Chương 464: Đại chiến (7)

- Chương 465: Đại chiến (8) Chương 465: Đại chiến (8)
- Chương 466: Kiếm nhi (1) Chương 466: Kiếm nhi (1)
- Chương 467: Kiếm nhi (2)
- Chương 468: Kiếm nhi (3) Chương 468: Kiếm nhi (3)
- Chương 469: Kiếm nhi (4) Chương 469: Kiếm nhi (4)
- Chương 470: Kiếm nhi (5) Chương 470: Kiếm nhi (5)
- Chương 471: Vòng đấu loại kết thúc (1) Chương 471: Vòng đấu loại kết thúc (1)
- Chương 472: Vòng đấu loại kết thúc (2) Chương 472: Vòng đấu loại kết thúc (2)
- Chương 473: Vòng đấu loại kết thúc (3) Chương 473: Vòng đấu loại kết thúc (3)
- Chương 474: Vòng đấu loại kết thúc (4) Chương 474: Vòng đấu loại kết thúc (4)
- Chương 475: Vòng đấu loại kết thúc (5) Chương 475: Vòng đấu loại kết thúc (5)
- Chương 476: Vòng đấu loại kết thúc (6) Chương 476: Vòng đấu loại kết thúc (6)
- Chương 477: Vòng đấu loại kết thúc (7) Chương 477: Vòng đấu loại kết thúc (7)
- Chương 478: Vòng đấu loại kết thúc (8) Chương 478: Vòng đấu loại kết thúc (8)
- Chương 479: Vòng đấu loại kết thúc (9) Chương 479: Vòng đấu loại kết thúc (9)
- Chương 480: Vòng đấu loại kết thúc (10) Chương 480: Vòng đấu loại kết thúc (10)
- Chương 481: Vòng đấu loại kết thúc (11)
- Chương 482: Vòng đấu loại kết thúc (12) Chương 482: Vòng đấu loại kết thúc (12)
- Chương 483: Vòng đấu loại kết thúc (13) Chương 483: Vòng đấu loại kết thúc (13)
- Chương 484: Hắc ám sắp đến (1) Chương 484: Hắc ám sắp đến (1)
- Chương 485: Hắc ám sắp đến (2) Chương 485: Hắc ám sắp đến (2)
- Chương 486: Hắc ám sắp đến (3) Chương 486: Hắc ám sắp đến (3)
- Chương 487: Hắc ám sắp đến (4) Chương 487: Hắc ám sắp đến (4)
- Chương 488: Hắc ám sắp đến (5) Chương 488: Hắc ám sắp

đến (5)
- Chương 489: Hắc ám sắp đến (6) Chương 489: Hắc ám sắp đến (6)
- Chương 490: Hắc ám sắp đến (7) Chương 490: Hắc ám sắp đến (7)
- Chương 491: Nắm chặt lấy tự do (1) Chương 491: Nắm chặt lấy tự do (1)
- Chương 492: Nắm chặt lấy tự do (2) Chương 492: Nắm chặt lấy tự do (2)
- Chương 493: Nắm chặt lấy tự do (3) Chương 493: Nắm chặt lấy tự do (3)
- Chương 494: Chiến thú triều (1) Chương 494: Chiến thú triều (1)
- Chương 495: Chiến thú triều (2) Chương 495: Chiến thú triều (2)
- Chương 496: Chiến thú triều (3)
- Chương 497: Chiến thú triều (4) Chương 497: Chiến thú triều (4)
- Chương 498: Chiến thú triều (5) Chương 498: Chiến thú triều (5)
- Chương 499: Chiến thú triều (6) Chương 499: Chiến thú triều (6)
- Chương 500: Chiến thú triều (7) Chương 500: Chiến thú triều (7)
- Chương 501: Chiến thú triều (8) Chương 501: Chiến thú triều (8)
- Chương 502: Chiến thú triều (9) Chương 502: Chiến thú triều (9)
- Chương 503: Chiến thú triều (10) Chương 503: Chiến thú triều (10)
- Chương 504: Chiến thú triều (11) Chương 504: Chiến thú triều (11)
- Chương 505: Chiến thú triều (12) Chương 505: Chiến thú triều (12)
- Chương 506: Chiến thú triều (13) Chương 506: Chiến thú triều (13)
- Chương 507: Chiến thú triều (14) Chương 507: Chiến thú triều (14)
- Chương 508: Chiến thú triều (15) Chương 508: Chiến thú triều (15)

- Chương 509: Chiến thú triều (16) Chương 509: Chiến thú triều (16)
- Chương 510: Chiến thú triều (17) Chương 510: Chiến thú triều (17)
- Chương 511: Chiến thú triều (18)
- Chương 512: Chiến thú triều (19) Chương 512: Chiến thú triều (19)
- Chương 513: Chiến thú triều (20) Chương 513: Chiến thú triều (20)
- Chương 514: Chiến thú triều (21) Chương 514: Chiến thú triều (21)
- Chương 515: Chiến thú triều (22) Chương 515: Chiến thú triều (22)
- Chương 516: Chiến thú triều (23) Chương 516: Chiến thú triều (23)
- Chương 517: Chiến thú triều (24) Chương 517: Chiến thú triều (24)
- Chương 518: Chiến thú triều (25) Chương 518: Chiến thú triều (25)
- Chương 519: Chiến thú triều (26) Chương 519: Chiến thú triều (26)
- Chương 520: Chiến thú triều (27) Chương 520: Chiến thú triều (27)
- Chương 521: Chiến thú triều (28) Chương 521: Chiến thú triều (28)
- Chương 522: Chiến thú triều (29) Chương 522: Chiến thú triều (29)
- Chương 523: Chiến thú triều (30) Chương 523: Chiến thú triều (30)
- Chương 524: Sống và chết (1) Chương 524: Sống và chết (1)
- Chương 525: Sống và chết (2)
- Chương 526: Sống và chết (3) Chương 526: Sống và chết (3)
- Chương 527: Sống và chết (4) Chương 527: Sống và chết (4)
- Chương 528: Sống và chết (5) Chương 528: Sống và chết (5)
- Chương 529: Sống và chết (6) Chương 529: Sống và chết (6)
- Chương 530: Sống và chết (7) Chương 530: Sống và chết (7)
- Chương 531: Sống và chết (8) Chương 531: Sống và chết (8)
- Chương 532: Sống và chết (9) Chương 532: Sống và chết (9)
- Chương 533: Sống và chết (10) Chương 533: Sống và chết (10)

- Chương 534: Sống và chết (11) Chương 534: Sống và chết (11)
- Chương 535: Sống và chết (12) Chương 535: Sống và chết (12)
- Chương 536: Phục sinh (1) Chương 536: Phục sinh (1)
- Chương 537: Phục sinh (2) Chương 537: Phục sinh (2)
- Chương 538: Phục sinh (3) Chương 538: Phục sinh (3)
- Chương 539: Nhân loại, còn có hi vọng sao ? (1) Chương 539: Nhân loại, còn có hi vọng sao ? (1)
- Chương 540: Nhân loại, còn có hi vọng sao ? (2) Chương 540: Nhân loại, còn có hi vọng sao ? (2)
- Chương 541: Nhân loại, còn có hi vọng sao ? (3) Chương 541: Nhân loại, còn có hi vọng sao ? (3)
- Chương 542: Đoàn diệt (1) Chương 542: Đoàn diệt (1)
- Chương 543: Đoàn diệt (2) Chương 543: Đoàn diệt (2)
- Chương 544: Đoàn diệt (3) Chương 544: Đoàn diệt (3)
- Chương 545: Đoàn diệt (4) Chương 545: Đoàn diệt (4)
- Chương 546: Đoàn diệt (5) Chương 546: Đoàn diệt (5)
- Chương 547: Đoàn diệt (6) Chương 547: Đoàn diệt (6)
- Chương 548: Cố nhân gặp lại (1) Chương 548: Cố nhân gặp lại (1)
- Chương 549: Cố nhân gặp lại (2) Chương 549: Cố nhân gặp lại (2)
- Chương 550: Cố nhân gặp lại (3) Chương 550: Cố nhân gặp lại (3)
- Chương 551: Quốc phá thì núi ở đâu (1)
- Chương 552: Quốc phá thì núi ở đâu (2) Chương 552: Quốc phá thì núi ở đâu (2)
- Chương 553: Quốc phá thì núi ở đâu (3) Chương 553: Quốc phá thì núi ở đâu (3)
- Chương 554: Quốc phá thì núi ở đâu (4) Chương 554: Quốc phá thì núi ở đâu (4)
- Chương 555: Quốc phá thì núi ở đâu (5) Chương 555: Quốc phá thì núi ở đâu (5)
- Chương 556: Quốc phá thì núi ở đâu (6) Chương 556: Quốc phá thì núi ở đâu (6)
- Chương 557: Trùng nhập dị cảnh (1) Chương 557: Trùng nhập dị cảnh (1)
- Chương 558: Trùng nhập dị cảnh (2) Chương 558: Trùng nhập dị cảnh (2)

- Chương 559: Trùng nhập dị cảnh (3) Chương 559: Trùng nhập dị cảnh (3)
- Chương 560: Tiến về mặt trăng (1) Chương 560: Tiến về mặt trăng (1)
- Chương 561: Tiến về mặt trăng (2) Chương 561: Tiến về mặt trăng (2)
- Chương 562: Tiến về mặt trăng (3) Chương 562: Tiến về mặt trăng (3)
- Chương 563: Tiến về mặt trăng (4) Chương 563: Tiến về mặt trăng (4)
- Chương 564: Tiến về mặt trăng (5) Chương 564: Tiến về mặt trăng (5)
- Chương 565: Tiến về mặt trăng (6) Chương 565: Tiến về mặt trăng (6)
- Chương 566: Tiến về mặt trăng (7) Chương 566: Tiến về mặt trăng (7)
- Chương 567: Tiến về mặt trăng (8) Chương 567: Tiến về mặt trăng (8)
- Chương 568: Tiến về mặt trăng (9) Chương 568: Tiến về mặt trăng (9)
- Chương 569: Tiến về mặt trăng (10) Chương 569: Tiến về mặt trăng (10)
- Chương 570: Tiến về mặt trăng (11) Chương 570: Tiến về mặt trăng (11)
- Chương 571: Tiến về mặt trăng (12) Chương 571: Tiến về mặt trăng (12)
- Chương 572: BB hồi sinh (1) Chương 572: BB hồi sinh (1)
- Chương 573: BB hồi sinh (2) Chương 573: BB hồi sinh (2)
- Chương 574: BB hồi sinh (3) Chương 574: BB hồi sinh (3)
- Chương 575: Cầu sinh lực lượng (1) Chương 575: Cầu sinh lực lượng (1)
- Chương 576: Cầu sinh lực lượng (2) Chương 576: Cầu sinh lực lượng (2)
- Chương 577: Cầu sinh lực lượng (3) Chương 577: Cầu sinh lực lượng (3)
- Chương 578: Cầu sinh lực lượng (4) Chương 578: Cầu sinh lực lượng (4)
- Chương 579: Thế giới nguyền rủa tăng cường (1) Chương 579: Thế giới nguyền rủa tăng cường (1)
- Chương 580: Thế giới nguyền rủa tăng cường (2)

- Chương 581: Thế giới nguyền rủa tăng cường (3) Chương 581: Thế giới nguyền rủa tăng cường (3)
- Chương 582: Thế giới nguyền rủa tăng cường (4) Chương 582: Thế giới nguyền rủa tăng cường (4)
- Chương 583: Thế giới nguyền rủa tăng cường (5) Chương 583: Thế giới nguyền rủa tăng cường (5)
- Chương 584: Thế giới nguyền rủa tăng cường (6) Chương 584: Thế giới nguyền rủa tăng cường (6)
- Chương 585: Thế giới nguyền rủa tăng cường (7) Chương 585: Thế giới nguyền rủa tăng cường (7)
- Chương 586: Thế giới nguyền rủa tăng cường (8) Chương 586: Thế giới nguyền rủa tăng cường (8)
- Chương 587: Thế giới nguyền rủa tăng cường (9) Chương 587: Thế giới nguyền rủa tăng cường (9)
- Chương 588: Thế giới nguyền rủa tăng cường (10) Chương 588: Thế giới nguyền rủa tăng cường (10)
- Chương 589: Thế giới nguyền rủa tăng cường (11) Chương 589: Thế giới nguyền rủa tăng cường (11)
- Chương 590: Người dũng cảm trảm rồng và anh dũng hi sinh (1) Chương 590: Người dũng cảm trảm rồng và anh dũng hi sinh (1)
- Chương 591: Người dũng cảm trảm rồng và anh dũng hi sinh (2) Chương 591: Người dũng cảm trảm rồng và anh dũng hi sinh (2)
- Chương 592: Người dũng cảm trảm rồng và anh dũng hi sinh (3) Chương 592: Người dũng cảm trảm rồng và anh dũng hi sinh (2)
- Chương 593: Vô địch: BUG (1) Chương 593: Vô địch: BUG (1)
- Chương 594: Vô địch: BUG (2) Chương 594: Vô địch: BUG (2)
- Chương 595: Vô địch: BUG (3) Chương 595: Vô địch: BUG (3)
- Chương 596: Bát Hoang Dịch (1) Chương 596: Bát Hoang Dịch (1)
- Chương 597: Bát Hoang Dịch (2) Chương 597: Bát Hoang Dịch (2)
- Chương 598: Bát Hoang Dịch (3) Chương 598: Bát Hoang Dịch (3)
- Chương 599: Cơ hội sống lại (1) Chương 599: Cơ hội sống

lại (1)
- Chương 600: Cơ hội sống lại (2) Chương 600: Cơ hội sống lại (2)
- Chương 601: Cơ hội sống lại (3) Chương 601: Cơ hội sống lại (3)
- Chương 602: Cơ hội sống lại (4) Chương 602: Cơ hội sống lại (4)
- Chương 603: Cơ hội sống lại (5) Chương 603: Cơ hội sống lại (5)
- Chương 604: Cơ hội sống lại (6) Chương 604: Cơ hội sống lại (6)
- Chương 605: Loài người thực sự ngủ như vậy (1) Chương 605: Loài người thực sự ngủ như vậy (1)
- Chương 606: Loài người thực sự ngủ như vậy (2) Chương 606: Loài người thực sự ngủ như vậy (2)
- Chương 607: Loài người thực sự ngủ như vậy (3) Chương 607: Loài người thực sự ngủ như vậy (3)
- Chương 608: Đến Băng Thành (1) Chương 608: Đến Băng Thành (1)
- Chương 609: Đến Băng Thành (2) Chương 609: Đến Băng Thành (2)
- Chương 610: Đến Băng Thành (3)
- Chương 611: Đến Băng Thành (4) Chương 611: Đến Băng Thành (4)
- Chương 612: Đến Băng Thành (5) Chương 612: Đến Băng Thành (5)
- Chương 613: Đến Băng Thành (6) Chương 613: Đến Băng Thành (6)
- Chương 614: Ý nghĩa tới đông bắc (1) Chương 614: Ý nghĩa tới đông bắc (1)
- Chương 615: Ý nghĩa tới đông bắc (2) Chương 615: Ý nghĩa tới đông bắc (2)
- Chương 616: Ý nghĩa tới đông bắc (3) Chương 616: Ý nghĩa tới đông bắc (3)
- Chương 617: Ý nghĩa tới đông bắc (4) Chương 617: Ý nghĩa tới đông bắc (4)
- Chương 618: Dị cảnh Trường Lĩnh (1) Chương 618: Dị cảnh Trường Lĩnh (1)
- Chương 619: Dị cảnh trường lĩnh (2) Chương 619: Dị cảnh Trường Lĩnh (2)

- Chương 620: Dị cảnh Trường Lĩnh (3) Chương 620: Dị cảnh Trường Lĩnh (3)
- Chương 621: Dị cảnh Trường Lĩnh (4) Chương 621: Dị cảnh Trường Lĩnh (4)
- Chương 622: Dị cảnh Trường Lĩnh (5) Chương 622: Dị cảnh Trường Lĩnh (5)
- Chương 623: Dị cảnh Trường Lĩnh (6) Chương 623: Dị cảnh Trưởng Lĩnh (6)
- Chương 624: Dị cảnh Trường Lĩnh (7) Chương 624: Dị cảnh Trường Lĩnh (7)
- Chương 625: Dị cảnh Trường Lĩnh (8) Chương 625: Dị cảnh Trường Lĩnh (8)
- Chương 626: Dị cảnh Trường Lĩnh (9) Chương 626: Dị cảnh Trường Lĩnh (9)
- Chương 627: Dị cảnh Trường Lĩnh (10) Chương 627: Dị cảnh Trường Lĩnh (10)
- Chương 628: Dị cảnh Trường Lĩnh (11) Chương 628: Dị cảnh Trường Lĩnh (11)
- Chương 629: Dị cảnh Trường Lĩnh (12) Chương 629: Dị cảnh Trường Lĩnh (12)
- Chương 630: Gặp Đoạn Dã (1) Chương 630: Gặp Đoạn Dã (1)
- Chương 631: Gặp Đoạn Dã (2) Chương 631: Gặp Đoạn Dã (2)
- Chương 632: Gặp Đoạn Dã (3) Chương 632: Gặp Đoạn Dã (3)
- Chương 633: Dị cảnh Trường Lĩnh (13) Chương 633: Dị cảnh Trường Lĩnh (13)
- Chương 634: Dị cảnh Trường Lĩnh (14) Chương 634: Dị cảnh Trường Lĩnh (14)
- Chương 635: Dị cảnh Trường Lĩnh (15) Chương 635: Dị cảnh Trường Lĩnh (15)
- Chương 636: Dị cảnh Trường Lĩnh (16) Chương 636: Dị cảnh Trường Lĩnh (16)
- Chương 637: Dị cảnh Trường Lĩnh (17) Chương 637: Dị cảnh Trường Lĩnh (17)
- Chương 638: Dị cảnh Trường Lĩnh (18) Chương 638: Dị cảnh Trường Lĩnh (18)
- Chương 639: Dị cảnh Trường Lĩnh (19)
- Chương 640: Dị cảnh Trường Lĩnh (20) Chương 640: Dị cảnh

Trường Lĩnh (20)
- Chương 641: Dị cảnh Trường Lĩnh (21) Chương 641: Dị cảnh Trường Lĩnh (21)
- Chương 642: Dị cảnh Trường Lĩnh (22) Chương 642: Dị cảnh Trường Lĩnh (22)
- Chương 643: Dị cảnh Trường Lĩnh (23) Chương 643: Dị cảnh Trường Lĩnh (23)
- Chương 644: Cổng thời không vỡ vụn (1) Chương 644: Cổng thời không vỡ vụn (1)
- Chương 645: Cổng thời không vỡ vụn (2) Chương 645: Cổng thời không vỡ vụn (2)
- Chương 646: Cổng thời không vỡ vụn (3) Chương 646: Cổng thời không vỡ vụn (3)
- Chương 647: Cổng thời không vỡ vụn (4) Chương 647: Cổng thời không vỡ vụn (4)
- Chương 648: Cổng thời không vỡ vụn (5) Chương 648: Cổng thời không vỡ vụn (5)
- Chương 649: Cổng thời không vỡ vụn (6) Chương 649: Cổng thời không vỡ vụn (6)
- Chương 650: Chân chính hội công bằng (1) Chương 650: Chân chính hội công bằng (1)
- Chương 651: Chân chính hội công bằng (2) Chương 651: Chân chính hội công bằng (2)
- Chương 652: Chân chính hội công bằng (3) Chương 652: Chân chính hội công bằng (3)
- Chương 653: Thế giới cần ta (1) Chương 653: Thế giới cần ta (1)
- Chương 654: Thế giới cần ta (2) Chương 654: Thế giới cần ta (2)
- Chương 655: Thế giới cần ta (3) Chương 655: Thế giới cần ta (3)
- Chương 656: Bát Hoang Diêu sống lại (1) Chương 656: Bát Hoang Diêu sống lại (1)
- Chương 657: Bát Hoang Diêu sống lại (2) Chương 657: Bát Hoang Diêu sống lại (2)
- Chương 658: Bát Hoang Diêu sống lại (3) Chương 658: Bát Hoang Diêu sống lại (3)
- Chương 659: Bát Hoang Diêu sống lại (4) Chương 659: Bát Hoang Diêu sống lại (4)
- Chương 660: Bát Hoang Diêu sống lại (5) Chương 660: Bát

Hoang Diêu sống lại (5)
- Chương 661: Bát Hoang Diêu sống lại (6) Chương 661: Bát Hoang Diêu sống lại (6)
- Chương 662: Thời gian = lịch sử (1) Chương 662: Thời gian = lịch sử (1)
- Chương 663: Thời gian = lịch sử (2) Chương 663: Thời gian = lịch sử (2)
- Chương 664: Thời gian = lịch sử (3) Chương 664: Thời gian = lịch sử (3)
- Chương 665: Nguyền rủa tăng cường (1) Chương 665: Nguyền rủa tăng cường (1)
- Chương 666: Nguyền rủa tăng cường (2) Chương 666: Nguyền rủa tăng cường (2)
- Chương 667: Nguyền rủa tăng cường (3) Chương 667: Nguyền rủa tăng cường (3)
- Chương 668: Sự viện trợ của thần (1) Chương 668: Sự viện trợ của thần (1)
- Chương 669: Sự viện trợ của thần (2) Chương 669: Sự viện trợ của thần (2)
- Chương 670: Sự viện trợ của thần (3)
- Chương 671: Trận chiến tranh đoạt trần vũ (1) Chương 671: Trận chiến tranh đoạt Trần Vũ (1)
- Chương 672: Trận chiến tranh đoạt trần vũ (2) Chương 672: Trận chiến tranh đoạt Trần Vũ (2)
- Chương 673: Trận chiến tranh đoạt trần vũ (3) Chương 673: Trận chiến tranh đoạt Trần Vũ (3)
- Chương 674: Hi vọng (1) Chương 674: hi vọng (1)
- Chương 675: Hi vọng (2) Chương 675: Hi vọng (2)
- Chương 676: Hi vọng (3) Chương 676: Hi vọng (3)
- Chương 677: Tình yêu thực sự (1) Chương 677: Tình yêu thực sự (1)
- Chương 678: Tình yêu thực sự (2) Chương 678: Tình yêu thực sự (2)
- Chương 679: Tình yêu thực sự (3) Chương 679: Tình yêu thực sự (3)
- Chương 680: Lời nguyền biến mất (1) Chương 680: Lời nguyền biến mất (1)
- Chương 681: Lời nguyền biến mất (2) Chương 681: Lời nguyền biến mất (2)
- Chương 682: Lời nguyền biến mất (3) Chương 682: Lời

nguyền biến mất (3)
- Chương 683: Hồi sinh Bát Hoang Diêu (1) Chương 683: Hồi sinh Bát Hoang Diêu (1)
- Chương 684: Hồi sinh Bát Hoang Diêu (2) Chương 684: Hồi sinh Bát Hoang Diêu (2)
- Chương 685: Hồi sinh Bát Hoang Diêu (3) Chương 685: Hồi sinh Bát Hoang Diêu (3)
- Chương 686: Hồi sinh Bát Hoang Diêu (4) Chương 686: Hồi sinh Bát Hoang Diêu (4)
- Chương 687: Hồi sinh Bát Hoang Diêu (5) Chương 687: Hồi sinh Bát Hoang Diêu (5)
- Chương 688: Hồi sinh Bát Hoang Diêu (6) Chương 688: Hồi sinh Bát Hoang Diêu (6)
- Chương 689: Tìm hắn! (1) Chương 689: Tìm hắn! (1)
- Chương 690: Tìm hắn! (2) Chương 690: Tìm hắn! (2)
- Chương 691: Tìm hắn (3) Chương 691: Tìm hắn! (3)
- Chương 692: Tồn vong nhân loại thì liên quan gì tới ta chứ (1) Chương 692: Tồn vong nhân loại thì liên quan gì tới ta chứ (1)
- Chương 693: Tồn vong nhân loại thì liên quan gì tới ta chứ (2) Chương 693: Tồn vong nhân loại thì liên quan gì tới ta chứ (2)
- Chương 694: Tồn vong nhân loại thì liên quan gì tới ta chứ (3) Chương 694: Tồn vong nhân loại thì liên quan gì tới ta chứ (3)
- Chương 695: Điều tra Trần Vũ (1) Chương 695: Điều tra Trần Vũ (1)
- Chương 696: Điều tra Trần Vũ (2) Chương 696: Điều tra Trần Vũ (2)
- Chương 697: Điều tra Trần Vũ (3) Chương 697: Điều tra Trần Vũ (3)
- Chương 698: Tra hỏi (1) Chương 698: Tra hỏi (1)
- Chương 699: Tra hỏi (2)
- Chương 700: Tra hỏi (3) Chương 700: Tra hỏi (3)
- Chương 701: Truy tìm Trần Vũ (1) Chương 701: Truy tìm Trần Vũ (1)
- Chương 702: Truy tìm Trần Vũ (2) Chương 702: Truy tìm Trần Vũ (2)
- Chương 703: Truy tìm Trần Vũ (3) Chương 703: Truy tìm Trần Vũ (3)

- Chương 704: Truy tìm Trần Vũ (4) Chương 704: Truy tìm Trần Vũ (4)
- Chương 705: Truy tìm Trần Vũ (5) Chương 705: Truy tìm Trần Vũ (5)
- Chương 706: Truy tìm Trần Vũ (6) Chương 706: Truy tìm Trần Vũ (6)
- Chương 707: Truy tìm Trần Vũ (7) Chương 707: Truy tìm Trần Vũ (7)
- Chương 708: Truy tìm Trần Vũ (8) Chương 708: Truy tìm Trần Vũ (8)
- Chương 709: Truy tìm Trần Vũ (9) Chương 709: Truy tìm Trần Vũ (9)
- Chương 710: Truy tìm Trần Vũ (10) Chương 710: Truy tìm Trần Vũ (10)
- Chương 711: Truy tìm Trần Vũ (11) Chương 711: Truy tìm Trần Vũ (11)
- Chương 712: Truy tìm Trần Vũ (12) Chương 712: Truy tìm Trần Vũ (12)
- Chương 713: Truy tìm Trần Vũ (13) Chương 713: Truy tìm Trần Vũ (13)
- Chương 714: Truy tìm Trần Vũ (14) Chương 714: Truy tìm Trần Vũ (14)
- Chương 715: Truy tìm Trần Vũ (15) Chương 715: Truy tìm Trần Vũ (15)
- Chương 716: Đường ai nấy đi (1) Chương 716: Đường ai nấy đi (1)
- Chương 717: Đường ai nấy đi (2) Chương 717: Đường ai nấy đi (2)
- Chương 718: Đường ai nấy đi (3) Chương 718: Đường ai nấy đi (3)
- Chương 719: Du lịch cùng gia đình (1) Chương 719: Du lịch cùng gia đình (1)
- Chương 720: Du lịch cùng gia đình (2) Chương 720: Du lịch cùng gia đình (2)
- Chương 721: Đột phá cấp 3 (1) Chương 721: Đột phá cấp 3 (1)
- Chương 722: Đột phá cấp 3 (2) Chương 722: Đột phá cấp 3 (2)
- Chương 723: Đột phá cấp 3 (3) Chương 723: Đột phá cấp 3 (3)

- Chương 724: Đột phá cấp 3 (4) Chương 724: Đột phá cấp 3 (4)
- Chương 725: Đột phá cấp 3 (5) Chương 725: Đột phá cấp 3 (5)
- Chương 726: Đột phá cấp 3 (6) Chương 726: Đột phá cấp 3 (6)
- Chương 727: Đột phá cấp 3 (7) Chương 727: Đột phá cấp 3 (7)
- Chương 728: Đột phá cấp 3 (8) Chương 728: Đột phá cấp 3 (8)
- Chương 729: Đột phá cấp 3 (9) Chương 729: Đột phá cấp 3 (9)
- Chương 730: Đột phá cấp 3 (10)
- Chương 731: Đột phá cấp 3 (11) Chương 731: Đột phá cấp 3 (11)
- Chương 732: Đột phá cấp 3 (12) Chương 732: Đột phá cấp 3 (12)
- Chương 733: Đột phá cấp 3 (13) Chương 733: Đột phá cấp 3 (13)
- Chương 734: Đột phá cấp 3 (14) Chương 734: Đột phá cấp 3 (14)
- Chương 735: Đột phá cấp 3 (15) Chương 735: Đột phá cấp 3 (15)
- Chương 736: Đột phá cấp 3 (16) Chương 736: Đột phá cấp 3 (16)
- Chương 737: Đột phá cấp 3 (17) Chương 737: Đột phá cấp 3 (17)
- Chương 738: Đột phá cấp 3 (18) Chương 738: Đột phá cấp 3 (18)
- Chương 739: Đột phá cấp 3 (19) Chương 739: Đột phá cấp 3 (19)
- Chương 740: Zombie công thành (1) Chương 740: Zombie công thành (1)
- Chương 741: Zombie công thành (2) Chương 741: Zombie công thành (2)
- Chương 742: Zombie công thành (3) Chương 742: Zombie công thành (3)
- Chương 743: Zombie công thành (4) Chương 743: Zombie công thành (4)
- Chương 744: Zombie công thành (5) Chương 744: Zombie

công thành (5)
- Chương 745: Zombie công thành (6) Chương 745: Zombie công thành (6)
- Chương 746: Zombie công thành (7) Chương 746: Zombie công thành (7)
- Chương 747: Zombie công thành (8) Chương 747: Zombie công thành (8)
- Chương 748: Zombie công thành (9) Chương 748: Zombie công thành (9)
- Chương 749: Zombie công thành (10) Chương 749: Zombie công thành (10)
- Chương 750: Zombie công thành (11) Chương 750: Zombie công thành (11)
- Chương 751: Zombie công thành (12) Chương 751: Zombie công thành (12)
- Chương 752: Zombie công thành (13) Chương 752: Zombie công thành (13)
- Chương 753: Zombie công thành (14) Chương 753: Zombie công thành (14)
- Chương 754: Zombie công thành (15) Chương 754: Zombie công thành (15)
- Chương 755: Zombie bao vây (1) Chương 755: Zombie bao vây (1)
- Chương 756: Zombie bao vây (2) Chương 756: Zombie bao vây (2)
- Chương 757: Zombie bao vây (3) Chương 757: Zombie bao vây (3)
- Chương 758: Tử cục (1) Chương 758: Tử cục (1)
- Chương 759: Tử cục (2) Chương 759: Tử cục (2)
- Chương 760: Tử cục (3)
- Chương 761: Chưa chết hoàn toàn (1) Chương 761: Chưa chết hoàn toàn (1)
- Chương 762: Chưa chết hoàn toàn (2) Chương 762: Chưa chết hoàn toàn (2)
- Chương 763: Chưa chết hoàn toàn (3) Chương 763: Chưa chết hoàn toàn (3)
- Chương 764: Tuyệt sát (1) Chương 764: Tuyệt sát (1)
- Chương 765: Tuyệt sát (2) Chương 765: Tuyệt sát (2)
- Chương 766: Tuyệt sát (3) Chương 766: Tuyệt sát (3)
- Chương 767: Tuyệt sát (4) Chương 767: Tuyệt sát (4)

- Chương 768: Tuyệt sát (5) Chương 768: Tuyệt sát (5)
- Chương 769: Tuyệt sát (6) Chương 769: Tuyệt sát (6)
- Chương 770: Tuyệt sát (7) Chương 770: Tuyệt sát (7)
- Chương 771: Tuyệt sát (8) Chương 771: Tuyệt sát (8)
- Chương 772: Tuyệt sát (9) Chương 772: Tuyệt sát (9)
- Chương 773: Tuyệt sát (10) Chương 773: Tuyệt sát (10)
- Chương 774: Tuyệt sát (11) Chương 774: Tuyệt sát (11)
- Chương 775: Tuyệt sát (12) Chương 775: Tuyệt sát (12)
- Chương 776: Tuyệt sát (13)
- Chương 777: Tuyệt sát (14) Chương 777: Tuyệt sát (14)
- Chương 778: Cuộc tiêu diệt cuối cùng (1) Chương 778: Cuộc tiêu diệt cuối cùng (1)
- Chương 779: Cuộc tiêu diệt cuối cùng (2) Chương 779: Cuộc tiêu diệt cuối cùng (2)
- Chương 780: Cuộc tiêu diệt cuối cùng (3) Chương 780: Cuộc tiêu diệt cuối cùng (3)
- Chương 781: Cuộc tiêu diệt cuối cùng (4) Chương 781: Cuộc tiêu diệt cuối cùng (4)
- Chương 782: Cuộc tiêu diệt cuối cùng (5) Chương 782: Cuộc tiêu diệt cuối cùng (5)
- Chương 783: Cuộc tiêu diệt cuối cùng (6) Chương 783: Cuộc tiêu diệt cuối cùng (6)
- Chương 784: Kết thúc chiến tranh (1) Chương 784: Kết thúc chiến tranh (1)
- Chương 785: Kết thúc chiến tranh (2) Chương 785: Kết thúc chiến tranh (2)
- Chương 786: Kết thúc chiến tranh (3) Chương 786: Kết thúc chiến tranh (3)
- Chương 787: Kết thúc chiến tranh (4) Chương 787: Kết thúc chiến tranh (4)
- Chương 788: Kết thúc chiến tranh (5) Chương 788: Kết thúc chiến tranh (5)
- Chương 789: Kết thúc chiến tranh (6) Chương 789: Kết thúc chiến tranh (6)
- Chương 790: Kết thúc chiến tranh (7) Chương 790: kết thúc chiến tranh (7)
- Chương 791: Kết thúc chiến tranh (8) Chương 791: Kết thúc chiến tranh (8)
- Chương 792: Kết thúc chiến tranh (9) Chương 792: Kết thúc chiến tranh (9)

- Chương 793: Kết thúc chiến tranh (10)
- Chương 794: Kết thúc chiến tranh (11) Chương 794: Kết thúc chiến tranh (11)
- Chương 795: Kết thúc chiến tranh (12) Chương 795: Kết thúc chiến tranh (12)
- Chương 796: Kết thúc chiến tranh (13) Chương 796: Kết thúc chiến tranh (13)
- Chương 797: Kết thúc chiến tranh (14) Chương 797: Kết thúc chiến tranh (14)
- Chương 798: Kết thúc chiến tranh (15) Chương 798: Kết thúc chiến tranh (15)
- Chương 799: Kết thúc chiến tranh (16) Chương 799: Kết thúc chiến tranh (16)
- Chương 800: Kết thúc chiến tranh (17) Chương 800: Kết thúc chiến tranh (17)
- Chương 801: Kết thúc chiến tranh (18) Chương 801: Kết thúc chiến tranh (18)
- Chương 802: Kết thúc chiến tranh (19) Chương 802: Kết thúc chiến tranh (19)
- Chương 803: Kết thúc chiến tranh (20) Chương 803: Kết thúc chiến tranh (20)
- Chương 804: Kết thúc chiến tranh (21) Chương 804: Kết thúc chiến tranh (21)
- Chương 805: Kết thúc chiến tranh (22) Chương 805: Kết thúc chiến tranh (22)
- Chương 806: Kết thúc chiến tranh (23) Chương 806: Kết thúc chiến tranh (23)
- Chương 807: Kết thúc chiến tranh (24) Chương 807: Kết thúc chiến tranh (24)
- Chương 808: Kết thúc chiến tranh (25) Chương 808: Kết thúc chiến tranh (25)
- Chương 809: Nói sao làm vậy (1) Chương 809: Nói sao làm vậy (1)
- Chương 810: Nói sao làm vậy (2)
- Chương 811: Nói sao làm vậy (3) Chương 811: Nói sao làm vậy (3)
- Chương 812: Nói sao làm vậy (4) Chương 812: Nói sao làm vậy (4)
- Chương 813: Nói sao làm vậy (5) Chương 813: Nói sao làm vậy (5)

- Chương 814: Nỗi buồn khi kết thúc chiến tranh (1) Chương 814: Nỗi buồn khi kết thúc chiến tranh (1)
- Chương 815: Nỗi buồn khi kết thúc chiến tranh (2) Chương 815: Nỗi buồn khi kết thúc chiến tranh (2)
- Chương 816: Nỗi buồn khi kết thúc chiến tranh (3) Chương 816: Nỗi buồn khi kết thúc chiến tranh (3)
- Chương 817: Nỗi buồn khi kết thúc chiến tranh (4) Chương 817: Nỗi buồn khi kết thúc chiến tranh (4)
- Chương 818: Nỗi buồn khi kết thúc chiến tranh (5) Chương 818: Nỗi buồn khi kết thúc chiến tranh (5)
- Chương 819: Nỗi buồn khi kết thúc chiến tranh (6) Chương 819: Nỗi buồn khi kết thúc chiến tranh (6)
- Chương 820: Anh ta là ai (1) Chương 820: Anh ta là ai (1)
- Chương 821: Anh ta là ai (2) Chương 821: Anh ta là ai (2)
- Chương 822: Anh ta là ai (3) Chương 822: Anh ta là ai (3)
- Chương 823: Anh ta là ai (4) Chương 823: Anh ta là ai (4)
- Chương 824: Anh ta là ai (5) Chương 824: Anh ta là ai (5)
- Chương 825: Anh ta là ai (6) Chương 825: Anh ta là ai (6)
- Chương 826: Anh ta là ai (7) Chương 826: Anh ta là ai (7)
- Chương 827: Anh ta là ai (8)
- Chương 828: Anh ta là ai (9) Chương 828: Anh ta là ai (9)
- Chương 829: Anh ta là ai (10) Chương 829: Anh ta là ai (10)
- Chương 830: Anh ta là ai (11) Chương 830: Anh ta là ai (11)
- Chương 831: Anh ta là ai (12) Chương 831: Anh ta là ai (12)
- Chương 832: Con quái vật này từ đâu đến (1) Chương 832: Con quái vật này từ đâu đến (1)
- Chương 833: Con quái vật này từ đâu đến (2) Chương 833: Con quái vật này từ đâu đến (2)
- Chương 834: Con quái vật này từ đâu đến (3) Chương 834: Con quái vật này từ đâu đến (3)
- Chương 835: Con quái vật này từ đâu đến (4) Chương 835: Con quái vật này từ đâu đến (4)
- Chương 836: Con quái vật này từ đâu đến (5) Chương 836: Con quái vật này từ đâu đến (5)
- Chương 837: Con quái vật này từ đâu đến (6) Chương 837: Con quái vật này từ đâu đến (6)
- Chương 838: Con quái vật này từ đâu đến (7) Chương 838: Con quái vật này từ đâu đến (7)
- Chương 839: Con quái vật này từ đâu đến (8) Chương 839: Con quái vật này từ đâu đến (8)

- Chương 840: Con quái vật này từ đâu đến (9) Chương 840: Con quái vật này từ đâu đến (9)
- Chương 841: Con quái vật này từ đâu đến (10) Chương 841: Con quái vật này từ đâu đến (10)
- Chương 842: Con quái vật này từ đâu đến (11) Chương 842: Con quái vật này từ đâu đến (11)
- Chương 843: Con quái vật này đến từ đâu (12) Chương 843: Con quái vật này đến từ đâu (12)
- Chương 844: Con quái vật này đến từ đâu (13)
- Chương 845: Con quái vật này đến từ đâu (14) Chương 845: Con quái vật này đến từ đâu (14)
- Chương 846: Con quái vật này đến từ đâu (15) Chương 846: Con quái vật này đến từ đâu (15)
- Chương 847: Con quái vật này đến từ đâu (16) Chương 847: Con quái vật này đến từ đâu (16)
- Chương 848: Con quái vật này đến từ đâu (17) Chương 848: Con quái vật này đến từ đâu (17)
- Chương 849: Con quái vật này đến từ đâu (18) Chương 849: Con quái vật này đến từ đâu (18)
- Chương 850: Con quái vật này đến từ đâu (19) Chương 850: Con quái vật này đến từ đâu (19)
- Chương 851: Con quái vật này đến từ đâu (20) Chương 851: Con quái vật này đến từ đâu (20)
- Chương 852: Con quái vật này đến từ đâu (21) Chương 852: Con quái vật này đến từ đâu (21)
- Chương 853: Con quái vật này đến từ đâu (22) Chương 853: Con quái vật này đến từ đâu (22)
- Chương 854: Cấp 9 (1) Chương 854: Cấp 9 (1)
- Chương 855: Cấp 9 (2) Chương 855: Cấp 9 (2)
- Chương 856: Cấp 9 (3) Chương 856: Cấp 9 (3)
- Chương 857: Cấp 9 (4) Chương 857: Cấp 9 (4)
- Chương 858: Thật là đáng sợ (1) Chương 858: Thật là đáng sợ (1)
- Chương 859: Thật là đáng sợ (2) Chương 859: Thật là đáng sợ (2)
- Chương 860: Thật là đáng sợ (3) Chương 860: Thật là đáng sợ (3)
- Chương 861: Thật là đáng sợ (4) Chương 861: Thật là đáng sợ (4)
- Chương 862: Thật là đáng sợ (5)

- Chương 863: Gặp gỡ đồng hương, đánh chết không có thương lượng (1) Chương 863: Gặp gỡ đồng hương, đánh chết không có thương lượng (1)
- Chương 864: Gặp gỡ đồng hương, đánh chết không có thương lượng (2) Chương 864: Gặp gỡ đồng hương, đánh chết không có thương lượng (2)
- Chương 865: Gặp gỡ đồng hương, đánh chết không có thương lượng (3) Chương 865: Gặp gỡ đồng hương, đánh chết không có thương lượng (3)
- Chương 866: Ma đô rất nguy hiểm, mọi người đừng đến nữa (1) Chương 866: Ma Đô rất nguy hiểm, mọi người đừng đến nữa (1)
- Chương 867: Ma đô rất nguy hiểm, chúng ta đừng đến nữa (2) Chương 867: Ma Đô rất nguy hiểm, chúng ta đừng đến nữa (2)
- Chương 868: Ma Đô rất nguy hiểm, chúng ta đừng đến nữa (3) Chương 868: Ma Đô rất nguy hiểm, chúng ta đừng đến nữa (3)
- Chương 869: Ma đô rất nguy hiểm, chúng ta đừng đến nữa (4) Chương 869: Ma Đô rất nguy hiểm, chúng ta đừng đến nữa (4)
- Chương 870: Ma Đô rất nguy hiểm, chúng ta đừng đến nữa (5) Chương 870: Ma Đô rất nguy hiểm, chúng ta đừng đến nữa (5)
- Chương 871: Ma đô rất nguy hiểm, chúng ta đừng đến nữa (6) Chương 871: Ma đô rất nguy hiểm, chúng ta đừng đến nữa (6)
- Chương 872: Ma Đô rất nguy hiểm, mọi người đừng đến nữa (7) Chương 872: Ma Đô rất nguy hiểm, mọi người đừng đến nữa (7)
- Chương 873: Ma Đô rất nguy hiểm, mọi người đừng đến nữa (8) Chương 873: Ma Đô rất nguy hiểm, mọi người đừng đến nữa (8)
- Chương 874: Ma Đô rất nguy hiểm, mọi người đừng đến nữa (9) Chương 874: Ma Đô rất nguy hiểm, mọi người đừng đến nữa (9)
- Chương 875: Hội nghị quan trọng (1) Chương 875: Hội nghị quan trọng (1)
- Chương 876: Hội nghị quan trọng (2) Chương 876: Hội nghị quan trọng (2)

- Chương 877: Hội nghị quan trọng (3) Chương 877: Hội nghị quan trọng (3)
- Chương 878: Hội nghị quan trọng (4) Chương 878: Hội nghị quan trọng (4)
- Chương 879: Hội nghị quan trọng (5) Chương 879: Hội nghị quan trọng (5)
- Chương 880: Quyết định trọng đại (1)
- Chương 881: Quyết định trọng đại (2) Chương 881: Quyết định trọng đại (2)
- Chương 882: Quyết định trọng đại (3) Chương 882: Quyết định trọng đại (3)
- Chương 883: Quyết định trọng đại (4) Chương 883: Quyết định trọng đại (4)
- Chương 884: Quyết định trọng đại (5) Chương 884: Quyết định trọng đại (5)
- Chương 885: Quyết định trọng đại (6) Chương 885: Quyết định trọng đại (6)
- Chương 886: Quyết định trọng đại (7) Chương 886: Quyết định trọng đại (7)
- Chương 887: Quyết định trọng đại (8) Chương 887: Quyết định trọng đại (8)
- Chương 888: Quyết định trọng đại (9) Chương 888: Quyết định trọng đại (9)
- Chương 889: Quyết định trọng đại (10) Chương 889: Quyết định trọng đại (10)
- Chương 890: Quyết định trọng đại (11) Chương 890: Quyết định trọng đại (11)
- Chương 891: Quyết định trọng đại (12) Chương 891: Quyết định trọng đại (12)
- Chương 892: Quyết định trọng đại (13) Chương 892: Quyết định trọng đại (13)
- Chương 893: Quyết định trọng đại (14) Chương 893: Quyết định trọng đại (14)
- Chương 894: Quyết định trọng đại (15) Chương 894: Quyết định trọng đại (15)
- Chương 895: Quyết định trọng đại (16) Chương 895: Quyết định trọng đại (16)
- Chương 896: Ngô tỷ có trở thành thần (1) Chương 896: Ngô tỷ có trở thành thần (1)
- Chương 897: Ngô tỷ có trở thành thần (2)

- Chương 898: Bạn muốn tôi chết (1) Chương 898: Bạn muốn tôi chết (1)
- Chương 899: Bạn muốn tôi chết (2) Chương 899: Bạn muốn tôi chết (2)
- Chương 900: Bạn muốn tôi chết (3) Chương 900: Bạn muốn tôi chết (3)
- Chương 901: Bạn muốn tôi chết (4) Chương 901: Bạn muốn tôi chết (4)
- Chương 902: Bạn muốn tôi chết (5) Chương 902: Bạn muốn tôi chết (5)
- Chương 903: Bạn muốn tôi chết (6) Chương 903: Bạn muốn tôi chết (6)
- Chương 904: Bạn muốn tôi chết (7) Chương 904: Bạn muốn tôi chết (7)
- Chương 905: Bạn muốn tôi chết (8) Chương 905: Bạn muốn tôi chết (8)
- Chương 906: Trần Vũ (1) Chương 906: Trần Vũ (1)
- Chương 907: Trần Vũ (2) Chương 907: Trần Vũ (2)
- Chương 908: Trần Vũ (3) Chương 908: Trần Vũ (3)
- Chương 909: Trần Vũ (4) Chương 909: Trần Vũ (4)
- Chương 910: Trần Vũ (5) Chương 910: Trần Vũ (5)
- Chương 911: Trần Vũ (6) Chương 911: Trần Vũ (6)
- Chương 912: Trần Vũ (7) Chương 912: Trần Vũ (7)
- Chương 913: Trần Vũ (8) Chương 913: Trần Vũ (8)
- Chương 914: Trần Vũ (9) Chương 914: Trần Vũ (9)
- Chương 915: Tăng cấp quá nhanh, mời thắt dây an toàn (1)
- Chương 916: Tăng cấp quá nhanh, mời thắt dây an toàn (2) Chương 916: Tăng cấp quá nhanh, mời thắt dây an toàn (2)
- Chương 917: Tăng cấp quá nhanh, mời thắt dây an toàn (3) Chương 917: Tăng cấp quá nhanh, mời thắt dây an toàn (3)
- Chương 918: Tăng cấp quá nhanh, mời thắt dây an toàn (4) Chương 918: Tăng cấp quá nhanh, mời thắt dây an toàn (4)
- Chương 919: Tăng cấp quá nhanh, mời thắt dây an toàn (5) Chương 919: Tăng cấp quá nhanh, mời thắt dây an toàn (5)
- Chương 920: Thú triều cuối cùng (1) Chương 920: Thú triều cuối cùng (1)
- Chương 921: Thú triều cuối cùng (2) Chương 921: Thú triều cuối cùng (2)
- Chương 922: Thú triều cuối cùng (3) Chương 922: Thú triều cuối cùng (3)

- Chương 923: Thú triều cuối cùng (4) Chương 923: Thú triều cuối cùng (4)
- Chương 924: Thú triều cuối cùng (5) Chương 924: Thú triều cuối cùng (5)
- Chương 925: Thú triều cuối cùng (6) Chương 925: Thú triều cuối cùng (6)
- Chương 926: Thú triều cuối cùng (7) Chương 926: Thú triều cuối cùng (7)
- Chương 927: Cuộc sống vất vả hằng ngày của chủ tịch trần (1) Chương 927: Cuộc sống vất vả hằng ngày của chủ tịch Trần (1)
- Chương 928: Cuộc sống vất vả hằng ngày của chủ tịch Trần (2) Chương 928: Cuộc sống vất vả hằng ngày của chủ tịch Trần (2)
- Chương 929: Cuộc sống vất vả thường ngày của chủ tịch Trần (3) Chương 929: Cuộc sống vất vả hằng ngày của chủ tịch Trần (3)
- Chương 930: Rầm rộ, sôi nổi (1) Chương 930: Rầm rộ, sôi nổi (1)
- Chương 931: Rầm rộ, sôi nổi (2)
- Chương 932: Rầm rộ, sôi nổi (3) Chương 932: Rầm rộ, sôi nổi (3)
- Chương 933: Rầm rộ, sôi nổi (4) Chương 933: Rầm rộ, sôi nổi (4)
- Chương 934: Rầm rộ sôi nổi (5) Chương 934: Rầm rộ, sôi nổi (5)
- Chương 935: Rầm rộ, sôi nổi (6) Chương 935: Rầm rộ, sôi nổi (6)
- Chương 936: Rầm rộ, sôi nổi (7) Chương 936: Rầm rộ, sôi nổi (7)
- Chương 937: Rầm rộ, sôi nổi (8) Chương 937: Rầm rộ, sôi nổi (8)
- Chương 938: Rầm rộ, sôi nổi (9) Chương 938: Rầm rộ, sôi nổi (9)
- Chương 939: Rầm rộ, sôi nổi (10) Chương 939: Rầm rộ, sôi nổi (10)
- Chương 940: Rầm rộ, sôi nổi (11) Chương 940: Rầm rộ, sôi nổi (11)
- Chương 941: Nhiệm vụ cấp SSSS (1) Chương 941: Nhiệm vụ cấp SSSS (1)

- Chương 942: Nhiệm vụ cấp SSSS (2) Chương 942: Nhiệm vụ cấp SSSS (2)
- Chương 943: Nhiệm vụ cấp SSSS (3) Chương 943: Nhiệm vụ cấp SSSS (3)
- Chương 944: Nhiệm vụ cấp SSSS (4) Chương 944: Nhiệm vụ cấp SSSS (4)
- Chương 945: Nhiệm vụ cấp SSSS (5) Chương 945: Nhiệm vụ cấp SSSS (5)
- Chương 946: Nhiệm vụ cấp SSSS (6) Chương 946: Nhiệm vụ cấp SSSS (6)
- Chương 947: Nhiệm vụ cấp SSSS (7) Chương 947: nhiệm vụ cấp SSSS (7)
- Chương 948: Nhiệm vụ cấp SSSS (8) Chương 948: Nhiệm vụ cấp SSSS (8)
- Chương 949: Nhiệm vụ cấp SSSS (9)
- Chương 950: Số mệnh của BUG (1) Chương 950: Số mệnh của BUG (1)
- Chương 951: Số mệnh của BUG (2) Chương 951: Số mệnh của BUG (2)
- Chương 952: Số mệnh của BUG (3) Chương 952: Số mệnh của BUG (3)
- Chương 953: Số mệnh của BUG (4) Chương 953: Số mệnh của BUG (4)
- Chương 954: Số mệnh của BUG (5) Chương 954: Số mệnh của BUG (5)
- Chương 955: Số mệnh của BUG (6) Chương 955: Số mệnh của BUG (6)
- Chương 956: Số mệnh của BUG (7) Chương 956: Số mệnh của BUG (7)
- Chương 957: Số mệnh của BUG (8) Chương 957: Số mệnh của BUG (8)
- Chương 958: Số mệnh của BUG (9) Chương 958: Số mệnh của BUG (9)
- Chương 959: Số mệnh của BUG (10) Chương 959: Số mệnh của BUG (10)
- Chương 960: Số mệnh của BUG (11) Chương 960: Số mệnh của BUG (11)
- Chương 961: Số mệnh của BUG (12) Chương 961: Số mệnh của BUG (12)
- Chương 962: Chớp mắt đã ngàn năm (1) Chương 962: Chớp

mắt đã ngàn năm (1)
- Chương 963: Chớp mắt đã ngàn năm (2) Chương 963: Chớp mắt đã ngàn năm (2)
- Chương 964: Chớp mắt đã ngàn năm (3) Chương 964: Chớp mắt đã ngàn năm (3)
- Chương 965: Chớp mắt đã ngàn năm (4) Chương 965: Chớp mắt đã ngàn năm (4)
- Chương 966: Nhân loại chân chính (1) Chương 966: Nhân loại chân chính (1)
- Chương 967: Nhân loại chân chính (2)
- Chương 968: Nhân loại chân chính (3) Chương 968: Nhân loại chân chính (3)
- Chương 969: Dụ rắn ra khỏi hang (1) Chương 969: Dụ rắn ra khỏi hang (1)
- Chương 970: Dụ rắn ra khỏi hang (2) Chương 970: Dụ rắn ra khỏi hang (2)
- Chương 971: Hết sức căng thẳng (1) Chương 971: Hết sức căng thẳng (1)
- Chương 972: Hết sức căng thẳng (2) Chương 972: Hết sức căng thẳng (2)
- Chương 973: Hết sức căng thẳng (3) Chương 973: Hết sức căng thẳng (3)
- Chương 974: Hết sức căng thẳng (4) Chương 974: Hết sức căng thẳng (4)
- Chương 975: Mặt đối mặt (1) Chương 975: Mặt đối mặt (1)
- Chương 976: Mặt đối mặt (2) Chương 976: Mặt đối mặt (2)
- Chương 977: Mặt đối mặt (4) Chương 977: Mặt đối mặt (3)
- Chương 978: Mặt đối mặt (5) Chương 978: Mặt đối mặt (5)
- Chương 979: Hào quang của nhân vật chính (1) Chương 979: Hào quang của nhân vật chính (1)
- Chương 980: Hào quang của nhân vật chính (2) Chương 980: Hào quang của nhân vật chính (2)
- Chương 981: Hào quang của nhân vật chính (3) Chương 981: Hào quang của nhân vật chính (3)
- Chương 982: Hào quang của nhân vật chính (4) Chương 982: Hào quang của nhân vật chính (4)
- Chương 983: Hào quang của nhân vật chính (5) Chương 983: Hào quang của nhân vật chính (5)
- Chương 984: Trở lại thanh thành (1) Chương 984: Trở lại thanh thành (1)

- Chương 985: Trở lại thanh thành (2) Chương 985: Trở lại thanh thành (2)
- Chương 986: Trở lại thanh thành (3)-Chương 1004: Hoả chủng (4)
- Chương 986: Trở lại thanh thành (3)
- Chương 987: Nghĩ kĩ lại thật là đáng sợ (1)
- Chương 987: Nghĩ kĩ lại thật là đáng sợ (1)
- Chương 988: Nghĩ kĩ lại thật là đáng sợ (2)
- Chương 988: Nghĩ kĩ lại thật là đáng sợ (2)
- Chương 989: Nghĩ kĩ lại thật là đáng sợ (3)
- Chương 989: Nghĩ kĩ lại thật là đáng sợ (3)
- Chương 990: Nghĩ kĩ lại thật là đáng sợ (4)
- Chương 990: Nghĩ kĩ lại thật là đáng sợ (4)
- Chương 991: Kích động đám đông (1)
- Chương 991: kích động đám đông (1)
- Chương 992: Kích động đám đông (2)
- Chương 992: Kích động đám đông (2)
- Chương 993: Kích động đám đông (3)
- Chương 993: Kích động đám đông (3)
- Chương 994: Kích động đám đông (4)
- Chương 994: Kích động đám đông (4)
- Chương 995: Kích động đám đông (5)
- Chương 995: Kích động đám đông (5)
- Chương 996: Kích động đám đông (6)
- Chương 996: Kích động đám đông (6)
- Chương 997: Kích động đám đông (7)
- Chương 997: Kích động đám đông (7)
- Chương 998: Kích động đám đông (8)
- Chương 998: Kích động đám đông (8)
- Chương 999: Kích động đám đông (9)
- Chương 999: Kích động đám đông (9)
- Chương 1000: Kích động đám đông (10)
- Chương 1000: Kích động đám đông (10)
- Chương 1001: Hoả chủng (1)
- Chương 1001: Hoả chủng (1)
- Chương 1002: Hoả chủng (2)
- Chương 1002: Hoả chủng (2)
- Chương 1003: Hoả chủng (3)
- Chương 1003: Hoả chủng (3)
- Chương 1004: Hoả chủng (4)

- Chương 1004: Hoả chủng (4)
- Chương 1005: Hoả chủng (5) -Chương 1021: Thần (2)
- Chương 1005: Hoả chủng (5)
- Chương 1006: Hoả chủng (6)
- Chương 1006: Hoả chủng (6)
- Chương 1007: Hoả chủng (7)
- Chương 1007: Hoả chủng (7)
- Chương 1008: Hoả chủng (8)
- Chương 1008: Hoả chủng (8)
- Chương 1009: Hoả chủng (9)
- Chương 1009: Hoả chủng (9)
- Chương 1010: Hoả chủng (10)
- Chương 1010: Hoả chủng (10)
- Chương 1011: Thú triều cuối cùng (1)
- Chương 1011: Thú triều cuối cùng (1)
- Chương 1012: Thú triều cuối cùng (2)
- Chương 1012: Thú triều cuối cùng (2)
- Chương 1013: Thú triều cuối cùng (3)
- Chương 1013: Thú triều cuối cùng (3)
- Chương 1014: Thú triều cuối cùng (4)
- Chương 1014: Thú triều cuối cùng (4)
- Chương 1015: Thanh kiếm này, có rồi (1)
- Chương 1015: Thanh kiếm này, có rồi (1)
- Chương 1016: Thanh kiếm này, có rồi (2)
- Chương 1016: Thanh kiếm này, có rồi (2)
- Chương 1017: Thanh kiếm này, có rồi (3)
- Chương 1017: Thanh kiếm này, có rồi (3)
- Chương 1018: Thanh kiếm này, có rồi (4)
- Chương 1018: Thanh kiếm này, có rồi (4)
- Chương 1019: Thanh kiếm này, có rồi (5)
- Chương 1019: Thanh kiếm này, có rồi (5)
- Chương 1020: Thần (1)
- Chương 1020: Thần (1)
- Chương 1021: Thần (2)
- Chương 1021: Thần (2)
- Chương 1022: Thần (3)-Chương 1039: Đẳng cấp siêu phàm (2)
- Chương 1022: Thần (3)
- Chương 1023: Thần (4)
- Chương 1023: Thần (4)

- Chương 1024: Thần (5)
- Chương 1024: Thần (5)
- Chương 1025: Sự thật của mọi thứ (1)
- Chương 1025: Sự thật của mọi thứ (1)
- Chương 1026: Sự thật của mọi thứ (2)
- Chương 1026: Sự thật của mọi thứ (2)
- Chương 1027: Sự thật của mọi thứ (3)
- Chương 1027: Sự thật của mọi thứ (3)
- Chương 1028: Sự thật của mọi thứ (4)
- Chương 1028: Sự thật của mọi thứ (4)
- Chương 1029: Sự thật của mọi thứ (5)
- Chương 1029: Sự thật của mọi thứ (5)
- Chương 1030: Sự thật của mọi thứ (6)
- Chương 1030: Sự thật của mọi thứ (6)
- Chương 1031: Sự thật của mọi thứ (7)
- Chương 1031: Sự thật của mọi thứ (7)
- Chương 1032: Sự thật của mọi thứ (8)
- Chương 1032: Sự thật của mọi thứ (8)
- Chương 1033: Sự thật của mọi thứ (9)
- Chương 1033: Sự thật của mọi thứ (9)
- Chương 1034: Sự phẫn nộ của thần linh (1)
- Chương 1034: Sự phẫn nộ của thần linh (1)
- Chương 1035: Sự phẫn nộ của thần linh (2)
- Chương 1035: Sự phẫn nộ của thần linh (2)
- Chương 1036: Sự phẫn nộ của thần linh (3)
- Chương 1036: Sự phẫn nộ của thần linh (3)
- Chương 1037: Sự phẫn nộ của thần linh (4)
- Chương 1037: Sự phẫn nộ của thần linh (4)
- Chương 1038: Đẳng cấp siêu phàm (1)
- Chương 1038: Đẳng cấp siêu phàm (1)
- Chương 1039: Đẳng cấp siêu phàm (2)

Chương 1: A ! Cái Nguyền Rủa này có BUG ?

Trần Vũ xuyên không đến cao võ thế giới, lại bị "Thế giới ý chí" phán định là người xâm nhập, thực hiện nguyền rủa.

【 hiệu quả nguyền rủa: Đảo ngược trạng thái 】

【 trong tu hành: Khí kình:1,:2,:1,:1. . . 】

【 Khi tập thể dục: Mập mạp +1; suy yếu +1; thể chất:1; lực lượng:1; tính nhẫn nại:1. . . 】

Trần Vũ: "Khinh người quá đáng! Lão tử không luyện!"

【 Khi lười biếng: Khí kình +1, +2, +2, +1. . . 】

【 Khi thức đêm : Khỏe mạnh +1; sức miễn dịch +1; tim phổi công năng +1; mỏi mệt:1. . . 】

【 túng dục bên trong: Khỏe mạnh +4; tinh lực +3; cường tráng +3; khí kình +20; tuổi thọ +2; thời gian hiền giả:5. . . 】

Cái này nguyền rủa. . .

Thật sự là quá tuyệt vời!

【 Đếm ngược thời gian thi đại học ——33 ngày! 】

【 tu luyện vì bảo vệ đất nước! 】

【 Ngày mai "Thời Không Môn" số 341B sẽ mở ra ở thành phố Thanh Thành… 】

Nhìn những lời tuyên truyền từ khắp nơi được treo trong lớp học, trên bảng thông báo, Trần Vũ tỏ ra mờ mịt.

Hắn…

Vậy mà xuyên việt về trước khi kỳ thi tốt nghiệp trung học bắt đầu

rồi sao?

Có thể tu luyện là xảy ra chuyện gì?

Thời Không Môn số 341B lại là cái gì?

Trong lúc ngờ vực, vô số ký ức bỗng dưng xuất hiện, dung hợp với ký ức nguyên bản của Trần Vũ.

Chưa đến nửa phút, Trần Vũ đã hiểu rõ mọi chuyện.

Hắn thật sự xuyên việt rồi.

Xuyên việt về trước kỳ thi tốt nghiệp trung học.

Song lại giống như bình thường xuyên việt, thế giới này lại là một trái đất song song khác.

Một cao võ thế giới!

Trên thế giới này nguy hiểm tồn tại ở khắp mọi nơi.

Bên ngoài thành, vô số dị thú dữ tợn đáng sợ ngo ngoe muốn động, bất cứ lúc nào cũng có thể phá hủy tường rào để tàn sát tất cả loài người.

Loài người chỉ có thể không ngừng tăng cường thực lực, đau khổ duy trì cục diện.

Không còn ai quan tâm đến các vấn đề văn hóa, kinh tế, chính trị, phát triển… .

Chỉ có thực lực, mới là tất cả.

Chỉ có thực lực, mới có thể duy trì chủng tộc.

Vì thế, ở xã hội loài người địa vị của võ giả phi thường cao.

Thông thường người tu luyện cấp thấp nhất là 1, khi nhận được lời mời của các công ty lớn thì tiền lương cũng sẽ không ít hơn 20 vạn một năm.

Người tu luyện cấp 2 lương ít nhất cũng là một trăm vạn một năm!

Cấp 3, cấp 4 trở lên thì sẽ được rất nhiều các thế lực tranh nhau truy phủng.

Mà lúc này Trần Vũ chính là một học sinh lớp mười hai sắp tham gia "Tu luyện" thi đại học.

"Đây. . . Đây thật là không thể tưởng tượng nổi..."

"Khó có thể tin..."

【JFF##. chỗ GS —— 】

【 kiểm tra đến linh hồn không thuộc về thế giới hiện tại. 】

【 xác định là dị hồn xâm lấn. 】

【 đang bắt đầu nguyền rủa... 】

【 cảnh cáo! 】

【 mời rời đi thế giới hiện tại, nếu không sẽ từ từ tăng cường nguyền rủa. 】

【 cảnh cáo! Mời rời đi thế giới hiện tại, nếu không sẽ từ từ tăng cường nguyền rủa. 】

【 cảnh cáo, mời rời đi ... 】

"Nguyền rủa?"

"Ta bị nguyền rủa rồi?"

Đột nhiên nghe được bên tai vang lên âm thanh được hợp thành bằng điện tử, mặt của Trần Vũ hiện lên vẻ kinh hãi.

【 nguyền rủa thành công. 】

【 hiệu quả nguyền rủa: Đảo ngược trạng thái nhân quả. 】

【 cảnh cáo! Mời rời đi thế giới hiện tại, nếu không sẽ từ từ tăng cường nguyền rủa... 】

"Bang!"

Trong khi Trần Vũ đang thất thần, đột nhiên một viên phấn viết bay tới đập vào ngay trên trán của hắn.

“A…”

Trần Vũ bụm lấy cái trán kêu đau một tiếng.

” Chỉ còn 33 ngày là tới thời gian thi đại học, ngươi còn đang ngẩn người? Không tu luyện sao? !” Trên bục giảng, chủ nhiệm lớp chỉ thẳng vào Trần Vũ với vẻ mặt giận dữ: “Đi ngược dòng nước, không tiến tắc thối!”

“Ngươi còn tiếp tục lười như vậy thì ngay cả học sinh tiểu học cũng đánh không lại!”

Trong phòng học, vì bị quấy rầy tu luyện nên các bạn học nhao nhao quay đầu nhìn về phía Trần Vũ với một ánh mắt đặc biệt giống nhau.

Đó chính là chán ghét.

Chán ghét xuất phát từ nội tâm.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Khu hoang dã bên ngoài thành ,dị cảnh trong Thời Không Môn đều là tuyệt địa cửu tử nhất sinh.

Vì vấn đề an toàn nên đa số người tu luyện đều là “Làm việc” theo đoàn thể.

Khả năng phối hợp là cực kỳ quan trọng.

Vì quán triệt loại tư tưởng đoàn kết này, bắt đầu từ tiểu học, mỗi người học sinh liền lấy lớp làm đơn vị, cùng nhau tu luyện, cộng đồng tiến thối.

Mà Trần Vũ, không chỉ có thực lực kém cỏi nhất, hành động cũng đặc biệt kéo dài. Thường thường túm lớp chân sau.

Thời gian lâu dài, các bạn học liền đối Trần Vũ càng phát ra không chào đón.

Trần Vũ tự nhiên nghĩ tới cố gắng dung nhập tập thể.

Nhưng thiên phú có hạn, lại tính cách chất phác, dần dần tự bế. Cuối cùng trở thành lớp mười hai trong lớp người người chán ghét ở cuối xe…

Bất luận là ở thế giới nào,đều có học sinh kém.

Mà trong cao vũ thế giới , đối học sinh kém tổn thương phá lệ tàn khốc.

…

“Tê…”

Che lấy trán đang sưng, Trần Vũ nổi giận.

Hắn đào mộ tổ của chủ nhiệm lớp hay sao ?

Ra tay ác như vậy?

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, trái đất này là cao vũ thế giới, chủ nhiệm lớp cũng là người tu luyện. Trần Vũ đành phải ngăn chặn lửa giận , dựa theo trong đầu ký ức, vận chuyển thể nội khí kình.

【 khởi động hiệu quả nguyền rủa! 】

【 đảo ngược trạng thái nhân quả… 】

【 khi tu luyện: Khí kình:1 】

【 khi tu luyện: Khí kình:1 】

Trần Vũ: “…”

【 khi tu luyện: Khí kình:1 】

【 khi tu luyện: Khí kình:2… 】

“…”

“Mẹ nó, mình quả nhiên bị nguyền rủa rồi!”

“Tu luyện rồi mà thực lực còn giảm xuống sao?”

Trần Vũ tâm tính sập, trực tiếp ngồi phịch trên ghế.

Càng tu luyện thì càng yếu.

Vậy hắn còn tu cái mẹ gì nữa?

“Trần Vũ!” Chủ nhiệm lớp nhìn thấy tư thế ngồi của Trần Vũ, lại ném qua một viên phấn viết: ” Tu luyện cho ta! !”

“Đang!”

Đầu phấn viết xen lẫn lửa giận của chủ nhiệm lớp, nện trên trán Trần Vũ.

【 bị tổn thương: Khí huyết ＋2 】

Trần Vũ: “...”

“Ai…”

Thở dài trùng điệp, Trần Vũ tuyệt vọng: “Lão sư, đừng quản em, em vô dụng rồi.”

“Ngươi… Gỗ mục không điêu khắc! Phế vật! Thật là một cái phế vật!”

【 nhận tâm lý tổn thương: Tinh thần ＋1 】

Các bạn học xung quanh lại quăng tới ánh mắt căm hận.

【 nhận tâm lý tổn thương: Tinh thần ＋3 】

Trần Vũ: “... Cái con mẹ nó bệnh tâm thần a!”

Dứt khoát, hắn vò đã mẻ không sợ rơi, từ trong bàn lấy ra hạt dưa, không coi ai ra gì bắt đầu gặm.

Khi sinh hoạt không cho đường sống.

Vậy thì tìm một tư thế thoải mái chờ chết thôi.

Ít nhất còn có thể hưởng thụ một chút…

【 Đang ăn: Đói khát +1 】

【 Đang ăn: Đói khát +2… 】

Trần Vũ: "… Mẹ."

Hiển nhiên, cuộc sống của hắn không chỉ có không cho hắn đường sống, còn không muốn để cho hắn dễ chịu.

"Trần Vũ! em đi ra ngoài cho tôi!"

Chủ nhiệm lớp không thể nhịn được nữa: " phạt em ra hành lang đứng! không có một ngày không cho phép về!"

…

Bị đuổi ra phòng học, Trần Vũ tựa ở vách tường, có không cam lòng.

Lần nữa vận chuyển thể nội khí kình tiến hành tu luyện.

【 khi tu luyện: Khí kình:1 】

"Mẹ nó, lão tử còn không tin!"

Quay đầu, mắt nhìn trong phòng học thầy trò, Trần Vũ đè thấp thân thể, vụng trộm chuồn ra lầu dạy học.

Đi tới thao trường trường học, tìm tới một cây xà đơn, hít sâu một hơi, nhấc tay, bắt đầu tập luyện.

Coi như không thể tu luyện.

Rèn luyện thể phách cũng sẽ không trở thành phế nhân a?

【 đang tập thể dục: Mập mạp +1; suy yếu +1; thể chất:1; lực lượng:1; tính nhẫn nại:1… 】

Trần Vũ: "…"

【 nhận tâm lý tổn thương: Tinh thần +2 】

“Nghiệp chướng a! !”

Hai chân Trần Vũ mềm nhũn, nằm xuống đất.

Rất giận.

Hắn rất giận.

Thậm chí giận đến bắt đầu ca hát: “Vận mệnh a, vì cái gì cứ giày vò ta như vậy…”

“…”

“…”

“…”

【 đang lười biếng: Khí kình +1 】

“… Ồ?”

Nghe thấy âm thanh bên tai, Trần Vũ mãnh liệt đứng dậy.

“Cái nguyền rủa này…”

“Mẹ nó giống như có BUG a? !”

Chương 2: Cái nguyền rủa này quá tuyệt vời (1) Chương 2: Cái nguyền rủa này quá tuyệt vời (1)

【 đang lười biếng: Khí kình ＋1 】

Trần Vũ một mặt mộng bức đứng lên,cảm thụ luồng khí xoáy trong cơ thể.

“Không sai. . .”

” Khí kình giống như tăng lên một chút. . .”

“Đệt mẹ. . .”

“Cái nguyền rủa này giống như có BUG a. . .”

Chần chờ nửa ngày, hắn giơ hai tay lên, một lần nữa nắm chặt xà đơn, bắt đầu tập luyện.

【 đang tập thể dục: Mập mạp ＋1; suy yếu ＋2; thể chất:1; lực lượng:1; tính nhẫn nại:1. . . 】

Trong mắt hiện lên tinh quang, Trần Vũ bỗng nhiên buông tay!

Bị tác động bởi lực hút trái đất, cả người hắn lập tức rơi xuống, ngã xuống một nơi dính đầy bùn đất.

“Ầm!”

【 bị tổn thương: Khí huyết ＋7; khỏe mạnh ＋1. 】

Bởi vì hưng phấn nên hô hấp của Trần Vũ bắt đầu chậm rãi gấp rút.

Không để ý đau đớn, hắn bò dậy, vỗ vỗ bùn đất rồi đứng ở bên cạnh xà đơn.

Hơn mười phút sau.

【 đang lười biếng: Khí kình +1 】

“Ngưu bức!”

“Thật có thể a!”

Xác nhận luồng khí xoáy trong cơ thể lại tăng thêm một chút, mặt Trần Vũ đỏ lên vì hưng phấn , sau đó hắn không chút do dự đấm một quyền vào ngay đan điền của mình!

“Đông!”

【 khí hải bị tổn thương: Khí kình +2 】

“Ha ha ha ha nấc. . .”

Trần Vũ nấc lên một tiếng vì kích động.

Cái gọi là 【 nguyền rủa 】này, lại có một BUG lớn như vậy!

Đảo ngược toàn bộ trạng thái!

Vậy trạng thái xấu, đảo ngược trở về, chẳng phải thành trạng thái tốt sao?

Người khác bị thọc một đao, không chết thì cũng trọng thương.

Đổi lại hắn bị thọc, càng đâm càng tinh thần hắc. . .

Người khác một năm không tu luyện, sẽ phế bỏ.

Hắn lười biếng một năm, sẽ chỉ càng ngày càng mạnh. . .

“Cái này cũng có thể ‘Lật cmn bàn’ ? Quá kỳ dị. . .”

Trần Vũ vui vẻ khó nhịn, lại đấm cho đan điền của mình một đấm.

“Đông!”

【 khí hải bị tổn thương: Khí kình +2 】

“Dễ chịu!”

“Thoải mái!”

Đan điền khí hải, là căn cơ thực lực của một võ giả.

Bất luận cái gì “Rung chuyển” dù là rất nhỏ, cũng có thể dẫn đến khí kình tu luyện được bị tán loạn.

Nhưng mà hắn không giống, hoàn toàn trái ngược.

“Rung chuyển” càng hung ác, khí kình tăng trưởng càng nhanh. . .

“Đông!”

【 khí hải bị tổn thương: Khí kình ＋2 】

“Đông!”

【 khí hải bị tổn thương: Khí kình ＋2. . . 】

Trong lúc hắn “Tu luyện” hăng say, một bóng người đột nhiên xuất hiện, bắt lấy nắm đấm của hắn.

“Ừm?”

Trần Vũ ngạc nhiên ngẩng đầu, phát hiện là chủ nhiệm lớp.

Chủ nhiệm lớp: “. . .”

Trần Vũ: “. . .”

Chủ nhiệm lớp: “. . .”

Trần Vũ: “. . .”

“Vì sao em lại tự tra tấn chính mình.” Chủ nhiệm lớp ánh mắt phức tạp: “Có sức liều như vậy, không thể tu luyện đàng hoàng được sao?”

“Em. . . em đang tu luyện mà. . .”

“Đi vào lớp với thầy.”

Nắm lấy cổ tay của Trần Vũ, chủ nhiệm lớp kéo lôi hắn vào lầu

dạy học, đẩy vào văn phòng của chủ nhiệm lớp.

“Phanh.”

Cửa phòng đóng lại, chủ nhiệm lớp mặt không biểu tình: “Ngồi, hảo hảo tâm sự.”

“Có lẽ là thầy đang hiểu lầm. . .”

“Im lặng, nghe thầy nói.”

“. . . Dạ, thầy cứ nói đi.” Ngồi trên ghế, Trần Vũ vuốt vuốt vùng bụng đang bị đau, bắt đầu suy nghĩ các phương thức “Tu luyện” khác.

Không thể tiếp tục tu hành theo phương thức tự ngược được nữa.

Dù sao tự mình đánh mình, không chỉ đau còn người ngoài coi là biến thái. . .

Trong phòng, chủ nhiệm lớp chắp hai tay sau lưng, chậm rãi bước hai vòng, tìm tốt từ ngữ, mở miệng: “Trần Vũ, ở phương diện võ đạo, giữa người và người xác thực có thiên phú cao thấp. Thiên phú của em không tốt, đây là sự thật. Nhưng thiên phú, lại không thể phản ánh hoàn toàn thực lực của một người. Em hiểu không?”

“Em hiểu rồi.Thầy nói đúng. Vậy em liền đi trước. . .”

“Trở về!”

Chủ nhiệm lớp nhíu mày: “Thầy biết, trong lòng em khó chịu. Nhưng cái này có thể giải quyết vấn đề sao? Vấn đề của em bây giờ không phải là thiên phú! Mà là tính cách của em! Quá lười nhác, không chăm chú học tập, không chăm chú tu luyện. Thiên phú kém hơn em, trong lớp cũng không phải là không có, người ta làm sao. . .”

“Còn có người thiên phú kém hơn em sao? Ai vậy?” Trần Vũ đột nhiên ngắt lời: “À, em chỉ là hiếu kì một chút.”

“Đương nhiên là có! Liền nói cái kia. . . Trán. . . Ân. . .” Chủ nhiệm lớp rơi vào trầm tư.

Trần Vũ: “. . .”

Chủ nhiệm lớp: “. . .”

Trần Vũ: “Gặp lại a lão sư.”

“Trở về!” Chủ nhiệm lớp khó thở: “Chúng ta đang thảo luận thiên phú sao? Là cố gắng! Em không cố gắng, dù có thiên phú tốt thì làm được cái gì?”

“. . .” Trần Vũ chụp chụp lỗ tai.

Nếu như cộng thêm tuổi trước khi xuyên qua, nói không chừng hắn còn lớn hơn thầy chủ nhiệm. Chỉ là miệng pháo có thể “Lắc lư” được hắn?

“. . .”

“. . . Ai.” Trầm mặc một lát, chủ nhiệm lớp vỗ vỗ bả vai của Trần Vũ: “Ăn ngay nói thật, trước đó thầy vẫn là rất ghét những học sinh giống như em. Nhưng mà những hành động của em ở sân trường hồi nãy, đối với thầy có rất lớn chấn động. Nhìn ra được, em cũng muốn học tập cho tốt, làm thầy chủ nhiệm của lớp, thầy có nghĩa vụ trợ giúp em.”

Chương 3: Cái nguyền rủa này quá tuyệt vời (2) Chương 3: Cái nguyền rủa này quá tuyệt vời (2)

“Dạ?” Trần Vũ sững sờ, mơ hồ cảm giác được không thích hợp.

” Bắt đầu từ tiết sau,chỗ của em sẽ được chuyển đến hàng thứ nhất. Thầy sẽ dạy kèm riêng cho em, thầy nhất định sẽ tăng lên thực lực của em!”

Trần Vũ: “? ?”

“Về vấn đề tu luyện, em đừng có lại tự mình hại mình,.” Chủ nhiệm lớp biểu lộ nghiêm túc: ” Về phía nhà trường, thầy sẽ xin cho em được ở lại trường. Ngày ngày ở trong phòng của thầy.”

“? ? !”

“Còn 33 ngày nữa là thi đại học, ngoại trừ thời gian đi ngủ, thì công việc mỗi ngày của em chính là tu luyện! Thầy không sợ mệt mỏi.”

“Bình tĩnh thầy ơi, đừng xúc động . . .” Trần Vũ luống cuống.

Chủ nhiệm lớp ngồi dậy, ngữ khí chăm chú: “Thầy sẽ không từ bỏ em, hi vọng em cũng sẽ không từ bỏ chính mình.”

“Em có thể về lớp không ạ. . .”

“Được.” Thầy nhiệm lớp mở cửa ra: “Lên lớp đi rồi thầy sẽ đổi chỗ ngồi cho em.”

. . .

Trần Vũ phát hiện, thầy chủ nhiệm là nghiêm túc.

Theo đối phương trở về lớp, chuyện thứ nhất chính là chuyển chỗ ngồi của hắn lên hàng thứ nhất.

Ở ngay bên dưới bục giảng, ngay dưới mắt ông thầy.

“Ngồi xuống.” Hai tay của thầy chủ nhiệm chống trên bục giảng, ánh mắt nhìn về phía Trần Vũ.

“Dạ thưa thầy, em còn bị phạt đứng. . .” Trần Vũ đề nghị: “Từ mai mới bắt đầu ạ.”

“Ngồi xuống!”

“Thầy không phải nói là phạt em đứng hành lang, không đủ một ngày không cho phép trở về sao?”

“Vậy thì hiện giờ thầy cho em ngồi xuống tu luyện. Em có nghe hay không.” Chủ nhiệm lớp đẩy khung kính: “Đừng ảnh hưởng đến những bạn học khác.”

Đồng học xung quanh lập tức quăng tới ánh mắt căm hận.

【 nhận tâm lý tổn thương: Tinh thần +3 】

Trần Vũ: “. . .”

“Được rồi được rồi.” Trần Vũ đặt mông ngồi xuống, hai mắt nhắm lại, giả vờ giả vịt bày ra tư thế tu luyện.

【 đang lười biếng: Khí kình +1 】

Bên tai có giọng nói vang lên khiến Trần Vũ vui mừng, vô ý thức mở ra một con mắt, chỉ thấy thầy chủ nhiệm nhìn hắn chằm chằm mắt không nháy lấy một cái.

“Em đây là đang muốn lừa gạt thầy sao?” Chủ nhiệm lớp cầm lấy thước dạy học: “Em căn bản là không có tụ khí!”

“Ba!”

Dứt lời, liền đập một thước vào trên vai của Trần Vũ .

【 bị tổn thương: Khí huyết +1 】

Trần Vũ: “. . .”

“Tu luyện!”

“. . . Mẹ.”

Trong miệng lẩm bẩm thô tục, Trần Vũ chỉ có thể điều động khí hải, tại thể nội tiến hành tuần hoàn.

【 trong khi tu luyện: Khí kình:1 】

Trần Vũ: “. . .”

“Ừm.” Chủ nhiệm lớp gật đầu hài lòng nói: “Không tệ.”

“Không tệ cái đết à!”

“Ngậm miệng! Tu luyện!” Chủ nhiệm lớp rống to.

【 trong khi tu luyện: Khí kình:1 】

“Đúng! Tiếp tục như vậy đừng có ngừng!”

【 trong khi tu luyện: Khí kình:2 】

“Đều nói đừng ngừng!”

“Ba!”

【 bị tổn thương: Khí huyết ＋2 】

“. . .”

“Tiếp tục! Tụ khí!”

【 trong khi tu luyện: Khí kình:1 】

Chủ nhiệm lớp: “Rất tốt, tiếp tục như thế , em sẽ mạnh lên.”

Trần Vũ: “. . . Mẹ nó tin ngươi liền có quỷ. . .”

Phương thức tu luyện “ngược” vẫn tiếp tục đến khi tiếng chuông tan học vang lên, lúc này Trần Vũ mới thở phào.

Cảm thụ khí hải trong đan điền, hắn rất “Vui mừng” .

Cảm tạ lãnh đạo trường học, cảm tạ chủ nhiệm lớp.

Hắn bây giờ có thể ngồi học trong lớp sơ trung được rồi…

“Làm sao lại ngừng?“Tựa vào trên bàn giáo viên thầy chủ nhiệm nhìn chằm chằm Trần Vũ.

“Dạ?” Trần Vũ nhìn xung quanh thấy tốp năm tốp ba đồng học rời đi, kinh ngạc: “Tan học à? Đều tan học.”

“Bọn họ có điều kiện cùng vốn liếng để tan học, Em có sao?”

Trần Vũ: “…”

【 nhận tâm lý tổn thương: Tinh thần +1 】

“Chỗ nào cũng không cho đi, tiếp tục tu luyện!”

“… Thầy có thể tha cho em không?”

“Thầy là đang cứu em!” Chủ nhiệm lớp chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Em có thể tự mình hại mình,vậy việc tu luyện đối với em mà nói là việc khó vậy sao?”

【 nhận tâm lý tổn thương: Tinh thần +1 】

Trầm mặc nửa ngày, Trần Vũ đứng người lên: “Được, em nghe thầy. Nhưng bây giờ em muốn đi WC.”

” Không nhịn nổi?”

“Dạ, em không nhịn nổi.”

“Được.” Chủ nhiệm lớp cũng đứng dậy: “Thầy đi chung với em.”

Trần Vũ: “…”

【 tâm lý nhận tổn thương: Tinh thần +3 】

“Đi thôi! Thất thần làm gì? không phải em nhịn không nổi nữa rồi sao?”

Trần Vũ: “…”

Chủ nhiệm lớp: “Kỳ thật thầy cũng nhanh nhịn không nổi. Nhưng

thầy sợ thầy vừa đi thì em liền biến mất không còn hình dáng nên nhịn nãy giờ. Không nghĩ tới em cũng muốn đi nhà vệ sinh, ha ha. Khách quan mà nói học sinh như em vẫn là rất khéo hiểu lòng người…”

Trần Vũ: “...”

【 tâm lý nhận tổn thương: Tinh thần +5 】

...

Ngồi trong phòng vệ sinh kế bên, Trần Vũ lâm vào trầm tư.

Rất hiển nhiên, tiếp tục như vậy là không được.

Hắn đang bị nguyền rủa, không thể tu luyện theo phương thức bình thường được.

Chỉ có “Chăm chỉ” lười biếng, mới có thể tiến bộ.

Tiếp tục ở lại bên cạnh chủ nhiệm lớp, sẽ bị dạy “Phế”.

Lại không thể nói rõ ràng với người khác, giải thích điểm đặc thù của chính mình.

Nói cũng không ai tin.

Có người tin, khả năng liền muốn dính đến phiền phức…

“Vẫn là phải trốn.”

“Lớp học này không học cũng được!”

Chương 4: Nghiệp chướng à Chương 4: Nghiệp chướng à

Suy nghĩ đến tận đây, Trần Vũ nâng lên quần, nhưng nghĩ nghĩ, lại cởi ra, móc ra giấy vệ sinh lau cái mông sạch sẽ, lúc này mới mặc vào một lần nữa.

“Soạt…”

Xả nước bồn cầu xong, hắn mở cửa, chầm chậm chạy ra phòng vệ sinh, bước chân dừng lại…

Thầy chủ nhiệm vậy mà lại canh giữ ở trước cửa nhà vệ sinh…

Chủ nhiệm lớp: “Vệ sinh xong?”

Trần Vũ: “... Thầy “đi” xong rồi sao?”

Chủ nhiệm lớp: “Ừm, đi xong rồi. em xong chưa?”

Trần Vũ: “Em còn chưa xong.”

Chủ nhiệm lớp: “Nói láo! Thầy nghe thấy tiếng xả nước.”

Trần Vũ: “Vâng, vừa rồi em chính là thả bom một cái, tưởng là đi xong rồi, bây giờ lại phát hiện ‘cục Shit’ còn chưa có ra hết…”

Nói, sắc mặt Trần Vũ biến thành màu đen đi trở về phòng vệ sinh, lần nữa ngồi trong phòng kế bên.

“Nghiệp chướng à…”.

Chủ nhiệm lớp cũng đi vào, tựa vào cửa ở gian phòng bên cạnh: “Thầy chờ em.”

【 tâm lý nhận tổn thương: Tinh thần +4 】

“Ai…”

Trong phòng kế bên, Trần Vũ ngửa đầu, thở một hơi thật dài, đúng

lúc này lại nghe được tiếng quạt gió, hai mắt tỏa sáng.

Liền vội vàng đứng lên, ghé vào trước cửa nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, hắn đứng trên bồn cầu, rón rén nhổ nguồn điện của cái quạt gió, dùng sức đẩy!

“Răng rắc.”

“Đông…”

Quạt gió bị đẩy ra.

Lộ ra một cái động lớn.

Hẳn là vừa đủ để hắn chui đi ra.

Còn không đợi Trần Vũ bắt đầu bò, “Lỗ lớn” bên ngoài liền xuất hiện một khuôn mặt.

Mặt của thầy chủ nhiệm.

Trần Vũ: “...”

Chủ nhiệm lớp mặt không biểu tình: “Em đang làm gì.”

“... Em. . . Em tưởng cái quạt này không đủ thông gió.”

“Tổn hại tài sản nhà trường, ghi tội một lần, đi với thầy đến phòng giáo dục bồi thường.”

【 tâm lý nhận tổn thương: Tinh thần +2 】

...

“Thầy ơi, em cảm thấy chúng ta nên nói chuyện.”

Nộp xong tiền phạt, đi ra phòng giáo dục, Trần Vũ vẻ mặt thành thật mở miệng.

Chủ nhiệm lớp lườm Trần Vũ một chút: “Nói.”

“Bình thường thầy không phải là không quản em sao?”

“Bây giờ muốn quản.”

“Thế giới này có học sinh tốt, liền vĩnh viễn có học sinh kém. Thầy không thể nào quản hết được.”

“Nhưng thầy cũng không thể bỏ mặc em.”

Trần Vũ đau đầu: “Vẫn là đừng quản em. Cho em tự do mới là chính xác. em đã phế đi, để cho em tự sinh tự diệt được rồi…”

Nghe vậy, chủ nhiệm lớp bước chân dừng lại.

“Thế nào?” Trần Vũ cũng theo bản năng dừng lại.

“… Em là một học sinh, không phải giáo viên.” Chủ nhiệm lớp cùng Trần Vũ đối mặt, ngữ khí bình thản: “Em vĩnh viễn cũng không tưởng tượng nổi, Làm một học sinh vì vấn đề thành tích ở trước mặt giáo viên tự mình hại mình, sẽ đối với vị giáo viên đó tạo thành xung kích như thế nào.”

“…” Trần Vũ đầu càng đau…

“Lúc ấy thầy đột nhiên cảm giác được, thầy thẹn với chức vụ ‘Giáo viên’ này.” Chủ nhiệm lớp ánh mắt phức tạp, nói ra: “Cho nên, thầy nhất định phải dạy dỗ em thật tốt. Không bao giờ để cho em thư giãn. Sau này em sẽ cảm ơn thầy.”

Trần Vũ: ‘Vậy em thật là cám con mẹ nó ơn thầy.’

Chủ nhiệm lớp: ” Còn lại 33 ngày nữa là thi đại học, một tháng này, ngoại trừ đi ngủ, mỗi giờ mỗi phút đều muốn tu luyện! Mặc dù không thi đậu đại học, nhưng dù sao cũng phải hoàn thành kỳ thi này!”

Trần Vũ: ‘Thầy yên tâm, thầy dạy như thế, có thể thi về sơ trung liền không dễ dàng.’

Chủ nhiệm lớp: “Nếu như ngay cả trường đại học em đều không thi đậu, làm một thầy giáo, ít ra thầy cũng không thẹn với lương tâm.”

Trần Vũ: ‘Giống thầy như thế tổn hại lão sư, hiện tại thật không

dễ tìm.'

Chủ nhiệm lớp hoàn toàn không biết trong lòng Trần Vũ đang đậu xanh rau má, còn tại lẩm bẩm nói: "Ngày mai em liền đến ở trong ký túc xá của thầy, thầy sẽ phụ đạo cho em. Trở về cùng phụ huynh của em nói một tiếng."

"Mẹ em khẳng định không đồng ý…"

"Không đồng ý, thầy liền đến nhà em để thăm hỏi gia đình em. Thực sự không được, thầy chuyển đến ở nhà em."

"…"

【 tâm lý bị tổn thương: Tinh thần +5 】

…

Thanh Thành nhị trung, bảy giờ tối.

Chuông tan học reo lên.

Trần Vũ phảng phất hư thoát xụi lơ trên ghế ngồi, tâm tính sắp sụp đổ.

Gần một ngày khổ tu, hắn thành công đem thực lực "thoái hóa" đến trình độ của một tuần trước…

"Coi như không tệ."

Chủ nhiệm lớp rất vui mừng: "Thiên phú lại chênh lệch, tiếp tục dạng này cố gắng, coi như không thi đậu trường đại học, sang năm học lại cũng có hi vọng."

Trần Vũ: "…"

【 tâm lý bị tổn thương: Tinh thần +4 】

Hôm nay hắn "Cố gắng", không ít đồng học đều nhìn ở trong mắt, ngoài miệng không nói, địch ý trên mặt lại đều phai nhạt rất nhiều.

Nữ lớp trưởng gương mẫu trước khi đi ra phòng học, còn dừng ở

bên người Trần Vũ, trước mặt cả lớp, dựng lên một ngón tay cái: "Ông trời đền bù cho người cần cù, tiếp tục."

【 được cổ vũ: Tinh thần:2; tự tin:1; may mắn:1 】

Trần Vũ: "..."

"Ba ba..." Chủ nhiệm lớp cười, dẫn đầu vỗ tay.

"Hoa lạp lạp lạp..."

Trong lớp lập tức vang lên những tiếng vỗ tay không tính thưa thớt.

【 được sự cổ vũ: Tinh thần:4; tự tin:2; may mắn:1; mị lực:1 】

Trần Vũ: "... Nghiệp chướng à!"

Chương 5: Cho hắn cái đại bức đâu! (1)
Chương 5: Cho hắn cái đại bức đâu! (1)

Ban đêm, thành Thanh Thành đèn đuốc sáng trưng.

Trần Vũ trên đường đi về nhà, vẻ mặt đầy u sầu.

Cuộc sống sau khi xuyên không của hắn vừa mới bắt đầu liền nghênh đón một đại địch —— chủ nhiệm lớp.

“Nếu không nghỉ học thôi?”

Cúi đầu, Trần Vũ vắt hết óc suy nghĩ đối sách.

Tình huống trước mắt của hắn, có học hay không học thật đúng là không có ý nghĩa gì.

Lười ở trong nhà chơi game hai năm, xem phim hai năm, xem phiên kịch ba năm, đọc tiểu thuyết ba năm. . . Vừa xuất quan, không sai biệt lắm liền thành đại lão.

“Nhưng để người nhà nuôi nhiều năm như vậy, giống như không quá hiện thực. . .”

“Ừm. . .”

Dừng bước lại, Trần Vũ nhặt lên tiểu thạch đầu, một bên suy tư, một bên tô tô vẽ vẽ ở trên mặt đường.

“Để ta tính một chút. . .”

“Thân thể này của mình thiên phú rất kém cỏi, tu luyện một ngày bình thường cũng chỉ có thể gia tăng một chút chút khí kình.”

“Bây giờ hồn của mình xuyên qua đến, bị nguyền rủa, tu luyện sẽ chỉ giảm bớt khí kình. Nhưng lại bởi vì thiên phú chênh lệch, cũng sẽ không giảm bớt quá nhiều. . .”

“Nếu. . .”

“Nếu như còn lại ba mươi hai ngày, cũng đều bảo trì cường độ tu luyện giống hôm nay, tu vi của ta nhiều nhất. . .”

“. . . Nhiều nhất rút lui về trình độ bằng với trung học đệ nhị cấp.”

Đứng người lên, ném đi tiểu thạch đầu, Trần Vũ vỗ vỗ tay: “Giống như cũng không phải rất tồi tệ.”

“Chỉ là phải nghĩ biện pháp đem ‘Tu luyện’ không có khí kình điểm này bù lại là được rồi.”

“Làm một học sinh, học tập không dễ dàng, sa đọa thì đơn giản hơn nhiều à. . .”

Suy nghĩ đến đây, Trần Vũ lấy điện thoại di động ra, ở khung trống trên website nhanh chóng đánh chữ.

【 Muốn giảm xuống tu vi của võ giả thì phải làm sao? 】

Điểm kích lục soát.

Từng dãy tin tức xuất hiện.

【 đóng lại đóng lại! Đóng hết những trò chơi online này thì võ giả mới có một ngày mai tươi sáng! 】

【 nghiên cứu mới nhất đã chỉ ra rằng những võ giả thích piaochang thì tu vi sẽ thoái hóa càng nhanh. 】

【 võ giả không cần tình yêu. 】

【 Mã Võ Thần: Ta không thích khí kình, ta thậm chí chưa hề chạm qua khí kình. Chỉ là không biết vì sao khí kình lại càng ngày càng nhiều. Đời này sự việc mà ta hối hận nhất chính là trở thành võ giả. . . 】

Tìm kiếm đủ loại kết quả.

Trừ đi những cái quảng cáo cùng những tin tức hư cấu, Trần Vũ rất nhanh tìm đến đáp án.

Như thế nào giảm xuống võ giả tu vi?

Độc!

Sắc!

Thuốc lá!

Một, độc.

Độc dược công kích vào hư hao khí hải là hữu hiệu nhất.

Trúng độc nghiêm trọng võ giả, thậm chí có thể khí kình mất hết trở lại là người bình thường.

Nhưng mà loại vật này thuộc về hàng cấm, đừng nói buôn bán, tư tàng đều là trọng tội mất đầu.

Văn minh loài người đang đứng trước nguy cơ sớm tối, loạn thế dùng trọng điển!

Không có người sẽ nghi ngờ trình độ tàn nhẫn của các bộ ngành trực thuộc quốc gia.

Tổ chức dám nghiên cứu loại độc dược này, nước ngoài đều sắp bị tiêu diệt sạch sẽ. . .

Hai, sắc.

Vô luận nam nữ, võ giả "Trầm mê" trong đó, tu vi đều sẽ không hiểu rút lui.

Đến nay không rõ nguyên nhân.

Các nhà khoa học có đưa ra giả thuyết hormone; giả thuyết trao đổi khí kình; giả thuyết di truyền chưa tiến hóa của nhân loại vân vân. . .

Bình thường, "Trầm mê" càng "Sâu", khí hải tiêu tán càng nhanh.

Chuyện này làm cho quần thể võ giả đều có bệnh sợ đám cưới.

Thẳng đến có tuyên cáo chính thức, bình thường nam nữ kết giao, "Ảnh hưởng" là cực kỳ bé nhỏ. Lúc này mới tránh khỏi võ giả "Tuyệt chủng" . . .

Ba, thuốc lá.

Trong khói thuốc lá có chứa ô-xít-các-bon loại kiềm sinh vật, cùng các nguyên tố kim loại nặng, sẽ hơi ảnh hưởng vận chuyển khí kình và ngưng tụ khí kình., là nguyên nhân chủ yếu dẫn suy giảm tu vi của quần thể võ giả trong xã hội hiện nay.

Nhưng bởi vì quần thể võ giả phần lớn phải mạo hiểm, ăn chính là "cơm liều mạng", áp lực tinh thần cực lớn, cần thuốc lá, cồn các loại an ủi dược tề. Các ngành chức năng không có cách nào cấm hết tất cả, chỉ có thể không ngừng tăng thuế, giới hạn số lượng bán, đề cao ngưỡng cửa mua sắm.

. . .

Trở lên là ba loại phương thức "Tu luyện", Trần Vũ là người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, thích loại thứ hai. . .

Nhưng hiển nhiên không thực tế.

Trước mắt chỉ có thể lựa chọn loại cuối cùng —— thuốc lá.

Thu hồi điện thoại, móc bóp, mở ra.

Bên trong chỉ có một tờ một trăm nguyên, ba tờ mười nguyên, một tờ năm nguyên, cộng thêm mấy đồng tiền.

"Hẳn là đủ mua thuốc lá. . ."

Nhìn khắp bốn phía, hắn tìm tới một nhà nhỏ siêu thị, đi vào.

"Ngài cần gì?" Một nhân viên bán hàng hỏi.

"Thuốc lá." Trần Vũ móc tờ một trăm nguyên ra: "Cho ta đến bao thuốc lá."

"Thuốc lá?" nhân viên bán hàng sững sờ, lập tức dùng ánh mắt cổ quái dò xét Trần Vũ: "Nơi này làm sao có thể bán thuốc lá. . ."

"Ồ. . . Đúng."

Trần Vũ vỗ ót một cái.

Hắn vừa xuyên qua đến không bao lâu, chưa dung hợp toàn bộ ký ức. Quên đi thuốc lá là quản chế phẩm, chỉ ở trong tiệm đặc thù mới có bán thuốc lá.

Chương 6: Cho hắn cái đại bức đâu! (2)
Chương 6: Cho hắn cái đại bức đâu! (2)

Bên ngoài bất luận một nhà cửa hàng nào dám bán thuốc lá mà không có giấy phép đều là trọng tội.

Rời khỏi siêu thị, Trần Vũ ấn mở bản đồ trên điện thoại di động.

【 hoan nghênh sử dụng Khuyết Đức địa đồ. 】

【 Khuyết Đức địa đồ sẽ mù hướng dẫn cho bạn. 】

【 mời nói ra vị trí mà bạn muốn tới. 】

” Cửa hàng thuốc lá.”

【 Cửa hàng thuốc lá gần nhất cách bạn khoảng 0. 3 cây số, bạn có muốn bật tự động tìm đường không? 】

“Có.”

【 Khuyết Đức địa đồ,sẽ mù hướng dẫn bạn. Đi về phía trước 65 mét, tới giao lộ rẽ phải. . . 】

Có hướng dẫn, không bao lâu, Trần Vũ liền tới một nhà cửa hàng có giấy phép bán thuốc lá.

Tủ kính sạch sẽ bóng loáng.

Hai tầng.

Trong tiệm chỉ có bà chủ một người.

Có thể nhìn thấy rõ ràng trong quầy trưng bày những hộp thuốc lá.

Cất kỹ điện thoại, Trần Vũ sửa sang lại đồng phục, đẩy cửa tiến vào: “Bà chủ, mua một bao thuốc lá.”

“Không bán.” Nữ lão bản mí mắt đều không ngẩng.

Trần Vũ: “? ? ?”

“Cậu là học sinh liền luyện võ cho tốt, hút cái gì thuốc lá.” Bà chủ ngẩng đầu, mặt không thay đổi nhìn xem Trần Vũ.

“Tôi mua cho cha tôi.”

“Vậy thì để cha cậu cầm thẻ căn cước tự mình đến.”

“Cha tôi thụ thương, đang ở bệnh viện, đi đứng không tiện.”

“Thụ thương còn hút thuốc? Để hắn hút nhiều chút dưỡng khí đi.”

“. . . Thương lượng một chút? Cho thêm ngươi ít tiền?”

“Mau mau cút. . .”

Bị đuổi ra cửa tiệm, Trần Vũ rất không vui.

Thế là, hắn mua một cái pháo hoa hiệu hồng tri chu, rút ra hai cây, ném tới lầu hai của cửa hàng thuốc lá.

“Ầm!”

“Ầm!”

Hai tiếng bạo hưởng, dọa bà chủ nhảy một cái, vội vàng chạy lên lầu hai xem xét tình hình.

“Tuyệt.”

Trần Vũ nhanh chóng tiến vào cửa hàng thuốc lá, ném một tờ tiền mười nguyên, “Mua” một bao Hongtashan* liền chạy.

Hongtashan là một nhãn hiệu thuốc lá của Trung Quốc. Google để biết thêm chi tiết. Chạy thẳng ra hơn một trăm mét mới trốn vào bên trong một cái hẻm nhỏ.

“Lấy cái gì cùng ta đấu?”

Cười lạnh, Trần Vũ mở ra hộp thuốc lá, rút ra một cây ngậm trên miệng, sau đó lấy một cây pháo ra đốt, hỏa diễm phun ra đốt cháy điếu thuốc lá, hít sâu một cái.

“Tê. . .”

“Ầm!”

Pháo trong tay nổ.

【 bị tổn thương: Khí huyết +16 】

“Hô. . .”

Từ từ phun ra khói thuốc.

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Khí kình +12 】

“WTF?”

Nghe được bên tai vang lên âm thanh, Trần Vũ giật mình, lập tức đại hỉ. . .

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Khí kình +16 】

“Hô. . .”

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Khí kình +13 】

“Ha ha ha. . . Tê.”

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Khí kình +14 】

“Ngưu bức ngưu bức!”

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Khí kình +15 】

” Ngưu con mẹ nó bức. . .”

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Kình. . . 】

Hắn có thể cảm nhận được.

Hắn có thể rõ ràng cảm nhận được khí hải “sôi trào” trong đan điền!

Khí kình lưu chuyển, sinh sôi không ngừng!

Phảng phất mỗi một cây xương cốt, mỗi một giọt máu, mỗi một tế

bào. . . Đều tràn đầy lực lượng.

“Loại tốc độ tăng trưởng này. . .”

Trần Vũ hai mắt nhắm lại: “Ngày mai ở trong lớp, chí ít không phải ở cuối xe đi à nha. . .”

. . .

Một lát sau, Trần Vũ mới từ từ cảm nhận được khoái cảm của việc tăng vọt thực lực.

Cúi đầu, nhìn gói Hongtashan trong tay, Trần Vũ phảng phất cảm thấy con đường trở thành “Võ Thần” đang mời gọi, tiền đồ bỗng nhiên tươi sáng hẳn. . .

Không chậm trễ chút nào, Trần Vũ lại mở ra gói thuốc lá.

Lần này, Trần Vũ một lần lấy ra ba điếu thuốc lá, ngậm lên miệng, dùng pháo quẹt đốt lửa.

“Tê ——— ”

Ba cái điểm màu đỏ sáng lên, sau đó ảm đạm.

Nồng đậm khói thuốc, bị Trần Vũ hút vào trong phổi.

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Khí kình +34 】

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Phổi khỏe mạnh +1; thân thể khỏe mạnh +1; thể chất +1; sức miễn dịch +1 】

“Hô. . .”

Một đoàn khói thuốc từ từ phiêu tán, Trần Vũ nhịn không được giật cả mình.

“Đại lượng” khí kình hội tụ đan điền, làm hắn dục tiên dục tử. . .

Sau đó, hắn lại mở ra gói thuốc lá, lại lấy ra hai điếu thuốc lá, nhóm lửa, toàn bộ nhét vào trong miệng.

“Tê. . .”

“Hô ——— ”

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Khí kình ＋47 】

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Thể chất ＋1; sức miễn dịch ＋1; tuổi thọ ＋1. . . 】

Lúc này, trong hẻm có một ông lão đi dạo ngang qua, nhìn thấy Trần Vũ hút “Điên rồ” như vậy,lão rất lấy làm ngạc nhiên.

“Bà mẹ nó, thằng trẻ trâu này. . .”

“Con bà nó thằng trẻ trâu này liều mạng như vậy sao. . .”

. . .

Hút xong năm điếu thuốc lá, bắn bay mẩu thuốc lá. Trần Vũ dựa vào trên vách tường, nhắm lại hai mắt, thỏa mãn đánh cái nấc.

Hắn dám đánh cược.

Liền hai phút vừa rồi hút thuốc, khí kình tăng trưởng thậm chí còn hơn thiên tài giỏi nhất trên thế giới này.

“Nếu có thể hút liên tục 24 giờ. . .”

Mở mắt, Trần Vũ tiếc nuối liếm môi một cái, nhét thuốc lá cùng pháo còn lại vào trong ba lô. Đi thẳng hướng về nhà.

Hắn đã hút sáu điếu thuốc lá.

Mỗi một điếu thuốc có thể tăng thêm bao nhiêu khí kình đều có đại khái nhận biết.

Chương 7: Chị chắc chắn là chị ruột của em (1) Chương 7: Chị chắc chắn là chị ruột của em (1)

Một điếu Hongtashan có thể bù đắp được Trần Vũ khổ tu mười ngày.

Một gói Hongtashan có 20 điếu thuốc, toàn bộ hút xong. . .

“Đây chính là hơn nửa năm công lực a. . .”

Trần Vũ cảm thán.

Đợi đến gói thuốc này hút xong, thực lực của hắn trong lớp ít nhất cũng có thể xếp ở hạ trung hạ du.

Nếu đổi thành tiêu chuẩn đẳng cấp võ giả thì bằng với cấp 0.3 .

Võ giả cấp 0.5 tại trong lớp mười hai liền có thể được xưng tụng là học sinh khá giỏi.

Cấp 0.8 thì có thể vào top 10 toàn trường, trên bảng nổi danh.

Nếu như đạt tới võ giả cấp 1, coi như không thi đại học, trực tiếp tiến vào xã hội, tiền lương cũng sẽ không thấp hơn 1 vạn.

Dù sao rất nhiều người tốt nghiệp đại học thực lực phổ biến cũng liền võ giả cấp 1.

“Chỉ cần là có thuốc lá . . .”

Trần Vũ nhắm lại hai mắt: “Một tháng sau thi đại học, ta không sai biệt lắm có thể đột phá cấp 1.”

” Lại hút nhiều một chút thuốc lá, thi một cái Trạng Nguyên toàn thành phố cũng không phải là không được. . .”

. . .

Cùng lúc đó, sở công an đường Du Thụ.

Bà chủ cửa hàng thuốc lá nổi giận đùng đùng đi vào: “cảnh sát trực ban đâu? Báo cảnh! Tôi muốn báo cảnh sát.”

“Mời cô bình tỉnh lại.” Một người cảnh sát nhân dân đi tới, quan sát bà chủ trên dưới vài lần, nghiêm túc hỏi: “Đã có chuyện gì xảy ra.”

” Tiệm thuốc lá của tôi bị trộm!”

” Bị trộm thuốc lá?” Cảnh sát nhân dân rùng mình một cái.

Thuốc lá tương đương quý giá có thể nói là “Xa xỉ phẩm” .

Phàm là mất trộm, liền không phải là một số lượng nhỏ!

“Bị trộm bao nhiêu?”

“Một gói.”

“Một. . . Một gói?”

“Đúng, một gói Hongtashan.” Bà chủ giận đến toàn thân phát run: “Chỉ là bị trộm đi một gói thuốc lá, mất rồi thì thôi. Nhưng tên trộm kia, hắn. . . Hắn khiêu khích tôi!”

“Làm sao khiêu khích?”

“Hắn để lại tiền cho tôi!”

“. . .” Cảnh sát đồng chí sắc mặt cổ quái: “Vậy nên tính là mua à, không thể tính trộm ?”

” Hongtashan giá bán 1680 nguyên! Tên trộm đó chỉ để lại cho tôi 10 nguyên thôi, không phải là trộm thì là gì? Hắn đang muốn khiêu khích tôi !”

Cảnh sát nhân dân: “. . .”

“Ta có lắp camera! xem đồng phục là của trường trung học Thanh Thành,nhất định phải bắt được thằng trộm đó! Cho hắn cái đại bỉ đâu!”

“Có camera liền dễ làm, nữ sĩ ngươi trước tỉnh táo. . .”

. . .

Khi Trần Vũ về đến nhà.

Đồ ăn đã sớm chuẩn bị kỹ càng.

Trần mẫu tiến lên, tiếp nhận ba lô, nhíu mày: “Hôm nay về muộn như vậy?”

“Lớp tự học buổi tối, chậm trễ chút thời gian.” Rửa tay một cái, Trần Vũ ngồi trước bàn ăn nhìn trái nhìn phải: “Chị đâu?”

“Chị con chờ sốt ruột, về phòng rồi.”

“Vậy con đi gọi chị.”

Trần Vũ đứng dậy đi ra phòng bếp, trực tiếp đẩy ra một gian phòng ngủ.

Chỉ thấy một thiếu nữ dáng người uyển chuyển đang nằm ngửa ở trên giường, một bàn chân nhỏ mảnh khảnh trắng nõn vểnh lên, tất ngắn màu trắng chỉ cởi một nửa, lúc ẩn lúc hiện. . .

Trần Vũ: “. . .”

Trần Tư Văn quay đầu, mở miệng: “Em nhìn cái gì?”

“. . . Nếu chị không nói chuyện, em còn cảm thấy chị rất xinh đẹp.”

“Mở miệng thì “răng rứa”?”

Trần Vũ che cái trán: “Khi nào thì chị học nói giọng Đông Bắc rồi. . .”

Trần Tư Văn ngồi dậy, mặc vào bít tất, bó lấy tóc dài: “Hôm qua có đồng nghiệp mới tới từ Đông Bắc.”

Trần Vũ: “Hôm nay chị liền học được rồi?”

Trần Tư Văn: “Đúng vậy đó.”

Trần Vũ: “. . . Ăn cơm.”

Trần Tư Văn: “Được rồi.” (đoạn này chị nó đang nói giọng địa phương , nhưng mà ta không biết dịch làm sao nên để nguyên).

“. . .”

【 tâm lý bị tổn thương: Tinh thần +1 】

. . .

Mang theo Trần Tư Văn tiến vào phòng bếp, ngồi tại bàn ăn bên trên.

Không hiểu làm sao Trần Vũ nhẹ nhàng thở ra.

Trước khi vào nhà, Trần Vũ còn đang sợ hãi.

Sợ sau khi xuyên không, mẹ cùng chị của mình đổi thành một người khác.

May mắn thay, chỉ là thay đổi “Bối cảnh” xã hội, còn lại đều không biến hóa. . .

“Tranh thủ thời gian ăn, đồ ăn nguội rồi.” Mẹ của Trần Vũ kẹp lên một miếng xương sườn, đặt vào chén Trần Vũ.

“Chị, ngươi cũng ăn.” Trần Vũ kẹp lên một miếng tỏi mạt, đặt ở trong chén Trần Tư Văn.

“Em trai, em ăn trước đi, bổ sung dinh dưỡng.” Trần Tư Văn kẹp lên một tờ giấy ăn, đặt ở trong chén Trần Vũ.

“Vẫn là chị ăn trước đi.” Trần Vũ kẹp một chút mù tạc.

“Em ăn trước đi.” Trần Tư Văn kẹp một cái bật lửa.

Trần Vũ đứng dậy, trực tiếp bưng một cái nồi lên, muốn đổ vào chén của Trần Tư Văn.

Trần Tư Văn cũng không cam chịu yếu thế, giơ ghế lên. . .

“Ầm!”

Trần mẫu vỗ bàn một cái: “Ngoan ngoãn ăn cơm cho mẹ! !”

. . .

“Đấu pháp” một phen, một lần nữa Trần Vũ tìm được cảm giác về “nhà”.

“Quả nhiên. . .”

“Hết thảy đều không thay đổi a.”

Trần Vũ kẹp cơm lên, để vào trong miệng nhấm nuốt , hạt gạo thơm mềm đang tỏa ra trên đầu lưỡi. Sau đó thỏa mãn nuốt xuống.

【 đang ăn: Đói khát +5; thể chất:1; khỏe mạnh:1. . . 】

Trần Vũ: “. . . Đờ Cờ Mờ, vẫn là thay đổi rồi. . .”

. . .

“Soạt.”

Đẩy chén cơm ra, Trần Vũ nằm bệt trên bàn, ngồi phịch trên ghế: “Con không ăn.”

“Vậy thì tốt quá.” Một bên Trần Tư Văn lập tức kẹp miếng xương sườn trong chén mà Trần Vũ chưa ăn, thè ra phấn nộn đầu lưỡi liếm liếm: “Chị liếm rồi, nó là của chị.”

Chương 8: Chị chắc chắn là chị ruột của em (2) Chương 8: Chị chắc chắn là chị ruột của em (2)

Trần Vũ: "..."

【 tâm lý bị tổn thương: Tinh thần +4 】

"Đừng nghịch nữa!" Trần mẫu bất mãn gõ gõ đũa, sau đó nhìn về phía Trần Vũ: "Đồ ăn không hợp khẩu vị sao?"

"Không phải." Trần Vũ quay đầu, nhìn bóng đêm bên ngoài cửa sổ, sinh không thể luyến: "Con đột nhiên phát hiện con không đói bụng..."

" Ở trường ăn một mình rồi hả?"

"Không có. Chỉ là không đói bụng."

Mẹ của Trần Vũ chần chờ hỏi: "Có tâm sự gì không?"

"Khẳng định có tâm sự rồi." Trần Tư Văn hít hít mỡ đông trên ngón trỏ, tùy tiện nói: " Còn một tháng là thi đại học rồi, lấy thực lực "mạnh mẽ" hiện giờ của nó thì ăn không ngon không phải rất bình thường sao."

Trần Vũ: "..."

【 tâm lý bị tổn thương: Tinh thần +1 】

Trần Tư Văn: "Dù sao thi đại học còn phải lên lôi đài, bị một quyền K.O trước công chúng thì cũng là rất lúng túng. Từ giờ trở đi tuyệt thực, nói không chừng có thể nằm viện trước."

【 tâm lý bị tổn thương: Tinh thần +3 】

Trần Tư Văn: "Mà lại nghe nói rất nhiều động vật trước khi chết, đều sẽ không muốn ăn gì hết."

【 tâm lý bị tổn thương: Tinh thần +5 】

Trần Tư Văn: ” Em trai, nhớ kỹ, thi đại học không phải đường ra duy nhất. Chờ khi nào tiến vào xã hội em bị cảnh sát bắt, thẳng thắn mới là.” (Chuẩn cmn rồi □)

【 tâm lý bị tổn thương: Tinh thần +7 】

Trần Tư Văn: “Nhưng mà chị vẫn sẽ khuyên em ăn nhiều một chút, ăn trắng trắng mập mập, lên lôi đài bị đánh không đau.”

【 tâm lý bị tổn thương: Tinh thần +3 】

Trần Tư Văn: “Mấu chốt là khi đối thủ đánh em, nắm đấm của hắn sẽ không bị đau. Bàn đạp quá cứng nhận người cách ứng.”

【 tâm lý bị tổn thương: Tinh thần +11 】

Trần mẫu nhịn không được: “Trần Tư Văn! Con ngậm miệng đi!”

Trần Tư Văn gật đầu: “Dạ vâng.”

“...” Trần Vũ khó thở nói: “Để chị nói! Chị chính là động lực để con mạnh lên!”

“Không nói, nói hết rồi.” Trần Tư Văn khoát khoát tay, nuốt một miếng thịt vào miệng, vừa nhai vừa lấy từ dưới bàn ra một cái hộp quà, đưa ra: “Cho em nè.”

“Cái này là gì?”

“Tặng cho em món quà nhỏ.”

“Ôi chao? Chị mà sẽ tặng quà cho em sao?” Trần Vũ quả quyết đưa lễ vật đến trong tay Trần mẫu: “Mẹ, cho mẹ nè.”

Trần mẫu: “... Con trai thật là hiếu thuận.”

Trần Vũ: “Đó là đương nhiên. Đúng,khi mẹ mở ra thì nhớ cẩn thận một chút, nói không chừng là Vân Bạo Đạn.”

Trần Tư Văn liếc mắt: “Hảo tâm xem như lòng lang dạ thú…”

“Đừng nghĩ xấu về chị của con như vậy.” Trần mẫu giáo dục: “Dù có xấu xa thế nào đi nữa thì cũng không thể đưa bom cho con

đâu.”

Trần Vũ: “Vâng ạ, nhiều nhất là lựu đạn.”

Trần mẫu: “Lựu đạn thì còn có thể.”

Trần Tư Văn: “...”

...

Lễ vật của Trần Tư Văn cuối cùng vẫn bị Trần Vũ mở ra.

Bên trong là một hộp gỗ lớn bằng quả đấm.

Mở nắp hộp ra chỉ thấy năm viên đan dược tròn vo màu nâu.

Bên cạnh đan dược còn có một cuốn sách hướng dẫn.

“Đây là… Tăng Khí đan? !” Trần mẫu kinh ngạc: “Tư Văn, con lấy tiền ở đâu ra mà mua cái này?”

“Để dành.” Trần Tư Văn giống như cường hào khoát khoát tay không thèm để ý, lại gắp lên một khối xương sườn, đưa vào miệng bên trong,lời nói mơ hồ không rõ: “Hai ngày ăn một hạt, tốt cho tiêu hóa.”

Trần Vũ cũng rất kinh ngạc.

Thông qua ký ức, hắn biết được một viên cơ sở Tăng Khí đan, giá bán tuyệt đối sẽ không thấp hơn hai vạn nguyên!

Cái này năm viên Tăng Khí đan, chí ít cũng là mười vạn nguyên…

Trần Tư Văn sau khi thi rớt đại học,thì chỉ làm công nhân ở một cái xưởng nhỏ, mỗi tháng tiền lương khoảng ba ngàn, làm sao có tiền như vậy?

“Chị…” Trần Vũ trầm mặc hồi lâu,sắc mặt nghiêm túc đóng lại hộp gỗ: ” Có phải hay không chị bán thân…”

“Ầm!”

Trần Tư Văn gương mặt ửng đỏ, trực tiếp một đũa đập vào trán

của Trần Vũ: “Ngậm miệng! Chớ có nói hươu nói vượn!”

“Vậy sao chị mua được Tăng Khí đan?”

“Tiền tiết kiệm, cộng thêm trả góp. Có vấn đề sao?”

“... Thứ này quá mắc.” Trần Vũ lắc đầu: “Trả đi.”

” Không trả được.” Trần Tư Văn nhíu mày: “Mua cho em thì em ăn đi. Ít ra khi lên lôi đài thi đại học, em còn có thể chịu thêm mấy quyền. Để đối thủ làm nóng người.”

Trần Vũ: “...”

Hắn nguyên bản cảm động trong lòng lập tức lắng lại…

“Tư Văn, con bớt ăn bớt mặc liền vì mua cái này?” Trần mẫu ánh mắt phức tạp: “Con biết không, thành tích của em trai như thế, dù ăn chục viên thì cũng thi không đậu đại học.”

【 tâm lý nhận tổn thương: Tinh thần +2 】

Trần Vũ: “... Mẹ nói rất đúng.”

“ít ra thì em trai của con có chút sức tự vệ à?” Trần Tư Văn nhẹ vấn tóc tia: “Không muốn giống như con.”

Lời này rơi xuống, gian phòng lập tức lâm vào ngột ngạt.

Hai năm trước, Trần Tư Văn chính là tại trên lôi đài thi đại học, bị người nhắm vào khí hải đánh nát, biến thành một người bình thường, tầng dưới của xã hội .

Còn để lại di chứng nghiêm trọng…

Trần Tư Văn tiếp nhận hộp quà chứa Tăng Khí đan, lấy ra một viên đan dược, đưa cho Trần Vũ: “Ăn.”

“Không ăn, lui đi.”

Chương 9: Thật xin lỗi, để ta chết đi (1)
Chương 9: Thật xin lỗi, để ta chết đi (1)

” Không lui được, Chị mua trả góp ở cửa hàng, lui khoản phải bồi 25% tiền.”

“Vậy chúng ta cũng có thể bán cho người khác a?”

” Nếu em không ăn thì chị liền ném đi.” Trần Tư Văn nổi giận.

Một bên, Trần mẫu thở dài: “Tiểu Vũ, tâm ý của chị con,đã mua rồi thì ăn đi. Dù sao con cũng thi không đậu đại học, lấy ngựa chết làm ngựa sống.”

“…”

【 tâm lý nhận tổn thương: Tinh thần +3 】

“Mẹ có thể hay không đừng nói việc thi đại học?”

” Con cũng không thi đậu được trường đại học đâu.”

“…”

【 thu được tâm lý tổn thương: Tinh thần +6 】

Mặt không thay đổi tiếp nhận đan dược, Trần Vũ đứng người lên: “Vậy liền cho em, em một lát nữa mới ăn.”

“em là muốn tìm thời gian bán phải không?” Trần Tư Văn liếc mắt xem thấu dự định của Trần Vũ: “Em là em của chị, cái mông một vểnh lên là chị biết… Được rồi, không nói.”

“… Chị có thể cầm số tiền này tự mình đi chữa bệnh không tốt sao?”

” Ăn nhanh lên, đừng lề mề. bệnh của chị thì không chết được, nhưng em lên lôi đài thì không nhất định.”

【 tâm lý nhận tổn thương: Tinh thần +2 】

Dưới sự bức bách của Trần Tư Văn, Trần Vũ lui không thể lui, đành phải kiên trì, đem đan dược nhét vào trong miệng.

“Lộc cộc…”

Đan dược vào miệng liền tan!

Trong nháy mắt biến thành từng sợi từng sợi nhiệt lưu, tại trong cơ thể quanh quẩn mấy vòng về sau, tụ hợp vào khí hải trong đan điền!

【 Cắn thuốc: Khí kình:366; thể chất:4; sức chịu đựng:2… 】

Trần Vũ: “…”

【 tâm lý nhận tổn thương: Tinh thần +6 】

Trên mặt lập Trần Tư Văn tức lộ ra thỏa mãn cùng vui mừng.

Trần Vũ là người em trai duy nhất của nàng.

Cũng là người thân nhất của nàng.

Không đối tốt với nó thì còn có thể đối tốt với ai ?

Nghĩ vậy, nàng thu hồi đan dược còn lại, nói: “Còn có bốn viên, vì phòng ngừa em lấy đi bán, chị sẽ tạm giữ. Về sau cứ mỗi hai ngày ăn một viên. Ăn hết thì chị sẽ mua thêm cho em.”

Nghe vậy, Trần Vũ khóe mắt kém chút lưu lại giọt nước mắt cảm động.

“… Chị thật sự là chị ruột em.”

“… Chị thật sự là chị ruột em.”

“Tất nhiên rồi.” Trần Tư Văn giương lên cái cằm: “Ai bảo ta là đệ khống.”

“Ngươi là đệ hố a…”

Trần Vũ bi thương.

Liền một viên đan dược này, phải hút tối thiểu hai điếu Hongtashan mới bù lại được…

“Chị nè, về sau dù là chị có tiền thì cũng đừng mua cho em những vật này.”

Trần Tư Văn liếc mắt: “Chấp nhận số phận rồi sao?”

Trần Vũ: “Em muốn thi đại học dựa vào thực lực của mình.”

Trần Tư Văn: “Em còn có thực lực?”

【 tâm lý nhận tổn thương: Tinh thần +2 】

Trần Vũ: “... Tiếp tục.”

Trần Tư Văn: “Nhà nào đại học “dũng cảm” vậy mà, lại có thể coi trọng em?”

【 tâm lý nhận tổn thương: Tinh thần +1 】

Trần Vũ: “Tiếp tục.”

Trần Tư Văn: “... Không có.”

Trần Vũ lập tức trào phúng: “Hết biện pháp rồi? Liền điểm ấy trình độ?”

Trần Tư Văn bưng chén lên tiếp tục ăn cơm , vừa nhai vừa nói: “Em ráng đợi thêm mấy ngày, để chị suy ngẫm lại lời nói…”

“Chờ mấy ngày là không thể nào.” Trần Vũ cầm chén nước, súc súc miệng bên trong mùi thuốc, ra vẻ tiếc nuối nói: “Tương lai một tháng, em sẽ không về nhà được.”

Nghe vậy, Trần Tư Văn động tác cứng đờ.

Một bên Trần mẫu vội vàng hỏi thăm: “Vì sao?”

“Con biết, chị và mẹ không muốn con rời đi. con cũng không muốn rời đi hai ngươi. Nhưng thầy chủ nhiệm để cho con tiếp xuống một tháng, đều ở trong ký túc xá của thầy tu luyện.”

“Nói… Nói như vậy là, trong một tháng chị sẽ không thấy được em rồi phải không?” Trần Tư Văn kinh ngạc buông xuống bát đũa.

“Đúng.” Trần Vũ liên tục gật đầu: “Nếu không chị gọi điện thoại cho thầy chủ nhiệm của em từ chối việc này?”

“Một tháng không gặp được em… Đây là chuyện tốt a!” Trần Tư Văn hai mắt tỏa ra ánh sáng lập loè: “Tại sao muốn từ chối? Mẹ! Xới dùm con một chén cơm!”

Trần Vũ: “…”

【 tâm lý nhận tổn thương: Tinh thần +5 】

Trần mẫu tiếp nhận bát, hung hăng trợn mắt nhìn Trần Tư Văn một chút, sau đó nhìn về phía Trần Vũ: “Vũ à, từ nhỏ đến lớn con chưa từng qua đêm ở bên ngoài bao giờ. Việc này, mẹ nhất định phải cùng thầy chủ nhiệm của con nói chuyện mới được, đưa số điện thoại của thầy con cho mẹ.”

“Dạ !” Trần Vũ đại hỉ, lập tức lấy ra điện thoại cầm di động, bấm số của thầy chủ nhiệm : “Vẫn là mẹ mình trọng cảm tình, phí công thương người “chụy” kia của mình.”

Tiếp nhận điện thoại, đặt ở bên tai, Trần mẫu khuôn mặt nghiêm túc , chờ đợi điện thoại kết nối.

“Bípppppp —— ”

“Bípppppp —— ”

“Alo, ai vậy?”

“Tôi là mẹ Trần Vũ.” Trần mẫu ngữ điệu chậm rãi cất cao.

“À, chào chị chào chị.” Trong ống nghe, truyền đến chủ nhiệm lớp thanh âm.

“Nghe nói Trần Vũ ta tôi về sau muốn ở trong túc xá của thầy?”

“Đúng vậy. Trần Vũ đứa nhỏ này rất có chí tiến thủ, cũng muốn nỗ lực học tập. Tôi chuẩn bị phụ đạo cho em nó một chút.”

Trần Vũ ở một bên nắm tay, nhỏ giọng giật dây: “Cự tuyệt hắn! Cự tuyệt hắn! Cự tuyệt hắn…”

“Vậy…” Trần mẫu lồng ngực thẳng tắp, hai tay nắm điện thoại, có chút cúi đầu: “Vậy liền làm phiền thầy rồi.”

Chương 10: Thật xin lỗi, để ta chết đi (2)
Chương 10: Thật xin lỗi, để ta chết đi (2)

Trần Vũ: “?”

Trần mẫu: “Con trai của tôi tương đối dốt, làm phiền thầy. Nếu là nó không cố gắng học tập, thầy cứ ra sức đánh!”

Trần Vũ: “? ?”

Trần mẫu: “Đêm nay liền cho nó thu xếp hành lý. Dạ, thầy yên tâm, ngày mai liền phòng ngủ của nó cũng khóa lại, để nó yên tâm ôn tập với thầy.”

Trần Vũ: “? ? ?”

Trần mẫu: “Thầy quan tâm Trần Vũ nhà tôi như vậy, người làm phụ huynh như tôi sao có thể nào không phối hợp đâu? Thật sự là rất cám ơn thầy…”

Trần Vũ: “...”

Trần Tư Văn: “Hồng hồng hỏa hỏa hốt hoảng rống rống ha ha ha ha khụ khụ khục…”

【 tâm lý bị tổn thương: Tinh thần +8 】

...

Xụ mặt trở lại phòng ngủ, cởi xuống áo ngoài, Trần Vũ nằm thành hình chữ “Thái” ở trên giường, không nhúc nhích.

“Mình quá khó khăn…”

“Nhà này.”

“Không ở cũng được!”

【 đang lười biếng: Khí kình +1 】

【 đang lười biếng: Khí kình +2; khỏe mạnh +1 】

【 đang lười biếng: Khí kình +1… 】

Không biết qua bao lâu.

Trần Vũ vốn định cứ như vậy mơ mơ màng màng ngủ mất, bỗng nhiên ngồi dậy, che "Hở ra" bụng.

"Một ngày chưa ăn cơm…"

"Đã mau không chịu nổi."

Rời đi phòng ngủ, đi vào phòng bếp, Trần Vũ nắm lên một khối xương sườn lạnh thấu, liền lang thôn hổ yết mà gặm.

【 đang ăn: Đói khát +6 】

【 đang ăn: Đói khát +9 】

"Ực."

Lại nuốt xuống một ngụm cơm lạnh, Trần Vũ than thở: "Thương thiên a…"

Lúc này, Trần mẫu ở trong phòng ngủ nghe thấy động tĩnh, mơ mơ màng màng đi tới, ngáp một cái: "Tiểu Vũ… Con làm gì vậy?"

"Ăn đồ."

"Ai biểu ban đêm con không ăn cơm, còn đói bụng không!"

"Không, con ăn no lắm rồi…"

Mấy phút sau.

Trần Vũ Ăn hết một bàn xương sườn thêm hai bát cơm, mới cảm thấy đói bụng.

Thu thập xong bát đũa, che lấy bụng đói đang kêu, hắn trở lại phòng ngủ, mặt không thay đổi đốt lên một điếu thuốc.

"Tê."

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Khí kình +14 】

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Phổi khỏe mạnh +1; thể chất +1; sức miễn dịch +1 】

“Hô…”

“…”

“…”

“Ai…”

Hút xong một điếu thuốc, Trần Vũ trực tiếp nhai luôn đầu thuốc lá.

【 ăn độc vật: Khí kình +52; dạ dày khỏe mạnh +4; thân thể khỏe mạnh +3; thể chất +3; thận khỏe mạnh +5… 】

Trần Vũ: “…”

【 tâm lý bị tổn thương: Tinh thần +1 】

【 tâm lý đạt được chữa trị: Tinh thần:1 】

Lúc này, hắn cũng không biết mình hẳn là cao hứng, vẫn là bi ai…

Không có chút nào buồn ngủ, Trần Vũ yên lặng lấy từ trong ngăn kéo ra máy chủ “S witch”, bắt đầu chơi Animal Crossing.

Có thể là chỉ có ở trong thế giới trò chơi mới là bình thường…

【 đang lười biếng: Khí kình +1 】

【 thức đêm: Mỏi mệt:1; khỏe mạnh +1; sức miễn dịch +1; tim phổi công năng +1… 】

Chơi đến rạng sáng, hắn lại mở một lon Cocacola, bắt đầu coi B trạm(bilibili.com).

【 đang lười biếng: Khí kình +2 】

【 uống vào không biết chất lỏng: Xương cốt bền bỉ +1; khỏe mạnh +1 】

Tại B trạm bên trong liền xem đến khu võ đạo, xem đến đông đảo "Nhị thứ nguyên" tiểu tỷ tỷ… Sau đó, tự nhiên mà mở ra trình duyệt UC…

Người cũng nằm xuống.

Mềm cũng bịt kín.

Giấy vệ sinh cũng xuất hiện.

Vạn sự sẵn sàng…

Tiếng âm nhạc vang lên…

【 kết thúc: Khí kình +5; thể chất +2; sức chịu đựng +2; sức miễn dịch +3; mị lực +1; cường độ +1; tuổi thọ +2; khí chất +1… 】

"Ta sát… Cái này cũng được?"

【 kết thúc (2): Khí kình +8; thể chất +2; sức chịu đựng +3; sức miễn dịch +4; mị lực +2; cường độ +2; tuổi thọ +3; khí chất +1… 】

"Vậy mà không có thời khắc hiền giả! Ngưu bức ngưu bức…"

【 kết thúc (4): Khí kình +13; thể chất +3; sức chịu đựng +4; sức miễn dịch +5; mị lực +2; cường độ +3; tuổi thọ +5; khí chất +2… 】

"Giống như có chút không đúng…"

【 kết thúc (9): Khí kình +32; thể chất +7; sức chịu đựng +10; sức miễn dịch +6; mị lực +5; cường độ +8; tuổi thọ +10; khí chất +5… 】

"Mẹ nó! Dừng lại không được a…"

【 kết thúc (14): Khí kình +87… 】

【 kết thúc (20): Khí kình… 】

"(;? ? ? ;)..."

【 kết thúc (25): Khí kình +... 】

【 kết thúc (32): Khí kình... 】

“Ta. . . Ta...”

Tay phải động tác không ngừng, Trần Vũ chật vật dùng tay trái ấn động màn hình điện thoại di động, lưu lại di thư.

【 thật xin lỗi, ta lột chết —— Trần Vũ tuyệt bút. 】

“...”

...

Trời đã sáng.

Thẳng đến nghe thấy mẹ kêu mình ra ăn sáng, Trần Vũ mới dùng hết tất cả tự chủ, ngừng lại xúc động tiếp tục “Lột” tiếp.

Đứng dậy, vén chăn lên, mặc xong quần áo, Trần Vũ nhìn qua bừa bộn khắp nơi trên đất, rơi vào trầm tư.

“Tiểu Vũ! Ăn cơm! Còn không có rời giường sao?”

“Dạ rồi...”

Lấy lại tinh thần, Trần Vũ lên tiếng, sau đó mở cửa sổ ra thông gió, nhảy xuống giường.

Cổ chân lập tức đạp vào một ” biển khăn giấy “...

“Cái này. . . Quá con mẹ nó không hợp thói thường...”

“Làm sao thu thập bây giờ...”

Gặp Trần Vũ chậm chạp không ra.

Trần Tư Văn đã không đợi kịp, bưng bát cơm liền đi tới trước cửa phòng ngủ, đẩy cửa vào: “Có thể nhanh lên một chút được không? Trễ giờ học rồi...”

“Chớ vào!”

“Trễ. . . Trễ…”

Trần Vũ: “…”

Trần Tư Văn: “…”

Trần Vũ: “…”

Trần Tư Văn: “… Ngài thu thần thông đi…”

Trần Vũ: “…”

【 tâm lý nhận tổn thương: Tinh thần +8 】

Chương 11: Thật không hợp lẽ thường
Chương 11: Thật không hợp lẽ thường

Yên lặng đóng cửa lại, ngồi trở về bàn ăn phòng bếp, Trần Tư Văn phát hiện tay bưng chén cơm của mình đang run nhè nhẹ.

“Tiểu Vũ đang làm gì? Tại sao vẫn chưa ra ăn sáng?” Trần mẫu vừa ăn vừa hỏi.

Trần Tư Văn: “Hắn đang liều mạng…”

…

Ăn xong điểm tâm, hai chị em Trần gia cùng nhau ra cửa.

Trần Vũ mang theo túi sách.

Trần Tư Văn xách hành lý.

Đều im lặng.

Thẳng đến gần tới cửa trường, Trần Tư Văn mới đem hành lý đưa cho Trần Vũ, trước tiên mở miệng: “Ký túc xá của thấy không thể so với trong nhà em, thông minh một chút, chú ý vệ sinh. Chớ chọc người phiền chán.”

“Dạ.”

Tiếp nhận hành lý, Trần Vũ liền cúi đầu đi vào trường học.

“Chờ một chút…”

“Còn có chuyện gì?”

“Ừm…” Trần Tư Văn chần chờ, cố gắng quy hoạch từ ngữ trong đầu: “Là như vầy… Đầu tiên, Chị không có ý chế giễu em. Chị và em đều là người trẻ tuổi, sinh lý phát dục, thỉnh thoảng tự mình… tự mình “an ủi” là chuyện bình thường.”

Trần Vũ: “…”

Trần Tư Văn: “Nhưng…”

Trần Vũ: “…”

Tay trái xách hành lý, tay phải mang theo túi sách, Trần Vũ không nhịn được mặt mo ửng đỏ.

Trần Tư Văn cũng cảm giác được gương mặt của mình nóng lên.

Nhưng thân là người làm chị, nhất định phải chú ý đến sự khỏe mạnh về ” tinh thần thể xác ” của em trai mình.

Thế là, nàng kiên trì, mở miệng nói: “Nhưng. . . Nhưng mọi thứ đều có một cái độ, quá lượng, đối thân thể sẽ có rất lớn tổn thương…”

Nói đến đây Trần Tư Văn đưa mắt nhìn, thấy sắc mặt Trần Vũ “Tinh thần toả sáng”, “Thần thái sáng láng”, ngừng nói: “Coi như hiện tại không có gì ảnh hưởng, thời gian lâu dài thì thân thể cũng chịu không được. Đúng không?”

Trần Vũ: “…”

“Tóm lại, em cũng đã trưởng thành, chị muốn nói cái gì, em cũng có thể minh bạch, không dài dòng nữa.” Lui lại một bước, Trần Tư Văn vẫy tay: “Đi học đi, không đủ tiền ăn cơm thì đến tìm chị. Ngày mai chị sẽ đưa Tăng Khí đan cho em.”

“Gặp lại.” Trần Vũ xoay người rời đi.

“Gặp lại…”

Trần Tư Văn thở dài, mắt nhìn xem dần dần biến mất Trần Vũ, lấy điện thoại di động ra tìm kiếm.

【 Nam giới một đêm có thể xuất tinh mấy lần? 】

Website lóe sáng.

Lập tức xuất hiện hàng ngàn hàng vạn tin tức.

Xếp tại trang đầu, là rất nhiều quảng cáo của các cơ sở khám chữa

bệnh.

Trần Tư Văn tùy tiện click vào một cái, lập tức liền có một vị gọi là "Chủ nhiệm y sư" hỏi thăm.

【 bác sĩ Trương: Xin chào, bạn muốn hỏi chuyện gì sao? 】

"Tôi muốn hỏi một chút, một đêm thì thiếu niên tự sướng hơn trăm lần, là thuộc về bình thường sao?"

【 bác sĩ Trương: Thằng đó đếu phải người? 】

Trần Tư Văn: "..."

...

"Càng ngày càng phát hiện, cái đáng sợ của 'Nguyền rủa' này."

"Chí ít về sau tìm bạn gái chỉ có thể chọn khỏe mạnh một chút..."

Đang đi về phía túc xá dành cho giáo viên, Trần Vũ cực kỳ buồn rầu.

Hắn hoài nghi, nếu như điều kiện cho phép, cho hắn đầy đủ thời gian và không gian, hắn thậm chí có thể sướng tới kế tiếp thế kỷ.

Giấy vệ sinh đã qua sử dụng có thể vòng quanh trái đất ba mươi bảy vòng...

"Chuyện này quá đáng sợ..."

Vô ý thức rùng mình một cái, Trần Vũ thở một hơi thật dài, khống chế đại não bài trừ những suy nghĩ lung tung, bước cũng nhanh hơn.

Không bao lâu, liền tiến vào lầu ký túc xá dành cho giáo viên, đứng ở trước cửa phòng thầy chủ nhiệm, gõ cửa một cái.

"Thùng thùng."

"Là Trần Vũ sao? Tiến đến."

Trần Vũ đẩy ra cửa phòng, chỉ thấy trong phòng khá sạch sẽ, chủ

nhiệm lớp đang ngồi ở trước một cái bàn làm việc, chấm bài thi.

Cho dù có trường lấy "Võ" làm chủ, thi viết cũng là tồn tại.

Bởi vì trí tuệ chiến đấu cũng thuộc về bộ phận trọng yếu tạo thành chiến lực một cá nhân.

Quay đầu liếc qua, động tác trong tay chủ nhiệm lớp cũng không dừng lại, nói: "Đem đệm chăn bỏ xuống dưới giường của thầy đi. Khi hết giờ học buổi tối, thầy sẽ chuẩn bị cho em một tấm chăn đệm để nằm dưới đất."

"Dạ em chào thầy." Trần Vũ buông xuống hành lý hành lễ: " Gian phòng kia của thầy nhỏ quá, hai người ở quá chật. Nếu không thì chuyện này coi nhu xong đi thầy."

"Nếu không như thế này,em thì ngủ trên giường, thầy sẽ ngủ dưới mặt đất."

"Sao thầy lại nói ra những lời này…" Trần Vũ có chút xấu hổ, đặt mông ngồi ở trên giường: "Dạ thôi được rồi, em nghe lời thầy, vậy em liền ngủ trên giường."

"..." Tay cầm bút của thầy chủ nhiệm lập tức lắc một cái.

Trần Vũ: "Em cảm ơn thầy."

Chủ nhiệm lớp: "..."

Ông thầy đứng người lên quay sang liếc xéo Trần Vũ: "Em có phải hay không cảm thấy mình rất hài hước?"

"Không có, thầy đừng nóng giận." Trần Vũ giải thích: "Em có một cái tật xấu đó chính là ngủ trên giường quen rồi. Không có giường em ho khan."

"Không quen thì về đi!"

"Vâng ạ!" Trần Vũ lập tức tháo chạy, xách lên hành lý liền rút lui.

Chủ nhiệm lớp lập tức phản ứng lại, giận dữ: "Trần Vũ! Em dám đi!"

Trần Vũ đương nhiên dám đi.

Không chỉ đi, hắn còn dám chạy nữa.

Chương 12: Để cho ta sờ sờ Chương 12: Để cho ta sờ sờ

Đẩy cửa ra, hai đầu đôi chân dài bắt đầu di chuyển, trong chớp mắt liền chạy ra xa hơn mười mét…

Nhưng dù sao thầy chủ nhiệm cũng là võ giả, rất nhanh liền đuổi theo tới, ôm Trần Vũ giống như là đang xách "gà con" quay trở về.

"Có tin hay không thầy treo em trên trần nhà?"

"Tin."

"Ngủ trên giường vẫn là ngủ dưới mặt đất?"

Trần Vũ cười lạnh: "Nếu không muốn cho em ngủ trên giường thì hỏi câu này có phải hay không liền dư thừa? Dối không dối trá."

"Lão tử phụ đạo một mình ngươi miễn phí, để ngươi ngủ ở đây cũng là không tệ rồi! Làm sao ngươi còn ý này ý kia?"

"Nhưng mà em căn bản không muốn đến à? Dù cho thầy có hỏi em, em chính là muốn ngủ trên giường."

"Có muốn thầy dựng cái giường cho em ở phòng vệ sinh hay không ?" Ném Trần Vũ đi, chủ nhiệm lớp quay người đóng cửa lại, sau đó chỉ vào sàn nhà trong phòng: "Vậy thầy không hỏi em nữa. Về sau, thầy ngủ giường, em ngủ dưới đất đi."

"…"

Trầm mặc một lát, Trần Vũ thở dài : "Em nói thật với thầy đi. Con người của em khi ngủ say thì nửa đêm hay ngáy, mài răng, ợ hơi và đánh rắm nữa."

"Không có việc gì."

Chủ nhiệm lớp khoát khoát tay, một lần nữa ngồi trước bàn sách, phê chữa lên bài thi: "Em nói những cái kia tật xấu, thầy cũng có. Hai ta ai cũng đừng ghét bỏ ai."

Trần Vũ: “...”

Chủ nhiệm lớp: “Mà tật xấu của thầy còn nhiều hơn em một cái. Thầy thường xuyên mộng du.”

“...”

【 tâm lý bị tổn thương: Tinh thần +3 】

“Nếu không thầy vẫn là dựng giường ở phòng vệ sinh cho em đi…”

...

Sửa xong một bài thi cuối cùng, thầy chủ nhiệm lấy điện thoại di động ra nhìn thời gian, đứng người lên, duỗi lưng một cái: “Còn mười phút nữa là lên lớp…”

Sau đó, hắn đem lực chú ý chuyển hướng Trần Vũ, chăm chú trên dưới dò xét: “Mới phát hiện, tinh thần của em giống như rất tốt.”

Trần Vũ mặt không biểu tình: “Vẫn được.”

“Tối hôm qua về nhà có tu luyện sao?”

“Có.”

“Vậy thầy kiểm tra một chút.”

Nói, chủ nhiệm lớp tiến lên, đưa tay sờ tại vùng bụng Trần Vũ, lẳng lặng cảm ứng một lát, kinh ngạc: “A? Lượng khí kình làm sao nhiều như vậy?”

” Luyện một đêm.”

“Đánh rắm! Em tưởng em là Mã chiến thần sao?” Chủ nhiệm lớp thu tay lại, nhíu mày: ” Lượng tăng trưởng này… Em ăn Tăng Khí đan rồi hả?”

“Ăn.”

“Khó trách… Thế… gia đình em thuộc loại nào ?”

“Giai cấp công nhân.”

“Xem gia đình của em vì em trả giá bao nhiêu? ! Em còn nhẫn tâm không tu luyện cho tốt sao?”

“Vâng vâng vâng.”

“Có chút lòng cầu tiến, cố gắng thi đậu một cái trường đại học!”

“Dạ dạ dạ.”

“Không cầu em sẽ cảm ân nhưng ít nhất cũng phải biết lí lẽ. Thầy hi sinh thời gian để phụ đạo riêng cho em, có cái cơ hội tốt này thì phải biết nắm chặt, hiểu không? !”

“Đúng đúng đúng.”

“Cho nên, hiện tại em muốn nằm dưới đất ngủ trong chăn mềm sao? Hay là vẫn muốn ngủ trên giường?”

” Ngủ trên giường.”

“… Trẻ con không thể dạy! Cút! Lên lớp đi!”

…

Tiến vào lớp, Trần Vũ ngồi tại chỗ của ở mình hàng đầu tiên, nhìn khắp bốn phía.

Hắn phát hiện, hôm nay bạn học cùng lớp vậy mà không có quăng tới hắn những ánh mắt căm thù.

Hiển nhiên là hôm qua “Tẩy trắng” hiệu quả rõ rệt…

“Đáng tiếc à.” Trần Vũ hạ giọng nói thầm.

Đón lấy, chủ nhiệm lớp cũng đi vào phòng học, đầu tiên là trừng Trần Vũ một chút, lập tức hắng giọng một cái, đối với bốn mươi chín vị học sinh trong lớp cao giọng nói: “Các bạn học, chào buổi sáng.”

“Chúng em chào thầy ạ.” ×48

“Ngồi đi.”

Trong lớp bốn mươi tám vị học sinh lập tức ngồi xuống.

Sau đó, chủ nhiệm lớp nhìn về phía một mực không nhúc nhích tí nào Trần Vũ, cưỡng chế nộ khí: “Trần Vũ, em đứng lên.”

Trần Vũ: “... Em chào thầy ạ.”

Chúng đồng học: “...”

Chủ nhiệm lớp: “...”

Viên phấn trong tay nâng lên rồi lại buông xuống, chủ nhiệm lớp hít sâu, áp chế lửa giận, không để ý tới Trần Vũ. Mà là nhìn về phía các học sinh, nói: “Các bạn học, nói cho mọi người một việc vui. Bạn học Trần Vũ của lớp chúng ta…”

Tiếng nói hơi ngừng lại, năm ngón tay của chủ nhiệm lớp chỉ hướng Trần Vũ: “Trải qua một ngày một đêm khổ luyện, khí kình tăng vọt! Thành quả khả quan! Không tin mọi người có thể sờ một cái.”

Một vị nam sinh ngồi phía sau hồ nghi sờ lên phần bụng Trần Vũ, cảm nhận được khí kình bên trong phun trào, sắc mặt kinh dị: ” luồng khí xoáy của ngươi làm sao lớn như vậy?”

Trần Vũ lấy lại tinh thần, đập xuống bàn tay của đối phương: “Đừng có sờ! Làm gì vậy? !”

Chương 13: Hình bích Chương 13: Hình Bích

Nhưng lập tức, tay của một nữ sinh liền "Sờ" đi qua: "Ward Fuck, còn lớn hơn tôi!"

"Thật sao? Ta không tin?"

"Tôi cũng sờ một cái thử xem…"

"Đệt con mẹ! Cái này thật không nhỏ!"

"Ngưu bức ngưu bức."

"Để cho ta coi coi…"

"Chớ đẩy! Đến lượt ta sờ…"

Trần Vũ: "... Mẹ nó, tất cả cút ra!"

Trần Vũ vung vẩy nắm đấm, ngăn cản tất cả nam sinh đưa tay qua đây.

Về phần tay của nữ sinh…

Thật có lỗi, hắn không thể ra sức.

Chỉ là những nữ sinh này lúc sờ cao lúc sờ thấp, Trần Vũ không thể không khom người xuống.

'Trả thù!'

'Cái này nhất định là thầy chủ nhiệm đang trả thù mình.'

"Ha ha."

Trần Vũ cười lạnh.

Hắn Trần Vũ là người đỉnh thiên lập địa, thẳng thắn cương nghị, làm sao sẽ khuất phục loại chọc ghẹo thấp kém như thế này?

Có bản lĩnh liền để những này nữ đồng học mỗi ngày tới sờ…

“Đừng nhét chung một chỗ, nhường một chút.”

Lúc này, nữ lớp trưởng đi lên trước, tách ra hỗn loạn nữ đồng học, đặt tay trên phần bụng của Trần Vũ.

Cảm ứng được luồng khí xoáy về sau, nàng trên dưới dò xét Trần Vũ: “Một tuần trước khi thi tôi đều đã ghi chép thực lực của ngươi. Xác thực so với trước tăng trưởng một vòng lớn, ăn đan dược gì sao?”

Trần Vũ: “Ta ăn…”

Chủ nhiệm lớp lập tức xen vào: “Em ấy chịu không ít khổ và mệt mỏi, mới tăng lên được như thế này.”

“Nhưng. . . Nhưng lượng tăng trưởng cũng quá bất hợp lý.” Nữ lớp trưởng nhíu mày.

“Rất không hợp thói thường sao?” Chủ nhiệm lớp sống lưng thẳng tắp, khuôn mặt trang nghiêm: “Đối với một người tới nói, chỉ cần liên tục tu hành một ngày một đêm, ngay cả giấc ngủ cùng ẩm thực đều quên khổ tu, lượng tăng trưởng này rất không hợp thói thường sao?”

“OHOHOH —— ”

Nghe vậy, các học sinh nhao nhao dùng ánh mắt sợ hãi nhìn về phía Trần Vũ.

【 nhận kính nể: Tự tin:2; mị lực:2; vận khí:1… 】

Trần Vũ: “…”

Chờ đợi tiếng nghị luận kết thúc, chủ nhiệm lớp tiếp tục cổ vũ: “Thầy đã từng nói, xưa nay thành tích sẽ không cô phụ một người cố gắng nào cả. Càng dám liều thì hồi báo mà các em có thể nhận được càng lớn! Bạn học Trần Vũ một mực là trong lớp thực lực kém nhất, nhưng chỉ cần hắn cố gắng thì cũng có thể đuổi theo kịp các em!”

【 nhận kính nể: Tự tin:3; mị lực:2; vận khí:1; khí chất:1… 】

Trần Vũ: "..."

Chủ nhiệm lớp: "Cái này chứng minh cái gì? Chứng minh vô luận là ai, vô luận bất cứ một vị đồng học nào, tiềm lực đều là vô hạn! Chỉ cần các em dám liều mạng! Chỉ cần các em dám liều! Chỉ cần các em có thể liều! Mồ hôi sẽ không chảy vô ích!"

Đang ngồi tất cả học sinh đều bị lời nói này làm cho khí thế lên cao.

Trong từng đôi mắt đều ứa ra tinh quang.

"Khoảng cách thi đại học chỉ còn thừa lại 32 ngày. Nắm chặt mỗi một phút, mỗi một giây! Nếu như ngay cả Trần Vũ đều thắng không nổi, sự khinh bỉ mà các em đã từng dành cho hắn, thì tương đương với phiến một bạt tay lên trên mặt mình!"

Các học sinh sắc mặt càng thêm nghiêm túc.

"Các em nguyện ý tự mình đánh mình sao?"

"Không nguyện ý!" ×42

"Lớn tiếng chút! Nghe không được!"

"Không nguyện ý! !" ×45

"Lại lớn tiếng một chút! Tại trường trung học Thanh Thành này, lão sư nói không nghe được, chính là nghe không được!"

"Không nguyện ý! ! !" ×48

Các học sinh khàn cả giọng gào thét.

Cảm xúc của một đám thanh thiếu niên, hoàn toàn bị một người trưởng thành miệng pháo điều động.

Chỉ có Trần Vũ yên lặng đứng tại chỗ, khó chịu từ trong ra ngoài…

"Rất tốt, rất có tinh thần."

Chủ nhiệm lớp hai tay chắp sau lưng, hài lòng gật đầu: “Bảo trì cỗ khí thế này! Mãi cho đến khi ở trên lôi đài thi đại học!”

“Vâng! ! !” ×48

“Cuối cùng…” Chủ nhiệm lớp kéo lấy trường âm, nhìn về phía Trần Vũ: “Thầy muốn khen ngợi Trần Vũ đồng học, ở phương diện cố gắng, vì đã làm gương tốt cho toàn thể lớp. Ông trời đền bù cho người cần cù, không ngừng cố gắng!”

“Hoa lạp lạp lạp…”

Các học sinh phối hợp vỗ tay.

【 được sự cổ vũ: Tinh thần:6; tự tin:3; may mắn:2; mị lực:2 】

“Rầm rầm…”

【 được sự cổ vũ: Tinh thần:4; tự tin:2; may mắn:1; mị lực:1 】

“Hoa lạp lạp lạp nha…”

【 được sự cổ vũ: Tinh thần:5; tự tin:3… 】

Trần Vũ nâng trán: “Có thể, mọi người đừng vỗ tay nữa, lên lớp đi…”

Chủ nhiệm lớp hai mắt tỏa sáng, dẫn đầu vỗ tay: “Không kiêu căng không khoe khoang, khiêm tốn cẩn thận! Rất tốt, sẽ không bởi vì một chút xíu thành tựu cùng thổi phồng liền quên hết tất cả. Thời thời khắc khắc đều có thể nhận rõ chính mình! Đáng giá tất cả mọi người học tập! Rất tốt, rất tốt.”

“Hoa lạp lạp lạp! !” Trong lớp tiếng vỗ tay càng nhiệt liệt.

【 được sự cổ vũ: Tinh thần:8; tự tin:4; may mắn:2; mị lực:3… 】

Trần Vũ: “...”

Không thiếu nữ đồng học trong mắt lóe lên mịt mờ dị sắc, dùng sức vỗ tay.

【 được sự cổ vũ: Tinh thần:7; tự tin:3; may mắn:2; mị lực:2… 】

【 Được khác phái ưu ái: Nam tính khí khái:4; khí chất:2; mị lực:3; giống đực hormone tăng lên:3%... 】

Trần Vũ: "..."

"Nghiệp chướng a..."

...

Chương 14: Còn có thể khai trừ ta hay sao (1) Chương 14: Còn có thể khai trừ ta hay sao (1)

【 đang tu luyện: Khí kình:1 】

【 đang tu luyện: Khí kình:2 】

【 đang tu luyện: Khí kình:1. . . 】

Thời gian vội vàng trôi qua.

Dưới sự giám sát của chủ nhiệm lớp, Trần Vũ không cách nào lười biếng, đành phải điều động khí kình trong cơ thể một vòng lại một vòng tuần hoàn.

Để thực lực lại một điểm một điểm giảm xuống.

May mắn, Trần Vũ thiên phú thấp.

Tu luyện "mất đi" chút xíu khí kình này, mấy ngụm thuốc lá cũng liền "bổ" trở về.

Cái cần quan tâm trước mắt chính là làm sao mới có đủ nguồn cung thuốc lá.

Nếu như ở kiếp trước, muốn mua liền mua.

Nhưng bây giờ ở cao võ thế giới, nên khá là khó khăn trong việc mua thuốc lá.

Cũng không thể mỗi lần đều "trộm mua" à. . .

"Úi. . ."

Đang suy tư thì thầy chủ nhiệm dùng cây thước đập trên trán của Trần Vũ vang lên "Ba" một tiếng, nói: "Làm sao lại thất thần? Tu luyện đi! Vận khí! Đừng có ngừng!"

'. . . Đồ chó hoang.'

Trong lòng thầm mắng một câu, Trần Vũ tạm thời không đi suy nghĩ vấn đề thuốc lá, hết sức chăm chú vận chuyển khí kình.

【 đang tu luyện: Khí kình:2 】

Chủ nhiệm lớp gật đầu: “Không tệ, tiếp tục.”

Trần Vũ: “. . .”

. . .

“Reng reng reng —— ”

Tiếng chuông tan học vang lên.

Trong lớp lại không một người đứng dậy.

Khoảng cách kỳ thi đại học chỉ còn lại 32 ngày.

Toàn trường học sinh lớp mười hai, đa số đều bỏ qua thời gian nghỉ ngơi giữa giờ học, liều mạng tu hành.

Trong cao võ thế giới, không có một học thuyết nào dám nói “Luyện võ” vô dụng.

Phàm là trí thông minh không có vấn đề, đều sẽ biết “Thực lực” đại biểu cho cái gì.

Thi không đậu đại học, liền đã định trước là không có nhiều cơ hội phát triển. Sẽ chỉ vĩnh viễn dừng lại tại tầng dưới chót.

Khi loài người gặp phải nguy cơ thời khắc, sẽ rất khó để cam đoan chủng tộc còn “tồn tại” được.

Về phần nhân quyền? Giúp đỡ người nghèo? Quan tâm? Giảm bớt chênh lệch giàu nghèo? Đều chỉ là huyễn tưởng chỉ có thể nhìn mà thèm.

Không “phạt” được võ giả.

Người bình thường bị giết chết khi chọc giận võ giả, võ giả nhiều nhất chính là bồi thường chút ít tiền tài.

Hoàn toàn hợp lý hợp pháp.

Mỗi một người võ giả đều là lực lượng trọng yếu để bảo hộ toàn nhân loại.

Cũng là "Tài sản" quan trọng nhất của nhân loại.

Tùy ý phán xử một võ giả, từ bất cứ góc độ nào mà nói thì cũng là làm hư hại lợi ích toàn nhân loại!

Trừ phi võ giả này tội ác tày trời, cống hiến "lợi ích" nhỏ hơn sự "Nguy hại" mà hắn mang tới.

Cho nên, đối với tất cả học sinh tới nói, ngoại trừ đại học, căn bản không có bất kỳ đường lui nào khác.

Đây chính là vạn người qua cầu độc mộc!

Thi đậu đại học là cá vượt Long Môn, tiền đồ xán lạn.

Thi rớt, thì trở về thế gian. . .

"Đều là những đứa trẻ đáng thương."

Nghe tiếng chuông tan học, Trần Vũ mở ra một con mắt, liếc trái liếc phải thấy còn đồng học đang tu luyện, không khỏi cảm thán.

【 đang tu luyện: Khí kình:1 】

". . . Kỳ thật ta cũng rất đáng thương."

. . .

"Toàn trường thầy trò xin chú ý."

"Toàn trường thầy trò xin chú ý."

"Hiện tại, mời các vị chủ nhiệm lớp, dẫn học sinh trong lớp của mình tiến về thao trường xếp hàng."

"Lặp lại, hiện tại mời các vị chủ nhiệm lớp, dẫn học sinh trong lớp của mình tiến về thao trường xếp hàng. . ."

Góc tường trong lớp truyền đến tiếng loa phóng thanh, khiến tất cả học sinh đều mở hai mắt ra, nhìn về phía chủ nhiệm lớp.

Chủ nhiệm lớp vô ý thức nhìn về phía loa phát thanh, một bên phất tay ra hiệu cho các học sinh đứng dậy, một bên lấy điện thoại cầm tay đăng nhập vào Wechat, hỏi thăm trong nhóm chat giáo viên.

“Ừm, là một tràng hội động viên thi đại học.” Thu hồi điện thoại, chủ nhiệm lớp chỉ huy đội ngũ: “Dựa theo thân cao xếp thành hàng, đi phía bên phải, ra sân trường khu C3.”

“Rốt cục có thể nghỉ ngơi một hồi. . .” Trần Vũ duỗi lưng một cái, yên lặng đi vào hàng cuối cùng nhất của đội.

Ra khỏi phòng học, đi vào hành lang.

Phát hiện tất cả học sinh lớp mười hai đều đã đi ra, hiện trường hơi chật chội.

Đến đại sảnh lầu một.

Phát hiện học sinh lớp mười cùng nhóm học sinh cấp hai cũng tập trung ở đây.

Càng chật chội. . .

Lúc này liền nhìn ra tầm quan trọng của thực lực.

Mấy chi “Đội ngũ” va chạm vào nhau, nhóm yếu gà lớp mười lớp mười một căn bản không phải là đối thủ của nhóm trẻ trâu lớp mười hai.

Bị chen lấn ngã trái ngã phải.

Khi toàn bộ học sinh đứng ở sân trường đều xếp thành hàng thì qua hai mươi phút.

Chỉ thấy phía một loạt lãnh đạo ngồi trên đài hội nghị.

Chính giữa là hiệu trưởng của trường trung học Thanh Thành.

Một cao thủ có thực lực võ giả cấp 2 đỉnh phong.

Tại trong hệ thống giáo dục toàn tỉnh đều có một danh khí nhất định.

Thấy tất cả lớp đều đến, thầy chủ nhiệm vỗ vỗ microphone, nói: “Điểm danh lớp.”

“Lớp 10 A1!” Lớp 10 A1 toàn thể học sinh hô to.

“Lớp 10 A2!” Cao nhất ban hai các học sinh tiếp sức.

Chương 15: Còn có thể khai trừ ta hay sao (2) Chương 15: Còn có thể khai trừ ta hay sao (2)

“Lớp 10 A3!”

“Lớp 10 A4!”

“Lớp. . .”

“. . .”

“Lớp 12 A1!”

“Lớp 12 A2!” Rốt cục đến phiên lớp mười hai A hai, ngoại trừ Trần Vũ, mỗi vị đồng học đều đang hô to.

Kỳ thật Trần Vũ cũng há mồm.

Hắn ngáp một cái. . .

“Lớp 12 A3!”

” Lớp 12 A. . .”

Tất cả các lớp điểm danh xong, thầy chủ nhiệm gật gật đầu, lưng dựa vào ghế, đem “C” vị giao lại cho hiệu trưởng.

Hiệu trưởng sửa sang lại võ đạo phục, thân thể hơi nghiêng về phía trước, đối microphone mở miệng: “Các bạn học, chiến dịch thi đại học đã bắt đầu. Cuộc sống của chúng ta đang bước sang một trang mới.”

“Đại học có lẽ sẽ để nhân sinh của các bạn muôn màu muôn vẻ.”

“Có lẽ sẽ để giấc mộng của các bạn xán lạn như hồng.”

“Có lẽ có người sẽ được đứng trên một sân khấu lớn để thi triển hùng tâm chí khí.”

“Có lẽ có người sẽ leo lên từng ngọn phong quang vô hạn đỉnh núi. . .”

“Mười năm mài kiếm trăm ngày giục ngựa xông hùng quan! Một mai thí phong tháng sáu nhướng mày truyền tin lành!”

“Ta tin tưởng vững chắc, các bạn học kinh lịch cái này. . .”

(Aba Aba Aba a đi. . .)

(Aba ba ba ba Aba Aba. . .)

(Aba Aba nấc. . .)

“Cuối cùng. Lỗ Tấn tiên sinh từng nói qua; ‘Trơ trẽn cuối cùng. Dù có chậm cũng sẽ truyền đi, nhất định có thể đạt được mục tiêu mà hắn hướng tới.’ chúng ta trải qua nhiều như vậy mưa gió. . . (Aba Aba. . .) ”

“Cuối cùng. Chúng ta tin tưởng, chúng ta có một trái tim của tuổi trẻ! Chúng ta phong nhã hào hoa! Chúng ta không sợ hãi! Chúng ta dũng trèo cao phong! Chúng ta là sóng sau, chúng ta chỉ điểm giang sơn. . . (Aba Aba Aba. . .) ”

“Cuối cùng! Câu nói sau cùng! Hôm nay, các bạn lấy trường học làm vinh, ngày mai, trường học sẽ kiêu ngạo vì các bạn! Cảm ơn mọi người!”

“Hoa lạp lạp lạp! ! !”

Hiện trường lập tức vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Đều trấn Trần Vũ tỉnh lại.

Hắn ngáp một cái, mơ mơ màng màng nhìn một chút bục phát biểu.

Liên tục một ngày một đêm không ngủ Trần Vũ rất là “Tỉnh táo”.

Cần ngủ một giấc để mình “Mệt” một chút. . .

. . .

“Sau đó.” Hiệu trưởng đứng người lên, nhìn về chỗ ngồi hàng thứ nhất phía dưới đài, mở miệng: “Cho mời học tỷ của các bạn Hình Bích! Bạn học Hình Bích cũng đã từng là học sinh trường chúng ta, bây giờ lại là Kinh Đại cao tài sinh!”

” Học sinh trường đại học Kinh Thành?”

” Nổi danh cùng với đại học Thanh Hoa chính là đại học Kinh Thành a!”

“Trường học của chúng ta còn có học sinh vào được đại học Kinh Thành?”

“Đi ra. Khóa mười hai chúng tôi đều biết, khi đó chúng tôi học lớp mười. . .”

Nguyên bản còn chuẩn bị tiếp tục ngủ, nghe được tên “Hình Bích” tinh thần của Trần Vũ lập tức run lên.

Đợi đến vị nữ tính gọi là “Hình Bích” đi đến bục phát biểu, Trần Vũ thấy rõ tướng mạo của nàng, sắc mặt chậm rãi âm trầm, hai mắt nhắm lại.

Hình Bích.

Đã từng là học sinh khá giỏi của trường nhị trung.

Kỳ thi đại học năm đó là Thanh Thành trạng nguyên.

Thi đậu vào đại học kinh thành. . .

Sở dĩ Trần Vũ nhớ rõ Hình Bích kỹ như vậy, không phải là bởi vì Hình Bích thành tựu ưu dị.

Mà là vì Trần Tư Văn, chị của Trần Vũ chính là bị nữ nhân này phế bỏ. . .

. . .

Trần Vũ có thể nhớ rõ Hình Bích như vậy, không phải là bởi vì thành tựu mà Hình Bích lấy được.

Mà là bởi vì Trần Tư Văn… Chị của Trần Vũ chính là bị nữ nhân này phế bỏ.

Trong trí nhớ, lúc ấy Trần Vũ học lớp mười, thân ở hiện trường, ngay tại lôi đài thi đại học bên dưới, tận mắt nhìn thấy chị của mình bị Hình Bích đánh nát khí hải.

Đánh nát Trần Tư Văn hết thảy tiền đồ.

Nhưng dù là vậy, Trần Vũ đối với Hình Bích cũng chỉ là thấy ngứa mắt mà thôi. Cũng không có bao nhiêu "Cừu hận".

Bởi vì ở trên lôi đài thi đại học, bản thân liền ở vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Thực lực không đủ, còn không nhận thua, khó tránh khỏi thụ thương.

Có đôi khi giữ được tính mạng liền rất may mắn.

Thi đại học hàng năm, các thành phố lớn không bao giờ thiếu thương vong.

Tại cao võ "Loạn thế", mạng người cuối cùng chỉ là số lượng thống kê.

Huống chi Hình Bích cũng không phải cố ý hạ nặng tay.

Tính cách Trần Tư Văn chính là cố chấp, đối mặt bất cứ địch nhân nào đều toàn lực ứng phó, chiêu chiêu thẳng vào chỗ yếu hại.

Mà loại người này, thường thường mới có thể sống càng lâu…

Đứng tại chỗ, nhìn Hình Bích diễn thuyết trong chốc lát, Trần Vũ nghe được phiền chán, yên lặng chạy ra khỏi đội ngũ, rời đi thao trường.

Hắn tùy tiện tìm cây đại thụ, ngồi xổm ở phía sau cây, móc ra thuốc lá nhóm lửa, nhét vào trong miệng.

"Tê."

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Khí kình +14 】

“Hô…”

Sương mù phun ra, tại không khí nặng nề áp bách dưới, chầm chậm lên cao, lại tiêu tán trong những cơn gió nhẹ quét qua.

Trần Vũ híp hai mắt, suy nghĩ như khói thuốc phất phới mờ mịt.

“Hình Bích…”

” Đại học Kinh thành.”

” Đại học Kinh thành sao…”

“Hô ——— ”

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Khí kình +16 】

“Hô…”

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Khí kình +15 】

【 nhận ác tính khí thể… 】

Chương 16: Còn có thể khai trừ ta hay sao (3) Chương 16: Còn có thể khai trừ ta hay sao (3)

Hút xong một điếu Hongtashan, Trần Vũ vểnh tai, nghe được diễn thuyết tại sân trường còn chưa kết thúc, liền lại móc gói thuốc ra.

Lần này, hắn trực tiếp rút ra năm điếu thuốc, toàn bộ nhóm lửa, bỏ vào trong miệng.

“Tê.”

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Khí kình +48 】

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Phổi khỏe mạnh +2; thân thể khỏe mạnh +2; thể chất +1; sức miễn dịch +1; tuổi thọ +2 】

” Đại học Kinh thành…”

“Ách.”

…

Khi Hình Bích diễn thuyết xong xuôi rời đi bục phát biểu, Trần Vũ mới trở về đội ngũ trong lớp.

“Trần Vũ, vừa rồi em đi đâu đấy?” Thầy chủ nhiệm đi tới, trầm giọng hỏi.

“Đi vệ sinh.”

“Đi nửa giờ?”

“Không có cách nào?” Trần Vũ buông tay: “Em nghe được nữ nhân kia nói chuyện, liền muốn đi ị.”

Chủ nhiệm lớp: “…”

Trần Vũ: “Nhờ có nàng, bằng không em phải rặn bủn rủn chân tay.”

“Phốc…”

Những bạn học xung quanh cũng nhịn không được cười ra tiếng.

Chủ nhiệm lớp trừng mắt lên: “Hôm nay tan học, viết 1000 chữ kiểm điểm!”

“Vâng.” Trần Vũ gật đầu: “Đề mục chính là học tỷ Hình Bích tới, em không nên rặn nhiều như vậy.”

“Ha ha ha…” Chung quanh học sinh cười lớn tiếng hơn.

Dẫn đến hiệu trưởng còn đang nói chuyện trên bục phát biểu liên tục liếc nhìn.

Chủ nhiệm lớp không dám nói thêm nữa, đành phải hung hăng trừng Trần Vũ một chút: ” Ban đêm ngươi xem ta làm sao thu thập ngươi!”

Ước chừng hai mười phút sau, đại hội động viên kết thúc.

Những người lãnh đạo trên đài chủ tịch rời tiệc.

Toàn trường học sinh thì trở về lớp theo thứ tự, tiếp tục tu luyện.

Trở lại trong lớp, chủ nhiệm lớp cũng không có răn dạy Trần Vũ.

Bởi vì sẽ lại quấy rầy đến những bạn học khác.

Trần Vũ tự nhiên cũng rõ ràng điểm này, hoàn toàn không có đem uy hiếp trước đó của ông thầy để ở trong lòng.

Trần Vũ thậm chí không có ý định viết 1000 chữ kiểm điểm đều.

Học sinh đứng đắn ai lại viết kiểm điểm bao giờ…

Nhưng mà,

Hai giờ trước khi tan học, sự việc so với “Kiểm điểm” càng phiền toái hơn đã tới.

Cửa phòng của lớp mười hai A hai bị đẩy ra, hơn mười người nối đuôi nhau mà vào.

Trong đó có hiệu trưởng, giám thị trường học cùng các lãnh đạo, còn có không ít người mặc đồng phục cảnh sát nhân dân.

“Hiệu trưởng, đây là đã xảy ra chuyện gì…” Chủ nhiệm lớp liền khẩn trương vội vàng tiến lên hỏi thăm.

Hiệu trưởng không để ý tới chủ nhiệm lớp, ánh mắt bén nhọn trực tiếp liếc nhìn toàn trường, lấy một giọng tràn ngập uy thế nói: “Ai là Trần Vũ, tự mình đứng ra.”

Nghe tiếng, Trần Vũ đình chỉ tu luyện, vô ý thức nhìn về đám người trước cửa, thoáng nhìn qua thân ảnh của bà chủ cửa hàng thuốc lá.

“Nguy rồi!”

Trần Vũ đã biết xảy ra chuyện, lập tức giả bộ vẻ mặt mờ mịt, mắt nhìn trái phải, tựa hồ là đang tìm kiếm ai tên “Trần Vũ.”

Nhưng trong lớp ánh mắt của các đồng học lại bại lộ bại lộ thân phận của hắn…

Thế là, hiệu trưởng, giám thị trường học, cùng các cảnh sát nhân dân đều đem ánh mắt nhìn chằm chằm về phía hắn…

Bà chủ cửa hàng thuốc lá cũng nhìn hắn chằm chằm…

“Là hắn!”

Bà chủ chỉ hướng Trần Vũ: “Là hắn! Là hắn! Chính là hắn!”

Trần Vũ đành phải kiên trì đứng người lên: “Dạ chào thím, xin hỏi thím tìm con có chuyện gì không?”

“Hắn còn gọi tôi là thím!” Bà chủ giận quá: “Bắt hắn! Tên ăn trộm thuốc lá!”

Vừa nói xong,chủ nhiệm lớp cùng toàn bộ đồng học trong lớp lập tức giật nảy mình.

“Ăn. . . Ăn trộm thuốc lá?” Chủ nhiệm lớp ngạc nhiên: “Có phải hay không là có gì hiểu lầm? Trong lớp thì làm sao có học sinh hút

thuốc lá? Trần Vũ cũng không hút thuốc lá thì làm sao lại ăn trộm thuốc lá đâu?"

"Đúng." Trần Vũ tán đồng gật đầu: "Em không hút thuốc lá."

Một cảnh sát lớn tuổi trực tiếp tiến lên, đầu tiên là móc ra giấy chứng nhận cho Trần Vũ nhìn một chút, sau đó lão luyện lục soát túi của hắn.

Rất nhanh, tìm ra một gói Hongtashan thuốc lá không còn lại bao nhiêu.

"Oa…" Toàn lớp xôn xao.

Trần Vũ cũng là nhíu mày, đảo mắt tả hữu: "Ai đem cái đồ chơi này nhét trong túi ta?"

Chúng đồng học: "..."

Chủ nhiệm lớp: "..."

Hiệu trưởng: "..."

Thấy không có người đáp lại, Trần Vũ nhìn về phía cảnh sát già: "Đồng chí cảnh sát,nhất định phải tra rõ ràng việc này. Thuốc lá cũng không phải là vấn đề nhỏ!"

"Đừng có chơi những trò xiếc vô dụng này." Mặt cảnh sát già không biểu tình, vung tay chế trụ Trần Vũ: "Anh dính líu đến tội trộm cắp, mời anh theo chúng tôi trở về đồn công an."

"Hiểu lầm! Các đồng chí bắt nhầm người rồi, cậu ta chỉ là một người học sinh!" Chủ nhiệm lớp luống cuống.

"Chính là hắn! Ăn trộm thì cũng thôi đi, còn ném mười đồng tiền nhục nhã tôi!" Bà chủ móc ra một cái máy tính bảng, phát video được ghi lại trong cửa hàng cho mọi người xem.

Quả nhiên, từ trong video có thể rõ ràng nhìn thấy, ăn trộm chính là Trần Vũ.

"Việc này. . . Việc này. . ." Chủ nhiệm lớp ấp úng.

Mà hiệu trưởng cùng thầy giám thị và các lãnh đạo thì sắc mặt tái xanh.

Chương 17: Còn có thể khai trừ ta hay sao (4) Chương 17: Còn có thể khai trừ ta hay sao (4)

“Được rồi.” Trần Vũ nhún vai: “Em thừa nhận em có cầm thuốc lá. Bởi vì bà thím này không chịu bán cho em, mà lại em cũng đã để lại tiền cho bả rồi, sao còn có thể gọi là trộm đâu?”

“Để lại tiền? Cậu nói là tờ 10 nguyên sao?” Già cảnh sát nhân dân mở miệng.

“Đúng vậy! Em còn chưa tìm bà ấy thối tiền lẻ, vậy mà bà ta lại còn báo cảnh sát? Bà ta quá đáng lắm luôn ý? Cảnh sát cũng không có nhiều lực lượng như vậy à?”

“Thối tiền lẻ?” Bà chủ huyết áp lên cao: “Một gói Hongtashan có giá 1680, ngươi liền ném mười đồng tiền, còn phải tiền lẻ cho ngươi?”

“Vãi Luyện? 1680?” Trần Vũ kém chút cắn trúng đầu lưỡi: “Bà bán thuốc lá hiệu Himalaya hay sao?”

Lão cảnh sát nhân dân chăm chú quan sát biểu lộ của Trần Vũ, xác nhận đối phương không phải là đang giả vờ thì đã hiểu chuyện gì xảy ra, liền buông lỏng tay: “Cậu không biết giá bán thuốc lá sao?”

“Mặc kệ tôi có biết hay không, một gói Hongtashan giá 1680 nguyên cũng quá điên cuồng đi à nha? Thương nhân có lòng dạ hiểm độc như vậy không xử bắn thì giữ lại để ăn tết sao?”

Đám người: “...”

“Một gói Hongtashan giá 1680 nguyên? Thương nhân lòng dạ hiểm độc như vậy không xử bắn thì giữ lại để ăn tết hay sao?”

“Ngươi mẹ nó nói ai là lòng dạ hiểm độc thương gia đấy?” Bà chủ liền muốn xông đi lên, lại bị chung quanh cảnh sát nhân dân ngăn cản: “Đừng cản tôi! Tôi muốn đập chết hắn!”

Trần Vũ: “Đừng cản nàng! Để nàng đến!”

Thầy chủ nhiệm nổi giận rống to: “Trần Vũ! Em im miệng đi!”

Sau đó chủ nhiệm lớp cúi đầu áy náy nói với bà chủ: “thật là xin lỗi bà chị, tiểu hài tử không hiểu chuyện. Em nó không biết giá thuốc lá, tưởng là rất rẻ, cũng không phải cố ý ăn cắp. Thuốc lá tổn thất tôi có thể bồi thường bà chị.”

Bà chủ nộ khí hơi chậm: “Nó nói chuyện quá thối.”

“Nó đớp cứt, bà chị chớ để ở trong lòng.” Chủ nhiệm lớp liên tục gật đầu, lấy ra túi tiền, đếm 2000 khối tiền đưa cho bà chủ: “Làm thầy của em nó, tôi cũng có trách nhiệm rất lớn. Tiền này bà chị cầm lấy, tôi sẽ dạy dỗ em nó đàng hoàng tử tế.”

“Chỉ cần 1680 nguyên, thầy trả dư rồi đó.” Trần Vũ tỉnh táo đề nghị.

“Em im miệng!”

Trần Vũ: “...”

【 tâm lý nhận tổn thương: Tinh thần +4 】

Mấy người cảnh sát nhân dân cùng tiến tới, giao lưu trao đổi một trận. Lại cùng bà chủ cửa hàng thuốc lá nói vài lời, có chung nhận thức, liền móc ra mấy phần văn kiện.

Một phần cho Trần Vũ.

Một phần cho thầy chủ nhiệm.

Một phần cho hiệu trưởng.

Một phần cho bà chủ.

“Đều ký tên đi.” Lão cảnh sát nhân dân nói: “Cậu học sinh này không biết giá cả thuốc lá, cũng có hành vi trả tiền. Không phải cố ý ăn cắp. Là trẻ vị thành niên, lại là vi phạm lần đầu, cho nên không đề nghị câu lưu. Có dị nghị gì không?”

Bà chủ hết giận, tổn thất cũng quay về rồi. Tiếp nhận văn kiện, ở phía trên ký tên của mình: “Không có.”

Trần Vũ: “Em cảm thấy giá của gói thuốc này vẫn là…”

Già cảnh sát nhân dân: ” Ký nhanh lên!”

Trần Vũ: “Được rồi.”

Hiệu trưởng một mặt âm trầm cùng thầy chủ nhiệm cũng đều ký lên tên của mình, đem văn kiện trả cho cảnh sát nhân dân.

“Vậy chúng tôi liền đi trước.” Đối mặt với một đám học sinh sắp thi đại học, lão cảnh sát không muốn lãng phí thời gian, đem thuốc lá ném về cho Trần Vũ: ” Dù cho có áp lực cũng không cần hút vật này.”

Trần Vũ gật đầu, nhét thuốc vào trong túi: “Biết, thứ này nên ném đi.”

Già cảnh sát nhân dân: “…”

Đợi sau khi cảnh sát cùng bà chủ đều đi.

Hiệu trưởng mặt không biểu tình, nhìn chằm chằm Trần Vũ: “Em, đến phòng làm việc của thầy một chuyến.”

Dứt lời, quay người rời đi.

Thầy chủ nhiệm, thầy giám thị lớp mười hai và lãnh đạo đi theo rời đi.

“Mọi người tự học!”

Thầy chủ nhiệm cảm thấy trong lồng ngực mình lửa giận cuồn cuộn, đối với toàn lớp hô một tiếng, liền lôi kéo Trần Vũ chạy ra phòng học.

Trong lớp yên tĩnh ba giây về sau, các học sinh lập tức loạn cả một đoàn.

Ngồi tại vị trí trung tâm nữ ban trưởng, khóe miệng phẩy nhẹ:

“Quả nhiên, chó không đổi được đớp cứt…”

…

Mười phút sau.

Tầng cao nhất.

Trong phòng làm việc của hiệu trưng.

Tất cả quản lý của trường cơ hồ đều trình diện, ngồi tại vị trí của mỗi người.

Chỉ có hai người Trần Vũ cùng thầy chủ nhiệm là đang đứng.

Một cỗ áp lực vô hình, khiến thầy chủ nhiệm mồ hôi lạnh chảy ròng.

Trần Vũ thì không tim không phổi, không thèm để ý.

Chỉ là vụng trộm hút thuốc mà thôi, cũng không phải là cái gì trọng tội?

Còn có thể đem mình khai trừ sao?

“Trần Vũ đồng học.” Hiệu trưởng hai tay mười ngón khép lại, ngữ khí băng lãnh: “Em bị khai trừ.”

Trần Vũ: “Hào gia hỏa.”

“Trường học. . . Hiệu trưởng…” Chủ nhiệm lớp lo lắng: “Chỉ là hút thuốc, cái này trừng phạt cũng quá…”

“Mời thầy đừng nói chuyện.” Hiệu trưởng ánh mắt sắc bén.

“…” Chủ nhiệm lớp trong cổ họng thanh âm lập tức nén trở về.

” Nội quy trường học chúng ta rõ ràng, nghiêm cấm học sinh hút thuốc.” Hiệu trưởng từ trong ngăn kéo túm ra một trương văn kiện, đắp lên con dấu, ký tên của mình: “Từ hôm nay trở đi, em không còn là học sinh của ngôi trường này nữa. thu xếp vật phẩm cá nhân, rời trường đi.”

Chương 18: Còn có thể khai trừ ta hay sao (5) Chương 18: Còn có thể khai trừ ta hay sao (5)

Dứt lời, hiệu trưởng liền đem văn kiện tiện tay quăng ra, ném vào dưới chân Trần Vũ.

Hiểu trưởng đã từ thầy chủ nhiệm nơi đó biết được thành tích của Trần Vũ.

Toàn lớp hạng bét.

Nổi danh là học sinh kém lớp mười hai.

Không có một chút xíu giá trị.

Không khai trừ thì giữ lại làm gì?

Tại trong mắt hiệu trưởng, giống Trần Vũ loại này "Cặn bã", có bao xa lăn bao xa. Tránh khỏi điếm ô thanh danh trường Thanh Thành nhị trung.

Đứng tại chỗ, Trần Vũ cúi đầu mắt nhìn thông báo bị khai trừ dưới chân, trong đầu có chút loạn.

Mình vậy mà liền bị khai trừ…

Mặc dù Trần Vũ căn bản cũng không muốn lên lớp học.

Nhưng tự mình nghỉ học là một chuyện, bị trường học đuổi đi lại là một chuyện khác.

"Quả nhiên, học sinh kém là có không nhân quyền."

Không có nói thêm cái gì, Trần Vũ xoay người rời đi.

Dù sao mình xác thực đã phạm phải nội quy trường học, bị đuổi cũng là hợp tình hợp lý.

Nhận.

Không chờ Trần Vũ bước ra mấy bước, sau lưng liền truyền đến thanh âm lạnh lẽo của lão hiệu trưởng: ” Nhặt thông báo lên.”

Trần Vũ quay người, trên dưới dò xét hiệu trưởng: “Tôi đã nhận được thông báo bị khai trừ rồi.”

“Nhặt lên.” Hiệu trưởng mặt không biểu tình.

“Ông ném, để cho tôi nhặt?”

“Nhặt lên.” Trong mắt hiệu trưởng lóe lên một vòng hung quang.

Trên trán của mọi người ở đây toàn mồ hôi.

Thầy chủ nhiệm thì liều mạng nháy mắt cho Trần Vũ.

Trần Vũ: “Tôi đã không phải là học sinh của trường…”

Hiệu trưởng: “Nhặt lên.”

Từng lớp từng lớp lực áp bách mãnh liệt tràn tới, khiến Trần Vũ trong lòng phát lạnh.

Trầm mặc một lát, hắn tại vạn chúng nhìn trừng trừng dưới, khom lưng xuống, nhặt lên văn kiện.

Khí thế thuộc về võ giả cấp 2 đỉnh phong chậm rãi biến mất, hiệu trưởng ánh mắt khôi phục lại vẻ bình tĩnh không gợn sóng: “Lăn.”

Trần Vũ: “Gặp lại.”

Đưa mắt nhìn Trần Vũ một mình rời đi, thầy chủ nhiệm một mặt đắng chát, có chút cúi đầu: “Hiệu trưởng, vậy tôi đi thu xếp một chút.”

“Ừm.”

Rời khỏi văn phòng, đóng cửa thật kỹ, thầy chủ nhiệm bước nhanh để đuổi kịp ngăn ở trước người Trần Vũ, muốn nói lại thôi, không biết nên nói gì.

“Việc này thầy giúp không được, em hiểu rõ.” Trần Vũ giơ lên thông báo đuổi học trong tay, hai tay xé một cái.

“Xoẹt!”

Tờ thông báo bị xé thành hai nửa.

“Xoẹt!”

Bị xé thành bốn mảnh.

“Xoẹt!”

Xé thành tám nửa.

“Xoẹt!”

Mười sáu mảnh…

Chủ nhiệm lớp: “Hết giận rồi sao?”

Trần Vũ vung tay đem giấy vụn mảnh ném đi: ” Võ giả cấp 2 liền có thể muốn làm gì thì làm?”

Chủ nhiệm lớp: “… Đúng.”

Trần Vũ: “…”

【 tâm lý nhận tổn thương: Tinh thần +3 】

“Em thành thật.” Trần Vũ biểu lộ lần nữa khôi phục nhẹ nhõm: “Kỳ thật, em là một thiên tài võ đạo.”

“… Trần Vũ, tuy nói bị đuổi học là một việc rất khó tiếp nhận.” Chủ nhiệm lớp có chút lo lắng: “Nhưng không tham gia thi đại học, có lẽ đối với em cũng là chuyện tốt. Đừng quá để ở trong lòng, tinh thần khỏe mạnh là điều quan trọng nhất.”

【 tâm lý nhận tổn thương: Tinh thần +6 】

Trần Vũ: “Có một người như thầy làm thầy của em, tinh thần em đã tốt hơn nhiều.”

“Đừng nói nữa, đi với thầy làm thủ tục nghỉ học nào. Thuận tiện hành lý hôm nay mà em mang tới cũng xách về luôn đi…”

...

Ba bốn mười phút sau.

Trần Vũ mang theo túi sách, cõng hành lý, tại chủ nhiệm lớp cùng đi đi ra nhị trung cửa trường.

“Xem đi.” Trần Vũ vỗ vỗ hành lễ: “Em liền nói là người như em nhất định phải ngủ trên giường. Thầy cứ không cho em ngủ thì em liền về nhà ngủ.”

Thầy chủ nhiệm cười không nổi: “Cần thầy gọi điện thoại giải thích một chút cho gia đình của em không?”

“Không cần.”

” Người đáng thương, tất có chỗ đáng hận. Em cũng nên tự mình kiểm điểm một chút đi.”

“Em biết, ai kêu em hút thuốc lá đâu.” Trần Vũ buông xuống hành lý, từ trong túi móc gói Hongtashan ra: “Làm một bi không thầy?”

“... Còn dám hút? Ngươi mẹ nó thật sự là không hấp thu chút giáo huấn nào sao? !” Chủ nhiệm lớp hùng hùng hổ hổ, đoạt lấy thuốc lá: ” Em bị đuổi là đúng rồi! Đáng đời!”

“...”

“...”

“...”

“Còn thất thần làm gì? đốt cho lão tử a!”

“A? Vâng!”

Trần Vũ vội vàng lấy ra pháo quẹt màu đỏ hiệu con nhện, đem pháo quẹt “đốt” một cái, dùng phun ra hỏa diễm đốt cháy thuốc lá.

“Ầm!”

Pháo nổ.

Chủ nhiệm lớp lấy lại tinh thần, mắt trừng chó ngốc: “Em. . . Em chính là lấy nó mồi thuốc?”

“Vâng.” Trần Vũ một lần nữa đốt một cây pháo quẹt, cho mình đốt thuốc: “Có vấn đề sao?”

“Không có.” Chủ nhiệm lớp phun ra một điếu thuốc, híp mắt: “Em thật là một nhân tài.”

Trần Vũ cũng phun ra một điếu thuốc sương mù, híp mắt: “Thầy là người tốt.”

Chủ nhiệm lớp: “...”

“Nghiêm túc mà nói, thầy thật là một cái người tốt, cũng là một giáo viên tốt. Chỉ là em không phải là học sinh ngoan.”

“Nguyên lai miệng của em còn có thể nói lời tốt.”

“Ba mươi thiên hà đông, ba mươi thiên hà tây.” Trần Vũ cầm lên hành lý, cũng không quay đầu lại rời đi: ” Ngày Thi đại học, em ở đối diện chờ thầy.”

Ngựa xe như nước.

Trần Vũ thân ảnh chậm rãi rời khỏi nơi ồn ào náo động này.

Chủ nhiệm lớp nắm vuốt điếu thuốc, dùng sức hút một miệng lớn.

“Hô…”

“Bóng lưng này.”

“Thật mẹ nó tiêu sái…”

...

Chương 19: Bà chủ chính là Phan Kim Liên! Chương 19: Bà chủ chính là Phan Kim Liên!

Tiêu sái đi vào ngã rẽ của giao lộ, Trần Vũ lập tức suy sụp.

Buông xuống hành lý cùng ba lô, ngồi xổm ở trước cửa một cửa hàng, hắn móc ra gói Hongtashan , vừa hút thuốc lá vừa suy nghĩ tiếp theo nên làm như thế nào.

“Hiện tại mình thành kẻ lang thang rồi sao.”

“Hô. . .”

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Khí kình +13 】

Vừa rồi tại trong phòng hiệu trưởng, Trần Vũ rất muốn cùng lão hiệu trưởng cứng đối cứng.

Dù sao Trần Vũ nhận được 【 nguyền rủa 】, bị công kích sẽ chỉ cộng thêm khí huyết.

Nhưng lý trí làm hắn bỏ đi ý nghĩ này.

Tạm thời không đề cập tới việc bí mật bị lộ ra ánh sáng sẽ tổn hại đến lợi ích của mình.

Vẻn vẹn BUG【 nguyền rủa 】này có điểm giới hạn hay không, đây chính là một vấn đề rất nghiêm túc.

Bị đánh bằng thước, bị pháo nổ, bị đánh bằng nắm đấm. . . Xác thực không cách nào làm cho Trần Vũ bị thương.

Nhưng công kích của võ giả thì mạnh hơn mấy cái cấp độ.

Một cú đá ngang thêm vào khí kình, nếu như trực tiếp đá bể đầu hắn. . .

Bất luận là gia tăng cái gì khí huyết cũng đều ngỏm củ tỏi hết. . .

Suy nghĩ đến tận đây, Trần Vũ không khỏi rùng mình một cái, mãnh liệt hút xong hai điếu thuốc.

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Khí kình +15 】

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Khí kình +17 】

“Ai.”

“Bây giờ cũng không có cách nào về nhà.”

Cúi đầu, quét mắt hành lý, Trần Vũ phát sầu.

Bởi vì chuyện hút thuốc mà bị khai trừ, hiển nhiên là không thể cùng người trong nhà nói.

Có thể giấu diếm một ngày là một ngày.

Chỉ cần kéo tới khi thi đại học kết thúc liền OK.

“Còn lại hơn 30 ngày, chịu thế nào a. . .”

“Tê.”

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Khí kình +14 】

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Phổi khỏe mạnh +1; thân thể khỏe mạnh +1 】

Kỳ thật, nếu là trước ngày hôm nay, bị đuổi học cũng không quan trọng. Dù sao lấy tình huống trước mắt của Trần Vũ thì sớm muộn cũng có thể thành đại lão.

Chỉ là cái kia “Hình Bích” xuất hiện, để Trần Vũ có thêm kế hoạch thi vào đại học Kinh Thành.

Không vì cái gì.

Chỉ muốn tìm một chút phiền phức cho nữ nhân kia.

Bằng không thì ý nghĩ sẽ không thông suốt. . .

Bởi vậy, Trần Vũ nhất định phải tham gia thi đại học.

Suy tư một lát, Trần Vũ lấy ra điện thoại di động, tại trên internet tìm tòi một phen quy tắc thi đại học.

Phát hiện tại trong cao võ thế giới này, vì cam đoan tập trung tài nguyên giáo dục, hủy bỏ quyền lợi người trưởng thành được phép thi đại học.

Dưới tình huống bình thường, mỗi vị công dân, cả đời chỉ có hai cơ hội thi đại học.

Thủ thi, hoặc phục thi (học lại sau thi đại học).

Đồng thời, còn nhất định phải bảo trì thân phận học sinh cấp ba.

Về phần người trưởng thành không có cơ hội thi đại học. . . Vĩnh viễn cũng đừng nghĩ học đại học.

Trừ phi một ngày nào đó bị đại học nào đó thuê làm giảng viên.

” Như vậy nhìn đến, hiệu trưởng trường nhị trung thật đúng là hung ác.” Cất điện thoại đi, Trần Vũ nhắm lại hai mắt: “Nếu như không phải có BUG【 nguyền rủa 】, sau khi bị trường học khai trừ, cuộc đời này cơ bản là xong rồi. Liền cơ hội lên trường đại học đều không có.”

Trầm mặc nửa ngày, Trần Vũ mở ra cặp sách, tìm một cuốn tập còn trống, ở phía trên viết xuống hai cái danh tự.

【 Hình Bích 】

【 Hiệu trưởng trường trung học Thanh Thành】

“. . .”

Chần chờ nửa ngày, hắn lại tăng thêm một cái danh tự.

【 Bà chủ cửa hàng thuốc lá. 】

“Ba.”

Đem vở khép lại, cất kỹ.

Trần Vũ cõng lấy hành lý cùng túi sách, đang định tìm khách sạn

ứng phó một ngày, lại đột nhiên sững sờ, giống như nghĩ tới điều gì.

“Đúng à!”

“Bà chủ cửa hàng thuốc lá!”

“Mình rơi xuống tình cảnh ngày hôm nay, không phải đều là bởi vì nàng sao?”

“Lúc ấy trực tiếp nói cho mình giá thuốc lá, mình không đủ tiền thì sẽ còn trộm sao?”

“Về sau nàng không báo cảnh, cảnh sát sẽ đên sao?”

“Cảnh sát không đến, trường học làm sao biết mình hút thuốc?”

“Trường học không nắm được điểm yếu của mình, thì lại như thế nào đuổi học mình?”

Trần Vũ vỗ nắm đấm,càng suy nghĩ càng cảm thấy có đạo lý.

” Cửa sổ Kim Liên không mở ra, cái sào sẽ không rơi xuống đến. Đại Lang liền sẽ gặp bình an, Võ Tòng không cần lên Lương Sơn. Không có Võ Tòng cầm Phương Tịch, Phương Tịch liền sẽ được thiên hạ. Không có Khang tĩnh nhục, kim binh dừng quan ngoại! Từ Khê không giật dây, không cắt đất cũng không bồi tiền!”

“. . . Căn nguyên đều tại Phan Kim Liên!”

Trần Vũ cất bước, quả quyết đi về phía cửa hàng thuốc lá: “Bà chủ chính là Phan Kim Liên!”

“Hiện tại mình không nhà để về, nàng nhất định phải chịu trách nhiệm.”

Băng qua hai con đường, Trần Vũ một lần nữa đi tới trước cửa tiệm thuốc lá.

Xuyên thấu qua cửa sổ, có thể trông thấy bà chủ ngay tại thoải mái nhàn nhã hút thuốc.

“Cạo nàng.”

Hút xong cuối cùng một điếu thuốc, Trần Vũ bắn bay điếu thuốc bị cháy hầu như không còn, đưa tay đẩy cửa, nhanh chân đi vào cửa hàng thuốc lá.

Chương 20: Bán thuốc lá là một việc nguy hiểm (1) Chương 20: Bán thuốc lá là một việc nguy hiểm (1)

Bà chủ nghe tiếng ngẩng đầu, thấy rõ người tới, sững sờ: “Cậu tới làm gì?”

“Đông!”

Buông xuống hành lý cùng túi sách, Trần Vũ ngữ khí bình thản: “Tìm Phan Kim Liên.”

Bà chủ: “? ? ?”

“À, không phải. Tôi là tới nói cho bà một tiếng, tôi bị đuổi học rồi.”

Bóp tắt thuốc lá, bà chủ ngồi dậy, trên dưới dò xét Trần Vũ: “Bị trường học khai trừ rồi?”

“Đúng.”

“Trách ta sao?”

Trần Vũ: “Không trách ngươi.”

Bà chủ: “Vậy ngươi tới. . .”

Trần Vũ: “Vậy ta oán ai.”

Bà chủ: “. . .”

“Suy cho cùng, tôi mua thuốc cũng có trả tiền, chỉ là không biết giá cả của thuốc lá mà thôi. Cũng đã bồi thường cho bà rồi, tôi lại bị trường học khai trừ, nhân sinh toàn hủy. Bà chị không cảm thấy cái này trừng phạt nặng quá sao?”

“. . . Không liên quan gì đến tôi.” Bà chủ một lần nữa đốt một điếu thuốc: “Tôi chỉ là đang giữ gìn quyền lợi của mình.”

“Từ pháp lý bên trên, xác thực không có quan hệ gì với bà. Nhưng bà chị đã gián tiếp ‘Giết’ chết thằng này, từ góc độ chủ nghĩa nhân đạo, dù sao cũng nên bồi thường một chút đi.”

Bà chủ ưu nhã hít một ngụm khói: “Chủ nghĩa nhân đạo? Cậu còn là rất biết nói chuyện? nếu là tôi không bồi đâu?”

“Bồi thường là nhân nghĩa, không bồi thường là bổn phận.” Trần Vũ khống chế tiếng nói của mình, nghẹn ngào: “Không giúp tôi cũng được, tôi cũng chỉ có thể lang thang đầu đường, tìm nơi hẻo lánh chờ chết.”

Bà chủ nhíu mày: “Người nhà cậu đâu?”

“Bà chị không thấy được sao?” Trần Vũ chỉ vào hành lý: “Tôi một thân một mình, ở trong ký túc xá của thầy chủ nhiệm. Bây giờ bị đuổi đi, không còn nhà nữa. . .”

“Nguyên lai cậu là cô. . .”

“Đừng có nói ra là hai chữ đó!” Trần Vũ xen vào: “Coi như dựa vào chính mình, tôi như cũ cũng có thể sống tốt hơn so với người khác. Như cũ có thể thi lên đại học. Như cũ có thể trở thành một võ giả ưu tú. Như cũ có thể vì toàn nhân loại chiến tử. Chỉ tiếc, hết thảy đều bị hủy ở 32 ngày trước kỳ thi tốt nghiệp trung học.”

Bà chủ: “. . .”

“Bà cũng không cần áy náy, ai trách tôi không biết giá tiền của thuốc lá đâu? Mặc dù lưu lại mười nguyên tiền cho bà, là toàn bộ tài sản của tôi. Nhưng dù sao đối với thành công thương nhân giống như ngài đây mà nói thì cũng như chín trâu mất sợi lông mà thôi.”

Bà chủ: “. . .”

“Thôi, thôi.” Trần Vũ thở dài: “Thà làm chó thịnh thế, không vì loạn thế người. Cứ như vậy chết tại thành Thanh Thành không có nhân tình vị cũng tốt. Một gói thuốc lá, đổi một cái mạng, đáng giá.”

Bà chủ: “. . .”

“Bà chủ, tôi cũng nghĩ tốt. Lần này tới, nếu như ngài không giúp tôi, tôi liền cùng ngài cáo biệt.” Trần Vũ cầm hành lý lên: “Nếu như người sau khi chết, thật có cái gì quỷ hồn, đến lúc đó lại trở về thăm ngài một chút.”

“. . . Ngừng.” Bà chủ khóe miệng có chút run rẩy: “Nói đi, rốt cuộc muốn bồi thường cái gì.”

Trần Vũ vui mừng trong bụng, mặt cũng không lộ ra vẻ gì là khác thường, liếc mắt quầy hàng: “Cho tôi mấy điếu thuốc đi.”

Bà chủ: “? ? ?”

. . .

“Chỉ đùa một chút, chính là thuận miệng nói, đừng xem là thật.”

Đem ánh mắt từ trong quầy thu hồi, Trần Vũ nghiêm trang nói: “Tiền tài bồi thường, vật phẩm bồi thường những này vật chất đồ vật, tôi đều không cần. Tôi chỉ cầu ngài có thể giúp tôi một chuyện.”

“Chuyện gì.”

“Đi học.”

“…”

Có lẽ là từ ngữ càng đơn giản càng có lực lượng.

Bà chủ cửa hàng thuốc lá nghe được hai chữ “Đi học”, không hiểu sao có chút xúc động.

Nàng hít một hơi thuốc lá, chậm rãi phun ra, ánh mắt xuyên thấu qua khói thuốc, nhìn Trần Vũ một chút: “Chỉ muốn đi học?”

“Chỉ muốn thi đại học.”

“… Cậu bị trường nhị trung khai trừ rồi, tôi cũng không có năng lực làm cho cậu vào lại trường học.” Bà chủ lưng dựa vào ghế: “Tôi chính là một người bán thuốc lá, trình độ không bằng hiệu trưởng trường trung học, cấp bậc cùng quan hệ cũng không nốt.”

“Trường trung học khác cũng được, có thể tham gia thi đại học là được.”

“Thành tích của cậu rất tốt?”

“Đủ để lên đại học.”

“Vậy sao.” Bà chủ từ chối cho ý kiến.

Nàng không tin, một cái có tiềm lực trở thành sinh viên trường đại học, lại chỉ vì hút thuốc lá mà bị đuổi.

“Được rồi…”

Suy tư thật lâu, bà chủ bóp tắt thuốc lá: “Nếu như cậu yêu cầu cái khác, lão nương một mao tiền cũng sẽ không cho cậu. Nhưng là đi học mà nói… Tôi có thể thử một chút, nhưng không bảo đảm thành công.”

Ổn!

Ổn!

Trần Vũ lập tức cuồng hỉ trong lòng, trên mặt như cũ bình tĩnh gật đầu: “Vậy thì cám ơn, người tốt cả đời bình an.”

Dứt lời, Trần Vũ quay người muốn rời khỏi cửa hàng thuốc lá, chuẩn bị tìm một cái hẻm không người vui vẻ mà cười một phen.

Nhân sinh cao thấp chập trùng thực sự là quá kích thích…

“Chờ chút.” Bà chủ đột nhiên mở miệng: “Cậu không phải không nhà để về sao? Chuẩn bị đi đâu đấy?”

Trần Vũ trở lại: “Tìm gầm cầu ngủ tạm mấy đêm.”

“Ở chỗ này đi.”

Trần Vũ: “?”

“Liền ở trọ trong này đi.” Bà chủ đứng người lên, đi về phía Trần Vũ: ” Thời Không Môn số 341B vừa mới mở ra ở thành Thanh Thành. Người bên ngoài tới rất nhiều. Ban đêm ngủ ở bên ngoài

không an toàn.”

Chương 21: Bán thuốc lá là một việc nguy hiểm (2) Chương 21: Bán thuốc lá là một việc nguy hiểm (2)

Trần Vũ kinh ngạc: “Còn. . . Còn có chuyện tốt như vậy?”

“Không thể chỉ ở không, cần làm việc cho ta, trông tiệm.” Bà chủ còn chỉ quầy hàng phụ cận: “Mỗi bao thuốc lá có các nhãn hiệu khác nhau, nhãn hiệu này bao nhiêu, nhãn hiệu kia bao nhiêu, giá nhập hàng là bao nhiêu cậu đều phải học thuộc. Ngoài ra, vận chuyển thương phẩm, bày hàng, đều cần cậu phụ trách.”

“Không có vấn đề!” Trần Vũ không chút do dự đáp ứng.

Cái này niềm vui ngoài ý muốn không nắm chặt, kia còn là người sao…

“Chờ khi tìm được trường học cho thì lúc đó cậu xéo được rồi. Tiền lương một phân tiền cũng không có.”

“Không có vấn đề… Có bao cơm sao?”

“Có.”

“Hoàn toàn không có vấn đề.” Trần Vũ bày ra động tác OK: “Vậy em ngủ chỗ nào?”

“Trên lầu phòng khách, tự mình xếp chăn đệm nằm dưới đất.”

Trần Vũ: “Không có giường sao? Em người này ngủ giường quen rồi, ngủ có cái tật xấu, không có giường em ngủ sẽ bị ho.”

Bà chủ sắc mặt cổ quái: “Cậu đều sắp ra gầm cầu ở, có chỗ cho ở mà còn chê?”

“Đây không phải là hiện tại chúng ta có điều kiện nha.” Trần Vũ chỉ chỉ trần nhà: “Hoàn cảnh tốt biết bao nhiêu, trang trí cũng tốt, nằm ngủ dưới đất trong chăn đệm không dễ nhìn.”

“Cậu cùng thầy chủ nhiệm lớp cậu ở ký túc xá là ngủ như thế nào?”

“Em giường ngủ, thầy ấy nằm chăn đệm dưới đất.”

“... Cậu thật là một học sinh hiếu thảo.”

Bà chủ liếc mắt, mang theo Trần Vũ đi hướng lầu hai: “Vậy tôi tìm cho cậu một phòng trống, về sau ngủ ở đó đi.”

“Tỷ tỷ ngươi thật xinh đẹp, tâm địa cũng đẹp.” Trần Vũ tâng bóc qua loa một chút: “Có lẽ chuyện may mắn nhất cả đời này của em chính là trộm thuốc lá của chị.”

Bà chủ lúng túng đến ngứa cả người: “Câm miệng.”

Trần Vũ: “Dạ.”

Đến lầu hai, dưới sự chỉ huy của bà chủ, Trần Vũ dọn trống một gian nhà kho.

Lại đi một gian nhà kho khác tìm một cái giường, một cái bàn cũ. Coi như đồ dùng trong nhà.

“Ở chỗ này đi, một hồi cậu lau một chút sàn nhà và cửa sổ.”

“Được.” Buông xuống hành lý cùng ba lô, hiếm thấy Trần Vũ chân thành nói: “Đa tạ tỷ tỷ. Kỳ thật chị cũng là người tốt.”

“Không phải cậu luôn gọi tôi là bà thím sao? Hiện tại đổi tỷ tỷ?”

“Ngài còn trẻ và xinh đẹp như vậy, phải gọi tỷ tỷ mới đúng.”

“Vậy sau này liền gọi chị Kỳ đi.” Bà chủ xuất ra một chùm chìa khóa, đưa cho Trần Vũ: “đây là chìa khoá cửa tiệm, cậu phụ trách sớm mở cửa tối đóng của.”

“Ngài ban đêm không ở chỗ này sao?”

“Đương nhiên ở chỗ này. Bên cạnh phòng ngủ chính, chị ngủ bên đó. Nhưng mà đã có nhân viên như cậu thì chị có thể ngủ nướng một chút rồi.” Kỳ tỷ tiếng nói hơi ngừng lại, nửa uy hiếp nói: “Coi

cho kỹ đồ vật trong tiệm, đều có camera giám sát, khi giở trò thì nhớ hành động bí mật một chút.”

“Sao chị lại nói thế, chị thật sự coi em là tên trộm vặt à. Em chưa từng trộm đồ.”

“Hi vọng cậu không ăn trộm. Cùng tôi xuống dưới lầu, học thuộc giá cả của một số các loại thuốc lá, cậu sẽ đi làm việc bắt đầu từ hôm nay.”

“Được. Mà chị Kỳ nè, anh rể em đâu? chị quản lý cửa tiệm có một mình thôi sao?”

Kỳ tỷ nhẹ vấn tóc tia: “Anh rể cậu chết rồi.”

“Không có ý tứ.” Trần Vũ cười ngượng ngùng: “Nén bi thương.”

Kỳ tỷ: “Cậu phải nói chúc mừng.”

Trần Vũ: “...”

...

Trần Vũ trí nhớ không tệ.

Bà chủ Kỳ giới thiệu vẻn vẹn có hai lần, cậu ta liền nhớ rõ đại khái giá của tất cả các loại thuốc lá.

Hongtashan ——1680

Vân Yên——1700

Ligun——1750

Tiểu Hùng Miêu——5400

Ngọc Tỉ ——5800

Trung Hoa ——9750

Trừ cái đó ra, còn có các loại mà Trần Vũ quen thuộc như Hoàng Hạc Lâu, Hồng Mai, Hatamen, Đại Tiền Môn, Cáp Nhĩ Tân, Phù Dung Vương, Hoàng Quả Thụ, Long Phượng Trình Tường vân

vân…

Đều không ngoại lệ, giá của mỗi cái nhãn hiệu thuốc lá đều đắt đỏ đến mức khó mà tin nổi.

“Vì cái gì thuốc lá lại đắt như thế?” Trần Vũ hỏi.

“Thuế cao.”

“Thuế cao bao nhiêu?”

Chị Kỳ lấy ra một hộp thuốc lá Trung Hoa đóng gói tinh xảo, nói: “Giống như bao này, chi phí thuốc lá chỉ có ba nguyên, chi phí đóng gói xong cũng không cao hơn năm nguyên. Còn lại đều là thuế.”

Trần Vũ: “VCL.”

“Định giá chính là cao như vậy, thích hút hay không.” Đem thuốc lá Trung Hoa bỏ lại trong tủ, chị Kỳ tiếp tục nói: “Bán thuốc lá, không thể so với bán những thương phẩm khác. Không cần giới thiệu sản phẩm. Còn có, bán cái đồ chơi này rất nguy hiểm, sau đây sẽ nói với cậu các hạng mục cần chú ý.”

“Ngài nói.”

“Mỗi hộp thuốc lá giá cả đều là rất đắt, ngàn vạn không thể bán sai, ngàn vạn chú ý khi lấy tiền.”

“Minh bạch.”

“Thường xuyên sẽ có nhân viên chính phủ đến kiểm tra, không nên nói nhiều với họ. Giấy chứng nhận của tôi đều là tiêu chuẩn hợp cách, bọn họ xem hết liền đi.”

“Minh bạch.”

“Thuốc lá là hàng xa xỉ, không thể hút thử. Không trả tiền liền để hắn lăn. Pháp luật có quy định, người mua thuốc không thể dừng lại tại cửa hàng thuốc lá mười phút trở lên.”

Chương 22: Mẹ nó! Đây chính là thiên đường sao (1) Chương 22: Mẹ nó! Đây chính là thiên đường sao (1)

“Minh bạch.”

“Nhất cần thiết phải chú ý chính là, trong dân hút thuốc, có rất nhiều là lính đánh thuê, võ giả lang thang, tố chất của họ vàng thau lẫn lộn, thực lực có cao có thấp, cảm xúc có tốt có xấu, tuyệt đối đừng chọc giận bọn hắn. Không thể nói chửi tục khi bán hàng, một mực muốn duy trì mỉm cười, chớ tìm phiền phức cho mình …”

“Kít ——— ”

Lời còn chưa dứt, cửa cửa hàng bị đẩy ra, một vị trung niên nhân mặt đầy râu ria đi tới, giơ một xấp tiền mặt: “Bà chủ, mua thuốc lá. Cho một bao lớn trước…”

“Cút! Ngươi con mẹ nó không nhìn thấy ta đang bận bịu đó sao?”

“Ah, vậy chờ một lúc nữa ta tới…”

Khách hàng rút đi về sau, chị Kỳ quay đầu lại nhìn về phía Trần Vũ: “Tóm lại là thái độ nhất định phải tốt.”

Trần Vũ: “Minh. . . Minh bạch…”

Khi Trần Vũ đã quen thuộc với việc kinh doanh thuốc lá về sau, bà chủ Kỳ liền ra khỏi cửa.

Nói là đi tìm trường học cho hắn.

Quá trình này chắc chắn sẽ không quá thuận lợi.

Bởi vì khoảng cách thi đại học chỉ còn lại 32 ngày, các trường top đầu đều đang cố ý loại bỏ học sinh kém, để bảo đảm tỷ lệ đỗ vào các trường đại học.

Kinh phí năm sau cao hay thấp, chủ yếu là nhìn vào những số liệu này…

“Trên thế giới này vẫn có rất nhiều người tốt à.”

Đưa mắt nhìn xem Kỳ tỷ rời đi, Trần Vũ cảm thán, từ trong túi xách móc ra một cuốn tập, mở ra trang thứ nhất xóa đi dòng chữ 【 bà chủ cửa hàng thuốc lá.

Sau đó ngồi ở trên ghế của bà chủ, hai chân bắt chéo, cầm máy tính bảng lên xem phim.

【 đang lười biếng: Khí kình +2 】

【 đang lười biếng: Khí kình +1 】

Chỉ xem thôi không đủ ghiền, hắn theo bản năng từ trong túi móc ra một gói Hongtashan, phát hiện chỉ còn lại có vài điếu, không có nỡ hút.

Quan sát trái phải, nhìn thấy bên trong một cái gạt tàn thuốc còn có mười mấy điếu thuốc mà chị Kỳ để lại, vô cùng vui vẻ, quả quyết tìm một bật lửa đốt liền năm điếu rồi cho vào miệng.

Kỳ tỷ là người có tiền, không thể so với Trần Vũ, mỗi điếu thuốc cái đầu thuốc cũng không chừa lại.

Có một ít ngay cả một nữa cũng chưa hút đến liền bỏ.

“Tê —— ”

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Khí kình +43 】

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Phổi khỏe mạnh +1; thân thể khỏe mạnh +1; thể chất +2; sức miễn dịch +1; tuổi thọ +1 】

“Hô…”

Híp mắt phun ra khói thuốc, Trần Vũ lại thấy được trên bàn có một bình Cocacola đã mở, cầm lên lắc lắc, phát hiện hoàn toàn chưa uống qua, liền vui vẻ mà uống một ngụm lớn.

“Lộc cộc.”

【 uống vào chất lỏng không xác định: Xương cốt cứng cỏi +1; khỏe mạnh +1 】

“Tê…”

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Khí kình +49 】

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Phổi khỏe mạnh +2; thân thể khỏe mạnh +1; thể chất +1; sức miễn dịch +2 】

“Lộc cộc.”

【 uống vào chất lỏng không xác định: Xương cốt cứng cỏi +1 】

【 đang lười biếng: Khí kình +2 】

“Thật không sai.”

“Nơi này thật không sai.”

…

Cùng một thời gian, đón cái nóng bức của mùa hạ khi trời chạng vạng tối, Kỳ tỷ mồ hôi đầm đìa đi vào trường nhất trung của thành phố Thanh Thành, đi đến phòng giáo dục, biếu một gói thuốc lá cho giám thị nhà trường.

Thuốc lá có thể là cái đồ tốt.

Trên khuôn mặt của thầy giám thị lập tức lộ ra vẻ tươi cười.

Nhưng khi biết được thỉnh cầu của Kỳ tỷ về sau liền chần chờ.

Hắn đăng nhập vào phần quán lý trang web của bộ giáo dục, phát hiện Trần Vũ bị đuổi học vì hút thuốc lá liền liên tục lắc đầu: “Cái này không được, trường học chúng tôi không thể nhận.”

“Có thể lại thương lượng một chút sao?”

“Không được không được không được. Trường của chúng tôi không chấp nhận học sinh vi phạm nội quy, đây chính là vấn đề

nguyên tắc…”

…

Trong tiệm thuốc lá.

Trần Vũ dùng di động đặt một phần tôm hùm chua cay giao đến trong tiệm.

Hút thuốc, xem phim, uống Cocacola, ăn tôm hùm.

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Khí kình +44 】

【 uống nhập không biết chất lỏng: Xương cốt cứng cỏi +1 】

【 đang lười biếng: Khí kình +1 】

” Tôm cửa hàng này ăn ngon, đủ cay. Đúng rồi, đầu tôm chắc là cũng ăn được…”

【 Ăn thức ăn không lành mạnh: Khỏe mạnh +1 】

“Tư ha!”

“Thoải mái.”

…

Trường trung học tam trung thành phố Thanh Thành, phòng giáo dục.

“Giám thị, thầy xem xem có dàn xếp một chút.”

“Không được, cô đi trường học khác thử xem. Trường tam trung chúng tôi không phải bãi rác.”

“Giám thị…”

“Tôi còn có công việc khác, xin lỗi không tiếp được…”

Đi ra ngoài cửa trường tam trung, vừa nóng lại vừa đói, nhìn thời gian trên đồng hồ, Kỳ tỷ quyết định lại tìm một ngôi trường khác trước khi những quản lý của các trường trung học tan làm….

...

Trong tiệm thuốc lá.

Đến bữa tối thời gian, Trần Vũ lại mua một phần bún gạo,

Một lon Cocacola ướp lạnh, máy tính bảng trong tay đang mở trò chơi "Vương giả vinh quang".

Một bên chơi, một bên ăn, một bên uống, một bên hút.

"Khà..."

"Kính tự do!"

...

Tám giờ tối, bà chủ sức trở về cửa hàng với vẻ sức cùng lực kiệt, Trần Vũ đã sớm "Ăn đói uống khát", thu thập sạch sẽ bàn làm việc, thành thành thật thật ngồi.

Chương 23: Mẹ nó! Đây chính là thiên đường sao (2) Chương 23: Mẹ nó! Đây chính là thiên đường sao (2)

“Chị Kỳ, chị về rồi.” Trần Vũ đứng dậy nghênh đón.

“Ừm.” Kỳ tỷ mỏi mệt ngồi trên ghế của mình: “Trưa hôm nay cậu làm những gì rồi?”

“Tu luyện.” Trần Vũ trả lời: “Em biết thiên phú của mình không tốt, cho nên chỉ có thể mỗi thời mỗi khắc tu luyện. Ngoại trừ chăm chỉ, em không có gì cả.”

Gật gật đầu, Kỳ tỷ cảm thấy vui mừng.

Có thể trợ giúp một học sinh tốt biết tiến tới, mệt mỏi cũng không tính là gì…

“Vậy cậu tại sao còn muốn hút thuốc.”

“Hút thuốc, cũng xem như là một phần tu luyện của em…”

“Làm giảm áp lực sao?” Kỳ tỷ nhìn thấy cái gạt tàn trên bàn: “Gạt tàn thuốc cậu cũng dọn sạch rồi sao?”

“Đúng.”

“Rất không tệ, xứng đáng để với công sức mà tôi bỏ ra.”

“Có kết quả sao?” Trần Vũ hỏi.

“Không có.” Kỳ tỷ đốt một điếu thuốc lá: “Nhất, nhị, tam, tứ trung đều sẽ không nhận người bị đuổi học vì hút thuốc lá như cậu. Ngày mai, chỉ có thể tìm một ít trường kém hơn xem sao.”

“Trường kém hơn một chút cũng không sao, có thể tham gia thi đại học là được.”

“Ôi. Cậu rất có lòng tin đối với thực lực của mình nhỉ?”

Nói, Kỳ tỷ đưa tay sờ vào phần bụng của Trần Vũ, cảm nhận được khí kình xoay tròn trong đan điền, kinh ngạc: “Lớn như vậy?”

“Lớn bao nhiêu?”

“Sắp đạt tới trình độ võ giả cấp 0.4.” Thu tay lại, Kỳ tỷ trên dưới dò xét Trần Vũ: “Lại cố gắng một chút, có thể thi đậu một cái trường đại học. Học lại một năm, nói không chừng đại học cũng có cơ hội. Nhị trung thật không nên đem đuổi cậu đi?”

Trần Vũ buông tay: “perhaps this is the life… (có lẽ đây chính là cuộc sống…) ”

Kỳ tỷ: “…”

…

Chín giờ tối.

Cửa hàng thuốc lá đã đến giờ đóng cửa.

Đem bảng hiệu đang mở cửa xoay lại, Kỳ tỷ nói với Trần Vũ: “Đi, mang cậu đi ăn cơm.”

Trần Vũ: “Em thì không đi được. Chị đi đi, hiện giờ không có tâm tình ăn… Nấc.”

“…”

“Em không giống với người bình thường, càng đói thì em càng dễ bị nấc.”

“… Vậy là cậu đang đói lả, càng phải đi ăn cơm.” Kỳ tỷ đẩy cửa ra , thúc giục: “Nhanh lên đi theo chị. Không phải chỉ là đi học chút chuyện này sao? Nói sẽ xử lý cho cậu thì liền nhất định có thể hoàn thành.”

“Thế nhưng là…”

“Dinh dưỡng không đầy đủ thì thi đại học cậu có thể đánh thắng được ai trên lôi đài?”

“Được rồi.” Trần Vũ làm ra vẻ gật đầu: “Em chỉ ăn một chút thôi…”

Đến nhà hàng.

Trần Vũ thật sự chỉ ăn một chút xíu giống như hắn đã nói.

Không có cách nào.

Càng ăn càng đói.

Nếu tiếp tục ăn thì còn muốn mạng sống hay không?

Kỳ tỷ nhìn thấy còn tưởng là Trần Vũ đang lo lắng về việc được đi học, một người phụ nữ ba mươi bảy tuổi có chút tình thương của mẹ tràn lan.

‘Đứa nhỏ này.’

‘Thật đáng thương…’

Cơm nước xong xuôi, trở về cửa hàng thuốc lá.

Thu được độ thiện cảm của bà chủ +20, Trần Vũ được cho biết là có thể tùy ý sử dụng phòng tắm và phòng bếp.

Khát, đói bụng, đồ ăn vặt cùng đồ uống trong tủ lạnh cũng có thể tùy tiện lấy.

Trần Vũ rất cảm động.

Màn đêm buông xuống liền ôm bảy tám lon Cocacola ướp lạnh về phòng.

Thêm ba gói khoai tây chiên.

Hai gói ô mai khô…

Nằm tại giường xếp trong gian phòng của mình, hắn lướt B trạm, chơi S witch, uống vào Cocacola, ăn khoai tây chiên, hút Hongtashan.

Sướng hơn đập đá.

Vui đến quên cả trời đất.

“Mẹ nó…”

“Đây chính là Thiên Đường sao…”

…

“Dậy chưa?”

“Ê?”

“Trần Vũ? Dậy!”

“Hắc! !”

Giống như là vừa thoát khỏi trong một vũng bùn thật sâu.

Mê man Trần Vũ dần dần thức tỉnh, chậm chạp mở ra hai mắt, chỉ thấy một cái mơ hồ mặt người đang lay động trước mắt mình.

“Trần Vũ! Nói chuyện! Cậu thế nào?”

Trần Vũ?

Ai là Trần Vũ?

Nơi này là chỗ nào. . .

Ngốc trệ hồi lâu, Trần Vũ mới lấy lại tinh thần, bỗng nhiên đứng dậy, quay đầu: “Chị Kỳ?”

“Ngươi không sao chứ?” Kỳ tỷ đưa tay lung lay trước mắt Trần Vũ: “Cần đi bệnh viện không?”

“Em. . . Em thế nào?”

“Cậu bị hôn mê!”

“Hôn mê?”

“Phải nói là ngủ thiếp đi.” Kỳ tỷ nhíu mày: “Nhưng cùng hôn mê không có gì khác nhau. Tôi đã gọi mấy phút rồi mà cũng không

thấy trả lời. Cậu bị bệnh bẩm sinh gì sao?”

Vuốt vuốt căng đau huyệt thái dương, Trần Vũ mơ hồ minh bạch thân thể của mình đã xảy ra chuyện gì.

Bởi vì nhận nguyền rủa, tất cả đều đảo ngược.

Người khác ngủ một giấc thì sẽ giảm bớt buồn ngủ.

Nhưng hắn ngủ một giấc thì sẽ chỉ càng thêm buồn ngủ.

Hôm qua ở sân trường thời điểm, hắn từng ngủ được một chút khi thấy ông hiệu trưởng đang “chém gió phần phật”. Nhưng đấy chỉ là chợp mắt một chút mà thôi, không có ảnh hưởng gì cả.

Đợi buổi tối khi đi ngủ, nguy hại của【 nguyền rủa 】mới hiện ra.

Hiển nhiên, nếu như không có ai đánh thức Trần Vũ mà nói thì không chừng cậu ta có thể một mực ngủ đến chết. . .

‘Thật là đáng sợ.’

Suy nghĩ đến tận đây, Trần Vũ trực tiếp nắm lấy hai tay Kỳ tỷ, dùng sức lắc: “Ân cứu mạng, không thể báo đáp. Nếu không thì để em làm công suốt đời cho chị nhé.”

Chương 24: Một ý nghĩ to gan (1) Chương 24: Một ý nghĩ to gan (1)

“. . .” Kỳ tỷ mặt xạm lại: “Lảm nhảm cái gì? Cậu rốt cuộc có chuyện gì?”

“Không bị sao cả, chắc là hôm qua thức đêm tu luyện quá muộn.”

“Luôn cảm thấy ngươi có chút kỳ quái, nếu không đi bệnh viện kiểm tra một chút đi.”

“Không cần. Lần sau em sẽ chú ý, tuyệt đối sẽ không để xuất hiện loại vấn đề này nữa.”

“Cậu chắc chứ?”

“Chắc chắn!” Trần Vũ trùng điệp gật đầu buông tay ra nói: “Chị đi ra ngoài trước đi, để cho em mặc quần trước đã. . .”

Đợi Kỳ tỷ rời khỏi gian phòng, Trần Vũ Sắc mặt lập tức nghiêm túc, lấy điện thoại cầm tay ra, cài đặt chuông báo thức, một cái 6 giờ.

Một cái 7 giờ.

Một cái 8 giờ.

Cuối cùng một cái chuông báo thức là buổi sáng 9 giờ.

Cũng điều đến âm thanh lớn nhất.

Phòng ngừa một khi mình ngủ rồi thì buổi sáng cũng có thể dậy được.

Nếu không ngủ một giấc đến chết thì sml. . .

Cài tốt chuông báo thức, hắn nhìn thời gian thì phát hiện đã mười rưỡi sáng, vội vàng thay quần áo rồi đi ra phòng ngủ, nhanh chóng vào phòng vệ sinh rửa mặt một phen.

Xong rồi mới xuống lầu, chào hỏi Kỳ tỷ đang ngồi trên ghế: “Thật không tiện, đột phát tình huống, đi làm ngày thứ hai liền đến muộn.”

“Vừa rồi tình huống của cậu rất đáng sợ, dọa tôi kém chút nữa liền báo cảnh sát.”

“Về sau em sẽ không để xảy ra trường hợp này nữa.”

“Cậu chắc chắn không cần đi bệnh viện kiểm tra một chút sao? Chị bỏ tiền.”

“Không cần, em biết rõ thân thể của mình.”

“Vậy được rồi. . . Phòng bếp trên lầu có sẵn bữa sáng rồi đó, cậu đi ăn đi. Sau đó xuống đây trông tiệm, chị còn phải đi hỏi xem có trường nào nhận cậu vào không?”

“Em vừa ăn vừa trông tiệm cũng được, chị bận thì cứ đi trước đi.”

“Cũng được.”

Gật gật đầu, Kỳ tỷ đứng dậy, phủ thêm một tấm khăn lụa, mang lên một chiếc nón che nắng, liền vội vàng rời đi.

Trần Vũ nhẹ nhàng thở ra một hơi, dùng sức vỗ vỗ đầu còn có chút buồn ngủ, lên lầu bưng cơm thừa mà bà chủ chuẩn bị xuống dưới, đặt ở trên quầy ăn.

Người bình thường không ăn cơm sẽ chết đói.

Hắn không ăn cơm sẽ chết no.

Cho nên, mỗi ngày ba bữa cũng không thể thiếu được. . .

“Kít ——— ”

Vừa ăn vài miếng, cửa tiệm bỗng nhiên bị đẩy ra.

Từ bên ngoài đi vào một thân ảnh quen thuộc.

Râu ria xồm xoàm, khoảng bốn mươi tuổi, mặc một bộ âu phục cũ kỹ.

Chính là vị khách hôm qua bị Kỳ tỷ mắng chạy.

“Xin chào.” Trần Vũ nuốt xuống đồ ăn trong miệng: “Anh muốn mua thuốc lá gì?”

“Tôi muốn mua thuốc lá.” Người đàn ông trung niên móc trong túi ra một xấp tiền mặt, lắc lắc.

“Tôi biết anh muốn mua thuốc lá. Tôi hỏi là anh muốn mua thuốc hiệu nào?”

“Gần đây nhà mình có thuốc lá nào có giá đặc biệt không?” Người đàn ông trung niên nắm sấp trên quầy, liếc nhìn điểm tâm mà Trần Vũ đang ăn, sau đó lại nhìn về phía những gói thuốc lá tinh xảo trong ngăn tủ tính.

“Không có.”

“Mấy ngày trước còn có mà?”

“Lúc tôi đến liền không có.” Lại kẹp một miếng cơm để vào miệng bên trong, Trần Vũ mơ hồ không rõ nói: “Mua cái gì.”

“Vậy. . . Cho tôi một gói Cáp Nhĩ Tân đi. Thuốc lá này vị xông, hút rất tốt.”

‘Chủ yếu là thuốc lá này rẻ thì đúng hơn. . .’

Trần Vũ biết nhưng không nói toạc, đưa tay vào trong quầy lấy ra một gói Cáp Nhĩ Tân màu đỏ đen: “948, tiền mặt, Wechat, hay thanh toán bảo?”

“Tiền mặt.” Trung niên nhân thè lưỡi liếm liếm ngón tay thô ráp của mình, cẩn thận từng li từng tí đếm chín tờ một trăm nguyên: “Thằng nhóc, tôi là khách quen của tiệm này, bình thường mua Cáp Nhĩ Tân cũng đều là 900 nguyên, không tin cậu gọi điện thoại hỏi bà chủ của cậu thử xem.”

“Bạch!”

Trần Vũ trực tiếp thu hồi gói thuốc lá không bán nữa, tiếp tục ăn cơm.

Người trung niên: “. . .”

Trần Vũ: “Bốp bốp bốp bốp. . .”

Người trung niên: “. . .”

Trần Vũ: “Bốp bốp bốp bốp. . .”

Hai người đối mặt với nhau.

Một người cương cứng tại chỗ, một người miệng không ngừng nhấm nuốt, mắt to trừng mắt nhỏ.

“Cậu làm gì vậy?” Người đàn ông trung niên nhíu mày.

Trần Vũ: “Bốp bốp bốp bốp. . . Cửa hàng buôn bán nhỏ, không thể giảm giá.”

“Ngươi thằng nhóc con này! Đắc tội với khách quen, không sợ bà chủ trừ tiền lương của cậu hả!”

“Tôi không có tiền lương.”

Gặp lừa dối không được Trần Vũ, người trung niên đành chậc chậc lưỡi, lại phải lôi ra một tờ một trăm nguyên, góp đủ mười tờ, đặt ở trên quầy: “Được rồi, cho cậu, anh đây cũng không thiếu ít tiền này.”

Trần Vũ tiếp nhận, thối xong tiền lẻ, lấy một gói Cáp Nhĩ Tân ra.

Trung niên nhân mở gói thuốc lá ra, đốt một điếu, mỹ mỹ hút một hơi thật sâu: “Hô. . .”

Sau đó ông ta làm bộ lại kẹp ra một điếu, đưa về phía Trần Vũ: “Thằng nhóc, hút một điếu không?”

“Được.”

Trần Vũ không khách khí.

Có tiện nghi không chiếm thì còn là người sao?

Chỉ thấy hắn bộc phát khí kình, gót chân phát lực, phần eo thay

đổi, tay phải lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đoạt lấy điếu thuốc, nhét vào trong miệng.

“?”

Chương 25: Một ý nghĩ to gan (2) Chương 25: Một ý nghĩ to gan (2)

Trung niên nhân còn không có lấy lại tinh thần. Điếu thuốc đã bị Trần Vũ cầm bật lửa trên bàn đốt cháy.

Trần Vũ: “Cám ơn nha.”

Trung niên nhân: “. . .”

“Tê, hô. . .”

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Khí kình ＋20 】

“Ồ? Thuốc lá này. . .”

Trần Vũ vội vàng phun ra khói thuốc, quan sát tỉ mỉ điếu”Cáp Nhĩ Tân” này, hơi kinh ngạc.

hắn hút qua HongtaShan.

Những điếu còn dư trong gạt tàn của Kỳ tỷ hắn cũng hút không ít.

Phù Dung Vương, Tiểu Hùng Miêu, Vân Yên các loại nhãn hiệu đều có.

Bình thường mà nói, hút một hơi cũng chỉ gia tăng 13:---16 điểm khí kình.

Đến điếu thuốc này, hút một hơi, tối đa cũng sẽ không vượt qua 18 điểm.

Nhưng điếu Cáp Nhĩ Tân này. . .

“Tê.”

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Khí kình ＋22 】

“Hô. . .”

“Tê!”

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Khí kình +23 】

“Thuốc lá này. . .”

Trần Vũ kinh hỉ: “Khá lắm, thuốc lá này rất tốt!”

“Vậy à. . .” Trung niên nhân một mặt thịt đau. Nhưng thuốc là lão tự mình cho, cũng không tiện nói cái gì, đành phải ngượng ngùng nói: “Nếu không phải vậy thì làm sao tôi thích hút thuốc lá này đâu.”

“Ừm vâng, thuốc lá này thật không tệ.” Trần Vũ một ngụm rồi một ngụm, hút không ngừng.

Tăng trưởng khá nhiều khí kình.

Giá cả còn rẻ.

Cái giá tiền này so sánh thì liền dễ chịu rất nhiều. . .

“Nhóc con, cậu cũng hút thuốc à, hiệu gì?” Trung niên nhân híp mắt, muốn đem những thiệt thòi, tổn hại, bất lợi chiếm trở về: “Cho anh một điếu nếm thử.”

Trần Vũ: “Tôi không hút thuốc lá.”

Trung niên nhân: “. . .”

“Hô. . .” Trần Vũ lỗ mũi phun khói, cũng thuần thục phun ra hai cái vòng khói, nói: “Có vấn đề sao?”

Vấn đề lớn!

Ngươi mẹ nó gọi cái này là không hút thuốc lá?

Vòng khói phun được như thế phiêu?

Tay kẹp thuốc của người đàn ông trung niên run nhè nhẹ: “Cậu không giống. . . Không giống như không biết hút thuốc a.”

Trần Vũ dùng đũa kẹp một miếng cơm vào trong miệng, một bên hút thuốc một bên nhấm nuốt: “Chắc là tôi có thiên phú đi.”

“... Hút thuốc lá là không tốt. Không hút thuốc lá mới khỏe mạnh.”

Vì sau này mua thuốc có thể có chiết khấu, lão ta đành phải kiên trì huyên thuyên: “Chàng trai, cậu năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Tại sao lại làm việc ở nơi này?”

Trần Vũ không trả lời mà lấy điện thoại cầm tay ra nhìn thời gian một chút: ” Theo quy định của pháp luật, người mua thuốc là không thể ở lại trong tiệm thuốc lá quá mười phút.”

“Đừng như thế! Chúng ta tâm sự một chút, đúng lúc đang nhàn rỗi.”

“Còn lại bốn phút.”

“Thằng bé này! Quá không đáng yêu đi!”

“Ba phút.” Trần Vũ điền mật mã mở khóa điện thoại di động, hỏi: “110 điện thoại là bao nhiêu vậy nhỉ?”

“...”

Thở dài, nam nhân trung niên đành phải hậm hực rời đi.

Vừa đi vừa lầm bầm: “Quả nhiên là có dạng gì bà chủ thì có dạng gì nhân viên...”

“Phanh.”

Cửa đóng lại.

Trung niên nhân rời đi.

Trần Vũ bĩu môi, tiếp tục ăn cơm.

Mở cửa làm ăn, đối mặt với loại “lưu manh đường phố” già thì không thể tỏ ra quá thân mật. Mới có thể làm tốt công việc được.

Nếu không bọn họ liền sẽ thuận cán bò lên, nghĩ trăm phương ngàn kế tại chiếm tiện nghi của ngươi.

...

Ăn xong bữa sáng, dọn dẹp xong bát đũa.

Trần Vũ nửa nằm nửa ngồi trên ghế của bà chủ, tiếp tục nhặt những điếu thuốc mà Kỳ tỷ hút còn sót lại, bắt đầu xem phim.

Khoảng cách thi đại học còn lại 31 ngày.

Cần phải chăm chỉ tu luyện rồi…

Nếu không khi thi đại học, tại vạn chúng chú mục trên lôi đài, một tiếng gáy lên không làm kinh sợ mọi người thì Trần Vũ làm sao có tốt đẹp ngày mai?

Tổ quốc làm sao lại có nhân tài trụ cột?

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Khí kình +17 】

【 đang lười biếng: Khí kình +1 】

【 đang lười biếng: Kình… 】

Không tới hai giờ, Trần Tư Văn liền gọi điện thoại tới.

“Có chuyện gì vậy chị.” Trần Vũ bóp tắt thuốc lá hỏi.

“Sao rồi? Ở lại trong trường học đã quen chưa?”

“Quen rồi, quá quên luôn là đằng khác. Chỗ này đơn giản chính là thiên đường.”

“Vậy là tốt rồi.” Trong tai nghe vang lên ngữ khí vui sướng của Trần Tư Văn: “Dược hiệu của Tăng Khí đan không sai biệt lắm hết rồi, buổi sáng ngày mai chị sẽ đưa thêm một viên cho em.”

“Ừm…” Trần Vũ chần chờ: “Để em về nhà lấy được rồi.”

“Không được. Không thể trì hoãn sự tu luyện của em được. Chị đi làm giữa đường thuận tiện đưa qua.”

“Vậy… Được rồi. Buổi sáng ngày mai em học chờ chị ở trước cửa trường học.”

“Được.”

“Em tắt máy đây.”

“Bái bai.”

Cúp điện thoại, Trần Vũ có chút đau đầu: “Phiền phức, sáng mai còn phải đi đến trường nhị trung một chuyến. Không thể để cho người nhà biết chuyện mình bị đuổi học được…”

“Kít ——— ”

Đúng lúc này, một cỗ gió lạnh bỗng nhiên ập tới.

Cửa hàng bị đẩy ra.

Từ ngoài cửa đi vào là người thanh niên với thân hình cao lớn.

Bọn họ biểu lộ lạnh lùng, quần áo kì lạ. Một cỗ mãnh liệt khí kình ba động biểu lộ thân phận của họ…

Võ giả lang thang.

Danh hiệu chính phủ ——— lính đánh thuê.

“Xin hỏi ba vị muốn mua thuốc gì.” Đứng người lên, Trần Vũ ngữ khí cẩn thận.

“Cho tôi hai gói Phù Dung Vương.” Thanh niên bên trái nói.

Chương 26: Thời không môn số 341B
Chương 26: Thời không môn số 341B

“Tôi cũng muốn phù dung vương, ba gói.” Thanh niên phía bên phải nói tiếp, sau đó quay đầu nhìn người đàn ông ở vị trí trung tâm: “Đại ca, Anh muốn mua loại nào?”

“Hai gói Trung Hoa.” Người đàn ông đi ở giữa dùng chất giọng khàn khàn nói.

“Tất cả là năm gói Phù Dung Vương, hai gói Trung Hoa, đúng không?” Trần Vũ từ trong quầy lấy ra bảy gói thuốc.

“Đúng.”

“Tổng cộng 44,500 nguyên. Tiền mặt vẫn là chuyển khoản?”

“Thanh toán bảo.” Thanh niên bên trái lấy điện thoại di động ra, quét mã QR ở quầy hàng.

【 đinh! 】

【 Thanh toán bảo tới sổ: 44500 nguyên. 】

“Tạ ơn.” Gật gật đầu, Trần Vũ đưa ra bảy gói thuốc.

Thanh niên bên trái tiến lên tiếp nhận, tự mình lưu lại hai gói Phù Dung Vương, lập tức đem những gói còn lại phân cho đồng bọn.

Ba người cũng không rời đi.

Mà là tựa ở một bên tường từng người mở ra gói thuốc lá của mình, kẹp ra một điếu hút tại chỗ.

Đây là thói quen của rất nhiều dân hút thuốc.

Sau khi mua thuốc, tại chỗ hút một điếu.

Đề phòng sau khi rời đi mới phát hiện là thuốc giả.

Dù sao thuốc lá là loại vật phẩm xa xỉ, quý giá…

“Hô…”

Thanh niên bên trái rít một hơi thật sâu, xác nhận là thuốc thật, hài lòng gật đầu, sau đó nhìn về phía người đàn ông ở giữa: “Đại ca, tiếp theo nên làm gì? Thời Không Môn số 341B có phải hay không quá hố.”

“Đúng vậy đó.” Thanh niên phía bên phải xen vào: “Lãng phí nhiều lộ phí của chúng ta như vậy.”

Trần Vũ vẫn đứng tại trong quầy, vểnh tai nghe lén.

“Cái này cũng không còn cách nào.” Nam nhân ở vị trí trung tâm trùng điệp phun ra một điếu thuốc, khàn khàn cuống họng: “Ai biết bên trong cái Thời Không Môn này vậy mà toàn chứa phóng xạ. Lấy thực lực của anh, đi vào thì nhiều nhất chỉ có thể chịu được một tiếng.”

“Vậy chúng ta còn ở lại thành Thanh Thành này sao?”

“Ở thêm mấy ngày đi.” Nam nhân phân tích nói: “Nghe nói chính phủ của thành Thanh Thành này đã mệnh lệnh khẩn cấp cho các nhà máy sản xuất các trang phục phòng hộ phóng xạ. Nếu như giá tiền phù hợp, chúng ta có thể mua được ba bộ, vào bên trong nhìn xem.”

“Khẳng định sẽ còn dính phóng xạ.” Thanh niên phía bên phải thở dài.

“Vậy cũng phải đi vào. Dù sao cũng là Thời Không Môn mới xuất hiện, bảo bối bên trong cũng không có ai vào xem qua…”

Lúc nói chuyện, ba người hút thuốc rời đi.

Lưu lại Trần Vũ một người giống như suy nghĩ.

” Thời Không Môn số 341B…”

Hắn nhớ rõ ràng là sau khi vừa xuyên qua đến cao võ thế giới này, liền ở trong phòng học nhìn qua biểu ngữ có thông tin về 【Thời

Không Môn số 341B】 này.

Hôm qua Kỳ tỷ cũng đã nói qua.

Hôm nay lại nghe thấy…

Không chút do dự, Trần Vũ lập tức lấy điện thoại di động ra, tại trình duyệt bên trên tìm kiếm 【Thời Không Môn số 341B】 tin tức.

Lập tức, hàng trăm hàng ngàn điều tin tức xuất hiện.

Trần Vũ càng xem càng kinh ngạc, càng xem càng mừng rỡ…

Thời Không Môn, tên như ý nghĩa, là một cánh cửa truyền tống bị bóp méo thời gian và không gian.

“Thế giới” bên trong Thời Không Môn được gọi là dị cảnh.

Trải qua các nhà khoa học nhiều năm nghiên cứu thăm dò, cũng không thể tìm ra lời giải thích hợp lý về dị giới.

Nhưng có thể xác nhận một điều là bất kỳ một dị giới nào cũng cực kỳ nguy hiểm!

Dưới tình huống bình thường, nhân loại phân chia Thời Không Môn thành hai cấp bậc.

Có thể vào.

Cùng không thể vào.

Cái trước, chỉ cần có gan, có thực lực, tùy tiện ai cũng có thể đi vào “Kiếm tiền”. Mang ra đồ tốt cũng không cần lo lắng không bán được.

Cái sau thì chắc chắn là chỗ thập tử vô sinh…

Trần Vũ tìm kiếm thời gian 【Thời Không Môn số 341B】trước khi mở ra, trải qua quốc gia giám định là có thể tiến vào.

Nhưng mà ai biết được sau khi mở ra thì mọi người mới phát hiện bên trong dị cảnh【341B 】vậy mà tràn ngập năng lượng phóng

xạ!

Trong nháy mắt có thể xâm nhập vào thân thể con người với số lượng bằng với 8000mSV.

Bình thường, lượng phóng xạ mà con người tiếp nhận vượt qua 2000mSv cũng đủ dẫn đến việc phá hư tổ chức tế bào, nội xuất huyết, lông tóc tróc ra, thậm chí tử vong.

8000mSv… Võ giả cũng chịu không được.

Dù võ giả có đẳng cấp cao, thể chất có thể chống đỡ được, nhưng mà không ai biết dưới loại nồng độ phóng xạ này sẽ đối với thân thể tạo thành như thế nào ẩn thương , không thể nghịch tổn thương?

Bởi vậy, võ giả toàn thế giới chạy tới rất thất vọng, nhao nhao rút lui.

Chính phủ thành phố Thanh Thành tự nhiên không đồng ý để cho những "Tài thần" này đi, đành phải chế tạo trang phục phòng hộ phóng xạ ngay trong ngày, lấy giá vốn bán ra.

Trông cậy vào nhóm võ giả đi vào "Thám hiểm", có thể mang ra một chút đồ tốt…

"…"

Thu điện thoại lại, Trần Vũ nhắm lại hai mắt.

" Nồng độ phóng xạ vượt chỉ tiêu à…"

Cúi đầu quan sát thân thể của mình.

Trần Vũ dần dần có một cái to gan ý nghĩ…

…

Chương 27: Thực lực tăng vọt (1) Chương 27: Thực lực tăng vọt (1)

Bảy giờ rưỡi tối.

Kỳ tỷ trở về.

Trần Vũ xem xét biểu tình của nàng liền biết được việc "Đi học" này lại không hoàn thành.

"Lại hỏi bốn trường cao trung, vẫn không có trường nào chấp nhận cậu." Kỳ tỷ đặt mông ngồi trên ghế sa lon tại góc tường, nhún vai: "Thời gian này quá gần thi đại học, không tốt làm."

"Vậy sao…"

Trần Vũ rót một chén nước đưa cho Kỳ tỷ. Trong đầu bắt đầu suy nghĩ đối sách.

Nếu như đi học quả thật vô vọng, vậy hắn phải sớm tính một đường khác…

"Trường trung học của thành phố Thanh Thành chỉ còn thừa lại cửu trung, thập nhị trung, thực nghiệm cao trung không có đi. Ngày mai hỏi một chút những trường này xem sao."

"Nếu như cũng không được đâu?"

"Vậy…" Kỳ tỷ uống nước bọt: "Chỉ có thể đi tìm trường học ở thành phố khác."

"…" Trần Vũ híp mắt, không có đáp lời.

Bởi vì sự đe dọa của dị thú ở các vùng hoang dã, trước mắt nhân loại chỉ lấy thành thị làm cứ điểm.

Thành thị cùng thành thị ở giữa, giao lưu không nhiều. Vãng lai cũng không tiện.

Vô luận đường bộ, đường sắt, vẫn là đường hàng không đều có

khả năng bị dị thú tập kích.

Đi theo đoàn xe "Chuyển phát nhanh" ở đường bộ hẳn là an toàn nhất. Nhưng giá cả thì nhất định là Trần Vũ bây giờ khó có thể tiếp nhận.

Cho nên ra ngoài thành đi học, cũng không phải là một lựa chọn tốt…

Đơn giản giao lưu vài câu, Kỳ tỷ đề nghị đóng cửa đi ăn cơm, Trần Vũ vui vẻ đồng ý.

Hai người lựa chọn một nhà buffet nướng.

Từ bảy giờ một mực ăn đến chín giờ rưỡi tối.

Trong khoảng thời gian này, Trần Vũ căn bản không nghe gì hết chỉ ăn, ăn, ăn.

Càng ăn càng đói, càng đói càng có thể ăn.

Đến khi mắt của chủ nhà hàng buffet cùng phần lớn nhân viên đều lộ ra "Hung quang", Trần Vũ mới lưu luyến không rời rời đi…

"Cậu có được kỹ năng vừa ăn vừa rặn sao?" Trở lại cửa hàng thuốc lá, Kỳ tỷ nghiêm túc hỏi.

Trần Vũ: "…"

…

Sau khi rửa mặt xong, trốn vào gian phòng của mình, Trần Vũ chơi một lát Switc*.

Đợi đến ban đêm mười một giờ, sau khi xác nhận Kỳ tỷ đã ngủ. Hắn liền đẩy ra cửa sổ, linh hoạt nhảy xuống, biến mất tại nơi âm u mà đèn đường không chiếu tới.

Thực lực sắp đạt tới võ giả cấp 0.4, khiến tốc độ chạy của Trần Vũ rất nhanh.

Thông qua sự hướng dẫn của "Khuyết Đức địa đồ", vẻn vẹn hơn

mười phút liền chạy tới Thời Không Môn【số 341B 】phụ cận.

Nơi này vốn là một cái cỡ lớn trung tâm thương mại.

Nửa năm trước, 【Thời Không Môn số 341B 】 đột nhiên xuất hiện tại bên trong siêu thị, tạo thành thương vong khá nghiêm trọng.

Thời Không Môn sẽ xuất hiện ngẫu nhiên ở bất cứ vị trí nào trên trái đất.

Lục địa, hải dương, sơn phong, đầm lầy, sa mạc, giữa không trung… Đâu đâu cũng có.

Nhưng Thời Không Môn【số 341B】thì là số ít mấy cái "Đổi mới" trong xã hội loài người từ khi được ghi chép đến nay.

Khi chuyên gia giám định cái Thời Không Môn này là "Có thể vào" về sau, chính phủ thành phố Thanh Thành lập tức triệu tập cảnh lực cùng thi công lực lượng, đem trung tâm thương mại cải tạo thành đại sảnh quảng trường.

Hấp dẫn đông đảo các công ty "Chuyển phát nhanh", công ty sản xuất "Trang bị", công ty "Dược", ngàng giải trí, ngành mua sắm, ngành bất động sản cùng với nhiều nhà bệnh viện gia nhập.

Chỉ chờ 【Thời Không Môn số 341B 】 tự động mở ra, thành Thanh Thành liền có một cái cây rụng tiền…

Đáng tiếc, trời không toại lòng người.

Ai nghĩ đến cái này "B" lại có độc…

Nhóm "dũng sĩ quốc gia" đầu tiên đi vào đều chết rất thảm.

8000mSv lượng phóng xạ, võ giả cấp 1 trở xuống trực tiếp ngủm.

Võ giả cấp 1 trở lên tử thương thảm trọng.

Võ giả cấp 2 trở lên mặc dù không có "tổn thương" có thể nhìn thấy, nhưng đều tại xếp hàng tiếp nhận kiểm tra.

Đối mặt với loại tình huống này, chính phủ, còn có xung quanh các

công ty lớn đều luống cuống. Sợ hãi tất cả đầu tư đều trôi theo dòng nước.

Chỉ có mấy nhà bệnh viện mừng rỡ không thôi…

Dừng bước lại, trốn vào sau một cái cây xem xét nửa ngày, Trần Vũ đeo lên khẩu trang đã chuẩn bị, bước vào cửa lớn quảng trường.

Quảng trường được trang trí xa hoa đại khí.

Trong phòng treo gần trăm ngọn đèn, chiếu sáng giống như ban ngày.

Mỗi một miếng gạch, mỗi một khu vỉa hè, mỗi một chỗ trang trí, mỗi một bồn hoa cây cảnh… Đều rất tinh xảo, phí tổn nhất định không ít.

Nhưng chính là không có người nào, trống rỗng.

“Làm sao lại có phóng xạ đâu… Toi công.”

Trái xem phải xem, Trần Vũ tiếc hận chép miệng một cái.

Làm một người sinh sống và trưởng thành ở thành phố Thanh Thành, quê quán sản nghiệp bị đả kích ác như vậy, hắn cũng rất tiếc nuối.

Chỉnh sửa lại khẩu trang, Trần Vũ trực tiếp đi về phía quầy phục vụ, đè thấp tiếng nói, đối với nhân viên trong quầy hỏi: “Bây giờ còn có thể vào sao?”

“Có thể đi vào.” Nữ phục vụ viên ngẩng đầu lườm Trần Vũ một chút.

“Vé vào cửa bao nhiêu tiền.”

Chương 28: Thực lực tăng vọt (2) Chương 28: Thực lực tăng vọt (2)

“Hiện giờ vé vào cửa đã không cần tiền. Nhưng mà anh cần mua sắm, hoặc là thuê một bộ đồ phòng hộ.”

“Vé vào cửa miễn phí sao?” Trần Vũ ngạc nhiên.

Vô luận là nội thành vẫn là ngoại thành.

Có thể đi vào Thời Không Môn một mực là sản nghiệp mà đông đảo thế lực tranh đoạt.

Trong đó thu nhập từ vé vào cửa chính là doanh thu tương đối quan trọng.

Bây giờ chính phủ thành phố miễn phí vé vào cửa, hiển nhiên là đã đến “Vùng vẫy giãy chết” tình cảnh.

“Ừm…” Trần Vũ trầm tư sơ qua, hỏi: “Thuê một bộ trang phục phòng hộ bao nhiêu tiền.”

“Một ngày 100 nguyên.”

“Cho tôi thuê một bộ.”

“Chờ một lát.” Nữ nhân viên công tác gật gật đầu, từ trong tủ lấy ra một bộ trang phục phòng hộ nặng nề dày đặc: “Tiên sinh, tôi phải nói rõ một chút. Bộ trang phục phòng hộ này là thành phố Thanh Thành lâm thời sản xuất, còn không có trải qua chuyên nghiệp cải tiến cùng khảo thí, không bảo đảm hiệu quả phòng ngừa phóng xạ. Ngài còn xác định thuê sao?”

“Xác định.” Trần Vũ móc ra một trương trăm nguyên tiền mặt: “Tiền mặt.”

“Được rồi. Anh hãy giữ lấy trang phục phòng hộ của mình, bên trái sảnh số 1 có dựng một phòng thay quần áo tạm thời.”

“Cám ơn.”

Trần Vũ ôm lấy trang phục phòng hộ quay người rời đi.

Loáng thoáng nghe được sau lưng nữ nhân viên nhỏ giọng lầm bầm.

“Lại là một thằng không sợ chết…”

Trần Vũ: “...”

Qua đại sảnh, đi vào phòng thay quần áo.

Trần Vũ lấy xuống khẩu trang, mở ra đóng gói của trang phục phòng hộ, mặc lên người.

“Thật con mẹ nó nặng…”

Trần Vũ đứng người lên, thử cử động bả vai một chút, cảm giác toàn bộ thân thể đều bị trói lại.

“Đối với hành động ảnh hưởng rất lớn, bên trong chứa đều là chì sao?”

“Đương đương!”

Trần Vũ gõ gõ miếng bảo hộ, mặc vào phong kín mũ giáp, tại chỗ xoay vài vòng.

“Ngay cả hệ thống cung cấp dưỡng khí cũng không có, trách không được nữ nhân kia nói mình không sợ chết. Ta liền không tin cái này không bị rò rỉ phóng xạ .”

Nhưng chuyến đi này của Trần Vũ chính là vì “Phóng xạ” mà tới, đương nhiên sẽ không bỏ cuộc giữa chừng.

Đi ra phòng thay quần áo, đem điện thoại di động cất giữ trong một ngăn kéo nhỏ.

Cầm lấy chìa khóa, Trần Vũ lung la lung lay ra sảnh số 1, đi vào thang máy dưới ánh nhìn phức tạp của một số nhân viên công tác…

Đến tầng hai.

Trần Vũ liếc mắt liền nhìn thấy Thời Không Môn phía trước!

Cao mười mét.

Rộng ít nhất hai mươi mét.

Nói là cánh cửa.

Nhưng mà càng giống là như một vết nứt không gian vặn vẹo!

Một cỗ lực hút từ trong cái khe truyền đến, làm Trần Vũ cảm giác huyết dịch của mình đều sắp bị hút ra ngoài.

“Đây chính là Thời Không Môn sao…”

Trầm mặc một hồi lâu, Trần Vũ nuốt nước miếng một cái cất bước đi tới vài chục bước. Ngẩng đầu lên, tất cả tầm nhìn lập tức đều bị vết nứt không gian chiếm cứ.

Không hiểu sao Trần Vũ hai chân có chút phát run.

Đó chính là bản năng sợ hãi của các loài sinh vật nhỏ bé khi đối mặt với uy năng của tự nhiên…

“Hô!”

Hít thở sâu một hơi, Trần Vũ quét mắt nhìn về phía những người võ giả muốn vào mà không dám vào, cắn răng một cái! Đột nhiên nhảy một cái!

“Sưu!”

【 nhận trí mạng phóng xạ: Thể chất +13; khỏe mạnh +16; sức miễn dịch +9… 】

【 nhận trí mạng phóng xạ: DNA kháng điện ly cường độ +19; thay thế công năng +22; khí quan tổng hợp cường độ +16; thị giác +12; thính giác +13… 】

【 nhận trí mạng phóng xạ: Cường độ tế bào thần kinh +11; cơ tim công năng +24; sợi cơ nhục +14; tế bào ung thư hóa:17%; canxi ion +14; chất tóc +21; tinh trùng chất lượng +18… 】

Khi Trần Vũ hoàn hồn từ trong cảm giác hỗn độn mất trọng lượng , liền nghe được trong đầu liên tục không ngừng vang lên các âm thanh điện tử.

【 nhận trí mạng phóng xạ: Thể chất +14; khỏe mạnh +14; sức miễn dịch +10; khí huyết +32… 】

【 nhận trí mạng phóng xạ: Tư duy năng lực +6; khứu giác +15; làn da cường độ +13… 】

“Quả nhiên!”

Trần Vũ mừng như điên mở ra hai mắt, duỗi ra hai tay, mở ra, nắm chặt, mở ra, lại nắm chặt, cảm thụ bên trong cơ thể phát sinh biến hóa.

Hết thảy đều như hắn sở liệu.

Người thường sợ mất mật phóng xạ thì đối với hắn lại là vật đại bổ.

“Chẳng phải mình bắt đầu vô con mẹ nó địch rồi sao?”

Đang lúc mừng rỡ, Trần Vũ hít thở sâu một hơi.

【 nhận trí mạng phóng xạ: Tim phổi công năng +27; xương cốt cường độ +30; nội tiết khỏe mạnh +12; tiêu hóa công năng +24… 】

“Cái nguyền rủa này…”

“Thật sự là quá tuyệt vời!”

Cái này không phải là nguyền rủa?

Đây rõ ràng chính là thượng thiên ban cho hắn lời chúc phúc a!

Không hổ là người xuyên việt.

Xuyên qua chỗ nào đều là người trên người…

“Tiểu huynh đệ, cậu không sao chứ?”

Bên tai đột nhiên truyền đến âm thanh, khiến Trần Vũ từ trong hưng phấn thoát ra.

Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bốn vị võ giả đồng dạng đang mặc đồ phòng hộ đang ở bên cạnh hắn, mặt đều lộ ra vẻ mặt nghiêm túc.

“Hả? À, tôi không sao.” Nâng đỡ toàn phong bế mũ giáp, Trần Vũ hạ giọng, ồm ồm hồi phục.

Chương 29: Thực lực tăng vọt (3) Chương 29: Thực lực tăng vọt (3)

“Vậy là tốt rồi.” Người đàn ông đang nói chuyện gật gật đầu, lui lại một bước: “Vừa rồi nhìn cậu không nhúc nhích nên tưởng là trang phục phòng hộ của cậu bị rò rỉ phóng xạ.”

“Không có việc gì, tôi hiện tại cực kỳ thoải mái.”

Nhân loại trải qua mấy chục năm vùng vẫy giãy chết đã tìm được phương pháp sống sót bên trong cao võ thế giới.

Đó chính là hợp tác.

Bên trong thành, mọi người có thể có nội đấu, có cạnh tranh, có phạm tội.

Nhưng chỉ cần đi vào dị cảnh hoặc vùng hoang dã, dù cho không quen biết nhau thì cũng sẽ đoàn kết một lòng.

Bởi vì từ cái nhìn khách quan mà nói thì hoàn toàn chính xác có thể gia tăng tỉ lệ sống sót.

Cộng thêm chính phủ các nước đã bắt đầu giáo dục “Hợp tác” từ khi còn nhỏ, tập tính trợ giúp lẫn nhau bên ngoài thành thị đã trở thành bản năng của đại đa số võ giả.

“Cậu thật giống như không có đem máy đo nồng độ phóng xạ?” Trong bốn người, một vị nữ tính dò hỏi.

“Máy đo nồng độ phóng xạ?” Trần Vũ sững sờ: “Không có đem theo.”

“Vậy sao cậu dám xác định bên trong trang phục phòng hộ của mình phải chăng siêu lượng phóng xạ?” Nữ tính từ trong ba lô phía sau lấy ra một cái hộp vuông đưa cho Trần Vũ: “Bỏ vào bên trong trang phục phòng hộ rồi khởi động, nồng độ vượt qua 800 Sievert liền chứng minh trang phục phòng hộ của cậu đã xảy ra vấn đề.”

“Nha! Cám ơn!” Trần Vũ cảm tạ cùng nữ tính nắm tay, sau đó tiếp nhận máy đo nồng độ phóng xạ rồi bỏ vào bên trong trang phục phòng hộ.

Đáng nhắc tới chính là khi kéo ra an toàn khẩu của trang phục phòng hộ trong nháy mắt thì Trần Vũ cảm nhận lượng phóng xạ lập tức tăng vọt.

【 nhận trí mạng phóng xạ: Sợi cơ bắp +57; khí huyết +122; khỏe mạnh +46… 】

“Đích!”

Kéo lại an toàn khẩu, mở ra máy đo nồng độ phóng xạ, hắn lập tức nghe được “Tạch tạch tạch ken két” thanh âm…

Màn hình trên cái hộp vuông hiện ra lượng phóng xạ trước mắt bên trong trang phục phòng hộ.

【635mSv 】

“Tám trăm trở xuống, không có vấn đề.” Trần Vũ đối nữ võ giả dựng lên cái OK thủ thế.

“Vậy là tốt rồi. Chờ sau khi cậu rời khỏi đây thì đem máy đo trả lại tôi là được.”

“Tạ ơn.”

“Không khách khí.”

Nhìn xem bóng lưng rời đi của bốn người, Trần Vũ không hiểu tại sao cảm thấy ấm áp.

“Trên đời thật là nhiều người tốt…”

Trong lúc nguy nan có thể ra tay giúp đỡ thì vĩnh viễn cũng chỉ là đồng tộc.

Nếu so sánh về vấn đề đạo đức thì cái xã hội “Kiếp trước” của Trần Vũ đơn giản là hỏng bét…

Cất kỹ máy đo nồng độ phóng xạ, lúc này Trần Vũ mới có thời gian quan sát bốn phía.

Hắn phát hiện nơi này giống như là một cái đại sảnh được kim loại chế thành, diện tích cực lớn, trống rỗng. Chỉ có mười mấy cái võ giả mặc trang phục phòng hộ cồng kềnh đi tới đi lui.

Xung quanh đại sảnh có rất nhiều cửa kim loại.

Sắp xếp chỉnh tề có quy hoạch.

Hiển nhiên là có người dựng nên.

Những cửa kim loại này có mở, có đóng, có bị hư, còn có "đang" bị hư …

Trần Vũ nhìn thấy rõ ràng vì vách tường tự phát quang.

Trước cửa kim loại lớn nhất ở bên trái, có hơn mười người võ giả tay đang cầm vũ khí, điều động khí kình điên cuồng đập nện bên ngoài.

"Đinh đinh đang đang" vang lên không ngừng.

Nhưng mà cửa kim loại bị thương quá mức bé nhỏ.

Chắc phải đánh mấy ngày mới xong…

Nhìn xem một hồi, Trần Vũ cất bước lượn vài vòng quanh đại sảnh, khi tất cả mọi người không ai chú ý hắn tiến vào bên trong một cái đã mở cửa kim loại.

Phía sau cửa là một đầu thông đạo dài và hẹp.

Không thể nhìn thấy phần cuối.

Hai bên lối đi là từng dãy cửa bằng kim loại.

Có thể trông thấy nơi xa có một vài bóng người đang lần lượt kiểm tra, tìm kiếm xem có mở ra được không.

Trần Vũ đi đến trước một cửa kim loại, đưa tay đẩy.

Cửa kim loại không nhúc nhích tí nào.

“Hắc!”

Hắn bộc phát tất cả khí kình trong cơ thể.

Đại môn vẫn là kiên cố như núi…

“Không được, căn bản mở không được.”

Thu tay lại, Trần Vũ đi về phía trước.

Ước chừng năm mươi mét thì đi vào một cái ngã tư đường.

Giao lộ tả hữu vẫn là nhìn không rõ điểm cuối cùng của thông đạo. Hai bên cửa kim loại cũng rất chặt chẽ.

Tiếp tục đi về phía trước năm mươi mét, vậy mà lại đến một cái ngã tư đường…

Nhất thời, Trần Vũ đối với cái công trình kiến trúc khổng lồ này có một chút nhận biết mơ hồ.

Quay đầu nhìn một cái, hắn tăng tốc bước chân đi về phía trước hai trăm mét.

“Năm mươi mét thêm năm mươi mét lại thêm hai trăm mét.”

” Không sai biệt lắm đi ba trăm mét, sau đó rẽ trái…”

Vừa nói xong Trần Vũ liền rẽ về phía bên trái tiếp tục đi.

Dị cảnh này như là một mê cung. Nếu như không ghi lại tuyến đường đã đi thì phi thường có khả năng bị lạc ở bên trong.

“Tạch tạch tạch…”

Tiếng vang của máy đo nồng độ phóng xạ càng ngày càng mãnh liệt.

Chương 30: Thực lực tăng vọt (4) Chương 30: Thực lực tăng vọt (4)

Trần Vũ cúi đầu nhìn một cái, trị số vậy mà đột phá 1000mSv.

“Có phải hay không trang phục phòng hộ bị hỏng?”

Hắn đứng im tại chỗ, thử lui lại một bước thăm dò.

Số trên máy đo nồng độ phóng xạ từ【1067mSv 】lập tức giảm xuống đến 【1063mSv 】.

“Vậy là không phải trang phục phòng hộ bị hư.”

Trần Vũ ngẩng đầu nhìn về phía phía trước: ” Càng là đi về trước thì càng đến gần nguồn phóng xạ!”

Hắn lại một lần nữa cất bước.

Số trên máy đo nồng độ phóng xạ phóng xạ cũng tăng lên một lần nữa.

Thẳng đến trị số đột phá 【1500mSv 】thì Trần Vũ mới phát hiện ra bên cạnh có một cửa kim loại bị mở ra.

Chần chờ một chút, Trần Vũ đình chỉ tiến lên, quay người đi vào đại môn, chuẩn bị vào bên trong liếc mắt một cái.

Cũng chỉ là cái nhìn một cái mà làm cho hắn kinh hãi tột độ!

Trong phòng phía sau cửa kim loại vậy mà có một thi thể toàn thân nằm trong vũng máu!

Nhân loại thi thể…

Trần Vũ nuốt nước miếng một cái rồi cẩn thận từng li từng tí tiến lên, dùng chân đá đá vào thi thể: “Này? Còn sống không?”

Thi thể: “…”

Trần Vũ: “Sống thì hú một tiếng.”

Thi thể: “...”

...

Cẩn thận quan sát bốn phía xung quanh, xác nhận là không có nguy hiểm gì, hắn xoay người lật thi thể lên, chỉ thấy bộ mặt của thi thể này phủ đầy những lỗ thủng lít nha lít nhít.

Khi đang lật thì lỗ thủng trên mặt còn chảy những huyết dịch màu đen nhìn vô cùng kinh khủng, dọa cho Trần Vũ hô to một tiếng “bà mẹ nó” rồi ngã nhào về phía sau.

“Đông!”

Quẳng thi thể xuống đất.

“Đây là kết quả của việc hàm lượng phóng xạ quá nhiều sao?”

Trần Vũ đứng lên kéo theo bộ trang phục phòng hộ nặng nề, tim bắt đầu đập loạn.

Rất rõ ràng, thi thể này chính là những thằng xui xẻo vào trong dị cảnh đầu tiên.

Không ý thức được sự nguy hiểm của hàm lượng phóng xạ xung quanh.

Khi thám hiểm đến nơi này, phát hiện thân thể càng ngày càng hư nhược thời điểm thì đã chịu không được.

Sau một lúc lâu, Trần Vũ lấy lại tỉnh táo, một lần nữa tiến lên “Kiểm tra” tình huống của thi thể.

Từ trong túi áo đối phương tìm thấy một gói thuốc lá, một chiếc đồng hồ, một cái ví tiền, một sợi dây chuyền, một cái bật lửa, một cái điện thoại di động, một máy Laptop…

Thuốc lá Tiểu Hùng Miêu.

Đồng hồ làm bằng vàng, nhưng kim đồng hồ đã dừng lại.

Trong ví tiền có hơn bốn nghìn nguyên tiền mặt, một tấm thẻ của ngân hàng Công Thương, một tấm thẻ của ngân hàng Kiến Thiết.

Còn có ba tấm ảnh chụp.

Trần Vũ lấy ảnh chụp ra xem xét, là ảnh chụp chung của ba người.

Một người đàn ông, một người phụ nữ, chính giữa là một đứa bé gái.

Chắc họ là một gia đình…

Người nam thì hiển nhiên chính là cỗ thi thể này.

"…"

Trần Vũ trầm mặc một lát, lấy ra tiền mặt, đem ảnh chụp cùng với túi tiền một lần nữa bỏ vào trong túi thi thể.

Sau đó tiếp tục kiểm tra những vật khác.

Dây chuyền, bạch kim.

Mặt dây chuyền là một cái hộp nhỏ hình trái tim.

Mở hộp ra thì bên trong vẫn là ảnh chụp chung của ba người họ.

Trần Vũ cũng không có lấy, đem dây chuyền treo về trên cổ thi thể.

Sau đó là cái bật lửa, điện thoại cùng Laptop.

Hai cái sau đều đã bị hư hại, không biết có thể khởi động máy được hay không.

Tại trong hoàn cảnh phóng xạ đậm đặc như thế này thì không có bất kỳ sản phẩm điện tử còn sử dụng được.

Đây cũng là nguyên nhân mà trong đại sảnh những võ giả kia không cần bất kỳ công cụ phá cửa chuyên nghiệp nào.

Đem có thể lấy đi đều mang lên, Trần Vũ ngồi xuống ở góc gian phòng, bắt đầu cởi ra trang phục phòng hộ.

Hắn đã sớm muốn cởi ra.

Chỉ là có người ở xung quanh, sợ làm cho kinh động đến những người khác nên một mực nhịn đến bây giờ.

“Bang lang.”

Cởi ra toàn bộ quần áo, Trần Vũ xoa xoa mồ hôi trên trán, thỏa mãn thở phào một cái.

【 nhận trí mạng phóng xạ: Tế bào thần kinh cường độ +73; tế bào ung thư hóa:69%; canxi ion +75; khỏe mạnh +92; khí huyết +471… 】

“Ngưu bức!”

Nghe được âm thanh trong đầu phản hồi, hắn tiếp tục tháo bao tay, giày, cùng toàn bộ trang phục phòng hộ đều bỏ đi.

【 nhận trí mạng phóng xạ: Thể chất +115; khỏe mạnh +120; sức miễn dịch +96… 】

【 nhận trí mạng phóng xạ: DNA kháng điện ly cường độ +131; thay thế công năng +108; khí quan tổng hợp cường độ +108; thị giác +120; thính giác +116… 】

【 nhận trí mạng phúc * tử chất lượng +140… 】

【 nhận trí mạng phóng xạ: Khí huyết +625… 】

Điểm “Tăng thêm” điên cuồng tăng vọt, từng đợt cảm giác sảng khoái quét sạch toàn thân khó mà dùng ngôn ngữ miêu tả được.

“Đây là tiến hóa…”

“Không đúng! Đây là thăng hoa!”

Giang hai cánh tay, Trần Vũ đứng lên, say mê trong sự vui sướng này.

【 nhận trí mạng phóng xạ: Khỏe mạnh +117; tư duy năng lực +72… 】

【 nhận trí mạng phóng xạ: Làn da cường độ +130… 】

【 nhận trí mạng… 】

【 nhận… 】

【… 】

Trong lúc hốt hoảng, Trần Vũ có ảo giác là một quyền của mình có thể lật đổ toàn thế giới. (đây là tác hại của việc đập đá quá nhiều =.=)

Chương 31: Thực lực tăng vọt (5) Chương 31: Thực lực tăng vọt (5)

Tiếp tục tăng trưởng như vậy thì hắn còn cần "Khí kình" làm gì?

Bởi vì có câu nói gọi là nhất lực hàng thập hội!

Khi cường độ cơ thể của Trần Vũ đạt đến trình độ "Siêu nhân", dù vẫn ở cấp 0.4 thì cũng có thể đánh nổ võ giả cấp 4, cấp 5, thậm chí cấp 6, cấp 7…

"Lộc cộc lộc cộc… Lộc cộc…"

Khi mà Trần Vũ còn đang hưởng thụ thì đột nhiên cảm thấy trong cổ họng giống như bị ngâm nước.

Hắn bỗng nhiên mở mắt rồi "Oa" một tiếng, phun ra một lượng lớn huyết dịch.

"Cái này. . . Đây là làm sao lộc cộc…"

【 nhận trí mạng phóng xạ: Khí huyết +608 】

【 nhận trí mạng phóng xạ: Khí huyết +611 】

【 nhận trí mạng phóng xạ: Khí huyết +654… 】

"Không thích hợp!"

Cúi đầu, nhìn xem bàn tay của mình dần dần rướm máu, tinh thần Trần Vũ run lên, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất của mình mặc vào trang phục phòng hộ.

Mũ giáp, bao tay, giày, quần…

Sau khi mặc vào toàn bộ thì mới thấy máu chảy dừng lại.

Thực lực "tăng thêm" nhờ phóng xạ cũng bắt đầu giảm mạnh.

"Lộc cộc."

Nuốt xuống trong miệng huyết dịch, Trần Vũ đặt mông ngồi xuống, há miệng thở dốc nhưng trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Suy nghĩ nửa ngày, hắn liền minh bạch đại khái phát sinh chuyện gì.

Tăng thêm quá mạnh!

Đã vượt qua mức độ cực hạn mà thân thể có thể chịu đựng.

Tại 【 nguyền rủa 】 đảo ngược dưới, mặc dù phóng xạ là đang tăng cường thể chất nhưng cũng không thể tránh khỏi thương tổn.

Cái này giống như Trần Vũ rơi vào bên trong miệng núi lửa.

Chương 32: Nhiều ý tưởng sáng tạo (1)

Bất luận là tăng lên bao nhiêu "Khí huyết" cũng không thay đổi được sự thật là đang hắn bị hòa tan…

"Quá nguy hiểm…"

Thật lâu, Trần Vũ vịn vách tường đứng lên, kiểm tra tình trạng cơ thể của mình.

Hoạt động một chút ngón tay, cổ tay, cánh tay… Khỏe mạnh.

Cổ chân, đầu gối, đùi… Khỏe mạnh.

Hô hấp không có vấn đề.

Xuất huyết não cũng hẳn là cũng không có việc gì.

Dạ dày hơi có chút đau đớn.

Phần bụng không có gì khác thường…

Trần Vũ thở dài một hơi, thả lỏng trong lòng.

Chỉ cần "Tăng thêm" tại giới hạn bên trong, sau khi đảo ngược thì thân thể của hắn cũng sẽ dần dần khỏi hẳn.

【 nhận trí mạng phóng xạ: Thể chất +9; khỏe mạnh +10; sức

miễn dịch +5… 】

【 nhận trí mạng phóng xạ: Thay thế công năng +14; khí quan tổng hợp cường độ +14; cơ tim công năng +12; sợi cơ nhục +8… 】

“A?”

Rất nhanh, Trần Vũ lại phát hiện một vấn đề.

Số liệu tăng trưởng tố chất thân thể của hắn đã giảm đi rất nhiều.

Tỉ như sợi cơ bắp, trước đó đều là cộng “16”, “17”, “18”, hiện tại giảm xuống đến còn hàng đơn vị.

Khỏe mạnh, sức miễn dịch, tế bào cường độ… cũng giống như vậy.

“Là vì thân thể mình sau khi được tăng cường nên có khả năng kháng một bộ phận tổn thương do phóng xạ sao?” Trần Vũ suy tư.

Vậy thì suy nghĩ chờ đợi tại chỗ này đến khi vô địch thiên hạ của hắn xem như thất bại…

…

Thời gian dần dần trôi qua.

Ngày kế tiếp, sáng sớm, sáu giờ hai mươi phút.

Trần Vũ cuối cùng cũng từ trong dị cảnh đi ra.

“Tiên sinh, mời đi vào thông đạo đặc thù này để bắt đầu thanh tẩy.” Một nhân viên công tác mặc trang phục phòng hộ tiến lên phía trước nói.

“Không thể trực tiếp đi ra sao?”

“Thật xin lỗi, ngài có thể sẽ nhiễm vật chất phóng xạ trên người nên cần thiết tiến hành thanh tẩy.”

“Được.”

Gật đầu, Trần Vũ di chuyển bộ pháp, đi vào giữa bắt đầu thanh tẩy.

So sánh lúc mới đến, hành động của hắn bây giờ nhẹ nhàng hơn nhiều.

Trọng lượng của trang phục phòng hộ đã không tính là nặng nề,.

Đi vào một gian phòng thanh tẩy độc lập, Trần Vũ cởi nguyên bộ trang phục phòng hộ, thử nhảy lên một cái.

“Ba!”

Có thể dễ dàng chạm đến trần nhà hơn cao bốn mét!

“Tố chất thân thể của mình ít nhất cũng tăng cường gấp đôi. ”

Kiềm chế lại sự hưng phấn của mình, Trần Vũ lại bày ra tư thế quyền kích tiêu chuẩn, bãi hông, huy quyền!

“Ầm!”

Chỉ gặp một đạo bóng trắng mơ hồ hiện lên!

Vậy mà vang lên âm thanh xé gió…

“... Ngưu bức!”

Coi như hôm nay tham gia thi đại học, chỉ dựa vào cường độ nhục thể, hắn cũng tự tin có thể “Đánh” vào một trường đại học danh tiếng.

“Hô…”

“Tỉnh táo.”

“Đây mới là bắt đầu…”

“Kích động làm đếch gì…”

Tự mình lảm nhảm vài câu, Trần Vũ ổn định cảm xúc, vặn vòi sen.

“Bạch!”

Lập tức, vật chất xen lẫn chất lỏng đặc thù trôi xuống.

“Đệt mịa! Thúi quá…”

“Nước này bên trong có phân à…”

…

Tắm rửa sạch sẽ, Trần Vũ quấn lên khăn tắm màu trắng đã được chuẩn bị sẵn, mang theo thuốc lá, tiền mặt cùng với “Chiến lợi phẩm”, đi qua cửa sau tiến vào phòng cô lập.

Phòng cô lập bị một mảnh lớn thủy tinh phong kín ở giữa, chia làm 2 khu vực.

Trần Vũ đứng tại khu trước.

Khu phía sau thì là hơn mười nhân viên công tác mang khẩu trang, có nam có nữ, trẻ có già có.

“Tiên sinh, xin đem tất cả vật phẩm trên tay anh đặt bên cửa sổ A.”

“Ở đây hả?”

“Đúng vậy, chúng tôi sẽ tiến hành đảm bảo cùng xử lý.”

Chương 32: Nhiều ý tưởng sáng tạo (1)

“Buông xuống.”

“Được rồi. Sau đó, mời anh cởi bỏ khăn tắm.” Sau bức tường thủy tinh, một nữ nhân viên công tác cầm microphone nói.

Trần Vũ: “?”

“Tiên sinh xin mời phối hợp, chúng tôi cần dùng dụng cụ kiểm tra xem anh có còn mang theo phóng xạ hay không.”

Trần Vũ: “...”

Chần chờ một lát, Trần Vũ cởi bỏ khăn tắm.

“Được rồi. Tiếp tục cởi quần đùi ra.”

Trần Vũ: “? ? ?”

“Chỉ kiểm tra vật chất phóng xạ mà tôi còn phải cởi quần ra nữa sao?”

“Đúng thế.” Nữ nhân viên công tác mỉm cười: “Như vậy thì có thể kiểm tra toàn diện một chút.”

“Nói láo.” Trần Vũ nổi giận, túm chặt quần đùi: “Một cái quần có thể ảnh hưởng được gì? Để cho tôi cởi sạch sành sanh thì ông đây tình nguyện không ra ngoài.”

“Vậy… Được rồi tiên sinh, mời anh bình tĩnh một chút, bây giờ chúng tôi bắt đầu kiểm tra…”

Đứng trước các máy dụng cụ kiểm tra một lần, xác nhận lượng phóng xạ không có vượt chỉ tiêu, Trần Vũ liền xụ mặt rời đi.

Sau khi hắn đi, đông đảo nữ tính phía sau pha lê lập tức rối loạn, hưng phấn thảo luận.

“Cái này soái ca cũng quá soái đi?”

“Nam nhân vị mười phần!”

“Cực phẩm cực phẩm…”

“Các bà có thấy phía dưới của cậu ta không? Đều sắp quấn không nổi.”

“Ai ôi…”

“Ta chảy nước miếng…”

Gần cửa sổ công vị bên trên, một nam thanh niên đeo mắt kính nghi hoặc: “Vương tỷ, bình thường kiểm trắc đâu có cần cởi hết đâu?”

Nữ nhân tên là Vương tỷ chậm rãi: “Chị chính là muốn nhìn một chút hắn lớn bao nhiêu.”

Nam thanh niên: “? ? ?”

…

Rời đi phòng cô lập, Trần Vũ về tới phòng thay đồ ở đại sảnh số một, lấy xuống khăn tắm, chuẩn bị thay quần áo của mình.

Bởi vì phòng thay đồ bên trong có một cái gương lớn, hắn vừa hay nhìn thấy thân hình của mình thì lập tức sững sờ.

Chỉ thấy trong kính là một khuôn mặt cương nghị, khí chất trác tuyệt, cả người cơ bắp hiện lên như hình giọt nước đang nhô ra.

Chiều cao cũng giống như phát triển một chút.

Nhưng đây đều là mặt ngoài.

Trong cơ thể tựa hồ cũng có biến hóa không nhỏ.

“A.”

Trần Vũ tới gần tấm gương, hai mắt trợn tròn cẩn thận quan sát: “Mình có đẹp trai như vậy sao? Làm sao trước kia không có phát hiện.”

“Xem ra cùng phóng xạ không thoát được quan hệ…”

Làm một thanh niên nghiêm túc, Trần Vũ đối với hình tượng của mình cũng không phải là quá để ý, soi tấm gương một lát liền mặc quần áo tử tế, cầm lại điện thoại, rời đi số 1 sảnh.

Mà lúc này, khi nhân viên công tác giao thuốc lá và tiền mặt mà Trần Vũ lục soát được từ thi thể đã được “Thanh tẩy”.

...

“Truyền tống môn” rời đi quảng trường thời điểm thì đã sắp bảy giờ sáng.

Trời đã sáng rõ.

Trần Vũ dừng bước lại, lẳng lặng cảm thụ những phút giây mát mẻ vào buổi sáng, sau đó lấy ra gói Tiểu Hùng Miêu, đốt một điếu thuốc lá nhét vào bên trong miệng.

Vừa hút vừa đi về phía trường trung học nhị trung.

Lúc này chính là đi học thời gian, trên đường gặp không ít học sinh cùng phụ huynh.

Trên đường đi, Trần Vũ quay đầu suất khá cao.

Hấp dẫn không ít sự chú ý của các thiếu nữ.

“Thụ sủng nhược kinh” phía dưới, hắn ngay cả đi đường đều có chút phiêu.

Mười phút sau.

Đi đến trước cửa trường trung học nhị trung, Trần Vũ nhìn vào trong trường, thấy được quen thuộc sân trường và các phòng học, không khỏi thở dài.

Trường học này đã không có quan hệ gì với hắn, thật giống như một “trò đùa”...

Trần Vũ ngồi xổm bên cạnh cửa trường học, cũng không biết trôi

qua bao lâu thì thấy Trần Tư Văn đi tới.

“Tiểu Vũ!”

Nhìn thấy Trần Vũ, Trần Tư Văn vui sướng chạy tới trên vai còn đang đeo một chiếc túi xách: “Em chờ ở đây bao lâu rồi? vừa rồi chị còn định gọi điện thoại cho em nữa đó …Trán? Em…”

“Em làm sao?”

“Em…” Trần Tư Văn nhíu mày, lượn quanh Trần Vũ một vòng, trên dưới dò xét: “Em thật giống như thay đổi?”

Trần Vũ sờ lên cái cằm, đắc ý: “Trở nên đẹp trai sao?”

“Không phải. Nói như thế nào đây…” Trần Tư Văn tự hỏi một chút: “Phải nói là… Trở nên càng có mùi đàn ông.”

“Mùi mồ hôi sao? Hay là mùi hôi nách?”

Trần Tư Văn: “...”

“Chắc là mùi vị của hormone.” Trần Vũ như có điều suy nghĩ.

Hắn nhớ kỹ tại trong dị cảnh có tăng lên không ít kỳ kỳ quái quái “Thuộc tính” ...

“Dáng người cũng thay đổi cao?” Trần Tư Văn nhón chân lên, so đo cùng Trần Vũ thân cao: “Hai ngày nay em ở trường học rốt cuộc đã ăn cái gì?”

“Em chỉ ăn viên Tăng Khí đan mà chị đưa, ngoài ra không ăn gì khác.”

“Tăng Khí đan có hiệu quả tốt như vậy sao?” Hai mắt Trần Tư Văn tỏa ra ánh sáng: “Hay là thiên phú hấp thu đan dược của em tốt hơn so với người thường?”

“Chắc là cái sau đi.” Trần Vũ chuẩn bị sớm đánh một châm dự phòng cho gia đình mình: “Thực lực bây giờ của em tăng lên rất nhanh, viên Tăng Khí đan đó có trợ giúp rất lớn.”

“Vậy thì tốt quá.” Trần Tư Văn vui vẻ chắp tay trước ngực, lập tức lật ra túi xách, từ trong lấy ra viên Tăng Khí đan thứ hai đưa cho Trần Vũ: “Cho em, phải ăn hết.”

Chương 33: Nhiều ý tưởng sáng tạo (2)
Chương 33: Nhiều ý tưởng sáng tạo (2)

“Chờ em về ký túc xá rồi mới ăn.”

“Ăn ngay bây giờ.”

“Yên tâm đi, em sẽ không bán.” Trần Vũ thu hồi Tăng Khí đan, vỗ ngực một cái, nói: “Đan dược có hiệu quả tốt như vậy, em còn ngại không đủ nên sẽ không có khả năng bán. Chờ em về ký túc xá từ từ ăn.”

“Ngại không đủ, chị sẽ tiếp tục nghĩ cách mua cho em.”

“Đừng đừng đừng! Nghe nói đan dược này ăn quá nhiều thì sẽ không tốt, sẽ bị kháng thuốc, bốn viên là đủ rồi.” Nói, Trần Vũ làm bộ lấy điện thoại cầm tay ra thời gian: “Sắp trễ giờ làm rồi, chị đi làm việc đi. em còn về trường đi học nữa.”

“Được, vậy em đi đi.” Trần Tư Văn gật gật đầu.

“Chị đi trước đi.”

“Không, em đi trước. Chị nhìn em vào trường học rồi đi.”

“Đừng, em nhìn chị đi làm rồi mới vào trường…”

“Em đi trước.”

“Chị đi…”

“Em đi trước!”

“Vẫn là chị đi đi…”

“Ngươi mẹ nó đến cùng có đi hay không? !” Trần Tư Văn phát hỏa, đôi mi thanh tú hơi nhíu: “Có phải hay không có chuyện gì giấu chị?”

“Em có thể có chuyện gì? ! Em khách khách khí khí mà chị còn tức

giận.” Trán Trần Vũ đầy mồ hôi, quay người đi về phía trường học: “Được, em đi được chưa.”

Đi vài bước, hắn quay đầu, chỉ thấy Trần Tư Văn vẫn đứng tại chỗ, sắc mặt khó coi.

Trần Vũ: “...”

【 tâm lý nhận tổn thương: Tinh thần +1 】

Không có cách, Trần Vũ chỉ có thể tiếp tục cất bước, xuyên qua cửa trường, tiến vào lầu dạy học mới nhìn thấy Trần Tư Văn rời đi.

“Hô…”

Khẽ thở phào, Trần Vũ cũng muốn rời đi.

Nhưng bả vai đột nhiên bị vỗ một cái từ phía sau.

“Ai?”

Hắn vô ý thức quay đầu, phát hiện là nữ lớp trưởng lớp mười hai A hai.

“Thật đúng là cậu hả?” Nữ lớp trưởng đeo cặp sách, nhíu mày: “Cậu không phải bị khai trừ rồi sao? Trở về làm gì?”

“Liên quan gì đến cô?”

“Làm sao không liên quan? Tôi là thành viên của hội học sinh, ngoài nhân viên nhà trường thì người khác không thể tùy tiện đi vào trường.”

“OK! Tôi hiện tại liền đi.”

“Trường học này là nơi cậu muốn tới là tới, muốn đi là đi sao?”

“...” Trần Vũ: “Ngươi mẹ nó có bệnh phải không?”

Nữ lớp trưởng biến sắc: “Ngươi tại sao lại mắng chửi người? !”

“Cuối cùng là cô muốn cái gì?”

“... Tôi chỉ muốn hỏi một chút, gần đây có phải cậu đang xài đồ trang điểm phải không? Xài hiệu gì vậy? Làn da cậu làm sao trở nên tốt như vậy…”

Trần Vũ: “... Dùng hiệu phóng xạ, cô có thể xài thử một chút.”

“Không nói thì thôi.” Nữ lớp trưởng bất mãn lui lại một bước: “Không cố gắng nâng cao thực lực, chỉ lo những cái lòe loẹt, thảo nào bị khai trừ.”

Trần Vũ: “...”

“Trường đại học đều thi không đậu, dù cho có đẹp trai thì làm được cái gì? Chỉ xứng ở tầng dưới chót lăn lộn.”

Nghe vậy, Trần Vũ cười, móc ra một điếu thuốc nhóm lửa, nhét vào trong miệng, hút sâu một hơi, phun trên mặt ở nữ lớp trưởng.

“Cậu. . . Cậu làm gì vậy? !”

“Cô nói đúng, tôi biết mình không thi đậu được trường đại học nên cũng không muốn thi.” Nói, Trần Vũ quay người rời đi: “Liền thi đại học trọng điểm chơi một chút.”

“Đại học trọng điểm?” Nữ lớp trưởng chán ghét bĩu môi nói: “Đại học trọng điểm là nơi cậu có tư cách để thi sao?”

...

“Bảy giờ hai mươi…”

“Thời gian còn sớm.”

Đứng trước cửa hàng thuốc lá, Trần Vũ bắn bay thuốc lá, không có lựa chọn, đành phải đi vào.

Cửa hàng thuốc lá mở cửa lúc chín giờ.

Còn khoảng một tiếng rưỡi, hắn quyết định đi làm một chuyện quạn trọng.

Men theo đường đi bộ đi về phía trước khoảng chừng năm sáu

trăm mét, Trần Vũ tiến vào một nhà võ quán.

Ở thế giới này, võ quán có rất nhiều, không có cách nào thống kê.

Giống như là các trường luyện thi ở kiếp trước.

Chỉ cần có đủ thực lực, liền có thể mở võ quán.

Quốc gia còn cho nhiều chính sách hỗ trợ hậu hĩnh.

Hàng năm đều có không ít thí sinh thi rớt đại học, bằng vào sự trợ giúp của võ quán, tại mấy năm sau đột phá cấp 1, trở thành võ giả chính thức.

Xem như là hệ thống giáo dục bổ sung mà chính phủ hiện thời tăng thêm chế độ.

Tiến vào trong võ quán, Trần Vũ xe nhẹ đường quen lấy ra một trăm đồng, giao cho người trên quầy: “Mở cho tôi một gian phòng khảo nghiệm.”

“Phòng số 3 còn trống.” Nam nhân sau quầy lấy tiền, thối lại năm mươi nguyên.

“Tạ ơn.”

Xuyên qua hành lang, đi vào phòng khảo nghiệm số 3, Trần Vũ đóng cửa phòng, ngồi trên một dụng cụ giống như là ghế tiến hành tu luyện.

Theo khí kình tuần hoàn trong cơ thể, màn hình dụng cụ lập tức hiện ra trình độ luồng khí xoáy của Trần Vũ.

【58. 05GF/h 】

【 võ giả đẳng cấp: 0. 38 】

【 bình xét cấp bậc: Bất nhập lưu 】

“Thi đại học còn có ròng rã 30 ngày, đạt tới cấp 1 cũng không có vấn đề gì.”

Trần Vũ đứng lên đi đến trước một dụng cụ giống như bao cát, hai

chân phát lực, phần eo thay đổi, hung hăng đánh ra một quyền!

“Sưu!”

“Đông!”

【368□】

【 võ giả đẳng cấp: 0.71 】

【 bình xét cấp bậc: Bất nhập lưu 】

“Một quyền này có thực lực võ giả cấp 0.7 à…”

Chương 34: Thời gian thi đại học đếm ngược (1) Chương 34: Thời gian thi đại học đếm ngược (1)

Thu quyền, vuốt vuốt những phần khớp đang bị đau, lần này Trần Vũ điều động toàn bộ khí kình trong cơ thể rồi đấm ra một quyền!

“Đông! !”

【474□ 】

【 võ giả đẳng cấp: 0.92 】

【 bình xét cấp bậc: Bất nhập lưu 】

“Nói cách khác, thực lực trước mắt của mình chỉ là sắp bằng võ giả cấp 1. Xem như hiện tại tham gia thi đại học, đại học trọng điểm danh tiếng cũng có thể thi đậu.”

Khóe miệng của hắn không nhịn được giương lên một chút.

“Còn có ba mươi ngày đâu, có thể có thể…”

...

Sau đó Trần Vũ lại khảo nghiệm sức bật, sự nhanh nhẹn, năng lực chịu đòn, tốc độ phản xạ vân vân và mây mây.

Thực lực tổng thể giống như thành tích vừa khảo nghiệm.

Chỉ bằng vào tố chất thân thể liền có thể đập vêu mồm những thằng học sinh khá giỏi ở lớp mười hai A hai.

Dùng tới khí kình, đều tính là ăn hiếp con nít.

“Cái phóng xạ này thật sự là thứ tốt à…”

Rời đi võ quán, trên đường trở lại cửa hàng thuốc lá, Trần Vũ mặc sức tưởng tượng 30 ngày sau, khi thi đại học thì nên như thế nào đại phát thần uy, nhảy lên bệ cửa sổ phòng ngủ ở tầng hai, xoay

người đi vào.

Nhưng vừa rơi xuống đất, hắn liền mộng bức.

Chỉ thấy trên giường lớn, Kỳ tỷ mặc một bộ áo ngủ được điêu khắc bằng tơ, đang nằm một cách lười biếng, mảnh khảnh tay trái còn đang xóa sơn móng tay cho tay phải.

Trần Vũ: "..."

Hắn hốt hoảng xem xét trái phải, kém chút khóc.

Mẹ nó!

Vào lộn phòng...

"Cậu..." Kỳ tỷ đánh cái ắt xì, hơi ngửa đầu lên, trông có vẻ đầy đặn trắng nõn nà, nói: "Cậu là đến lái máy bay sao?"

Trần Vũ: "..."

【 tâm lý bị tổn thương: Tinh thần +5 】

Kỳ tỷ: "Vậy còn chờ cái gì? Đến a!"

【 tâm lý bị tổn thương: Tinh thần +7 】

Kỳ tỷ: "Chẳng lẽ chị không đẹp sao?"

Trần Vũ: "Tỷ, em vào lộn phòng."

"Vào lộn phòng thì có thể hiểu được." Kỳ tỷ ngồi dậy, nhìn về phía cửa sổ: "Nhưng cậu giải thích một chút, tại sao lại muốn đi vào từ cửa sổ."

"Em... E hèm..." Trần Vũ khống chế mình tỉnh táo: "Sáng sớm em ra ngoài chạy bộ,

sợ vào bằng cửa chính thì sẽ làm phiền đến chị nên liền nghĩ nhảy vào bằng lối cửa sổ."

"Như vậy sao. Cậu cảm thấy chị sẽ tin sao?"

“Em…”

“Chị đương nhiên sẽ tin à.” Kỳ tỷ bỗng nhiên lộ ra một khuôn mặt tươi cười, tiến lên vỗ vỗ bả vai của Trần Vũ: “Nhìn xem dọa đến cậu.”

“Ha.” Trần Vũ cười làm lành: “Hai cái cửa sổ, không có chú ý, liền nhảy sai.”

“Về sau cậu có thể vào bằng cửa chính, phòng của chị cách âm rất tốt.”

“Lần sau nhất định.”

“Vậy cậu ra ngoài đi, lần sau nhắm chuẩn rồi mới nhảy.”

“Tốt!” Trần Vũ giống như trốn rời đi.

Quay đầu, nhìn về phía ngoài cửa sổ, Kỳ tỷ ánh mắt thâm thúy, không biết đang suy nghĩ cái gì…

…

Kiên trì cùng Kỳ tỷ một chỗ ăn xong bữa sáng, Trần Vũ nhanh chóng rửa sạch sẽ bát đũa, liền xuống lầu trông tiệm.

Khoảng mười giờ, Kỳ tỷ mới mặc áo khoác xuống lầu: “Tôi đi tìm trường học cho cậu.”

Trần Vũ: “Vất vả vất vả, chị đi thong thả.”

“Đúng rồi.” Khi đi tới cửa, Kỳ tỷ quay đầu hỏi: “Nếu như hôm nay mấy cái trường trung học cũng không chấp nhận cậu thì làm sao bây giờ? Chẳng lẽ muốn đi tìm ở những thành thị khác sao?”

“Nếu như tất cả đều không nhận… Lại nghĩ biện pháp đi.”

“Được. Ân… Còn có…” Kỳ tỷ nhíu mày: “Tôi làm sao cảm giác… Cậu của ngày hôm nay khác rất nhiều so với hôm qua nhỉ?”

“Chắc là hôm nay em đã rửa mặt…”

“e mm mm… Em trai à, em có chút không đúng nha.” Dứt lời, nàng

nháy mắt mấy cái, liền đẩy cửa ra, chân mang lên giày cao gót rời đi.

Mà Trần Vũ thì ngồi ở sau quầy "Run lẩy bẩy."

"Người phụ nữ thật giống như rất khó lừa gạt..."

Thở dài, hắn móc ra ba ngàn nguyên tiền mặt ném vào rương thu ngân.

Sau đó, từ trong quầy lấy ra ba hộp Cáp Nhĩ Tân thuốc lá.

Thi đại học chỉ còn lại 30 ngày.

Vì có thể tận khả năng tăng lên thực lực, hắn chuẩn bị chơi lớn một chút.

Chỉ thấy Trần Vũ trốn vào góc chết của camera, đem một cái quầy chuyển hết thuốc lá đi, sau đó luồn đầu vào trong tủ, một lần rút ra mười điếu thuốc lá, dùng băng kéo dán chặt, toàn bộ nhét vào bên trong miệng.

"Lạch cạch."

Kèm theo một tiếng giòn vang, ngọn lửa của cái bật lửa dưới sự áp chế nặng nề của không khí từ từ cháy lên.

"Ầm ầm..."

Mười cái thuốc lá bị dẫn đốt.

hai tay Trần Vũ kéo một cái, cửa quầy thủy tinh liền kẹp trên cổ của hắn, bảo đảm không một tí khói thuốc lá nào lọt ra ngoài.

"Mình con mẹ nó chính là một thiên tài."

"Tê..."

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Khí kình +167 】

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Phổi khỏe mạnh +14; thân thể khỏe mạnh +13; thể chất +13; sức miễn dịch +15; răng trắng noãn +2; sinh dục năng lực +2... 】

“Hô…”

“Một ngụm thuốc này phê thật, ngay cả năng lực sinh dục cũng tăng thêm.”

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Khí kình +170 】

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Khí kình +173 】

Chương 35: Thời gian thi đại học đếm ngược (2) Chương 35: Thời gian thi đại học đếm ngược (2)

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Khí kình +178 】

【 nhận ác tính xâm nhập: Phổi khỏe mạnh +16; thân thể kiện… 】

Bởi vì quầy thủy tinh bị đóng kín, khói thuốc tự nhiên không thể bay ra ngoài nên trong cổ họng của Trần Vũ không chỉ có khói hít vào từ thuốc lá, mà những khói thuốc sau khi phun ra cũng đều bay ra bay vào trong phổi của hắn.

Hai vòng, ba vòng, bốn vòng, năm vòng tuần hoàn khói thuốc làm cho khí kình của Trần Vũ tăng một cách chóng mặt.

Đợi đến khi mười điếu thuốc đều hút xong, trong quầy đã là một mảnh trắng xóa, ngay cả đầu của Trần Vũ đều nhìn không rõ.

Nhưng vòng khói không tiêu tán, khí kình của hắn tăng trưởng cũng rất là hung mãnh!

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Khí kình +233 】

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Khí kình +237… 】

“Kít ——— ”

Mấy phút sau, một vị nữ khách hàng đẩy cửa vào, ngó nghiêng nhìn hai phía một vòng: “Ừm? Người đâu?”

Trần Vũ lập tức rút đầu ra hỏi : “Mua cái gì?”

“Mẹ nó!” Nữ khách hàng giật mình kêu lên, nhìn Trần Vũ một chút sau đó lại nhìn về phía quầy thủy tinh đang toát ra nồng đậm sương mù, kinh nghi bất định chạy trốn.

Trần Vũ: “Bệnh thần kinh à.”

Sau đó, hắn lại tiếp tục chui đầu vào…

…

Hai tuần sau.

Sáng sớm.

Giống như ngày thường, Trần Vũ từ quảng trường “Thời Không Môn” bước ra, trực tiếp đi về võ quán.

Giao tiền, đi vào, khảo thí… Một quá trình bình thường, thực lực tổng hợp của Trần Vũ lấy hình thức chữ số hiện lên trên màn hình.

Khí kình:

【111GF/h 】

【 võ giả đẳng cấp: 0.74 】

【 bình xét cấp bậc: Bất nhập lưu 】

Lực lượng (không có khí kình gia trì):

【527□ 】

【 võ giả đẳng cấp: 1. 05 】

【 bình xét cấp bậc: Chủ lưu 】

Bộc phát (không có khí kình gia trì):

【43m/ S 】

【 võ giả đẳng cấp: 1.1 】

【 bình xét cấp bậc: Chủ lưu 】

Phản ứng thần kinh:

【0. 0994 S 】

【 võ giả đẳng cấp: 1. 03 】

【 bình xét cấp bậc: Chủ lưu 】

Bên ngoài, còn có các loại số liệu, cũng không xê xích gì nhiều với trình độ võ giả cấp 1.

Nói đơn giản, trong tình huống không bộc phát khí kình, hắn chỉ dựa vào thể chất liền năm ăn năm thua với phổ thông võ giả cấp 1.

Không thể không thừa nhận, phóng xạ "Tăng thêm" thực lực vẫn là rất nhiều.

Nhưng khi tố chất thân thể tiếp tục tăng cường thì hiệu quả tăng trưởng cũng bắt đầu giảm mạnh.

Hai tuần thời gian trôi qua trong nháy mắt, Trần Vũ dần dần gặp được "Bình cảnh" .

Bên trong dị cảnh, bây giờ cho dù hắn cởi bỏ trang phục phòng hộ, các loại thuộc tính tăng trưởng cũng giới hạn tại hai chữ số.

Cái này thì tương đương với một vị võ giả cấp 1 đang không ngừng bộc phát khí kình chống cự phóng xạ, lượng phóng xạ nhận được tự nhiên cũng có hạn.

Mấy ngày gần đây, Trần Vũ đã bắt đầu cân nhắc xem có cần tiếp tục xâm nhập hay không.

Càng đi sâu vào bên trong thì khả năng gặp phải nguy hiểm càng cao.

Đó là một lựa chọn khó khăn.

Dị cảnh chưa bao giờ là một nơi an toàn…

Phương diện khí kình, tốc độ "Tu luyện" cũng đang chậm dần.

Tăng cường thể chất, khí hải lớn mạnh cũng giảm thêm một chút những "tổn thương" của thuốc lá .

Bây giờ, Trần Vũ hít một hơi Cáp Nhĩ Tân cũng chỉ tăng thêm khoảng 10 điểm khí kình.

Không bao lâu sau, kế sách "Hút thuốc làm giàu" liền sẽ trở thành dĩ vãng.

Trần Vũ đang suy nghĩ những phương pháp "Tu hành" khác…

"Còn 16 ngày là thi đại học, theo kế hoạch thì đột phá cấp 1 vẫn là không có vấn đề gì. Nhưng sau này…"

"Ai."

"Khó a…"

Than thở, Trần Vũ rời đi võ quán, men theo đường đi bộ trở về cửa hàng thuốc lá.

Khoảng cách thi đại học, chỉ còn lại 16 ngày.

Bầu không khí của thành phố Thanh Thành cũng dần dần náo nhiệt.

Hai bên đường phố treo đầy các loại lồng đèn, quảng cáo, hoành phi.

Thỉnh thoảng còn có thể trông thấy cảnh sát vũ trang được trang bị đầy đủ xe bọc thép đang đứng gác ở các giao lộ.

Hàng năm ngày lễ trọng yếu nhất của Trung Quốc trong cao võ thế giới không phải tết xuân mà là ngày thi đại học, ngày bảy tháng bảy.

Điều này chứng minh rằng là toàn bộ dân tộc lại có một nhóm thiên chi kiêu tử ra đời.

Hi vọng sống nhân loại lại tăng thêm một phần…

Ngày thi đại học, bất luận thành phố nào cũng đều là người, mọi người đều đổ xô ra đường.

Quảng trường, quán bar, tiệm cơm… Chỉ cần là nơi có tiếp sóng thi đấu của kỳ thi đại học đều sẽ bị mọi người chen chúc đến xem.

Mà trên sàn thi đấu, một vị trí quan chiến càng về phía trước thì

giá tiền càng cao, thậm chí có thể bị xào lên mười mấy vạn giá trên trời.

Nam, nữ, già, trẻ đều sẽ đắm chìm trong trận "cuồng hoan" chỉ xảy ra mỗi năm một lần này, nhìn Trạng Nguyên sinh ra.

Lúc này khoảng cách thi đại học chỉ còn lại hơn mười ngày, từng nhóm dân chúng hưng phấn dị thường, ngày càng "Xao động". Chỉ khổ cho ngành công an, bọn họ chỉ có thể không ngừng tăng cường cảnh lực.

Bầu không khí lây nhiễm này càng ngày càng tăng, Trần Vũ cũng không tránh khỏi.

Chương 36: Thời gian thi đại học đếm ngược (3) Chương 36: Thời gian thi đại học đếm ngược (3)

Lần này thi đại học, hắn cũng muốn tham dự.

Thậm chí có khả năng đoạt được Trạng Nguyên…

Bởi vậy, cho dù cố gắng khống chế mình tỉnh táo, nhưng mà vừa tưởng tượng đến hình ảnh mình trở thành Trạng Nguyên, được bao vây reo hò của toàn bộ thành phố,

Hắn liền không nhịn được toàn thân phát nhiệt.

...

Trở lại cửa hàng thuốc lá.

Vào bằng cửa chính, lên lầu, phát hiện Kỳ tỷ đã thức dậy chuẩn bị bữa sáng.

“Buổi sáng tốt lành.”

“Ừm. Luyện công buổi sáng kết thúc rồi sao?”

“Kết thúc.”

“Vừa vặn chị cũng vừa nấu cơm xong.” Kỳ tỷ cởi ra tạp dề: ” ăn nhanh lên.”

“Lúc này cũng chưa đến tám giờ mà?” Trần Vũ lấy điện thoại cầm tay ra nhìn thời gian: “Sớm như vậy?”

“Hôm nay chị đã hẹn một đồng học, hắn đang làm việc trong ngành giáo dục, hẳn là có thể giải quyết vấn đề của cậu. Nếu như hắn cũng không làm được, vậy thì chỉ có thể đi thành phố khác nhìn một chút.”

Nghe vậy, Trần Vũ chần chờ một lát: “Nếu như không được thì coi như xong đi.”

“Xong cái gì? Sao có thể cứ như vậy mà xong được?” Kỳ tỷ hất cằm lên: “Tính cách của chị cũng rất bướng bỉnh, càng là không được thì càng phải vượt lên! Chị cũng không tin là không trị được những ngôi trường kia?”

Trần Vũ: “...”

“Ăn cơm, ăn nhanh lên. Chị còn phải đi sớm một chút…”

Ăn mấy ngụm như hổ đói, Kỳ tỷ liền đeo túi xách rời đi.

Bước chân vội vàng.

Trần Vũ cúi đầu, nhìn xem trên bàn ăn còn lại thừa cơm, bẹp bẹp miệng.

Từ góc độ làm người mà nói thì bà chủ chắc chắn là một người tốt.

Tốt đến Trần Vũ loại này da mặt dày đều cảm thấy lúng túng.

Kỳ thật hắn đã có dự định.

Nếu như chuyện này mà Kỳ tỷ không lo được thì đợi đến khi đẳng cấp khí kình của hắn đột phá cấp 1, liền tùy tiện tìm một trường nào đó, chủ động tới cửa, bản thân chào hàng.

Chỉ cần phơi bày một ít thực lực không tin những trường học kia không đặc cách nhận vào…

Ăn cơm chiều, rửa xong bát đĩa.

Trần Vũ xuống lầu mở tiệm.

Sau đó như thường lệ bỏ vào trong rương thu ngân 1000 nguyên tiền, lấy ra một gói Cáp Nhĩ Tân, bắt đầu hôm nay tu hành.

Có đôi khi, hắn cũng cảm thấy mình quả thật rất “Chăm chỉ”.

Loại này đem đầu bỏ vào “Gạt tàn” bên trong hành động, người nào chưa thể nghiệm qua thì thật sẽ không biết có bao nhiêu khó chịu.

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Khí kình +94 】

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Phổi khỏe mạnh +7; thân thể khỏe mạnh +5; thể chất +7; sức miễn dịch +4… 】

“Hút mười điếu cùng một lúc, chỉ còn có thể thêm được chín mươi điểm thôi sao.” Trong quầy, Trần Vũ híp hai mắt, thôn vân thổ vụ.

“Còn có cái gì đồ chơi so thuốc lá càng ‘Hữu hiệu’ à…”

“Ông —— ông —— ông —— ”

Đúng lúc này, điện thoại di động của hắn vang lên.

“Ừm?”

Trần Vũ nhíu mày, lấy điện thoại cầm tay ra để vào trong tủ, bực bội kết nối.

“Ai vậy?”

“Ta là mẹ ngươi.”

“Ta… A, là mẹ hả.”

“Ừm.”

“Chuyện gì a?” Trần Vũ hít sâu một cái , vừa phun vừa nói: “con đang bận học tập nha.”

“Mẹ hiểu.” Trong ống nghe, Trần mẫu do dự: “Mẹ cũng không muốn gọi điện thoại cho con. Nhưng nghĩ nghĩ, chuyện này con cũng hẳn là nên biết, liền gọi cho con.”

“Chuyện gì vậy ạ?”

“Chị của con…” Trần mẫu trầm mặc một lát: “Muốn đính hôn.”

“Walter?”

“Ầm!”

“Soạt…”

Trần Vũ kinh ngạc đột nhiên ngẩng đầu lên, cái ót trực tiếp đụng nát thủy tinh của quầy hàng.

Nhưng hắn lại phảng phất như không có chuyện gì khoanh tay cơ gấp giọng nói: “Mẹ nói cái gì? Chị của con muốn đính hôn?”

“Đúng.”

“Chị của con không phải liền bạn trai đều không có sao? Kiếm đâu ra một người nam? Còn muốn đính hôn?”

“Mẹ cũng trở tay không kịp. Sáng nay khi chị con ra ngoài đi làm không lâu, liền trực tiếp đưa về một người đàn ông rồi nói với mẹ là muốn đính hôn.”

“Chuyện này cũng quá không hợp lý! Chờ con trở về.”

Dứt lời, Trần Vũ tắt điện thoại di động, dọn dẹp hết mảnh vụn thủy tinh trên người, thay quần áo xong, đóng cửa tiệm liền đi ra ngoài. Cũng ở ven đường bắt một chiếc xe taxi.

“Bác tài, đi tiểu khu phồn hoa.”

“Được.”

Tài xế gật gật đầu, chuyển tay lái, đạp chân ga.

“Ông ——— ”

Đuôi xe phun khói, chậm rãi tiến lên.

Trần Vũ: “... Con bà nó, xe này chạy còn chậm hơn tôi!”

Lái xe: “... Vậy cậu xuống chạy bộ đi!”

“Đông!”

Trần Vũ quả quyết xuống xe, đối với lái xe giơ ngón giữa, sau đó giang rộng bước chân liền bắt đầu chạy.

“Mụ nội nó!” Lái xe tức điên lên, đạp mạnh chân ga muốn đuổi theo.

Nhưng đuổi theo một lát sau hắn liền hết giận.

Lái xe: “Thực sự là chạy còn chậm hơn nó à…”

…

Mấy phút sau, Trần Vũ chạy tới tiểu khu phồn hoa, tiến vào khu nhà của mình, lên tầng ba, lễ phép đưa tay gõ cửa.

“Đông đông đông!”

Toàn bộ cửa sổ trong khu nhà đều lung lay.

“Động đất sao?” Phía sau cửa, Trần mẫu nghi ngờ nói.

“Mẹ, là con, mở cửa.”

“Két két —— ”

Cửa mở ra, Trần mẫu trước tiên liền đi nhìn xem tình trạng hư hao của cửa chống trộm: “Con. . . Con gõ xẹp cửa rồi!”

“Nhường một chút, lát nữa con sửa cho mẹ.”

Chương 37: Ta cùng tỷ phu vô cùng vui vẻ (1) Chương 37: Ta cùng tỷ phu vô cùng vui vẻ (1)

Trần Vũ chen vào trong nhà, liền thấy trong phòng khách, một ông chú có râu quai nón đang ngồi bên cạnh chị của mình: Trần Tư Văn.

“Tại sao em lại quay về đây?” Trần Tư Văn kinh ngạc đứng người lên.

Trần Vũ tiến lên, nhìn Trần Tư Văn một chút, sau đó lại quay đầu nhìn về phía ông chú râu quai nón, mở miệng: “Chị, nghe mẹ nói là chị muốn đính hôn với một thằng ngốc?”

Ông chú râu quai nón,: “...”

Trần Tư Văn: “...”

Trần mẫu: “...”

Trong phòng khách yên tĩnh năm giây.

Ông chú có râu quai nón chỉ chỉ mình, yếu ớt nói: “Hắn. . . Hắn đang nói tôi sao?”

“Trần Vũ!” Trần Tư Văn bất mãn: “Em biết nói chuyện không vậy? !”

“A! Là chú à.” Trần Vũ làm bộ giật mình cùng ông chú râu quai nón nắm tay: “Chào chú chào chú, tôi tên Trần Vũ là em trai của Trần Tư Văn, chú gọi tôi Vũ ca là được rồi.”

“Vũ. . . Vũ ca, chào cậu.” Ông chú râu quai nón có chút mơ màng.

“Chào anh rể.” Trần Vũ nhiệt tình nắm tay: “Chị của em từ nhỏ liền đã thiếu tình thương của cha. Nhưng em vừa vào cửa liền phát hiện là anh rất hợp với chị của em! Về sau, em liền đem chị của em giao cho…”

“Trần Vũ !” Trần Tư Văn tiến lên nhéo lỗ tai của Trần Vũ: “Càng ngày càng quá phận! Em có biết nói chuyện hay không? Không nói chuyện thì ngậm miệng lại!”

“Chị không thiếu tình thương của cha thì sao lại có thể tìm một người lớn tuổi như thế… Ai đau đau đau!”

“Anh ấy chỉ là trông già một chút, cũng không lớn hơn chị mấy tuổi!”

“Em biết rồi! Đừng vặn! Đau…”

Trần Tư Văn buông tay ra, quay đầu áy náy cười cười với ông chú râu quai nón: “Thật xin lỗi, em trai của em không hiểu chuyện, em ấy không có ác ý gì đâu.”

Sau đó, nàng vừa nhìn về phía Trần mẫu, oán giận nói: “Mẹ! sao me lại gọi em con trở về làm gì.”

“Mẹ gọi em trở về chính là để kiểm tra dùm chị một mà thôi. Chị đính hôn là chuyện lớn mà, em nhất định phải trình diện.”

Nói, Trần Vũ vuốt vuốt lỗ tai, đối với ông chú râu quai nón nói: “Em từ nhỏ đã nhìn chị của mình ra đời, cùng nhau lớn lên, tình cảm rất sâu. Cho nên đối với việc lựa chọn anh rể tương lai, em chắc là cũng có quyền lên tiếng. Anh nói đúng hay không?”

“Đúng đúng đúng.” ông chú râu quai nón cười ngây ngô: “Hẳn là, phải như vậy…”

Trần Tư Văn: “...”

“Vậy em hỏi anh một chút việc.” Trần Vũ hắng giọng: “Anh có nhà sao?”

“A, bất động sản à.” Ông chú râu quai nón vô ý thức thẳng tắp sống lưng, hơi có tự đắc ngửa đầu: “Không nhiều. Có một bộ biệt thự, cộng thêm mấy căn nhà mặt phố đang cho người ta thuê.”

“...” Trần Vũ như có điều suy nghĩ, quay đầu nhìn Trần Tư Văn một chút, tiếp tục hỏi: “Vậy anh có xe sao?”

“Xe thì tôi có không ít. Hôm nay lái chiếc BMW series 7, liền đậu xe ở dưới lầu.”

“Có tài khoản tiết kiệm sao?”

“Tiền tiết kiệm hiện giờ hẳn là đủ cho tôi và chị của cậu sống thoải mái.”

“Có đẹp trai bằng tôi không?”

Ông chú râu quai nón mộng bức: “Ngạch hả?”

“Rất tiếc nuối.” Trần Vũ tiếc hận lắc đầu: “Cuộc hôn nhân này, tha thứ cho tôi không thể đồng ý.”

“Em đi chết đi!” Trần Tư Văn nộ khí cười, liền cầm lên chiếc gối trên ghế sô pha đập vào đầu Trần Vũ.

“Ầm!”

Trần Vũ thờ ơ: “Em chính là hỏi thăm một chút gia đình điều kiện của ông chú, chị đánh em làm gì?”

“Em đang hỏi những câu đứng đắn sao?”

“Đẹp trai cũng là một loại điều kiện à. Không đẹp trai bằng em làm sao có thể cưới được chị của em?”

Trần Tư Văn: “Ngươi lăn.”

“Vậy được, em không hỏi về ngoại hình nữa, hỏi cái khác một chút.”

Gãi gãi cái cằm, Trần Vũ nhìn về phía râu quai nón đại thúc: “Cùng chú nói về ngoại hình xác thực là làm khó chú. Vậy thì em chỉ hỏi một chút những câu hỏi dễ thôi.”

Ông chú râu quai nón lau mồ hôi: “Hỏi. . . Hỏi đi…”

“Chị của em không thích người râu ria. Chú có để râu quai nón sao?”

Ông chú râu quai nón: “...”

“Rất tiếc nuối.” Trần Vũ tiếc hận lắc đầu: “Vụ hôn nhân này, tha thứ cho tôi không thể đồng… A!”

Trần Tư Văn lần nữa nhéo chặt lỗ tai Trần Vũ: ” Rốt cuộc thì em muốn làm gì? !”

“Giúp chị giữ cửa ải a.”

“Chị không cần, lăn đi học đi!”

Trong khi la hét ầm ĩ, ông chú râu quai nón đứng dậy gãi gãi đầu: “Việc này… Tôi đã nhìn ra được. Tiểu Vũ là không quá thích tôi. Có thể lý giải…”

Trần Vũ lập tức nghiêm túc: “Ông ta bây giờ mới nhìn ra được! Trí thông minh giống như cũng hơi quá thấp đi à nha. Rất tiếc nuối, vụ hôn nhân này, tha thứ tôi…”

Trần Tư Văn: “Ngậm miệng!”

Trần Vũ: “…”

Trần Tư Văn: “Vào đây với chị!”

Nhéo lấy lỗ tai Trần Vũ, Trần Tư Văn đem hắn kéo vào phòng ngủ của mình, đóng cửa, buông tay.

“Trần Vũ, rốt cuộc là em muốn làm gì?”

“Ai…”

Trần Vũ trùng điệp thở dài: “Em muốn làm cái gì, dùng một bài hát liền có thể biểu đạt.”

“Cái gì?” Trần Tư Văn sững sờ.

Chương 38: Ta cùng tỷ phu vô cùng vui vẻ (2) Chương 38: Ta cùng tỷ phu vô cùng vui vẻ (2)

“Ngươi nếu là lấy chồng? , không muốn gả cho người khác? , nhất định phải gả cho…”

“Em dám tiếp tục hát, chị liền xé nát miệng của em.”

“… Dù sao không thể gả cho ông chú đó? .”

“Chị gả cho ai cần em để ý?”

“Chị, hôn nhân, giống như một tòa vây thành. Người bên trong muốn đi ra ngoài, người bên ngoài liền sợ bên trong người ra ngoài, đem tường thành chất cao thêm mấy chục mét! Chị làm sao lại còn có thể nghĩ đi vào trong đâu?”

“Chị sớm tối cũng muốn lấy chồng không phải sao?” Trần Tư Văn mặt không biểu tình: “Cũng không thể độc thân cả một đời?”

“Cái này em biết, nhưng em không hi vọng chị lựa chọn hôn nhân có mục đích.”

“Có ý tứ gì?”

Sắc mặt Trần Vũ chậm rãi khôi phục đứng đắn, trầm giọng nói: “Em chỉ hỏi chị một câu, chị đính hôn với ông chú ngoài kia là bởi vì thích hay là vì cái khác?”

Nghe vậy, Trần Tư Văn trầm mặc.

Trần Vũ: “Phi! Em đều không có ý tứ nói toạc, chị chính là thèm tiền của ông chú! Chị thấp hèn!”

Trần Tư Văn: “…”

“Phi! Chị chính là thèm tiền của hắn! Chị thấp hèn!”

Trần Tư Văn: “…”

Trầm mặc một lát, nàng quay người lục lọi bên trong phòng của mình.

Trần Vũ: “Chị đang tìm cái gì?”

Trần Tư Văn: “Chị tìm đao.”

Trần Vũ: “Phòng bếp đó.”

Trần Tư Văn: “Tạ ơn.”

“Mẹ nó! Chị thật sự đi lấy à…” Trần Vũ vội vàng ôm lấy Trần Tư Văn, dùng thuần thục vuốt mèo thủ pháp vuốt tóc của nàng: “Bình tĩnh một chút, đừng…”

“Lăn, đi học đi. Chuyện của chị không cần em quan tâm.”

“Chị ăn ngay nói thật đi!” Buông tay, Trần Vũ nghiêm túc nói: “Chị có phải hay không muốn làm hộ đệ cuồng ma?”

“... Em đừng tự mình đa tình. Chị tìm người có tiền, ngày tháng sau này trôi qua cũng dễ chịu một ít.”

“Sống chung với một người mà mình không thích, dù có tiền nữa thì chị sẽ thoải mái được sao?”

“Em làm sao biết chị không thích anh ta.”

“Chị không phải thích người giống như em sao?”

“Chị đi phòng bếp cầm đao trước rồi chúng ta mới nói chuyện tiếp.”

“Đừng, hãy nghe em nói hết đã.” Tiếng nói Trần Vũ hơi ngừng lại, trong đầu đang tìm từ, mở miệng: “Chị là chị của em, em biết chị muốn giúp em. Nhưng mà không thể hi sinh nhân sinh đại sự của chị, loại này trợ giúp giá quá lớn. Điều này làm cho em có cảm giác tội lỗi… Chị không nên quá ‘Tự tư’ .”

“...” Nghe vậy, Trần Tư Văn ánh mắt tới lui, hình như có chút xuất thần.

“Mỗi người đều có cuộc đời của mình, em cũng chưa từng cảm thấy mình so với người khác chênh lệch. Lại nhiều Tăng Khí đan, cũng không bằng chị nói một câu ‘Chị tin tưởng em’ ấm áp.”

“…” Trần Tư Văn y nguyên không nói.

“Cho nên, em nghiêm túc hỏi chị, chị cũng phải trả lời thật lòng. Chị thích ông chú râu ria kia sao? Nếu như thích, em khẳng định chân thành chúc phúc cho chị. Nếu như không thích, liền để ông ta xéo đi.”

“… Tiểu Vũ, em vẫn còn là học sinh, có rất nhiều thứ cũng đều không hiểu. Trong xã hội này, cuộc sống của người bình thường rất khó khăn. Một ít ‘Trao đổi’ ngầm so với cái gọi là tình cảm trọng yếu hơn nhiều. Thi đại học không còn mấy ngày nữa, em rất cần tiền, trong nhà rất cần tiền, chị… Cũng cần.”

“OK, có câu nói này của thì em đã hiểu.” Trần Vũ nhẹ nhàng thở ra: “Tiền tính là cái gì chứ, về sau em muốn kiếm bao nhiêu liền có thể kiếm bao nhiêu. Đã chị không thích ông ta, vậy em liền giúp chị từ chối.”

Dứt lời, hắn liền rời đi phòng ngủ, đi về phía ông chú có râu quai nón.

Trần Tư Văn sững sờ, vội vàng đuổi kịp: “Trần Vũ! Em muốn làm gì?”

“Anh rể!” Trần Vũ không để ý tới sau lưng đang bị kéo, trực tiếp đối ông chú có râu quai nón khom người chào: “em sai rồi, tha thứ cho em vừa rồi không hiểu chuyện.”

Trần Tư Văn: “?”

Ông chú có râu quai nón: “?”

“Vừa rồi em đã nói chuyện cùng với chị, chị nói anh có rất nhiều ưu điểm, để em biết cái gọi là người không thể xem bề ngoài. Cuộn hôn sự này của hai người, em đồng ý!”

Trần Tư Văn: “…”

Ông chú có râu quai nón cũng là mơ màng hồi lâu, liền mới vội vàng đứng lên: “Khách khí, xin cái gì lỗi, về sau đều là người một nhà.”

“Đúng đúng đúng, người một nhà.” Trần Vũ cười gật đầu, lập tức nhìn về phía Trần mẫu: “Mẹ cũng đồng ý phải không?”

Trần mẫu: “Ta…”

Trần Vũ xen vào: “Mẹ em cũng đồng ý, nhà này em quyết định. Chúng ta thương lượng một chút ngày đính hôn, khi nào thì hai bên gia trưởng gặp mặt một lần?”

“Ách… Được, cái này để một lát nữa anh và chị của em sắp xếp.”

“Vậy thì tốt, em cũng không nhúng tay vào, dù sao tiệc đính hôn nhất định phải gọi em. Em còn có lớp, đi trước.” Trần Vũ giả bộ rời đi.

Ông chú có râu quai nón lập tức khách sáo: “Để anh đưa ngươi đi?”

Trần Vũ: “Được a.”

Ông chú có râu quai nón: “…”

Trần Vũ: “Vậy còn chờ gì? Em còn chưa ngồi qua BMW đâu.”

“Vậy. . . vậy đi thôi, anh đưa em.” Ông chú có râu quai nón lúng túng xoa xoa tay, móc ra chìa khóa xe, bị ép cùng xuống lầu với Trần Vũ.

Chương 39: Ta cùng tỷ phu vô cùng vui vẻ (3) Chương 39: Ta cùng tỷ phu vô cùng vui vẻ (3)

“Chị, vậy em đi trước đây.” Trước khi đóng cửa, Trần Vũ đối Trần Tư Văn nháy nháy mắt.

Trần Tư Văn: “... Ọe, buồn nôn…”

“Đông.”

Theo tiếng đóng cửa, Trần Vũ cùng ông chú có râu quai nón đi.

Trần mẫu còn không có kịp phản ứng: “Cái này. . . Việc này làm sao rồi? Con thật muốn đính hôn?”

“Có em con chen vào, có thể đính hôn được mới là lạ!” Trần Tư Văn che đầu.

...

Xuống lầu, ngồi lên tinh xảo BMW, Trần Vũ giống như là chưa thấy qua việc đời sờ tới sờ lui.

” Cao cấp! Chậc chậc, thượng lưu…”

“Thích không ?” Ông chú có râu quai nón đeo lên dây an toàn, cười hỏi.

“Thích.”

“Vậy thì chờ sau khi anh và chị em kết hôn, anh đưa cho em một chiếc.”

“Vậy thì tốt quá.” Trần Vũ bất động thanh sắc hít mũi một cái, lập tức cười lạnh.

Bởi vì nửa tháng này ở trong dị cảnh ” tu luyện phóng xạ “, khứu giác của hắn bây giờ viễn siêu thường nhân.

Mặc dù trong xe dọn dẹp rất sạch sẽ, nhưng hắn vừa lên xe, vẫn là ngửi được rất nhiều mùi nước hoa.

Thấp kém, thanh đạm, đắt đỏ…

Hiển nhiên là chiếc xe này chở không ít tiểu cô nương.

Trần Vũ khinh thường bĩu môi.

Cuộc sống của người có tiền… Cũng thực không tồi.

Hắn cũng muốn…

“Tiểu Vũ, em học trường nào?” Ông chú có râu quai nón vẫn là một mặt thật thà, hoàn toàn không biết Trần Vũ oán thầm.

“Anh rể, nếu không để cho em lái đi?”

“Em biết lái xe?”

“Lái xe ai mà không biết a!”

“Vậy được, em lái đi.”

Hai người đổi vị trí, Trần Vũ thắt dây an toàn: “Nếu nói về xe, em còn thực sự liền không phục ai. QQ Group, Wechat bầy, Post Bar, diễn đàn, Microblogging, nơi nào có em, nơi đó liền có vết xe của em…”

Ông chú có râu quai nón: “? ?”

“Giống như cái gì BLK-470, IDBD-986, RKI-603… Dù sao biển số xe của Thâm Điền Vĩnh Mỹ em đều thuộc như là lòng bàn tay. Đúng, nước lai lệ trọng khẩu vị toàn bộ series em cũng thích xem, biển số xe đọc ngược như…” (không hiểu nó nói cái gì nên không dịch được)

“Chờ. . . Chờ một chút!” Ông chú có râu quai nón luống cuống: “Vậy em nói biết lái xe là lái xe này đó sao?”

“Chứ còn có thể là cái gì xe?” Trần Vũ kinh ngạc nhìn đối phương một chút, hộp số, đạp xuống chân ga.

“Chờ một chút! Vẫn là đổi. . . Để anh tới lái đi…”

“Không có việc gì, xe này em cũng biết lái.”

“Ông!”

Vừa dứt lời, thân xe liền lao đi thật xa.

“Hoắc!” Trần Vũ kinh ngạc: “Tính năng rất không tệ a.”

Ông chú có râu quai nón: “...”

“Đúng rồi.” Trần Vũ một bên tăng tốc một bên quay đầu hỏi: “Anh quen chị của em bao lâu rồi?”

“Em lái chậm một chút…”

“Đã rất chậm. Nói đi, rốt cuộc là quen chị của em bao lâu?”

“Vừa quen hôm qua.” Ông chú có râu quai nón thắt chặt dây an toàn, tay phải nắm chặt chuôi nắm: “Em lái chậm thêm chút nữa đi…”

” Vừa quen hôm qua, hôm nay liền mẹ nó muốn chuẩn bị đính hôn?”

“A… Anh theo đuổi cô ấy hơn một năm rồi, chỉ là hôm qua nàng mới đồng ý thôi.”

“Anh thích điểm gì ở chị em?”

“Nàng xinh đẹp.”

Trần Vũ: “...”

“Cái kia… Ngoại trừ xinh đẹp, tính cách cũng rất tốt. Em có thể hay không lái chậm một chút, anh có chút muốn ói.”

“Chi chi chi —— ”

Trần Vũ trực tiếp đạp phanh.

Thân xe đột ngột ngừng lại.

Nếu như không phải dây an toàn, râu quai nón kém chút liền đâm vào trên kính chắn gió.

“Em làm gì vậy?”

“Đến.”

Nghe vậy, ông chú có râu quai nón tả hữu quan sát: “Nơi này không phải trường học à.”

“Cùng anh rể đi ra, khẳng định phải hảo hảo chơi đùa a, đi học cái gì.”

Nói, Trần Vũ buông ra dây an toàn, xuống xe, chỉ vào bên trái trang trí xa hoa đại môn: “Vào trong vui đùa một chút.”

“... Túc Dục Thành? !” Râu quai nón kinh hãi.

“Đúng, Túc Dục Thành. Anh rể trả tiền không có vấn đề à?”

“Tiền không phải là vấn đề, Vấn đề… Là…” Nhìn xem bên trên biển hiệu tỏa sáng lập loè túc dục hai chữ, ông chú râu quai nón do dự: “Đi chỗ này chơi có phải hay không không tốt lắm?”

“Chỉ là mát xa chân, có cái gì không tốt?” Trần Vũ đi đến bên cửa ghế phụ lái, không nói lời nào liền đem râu quai nón kéo xuống: “Trước kia muốn đi, nhưng quá đắt. Anh là người giàu có, vừa vặn mang thằng em đi mở mang tầm mắt, thấy chút việc đời.”

“Thế nhưng là…”

“Là đàn ông thì thống khoái một chút!”

Đóng kỹ cửa xe, Trần Vũ liền dẫn ông chú râu quai nón tiến vào Túc Dục Thành. Ở kiếp trước, bởi vì công việc nguyên nhân, hắn là thường xuyên đi đến những nơi này.

“Hoan nghênh quang lâm.” Phía sau cửa tả hữu đều trải thảm đỏ, hơn mười vị mỹ nữ mặc sườn xám cúi đầu chỉnh tề.

“Hoan nghênh quang lâm ngu nhạc thành của Lâm Thanh Thủy.” Nam nhân giống như quản lý mặc âu phục đi tới, đối râu quai nón

cung kính nói: “Tiên sinh đi mấy người ạ? Muốn chơi cái gì?”

Râu quai nón: “Ta…”

Trần Vũ nói tiếp: “Đi trước lầu ba quẩy vài bài nhạc thiếu nhi, sau đó lại đi xoa bóp từ A đến Z, cuối cùng là ăn chút cơm. Chỉ có hai người.”

Chương 40: Ta cùng tỷ phu vô cùng vui vẻ (4) Chương 40: Ta cùng tỷ phu vô cùng vui vẻ (4)

“Được rồi.” Quản lý lập tức đem trọng tâm phục vụ chuyển dời đến trên người Trần Vũ: “Tiên sinh ngài xưng hô như thế nào? Là hội viên của ngu nhạc thành chúng tôi sao?”

“Gọi tôi Vũ ca là được.” Trần Vũ một bên đi vào trong, một bên khoát tay: “Tìm một ít em xinh tươi tới. Thời gian này có cô gái nào tốt đều cho lên đi, đừng cất giấu.”

“Minh bạch! Vũ ca yên tâm.” Quản lý cười càng vui vẻ hơn, hấp tấp giúp ấn thang máy: “Hai anh có yêu cầu gì về rượu không?”

“Đừng có lấy những chai rượu đỏ mấy năm loè loẹt kia. Nghe nói hầm rượu dưới mặt đất tầng hai của các anh có một chút đặc cung, lấy ra mấy bình. A đúng, món Bạch Ngọc Hải Tham của các anh rất không tệ, làm hai bàn, thêm một mâm đựng trái cây cùng một chỗ đưa vào trong phòng.”

“Vâng!”

“Vẫn là bốn bàn đi, mấy em gái cũng chưa ăn đồ đúng không.”

“Minh bạch! Tôi đi dặn dò nhà bếp.”

Thang máy đi đến tầng ba, quản lý dẫn bọn người Trần Vũ tới một phòng xa hoa, liền đi ra ngoài triệu tập nhân viên.

Trần Vũ giống như rất quen ngồi trên ghế sa lon, vặn ra một bình cocktail cấp cao, rót hai chén: “Anh rể, nếm thử cái này, uống rất ngon, có vị hoa quả.”

“Em…” Râu quai nón chần chờ tiếp nhận chén rượu: “Em thường xuyên đến nơi này sao?”

“Không có.” Trần Vũ khẽ nhấp một ngụm, nuốt xuống: “Em lần đầu tiên tới.”

‘Tin người mới là lạ!’

Râu quai nón mặt đen lại.

“Ngồi đi, đừng khách khí.”

“Được…”

“Các em gái thì phải chờ một lát mới đến, chúng ta đừng có gấp, tâm sự một chút.” Trần Vũ nắm một cái hoa quả khô, vừa ăn vừa hỏi: “Anh như thế nào quen biết chị của em?”

“Chị em làm việc trong nhà máy của anh.”

“Nha! Nguyên lai anh là ông chủ của chị em à! Thì ra là thế. A? Em nhớ được ông chủ của nhà máy là một ông già mà?”

“Đó là cha anh…”

“Tảo đắc tử nội*.” Gật gật đầu, Trần Vũ chỉ vào cocktail: “Làm sao không uống đâu?” (*ý là con cháu trong nhà được lợi từ việc làm của ông cha . Chắc là thế , ta đoán đấy.)

“Anh còn phải lái xe.”

“Lái cái gì xe, chúng ta phải chơi một chút. Ban đêm tìm xe ôm mà về.”

“Cái này không tốt…”

“Anh rể, nghe Vũ ca, không có gì không được!” Trần Vũ vỗ vỗ râu quai nón bả vai: “Em không phải là sắp đi thi đại học sao? Đến buông lỏng một chút. Anh rể ngươi muốn kết hôn, về sau muốn chơi cũng không tiện lắm. Lại nói, chúng ta chỉ hát một chút, mát xa chân, cũng không làm ‘Chuyện ấy’, liền rất khó chịu.”

Ông chú có râu quai nón: “…”

Khi đang nói chuyện, quản lý đã dẫn một đám xinh đẹp muội tử đi vào.

“Vị này là Vũ ca.” Quản lý giới thiệu nói.

“Chào Vũ ca.” Các muội tử dịu dàng cúi đầu, thanh âm dễ nghe.

“Vị này là…” Quản lý lại nhìn về phía ông chú có râu quai nón.

Trần Vũ cao giọng: “Gọi anh rể.”

Các muội tử trăm miệng một lời: “Chào anh rể.”

Râu quai nón: “...”

“Đều đứng ngay ngắn, để hai vị ca ca nhìn xem.”

Các muội tử quen thuộc đứng thành một hàng. Tại ánh đèn trong phòng chiếu xuống, mỗi một đôi mắt đều ngập nước câu người.

Trần Vũ uống một miệng cocktail, tựa lưng trên ghế sa lon quét một vòng, đưa tay chỉ trỏ: “Ngươi, ngươi, ngươi, ngươi, còn có nàng.”

Quản lý gật đầu: “Còn lại tất cả đi xuống đi.”

“Không phải.” Trần Vũ khoát tay: “Tôi mới chỉ mấy người thì đi xuống đi, còn lại đều tới.”

“A nha.” Quản lý lấy lại tinh thần: “Được rồi. Mấy người các em xuống dưới…”

“Anh rể, thẻ của anh đâu?” Trần Vũ quay đầu nhìn về phía râu quai nón.

“Ở chỗ này. . .”

“Được.” Nhận lấy thẻ tín dụng, Trần Vũ rất quen thuộc đưa cho quản lý: “Mang rượu cùng mâm đựng trái cây tất cả lên.”

“Vâng, Vũ ca ngài chậm rãi chơi.” Quản lý thầm khen Trần Vũ hiểu quy củ, sau đó cầm thẻ cung kính rút lui.

“Này các em.” Trần Vũ cầm lấy Microphone: “Ca hát không tốt không muốn hát, biết khiêu vũ thì chọn bài sớm một chút. Ai cũng đừng bấm điện thoại. Khẳng định cho đủ tiền boa.”

“Tạ ơn Vũ ca.”

“Còn cám ơn cái gì? Mau tới đây a.”

Xinh đẹp các muội tử lập tức chen chúc mà tới, ngồi vây quanh trên ghế sô pha.

Tiếng âm nhạc vang lên.

Trong phòng bầu không khí chậm rãi nhiệt liệt.

Trần Vũ tay trái một em sexy, tay phải một em chân dài, trong tiếng nhạc “Ù ù”, đối ông chú có râu quai nón hô: “Tỷ phu, buông lỏng a! Thích em nào thì tự mình chọn. Anh phải biết chủ động hiểu chưa? Có phải hay không có em ở đây, anh không dám quẩy à?”

“...” Thở dài, ông chú có râu quai nón đưa tay tìm mấy cái thuận mắt.

“Anh rể của anh có chút thẹn thùng, các em muốn phục vụ nhiều một chút hiểu không? Phục vụ tốt tiền boa gấp đôi.”

“Vâng Vũ ca.”

“Vũ ca anh yên tâm, chúng em là chuyên nghiệp.”

“Râu của anh rất gợi cảm a…”

Nhìn thấy ông chú râu quai nón bị muội tử che mất, Trần Vũ mười phần hài lòng, cũng tự chụp một bức…

Thời gian trôi qua theo tiếng nhạc vang lên của các bài.

Chương 41: Tâm sự giải quyết xong (1)
Chương 41: Tâm sự giải quyết xong (1)

Nâng ly cạn chén, vài chén rượu vào bụng, ông chú râu quai nón cũng thả lỏng, trái ôm phải ấp, cầm Microphone không rời tay, hào hứng cực cao.

【 hút vào cồn: Thanh tỉnh +5; khỏe mạnh +2 】

【 hút vào cồn: Thanh tỉnh +4; lâm thời tư duy logic +18 】

Một bên, Trần Vũ đã đẩy ra tất cả em gái, ngồi tại nơi hẻo lánh, yên lặng uống rượu.

Nhưng mà Trần Vũ đang bị 【 nguyền rủa 】, làm sao uống cũng không có men say.

“Vũ ca, anh không vui sao?” Một em gái dựa vào bên người, kéo lấy cánh tay của Trần Vũ cọ qua cọ lại.

“Hát thật khó nghe.” Trần Vũ uống cho hết một chén rượu, phát sầu: “Anh sắp chịu không nổi nữa rồi.”

“Nếu không…” Muội tử nháy mắt mấy cái: “Chúng ta đi phòng khác? Chơi một chút? ~ ”

“An toàn sao?”

“Anh yên tâm.”

“Vậy được.” Gật gật đầu, Trần Vũ đứng dậy, kéo em đi đến bên cạnh ông chú râu quai nón, lớn tiếng nói: “Anh rể, hai tụi em đi phòng kế bên, anh hiểu không.”

Râu quai nón giơ lên một chén rượu, một mặt cười xấu xa: “Hiểu. Đi thôi, các em còn lại liền đều là của anh.”

“OK.”

Đi ra ngoài, Trần Vũ lấy điện thoại di động ra, giơ cao tự chụp:

“Em lại gần một chút.”

“Như vậy ạ?”

“Gần chút nữa, thân mật một chút.”

“Như vậy được chứ?”

“Rất tốt.”

“Răng rắc ——— ”

Chụp xong một tấm, Trần Vũ đem hai tấm ảnh chụp trực tiếp phát bằng hữu vòng.

【 hôm nay anh rể mang mình đi tìm chơi gái, mình cùng anh rể chơi siêu high luôn! 】

...

Phát xong group chat, Trần Vũ đẩy ra “Công cụ người”, xoay người rời đi.

“Vũ. . . Vũ ca, anh muốn đi đâu?” em gái đều choáng váng.

“Về nhà.” Trần Vũ khoát khoát tay, phát huy bản năng của một người đàn ông, khuyên kỹ hoàn lương: “Về sau đừng đi làm ở những nơi như thế này nữa, không tốt đâu.”

Muội tử: “...”

Trần Vũ: “Gặp lại.”

Muội tử: “... Không lẽ là anh đã làm xong việc rồi sao?”

Trần Vũ: “Đánh rắm! Có tin hay không ta khiếu nại ngươi?”

Muội tử: “...”

Thế là, tại dưới ánh mắt u oán của mỹ nữ, Trần Vũ đi vào thang máy, rời đi Túc Dục Thành.

Vừa ra cửa, điện thoại di động của hắn liền vang lên.

Trần Vũ xem xét, là chị của hắn Trần Tư Văn.

Kết nối.

“Uy?”

“Trần Vũ! Em không được đụng vào cô gái kia có nghe hay không! !”

“Không sao cả, anh rể của em nói rồi, các nàng rất sạch sẽ, biết nhiều kỹ năng lắm.”

“Em muốn chết có phải hay không!” Trong ống nghe, Trần Tư Văn giống như sư tử hà đông rống: ” Ra ngoài nhanh lên!”

“Anh rể của em còn ở bên trong đâu…”

“Chị cùng hắn chia tay! Chia tay được rồi phải không? ! Em toại nguyện chưa !”

“Chia tay? Tại sao lại chia tay đâu? Những người phụ nữ như chị đối với tình cảm rất để tâm mà…”

“Trần Vũ , chờ em về nhà, xem chị như thế nào thu thập em.”

“Tốt a, mặc dù rất đáng tiếc, nhưng chúc chị chia tay vui vẻ.”

Dứt lời, Trần Vũ liền cúp điện thoại, một mặt thoải mái, thậm chí ngâm nga tiểu khúc: “Ngươi nếu lấy chồng? không muốn gả cho người khác…”

Hướng phía cửa hàng thuốc lá phương hướng đi mấy phút, hắn vỗ đầu một cái, đột nhiên nghĩ đến trước đó mình đụng nát tủ thủy tinh, lập tức thay đổi đường đi, đi về cửa hàng ngũ kim.

Tìm trong cửa hàng được thích hợp thủy tinh, lúc này mới trở về cửa hàng thuốc lá.

Nhưng khi đến trước cửa tiệm lại nhìn thấy “đang mở cửa” bảng hiệu. Trần Vũ lập tức giật mình, vội vàng chạy vào trong tiệm, chỉ thấy Kỳ tỷ đã trở về đang ngồi trên ghế của mình.

Đang thảnh thơi hút thuốc.

“Kỳ… Kỳ tỷ, hôm nay làm sao về sớm như vậy?”

“Cậu đi đâu?” Kỳ tỷ khẽ nhả mây mù: “Không cần coi cửa hàng sao.”

“A.” Trần Vũ phản ứng cực nhanh, giơ lên trong tay túi đựng thủy tinh: “Vừa rồi đang sắp xếp thuốc lá, không cẩn thận làm vỡ ngăn tủ. Liền chạy ra ngoài mua thủy tinh về đổi.”

“Như vậy à.” Kỳ tỷ gật gật đầu: “Miếng thủy tinh chị đã dọn dẹp sạch sẽ , đợi lát nữa rồi đổi. Nói với cậu chút chuyện.”

Đem túi đựng thủy tinh thận trọng dựa vào vách tường, Trần Vũ đi lên trước, hơi lúng túng xoa xoa tay: “Chuyện gì?”

“Chuyện tốt.”

“Đi học?”

“Đúng.” Kỳ tỷ lộ ra tươi cười đắc ý: ” Vấn đề đi học của cậu đã được giải quyết.”

“Ngưu bức! Quá ngưu bức!” Trần Vũ điên cuồng vuốt mông ngựa: “Việc này cho dù là thị trưởng thành phố cũng không dễ làm, Kỳ tỷ không tầm thường à! Đến, em đấm bóp cho chị một chút…”

“Đừng làm những thứ vô dụng kia, cũng không phải là cái gì tốt trường học. Thất Trung.”

“Chỉ cần có thể thi đại học, Thất trung đến thập trung đều không sao cả.”

“Nhưng Thất Trung có một điều kiện.”

“Đưa tiền?”

“Không phải tiền. Tiền phương diện này không cần cậu quan tâm.” Kỳ tỷ lắc đầu: ” Phòng giáo dục Thất Trung nói bọn họ đang tại tập huấn thi đại học, tùy tiện thêm cậu vào sẽ ảnh hưởng đến hiệu suất chuẩn bị kiểm tra của họ.”

“Cho nên để cho em rời trường?”

“Đúng. Cậu chỉ có thể tu luyện ở nhà, chờ đến khi thi đại học lại đi Thất Trung báo danh.”

Chương 42: Tâm sự giải quyết xong (2)
Chương 42: Tâm sự giải quyết xong (2)

“Cái này mẹ nó chính là ta muốn a!” Trần Vũ kinh hỉ: “Kỳ tỷ, ngài rất lợi hại! em thật sự phải thật tốt mà cảm tạ cảm tạ ngài.”

“Cậu muốn làm sao cám ơn chị?”

“Nếu không… em lấy thân báo đáp đi.”

Kỳ tỷ: “... Được, chị đi tắm trước.”

Trần Vũ: “? ? ?”

“Nếu không cùng nhau tắm đi, bồn tắm của chị rất lớn.”

“Chờ. . . Chờ chút nữa Kỳ tỷ, việc này không tốt lắm đâu?”

“Không phải cậu nói lấy thân báo đáp sao? Làm gì? Chê chị già?” Kỳ tỷ nhíu mày: “Chị nghe nói là thanh niên nghiêm túc các cậu vẫn luôn thích lái máy bay không phải sao?”

Trần Vũ: “...”

...

Ngày đó, đêm.

Trần Vũ bóp tắt điếu thuốc lá cuối cùng trong miệng, lấy điện thoại di động ra nhìn thời gian.

Mười giờ rưỡi tối.

Xuống giường, hắn rón rén đi tới cửa trước, nghiêng tai lắng nghe một chút.

Thính giác nhạy bén giúp Trần Vũ có thể nghe được rõ ràng tiếng hít thở bên phòng Kỳ tỷ.

“Ngủ thiếp đi.”

“Có thể hành động.”

Mặc áo khoác, đeo lên khẩu trang, Trần Vũ nhẹ nhàng đẩy ra cửa sổ, linh hoạt xoay người nhảy xuống lầu, chạy về phía quảng trường “Thời Không Môn”.

Vấn đề đi học được giải quyết, Trần Vũ xem như buông ra một cọc tâm sự.

Nhưng phương diện “Tu hành” lại không khỏi bị ảnh hưởng.

Bởi vì ban ngày Kỳ tỷ không ra ngoài, hắn tự nhiên không thể hút thuốc lá điên cuồng giống như trước.

Chỉ có thể thừa dịp giờ tan làm, ở trong phòng vụng trộm hút.

Cũng may trước mắt đã hơn cấp 0.7, còn lại nửa tháng thời gian, đủ để tấn thăng võ giả cấp 1.

Đương nhiên, còn có thể tại bên trong dị cảnh tiếp tục hút…

“Ông —— ông —— ”

Khi Trần Vũ sắp tới quảng trường thì bỗng nhiên điện thoại chấn động.

Dừng bước lại, Trần Vũ lấy điện thoại di động ra xem xét.

Vẫn là Trần Tư Văn đánh tới.

“Uy?” Trần Vũ kết nối, đặt di động ở bên tai: “Muộn như vậy còn gọi điện thoại làm gì?”

“Chị cùng người ấy chính thức chia tay.”

“Nha. Chúc mừng chúc mừng.”

“Người ấy nói đã bị chúng ta lừa nên rất tức giận. Chị chắc là không thể làm ở nhà máy được nữa.”

“Vậy liền từ chức chứ sao.” Trần Vũ tùy tiện: “Ở nhà đợi, mỗi ngày xem phim, không tốt hơn đi làm sao.”

“Chị không làm việc thì em nuôi chị sao.”

“Em nuôi dưỡng chị a.”

“Bây giờ chị còn đang nuôi em đó!”

“Không phải liền là tiền nha, rất nhanh liền có.” Trần Vũ ngáp một cái.

Hắn cũng không nói mạnh miệng.

Thi được Trạng Nguyên, là có thể có được tiền thưởng của trường học và bộ giáo dục.

Nếu như cộng thêm số tiền mà đại học danh tiếng cho để “Cướp người”, coi như tam trọng tiền thưởng.

Số tiền này, đủ để một gia đình bình thường tiêu vài chục năm.

“Đừng ba hoa.” Trần Tư Văn bất mãn: “Bây giờ suy nghĩ một chút chị nên làm cái gì.”

“Từ chức. Nếu như ông ta ngăn cản chị, chị liền nói cho em. Em sẽ cho ông ta biết cái gì gọi là lừa gạt chân chính.”

“chị chủ động từ chức, tiền đền bù trong hai năm liền cầm không được.”

“Từ bỏ chứ sao.”

“Trần Vũ! Em còn như vậy thì chị sẽ tức giận đó.”

“Được được được…” Trần Vũ bực bội gãi gãi sau gáy: “Chị muốn cho nhà máy chủ động đuổi việc đúng không?”

“Đúng.”

“Cái này dễ thôi.” Trần Vũ hắng giọng một cái: “Lãnh đạo gắp thức ăn thì ngươi chuyển bàn, lãnh đạo nâng chén thì ngươi uống trước. Lãnh đạo cầm mic thì ngươi cắt ca, lãnh đạo mở cửa thì ngươi lên xe.”

Trần Tư Văn: “…”

Trần Vũ: “Lãnh đạo họp ngươi ăn uống, lãnh đạo nói chuyện ngươi tán gẫu. Lãnh đạo nàng dâu tìm người sờ, lãnh đạo mướn phòng báo cảnh bắt.”

Trần Tư Văn: “...”

Trần Vũ: “Cứ làm giống như những gì mà em vừa nói, nếu không được nữa thì chị lại khóc lóc om sòm.”

Trần Tư Văn: “Gặp lại.”

“Bĩu ——— ”

Trần Vũ: “Skr～ ”

...

Cất kỹ điện thoại, Trần Vũ tiếp tục chạy hai phút, liền tới đến “Thời Không Môn” quảng trường.

Khi chính phủ Thanh Thành nghiên cứu ra trang phục phòng hộ kiểu mới, võ giả tới đây “Thám hiểm” dần dần tăng nhiều.

Nhưng còn xa còn lâu mới được xưng là náo nhiệt.

So với truyền tống môn khác còn kém rất xa…

Tiến vào đại sảnh, Trần Vũ xe nhẹ đường quen thuê một bộ trang phục phòng hộ kiểu mới, thay xong quần áo về sau, xuôi theo trên bậc thang tầng hai, cũng không phiền hà, trực tiếp nhảy vào trong khe thời không.

Hoảng hốt một lát về sau, hắn mở ra hai mắt. Tả hữu quét một vòng, phát hiện võ giả hôm nay nhiều hơn hôm qua.

【 nhận trí mạng phóng xạ: Thể chất +1; khỏe mạnh +1; sức miễn dịch +1… 】

【 nhận trí mạng phóng xạ: Cơ tim công năng +1; chất tóc +2… 】

“Hiệu quả thật kém…”

Thể nghiệm qua tăng vọt ba chữ số, tốc độ tăng của vị trí hiện tại để Trần Vũ phi thường khó chịu.

Cho nên, đêm nay hắn chuẩn bị đi phượt một chút.

Tiếp cận càng sâu hơn phúc xạ nguyên!

“Hi vọng không nên xuất hiện cái gì kỳ kỳ quái quái sinh vật…”

Sửa sang lại trang phục phòng hộ, Trần Vũ quẹo vào cửa kim loại thứ hai phía bên phải, dựa vào tuyến đường trong trí nhớ mà tiến lên.

Đi không bao xa, liền gặp người quen.

Chương 43: Bắt đầu thi đại học Chương 43: Bắt đầu thi đại học

Đó là một tiểu đội võ giả, khi Trần Vũ tiến vào dị cảnh lần thứ nhất thì họ đã đưa máy đo nồng độ phóng xạ cho hắn.

“Cậu mỗi ngày đều đến, không lo lắng tích lũy quá lượng phóng xạ sao?” Trong tiểu đội, nữ tính duy nhất đi lên trước hỏi.

“Không có việc gì, cùng lắm thì chết nha.” Trần Vũ nói sang chuyện khác: “Hôm nay các ngươi thu hoạch thế nào?”

“Thu hoạch gì cũng không có.” Tiểu đội trưởng bĩu môi: “Cái chỗ chết tiệt này, là tôi gặp được dị cảnh bên trong kém nhất. Một cộng lông đáng tiền đều không nhìn thấy.”

“Chúng ta chuẩn bị đi.” Nữ nhân thở dài: “Tìm không thấy đồ vật có thể bán lấy tiền, còn phải tiếp nhận phóng xạ, mặc dù không thu vé vào cửa, nhưng cũng không có lời.”

Trần Vũ trấn an: “Đi cũng tốt, phóng xạ thứ này xác thực rất phiền toái.”

“Đúng rồi, lưu cái nick Wechat, chúng ta kết bạn Wechat đi. Về sau liên hệ.”

“Không có vấn đề. 2402214…”

Ghi lại nick Wechat Trần Vũ, nữ nhân chắp tay trước ngực, điều động khí kình thể nội: “Trước khi chúng ta chia tay, đưa cậu một cái lễ vật đi.”

Dứt lời, ánh sáng màu vàng óng nở rộ từ trên người nữ nhân, bao phủ lấy Trần Vũ.

“Võ pháp —— dũng sĩ chi quang.”

【 nhận chúc phúc tăng thêm: Lực lượng lâm thời:13%; nhanh nhẹn lâm thời:20%; thể chất lâm thời:9%; tốc độ phản ứng lâm thời:11%; lâm thời thay cũ đổi mới:17%; lâm thời lực bộc phát:8%;

lâm thời tinh thần:16%; lâm thời huyết dịch mang dưỡng lượng:16%; lâm thời adrenalin bài tiết hiệu suất:25%; lâm thời thị lực:17%... 】

"..."

Quang mang tán đi, Trần Vũ sợ ngây người.

Còn người nữ kia thì mặt mũi tràn đầy mỏi mệt, miễn cưỡng lộ ra vẻ mỉm cười: "Đều là bằng hữu, không cần cám ơn ta."

Trần Vũ: "... Ta khẳng định không cám ơn ngươi."

Nữ nhân: "Vậy chúng tôi đi trước, chúc cậu hôm nay có thu hoạch."

Trần Vũ: "Tôi cảm thấy thu hoạch hôm nay của mình đến đây chấm dứt."

Nữ nhân: "Hì hì, chỉ là một cái chúc phúc, không tính là thu hoạch gì. Cậu quá khách khí, gặp lại nha."

Trần Vũ: "Gặp lại..."

Đưa mắt nhìn đoàn người rời đi, hô hấp Trần Vũ chậm rãi gấp rút, tâm muốn khóc đều có.

Nguyên bản hắn còn dự định đêm nay bất chấp nguy hiểm, hảo hảo xâm nhập một phen...

Nhưng bây giờ thuộc tính toàn bộ giảm, nhất là nhanh nhẹn suy giảm hai mươi phần trăm! Còn xâm nhập cái cọng lông a.

Gặp phải nguy hiểm trí mạng, liền chạy trốn cũng không kịp... Nhưng thể chất lâm thời giảm xuống, nhận phóng xạ "Tăng thêm" cũng có thể tăng lên không ít...

Đứng tại chỗ, trầm mặc hồi lâu.

Trần Vũ mặt không biểu tình, nện bước phá lệ "Nặng nề", thân thể đi hướng chỗ sâu dị cảnh: "Nghiệp chướng a..."

...

Tiến lên ba trăm mét, xoay trái.

Tiến lên một trăm năm mươi mét, rẽ phải.

Tiến lên sáu trăm mét, xoay trái.

Tiếp tục đi tới bốn trăm mét…

Trần Vũ đi tới vị trí đóng quân hôm qua.

Nơi đây phóng xạ khá là kinh khủng , bình thường không có bao nhiêu võ giả dám tới.

Tùy tiện tìm một góc tường ngồi xuống, Trần Vũ cởi xuống từng món trang phục phòng hộ trên người.

【 nhận trí mạng phóng xạ: Thể chất +14; khỏe mạnh +15; sức miễn dịch +9… 】

【 nhận trí mạng phóng xạ: DNA kháng điện ly cường độ +10; thay thế công năng +18; khí quan tổng hợp cường độ +8; thị giác +6; thính giác +6… 】

【 nhận trí mạng phóng xạ: Tế bào thần kinh cường độ +9; cơ tim công năng +20; sợi cơ nhục +15; tế bào ung thư hóa:3%... 】

Tổn thương phóng xạ đã từng sẽ “Hòa tan”hắn, bây giờ chỉ có thể coi là gãi ngứa ngứa.

Cường độ thân thể của Trần Vũ sớm đã đột phá giới hạn phổ thông của con người.

Coi như tại trong quần thể võ giả cũng thuộc về cường hãn.

Đáng tiếc, rất khó lại tăng lên trên diện rộng…

Lấy được một điếu thuốc lá, bỏ vào trong miệng, Trần Vũ hất lên tay phải, trong tay lập tức xuất hiện một cây chủy thủ.

Sau đó Trần Vũ đem đầu nhọn của chủy thủ đặt tại trên vách tường kim loại, ma sát với tốc độ cực nhanh!

“Bá bá bá…”

“Xoạt xoạt xoạt xoạt…”

Không bao lâu, dao nhọn liền trở nên đỏ bừng.

Trần dùng dao nhọn nóng rực nhóm lửa thuốc lá, thỏa mãn hít sâu một cái.

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Khí kình +8 】

“Hô…”

Sương mù màu trắng chầm chậm lên cao, dưới sự phản xạ ánh sáng của vách tường càng thêm vẻ phiêu dật, phá lệ kỳ huyễn.

“Thuốc lá thuốc lá, là màu lam.”

“Nhưng vì cái gì sau khi hút vào trong phổi khi phun ra liền lại biến thành màu trắng đâu…”

Quất một điếu còn chưa đủ ghiền, Trần Vũ lại lấy ra chín điếu, theo thứ tự nhóm lửa, toàn bộ nhét vào bên trong miệng.

Thông qua BUG【 nguyền rủa 】tu luyện, mặc dù hiệu quả nổi bật, nhưng “Tài nguyên” tiêu hao cũng không ít.

Một hộp thuốc lá Cáp Nhĩ Tân, sắp một ngàn khối.

Trần Vũ chỉ dựa vào tìm kiếm di sản thi thể, cũng không phải là kế lâu dài.

Dù sao xuất thân giàu có võ giả thì cũng càng cường đại, ít có bị “Bắn” chết trong dị cảnh.

Mà lại, khi mới thi thể càng ngày càng ít, Trần Vũ chẳng mấy chốc sẽ mất thu nhập.

Chương 44: Xâm nhập (1) Chương 44: Xâm nhập (1)

“Vẫn là phải xâm nhập a…”

Phun ra nồng đậm sương mù, Trần Vũ nhắm lại hai mắt.

“Nhưng phải đợi cái chúc phúc này hết hiệu lực mới được…”

“ĐKM…”

…

Cùng lúc, dị cảnh bên ngoài.

Quảng trường tầng ba【341B Thời Không Môn 】, trong một phòng họp nào đó.

“Chính là cậu ta.”

Nam nhân chủ trì hội nghị ấn xuống tạm dừng điều khiển từ xa, hình tượng trên màn hình lớn dừng lại, hiện lên người chính là Trần Vũ!

“10h tối mỗi ngày đều sẽ tiến vào dị cảnh, khoảng bảy giờ sáng rời đi, bền lòng vững dạ kéo dài nửa tháng.”

“Sau đó thì sao.” Phòng họp chủ vị, một vị đầu trọc âu phục nam thấp giọng hỏi.

“Ngoại trừ cậu ta, bất kỳ võ giả nào vào dị cảnh này đều sẽ đi bệnh viện tiến hành kiểm tra sức khoẻ, để phòng mình bị phóng xạ vượt chỉ tiêu. Nhưng cậu ta thì khác, chưa bao giờ đi kiểm tra sức khoẻ, rất kỳ quái. Giống như cậu ta căn bản không quan tâm phóng xạ, không phù hợp lẽ thường.”

“Có đạo lý.” Âu phục nam gật đầu.

“Còn có…” Nam nhân chủ trì hội nghị tiếng nói hơi ngừng lại, ấn xuống điều khiển từ xa, trong màn hình xuất hiện vài trang báo

cáo: “Đây là văn kiện mà tôi thu hoạch được khi hắn thường xuyên xuất nhập võ quán, mời các vị nhìn.”

Âu phục nam đeo lên kính mắt: “Phóng đại.”

“Được.” Người chủ trì phóng đại hình tượng, giảng giải: “Mặc dù người này mỗi lần khảo thí về sau, đều sẽ xóa hết số liệu. Nhưng mà nhân sĩ chuyên nghiệp vẫn có thể rút ra một ít thông tin còn sót lại. Trải qua chữa trị sau có thể nhìn thấy, trình độ khí kình và tố chất thân thể của hắn đều tăng lên với tốc độ khủng khiếp mỗi ngày.”

Âu phục nam chậm rãi đứng lên, nhìn chằm chằm số lượng biến hóa bên trong văn bản, con ngươi co vào: “Đây không có khả năng…”

“Đúng thế.” Người chủ trì gật đầu: “Loại này tăng phúc, từ khi ghi chép về võ giả đến nay chưa hề phát sinh qua…”

Trong phòng họp, chúng người đưa mắt nhìn nhau, đồng đều không ra tiếng.

“Cho nên tôi phỏng đoán…” Người chủ trì đóng lại màn hình lớn: “Hắn nhất định từ trong dị cảnh đạt được một chỗ tốt nào đó.”

“…” Trầm mặc hồi lâu, âu phục nam lấy mắt kiếng xuống, mở miệng nói với giọng khàn khàn: “Đem ngọn nguồn của người này điều tra rõ ràng. Những người còn lại chế định kế hoạch hành động tiếp theo.”

“Vâng.”

“Còn có, chuyện này quyết không thể để chính phủ biết. Nếu không là “ăn cám” cả lũ. ”

“Rõ!”

…

Ngày kế tiếp, sáng sớm.

Trần Vũ kéo lấy thân thể “Nặng nề” đi ra quảng trường “Thời

Không Môn", dọc theo con đường lúc đến, trở về cửa hàng thuốc lá.

Ven đường, hắn thấy được rất nhiều chiếc xe buýt chuyên dụng.

Bên trong đều là thí sinh của các trường trung học.

Cái này khiến Trần Vũ kịp phản ứng, hôm nay đã là kỳ thi đại học thi viết thời gian…

Hàng năm khi thi đại học đều chia làm hai bộ phận.

Thi văn cùng thi võ.

Cái trước chủ yếu là vì sàng chọn ra " tuyển thủ hạt giống ", để hiểu rõ ngọn nguồn thực lực của toàn bộ thí sinh trong thành phố.

Cái sau mới là việc chính. Là chân chính thi đại học trong mắt mọi người.

"Mình không cần tham gia thi viết sao?"

Suy tư, Trần Vũ tăng tốc bước chân, trở lại cửa hàng thuốc lá.

Trong tiệm, yên tĩnh.

Kỳ tỷ hiển nhiên còn chưa có tỉnh ngủ.

Trần Vũ cũng không tiện đánh thức người khác, liền sớm mở cửa kinh doanh.

Thuận tiện hút trộm mấy điếu thuốc.

Khoảng tám giờ sáng, Kỳ tỷ mới đi xuống lầu ngáp một cái: "Chào buổi sáng."

Trần Vũ: "Buổi sáng tốt lành."

"Chúng ta chín giờ mới kinh doanh, không cần mở tiệm sớm như vậy."

"Dù sao cũng tỉnh." Trần Vũ Vụng trộm dấu kỹ điếu thuốc rồi hỏi: Hôm nay là thi văn sao? Em nhìn thấy rất nhiều người đi trường

thi. Em không cần đi sao?"

"Nha. Nguyên lai là cậu đang lo lắng cái này à." Kỳ tỷ giật mình, cầm lấy một bình nước khoáng đổ vào miệng, khoát tay: "Không cần đi, chị cùng Thất Trung nói xong rồi. Cậu liền đợi đến ngày mùng 7 tháng 7 tham gia thi võ là được."

"Minh bạch." Trần Vũ thả lỏng trong lòng.

...

Ăn xong điểm tâm, Kỳ tỷ lên lầu xem kịch.

Trần Vũ thì tiếp tục trông cửa hàng.

Nhàn hạ vô sự, lấy ra điện thoại di động nhìn xem tin tức về thi văn của thành phố Thanh Thành.

Thi văn, chia làm thượng, hạ hai trận buổi trưa.

Buổi sáng thuần thi viết, khảo hạch học sinh trình độ văn lý.

Buổi chiều khảo thí kiểm tra sức khoẻ, kiểm trắc đẳng cấp luồng khí xoáy của học sinh. Cũng dựa theo đó mà tiến hành xếp hạng cao thấp.

Hai mươi vị trí đầu, chính là tuyển thủ "Hạt giống" năm nay của thành Thanh Thành.

Võ Trạng Nguyên, bình thường sẽ chỉ sinh ra ở bên trong hai mươi người này.

Nếu có tuyển thủ "Hạt giống" bên ngoài thí sinh đoạt được Võ Trạng Nguyên, liền sẽ được xưng là hắc mã Trạng Nguyên.

Gần hai mươi năm qua, trên khắp cả nước loại hắc mã này cũng không có xuất hiện mấy lần…

Thời gian rất nhanh trôi qua đến ban đêm.

Thành tích thi võ của thành phố Thanh Thành đã công bố trên internet.

Chương 45: Xâm nhập (2) Chương 45: Xâm nhập (2)

Năm nay, Nhất Trung, Tứ Trung rất cường thế.

Hai mươi thí sinh đứng đầu, có 11 người đều đến từ hai trường trung học này.

Mà bên Nhị Trung, trường đã đuổi học Trần Vũ thì chỉ có một người trên bảng.

Trong đó hạng nhất Văn Trạng Nguyên (tức khảo thí cường độ cơ thể thứ nhất), bị Nhất Trung Vương Bảo Cường cầm xuống.

Nghe nói Vương Bảo Cường còn có một người em trai, thiên phú thường thường, gọi Vương Báo Phế…

Thành tích thể chất của Vương Bảo Cường cực kì chói sáng!

Đạt đến trình độ võ giả cấp 1.5!

Cho dù là Trần Vũ, nhìn thấy cái số này, cũng không nhịn được tuôn ra một câu chửi bậy.

Rất nhiều sinh viên năm nhất đến khi tốt nghiệp còn không đạt được 1.5…

Tuyệt đại đa số truyền thông của Thành Thanh Thành đã xem Vương Bảo Cường là văn, võ nhị Trạng Nguyên…

Dù sao thực lực cấp 1.5 cao hơn so với người đứng thứ hai 0.3 cấp.

Bên trong hai mươi tên tuyển thủ hạt giống, rất khó có người có thể tạo thành uy hiếp đối với Vương Bảo Cường…

Nhìn xem màn hình điện thoại di động, Trần Vũ còn đặc biệt nhìn danh sách thí sinh trúng tuyển “Hạt giống” của Nhị Trung.

Họ Lương, tên Phàm.

“Quả nhiên là hắn…”

Tắt điện thoại, Trần Vũ dựa lưng vào trên ghế hồi ức.

Lương Phàm, tên này tại Nhị Trung như sấm bên tai.

Học sinh khác đều là mấy cái giáo viên dạy mười mấy người.

Mà hắn thì là mười cái giáo viên dạy một cái!

Trần Vũ cũng chỉ tại khi học lớp mười nhìn thấy qua người thật, về sau Lương Phàm liền triệt để rời xa “Thế gian”, không cùng “Phàm phu tục tử” tiếp xúc…

“Thành tích tốt thì thật là có thể thượng thiên a.”

Chép miệng một cái, Trần Vũ quăng ra di động, ngáp một cái, liền không tại quan tâm thi văn cái này phá sự.

Vô luận Lương Phàm, vẫn là Vương Bảo Cường, có một cái tính một cái, đến lúc đó đánh liền xong việc…

“Ông —— ông —— ”

Không có qua mấy phút, điện thoại truyền đến chấn động.

Trần Vũ không cần nhìn cũng biết là ai đánh tới.

“Chị?”

“Thi văn thế nào?” Trong tai nghe, thanh âm Trần Tư Văn bao hàm chờ mong: “Sợ gây áp lực và ảnh hưởng trạng thái của em nên hôm nay chị cùng với mẹ đều không dám gọi điện thoại.”

“A…” Trần Vũ gãi gãi bên tai: “Thành tích cũng không tệ lắm.”

“Không tệ lắm là bao nhiêu?”

” Cấp bậc 0. 42.” Trần Vũ tùy tiện nói số lượng.

“0. 42? !” Trần Tư Văn kinh hỉ: “Đây không phải là nói có hi vọng có thể lên trường đại học rồi sao? !”

“Trường đại học thì tính là gì. Thi đại học cùng ngày, chị đến hiện trường, em sẽ cho chị cùng mẹ một kinh hỉ.”

“Hiện trường… Vé rất đắt đi.”

“Yên tâm, vé phương diện em sẽ giải quyết.”

“Thế thì không cần. Chờ chị bị khai trừ, cầm tới tiền đền bù, hẳn là đủ mua hai tấm vé hiện trường.”

“Còn chưa bị đuổi sao? Có cần hay không em bày cho chị thêm một số chủ ý? Lãnh đạo tư ẩn ngươi nói lung tung, lãnh đạo nhỏ mật…”

“Gặp lại!”

“Bĩu ——— ”

Trần Vũ: “...”

Một bộ “Song áp” không có đọc xong, Trần Vũ kìm nén đến tương đương khó chịu…

Nhịn đến giờ tan sở, hắn lên lầu, phát hiện Kỳ tỷ đã làm xong cơm tối.

Trần Vũ kinh ngạc: “Hôm nay là ngày gì? Thịnh soạn như vậy?”

Kỳ tỷ khui ra hai bình rượu, ngồi tại chính vị bàn ăn, đưa cho Trần Vũ một bình: “Ngồi, có một số việc muốn nói cho cậu.”

“Chuyện gì?”

“Cậu ngồi xuống trước.”

Ngồi đối diện Kỳ tỷ, Trần Vũ tiếp nhận bình rượu, cho mình rót một chén, lẳng lặng chờ đợi đối phương mở miệng.

“Sau ngày hôm nay, khoảng cách thi đại học liền chỉ còn lại mười bốn ngày.” Kỳ tỷ giơ lên ly rượu: “Đầu tiên, chúc cậu thi đại học thuận lợi.”

“Tạ ơn.”

“Đương ~ ”

Hai người đụng chén, riêng phần mình uống vào.

“Sau đó, chị muốn nói là…” Kỳ tỷ một tay chống đỡ đầu, mỉm cười: “14 ngày, hai tuần lễ, thời gian rất cấp bách. Cậu hẳn là đem càng nhiều tinh lực phóng tới việc tu luyện. Bởi vậy, từ hôm nay về sau, cậu liền không cần đi làm.”

“Cái này. . . Rất không có ý tứ a.” Trần Vũ vội vàng lại đổ đầy một chén cho mình: “Nhưng Kỳ tỷ nói thì em nhất định phải nghe, nếu không Kỳ tỷ ngài sẽ không cao hứng. Vậy ngày mai em liền không đi làm. Kỳ thật em còn rất không nỡ.”

Kỳ tỷ: “Cậu nếu là không bỏ, cũng có thể tiếp tục…”

Trần Vũ: “Kỳ tỷ, em có thể xen vào sao?”

Kỳ tỷ: “Cậu không phải đã xen vào rồi sao.”

Trần Vũ: “... Vậy được, em có rất nhiều điều muốn nói, nhưng cũng không biết bắt đầu nói từ đâu. Tóm lại, cảm tạ Kỳ tỷ đã hết lực trợ giúp em. Trần Vũ thiếu chị một ân tình.”

“Đừng nói nữa, làm đi.”

Trần Vũ: “A?”

“... chị nói là cạn ly đi.”

“A a, vậy liền cạn chứ sao.”

“Cạn ly!”

“Đương ~ ”

...

Đêm, chín giờ đúng.

Lần này, Trần Vũ về đến phòng, không đợi Kỳ tỷ ngủ liền nhảy cửa sổ mà ra, chuẩn bị bắt đầu hành động hôm nay.

Hiệu quả chúc phúc đã biến mất, trạng thái lúc này hắn là toàn thịnh, có thể xâm nhập vào chỗ sâu dị cảnh.

Nhảy xuống lâu, hắn cũng không đi ngay lập tức mà là lấy túi tiền ra, kiểm tra lại gia tài của mình bây giờ.

Chương 46: Xâm nhập (3) Chương 46: Xâm nhập (3)

4266 nguyên tiền mặt.

Hai hộp thuốc lá Cáp Nhĩ Tân.

Ba viên Tăng Khí đan.

Một thanh chủy thủ bằng thép.

Trong đó đáng giá nhất chính là kia ba viên Tăng Khí đan mà hắn không ăn.

Trên chợ đen chí ít cũng có thể bán năm vạn nguyên trở lên.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao mà đêm nay Trần Vũ sớm đi ra ngoài.

Hắn muốn bán ba viên Tăng Khí đan…

Đốt một điếu thuốc thơm ngậm lên miệng, Trần Vũ bộc phát tốc độ cao nhất, như là lướt qua giữa các tòa nhà trong thành phố.

Rất nhanh liền đi tới trước một nhà tên là "Đồng Sinh" cơ sở kiến trúc.

Đeo lên khẩu trang, điều chỉnh tiếng nói, Trần Vũ đẩy cửa vào.

"Hoan nghênh quang lâm Đồng Sinh sự vụ sở." Sau quầy, một vị nữ tính tướng mạo luôn vui vẻ hơi cúi đầu: "Xin hỏi có gì cần trợ giúp."

"Bán ít đồ." Trần Vũ lời ít mà ý nhiều.

"Được rồi." Nữ nhân gật gật đầu, đưa tay "Ba" một tiếng, đánh cái chỉ vang.

Một vị trung niên nhân với khuôn mặt lạnh lùng, toàn thân phát ra khí kình cường liệt ba động xuất hiện, trên dưới dò xét Trần Vũ

vài lần: ” Đi theo tôi.”

“Ừm.”

Hai người ngồi thang máy đi lên lầu bốn.

Trong quá trình này, Trần Vũ không nói lời nào.

Nơi mà hắn tới cũng không phải là địa phương tốt đẹp gì.

Đây là sản nghiệp của Đông thành Hoa tỉnh, thuộc sự quản lý của tổ chức “Đồng Sinh”.

Một tổ chức mà cảnh sát ” không chạm được”.

Ít nói chuyện, tận lực điệu thấp, không có chỗ xấu…

“Đinh!”

Nương theo một tiếng linh âm, thang máy mở ra.

Trần Vũ đi theo nam nhân kia xuyên qua một đầu hành lang, tiến vào một gian phòng phong bế.

“Tiên sinh, cậu muốn bán cái gì.” Chính giữa gian phòng, một lão nhân có mái tóc hoa râm mở miệng hỏi.

“Tăng Khí đan.” Nói, Trần Vũ liền lấy ra ba viên Tăng Khí đan, để lên bàn.

Lão nhân mang lên bao tay trắng, cầm lên một viên trong đó, hít hà: “Đây là Vân Quý chế dược sản xuất, chất lượng rất tốt. Chúng ta Đồng Sinh tổ… Ân, nguyện ý mua một viên với giá 19200 nguyên.”

“Không có vấn đề.” Trần Vũ gật đầu.

Cái giá tiền này so với dự đoán của hắn còn cao một chút.

“Tiền mặt, vẫn là mạng lưới thanh toán?”

“Tiền mặt.”

“Được.” Lão nhân lại theo thứ tự kiểm tra hai viên đan dược còn lại, xác nhận không có vấn đề, viết một tờ giấy, giao cho vị kia trung niên tay chân: “Hết thảy 58800 nguyên, ngươi dẫn hắn đi kế toán nơi đó lĩnh tiền.”

“Vâng.” Trung niên tay chân gật đầu, lập tức nhìn về phía Trần Vũ: ” Đi theo tôi.”

Năm phút sau.

Trần Vũ mang theo năm chồng tiền mặt rời đi Đồng Sinh sự vụ sở.

Nhưng hắn vẫn không có đi quảng trường “Thời Không Môn”, mà là đi vào đường phố thương nghiệp, đi vào một nhà cỡ lớn cửa hàng chuyên bán trang bị độc quyền cho võ giả.

Địch nhân lớn nhất của nhân loại, thủy chung là dị thú ngoài thành.

Đối mặt những quái vật răng nanh răng nhọn, đám võ giả tự nhiên không thể tay không vật lộn. Phân phối trang bị vũ khí cùng đồ phòng ngự, là hoàn toàn có cần phải.

Vì ủng hộ công nghiệp phát triển vũ khí của quốc phòng, cơ hồ mỗi công ty chế tạo trang bị đều sẽ được quốc gia cho phụ cấp kếch xù.

Trần Vũ đi lên lầu hai của cửa hàng bán hàng độc quyền.

Tầng một chuyên bán vũ khí.

Kiếm, đao, thương, đơn binh RPG, mảnh vỡ lựu đạn, thậm chí cỡ nhỏ đạn lửa… Cái gì cần có đều có.

Kiếp trước là người Trung Quốc trên trái đất, muốn nói hứng thú lớn nhất tất nhiên là súng ống.

Bây giờ đang ở cao võ thế giới, có được cơ hội chạm vào súng ống, đương nhiên sẽ không buông tha…

Đi đến trước mặt một tường chắn, Trần Vũ chăm chú quan sát một lát, ngón tay chỉ về phía trước: “Thanh súng lục ổ quay kia bán thế

nào?”

“Geert hình mãng xà dài tám tấc Anh.

“Nhân viên cầm súng lục xuống đưa cho Trần Vũ: “Song động kích phát súng ngắn, đạn cho sáu phát.”

Tiếp nhận súng lục, Trần Vũ ước lượng xúc cảm: “Có chút nhẹ a.”

Bán viên: “Có bản chuyên môn cải tiến vì võ giả chế tạo, nhưng giá cả quý hơn.”

“Đắt cỡ nào?”

“Kém nhất cũng năm vạn nguyên trở lên.”

“... Coi như tôi không có hỏi.”

“Được rồi.”

“Nó có thể dùng đạn gì?”

“Đạn súng ngắn 357 Magnum. Đặc chủng đầu đạn cũng đều có thể sử dụng.”

” Hoàn cảnh phóng xạ có thể sử dụng sao?”

“Phóng xạ…” Bán viên nhíu mày: “Là trong dị cảnh phóng xạ của thành Thanh Thành chúng ta sao?”

“Đúng.”

“Nồng độ quá cao, không đề nghị sử dụng.”

“A, vậy tôi không mua.”

Bán viên: “...”

Để súng xuống, Trần Vũ xoay người rời đi.

Nhìn cũng nhìn, sờ cũng sờ soạng, qua hết nghiện, hắn vẫn là quyết định muốn tiêu tiền tại trên lưỡi đao.

Thế là, Trần vũ mua thanh đao.

Tăng thêm hợp kim đặc biệt đường đao.

Thân đao thẳng tắp, chuôi đao đen nhánh, khí kình thông đạo cao tới 43%!

Lấy lực lượng Trần Vũ, quơ múa chính thuận tay.

Dù sao hắn không biết đao pháp gì, cũng chính là lung tung vung mấy cái là tốt rồi…

Càng nặng càng tốt…

Mua xong vũ khí, Trần Vũ lại lên lầu ba, nhìn trúng một bộ mới quần áo bó hình C cao.

Chương 47: Chương 47: Xâm nhập (4)

Dựa theo cách nói của nhân viên bán hàng, mặc bộ trang bị này vào, trúng một thương 92 thức, còn có thể nhảy nhót tưng bừng…

Trần Vũ hỏi: “Có phải hay không đau đến nhảy nhót tưng bừng?”

Nhân viên bán hàng: “… Dù sao cũng còn có thể nhảy.”

Trần Vũ: “…”

Nhân viên bán hàng lắc lư, Trần Vũ khẳng định là không tin, nhưng hắn vẫn là mua một bộ.

Sau đó lên lầu bốn, chuẩn bị mua một chút đạo cụ phụ trợ.

Nhưng vô luận là Vân Nam bạch dược, băng vải hiệu suất cao, adrenalin…

Vẫn là thuốc trợ tim, thuốc cầm máu, JC thuốc kích thích, đường glu-cô áp súc…

Trần Vũ đều cảm thấy không “Thích hợp” mình.

Dạo qua một vòng, không có nhìn thấy vật gì tốt, Trần Vũ tìm nhân viên bán hàng hỏi: “Xin hỏi nơi này có bán Bách Thảo khô sao?”

Nhân viên mậu dịch: “Lăn.”

Trần Vũ: “Được rồi.”

…

Cuối cùng, Trần Vũ vẫn là tại một nơi hẻo lánh trên lầu bốn phát hiện một bảo bối có thể sử dụng.

“Cái thuốc phun sương phòng lang này bán thế nào?”

“Hiệu suất cao, vẫn là phổ thông?”

“Hiệu suất cao.”

“1780 nguyên.” Cao lớn vạm vỡ nhân viên mậu dịch cầm xuống bình thuốc phun sương, đặt lên bàn: “Cái này hiệu quả gấp tám lần thuốc phun sương bình thường. Liền xem như võ giả cấp hai bị phun trúng, cũng sẽ tạm thời bị hao tổn thị lực. Nhưng tận lực đừng sử dụng với người bình thường. Có thể sẽ tạo thành tổn thương vĩnh viễn.”

Trần Vũ cầm thuốc phun sương lên, cẩn thận thưởng thức một lát, hỏi: “Tôi có thể thử một chút sao?”

“Có thể.”

“Tạ ơn.” Nói tiếng cám ơn, Trần Vũ liền vặn nắp ra, nhắm ngay mặt mình, bỗng nhiên đè xuống!

“Tê ——— ”

Nhân viên mậu dịch: “⊙□⊙? ! !”

【 bị kích thích tính tổn thương: Lâm thời thị lực ＋86%; thị lực ＋8 】

“Hoắc! Khá lắm…” Trần Vũ dụi dụi con mắt, nhìn chung quanh.

Nhân viên mậu dịch mặt mũi tràn đầy mộng bức: “Tiên. . . Tiên sinh, anh. . . con mắt của anh… Không có sao chứ?”

“Không có việc gì! Nhìn rõ hơn trước nhiều!”

Nhân viên mậu dịch: “...”

“Đây là thứ tốt, tôi mua. Có thể giảm giá sao?”

“Có thể có thể có thể…”

...

Tăng thêm Đường đao.

Quần áo bó phòng hộ.

Thuốc phun sương phòng lang hiệu suất cao.

Mua xong những vật này, toàn thân cao thấp của Trần Vũ cũng liền còn lại hơn sáu ngàn nguyên.

Lấy điện thoại di động ra nhìn thời gian, Trần Vũ không lại trì hoãn, trực tiếp chạy tới quảng trường "Thời Không Môn".

Đêm nay, hắn muốn phượt hung ác một chút…

Nhưng mà, sau khi Trần Vũ rời đi không lâu, một vị võ giả xuất hiện từ chỗ bóng tối, cầm lên bộ đàm: "Mục tiêu đã tiến về quảng trường. Lặp lại, mục tiêu đã tiến về quảng trường…"

…

Hoảng hốt một lát sau, Trần Vũ tiến vào trong dị cảnh.

Đảo mắt nhìn xung quanh, số người ít hơn nhiều so với hôm qua.

Nới lỏng đường đao, Trần Vũ không trì hoãn, bước chân nhẹ nhàng tiến về phía chỗ sâu dị cảnh.

"Lạch cạch."

"Lạch cạch…"

Phía xa có đám người dày đặc đang trên giẫm sàn nhà bằng kim loại bằng những đôi giày chì, tiếng giòn vang vang lên vô cùng rõ ràng.

Nhưng Trần Vũ đi tới phía trước, bộ pháp đột nhiên dừng lại, vểnh tai cẩn thận lắng nghe.

"Lạch cạch lạch cạch đát…"

Sau lưng vang lên dày đặc tiếng bước chân thoắt ẩn thoắt hiện.

Nếu như không phải thính giác Trần Vũ vượt qua người bình thường, căn bản sẽ không chú ý tới.

Nhíu nhíu mày, Trần Vũ thay đổi phương hướng.

Bí mật của hắn quá nhiều, không muốn tiếp xúc với những võ giả khác.

Nhưng đi tiếp không bao xa, tiếng bước chân dày đặc kia lại vang lên từ sau lưng.

Trong nháy mắt, Trần Vũ xác định.

Hắn đang bị theo dõi…

Đứng tại chỗ suy nghĩ một chút, Trần Vũ rút ra đường đao vừa mua, lần nữa thay đổi phương hướng khác nhanh chóng thoát đi.

…

“Sếp, hắn đang chạy trốn và hình như đã phát hiện ra chúng ta.”

Trong tiểu đội bốn người, võ giả phụ trách truy tung mở ra hai mắt, báo cáo: “Tốc độ chạy rất nhanh, chúng ta phải dừng lại sao? Hay là chờ hắn cảm thấy an toàn lại đuổi theo?”

” Phạm vi truy tung của ngươi được bao xa?”

” Trong bán kính năm ngàn mét thì không có vấn đề.”

“Hắn chạy về hướng nào?”

“Bắc.”

“Bắc?” Võ giả cầm đầu giật mình: “Đây không phải là vị trí của phúc xạ nguyên sao?”

“Đúng thế.”

“Kia không thể ngừng, đuổi theo với tốc độ cao nhất!”

“Rõ!”

Đám người đáp lời, đi theo võ giả cầm đầu bộc phát toàn bộ khí kình, chạy theo với tốc độ cao nhất.

Càng đến gần phúc xạ nguyên, tổn thương do phóng xạ càng lớn.

Nhiệm vụ của bọn hắn là truy tung bắt lấy Trần Vũ, mà không phải cùng hắn đồng quy vu tận…

…

Trước trốn, sau truy.

Mang theo từng trận gió gào thét.

“Tạch tạch tạch két…”

Xâm nhập càng sâu, máy đo nồng độ phóng xạ bên trong trang phục phòng hộ của mỗi người đều đang cảnh báo.

Bốn người nghe đến run sợ trong lòng.

“Sếp, giá trị phóng xạ đã tiếp cận 1000mSv! Còn muốn đuổi tiếp không…”

“Truy!”

“Thế nhưng là… Mục tiêu chạy quá nhanh, chúng ta tiếp tục đuổi…”

Nghe vậy, trong mắt võ giả cầm đầu lóe lên hàn quang: “Phế vật.”

Còn lại ba người đóng chặt miệng, không dám nhiều lời.

Chương 48: Xâm nhập (5) Chương 48: Xâm nhập (5)

Bọn hắn đều chỉ là võ giả một cấp. Vẫn là chuyên nghiệp võ pháp, không rành về thể thuật.

Xác thực kéo chậm tốc độ của đội trưởng.

“Như vậy đi, các ngươi chậm rãi truy. Tôi đi trước ngăn Trần Vũ lại.”

“Sếp, ngài sẽ không đuổi theo sai hướng đó?” Võ giả phụ trách truy tung hỏi.

“Hắn chạy nhanh như vậy, tiếng bước chân vang như vậy, làm sao có thể mất dấu. Tôi đi trước, các ngươi đuổi theo sau.”

“Rõ!”

Dứt lời, võ giả cầm đầu liền vận chuyển khí kình đang bị áp chế.

“Đông!”

Chỉ nghe một tiếng đạp đất vang lên, cả người anh ta hóa thành những tàn ảnh liên tiếp, rất nhanh biến mất trong tầm mắt của ba người.

“…”

Ba người đưa mắt nhìn nhau, lộ ra vẻ hâm mộ.

“Võ giả cấp 2 chính là ngưu bức a.”

“Trước đó tôi còn cảm thấy vì bắt một cái học sinh mà cấp trên phái ra một võ giả cấp 2 là dùng pháo đánh muỗi. Hiện tại xem ra, vẫn là phía trên cân nhắc nhiều à.”

“Tất cả câm miệng đi. Sếp là chuyên nghiệp võ kỹ, không am hiểu bắt sống, chúng ta phải nhanh lên chạy tới trợ giúp một chút…”

...

Phía trước.

Thể lực tiêu hao thông qua đảo ngược【 nguyền rủa 】 hóa thành "Động năng", làm cho Trần Vũ càng chạy càng nhanh.

Dị cảnh tràn ngập phóng xạ, chính là hắn sân nhà.

Trần Vũ biết rõ ưu thế của mình.

Càng đến gần phúc xạ nguyên, địch quân sẽ càng sợ ném chuột vỡ bình.

Nhưng... Hắn cuối cùng chỉ là một võ giả cấp 0.7.

Tiếng bước chân sau lưng đột nhiên gia tốc, Trần Vũ liền quả quyết dừng lại, nắm chặt đường đao quay người lại, sẵn sàng đón địch.

Đằng sau có một người tốc độ quá nhanh!

Hắn trốn không thoát...

"Đông!"

Hơn hai mươi giây sau, một thân ảnh như điện thiểm rơi ầm ầm trước mặt hắn.

"..."

Trần Vũ cắn đầu lưỡi một chút.

" Võ giả Cấp 2..."

Không thể nghi ngờ.

Đây là một người mà hắn không cách nào đối kháng...

"Chạy à." Nam nhân ngửa đầu, ánh mắt lạnh lùng: "Làm sao không chạy nữa."

"... Anh là ai."

“Cậu có thể gọi tôi là Trương Thanh.” Nam nhân dò xét Trần Vũ một chút: “Trần Vũ, học sinh trường trung học Nhị Trung thành phố Thanh Thành, nửa tháng trước bị đuổi khỏi trường học.”

“Tìm tôi có chuyện gì không.”

“Đương nhiên là có chuyện.” Nam nhân tên là Trương Thanh chậm rãi nói: “Nhưng trước mắt không thể nói cho cậu.”

Trần Vũ nhìn ra là đối phương muốn kéo dài thời gian , chờ đợi đồng bọn chạy đến.

Thế là, hắn khẽ cắn răng quả quyết vận chuyển khí kình, vung lên đường đao liền xông tới!

Một cú bổ ngang Từ phải qua trái với lực rất mạnh!

“Thật nhanh.”

Trương Thanh mặc dù hơi kinh ngạc nhưng phản ứng cũng rất nhanh. Lập tức nhảy về phía sau tránh thoát một đao kia, sau đó lấn người mà lên!

Đấm một quyền bên trái.

Một cú đá ngang bên phải.

Đạp một cước bên trái!

Toàn bộ trúng vào ngực của Trần Vũ.

“Đông đông đông!”

“Phốc…”

Trần Vũ bay ngược ra xa mười mấy mét, phun một ngụm máu tươi trong nón an toàn.

【 bị tổn thương: Khí huyết +410 】

【 bị tổn thương: Khí huyết +485 】

【 bị tổn thương: Khí huyết +362 】

“Ba!”

Sau khi rớt xuống, Trần Vũ dùng sức bật cả người lên.

Lông tóc không thương, cũng âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Đối phương ra tay có kiềm chế, cũng không muốn giết chết hắn.

Cái này để Trần Vũ an tâm.

Dưới tình huống này, Trần Vũ căn bản không sợ bị thương. Chỉ sợ tổn thương chí tử!

Nếu như đối phương một quyền đánh xuyên qua ngực của mình, ngay cả phổi cùng trái tim đều đánh rớt ra ngoài… Vô luận lại thêm bao nhiêu khí huyết, hắn cũng phải GG.

Làm võ giả cấp 2, đối phương hoàn toàn có năng lực có thể làm được điều này.

Nhưng đối phương đã không muốn giết hắn thì hết thảy liền đều dễ giải quyết…

Trong đầu Trần Vũ nhanh chong suy nghĩ đối sách, cổ tay xoay chuyển, dẫn theo đường đao xông lên một lần nữa, nhắm chuẩn yếu hại địch quân mà bổ!

“Hả?” Trương Thanh nhíu mày, tránh thoát lưỡi đao, đùi phải phát lực lên gối!

“Đông!”

Trúng ngay chính giữa hàm dưới Trần Vũ.

“Phốc…”

Lại là một ngụm máu tươi dâng trào.

Trần Vũ trên không trung đảo lộn vài vòng, “Ba chít chít” một tiếng, trùng điệp ngã xuống.

【 bị tổn thương: Khí huyết +767 】

【 bị tổn thương: Khí huyết +310 】

“Hắc!”

Một giây sau, Trần Vũ lại bật dậy, lần nữa vọt tới, nâng đao chẻ dọc: “Ô Lạp!”

Trương Thanh: “?”

“Đông!”

Trần Vũ “lại lại” bị đánh bay, bên trong trang phục phòng hộ khắp nơi đều là máu.

【 bị tổn thương: Khí huyết +869 】

“Ha!”

Tiếp tục bật dậy, Trần Vũ thần thái sáng láng, học chiêu thức World Of Warcraft, xoay đường đao vài vòng: “Vì bộ lạc!”

Trương thanh: “? ?”

“Đông!”

Trần Vũ “lại lại lại” bị đánh bay, thất khiếu chảy máu.

【 bị tổn thương: Khí huyết +920 】

“Rống!”

Bật người dậy, Trần Vũ càng đánh càng hăng, hai tay cầm đao, xông lên như một thằng liều mạng: “Giai cấp vô sản vạn tuế!”

Trương thanh: “? ? ?”

“Đông!”

Trần Vũ “lại lại lại lại” bị đánh bay.

Toàn thân giống như một cái hồ lô bằng máu.

Nhưng trong nháy mắt khi rơi xuống đất, vẫn là một chiêu lý ngư

đả đĩnh, công kích với vẻ không sợ chết: “Nơi có lá cây rơi xuống! Liền có ngọn lửa ý chí!”

Trương thanh: “Ward fuck?”

...

Chương 49: Địch nhân lần này thật tuyệt vời Chương 49: Địch nhân lần này thật tuyệt vời

“Đông!”

“Đông!”

“Thùng thùng. . .”

【 bị tổn thương: Khí huyết +771 】

【 bị tổn thương: Khí huyết +637 】

【 bị tổn thương: Khí huyết +890. . . 】

Trong khi ba người phía sau đuổi đến, Trần Vũ đã cùng đối phương giao thủ hơn mười hiệp.

Tích lũy không ít kinh nghiệm “Thực chiến”.

“Vây quanh hắn!” Trương Thanh vuốt vuốt chua xót bả vai, biểu lộ ngưng trọng: “Lần này là gặp phải cường địch, quá kháng đánh. . . Có chút không đúng, các ngươi cẩn thận một chút.”

“Rõ!” ×3

Ba người nhanh chóng tách ra, đều đứng một bên, đem Trần Vũ vây lại ở giữa.

“. . .”

Ngừng vọt lên phía trước, Trần Vũ nuốt xuống một ngụm máu trong cổ họng, đem đường đao đặt ngang trước người, mở miệng: “Các người đến cùng là ai? Tìm tôi làm gì?”

Cùng một học sinh trung học đánh năm ăn năm thua liền để Trương Thanh buồn bực vô cùng. Trong mắt anh ta hiện lên hung quang, ngữ khí lạnh lẽo: “Dẫn cậu đi một chỗ. Cấp trên của chúng tôi muốn tâm sự với cậu một chút.”

Kỳ thật, nhiệm vụ ưu tiên cấp cao nhất của bọn họ là theo dõi Trần Vũ, nhìn xem Trần Vũ có bí mật gì, muốn đi chỗ nào,.

Nhưng mà đã đánh rắn động cỏ rồi thì chỉ có thể dùng biện pháp cứng rắn.

Trước tiên bắt Trần Vũ về rồi hãy nói. . .

“Tôi khuyên cậu thành thành thật thật đi theo chúng tôi.”

Trần Vũ: “Nếu tôi không muốn đi thì sao.”

Trương Thanh: “Người của tôi đã đến đông đủ. Không đi, liền để ngươi ăn một chút khổ.”

Trần Vũ: “Nếu tôi không muốn ăn thì sao.”

Trương Thanh: “Chuyện này không phải do cậu quyết định.”

Trần Vũ: “Nếu tôi không muốn. . .”

“Nói nhảm!” Trương Thanh giận dữ: “Động thủ!”

“Rõ!” ×3

Ba vị thuộc hạ còn lại ứng một tiếng, nhao nhao chắp tay trước ngực.

Theo khí kình cổ động, ba đạo hào quang màu đỏ từ trong cơ thể của bọn họ tiêu tán mà ra.

“Võ pháp —— nặng !”

“Võ pháp —— suy !”

“Võ pháp —— mê !”

Ba đạo hồng quang bay lên trên không trung, trộn lẫn vào nhau, hóa thành một đoàn cổ quái khí kình bao phủ lên người Trần Vũ.

Trần Vũ ngạc nhiên: “Cái này. . . Đây là. . .”

【 nhận nguyền rủa suy giảm: Lâm thời nhanh nhẹn +18%; lâm

thời lực lượng +11%; lâm thời lực phản ứng +8%; lâm thời lực bộc phát +10%. . . 】

【 nhận nguyền rủa suy giảm: Lâm thời thể chất +8%; lâm thời thay cũ đổi mới +17%; lâm thời mị lực +16%; lâm thời tế bào hoạt tính +15%. . . 】

【 nhận nguyền rủa suy giảm: Lâm thời tinh thần +12%; lâm thời trí nhớ +17%; lâm thời tâm tính ổn định +20%. . . 】

Trần Vũ: “. . . Khá lắm.”

“A. . .” Trương Thanh tiến lên một bước, nhếch miệng lên: “Cảm nhận được suy yếu sao? Cậu còn động đậy được không?”

Trần Vũ: “. . . Tôi cảm giác tốt hơn nhiều.”

“Xem ngươi mạnh miệng tới khi nào.” Trương Thanh phất tay: “Tiếp tục!”

“Rõ!” ×3

“Võ pháp —— nặng!”

“Võ pháp —— suy!”

“Võ pháp —— mê!”

【 nhận nguyền rủa suy giảm: Lâm thời nhanh nhẹn +20%; lâm thời lực lượng +14%. . . 】

【 nhận nguyền rủa suy giảm: Lâm thời thể chất +13%; lâm thời thay cũ đổi mới +22%. . . 】

【 nhận nguyền rủa suy giảm: Lâm thời tinh thần +18%; lâm thời trí nhớ +25%. . . 】

“Có phải hay không cảm thấy trong ngực rất buồn bực? Muốn trách chỉ có thể trách chính ngươi.” Trương Thanh cười lạnh: “Những nguyền rủa này có thời hạn trọn vẹn một ngày. Trong thời gian này, ngươi chỉ là một con cừu non đợi bị làm thịt.”

Trần Vũ: “. . .”

“Võ pháp —— nặng!”

“Võ pháp —— suy!”

“Võ pháp —— mê!”

Ba người vẫn như cũ ra sức phóng thích khí kình.

【 nhận nguyền rủa suy giảm: Lâm thời nhanh nhẹn +20%. . . 】

【 nhận nguyền rủa suy giảm. . . 】

Trần Vũ: “. . .”

“Được rồi.” Trương Thanh gặp Trần Vũ còn đứng tại chỗ không nhúc nhích, cho là Trần Vũ đã không cách nào phản kháng, liền bước nhanh về phía trước, một phát bắt được bả vai Trần Vũ: “A. Ngươi không phải rất kháng đánh sao? Làm sao không. . .”

Trần Vũ: “Đánh lén!”

“Bạch!”

Tại nhiều tầng “Nguyền rủa” gia trì, Trần Vũ vung tay một đao!

Tốc độ nhanh đến Trương Thanh căn bản không có bất kỳ thời gian phản ứng nào.

Chỉ cảm thấy trước mắt hiện lên bạch quang, ý lạnh thấu xương liền từ chỗ cánh tay truyền đến, sau đó lan ra toàn thân. . .

“Ba chít chít.”

Tay cụt rớt xuống đất, phát ra êm tai tiếng vang.

Trương Thanh: “. . .”

Trần Vũ: “. . .”

Trương Thanh: “. . . Ngươi. . . Ngươi. . . A a a! !”

Thừa dịp đối phương kêu thảm, Trần Vũ đắc thế không tha người, đường đao trong tay nhắm ngay ngực Trương Thanh chọc tiếp một đao.

Đau nhức kịch liệt khiến cho Trương Thanh có cực cao tính cảnh giác. Hắn linh hoạt bước một bước tránh thoát cú đâm, khí kình bốc lên, nâng lên hoàn hảo tay trái, toàn lực phản kích: “Ta! Muốn ngươi chết!”

“Hô ——— ”

Quyền phong mang theo uy năng phảng phất như là muốn đem không khí xé rách.

Khiến toàn thân Trần Vũ lông tơ dựng đứng.

“Không thể tiếp. . .”

Trong chớp mắt, trong đầu của Trần Vũ hiện lên suy nghĩ, khó khăn lắm mới tránh thoát được.

“Cái gì? !” Đột nhiên đồng tử Trương Thanh co lại, lửa giận biến mất, vội vàng triệt thoái về phía sau, cùng Trần Vũ kéo dài khoảng cách: “Cậu. . . Cậu là võ giả cấp 2!”

Có thể tránh thoát hắn một kích toàn lực ở khoảng cách gần như thế, chí ít cũng là võ giả cấp 2 trở lên mới có thể làm được.

“Cấp 2?”

“Trần Vũ là võ giả cấp 2!”

Chương 50: Ta nên lấy gì để cảm tạ các ngươi, chiến hữu của ta ? (1) Chương 50: Ta nên lấy gì để cảm tạ các ngươi, chiến hữu của ta ? (1)

” Đáng chết, là ai cung cấp tình báo?. . .”

Ba vị thuộc hạ cũng là sắc mặt kịch biến, nhao nhao rút lui.

“Trách không được.” Trương Thanh sắc mặt tái nhợt: “Trách không được vừa rồi ngươi lông tóc không thương. . . Nguyên lai ngươi là võ giả cấp 2.”

Nghĩ đến Trần Vũ lúc nãy còn tiếp nhận mấy đợt “Nguyền rủa”, Trương Thanh sắc mặt càng trắng hơn.

Sai. . .

Tình báo sai.

Đây là một sai lầm đủ để cho toàn bộ tiểu đội mất mạng. . .

“Ba.”

Một cước đá bay cánh tay cụt dưới mặt đất, Trần Vũ nắm chặt đường đao, cảm thụ lực lượng lưu động trong cơ thể.

Ba vị “Diễn viên quần chúng” xác thực không ít dốc sức.

Có thể đem một người chưa đến cấp 1 như hắn “Gia trì” mạnh như vậy. . .

“Quân đội bạn à!” Trần Vũ cảm kích đối với ba người nhẹ gật đầu.

“Không xong! Hắn muốn ra tay với chúng ta!”

“Xong. . .”

“Tôi nhìn thấy hắn cười với mình. . .”

“Không thể ngồi chờ chết!”

“Liều mạng!”

Ba người kít oa gọi bậy một hồi, điều động khí kình còn sót lại bắt đầu nguyền rủa Trần Vũ.

“Võ pháp —— nặng!”

“Võ pháp —— suy!”

“Võ pháp —— mê!”

【 nhận nguyền rủa suy giảm: Lâm thời nhanh nhẹn +26%; lâm thời lực lượng +19%. . . 】

【 nhận nguyền rủa suy giảm. . . 】

“. . . Quả nhiên, trên đời này có thật nhiều người tốt.”

Trần Vũ cảm thấy chỉ mỉm cười thôi thì không đủ để biểu đạt sự cảm kích của mình, thế là hắn cúi mình nghiêm túc vái chào: “Chết con mẹ mài đi.”

Thấy như vậy, Trương Thanh cùng ba vị thuộc hạ đều cảm thấy lạnh lẽo trong lòng.

Nhận nhiều nguyền rủa như vậy, Trần Vũ lại còn có thể thờ ơ. . .

Thực lực của đối phương rốt cuộc khủng bố đến mức nào. . .

“Chẳng lẽ. . .” Trương Thanh thanh âm phát run: “Chẳng lẽ ngươi là. . . Cấp ba? !”

“Lộc cộc. . .”

Đám người đồng thời nuốt nước miếng.

Võ giả cấp ba tại thành phố Thanh Thành đều xem như là biểu tượng cao nhất của sức mạnh.

“. . . Liều mạng đi.” Trương Thanh lấy lại tỉnh táo, cố gắng điều động khí kình toàn thân của mỗi một tế bào: “Đây là tình thế chắc

chắn phải chết, có thủ đoạn cuối cùng gì đều lấy ra đi.”

Trương Thanh thật khó mà tin được.

Chỉ là nhiệm vụ phổ thông đuổi bắt một “Học sinh cấp ba”. . . Vậy mà lại đụng phải võ giả cấp ba. . .

Liền mẹ nó giống như nằm mơ!

“Mẹ nó, tình báo sai lầm nghiêm trọng như vậy. . ..” Trương Thanh cắn chặt răng, đáy lòng âm thầm quyết tâm.

Nếu như hôm nay có thể còn sống trở về, nhất định phải xé nát người cung cấp tình báo. . .

“Liều mạng đi.” Còn lại ba người liếc mắt nhìn nhau, đều móc ra một viên đan dược, nhét vào bên trong miệng.

“Oanh!”

Sau một khắc, bọn hắn chỉ cảm thấy trong bụng có một đoàn nhiệt hỏa đang thiêu đốt.

“Võ pháp —— khí kình suy yếu!”

“Võ pháp —— khí kình suy yếu!”

“Võ pháp —— khí kình suy yếu!”

Hồng quang phóng lên tận trời, chiếu sáng toàn bộ hành lang.

【 nhận nguyền rủa suy giảm: Lâm thời khí kình +24% 】

【 nhận nguyền rủa suy giảm: Lâm thời khí kình +21% 】

【 nhận nguyền rủa suy giảm: Lâm thời khí kình +25% 】

Trương Thanh rống to: “Làm tốt lắm!”

Trần Vũ: “. . .”

. . .

“‘Nhân vật phản diện’ lần này thật sự là quá ôn nhu.”

Cảm thụ luồng khí xoáy trong đan điền không ngừng tăng vọt, Trần Vũ không biết làm sao để biểu đạt sự cảm kích của mình mới tốt.

So sánh với vị bằng hữu thực hiện “Chúc phúc” cho hắn, ba vị này mới là quân đội bạn a…

“Sếp…” Trong ba người, một vị móc từ bên hông ra một cây chủy thủ, mặt mũi tràn đầy mỏi mệt: “Chúng tôi đã suy yếu khí kình của hắn ít nhất sáu thành. Cùng một chỗ động thủ… Còn có hi vọng.”

“Không thể lại suy yếu một lần nữa sao?” Trương Thanh cố nén đau đớn của việc bị cụt tay.

“Khục…” Người kia ọe ra một ngụm máu đen: “Làm. . . Không làm được…”

“... Vậy liền cùng lên đi.”

“Vâng.” × 3

Nhìn bốn người chậm rãi xúm lại, Trần Vũ thở dài. Bắt đầu cởi từng bộ phận phòng phóng xạ trên người xuống.

“Hắn. . . Hắn muốn làm gì? !” Trương Thanh chấn kinh.

Vị trí lúc này của bọn họ đã cách phúc xạ nguyên rất gần. Nồng độ phóng xạ xung quanh cực cao!

Lúc này mà cởi trang phục phòng hộ…

Là muốn tự sat sao?

“Loảng xoảng.”

“Bang.”

“Ba…”

Trần Vũ cởi sạch toàn bộ trang phục phòng hộ, tại chỗ nhảy mấy lần, hoạt động gân cốt, sau đó nhặt lên đường đao: “Lúc này liền

nhẹ nhàng nhiều. Các ngươi cùng lên đi.”

“Không có khả năng…”

Bốn người đồng thời dừng bước, đối mặt nhìn nhau, trong mắt đều là sợ hãi.

Cái cổ cứng ngắc của Trương Thanh quay sang nhìn về phía máy đo nồng độ phóng xạ bên trong mặt nạ..

【1145mSv 】

Mặc trang phục phòng hộ là 1145mSv.

Vậy nếu không mặc… Thì ít nhất cũng là 15000mSV trở lên!

“Hắn…”

“Hắn thật là… võ giả Cấp 3…”

“Không chỉ như thế…”

Trên mặt bốn người lộ vẻ tuyệt vọng.

Tiếp nhận liên tiếp “Mặt trái” suy yếu, còn có thể tùy ý tại trong hoàn cảnh có nồng độ phóng xạ 15000mSv trở lên.

Bọn họ đến cùng đụng phải quái vật gì…

Im lặng hồi lâu, sắc mặt Trương Thanh tái nhợt mở miệng: “Có thể… Buông tha cho chúng tôi không.”

Trần Vũ mặt không biểu tình: “Các ngươi cũng không có dự định buông tha ta.”

Chương 51: Ta nên lấy gì để cảm tạ các ngươi, chiến hữu của ta ? (2) Chương 51: Ta nên lấy gì để cảm tạ các ngươi, chiến hữu của ta ? (2)

“Chúng tôi chỉ là muốn đưa cậu đi một chỗ, gặp cấp trên của chúng tôi một lần mà thôi.”

“Nếu như là gặp mặt, mời là được rồi.” Trần Vũ giơ lên đường đao: “Nhưng các ngươi lại lựa chọn ở một cái cứt chim cũng không có địa phương để bắt cóc, ta không cho rằng, sau khi gặp mặt thì các ngươi sẽ còn để cho ta còn sống.”

“…” Đám người chỉ có thể trầm mặc.

Ai cũng không phải người ngu.

Loại này “Ác ý” không có hòa hoãn chỗ trống, ý tứ biểu đạt đã rất rõ ràng.

Bên trong dị cảnh tràn ngập phóng xạ, chết một cái võ giả, quả thực là chuyện rất bình thường mà thôi…

“Không có đường lui.” Trương Thanh đáy mắt hiện lên tơ máu: “Lên!”

Trong mắt của ba người còn lại cũng tràn đầy điên cuồng, vận dụng một tia khí kình cuối cùng, Trần Vũ quơ chủy thủ phóng tới: “Giết!”

“Giết! !”

“…” Trần Vũ bộc phát khí kình nắm chặt đường đao sẵn sàng đón quân địch.

Có thể chất, lực lượng, nhanh nhẹn, thậm chí khí kình nhiều trọng gia trì, Trần Vũ mới là hiện trường trước mắt cao nhất sức chiến đấu.

Một cái cấp 2 bị tàn tật, ba cái kiệt lực cấp 1, không thể nào là đối thủ của hắn…

Nhưng một giây sau, đội trưởng Trương Thanh đợi sau khi đồng đội phát ra công kích, vậy mà quay người trốn chạy trốn.

Trước khi đi, vẫn không quên ném một viên lựu đạn tròn vo…

“Là. . . là. . . Chấn Hám Đạn!”

Trong một phút chốc, chỉ nghe được một tiếng kêu sợ hãi, Trần Vũ đã nhìn thấy lựu đạn nổ tung một tiếng ầm vang!

“Duang! !”

Ánh sáng màu trắng hiện lên làm chói mắt tất cả mọi người.

Một luồng sóng không khí với âm lượng vượt qua 180dB mang theo to lớn tạp âm khuếch tán ra xung quanh!Trực tiếp đem ba người thuộc hạ hất tung nằm rải rác trên mặt đất.

Mà Trần Vũ…

【 nhận cường quang tổn thương: Lâm thời thị lực +4866; thị lực +14; khí kình +11 】

【 nhận sóng âm tổn thương: Lâm thời thính giác +2649; lâm thời cân bằng tính +1882; lâm thời tinh thần ổn định +4601; phổi khỏe mạnh +16; thính giác +14; khí kình +264… 】

“Sóng âm còn có thể tăng trưởng khí kình sao? !”

Trần Vũ sửng sốt một lát,

Cảm động.

” Con bà nó, cái này là thịnh tình không thể chối từ a!”

Hắn khóe mắt rưng rưng, dắt đao liền đuổi theo.

“Đừng đi! Để cho ta thật tốt mà cảm kích cảm kích các vị…”

Nghe được sau lưng truyền tới tiếng bước chân lúc xa lúc gần,

Trương Thanh đang chạy thục mạng vô ý thức quay đầu, kém chút cắn trúng đầu lưỡi: “Không có khả năng! !”

Đây chính là đặc chất âm bạo đạn…

Võ giả cấp 3 cũng vô pháp chống cự…

“Sưu ——— ”

Tốc độ của Trần Vũ bị “gia trì” đến cực hạn, giống như hóa thành cánh bướm đang đang bay múa, trong vài cái chớp mắt liền vượt qua, hoành đao ngăn ở trước mặt của Trương Thanh.

“Bịch…”

Trương Thanh vội vàng dừng bước, nhưng mà trọng tâm bất ổn bởi vì cánh tay bị chặt mất nên hung hăng ngã xuống với một tư thế khó đỡ.

Trần Vũ cũng không phải là một người quân tử gì, gặp cơ hội tốt này thì không để ý tới tạo dáng trang bức. Trực tiếp tiến lên, đường đao gọn gàng mà linh hoạt đâm về phía sau lưng đối phương.

“Đánh lén!”

“Phốc phốc!”

Lưỡi đao sắc bén dưới sự thôi thúc của khí kình, vạch phá trang phục phòng hộ giống như là cắt đậu phụ, đâm thật sâu vào Trương Thanh thể nội.

“A! !”

Không để ý tới người nằm dưới thân mình kêu thảm, Trần Vũ chịu đựng cảm giác khó chịu, đem đường đao quét ngang!

“Phốc phốc…”

Máu tươi như suối phun tuôn ra.

Tiếng kêu của Trương Thanh cũng im bặt, bởi vì trong cổ họng đã

tràn đầy huyết dịch.

“Phốc phốc!”

Trần Vũ rút ra đường đao rồi lùi lại mười mấy bước, cẩn thận quan sát tình trạng của Trương Thanh.

Mà Trương Thanh cũng gắt gao nhìn chằm chằm hắn.

Mười giây.

Ba mươi giây.

Năm mươi giây…

Co quắp một trận, sinh mệnh lực của Trương Thanh hao hết, hai mắt đã mất đi tiêu cự.

“…”

Giải quyết xong võ giả cấp 2 có khả năng phát sinh biến số. Trần Vũ rốt cục thả lỏng trong lòng.

Hắn đứng tại chỗ, cúi đầu nhìn xem trên thân đao còn đang chảy xuôi vết máu, một loại cảm xúc khó mà nói nên lời lập tức xông lên đầu.

Không phải là buồn nôn.

Cũng không phải sảng khoái.

Chỉ đơn thuần là cảm thấy “Không thoải mái.”

Có chút cùng loại với việc sau khi tận mắt nhìn thấy án mạng, đối với người chết “Cảm động lây” ...

“Ta giết người.”

“Chỉ là vì tự vệ…”

“Vì tự vệ…”

Hít sâu, Trần Vũ lắc lắc đường đao, vòng qua thi thể đã chết không

nhắm mắt, đi đến trước ba người còn lại.

Một phút đồng hồ trôi qua, bọn họ vẫn chưa khôi phục tổn thương của Chấn Hám Đạn gây nên.

Một người ngất.

Một người uể oải.

Một người còn đang không ngừng nôn mửa. Nôn thốc nôn tháo.

Đưa tay nhấc lên người đang hôn mê, Trần Vũ dí lưỡi đao vào ngực hắn, nhìn về phía hai người còn lại: “Nói, là ai phái các ngươi tới.”

“...” Hai người không nói.

“Phốc phốc!”

Dao nhọn trực tiếp đâm xuyên qua tim của người đàn ông hôn mê.

Chương 52: Ta nên lấy gì để cảm tạ các ngươi, chiến hữu của ta ? (3) Chương 52: Ta nên lấy gì để cảm tạ các ngươi, chiến hữu của ta ? (3)

Phần tàn nhẫn, sự quả quyết này, làm cho hai người toàn thân nổi da gà.

“Bịch.”

Ném thi thể đi, Trần Vũ lại nhấc lên người đang nôn mửa, hỏi: “Ai phái các người vào đây.”

“Ọe… Tôi. . . Tôi nói… Ọe… Ngươi có thể tha cho ta sao?”

“Có thể.” Trần Vũ khẳng định gật đầu.

“Ta. . . Ta không tin…”

“Phốc phốc!”

Đường đao xuyên qua, Trần Vũ một cước đá bay thi thể: “Không tin liền chết.”

“Đông.”

Thi thể rơi xuống đất, huyết sắc dâng trào…

Sau đó Trần Vũ đi đến trước mặt người cuối cùng, giơ lên đường đao: “Nói, ai.”

” Chủ tịch của tập đoàn Nhạc Duy.” Người cuối cùng nhanh chóng trả lời: “Là hắn để chúng tôi tới.”

“Tập đoàn Nhạc Duy…” Trần Vũ nhắm hai mắt lại.

Tập đoàn Nhạc Duy.

Trần Vũ có biết về tập đoàn này.

Là xí nghiệp nổi danh của thành phố Thanh Thành.

Chuyên về mảng thể dục thể thao, bán lẻ vào các hạng mục an ninh.

Chủ tịch tập đoàn tên là Nhạc Duy.

Cũng là một trong những nhà đầu tư của quảng trường【341B Thời Không Môn 】.

Nhớ lại được đến đây, Trần Vũ sắc mặt hơi khó coi: “Ông ta làm gì phải bắt tôi?”

“Không biết. . . Đừng! Đừng động thủ! Tôi thật không biết !” Giọng nam nhân trở nên nghẹn ngào: “Bên trên chỉ thị là để cho chúng tôi theo dõi cậu, nhìn. . . Nhìn xem cậu có bí mật gì. . .”

“Bí mật. . .”

Trần Vũ nhíu mày suy tư.

‘Võ giả cấp 2 không tính là nhân vật bình thường.’

‘Dù sao hiệu trưởng của trường trung học Nhị Trung cũng chỉ là võ giả cấp 2 đỉnh phong mà thôi. . .’

‘Có thể sai khiến một võ giả cấp 2 theo dõi bí mật của mình. . .’

‘Điều này cho thấy bọn họ đã phát hiện ra một bộ phận bí mật của mình.’

‘Đồng thời bọn hắn cảm thấy cái gọi là bí mật này rất trọng yếu. . .’

Trần Vũ bảo trì giơ cao đường đao tư thế, sắc mặt âm tình bất định.

‘ Về việc bị【 nguyền rủa 】 thì mình chưa hề tiết lộ qua. . .’

‘Nhưng mà những sự việc liên quan đến【 nguyền rủa 】quá nhiều, mình rất khó phòng bị chu đáo.’

‘Như vậy. . .’

Mạch suy nghĩ của Trần Vũ dần dần rõ ràng.

‘Là thực lực tăng lên quá nhanh sao?’

‘Mình sợ gây nên sự chú ý người khác cho nên tại trước kỳ thi tốt nghiệp trung học vẫn giấu kín. Chưa hề thể hiện qua thực lực ở ngoài bao giờ.’

‘Chỉ có. . .’

‘Chỉ có lúc tự khảo nghiệm thực lực của mình ở trong võ quán .. .’

“. . .”

“Thì ra là thế.”

Tinh quang lấp lóe trong mắt Trần Vũ: “Vì một nguyên nhân nào đó đưa tới sự hoài nghi của nhà đầu tư ‘ quảng trường Thời Không Môn ‘—— tập đoàn Nhạc Duy. Sau đó tra ra số liệu khảo nghiệm tố chất thân thể của mình.”

‘Mặc dù mình đã xóa bỏ toàn bộ. Nhưng những dụng cụ ghi chép số liệu kia rất dễ dàng bị nhân viên chuyên nghiệp phục hồi như cũ.’

‘Thế nhưng là. . .’

‘Võ giả ra vào dị cảnh nhiều như vậy, tập đoàn Nhạc Duy làm sao lại hoài nghi đến trên đầu của mình?’

Suy tư một lúc, Trần Vũ nhìn thấy nam nhân ăn mặc đầy đủ trang phục phòng hộ, vỗ đầu một cái.

“Đúng rồi!”

“Là phóng xạ!”

‘Những người khác vì phòng ngừa siêu lượng phóng xạ, sẽ thường xuyên đi bệnh viện kiểm tra sức khoẻ.’

‘Mà mình chưa từng đi qua bệnh viện. . .’

‘Đem danh sách những người tiến vào dị cảnh so sánh với danh

sách kiểm tra sức khoẻ ở bệnh viện, ngoại trừ người chết, liền chỉ còn lại mình là đặc thù nhất. . . .’

Trần Vũ đưa tay gãi gãi bên tai, tắc lưỡi: “Đồ chó hoang, khó lòng phòng bị a.”

Đem chân tướng phỏng đoán được tám chín phần mười, một lần nữa lực chú ý của Trần Vũ đặt ở trên thân tù binh, tiếp tục hỏi: “Nếu chỉ là theo dõi tôi, tại sao lại đột nhiên đổi bắt cóc?”

“Bị cậu phát hiện, chỉ có thể chấp hành nhiệm vụ thứ cấp.”

“Nếu như bắt cóc thành công liền sẽ đưa tôi đến chỗ tổng giám đốc của các người phải không.”

“Hẳn. . . Hẳn là. . .” Nam nhân chần chờ: “Đội trưởng biết được nhiều sự tình hơn chúng tôi.”

” Cấp trên các người ở đâu.”

“A!” Nam nhân giật mình: “Cậu. . . Cậu muốn làm gì!”

“Thế giới hiện thực có rất nhiều người, quá phức tạp, không thích hợp mang tù binh đi. Cho nên cấp trên các người chỉ có chờ bên trong dị cảnh này.” Trần Vũ ánh mắt bình tĩnh: “Nói cho tôi, ở đâu.”

“. . .” Nam nhân trầm mặc.

Trần Vũ thì chậm rãi giơ lên đường đao: “Kiên nhẫn của tôi có hạn.”

“. . . Tôi nói, cậu sẽ thả tôi đi sao?”

“Chắc chắn thả.” Trần Vũ gật đầu: “Ngươi chỉ là cái tiểu lâu la. Mà lại ta tha ngươi đi, tập đoàn Nhạc Duy cũng sẽ không cho ngươi có quả ngon để ăn. Ta giết hay ngươi không không quan trọng.”

Nghe vậy, nam nhân cảm giác cũng không còn lựa chọn nào khác, liền nói ra vị trí cấp trên của mình.

Trần Vũ lại hỏi: ” Cấp trên các người có thực lực gì?”

” Võ giả cấp 3.”

“Nơi đó còn có những người khác sao?”

“Không rõ ràng. . .”

Tỉ mỉ hỏi thăm hết thảy có khả năng hỏi thăm,Trần Vũ thu hồi đường đao, khoát khoát tay: “Cút đi.”

“. . . Tạ ơn.”

Bái một cái thật sâu, nam nhân quay đầu liền chạy.

“Chậm rãi.”

“A?” trái tim của nam nhân đột nhiên ngừng, mồ hôi lạnh cuồn cuộn mà xuống: “Ngài. . . Ngài đổi ý rồi?”

“Không phải. Trước khi đi liền muốn hỏi ngươi một chút có thể hay không lại suy yếu ta một lần?”

Nam nhân: “? ?”

Chương 53: Tìm đường chết (1) Chương 53: Tìm đường chết (1)

“Ta chỉ là có chút nghiện.”

Nam nhân: “? ? ?”

Trần Vũ xách đao: “Có làm hay không?”

“Làm. . . Làm làm làm!” Nam nhân liên tục gật đầu, điều động thể nội khí kình: “Võ pháp —— nặng!”

【 nhận nguyền rủa suy giảm: Nhanh nhẹn ＋17%; lâm thời lực lượng ＋10%; lâm thời lực phản ứng ＋6%. . . 】

Hồng quang tiêu tán, nam nhân lung la lung lay, kém chút ngã nhào trên đất.

Trần Vũ liền vội vàng tiến lên đỡ lấy: “Vất vả.”

Nam nhân: “. . .”

Cuối cùng nhìn chằm chằm Trần Vũ một chút, nam nhân kéo lấy mỏi mệt thân thể rời đi.

Nhưng mà, khi đi được mười mấy mét sau.

“Sưu!”

“Phốc phốc!”

Đường đao sắc bén từ sau mà tới, đâm xuyên qua ngực của anh ta.

“Quả nhiên. . .” Nam nhân khóe miệng nổi lên một nụ cười khổ.

“Bịch.”

Hết thảy đều kết thúc.

Trần Vũ tiến lên, rút ra đường đao: “Thật có lỗi. Biết nhiều như vậy bí mật, không có khả năng để ngươi còn sống trở về.”

Lau khô vết máu trên đao, Trần Vũ đặt mông ngồi dưới đất, đốt một điếu thuốc, làm dịu mỏi mệt.

Loại này mỏi mệt, là trên tâm lý.

Võ giả cấp ba.

Tập đoàn Nhạc Duy.

Giống như hai ngọn núi lớn đặt ở trên người Trần Vũ.

Nhất là cái sau, tập đoàn Nhạc Duy là một thế lực mà trước mắt Trần Vũ không cách nào chống lại.

“Nếu như thực sự không có cách nào. . . Chỉ có thể tìm quốc gia.”

Khẽ phun khói thuốc lá, Trần Vũ đáy lòng dần dần có dự định.

Thực lực của hắn tăng lên quả thật có chút kỳ quặc. Chỉ cần xem kỹ một chút, 【 nguyền rủa 】 bí mật là không giấu được.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, cái này dù sao cũng là “Thiên phú.” Của Trần Vũ.

Là một thiên phú không thể phục chế, không thể phân liệt, không thể nghiên cứu.

Vô luận từ góc độ lợi ích, vẫn là góc độ đạo đức, quốc gia đều sẽ đem Trần Vũ chú trọng bồi dưỡng (cũng không nhất định).

Nhưng mà dù sao cũng so với rơi vào trong tay thương phiệt tốt hơn nhiều.

“Thật là phiền phức. . .”

Bắn bay tàn thuốc, Trần Vũ vịn vách tường đứng lên, bắt đầu vơ vét chiến lợi phẩm.

“Mộc tú vu lâm phong tất tồi.

Tiểu nhi bão ngọc, hoài bích kỳ tội. . .”*

(*Cây cao vượt rừng, gió sẽ dập

Đứa trẻ ôm ngọc, mang ngọc có tội)

Đây đều là lời nhàm tai.

Từ khi Trần Vũ có cái 【 nguyền rủa 】này, "Siêu thoát" người thường về sau, sớm đã dự liệu được sẽ có phiền phức không ngừng quấn thân.

Cạnh tranh, chính là bản chất của cuộc đời.

Nhặt ve chai còn có đối thủ.

Huống chi là võ giả?

Người ở càng "cao" thì gặp phải nan đề cũng càng "cao."

Chỉ là một cái tập đoàn Nhạc Duy, lúc này vẫn chưa có chuyện gì mà. . .

"A?"

Vơ vét ba bộ thi thể xong, khi Trần Vũ kiểm tra thi thể của Trương Thanh, vậy mà tìm được ba viên lựu đạn. . .

"Đây là. . ."

Đặt lựu đạn ở trước mắt, Trần Vũ cố gắng phiên dịch tiếng anh trên đó.

"Smoke bomb. . . Bom khói, đặc hiệu bom khói. . ."

"Đây là đặc hiệu Chấn Hám Đạn. . ."

"Ừm. . . Có thể sử dụng khi ở vào hoàn các cảnh cực đoan. Bao quát cực hàn, cực nhiệt, trong nước, phóng xạ cao, chân không vân vân."

"Con bà nó! Đây là thứ tốt a!"

Cầm một viên Chấn Hám Đạn, hai viên bom khói, Trần Vũ nhắm hai mắt lại.

Đáy lòng dần dần dâng lên một ý nghĩ to gan.

“Nếu không. . .”

“Làm lớn một vố?”

“Bưng luôn tập đoàn Nhạc Duy?”

. . .

Nếu như không phải tìm được ba viên lựu đạn này, Trần Vũ tuyệt đối sẽ không trêu chọc võ giả cấp ba.

Thực lực bây giờ chân thật của Trần Vũ chẳng qua là cấp 0.7 mà thôi.

Nếu như không có ba thằng ngốc kia “trợ giúp”, hắn ngay cả võ giả cấp 2 đều không đánh không lại.

Nhưng có lựu đạn đặc hiệu phụ trợ, phối hợp với tốc độ cực hạn của mình, nói không chừng có thể làm được một vố lớn…

Không phải mỗi lần đều có “Quân đội bạn” thêm BUFF cho Trần Vũ.

Thừa dịp có ưu thế, tận dụng ưu thế mới là lựa chọn lý trí.

Tốc độ của Trần Vũ rất nhanh, lại không sợ phóng xạ.

Nếu như đánh lén thất bại, cùng lắm thì chạy, nương tựa đảng ta.

Dù sao tập đoàn Nhạc Duy cũng sẽ không bỏ qua cho mình…

Suy nghĩ đến tận đây, Trần Vũ cất kỹ ba viên lựu đạn, một lần nữa mặc vào trang phục phòng hộ của mình, nhấc lên đường đao, liếc nhìn bốn cỗ thi thể trên mặt đất, quay người rời đi.

...

Căn cứ vị trí cùng phương hướng mà người kia cung cấp, Trần Vũ bảy lần quặt tám lần rẽ, tốn ba mươi phút thời gian rốt cục đến được mục đích.

Cách thật xa, Trần Vũ liền thấy rõ một gian gian phòng kim loại độc lập.

Trong nhà có vài bóng người đi qua đi lại.

Trần Vũ từ từ đè thấp thân hình, sau đó lấy ra thuốc phun sương phòng lang nhắm ngay mắt mình đè xuống!

“Tê tê tê —— ”

Trong nháy mắt, sương mù màu hồng phun thẳng vào cặp mắt của Trần Vũ.

【 bị kích thích tính tổn thương: Lâm thời thị lực +88%; thị lực +6 】

“Ồ!”

Trần Vũ nhe răng trợn mắt nháy mắt: “Khá lắm, thật đau. . .”

Nhìn về phía trước một lần nữa, lần này nhìn rõ ràng hơn rất nhiều.

Chỉ thấy phòng kim loại bên trong tổng cộng có bốn người.

Chương 54: Tìm đường chết (2) Chương 54: Tìm đường chết (2)

Bởi vì bọn họ đều mặc trang phục phòng hộ, nhìn không rõ nam nữ.

Một người ở giữa uể oải ngồi trên ghế. Những người còn lại đối với hắn đều cực kì cung kính.

“Hắn hẳn là võ giả cấp ba cầm đầu của đám người kia.. . .”

Thu hồi thuốc phun sương, Trần Vũ lại lấy ra hai trái lựu đạn.

Một trái Chấn Hám Đạn đặc hiệu.

Một trái bom khói đặc hiệu.

“Hô.”

Hít sâu, bình tĩnh cảm xúc.

Trần Vũ cởi trọn bộ trang phục phòng hộ ra theo thứ tự, đi chân trần đến sau gian phòng bên cạnh, dựa sát ở trên vách tường, từ từ di chuyển về phía trước.

Guyong~

Guyong~

Guyong~~~

Không bao lâu, cánh cửa kim loại chỉ còn cách Trần Vũ mười mét.

Thính giác nhạy bén để cho Trần Vũ có thể nghe được rõ ràng âm thanh trò chuyện bên trong.

“Không biết Trương Thanh theo dõi ra sao rồi.”

“Chắc là không có vấn đề. Điều tra một học sinh trung học, võ giả cấp 2 xuất mã còn không phải là dễ như trở bàn tay?”

“Nếu như không phải phóng xạ quá cao, chúng ta liền có thể dùng di động liên hệ với thế giới bên ngoài.”

“Không quan trọng. Tôi đã nói với Trương Thanh, nếu thực sự không được thì bắt cậu tới tới. Nhìn thấy những hình cụ này sao? Học sinh kia mà nằm lên đó thì cái gì đều sẽ khai. . .”

“Còn có dụng cụ dùng để thiến luôn sao? Lợi hại lợi hại. . .”

Ngoài cửa, Trần Vũ nghe thấy bên trong thảo luận, hận nghiến răng: “Lợi con mẹ mày, ngay cả dụng cụ thiến đều lấy ra. . .”

Chậm rãi rút chốt lựu đạn, không do dự nữa, Trần Vũ xách theo đường đao đi vào phòng.

“Ai? !”

Lập tức, bốn đạo ánh mắt lợi hại giống như lưỡi đao tập trung ở trên người Trần Vũ.

“Các ngươi không phải tìm ta sao?” Trần Vũ ngửa đầu, khóe miệng cười lạnh: “Ta tới.”

“Là cậu!” Ngồi nam nhân mãnh đứng dậy: “Trương Thanh đâu?”

“Tổng giám đốc! Giống. . . Giống như cậu ta không mặc đồ phòng hộ ?”

“Có chút không đúng. . .”

Mọi người ở đây còn đang kinh ngạc vì sự xuất hiện bất ngờ của Trần Vũ, Trần Vũ lập tức vung tay ném một loại đồ vật tròn vo.

Trần Vũ: “Mau nhìn đó là cái gì.”

Bốn người trong phòng vô ý thức ngửa đầu. . .

“Duang! !”

Chấn Hám Đạn đặc hiệu, nổ tung ầm vang!

Ánh sáng gây ra đã vượt qua sự chịu đựng của võng mạc, làm cho tất cả mọi người tạm thời mất đi thị giác.

Sau đó một luồng khí nén mang theo tạp âm ập tới.

Làm cho bọn họ mất đi cân bằng lảo đảo sắp ngã. . .

“Bị lừa rồi!”

Bốn người đồng thời lóe lên ý nghĩ này.

Quả thật, bọn hắn đều là những lính đánh thuê dày dặn kinh nghiệm sa trường, kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú.

Nếu như Trần Vũ dựa theo những phương thức bình thường, trốn ở sau cửa ném lựu đạn. Với tầm nhìn và kinh nghiệm của mình thì chắc chắn bọn họ sẽ bộc phát khí kình chạy trốn.

Nhưng mà ngoài dự liệu của tất cả mọi người. . . Trần Vũ vậy mà chỉ tùy tiện đi tới, sau đó hấp dẫn tất cả lực chú ý rồi hèn hạ dẫn nổ Chấn Hám Đạn. . .

Ngay cả mình cũng không buông tha!

【 nhận cường quang tổn thương: Lâm thời thị lực +4646; thị lực +10; khí kình +13 】

【 nhận sóng âm tổn thương: Lâm thời thính giác +2750; lâm thời cân bằng tính +1768; lâm thời tinh thần ổn định +4755; phổi khỏe mạnh +16; thính giác +15; khí kình +280. . . 】

Địch yếu ta mạnh!

Loại cơ hội tốt này, lão âm hiểm Trần Vũ đương nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Hắn bộc phát tất cả khí kình, hai chân trùng điệp đạp mạnh, cả người giống như một mũi tên bay thẳng về phía trước, đem đường đao cắm sâu vào ngực của người đàn ông đang trên ghế ngồi kia!

“Phốc phốc.”

Dùng sức quá lớn, đến nỗi tay phải cầm đao của Trần Vũ đều đâm vào trong cơ thể đối phương.

“Phốc ——— ”

Nam nhân lập tức phun ra huyết dịch xen lẫn nội tạng.

Phun đầy mặt Trần Vũ.

Thấy máu, Trần Vũ hung ý tăng lên, nắm chặt chuôi đao hung hăng chém.

“Phốc phốc.”

“Phốc phốc. . .”

Những âm thanh khó chịu của việc quấy nát thịt vang lên phá lệ rõ ràng.

Đối mặt với võ giả cấp ba, Trần Vũ biết mình không thể thả lỏng một giây phút nào hết, cho nên khi xuất thủ chính là tất sát!

“Đông!”

Một cước đá bay đối phương lẫn cái ghế mà y đang ngồi, Trần Vũ cầm thanh đao dính máu thẳng hướng ba người khác.

Hiệu quả của Chấn Hám Đạn đối với võ giả cao giai có hạn.

Phải thừa dịp lấy bọn họ chưa thể hành động, phải xuất hết toàn lực mà đánh để họ không kịp trở tay.

“Bạch!”

“Phốc phốc ——— ”

“Sưu!”

“Xùy ——— ”

“Bạch!”

“Phốc phốc ——— ”

Ba đạo quang ảnh hiện lên.

Một người đoạn mất cánh tay.

Một người phần bụng bị cắt.

Một người mất hết hai chân.

Tiếng kêu thảm vang lên liên hồi. . .

Trọng thương ba người, giải quyết “Hậu hoạn”, Trần Vũ một lần nữa phóng tới người đàn ông cầm đầu kia chuẩn bị bổ đao.

Sinh mệnh lực của võ giả cấp ba rất mạnh, phải chắc chắn rằng là đối phương đã chết.

Nhưng vào lúc này, động tĩnh khí kình kinh khủng truyền đến từ bên cạnh khiến Trần Vũ lông tơ dựng đứng.

“Cái gì? !” Trần Vũ quay đầu nhìn về phía tráng hán bị rạch phần bụng, con ngươi co vào: “Ba. . . Cấp ba? !”

“Rống!”

Chương 55: Tìm đường chết (3) Chương 55: Tìm đường chết (3)

Tráng hán gào thét, mở ra hai mắt dày đặc tơ máu, chăm chú nhìn Trần Vũ, sát cơ nồng đậm.

Khí hải trong cơ thể người này điên cuồng xoay tròn, không khí xung quanh đều bắt đầu vặn vẹo. . .

Một cỗ lãnh ý từ đuôi xương cụt Trần Vũ vọt thẳng lên đỉnh đầu: "Mẹ! Không phải nói là chỉ có một võ giả cấp ba thôi sao? !"

"Ngươi đến cùng là ai!" Tráng hán tay trái che bụng, hữu quyền nắm chặt, từng bước một đi về phía Trần Vũ: "Ngươi không có khả năng chỉ là học sinh!"

". . ." Trần Vũ nắm ngang đường đao, chậm rãi lui lại, trầm mặc một lát nói: ". . . Thất sách. Nghĩ không ra võ giả cấp ba như thế không đáng tiền, một phòng bên trong lại có hai."

"Nơi này chỉ có một cái võ giả cấp ba. Chính là ta."

"Vậy. . . Vậy người ngồi bên kia. . ."

"Là chủ tịch của tập đoàn Nhạc Duy chúng tôi. . ." Trong mắt người đàn ông tràn đầy phẫn nộ cùng sát ý: "Nhạc Duy đại nhân!"

Trần Vũ chấn kinh: "Đệt con mẹ!"

. . .

Nhìn xem tráng hán đang từng bước đi tới, Trần Vũ tâm tình chìm tới đáy.

Thì ra "cấp trên" trong miệng những người này không phải là võ giả cấp ba, mà là ông chủ tập đoàn Nhạc Duy của bọn hắn.

Cấp ba, chỉ là cận vệ mà thôi…

"Mẹ nó!"

Thầm mắng một câu, thân hình Trần Vũ nhanh chóng lùi lại. Đồng thời ném một viên bom khói.

“Tê tê tê ——— ”

Thân đạn rơi xuống đất, lập tức phun ra sương mù cấp tốc bành trướng, thẩm thấu.

Trong một giây, liền tràn đầy cả phòng.

“Muốn chạy?” Tráng hán diện mục dữ tợn, dựa theo ký ức vọt tới cửa phòng, phất tay đấm một quyền!

“Đông!”

Trực tiếp đem Trần Vũ đánh bay đụng vào trên vách tường.

【 bị tổn thương: Khí huyết +1785 】

“Ọe…”

Lau khô máu tươi tràn ra trên khóe miệng, Trần Vũ xoay người đứng lên giấu vào trong chỗ có khói dày đặc.

“Ta nhìn khói mù này có thể kiên trì bao lâu.” Tráng hán một người ngăn ở cổng: “Dám giết hại Nhạc tổng, thần tiên cũng không thể nào cứu được ngươi!”

“…”

Trần Vũ cũng không đáp lời. Trong tuyệt cảnh, đại não của hắn cực kì tỉnh táo, đầu tiên là gọn gàng giết chết hai địch nhân vẫn còn ngất.

Lập tức ngồi xuống, nhanh chóng suy nghĩ đối sách.

Nhưng vô luận là nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra một cái đường sống trong chỗ chết.

Đối phương mặc dù bị trọng thương, nhưng bằng sinh mệnh lực mạnh mẽ, căn bản không ảnh hưởng đến hành động.

Thực lực trước mắt bị “Gia trì” của Trần Vũ, vẫn là thua xa thực

lực của võ giả cấp ba.

Nếu như không phải đối phương muốn bắt sống Trần Vũ, một quyền vừa rồi liền có thể trực tiếp đánh nát lồng ngực của hắn…

Một lát sau, Trần Vũ có dự định.

Hắn nắm chặt đường đao, hai chân trùng điệp đạp mạnh!

“Ầm!”

Cả người vọt lên cao mấy mét.

Sau đó lăng không dựng ngược, hai chân đạp liên tiếp lên trần nhà!

“Sưu!”

Phóng như một mũi tên tới cửa phòng. Giống như muốn chạy ra từ khe hở của cửa cánh.

“Nằm mơ.”

Tráng hán nghe âm thanh đoán được vị trí, cong đầu gối nhảy vọt, vung mạnh cánh tay đem Trần Vũ đập bay.

【 bị tổn thương: Khí huyết +1543 】

“Quyền này thật mạnh.”

Vuốt vuốt bả vai bị đau, Trần Vũ đổi tay cầm chuôi đao, công kích lần nữa.

“Đông!”

【 bị tổn thương: Khí huyết +1644 】

Lại xông!

“Phanh…”

【 bị tổn thương: Khí huyết +1706 】

Tiếp tục xông!

“Thùng thùng…”

【 bị tổn thương: Khí huyết +1220 】

【 bị tổn thương, khí huyết +1352 】

Tráng hán phát lực càng ngày càng mãnh.

Lại càng ngày càng cảm thấy không thích hợp…

Dù là cùng đối thủ cấp bậc trực tiếp nhận nhiều quyền như cũng phải bị nội thương.

Vì sao thằng nhóc con này không có chuyện gì?

Còn có thể nhảy nhót tưng bừng?

“Ầm!”

Một cước đạp bay đối phương lần nữa, tráng hán nhét ruột vào trong bụng, vận chuyển khí kình quán chú toàn thân.

Ông ta chuẩn bị mấy chiêu hung ác, trực tiếp làm cho đối phương mất đi năng lực hành động.

Nhưng mà Trần Vũ lại dừng lại. Trong tay lấy ra một trái lựu đạn.

“Két.”

Tháo chốt an toàn.

Khói đen đậm đặc phun ra một lần nữa.

Sương mù vốn đang nhạt đi lại bắt đầu nồng đậm trở lại.

Tráng hán giận nghiến răng nghiến lợi: “Ông đây nhìn xem cậu còn có bao nhiêu bom khói có thể dùng!”

“…”

Trần Vũ vẫn không đáp lời, xách ngang đường đao, tiếp tục công

kích.

Đêm nay liên tiếp tử đấu, để cho Trần Vũ tăng thêm rất nhiều kinh nghiệm và kỹ xảo trong việc sử dụng trường đao.

Cũng coi như niềm vui ngoài ý muốn…

“Bạch!”

Tráng hán nhắm mắt lại nghiêng người tránh thoát những đường đao của Trần Vũ, tiện thể đá nghiêng một cái, kình phong gào thét.

Trần Vũ đồng dạng nhắm hai mắt,

Lợi dụng thính giác để tránh né.

Tốc độ hai người cực nhanh, giao thoa ba hiệp liền bị tráng hán bắt lấy sơ hở, vung khuỷu tay đánh bay.

“Đông!”

【 bị tổn thương: Khí huyết +2060 】

“Phốc…”

Máu trong miệng Trần Vũ phun ra ngoài giống như không cần tiền vậy.

“Ta thật không tin đánh không chết ngươi!”

Xóa sạch vết máu, hắn “lại lại lại lại” nhảy tới…

【 bị tổn thương: Khí huyết +2233 】

【 bị tổn thương: Khí huyết +2347 】

【 bị tổn thương: Khí huyết +2400… 】

Chương 56: Tìm đường chết (4) Chương 56: Tìm đường chết (4)

“Ta sẽ không để ngươi chạy đâu.” Tráng hán chịu đựng đau bụng, phát động từng lớp từng lớp khí kình đem Trần Vũ đánh lùi.

Bề ngoài là ông ta chiếm ưu thế tuyệt đối.

Nhưng rất nhiều lần, ông ta rõ ràng cảm giác được mình đã phá hủy nội tạng của đối phương, nhưng mà một giây sau, đối phương còn có thể tiếp tục xông lên với khí thế không giảm so với trước…

“Con bà nó tiểu tử này tuyệt đối có vấn đề!”

Tráng hán kiềm chế lửa giận, lẳng lặng chờ đợi thời khắc mà sương mù tiêu tán.

Đến lúc đó, lấy thực lực tuyệt đối áp chế, nhiều nhất ba chiêu liền có thể bắt được Trần Vũ.

Về phần tại sao là bắt mà không phải giết chết…

Muốn giết thì ông ta đã sớm giết!

Hiện tại chủ tịch đã chết, toàn bộ thành phố Thanh Thành đều sẽ chấn động, ông ta làm bảo tiêu sẽ khó thoát trách nhiệm. Chỉ có thể bắt sống ở hung thủ mới có thể giảm xuống trừng phạt mà ông ta phải nhận.

“Bạch!”

Trong làn sương mù dày đặc, tiếng khuấy động khí lưu phía trước truyền vào trong tai tráng hán.

“Lại nữa.”

Lồng ngực của ông ta như là bị đè nén, tăng lớn khí kình, trực tiếp một quyền nặng mang theo lực lượng mạnh mẽ bay thẳng về phía trước!

Công kích lần này so với những lần trước mạnh hơn nhiều!

“Lần này ngươi nên ngã xuống đất đi…”

“Phốc phốc!”

Quyền thế bàng bạc!

“Răng rắc…”

Máu xương văng khắp nơi!

“Hả? Không đúng…”

Tráng hán nhận thấy xúc cảm cùng tiếng vang này không giống với bình thường, lập tức lấy lại tinh thần, mở to mắt nhìn . Sau đó, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch.

Khi ở khoảng cách gần, ông ta đã thấy rõ ràng…

Cú đánh vừa rồi không phải là trúng Trần Vũ.

Mà là…

Trúng đầu của đổng sự trưởng Nhạc Duy!

Thì ra lần này Trần Vũ mang theo thi thể Nhạc Duy xông lên.

“Không được!”

Tráng hán phản ứng cực nhanh, đang muốn né tránh.

Nhưng đã không còn kịp rồi…

“Phốc phốc!”

Sắc bén đường đao xuyên qua thi thể Nhạc Duy trực tiếp đâm vào ngực ông ta.

Giao thủ mười mấy hiệp, ám độ trần thương, liền vì một chiêu tuyệt sát này!

“A! !” Trần Vũ hai mắt đỏ lên, cổ tay hoành chuyển, đẩy thi thể

cùng tráng hán vọt ra khỏi phòng.

Rời đi sương mù, hai người đều thấy rõ mặt mũi dữ tợn của nhau.

“ĐKM mày!” Ánh mắt tráng hán như sắp trừng ra ngoài, tay trái che lấy dịch từ ruột non trong bụng tuôn ra, tay phải vung lên một vòng bổ vào cánh tay trái Trần Vũ!

“Răng rắc!”

Cánh tay trái Trần Vũ lập tức uốn cong kèm theo tiếng gãy xương rợn người vang len.

【 bị tổn thương: Khí huyết +4180 】

“Răng rắc…”

“Răng rắc…”

Đồng thời gãy thêm mấy cây xương sườn trong ngực.

Nhưng mắt Trần Vũ cũngg không nháy cái nào, tiếp tục điên cuồng gia tốc, dùng đường đao đẩy tráng hán chạy về phía trước.

“Đang! ! !”

“Đông!”

Cuối cùng hai người đụng vào vách tường trên hành lang.

Đường đao đâm xuyên qua lưng của tráng hán bị lực tác động mạnh mẽ này bẻ gãy.

Trần Vũ tiếp tục nắm chặt chuôi đao muốn chặt đứt “Ngực” của đối phương.

Tráng hán tự nhiên không có khả năng ngồi chờ chết.

Ông ta buông lỏng tay trái đang che phần bụng ra, mặc kệ phần ruột bị lòi ra ngoài, nắm lấy đường đao trên ngực: “Trần Vũ! Ta muốn ngươi chết! ! !”

Lưng dựa vách tường kim loại, ở giữa lại là một cỗ thi thể, tráng

hán không phát được lực đành phải đấm ra một quyền vào phần đầu của Trần Vũ bằng tay phải.

Trần Vũ cũng biết lúc này đối phương không có khả năng lưu thủ, lập tức khom người cúi đầu, dùng lực lượng toàn thân chống đỡ lấy chuôi đao, tiếp tục ý định làm chết đối phương.

“Rống!”

Trong miệng Tráng hán phun ra từng ngụm nùng huyết, bản năng cầu sinh giúp ông ta nắm chặt cánh tay trái đã gãy của Trần Vũ, lực lượng khá lớn, cả ngón tay đều đâm sâu vào trong cơ bắp.

“A! ! !”

Trần Vũ kêu thảm, tơ máu trong mắt càng đỏ.

Đau nhức kịch liệt kích phát toàn bộ hung tính của hai người.

Adrenalin điên cuồng bài tiết như là đem xăng đổ vào trong đống lửa.

“Rống!”

“A! !”

“Phốc phốc…”

“Răng rắc…”

Tráng hán mất một lượng lớn máu, cùng với phần ngực và bụng bị trọng thương làm cho khí lực của ông ta càng ngày càng yếu.

Trạng thái Trần Vũ vẫn như không hề có chuyện gì xảy ra!

“Ta… Không. . . Không có khả năng…” Bọt máu tràn ra từ trong lỗ mũi tráng hán, sắc mặt của ông ta càng dữ tợn.

“Uống!”

Bỗng nhiên Trần Vũ thoát ra, kéo dài khoảng cách, sau đó dùng hết lực lượng toàn thân giơ chân đá về phía chuôi đao!

“Đông!”

“Xùy ——— ”

Lưỡi đao bổ ngang!

Tráng hán đã kiệt lực rốt cục bị một đao chặt đứt bộ ngực …

“…” Miệng ông ta mở rộng, đôi mắt trợn tròn trên khuôn mặt, chậm rãi ngã xuống: “Không. . . Không thể…”

“Bịch.”

Một võ giả cấp ba cứ như vậy bỏ mình.

Chết không nhắm mắt.

“Bịch.”

Mà Trần Vũ cũng xụi lơ trên mặt đất, toàn thân mồ hôi lạnh chảy ròng…

…

“Tê.”

“Hô…”

【 khí thể ác tính xâm nhập cơ thể: Khí kình +7 】

Vị thuốc lá khô khốc hòa trộn với mùi máu tươi hôi thối xung quanh đang tuần hoàn trong phổi Trần Vũ.

Trần Vũ ngồi dưới đất, mắt nhìn xung quanh, thử hoạt động đầu óc của mình.

Chương 57: Chương 57: Tự chữa thương

Những việc xảy ra đêm qua giống như một giấc mộng.

Gặp tập kích, phản kích, tiến công…

Giết võ giả cấp 3.

Còn giết cả chủ tịch của tập đoàn Nhạc Duy.

Mà cấp độ Trần Vũ vẻn vẹn chỉ có 0.7…

Phim cũng không dám quay như vậy.

“Hô…”

Sương mù màu trắng xám chầm chậm bay lên.

Trần Vũ quay đầu nhìn về phía hai cỗ thi thể bên cạnh, suy nghĩ những dự định sau này.

Rất rõ ràng.

Trần Vũ đã chọc phải phiền phức lớn.

Tạm thời không quan tâm đến võ giả cấp ba, nhưng cái chết của Nhạc Duy chắc chắn sẽ làm cho chính phủ và tập đoàn Nhạc Duy dốc toàn lực điều tra.

Chỉ cần hoài nghi đến trên người của hắn, Trần Vũ không tin mình có thể giấu diếm được các trinh sát hình sự chuyên nghiệp khi bị thẩm vấn.

Cho nên trước khi sự việc bại lộ, hắn phải nghĩ xem làm thế nào để ẩn tàng thi thể, xóa sạch chứng cứ phạm tội của mình.

Đương nhiên, trước khi suy nghĩ thì phải xử lý tốt vết thương của mình trước đã…

Trần Vũ hút xong một điếu thuốc, đem tàn thuốc và toàn bộ khói bụi cho luôn vào bên trong miệng, ăn không chừa một dấu vết nào.

Sau đó nhìn về cánh tay trái đang bị gãy của mình, thở dài thật sâu.

【 xương cốt đứt gãy: Khỏe mạnh +3; khí huyết +78 】

【 xương cốt đứt gãy: Khỏe mạnh +1; khí huyết +44 】

【 xương cốt đứt gãy: Khỏe mạnh… 】

Sự thật chứng minh, suy đoán lúc trước của Trần Vũ về 【 nguyền rủa 】là chính xác.

Đảo ngược【 nguyền rủa 】cũng là có giới hạn.

Khi thân thể Trần Vũ gặp phải tổn thương "Không thể đảo ngược", bất luận là khôi phục bao nhiêu khí huyết cũng đều sẽ không có ý nghĩa.

Liền giống như bây giờ hắn bị gãy xương.

Không có người giúp Trần Vũ nối lại hai cây xương cốt đã đứt, thì vết thương sẽ không tự động phục hồi như cũ…

Nắm chặt cánh tay trái đang vặn vẹo, Trần Vũ nhẹ nhàng chuyển động.

"A!"

Cơn đau kịch liệt xuất hiện làm cho phổi của Trần Vũ đều muốn co rút lại.

"Xxx mẹ nó."

"Muốn mạng của lão tử à!"

Bực bội văng tục, Trần Vũ xé xuống một phần ống tay áo, cuộn đoàn thành một đoàn, dùng răng cắn chặt. Sau đó tay run run móc chủy thủ mang trên người ra.

"Mẹ!"

"Móa * *…"

Trong miệng chửi tục không ngừng, Trần Vũ nắm chặt chủy thủ, chống đỡ phần dao nhọn sắc bén ở chỗ cẳng tay bên trái đang bị gãy .

“Hô…”

“Ha…”

“Hô…”

“Ngô!”

Lắc cổ tay, run run cắm mũi đao vào làn da.

Một tia máu đỏ tươi chảy xuôi.

“Hừ…”

Gắt gao cắn chặt vải bố, lưỡi đao tiếp tục cắt.

Những âm thanh vang lên khiến cho người gan dạ khi nghe được cũng phải hãi hùng, từng mạch máu bị cắt đứt, tách rời từng sợi cơ, từng mảnh mỡ bị cắt ra…

Máu văng tung tóe cũng không giấu được phần trắng của khối xương đang nằm sâu bên trong.

【 bị tổn thương: Khí huyết +348 】

【 bị tổn thương: Khí huyết +466 】

【 bị tổn thương: Khí huyết +219… 】

Trần Vũ vừa tách ra bộ phận phía sau, thì bộ phận phía trước đang nhanh chóng khép lại.

“Đkm!”

Gân xanh nổi lên trên trán, Trần Vũ phun miếng vải rách trong miệng ra, nhét đầu lưỡi vào phần thịt đang bị rạch ra, ngăn cản cơ bắp khép lại.

Lập tức vung đao với tốc độ nhanh thêm mấy phần.

“Sưu sưu…”

Không tới hai giây, một vết đao sâu mười lăm centimet đủ để nhìn thấy xương xuất hiện.

“Leng keng.”

Ném chủy thủ đi, thừa dịp vết thương còn chưa khép lại, Trần Vũ đem toàn bộ tay phải luồn vào bên trong máu thịt, nắm xương cốt đứt gãy mình nối hai đầu vào cùng một chỗ.

“Uống uống…”

“Uống uống uống…”

Đau nhức kịch liệt khiến hô hấp Trần Vũ trở nên dồn dập, hai mắt đỏ bừng.

Giọt mồ hôi to như hạt đậu cuồn cuộn lăn xuống.

【 bị tổn thương: Khí huyết +583 】

【 bị tổn thương: Khí huyết +710 】

Rút đầu lưỡi về, thân thể Trần Vũ run rẩy, trong cổ họng phát ra tiếng gầm giống như một loài dã thú.

“Mẹ…”

“Ngô ngô ngô…”

“Thảo * *!”

“Ngô…”

Sau nửa phút đọ sức “Huyết nhục” của mình.

Ngón tay Trần Vũ rốt cuộc cảm giác được phần xương cốt bị đứt gãy đã được nối thành công, lập tức rút tay về.

“Phốc phốc.”

Một dòng máu màu đỏ phun ra như suối.

【 bị tổn thương: Khí huyết +883 】

【 bị tổn thương: Khí huyết +650 】

【 bị tổn thương: Khí huyết +447 】

【 bị tổn thương: Khí huyết +325 】

【 bị tổn thương: Khí huyết +255… 】

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Âm thanh điện tử vang lên trong đầu dần dần thưa thớt.

Khi khí huyết "Gia tăng" giảm xuống, vết thương cánh tay trái của Trần Vũ cũng đã biến mất.

Lau đi mồ hôi và máu trên mặt, Trần Vũ hoạt động thử cánh tay trái của mình một chút…

Không có vấn đề gì!

"OK."

Trong lòng buông lỏng, Trần Vũ cầm lấy chủy thủ chuẩn bị nối xương sườn trên ngực của mình lại. Thì phát hiện lúc đó hắn chỉ bị nứt xương, cũng không phải là gãy xương.

Bây giờ cũng đã khép lại.

Hít sâu, Trần Vũ thu hồi chủy thủ, nhìn trên đất toàn máu mà trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Sau đó khống chế khí kình thể nội ngoại phóng, đem tất cả vết máu mình bốc hơi.

"Xì xì xì —— "

Hành động này làm cho Trần Vũ hao tổn một lượng khổng lồ khí kình.

Chương 58: Mang con của ta đi buông lỏng một chút (1) Chương 58: Mang con của ta đi buông lỏng một chút (1)

Võ giả cấp 2 bình thường cũng đều không có khả năng không kiên trì được nửa phút.

Nhưng khí kình của Trần Vũ là "Vô hạn", cho nên có thể tùy ý tiêu xài…

Dọn dẹp sạch sẽ dấu vết của mình.

Trần Vũ đem vết máu còn lại của năm bộ thi thể cũng bốc hơi toàn bộ, chỉ còn lại những mảnh vỡ màu đỏ.

Đây là sau khi bốc hơi lưu lại vật chất.

Có tiểu cầu, bạch cầu, hồng cầu vân vân.

Tập trung những mảnh vỡ này lại rồi cất kỹ. Sau đó Trần Vũ liền đẩy ba bộ thi thể khác ra ngoài, cũng cả thi thể Nhạc Duy và thi thể võ giả cấp ba lên người.

Nhờ có vách tường mà mặt đất và trần nhà nơi này đều cực kỳ bóng loáng.

Nếu không thì việc thanh lý "cặn bã huyết dịch" là một việc không thể nào hoàn thành …

Trọng lượng của năm bộ thi thể vượt qua tám trăm cân.

Nhưng bây giờ đối với Trần Vũ mà nói cũng chỉ là có chút nặng mà thôi.

Hắn vịn năm bộ thi thể, đi tuyến đường hẻo lánh nhất, nhanh chóng chạy tới chỗ sâu dị cảnh.

Không bao lâu, liền đến nơi đang chứa thi thể của Trương Thanh.

Trần Vũ chỉ là nhìn liếc qua liền không để ý tới, tiếp tục chạy về

phía trước.

Chạy cho đến khi tự nhận là vị trí đủ sâu, mới dỡ năm bộ thi thể xuống.

Nồng độ phóng xạ nơi này cao một cách kinh khủng, ngay cả máy đo nồng độ phóng xạ đều không thể nào đo được.

Trần Vũ không cho rằng sẽ có vị "Thám hiểm giả" không muốn mạng nào tới đây, sau đó phát hiện được thi thể nằm ở nơi hẻo lánh mà hắn đã giấu.

Sau đó, Trần Vũ tiếp tục đem bốn cỗ thi thể của tiểu đội Trương Thanh mang tới, ven đường cũng đã xóa sạch hết tất cả vết máu.

Thậm chí vết máu dính trên ghế sô pha trong phòng kim loại kia đều bị Trần Vũ mang đi.

Lu bu một chút chính là gần sáu giờ.

Tới tới lui lui kiểm tra bảy tám lần, xác nhận vạn vô nhất thất, lúc này Trần Vũ mới mặc vào trang phục phòng hộ sạch sẽ của mình rời đi dị cảnh.

Nhìn hắn không chút nào biến hóa so với tối hôm qua.

Chỉ là thiếu một chuôi đường đao mà thôi…

Tiến vào độc lập phòng tắm rửa, rửa sạch toàn bộ"Tội ác" trên người. Trần Vũ coi như cái gì cũng chưa từng xảy ra, "Đường đường chính chính" đi ra quảng trường Thời Không Môn.

Gió buổi sáng cực kỳ mát mẻ.

Thổi đến liền mùi máu tanh trên người hắn đều không ngửi được.

Móc thuốc lá ra, đốt một điếu.

Trần Vũ tùy ý dựa vào một thân cây, quay đầu nhìn qua quảng trường Thời Không Môn bên cạnh, chậm rãi phun ra nuốt vào.

"... Nghĩ lại hôm qua vẫn còn cảm thấy nhiệt huyết của mình đang

sôi trào.”

...

Mấy ngày kế tiếp, Trần Vũ duy trì tiết tấu như thường.

Ban ngày ở cửa hàng thuốc lá trông tiệm.

Ban đêm đi dị cảnh tu luyện.

Giống như thật sự là cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Tập đoàn Nhạc Duy còn không có động tác gì quá lớn.

Dù sao võ giả ở trong dị cảnh thăm dò mười ngày nửa tháng cũng là rất bình thường.

Nhưng Trần Vũ có cảm giác là việc này giấu không được bao lâu…

Hắn không sợ cảnh sát trinh sát hình sự chính phủ.

Hắn sợ bên trong tập đoàn Nhạc Duy sẽ có nhân viên biết “Nội tình”.

Những người đó là biết mục đích Nhạc Duy tiến vào dị cảnh, rất dễ dàng hoài nghi đến trên người của Trần Vũ.

Hiện tại, Trần Vũ chỉ hi vọng thi đại học bắt đầu nhanh lên.

Khi kết thúc thi đại học về sau, Trần Vũ trở thành Trạng Nguyên, hết thảy gian nan khổ cực đều không còn tồn tại.

Trạng Nguyên là có đặc quyền.

Làm toàn bộ quốc gia, thậm chí cả là nhân loại hạch tâm bồi dưỡng nhân tài, chỉ là tập đoàn của một vùng, tuyệt đối không dám “Lỗ mãng” .

Mà lần tao ngộ này, cũng xem như là đề tỉnh Trần Vũ.

Thế giới cao võ rất nguy hiểm.

Muốn thời thời khắc khắc duy trì sự bình tĩnh…

Vì thế Trần Vũ từ bỏ ý nghĩ tiếp tục tăng lên thực lực.

Lựa chọn dừng trình độ khí kình mình lại tại cấp 0.7.

Bởi vì từ khi lên học cấp ba, đẳng cấp khí kình của Trần Vũ liên tục được ghi chép lại.

Thời gian ngắn ngủi một tháng, từ Cấp 0.3 lên tới cấp 1, xác thực là kinh thế hãi tục.

Mà 0. 3 lên tới 0.7, có thể lộ ra "Thoáng bình thường" một chút…

Dù sao với thực lực trước mắt của Trần Vũ, cũng đủ để giành được Trạng Nguyên. Quá khác thường là một việc làm không khôn ngoan.

Về phương diện thể chất, Trần Vũ không có gì lo lắng.

Trường học chưa từng tổ chức kiểm tra thể trạng của học sinh. Cũng liền không có ai biết thể chất của Trần Vũ là cao hay thấp.

Chờ khi lên lôi đài, kiên quết nói mình có trời sinh thần lực, cũng sẽ không làm cho người hoài nghi.

Bởi vậy, Trần Vũ dùng toàn bộ ban ngày để học tập các loại thuật cách đấu.

Chiến đấu với võ giả cấp ba để cho Trần Vũ thấu hiểu, kỹ xảo và khí kình đều trọng yếu như nhau.

Chương 59: Chương 59: Mang con của ta đi buông lỏng một chút (2)

Trường trung học chăm chú bồi dưỡng tu luyện ra bao nhiêu khí kình, chỉ có thể dạy dỗ ra một đám pháo hôi…

…

Ngày 27 tháng 6.

Chỉ còn lại 10 ngày là đến thời gian thi đại học.

Ban đêm, lầu hai cửa hàng thuốc lá.

“Lộc cộc.” Uống một ngụm rượu đỏ cuối cùng, Kỳ tỷ đặt chén xuống bàn nhìn chằm chằm Trần Vũ đang ngồi đối diện, nói: “Thi đại học chỉ còn có mười ngày.”

“Đúng vậy a.” Trần Vũ miệng nhai không ngừng, mơ hồ nói không rõ.

“Thực lực tăng đến trình độ nào rồi?”

“Em cảm thấy thi đậu Trạng Nguyên là không có vấn đề gì.”

Kỳ tỷ nhíu mày: “Có thể nghiêm túc một chút hay không?”

“Em đang rất nghiêm túc.” Trần Vũ kẹp một miếng thịt, đặt trong chén của mình, cuộn với một đoàn cơm, nhét vào bên trong miệng: “Chị nhìn vóc người em này, tướng mạo, khí chất. Trạng Nguyên cái từ này, thật giống như là vì em mà tạo ra .”

“Chậc chậc…” Kỳ tỷ bĩu môi: “Nếu cậu có thể thi đậu đại học, tôi đều sẽ lau mắt mà nhìn.”

“Vậy liền đánh cược.”

“Được.” Kỳ tỷ gật đầu: “Nếu cậu có thể thi đậu đại học, chị giúp cậu chào tạm biệt đời trai tơ.”

“…” Miệng Trần Vũ ngừng nhai lại, trầm mặc ba giây: “Được rồi, đánh bạc là không tốt, em còn là học sinh…”

“Chị nói là tìm một cô gái xinh đẹp giúp cậu cáo biệt xử nam.”

“Có đôi khi đánh cược nhỏ một chút, vung đắp tình cảm cũng không sai.”

Kỳ tỷ: “… Cô gái xinh đẹp đó chính là chị.”

Trần Vũ: “Nhưng mà con người thường được một tấc lại muốn tiến một thước, cho nên việc đánh bạc này có thể không dính, tận lực không dính…”

“Ầm!” Kỳ tỷ bỗng nhiên vỗ bàn một cái: “Trần Vũ! Cậu có ý tứ gì? ! Ghét bỏ chị sao?”

“Không có không có không có…”

“Dáng người của chị không hấp dẫn sao?”

“Hấp dẫn.”

“Cậu thật quá đáng! Cút khỏi nhà tôi đi!”

“Em không nỡ bỏ chị.” Trần Vũ vừa ăn vừa nói.

“Cậu là không nỡ cơm của tôi thì có.” Kỳ tỷ cười lạnh: “Em vẫn là một thằng nhóc con nên không hiểu được sự quyến rũ của một phụ nữ thành thục. Sẽ có lúc cậu hối hận.”

Trần Vũ: “… Chắc vậy.”

“Đi.” Kỳ tỷ đột nhiên đứng lên kéo lấy Trần Vũ : “Theo tôi đi.”

“… Đừng! Chị bình tĩnh một chút!” Trần Vũ luống cuống: “Em thừa nhận chị rất quyến rũ rồi được không…”

“Cậu nghĩ gì thế? Tôi chỉ là muốn dẫn cậu đi ra ngoài, tìm một chỗ để biểu hiện ra mị lực của mình mà thôi.”

“Ngài vốn là rất có mị lực…”

“Còn ăn!” Kỳ tỷ đánh rụng Trần Vũ đũa: “Cơm chùa liền ăn ngon như vậy?”

” Hương vị cơm chùa, chủ yếu là ăn không mệt…”

…

Dưới sự cường thế của Kỳ tỷ, Trần Vũ cuối cũng vẫn là xuống lầu cùng với nàng, đi về phía đường phố thương nghiệp.

Lối đi bộ hai bên treo đầy đèn lồng đều tỏa ra ánh sáng màu đỏ.

Tranh chữ, thư pháp, khinh khí cầu, những tấm biển quảng cáo… Mỗi một ngóc ngách đều tràn ngập bầu không khí của kỳ thi đại học.

“Lại đến lúc này hàng năm.” Kỳ tỷ híp mắt giẫm trên giày cao gót, nhìn qua từng cái đèn lồng đỏ: “Hừm… Vẫn là giống như là mấy năm trước như vậy, sử dụng lặp lại sao.”

“Kỳ tỷ, còn có mười ngày là thi đại học, thật ra là chị muốn mang em đi ra ngoài thả lỏng một chút phải không.” Trần Vũ ngáp một cái: “Chúng ta ở trong tâm sự không phải là buông lỏng rồi sao.”

“Cậu không hiểu.” Kỳ tỷ khoát khoát tay: “Một lát chị dẫn cậu đi một nơi tốt. Để cậu nhìn xem một chút, cái gì gọi là buông lỏng chân chính.”

Hai người một trước một sau đi một hồi.

Kỳ tỷ càng đi càng chậm, cuối cùng đứng trước một cây nhãn lớn ở trong một công viên nhỏ.

“Sao không đi nữa?” Trần Vũ vô ý thức lui lại một bước, nhìn hết đông rồi nhìn tây: “Chẳng lẽ là chị… Muốn ở dã ngoại… Cái này tuyệt đối không thể gọi là buông lỏng.”

“…”

Kỳ tỷ cũng không có cùng Trần Vũ đấu võ mồm. Mà là im lặng nhìn xem vỏ của cây nhãn lớn này, nói khẽ: “Chị đã từng, có một nguyện vọng.”

“Nguyện vọng gì?”

“Tự đưa con của mình đi thi đại học.”

Cảm giác được bầu không khí đang biến hóa, sắc mặt Trần Vũ khôi phục đứng đắn.

Đưa tay, vuốt ve những dấu vết loang lổ trên vỏ cây , Kỳ tỷ mỉm cười: “Chị và anh rể của em quen nhau ở trên lôi đài của một kỳ thi đại học. Thi vào cùng một trường đại học, học tập cùng một chuyên nghành, cuối cùng kết hôn.”

“Bọn chị trở lại quê quán này, ở ngay trước kỳ thi tốt nghiệp trung học, ngay tại trên cây nhãn này khắc xuống từng cái vết tích này.” Kỳ tỷ chỉ vào vết cắt mơ hồ có thể thấy được trên vỏ cây rồi hỏi: “Biết đây là cái gì sao?”

“Không biết.”

“Đây là một bảng đo chiều cao. Mỗi vết ngang là mười centimet, hết thảy hai mươi vết.”

Trần Vũ tiến lên trước, cẩn thận quan sát: “Ừm… Giống như còn có hai vết khác nữa?”

“Hai vết đó là đặc thù.” Kỳ tỷ ánh mắt mê ly: “Đó tưởng tượng của chúng tôi về đứa con của mình, chiều cao mà con của chúng tôi đạt đến khi thi đại học. Chị cho là nó cao đến khoảng này, anh rể cậu thì cho là nó cao đến khoảng kia.”

“Sau đó thì sao.” Trần Vũ hỏi.

Chương 60: Hôm nay phải sinh con, nhịn không được nữa rồi ! (1) Chương 60: Hôm nay phải sinh con, nhịn không được nữa rồi ! (1)

“Sau đó… Đêm đó sau khi khắc xong những vết đao này, anh ấy đi chấp hành một nhiệm vụ. Chết trong miệng dị thú.”

Trần Vũ: “... Nén bi thương.”

“Nếu như đêm đó anh ấy còn sống, con của chị bây giờ chắc là cũng đến lúc thi tốt nghiệp trung học. Nói không chừng…”

Kỳ tỷ đưa tay, chỉ hướng vết ngang mà nàng đã từng khắc xuống : “Nói không chừng đã cao như vậy.”

Trần Vũ lập tức sững sờ.

Bởi vì vị trí của vết đao kia chính là chiều cao của Trần Vũ bây giờ…

“Chị đoán đúng.” Kỳ tỷ tiếu dung xán lạn như hoa: “Xem ra… Nguyện vọng của chị đã được hoàn thành.”

“...” Trần Vũ đáy lòng hơi ấm: “Vậy chúc mừng.”

“Đi thôi.”

Kỳ tỷ dắt tay Trần Vũ: “Mang con của ta đi buông lỏng một chút!”

...

Mười phút sau.

Kỳ tỷ dẫn con của nàng Trần Vũ đi tới phố đèn đỏ đường “Thanh thủy” Túc Dục Thành…

Trần Vũ: “... WDNMD.”

...

Trần Vũ nhìn xem tắm bảng hiệu có đèn màu lấp lóe trước mặt hiện lên hai chữ "Túc Dục" thì mặt đen kịt.

"Mang trẻ em tới những nơi như thế này… Không tốt lắm đâu."

"Có cái gì không tốt? Trẻ em còn xem phim hành động về các loài động vật nữa, có ai quan tâm đâu." Kỳ tỷ lôi kéo Trần Vũ đi lên trước cửa: "Cậu sắp sửa đi thi đại học rồi, cũng có thể gọi là người lớn rồi, cần phải biết một chút kiến thức của thế giới "người lớn"."

"Nếu không chuyển sang nơi khác đi."

"Chúng ta cũng là tới hát một vài bài mà thôi. Nghe nói âm thanh của quán này rất sống động, không làm những cái khác."

Nài ép đem Trần Vũ lôi kéo vào bên trong đại sảnh, nhóm mỹ nữ tiếp khách hai bên thảm đỏ lập tức cúi đầu: "Hoan nghênh quang lâm, Thanh Thủy đô thị giải trí."

Kỳ tỷ: "Cậu xem một chút nhân viên quán này phục vụ tốt biết bao nhiêu."

Trần Vũ: "..."

Sau đó một nam quản lý có khuôn mặt quen thuộc cũng chạy nhanh tới đây.

"Con bà nó! Hôm nay là trực của thằng này hả? !"

Nhìn thấy người đến, Trần Vũ nói thầm một tiếng hỏng bét, vội vàng cúi đầu. Nhưng đã chậm.

"Ôi! Vũ ca tới chơi sao!" Nam quản lý kinh hỉ: "Ngài mấy ngày không có tới rồi! Hôm nay chơi cái gì? Tôi lập tức tìm cho ngài mấy cô em xinh đẹp…"

Trần Vũ nâng trán: "Ngươi lập tức câm miệng cho ta…"

Một bên, nụ cười trên mặt Kỳ tỷ dần biến mất, nhìn một chút nam

quản lý, lại nhìn một chút Trần Vũ: “Đây là tình huống gì? Các cậu quen nhau sao?”

Trần Vũ lắc đầu: “Không biết.”

Nam quản lý cũng kịp phản ứng: “Không biết!”

“Vậy vị quản lý này làm sao lại gọi cậu là Vũ ca?”

“Đúng vậy à.” Trần Vũ nhìn về phía nam quản lý: ” Tại sao anh lại gọi tôi là Vũ ca?”

“Đúng à.” Nam quản lý cũng nhìn về phía Trần Vũ: “Tại sao tôi lại gọi cậu là Vũ ca.”

“Tôi đang hỏi anh mà. Vì sao.”

“Tôi cũng không biết tại sao…”

“Con bà nó, điều kỳ quái nhất chính là anh còn gọi đúng nữa chứ!” Trần Vũ tỏ ra hưng phấn nện bả vai của đối phương một cái: “Thật là trùng hợp à.”

“Tôi vậy mà gọi đúng rồi? Thì ra cậu tên thật là Vũ ca à!” Nam quản lý kinh ngạc: “Thật sự là thật trùng hợp. Thật trùng hợp thật trùng hợp…”

“…” Kỳ tỷ mặt không biểu tình: “Hai người coi tôi là con ngốc dễ bị lừa lắm sao?”

Trần Vũ: “…”

Nam quản lý: “…”

“Trước kiếm cho tôi một phòng.” Kỳ tỷ móc ra một tấm thẻ tín dụng đưa cho người quản lý, sau đó quay sang nhìn Trần Vũ: “Cậu tốt nhất tiếp tục là sáng tác xem đến cuối cùng có chuyện gì xảy ra.”

Nhận lấy thẻ tín dụng, nam quản lý rời đi như đang chạy trốn.

Trần Vũ thì vẻ mặt đau khổ đi vào thang máy với Kỳ tỷ.

“Bình thường cậu đến đây không ít lần nhỉ? Đều quen thân với cả quản lý cơ đấy? Có mấy em tình nhân công chúa ở đây rồi?”

“Kỳ tỷ việc này thật sự hiểu lầm, em làm sao có thể thông đồng với công chúa ở đây được…”

“Leng keng!”

Cửa thang máy mở ra, bốn cô em chân dài có dáng người cao ráo đi vào.

Các nàng nhìn thấy Trần Vũ hai mắt liền tỏa sáng.

“Vũ ca anh tới rồi sao!”

“Hoan nghênh hoan nghênh…”

“Vũ ca anh lại đẹp trai hơn rồi.”

“Lần này cũng gọi chúng em đi, chúng em cũng khỏi xuống lầu luôn…”

Kỳ tỷ: “…”

Trần Vũ: “…”

【 tâm lý nhận tổn thương: Tinh thần +5 】

Kỳ tỷ hai tay ôm ngực, mặt không biểu tình.

Trần Vũ: “… Kỳ tỷ, việc này cùng em không liên, Trung Quốc vừa ký hiệp nghị RCEP, có thể nhanh chóng cắt giảm 95% thuế quan nhập khẩu?”

“Cậu đừng cố tình nói sang chuyện khác!” Kỳ tỷ gào thét.

…

Năm phút sau.

Phòng Vip đã mở.

Trần Vũ cùng bốn vị công chúa đều như một khúc gỗ ngồi trên ghế

sa lon.

Mà Kỳ tỷ thì đứng ở phía trước mọi người, khí kình vô hình ba động chậm rãi khuếch tán.

“Đại. . . Đại tỷ…” Một cô em run lẩy bẩy: “Hôm. . . Hôm nay thân thể của em không được khỏe, em có thể không nhận việc này được không…”

Em gái thứ 2 nhấc tay: “em cũng vậy, hôm nay là ngày đèn đỏ của em…”

Em gái 3 nhấc tay: “Em cũng không muốn tiếp, em đang bị bệnh phong thấp.”

Trần Vũ nhấc tay: “Em hôm nay phải sinh con, nhanh nhịn không được nữa rồi.”

Muội tử 4 nhấc tay: “Em cũng phải sinh con, 8 giờ phải đi giải phẫu…”

Chương 61: Hôm nay phải sinh con, nhịn không được nữa rồi ! (2) Chương 61: Hôm nay phải sinh con, nhịn không được nữa rồi ! (2)

“Ngậm miệng!” Kỳ tỷ vỗ microphone, chỉ vào Trần Vũ: “Tới, cậu đẻ một đứa tại đây cho chị xem một chút.”

Trần Vũ nhìn về phía cô em thứ 4 ngồi bên cạnh nói: “Đi, đẻ một đứa ra cho chị anh xem.”

Muội tử 4: “...”

“Sợ tôi như vậy làm gì?” Kỳ tỷ chống nạnh: “Làm giống như tôi muốn ăn thịt các người vậy. Chọn một bài hát cho tôi nhanh lên.”

“Vâng!” Thấy Kỳ tỷ cho một bậc thang, Trần Vũ vội vàng chạy đến trên đài chọn bài hát: “Kỳ tỷ muốn hát bài nào?”

“« hồ ly tinh » của La Chí Tường, chúng ta cùng nhau hát.”

Trần Vũ: “... Được.”

Tiếng âm nhạc vang lên.

Kỳ tỷ đi đến bên cạnh Trần Vũ, ghé vào lỗ tai hắn nói: “Chị nhìn thấy cậu lần đầu tiên, liền biết cậu là người không thành thật. Còn biết tới nơi này tìm các cô em chân dài nữa? Có nhiều tiền như vậy thì còn ở chỗ chị ăn uống miễn phí làm gì?”

“Sao chị lại nói vậy.” Trần Vũ cười ngượng ngùng: “Em nào có tiền gì. Chỉ là hồi trước có một người bạn dẫn em đến đây một lần. Hơn nữa, em có tiền hay không cũng không thể đi những nơi như thế này à. Chị đối xử với em không tệ, em còn chưa báo đáp chị đâu, nói đi là đi, cái này còn là người sao? Còn có pháp luật sao?”

“Phi!” Kỳ tỷ xụ mặt, nhưng khóe môi vẫn là không nhịn được giương lên một vòng đường cong: “Miệng lưỡi thật ngọt, về sau tìm những bà nhà giàu đi ăn bám được rồi.”

“Vậy thì khẳng định em sẽ ưu tiên cân nhắc chị trước.”

“Lăn.”

...

Cùng lúc đó.

Trong một cánh đồng hoang bên ngoài hai trăm dặm,.

Một nhóm sinh vật thân hình cực kỳ khổng lồ đang đi dạo bốn phía.

Hành động của chúng dường như là đang tìm kiếm một thứ gì đó.

Mà liền ở cách đó không xa, có hai bóng người đang giấu bên trong một tảng đá lớn.

Một nam, một nữ.

Nếu như Trần Vũ ở đây thì nhất định sẽ nhận ra người nữ này…

Từng là Trạng Nguyên của thành phố Thanh Thành, sinh viên tài giỏi của trường đại học Kinh Thành—— Hình Bích.

“Chúng ta làm gì bây giờ?” Nam thanh niên che lấy phần đùi đang không ngừng chảy máu, cắn răng nói.

“Dị thú đã tập trung lại thành một nhóm, đang di chuyển về hướng của thành phố Thanh Thành. Tất nhiên mang tin tức về nhanh nhất có thể.” Hình Bích mặt không biểu tình, nâng cổ tay nhìn xem thời gian trên đồng hồ: “Nhiều nhất còn có mười giờ. Thanh Thành liền bị thú triều nhấn chìm.”

“Thế nhưng là… Chân của tôi đang bị thương.”

“Tôi thấy rồi.”

“Vậy tôi và cô làm sao mang tin tức này trở về?”

“Mang tin tức, không phải một người là đủ rồi sao.” Hình Bích chụp chụp móng tay.

“... Cô có ý gì.”

Quay đầu, Hình Bích nhìn xem người thanh niên, ngữ khí bình thản: “Dị thú tỏa ra khí kình sẽ gây ra nhiễu loạn tín hiệu toàn bộ tần số, dẫn đến việc không cách nào gọi điện thoại cầu viện. Cho nên vì không muốn hao tổn lực lượng, tự nhiên là phải có người hi sinh. Chẳng lẽ cậu muốn cho tôi cõng cậu chạy hạy sao?”

“...” Thanh niên trầm mặc, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Đừng quên, nhiệm vụ mà trường học đưa cho chúng ta, chính là dò xét động tĩnh của dị thú xung quanh thành Thanh Thành này. Hiện tại đã xác định được thú triều sẽ xuất hiện, đem tin tức truyền về mới là việc quan trọng nhất.”

“Cho nên tôi phải chết ở nơi này sao?”

“Kết cục cuối cùng của một võ giả không phải liền là chiến tử sao?” Hình Bích cười lạnh: “Hiện tại người truyền tin đã chết. Chỉ còn có mình tôi là thể đột phá vòng vây, không có khả năng mang thêm một người nào nữa.”

Thanh niên không cam tâm: “Cô không bị thương, cõng thêm tôi một người cũng có cơ hội chạy thoát.”

“Như thế sẽ làm giảm xác suất phá vòng vây thành công của tôi.” Hình Bích lạnh như băng nói.

“... Cô thật vô tình.”

“Nhập học ngày đầu tiên cậu không phải được biết rồi sao.”

“... Cút đi!” Thanh niên tâm tính sụp đổ: “Gái điếm thúi, đào mệnh đi thôi! Cút!”

Hình Bích nhíu mày, vỗ vỗ bả vai của đối phương: “Nhận rõ hiện thực đi, ai kêu ngươi bị thương làm gì.”

“Cút! !”

“Gặp lại.”

Hình Bích ngoài cười nhưng trong không cười gật gật đầu, sau đó nàng đột nhiên bộc phát khí kình, cả người phảng phất như hóa thành một ngôi sao băng! Lấy tốc độ cực nhanh bay ra cái hố, chạy thẳng về hướng thành phố Thanh Thành.

Mà động tĩnh lần này tự nhiên sẽ gây nên sự chú ý của các dị thú đang tìm kiếm xung quanh đây.

“Rống!”

Các dị thú ngửa mặt lên trời gào thét, di chuyển tứ chi, nhao nhao đuổi theo Hình Bích.

Nhưng mà sau một giây.

Cái hố mà Hình Bích ẩn thân khi nãy vậy mà tỏa ra ánh sáng màu lam chói mắt! Trong nháy mắt hấp dẫn sự di chuyển của các dị thú.

“Mẹ nó!”

Trong hố, sắc mặt thanh niên kịch biến, hoảng sợ kéo xuống vật đang phát sáng trên vai mình.

“Mồi nhử…”

“Lấy ta làm mồi nhử…”

...

Khi đang chạy thì nghe tiếng kêu thảm thiết như có như không vang lên từ phía sau, Hình Bích mỉm cười: “Mấy chục vạn bách tính của thành phố Thanh Thành sẽ cảm ơn sự hy sinh của ngươi…”

...

Chương 62: Sinh tử một đường (1)
Chương 62: Sinh tử một đường (1)

Thành phố Thanh Thành, tòa cao ốc chính phủ, trong đại sảnh lầu ba.

Hơn mười người ngồi quanh một cái bàn tròn, bắt đầu thảo luận.

Trên thủ vị ngồi một người đàn ông trung niên mặc áo sơ mi trắng, buông xuống một phần văn bản tài liệu, mệt mỏi nhéo nhéo mũi: " Chủ tịch của tập đoàn Nhạc Duy bây giờ còn chưa có tin tức sao?"

"Không có." Một người bên trái đứng dậy báo cáo: "Căn cứ vào các tin tức đã thu thập được, mấy ngày qua, bên trong dị cảnh không có bất kỳ một võ giả nào nhìn thấy qua đoàn người của Nhạc Duy. Phỏng đoán… lành ít dữ nhiều."

"Ông ta không phải mang theo một tên võ giả cấp ba sao? Còn có mấy tên võ giả cấp 2, không có một người còn sống sao?"

"Đúng vậy. Bên trong dị cảnh 312B ngoại trừ phóng xạ, không có phát hiện nguy hiểm nào khác. Cho nên theo phán đoán của chúng tôi, đây hẳn là một vụ giết người."

"… Thành Thanh Thành có ai có thể giết chết võ giả cấp ba." Trung niên nhân ánh mắt sắc bén.

"Không nhiều."

"Danh sách đều liệt kê ra sao?"

"Liệt kê ra rồi."

"Đợi thêm hai ngày. Nếu còn không có tin của Nhạc Duy liền khởi động chương trình truy tra."

"Vâng, thị trưởng."

An bài xong chuyện này, người đàn ông trung niên tạm dừng hội nghị, nhắm lại hai mắt, làm vật lý trị liệu cho mắt.

Nhạc Duy mất tích, kỳ thật chỉ là việc nhỏ.

Vấn đề đau đầu nhất lúc này của ông ta là sự mất tích của một tiểu đội đại học Kinh Thành…

Vì thu thập hàng mẫu ở xung quanh thành phố Thanh Thành, đại học Kinh Thành phái đến tất cả là hai tiểu đội.

Đội chủ nhà, do hội trưởng hội học sinh đại học Kinh Đại dẫn đầu, trước mắt còn có thể liên lạc được.

Đội phó, do Hình Bích dẫn đầu, sớm tại bốn năm ngày trước, liền mất đi tin tức…

Nhạc Duy chỉ là thương nhân một khu, chết thì chết.

Chương 63: Sinh tử một đường (2)

Nhưng những sinh viên đến từ đại học Kinh Đại kia, mỗi một người đều là thiên chi kiêu tử mà quốc gia trọng điểm chú ý, đả thương một cái đều là đại sự!

Càng đừng nói là mất tích ròng rã một tiểu đội…

Nửa ngày, người đàn ông trung niên ngẩng đầu, hỏi: “Có thể liên lạc được với tiểu đội của Hình Bích sao?”

“Còn không có. Tổ Kỹ thuật đang cố gắng liên lạc.” Bên cạnh có người trả lời.

“Ai…” Thở dài thật sâu, người đàn ông trung niên lao lực quá độ: “Liền không thể để cho ta bình yên hoàn thành kỳ thi đại học được sao.”

“Ầm!”

Vừa dứt lời, cửa lớn đại sảnh bị đẩy ra.

Hình Bích toàn thân đầy máu từng bước một đi tới.

“Soạt…”

Trung niên nhân, cùng nhân viên chính phủ xung quanh dọa đến

toàn bộ đều đứng lên.

“Cô. . . Cô bị làm sao vậy?”

“Không sao.” Hình Bích lau đi vết máu trên một cái đuôi ngựa, lắc lắc: “Vừa mới từ cõi chết trở về mà thôi.”

“Những người khác trong tiểu đội của cô đâu?” Trung niên nhân đi lên trước hỏi thăm.

“Chết rồi.”

“...” Hiện trường trong nháy mắt lâm vào một mảnh trầm mặc.

Trung niên nhân sắc mặt hơi tái: “Hình Bích đồng học, cô đang nói đùa sao?”

“Không có. Tiểu đội chúng tôi và hai đội bạn, một người đưa tin, toàn bộ hi sinh. Chỉ có tôi còn sống.”

“Các người không phải đang khai thác hàng mẫu sao? !” Trung niên nhân lập tức nổi giận, hung hăng vỗ bàn một cái: “Làm sao lại chết người! !”

“Khai thác hàng mẫu là giả. Đại học Kinh Thành chúng tôi đang lừa gạt các người mà thôi.” Hình Bích cũng không sợ lửa giận của Thị Trưởng, vẫn như cũ chậm rãi nói: “Chủ yếu là vì để không làm cho các bộ ngành chính phủ nơi này bị khủng hoảng.”

“Cô. . . Cô có ý tứ gì…” Trán của người đàn ông trung niên toát ra mồ hôi lạnh, giống như đã phát giác được chuyện kinh khủng muốn giáng lâm.

“Đát, đát, đát…”

Bước từng bước chậm rãi, Hình Bích giẫm lên liên tiếp những dấu chân máu, đi đến bục diễn thuyết trong đại sảnh, liếc nhìn toàn trường một vòng về sau, mở miệng: “Nguyên nhân lần này mà hai tiểu đội chúng tôi tới thành phố Thanh Thành, không phải vì thu thập hàng mẫu. Mà là điều tra dị thú.”

“Dị thú…”

“Đúng thế. Thông qua vệ tinh quan sát, mấy tháng này dị thú xung quanh thành phố Thanh Thành đang tăng tốc độ di chuyển, đồng thời có khuynh hướng tụ tập lại một nhóm. Nói một cách thông tục dễ hiểu chính là…”

Hình Bích tiếng nói hơi ngừng lại, buông tay: “Có khả năng sẽ xảy ra thú triều. Mục tiêu lần này, là thành Thanh Thành.”

Dứt lời,cả tòa đại sảnh lặng ngắt như tờ, có thể nghe được tiếng kim rơi.

Nhưng Hình Bích hoàn toàn không cho đám người này thời gian thở dốc, tiếp tục nói: “Thế là, tiểu đội Hình Bích xâm nhập khu nguy hiểm, với cái giá phải trả là hi sinh mạng sống của ba người, biết được quy mô của thú triều, phương hướng di chuyển, tốc độ di chuyển, thực lực phân chia, gồm những chủng loại nào vân vân những tình báo quý giá này.”

Dứt lời, nàng cầm lấy trên bàn một bình nước khoáng chưa mở, vặn ra, uống một hớp: “Hiện tại, mời liên hệ hội trưởng hội học sinh đại nhân đang dẫn đầu đội chủ nhà giúp tôi, ta muốn đem tình báo này truyền đi. Sau đó…”

Chương 63: Sinh tử một đường (2)

“Kéo vang phòng không cảnh báo toàn thành phố, chuẩn bị liều mạng đi.”

...

Cùng lúc, khu KTV thanh thủy Túc Dục Thành.

Trong một phòng nào đó.

“Tình nhân, tình nhân. Ta làm sao có thể quên được, nửa đêm, tiếng ca say lòng người…”

“Tình nhân, tình nhân…”

Ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn xem Kỳ tỷ cùng công chúa trong phòng hát với nhau, Trần Vũ không thể không thừa nhận, bà chủ này của mình rất có mị lực.

Mặc dù tuổi tác lớn hơn bốn cô em kia không ít, khuôn mặt cũng kém một chút, nhưng khí chất lại ăn đứt tất cả.

Loại khí chất cao quý bên trong lộ ra phong độ, nữ nhân bình thường rất khó bắt chước được.

Chỉ là…

Âm thanh của bài hát này…

Giống như là ở trên dưới chiến trường của chiến tranh thế giới lần thứ hai…

Uống nửa chén rượu đỏ, Trần Vũ ôm lấy đầu đang bị đau, cả người như sắp phát điên.

Âm thanh của người khác tựa như một thiên thần.

Trần Vũ hoài nghi khả năng Kỳ tỷ bị ma quỷ khóa yết hầu nên mới có âm thanh như vậy…

Cái này nếu là ở trong ứng dụng toàn dân hát Karaoke hát một bài, có khả năng làm cho phần ứng dụng này tự động gỡ bỏ.

“Tình nhân, tình nhân, làm sao ta có thể quên được, nửa đêm, môi thơm say lòng người…”

Hát xong một ca khúc, Kỳ tỷ tùy tiện ngồi xuống bên cạnh Trần Vũ , vừa uống rượu vừa nói: “Thế nào? Hôm nay buông lỏng sao?”

Trần Vũ: “Cực kỳ buông lỏng.”

“Hài lòng không?”

Trần Vũ: “Rất hài lòng.”

“Chị hát êm tai sao?”

Trần Vũ: “Quá êm tai.”

“Vậy chị hát tiếp một bài nữa.”

Trần Vũ: “Đừng hát nữa. Vừa rồi em đi toa lét, phát hiện bồn cầu đều bị vỡ một cái.”

Nụ cười trên mặt Kỳ tỷ biến mất: “Cậu có ý gì? Nói giọng hát của chị không dễ nghe sao? Người muốn nghe chị hát còn phải đến xếp hàng có biết không?”

Trần Vũ: “Xem ra đầu năm nay, kê một đơn thuốc ngủ không dễ dàng à.”

“Đánh rắm! Rất nhiều người đều nói, tiếng hát của chị có thể làm cho lỗ tai mang thai!”

Trần Vũ: “Bởi vì bị hiếp mà mang thai.”

“Ầm!”

Kỳ tỷ vỗ bàn một cái, thẹn quá hoá giận: “Nếu không cậu hát đi! Cho chị xem thử trình độ của cậu!”

“Em. . . Em không biết hát.”

“Cậu không biết hát thì có tư cách gì phê bình giọng ca của chị?”

Trần Vũ: “...”

“Hiện tại chị hỏi em, chị hát có dễ nghe hay không.” Kỳ tỷ giơ lên một chai bia, nhắm ngay đầu Trần Vũ.

Trần Vũ: “... Dễ nghe dễ nghe.”

“Các cô thì sao?” Nàng lại chỉ hướng bốn vị công chúa: “Dễ nghe sao?”

Các em gái hoảng sợ trăm miệng một lời: “Dễ nghe!” ×4

Kỳ tỷ: “Có dễ nghe đến mang thai không?”

Muội tử 1: “Có!”

Muội tử 2: “Nhất định có thể không nghi ngờ!”

Muội tử 3: “Em đều mang bầu…”

Muội tử 4: “Aba, Aba Aba…”

“Phanh. ”

Đem chai bia đặt lên bàn, Kỳ tỷ hiên ngang bắt chéo chân, nói với Trần Vũ: “Dùng một câu ca ngợi tiếng hát của chị.”

“... Chị không phải nói là không cho em có ý kiến sao?”

“Ca ngợi cùng ý kiến là giống nhau sao?”

Trần Vũ: “...”

Kỳ tỷ quơ lấy chai bia: “Nói hay không.”

“Nói nói nói!”

Quay đầu mắt nhìn bốn vị công chúa đang run lẩy bẩy, lại nhìn chai bia trong tay Kỳ tỷ, Trần Vũ nuốt nước miếng một cái: “Ngạch… Cái kia… Tiếng ca của chị chỉ có thể dùng một câu thơ mỹ diệu để hình dung.”

“Nói.”

“Tối thị nhân gian lưu bất trụ, chu nhan từ kính hoa từ thụ…”

“Ừm…” Híp mắt, Kỳ tỷ nhíu mày: “Làm sao có cảm giác… giống như cậu đang mắng tôi vậy?”

“Không không không, chị suy nghĩ nhiều rồi.” Trần Vũ đoạt lấy chai bia trong tay đối phương, vặn ra, rót hai chén: “Đến, vì tiếng ca tuyệt mỹ của chị, uống.”

Dứt lời, Trần Vũ uống một hơi cạn sạch.

Lập tức…

“Ô ô ô ô ô ô ——— ”

Trần Vũ nghe được tiếng cảnh báo vang lên.

Trần Vũ: “A? chị muốn tiếp tục ca hát sao?”

Kỳ tỷ sắc mặt đại biến: “Hát cái mẹ gì! Đậy là cảnh báo toàn thành phố !”

“Cảnh báo toàn thành phố…”

Trần Vũ trong nháy mắt lấy lại tinh thần, một cỗ lãnh ý quét qua toàn thân…

…

Cảnh báo toàn thành, là phương thức cảnh cáo cuối cùng của một tòa thành.

Bên trong thế giới cao võ nguy cơ tứ phía này, chỉ có một loại tai nạn cần kéo vang cảnh báo toàn thành.

Đó chính là… Thú triều!

“Đi mau!”

Kỳ tỷ bỗng nhiên đứng dậy, giữ chặt Trần Vũ, dẫn hắn xông ra khỏi phòng.

Khi đang chạy Trần Vũ cũng dần dần lấy lại tinh thần, sắc mặt cực kỳ khó coi: “Đây là diễn tập sao?”

“Cảnh báo toàn thành là không bao giờ có diễn tập! Đi theo tôi nhanh lên.”

“Đi đâu.”

“Trường Thất Trung.” Đẩy ra một đám người đang hỗn hoạn chen chúc ở đại sảnh, Kỳ tỷ nói một cách nhanh chóng: “Thú triều tới, thành Thanh Thành cũng toang rồi. Chỉ có học sinh cùng trẻ vị thành niên là có quyền hạn sớm thoát đi. Bây giờ cậu đang là học sinh của trường trung học Thất Trung, có thể đi tránh nạn.”

“Vậy. . . Vậy còn chị?”

“Thú triều đột kích, chị còn có thể như thế nào?” Kỳ tỷ quay đầu cười khổ với Trần Vũ: “Nếu như cậu có thể còn sống mà chạy thoát, sang năm nhớ về đốt cho chị một ít giấy tiền vàng bạc.”

Chương 64: Sinh tử một đường (3)
Chương 64: Sinh tử một đường (3)

Nghe vậy, Trần Vũ như rơi vào hầm băng.

Nói như vậy, mẹ cùng chị của hắn cũng không thể chạy được sao…

“Xem ra, nguyện vọng của chị vẫn là không thực hiện được.” Nói, Kỳ tỷ mang Trần Vũ xông ra Túc Dục Thành, cản lại một chiếc xe taxi.

“Mau lên xe” lái xe hốc mắt có chút phiếm hồng: “Đi trường trung học nào?”

“Thất Trung.”

“Cùng đường với Ngũ Trung.” Lái xe xoa xoa khóe mắt: “Tôi về nhà trước mang theo nữ nhi của mình cùng một chỗ chạy.”

“Được. Cám ơn.”

“Ông!”

Đạp ga với vận tốc tối đa, thân xe chấn động vọt về phía trước.

Ngồi ở phía sau xe, Trần Vũ nhìn xuyên thấu qua cửa sổ xe, xem mọi người nhanh chóng rút lui tình cảnh, tinh thần hơi có hoảng hốt.

Hắn còn không có thích ứng được sự thay đổi đột ngột này…

Nhưng ký ức trong đầu nói cho hắn biết đây chính là thú triều.

Khả năng hôm qua còn có thể ngủ trong một xã hội hòa bình, sáng hôm sau, thành phố liền biến thành phế tích…

“Ô ô ô —— ”

Trên đường phố, từng chiếc xe cảnh sát gào thét mà qua.

Vô số cái lớn loa tại từng cái tiểu khu cùng trong những hẻm nhỏ "Gào thét".

"Thú triều đến rồi!"

"Trong nhà có trẻ em thì lập tức đưa chúng đến trường học!"

"Nhanh nhanh nhanh…"

"Trẻ vị thành niên, phụ nữ đang mang thai có quyền hạn được rút lui sớm! Lặp lại! Chỉ có trẻ vị thành niên 18 tuổi trở xuống, phụ nữ đang mang thai là có quyền được rút lui sớm…"

"Cảnh cáo, báo cáo sai tuổi tác có thể bị xử bắn tại chỗ!"

"Tất cả võ giả một cấp trở lên, xin mau sớm chuẩn bị, tiến về tường thành phía đông tập hợp, kéo dài thời gian cho bách tính rút lui."

"Không muốn cho con em mình mang vật tư vượt qua 5 kí lô!"

"Phanh phanh phanh…"

Thành phố Thanh Thành vốn là còn muốn nghênh đón kỳ thi đại học, trong nháy mắt loạn thành một đoàn.

Tiếng hô hoán, âm thanh cảnh cáo, tiếng xe, tiếng khóc, tiếng súng, từng tiếng vang lên không dứt.

Để cho Trần Vũ có một lý giải chính xác về cục diện "Kéo dài hơi tàn" mà loài người đang phải đối mặt.

Đường phố thương nghiệp, ngu nhạc giải trí, trường học, thuốc lá, nhà máy… Những nơi náo nhiệt trước kỳ thi…

Hết thảy đều là giả tượng.

Đều là những cảnh tượng giả dối mà phía chính phủ tạo thành.

Khi tai nạn thật sự xảy ra, tất cả đều sẽ tan thành mây khói.

"Chi chi —— "

Xe taxi dừng lại, tài xế đá văng cửa xe, phóng tới một tòa nhà sát đường.

Không bao lâu sau, liền từ trong nhà ôm ra một thiếu nữ khoảng cùng tuổi với Trần Vũ.

Ngẩng đầu, Trần Vũ thậm chí có thể nhìn thấy một cánh cửa sổ bên trong lầu ba, một người đàn bà đang run rẩy nửa người trên.

'Đây là đang khóc sao…'

Trần Vũ vô ý thức siết chặt quả đấm.

Có lẽ là bởi vì đồng cảm với bầu không khí chung quanh, Trần Vũ cảm giác bất lực tràn ngập toàn thân.

…

Năm phút sau.

Đến Thất Trung, xe taxi dừng lại.

Kỳ tỷ cùng Trần Vũ đẩy cửa xuống xe.

"Ông —— "

Lái xe đạp xuống chân ga, tiếp tục chạy về phía trường Ngũ Trung.

Tiền xe cũng không cần.

Lúc này, trước cổng trường Thất Trung đã xếp lên một hàng dài.

Chỉ khi xác nhận là học sinh và giáo viên của Thất Trung thì mới có tư cách đi vào.

"Trần Vũ, đi vào đi." Kỳ tỷ nhẹ nhàng đẩy: "Chúc cậu may mắn, thuận buồm xuôi gió."

"… Chị muốn đi đâu."

" Tường thành phía đông." Kỳ tỷ nhìn xem Trần Vũ, chậm rãi lui lại: "Chị là võ giả cấp một trở lên, nhất định phải tham dự trận chiến này."

Trong giây phút này, tất cả âm thanh xung quanh toàn bộ biến mất, giống như là bị gió đêm thổi bay tất cả.

Chỉ còn lại hai người đối diện với nhau.

Ngôn ngữ cũng đồng thời mất đi công năng vốn có của nó.

Chỉ có ánh mắt mới có thể truyền lại tất cả tình cảm và tin tức…

Cho đến khi Kỳ tỷ biến mất trong tầm mắt.

Những tiếng ồn ào náo động mới một lần nữa trở lại với Trần Vũ.

Quay đầu nhìn xem đội ngũ hỗn loạn trước cổng trường, hắn thở dài một hơi, lấy ra điện thoại di động, gọi cho người thân trong nhà của mình.

“Bĩu ——— ”

“Bĩu ——— ”

Hơn mười giây sau, điện thoại mới được kết nối.

“Uy.” Là Trần mẫu thanh âm.

“Mẹ.”

“Ừm…”

“Chỗ bên mẹ thế nào rồi?”

“Tiểu khu đã bị phong tỏa. Đừng lo cho mẹ và chị của con, đi theo trường Nhị Trung rút lui đi, nhớ tự chăm sóc bản mình nha con.” Trần mẫu cố gắng áp chế giọng nghẹn ngào.

“Chị con đâu?”

“Chị con đang ở bên cạnh mẹ… Nàng nói nàng không muốn nói chuyện với con.”

“… Cảnh sát bên ngoài có nói là khi nào thì mẹ và chị có thể rút lui chưa?”

“Đợi sau khi học sinh đều đã an toàn, mẹ và chị con liền có thể đi.”

“Lúc đó còn kịp sao?”

“Hi vọng là kịp đi.” Trần mẫu đã không đè nén được tiếng khóc: “Vũ à, Tắt máy đi. Mẹ nghe được âm thanh của con thì cảm thấy rất khó chịu.”

“…”

“Bảo trọng. ”

“…”

“Sống sót.” Đây là tiếng la của Trần Tư Văn.

Sau đó liền kết thúc cuộc trò chuyện .

“Tạch tạch tạch…”

Chương 65: Sinh tử một đường (4)
Chương 65: Sinh tử một đường (4)

Trần Vũ nắm chặt điện thoại di động đến nỗi vang lên tiếng "Răng rắc", đưa mắt nhìn về phía trường trung học Thất Trung, thấy học sinh còn đang xếp một hàng dài trước cổng trường, quả quyết lựa chọn rời đi.

Bỏ lại người nhà một mình rút lui?

Không thể nào.

...

Toàn thế giới có trên một trăm quốc gia.

Trung Quốc có mấy trăm thành phố.

Hàng năm đều sẽ có thú triều đột nhiên xuất hiện, nuốt chửng vài cái trong đó.

Không ai biết làm thế nào mà các dị thú lại tụ tập thành thú triều.

Cũng không ai biết là bọn chúng có phải nhận được một loại chỉ dẫn nào đó hay không.

Tóm lại, chỉ cần xuất hiện thú triều thì tất sẽ có một tòa thành phố của nhân loại bị diệt vong.

Sau khi "Ăn uống no đủ", một bộ phận dị thú sẽ hư không tiêu thất.

Còn lại, cũng tự mình tản đi.

Thế là từ từ, nhân loại bị ép suy nghĩ ra một bộ phương án ứng đối "Tàn nhẫn".

Đó chính là mấy giờ trước khi thú triều tiến đến, rút đi tất cả những phụ nữ đang mang thai, học sinh, và trẻ vị thành niên.

Còn lại bách tính, quan viên, cảnh sát, bộ đội… Thì toàn bộ biến thành “Khẩu phần lương thực” ...

Vì cam đoan đầy đủ “khẩu phần lương thực”, cùng với không ảnh hưởng đến đường lui của bọn nhỏ. Bất luận một người trưởng thành nào cũng đừng nghĩ đến việc thoát khỏi hệ thống này!

Tới gần tường thành, trực tiếp đánh chết.

Chỉ có chở đi toàn bộ trẻ vị thành niên trong thành phố, cửa thành mới được mở ra, cho phép dân chúng chạy trốn tứ phía.

Nhưng bình thường khi đến lúc này, thú triều cũng đã tới…

“Cho nên biện pháp duy nhất trước mắt chính là chờ.”

Trần Vũ đáy lòng yên lặng tính toán: “Chờ sau khi cửa thành mở ra, với thể chất vô hạn của mình, dẫn các nàng đi…”

...

Thú triều di chuyển từ thành đông sang thành tây, nếu bây giờ Trần Vũ chạy đến thành tây sẽ bị xem như ” người chen ngang ” mà xử bắn.

Trần Vũ cũng chỉ có thể đi về hướng thành đông.

Tùy tiện giấu tại một lùm cây nào đó, hắn lấy ra điện thoại di động, mở ra thông cáo của chính phủ Thanh Thành.

Bên trên thông cáo giới thiệu đại khái về quy mô thú triều, thời gian mà bọn chúng di chuyển đến thành phố Thanh Thành, thứ tự rút lui của từng trường trung học, cùng hiệu triệu tất cả võ giả một cấp trở lên, nhiệt tình tham gia chống cự ở thành tường phía đông.

Khi Trần Vũ nhìn thấy điều lệ thông cáo được viết ở trang thứ ba thì hai mắt tỏa sáng.

【6. 3: Tất cả võ giả leo lên tường thành phía đông, trừ phi có mệnh lệnh rút lui, nếu không tất cả mọi người không một ai có thể xuống tường thành. (chú thích: Ngoại trừ học sinh, phóng viên tòa

soạn, nhân viên nghiên cứu đặc biệt) 】

“Mình là học sinh. Nói cách khác, sau khi mình lên tường thành cũng có thể tùy thời xuống được…”

Suy nghĩ đến tận đây, Trần Vũ lại suy tư một lát, liền chạy tới phía tường thành phía đông.

Hắn muốn thử một chút, có thể hay mang Kỳ tỷ đi cùng hay không.

Thuận tiện còn có thể nhìn xem dị thú trong truyền thuyết, đến cùng hình dạng ra sao…

…

Càng đến gần tường thành thì binh lính tuần tra cầm súng canh gác càng nhiều.

Thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy rất nhiều võ giả bị cảnh sát có vũ trang “Áp giải”.

Bên trong mỗi một thành phố đều có ghi chép tin tức của võ giả một cấp trở lên.

Ngày bình thường được hưởng thụ các đặc quyền, nhưng khi gặp được nguy cơ, thấy ai không tập trung, liền sẽ bị bắt tới.

Rất nhanh, Trần Vũ đã tới trước cửa thành.

Quảng trường vốn là rất rộng rãi, nay đã chật kín người hết chỗ. Đều là một đám võ giả được trang bị đầy đủ võ trang, chờ đợi lên tường thành liều mạng…

Trần Vũ đi đến chỗ ghi danh theo chỉ dẫn, chọn một chỗ mà không người đăng ký, kéo khẩu trang xuống: “Đây là nơi này báo danh phải không?”

“Đúng.” Ngồi phía sau quầy làm việc được dựng tạm thời, một người phụ nữ đang bận rộn ngẩng đầu: “Tính danh.”

Trần Vũ: “Chu Đại Thường. Chu trong Chu Nguyên Chương, Đại trong đại tiểu, Thường trong thường về thăm nhà một chút.”

Nữ nhân bắt đầu đánh bàn phím vang lên những tiếng lốp bốp, nghi hoặc: “Không tìm được thông tin nào hết? Anh thật sự là một võ giả cấp 1 trở lên sao?”

“Đúng vậy. Tôi vừa tới Thanh Thành hôm trước, còn không có đi đăng ký.”

“Như vậy à.” Nữ nhân nổi lòng tôn kính, quay người lấy ra một cái hộp gỗ từ phía sau, cung kính đưa cho Trần Vũ: “So với những đào binh kia, anh mới là một võ giả chân chính.”

“Tạ ơn. Đây là cái gì?”

“Chính phủ cung cấp. Bất luận là võ giả nào đều có thể nhận lấy.”

“Được rồi.”

Tiếp nhận hộp gỗ và lệnh bài thông hành, Trần Vũ đeo lên khẩu trang, lẫn vào dòng người trong quảng trường.

Mở hộp gỗ ra, Trần Vũ phát hiện bên trong đều là vũ khí.

Một cây đặc chất cảnh dụng năm 92 súng ngắn có chút nặng nề.

Ba trái lựu đạn cao bạo.

Một thanh dao quân dụng Tam Lăng.

Bốn băng đạn.

Trong đó ba băng đạn thường, một băng đạn xuyên giáp đặc biệt.

Tất nhiên đây đều là chuyên môn chuẩn bị cho dị thú.

Chương 66: Sinh tử một đường (5)
Chương 66: Sinh tử một đường (5)

Mang theo những trang bị này, Trần Vũ đi xuyên qua đám đông muốn tìm kiếm thân ảnh của Kỳ tỷ.

Nhưng cho đến khi thị trưởng bắt đầu phát biểu động viên, hắn cũng không tìm được Kỳ tỷ.

Thật sự là nhiều người quá…

“Các đồng chí.” Thị trưởng lên đài, cầm qua Microphone, bắt đầu nói với các võ giả, lời ít mà ý nhiều: ” Tôi làm Thị Trưởng của thành phố Thanh Thành được gần ba năm. 960 ngày và đêm tôi các đồng chí cùng nhau chăm chỉ rèn luyện, cùng nhau xây dựng nên tòa thành như hiện nay. Bây giờ, thú triều sắp tới, tôi nguyện dùng máu thịt của mình, cùng với các đồng chí bảo vệ tôn nghiêm của tòa thành này!”

Dứt lời, ông ta xé bỏ áo sơ mi trắng, mặc vào một bộ áo giáp đặc biệt, giơ cao một thanh trường kiếm: “Tất cả! Nghiêm!”

“Ba!”

Dưới đài, mấy ngàn võ giả cũng nhao nhao ngồi thẳng.

Nhận lấy ảnh hưởng của bầu không khí thành kính này, Trần Vũ cũng thẳng tắp sống lưng của mình.

“Vì nhân loại!” Thị trưởng khàn giọng hét: “Vì Thanh Thành! Lên tường thành!”

“Rống!”

Mấy ngàn võ giả gào thét đi theo thị trưởng leo lên tường thành.

Không muốn đi, bị người phía sau cầm súng chĩa vào, cũng đành phải kiên trì tiến lên.

Tường thành thành Thanh Thành cao tới hơn hai mươi mét.

Chiều rộng cũng hơn mười mét.

Mấy ngàn người tản ra, không gian thoáng đãng mà nghiêm trang.

Trần Vũ tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, tựa ở đầu trên tường thành hút một điếu thuốc, nhìn cánh đồng hoang vu bên ngoài thành, gió đêm thổi phần phật.

Hắn chuẩn bị hút xong điếu thuốc này liền bắt đầu tìm kiếm tung tích của Kỳ tỷ.

Kỳ tỷ đối với Trần Vũ rất tốt, nếu có cơ hội chạy trốn, hắn sẽ mang nàng theo cùng.

“Chàng trai, có thể cho lão già này một điếu thuốc được không?”

Lúc này, một ông lão chỉ còn một bên mắt tiến đến bên cạnh Trần Vũ rồi hỏi.

“Cái này sao?” Trần Vũ lắc lắc điếu thuốc lá trong tay.

“Đúng.”

“Cho ông.”

“Tạ ơn ha.” Độc nhãn lão nhân dùng bật lửa của Trần Vũ nhóm lửa hút thuốc, hít sâu một hơi: “Cảm giác này thật là quá tuyệt vời.”

“Ừm.” Gật gật đầu, Trần Vũ cũng không đáp lời.

Hắn vẫn còn đang suy nghỉ làm thế nào để cứu được người nhà trong tình cảnh cửu tử nhất sinh như bây giờ.

“Chàng trai, nhìn cậu không lớn lắm à?”

“Ừm.”

“Còn trẻ như vậy thì đã là võ giả cấp một, hẳn là có thể rút lui với các học sinh mà.”

Trần Vũ quay đầu: “Người trưởng thành không phải là không thể rút lui sao?”

“Đương nhiên là có thể.” Ông lão phun ra một đoàn khói: ” Bản chất của việc rút lui chính là hi sinh đại đa số người bình thường để bảo toàn những anh tài và nhân tài có tiềm lực của loài người. Dù cho là người trưởng thành, chỉ cần có thiên phú tốt, muốn đi liền có thể đi.”

“Vậy sao…” Trần Vũ gảy gảy làn khói, từ chối cho ý kiến.

“Xem ra là cậu không muốn đi phải không?”

“Chỉ là không muốn đi một mình.”

“A.” Lão nhân nhíu mày: “Vậy là cậu muốn mang theo người thân của mình đi sao?”

“Có vấn đề sao.”

“Không có. Sáu mươi phần trăm những người ở trên tường thành này đều có suy nghĩ giống như cậu vậy. Nhưng cuối cùng ấy à … Không có bao nhiêu người có thể thành công.”

Trần Vũ chần chờ: “Là thú triều tới quá nhanh sao? Vẫn là các học sinh rút lui quá chậm?”

“Đều không phải.” Ông lão chột mắt ngồi bên cạnh Trần Vũ: “Là không đủ khả năng vận chuyển. Các phương tiện giao thông an toàn nhất chỉ có xe lửa cao cấp. Nhưng mà người quá nhiều, cho dù có nhét đầy các toa phụ cũng không kịp chở đi toàn bộ.”

“Ngay cả những học sinh sớm rút lui kia cũng không thể đưa đi toàn bộ sao? !” Trần Vũ giật mình.

“Đúng. Cho nên coi như là nhóm các trẻ vị thành niên cũng là có thứ tự rút lui. Liền lấy các trường trung mà nói, Nhất Trung, Tam Trung những trường có danh tiếng tốt này được đi trước. Lục Trung, Thất Trung những trường học không có quá nhiều thành tích phải đi sau. Đi quá muộn liền sẽ chôn theo cùng với toàn bộ thành phố.”

“…”

Nghe vậy, Trần Vũ sắc mặt càng thêm khó coi.

Đây không phải cửu tử nhất sinh.

Đây mới thực là thập tử vô sinh…

“Liều mạng đi.” Ông lão một mắt vỗ vỗ ngực Trần Vũ: “Chỉ cần chúng ta có thể chống đỡ được đủ lâu, liền có thể để cho càng nhiều bách tính được rút lui.”

“Hô…”

Phun ra một làn khói, Trần Vũ bắn bay điếu thuốc rồi đứng đứng dậy rời đi.

“Cậu đi đâu thế?” Lão nhân kinh ngạc.

“Tìm người quen.”

…

Thời gian chầm chậm trôi qua trong sự dằn vặt của mọi người.

Một giờ.

Ba giờ.

Năm tiếng đồng hồ…

Sắc trời đã dần dần sáng lên.

Xa xa đường chân trời còn chưa thấy xuất hiện bóng dáng của thú triều.

“Mẹ nó, rốt cuộc là Kỳ tỷ đã chạy đi đâu rồi?”

Tại tường thành đông đi lại rất nhiều vòng, Trần Vũ vẫn không thể tìm được Kỳ tỷ. Đành phải trở về chỗ cũ ngồi xuống.

“Đã tìm được chưa?” Độc nhãn lão nhân giống như bị đánh thức, mơ mơ màng màng ngáp một cái.

“Không có.”

“Cậu đang tìm bạn gái sao?”

“Tôi đang tìm một bà thím già.”

“Giỏi lắm. Nữ đại tam, ôm gạch vàng.”

“…”

Chương 67: Sinh tử một đường (6)
Chương 67: Sinh tử một đường (6)

Trần Vũ vô tâm đáp lời, lấy ra một điếu thuốc nhóm lửa, nhét vào bên trong miệng rồi nhắm mắt dưỡng thần.

Lại qua hơn hai giờ.

Sắc trời đã hoàn toàn sáng tỏ.

Không biết là từ giây phút nào, mặt đất đã bắt từ từ chấn động.

Tất cả mọi người bao gồm cả Trần Vũ đang từ từ đứng dậy, nhìn về phía xa bên ngoài thành.

Chỉ thấy một đám khói đen phô thiên cái địa kéo dài từ đường chân trời đến cuối tầm mắt của mọi người!

Thị lực của Trần Vũ tốt hơn so với người khác, hắn thậm chí có thể nhìn thấy rõ bên trong "thú hải" có những con quái vật khổng lồ với hình thể dài hơn một trăm mét…

Không hiểu sao, Trần Vũ cảm nhận được sự căm hận và hung ác của bầy thú đang đập vào mặt mình.

"Cái này là… Dị thú sao."

"Ô ô ô ô —— "

Tiếng còi báo động thê lương một lần nữa vang vọng toàn thành phố.

Thị trưởng đứng trên đài cao ra lệnh một tiếng, những khẩu pháo tự hành được sắp xếp trong thành bắt đầu nhao nhao khai hỏa.

"Sưu sưu sưu sưu!"

Nương theo những âm thanh dường như muốn xé toang màng nhĩ, mấy ngàn viên đạn pháo vạch phá bầu trời phóng tới trong màn khói đen.

Trận đại chiến của loài người và dị thú đang diễn ra hết sức căng thẳng.

Hoặc là nói…

Dị thú chính thức bắt đầu một cuộc đồ sát nhắm vào loài người…

…

“Oanh!”

“Rầm rầm rầm…”

Mấy ngàn viên đạn pháo rơi vào bên trong “Hắc vụ” vang lên những tiếng nổ liên tiếp, ánh lửa liên miên không dứt.

Nhưng so sánh với thú triều vô biên vô tận, giống như một giọt nước rơi vào trong chén…

Sau đó cửa thành được mở rộng, từng chiếc xe tăng chở hai trăm tên võ giả chen chúc mà ra, bắt đầu công kích.

Rất nhanh, xung quanh tường thành tràn đầy mùi dầu diesel làm cho người buồn nôn.

“Đông đông đông đông…”

Bộ đội xe tăng đi tới ba ngàn mét, dưới sự chỉ huy của quan chỉ huy, họng pháo đồng thời nâng lên, những viên đạn cao bạo giống như là không cần tiền được bắn ra tới tấp.

Cùng lúc đó, hai trăm tên võ giả kia cũng nhao nhao nhảy xuống xe tăng, mỗi năm người là một tổ, tiếp tục tiến thẳng về phía trước khoảng chừng một ngàn mét, bắt đầu điều động khí kình, hợp tác với nhau thi triển võ pháp.

Bởi vì khoảng cách quá xa, cộng thêm âm thanh của tiếng pháo quấy nhiễu, Trần Vũ không nghe được tiếng la của đám võ giả, nhưng có thể trông thấy từng mảnh từng mảnh đầm lầy đang nhanh chóng thành hình.

“Võ giả còn có thể cải biến địa hình sao? !” Hắn chấn kinh.

“Cậu còn không biết võ giả có thể thay đổi địa hình sao?” Độc nhãn lão nhân bên cạnh cũng chấn kinh.

Trần Vũ: “... Đây là xảy ra chuyện gì vậy?”

Độc nhãn lão nhân dò xét Trần Vũ một chút: “Cậu có phải là võ giả một cấp hay không vậy?”

“Xem ra có một chút kiến thức, chỉ có võ giả một cấp mới có thể biết được.” Trần Vũ buông tay: “Đại gia ngài nói một chút cho con nghe đi.”

“Cậu không phải là làm bậy sao. Không có thực lực võ giả cấp một thì tới đây làm gì.”

“Dù sao cũng lên đây rồi.” Trần Vũ lấy ra một điếu thuốc đưa cho đối phương: “Đây, con mời ông một điếu thuốc lá.”

“Thằng ranh con.” Tiếp nhận thuốc lá, nhóm lửa, độc nhãn lão nhân chỉ về phía trước chiến trường nói: “Võ giả ấy à, sau khi đột phá cấp một thì bình thường sẽ phải lựa chọn một lần.”

“Lựa chọn gì?”

“Lựa chọn các loại sở trường chuyên nghiệp. Có hai loại chuyên nghiệp đứng đầu, loại võ pháp, cùng loại võ kỹ.”

“Ngài nói tiếp.”

“Ừm. Loại võ pháp thì chủ yếu thông qua khí kình làm thay đổi các lĩnh vực vi mô thành vĩ mô, nhưng mà biến đổi này chỉ là một sự thay đổi khách quan. Ví dụ như điều khiển khí kình làm các nguyên tử xung quanh chuyển động chậm dần, liền sẽ làm cho nhiệt độ xung quanh hạ xuống một cách đột ngột. Điều khiển khí kình khiến các nguyên tử tăng tốc độ chuyển động, liền sẽ sinh ra nhiệt độ cao.”

“Cái này con biết! Thì ra cái này chính là võ pháp?” Trần Vũ giật mình.

Mấy ngày trước tại bên trong dị cảnh, vì xóa sạch vết tích, Trần Vũ còn sử dụng khí kình để làm huyết dịch bốc hơi.

Lúc ấy, hắn chính là đang điều khiển khí kình làm cho các nguyên tử ma sát lẫn nhau, chế tạo ra nhiệt độ cao.

“Vừa rồi những gì mà lão già này nói cho cậu nghe thì chỉ là các nguyên lý đơn giản của võ pháp. Võ pháp chính quy là rất phức tạp, cần người thi triển phải tinh thông vật lý học, toán học, hóa học và rất nhiều ngành học.”

Tiếng nói hơi ngừng lại, độc nhãn lão nhân chỉ hướng những võ giả trên chiến trường: “Liền ví dụ như việc chế tạo đầm lầy của bọn họ, họ cần thay đổi thứ tự của các nguyên tử bùn đất, cần khống chế các nguyên tử oxi cùng các nguyên tử hydro hợp thành thủy phân…”

Trần Vũ nghe được trợn mắt hốc mồm.

Hắn kém chút liền cho rằng nơi này là một khoa huyễn thế giới…

“Cho nên, dân gian rất nhiều bách tính liền gọi võ pháp tục xưng là võ giả ma pháp.”

“Vậy. . . Vậy còn chuyên nghiệp võ kỹ đâu?”

Chương 68: Sinh tử một đường (7)
Chương 68: Sinh tử một đường (7)

“Võ kỹ đi theo đường ngược lại với võ pháp. Võ kỹ chuyên cường hóa thể chất, tu luyện cách đấu, võ thuật, phát triển thân thể về cách vận dụng kỹ xảo.”

“Nghe giống như là pháp sư và chiến sĩ trong các trò chơi vậy?” Trần Vũ như có điều suy nghĩ.

Độc nhãn lão nhân gật gật đầu: “Không sai.”

Khi hai người đang trò chuyện, chiến trường bên ngoài thành đã bố trí xong đầm lầy.

Hai trăm tên võ giả chuyên nghiệp võ pháp, chỉ có mấy chục người trở về. Còn lại toàn bộ hi sinh.

Lúc này, thú triều còn đang ở mấy ngàn mét ngoài kia.

Võ giả hi sinh đều là hao hết khí kình, kiệt lực mà chết.

Đây được xem như là nguyên nhân tử vong phổ biến nhất của các võ giả chuyên nghiệp võ pháp….

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Thú triều không ngừng tiến lên, đội xe tăng một bên khai hỏa một bên lui lại.

Cho đến khi có hàng vạn con dị thú bị mắc kẹt tại đầm lầy, thì trong thành bắt đầu vang lên tiếng súng cùng với tiếng nổ của lựu đạn.

“Sưu sưu sưu sưu —— ”

“Ầm ầm…”

Khắp nơi toàn là bùn đất, viên đạn bay tứ tung, những ngọn lửa đang thiêu đốt, thi thể nát bấy…

Đây là chiến trường mà Trần Vũ chưa từng được chứng kiến trong đời thực.

Băng lãnh, tàn khốc, vô tình, đạm mạc.

Những vũ khí hiện đại có thể tùy ý thu hoạch nhân mạng, thì khi đặt trên thân dị thú cũng không thua kém chút nào.

Chỉ có vấn đề là thú triều gần như vô biên vô hạn…

Nhìn như những công kích "Náo nhiệt" cũng chỉ như là hạt cát trong sa mạc.

Pháo đã từ từ không hết đạn.

Khói lửa trên chiến trường cũng dần dần tiêu tán.

Tất cả mọi người trên tường thành Đông đều đã nhìn thấy rõ ràng quy mô của thú triều.

Loại rung động này khó có thể dùng ngôn ngữ để miêu tả được…

Toàn bộ tầm nhìn của mọi người phảng phất chỉ còn lại một đoàn xe tăng nhỏ…

"…"

"…"

"…"

Tất cả mọi người trong thành phố Thanh Thành này đều im lặng bao quát thị trưởng của thành phố này.

Có lẽ có người từng thấy qua hoả hoạn, lũ lụt, động đất, sóng thần, núi lửa phun trào… Nhưng bất luận là loại nào, cũng không làm người tuyệt vọng bằng cảnh tượng trước mắt này.

Trần Vũ theo bản năng lui lại mấy bước, sau đó quả quyết quay người chạy về phía lối ra của tường thành đông.

Chết chắc.

Toàn bộ thành Thanh Thành chết chắc.

Đây là ý nghĩ duy nhất lúc này trong đầu Trần Vũ.

Đừng nói là thành phố Thanh Thành nho nhỏ này. Coi như phái một nửa võ giả của toàn bộ quốc gia ra ngoài, Trần Vũ cũng hoài nghi là không nhất định có thể đánh thắng làn sóng thú triều này.

So sánh với việc cùng tập đoàn Nhạc Duy tiểu đả tiểu nháo, Thì ra tử địch chân chính của Trần Vũ chỉ có dị thú mà thôi…

“Ô ô ô ——— ”

Lúc này, liên tiếp những tiếng rít bén nhọn từ không trung truyền đến.

Trần Vũ quay đầu nhìn lại, phát hiện là hàng trăm tia sáng hình cung đang bay vọt tới.

“Cái này là… Đạn đạo tầm xa? !”

Trên tường thành, sĩ khí của mọi người vốn là không còn một chút nào, bỗng nhiên bộc phát ra những tiếng hét điên cuồng lẫn vui mừng.

“Chiến thuật đạn đạo! Là chiến thuật đạn đạo a!”

“Khẳng định là từ thủ đô đánh tới!”

“OHOHOHOHOHOH...”

“Nhắm mắt lại! Đều há miệng che lỗ tai lại!”

“Nằm xuống! Toàn bộ nằm xuống!”

“Là Vân Bạo Đạn.”

Trần Vũ không để ý tới việc thoát đi, vội vàng nằm rạp trên mặt đất, che lỗ tai.

Ngay sau đó…

Một trái cầu lửa lớn cuồn cuộn khuếch tán.

Kinh khủng nhiệt độ đem dị thú nồng cốt trong vòng tròn đều hoá thành không khí.

Sau đó là viên hỏa cầu thứ hai, thứ ba, thứ tư, thứ năm…

Mười mấy giây sau, chậm rãi từ phía sau lao tới.

“Oanh!”

“Rầm rầm rầm! !”

Trên tường thành phía đông có rất nhiều võ giả thể trạng yếu đuối bị chấn đến hôn mê.

Bên trong thành Thanh Thành, cửa sổ của các công trình kiến trúc cũng toàn bộ vỡ vụn.

Mấy phút sau.

Hết thảy đều kết thúc.

Đám võ giả bò dậy với một hy vọng nhìn về phía ngoài thành…

Thú triều vẫn như cũ, vẫn nhiều như biển.

Ngay cả việc loại bỏ một phần vạn đều không thể làm được.

Đám người mặt xám như tro…

Trần Vũ càng thêm quả quyết đi đến lối ra vào, đối với viên cảnh sát trang bị đầy đủ súng ống nói: “Tôi muốn xuống dưới.”

“Không có mệnh lệnh của thị trưởng thì bất cứ người nào cũng không được phép rời khỏi tường thành.” Cảnh sát nhân dân bạo phát khí kình của võ giả cấp 2: “Cút về!”

“Tôi là học sinh.”

“Ừm?”

Trần Vũ lặp lại: “Tôi là học sinh, học sinh lớp mười hai của trường trung học Thất Trung. Tôi muốn xuống tường thành.”

Cảnh sát nhân dân chần chờ, cùng đồng sự bên cạnh xì xào bàn tán nửa ngày, lấy ra một trang bị giống như là điện thoại di động : “Tên gọi là gì?”

“Trần Vũ.”

“…” Vị cảnh sát nọ nhấn màn hình mấy lần, thiết bị bên trong quả nhiên xuất hiện ảnh chụp của Trần Vũ: “Thất Trung… Thất Trung học sinh lớp mười hai ban 6?”

“Đúng. Dựa theo thông cáo thì tôi có tư cách xuống tường thành.”

Chương 69: Sinh tử một đường (8)
Chương 69: Sinh tử một đường (8)

“Ừm.” Cảnh sát nhân dân cũng không nhiều nói nhảm, gật gật đầu: “Chờ một lát, tôi kiểm tra một chút.”

“Nhanh lên.” Trần Vũ quay đầu nhìn về hướng thú triều đang ngày càng gần: “Dị thú sắp tới rồi.”

Cảnh sát nhân dân: “... Vậy thì trước đó câu đi lên làm gì? !”

Trần Vũ: “Lạc đường.”

“...” Cảnh sát nhân dân hận không thể trực tiếp đạp cho Trần Vũ một cước.

Quy trình xuống tường thành rất rườm rà, cảnh sát nhân dân bận hơn hai phút đồng hồ mới làm tốt hết thảy.

Lắc lắc ngón tay mỏi mệt, không nhịn được nói: “được rồi, chụp một tấm ảnh cuối cùng thì có thể đi xuống. Bây giờ trường Thất Trung còn chưa có rút lui, nhanh chạy tới đó thì còn có thể rút lui theo rồi…”

“Tạ ơn, nhưng tôi đột nhiên không lại muốn xuống rồi.”

Cảnh sát nhân dân: “? ? ?”

Một cơn lửa giận quét qua toàn thân, cảnh sát nhân dân mãnh liệt ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Trần Vũ: “Cậu có phải bị bệnh hay không.”

“...”

Trần Vũ cũng không đáp lời, mà là nhìn trừng trừng bên ngoài thành.

Cảnh sát nhân dân cũng nhìn về phía mà Trần Vũ đang nhìn, sau đó lập tức ngây ngẩn cả người.

Không riêng gì hai người bọn họ.

Những biến động bên ngoài thành cũng khiến cho những võ giả trên tường thành đều là một mặt không hiểu ra sao…

…

Mười cây số bên ngoài Thành phố Thanh Thành.

Có bốn bóng người im lặng đứng trên vách đá nhìn về thú triều đang chạy qua bên dưới.

Hồi lâu.

Một người phụ nữ lên tiếng: “Đội trưởng, chúng ta làm như vậy… Thật sự tốt sao.”

“Tất cả trách nhiệm sẽ do một mình ta gánh chịu.”

“Anh gánh hết được sao.” Một người khác mở miệng.

“Chỉ là chết mà thôi.” Nam nhân phất tay: “Đi thôi.”

Ba người còn lại đối mặt nhìn nhau, sau đó đành phải đi theo.

Mỗi người bọn họ đều mặc đồng phục của trường đại học Kinh Thành…

…

Cùng lúc đó.

Thành Thanh Thành, phía đông tường thành.

Trần Vũ chậm rãi đi đến bên tường thành.

Chỉ thấy mới vừa này thú triều như một dòng sông bên ngoài thành vậy mà tình hình bây giờ đã thay đổi một cách đột ngột, thú triều đã di chuyển về hướng tây nam…

“Cái này làm sao có thể.” Ông lão một mắt đứng bên cạnh kinh hãi nói: “Không có khả năng… Làm sao sẽ phát sinh loại sự tình này…”

Trần Vũ trước hết lấy lại tinh thần vội vàng hỏi: “Bọn chúng là bị Vân Bạo Đạn dọa đi rồi sao?”

“Dị thú căn bản liền không biết sợ hãi! Làm sao có thể bị dọa đi? !”

Độc nhãn lão nhân kích động râu ria bừa bộn: “Năm đó thành phố Đoàn Xuân cũng gặp phải thú triều, vì bảo hộ nơi trọng yếu đó, quốc gia phái ra bốn tên võ giả cấp sáu, hơn hai mươi vạn bộ đội cơ giới, thậm chí ngay cả vũ khí hạt nhân đều đã vận dụng, cũng không thể cứu được thành Đoàn Xuân. Hiện giờ mấy cái Vân Bạo Đạn này có thể đem thú triều dọa lùi được sao?”

“Vậy thì tại sao chúng nó lại đi vậy?”

“Làm sao tôi biết được?” Độc nhãn lão nhân hận hận đập tường thành một cái: “Chắc chắn là có người giở trò quỷ!”

“Lão không chết được nên rất khó chịu phải không?”

“Hả? Tại sao lại hỏi như vậy?”

Trần Vũ: “Tôi chuẩn bị báo cảnh sát. Tôi hoài nghi thú triều chính là do lão dẫn tới.”

Độc nhãn lão nhân: “...”

...

Trên tường thành, yên tĩnh ngắn ngủi về sau, thì một lần nữa bạo phát tiếng reo hò.

So với khi viện trợ bằng đạn đạo càng thêm nhiệt liệt.

Thú triều lui.

Mặc dù không biết vì sao, nhưng còn sống thủy chung là một chuyện tốt.

Thị trưởng đứng trên đài cao, đổi hết cái kính viễn vọng này đến cái kính viễn vọng khác, sau khi đã xác định được sự an toàn của thành phố Thanh Thành, lập tức cầm Microphone, khàn giọng rống to: “Thắng! Chúng ta thắng rồi! !”

“Hống hống hống!”

“Thắng rồi!”

“A a…”

“OHOHOHOHOH…”

Một đám võ giả gầm rú, nhảy nhót, chạy nhanh, khóc rống, ôm nhau, phát tiết sự hưng phấn và kích động.

Trần Vũ cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi, ngồi dựa dưới chân tường, đốt một điếu thuốc thơm, hút lấy hút để, cười ra tiếng.

Hắn không cần liều mạng.

Người nhà của hắn cũng không có nguy hiểm gì nữa.

Kỳ tỷ cũng sẽ không chết.

Thiên Đường và Địa Ngục, sinh tử một đường, vậy mà có thể chuyển đổi một cách dễ dàng như thế.

Sự việc lần này khiến cho Trần Vũ hiếm khi cảm nhận được cái tốt mà hòa bình mang lại.

“Hô…”

Trần Vũ phun ra một làn khói quay đầu hỏi: “Ông lão này, những con dị thú còn sẽ quay trở về sao?”

“Hẳn là sẽ không.” Độc nhãn lão nhân cũng ngồi bên cạnh Trần Vũ, đòi một điếu thuốc: ” Sau khi thú triều tập kết thì sẽ tấn công một đợt rồi một đợt, các dị thú cũng không có năng lực quay đầu.”

Nghe vậy, động tác hút thuốc của Trần Vũ đình trệ: “Bọn chúng sẽ một mực tiến lên sao?”

“Đương nhiên, trừ phi ăn no rồi… Hả?” Độc nhãn lão nhân cũng phản ứng lại: “Thú triều liên tục tiến lên thì sẽ đi tới đâu?”

Trần Vũ lấy điện thoại di động ra, mở ra bản đồ: “Tây nam phương hướng… Hạc thành. Con mẹ nó! Nơi mà những học sinh

vừa rút lui hồi nãy không phải liền là Hạc thành sao? !”

Hai người nhìn nhau một cái, ánh mắt đều là rất phức tạp.

...

Chương 70: Sinh tử một đường (9)
Chương 70: Sinh tử một đường (9)

Sau gần nửa giờ, đàn dị thú vô biên vô tận mới dần dần biến mất.

Tất cả võ giả cũng đã nhận mệnh lệnh của phía trên, bắt đầu đi xuống tường thành một cách trật tự. Đồng thời trả lại trang bị mà trước đó chính phủ đã cho.

Trần Vũ đi theo sau đoàn người cuối cùng, lấy ra cây súng ngắn 92 thức cảnh dụng, hỏi độc nhãn lão nhân phía sau lưng: "Ông lão nè, cây súng này đáng tiền không?"

Lão nhân nhìn lướt qua một chút: "Đặc chất cảnh dụng 92 thức đời thứ 18 , lò xo, cò súng, nòng súng đều được tăng cường qua, có thể bắn ra rất nhiều đạn có uy lực cao, tính ổn định rất tốt."

"Tôi chỉ hỏi nó có đáng tiền hay không thôi."

"Đáng tiền . Bình thường chỉ lưu thông trong hệ thống công an nội bộ, không dễ gì mua được trên thị trường đâu. Nếu mà mua trên chợ đen thì tối thiểu cũng phải hai mươi vạn một cây."

"Hai mươi vạn…"

Nuốt một ngụm nước bọt, Trần Vũ rút khỏi đội ngũ, xoay người rời đi.

"Ê? Cậu đi đâu vậy?" Ông lão chột mắt hô.

"Quên đồ, trở về lấy."

Chạy đến một nơi hẻo lánh không ai chú ý, Trần Vũ sờ lên khẩu súng ngắn 92 thức, liếm liếm bờ môi.

Không hề nghi ngờ, đây là hàng tốt à.

Mấy ngày trước Trần Vũ đi cửa hàng, liền không nỡ mua.

Dù sao loại súng ống mà võ giả chuyên dụng quá mắc.

“Ông bà ta có câu tặc không đi không. Đồ vật ở trong tay của ta thì làm sao phải trả lại?”

Quay đầu nhìn xung quanh một vòng, Trần Vũ lấy ra một thanh chủy thủ sắc bén, hướng mũi dao vào phần bụng, hít một hơi thật sâu.

“20 vạn!”

“Phốc phốc.”

Bụng rách ra một đường, máu tươi chảy ra.

Trần Vũ đau đến run cả người, tranh thủ nhét cây súng ngắn 92 thức thêm đạn vào trong bụng.

【 bị tổn thương: Khí huyết +1275 】

【 bị tổn thương: Khí huyết +1088 】

Vết thương khép lại với tốc độ mà mắt thường cũng có thể trông thấy được.

“Tài sản” có giá trị hơn 20 vạn cứ như vậy bị Trần Vũ “Phong ấn”.

“A…”

“Cảm giác mình như một thằng biến thái…”

Thu hồi chủy thủ, Trần Vũ yên lặng đi theo đoàn người cuối cùng.

Khoảng chừng mười phút sau, đến lượt của hắn.

“Tít tít tít!”

Máy dò kim loại trên tay đồng chí cảnh sát lập tức phát ra cảnh báo.

Trần Vũ trấn định che vùng bụng bên trái nói: “Có một tấm thép ấy mà.”

Nghe vậy, vị cảnh sát đưa thay sờ vào phần bụng của Trần Vũ, không phát hiện được gì, cũng không hỏi nhiều liền vẫy vẫy tay để

hắn rời đi.

“Người bình thường” đều sẽ không nghĩ tới, sẽ có một “Người bình thường” đem cắt mở phần bụng của mình rồi nhét một cây súng ngắn vào…

“Ha… Hai mươi vạn a hai mươi vạn.”

Thú triều biến mất, hết thảy khôi phục trạng thái bình thường, còn thuận tiện kiếm lời một cây súng ngắn trị giá 20 vạn, Trần Vũ vô cùng vui vẻ.

“Cuộc đời lên voi xuống chó thực sự là quá kích thích.”

Rời đi tường thành đông, Trần Vũ tùy tiện tìm một con hẻm, dùng con dao rạch một đường trên bụng, lấy ra cây súng ngắn 92 thức cùng đạn nhuốm máu.

Từ bây giờ trở đi, chủ nhân của cây súng này chính là hắn.

Quốc gia cho phép sử dụng súng, liền coi như là súng ngắn chuyên dụng, người bình thường cũng có quyền nắm giữ.

Cảnh sát nhìn thấy cũng sẽ không đi chất vấn.

Dù sao cảnh dụng khí giới chất lượng tốt, rất nhiều võ giả đều sẽ nghĩ biện pháp đi mua…

Lau sạch vết máu trên cây súng, Trần Vũ lập tức đi về hướng nhà mình.

Vừa tiến vào tiểu khu liền thấy Trần mẫu và Trần Tư Văn đang từ bên trong đi ra.

“Trần Vũ!”

“Tiểu Vũ!”

“Mẹ.”

Trần mẫu bỗng nhiên nhào tới, ôm lấy Trần Vũ bằng một tay rồi gào khóc.

Trần Tư Văn ở một bên cũng phiếm hồng đôi mắt.

“Mẹ và chị không có sao chứ.” Trần Vũ vỗ bả vai của mẫu thân, hỏi.

“Không có chuyện gì.” Trần Tư Văn lau nước mắt lắc đầu: “Em thì sao.”

“Lần này em kiếm lời to.” Trần Vũ hắc hắc cười không ngừng: “Được rồi mẹ, đừng khóc nữa.”

Trần mẫu nghẹn ngào: “Mẹ liền tưởng là không thể gặp lại con nữa.”

“Đó là không có khả năng, trừ phi mẹ bị mù.”

“...” tiếng khóc của Trần mẫu lập tức dừng lại.

Trần Tư Văn: “...”

...

Dỗ dành mẹ của mình xong, Trần Vũ quay trở về cửa hàng thuốc lá.

Cửa hàng vẫn đóng chặt, vẫn bảo trì bộ dáng của đêm qua.

“Còn chưa trở về sao?”

Lấy chìa khoá ra, mở cửa tiến vào. Trần Vũ bật đen bảng hiệu lên, bắt đầu kinh doanh như thường ngày.

Rất nhanh, khách hàng một cái tiếp một cái tới cửa.

Có nam có nữ, trẻ có già có.

Liều mạng hút thuốc, chúc mừng lẫn nhau sống sót sau tai nạn…

Trần Vũ cũng không nhịn được hút một vài điếu.

Nhưng theo thời gian trôi qua, Trần Vũ càng ngày càng khẩn trương.

Giờ này đã là gần trưa rồi.

Mà còn chưa thấy Kỳ tỷ trở lại.

“Sẽ không có chuyện gì phát sinh ngoài ý muốn đi…”

Trần Vũ đứng người lên, bực bội đi tới đi lui, thuốc lá hút hết điếu này tới điếu khác.

Thời điểm mà Trần Vũ chạy lên tường thành cũng không tìm được bóng dáng của Kỳ tỷ.

Chương 71: Đan điền Chương 71: Đan điền

Bây giờ đã gần giữa trưa, mà còn chưa thấy người trở về, Trần Vũ buộc lòng phải nghĩ đến kết quả xấu nhất.

Rốt cục đến một giờ rưỡi chiều, trong tiệm có một đám cảnh sát tiến vào.

“Cậu là Trần Vũ phải không?” Lão cảnh sát nhân dân cầm đầu lấy ra một tờ văn bản, nhìn rõ ràng chữ viết phía trên rồi hỏi Trần Vũ.

Trái tim Trần Vũ lập tức trầm xuống: “Là tôi. Có chuyện gì sao?”

“Cậu là Tề Chanh người thừa kế duy nhất phải không.”

“Nàng thế nào rồi.” Đây là Trần Vũ lần thứ nhất biết được họ tên đầy đủ của Kỳ tỷ.

“Nàng đang ở tại phòng cấp cứu dành cho những người bị trọng thương của bệnh viện Hồng Thập Tự,.” Ông cảnh sát già đi lên trước một bước rồi đưa ra một trang giấy nhỏ: “Phòng 410 lầu bốn, đây là giấy thông hành.”

“... Giúp tôi khóa cửa lại.” Trần Vũ cũng không nói nhảm, trực tiếp lấy chìa khoá rồi đẩy cửa đi ra ngoài.

“Ầm!”

Thể nội vận chuyển khí kình, tăng tốc độ chạy rời đi.

Chỉ qua năm phút, liền chạy tới bệnh viện Hồng Thập Tự.

Lấy ra giấy thông hành, Trần Vũ đi thẳng lên lầu bốn, chạy đến trước cửa phòng 410, nhìn xuyên qua ô cửa sổ, liền thấy được Kỳ tỷ đang nằm trên một giường bệnh không rõ sống chết.

“Cậu là người nhà của bệnh nhân sao?” Một vị bác sĩ đi tới bên cạnh.

“Xem như đi.” Trần Vũ gật đầu: “Tình huống của nàng như thế nào rồi bác sĩ?”

“Khí kình tiêu hao một cách nghiêm trọng dẫn đến hôn mê.” Bác sĩ nghiêm túc nói: “Cần lập tức bắt đầu trị liệu. Nếu không thì chẳng mấy chốc não sẽ bị hao tổn công năng.”

“Vậy còn chờ gì nữa? Bắt đầu cứu chữa đi chứ?”

“Tiền giải phẫu dự tính là khoảng 40 vạn.”

“Đắt như vậy? !” Trần Vũ giật mình.

“Đúng thế.” Bác sĩ thở dài: ” Tiêu hao khí kình là nguyên nhân tử vong phổ biến nhất của võ giả chuyên nghành võ pháp. Muốn trị liệu cũng rất phiền phức.”

” Tiêu hao khí kình…” Trần Vũ nhắm hai mắt lại: “Nàng… Có phải đi sắp đặt đầm lầy phải không?”

“Đúng.” Bác sĩ gật đầu: “Nàng là một trong hai trăm người đi theo xe tăng công.”

“Nàng vì thành Thanh Thành mà hi sinh, chính phủ không cho trợ cấp sao?”

“Nếu như là tổn thương vì nguyên do khác thì khẳng định sẽ cho trợ cấp. Nhưng tiền chữa cho vấn đề tiêu hao khí kình thì chính phủ cũng không có cách nào…”

“Vì cái gì?”

Bác sĩ một mặt khó xử: ” Tiêu hao khí kình chỉ có thể tìm võ giả cấp 3 trở lên không ngừng đưa khí kình vào cho người bệnh, rửa sạch khí hải đang khô cạn, mới có thể trị hết được.”

“Cho nên cái này 40 vạn toàn bộ đều là thù lao của võ giả cấp 3 sao?”

“Đúng.” Bác sĩ gật đầu: ” Thời gian chuyển khí kình vào thì ít nhất phải liên tục mười tiếng trở lên , võ giả cấp 3 bình thường đều không kiên trì nổi. Thậm chí có trường hợp cứu sống người bệnh,

‘người đưa vào ‘ lại bị tiêu hao tình trạng. Cho nên có tiền cũng không dễ dàng tìm được võ giả đồng ý giúp đỡ. Chính phủ có thể cưỡng chế tìm các công chức làm ‘ người đưa vào ‘ đã xem như là hết mực hỗ trợ.”

“Thì ra là thế.” Suy tư một lát, Trần Vũ trong lòng thả lỏng, vung tay lên: “Vậy thì bắt đầu đi.”

“Bắt đầu trị liệu phải không? Vậy cậu đi đóng tiền viện phí ở dưới lầu trước đi, chúng tôi lập tức liên hệ các ban ngành chính phủ…”

Trần Vũ xen vào: “Tôi nói là bắt đầu làm thủ tục xuất viện.”

Bác sĩ: “? ? ?”

Trần Vũ: “Không chữa nữa, không có tiền.”

Bác sĩ: “Tiên sinh cậu…”

Trần Vũ: “Làm thủ tục xuất viện nhanh lên,chậm thêm chút là không kịp nữa rồi.”

Bác sĩ: “…”

…

Mang Kỳ tỷ đang bị hôn mê về nhà.

Trần Vũ trực tiếp đóng luôn cửa hàng.

Sau đó lên lầu hai, kéo hết màn cửa, đặt Kỳ tỷ lên giường, cởi xuống từng món quần áo của nàng.

Trần Vũ đặc biệt tìm kiếm trên internet.

Võ giả bị tiêu hao khí kình trước khi tỉnh lại sẽ không nhớ gì cả.

Đồng thời, đưa vào khí kình tốt nhất chính là không có quần áo ngăn cản, có thể tìm được chính xác vị trí của khí hải.

Có hai loại “Lý luận này ủng hộ”, làm người kiên định của chủ nghĩa khoa học, Trần Vũ nhất định phải nghe.

“Bệnh không kị y, bệnh không kị y…”

Lẩm bẩm, Trần Vũ cởi luôn cả quần Kỳ tỷ…

Ngồi bên giường, Trần Vũ sắc mặt chăm chú, nhìn từ đầu đến chân một hồi lâu, mới đưa tay sờ vào phần bụng bóng loáng của Kỳ tỷ.

“Vị trí của đan điền, thật là khó tìm à.”

Kỳ tỷ: “…”

Trần Vũ chậm rãi nhắm hai mắt lại, điều động toàn bộ khí kình trong cơ thể, từ bàn tay bắt đầu điên cuồng tràn vào đan điền Kỳ tỷ.

【 khí kình tiêu hao bên trong: Tiêu hao:560 】

【 khí kình tiêu hao bên trong: Tiêu hao:642 】

【 khí kình tiêu hao bên trong: Tiêu hao:717… 】

Đây chính là nguyên nhân vì sao mà Trần Vũ phải làm thủ tục xuất viện!

Mặc dù hắn chỉ là võ giả thực tập không đến cấp 1, nhưng ở trạng thái 【 nguyền rủa 】 bị đảo ngược , khí kình của Trần Vũ gần như vô hạn!

Còn có ” người đưa vào ” nào so với hắn càng thích hợp sao?

“Tiếp tục đưa vào mười giờ…”

Chương 72: Suy nghĩ tỉ mỉ mà sợ (1)
Chương 72: Suy nghĩ tỉ mỉ mà sợ (1)

Tay phải ấn vào phần bụng Kỳ tỷ, Trần Vũ lấy điện thoại di động ra nhìn thời gian, liền mang theo dép lê nằm trên giường, tựa ở Kỳ tỷ bên người.

Đây là một trận chiến lâu dài.

Vẫn ngồi như vậy quá mệt mỏi.

“A…”

“Cái này đan điền thật to lớn, Mashiro…”

…

Trong lúc “trị liệu”, Trần Vũ còn sẽ chú ý một chuyện khác.

Đó chính là tình huống của thú triều.

Không biết bởi vì nguyên nhân gì mà đàn thú triều thay đổi phương hướng, thành Thanh Thành có thể trốn qua một kiếp.

Nhưng mà các dị thú cũng sẽ không biến mất, ngược lại tới gần một tòa thành thị khác —— Hạc thành.

Việc này đưa tới sóng to gió lớn trên internet.

Từ cái ngày mà dị thú bắt đầu xuất hiện, chưa bao giờ phát sinh qua việc thú triều di chuyển sang hướng khác.

Truyền thông trong và ngoài nước, các học viện, sở nghiên cứu vân vân, đều bắt đầu triển khai nghiên cứu và thảo luận nhằm phân tích sự việc kỳ lạ này.

Ý đồ tìm ra một con đường để đối đầu với dị thú.

Trần Vũ quan tâm cũng không phải là việc này.

Hắn chỉ muốn biết Hạc thành hiện giờ như thế nào mà thôi.

Kiếp trước ở trong một thế giới bình thường, Hạc thành là nơi mà Trần Vũ thường xuyên đi qua. Hắn học đại học tại học viện Hạc thành, công tác cũng là ở Hạc thành. Hạc thành xem như là nửa cái quê hương của Trần Vũ.

Thậm chí là mối tình đầu của Trần Vũ cũng là người Hạc thành.

Nếu như có thể mà nói, Trần Vũ không muốn Hạc thành xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nhưng cái này chỉ là suy đoán mà thôi…

Ba giờ bốn mươi phút chiều, thú triều đã di chuyển đến tường thành phía bắc của Hạc thành.

Bốn giờ, mất hết tất cả thông tin về Hạc thành.

Bốn giờ mười phút, quốc gia chính thức phát ra thông báo Hạc thành đã không còn tồn tại nữa.

Sáu giờ chiều, thú triều rút đi.

Tám giờ tối, thống kê thương vong của Hạc thành được công bố trên internet.

Hạc thành, một thị trưởng, sáu phó thị trưởng, hơn một vạn công chức, bốn vạn võ giả, sáu mươi ba vạn lê dân bách tính…

Ngoại trừ sáu thành học sinh kịp thời rút lui, những người còn lại, không có một người còn sống.

“Ô ô ô —— ”

Ngoài phòng, vang lên tiếng huýt dài thê lương.

“Đích —— ”

“Đích đích —— ”

Vô số cỗ xe cũng vang lên tiếng còi, một không khí nặng nề bao trùm cả thành phố.

Để điện thoại di động xuống, Trần Vũ kéo màn cửa sổ, nhìn về nơi xa im lặng không nói, bóng đêm tĩnh mịch.

“Vừa mới vào đêm, liền tối như vậy sao…”

…

Ngày kế tiếp.

Ánh nắng xuyên thấu qua màn cửa, chiếu trên mặt Trần Vũ.

Hắn chậm rãi mở mắt, chỉ thấy một bóng người mặc đầy đặn phong vị vẫn còn đang chậm rì rì mặc quần áo.

Mơ hồ ba giây, Trần Vũ bỗng nhiên đứng dậy, kéo chăn mền che lại thân hình, đối với Kỳ tỷ gầm thét: “Chị đã làm gì với em rồi? !”

Kỳ tỷ mặc lên áo ngoài, vừa thắt nút áo vừa quay đầu nói: “Cậu tỉnh rồi sao? Tôi sẽ phụ trách.”

“Vậy được, mua cho em một máy PS5 đi, chuyện này coi như giải quyết xong.”

Kỳ tỷ nắm chặt đầu của Trần Vũ tới một chiêu đầu gối lên ngôi: “PS5 nè!”

“Ầm!”

“Ta để ngươi PS5!”

“Ầm!”

” Con mẹ nó ngươi cởi quần áo của ta làm gì? !”

“Ầm!”

“Quả phụ ngươi cũng không buông tha phải không!”

“Ầm!”

“Nhân lúc ta hôn mê! Cởi ta quần áo! Cầm thú!”

“Phanh phanh phanh phanh phanh…”

Trần Vũ lộn nhào xuống giường, giơ cao hai tay: “Em thật sự là cái gì cũng không có làm mà!”

Kỳ tỷ lập tức càng tức giận hơn, lại bay lên đạp thêm một cước, trực tiếp đá Trần Vũ ra phòng: “Quần áo đều cởi mà ngươi cũng không dám làm sao!”

“Phanh…”

Trần Vũ nằm sấp ở trên sàn nhà phòng khách, không nhúc nhích.

Kỳ tỷ đóng cửa lại vang lên một tiếng “rầm”: “Cậu hãy ở đây mà từ từ suy nghĩ đi!”

Trần Vũ: “...”

【 tâm lý nhận tổn thương: Tinh thần +4 】

Vịn eo, đứng người lên, Trần Vũ rất vui mừng: “Xem ra thân thể đã hồi phục rất tốt…”

“Leng keng —— ”

Lúc này, lầu một vang lên tiếng chuông cửa.

Kỳ tỷ ở trong phòng ngủ hô: “Cút đi mở cửa!”

Trần Vũ chập choạng xuống lầu, mở cửa ra.

Chỉ thấy bên ngoài đang đứng bốn vị công an nhân dân.

“Chào cậu.” Người cầm đầu chào một cái, lấy ra thẻ công an của mình: “Chúng tôi là công an đồn Du Thụ.”

“Chào cán bộ, lại có chuyện gì nữa sao?”

“Theo như tin tức mà chúng tôi nhận được, cậu đã tiếp Tề Chanh nữ sĩ từ bệnh viện trở về rồi đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng theo điều tra của chúng tôi, phát hiện trong tài khoản của Tề Chanh nữ sĩ có một số tiền tiết kiệm, có thể chống đỡ được việc

trị liệu trong bệnh viện.” Đồng chí cảnh sát sắc mặt băng lãnh: “Cậu là người thừa kế duy nhất được lợi về tài sản của cô ta, đón cô ta trở về chờ chết, đã phạm tội hình sự.”

Trần Vũ: “...”

Cảnh sát nhân dân: “Hiện tại, lập tức đưa Tề Chanh nữ sĩ quay về bệnh viện, tiến hành cứu chữa!”

“Nàng đã không cần đi bệnh viện rồi.”

“Cái gì? Nàng chết rồi sao? !” Công an nhân dân nắm chặt nắm đấm, trong mắt phun lửa.

Chương 73: Suy nghĩ tỉ mỉ mà sợ (2)
Chương 73: Suy nghĩ tỉ mỉ mà sợ (2)

“Không không không!” Trần Vũ liên tục khoát tay: “Tôi nói là nàng đã khỏi hẳn rồi.”

Dứt lời, hắn hô lớn một tiếng: “Kỳ tỷ, mở cửa sổ lộ đầu ra một cái!”

“Soạt.”

Cửa sổ mở ra, Kỳ tỷ thò đầu ra: “Chuyện gì?”

“Không có gì, trở về đi.”

Kỳ tỷ nhìn thấy các đồng chí cảnh sát dưới lầu, đóng cửa sổ lại: “Thần kinh…”

“Thấy chưa, nàng đã khỏi hẳn, nhảy nhót tưng bừng.” Trần Vũ buông tay giải thích: “Lúc tôi đi bệnh viện liền phát hiện tình hình của nàng căn bản không có bác sĩ nói nghiêm trọng như vậy. Bệnh viện Hồng Thập Tự chính là lừa lại gạt một quả phụ già hơn bốn mươi tuổi. Tôi khẳng định phải mang nàng trở về, nếu mà không đi thì sau này làm gì còn tiền để xài nữa. Làm công là không có khả năng làm công, làm ăn còn lỗ vốn, chỉ còn mấy chục vạn đó duy trì sinh hoạt hoạt ngày…”

Cảnh sát nhân dân: “... Là. . . là. . . Như vậy sao…”

“Sự thật thắng hùng biện. Nếu như nàng thật sự tiêu hao khí kình nghiêm trọng, hiện tại thì tro cốt đều bị tôi ôm về rồi. Tôi cảm thấy các đồng chí nên đi điều tra một chút về bệnh viện Hồng Thập Tự.”

Các cảnh sat nói nhỏ vài câu với nhau, người cầm đầu tiến lên một bước: “Chuyện này chúng tôi sẽ điều tra, mời cậu ký tên lên đây.”

“Được.”

Ký tên xong, Trần Vũ nhìn xem bốn người rời đi rồi đóng cửa lại,

lên lâu.

“Bọn họ tới làm gì? Lại là những thằng quản lý về thuốc lá sao?”

“Chị không phải bị tiêu hao khí kình quá độ sao? Hôm qua tìm một người võ giả cấp 3 truyền khí kình từ sáng đến trưa cho chị. Bọn họ chính là đến nhìn xem tình trạng của chị bây giờ ra sao mà thôi.”

Trần Vũ không có lựa chọn nói thật.

Dù sao một võ giả chưa đến cấp 1, làm việc của một võ giả cấp 3 là chuyện không có cách nào giải thích.

“Khí kình của tôi tiêu hao nghiêm trọng như vậy sao? !” Kỳ tỷ kinh ngạc: “Tôi còn tưởng rằng chỉ là bị hôn mê bình thường mà thôi.”

“Tôi đoán là chị không thích tỉnh lại trong bệnh viện, nên liền sớm làm thủ tục xuất viện cho chị. Lại sợ ban đêm chị ngủ được không thoải mái, mới giúp chị cởi áo khoác ra thôi.”

“Tìm võ giả truyền khí kình vào cho tôi cũng tốn ít tiền à?”

“Chị là anh hùng! Chính phủ tự bỏ tiền.”

“Nha…” Kỳ tỷ nhìn chằm chằm Trần Vũ, gật gật đầu.

Trần Vũ bị nhìn có chút run rẩy, vội vàng nói sang chuyện khác: “Đúng rồi Kỳ tỷ, chị biết chuyện thú triều đã di chuyển về hướng khác sao?”

“Đương nhiên biết. Sau khi tỉnh lại, phát hiện mình không chết liền đã tìm kiếm trên di động. Không nghĩ tới thú triều còn có thể thay đổi vị trí.” Kỳ tỷ buộc lên khăn quàng cổ, đi vào phòng bếp: “Không nói những chuyện này nữa, chị đi làm cơm. Không chết, liền hết thảy như cũ.”

“Lại nói tại sao chị muốn làm đội cảm tử? Còn sống không tốt sao?”

“Thú triều tới, làm sao cũng là chết. Còn không bằng chủ động xuất kích.”

“Thủ trên tường thành thì có thể sống lâu một chút.”

“Ta có thù với dị thú.”

...

Nguy cơ giải trừ.

Người dân trong thành phố Thanh Thành quay lại với những sinh hoạt thường ngày.

Loài người dường như quen sống trong sự hãi của dị thú, giống như đều dã quên đi sợ hãi.

Tựa như một đám kiến, không có tư duy, không có suy nghĩ, đơn thuần chỉ sống vì tồn tại.

Mười giờ sáng.

Tất cả các tiết mục giải trí tạm dừng, tất cả các bộ phim, tất cả game online đều ngừng lại.

Hình ảnh phát sóng tin tức đều biến thành màu đen trắng.

Quảng trường thủ đô treo cờ trắng.

Tiếng âm nhạc bi tráng mà trang nghiêm, từ trong mỗi một cái loa truyền ra.

Trên đường phố, bên trong phòng, trong trường học, trong nhà xưởng…

Vô luận là nam nữ già trẻ, đều nhao nhao cúi đầu, nhắm mắt, xót xa trước sự ra đi của mấy chục vạn đồng bào đồng tộc ở Hạc thành.

Kỳ tỷ cũng đóng lại cửa hàng thuốc lá, mang theo Trần Vũ cùng một chỗ đứng trước cổng, tiến hành mặc niệm.

Cả con đường, toàn bộ thành phố, toàn bộ quốc gia đều trở nên yên lặng tại thời khắc này.

Chỉ còn tiếng điếu văn truyền ra từ trong loa phát thanh.

“Tai nạn, lại một lần giáng lâm trên người của chúng ta. Chúng ta vạn phần bi thống, không thể làm gì. Oán khí tích tụ, ngưng tụ trong lồng ngực, không tiêu tan được.”

“Xin hãy tha thứ cho những đồng bào yếu đuối này!”

“Các người đi, là các người hạnh phúc. Bởi vì mặc dù các người đã không còn hô hấp, nhưng mà cũng không sợ hãi, sợ lũ tà ma gây ra những vết thương đau nhức, không còn phải vì thâm uyên mà phiền não.”

“Các người đi rồi, chúng tôi chỉ biết mặc niệm. Không có cách nào chuẩn bị những cỗ quan tài đàng hoàng cho các người, chỉ có dâng lên cho người những đóa hoa…”

“Hoa lạc, tích xuân.”

“Nhân vong, thương tình.”

“Những người anh em của chúng tôi, những đồng bào có máu có thịt của chúng tôi à! biểu lộ cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt của mọi người, chúng tôi đều khắc ghi trong tâm khảm.”

“…”

“…”

“Hi vọng gió, đảo qua nhân gian, mang theo những niềm mong nhớ của chúng tôi.”

Chương 74: Báo danh trường học (1)
Chương 74: Báo danh trường học (1)

“Kiếp này vô duyên dắt tay.”

“Chỉ nguyện mọi người lên đường bình an.”

“Nguyện, nhân loại, vĩnh tồn…”

Kỳ tỷ mở hai mắt ra, mặc niệm: “Nguyện, nhân loại vĩnh tồn.”

Trần Vũ cảm thụ được oán khí bị đè ép trong lồng ngực, mở miệng: “Nguyện, nhân loại vĩnh tồn.”

“Nguyện, nhân loại vĩnh tồn.” ×1368.

“Nguyện, nhân loại vĩnh tồn.” ×167230.

“Nguyện, nhân loại vĩnh tồn.” × 67 triệu.

“Nguyện, nhân loại vĩnh tồn…” × tám trăm triệu.

...

Một ngày.

Hai ngày.

Năm ngày…

Thời gian, vội vàng trôi qua.

Mọi thứ đều đã khôi phục lại trạng thái vốn có của nó.

Người mất đã mất, người sống thì còn phải tiếp tục giãy dụa trong cái tận thế này.

Kỳ thật trong đáy lòng của mỗi người đều đang mong sẽ có một vị anh hùng có thể dẫn đầu loài người thoát ly khổ hải, cứu vớt thế giới này..

Mà kỳ thi đại học…

Chính là nơi đản ra của anh hùng.

Đây cũng chính là lý do mà mọi người sùng bái Trạng Nguyên.

Ngày mùng 2 tháng 7.

Khoảng cách thi đại học còn lại 120 giờ…

…

“Cạch! Răng rắc…”

Đao quang rơi xuống, quả cầu kim loại bị cắt ra.

Bên trong những vết dầu loang lỗ, Trần Vũ tìm thấy một khối hình vuông giống như mainboard máy tính.

Lau sạch sẽ vết dầu trơn, hắn cẩn thận quan sát.

Đây là Trần Vũ ở trong dị cảnh phát hiện cái thứ hai mainboard.

Nói là mainboard, nhưng lại khác biệt hoàn toàn với mainboard của máy tính.

Lấy trình độ kiến thức hiện giờ của Trần Vũ, dùng chân gót suy nghĩ cũng có thể nhìn ra thứ này tuyệt đối thuộc về kỹ thuật của tương lai.

“…”

Trầm mặc sơ qua, Trần Vũ cất kỹ mainboard, nhấc lên đường đao vừa mua tiếp tục đi sâu vào bên trong.

Nơi này có thể là chỗ sâu nhất của phúc xạ nguyên.

Lượng phóng xạ rất cao, làm cho máy đo nồng độ phóng xạ mất đi công năng của nó.

Trần Vũ phỏng đoán tuyệt đối vượt qua 20000mSv.

Cũng chính vì Trần Vũ có “Thiên phú dị bẩm”, nếu không dù là

thay một võ giả cấp 4 đến thì vài phút cũng rơi một lớp da…

Mười mét.

Trăm mét.

Ngàn mét…

Tại trong một gian phòng kim loại bừa bộn, Trần Vũ lại thấy được một viên cầu kim loại.

Hình cầu rất tròn, bán kính khoảng chừng 50 centimet, màu sắc xám trắng.

Trọng lượng không tới một trăm cân, bên trong phần lớn là cùng chất lỏng giống như dầu hỏa.

“Đương đương.”

Trần Vũ gõ gõ mặt ngoài viên cầu, sau đó giơ lên đường đao đột nhiên chém xuống!

“Cạch! Răng rắc!”

Viên cầu kim loại thứ ba bị chia làm hai khối.

Trần Vũ cũng lấy từ bên trong ra miếng mainbroad thứ ba.

“Không sai biệt lắm có thể đi về.”

Lau khô dầu đen, cất kỹ mainboard, Trần Vũ rời đi phòng kim loại, bắt đầu quay về.

Khoảng cách sự kiện thú triều đã qua năm ngày.

Thành phố Thanh Thành đều trở lại với vẻ vốn có của nó.

Người đi học thì đi học, kẻ đi làm thì đi làm, nên chuẩn bị kiểm tra thì chuẩn bị kiểm tra.

Bên trong dị cảnh cũng có võ giả đến đây thám hiểm như xưa. Chỉ là số người ít đi rất nhiều.

Trải qua gần một tháng tìm tòi, thanh danh của dị cảnh thành phố Thanh Thành đã "Thối" ra đến nước ngoài. Tìm không ra một chút xíu đồ tốt không nói, còn muốn bị phóng xạ tra tấn.

Bây giờ ngoại trừ dân địa phương ở Thanh Thành, cơ hồ không có võ giả ở nơi khác tiến đến.

Có thể ở nơi này thu lợi, khả năng chỉ có Trần Vũ một người...

Thể chất của Trần Vũ chẳng những tăng cường, cũng bởi vì đi sâu vào trong mà tìm được ba cái mainboard "Tương lai".

Như thường lệ thoát giáp, rửa mặt, đổi áo choàng tắm, Trần Vũ ngồi ở bên trong phòng rửa mặt trầm tư suy nghĩ.

Chỉ cần ra khỏi cánh cửa này, ở trong phòng cách ly thì Trần Vũ liền muốn giao ba khối mainboard này ra.

Mặc dù chính phủ không có khả năng cướp đi, nhưng tuyệt đối sẽ yêu cầu được mua những mainboard này.

Thậm chí sẽ vì tuyên truyền mà có thể cưỡng chế thu mua mainboard với giá cao, thuận tiện đẩy Trần Vũ ra "nơi đầu sóng ngọn gió".

Dù sao đây cũng là"Bảo bối" lần đầu tiên xuất hiện ở 【Thời Không Môn số 314B】...

Nhưng bây giờ, cái chết của Nhạc Duy đã được xác định, cường độ điều tra của tập đoàn Nhạc Duy và cảnh sát càng ngày càng mạnh, Trần Vũ cũng không muốn vì chút tiền này dẫn đến quá nhiều sự chú ý.

Huống chi, Trần Vũ cũng là một "Người chơi" yêu thích các loại sản phẩm điện tử, hắn cũng muốn nghiên cứu cái mainboard này một chút.

Nếu như không được thì bán cho chợ đen, lợi ích cũng sẽ không thiếu bao nhiêu...

Nghĩ đến tận đây, Trần Vũ rút ra chủy thủ, đâm vào trong bụng của mình.

“Ai…”

“Mình sắp thành túi thần kỳ của Doraemon rồi…”

“Phốc phốc!”

Trần Vũ chịu đựng đau đớn thuần thục mổ bụng ra, cầm một khối mainboard để vào bên trong.

“Tê. Thật mát.”

【 nhận không biết chất lỏng lây nhiễm: Khí kình +1268 】

【 nhận không biết chất lỏng lây nhiễm: Khí kình +1110 】

“Hả?”

Nghe được trong đầu đột nhiên vang vọng âm thanh nhắc nhở, Trần Vũ đột nhiên lấy mainboard ra.

Thanh âm nhắc nhở lập tức biến mất…

“Không biết chất lỏng…”

Trần Vũ cầm mainboard đặt ở trước mắt cẩn thận quan sát, rất nhanh phát hiện mục tiêu.

Chương 75: Báo danh trường học (2)
Chương 75: Báo danh trường học (2)

Mặt ngoài của mainboard có nhiễm một chút dầu đen!

“Thứ này vậy mà có thể tăng cường khí kình?”

Trần Vũ kinh hỉ.

Cảm giác giống như là có mỹ nữ từ trên trời rơi xuống ở ngay trên mặt hắn.

Đang lo là phương pháp tu luyện bằng thuốc lá đã gặp phải bình cảnh, không nghĩ tới còn có niềm vui ngoài ý muốn…

“Bên trong có chứa vật chất kim loại nặng hay sao?” Trần Vũ chạm vào giọt dầu đen, như có điều suy nghĩ.

Hắn đã từng ở trên mạng tìm kiếm qua, loại kiềm sinh vật giống ô-xít-các-bon và các nguyên tố kim loại nặng sẽ ảnh hưởng đến việc vận chuyển và ngưng tụ luồng khí xoáy của võ giả.

Hút thuốc lá chính là ví dụ điển hình của việc “Có hại” khỏe mạnh.

Trần Vũ đứng lên, lập tức liền nghĩ trở về dị cảnh, đem thu thập những vết dầu đen còn lại.

Đã miễn phí mà hiệu quả còn mạnh!

Còn có tài nguyên “Tu luyện” tốt hơn so cái này sao?

Nhưng mà nghĩ nghĩ, Trần Vũ lại ngồi xuống, lại một lần nữa mổ bụng ra, cất ba khối mainboard vào.

Đã ra rồi lại quay trở về, thì sẽ làm cho người khác hoài nghi.

Mà lại trên tay Trần Vũ cũng không đồ đề đựng chất lỏng này, ngày mai quay lại lấy cũng không muộn…

【 nhận không biết chất lỏng lây nhiễm: Khí kình +1692 】

【 nhận không biết chất lỏng lây nhiễm: Khí kình +1633 】

【 bị tổn thương: Khí huyết +557. 】

【 nhận không biết chất lỏng… 】

Trần Vũ trở lại cửa hàng thuốc lá với những âm thanh điện tử được vang lên trong đầu, tiến vào phòng ngủ của mình, "Cầm" ba khối mainboard ra.

Cúi đầu, nhìn xem phần bụng đang dần dần khép lại.

Trần Vũ bắt đầu cân nhắc, muốn hay không lắp cái khóa kéo, về sau "Mở cửa", "Đóng cửa" cũng dễ dàng một chút…

"Soạt!"

Kéo căng màn cửa, Trần Vũ hưng phấn xoa xoa tay, sau đó dùng chủy thủ tháo dỡ khối mainboard thứ nhất.

Cắt hết những chất giống như keo ở mặt ngoài mainboard, Trần Vũ nhìn thấy những mạch điện lít nha lít nhít, Chip, gốm sứ điện dung, vân vân.

"Xem ra hàm lượng khoa học kỹ thuật cũng không cao bao nhiêu."

Làm một người đam mê phần cứng, một dân mạng thâm niên dạo quanh cái loại Post Bar diễn đàn.

Kiếp trước, Trần Vũ thích nhất chính là đem máy chủ trò chơi, máy chủ máy tính, PSP, tay cầm, laptop, hình chiếu cùng các loại loạn thất bát tao sản phẩm điện tử tháo ra, lắp ráp, mở ra, lắp ráp.

Làm không biết mệt.

Từ flash memory, màn hình tinh thể lỏng, đến quy cách nguồn điện, từ GPU đến CPU lại đến tổng thể SOC, vân vân và mây mây đều thuộc như lòng bàn tay.

Không biết còn tưởng rằng Trần Vũ là cái gì kỹ sư phần cứng.

Trên thực tế, hắn chính là một cái mua không nổi còn đặc biệt

trông mà thèm “Rau hẹ”.

“Chip tổng thể độ thật cao a…”

Trừng mắt hai con mắt, Trần Vũ không nháy một cái nhìn chằm chằm mạch điện trong mainboard, ảo tưởng nếu như đem cái chip này đổi sang S witch bên kia thì sẽ rất là nice.

Rất nhanh, Trần Vũ nhíu mày, duỗi ra móng tay chọc vào trong một mạch kết nối nào đó .

“Lạch cạch.”

Một tấm thẻ nhỏ màu đen rơi xuống.

Cầm ở trong tay quan sát, Trần Vũ lập tức kinh hãi.

Lại là một tấm thẻ nhớ!

“…”

“Mẹ nó…”

“Cái này mẹ nó quá bất hợp lí đi à nha? !”

Ngạc nhiên nửa ngày, hắn vội vàng lấy thẻ flash memory từ trong máy Switc* ra, đặt chung một chỗ so sánh.

(Dấu * bên raw nó cũng bị che nên ta cũng không biết chữ gì, bác nào rành về it phần cứng thì vui lòng điền vào chỗ trống dùm.)

Giống nhau như đúc!

Chính là chất liệu khác biệt mà thôi!

Thẻ nhớ bên trong mainboard cùng một loại chất liệu gốm sứ.

“... Đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.”

Bên trong dị cảnh lại có mainboard được làm bằng công nghệ cao, hơn nữa trong đó lại có một tấm thẻ nhớ mà nhân loại sử dụng…

Một cỗ hàn ý từ trong lòng bay lên.

Trần Vũ càng nghĩ càng thấy sợ hãi.

“Chẳng lẽ những cái viên cầu bằng kim loại này là có người cố ý bỏ vào?”

“Nhưng mặt ngoài của khối cầu đã cũ nát, rất rõ ràng là có từ lâu rồi…”

Trầm mặc hồi lâu, Trần Vũ móc ra hai khối mainboard khác.

Ở bên trong quả nhiên cũng phát hiện những tấm thẻ nhớ giống nhau.

Từ nơi sâu xa, Trần Vũ cảm giác mình tựa hồ đào ra một ít bí mật bên trong【dị cảnh số 341B】, mà bí mật đó chỉ là một góc của băng sơn mà thôi…

…

Ăn xong điểm tâm, chào hỏi với Kỳ tỷ một tiếng, Trần Vũ liền mang ba tấm thẻ nhớ rời đi.

Đầu tiên hắn đi cửa hàng mua một cái Card Reader, sau đó tìm một quán net, mở một phòng riêng.

“Đinh.”

Thông qua Card Reader, máy tính dễ dàng đọc được tin tức trong thẻ nhớ được lưu trữ trong không gian ổ cứng di động.

“Thật có thể…”

Nuốt một ngụm nước miếng, Trần Vũ điểm kích con chuột.

“Ba ba.”

Ổ cứng mở ra, hiện ra trên trăm cái văn bản tài liệu với phương thức rất quái dị.

Dùng “quái dị” để hình dung, là bởi vì đằng sau mỗi một văn bản tài liệu đều là từng cái văn tự vặn vẹo.

Chương 76: Báo danh trường học (3)
Chương 76: Báo danh trường học (3)

Những văn tự này có quét ngang, có dựng đứng, có tràn ngập nguy hiểm cùng lãnh ý, làm cho Trần Vũ cảm thấy không được thoải mái.

Chần chờ nửa ngày, hắn xoay người rút dây mạng của máy tinh ra, sau đó đem đuôi của một tài liệu bên trong đổi thành TXT, sau đó xác nhận.

Văn bản tài liệu lập tức biến thành một file text có thể mở ra.

Nhấn xác nhận.

Máy tính tính toán hai mươi giây về sau, văn bản tài liệu đã được mở ra.

Đó là một văn bản chứa đầy các ký tự loạn thất bát tao.

Điều khiển con chuột chầm chậm kéo xuống dưới, ngoại trừ loạn mã cùng các văn tự quỷ dị, Trần Vũ cảm thấy kinh hãi khi nhìn thấy các kiểu chữ tiếng Anh, chữ cái Ả Rập, cùng với tiếng Trung giản thể…

Ý nghĩa đại khái là “Sống”, “Phản sinh”, “Gây dựng lại”, “Phục”, “Tế bào” mấy cái một chữ độc nhất hoặc lặp lại các từ.

Trần Vũ nhắm lại hai mắt, đại não phi tốc suy nghĩ.

Lại theo thứ tự tiếp tục đọc hai thẻ nhớ còn lại.

Trần Vũ thay đổi đuôi văn bản với những định dạng như TXT, EXE, doc, jpg, PNG, MP3, AVi.

Nhưng trừ TXT và doc là có thể đọc được, lại các định dạng còn thì thất bại hoàn toàn.

Vừa giữa trưa, Trần Vũ ở trong quán net giải mã những văn bản tài liệu “Quỷ dị” này.

Nhưng Trần Vũ cuối cùng không phải nhân sĩ chuyên nghiệp, ngồi ” mày mò ” mấy tiếng đồng hồ cũng không thu hoạch được gì.

Chỉ có thể từ các chữ cái tiếng Anh, chữ cái Ả Rập, tiếng Trung bên trong thấy được chữ “Phục sinh”, hoặc là nói kết luận “Phục sinh”.

“Cho nên nói, trong này ghi lại những tri thức dùng để cải tử hồi sinh sao?”

Cẩn thận từng li từng tí cất kỹ ba tấm thẻ nhớ, Trần Vũ tự hỏi vấn đề này, rời đi quán net, quay trở về cửa hàng thuốc lá.

“Trần Vũ, trưa nay cậu đã đi đâu?” Hắn vừa vào nhà, liền bị Kỳ tỷ tra hỏi.

“Đi quán net tìm một chút tư liệu về cách đấu.”

“Thi đại học chỉ còn không đến năm ngày, tiếp tục học tập ý nghĩa cũng không lớn.” Kỳ tỷ phun ra nuốt vào khói thuốc, lười biếng nói: “Vẫn là mang cậu đi ca hát một chút, lại thư giãn một tí.”

“Đừng!”

Trần Vũ dọa đến giật mình: “Lần trước ngài hát đã đưa tới thú triều.”

Kỳ tỷ: “... Ngươi đánh rắm.”

...

Màn đêm buông xuống, mười giờ tối.

Trần Vũ tiến vào dị cảnh lần nữa, đem dầu đen bên trong ba viên cầu kim loại kia toàn bộ cất vào trong bình đã chuẩn bị.

Sau đó tiếp tục xâm nhập.

Tại bảy lần quật tám lần rẽ về sau, Trần Vũ rốt cục đi đến điểm cuối cùng, nhìn thấy phúc xạ nguyên.

Thì ra chỗ này là một vách tường đổ sụp.

Từ phía trên trần nhà đến trên mặt đất đen xám, còn có những kim loại đã bị nhiệt độ lớn hòa tan, có thể tưởng tượng được nơi này đã từng phát sinh qua một vụ nổ lớn.

“Thì ra là thế.”

Trần Vũ gần như đã biết được vì sao dị cảnh này lại có phóng xạ.

Nhất định là một loại trang bị công nghệ cao này nào đó ở nơi này bị hư, dẫn đến rò rỉ bức xạ hạt nhân.

Đồng thời, bên trong dị cảnh khổng lồ này, nồng độ phóng xạ của các hướng đông tây nam bắc đều có phân cao thấp, điều này chứng minh rằng “trang bị” bị hư không chỉ là một cái.

Trần Vũ tiến lên dùng sức đẩy ra phế tích.

“Soạt.”

Chỉ thấy rớt xuống một chút bã vụn.

“Căn bản không phải là nhân lực có thể thanh trừ.”

Lắc đầu, Trần Vũ mang theo đường đao, lại đi về phía của một phúc xạ nguyên khác.

Trần Vũ cũng coi như là “trọ” ở chỗ này một tháng.

Đối với bố cục trong này có đôi phần hiểu biết, không dễ dàng lạc đường.

Cho nên rất nhanh, Trần Vũ liền “ngoặt” qua từng dãy hành lang được phỏng chế bằng kim loại, tới gần một phúc xạ nguyên khác.

Đồng thời phát hiện viên cầu kim loại thứ tư.

“Xem ra cái đồ chơi này có rất nhiều à…”

Ngồi xổm người xuống, Trần Vũ gõ gõ viên cầu, kiểm tra mấy lần, cầm lấy đường đao thọc một cái lỗ nhỏ bên ngoài.

Chất lỏng màu đen giống như dầu trơn này lập tức chảy ra. Trần Vũ vội vàng dùng một cái bình đựng được.

Sau khi “Móc sạch”, viên cầu liền bị tàn nhẫn phân thây.

“Bang lang.”

Lấy ra mainboard, một chân đá bay xác cầu, Trần Vũ lại bắt đầu suy nghĩ.

Hiển nhiên là loại vật này tại dị cảnh bên trong còn có không ít.

Theo chính phủ không ngừng đẩy ra trang phục phòng hộ kiểu mới, sớm muộn cũng sẽ có võ giả tới gần vị trí của phúc xạ nguyên.

Tự nhiên cũng sẽ phát hiện những viên cầu kim loại khác, đó chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Dị cảnh lại lớn như thế, Trần Vũ một người không có khả năng tìm kiếm toàn bộ.

Như vậy nghĩa là Trần Vũ không có cách nào có thể lũng đoạn những ” viên cầu kim loại ” này.

“Cho nên…”

“Vẫn là đi chợ đen, đem thứ này bán đi. Còn có thể đổi một ít tiền.”

“Nhưng phải giữ lại thẻ nhớ…”

Có quyết định, Trần Vũ tăng tốc độ tìm kiếm.

Sáng sớm bảy giờ ngày kế tiếp, Trần Vũ lại thu hoạch một khối mainboard.

…

Chương 77: Ta mặc kệ ngươi muốn nghĩ cái gì Chương 77: Ta mặc kệ ngươi muốn nghĩ cái gì

Trần Vũ dựa theo phương pháp cũ đem hai khối mainboard và một bình dầu đen toàn bộ cất vào trong bụng. tùy tiện rời đi quảng trường Thời Không Môn số 341B.

Bên đường treo tranh chữ càng ngày càng nhiều.

Khắp nơi tràn ngập 【 Thanh Thành thi đại học, dũng tranh Trạng Nguyên! 】, 【 đếm ngược 4 ngày! 】, 【 mua sắm hiện trường vé vào cửa mời đăng nhập www. LSP 】, 【 chỉ tranh sớm chiều! Hộ gia hộ quốc! 】 các loại quảng cáo.

“Cũng phải bắt đầu tìm vé vào cửa cho người nhà mình rồi.”

Vừa đi, Trần Vũ một bên lấy điện thoại di động ra, vào trang web bán vé tạm thời, thẩm tra giá vé.

Ghế khách quý, bán sạch.

Hàng thứ nhất, khu A năm vạn nguyên một tấm. Khu B ba vạn nguyên một tấm. Các khu C, D, E, F, G hai vạn nguyên một tấm.

Hàng thứ hai, khu A ba vạn 5 một tấm. Khu B hai vạn hai một tấm. Khu C, D, E, F, G một vạn nguyên một tấm.

Hàng thứ ba, khu A hai vạn một tấm…

“DKM...”

Trần Vũ gãi gãi bên tai, không biết nên nói cái gì.

Hắn biết ghế khách quý sẽ có giá mười mấy, thậm chí mấy chục vạn.

Nhưng không có nghĩ rằng giá của ghế ngồi phổ cũng hơn vạn.

Tính toán lại giá trị bản thân, hắn than thở.

Chỉ có hai vạn khối…

Lẻ bảy trăm nguyên…

Đây là tiền mặt kiếm được từ trên thân Nhạc Duy và những người kia.

Các ví điện tử bây giờ càng ngày càng phát đạt, Trần Vũ loại này "Liếm hộp đảng*" quá bị động. (* chả hiểu lão tác nói cái gì , bộ này lão tác viết non tay quá, ta dịch muốn nổ não luôn)

...

Mười phút sau.

Cửa hàng thuốc lá, trong phòng ngủ.

Trần Vũ dùng chủy thủ cắt hai tầng ngăn cách khối mainboard rồi lấy thẻ nhớ ra, đặt cùng một chỗ với ba tấm thẻ nhớ khác, cất kỹ.

Sau đó liền chuẩn bị ăn sáng rồi đi chợ đen bán mainboard.

Nhưng mới ăn được một nửa, điện thoại Kỳ tỷ liền vang lên.

Điện thoại là chủ nhiệm lớp 12 A 6 bên trường Thất Trung đánh tới.

"Ừm ân a a" trò chuyện một chút, Kỳ tỷ cúp điện thoại, kẹp một miếng đồ ăn , vừa ăn vừa nói với Trần Vũ: "Thất Trung thông báo là trước chín giờ sáng hôm nay cậu phải đến trường học."

"Đến đó làm gì?"

"Còn bốn ngày là thi đại học. Tính cẩn thẩn là chỉ còn ba ngày, cậu cần phải đi Thất Trung chụp hình, đăng ký hồ sơ, nhận biết chủ nhiệm lớp, rồi thuận tiện nói một ít quy tắc thi đại học cho cậu."

"Được, em một lát nữa đi."

"Lại nói…" Kỳ tỷ nheo cặp mắt lại: "Thú triều ngày ấy, chị không phải đưa cậu đến Thất Trung rồi sao? Tại sao chủ nhiệm lớp còn nói chưa thấy qua cậu?"

“Có lẽ… Khả năng là bà ấy già rồi nên hay quên.”

“Chủ nhiệm lớp 12 A 6 mới hai ba mươi tuổi.”

“Đó không phải là đang ở tuổi hay quên sao?” Trần Vũ hỏi lại.

Kỳ tỷ: “…”

…

Buổi sáng, tám giờ năm mươi phút.

Trần Vũ đi đến trường trung học phổ thông Thất Trung, dưới sự chỉ dẫn của bảo vệ đi đến trước cửa lớp mười hai A 6.

Từ ngoài cửa sổ nhìn vào trong có thể thấy hơn mười học sinh đang vùi đầu khổ tu.

Một vị nữ tính trưởng thành tướng mạo có hơi cay nghiệt đang đứng trên bục giảng.

Chắc đó là chủ nhiệm lớp.

“Khụ khụ.”

Hắng giọng một cái, Trần Vũ sửa sang lại dung nhan, đưa tay nhẹ nhàng gõ cửa.

“Đông đông đông.”

Nữ tính chủ nhiệm lớp quay đầu: “Ai vậy? Vào đi.”

Lúc này Trần Vũ mới đẩy cửa vào, có chút cúi đầu: “Ngài tốt, em là Trần Vũ.”

“Học sinh chuyển trường đúng không.” Thái độ của nữ chủ nhiệm lớp rất lãnh đạm, giẫm lên giày cao gót đi ra phòng học: “Đi theo tôi.”

“Được.”

Trần Vũ biết mình không được chào đón, thành thành thật thật đi theo sau lưng nữ nhân. Không bao lâu, liền đi đến một gian phòng

có các thiết bị quay chụp trên lầu năm.

“Chụp hình trước đi. Sau đó tôi sẽ cho nói em cần chuẩn bị gì trước kỳ thi tốt nghiệp trung học.”

“Được.”

Trần Vũ thành thành thật thật chụp xong một tấm ảnh chân dung, sau đó điền vào tờ đơn báo danh cùng với các chính sách quy định và hứa hẹn của kỳ thi đại học.

Nữ chủ nhiệm lớp bắt đầu thao thao bất tuyệt.

“Thứ nhất, thời gian thi đại học thì chắc là em biết rồi, là buổi sáng tám giờ ngày bảy tháng bảy, cũng chính là ngày mai. Em phải có mặt trước bảy giờ để tập trung với lớp. Tới trễ thì sẽ tự cam chịu bỏ quyền.”

“Thứ hai, hai ngày là khoảng thời gian mà thi đại học tiến hành, trong lúc đó không được phép mang theo điện thoại, máy chơi game, MP4 và các sản phẩm điện tử có thể thu hình.”

“Thứ ba, thể thức thi đại học là một trận phân thắng bại. Nhưng giám khảo có quyền tuyển ra người thắng sớm, không phục thì có thể xin trọng tài cho phép thi đấu. Nếu là luận võ, liền sẽ gặp nguy hiểm, và nếu như giám khảo không cứu viện kịp thời, hậu quả sẽ từ người dự thi một người gánh chịu.”

“Thứ tư, cấm chỉ đối giám khảo, người xem, tuyển thủ sử dụng ngôn ngữ và hành vi khiêu khích. Người vi phạm, nghiêm trọng nhất có thể thủ tiêu tư cách thi đại học.”

Chương 78: Trả giá quỷ tài (1) Chương 78: Trả giá quỷ tài (1)

“Thứ năm, bởi vì người thi đại học rất nhiều, luận võ sẽ lấy một trận tiếp một trận tiến hành. Chú ý điều tiết thể lực. Đương nhiên, có khả năng là em liền một vòng gửi xe cũng qua không được nên không cần để ý cái này.”

Trần Vũ: “...”

【 tâm lý nhận tổn thương: Tinh thần +3 】

“Thứ sáu, trước mỗi một trận tỷ võ, màn hình lớn ở trung tâm đều sẽ cập nhật danh sách. Chú ý nhìn tên của mình, tiến về lôi đài tương ứng…”

Cuộc giảng giải kéo dài năm phút.

Mặc dù chủ nhiệm lớp đối với việc Trần Vũ không mời mà đến “Kéo thấp” đi phần trăm tốt nghiệp trung học của mình có chút bất mãn, nhưng mỗi một việc cần chú ý đều nói rất tường tận.

Có chút quy tắc rất phức tạp, sợ Trần Vũ nghe không hiểu, càng là chủ động lặp lại nhiều lần.

“Tạ ơn lão sư.” Trần Vũ yên lặng ghi lại, gật đầu: “Vậy em đi về trước.”

“Em chắc là mình đã nhớ kỹ chưa? Khi cô trở về phòng học là không có thời gian chú ý đến em đâu.”

“Nhớ kỹ. Trí nhớ của em rất tốt.”

“Vậy được rồi.” Nhận lấy ảnh chụp và tư liệu mà Trần Vũ đã điền, nữ chủ nhiệm lớp quay người rời đi: “Ngày 7 tháng 7, đừng quên đến trường học trước bảy giờ sáng. Sau đó tự mình đi phòng kế bên kiểm tra nước tiểu, cô sẽ không rảnh mà quan tâm đến em đâu.”

“Được.”

Đưa mắt nhìn chủ nhiệm lớp rời đi, Trần Vũ quẹo vào phòng chăm sóc sức khỏe bên cạnh.

Kiểm tra nước tiểu đương nhiên là vì phòng ngừa gian lận, trong kỳ thi đại học cấm các thí sinh sử dụng các loại thuốc kích thích.

Đến ngày thi đại học, còn muốn nhiều lần kiểm tra nước tiểu và kiểm tra máu.

Lại một lần nữa điền xong bảng kê, Trần Vũ đi cùng với một nam y tá và một vị nam cảnh sát, tiến về phòng vệ sinh lấy nước tiểu.

Đáng nhắc tới là khi hắn móc tiểu đệ đệ ra, hai người bên cạnh đều sợ điếng người.

“Ha…”

Thư thư phục phục mặc quần vào, Trần Vũ cầm ống đựng nước tiểu nghênh ngang đi qua.

“Ca ngợi phóng xạ.”

“Ca ngợi nguyền rủa…”

...

Làm xong mọi chuyện ở Thất Trung, Trần Vũ đeo lên khẩu trang, mặc vào áo khoác, một đường thay đổi vị trí mấy lần, lượn quanh mấy góc chết của camera, mang theo năm khối mainboard đi tới chợ đen.

Mặc dù Trần Vũ biết rằng loại phương thức tránh né nghiệp dư này có khả năng không có hiệu quả gì, nhưng mà hắn vẫn làm, bởi vì đây là điều cực hạn mà hắn có thể làm.

【 Đồng Sinh sự vụ tổ 】

Ngẩng đầu, mắt nhìn bảng hiệu không có gì thay đổi, Trần Vũ đẩy cửa đi vào, lời ít mà ý nhiều: “Bán đồ.”

“Được rồi.” Nữ nhân đứng sau quầy búng tay một cái.

“Ba!”

Người xuất hiện lại là người đàn ông trung niên lần trước.

Ông ta quan sát Trần Vũ một lúc lâu, sau đó mở miệng: “Tôi biết cậu.”

Trần Vũ: “Tôi cũng biết ông.”

“Đi theo tôi.”

Cũng giống như lần trước, hai người ngồi thang máy, đi lầu bốn. Lại vào căn phòng lần trước.

“Tiên sinh, cậu muốn bán cái gì?” Chính giữa gian phòng, một bà lão với khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn hỏi.

Trần Vũ kinh ngạc: “Tại sao không phải ông lão lần trước?”

“Lão ta bị tắc máu não, hôm trước vừa đi.” Lão phụ nữ uống một hớp trà: “Cậu tìm lão có việc sao? Lát nữa tôi sẽ nhắn lão liên lạc lại với cậu.”

“Không không không… Không có việc gì.” Trần Vũ biểu lộ cứng ngắc, vội vàng lấy ra từ trong áo khoác một khối mainboard để lên bàn.

“Đây là cái gì?” Lão phụ nữ mang lên bao tay trắng, thận trọng cầm lấy, chăm chú quan sát.

“Đồ vật xuất xứ từ dị cảnh.”

“Dị cảnh à…” Lão phụ nữ lấy ra một chút kỳ kỳ quái quái công cụ, sau khi đo đạc đơn giản, phát hiện nồng độ phóng xạ còn không thấp, mãnh liệt ngẩng đầu: ” Bên trong dị cảnh thành Thanh Thành?”

“Đúng.”

” Dị cảnh thành Thanh Thành vậy mà lại loại đồ vật này sao?”

“Bà không phải đang xem sao.”

“Nếu như là thật… Chính phủ khẳng định sẽ tuyên truyền.” lão phụ nữ hai mắt nhắm lại: “Cậu xác định đây là đồ thật? Tổ chức Đồng Sinh chúng tôi cũng không phải là lừa như vậy.”

“Là thật.” Trần Vũ mặt không biểu tình: “Tôi lén mang ra.”

“Cậu có thể giấu diếm được chính phủ?”

“Tôi có biện pháp của mình.”

“…”

“…”

Hai người nhìn nhau, đều là không nói.

Nửa ngày, bà lão đứng lên, cầm mainboard lên nói: “Tôi cần phải phân tích chuyên sâu hơn nữa, chờ tôi nửa giờ.”

“Không có vấn đề.”

“Được. pha trà cho cậu ta.”

Dứt lời, lão phụ nhân liền rời đi.

Người đàn ông trung niên phía sau đi pha chén trà, liền âm thầm rút lui.

Chỉ để lại Trần Vũ một người, một bên uống trà, một bên lẳng lặng chờ đợi.

Thật không thể giả, giả không thật được.

Cái mainboard này chính là từ trong dị cảnh lấy ra.

Không sợ tra…

Quả nhiên, hai mười phút sau, bà lão từ cửa ngầm bên trong đi ra, đem mainboard đặt lên bàn, chân thành nói: “Trải qua phân tích chất đồng vị, có thể xác nhận thứ này là sản vật bên trong dị cảnh Thanh Thành.”

“Tôi chưa từng lừa gạt ai cả. Nhất là tại bên trong chợ đen này gạt

người.”

Chương 79: Trả giá quỷ tài (2) Chương 79: Trả giá quỷ tài (2)

“Kỳ thật so sánh cùng cái mainboard này, tôi càng hiếu kỳ, làm thế nào mà cậu có thể đem nó mang ra ngoài, lại còn không bị chính phủ phát hiện.”

“Bí mật.”

“Nếu là bí mật, vậy tôi liền không nghe ngóng.” Bà lão khẽ gật đầu, chỉ vào mainboard nói: “Cậu chính là muốn bán thứ này đúng không, tổ chức Đồng Sinh chúng tôi cũng có ý thu mua. Nhưng thứ này là sản phẩm thứ nhất được lấy ra từ trong dị cảnh Thanh Thành, nên không có giá thị trường. Vì vậy… Tiên sinh cậu cho một cái giá đi.”

Trần Vũ sắc mặt hơi chính, nghiêm túc nói.

“Tôi cũng không biết các người muốn mua giá bao nhiêu… Liền tám tỷ đi.”

Lão phụ nhân: “Ta XXX.”

…

“Tám tỷ nhiều quá sao? Vậy tôi có thể đánh gãy (giảm giá).”

“Chúng tôi có thể đánh gãy xương cậu.” Lão phụ nhân cười lạnh.

“Không phải là bà để cho tôi ra giá sao, còn tức giận cái gì.” Trần Vũ khoát khoát tay: “Vậy các người nói cái giá đi.”

Bà lão cầm lấy mainboard, trầm tư một lát, nói: “Chỉ là một sản phẩm điện tử. Mặc dù nhìn ra được là sản phẩm công nghệ cao, nhưng loại đồ vật tương lai này đều có rất nhiều bên trong các dị cảnh khác. Giá cả có hạn.”

“Bà nói giá trước đi.”

“Hai ngàn.”

“Vậy bà đưa lại cho tôi đi.” Trần Vũ cầm lại mainboard, quay người liền muốn rời khỏi.

“Chờ một chút.” Lão phụ nữ ngăn cản.

Lập tức, nam nhân trung niên kia không biết từ nơi nào xuất hiện, ngăn trước mặt Trần Vũ.

“Làm gì?” Trần Vũ quay đầu: ” Tổ chức Đồng Sinh luôn luôn cam đoan uy tín của mình cũng muốn ép mua ép bán sao?”

“Đó là không có khả năng, tổ chức Đồng Sinh sẽ không làm loại sự tình này.” Lão phụ nhân cho Trần Vũ rót một ly trà: “Ngồi xuống, chúng ta có thể từ từ tâm sự. Thứ này không có giá thị trường, tự nhiên có thể cò kè mặc cả.”

Trần Vũ thấy thế liền ngồi đối diện bà lão, nâng chung trà lên: “Mặc dù là cò kè mặc cả, nhưng hi vọng quý phương có thể lấy ra một điểm thành ý.”

” Cậu mở miệng một cái chính là tám tỷ, còn chỉ trích người khác không có thành ý sao.”

“Một ngụm giá.” Trần Vũ lười nhác lãng phí thời gian: “Mười vạn.”

“Không có khả năng.” Lão phụ nhân lắc đầu: “Tháng trước, trong dị cảnh Lạn Túng Tháp xuất hiện máy tính lượng tử đời thứ nhất, giá thu mua chính thức cũng không đến mười vạn. Cái này một cái nho nhỏ bo mạch chủ liền một vạn đều bán không được.”

“Nhưng mà đây chính là sản phẩm đầu tiên được lấy ra từ trong dị cảnh của thành phố Thanh Thành, bản thân của nó liền có giá trị.”

“Vậy tại sao cậu không trực tiếp bán cho chính phủ.”

Chương 80: Cái gọi là thiên tài (1)

“Bởi vì, tôi nghĩ bán được giá cao hơn.”

” Chính phủ của thành phố Thanh Thành càng cần cái mainboard này hơn chúng tôi, nguyên nhân là vì để tuyên truyền cho dị cảnh

của họ. Cậu xác định là bán cho chợ đen sẽ được giá hơn so với bán cho chính phủ sao?"

"Đương nhiên xác định." Trần Vũ hai tay chống mặt bàn, thân thể nghiêng về phía trước, nói khẽ vào tai của bà lão: "Nếu như… mainboard này là tổ chức Đồng Sinh của các người phát hiện đầu tiên thì sao?"

"…"

Nghe vậy, mắt của lão phụ nhân sáng lên.

Mà người đàn ông trung niên ở cổng cũng thông minh lui ra khỏi gian phòng.

Chỉ còn lại hai người, bà lão dò xét Trần Vũ từ trên xuống dưới, một lát sau nói: "Là ta xem thường ngươi rồi. Mang theo sáo lộ tới."

"Thế nào?" Trần Vũ nâng chung trà lên, khẽ nhấp một cái: "Có hứng thú hợp tác sao? Nếu như quý phương là thế lực từ trong dị cảnh Thanh Thành mang ra sản phẩm đầu tiền, có thể tăng lên rất lớn danh vọng à?"

"Không sai."

"Cho nên, một ngụm giá, mười vạn. Mainboard này chính là của các người."

"Dù là như vậy, mười vạn cũng không có khả năng. Cậu không biết giá trị của tiền tài hay sao?"

"Vậy quý phương nói giá đi."

"… Một vạn."

"Tám vạn, cứ như vậy. Được thì được, không được thì thôi." Trần Vũ đứng lên.

"Tám vạn vậy liền dẹp đi." Lão phụ nhân khoát tay: "Tự mình đi. Sát bên còn có một cái chợ đen, cậu có thể lại đi hỏi một chút."

Thấy thái độ của đối phương rất kiên quyết, Trần Vũ lại ngồi xuống: “Các người ép giá ép tới quá phận đi?”

“Tổ chức Đồng Sinh chúng tôi chưa từng ép giá, cũng không muốn kiếm loại tiền lẻ này.” Lão phụ nhân lắc đầu: “Nếu như tùy tiện là mảnh xương thú, binh khí, dù là một viên bảo thạch trong dị cảnh, giá cả cũng không chỉ là năm vạn. Nhưng mà như loại này sản phẩm điện tử của tương lai gần, bản thân nó liền không có gì đáng tiền. Chỉ có thể bán cho một ít trụ sở nghiên cứu khoa học để nghiên cứu. Nhưng mà những sản phẩm công nghệ tương lai này, các trụ sở nghiên cứu khoa học đã có rất nhiều loại cần nghiên cứu rồi.”

“Vậy các người lại ra cái giá đi.”

“Một vạn hai.”

“Năm vạn.”

“Năm vạn cũng không được.”

“Tổ chức của các vị lớn như thế, một chút tiền trinh này còn lằng nhà lằng nhằng.”

” Thế lực càng lớn thì càng phải tính toán tỉ mỉ , dựa theo quy củ đi. Thứ này của cậu không đáng số tiền này.”

Chương 80: Cái gọi là thiên tài (1)

“Còn có danh tiếng à.” Trần Vũ dựa vào lí lẽ biện luận: ” Thế lực đầu tiên đào ra bảo bối, sau này ở Thanh Thành thì ai cũng sẽ nhìn lên tổ chức Đồng Sinh của các vị một chút?”

“Loại thanh danh này chỉ có thể chứng minh là may mắn, tuyên truyền hiệu quả cũng có hạn.”

“Nếu không bà đi hỏi lại ông chủ của các người lần nữa?”

“Chỉ là một món đồ mấy vạn nguyên, còn chưa tới mức phải làm phiền đến tổ trưởng chúng tôi. Lão già này hoàn toàn có thể làm chủ.”

“Vậy liền bốn vạn.”

“…” Lão phụ nhân thở dài: ” Ngươi con mẹ nó có chút phiền à. Liền một cái giá, ba vạn, không được cậu liền rời đi đi. Không muốn lại nói nhiều một câu với tôi.”

“Thành giao.”

Gặp thực sự chặt không xuống, Trần Vũ đành phải đồng ý.

Hắn cũng là không nghĩ tới, sản phẩm điện tử công nghệ cao có đầy đường như vậy… Còn không đáng giá bằng một viên Tăng Khí đan.

Quả nhiên là toàn dân thượng võ thế giới, hoàn toàn không hiểu cái gì gọi là khoa học kỹ thuật thay đổi vận mệnh a bà mẹ nó…

“Ba vạn khối, mainboard chúng tôi đã thu. Cậu phải bảo đảm sản phẩm này là vật phẩm đầu tiên được tổ chức Đồng Sinh chúng tôi mang từ trong dị cảnh ra.”

Tiếng nói hơi ngừng lại, lão phụ nhân uy hiếp: “Dám lừa gạt tổ chức Đồng Sinh, hậu quả không phải là cậu có thể chịu được.”

“Làm việc nói lời giữ lời, là ta nhẫn đạo.”

Lão phụ nhân: "..."

Không muốn cùng Trần Vũ nhiều lời, lão phụ nhân mở một tấm phiếu đưa ra: "Cầm cái này, cậu liền có thể lĩnh được ba vạn."

"Một khối mainboard ba vạn, cũng có thể tạm chấp nhận được..." Tiếp nhận tiền giấy, Trần Vũ một mặt tiếc nuối chép miệng một cái, sau đó lại từ bên trong áo khoác móc ra một khối mainboard: "Vậy liền lại bán một khối."

Lão phụ nhân: "? ? ?"

"Tranh thủ thời gian mở phiếu." Trần Vũ đẩy mainboard: "Tôi lại bán cho các người một khối, ba vạn."

"Đến cùng thì cậu có mấy khối?"

"Liền hai khối."

"Cái này. . ." Lão phụ nhân nhíu mày: "Khối thứ hai không có khả năng có giá ba vạn. Cậu cũng biết, cho cậu ba vạn đã là giá rất cao rồi."

"Nhưng là bà nói ba vạn nguyên một khối à." Trần Vũ nghiêng đầu: "Tổ chức Đồng Sinh không phải coi trọng danh dự của mình nhất sao?"

"Ba vạn là khối thứ nhất! !" Lão phụ nhân gào thét.

Nếu như không phải ở trên bàn đàm phán, nàng hận không thể một cái tát đập bay Trần Vũ.

"Nếu như sản phẩm thứ nhất, thứ hai trong dị cảnh đều bị tổ chức Đồng Sinh của các vị ôm hết, tuyệt đối càng có khí thế!"

"Nhưng mà cũng sẽ không có giá ba vạn được!"

"Ngài nói giá."

"Hai vạn năm."

"Thành giao." Trần Vũ gật đầu đồng ý.

Thu hồi khối mainboard thứ hai, bà lão xụ mặt lại, viết xuống tờ tiền giấy thứ hai: “Cho.”

“Tạ ơn.” Tiếp nhận tiền giấy, Trần Vũ tiếc hận thở dài: “Một khối mainboard hai vạn năm, cũng coi như là tạm chấp nhận được.”

Dứt lời, Trần Vũ lại từ trong áo khoác lôi ra mainboard thứ ba: “Vậy liền tiếp tục bán một khối.”

Lão phụ nhân: “... Ta DKM.”

Trần Vũ bất mãn: “Tại sao bà lại chửi tục vậy?”

“Rốt cuộc thì cậu có mấy khối! !”

“Liền ba khối. Hai vạn năm, lấy tiền.”

“Cái thứ ba không có khả năng là hai vạn năm!” Lão phụ nhân cố gắng áp chế cơn giận.

“Vậy liền lại giảm thêm năm ngàn, hai vạn.” Trần Vũ đẩy mainboard ngay dưới mắt của bà lão: “Kết giao bằng hữu.”

“...”

“Ngài suy nghĩ một chút, nếu như sản phẩm thứ nhất, thứ hai, thứ ba trong dị cảnh đều bị tổ chức Đồng Sinh các vị ôm hết, tuyệt đối càng càng có khí thế!”

“...”

Trầm mặc một lát, lão phụ nhân viết xuống tấm tiền giấy thứ ba: “Cầm, đi.”

“e mm mmm… Một khối mainboard hai vạn nguyên, cũng coi như là chấp nhận được.”

Nghe vậy, lão phụ nhân lập tức cảnh giác: “Ngươi…”

Một giây sau, Trần Vũ móc ra mainboard thứ bốn…

“Nếu như thứ nhất, thứ hai, thứ ba, thứ tư đều bị tổ chức Đồng Sinh các người bao hết, tuyệt đối càng càng càng có khí thế!”

Lão phụ nhân: "... Người đâu rồi! Đao của ta đâu? !"

...

Cuối cùng, Trần Vũ chỉ bán ra bốn cái mainboard.

Cái thứ năm không dám bán...

Tổng cộng bán được chín vạn nguyên.

Tăng thêm tiền tiết kiệm của Trần Vũ, mua hai tấm vé vào cửa khu A hàng thứ nhất là hoàn toàn không có vấn đề.

Nhưng Trần Vũ không định xa xỉ như vậy.

Phân khó ăn, tiền khó kiếm.

Mua hai tấm khu A hàng thứ hai có thể thích hợp hơn một chút.

Có thể nhìn rõ lôi đài là được rồi...

Nghĩ đến đây, Trần Vũ liền lấy điện thoại di động ra, ở trên web mua hai tấm vé vào cửa khu A hàng thứ hai.

Cuối cùng tiêu hết 7 vạn nguyên.

"..."

Trần Vũ thịt đau đến nhe răng, bấm số điện thoại cho chị của mình: Trần Tư Văn.

"Bĩu —— "

"Uy? Tiểu Vũ a."

"Là em. Chị đã mua vé vào cửa của kỳ thi đại học rồi sao?"

"Mua, khu B hàng thứ mười ba." Trong ống nghe, Trần Tư Văn âm thanh rất vui sướng.

"Hàng thứ mười ba? Chị là muốn quan sát sự vận động của các hạt vi mô sao?"

“Đừng nói mò, hàng thứ mười ba cũng có thể nhìn rất rõ ràng.”

Chương 81: Cái gọi là thiên tài (2)
Chương 81: Cái gọi là thiên tài (2)

“Trả vé đi.” Trần Vũ ngửa đầu: “Lên trang LSP, trực tiếp điền số CCCD của chị và mẹ em để lấy vé. Khu A Hàng thứ hai!”

“...” Trong ống nghe, trầm mặc vài giây đồng hồ: “Thật sao?”

“Thật.”

“Em mua sao?”

“Em mua.”

“Em lấy tiền đâu ra?”

“Em bán một quả thận.”

“Trần Vũ!” Trần Tư Văn giận dữ mắng mỏ: “Em có thể chín chắn một chút được không! Em lấy đâu ra nhiều tiền như vậy!”

“Vậy em nói thật cho chị, chị đừng nói cho người khác biết. Nhất là mẹ em.” Trần Vũ ngữ khí trở nên nghiêm túc.

“Được.” Trần Tư Văn cũng nhận lây nhiễm, ngậm miệng lại, vễnh tai lắng nghe.

“Em bán một quả thận.”

“... Đi chết đi!”

“Được rồi, em ăn ngay nói thật.” Trần Vũ hắng giọng một cái: “Làm một học sinh ưu tú, đó là phần thưởng mà trường học cho em.”

“Học sinh ưu tú? Em?”

“Đúng. Kỳ thật hai người một mực không có chú ý đến, em có thiên phú khác hẳn với người bình thường.”

“Da mặt dày?”

【 tâm lý nhận tổn thương: Tinh thần +2 】

“... Trừ cái này ra, em còn có một cái nữa.” Trần Vũ hạ giọng, sớm làm một chút đề phòng: “Em phát hiện, thể chất của em khác hẳn so với người thường nhân.”

“Thể chất gì?”

“Lực lượng của em lớn hơn so với người bình thường, tốc độ nhanh hơn so với người bình thường, thể lực cũng tốt hơn so với người bình thường, thậm chí liền “Tờ Rim” cũng lớn hơn so với người bình thường.”

Trần Tư Văn: “...”

“Mặc dù tại phương diện tu luyện khí kình có chút chậm, nhưng mà em tại phương diện cách đấu lại là một thiên tài.”

Trần Tư Văn: “...”

“Chị không tin?”

“... Chị tin.”

Ống nghe bên kia, Trần Tư Văn không hiểu sao nhớ tới buổi sáng ngày hôm đó.

Khi nàng tiến vào phòng ngủ của Trần Vũ, sáng hôm đó thiếu chút nữa là lâm vào “một biển khăn giấy” bên trong…

Trần Vũ có phải hay không thiên tài cách đấu thì nàng không biết.

Nhưng nàng tin tưởng, em trai của nàng tuyệt đối là một thiên tài trên giường…

“Em… Khi nào thì phát hiện mình có loại thiên phú này? Sao chị lại chưa từng chú ý tới nhỉ?”

“Một thời gian trước.”

“Nói như vậy, thi đậu trường đại học là chuyện không thành vấn

đề rồi?" Trần Tư Văn hỏi dò.

"Xem thường ai đây? Trường học đều có thể trao phần thưởng là vé vào cửa cho em, em còn có thể chỉ thi một cái trường đại học sao?"

Trong ống nghe im lặng hồi lâu. Trần Tư Văn thở dài: "Đột nhiên, giống như có chút không quen biết em…"

"Sợ em bị đánh tráo, hai ta có thể đi làm sét nghiệm nhân thân."

"Cắt… Vạn nhất giám định ra được em không phải em chị thì sao."

Trần Vũ hai mắt tỏa sáng: "Đây không phải là càng tốt sao? !"

Trần Tư Văn: "... Gặp lại."

"Bĩu —— "

Nhìn xem điện thoại bị cúp máy, Trần Vũ nhún nhún vai, quay trở về cửa hàng thuốc lá.

Đẩy cửa, tiến vào.

Chỉ gặp Kỳ tỷ vẫn duy trì tư thế kia, Ngồi trên ghế lão bản hút thuốc: "Về rồi."

"Ừm."

"Có chút chậm." Kỳ tỷ gõ gõ khói bụi: "Thế nào, nhớ kỹ hết quy tắc chưa?"

"Nhớ kỹ, sẽ không giống như xe bị tuột xích." Trần Vũ lấy từ trong tủ lạnh ra một bình Cocacola, vặn ra, uống vào mấy ngụm, hỏi: "Thi đại học cùng ngày chị có tới xem sao?"

"Cậu xác định là mình có được cơ hội lên trên lôi đài?"

"Có a."

"Vậy tôi liền cho cậu cái mặt mũi, cổ động một chút." Kỳ tỷ lười biếng duỗi cái eo: "Nhưng cũng đừng quá miễn cưỡng. Thi đại học nói không chừng cũng sẽ chết người đấy. Nếu là không có bản sự

thi đại học, liền tiếp tục làm việc cho chị đi."

"Làm việc? Ta Trần Vũ là một nam tử hán đường đường chính chính, eo còn thẳng hơn cốt thép! Sẽ làm việc cho những nhà tư bản tà ác như các ngươi sao?"

"Nhân viên chính thức một tháng ba vạn."

"Thanh niên là không nên có nhiều tiền." Trần Vũ nghiêm mặt: "Chủ yếu là em muốn ở chỗ này của chị học một chút đồ vật thôi."

...

Đêm.

Thành phố Thanh Thành đèn đuốc sáng trưng.

Trần Vũ giống nhau thường ngày, tiến vào dị cảnh.

Mặc dù lấy thể chất trước mắt của hắn, "Tăng thêm" của phóng xạ rất có hạn, nhưng tổng thể còn có thể thu hoạch được một chút.

Trần Vũ mà không ép khô những giá trị cuối cùng của nơi này là sẽ không bỏ được.

Nhưng đêm nay, xuất hiện một chút ngoài ý muốn.

Khi Trần Vũ đi vào dị cảnh không bao lâu, liền phát giác được mình đang bị theo dõi.

Trần Vũ tưởng rằng là thế lực của tập đoàn Nhạc Duy, liền tăng thêm tốc độ muốn bỏ rơi.

Nhưng tốc độ của kẻ theo dõi càng nhanh, ngắn ngủi mười mấy giây, giống như một trận gió quét đến trước người Trần Vũ: "Dừng lại."

"Anh là ai?" Trần Vũ dừng bước lại, rút đường đao vác ở sau lưng ra.

"Mời cậu bỏ vũ khí xuống." Người này móc từ trong trang phục phòng hộ ra một cuốn sách nhỏ: "Tôi là cảnh sát."

“Cảnh sát…”

Nghe vậy, Trần Vũ để đao xuống, tư duy nhanh chóng suy nghĩ: “Các anh tìm tôi làm gì?”

“Có một vụ án, chúng ta hi vọng cậu có thể hiệp trợ điều tra.”

“Được.” Gật gật đầu, Trần Vũ thu hồi đường đao: “Tôi khẳng định hiệp trợ. Anh hỏi đi.”

Chương 82: Thi đại học bắt đầu (1)
Chương 82: Thi đại học bắt đầu (1)

“Đầu tiên chờ đồng sự của tôi đến đã.”

“Được.”

Rất nhanh, hai vị đồng sự của anh ta liền đuổi theo.

Nhìn xuyên qua mũ giáp thủy tinh phòng phóng xạ, Trần Vũ phát hiện đây là một tiểu tổ hai nam một nữ.

Người cầm đầu, tuổi tác chừng bốn mươi tuổi.

Còn lại một nam một nữ, tuổi tác không cao hơn ba mươi.

Trung niên cảnh sát mang theo đồng sự đi lên trước, đưa tay cùng Trần Vũ nắm một cái: “Tôi họ Vương, cậu có thể gọi tôi là cảnh sat Vương.”

“Chào anh.” Trần Vũ sắc mặt nghiêm túc: “Tôi họ Cương, anh có gọi tôi là Cương Môn Thiên Tả.”

Ba vị cảnh sát nhân dân: “...”

Vương cảnh quan trầm giọng: “Chúng tôi biết cậu gọi là Trần Vũ.”

“À, chỉ đùa một chút thôi. Các anh đừng nghiêm túc như vậy, tôi có chút khẩn trương. Đây là lần đầu tiên mà tôi bị cảnh sát hỏi thăm.”

“Biết vì sao mà chúng tôi tìm cậu sao?”

Trần Vũ gật đầu: “Tôi đoán là bởi vì bản án của chủ tịch tập đoàn Nhạc Duy phải không?”

“Làm sao mà cậu đoán được.”

“Các anh đều treo thưởng cho người chứng kiến, hơn nữa còn treo vào trong nhà vệ sinh của quảng trường. Chuyện lớn như vậy, toàn

bộ Thanh Thành còn có người nào không biết.”

Vương cảnh quan lấy ra cuốn sổ cùng bút dầu, nhìn chằm chằm biểu lộ trên mặt Trần Vũ, hỏi: “Vậy cậu có manh mối gì sao?”

“Không có.”

“Vụ án phát sinh ngày đó, cậu đang ở đâu.”

“Ngày phát sinh vụ án là ngày nào…” Trần Vũ sững sờ.

Hắn xác thực là quên ngày…

“Ngày 23 tháng 6.” Vương cảnh quan nói: “Thời gian tử vong là khoảng 0 giờ sáng. Lúc đó cậu đang ở đâu.”

“Ta ở tại Thanh Thành.”

Một nữ cảnh sát trẻ tuổi ở bên cạnh nhịn không được mở miệng: “Nói nhảm! Chúng tôi đang hỏi là cậu ở tại chỗ nào của Thanh Thành.”

“Trong cái dị cảnh này.”

“Địa điểm chính xác thì sao?” Vương cảnh quan ánh mắt sắc bén.

“Địa điểm chính xác… Ân…” Trần Vũ trầm tư: “Lúc đó… Hình như tôi đang ở trong một hành lang kim loại…”

Ba vị cảnh sát: “...”

Trần Vũ quan sát một chút: “Liền không khác gì với nơi mà chúng ta đang đứng hiện giờ.”

Ba vị cảnh sát: “...”

Nữ cảnh sát nắm chặt nắm đấm: “Xin hỏi, cậu có đi tới nơi nào khác ngoài hành lang kim loại trong dị cảnh này không?”

Trần Vũ cũng bất mãn: “Mai mốt hỏi kỹ càng một chút. Đây đều là chuyện của hai tuần trước, làm sao mà tôi nhớ được tôi đã đi nơi nào khác? Nơi này giống như một mê cung vậy. . .”

“Bỏ qua câu hỏi này đi.” Cảnh sát Vương ghi chép gì đó trong vở quẹt, tiếp tục hỏi: “Cậu có thấy qua Nhạc Duy sao? Chính là chủ tịch của tập đoàn Nhạc Duy.”

“Tôi chỉ là một cái nho nhỏ học sinh nghèo, làm sao có thể quen biết với đại nhân vật như vậy.”

“Vậy đối với vụ án này, cậu có ý kiến gì không.”

“Ý kiến ấy à.” Trần Vũ như có điều suy nghĩ: “Tôi cảm thấy rất đáng tiếc.”

“Đáng tiếc về cái chết của Nhạc Duy sao.” Ngữ khí của cảnh sát Vương trầm tĩnh.

“Không phải. Tôi nghe nói là có một người võ giả cấp ba hộ vệ bên người cho vị lão bản đó. Tôi là đang tiếc cho võ giả cấp ba kia mà thôi.”

“Vì cái gì.”

“Cấp ba a, đó là cảnh giới mà khi tôi còn sống cũng không với tới. Biết có bao nhiêu khó khăn sao? Muốn chịu bao nhiêu khổ sao? Biết thực lực có thể mạnh đến cỡ nào sao? Chết thì không đáng tiếc sao?”

“. . .” Cảnh sát Vương im lặng một lát, đột nhiên cười lạnh: “Cậu đang chỉ dẫn cho tôi sao.”

Trần Vũ sửng sốt: “Cái gì?”

“Cậu đang ám chỉ cho tôi một tin tức.” Cảnh sát Vương tiến lên một bước, ánh mắt sắc bén: “Ám chỉ tôi rằng đối phương có một võ giả cấp ba, mà cậu hoàn toàn không có năng lực hoàn thủ. Muốn từ trong tiềm thức của tôi hoàn toàn loại bỏ khả năng cậu chính là hung thủ.”

Trần Vũ bỗng nhiên giật mình một cái, trên mặt lại cố gắng duy trì thần sắc kinh ngạc: “Anh. . . Anh đang nghiêm túc đó sao?”

“Cậu nghĩ tôi đang nói đùa với cậu sao?”

“Cho nên anh hoài nghi tôi là hung thủ? Anh cho là một học sinh cấp ba chưa đột phá được võ giả cấp một có thể giết chết một võ giả cấp ba?”

“Cậu không có năng lực giết người nhưng không có nghĩa là không có quan hệ gì với vụ án này.” Cảnh sát Vương mặt không biểu tình: “Cậu phản ứng chỉ càng để cho tôi hoài nghi thêm mà thôi.”

Trần Vũ tỉnh táo lại, nói: “Các anh có phải là không bắt được hung thủ cho nên muốn tìm người gánh tội thay để hoàn thành nhiệm vụ đó chứ?”

Trần Vũ suy đoán, vị cảnh sát Vương này rất có thể đã tra ra một chút manh mối trọng yếu, nếu chỉ là hiệp trợ điều tra thì sẽ không “nhìn chằm chằm” vào mình như vậy.

“Cậu nói gì vậy? Thế nào gọi là tìm người gánh tội dùm? !” Nữ cảnh sát bên cạnh mở miệng răn dạy.

“Im lặng.” Cảnh sát Vương ngăn lại đồng sự rồi nhìn về phía Trần Vũ: “Nếu như cậu cảm thấy tôi nói sai thì có thể phản bác.”

“Vậy tôi cảm thấy anh cũng đang dẫn đạo tôi.”

Chương 83: Thi đại học bắt đầu (2)
Chương 83: Thi đại học bắt đầu (2)

“Tôi dẫn đạo cậu cái gì?”

“Anh dẫn đạo tôi để tôi tin rằng anh dẫn đạo tôi là tôi đang dẫn đạo cho anh, với sự dẫn đạo này, anh dẫn đạo tôi nói ra tin tức mà anh muốn dẫn đạo tôi cho là tôi đang dẫn đạo anh.”

Ba vị cảnh sát nhân dân: “? ? ?”

Trần Vũ: “Nghe rõ không? Các anh ở tầng thứ ba, cho là tôi đang ở tầng thứ nhất, kỳ thật tôi đang ở tầng thứ năm.”

Ba vị cảnh sát nhân dân: “. . .”

Nữ cảnh sát kìm nén đến đỏ bừng cả khuôn mặt nhỏ nhắn: “Rốt cuộc thì cậu đang nói cái gì?”

Cảnh sát Vương đột nhiên cảm giác được tiết tấu hỏi thăm của mình bị cắt đứt, đồng thời còn không biết làm sao để tiếp tục hỏi.

Trầm mặc hồi lâu, cảnh sát Vương nói: “Bỏ qua vấn đề này đi.”

Trần Vũ: “Được rồi.”

Cầm cuốn sổ trong tay, cảnh sát Vương ghi vài nét, hỏi: “Cậu là học sinh lớp 12A6 của trường trung học Thất Trung phải không?”

“Đúng.”

“Trước đó là học ở Nhị Trung.”

“Đúng.”

“Vì lý do gì mà bị đuổi học?”

“Đúng.”

“Tôi đang hỏi vì lý do gì mà cậu bị đuổi học!”

“À, bởi vì hút thuốc.”

“Vậy cậu tại sao phải tiến vào dị cảnh trong khi cậu chỉ là một học sinh với thực lực chẳng ra sao cả?”

“Kiếm tiền à.” Trần Vũ đương nhiên trả lời: “Dù sao ra vào dị cảnh này cũng là miễn phí, ngộ nhỡ có thể nhặt được một chút đồ tốt, vậy chẳng phải là phát tài rồi sao?”

“Cậu không cảm thấy làm như vậy rất nguy hiểm sao?”

“Muốn trở thành võ giả còn sợ nguy hiểm? Còn nữa, phóng xạ nơi này mạnh như vậy, hầu như không có sinh vật có thể sống ở đây thì có gì là nguy hiểm.”

“Vậy liền có vấn đề.” Cảnh sát Vương cất cao giọng nói: “Cậu biết nơi này có nồng độ phóng xạ cao, cũng biết trang phục phòng hộ không có khả năng hoàn toàn ngăn cách phóng xạ. Nhưng vì sao cậu chưa từng tỏ ra sợ hãi một lần nào cả?”

“Làm sao mà anh biết tôi không sợ?”

“Nếu như sợ thì làm sao cậu sẽ không đi bệnh viện một lần nào cả.”

Trần Vũ gật đầu: “Quả nhiên, các anh đã điều tra tôi.”

“Pháp luật cấp quyền điều tra công dân cho chúng tôi.”

“Vậy xem ra là các người đã điều tra tôi rất lâu rồi đúng không.”

“Đúng vậy.” Cảnh sát Vương gật đầu: “Một số bí mật của cậu chúng tôi đều biết. Cho nên hi vọng cậu thành thành thật thật phối hợp điều tra với chúng tôi. Không muốn làm cho chúng tôi tăng thêm hoài nghi với cậu.”

“Đã điều tra rõ ràng như vậy. . .” Trần Vũ buông tay: “Tại sao còn muốn hỏi tôi có sợ phóng xạ hay không?”

“Có ý gì?”

Trần Vũ dần dần lộ ra mỉm cười: “Tôi vốn là. . . Không sợ phóng

xạ à.”

Dứt lời, dưới sự kinh ngạc của ba vị dân cảnh.

Nữ cảnh bên cạnh vội vàng mở miệng: “Cậu nói là cậu không sợ phóng xạ?”

“Đúng.”

“Tại sao lại không sợ?”

“Mức độ điều tra của các người cũng quá bình thường đi à nha.” Trần Vũ khoát khoát tay, quay đầu nhìn về phía nữ cảnh sát: “Có thể cho tôi mượn gậy điện dùng một chút hay không.”

“A?” Nữ cảnh sát nhìn về phía cảnh sát Vương.

“Cho hắn.” Cảnh sát Vương biểu lộ nghiêm túc gật đầu.

“Tạ ơn.” Tiếp nhận gậy cảnh sát, Trần Vũ ước chừng trọng lượng, Sau đó ngay dưới ánh nhìn chăm chú và kinh ngạc của ba vị cảnh sát nhân dân, Trần Vũ từ từ uốn cong cậy gậy cảnh sát được làm bằng thép này. . .

“Tạch tạch tạch. . .”

Âm thanh kim loại bị vặn gãy vang lên một cách rõ ràng trong cái hành lang yên tĩnh này.

“Uống!”

“Ầm!”

Cuối cùng, Trần Vũ quát to một tiếng, gậy cảnh sát kiên cố đứt lìa!

“Bang lang.”

Tiện tay vứt đi gãy gậy bị đứt, Trần Vũ vỗ vỗ ngực mình: “Như các người đã thấy, thể chất của tôi không giống với người bình thường. Ta trời sinh khí lực mạnh, thể trạng tốt, dáng dấp đẹp trai.”

Ba vị cảnh sát còn đang trợn mắt hốc mồm, vẫn chưa lấy lại tinh

thần sau sự kiện vừa rồi.

Bọn họ đều là võ giả, rất mẫn cảm với khí kình. Đều nhìn thấy Trần Vũ bẻ gãy gậy cảnh sát chỉ dùng lực lượng của bản thân. . .

Thấy ba người đều choáng váng, Trần Vũ liền tiếp tục nói: "Những người khác thường xuyên đi bệnh viện kiểm tra sức khoẻ, bởi vì bọn họ có biểu hiện của tình trạng thừa thải lượng phóng xạ. Mà thể trạng của tôi tốt hơn người bình thường, nên chưa từng xảy ra tình trạng thừa thải lượng phóng, vì vậy tôi sẽ không đi tiêu số tiền vô ích đó."

Một lúc sau, cảnh sát Vương là người đầu tiên lấy lại tinh thần, dò xét Trần Vũ một chút: "Khí lực của cậu lớn như vậy là do trời sinh sao?"

"Đúng." Trần Vũ gật đầu: "Đừng xem đẳng cấp khí kình của tôi thấp, nhưng chỉ dựa vào thể trạng này của tôi, thi đại học cầm cái Trạng Nguyên cũng không phải là khó."

Trần Vũ lại ném ra một tin tức.

Chứng minh là mình có thiên phú "Thể chất vô song". . .

Đối diện, trong mắt của cảnh sát Vương toát ra sự hâm mộ mà không ai thấy được.

Anh ta biết rõ tầm quan trọng của thể chất cường đại.

Võ giả mạnh yếu, đều là so sức chiến đấu, mà không phải so đẳng cấp cao thấp của khí kình.

Chương 84: Thi đại học bắt đầu (3)
Chương 84: Thi đại học bắt đầu (3)

Nửa ngày, cảnh sát Vương khôi phục lại bình tĩnh: “Cho nên ý cậu muốn nói là bởi vì cậu có năng lực kháng phóng xạ rất mạnh, nên không cần đi bệnh viện kiểm tra.”

“Đúng vậy, logic này còn có cái gì để hoài nghi sao?”

“. . .”

“Các anh đợi một chút.”

Lúc này, nữ cảnh sát bên cạnh mở miệng: “Những đạo lý này tôi đều hiểu, nhưng tại sao cậu phải bẻ gãy cây gậy cảnh sát của tôi làm gì?”

Trần Vũ: “. . .”

. . .

Cúi đầu, Trần Vũ nhìn gậy cảnh sát bị phế: “Tôi cần bồi thường sao?”

“Cậu cứ nói đi?”

“Vậy tôi đề nghị dùng keo 502 thử một chút xem có thể hay không dính lại.”

“Không nên giả vờ ngây thơ với tôi.” Nữ cảnh sát sắc mặt khó coi: “Ác ý tổn hại khí giới cảnh dụng là phạm pháp.”

“Là anh sai sử tôi.” Trần Vũ chỉ hướng cảnh sát Vương.

“... Khục.” Cảnh sát Vương mém chút nữa liền sặc một ngụm nước miếng: “Gậy cảnh sát thì đợi lát nữa hãy nói.”

“Đúng.” Trần Vũ đồng ý: “Gậy cảnh sát cùng bản án không quan hệ, đừng nên lãng phí quý giá thời gian phá án để đàm luận những chuyện này.”

Nữ cảnh sát: “...”

“Tôi tổng kết một chút.” Cảnh sát Vương nhanh chóng ghi chép lên trên cuốn sổ: “Thể chất của cậu mạnh nên có năng lực kháng phóng xạ, lại thêm vé vào cửa là miễn phí, đối với cậu mà nói tìm kiếm trong này căn bản không có ‘Chi phí’ gì, cho nên trong tháng này cậu hầu như đều ở nơi này.”

“Đúng, chính là như vậy.”

Dừng bút lại, cảnh sát Vương mở ra cuốn sổ, phát hiện còn lại rất nhiều vấn đề đều không cần phải hỏi nữa.

Suy nghĩ một lát, anh ta trực tiếp hỏi vấn đề cuối cùng: “Trần Vũ, tại sao tập đoàn Nhạc Duy lại phải điều tra cậu?”

“Tập đoàn Nhạc Duy điều tra tôi sao?” Trần Vũ biết điểm then chốt tới rồi, lập tức sốc lại tinh thần, toàn lực nhập vai bắt đầu biểu diễn: “Bọn họ điều tra tôi làm gì?”

“Cậu không biết sao?”

“Tôi khẳng định là không biết à! Chủ tịch của họ chết thì điều tra tôi làm gì? !”

“...”

Cảnh sát Vương nhìn chăm chú vào hai mắt Trần Vũ, quan sát biểu lộ của hắn.

Hồi lâu.

Khí thế của anh ta giảm bớt, gật đầu: “Được rồi. Cảm ơn sự hợp tác của cậu ”

Mà Trần Vũ lại vẫn khẩn trương như cũ: “từ từ đã, tập đoàn Nhạc Duy có phải hay không muốn làm đánh tôi?”

“Không nhất định. Bọn họ chỉ là vụng trộm điều tra một chút về cậu mà thôi. Cho nên chúng tôi cũng điều tra cậu mấy ngày, bây giờ mới đến hỏi thăm một chút thôi.”

“Tôi sẽ không gặp phải nguy hiểm gì à?”

“Nếu như cậu cảm thấy mình đang gặp nguy hiểm thì đừng tiến vào dị cảnh nữa.”

Trần Vũ lại “Diễn” một hồi, mới giả bộ rời đi với sự lo âu.

Nhìn xem bóng lưng Trần Vũ càng ngày càng nhỏ, cảnh sát Vương bĩu môi.

“Đội trưởng.” Bên cạnh nữ cảnh sát hỏi: “Hiềm nghi của cậu ta được rửa sạch rồi sao?”

“Hiềm nghi của hắn còn lớn hơn thì có.”

“Vậy. . . Vậy tại sao chúng ta không tiếp tục hỏi?”

Cảnh sát Vương lắc đầu: ” Logic mà hắn phản bác đã rất hoàn chỉnh, không cần thiết lại hỏi.”

Dứt lời, anh ta cúi đầu trầm tư một lúc: “Tôi đã đoán được không sai biệt lắm Nhạc Duy là chết như thế nào.”

“Chết như thế nào vậy?” Hai vị tuổi trẻ cảnh sát trăm miệng một lời.

Ngữ khí của cảnh sát Vương yếu ớt: “Trần Vũ thời gian dài lưu lại bên trong dị cảnh, lại không đi kiểm tra sức khoẻ, đưa tới sự chú ý của tập đoàn Nhạc Duy, sau đó bọn họ phát hiện ra thể chất đặc biệt của Trần Vũ. Có thể là Nhạc Duy có ý nghĩ muốn bắt cóc Trần Vũ, cuối cùng lật xe, bị chặt tận gốc…”

“Cái này. . .” Tuổi trẻ cảnh sát nhân dân đối mặt nhìn nhau, khó nén được chấn kinh.

“Cậu ta ngay cả cấp 1 đều không có đột phá! Sao có thể đối phó được người của Nhạc Duy?”

“Hắn đúng là không đến cấp 1, nhưng không loại trừ khả năng hắn không có thế lực chống lưng.”

“Vậy chúng ta còn do dự cái gì? !” Nữ cảnh sát kích động: “Trực

tiếp bắt lại tiến hành hỏi cung thôi! Chỉ cần hắn không trải qua các huấn luyện đặc thù, chẳng mấy chốc sẽ bị thẩm vấn ra được dấu vết!"

"Không làm được." Cảnh sát Vương nhặt gậy cảnh sát bị gãy lên : "Pháp luật quy định, mười ngày trước khi kỳ thi tốt nghiệp trung học, không thể câu truyền hoặc là giam cầm thí sinh."

"Chờ đến khi thi đại học kết thúc rồi bắt không được sao?"

"Sau khi thi đại học …" Cảnh sát Vương ngắm nhìn phương hướng mà Trần Vũ rời đi: "Có lẽ chúng ta liền không đủ tư cách để thẩm vấn hắn…"

…

Sau khi "thoát khỏi" ba vị cảnh sát, Trần Vũ cũng không tiếp tục lựa chọn lưu lại nơi này, mà là trực tiếp rời khỏi dị cảnh.

Đồng thời không định lại tiến vào.

Cảnh sát lộ diện, từ phương diện nào đó đến xem, rất có thể là một loại "Cảnh cáo."

Bước kế tiếp, có thể liền là đến lượt tập đoàn Nhạc Duy lộ diện…

Trần Vũ là một hung thủ giết người, tự nhiên không muốn tiếp xúc với tập đoàn Nhạc Duy. Có thể trốn bao xa thì trốn bao xa.

Tốt nhất là tìm một nơi an toàn, trực tiếp "sống chó" một chút đến khi bắt đầu thi đại học.

Thế là, Trần Vũ đi tới cục công an…

Chương 85: Thi đại học bắt đầu (4)
Chương 85: Thi đại học bắt đầu (4)

Tại trong cục công an lúc rạng sáng không có người, nên Trần Vũ tùy tiện vượt qua hàng rào, ngồi bắt chéo chân trên một băng ghế nhỏ trong quảng trường thảnh thơi lướt bilibili.

Xem một hồi chưa đủ ghiền, lại đặt một phần thức ăn ngoài.

Vừa ăn , vừa xem , vừa uống.

Phách lối như vậy nên rất nhanh liền đưa tới sự chú ý của hai người bảo vệ, một béo một gầy.

“Cậu đang đóng quân dã ngoại ở chỗ này sao?” Bảo vệ gầy hỏi.

“Lộc cộc.”

Trần Vũ nuốt xuống một ngụm lớn Cocacola, chỉ chỉ phần tôm trên ghế: “Ăn cùng không?”

“Tốt!” bảo vệ mập rất vui vẻ, đắc ý cầm lên một con tôm.

Còn chưa được ăn liền bị một bàn tay của bảo vệ gầy bên cạnh đánh rớt: “Có phải là ngươi bị bệnh hay không? !”

“A…” Bảo vệ mập lấy lại tinh thần, sắc mặt lập tức nghiêm túc, khiển trách Trần Vũ: “Tiên sinh, xin cậu rời đi. Chỗ này không phải là nơi có thể tùy tiện ăn đồ vật…”

Trần Vũ: “Có thể tùy tiện ăn.”

Bảo vệ mập: “Thật có thể tùy tiện ăn sao?”

“Tùy tiện ăn!” Trần Vũ phất phất tay: “Tôm, sườn xào chua ngọt, còn có gà rán nữa, muốn ăn liền lấy.”

“Thật cám ơn.” Bảo vệ mập lập tức cầm lấy một khối xương sườn.

“Ba.”

Bảo vệ gầy tiếp tục đập vào tay của bảo vệ mập: “Ăn ăn ăn! Ăn chết ngươi đi!”

Trần Vũ nhíu mày: “Anh đang làm gì vậy? Làm vậy không phải là đang lãng phí lương thực sao? ”

“Tiên sinh, nơi này là đại viện của cục công an, là nơi làm việc của các người chấp pháp quốc gia.” Bảo vệ gầy làm ra một cái “Mời” thủ thế: “Mời tiên sinh không nên ở lại chỗ này, càng không nên ở chỗ này ăn cái gì.”

“Nha.” Trần Vũ giật mình: “Nơi này không thể ăn đồ vật sao?”

“Đúng thế.”

Trần Vũ nhìn về phía bảo vệ mập: “Vậy đi phòng bảo vệ của các anh ăn có được không?”

“Được à!” Bảo vệ mập kinh hỉ.

“Vậy thì mau dọn dẹp một chút giúp tôi rồi sau đó cùng nhau ăn.”

“Tốt, cùng nhau ăn…”

Hai người xách theo túi lớn túi nhỏ, thật vui vẻ đi vào phòng bảo vệ.

Chỉ để lại một người bảo vệ gầy đứng trong gió đêm lạnh lẽo.

Anh ta trầm mặc một lát, nổi giận đùng đùng xông vào phòng bảo vệ, đầu tiên là đạp ngã đồng sự miệng đang đầy dầu, sau đó nhìn Trần Vũ, lớn tiếng nói: “Tiên sinh, nếu như cậu có chuyện gì thì đi phòng làm việc ngoài sảnh, có cảnh sát đang trực. Còn nếu không có chuyện gì khác thì mời cậu cách…”

“Anh thực sự không định ăn sao?” Trần Vũ kẹp lên một miếng xương sườn tươi non.

Thịt mềm trong mập mang gầy, sắc trạch kim hoàng, mùi thơm kéo dài.

Dưới ánh đèn chiếu rọi trong phòng an ninh phản xạ ra những ánh

sáng mê người.

“... Cho tôi một miếng đi.”

...

Ăn người miệng ngắn, bắt người tay ngắn,.

Sau khi cùng Trần Vũ hưởng thụ thưởng thức bữa ăn khuya, ân tình này là phải trả.

Hai ông bảo vệ cũng không có ý tứ xua đuổi.

Dù sao Trần Vũ bảo đảm không đi loạn, bọn họ cũng liền mở một con mắt nhắm một con mắt.

Khi ánh mặt trời vừa ló dạng, Trần Vũ gọi điện thoại cho Kỳ tỷ, thông báo là mấy ngày này chuẩn bị kiểm tra, không trở về nhà được.

Sau khi được sự đồng ý của Kỳ tỷ, Trần Vũ liền yên tâm thoải mái “Ở” trong cục công an.

“No bụng”, liền đặt thức ăn ngoài, cùng ăn với các nhân viên an ninh.

Quá “Tinh thần”, liền nằm trên ghế ngủ một giấc.

Điện thoại không có điện, liền đi phòng bảo vệ cắm sạc.

Thoải mái dễ chịu.

Các cảnh sát khác đi ngang qua đây, cũng chỉ tưởng rằng là bảo vệ mới đến, không để ý đến.

Cứ như vậy trôi qua một ngày một đêm.

Ngày kế tiếp.

Mười giờ sáng.

Cửa chính cục công an của thành phố Thanh Thành.

Cảnh sát Vương trở về cùng hai nhân viên cảnh sát khác sau khi điều tra một vụ án, xuống xe một bên thảo luận một bên đi về hướng cửa lớn,.

“Đội trưởng, Trần Vũ đã mất tích một ngày, em nghe ngóng rất nhiều con đường, cũng không phát hiện tung tích của cậu ta.”

“Bên phía tập đoàn Nhạc Duy thì sao?”

Nữ cảnh sát lắc đầu: “Nhạc Duy bên kia em cũng hỏi mấy tên gián điệp rồi, những mà cũng không có tin tức của Trần Vũ.”

“Xem ra là tập đoàn Nhạc Duy đã ra tay.” Cảnh sát Vương sắc mặt âm trầm: “Tôi liền biết, vô duyên vô cớ đi tìm Trần Vũ sẽ rất dễ dàng đánh cỏ động rắn.”

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ?”

“Cần phải điều động cảnh lực ngoài định mức.” Vương cảnh quan thở dài: “Tôi đi xin cục trưởng.”

“Vâng.” Hai vị cảnh sát trẻ tuổi ngưng trọng gật đầu.

Nhưng khi bọn họ đi qua quảng trường nhỏ, lại đồng thời dừng bước.

Vương cảnh quan: ” ”

Nữ cảnh sát: ” ”

Nam cảnh sát: ” ”

Trần Vũ: ” ”

“Ừ” nữ cảnh sát nhíu mày suy nghĩ sâu xa: “Người này giống như có chút quen à.”

Trần Vũ ngồi trên ghế cũng nhíu mày suy nghĩ sâu xa: “Ba người này giống như có chút quen thuộc.”

Ba vị cảnh sát: ” ”

Trần Vũ: ” ”

Vương cảnh quan trầm mặc một lát, quay đầu hỏi nữ cảnh sát: “Trần Vũ mất tích bao lâu rồi?”

Nữ cảnh sát: “Một một ngày một đêm.”

“Vậy” Cảnh sát Vương nhìn về phía Trần Vũ: “Cậu ở chỗ này bao lâu rồi?”

Chương 86: Thi đại học bắt đầu (5)
Chương 86: Thi đại học bắt đầu (5)

Trần Vũ: “Một ngày một đêm.”

“Cho nên cậu đến đây để tự thú sao.”

“Các anh đang suy nghĩ cái mẹ gì vậy?”

“Vậy thì cậu ở chỗ này làm gì?”

“Tị nạn à.” Trần Vũ lẽ thẳng khí hùng: ” Không phải các anh nói là tập đoàn Nhạc Duy đang theo dõi điều tra tôi sao? Tôi trốn ở đây thì có vấn đề gì sao?”

Trong chớp nhoáng này, Vương cảnh quan thậm chí cảm thấy Trần Vũ có khả năng là thật sự vô tội.

Trầm mặc nửa ngày, anh ta đi len trước, vỗ vỗ bả vai Trần Vũ: “Đi thôi, tôi tìm một căn phòng cho cậu. Ở bên ngoài làm gì.”

“Cái này tốt à!” Trần Vũ ngạc nhiên đứng dậy.

Thế là, dưới sự dẫn đầu của cảnh sát Vương cảnh, Trần Vũ đi tới một căn phòng bị phong kín toàn bộ.

Ngồi ở trên ghế nằm chính giữa căn phòng.

Đồng thời hai tay Trần Vũ cũng bị còng lại.

Vương cảnh quan cùng hai vị thuộc hạ, thì ngồi đối diện với hắn.

Trần Vũ: ” ”

Ba vị cảnh sát: ” ”

Trần Vũ: ” ”

Ba vị cảnh sát: ” ”

Trần Vũ: “Con bà nó đây chính là căn phòng mà các người tìm cho

tôi sao?”

Vương cảnh quan: “Tôi chưa từng thấy nghi phạm nào lại phối hợp với cảnh sát như vậy.”

Pháp luật quy định, không thể câu lưu thí sinh chuẩn bị thi đại học.

Nhưng chủ động tới “Tìm kiếm” giam cầm, những người làm cảnh sát như họ cũng không tiện cự tuyệt.

“Thả tôi ra ngoài!”

Trần Vũ một mực cân nhắc sự uy hiếp của tập đoàn Nhạc Duy, vậy mà không để ý đến cảnh sát cũng là một trong những “Địch nhân”.

Lần này thật sự là “Chuyển phát nhanh” à.

“Chúng tôi sẽ lập tức thả cậu ra ngoài, nhưng cậu phải phối hợp với chúng tôi trước đã.”

“Anh không phải đã hỏi một đống vấn đề rồi sao?”

“Hôm nay hỏi thêm một chút không giống.” Vương cảnh quan tiếu dung dần dần thu liễm, đứng dậy mở ra thiết bị thu hình, sau đó lấy ra một chồng giấy A4.

“Cậu tên gì?”

“Anh không phải là biết rồi sao?”

“Cậu chỉ cần trả lời vấn đề của tôi thôi. Cậu tên gì.”

“Trần Vũ.”

“Có theo tôn giáo nào không?”

“Không có.”

“Địa chỉ gia đình.”

“Phồn hoa cư xá khu thứ 3″

“Cậu thích minh tinh nào nhất?”

Trần Vũ nhíu mày: “Loại vấn đề này có quan hệ gì với sự tình mà chúng ta đang thảo luận sao?”

“Cậu chỉ cần trả lời.”

“Tôi ưa thích Thâm Điền Vịnh Mỹ.”

“Trừ cái đó ra đâu?”

“Nước lai lệ.”

Hỏi han, kéo dài đằng đẵng một ngày.

Trần Vũ cũng thăm dò rõ ràng sáo lộ Vương cảnh quan.

Chính là không ngừng hỏi hắn các loại vấn đề, có khoảng hơn hai ngàn câu hỏi.

Không ngừng lặp lại, hỗn hợp.

Vấn đề trước vẫn là “cậu thích ăn nho hay là ăn táo”.

Vấn đề phía sau liền lập tức chuyển thành “Nhạc Duy trước khi chết đã nói với cậu những gì ”

Tiết tấu hỏi han lúc nhanh lúc chậm, các loại thoại thuật, bẫy tầng tầng lớp lớp, làm cho đại não của Trần Vũ phải thời thời khắc khắc bảo trì trạng thái tính toán và suy nghĩ nhanh chóng.

Một khi có vấn đề nào, đáp án trả lời không giống với lần trước, liền sẽ nghênh đón sự chất vấn hung mãnh của cảnh sát Vương.

Đây là một loại phi thường chuyên nghiệp khảo vấn kỹ pháp.

Nó “Công kích” đại não của một người, làm cho tư duy hỗn loạn, tục xưng là rối não.

Nói dối và giấu diếm càng nhiều thì sẽ dễ dàng bị bắt lại lỗ thủng. Nhất là khi đại não mỏi mệt thời điểm, rất khó để nhớ được câu trả lời của mình của câu hỏi phía trước.

Đơn thuần là ý chí lực thì gần như không có khả năng tác dụng phát triển.

Không có trải qua đặc thù huấn luyện, chỉ cần hỏi với thủ đoạn này trong hai tiếng đồng hồ là người bình thường sẽ kiên trì nổi.

Nhưng mà

Loại phương pháp thoải mái này dùng trên người Trần Vũ lại hoàn toàn mất hiệu lực.

Cảnh sát Vương luôn cảm thấy đối phương giống như càng ngày càng có tinh thần.

Tới khi gần ban đêm, ba người bọn họ cầm trong tay bản thảo cũng đã mệt mỏi không chịu nổi, Trần Vũ lại thần thái sáng láng.

Thỉnh thoảng còn có thể uốn nắn sai lầm của bọn họ.

Như:

Thẩm vấn phương: ” sáu số đuôi trong thẻ căn cước công dân của cậu là những số nào?”

Bị thẩm vấn phương: “113374.”

Thẩm vấn phương: “Ừm, vậy lần thứ nhất ong mật ngủ đông là lúc nào ”

Bị thẩm vấn phương: “Chờ một chút, vấn đề số đuôi thẻ căn cước hồi nãy tôi trả lời không giống với lần trước và lần trước nữa, tại sao anh lại không chú ý tới?”

Thẩm vấn phương: ” ”

“Ầm!”

Vương cảnh quan vỗ bàn một cái, sắc mặt âm trầm đẩy cửa rời đi.

Nữ cảnh sát vội vàng đuổi theo, đóng lại cửa phòng thẩm vấn , cẩn thận nghiêm túc hỏi: “Đội trưởng, anh không có sao chứ?”

“Không có việc gì, thẩm vấn liền dừng lại đi.”

Vương cảnh quan nhắm mắt, mỏi mệt xoa huyệt thái dương: “Đó căn bản không phải tôi đang tra hỏi hắn, mà là hắn đang tra hỏi tôi!”

Nữ cảnh sát: ” ”

“Tôi gia nhập cảnh sát hình sự hơn mười năm, lần thứ nhất gặp phải trường hợp như vậy! Hắn ta không biết mệt sao?”

“Nếu như hắn nói đều là nói thật, liền sẽ không mệt mỏi. Bởi vì không cần suy nghĩ.”

Chương 87: Khi đang tiến hành thi đại học (1) Chương 87: Khi đang tiến hành thi đại học (1)

“Không đúng. Tôi rõ ràng cảm giác được hắn đang nói láo.” Vương cảnh quan hít sâu: ” Tên Trần Vũ này thật là kì quái.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Còn có thể làm sao? Thẩm vấn đều đã toàn bộ ghi hình lại, hắn giọt nước không lọt, hoàn toàn không có lý do tiếp tục câu lưu hắn. Thả hắn đi.”

“Được.”

Nữ cảnh sát gật gật đầu, quay trở về phòng thẩm vấn.

Nhưng rất nhanh, nàng lại đi ra với một mặt khó xử: “Đội đội trưởng ”

“Cái gì?”

“Hắn nói hắn không đi ”

Vương cảnh quan: ” ”

Nữ cảnh sát: “Hắn nói mời ngài tiếp tục cùng hắn lảm nhảm hàn huyên tâm sự ”

Vương cảnh quan: ” ”

Lúc này, nam cảnh sát cũng từ trong phòng thẩm vấn đi ra, ôm đầu, lung la lung lay: “Đội trưởng, em đi nghỉ ngơi một lát.”

“Cậu làm sao vậy?”

“Sau khi anh đi, Trần Vũ liền để em thẩm vấn hắn. Em chỉ hỏi có mấy câu, hắn liền bắt đầu cho em sửa chữa sai lầm. Em vốn là đang buồn ngủ quá đỗi, bị hắn lượn quanh vài vòng không kiên trì nổi, có chút nhức đầu, buồn nôn.”

Vương cảnh quan: ” kẻ này thật là khinh người quá đáng!”

Cảnh sát Vương bỗng nhiên đẩy cửa tiến vào phòng thẩm vấn, tức giận: “Thẩm vấn kết thúc, đi nhanh một chút.”

Trần Vũ lát nữa: “Không đi, ở chỗ này có cảm giác tốt hơn nhiều, vừa ấm lại an toàn. Các người nói chuyện cũng êm tai, tôi siêu ưa thích nơi này. Chờ tới buổi sáng ngày thi đại học lại đi.”

” ”

“Đúng rồi, nghe nói các anh có bao ăn phải không, cho tôi một phần cơm đi.”

” ”

Ngày mùng 7 tháng 7.

Sáu giờ mười phút sáng.

Thành phố Thanh Thành, trong nội viện cục công an.

Trần Vũ hướng về phía ba vị cảnh sát cúi đầu: “Cảm tạ sự chiêu đãi của các vị trong hai ngày qua.”

Cảnh sát Vương mặt không biểu lộ: “Tôi không có chiêu đãi cậu.”

“Tôi đi.”

“Ngươi đi nhanh một chút.”

“Về sau có cơ hội, tôi sẽ còn trở lại.”

“Ngươi dám đến.”

“Không cần tiễn.”

“Không ai tiễn.”

Đứng tại chỗ, Trần Vũ chần chờ một chút: “Tôi đi đây.”

“Ngươi đi nhanh một chút.”

“Về sau có cơ hội, tôi sẽ còn trở lại.”

“Ngươi chỉ có dũng khí lặp đi lặp lại mấy câu này thôi sao?” Vương cảnh quan tức giận: “Đi!”

“Được.” Trần Vũ hơi bái một lần nữa: “Không cần tiễn.”

“Không ai đưa ngươi! !”

“Tôi đi đây.”

Thân thể của cảnh sát Vương đang run nhè nhẹ: ” Đi, Nhanh, Lên,!”

“Về sau có cơ hội, tôi sẽ còn trở lại.”

“…” trầm mặc một lát, Vương cảnh quan nhìn về phía nữ cảnh sát bên cạnh: “Cô đi tiễn hắn một chút, nếu không thì hắn sẽ không đi đâu.”

“A.” Nữ cảnh sát bực bội vuốt vuốt mặt, đưa tay đẩy Trần Vũ một cái: “Đi thôi! Ta đưa ngươi.”

“Cách đưa tiễn của cảnh sát các người đều là cắn răng nghiến lợi như vậy sao?”

“Ngươi có đi hay không?”

“Đi.” Gật gật đầu, Trần Vũ vẫy vẫy tay với Vương cảnh quan: “Về sau có cơ hội, ta còn có thể ”

Vương cảnh quan mặt không thay đổi móc ra một cây súng.

Trần Vũ quả quyết ngậm miệng lại, quay người đi về hướng cửa lớn.

Hai người một trước một sau đi được mười mấy mét, Trần Vũ bĩu môi: “Xem bộ mặt thối của đội trưởng các người kìa.”

“Còn không phải là ngươi cố ý chọc giận hắn sao!”

“Hắn không gạt ta, ta có thể chọc giận hắn sao?”

“Thẩm vấn xong thì cũng đã cho ngươi đi rồi.” Nữ cảnh sát phản bác.

“Cục cảnh sát không phải là nơi muốn tới là tới, muốn đi thì đi! Nếu như tôi có thể tùy tiện ra ra vào vào, uy nghiêm của ngành chấp pháp đặt ở đâu?”

Nữ cảnh sát: ” ”

Đi đến cửa chính, Trần Vũ dừng bước, khoát khoát tay: “Cô trở về đi, không cần tiễn nữa.”

Nữ cảnh sát liếc mắt, cũng không động đậy: “Tôi phải nhìn thấy cậu biến mất mới hoàn toàn yên tâm.”

“Nhìn cô nói, thi đại học chỉ còn lại một hai tiếng đồng hồ, tôi còn có thể lén lút quay trở về cục cảnh sát hay sao?”

“Ở trên người ngươi thì chuyện gì cũng có thể phát sinh.”

“Vậy cô kêu cho tôi một chiếc xe đi, tôi có thể biến mất nhanh một chút.”

“Ngươi đang suy nghĩ cái đếch gì vậy?”

“Đây không phải là câu cửa miệng của tôi sao? Cô học rất nhanh à ”

Ngay khi hai người đang cãi nhau, trong hậu viện đồn công an đi ra hai bóng người, một nam một nữ.

Cái trước là một vị nam tính trung niên thân cao vượt qua 188, biểu lộ nghiêm túc, từ trong ra ngoài lộ ra uy thế của một thượng vị giả.

Cái sau là một thiếu nữ vị thành niên vóc dáng kiều gầy, để kiểu tóc công chúa, mang giày vải thường. Mặc đồng phục quê mùa cục mịch trên người, lại bị khuôn mặt đẹp đẽ của nàng lấn át, phá lệ đáng yêu.

Trần Vũ loại này ác tính thẳng nam cũng không nhịn được bị hấp dẫn.

Nữ cảnh sát nhìn theo ánh mắt của Trần Vũ, thấy được hai người kia, liền vội vàng lôi kéo Trần Vũ tránh ra xa mấy mét.

“Ông ta là ai?” Trần Vũ ánh mắt trở về: “Mà làm cho cô sợ đến như vậy?”

“Nói nhỏ chút, đó là cục trưởng của chúng tôi.”

“Cục trưởng của các người” Trần Vũ ngẩng đầu nhìn một chút sắc trời: “Tan làm rất sớm à.”

Chương 88: Khi đang tiến hành thi đại học (3) Chương 88: Khi đang tiến hành thi đại học (3)

“Đừng có nói hươu nói vượn!” Nữ cảnh sát lại kéo Trần Vũ ra xa vài mét: “Bây giờ còn chưa tới thời gian đi làm.”

“Vậy ông ta ra ngoài làm gì?”

“Đưa con gái của hắn đi thi đại học! Con gái của cục trưởng hôm nay cũng đi thi đại học, giống như cậu vậy.”

“A ”

Trần Vũ nhìn thấy hai người kia ngồi vào trong xe con chống đạn, chậm rãi rời đi, còn có chút không hoàn hồn.

Nữ cảnh sát đưa tay lung lay trước mặt Trần Vũ: “Hắc! Vừa thấy đã yêu à nha?”

“Nàng hẳn là còn không có trông thấy ta.”

“Đừng có mơ mộng nữa? Tôi nói là cậu đó! Đối với nàng vừa thấy đã yêu rồi sao?”

“Cái này thì không có.” Trần Vũ bình tĩnh nói: “Cô bé kia còn là trẻ vị thành niên à? Liền thi tốt nghiệp trung phổ thông rồi sao? Trường trung học nào vậy? Thực lực như thế nào?”

“Như thế nào? Nàng xinh đẹp không?”

“Xinh đẹp.”

“Đáng yêu sao?”

“Đáng yêu.” Trần Vũ gật đầu: ” Một nữ hài tử có tiên khí như vậy, đi nặng chắc đều là màu hồng phấn ha? Ôm lên chắc là có thể ném đi rất xa.”

Nữ cảnh sát: “…”

“Tôi chuẩn bị tố cáo cục trưởng các người đang sử dụng xe công, nhất định có thể hấp dẫn sự chú ý của con gái ông ta.”

Nữ cảnh sát: “...”

Sau khi Trần Vũ rời khỏi đồn công an, bên trong một tòa nhà dân đối diện đường, một người đứng sau cửa sổ buông xuống kính viễn vọng: “Mẹ nó! Trần Vũ quả nhiên được cảnh sát bảo vệ.”

“Hơi rắc rối rồi.” Trong phòng, một người khác thở dài: “Không tốt động thủ à.”

“Bây giờ hắn đã rời khỏi cục cảnh sát, chúng ta hành động nhanh một chút, chắc là còn có thể thử một chút.”

“Ngươi không muốn sống nữa sao? Bắt cóc thí sinh trong ngày thi đại học?! Tin hay không toàn bộ chính phủ của Thanh Thành thị này đều muốn điên?”

“Vậy làm sao bây giờ? Tiếp tục chờ sao? Ta sớm đã đề nghị là phải hành động sớm, chuẩn bị đến chuẩn bị đi, bây giờ thì phải trì hoãn.”

“Tiếp tục chờ đi, cho sau khi thi đại học lại nói ”

Buổi sáng sáu giờ rưỡi.

Trần Vũ về tới cửa hàng thuốc lá.

Kỳ tỷ sớm đã ở trên lầu chuẩn bị, ném mấy món quần áo mới qua: “Giờ này đều sắp 7h thì cậu mới trở về sao? Tôi còn tưởng rằng cậu trực tiếp đi đến trường rồi chứ.”

“Nguyện vọng của ngài không phải là đưa tôi đi thi đại học sao, tôi làm sao có thể bỏ chị mà đi một mình được.”

“Đừng nói nhảm, tranh thủ thời gian thay quần áo.”

“Được.” Mặc xong mấy món quần áo mới, Trần Vũ đi đến trước gương xoay nửa vòng: “Đây là võ đạo phục sao?”

“Đúng, tôi cố ý tìm bằng hữu đặt làm. Thế nào?”

“Đẹp trai!” Hắn thắt chặt đai lưng, bày ra tư thế Taekwondo: “Hành động cũng rất thuận tiện.”

“Thuận tiện liền tốt. Ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.” Kỳ thật hắn không ăn.

“Vậy đi thôi.” Khóa cửa lại, Kỳ tỷ vội vã lôi kéo Trần Vũ đi trường Thất Trung.

“Thời gian còn kịp, Kỳ tỷ ngài chậm một chút ”

“Còn phải xếp hàng vào trường nữa, sớm một chút còn hơn là tới muộn.”

Bởi vì hai người đều là võ giả, tốc độ đi bộ rất nhanh. Không được mười phút liền chạy tới cửa trường Thất Trung.

Ngoài cửa, thí sinh đang xếp hàng cũng không nhiều, thời gian hoàn toàn dư dả.

Lúc này Kỳ tỷ mới thả lỏng trong lòng, lấy từ trong túi của mình ra một cái bình thuốc nhỏ, giao vào tay Trần Vũ: “Cầm, đi xếp hàng đi.”

“Đây là cái gì?” Trần Vũ lắc lắc dược hoàn trong bình thuốc.

“Thuốc chăm sóc sức khỏe, dùng để điều tức. Sau một trận tỷ võ liền có thể ăn hai viên.”

“Thi đại học không cho dùng thuốc kích thích.”

“Thuốc này không phải là thuốc kích thích, có thể sử dụng trong lúc thi đấu, hiệu quả rất tốt.”

Nghe được “Hiệu quả rất tốt” bốn chữ này, Trần Vũ lập tức liền đem bình thuốc này kéo vào sổ đen.

“Hai ngày này cậu đi chuẩn bị cái gì vậy? Ở nhà không chuẩn bị được sao? Nhất định là phải ra bên ngoài làm gì.”

Thu hồi bình thuốc, Trần Vũ trả lời: “Võ giả, luyện cơ thể, nuôi khí

tức, tu tâm chí. Nhắm mắt làm liều là tầm thường. Làm bách tính, muốn hoà mình với đảng, trải nghiệm nhiều nhân sinh khác biệt, cảm ngộ muôn màu."

Kỳ tỷ: "Nói tiếng người."

Trần Vũ: "Tôi bị cảnh sát bắt."

Kỳ tỷ: " "

"Này người ở bên kia! Có phải là thí sinh hay không? Lập tức 7h rồi đấy!" Một vị giáo viên đứng ở cửa ra vào hô lớn với Trần Vũ.

"Đừng có nói hươu nói vượn, đi mau." Kỳ tỷ đẩy Trần Vũ: "Tôi cũng phải đi, đi xét vé để vào khán đài thi đại học."

"Nguyện vọng của ngài đã hoàn thành nhanh như vậy sao? Không trò chuyện nhiều một chút?"

"Tôi hiện tại lại có nguyện vọng mới." Kỳ tỷ nháy mắt mấy cái: "Hi vọng con của ta có thể thi đậu vào trường đại học danh tiếng."

"Nguyện vọng mới quá hèn mọn. Xem em lấy trạng nguyên về cho chị."

"Cậu nói chuyện thật dễ nghe, thú triều thời điểm, không có tốn công để lại di sản cho cậu."

"Coi em thể hiện nè." Trần Vũ giơ ngón tay cái lên: "Kỳ tỷ, lúc đó chị để lại cho em bao nhiêu tài sản?"

"Tiền tiết kiệm năm mươi vạn!"

Chương 89: Khi đang tiến hành thi đại học (4) Chương 89: Khi đang tiến hành thi đại học (4)

Trần Vũ chấn kinh: “Bà mẹ nó, được đó được đó.”

Kỳ tỷ: “Còn có khoản nợ mua nhà 50 năm.”

Trần Vũ: ” ”

Kỳ tỷ: “Thêm thiếu nợ tiền nhập hàng 86 vạn.”

Trần Vũ: “gió từng cơn nước từng dòng, núi nặng nước sậu không gặp lại! Chúng ta xin từ biệt!”

Đi qua cửa trường học, tiến vào khu dạy học.

Trần Vũ đi tới phòng học của lớp 12A6.

Trong phòng học, các học sinh hoặc là đang tu luyện, hoặc là điều tiết hơi thở, hoặc là ngồi sững sờ ngơ ngác, hoặc là nói nhỏ với nhau.

Mà sau khi Trần Vũ đi vào, ánh mắt của không ít người cũng “Bá bá bá” tập trung ở trên người hắn.

“Chào mọi người.” Trần Vũ giơ tay lên tiếng chào hỏi.

Chúng học sinh mặt không biểu lộ: ” ”

“Khặc.” Trần Vũ lúng túng bỏ tay xuống.

Hắn muốn tìm một chỗ ngồi xuống, lại phát hiện mười mấy cái chỗ ngồi trong lớp đều bị chiếm hết, đành phải hậm hực ngồi xổm ở gần nơi cửa sổ hẻo lánh.

‘Cái lớp này thật sự là hỏng bét’ Trần Vũ oán thầm.

Nữ học sinh còn đỡ, nhãn thần của cả đám học sinh nam đều nhanh muốn phun ra lửa. Còn kém ở trên mặt viết lên bốn chữ lớn

—— ta rất bài ngoại.

Cũng may, hắn chỉ vì thi đại học, về sau không cần tại tiếp xúc với những người này.

Thời gian trôi qua, rất mau liền đến bảy giờ đúng.

Nữ chủ nhiệm lớp đúng giờ vào cửa, mang giày cao gót đi đến bục giảng, đầu tiên là nhìn lướt qua chúng học sinh, sau đó lấy ra một phần danh sách, điểm danh theo thứ tự: “Số 1, Trần Khải Tử.”

“Đến.” một vị nam sinh mang mắt kiếng gọng vàng ngồi ở hàng phía trước đứng dậy.

“Số 2, Trương Vô Mưu.”

“Đến.”

“Số 3, Trương Nhất Hầu.”

“Đến.”

“Số 4, Cổ Cự.”

“Đến.”

“Số 5 ”

Điểm danh kéo dài ba phút.

Chủ nhiệm lớp nhìn xuống cái tên cuối cùng, ngẩng đầu: “Số 41, Trần Vũ.”

“Đến!” Trần Vũ mãnh liệt đứng dậy.

Chủ nhiệm lớp rõ ràng giật nảy mình, quay đầu nhìn Trần Vũ: “Cậu chui từ chỗ nào ra vậy?”

“Em một mực ngồi xổm ở đây mà. Không có chỗ ngồi.”

“Vậy cậu nói nhỏ một chút à.”

“Lần sau nhất định.”

“Tiếp tục ngồi đó đi.” Chủ nhiệm lớp ghét bỏ khoát khoát tay, thu hồi danh sách, mở miệng cao giọng nói: “Các bạn học, mười hai năm gian khổ, hôm nay liền sẽ công bố kết quả. Hi vọng mọi người có thể điều chỉnh tốt tâm tình của mình, trên lôi đài phải tỉnh táo phân tích nhược điểm của đối thủ, phát huy sở trường của mình. Hiện tại, toàn thể đứng dậy.”

“Soạt!”

Toàn lớp học sinh, ầm vang đứng dậy.

“Trường Thất Trung chúng ta, là trường cấp ba có kỷ luật nghiêm minh. Ở trong thời khắc quan trọng nhất, nhất định phải bước đi với phong thái của Thất Trung chúng ta, kiêu ngạo bước ra ngoài lớp A6! Xuất phát!”

“Soạt!”

Động tác của các học sinh đều đồng nhịp, chia ra hai đội nam nữ.

“Theo ta đi trường thi!” Chủ nhiệm lớp phất tay, các học sinh liền bước đi đồng loạt trật tự, ngẩng đầu ra khỏi lớp.

Khi nhìn thấy tinh thần diện mạo học sinh của mình, chủ nhiệm lớp gật đầu hài lòng.

Huấn luyện bằng phương pháp quân sự trong một tháng quả nhiên là không có uổng phí.

Bọn nhỏ cũng đi ra tư thế uy phong của quân đội

Nhưng đội ngũ đi tới đi tới, đến cuối hàng, đột nhiên xuất hiện một vị “hoàng hiệp quân.”

Nữ chủ nhiệm lớp tập trung nhìn vào Trần Vũ chính đang đi “lung lay sắp đổ”.

Tâm tình đang tốt của nàng trong nháy mắt biến mất, giận dữ mắng mỏ: “Trần Vũ! Cậu có thể hay đi như bình thường được không vậy?”

Trần Vũ: “? ? ?”

Toàn bộ lớp thì chỉ có hắn mới gọi là đi đường như bình thường đó?

“Quả nhiên là đến từ Nhị Trung thì không biết cái gì là kỷ luật.” Chủ nhiệm lớp tiến lên kéo Trần Vũ ra xa: “Đi theo đằng sau tôi, đừng ảnh hưởng đến mỹ quan của đội ngũ.”

Trần Vũ: ” ”

Đi theo sau lưng chủ nhiệm lớp ra sân trường. Trần Vũ mở rộng tầm mắt.

Vốn cho rằng chỉ có lớp 12A6 là kỳ hoa.

Không có nghĩ rằng toàn bộ trường Thất Trung đều là loè loẹt.

Đứng đội một cái so một cái đủ, thế đứng một cái so một cái nghiêm, thanh âm đi đường thì cũng một cái so một cái vang dội, giọng nói một cái so một cái lớn.

Thậm chí còn có một lớp nào đó, toàn bộ thầy trò đều mặc quân trang.

Nữ chủ nhiệm lớp vỗ vỗ bả vai Trần Vũ, chỉ về phía xa “quân trận”, dương dương đắc ý hỏi: “Phong thái của Thất Trung chúng tôi làm sao? So với Nhị Trung các cậu thì như thế nào?”

Trần Vũ trầm mặc ba giây: “Thực lực trung binh của các học sinh như thế nào?”

Nữ chủ nhiệm lớp nhíu mày: “Tôi hỏi cậu là phong thái, cậu nói chuyện thực lực làm gì?”

Trần Vũ: ” Vậy thì dự đoán đỗ vào các trường công lập cao bao nhiêu?”

Nữ chủ nhiệm lớp nổi giận: “Ta hỏi ngươi phong thái! Phong thái! Ngươi làm sao chỉ chú ý các vấn đề không đâu vậy? !”

“Chúng ta vẫn là nói về vấn đề thực lực đi? ! Cái phong thái này có tác dụng gì sao?”

“Gỗ mục không điêu khắc được! Cũng may cậu không phải là học sinh tôi.”

Chương 90: Khi đang tiến hành thi đại học (5) Chương 90: Khi đang tiến hành thi đại học (5)

“Đúng vậy à, thật là may mắn may mắn.”

Bởi vì cái gọi là đạo bất đồng bất tương vi mưu.

Quan hệ của Trần Vũ và chủ nhiệm lớp 12A6 còn không đợi bắt đầu, liền đạt đến mức gần tuyệt giao.

Thất Trung có tổng cộng tám lớp học sinh lớp mười hai.

Nhân số vượt quá 300 người.

Những người này xếp thành hàng chỉnh chỉnh tề tề, nhìn từ xa thì xác thực tương đối cảnh đẹp ý vui.

Lại qua mười phút.

Từng chiếc xe buýt chuyên dụng lái vào sân trường , dựa theo số thứ tự, dừng ở bên cạnh lớp học mà mình phụ trách.

Toàn bộ thí sinh của thành phố Thanh Thành, cũng sẽ được những chiếc xe buýt này đưa vào bên trong đấu trường thi đại học.

Trừ cái đó ra, không có một loại phương thức nào khác có thể tiến vào thông đạo dự thi.

Đây cũng là để tiện cho việc giám thị tiểu tổ và quản lý tất cả, cũng giảm bớt phát sinh các loại ngoài ý muốn.

“Từ lớp 12A1 bắt đầu lên xe!”

Trên đài diễn thuyết, hiệu trưởng Thất Trung cầm Microphone trong tay, ra lệnh một tiếng. Các học sinh lập tức nện bước vang dội đi lên xe buýt theo thứ tự.

12A1.

12A2.

12A3.

Rất nhanh liền đến lượt 12A6.

Trần Vũ không có mặc đồng phục Thất Trung, đi đường lại tương đối "Không bình thường", tự nhiên là rất dễ thấy.

Trên đài diễn thuyết một đám lãnh đạo xem được nhíu mày.

Cũng may, Trần Vũ đi nhanh

Có thể khi lên trên xe, hắn lại phát hiện một cái vấn đề mới.

Trên xe không có chỗ ngồi của hắn

Theo hàng thứ nhất đến hàng cuối cùng, đều bị học sinh lớp 12A6 chiếm hết.

Quét một vòng trên xe, Trần Vũ đành phải ngồi ở chỗ ngồi kế bên tài xế.

Sau đó, chủ nhiệm lớp cũng lên xe, một lần nữa móc ra bảng danh sách, bắt đầu điểm danh: 'Số 1, Trần Khải Tử.'

"Đến."

"Số 2, Trương Vô Mưu "

Đang điểm danh thì lái xe cũng đạp xuống chân ga, bắt đầu chạy chậm về phía đấu trường thi đại học.

"Số 39, Lôi Chấn."

"Đến."

"Số 40, Vương Bính Bính."

"Đến."

"Số 41, Trần Vũ."

“Đến.”

Nghe thanh âm, chủ nhiệm lớp nhìn về phía Trần Vũ, sững sờ: “Cậu ngồi vị trí của tôi làm gì?”

“A?” Trần Vũ cũng là sững sờ: “Đây là vị trí của ngài sao?”

“Nói nhảm.” Nữ chủ nhiệm lớp thu hồi danh sách, đi đến chỗ ngồi bên cạnh tài xế: “Nhanh đứng dậy.”

Trần Vũ đứng lên, nhường ra chỗ ngồi: “Vậy tôi ngồi chỗ nào?”

“Ngươi thích ngồi nào thì ngồi chỗ đấy, cái xe lớn như vậy, còn không có chỗ để cậu ngồi sao?”

” ”

Trầm mặc một lát, Trần Vũ gật gật đầu: “Ngài nói rất đúng.”

Hắn lập tức liền đi cà nhắc, đưa tay mở ra cửa mái trên xe buýt, lung la lung lay bò lên: “Vậy tôi ngồi trên nóc xe.”

Chủ nhiệm lớp: “?”

Toàn lớp học sinh: “? ?”

Lái xe: “? ? ?”

Đoàn xe Thất Trung chậm rãi chạy về hướng đấu trường thi đại học.

Dọc hai bên dường trên phố, vô số dân chúng vây xem mang theo các tấm bảng, quơ quơ là cờ tổ quốc nho nhỏ, hò hét trợ uy cho những nhóm học sinh này.

Thỉnh thoảng còn có thể nghe được âm thanh của pháo hoa.

Trần Vũ ngồi xếp bằng trên mui xe buýt, mặt mỉm cười, phất phất tay về phía bên trái.

“A a a!”

“Cố lên!”

“Chàng trai cậu có thể làm được!”

Quần chúng đứng bên trái lập tức bộc phát tiếng hoan hô và huýt sáo.

Gật gật đầu, Trần Vũ lại nhìn về phía bên phải: “Các đồng chí vất vả.”

“OHOHOHOH ”

“Ngươi muốn lên trời sao!”

“Ngưu bức!”

“Cố lên cố lên ”

Phía bên phải quần chúng cũng sôi trào lên.

Hôm nay là ngày mùng 7 tháng 7, cả nước thi đại học.

Tất cả nhà máy, công ty, đơn vị, trường học toàn bộ nghỉ.

Mỗi người cũng là hưng phấn tới cực điểm, bất kỳ một chút “Kích động” nào cũng đều có thể gợi lên nhiệt tình của bọn họ.

Bao quát mở đường, đi theo, xe cảnh sát hộ vệ, không có người ý thức được Trần Vũ ngồi trên nóc xe là có chuyện gì.

“Vị học sinh này có thể là tuyên truyền trọng điểm của Thất Trung.” Dân chúng nghĩ như vậy.

“Vị học sinh này có thể là đại biểu được chọn ra để tuyên truyền.” Những người lãnh đạo của Thất Trung nghĩ như vậy.

“Vị này có thể là lớp trưởng của lớp 12A6 đi ra để tạo bầu không khí.” Các thầy trò ngồi trên những xe buýt khác nghĩ như vậy.

“Phản thiên! Còn dám ngồi trên mui xe? Chờ xem người khác đánh ngươi xuống đi.” Ban 6 chủ nhiệm lớp nghĩ như vậy

Thế là, thẳng đến khi đến đấu trường thi đại học, Trần Vũ vẫn còn ngồi trên đó.

Con ngồi nghiện.

“Thì ra tầm mắt tốt nhất trên một chiếc xe chính là ở trên nóc xe à”

“Ông —— ong ong —— ”

Ngay khi hắn cảm thán, điện thoại chấn động.

Trần Vũ móc ra trả lời, đặt ở bên tai, vừa giơ tay với đám người dưới xe, vừa nói: “Uy? Ai?”

“Là chị.”

“Nha! Chị và mẹ đến đấu trường chưa? Đoàn xe của trường học chúng em đã đến cửa rồi.”

“Chị và mẹ cũng xét vé tiến vào.”

“Vị trí chỗ ngồi thế nào?”

“Rất tốt.” Trong ống nghe, Trần Tư Văn lớn tiếng hô hào: “Tầm mắt phi thường tốt, chính là xung quanh quá ồn, còn chưa bắt đầu thi đấu, khán giả liền hô không dứt.”

Chương 91: Vị tiểu ca ca này, rất lãng (1)
Chương 91: Vị tiểu ca ca này, rất lãng (1)

“Lôi đài thi đấu là ở buổi trưa, buổi sáng nhóm chúng em muốn đấu vòng loại, cho nên buổi sáng chỉ đến chiếm chỗ, ngồi ồn ào, cái gì cũng xem không được.”

“Chị biết rõ, cho nên chị liền theo đồ ăn đến.”

“Quả nhiên là người đã tham gia thi đại học, có kinh nghiệm.”

“Chị không muốn nói những câu vô dụng này, chị gọi điện thoại cho em chủ yếu là muốn hỏi một chút về vé vào cửa.”

“A, chị nói đi ”

Trần Tư Văn ngữ khí không tốt: “Chị nghe ngóng rất nhiều người, chưa từng nghe nói có trường sẽ ban thưởng vé vào cửa cho học sinh, rốt cuộc thì hai tấm vé vào cửa này của em là như thế nào tới?”

“Chị chưa nghe nói qua, không có nghĩa là không tồn tại.” Trần Vũ bắt đầu nói hươu nói vượn: “Đây là chính sách mà năm nay mới có.”

“Đánh rắm! Chị đã đi trang web chính thức thử xin trả vé, phát hiện số thẻ ngân hàng của người mua về là của em!”

” ”

Trần Tư Văn: “Em còn có lời gì có thể nói?”

Trần Vũ: “Xem Conan mấy ngày, chị liền bắt đầu làm thám tử sao.”

“Đừng nói nhảm, đến cùng thì tiền mua vé ở đâu ra? Có phải hay không ăn bám rồi?”

Trần Vũ trong lòng chính là hoảng hốt: “Em ăn bám cái gì?”

“Tiểu Vũ, chị biết rõ điều kiện ngoại hình của em rất tốt, khả năng nhu cầu sinh lý cũng tương đối lớn. Nhưng chuyện ăn bám này, chị cảm thấy em vẫn là phải thương lượng một chút với chị.”

“Ăn bám cái cọng lông! Đừng suy nghĩ bậy bạ, chờ khi thi ĐH xong em sẽ giải thích với chị.”

Nói xong, Trần Vũ lập tức cúp điện thoại.

Đầu điện thoại bên kia.

Thính phòng khu A hàng thứ hai của đấu trường thi đại học.

Biểu lộ của Trần Tư Văn giống như nhìn thấu hết thảy: “Chột dạ a? Em ấy quả nhiên có phú bà”

Mà ngồi phía trước nàng, thính phòng hàng thứ nhất.

Kỳ tỷ nghe lén toàn bộ cuộc trò chuyện có chút nghiêng đầu, khóe miệng cười lạnh: “Bại lộ à? Hắn quả nhiên có tình nhân ”

Xe buýt Thất Trung, liên tiếp lái vào thông đạo chuyên dụng.

Cuối cùng cũng tập trung lại với các xe buýt của trường trung học khác, dừng ở bên trong bãi đậu xe.

Các học sinh bắt đầu xuống xe theo thứ tự.

Trần Vũ thì là sức eo hợp nhất, xoay người nhảy xuống.

Lúc này, chủ nhiệm lớp 12A6 đối với Trần Vũ chỉ có chán ghét, bực bội ngoắc: “Đi theo phía sau cùng, tụt lại phía sau thì tự mình về nhà đi.”

“Được rồi.” Trần Vũ gật đầu: “Em khẳng định không thể quay về.”

“Học sinh Nhị Trung thật sự là kém cỏi.”

Trần Vũ phản kích: “Nhị Trung là trường công lập dẫn đầu.”

Chủ nhiệm lớp nhíu mày: “Thất Trung chúng tôi kỷ luật tốt.”

Trần Vũ: ” Nhị Trung là trường công lập dẫn đầu.”

Chủ nhiệm lớp tức giận: ” Thất Trung chúng tôi quản lý bằng phương pháp của quân đội!”

Trần Vũ: ” Nhị Trung là trường công lập dẫn đầu.”

Chủ nhiệm lớp rống to: “Thất Trung chúng tôi vệ sinh sạch sẽ! Học sinh đoàn kết!”

Trần Vũ: ” Nhị Trung là trường công lập”

Chủ nhiệm lớp: “Ngươi có thể hay không đừng nói trường công lập dẫn đầu?”

Trần Vũ: “Nhị Trung có cơ sở vật chất tốt.”

Chủ nhiệm lớp: ” ”

Trần Vũ: “Giáo viên của Nhị Trung thực lực mạnh.”

Chủ nhiệm lớp: ” ”

Trần Vũ: “Nhị Trung có rất nhiều học bổng.”

Chủ nhiệm lớp: ” ”

Trần Vũ: “Nhị Trung là trường công lập dẫn đầu.”

Chủ nhiệm lớp bị tức đến toàn thân phát run, quay người, không còn nhìn Trần Vũ.

“Ai, tội gì khổ như thế chứ, đấu võ mồm với một thằng thâm niên miệng pháo hiệp như ta.”

Trần Vũ thở dài, đi theo lớp cuối cùng

Dưới sự dẫn đầu của nhân viên công tác, đám người ngồi thang máy, đi đến đại sảnh lầu một.

Thi đại học, tổng cộng chia làm hai ngày.

Ngày mùng 7 tháng 7, cùng ngày mùng 8 tháng 7.

Buổi sáng ngày mùng 7 tháng 7 là vòng sơ loại.

Thí sinh toàn thành phố căn cứ vào xếp hạng thực lực, máy tính sẽ tính toán tổng hợp rồi ghép đôi, tiến hành tỷ thí.

Bình thường muốn tiến hành 3 đến 6 trận luận võ.

Đẳng cấp khí kình càng thấp, giao đấu số lần càng cao.

Toàn bộ quá trình của vòng sơ loại sẽ được tổ chức ở phòng đại sảnh, sẽ không công bố ra ngoài.

Nhưng sẽ có nhà bào chính quy quay phim, viết tin tức, tài liệu.

Thuận tiện nói tiếp, hai mươi tuyển thủ hạt giống là không tham dự vòng sơ loại.

Buổi sáng ngày mùng 7 tháng 7 kết thúc vòng sơ loại, người tấn cấp có thể tham gia thi đấu lôi đài vào buổi chiều.

Nơi tranh tài thi đấu là ở bên ngoài.

Hiện trường sẽ có hơn sáu vạn người quan chiến.

Cộng thêm phát trực tiếp, TV tiếp sóng, mạng lưới truyền thông, mỗi một vị thí sinh đều sẽ đạt được một lượng lớn sự chú ý.

Cơ hồ ánh mắt của toàn thành phố đều tập trung ở trên người của bọn hắn.

Thi đấu lôi đài với cơ chế đào thải, mỗi cái thí sinh đều phải đánh bại ba đối thủ để tấn cấp, ngày mùng 8 tháng 7 mới chính thức thi đấu.

Thuận tiện nói nữa, hai mươi tuyển thủ hạt giống cũng không tham dự thi đấu lôi đài.

Chương 92: Vị tiểu ca ca này, rất lãng (2)
Chương 92: Vị tiểu ca ca này, rất lãng (2)

Những thiên chi kiêu tử này sẽ chỉ thi đấu chính thức vào ngày mùng 8 tháng 7, tranh đấu trạng nguyên.

“Rốt cục đến một ngày này.”

Nhìn xem màn hình lớn ngoài đại sảnh đang trình chiều các hạng mục cần chú ý khi thi đại học, tinh thần Trần Vũ cực kỳ ngang phấn, phảng phất mỗi một tế bào đều đang run nhè nhẹ.

Thi đại học là thời khắc trọng yếu nhất đời của mỗi học sinh.

Cũng là lúc mà nhân sinh của Trần Vũ hắn mở màn.

Sau ngày hôm nay, hắn đã không phải là Trần Vũ.

Mà là chịu chú ý Trần Vũ.

Ngày mai về sau, chính là trạng nguyên Trần Vũ

“Trên sông có gió lạ, mây mù đã tiêu tán!” Trần Vũ hai mắt lăng lệ: “Thời cơ đã đến, có thể triển lộ thân thủ.”

“Đồng học, cậu học trường Thất Trung sao? Mời đi kiểm tra nước tiểu.” Một vị nhân viên công tác đi ngang qua thấy Trần Vũ đứng im bất động, nhắc nhở.

“A, tốt.”

Trần Vũ lấy lại tinh thần, đi phòng vệ sinh: “Trước hết theo trong nhà vệ sinh bắt đầu à”

“A! Ta nghĩ ra rồi!”

Ngồi trên ghế ở đại sảnh, giáo viên chủ nhiệm đương nhiệm của Trần Vũ bỗng nhiên thẳng lưng, trong đầu lóe lên linh quang.

“Ta biết làm sao phản bác Trần Vũ rồi!”

“Nhị Trung là trường công lập top đầu, Nhị Trung có cơ sở vật chất tốt, giáo viên Nhị Trung có thực lực mạnh, vậy thì tại sao ngươi lại bị Nhị Trung đuổi học vậy?”

“Ha ha ha ha ”

Chủ nhiệm lớp cười vui vẻ: “Làn sóng phản kích này quá tốt, khẳng định có thể làm cho hắn giận đến một câu cũng nói không ra!”

Đứng người lên, nữ chủ nhiệm lớp liếc nhìn bốn phía, muốn tìm kiếm bóng dáng của Trần Vũ: “Trần Vũ đâu? Các em có ai nhìn thấy học sinh chuyển trường kia đi đâu rồi không?”

“Thưa cô, hình như là cậu ta đi kiểm tra nước tiểu.”

Nghe vậy, chủ nhiệm lớp gật gật đầu, cười lạnh: “Chờ hắn trở về, để hắn nhìn xem cái gì gọi là khẩu tài ”

Phía đông, phòng vệ sinh.

Trần Vũ cầm lấy ống đựng nước tiểu, dưới sự giám sát của nhân viên công tác bắt đầu quy trình kiểm tra nước tiểu.

Các thí sinh vào phòng vệ sinh chung với Trần Vũ đều không đi tiểu nữa mà từng đôi đều toàn bộ mắt nhìn chằm chằm vào Trần Vũ.

“Mẹ nó vật này là của người bình thường sao?”

“Chậc chậc.”

“Dị đoan!”

“Thất bại hoàn toàn à.”

“Đáng hận đáng hận ”

Cửa ra vào nhà vệ sinh, một nữ sinh đeo kính chứng kiến một màn này bĩu môi, khinh thường nói: “Nam nhân thật sự là ngây thơ, toàn so đo mấy thứ chẳng ra gì.”

“Ngây thơ hay không ngây thơ thì nói sau, cô đi vào nhà vệ sinh nam làm gì?”

“A, tôi lạc đường ”

Sau nửa phút.

Trần Vũ cầm lên ống đựng nước tiểu, đóng nắp lại rồi đưa cho công tác nhân viên: “Xong việc.”

Sắc mặt của nhân viên công tác rất phức tạp: “Chàng trai, cậu luyện công pháp gì vậy?”

“Cái gì công pháp gì?” Trần Vũ giả bộ hồ đồ.

“Cậu có phải hay không là đột biến gien?”

“À, thì ra là anh nói là cái đó ấy hả.” Trần Vũ thẳng lưng: “Tôi còn tưởng rằng tất cả mọi người đều ngắn như vậy.”

Đám người: ” ”

Nhìn dáng vẻ Trần Vũ “Cà lơ phất phơ” rời đi, tất cả thí sinh ở đây quyết tâm đáy lòng.

“Ai gặp được hắn trên lôi đài, cứ đánh chết rồi tính sau!”

“Nhất định nhất định.”

“Biết nên đánh vào chỗ nào chưa?”

“Biết rõ biết rõ ”

“Dễ chịu a.”

Đi ra phòng vệ sinh, Trần Vũ nhấc nhấc quần, tùy tiện ngồi xổm ở một góc chờ đợi vòng loại bắt đầu.

Buổi sáng, tám giờ đúng.

Tất cả thí sinh hoàn thành việc kiểm tra nước tiểu.

Một vị quan mặc áo sơ mi trắng có rất nhiều hiệu trưởng đi theo,

lên trên đài diễn thuyết: “Xin chào các bạn học.”

Ánh mắt mọi người lập tức tập trung ở trên người ông ta.

“Lại đến thời gian mỗi năm một lần này, kỳ thi tốt nghiệp của các học sinh trường trung học phổ thông, tôi cũng đang kích động giống như các bạn vậy. Điều này cho thấy rằng, ngành giáo dục nuôi dưỡng những nhân tài ưu tú vì quốc gia của chúng ta, vì toàn bộ nhân loại.”

“Thời gian cấp bách, tôi cũng không nói lời khách sáo, trực tiếp tiến vào đề chính.”

“Thi đại học chia làm hai ngày, ngày mùng 7 tháng 7, ngày mùng 8 tháng 7. Hôm nay là ngày 7 tháng 7, buổi sáng bắt đầu thi đấu vòng loại. Chỉ có những học sinh tấn cấp, mới có tư cách tham gia thi đấu trên lôi đài vào chiều nay.”

“Đây cũng là vì bảo vệ các bạn học có thực lực chênh lệch, đồng thời sẽ không phải chịu sự quấy nhiễu hoặc là chế giễu từ bên ngoài. Cũng có thể nâng cao hiệu suất.”

“Trong quá trình tỷ thí, nếu như thực lực bản thân và đối thủ chênh lệch quá xa, xin mời nhận thua đúng lúc, cam đoan tự thân sinh mệnh an toàn.”

“Thú triều vừa qua, chúng ta đều còn sống. Tôi cho rằng, đây là những trải nghiệm hiếm có của các học sinh trong thành phố Thanh Thành chúng ta, nếu so với học sinh của những thành thị khác, thì sẽ có nhiều lĩnh ngộ hơn người khác. Hi vọng mọi người có thể thật tốt mà nắm chắc phần cơ duyên này, đề cao sự tự tin của bản thân.”

Chương 93: Vị tiểu ca ca này, rất lãng (3)
Chương 93: Vị tiểu ca ca này, rất lãng (3)

“Cuối cùng, chúc các vị võ vận hanh thông!”

“Tôi tuyên bố, kỳ thi đại học của thành phố Thanh Thành, thi đấu vòng loại chính thức bắt đầu!”

Dứt lời, trung niên nhân liền xuống đài.

Mà trên màn hình lớn trong đại sảnh, cũng bắt đầu hiện lên danh sách đối chiến của hơn trăm người.

【 nhóm đầu tiên 】

【 số 32 lôi đài: Ngũ trung (*) giao đấu với Thất Trung (Trần Vũ). 】

“A?” Ngồi xổm ở nơi hẻo lánh Trần Vũ đứng lên: “Nhóm đầu tiên liền có mình rồi sao?”

Hắn chỉ là kinh ngạc một giây, liền đi đến lôi đài số 32.

Xem ra, số liệu mà Thất Trung báo cho hắn rất thấp à.

Đẳng cấp khí kình quá chênh lệch, liền sẽ tham gia giao đấu càng nhiều.

Tự nhiên là càng khó trổ hết tài năng, tiến vào lôi đài thi đấu.

Nhưng đối với Trần Vũ mà nói không quan trọng, dù sao cũng là một quyền một cái tiểu bằng hữu mà thôi.

Đi đến lôi đài số 32, dưới sự chỉ huy của giám khảo, Trần Vũ đứng ở phía đông chờ đợi một một lát liền thấy đối thủ đi tới.

Đó là một nam sinh có chiều cao hơn 1m84. Cả người vai u thịt bắp, bộ mặt dữ dằn, chắp tay với Trần Vũ: “Ngũ trung, *.”

Trần Vũ trông bầu vẽ gáo, cũng chắp tay: “Thất Trung, Trần Vũ.”

“Đã chuẩn bị xong chưa?” Giám khảo ở giữa lôi đài hỏi.

“Rồi.” Trần Vũ gật đầu.

“Thời gian tám phút, bắt đầu!”

Giám khảo ra lệnh một tiếng, tráng nam lập tức lui về phía sau mấy bước, kéo dài cự ly, bày ra tư thế tiêu chuẩn quyền kích, rống lớn một cuống họng: “Ha!”

Lập tức bộc phát khí kình cao tới cấp 0. 3!

“Tôi muốn lên, cậu cẩn thận một chút.” Tráng nam nói.

Trần Vũ: ” ”

“Hây!” Chân trái hắn ta đạp mạnh một cái, một chiêu mãnh hổ hạ sơn nhìn rất có khí thế lao về phía Trần Vũ: “Hây da da da!”

Trần Vũ vận chuyển khí cảm trong cơ thể, rồi đột nhiên bạo phát khí kình toàn thân: “Hây da da!”

Tráng nam: “A a!”

Trần Vũ: “A!”

“Bịch!”

Tráng nam trực tiếp quỳ rạp xuống đất: “Thật xin lỗi, tôi nhận thua.”

” a?” Trần Vũ còn đang bảo trì động tác sắp xuất quyền, một mặt mộng bức.

“Lại là một đại lão cấp 0.7.” Tráng nam bò dậy, lắc đầu liên tục: “Nhận thua nhận thua. Hệ thống máy tính xảy ra vấn đề gì rồi sao? Tại sao tôi phải ghép đôi chung với tên này vậy.”

“Vậy tại sao ngươi không đánh thử một chút?” Lực lượng Trần Vũ dồn hết ở ngực, rất khó chịu.

“Không đánh, khẳng định đánh không lại ngươi.” Tráng nam vẫy vẫy tay với giám khảo, liền nhảy xuống lôi đài, hai tay đút túi rời

đi.

Trần Vũ: ” ”

“Người thắng trận, Thất Trung, Trần Vũ.” Biểu lộ của giám khảo cũng không nhìn thấy sự kinh ngạc, lấy ra tấm bảng, nhấn xuống ảnh chân dung Trần Vũ: “Bạn học Trần Vũ, nhường ra lôi đài. Chờ trận tiếp theo.”

Trần Vũ ngượng ngùng thu lại nắm đấm, đi xuống lôi đài, trở lại bên trong khu vực Thất Trung.

Lúc này, nữ chủ nhiệm lớp nhìn thấy hắn, liền vội vàng chạy tới, tiến hành phản kích “đã xa cách nhiều năm” : “Trần Vũ, Nhị Trung tốt như vậy, tại sao cậu lại bị trường học khai trừ vậy?”

“Hả?”

“Hả cái gì mà hả? Không phải nói là Nhị Trung là trường công lập dẫn đầu sao, cơ sở vật chất rất tốt sao, lực lượng giáo viên rất mạnh sao?”

“Đúng vậy.” Trần Vũ gật đầu.

“Vậy sao cậu lại trường đuổi học rồi?” Nữ chủ nhiệm lớp dương dương đắc ý mở miệng.

“Bởi vì hút thuốc lá à.” Trần Vũ không cần nghĩ ngợi: “Ngay cả học sinh hút thuốc như tôi cũng thu, cô còn dám nói là Thất Trung các người kỷ luật tốt sao?”

Biểu lộ Nữ chủ nhiệm lớp biến đổi như là bị sét đánh.

Bĩu môi, Trần Vũ vòng qua đối phương, tìm nơi hẻo lánh ngồi xuống: “thì ra trí thông minh của bà cô này có chút vấn đề. Sớm biết như vậy thì cũng không so đo với nàng

“Người thắng trận, Thất Trung, Trần Vũ.”

Sau đó trận thứ hai, trận thứ ba, trận thứ tư Trần Vũ thắng một cách nhẹ nhõm.

Đồng thời cũng không có động thủ, vẻn vẹn phóng xuất đẳng cấp kình khí, đối thủ liền nhao nhao nhận thua.

Về phần Thất Trung, cũng sẽ không nghĩ tới Trần Vũ người học sinh chuyển trường này sẽ có thực lực của "học sinh khá giỏi", số liệu kiểm tra sức khoẻ trực tiếp khai báo là khí kình đẳng cấp 0.3, hậu quả là liên tiếp bốn trận, ghép đôi đều là học cặn bã.

Mà sang trận thứ năm, tình huống có chỗ cải biến.

Rốt cục gặp được tuyển thủ cùng cấp bậc.

"Ầm!"

Chỉ thấy đối phương bộc phát ra toàn thân khí kình, làm cho xung quanh gió thổi hô hô rung động.

Đồng thời dùng ánh mắt sắc bén đối mặt với Trần Vũ: "Nhất Trung, **! Đã nhường."

Trần Vũ: " "

**: " "

Trần Vũ: " "

Hai người nhìn nhau nửa phút, đối phương nhịn không được mở miệng: "Ngươi có thể nói một câu à."

"Nói cái gì? À, tôi tên Trần Vũ, Thất Trung, đã nhường."

" Khí kình đẳng cấp là bao nhiêu sao không bạo phát ra?"

"Muốn đánh thì đánh nhanh một chút." Trần Vũ không kiên nhẫn: "Bộc không bộc phát kình khí thì có quan hệ gì với ngươi?"

Nghe vậy, đối phương giận dữ: "Ngươi người này làm sao không hiểu quy củ vậy? Song phương phải triển lộ ra thực lực trước, vạn nhất chênh lệch quá lớn, dẫn đến thương vong thì làm sao bây giờ?"

Chương 94: Vị tiểu ca ca này, rất lãng (4)
Chương 94: Vị tiểu ca ca này, rất lãng (4)

”” Trần Vũ chấn kinh.

Lần thi đấu vòng loại này thật sự là làm hắn mở rộng tầm mắt.

Nhớ hai năm trước, khi chị của hắn đi thi đại học, mỗi cái thí sinh vì tấn cấp, một cái so một cái hung ác, quần áo mất hết còn tiếp tục khỏa thân mà chiến đấu.

Làm sao chỉ có hai năm mà những này thí sinh này lại sợ như vậy rồi?

‘Có lẽ là thi đấu vòng loại nên một mực là quy củ này?’ Trần Vũ âm thầm cân nhắc.

Thật sự thì chính là như vậy, thi đấu vòng loại lại không cho phép người ngoài quan chiến, nên cũng có thể lý giải.

Dù sao loại “phương pháp” cách đấu này quả thực quá khó nhìn.

Song phương động bất động liền đầu hàng, người xem khẳng định gào to: “Fuck your mom, trả lại tiền đây!”

“Ai.”

Thở dài, Trần Vũ đành phải nhập gia tùy tục, vận chuyển khí toàn thể nội, bộc phát ra cấp 0.7 thực lực.

Nhưng mà lúc này, đối phương lại thu liễm khí kình, mặt không thay đổi nhấc tay nhận thua, quay người đi xuống lôi đài.

Trần Vũ mộng bức: “Ê? Ngươi đi làm gì? Hai ta không phải đều là cấp 0.7 sao? Làm sao không đánh rồi?”

Đối thủ nhãn thần u oán: “Bộc phát khí kình quá lâu, đã tiêu hao hết khí kình của ta rồi.”

Trần Vũ: “? ? ?”

“Ngươi quá giảo hoạt! Vậy mà lại chơi chiêu này để đánh bại ta.”

Trần Vũ: ” ta DKM.”

“Xin đừng nên nói tục.” Giám khảo trên lôi đài nhấn xuống máy tính bảng: “Bên thắng, Thất Trung, Trần Vũ. Thỉnh xuống lôi đài, chờ đợi trận tỷ thí cuối cùng.”

“Đậu xanh rau má cờ hó” đối thủ hùng hùng hổ hổ xuống lôi đài.

“* $%” Trần Vũ cũng hùng hùng hổ hổ đi xuống lôi đài.

Thi đấu vòng loại này nhanh kết thúc đi.

Hắn chịu đủ rồi.

Buổi sáng, 11:30.

Sân thể dục, trong phòng đại sảnh.

Mấy giờ khảo thí trôi qua.

Còn có tư cách tiếp tục lên lôi đài, nhân số không đủ một phần mười.

Thí sinh thất bại cũng không có rời đi mấy người, cơ hồ đều lựa chọn lưu lại hiện trường xem náo nhiệt.

Cơ hội xem chùa à!

Sau khi tốt nghiệp thì sẽ không còn nữa.

【 nhóm thứ sáu 】

【 lôi đài số 17: Thất Trung (Trần Vũ) giao đấu Nhất Trung (Liễu Thiến) 】

“Rốt cục đến cuối cùng một trận.”

Nhìn thấy trên màn hình lớn hiện lên tên của mình, Trần Vũ đứng lên, đi đến lôi đài số 17.

Khi di chuyển, hắn phát hiện là ngoài các thầy trò đang chen chúc,

thì hiện trường còn có nhiều ra không ít xã hội nhân sĩ.

Có chút là phóng viên, có chút là nhân viên viện khoa học của các trường đại học, thậm chí là nhân viên tuyển dụng khoa chính quy trường học cũng có.

Hiển nhiên, bọn họ là có kinh nghiệm.

Chờ sau khi đào thải những thí sinh "thật giả lẫn lộn" mới lên sân khấu khảo sát.

Đẩy ra từng đám người đang chen chúc, Trần Vũ đi đến lôi đài số 17. Phát hiện toà lôi đài này đã đầy người vây xem.

Trong đó còn có mười người cổ động viên là nam, hơn nữa còn mặc trang phục giống nhau?

Trần Vũ lui lại mấy bước, nhìn kỹ một chút số hiệu lôi đài, xác định là 17, lúc này mới leo lên lôi đài.

Trên lôi đài, đối thủ sớm đã chờ đã lâu.

Đúng là một cô gái thắt song đuôi ngựa mặc JK chế phục, khuôn mặt của gọi là đẹp đẽ.

"Là một vị đẹp mắt tiểu ca ca à!" Liễu Thiến nhìn thấy Trần Vũ, hai mắt tỏa sáng, đưa tay cởi bỏ dây buộc tóc.

"Bá "

Tóc dài như thác nước phóng khoáng rơi xuống, phối hợp với khuôn mặt tuyệt sắc của nàng, quả nhiên là đẹp kinh tâm động phách.

Trần Vũ cũng là nhìn ngây người.

Cô gái này còn đẹp hơn so với người con gái mà lần trước hắn gặp ở cục công an!

"Tiểu ca ca." Liễu Thiến mân mê sợi tóc, ôn nhu nói: "Người ta không phải rất biết đánh nhau, ngài thủ hạ lưu tình nha!"

“Tốt muội muội, nhất định nhất định.” Trần Vũ liên tục gật đầu, lập tức nhìn về phía giám khảo: “Bắt đầu chưa? Tôi đã không thể chờ đợi.”

Giám khảo: ” ”

“Cố lên! Cố lên! Nữ thần cố lên!”

“Thần Nữ xuất kích! Thần Nữ xuất kích!”

“Thần phục dưới váy của đại tiểu thư đi!”

Dưới lôi đài, một đội cổ động viên được hình thành với các thành phần liếm cẩu, đang hò hét điên cuồng trợ uy.

Không ít phóng viên cũng giơ lên máy ảnh, nhắm ống kính vào người con gái tuyệt sắc này.

Tiêu điểm của ống kính chủ yếu là tập trung ở dưới váy của cô gái này, là dưới váy đó, dưới váy, dưới váy.

“Khục.” Giám khảo hắng giọng một cái, đưa tay ra: “Song phương đều là trận đấu cuối cùng của vòng loại, bên thắng tấn cấp. Thời gian 15 phút, bắt đầu!”

Thoại âm rơi xuống.

Trần Vũ cùng Liễu Thiến đồng thời bạo phát khí kình.

Trần Vũ cấp 0,7.

Liễu Thiến cấp 0,8.

“ta cao hơn ngươi một chút xíu nha.” Liễu Thiến đáng yêu cau mũi lại: “Nhưng ta không biết đánh nhau, mong rằng thủ hạ lưu tình.”

Trần Vũ: “Tốt muội muội, ca ca biết rõ rồi mà.”

“Ngươi rất ngoan à, sau khi trận đấu này kết thúc, người ta có thể sẽ hẹn hò với ngươi nha!”

“Kia thật là tuyệt vời nha!”

Giám khảo không thể nhịn được nữa: “Hai người có thể hay không đừng anh anh em em.”

Chương 95: Hoan nghênh bước vào kì thi đại học chân chính (1) Chương 95: Hoan nghênh bước vào kì thi đại học chân chính (1)

Trần Vũ cùng muội tử trăm miệng một lời: “Được rồi mà.”

Mọi người dưới đài: ” ”

“Uống!”

Chỉ nghe muội tử kiều hống một tiếng, dưới sự trợ lực của khí kình, lao như một mũi tên phóng tới Trần Vũ.

Bay đến nửa đường, nàng nâng lên chân trái trắng nõn nà, đá một phát vào sọ não của Trần Vũ!

“Sưu!”

Tốc độ nhanh chóng, lực đạo mãnh liệt, đến tiếng rít cũng trở nên bén nhọn.

Trong mắt Trần Vũ hiện lên một vệt sáng: “Viền ren.”

Giám khảo: ” ”

“Đông!”

Chân trái rắn chắc bổ trúng Trần Vũ.

Nhưng mà lại không trúng vào sọ não của Trần Vũ.

Mà là nằm trong tay hắn.

“Cái gì? !” Con ngươi của cô gái đột nhiên co lại.

“Đi ngươi!” Trần Vũ bỗng nhiên đẩy một chưởng, em gái đang bay giữa không trung lập tức mất đi trọng tâm, lập tức ngã về phía sau.

Mà vị trí ngã lại là lồng ngực của Trần Vũ. Mà Trần Vũ, cũng mở ra một cái ôm ấm áp.

“Lẽ nào lại như vậy? !”

“Cái DKM nó!”

“Các ngươi ai có đem súng ”

Nhóm cổ động viên dưới đài của em gái này thình lình nổi giận, từng người râu tóc dựng ngược.

Mà người trong cuộc thì gương mặt ửng đỏ, trong lồng ngực như nai con đang nhảy loạn: ‘Vị tiểu ca ca này, rất lãng’

Lời trong lòng còn chưa dứt, nàng cảm giác được da đầu bị xiết chặt, đầu tóc liền bị Trần Vũ cầm lấy, giơ lên giữa không trung.

Muội tử: ” ”

“Loạn Phi Phong Chùy Pháp!”

Trần Vũ nắm chặt tóc dài của Liễu Thiến, cơ bắp phát lực, vung cánh tay lên!

“Hô!”

“Hô!”

“Hô!”

Tựa như vung tạ đồng dạng đem muội tử vung mạnh lên không trung điên cuồng xoay quanh.

Dưới đài người xem, bao quát đội cổ động viên, ánh mắt cũng theo muội tử “Xoay quanh” mà xoay quanh.

Ba vòng.

Năm vòng.

Mười vòng

“Nhanh sử dụng đầu chùy hỏa tiễn!”

Buông tay!

Muội tử lập tức liền giống như diều đứt dây, vẽ ra trên không trung nửa hình cung “thê mỹ”, sau đó ngã ra bên ngoài sân.

“Ba~ chít chít.”

Dùng đầu đập đất.

Máu mũi từ trong lỗ mũi chảy ra.

Giám khảo: ” ”

Thí sinh: ” ”

Phóng viên: ” ”

Chiêu sinh nhân viên: ” ”

Muội tử: ” ”

Tràng diện an tĩnh ba giây đồng hồ, Trần Vũ đi đến bên cạnh lôi đài, thử dò xét nói: “Muội muội tốt? Ngươi không sao chứ?”

Muội tử: ” lăn.”

Trần Vũ: “Được rồi. Vậy chúng ta khi nào thì đi hẹn hò vậy?”

Muội tử: ” Hẹn em gái ngươi.”

“Bên thắng, Thất Trung, Trần Vũ.”

Theo tuyên bố của giám khảo, những người vây xem lập tức lấy lại tinh thần.

“Nữ thần của ta a a! !”

“Ngươi thế nào?”

“Mau đánh 120!”

“Có bác sĩ không? Chỗ chúng tôi đang cần bác sĩ!”

” Nhanh uống chút nước nóng ”

Cả đám cổ động viên kinh hoảng tiến lên bao vây xung quanh Liễu Thiến.

Người quan tâm có, người nâng bi có, người an ủi cũng có, có người lại khóc rống lên, còn có mấy người tròng mắt bốc hỏa hận không thể xông lên lôi đài đạp cho Trần Vũ vài cái.

“Không phục thì lên solo nè.” Trần Vũ ngoắc ngoắc ngón tay với những người này.

“Không được khiêu khích người khác, cảnh cáo lần một.” Giám khảo ngăn ở trước mặt Trần Vũ: “Bạn học, cậu có thể rời khỏi. Chúc mừng cậu đã thành công tấn cấp. Một giờ chiều sẽ bắt đầu thi đấu lôi đài ở bên ngoài, nhớ kỹ chú ý thông báo trên màn hình lớn.”

“Cám ơn.”

Gật gật đầu, Trần Vũ quay người đi xuống lôi đài.

Sau đó liền bị vây quanh bởi một đám chiêu sinh.

“Chào cậu, tôi bên khoa y đại học Tây Nam, cậu có thời gian không, chúng ta nói chuyện chút được không?”

“Bạn học Trần Vũ, cậu có biết đại học Trường An không.”

“Kết bạn Wechat đi, chúng tôi sẽ tự mình liên hệ với cậu.”

“Có hứng thú đến Đông Sơn võ giáo của chúng tôi không?”

“Đây là danh thiếp của tôi, chúng ta có thể thương lượng một chút về phúc lợi và học bổng”

Liễu Thiến, là một thí sinh ưu tú với đẳng cấp khí kình đạt đến cấp 0.8, rất nhiều đại học cũng đang ngó chừng.

Mà Trần Vũ có thể nhẹ nhõm đánh bại Liễu Thiến, lập tức liền hấp

dẫn sự chú ý của những đại học này.

Nhân viên chiêu sinh của một trường nào đó, giống như đã xác định về giới tính của Trần Vũ, còn ghé vào bên tai hắn nhỏ giọng thì thầm: “Bạn học Trần Vũ, đến Băng Thành lý công của chúng tôi đi, tất cả học sinh đều là lão gia công tử, cơ tình tràn đầy, một nữ nhân cậu cũng sẽ không thấy được!”

Trần Vũ: “...”

Thoát khỏi sự dây dưa của những nhân sĩ chiêu sinh này, Trần Vũ trở lại khu vực của Thất Trung.

Chỉ thấy chủ nhiệm lớp 12A6 đang tiến hành thống kê: ” Ngoại trừ bạn học Trần Khải Tử thì lớp chúng ta còn có ai có thể tấn cấp sao?”

Tất cả học sinh đều im lặng.

“Khục.” Trần Vũ ho nhẹ một tiếng, đi lên trước: “Tôi ”

“Không thấy ta đang bận sao? !” Chủ nhiệm lớp quay đầu giận dữ mắng.

Trần Vũ: “... ”

Chủ nhiệm lớp: “Ngươi cái gì ngươi? Ngươi muốn làm gì?”

Trần Vũ: “Ta chúc ngài sống lâu trăm tuổi.”

Chủ nhiệm lớp: “Không cần thiết.”

Trừng Trần Vũ một chút, chủ nhiệm lớp tiếp tục nhìn xem các học sinh: “Còn có ai tấn cấp không? Không có sao? Vậy trong chúng ta ai được các trường đại học khoa chính quy lưu lại phương thức liên lạc?”

Chương 96: Hoan nghênh bước vào kì thi đại học chân chính (2) Chương 96: Hoan nghênh bước vào kì thi đại học chân chính (2)

“Em!”

“Em.”

“Em em em”

“Cô ơi em được chuyên khoa liên lạc”

Chủ nhiệm lớp ghi chép từng cái một, sau đó thở phào một hơi: “Vẫn được, sáu người khoa chính quy, mười tám người chuyên khoa. Cô kiêu ngạo vì các em. Vỗ tay!”

“Ba ba ba ”

“Lốp bốp ”

“Bụp bụp” đây là có người đang vỗ bụng.

“Tiếp theo, bạn học Trần Khải Tử, chúng ta nghiên cứu một chút chiến thuật thi đấu lôi đài ”

Bị bài xích bên ngoài Trần Vũ nhún nhún vai, quay người rời đi.

Nửa giờ sau.

Toàn bộ các trận đấu trong phòng đã kết thúc.

Nhân viên phụ trách thi đại học bắt đầu đuổi người. Vô luận là giáo viên, nhân viên nhà trường, chiêu sinh giả, phóng viên, thậm chí là quan viên, toàn bộ đều đuổi đi.

Chỉ có những thí sinh thu được tư cách thăng cấp, mới có thể lưu lại.

Tiếp theo đó, từng đội quân nhân chuyên nghiệp đi vào, trang bị đầy đủ súng ống canh gác tất cả các cửa ra vào, thông đạo, hành lang. Đối với việc an toàn của những thí sinh này, tiến hành toàn phương vị bảo hộ.

Từ thời khắc trở đi, những thí sinh này chính là nhóm người quan trọng nhất bên trong thành phố này.

Bọn họ là đại diện của những báu vật trân quý nhất mà nhân loại sản xuất được trong một năm.

“Tất cả thí sinh đã tấn cấp xin chú ý, hiện tại mọi người có mười phút thời gian tiến hành kiểm tra nước tiểu.”

“Lặp lại, tất cả thí sinh đã tấn cấp xin chú ý. Hiện tại mọi người chỉ có mười phút thời gian để kiểm tra nước tiểu ”

Loa phóng thanh vang lên.

Trần Vũ đứng lên đằng sau một bồn hoa, phát hiện đại sảnh vốn là chen chúc này đã trống rỗng.

Đại khái đánh giá một chút, thí sinh tấn cấp sẽ không vượt qua con số bốn trăm người.

“Vị bạn học này, cậu là tấn cấp sinh sao?” Vừa mới thò đầu ra, một đội quân nhân liền đi tới hỏi thăm.

“Vâng, tôi tên Trần Vũ.”

Quân nhân dẫn đầu lấy ra một cái máy tính bảng, ấn ấn mấy lần, gật gật đầu: “Bạn học Trần Vũ, mời ngài mau chóng đi kiểm tra nước tiểu.”

“Được rồi, bây giờ đi.”

Đi vào phòng vệ sinh, nhận được hộp nước tiểu, Trần Vũ vừa tháo bỏ thắt lưng, vừa đi vào trong.

“Lại đến phân đoạn mà ta rất ưa thích ”

Trần Vũ đi vào phòng vệ sinh, đến vị trung tâm của nơi dành để đi

tiểu, quần cởi một cái.

Trái 1: “Ngọa tào.”

Phải 1: “Mẹ nó.”

Trái 2: “Đis con mẹ ”

Phải 2: “Khá lắm”

Trái 3: “(O_o)? ?”

Phải 3: “(⊙o⊙) ”

Chương 97: Sân khấu này thuộc về các ngươi (1)

Trái 4: “Chàng trai sau lưng, cậu đi tiểu trước đi.”

Nam sau: “Vẫn là cậu đi trước đi ”

Cửa ra vào phòng vệ sinh, nữ sinh đeo kính bĩu môi: “Nhìn xem chút tiền đồ này của nam sinh các người. Chuyện này có cái gì mà so với sánh? Xem mất thứ như vậy làm gì?”

“Cút! Đây là nhà vệ sinh nam! Ngươi mẹ nó lại đang lạc đường hay sao? !”

...

【 nhận ghen ghét và bài xích: Tự tin +4; mị lực +6; vận khí +2; khí chất +4 】

【 nhận ghen ghét và bài xích: Tự tin +3; tinh thần +3; vận khí +1; khí chất +3 】

【 nhận ghen ghét cùng 】

Nghe thấy trong đầu không ngừng vang lên những âm thanh điện tử, Trần Vũ thỏa mãn mặc quần, cầm lấy hộp nước tiểu, cảm thán: “Thật vướng víu, đặt ở chỗ nào cũng không thoải mái.”

Đám người: “...”

【 nhận ghen ghét cùng bài xích: Tự tin +8; mị lực + 14; vận khí +5; khí chất +9 】

【 nhận ghen ghét cùng bài xích: Tự tin + 15; mị lực + 24; vận khí +10; khí chất + 16 】

Ra phòng vệ sinh.

Đi chưa được mấy bước, Trần Vũ kinh ngạc quay đầu, nhìn sáu vị sĩ binh phía sau: “Các ngươi đi theo ta làm gì?”

“Theo phân tích của chúng tôi, ngài có khả năng sẽ gặp được đánh lén, chúng tôi sẽ tạm thời đặc biệt bảo hộ ngài.”

Trần Vũ: “...”

Rất nhanh, tất cả thí sinh đều đã hoàn thành việc kiểm tra nước tiểu.

Dưới sự an bài của nhân viên công tác, tập hợp trong đại sảnh.

Sau đó, một vị đầu trọc đi lên bục giảng.

Dưới một vết sẹo dữ tợn là một đôi mắt lăng lệ, liếc nhìn toàn trường.

“Chào các bạn. Tôi là giám khảo của cuộc thi đại học lần này.” Giọng nói của hắn có chút khàn khàn: “Các cậu gọi tôi là giám khảo là được. Còn nửa tiếng nữa, thi đấu lôi đài ở bên ngoài sẽ bắt đầu. Hiện tại tôi sẽ nhắc lại một ít quy tắc của cuộc thi.”

Dứt lời, sau lưng đầu trọc liền một gã đeo kính tiến lên, cất cao giọng nói: “Thi đấu lôi đài ở ngoài chia làm ba trận, chế độ đào thải. Chỉ cần thất bại một trận, liền sẽ mất đi tư cách thi đấu chính thức. Nhưng mà ”

Tiếng nói hơi ngừng lại, gã đeo kính lộ ra mỉm cười: “Dù là chiến thắng cả ba trận, cũng không nhất định sẽ tấn cấp.”

Dưới đài, chúng thí sinh sắc mặt cũng cực kì nghiêm túc.

“Nguyên nhân thì chắc là mọi người cũng biết rõ. Nhân số quá

nhiều, không đánh được hết, chỉ có thể thông qua giám khảo cho điểm quyết định xem ai là người tấn cấp.”

“Cho nên, muốn tấn cấp, không chỉ phải thắng ba trận, còn phải thắng xinh đẹp. Thể hiện ra toàn bộ năng lực và thiên phú của mình.”

Gã đeo kính đẩy khung kính, phản xạ ra một luồng hàn quang: “Phải đánh với tâm thái là giết chết đối phương ”

Chương 97: Sân khấu này thuộc về các ngươi (1)

"..."

Hiện trường, trầm mặc như trước.

Mà trong đám người, Trần Vũ lại giật mình.

Thảo nào kỳ thi đại học trong trí nhớ của hắn lại hung tàn như vậy.

Thì ra còn có loại quy tắc này bên ngoài lôi đài.

Liền xem như "Người thắng", thì cơ hội thể hiện thực lực bản thân cũng chỉ có ba trận. Ai còn không liều mạng mà đánh?

Gã đeo kính giảng giải xong xuôi.

Đầu trọc nói tiếp: "Quy tắc chính là như vậy. Những thí sinh ở đây, chỉ có 12 người có thể tấn cấp. Ngày mai chính thức thi đấu với 20 tuyển thủ hạt giống."

Nói, hắn giơ cổ tay lên, mắt nhìn thời gian: "Còn có hai mươi phút, các vị có thể đi phòng ăn ăn một chút đồ ăn."

"Hoặc là "

"Nhân lúc có thời gian, viết một phong di chúc đi."

Chúng thí sinh: "..."

Đầu trọc nhếch miệng lên, mỉm cười bình thường lại có vẻ tàn nhẫn: "Các bạn nhỏ, hoan nghênh bước vào kỳ thi đại học chân chính."

...

Còn lại 15 phút là bắt đầu đi ra bên ngoài.

Trần Vũ một mình đi vào phòng ăn, tùy tiện lựa chọn nhiều loại hoa quả khô, ngồi ở một xó xỉnh nào đó cho hết thời gian.

Thí sinh ở trong nhà ăn rất ít, số lượng không nhiều hơn hai mươi mấy người.

Những người còn lại thì toàn bộ đều tập trung trong đại sảnh.

Thời khắc quyết định vận mệnh của đời người sắp đến, giống Trần Vũ dạng này không tim không phổi còn có thể ăn đồ vật, không nhiều.

Lúc này.

Có ba vị giám khảo không biết từ nơi nào xuất hiện, vây ở bên người Trần Vũ.

Cầm đầu là giám khảo nữ đi thẳng vào vấn đề: "Xin hỏi, cậu là Trần Vũ đồng học đúng không?"

Trần Vũ: "Tôi gọi Cương Môn Cư Trung."

"..."

Trên trán của nữ giám khảo đầy mồ hôi: "Chúng tôi biết rõ cậu là Trần Vũ."

Trần Vũ: "Biết rõ thì các người còn hỏi."

Nữ giám khảo: "..."

"Làm sao?" Trần Vũ ngẩng đầu, mắt nhìn ba người, giơ lên túi thực phẩm: "Các người cũng muốn ăn hạch đào sao?"

"Cám ơn, chúng tôi không ăn." Nữ giám khảo cự tuyệt: "Chúng tôi tới là muốn tìm cậu để thẩm tra đối chiếu một chút số liệu."

"Răng rắc."

Trần Vũ tách ra một trái hạch đào, ném phần nhân vào trong miệng, nhấm nuốt nói: "Được rồi."

"Xin hỏi cấp bậc khí kình bây giờ của cậu là bao nhiêu."

” Khoảng 0.7.”

“Chúng tôi có thể đo đạc một chút không?”

Trần Vũ không chút do dự vén quần áo lên, lộ ra cái bụng: “Sờ đi.”

Giám khảo: “...”

“Đừng có ngại, sờ đi.”

“Chúng tôi có dụng cụ chuyên nghiệp, ngài để quần áo xuống đi.” Nữ giám khảo có hơi xấu hổ, lập tức lấy ra một thiết bị giống như dụng cụ đo huyết áp, đặt ống nghe lên bụng Trần Vũ.

“Trần Vũ đồng học, mời cậu vận chuyển khí toàn.” Một vị khác giám khảo mở miệng.

Trần Vũ gật đầu, nhai hạch đào, bạo phát thể nội khí kình.

Đẳng cấp võ giả được biểu hiện trên màn hình thiết bị, nữ giám khảo thu hồi ống nghe, nghiêm túc nói: ” Trình độ khí kình vượt qua cấp 0.7, nhưng vì sao trên tư liệu của cậu chỉ biểu hiện là 0. 35?”

” Số liệu của Thất Trung hả?”

“Đúng thế.”

“À.” Trần Vũ quả quyết đâm đao: “Bọn họ ghi tầm bậy, lúc thì văn thì tôi căn bản là không có đi thi. Những trường học giống như thế này, các người liền nên phạt nặng một chút, tôi có thể làm chứng.”

“Chuyện xử phạt trước để sang một bên, sẽ có bộ ngành chuyên môn xử lý.” Nữ giám khảo rút ra một tấm khăn tay, lau mồ hôi: “Nhưng khi cậu học Nhị Trung, lần kiểm tra cuối cùng thì trình độ khí kình cũng không có đột phá 0. 4.”

“Tôi báo cáo, Nhị Trung cũng là khai báo tầm bậy. Các người xử phạt Nhị Trung với Thất Trung một lượt luôn đi.”

“...”

Nữ giám khảo trầm mặc hồi lâu: ” Bạn học Trần Vũ, mời ngươi nghiêm túc một chút. Số liệu kiểm tra của cậu ở Nhị Trung là có quay video.”

“A, vậy thì không sao.” Trần Vũ gật gật đầu: “Các người đi đi, phạt Thất Trung được rồi.”

“Được rồi, làm phiền cậu.”

“Không sao.”

” Chờ một chút!” Nữ giám khảo vừa muốn quay người, nhưng lại quay trở về: “chúng tôi tìm cậu không phải là vì xử phạt trường trung học nào cả! Muốn xử phạt thì cũng phải để những bộ môn chuyên phụ trách làm việc!”

Trần Vũ nhíu mày: “Vậy tôi tìm các người làm cái gì?”

Nữ giám khảo gào thét: “Là chúng tôi đi tìm cậu đó!”

Trong nhà ăn, tất cả mọi người nhìn về nơi này

Nữ giám khảo vội vàng che miệng, hạ giọng: “Bạn học Trần Vũ, mời ngài bình thường một chút.”

“Tốt à, các ngươi rốt cuộc muốn làm gì.” Trần Vũ lại ăn hạch đào.

“Chúng tôi chủ yếu là muốn hiểu rõ một chút, chỉ trong khoảng một tháng thời gian ngắn ngủi, một người chưa từng đạt đến cấp 0. 4 như cậu lại có thể đột phá đến cấp 0.7.”

“Đúng à.” Trần Vũ gật đầu: “Có vấn đề sao?”

“Loại này tốc độ tăng lên, cậu không cảm thấy quá nhanh sao?” Nữ giám khảo hỏi.

“Chị của tôi cho tôi ăn bốn ngàn viên Tăng Khí đan.” Trần Vũ giải thích.

Nữ giám khảo: “Toàn bộ thành phố Thanh Thành này cũng không có bốn ngàn viên.”

“À, đó chính là bốn viên, cũng không có chênh lệch bao nhiêu.”

Nữ giám khảo luôn cảm giác được mạch não mình, theo không được thí sinh ngồi trước mặt này.

Chương 98: Sân khấu này thuộc về các ngươi (2) Chương 98: Sân khấu này thuộc về các ngươi (2)

Trần Vũ buông tay: “Mà lại thiên phú của tôi cũng không tính rất kém cỏi, chỉ là không có đàng hoàng tu luyện mà thôi. Trong một tháng, thăng lên 0. 3, 0. 4 cũng không có gì là lớn.”

Ba vị giám khảo liếc mắt nhìn nhau: “Có thể chúng tôi cảm thấy, loại tiến bộ này vẫn là quá nhanh. Còn có giải thích nào khác sao?”

‘Nếu không phải sợ hù đến các ngươi, lão tử đã sớm đột phá cấp 1 ‘

Oán thầm một câu, Trần Vũ tiếp tục ăn hạch đào, một bộ lợn chết không sợ nước sôi, lẫm lẫm liệt liệt nói: “Không có giải thích nào khác. Có thể ta trời sinh chính là một thiên tài đi.”

Nữ giám khảo nhíu mày, đứng tại chỗ trầm ngâm một lát.

Nàng thật sự không muốn giao lưu với Trần Vũ, cuối cùng thở dài: “Vậy được rồi, bây giờ chúng tôi sẽ đi đổi mới số liệu của cậu. Vì phòng ngừa cậu có thể sử dụng những hàng cấm đặc thù, tổn hại đến lợi ích của những thí sinh khác, mời cậu đi theo chúng tôi để chúng tôi đặc biệt kiểm tra máu và nước tiểu của cậu. Hàng mẫu sẽ được đưa đến Kinh Thành để kiểm trắc.”

“Kiểm tra nước tiểu?” Trần Vũ lập tức đứng dậy: “nếu ngươi muốn nói chuyện này, ta cũng không có mệt à!”

Năm phút sau.

Trần Vũ hoàn thành việc kiểm tra máu và nước tiểu, rời khỏi phòng vệ sinh.

Chỉ để lại hai vị nam giám khảo đang “hoài nghi nhân sinh” .

Trở lại phòng đại sảnh, mấy trăm tên thí sinh tấn cấp đã tập trung đầy đủ. Dưới sự dẫn đầu của giám khảo đầu trọc, đi ra ngoài cửa.

Trần Vũ bất động thanh sắc lẫn vào trong đội, quan sát một chút, thấy được không ít gương mặt quen thuộc ở Nhị Trung.

Đều là những học bá mà hắn từng ngưỡng mộ.

Trong đó, còn có nữ lớp trưởng lúc trước của hắn.

“Dừng lại.”

Đi đến trước cánh cổng kim loại, giám khảo dừng bước, nâng cổ tay nhìn thời gian: “Còn lại hai phút. Chưa tới thời gian, không thể đi ra ngoài.”

Tất cả thí sinh đều là tinh thần khẩn trương.

“Một phút.”

“Ba mươi giây.”

“Mười giây ”

Ngoại trừ giám khảo báo giờ, hiện trường yên tĩnh im lặng.

“Hô.” Trần Vũ không hiểu sao lại cảm thấy khẩn trương, hít sâu, điều chỉnh cảm xúc.

“Năm giây.”

“Ba.”

“Hai ”

“Một.”

Thả tay xuống, giám khảo đầu trọc từ từ đẩy cánh cổng kim loại ra.

“KÍTTT… Dát ”

Nương theo tiếng kim loại ma sát chói tai, từng tia nắng chói chang chiếu vào, làm cho các thí sinh tự giác híp mắt lại.

“Cạc cạc cạc ”

Khe hở cửa lớn càng đẩy càng lớn.

Ngoại trừ càng nhiều tia sáng, còn có tiếng hoan hô điếc tai nhức óc.

Đó là âm thanh của mấy vạn người khàn giọng đồng thời hô lên.

Ấm áp, mà mạnh mẽ.

Càng làm cho người ta rung động hơn việc phóng một viên hỏa pháo lạnh như băng.

“KÍTTT… Dát —— đông!”

Cánh cổng kim loại đã được mở ra hoàn toàn.

Tất cả thí sinh đều thấy được biển người bên ngoài đang sôi trào.

Những người đang vung vẩy lá cờ.

Có người đang tạo nên những làn sóng.

Thêm những sóng âm thanh phả vào mặt

Khó có thể miêu tả thành lời, nhưng nó lại thật sự tồn tại, chỉ có thể biểu đạt được tình cảm và ý chí đối với đồng loại của mình.

“Nhân loại a ”

Cảm xúc của Trần Vũ bành trướng, bỗng nhiên đối với văn minh hai chữ lý giải càng sâu.

Giám khảo quay về, giang hai cánh tay: “Đi thôi, sân khấu này là của các ngươi.”

“Phanh phanh phanh phanh!”

“Đông!”

“Đông!”

Tính ra có hàng trăm viên pháo hoa xông thẳng lên bầu trời xanh thẳm, nổ tung như từng đóa hoa lộng lẫy.

Xen lẫn trong tiếng pháo hoa là các tiếng hoan hô, tiếng hò hét, tiếng thét chói tai. Các thí sinh nối đuôi nhau mà ra, từ trong phòng "nhỏ hẹp" bơi ra một thế giới "rộng lớn" hơn.

Thính phòng khu A hàng hai.

Trần Tư Văn vốn là rất khẩn trương, nhưng khi thấy được bóng dáng của Trần Vũ, mũi chua chua, nước mắt lập tức cuồn cuộn mà rơi xuống: "Mẹ, là Trần Vũ. Là tiểu Vũ a! Mẹ! Em ấy tấn cấp rồi, tấn cấp rồi!"

Trần mẫu tự nhiên cũng nhìn thấy, hai tay run đến không nắm được góc áo của mình, chỉ là hung hăng gật đầu, gật đầu, lại gật đầu…

Ở hàng trước của các nàng.

Kỳ tỷ thì đang bắt chéo chân, ngồi tựa lưng trên ghế, ưu nhã đốt điếu thuốc, hút nhẹ…

"Hô…"

Một đoàn khói bay lên…

…

"Cố lên!"

"Đông đông đông!"

"Cố lên!"

"Đông đông đông!"

"Cố lên!"

"Thùng thùng…"

Những tiếng trống vang lên chung một nhịp điệu, cùng với tiếng hô của hơn sáu vạn người xem ở hiện trường, tạo nên thanh thế rung chuyển trời đất.

Trong trí nhớ của Trần Vũ, hai năm trước khi Trần Tư Văn thi tốt

nghiệp trung học, hắn cũng đi qua hiện trường.

Nhưng chỉ có lấy thị giác của một cái thí sinh mới có thể cảm nhận được những "làn sóng" cuồn cuộn mà đến từ bốn phương tám hướng.

Đưa tay móc móc lỗ tai, Trần Vũ bước ra đại môn, đầu tiên là nhìn về phía thính phòng khu A.

Chỉ thấy Trần Tư Văn đang dùng sức vẫy tay với hắn, lớp trang điểm trên mặt đều đang bị nước mắt rửa trôi.

Trần Vũ nhếch miệng, vừa định đưa tay đáp lại, lại đột nhiên nhìn thấy Kỳ tỷ đang ngồi ở phía trước Trần Tư Văn.

Chương 99: Một kích, rung động toàn trường (1) Chương 99: Một kích, rung động toàn trường (1)

“Ngọa tào? làm sao các nàng lại ngồi cùng với nhau được vậy?”

“Ha ha…”

Trần Vũ phảng phất nghe được tiếng Kỳ tỷ đang cười lạnh…

Cũng nhìn thấy đối phương chậm rãi dựng thẳng ngón giữa…

“e mm mm… toang con mẹ nó rồi.”

…

Sân thể dục to lớn bên ngoài, đã được đặt sẵn sáu cái lôi đài.

Lôi đài lớn nằm giữa.

Xung quanh là những lôi đài nhỏ hơn.

Lôi đài lớn chỉ khi thi đấu chính thức vào ngày mùng 8 tháng 7 mới có thể sử dụng.

Lôi đài thi đấu của ngày hôm này chỉ là năm võ đài nhỏ xung quanh mà thôi.

Mỗi lần sẽ có năm tổ đồng thời giao đấu, thời gian là mười lăm phút.

Tiết tấu nhanh không nói, từng người xem ở các khu vực khác nhau cũng có thể nhìn đã con mắt.

Đáng nhắc tới chính là, vì để tránh cho các thí sinh có thương vong quá lớn, hệ thống sẽ ưu tiên ghép các thí sinh cùng đối chiến với nhau…

Một giờ mười phút trưa.

Thị trưởng, cục trưởng của các bộ môn cũng nhao nhao ra trận, ngồi trên ghế khách quý.

Một giờ mười lăm phút trưa.

Giám khảo chấm điểm được điều từ khắp nơi trên cả nước ra trận.

Buổi trưa một giờ hai mươi phút…

“Lôi đài thi đấu sắp bắt đầu.”

“Lôi đài thi đấu sắp bắt đầu.”

“Xin mời tất cả thí sinh tiến về khu chuẩn bị!”

“Lặp lại, xin mời tất cả thí sinh tiến về khu chuẩn bị…”

Loa phóng thanh vang vọng khắp sân thể dục.

Tất cả những thí sinh tấn cấp lập tức chạy về phía khu chuẩn bị của riêng mình.

Khu chuẩn bị là nơi mà các thí sinh chờ đợi để đến lượt ra sân của mình.

Ngoại trừ lãnh đạo trường học , nhân viên mát xa, nhân viên y tế, giáo viên cũng không được phép tiến vào.

So với tình cảnh chen chúc của Nhất Trung, Nhị Trung, Tam Trung.

Thất Trung khu chuẩn bị của Trần Vũ lại vắng vắng vẻ vẻ.

Đếm đi đếm lại thì cũng chỉ thấy có hơn mười người học sinh đang ở nơi này…

“Đều tới đủ hết rồi sao?” Hiệu trưởng Thất Trung quơ quơ một phần danh sách, biểu lộ nghiêm túc hạ lệnh: “Nhanh chóng xoa bóp, nới lỏng gân cốt cho các học sinh.”

Dứt lời, các kỹ sư liền cùng nhau tiến lên, cưỡng chế các thí sinh tấn cấp ngồi trên ghế, bắt đầu nhào nặn, mát xa.

“Các bạn học, quy tắc của thi đấu lôi đài là sẽ ưu tiên ghép đôi các

học sinh cùng trường.” Hiệu trưởng nắm chặt danh sách,

Ngữ tốc nhanh chóng: “Thực lực chính mình tới đâu thì phải tự biết, một khi thực lực song phương chênh lệch quá lớn, yếu hơn một phương phải lập tức nhận thua, tránh cho những thương vong không đáng có.”

“Thế nhưng là…” Một vị thí sinh do dự nói: “Giám khảo nói, nếu như không thể hiện ra thực lực, coi như thắng ba trận, cũng không nhất định sẽ tấn cấp.”

“Ba!”

Hiệu trưởng cuộn danh sách thành ống, trực tiếp đập vào trên đầu vị thí sinh kia: “Ngươi có ngốc hay không? Cái gì gọi là sẽ không nhất định tấn cấp?”

Bị đánh thí sinh: “Hả?”

“Chúng ta căn bản là không tấn cấp được!” Hiệu trưởng vung tay lên, uy phong lẫm liệt nói: “Ta làm hiệu trưởng của trường Thất Trung nhiều năm như vậy rồi, liền chưa thấy một học sinh nào có thể tấn cấp!”

Đám người: “...”

“Dó là những kinh nghiệm của ta. Hơn mấy trăm người, chỉ 12 người tấn cấp, các ngươi lấy cái gì để tấn cáp? Dựa vào ánh mắt hiền lành sao?”

Đám người: “...”

“Đừng nghĩ nhiều như vậy làm gì, có thể thắng một trận là một trận, tránh cho những tổn thương không đáng mới là vương đạo!” Hiệu trưởng hạ tử mệnh lệnh, lập tức mở ra danh sách: ” Hiện tại ta bắt đầu điểm danh, để xem còn có ai không tới. **.”

“Đến!”

“*.”

“Đến.”

“Trần Khải Tử.”

“Đến rồi đây.”

“* ”

“Ở đây…”

Điểm danh xong, hiệu trưởng thở phào: “Hết thảy mười hai người, đều đến, không có lạc đội. Mọi người nhớ kỹ, tranh tài xong, không muốn đi loạn, trước tiên trở về an bài chiến thuật!”

“Minh bạch.” ×13

“Hiện tại nên nghỉ ngơi một chút, giữ gìn thể lực , chờ đợi tranh tài.”

“Minh bạch.” ×13

Gật gật đầu, hiệu trưởng thu hồi danh sách, quay người tìm cái ghế muốn ngồi một chút, lại phát hiện tất cả ghế đều bị chiếm: “Hả? Không có ghế để ta ngồi sao?”

“Hiệu trưởng, không có.” Bên cạnh thầy chủ nhiệm ôm qua một thùng nước khoáng, đặt dưới đất: “Nếu không ngài ngồi chỗ này đi?”

Trên sàn thi đấu kỳ thi đại học, thiên lão đại, địa lão nhị, thí sinh lão tam.

Liền coi như là hiệu trưởng, cũng không có ý tứ đi chiếm chỗ với các thí sinh.

“Không đúng?” Hiệu trưởng nhíu mày: “Không phải là sắp xếp hết rồi sao? Mười hai học sinh tấn cấp, chúng ta mượn 13 cái ghế, sao có thể không có ghế để ta ngồi được?”

Thầy chủ nhiệm quay người nhìn lướt qua, gãi gãi đầu: “Đều đủ hết rồi à…”

“Không thích hợp.”

Hiệu trưởng đi đến ngoài cùng bên trái, duỗi ngón tay mập mạp, đếm từng người từng người: “Một, hai, ba, bốn… Mười một, mười hai, mười ba. Hả? Mười ba người? !”

Lãnh đạo Thất Trung cũng kinh ngạc.

“Mười ba người?”

“Không phải mười hai sao?”

“Tại sao lại là mười ba người…”

Hiệu trưởng luống cuống tay chân lấy danh sách ra, lần lượt điểm danh: “**!”

Chương 100: Một kích, rung động toàn trường (2) Chương 100: Một kích, rung động toàn trường (2)

“Đến!”

“*!”

“Đến!”

“Trần Khải Tử.”

“Có!”

“*…”

Từ trên xuống dưới, toàn bộ điểm xong, hiệu trưởng mộng bức: “Đúng mà, có mười hai người thôi?”

Thầy chủ nhiệm mờ mịt: “Liền. . . Chính là hai à? Tại sao lại có thể là ba được…”

“… Đến, tất cả đồng học, gọi đến tên thì đứng lên.” Hiệu trưởng giơ danh sách, một lần nữa niệm: “**!”

“Đến.” Một thí sinh nam đứng lên.

“*!”

“Đến ngay đây.” Một vị nữ thí sinh đứng lên.

“Trần Khải Tử.”

“Đến.” Trần Khải Tử đứng lên.

“*.”

“Đến…”

Từng người từng người học sinh đứng lên.

Khi đọc hết toàn bộ mười hai người trong danh sách, trong mười ba chỗ ngồi, chỉ còn lại một người còn nằm trên ghế, hưởng thụ thủ pháp xoa bóp chuyên nghiệp của kỹ sư.

"..."

Ánh mắt mọi người đều nhìn chằm chằm về phía người kia...

Trần Vũ: "..."

Đám người: "..."

Trần Khải tử: "? ! !"

"Ồ..." Trần Vũ trấn định chắp tay, vẻ mặt thành thật mở miệng: "Các vị, các ngươi đối với việc phát hành Cyberpunk 2077 nhận không ít comment chê trách của cư dân mạng có ý kiến gì không."

Đám người: "..."

...

"Ta không biết 2077 là cái gì."

Thất Trung hiệu trưởng nghiêm túc nói: "Ta chỉ muốn biết là cậu từ đâu mà tới."

Trần Vũ: "Em từ Nhị Trung tới."

Hiệu trưởng: "Vậy sao cậu còn chưa cút về Nhị Trung đi? Đến khu chuẩn bị của Thất Trung chúng tôi làm gì."

"Hiệu trưởng." Một bên Trần Khải Tử tiến đến bên cạnh hiệu trưởng Thất Trung, mở miệng: "Cậu ta là học sinh chuyển trường từ Nhị Trung tới đây, chung lớp với em."

" Học sinh chuyển trường?" Hiệu trưởng sững sờ: "Hắn tấn cấp được sao?"

Trần Khải Tử bật cười: "Một học sinh bị Nhị Trung đào thải thì làm sao có thể tấn cấp"

Trần Vũ: "Ta tấn cấp."

Trần Khải Tử: "..."

Trần Vũ chỉ về phía đài chủ tịch cách đó không xa: "Không tin thì hỏi giám khảo đi."

"Này" hiệu trưởng cúi đầu, nhìn một chút danh sách trong tay: "Nhưng tại sao trên danh sách lại không có tên của cậu? Cậu không có nói cho chủ nhiệm lớp của mình sao?"

"Em nói rồi mà. Không chỉ nói thôi đâu, em còn chúc nàng sống lâu trăm tuổi nữa."

"Vậy thì tại sao nàng lại không báo tên của cậu lên danh sách?"

"Cái này thì em cũng không biết." Trần Vũ buông tay: "Em chỉ là một học sinh chuyển trường, chủ nhiệm lớp một mực không hoan nghênh em. Khi ngồi xe bus, còn đuổi em lên ngồi trên mui xe nữa. Thỉnh thoảng còn dùng lời nói để công kích em, thường xuyên oán giận để em không nói được câu nào cả."

Trần Khải Tử: "..."

"Hồ nháo!" Hiệu trưởng giận dữ: "Làm loạn! Học sinh chuyển trường thì thế nào? Học sinh chuyển trường thì phải bị kỳ thị sao? Quá không ra gì!"

"Hiệu trưởng ngài đừng nổi giận." Trần Vũ khuyên nhủ: " Chủ nhiệm lớp ngoại trừ không thích em, công kích em, kỳ thị em, vẫn là đối xử với em rất tốt."

Trần Khải Tử: "..."

Thầy chủ nhiệm: "..."

Áp chế lửa giận, hiệu trưởng Thất Trung bực bội nói: "Lão Lưu, sau khi thi đại học kết thúc, để cho chủ nhiệm lớp hắn đến phòng làm việc của ta một chuyến."

"Vâng Vâng." Thầy chủ nhiệm liên tục gật đầu.

"Nếu cậu cũng là tấn cấp sinh, vậy thì vào chỗ ngồi xuống đi. Ta đứng được rồi." Hiệu trưởng vỗ vỗ bả vai Trần Vũ, rồi vung tay

lên: “Tất cả ngồi xuống, tiếp tục nghỉ ngơi, giữ gìn thể năng.”

Thời gian chầm chậm trôi qua.

Dưới sự mong chờ của hơn sáu vạn người ở hiện trường, cuộc thi đấu rốt cục bắt đầu.

Màn hình lớn hiện ra danh sách đối chiến của nhóm đầu tiên.

Trên ghế Trần Vũ mở ra một khe nhỏ trên đôi mắt, nhìn thấy không có tên mình trên màn hình liền nhắm mắt lại, hưởng thụ nhân sĩ chuyên ngành xoa bóp.

Tiếp đó, chưa trải qua mấy phút, không khí ở hiện trường bỗng nhiên nhiệt liệt hẳn lên.

Năm nhóm tuyển thủ đã bắt đầu đánh.

Bởi vì trên mỗi sàn đấu đều có lắp đặt loa phóng thanh, các thí sinh quyền quyền vào thịt, tiếng vang của khí kình, cũng không bị tiếng hoan hô của người xem ở hiện trường che giấu.

Trần Vũ ngồi dậy, mở hai mắt quan sát một hồi.

Phát hiện trên mỗi thí sinh lên lôi đài đều toàn lực ứng phó, chiêu chiêu muốn mạng của đối phương. Cường độ đối kháng không biết tăng lên bao nhiêu đẳng cấp khi so sánh với vòng loại.

Đây mới thi đại học trong trí nhớ của hắn.

“Cố lên!”

“Đông đông đông!”

“Cố lên!”

“Đông đông đông ”

Bên trong thính phòng, tiếp tục truyền đến những tiếng trống dữ dội.

Adrenalin của các thí sinh tăng vọt, bắt đầu đẩy nhanh tốc độ chiến đấu.

Không bao lâu, thắng bại trên năm lôi đài cũng đã được phân định.

Trong đó, một người bại trận ở lôi đài số 3 bị thương nghiêm trọng, đã được các nhân viên y tế nâng lên, đưa vào cứu giúp.

“Hoa lạp lạp lạp ”

Hiện trường lập tức vang lên những tiếng vỗ tay như sấm, kéo dài không thôi.

Khi bốn nhân viên y tế mang người bị thương đi ngang qua khu chuẩn bị của Thất Trung, thầy chủ nhiệm cũng có chút nhiệt huyết sôi trào, biểu lộ cảm xúc: “Vết sẹo đẹp nhất của một thằng đàn ông chính là vết sẹo sau khi bị trọng thương.”

Trần Vũ nghi ngờ: “Vết sẹo đẹp nhất của một thằng đàn ông không phải là vết sẹo sau khi đã cắt bao quy đầu sao?”

Chương 101: Một kích, rung động toàn trường (3) Chương 101: Một kích, rung động toàn trường (3)

Bước chân của một nhân viên y tế bỗng nhiên lảo đảo một chút, trực tiếp ngã trên mặt đất. Làm cho thí sinh đang bị thương văng xa hơn hai mét.

Thầy chủ nhiệm: "..."

Hiệu trưởng: "..."

Mọi người tại đây: "..."

"Phốc." Người bị thương thì phun ra một ngụm máu

"Ngươi ngươi không nên nói bậy nói bạ!" Nhân viên ngã sấp xuống vội vàng bò dậy, hằm hằm nhìn Trần Vũ một chút, sau đó nâng thí sinh thụ thương trở lại cáng cứu thương: "Sao rồi? Không bị gì chứ?"

Thí sinh thụ thương che ngực giãy dụa: "Đau đau "

"Lập tức liền gây tê cho cậu, giải phẫu ngay lập tức."

"Vậy vậy" thí sinh đưa tay: "Vậy thì thuận tiện cắt dùm tôi bao quy đầu luôn đi "

Đám người: "..."

Kết thúc chiến đấu của nhóm đầu tiên.

Các nhân viên lên đài thanh lý vết tích.

Trên màn hình lớn cũng hiện lên danh sách nhóm thí sinh thứ hai ra sân.

【 lôi đài thi đấu vòng một nhóm thứ hai: 】

【 lôi đài số 1: Tam Trung (*) giao đấu Tam Trung 】

【 lôi đài số 2: Cửu Trung giao đấu Cửu Trung 】

【 lôi đài số 3: Nhất Trung (*) giao đấu Lục Trung (*) 】

【 lôi đài số 4: Thất Trung (Trần Khải Tử) giao đấu Thất Trung (Trần Vũ) 】

【 lôi đài số 5: Nhất Trung giao đấu Nhất Trung (*) 】

“Đến lượt chúng ta.”

Nhìn thấy danh tự trên màn hình lớn, tinh thần hiệu trưởng run lên, quay đầu nhìn về phía hai người Trần Vũ và Trần Khải Tử: “Hai cậu đều đứng lên đi.”

Hai người đứng dậy, theo bản năng nhìn nhau một chút.

Trần Khải Tử khẽ nhíu mày.

Lấy địa vị của hắn ở Thất Trung, nên là cho tới bây giờ cũng chưa liếc qua Trần Vũ một nào lần cả.

Trong lòng cậu ta thì Trần Vũ chỉ là một kẻ ở tầng chót của xã hội. Hai người ở hai thế giới khác nhau.

Nhưng mà không nghĩ tới, cái tên “tầng chót của xã hội” này cũng có thể tấn cấp, còn có tư cách giao thủ với hắn.

“Cái thế giới này càng ngày càng thần kỳ.” Trần Khải Tử bĩu môi, cởi áo khoác, lộ ra một thân cơ bắp.

Hắn ta cũng không là học sinh bình thường mà là truyền nhân của võ thuật thế gia.

Nếu như thi văn mà không phải sắp xếp theo đẳng cấp khí kình thì hắn có lòng tin có thể vào đến top hai mươi của thành phố Thanh Thành, trở thành tuyển thủ hạt giống.

‘Liền để cho thằng ngốc kia * hiệu trưởng kiến thức một chút, ta là làm thế nào để vào vòng thi đấu chính thức ‘

Nghĩ đến tận đây, Trần Khải Tử cất bước đi về hướng lôi đài.

“Chờ một chút!” Thất Trung hiệu trưởng ngăn hắn ta lại: “Tôi còn không có an bài chiến thuật mà.”

“Chiến thuật gì?” Trần Khải Tử dừng lại, liếc nhìn Trần Vũ một chút: “Đánh với hắn còn phải dùng chiến thuật sao?”

Trần Vũ: “...”

“Cậu đã quên tôi nói những gì rồi sao?” Hiệu trưởng khoa tay múa chân: “Khi thực lực song phương chênh lệch quá lớn, liền phải nhận thua. Để tránh cho một phương thụ thương, cũng có thể giữ lại thể lực cho đối phương.”

Nói xong, hiệu trưởng hỏi Trần Khải Tử: “Đẳng cấp khí kình của cậu là bao nhiêu?”

Trần Khải Tử trả lời: “0.9.”

“Cậu thì sao?” Hiệu trưởng quay đầu lại hỏi.

Trần Vũ trả lời: “0.7.”

“Người yếu hơn nhận thua, hiểu chưa?” Hiệu trưởng lần nữa vỗ vỗ bả vai Trần Vũ.

“Hiểu rồi. Người yếu hơn thì nhận thua, rất hợp lý, chiến thuật an bài cực kỳ tốt.” Trần Vũ gật đầu, cũng đối Trần Khải Tử cười cười.

“Tùy tiện đi.” Trần Khải Tử tiếp tục cất bước, rời khỏi khu chuẩn bị, đi đến lôi đài số 4.

“Vậy tôi cũng đi.” Hoạt động khớp nối một chút, Trần Vũ cũng đi theo lên trên lôi đài.

“Còn nữa! Đừng có nhận thua ngay từ đầu!” Hiệu trưởng hô to: “Kéo một chút thời gian , chờ người khác đánh tới một nửa, không có quá nhiều người xem chú ý rồi mới nhận thua.”

“Biết rõ.” Trần Vũ phất phất tay: “Thầy hoàn toàn có thể tin tưởng ở em.”

“OHOHOHOHOH ”

“Soái ca nhìn em nè!”

“Đi đi đi đi ”

“Cố lên!”

Giữa những tiếng hoan hô huyên náo, Trần Vũ và Trần Khải Tử đi lên lôi đài số 4, mỗi người một góc.

Mặc dù chỉ có thể hấp dẫn một số người xem ở gần lôi đài số bốn, nhưng mà những tiếng ồn ào huyên nào vẫn là làm cho Trần Vũ có ảo giác là mình đã trở thành trung tâm của thế giới.

“Rốt cục đi ra bên ngoài ”

Hít sâu, Trần Vũ áp chế sự kích động, đưa tay vẫy vẫy về phía khán đài.

“Oanh!”

Hơn vạn người xem xung quanh lôi đài số 4 tạo ra thanh thế to lớn hơn, cũng đáp lại với tiếng trống, tiếng vỗ tay, tiếng hò hét càng nhiệt liệt.

Trần Vũ quay người, lại vẫy vẫy tay với khu A.

Khu A thờ ơ.

Bởi vì người xem khu A đang quan chiến lôi đài số 1.

Đương nhiên, ngoại trừ ba người Trần mẫu, Trần Tư Văn, và Kỳ tỷ.

“Úc —— ”

Trần Tư Văn khép hai tay ở bên miệng, hướng lôi đài số 4 lớn tiếng la: “Cố lên nha!”

Nhưng mà thanh âm không truyền được bao xa liền bị bao phủ bởi đông đảo tiếng ồn khác.

“Mẹ, tiểu Vũ vẫy tay với chúng ta đó!”

“Thấy được.” Trần mẫu lấy điện thoại ra, ngắm lôi đài số 4 quay phim.

“Nhưng mà rất kỳ lạ.” Trần Tư Văn lớn tiếng hô bên tai Trần mẫu: “Tại sao Trần Vũ lại đại diện cho trường Thất Trung nhỉ? Ngay từ đầu thì con còn tưởng rằng là trùng tên nữa, không nghĩ lại thật sự là em ấy.”

Chương 102: Một kích, rung động toàn trường (4) Chương 102: Một kích, rung động toàn trường (4)

“Có thể là hệ thống bị lỗi gì đó?”

“Chắc là vậy”

Kỳ tỷ đang ngồi trước hai người, ngậm lấy điếu thuốc, như đang suy nghĩ điều gì đó.

“Hai vị, tôi là giám khảo của trận thi đấu này.”

Giám khảo đứng giữa lôi đài số 4 đẩy kính râm: “Giao đấu bắt đầu sau một phút, nếu có chuyện quan trọng gì, bây giờ các cậu có thể xin hoãn lại 3 phút thời gian. Muốn xin không?”

“Không cần.” Trần Vũ lắc đầu.

Trần Khải Tử thì một mặt lãnh khốc, liền trả lời đều chẳng muốn mở miệng.

“Vậy được rồi.”

Gật gật đầu, giám khảo chắp tay trước ngực vang lên “Ba～” một tiếng: “Trước khi bắt đầu thi đấu, thông lệ chúc phúc. Võ pháp —— cường hóa!”

Khí kình sôi trào, hai luồng ánh sáng màu trắng bay ra từ bên trong cơ thể giám khảo, chiếu vào Trần Vũ và Trần Khải Tử.

“Bà mẹ nó?”

Trần Vũ giật mình, lập tức triệt thoái về phía sau muốn né tránh. Nhưng tốc độ của ánh sáng cực nhanh, còn có thể truy tung, gọn gàng mà linh hoạt bọc hắn lại.

【 nhận chúc phúc tăng thêm: Tạm thời sức chịu đựng: 15%; tạm thời nhanh nhẹn:20%; tạm thời thể chất: 13%; tạm thời lực phản

ứng: 14%; tạm thời khỏe mạnh: 12%; tạm thời ý chí: 15%; tạm thời thay cũ đổi mới: 22%; tạm thời adrenalin bài tiết hiệu suất:20%; tạm thời tế bào hoạt tính: 25%; tạm thời sinh mệnh lực:20%; tạm thời cơn sốc tỉ lệ + 24%; tạm thời xương cốt cứng rắn: 27%; tạm thời khí huyết hạn mức cao nhất:39% 】

“Phốc ”

Trần Vũ trực tiếp phun ra một ngụm tiên huyết, vẩy trên lôi đài.

Giám khảo giật mình, vội vàng chạy tới đỡ: “Bạn học, cậu không có sao chứ?”

Trần Vũ: “...”

“Cậu là bị thương khi thi đấu vòng loại sao?”

“...”

Trần Vũ đối mặt với giám khảo, lễ phép nói: “Ta con bà nó là vừa mới bị thương.”

“Có nặng lắm không? Vậy có muốn tiếp tục trận tranh tài này không?”

Lau khô vết máu ở miệng, Trần Vũ khoát tay: “tôi không sao, cám ơn quan tâm.”

Giám khảo nhẹ nhàng thở ra: “Đây là việc mà tôi phải làm.”

“Ông tránh ra đi, tôi phải bắt đầu trận đấu rồi.”

“Được.” Giám khảo một lần nữa trở về giữa lôi đài: “Nếu như thân thể khó chịu, mời cậu lập tức kết thúc tranh tài.”

Người xem xung quanh lôi đài nhìn thấy Trần Vũ bị thương nghiêm trọng như vậy còn muốn kiên trì dự thi, lại lần nữa bộc phát ra tiếng gầm gú “kinh khủng”.

“Cố lên!”

“Chàng trai! Tốt lắm!”

” Người Thanh Thành không có kẻ hèn nhát!”

“Cố lên cố lên cố lên ”

“Hú ú ú ú ú”

【 nhận cổ vũ: Tạm thời adrenalin:3%; tạm thời lực lượng:3%; tạm thời ý chí:2% 】

【 nhận cổ vũ: Tạm thời tinh thần:4%; tạm thời khí chất:3%; tự tin: 12; mị lực:6; may mắn:1 】

Trần Vũ: ” Ta Dis con mẹ nó”

Trần Khải Tử ở đối diện nhìn thấy trong thính phòng có rất nhiều người đang cổ vũ, mặt không biểu tình: “Cái thằng thích làm màu.”

Giám khảo mắt nhìn đồng hồ: “Đếm ngược năm giây. Ba, hai, một ”

“Bắt đầu!”

Giám khảo lách mình rời khỏi lôi đài.

Khán giả nhao nhao đứng lên, đều cho là có thể được xem một trận long tranh hổ đấu.

Ai nghĩ tới…... hai người đều không nhúc nhích…...

“Phanh phanh!”

“Đông!”

“Kimochi!”

“Hây a ”

Trên bốn lôi đài khác đã đến cao trào nhiệt liệt.

Trần Vũ và Trần Khải Tử vẫn đứng tại chỗ, đối mặt nhìn nhau.

“Xuy!”

“Xuyyyyyyyyyy”

“Kém cỏi.”

“Cùi bắp!”

“Thất Trung liền là thích làm những chuyện thế này, mất mặt xấu hổ.”

“Nhanh cút xuống đi!”

“Huýt”

Không ít người xem đã có kinh nghiệm, nhìn thấy tình trạng này liền đoán được là sẽ có người nhận thua, nhao nhao bất mãn thay đổi tiếng khen, phát ra tiếng chửi.

【 bị đả kích: Tạm thời adrenalin +3%; tạm thời lực lượng +2%; tạm thời ý chí +4% 】

【 bị đả kích: Tạm thời tinh thần +5%; tự tin + 13; mị lực +8; may mắn +2 】

Trần Vũ: “...”

Thính phòng Khu A.

Trần mẫu nắm chặt Trần Tư Văn tay, khẩn trương nói: ” Tiểu Vũ vừa mới thổ huyết hay sao? Có phải là thụ thương rồi hay không?”

Trần Tư Văn cắn môi: “Đừng lo lắng, chắc là sẽ không có chuyện gì ”

Kỳ tỷ ngồi hàng thứ nhất vẫn chưa mở miệng, nhưng cũng vô ý thức siết chặt nắm đấm.

Mà cách xa mười mấy mét bên ngoài, cũng có ba người đang chú ý Trần Vũ.

Cảnh sát Vương và hai tên thuộc hạ của anh ta.

“Xem ra là bị nội thương.” Cảnh sát Vương sờ cằm một chút: “Thi đấu vòng loại mà cũng có thể bị thương, vậy thì thực lực của hắn

muốn thấp rất nhiều so với tưởng tượng của tôi ”

“Bịch ”

Một thí sinh ở lôi đài số 2 bị một cước đá bay ra ngoài, phân ra thắng bại.

Chiến đấu trên lôi đài số 5 cũng kết thúc ngay sau đó.

Nhóm giao đấu thứ hai đều dần dần chuẩn bị kết thúc.

Nhưng mà Trần Vũ và Trần Khải Tử ở lôi đài số 4, vẫn còn đang trong giai đoạn giằng co.

Trần Khải Tử: “...”

Trần Vũ: ” ...”

Trần Khải Tử: “... ”

Trần Vũ: ” ...”

“Ừ” trầm ngâm hồi lâu, Trần Khải Tử trước tiên mở miệng: “Không sai biệt lắm.”

Trần Vũ gật đầu: “Đúng vậy à, thời gian chênh lệch không nhiều lắm.”

Trần Khải Tử: “Có thể nhận thua.”

Trần Vũ gật đầu: “Đúng, có thể nhận thua.”

Trần Khải Tử: “... ”

Trần Vũ: ” ...”

Chương 103: Một kích, rung động toàn trường (5) Chương 103: Một kích, rung động toàn trường (5)

Trần Khải Tử nhíu mày: “Vậy còn đang chờ cái gì nữa?”

Trần Vũ cũng nhíu mày: “Đúng à, vậy còn đang chờ cái gì sao?””

Trần Khải Tử: “Nhanh nhận thua đi!”

Trần Vũ: “Nhận đi.”

Dưới đài, hiệu trưởng Thất Trung cũng lo lắng, hô to: “Được rồi! một lát nữa là những lôi đài khác cũng kết thúc rồi! Nhận thua! Nhận thua nhanh lên!”

“Được rồi.” Trần Vũ dựng lên một cái OK thủ thế, nói với Trần Khải Tử: “Nhanh nhận thua đi!”

“Ừm.” Trần Khải Tử gật đầu: “Được, nhanh lên.”

“… ”

” …”

Hai người lại tiếp tục lâm vào trầm mặc.

Đồng thời chiến đấu trên lôi đài số 1 cũng đã kết thúc.

Trần Khải Tử nổi giận, lớn tiếng thúc giục: “Nhận thua đi? !”

Trần Vũ lập tức quay đầu nhìn về phía giám khảo: “Trọng tài, hắn nhận thua.”

“à, hiểu rồi.” Giám khảo gật gật đầu, nhấc tay: “Như vậy tôi tuyên bố, bởi vì tuyển thủ bên A nhận… ”

“Chờ…chờ một cái!” Trần Khải Tử mơ màng, vội vàng chen ngang: “Cuối cùng là có chuyện gì xảy ra? Ai nhận thua?”

Giám khảo nghi hoặc: ” Hắn không phải nói là ngươi đã nhận thua sao?”

“Đánh rắm! Ta tại sao phải nhận thua? ! Người nhận thua là hắn mới đúng!” Trần Khải Tử rống to.

Trần Vũ: “? ? ?”

Giám khảo cũng mộng: “Cuối cùng thì trong hai người thì ai mới là người nhận thua?”

“Khẳng định là hắn nhận thua à!” Trần Vũ đưa tay, chỉ vào Trần Khải Tử, giận dữ mắng mỏ: “Trần Khải Tử! Ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Liền lời của hiệu trưởng cũng không nghe sao? !”

Trần Khải Tử cảm thấy bị tăng huyết áp trong nháy mắt, hận không thể một cước đạp bay thằng ngốc ở đối diện.

Dưới đài, trên trán của hiệu trưởng Thất Trung cũng đầy mồ hôi: “Các cậu đang lề mề cái gì? ! Nhanh nhận thua đi! Trần… cậu gọi là Trần cái gì vậy? Nhận thua! !”

“Hắn gọi Trần Khải Tử.” Trần Vũ cũng hỏa: “Đã nghe thấy chưa? Hiệu trưởng để ngươi nhận thua, sắp hết thời gian rồi.”

Sắc mặt Trần Khải Tử cũng đỏ lên, nghiến răng nghiến lợi: “Dis mẹ ngươi cố ý phải không?”

Mà lúc này, cuối cùng thì lôi đài số 3 cũng phân ra thắng bại.

Năm cái lôi đài, chỉ còn lại số 4.

Lập tức, mười hai camera, hơn sáu vạn người xem trên toàn bộ sân thể dục, ghế khách quý, ghế giám khảo, còn có những thí sinh ở khu chuẩn bị.

Ánh mắt của tất cả mọi người cũng đã tập trung trên người Trần Vũ và Trần Khải Tử.

“Ba~.”

Trong khu chuẩn bị của Thất Trung, thầy chủ nhiệm lấy hai tay

che mặt.

“Toang rồi, ĐKM “.

“Đó là Trần Vũ sao? !”

Sau khi giao đấu trên lôi đài số 1, 2, 3, 5 toàn bộ kết thúc, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lôi đài trên số 4.

Bao gồm chủ nhiệm lớp của Trần Vũ ở Nhị Trung.

“Điều này… Điều này sao có thể?”

Ông ta ngồi im lặng trong thính phòng, bộ não không suy nghĩ được gì nữa.

Trần Vũ, học sinh kém nhất trong lớp của hắn ta, tên xui xẻo bị hiệu trưởng Nhị Trung đích thân đuổi học vậy mà lại tham gia thi đại học?

Còn tấn cấp vào vòng thi đấu lôi đài? !

Ông ta đột nhiên đứng dựng, không chút do dự chạy về phía lôi đài số 4, đụng cho rất nhiều người xem ngã trái ngã phải, hùng hùng hổ hổ.

Nhưng ông ta giống như chuyện gì cũng không biết.

Trong đầu chỉ quanh quẩn mấy câu mà Trần Vũ từng nói với hắn ta trước khi đi.

“Ba mươi ngày Hà Đông, ba mươi ngày Hà Tây ”

“Thi đại học ngày ấy, em chờ thầy ở bờ bên kia ”

“Khụ khụ khụ.”

Trên lôi đài số 4, giám khảo tự đẩy kính râm mình, ho khan lớn tiếng ba lần, muốn nhắc nhở hai người trên đài mau chóng đưa ra quyết định.

Những mà lại thấy hai người kia giống như không “Để ý tới” mình, giám khảo đành phải mở miệng: “Hai vị đồng học, xin hãy đưa ra

quyết định, đừng nên lãng phí thời gian của tất cả mọi người.”

“Trần Khải Tử, ngươi thật sự là quá không hiểu chuyện!” Trần Vũ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép chỉ trích một phen, quay đầu lại hỏi: “Hiệu trưởng, hắn không nghe theo mệnh lệnh của ngài, một mực không nhận thua, làm sao bây giờ?”

Nhãn thần hung ác của hiệu trưởng nhìn chằm chằm Trần Vũ, nghiến răng nghiến lợi: “Trần Khải Tử! Hắn không nhận thua thì đánh hắn xuống!”

Giờ phút này vạn chúng chú mục, không muốn đánh cũng phải đánh.

Nếu không mặt mũi của Thất Trung cũng không dễ nhìn.

“Đã sớm nên như vậy.” Nghe vậy, Trần Khải Tử gật đầu, hai đầu gối hơi gấp, bày ra tư thế cách đấu kỳ quái.

Mà Trần Vũ cũng gật gật đầu: “Minh bạch, hắn không muốn nhận thua, chúng ta chỉ có thể đánh cho tới khi hắn nhận thua mới thôi.”

Trần Khải Tử: ” ”

Hiệu trưởng giận dữ: “Hắn chính là cố ý! Đánh thật mạnh vào cho lão tử!”

Trần Vũ đồng ý: “Đã sớm nhìn ra hắn là cố ý.”

Giám khảo bên cạnh rốt cục cũng nghe rõ là xảy ra chuyện gì, dở khóc dở cười: “Nếu hai vị cũng không muốn nhận thua, vậy liền xin mời bắt đầu giao đấu.”

“… ”

Trần Khải Tử chậm rãi bộc phát khí kình trong cơ thể, biểu lộ lãnh khốc: “Ngươi sẽ hối hận vì sự ngu xuẩn của ngươi ngày hôm nay.”

Chương 104: Một kích, rung động toàn trường (6) Chương 104: Một kích, rung động toàn trường (6)

“Lời kịch này, chậc chậc” Trần Vũ trên dưới dò xét đối phương: “Ngươi rất có năng khiếu trang bức à.”

“A.”

Khóe miệng Trần Khải Tử nổi lên một nụ cười tàn nhẫn, điều động khí kình du tẩu xung quanh đan điền.

Bước đầu tiên, khí trùng huyệt Dũng Tuyền!

“Ầm!”

Khí toàn tràn ra ngoài, tro bụi trên lôi đài trong nháy mắt bị thổi tan.

“Đây là” sắc mặt giám khảo kính râm lộ vẻ biến hóa.

Bước thứ hai, khí trùng đủ ba dặm!

“Phanh phanh!”

Quanh thân Trần Khải Tử tạo thành khí diễm màu đỏ nhạt.

“Lại là võ kỹ? !” Lúc này, ở cự ly xa hơn một chút hiệu trưởng Thất Trung cũng phản ứng lại, mặt mũi tràn đầy kinh dị.

Bên trong học sinh Thất Trung lại có người biết sử dụng võ kỹ?

Bước thứ ba, khí trùng huyệt can du!

“Oanh!”

Ngọn lửa màu đỏ bỗng nhiên nổ tung! Cả người Trần Khải Tử giống như là đang bị thiêu đốt.

“Hoa —— ”

Hơn sáu vạn người xem trở nên xôn xao.

Những tiếng nghị luận truyền khắp toàn trường.

“Đây cũng là võ kỹ sao?”

“Khẳng định là.”

“Đẳng cấp Khí kình không tới cấp 1 cũng biết sử dụng võ kỹ?”

“Võ kỹ thì chỉ có đại học mới có thể dạy à”

“Hiếm thấy vô cùng, nếu như xuất thân võ thuật thế gia, coi như là học sinh cấp hai cũng sẽ biết mấy chiêu bí thuật gia truyền. Không tới cấp 1 cũng có thể sử dụng.”

“Vậy thì loại võ kỹ gia truyền này chẳng phải là còn tốt hơn so với thứ được dạy trên đại học sao?”

“Cũng không nhất định.”

“Sẽ không ra mạng người chứ ”

“Tiểu tử kia vừa rồi đã thổ huyết rồi nên chắc là sẽ nhận thua thôi, không thể nào đánh được.”

“Võ thuật thế gia, kinh khủng như vậy ”

“Kinh khủng như vậy, kinh khủng như vậy ”

Tương đồng với sự náo nhiệt của khán giả, các đại lão trên ghế khách quý cũng đang giao lưu với nhau, chỉ trỏ về phía Trần Khải Tử.

Trên ghế giám khảo, tất cả giám khảo cho điểm đã sớm bắt đầu chấm điểm.

Thí sinh biết võ kỹ, bất luận có phải là gia truyền hay không, cũng được cộng thêm rất nhiều điểm.

Đông đảo nhân viên chiêu sinh đại học cũng là hai mắt tỏa sáng, hận không thể lập tức xông lên lôi đài, tìm Trần Khải Tử trao đổi phương thức liên lạc.

Giờ này khắc này, lực chú ý còn có thể phóng trên người Trần Vũ, cũng liền chỉ có Trần mẫu, Trần Tư Văn, Kỳ tỷ, Vương cảnh quan, cùng với chủ nhiệm lớp Nhị Trung.

"... "

Trần mẫu nhìn thẳng về lôi đài số 4, miệng run rẩy mở ra rồi nhắm lại.

Nàng còn nhớ rõ, Trần Tư Văn đã từng bị võ kỹ đánh nát khí hải.

"Hai đứa con của mình.."

"Chẳng lẽ đều..."

"Trên người ngươi bốc cháy rồi kìa." Trần Vũ thiện ý nhắc nhở.

"Để ta xem miệng ngươi còn có thể tiện tới trình độ nào." Hai đầu gối tiếp tục uốn lượn, cả người Trần Khải Tử giống như bị ép thành một cái lò xo, vận sức chờ phát động.

"Tốt thôi, ta cũng nghiêm túc một chút, xem như tôn trọng ngươi vậy."

Nói xong, sắc mặt Trần Vũ chuyển thành nghiêm túc, phủi võ đạo phục một cái, giương cánh tay phải, cánh tay trái đặt trên cánh tay phải, giơ lên ngón trỏ cùng ngón giữa, ngoắc ngoắc Trần Khải Tử, khí tụ đan điền: "Ngươi tới đi!"

"Như ngươi mong muốn."

Đối mặt đối thủ chỉ là cấp 0.7, sử dụng võ kỹ đã là giết gà dùng dao mổ trâu.

Nhưng mà Trần Vũ người này, thật sự là làm cho Trần Khải Tử chán ghét.

Không giáo huấn tên này một chút, sẽ không tiêu được mối hận trong lòng.

"Gặp lại."

Lưu lại hai chữ, hai chân Trần Khải Tử dùng sức đạp một cái!

“Ầm!”

Dưới chân gạch đá văng khắp nơi, cả người hắn ta hóa thành một đạo sao chổi, lấy thế nhanh như sét đánh phóng tới Trần Vũ.

“Võ kỹ —— Trần gia bí thuật —— Ly Hợp Thối!”

“Phần phật ”

Nương theo tiếng không khí bị xé toạt, một cú đá ngang hung mãnh bổ vào bên não của Trần Vũ!

Lực lượng kinh khủng kèm theo cường thịnh khí kình, hiển nhiên là vì đoạt mệnh mà tới.

Một khi đánh trúng, võ giả cấp 0.7 bình thường, nhất định sẽ bị mất mạng tại chỗ!

Tròng mắt đều có thể bị đá ra ngoài.

Thấy một màn này, bên trong thính phòng khu A, Kỳ tỷ, Trần Tư Văn cũng hoảng sợ đứng người lên, tuyệt vọng trăm miệng một lời: “Trần Vũ! ! !”

“Ra tay ác như vậy?” Bên lôi đài, giám khảo sắc mặt tái xanh, vội vàng chạy lên lôi đài, muốn cứu Trần Vũ.

“Làm sao có thể để ngươi chen ngang màn biểu diễn của ta được ”

Giữa không trung, Trần Khải Tử ánh mắt quét qua bóng dáng của giám khảo đang chạy tới, cười lạnh, khí kình lại tiếp tục kéo lên!

“Oanh!”

Khí thế hoàn toàn đạt đến dưới cấp 1 đỉnh phong.

Cú đá ngang này càng thêm nhanh chóng.

“Võ kỹ —— Trần gia bí thuật —— Siêu Cấp Ly Hợp Thối!”

“Hô hô hô hô ”

Âm thanh bén nhọn tựa như không khí bị phá ra vậy.

‘Đây chính là thực lực của truyền nhân võ thuật thế gia. Cùng những người bình thường như các ngươi, không phải một thế giới ‘

Nhìn xem càng ngày càng đến gần đầu Trần Vũ, đáy lòng Trần Khải Tử sinh ra một chút thỏa mãn.

Nổ tung đi!

Cấp thấp đầu sọ người!

Chương 105: Một kích, rung động toàn trường (7) Chương 105: Một kích, rung động toàn trường (7)

“Đông! !”

Đá ngang, rắn chắc mà chính xác!

“Hô —— ”

Luồng khí thổi bay tất cả bụi mù xung quanh, làm cho hai người trở nên mơ hồ không rõ.

Nhưng rất nhanh, bụi mù tiêu tán.

Khi khán giả nhìn rõ mọi thứ thì đại não lâm vào trạng thái chết mày

Yên tĩnh giống như ôn dịch lan ra toàn trường.

Sáu vạn người đấu trường, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Trần Vũ…

Vậy mà dùng một tay tiếp nhận nhất kích tất sát kia!

Cánh tay nhỏ, tay nhỏ…

Cứ như vậy tiếp nhận.

“Không có khả năng! !”

Bên trong ghế khách quý, thị trưởng bỗng nhiên đứng người lên, một mặt rung động.

Hắn xem rõ ràng!

Người thí sinh kia…

Liền một tia khí kình cũng không có sử dụng….

.....

Thành phố Thanh Thành, sân thi đại học.

Hơn sáu vạn người lặng ngắt như tờ là một loại cảm giác gì?

Đó giống như là toàn bộ thế giới đang ngừng chuyển động vậy.

Mà Trần Vũ, người đang tóm chặt lấy cú đá ngang đối thủ, chính là trung tâm của thế giới này.

“Không có khả năng! !”

Thị trưởng bỗng nhiên đứng người lên, một mặt kinh hãi.

Lão ta thấy rất rõ ràng! Vị thí sinh kia liền một tia khí kình cũng không sử dụng.

Chỉ dựa vào lực lượng bản thân liền có thể tiếp được võ kỹ gia trì khí kình cấp 0.9?

Loại tố chất thân thể này.

“Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng!”

Bên trong ghế giám khảo, các giám khảo cũng lâm vào hỗn loạn.

“Nhất định là dùng phương thức nào đó để che đậy ba động của khí kình ”

“Đúng!”

“Nhất định là như vậy ”

Sau đó.

Hiện trường thi đại học, khán giả cũng nhao nhao lấy lại tinh thần.

Dưới sự rung động không khỏi tuôn ra nói tục.

” Dis con mẹ!”

” Dis con mẹ!”

” Dis con mẹ!”

” Dis con mẹ nó ”

Đinh tai nhức óc.

Thính phòng Khu A.

Kỳ tỷ ngồi hàng thứ nhất tự lẩm bẩm: “thì ra đây mới thật sự là ngươi sao ”

Tư duy của Trần Tư Văn càng là dời sông lấp biển.

“Đây là em trai mình sao?”

“Đây là em trai ruột của mình sao?”

“Làm sao có thể ”

“Hắn rốt cuộc là ai ”

“Mặc dù có thể sóc lọ một trăm lần, nhưng loại tố chất thân thể này cũng quá đáng sợ đi à nha. ”

Mấy chục máy camera phi tốc hoạt động, toàn bộ ống kính đều tập trung trên người Trần Vũ.

Đem toàn bộ hình ảnh này chuyển cho mấy chục vạn bách tính.

Nhưng bên trong sáu vạn người ở hiện trường thì hoảng sợ nhất, là thuộc về người trong cuộc Trần Khải Tử.

Hắn bị nâng ở giữa không trung, tam quan đều phải hỏng mất .

“Làm sao có thể ”

” Lý Hợp Thối của mình đến côn thép đều có thể đá nát ”

“Làm sao có thể ”

Không có người nào so với hắn hiểu về lực lượng của chiêu “Ly Hợp Thối” này.

Muốn một tay bắt lấy, võ giả cấp 3 không sử dụng khí kình cũng không làm được!

Trần Vũ mặt không biểu tình, nắm chặt đùi phải Trần Khải Tử, ngửa đầu lên nhìn: “Vừa rồi ngươi là muốn giết ta sao?”

“Ngươi ngươi” Trần Khải Tử con ngươi nhanh co rút lại: “Ngươi làm sao có thể tiếp được Ly Hợp Thối của ta ”

“Ngươi đang nói cái chân này sao? Cứ như vậy mà tiếp được chứ sao.”

Trần Vũ bẻ bẻ cổ, mỉm cười: “Còn nữa, ngươi cho rằng chỉ có ngươi là biết sử dụng võ kỹ sao?”

“Ngươi…. Ngươi muốn làm gì? !” Trần Khải Tử rốt cuộc không thể nào giữ được tư thái lãnh khốc.

“Bởi vì cái gọi là đến mà không trả lễ thì không hay.”

Trần Vũ nhẹ nhàng buông ra tay trái, mặc cho Trần Khải Tử rơi xuống.

“Hôm nay liền để cho ngươi xem một chút cái gì gọi là chân chính võ kỹ.”

Nói xong, Trần Vũ lui lại nửa bước, nâng lên chân trái nhanh chóng tụ lực.

“Không tốt!”

Giám khảo bên cạnh lập tức liền muốn tiến lên ngăn cản.

Nhưng tốc độ của Trần Vũ rõ ràng còn nhanh hơn Trần Khải Tử rất nhiều!

“5G —— Đông Bắc bí thuật —— ngươi cùng ta ở chỗ này trang con mẹ mày bức sao?”

“Đông!”

“Răng rắc ”

Chân trái hung hăng đạp ra một cước, tiếng vở vụn vang lên trên ngực, hai mắt Trần Khải Tử trợn tròn, cả người tựa như một viên đạn pháo, bay về phía thính phòng cách đó hơn một trăm mét.

Mà hiện trường khuếch đại âm thanh, còn đang vang vọng tiếng la của Trần Vũ

(Trang con mẹ mài bức sao)

(Trang con mẹ mài bức)

(trang con mẹ mài)

(con mẹ mài)

(...)

( )

“... ”

“... ”

“... ”

Hiện trường sáu vạn người một lần nữa yên tĩnh im ắng.

Khán giả sững sờ nhìn xem thân ảnh đang bay đi kia, không biết hẳn là nên phản ứng gì.

Đơn thuần lực lượng…

Đem người…

Đá bay hơn trăm mét?

Kia tiểu tử là dị thú sao.

“Đáng chết!”

Trên lôi đài, giám khảo kính râm thầm mắng một tiếng, thay đổi phương hướng, phóng tới Trần Khải Tử, xem thử coi còn cứu được hay không.

Nhưng rất nhanh, hắn liền tuyệt vọng phát hiện, tốc độ cao nhất của mình, vậy mà không sánh bằng tốc độ bay của Trần Khải Tử .

“Lực lượng của Trần Vũ đến cùng lớn bao nhiêu? !”

Cũng may, phương hướng bay của Trần Khải Tử là ở gần khu chuẩn bị của Tam Trung, được hiệu trưởng Tam Trung tiếp nhận. Tránh khỏi việc đâm vào trên lưới phòng hộ thịt nát xương tan hạ tràng.

Chương 106: Có hiệu trưởng như ông cũng không sai (1) Chương 106: Có hiệu trưởng như ông cũng không sai (1)

“Đăng đăng đăng ”

Rơi xuống đất, dù cho hiệu trưởng có khí kình cấp hai đỉnh phong, cũng bị cỗ lực lượng còn sót lại này đẩy lui mấy bước.

“Tê.”

Hút một hơi lạnh, hiệu trưởng Tam Trung nghi ngờ nhìn xem Trần Vũ một chút, lập tức nghiêm túc cẩn thận buông xuống Trần Khải Tử, kiểm tra một chút, phát hiện xương ngực của cậu ta đã lõm một mảng lớn.

Hai mắt trợn trắng, đã lên cơn sốc.

“Một cước này thật hung ác. Sắp chết rồi?”

Những thí sinh ở gần khu chuẩn bị của Tam Trung nhao nhao chạy tới, cũng bị dọa cho phát sợ.

“Tên kia vẫn còn là người sao?”

“Thất Trung khi nào thì có người mạnh như vậy?”

“Ta nhìn thấy hắn giống như không có sử dụng khí kình ”

“Mẹ nó! Lần thi đại học này, không thi cũng được! trả quần áo cho ta, ta muốn về nhà ”

Nơi xa, ghế khách quý bên trái.

Người phụ trách chiêu sinh của đại học Thanh Hoa thần sắc ngưng trọng, hạ lệnh: “Mười phút, ta muốn biết tư liệu của vị thí sinh này!”

Bên cạnh, người phụ trách chiêu sinh của đại học Kinh Thành cũng kịp phản ứng: “Tám phút, ta muốn biết toàn bộ tình báo của vị thí

sinh này!”

Thanh Hoa chiêu sinh: “Năm phút! Ta muốn biết địa chỉ gia đình hắn, quan hệ nhân mạch!”

Kinh Thành chiêu sinh: “Ba phút! Ta phải biết tất cả yêu thích của hắn, thực lực chân thật!”

Thanh Hoa chiêu sinh: “Một phút! Ta phải biết hắn đang mặc quần sịp màu gì!”

Kinh Thành chiêu sinh: “Vậy ngươi ngưu bức.”

Sân Thi đại học, lôi đài số 4.

Trần Vũ chậm rãi thu hồi chân trái, duỗi lưng một cái, đối với giám khảo hô: “Ê, ta thắng rồi có đúng hay không.”

Giám khảo kính râm nhìn một chút Trần Khải Tử không rõ sống chết, lại liếc mắt nhìn Trần Vũ, trầm mặc hồi lâu, tháo xuống kính râm: “Vâng.”

“Vậy liền tuyên bố đi. Không muốn lãng phí thời gian của tất cả mọi người.”

“...”

Giám khảo đi trở về lôi đài, đứng tại Trần Vũ trước mặt, chần chờ một lát, hỏi: “Ngươi làm như thế nào?”

“Đây là bí thuật của vùng đông bắc, tôi không thể nói cho ông được.” Trần Vũ chững chạc đàng hoàng.

Giám khảo: “...”

Thở dài, giám khảo bắt lấy tay Trần Vũ, giơ cao: “Bên thắng, Thất Trung, Trần Vũ!”

“... ”

“... ”

Mấy vạn người ở hiện trường tiếp tục yên tĩnh ba giây đồng hồ.

Đột nhiên bạo phát ra tiếng gầm khủng khiếp.

Đó là tiếng vỗ tay, tiếng hò hét, tiếng hoan hô, tiếng thét chói tai và những loại tạp âm khác.

Tại cao võ thế giới nơi mà người người đều tập võ, không có cái gì so với "Lực lượng" còn có thể xúc động lòng người.

Nếu có, đó chính là lực lượng mạnh hơn mà thôi.

Trên trăm tên tay trống tiếp tục gõ lên trống to, còn mang theo tiết tấu.

"Đông đông đông!"

"Ngưu bức!" × 3 vạn

"Đông đông đông!"

"Ngưu bức!" × 4 vạn

"Đông đông đông!"

"Ngưu bức!" × 6 vạn

"Đông đông đông!"

"Ngưu bức" × 6 vạn

【 nhận cổ vũ: Tạm thời adrenalin:6%; tạm thời lực lượng:8%; tạm thời ý chí:5% 】

【 nhận cổ vũ: Tạm thời tinh thần:10%; tạm thời khí chất:6%; tự tin:20; mị lực:10; may mắn:5 】

Trần Vũ: "..."

Khuôn mặt của hắn vốn là đang đắc ý lập tức liền héo.

"Đệt."

"Kỳ quái."

“Tên Trần Vũ này quá kì quái.”

Trong một thính phòng nào đó, cảnh sát Vương dựa lưng trên ghế, nhìn chằm chằm vào Trần Vũ trên lôi đài số 4, nhíu mày suy nghĩ sâu xa.

“Chẳng lẽ tố chất thân thể của hắn thật sự là trời sinh sao? Vậy tại sao trong mười hai năm là một người học sinh cũng chưa từng thể hiện ra, cho tới bây giờ mới triển lộ”

“Đội trưởng.” Nữ cảnh sát ngồi ở bên cạnh hỏi: “Ngài có phát hiện gì sao?”

“Không có.” Vương cảnh quan vuốt vuốt huyệt thái dương của mình: “Tôi chỉ là cảm thấy tên Trần Vũ này chắc chắn là cất giấu một bí mật to lớn nào đó.”

” *?” Hàng phía trước, một ông lão râu tóc bạc phơ vô ý thức quay đầu: “Đâu có *?”

Ba vị cảnh sát: “...”

Được tuyên bố thắng lợi, Trần Vũ lập tức buông tay giám khảo ra, rời khỏi lôi đài.

Tiếp tục ở trên đó thì nói không chừng khán giả có thể hoan hô hắn đến chết.

Trở lại khu chuẩn bị, Trần Vũ rõ ràng có thể cảm nhận được, bất luận là lãnh đạo Thất Trung, vẫn là thí sinh, ánh mắt khi nhìn hắn cũng phát sinh biến hóa.

“Ồ.”

Bĩu môi, Trần Vũ đặt mông ngồi trên ghế, nhắm mắt lại: “Kỹ sư xoa bóp đâu? Kêu hai người lại đây cho tôi.”

“Nhanh! Nhanh lên đi!” Thầy chủ nhiệm đứng bên cạnh vung mạnh tay: “Lập tức chăm sóc thật tốt cho bạn học Trần Vũ!”

Sáu nhân viên kỹ thuật cuống quít tiến lên, một người xoa bóp cánh tay trái, một người xoa bóp cánh tay phải, một người xoa bóp

chân trái, một người xoa bóp đùi phải, một người xoa bóp đầu, một người cũng xoa bóp đầu.

“Ừm, dễ chịu, lại thêm chút sức.” Trần Vũ uể oải ngáp một cái: “Hiệu trưởng đâu? Đi đâu rồi.”

“Chỗ này! Ở chỗ này nè.” Hiệu trưởng Thất Trung hấp tấp chạy tới: ” Bạn học Trần Vũ vất vả rồi.”

“Tôi cũng liền duỗi chân ra một cái, có cái gì vất vả.” Trần Vũ mở nửa con mắt, liếc xéo hiệu trưởng: “Vừa rồi tôi giống như nghe được ông nói là để cho Trần Khải Tử hung hăng đánh? Đánh ai vậy?”

Chương 107: Có hiệu trưởng như ông cũng không sai (2) Chương 107: Có hiệu trưởng như ông cũng không sai (2)

“Đương nhiên là đánh Trần Khải Tử rồi!” Hai mắt Hiệu trưởng trừng lớn, phẫn hận nói: “Tôi nói là để cho cậu hung hăng đánh Trần Khải Tử! Đánh tốt lắm! Để hắn không nghe lời!”

“Uhm, nói như vậy trước đó là tôi không nghe lầm rồi. Ông là muốn để cho hắn nhận thua đúng không.”

“Đúng à.” Hiệu trưởng nghiêng đầu: “Chính xác là như vậy.”

“Tôi còn tưởng rằng là ông để cho tôi nhận thua đâu.” Trần Vũ bừng tỉnh.

“Cái này… cái này quả thực là chuyện tiếu lâm! Bạn học Trần Vũ có ưu thế về thực lực, tự nhiên là đối phương phải nhận thua. Trần Khải Tử không nghe lời, hiện giờ đang hấp hối thì cũng là đáng đời.”

Một bên thầy chủ nhiệm: ” …”

Chúng thí sinh: ” …”

“Đúng vậy, hiệu trưởng ông có thể nghĩ được như vậy, làm một người học sinh, tôi rất vui mừng.” Trần Vũ đưa tay, muốn vỗ vỗ bả vai hiệu trưởng, lại bởi vì mình ngồi trên ghế, tay với không tới.

Hiệu trưởng rất thông minh, lập tức cúi người, để Trần Vũ vỗ “Ba~ ba~” hai lần.

“Ừm.” Trần Vũ mỉm cười: “Ông là một hiệu trưởng tốt à, chờ tôi lấy một cái trạng nguyên về cho ông.”

“Vậy thì tốt!” Hiệu trưởng cố nén hưng phấn, lấy ra một bình đồ uống thể thao, tự mình vặn ra, bỏ ống hút vào, đưa tới bên miệng Trần Vũ: “Đến, bạn học Trần Vũ, bổ sung một chút chất điện giải

và muối khoáng.”

Vừa rồi khi giao đấu, Trần Khải Tử lấy ra toàn bộ thực lực, liền đã nằm ngoài dự kiến của lão ta.

Nghĩ không ra tên Trần Vũ này, còn cường đại hơn so với Trần Khải Tử!”

Liền khí kình cũng không vận dụng à.

Nếu như hắn bạo phát toàn bộ thực lực thì có lẽ thật sự có cơ hội cầm được cái danh hiệu trạng nguyên này?

Nghĩ đến đây, hiệu trưởng Thất Trung càng kích động hơn, kém chút liền vì dùng lực quá mạnh mà bóp nát bình đồ uống.

Từ khi Thất Trung thành lập đến nay, đừng nói là trạng nguyên, có thể tấn cấp vào vòng thi đấu chính thức cũng chỉ là đếm được trên đầu ngón tay.

“Bạn học Trần Vũ.” Hiệu trưởng bình phục một chút cảm xúc, thăm dò hỏi: “Thực lực mạnh mẽ như cậu thì làm sao có thể bị đuổi khỏi Nhị Trung khai vậy?”

“À, tôi hút thuốc lá.”

“Hút thuốc?”

“Đúng.”

“Chỉ vậy thôi sao? !” Hiệu trưởng mở to hai mắt nhìn.

“Đúng vậy à.” Trần Vũ gật đầu.

“Cũng bởi vì hút vài điếu thuốc là liền khai trừ học sinh sao?” Hiệu trưởng phẫng phất như nghe được chuyện gì thương thiên hại lí, tin đồn kinh thế hãi tục.

“Học sinh vốn là không thể hút thuốc, bị khai trừ thì không có gì để nói.”

“Làm loạn! Cái này không phải là làm loạn đó sao?” Hiệu trưởng

nhìn sang khu chuẩn bị của trường Nhị Trung, hùng hùng hổ hổ: "Hắn có quyền gì mà khai trừ học sinh? Cũng bởi vì hắn là hiệu trưởng sao? Hiệu trưởng thì tính là cái đếch gì? !"

Trần Vũ: "..."

Các lãnh đạo Thất Trung: "..."

"Không có học sinh thì lấy đâu ra hiệu trưởng? Hắn ăn cái gì? Mặc cái gì? Ai phát lương cho hắn? Hắn thì tính là gì? Để cho hắn ngưu bức như vậy còn dám khai trừ học sinh nữa?"

Trần Vũ sợ hãi vỗ tay: "Ngài nói quá đúng."

"Hiệu trưởng là người làm vườn, là trồng hoa, chăm hoa, dưỡng hoa. Há có thể bởi vì dính một chút thuốc lá liền nhổ tận gốc sao? Xứng đáng với tấm thân hiệu trưởng của hắn sao?"

"Ba ba ba!" Trần Vũ dùng sức vỗ tay: "Ngài nói tiếp!"

"Tôi đương nhiên muốn nói!" Thất Trung hiệu trưởng chính nghĩa nói: "Học sinh hút thuốc thì sẽ có nguyên do của việc hút thuốc. Không có áp lực thì ai đi hút thuốc? Quan tâm đầy đủ có thể hút thuốc sao? Chuyện gì đều muốn ngược dòng tìm hiểu căn nguyên vấn đề. Làm một người trong ngành giáo dục, hắn là phải thời khắc sửa chữa những việc làm chưa đúng của mình, làm cho học sinh phản nghịch. Phu huynh đã đưa đứa trẻ đến trường học, bị nghiện thuốc lá, việc này chẳng lẽ không phải là trách nhiệm của trường học sao? Không phải trách nhiệm của hiệu trưởng sao? ! Còn khai trừ? Không thấy xấu hổ sao! Con mẹ nó."

"Tốt!" Trần Vũ nghe được nhiệt huyết sôi trào, trực tiếp ngồi xổm trên ghế, dùng sức nắm chặt tay hiệu trưởng: "Ông quả thật là một hiệu trưởng tốt, lý niệm giáo dục quá tiên tiến."

"Đây đều là một người hiệu trưởng phải làm. Phải học tập mỗi giờ mỗi khắc. Trách nhiệm trọng đại, thời gian không đợi người à."

"Thật không tệ, hiệu trưởng như ông quả thật là rất không sai." Trần Vũ móc trong túi ra nửa gói thuốc, đưa cho hiệu trưởng một cái: "Đến, lão ca hút một điếu đi."

“Chỗ của ta có Hoa Tử, hút của ta đi.” Hiệu trưởng móc ra một hộp mềm Trung Hoa

“Không được, tôi hút quen Cáp Nhĩ Tân rồi, liền có cái tật xấu này.” Trần Vũ cầm chặt bao thuốc: “Làm sao? Cáp Nhĩ Tân thì không muốn hút sao? Xem thường ca?”

“Làm sao lại vậy được chứ.” Hiệu trưởng vội vàng lấy ra một điều thuốc Cáp Nhĩ Tân, nhét vào bên trong miệng: “Lão đệ à, tôi chỉ là suy nghĩ để cho cậu thay đổi khẩu vị một chút mà thôi.”

“Không phải là ta không có tiền hút Trung Hoa, tiền để tôi hút Trung Hoa dư xài.” Trần Vũ móc ra cái bật lửa, đốt hai điếu thuốc, hít sâu một cái, chậm rãi phun ra: “Chủ yếu là Cáp Nhĩ Tân thơm à, hút rất phê.”

Chương 108: Thiên phú chân chính (1)
Chương 108: Thiên phú chân chính (1)

“Đúng là rất phê.” Hiệu trưởng âm thầm phun ra một làn khói, hạ giọng hỏi: “Lão đệ, chú em nói thật cho anh biết đi, một cước vừa rồi thật sự chỉ là lực lượng đơn thuần của thân thể sao?”

“Chắc chắn luôn.” Trần Vũ gõ gõ khói bụi: “Đánh một học sinh còn phải sử dụng khí kình sao, đây không phải là ức hiếp người người quá đáng sao.”

“Vậy nếu như tăng thêm khí kình cấp 0.7, thực lực thật sự của chú em có thể đạt đến trình độ nào?”

“Người anh em cứ việc yên tâm đi, trạng nguyên chỉ là chuyện dễ như trở lòng bàn tay mà thôi.”

Nghe vậy, hiệu trưởng Thất Trung hít sâu, nắm chặt tay Trần Vũ: “Hảo huynh đệ. Chức vị của thằng em* này còn có thể tăng được hay không, vậy thì phải xem cậu rồi!”

(* khúc này thì lão hiệu trưởng tự xưng là “em” nhé, không phải ta biên đâu nha.)

“Đều là bạn bè cả mà, đừng khách khí. Nào, làm điếu thuốc đi.”

“Làm đi!”

Hai người một “hơi” hết sạch, dựng thẳng tàn thuốc, nhìn nhau mỉm cười.

Một bên thầy chủ nhiệm đang nhìn cũng cảm thấy chóng mặt.

Trong đầu chỉ hiện lên một nghi vấn.

“Lão này làm thế đếch nào có thể lên làm hiệu trưởng được vậy nhỉ?”

Ngay khi Trần Vũ và hiệu trưởng đang cùng chung chí hướng, một đám người đi vào khu chuẩn bị của trường Thất Trung.

Trong những người này, có người mặc áo sơ mi trắng của quan viên, cũng có phóng viên cầm camera trong tay, còn có tất cả những nhân viên tuyển sinh của các trường đại học danh tiếng.

Nhìn thấy bọn họ, hiệu trưởng Thất Trung liền vội vàng đứng dậy, bắt tay với quan viên dẫn đầu: “Chào ngài, là đến tìm bạn học Trần Vũ của ‘ Thất Trung chúng tôi’ sao?”

Hiệu trưởng khi nói đến bốn chữ ” Thất Trung chúng tôi ” thì ngữ khí nhấn mạnh hơn.

“Đúng thế.” Quan viên mắc áo sơ mi trắng gật đầu, sau đó nghiêng người tránh ra: “Nhưng mà chúng tôi cũng không vội, để cho những người khác tới trước đi.”

Dứt lời, mấy tên tráng hán liền “lao” đi qua, liền phóng viên cũng chen bay.

“Chào cậu Trần Vũ! Tôi là nhân viên tuyển sinh của đại học Thanh Hoa, tôi họ Thanh.”

“Chào cậu chào cậu, tôi phụ trách tuyển sinh của đại học Kinh Thành, tôi họ Kinh!”

“Bạn học Trần Vũ, tôi tự giới thiệu một chút, tôi đến từ đại học Khai Nam, gọi tôi ông chủ nhỏ là được rồi.”

“Tôi từ Băng Thành Lý Công, trước đó chúng ta đã gặp qua.”

“Bạn học Trần Vũ, có hứng thú đến Thượng Hải không ”

Đám người lải nhãi, nghe được Trần Vũ cảm thấy đầu đau, lập tức đứng lên nói: “Im hết đi, một người nói thôi.”

Nhân viên tuyển sinh của Băng Thành Lý Công là người mở miệng đầu tiên: “Bạn học Trần Vũ, vậy tôi nói trước.”

“Ngoại trừ Thanh Hoa và Kinh Đại, những trường học khác cũng không cần nói.”

Đám người: “…”

Trần Vũ khoát khoát tay: “Chờ tới kiếp sau tôi lại thi đại học, tôi nhất định sẽ ưu tiên cân nhắc trường của các anh.”

Đám người: “...”

Đại học Khai Nam chưa từ bỏ ý định: “Nếu không chúng ta trao đổi một chút phương thức liên lạc?”

Trần Vũ lắc đầu: “Nếu thực sự muốn trao đổi, vậy thì các anh liền để lại một tấm danh thiếp đi, nếu như tôi có ý khác liền sẽ liên hệ các anh.”

Đại diện của những trường học này nhìn nhau một chút, bất đắc dĩ, đành phải lưu lại một tấm danh thiếp.

“Không suy nghĩ một chút những học sinh ưu tú khác của trường học chúng tôi sao?” Hiệu trưởng Thất Trung hỏi.

Đại diện các trường học chắp tay: “Cáo từ!”

Hiệu trưởng: “...”

“Những người không liên quan” đã rời đi hết, chỉ còn lại đại diện của hai trường Thanh Hoa và Kinh Thành.

Nhưng tinh thần của hai người này cũng không có buông lỏng.

Ở trong mắt của họ thì đối thủ chân chính chỉ có đối phương mà thôi.

Trần Vũ trở lại ghế ngồi, uống một hớp Cocacola: “Các anh ai là người nói đầu tiên?”

Thanh Hoa: “Tôi trước nói.”

Kinh Thành: “Tôi trước nói!”

Thanh Hoa: “Dựa vào gì mà để anh nói trước?”

Kinh Thành: “Dựa vào gì mà để tôi sau nói?”

Thanh Hoa: “Nếu không đánh một trận rồi nói?”

Kinh Thành: “Chơi luôn! Đánh một trận rồi nói!”

Trần Vũ: “Hai anh cũng đừng nói nữa.”

Vẫy tay, nhờ thầy chủ nhiệm dọn hết đồ uống, Trần Vũ bắt chéo chân, mờ mịt thể hiện một dấu hiệu của tiền tài, nói: “Con người của tôi thì rất thực tế, điều kiện của bên nào tốt, thì tôi sẽ đi với người đó. Các anh trao đổi thảo luận với cấp trên một chút rồi sau đó lại tới tìm tôi, được chứ?”

Kỳ thật, trường mà Trần Vũ muốn đi chỉ có một, đó chính là Kinh Đại.

Nhưng vì có thể được đến càng nhiều lợi ích, trò “Đùa giỡn” này khẳng định là phải diễn một chút.

Hai phe liếc nhau, Thanh Hoa trước mở miệng: “Vậy chúng ta liền kết bạn Wechat đi, lát nữa trò chuyện riêng.”

Đại diện trường Kinh Thành cũng gật đầu: “Đúng, kết bạn Wechat đi. Kinh Đại chúng tôi cầu tài sốt ruột, là có thành ý nhất, khẳng định sẽ để cho cậu hài lòng.”

“Không cần thêm Wechat, điện thoại di động của tôi đã bị lấy đi, không nhớ được nick Wechat của các anh đâu, giống các trường học khác, để lại cho tôi một tấm danh thiếp là được.”

Chương 109: Thiên phú chân chính (2)
Chương 109: Thiên phú chân chính (2)

Thanh Hoa: “Không sao, nói cho tôi biết nick Wechat của cậu là được, trí nhớ của tôi rất tốt.”

Kinh Đại: “Không sai, cậu nói, tôi nhớ.”

Trần Vũ: “JSΣ (つ˚Д˚;)つ3UC5n 17 % $ « tút tút 336 phià nu3Hj тавч? φ nấc (? ω?)? □ hi□ ”

Đám người: “...”

Trần Vũ: “Nhớ kỹ chưa?”

Trên trán của đại biểu Kinh Thành đầy mồ hôi: “Bạn học Trần Vũ, cái mà cậu vừa đọc nó không giống như là nick Wechat à ”

Đại diện của đại học Thanh Hoa cũng cảm thấy khó thở: “Xin hỏi cậu có thể lập lại một lần nữa được không?”

Trần Vũ nhíu mày: “Thanh Hoa các anh, không tốt lắm, quá chăm chỉ. Đây không phải là làm khó người sao?”

Thanh Hoa: “Chỉ đùa một chút, chúng tôi đã nhớ kỹ, trở về liền thêm bạn.”

Kinh Thành: “Chúng tôi cũng nhớ kỹ.”

Trần Vũ: “Vậy các anh nói lại một lần đi.”

“...”

Hiện trường thi đại học, nhóm tỷ võ thứ ba đã bắt đầu.

Nhưng chưa từng xuất hiện tên của Trần Vũ.

Quan phương vì để cho thí sinh có đầy đủ thời gian để nghỉ ngơi, trận chiến của mỗi người phải cách nhau ít nhất một giờ.

Mà trong khu chuẩn bị của Thất Trung, Trần Vũ vẫn còn đang tiếp tục "làm việc".

Sau khi nhân viên tuyển sinh rời đi, các phóng viên liền tiến lên, trước trình ra giấy tờ chứng minh công tác, sau đó mở miệng: "Bạn học Trần Vũ, ta là phóng viên chuyên mục của ban tổ chức cuộc thi đại học lần này, đêm nay tôi muốn phỏng vấn cậu nửa tiếng đồng hồ có được không?"

"Phỏng vấn?" Trần Vũ kinh hỉ: "Điều đó tất nhiên là được, vui lòng… chờ lát nữa, các người phỏng vấn tôi, để nói tốt hay là nói xấu?"

"Khẳng định là sẽ tán dương cậu rồi ! cậu ưu tú như vậy mà."

"A, vậy anh đi đi, đi xa một chút."

Phóng viên: "?"

"Nhanh! Hiện tại liền đi! Đừng ép tôi động thủ đánh người!"

Phóng viên trợn mắt há mồm: "Cậu…. Cậu bị bệnh tâm thần sao?"

Đuổi phóng viên đi, Trần Vũ nhìn về phía những vị quan viên còn lại: "Cuối cùng là các ông, tìm tôi làm gì?"

Quan viên dẫn đầu mắt nhìn phóng viên hùng hùng hổ hổ rời đi, nghi hoặc: "Vì sao cậu lại cự tuyệt phỏng vấn? Đây là chuyện tốt đó."

"Phàm là chuyện tốt, ở chỗ của tôi thì không có chuyện tốt. Nói đi, các ông tìm tôi có chuyện gì."

Chần chờ một chút, quan viên nói rõ ý đồ đến: "Chúng ta là nhân viên của bộ giáo dục Thanh Thành, hai vị đằng sau lưng tôi là đồng sự thuộc tổ kiểm tra và tổ giám sát. Chúng ta chủ yếu là muốn hiểu rõ một chút, vừa rồi khi giao đấu với bạn học Trần Khải Tử, một chiêu võ kỹ kia.. uhm "

"Gọi 5G —— Đông Bắc bí thuật —— ngươi ở đây cùng ta trang con mẹ mày bức sao." Trần Vũ nhắc nhở.

Một bên, thầy chủ nhiệm lúng túng nghiêng đầu sang chỗ khác, không muốn lại tiếp tục nghe.

“Đúng.” Quan viên lau mồ hôi: “Liền chính là chiêu này, lúc đó cậu có sử dụng khí kình sao?”

“Không có.” Trần Vũ buông tay: “Tất cả mọi người đều nhìn thấy, lúc mà tôi đón chiêu “hộp quà chân” kia đều không có sử dụng khí kình.”

“Một tia cũng chưa dùng sao?”

“Một tia cũng không có.”

“Vậy thể chất của cậu hẳn là có chỗ khác với người bình thường đúng không?” Quan viên ngưng trọng hỏi.

Sau lưng hắn, hai vị quan viên cũng móc ra máy tính bảng ghi chép.

“Đương nhiên là có chỗ không giống với người bình thường rồi.” Trần Vũ đứng lên, ra hiệu mời: “Không tin, các ông có thể đi kiểm tra nước tiểu với tôi.”

“Cái này thì không cần. Nếu như có thể thì đi theo chúng tôi đến phòng tập thể dục để kiểm tra tổng quát tố chất của phần thân dưới.”

“Không có vấn đề. Chỉ là sợ sẽ làm trì hoãn trận tranh tài tiếp theo.”

“Sẽ không. Chúng tôi cam đoan, trong khoảng thời gian này, tổ thi đại học sẽ không chọn cậu ra sân tranh tài.”

“Vậy thì được, đi thôi.”

Gật đầu với hiệu trưởng, Trần Vũ liền đi theo các quan viên đến phòng tập thể dục.

Cái này cũng nằm trong dự liệu của hắn.

Phổ phổ thông thông một cước, liền có thể đá bay võ giả cấp 0.9,

chính phủ cùng tổ thi đại học không thể nào còn có thể ngồi yên được.

Năm phút sau, mọi người đã tới chỗ cần đến.

Chỉ thấy xung quanh từng dãy dụng cụ đo đạc đứng đầy nam nam nữ nữ.

Thầy thuốc mắc áo khoác trắng, nhân viên nghiên cứu, giám khảo thi đại học, cảnh sát được trang bị đầy đủ súng ống, người phụ trách tuyển sinh của Thanh Hoa và Kinh Đại, thậm chí liền thị trưởng của thành phố Thanh Thành cũng tới.

Từng đôi mắt tràn ngập " nghiên cứu tìm tòi " đang chăm chú nhìn hắn.

"Rắc rắc"

Trần Vũ âm thầm cười lạnh rồi nhẹ nhàng khởi động khớp nối.

Hôm nay, hắn muốn đánh nát tam quan của tất cả mọi người có mặt ở đây!

Biểu hiện ra một võ giả không đến cấp 1, đến cùng có thể cường đại được bao nhiêu

Dưới sự hướng dẫn của các nhân viên công tác ở hiện trường, Trần Vũ tiến hành kiểm tra thân thể.

Đầu tiên là đo thân cao, cân nặng, hàm lượng mỡ, ngực, cánh tay vân vân.

Sau đó là đo nhịp tim, huyết áp, lượng hô hấp, đo đạc động mạch tim với các loại vận động của cơ thể.

Chương 110: Thiên phú chân chính (3)
Chương 110: Thiên phú chân chính (3)

Tiếp theo liền bắt đầu màn kịch quan trọng, kiểm tra tố chất thân thể.

“Bạn học Trần Vũ, mời đứng ở chỗ này, toàn lực công kích mục tiêu, quyền phải hai lần, quyền trái hai lần, chân phải hai lần, chân trái hai lần.”

“OK.”

Gật gật đầu, Trần Vũ đi đến trước dụng cụ, hoạt động gân cốt một chút, liền hạ thấp thân dưới, tụ lực ở phần eo.

“Ken két ”

Nhóm người trong phòng thể dục nhao nhao ngừng thở. Xung quanh yên tĩnh đến thậm chí có thể nghe được tiếng vang của xương cốt trong cơ thể Trần Vũ.

“Hô —— ”

Thở ra, Trần Vũ bỗng nhiên đấm ra một quyền bằng tay phải, kèm theo tiếng rít gào bén nhọn, hung hăng đập trên bia ngắm.

“Đông!”

Tiếng vang truyền ra, máy đo cũng đang run nhè nhẹ.

Không ít người đều cảm thấy hàm răng phát lạnh bao gồm cả thị trưởng của Thanh Thành.

Không thêm khí kình, chỉ dựa vào lực lượng thân thể, vậy mà có thể đạt tới trình độ như vậy.

【768 】

【 bình xét cấp bậc võ giả: Nhập lưu 】

Rất nhanh, số liệu lực lượng của Trần Vũ hiện ra.

Con số "768″ chói mắt kia, để cho những người nhìn thấy đều trầm mặc một lúc.

768kg này cũng không phải biểu thị lực trùng kích.

Mà là thuần túy lực lượng cơ bắp.

Những nam tính bình thường cũng chỉ có thể đạt đến 50kg —— 80kg lực lượng cơ bắp mà thôi.

Nếu như chuyển đổi thành lực trùng kích (tức là lực tác động lớn nhất khi đập lên mục tiêu), một quyền này sẽ không thấp hơn 2000kg

Đây là gấp mười lần của những người bình thường.

"Lực bạt sơn hà" thị trưởng hoảng hốt tự lẩm bẩm: "Chân chính lực bạt sơn hà à "

Quay đầu quét một vòng hiện trường, nhìn thấy tất cả mọi người còn đang ở trạng thái đứng máy, Trần Vũ liền tiếp tục đấm một quyền bằng tay phải, tay trái và hai chân cũng lần lượt kiểm tra.

"Đông!"

【759kg 】

"Đông!"

【702kg 】

"Đông!"

【710kg 】

"Đông! !"

【 814kg 】

Sau khi nện xong tám lần, trị số thấp nhất là quyền trái 702kg, cao nhất là đùi phải 814kg.

Những võ giả có thể đạt được tiêu chuẩn này có rất nhiều trong các đoàn thể võ giả của loài người. Chỉ cần gia trì khí kình cấp bốn trở lên liền có thể nhẹ nhàng đột phá.

Nhưng mà có thể giống như Trần Vũ, với điều kiện là không sử dụng khí kình, đừng nói võ giả cấp 1, cấp 2, liền coi như là cấp 3 võ giả cũng làm không được.

Có lẽ chỉ có thân thể của những đại lão cấp 4 đã trải qua nhiều lần cường hóa, mới có tư cách vật tay với hắn.

Tiếp theo, Trần Vũ lại tiếp tục kiểm tra lực bộc phát, chỉ tiêu lực bền bỉ, chỉ tiêu sự dẻo dai, chỉ tiêu sự linh mẫn, chỉ tiêu tính cân bằng, cùng với kiểm tra sức chịu đựng.

Tổng thể, chính là trình độ của một võ giả bạo phát khí kình cấp 1.4 .

Trách không được một cước có thể đá Trần Khải Tử bay hơn trăm mét.

Trần Khải Tử là võ giả cấp 0.9, gia truyền Ly Hợp Thối cho dù là mạnh đến đâu đi nữa cũng không có khả năng vượt cấp chống lại võ giả kình khí 1.4.

“Loại thiên phú này, lại có thể là loài người dựng dục ra được sao.”

Người phụ trách tuyển sinh của đại học Thanh Hoa nhìn xem những số liệu được sắp xếp thành hàng kia, đáy lòng tràn đầy ghen ghét.

Quả thật, sinh vật tính đa dạng, làm cho một số người trời sinh liền có được thiên phú đặc thù mà người thường khó có thể với tới.

Như: Người ngủ ít, thị giác tứ sắc, ký ức hình ảnh, đột biến gien CCR5, xương cốt cứng rắn, miễn dịch các loại đau đớn vân vân.

Hắn là nhân viên tuyển sinh của đại học Thanh Hoa, mỗi năm đều có thể nhìn thấy không ít thiên tài.

Nhưng mà người "Biến thái" giống như Trần Vũ, chỉ dựa vào thể chất liền có thể sáp lá cà với võ giả cấp 1, vẫn là để hắn khó mà tiếp nhận.

"Lại đo một chút số liệu sau khi gia trì thêm khí kình đi." Thị trưởng mở miệng đề nghị.

"Được rồi." Nhân viên công tác nhìn về phía Trần Vũ: "Bạn học, làm phiền cậu điều động kình khí, tiếp tục kiểm tra một nữa, được chứ?"

"Không có vấn đề."

Trần Vũ không chút nào dong dài, lập tức vận chuyển khí hải trong đan điền, bộc phát toàn bộ thực lực.

Cảm ứng được trình độ khí kình của Trần Vũ, thị trưởng nghiêng đầu giao lưu với thư ký bên cạnh: "Đơn thuần lấy đẳng cấp khí kình thì ở độ tuổi này của hắn, chỉ có thể coi như là không tệ."

"Đúng vậy." Thư ký gật đầu: "Nhưng mà cậu ta có thể chất mạnh, điều này đã siêu việt hết thảy. Bất luận là đi đại học nào, trường học liền xem như bồi thường tiền, cũng sẽ lấy một đống Tăng Khí Đan để tăng level cậu ta lên."

"Kẻ này nhất định không phải vật trong ao, trạng nguyên khóa này, khẳng định là của hắn rồi "

Mười phút sau, thể kiểm xong xuôi.

Trần Vũ bộc phát toàn bộ khí kình về sau, thực lực tổng hợp đạt tới cấp 1.8.

Tức 0.7 (khí kình) $+ 1.4$ (thể chất) ≈ 1.8

Cái này cũng phù hợp với dự đoán của các nghiên cứu viên ở hiện trường.

Bởi vì thể chất cường hãn quá mức, chỉ là khí kình cấp 0.7, ngược lại xem như kéo chân sau.

Chương 111: Thiên phú chân chính (4)
Chương 111: Thiên phú chân chính (4)

Nhưng dù là vậy, liền xem Trần Vũ như là võ giả cấp 1.8 cũng hoàn toàn không có vấn đề.

Khí kình cấp 0.7, thực lực 1.8….. Có thể nghĩ đến hiện giờ thì thể chất của hắn phát huy ra tác dụng lớn bao nhiêu.

“Nếu là cho hắn buff thêm một cái chúc phúc, liền có thể xem như là võ giả cấp 2.” Người phụ trách tuyển sinh của đại học Kinh Thành liếm môi một cái: “Tên Trần Vũ này, Kinh Đại chúng tôi chắc chắn phải có được.”

“Vậy thì ‘Mông’ liền cho các ngươi, Thanh Hoa chúng tôi muốn người.”

“Ngươi ‘Dao’ bao nhiêu người đều vô dụng, Trần Vũ là của chúng tôi.”

“‘Cậu’ của hắn thì cho ngươi, không riêng gì cậu hắn, thúc thúc a di các ngươi Kinh Đại tùy tiện lấy đi ”

(đoạn này ta thua, không hiểu nó nói gì, chắc là tiếng địa phương gì đó .)

Cảnh sát bên cạnh nghe đoạn đối thoại của hai người, làm ra dáng nôn mửa, lập tức rời đi thật xa.

Hài âm ngạnh là muốn trừ tiền.

“Bạn học Trần Vũ, cảm tạ sự hợp tác của cậu. Thể kiểm đã kết thúc.” Quan viên thi đại học đi lên trước, bắt tay với Trần Vũ: “Thật cao hứng, loài người chúng ta lại có thêm một viên minh châu.”

“Hẳn là tôi phải cảm ơn các anh mới đúng.” Trần Vũ rất khách khí: “Để cho tôi có thể biết được toàn bộ thực lực mà mình đang sở hữu.”

Khách sáo một hồi, Trần Vũ tia đám người vài lần, liền đi theo mấy vị giám khảo rời đi.

Nhằm tôn trọng và bảo hộ thí sinh, thị trưởng cũng không phá hư quy tắc tiếp lời với Trần Vũ. Những người còn lại thì cũng không dám tiến lên kết giao.

Đành phải nhìn xem Trần Vũ chậm rãi rời đi.

“Không sử dụng khí kình, chiến lực cấp 1.4.”

“Đây là thực lực trước mắt của mình sau tri gia trì khí kình … ”

Trở về khu chuẩn bị của Thất Trung, Trần Vũ đặt mông ngồi trên ghế, đầu tiên là cự tuyệt giao lưu với hiệu trưởng, lập tức vặn ra một bình đồ uống , vừa uống vừa suy nghĩ.

“Chờ những số liệu khảo nghiệm kia được viết vào thân phận tin tức, sau khi công khai những tin tức đó thì mình liền sẽ trở thành một thiên tài vừa mới được đóng gói.”

“Sẽ không làm cho người hoài nghi.”

“Cũng không cần khống chế tăng trưởng thực lực.”

“ực…. ”

Uống một hớp lớn đồ uống, Trần Vũ chân bắt chéo: “Nai sờ”

Nhưng hắn cũng không dễ chịu được bao lâu, màn hình lớn nằm ở trung tâm đấu trường liền thay đổi danh sách thi đấu.

【 lôi đài thi đấu vòng hai lượt thứ bảy: 】

【 số 1 lôi đài: Thất Trung (Trần Vũ) giao đấu Tứ Trung 】

【 số 2 lôi đài: Lục Trung (*) giao đấu Lục Trung 】

【 số 3 lôi đài: Nhị Trung giao đấu Lục Trung (*) 】

【 số 4 lôi đài: Tứ Trung giao đấu Thập Nhị Trung 】

【 số 5 lôi đài: Nhất Trung (*) giao đấu Nhất Trung 】

Tên của hắn, thình lình xuất hiện.

Đồng thời bị dời đến lôi đài số 1.

Mà tuyệt đại đa số người xem ở hiện trường khi nhìn thấy hai chữ "Trần Vũ", cũng nhao nhao tập trung ánh mắt ở khu chuẩn bị của Thất Trung.

"Là hắn!"

Nơi nào đó trên khán đài, một vị tiểu bằng hữu chỉ vào tên Trần Vũ trên màn hình, la to: "Là hắn là hắn chính là hắn!"

"Đến rồi đến rồi hắn đến rồi!"

Khi Trần Vũ đăng tràng, khán giả bắt đầu reo hò theo tiết tấu.

Thông tin thuộc tính của Trần Vũ cũng theo tiết tấu mà hiện ra……

Đi lên lôi đài số 1, Trần Vũ giương mắt liền có thể nhìn thấy Trần mẫu và Trần Tư Văn đang ngồi ở hàng thứ hai.

"Tiểu Vũ, cố lên!" Trần Tư Văn hưng phấn quơ nắm đấm.

Trước ngày hôm nay, nàng làm sao cũng sẽ không nghĩ được, em trai của mình lại có thực lực mạnh như vậy.

'Xem ra hồi trước mua bốn viên Tăng Khí đan đã làm ra tác dụng mang tính chất quyết định nha!'

Nàng say mê.

Từ khi trở thành người bình thường về sau, truy cầu của nàng với võ đạo lại có thể nhờ em trai của nàng thực hiện……

Mà trên lôi đài.

Trần Vũ phản hồi Trần Tư Văn một nụ cười cứng ngắc, sau đó liền nghiêng đầu sang hướng khác, không dám nhìn tiếp hướng đó nữa.

Rất nhanh, một vị thí sinh đi tới.

Là học sinh của Tứ Trung

Hắn chính là đối thủ vòng thứ hai của Trần Vũ.

“Chào hai bạn thí sinh, tôi là giám khảo của trận tỷ thí này.”

Người cuối cùng đi lên là giám khảo.

Trần Vũ còn quen biết.

Là tên giám khảo kính râm cầm trịch trận solo của hắn và Trần Khải Tử.

“Lại là ông?”

Giám khảo đẩy kính râm: “Nếu như không thích tôi, có thể xin thay đổi giám khảo.”

“Thế thì không cần, tôi thật thích ông.” Trần Vũ khoát khoát tay.

Kính râm giám khảo: “……”

‘ Cùng ta đấu? Ông nội ta trước khi chết để lại cho ta 8 ức truyện ngắn, ngươi lấy cái gì cùng ta đấu?’ Trần Vũ bĩu môi.

“Được rồi, nói nhảm thì không cần nói nữa.” Giám khảo mắt nhìn thời gian: “Giao đấu sẽ bắt đầu sau một phút, có cái gì chuyện quan trọng, thì hiện giờ có thể xin 3 phút trì hoãn. Muốn xin không?”

Trần Vũ: “Không cần.”

Đối diện thí sinh thì cười lạnh liên tục: “Không cần, rất nhanh liền kết thúc.”

“A?” Trần Vũ lập tức sững sờ, dò xét một chút đối phương.

Chương 112: Nghĩ đến chuyện buồn cười
Chương 112: Nghĩ đến chuyện buồn cười

Bởi vì uy lực một cước của trận trước, đừng nói là thí sinh cùng khóa, liền người xem đều nhớ kỹ hắn.

Nhưng người thanh niên trước mặt này lại còn dám nói những lời này……

Hiển nhiên là có chút bản lãnh.

‘

Tứ Trung cũng xem như là trường trung học danh tiếng của thành phố Thanh Thành, từ trước tới giờ không thiếu đại lão. Hắn là cẩn thận một chút, đừng con mẹ nó lại lật thuyền trong mương.’

“Bởi vì chúc phúc trên người các cậu còn chưa hết hiệu lực, cho nên tạm thời sẽ không thêm buff cho các cậu nữa.” Kính râm giám khảo nhìn chằm chằm đồng hồ: “Đếm ngược, 5 giây. Ba……”

Trần Vũ chậm rãi nắm chặt nắm đấm.

“Hai……”

Đối thủ vẫn như cũ cười lạnh.

“Một……”

Trần Vũ hết sức chăm chú, bày ra tư thế tiêu chuẩn.

“Bắt đầu!”

Ra lệnh một tiếng, năm vị giám khảo trên lôi đài đồng thời rút.

“Trần Vũ, ta nhận ra ngươi.”

Trên lôi đài Số 1, thí sinh đến từ Tứ Trung chậm rãi giơ tay trái lên: “Trận trước ngươi biểu hiện ra thực lực, rất không tệ. Ta rất thưởng thức.”

“Vậy sao.” Cơ bắp Trần Vũ căng cứng, bước đi cẩn thận, từng bước đến gần đối thủ, hắn đang muốn tìm ra sơ hở của đối phương.

“Đúng vậy. Nhưng ngươi phải nhớ kỹ, sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân. Không có cái gì là tuyệt đối cả.” Khóe miệng ngả ngớn, hắn ta nâng thẳng tay trái lên, quát lạnh một tiếng: “Giám khảo, ta nhận thua.”

“……”

Kính râm giám khảo: “……”

Hiện trường người xem: “……”

“Nhận… Nhận thua?”

“Đương nhiên.” Đối thủ ngửa đầu: “Ta đều nói, trận chiến này chẳng mấy chốc sẽ kết thúc.”

Trần Vũ: ” ”

“Hữu duyên gặp lại.” Hắn thu tay lại, vác ở sau lưng: “Ngươi rất có tiền đồ, cho dù là ta, cũng khó tránh khỏi thưởng thức. Cho nên ta sẽ chú ý ngươi mỗi thời mỗi khắc, đừng thư giãn, đừng để cho ta thất vọng.”

Trần Vũ: ” ”

Kính râm giám khảo: ” ”

Trầm mặc trong phút chốc, Trần Vũ mặt không thay đổi nói: “Nếu không thì như vầy, ta chấp ngươi một tay, hai ta đánh một trận đi.”

“Hả?” Khí thế của đối phương đột nhiên thay đổi, ánh mắt bén nhọn nhìn chằm chằm Trần Vũ: “Ngươi đang vũ nhục ta? Ngươi xác định, ngươi đang vũ nhục ta sao?”

Trần Vũ: “……”

“Ta cho ngươi biết. Hôm nay đừng nói là ngươi nhường một cánh

tay, coi như ngươi nhường cho ta hai cánh tay, hai cái chân! Cũng không ngăn được việc ta nhận thua. Ta nói."

Trần Vũ: "....."

"Làm sao?" Trong mắt đối thủ lấp lóe hàn quang: "Ngươi có thể ngăn được ta sao?"

Trần Vũ: " Không ngăn được "

"Cái này đúng rồi, đây chính là khóa thứ nhất mà ta có thể dạy cho người." Đối thủ quay người, bồng bềnh rời đi: "Không có cái gì là tuyệt đối. Thực lực mạnh hơn, cũng có chuyện không làm được."

Trần Vũ quay đầu nhìn giám khảo: "Tôi có thể đá hắn một cước sao?"

"Chỉ một cước thôi."

Giám khảo tháo kính râm xuống: "Không thể. Hắn đã nhận thua."

"Nửa cước cũng không được."

.....

"Đây là một nhân vật hung ác à."

Cùng lúc đó, tầng cao nhất của một tòa nhà trong sân thi đại học, trong một gian phòng nào đó.

Một thanh niên đứng ở trước cửa sổ, nhìn xem lôi đài số 1 Trần Vũ, cảm thán: "Hắn nhất định có thể vào vòng thi đấu chính thức, khó đối phó à. Ai gặp phải hắn liền tự cầu nhiều phúc đi."

"Không muốn tự xem nhẹ mình." Một vị học sinh khác vỗ vỗ trên thân không có tro bụi, nói: "Chúng ta dù sao cũng là tuyển thủ hạt giống."

"Tuyển thủ hạt giống thì làm được mẹ gì?" Ngồi ở trên ghế sa lon một nữ hài đội nón xanh buông tay: "Thi đấu chính thức là phải xem chiến lực, không phải đẳng cấp khí kình. Hơn nữa nếu mà tuyển thủ hạt giống bị đánh khóc, thì càng mất mặt hơn."

“Nghe nói tên Trần Vũ đó đẳng cấp khí kình chỉ có 0.7. Coi như thể trạng cường tráng một chút, cũng sẽ không phải là đối thủ của chúng ta. Dù sao trong chúng ta, thấp nhất cũng là cấp 1.0.”

Nói đến đây, rất nhiều người trong phòng đều vô ý thức nhìn về một nơi hẻo lánh.

Nơi đó đang có một cô bé dường như là trẻ vị thành niên.

Nàng chính là người có trình độ khí kình thấp nhất trong tất cả tuyển thủ hạt giống.

“A.”

Nữ hài phát hiện tất cả mọi người đang nhìn nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng, thậm chí đỏ đến xương quai xanh vị trí. Hai tay hốt hoảng không biết đặt chỗ nào.

Giống như những người trong căn phòng này, nàng cũng mặc đồng phục thi đấu chính thức của ngày mai.

Ở vị trí mà ngực của nàng hơi hơi nhô lên, có thêu số hiệu và tên.

【20】

【 Bát Hoang Diêu 】

……

Theo từng nhóm thí sinh lên đài, xuống đài.

Đến khoảng bốn giờ chiều.

Thi đấu lôi đài rốt cuộc bước sang vòng thứ ba.

Còn có tư cách dự thi chỉ còn sót lại hơn trăm người.

Sau khi kết thúc vòng thi thứ ba, người thắng cũng chỉ còn lại hơn năm mươi người .

Bên trong năm mươi người này, các giám khảo sẽ tiến hành cho điểm, chọn ra 12 thí sinh có điểm trung bình cao nhất, sắp xếp vào danh sách 32 người được thi đấu vòng chính thức.

“Trận so tài cuối cùng.”

Đi ra khu chuẩn bị trường Thất Trung, Trần Vũ uống một miệng đồ uống, nhìn chăm chú vào danh sách trên màn hình lớn.

Chương 113: Cứng rắn (1) Chương 113: Cứng rắn (1)

Hắn đã mơ hồ thấy được, giải trạng nguyên đang ngoắc tay với hắn.

【 Vòng thứ ba nhóm đầu tiên 】

【1 hào lôi đài: Thất Trung (Trần Vũ) giao đấu nhị trung (Vương Nguyệt)】

【2 hào lôi đài: Nhất trung () giao đấu tam trung ()】

【3 hào lôi đài……】

“Nhị Trung? Vương Nguyệt?”

Trần Vũ sững sờ.

Vương Nguyệt, chính là vị nữ lớp trưởng của hắn khi còn học ở Nhị Trung……

“Làm tốt lắm.” Trần Vũ hưng phấn xoa xoa tay: “Càng tốt à.”

Vô luận là nữ lớp trưởng, vẫn là hiệu trưởng Nhị Trung, đều có tên trên “cuốn sổ nhỏ” của hắn.

Cái này nếu không tao một đợt, vậy hắn còn là người sao.

“Quyền pháp của Trần Vũ rất mạnh, thể chất cũng phi thường tốt. Em thử đánh lâu dài với hắn, tìm kiếm được nhược điểm của đối phương rồi mới công kích.”

Dưới lôi đài, hiệu trưởng Nhị Trung đang chỉ huy chiến thuật cho nữ lớp trưởng Vương Nguyệt: “Nếu như thực sự đánh không thắng, nhận thua cũng không quan trọng.”

“Minh bạch.” Vương Nguyệt gật đầu.

“…” Trầm mặc một chút, hiệu trưởng Nhị Trung hỏi: “Trần Vũ này

là kẻ hồi trước học chung lớp với em sao?”

“Đúng.”

“Xác định chính là tên bị ta đuổi học sao?”

“Đúng” Vương Nguyệt cắn chặt môi, sắc mặt tiều tụy.

Trong lòng của hiệu trưởng Nhị Trung cũng là ngũ vị tạp trần.

Tiện tay khai trừ một học sinh kém, lại là một học bá có tư cách đánh vào vòng thi đấu chính thức.

Thật con mẹ nó xui.

Cái thế giới đáng chết này, càng ngày càng lôi thôi, càng ngày càng bất hợp lý?

Cưỡng chế hối hận, hiệu trưởng Nhị Trung nhắm mắt nói: “Nhị Trung, cho tới bây giờ đều là một trường học có kỷ luật nghiêm minh. Bất luận là ai, chỉ cần trái với nội quy nhà trường thì nhất định sẽ bị khai trừ. Vương Nguyệt, em cũng không cần có gánh nặng tâm lý, phải đánh như thế nào thì liền đánh như thế ấy.”

Chương 114: Cứng rắn (2)

“Biết rõ hiệu trưởng.”

“Cố lên.” Vỗ vỗ thí sinh bả vai, hiệu trưởng Nhị Trung lui lại hai bước.

“Cám ơn hiệu trưởng.”

Hít sâu, Vương Nguyệt đi đến lôi đài, ngẩng đầu, mắt nhìn hai chữ “Trần Vũ” trên màn hình lớn, tinh thần có chút hoảng hốt.

Khoảng chừng một phút sau, dưới sự ồn ào trong tiếng hoan hô của người xem, nàng có thể nghe đến tiếng hát.

“Ngày nắng chói chang hình ảnh tốt như vậy?”

” Hoa đỏ, là cỏ xanh?”

“Ta vui vui mừng mừng ha ha chạy về phía trước?”

“Đạp biến thanh sơn người chưa già? ”

Nàng chăm chú nhìn lại, đang hát chính là Trần Vũ.

Nhảy một cú thật cao lên lôi đài, Trần Vũ hưng phấn xoa xoa đôi bàn tay, chăm chú nhìn về phía hình bóng quen thuộc ấy.

Nữ lớp trưởng —— Vương Nguyệt.

Vương Nguyệt cũng nhìn chằm chằm vào hắn.

Trần Vũ trong lòng dậy sóng.

Cuộc đời thật sự là kỳ diệu.

Một tháng trước, đối phương còn là một vị lớp trưởng cao cao tại thượng, ngoại trừ chủ nhiệm lớp, xem ai đều là lấy góc độ nhìn xuống.

Mà bản thân mình, chỉ là một học sinh yếu kém xếp hạng nhất đếm ngược. Liền tư cách bị “nhìn xuống” cũng không có.

Trước đây sau khi bị chủ nhiệm lớp ép buộc tu luyện một ngày, vị nữ lớp trưởng này càng là lấy tư thái của một thượng vị giả, tán thưởng hắn ông trời đền bù cho người cần cù.

Sự ngạo mạn và miệt thị đến từ trong xương của nàng, đến nay ký ức của Trần Vũ vẫn còn như mới.

Nhưng mà chỉ có một tháng ngắn ngủi, hết thảy đều lật đổ.

Không biết trong giờ này khắc này, tư vị trong lòng nữ lớp trưởng này ra sao?

Nhưng mà, dù là tư vị gì đi chăng nữa, cũng cùng khó chịu không thoát khỏi quan hệ.

‘Đối với một người con gái mà nói, việc này chung quy là quá tàn nhẫn’ Trần Vũ âm thầm cảm thán: ‘Làm cho mình cũng cảm động lây, quá không dễ chịu à ‘

“Ha ha ha ha ha nấc.”

Nữ lớp trưởng: “….”

Trần Vũ: “A ha ha ha ha ha khặc, không có ý tứ, đột nhiên nghĩ đến một việc vui ha ha ha ha ha ”

Nữ lớp trưởng: “Tiểu nhân đắc chí.”

“Ha ha ha ha ha ha ha nga nga nga nga” Trần Vũ cười lớn tiếng hơn, hoàn toàn không dừng được.

Nửa phút sau, hắn dùng sức vuốt vuốt gương mặt của mình, bình phục cảm xúc, cúi đầu: “Ngượng ngùng, thất thố.”

“…” nữ lớp trưởng nhãn thần phức tạp.

“Còn nhớ tôi không?”

“Nhớ chứ.”

“Gần nhất trải qua ha ha ha.”

Nữ lớp trưởng: “…”

Trần Vũ: “Thật xin lỗi, tôi sẽ cố gắng nhịn xuống. Gần đây cô sống thế nào.”

“Vẫn được.”

“Hai trận thi đấu trước có thuận lợi không?”

Nghe vậy, nữ lớp trưởng cúi đầu nhìn qua những dấu vết tổn thương chật vật trên thân mình, khẽ cắn môi: “Thuận lợi.”

Trần Vũ: “Vậy thì chúc cô thuận lợi đến cuối cùng.”

Nữ lớp trưởng: “…”

“Đẳng cấp kình khí hiện giờ là bao nhiêu?”

” 0.8.”

“Một tháng trước không phải cô cũng là 0.8 sao?” Trần Vũ kinh ngạc: “Về nhà chờ sinh rồi hả?”

Nữ lớp trưởng: “...”

Hít thở sâu một hơi, nàng hé miệng nói: “Ngươi lên lôi đài, chính là vì trào phúng ta sao?”

“Cô hiểu lầm rồi, ngoại trừ trào phúng, tôi còn phải đánh cô nữa.”

Nữ lớp trưởng: “...”

“Cô cũng có thể đầu hàng.” Trần Vũ buông tay.

Nhưng lần buông tay này, một đống lớn danh thiếp trong túi lập tức rơi trên mặt đất.

Chương 114: Cứng rắn (2)

“A…, không có ý tứ.” Trần Vũ vội vàng ngồi xổm người xuống nhặt, một bên nhặt, một bên lầm bầm: “Những tên nhân viên tuyển sinh đại học thật kém cỏi, cũng không nói được hai câu, liền động thủ động cước nhét danh thiếp. Cũng mặc kệ cho ngươi chịu hay không chịu.”

Nữ lớp trưởng: “…”

“Tấm này là của đại học Khai Nam, ném đi đi, chưa nghe nói qua ”

Nữ lớp trưởng: “…”

“Hả? Phục Đán? uhm cũng ném đi đi.”

Nữ lớp trưởng: “…”

” Đại học Hàng Cảng?” Trần Vũ nhíu mày: “Trường học này thực sự vô vị à….. Vẫn là giữ lại đi. Vạn nhất đi WC không có giấy thì có thể dùng.”

Nữ lớp trưởng chậm rãi che ngực: “…”

“Thanh Hoa bình thường. Kinh đại… ân, cũng còn được.”

Nữ lớp trưởng: ” ngô.”

Thu hồi mấy tấm danh thiếp, Trần Vũ đứng lên, cười cười với nữ lớp trưởng: “Kỳ thật tôi cũng không muốn, bọn họ cứ nhét cho tôi. Kỳ thật tôi cảm thấy chuyên khoa cũng rất không sai, đều có thể có một cuộc đời tốt đẹp.”

“…” nghe vậy, nữ lớp trưởng nắm chặt song quyền, không thể nhịn được nữa: “Trần Vũ! Ngươi đắc ý cái gì? Không phải liền là cha mẹ ngươi ban cho một bộ thân thể tốt sao? Bằng không thì ngươi tính là cái gì!”

“Vậy thì cũng chứng minh là cha mẹ tôi mạnh hơn cha mẹ của cô.” Trần Vũ cười ngây ngô.

“Ngươi” nữ lớp trưởng bị nghẹn tím mặt.

“Hai vị thí sinh, mời im lặng.” Lúc này, giám khảo phụ trách vòng thứ ba lôi đài số 1 cũng lên đài. Là một vị nữ giám khảo: “Tỷ thí còn có ba phút nữa là bắt đầu. Mời hai vị chuẩn bị cho tốt.”

Trần Vũ nhấc tay.

“Chuyện gì?” Nữ giám khảo hỏi.

“Tôi có thể đổi vị trí với thí sinh mà ba mẹ nàng không bằng cha mẹ tôi sao?”

Nữ lớp trưởng tức đến toàn thân phát run: “Trần Vũ! ! !”

Nữ giám khảo nhíu mày: “Tại sao phải đổi vị trí?”

“Từ vị trí này tôi có thể nhìn thấy hiệu trưởng Nhị Trung.”

Nghe vậy, nữ giám khảo quay đầu nhìn hiệu trưởng Nhị Trung dưới đài: “Vậy thì thế nào?”

“Tôi nhìn ông ta liền cảm buồn nôn.”

Nhị Trung hiệu trưởng: “...”

Nữ lớp trưởng hô to: “Không đổi!”

Trần Vũ: “Một khi tôi mà buồn nôn, ra tay sẽ rất nặng.”

Nữ lớp trưởng: “...”

Trầm mặc một lát, nữ lớp trưởng lý trí đổi vị trí với Trần Vũ.

Đứng ở một bên khác, thừa dịp giao đấu còn chưa bắt đầu, Trần Vũ quay người ngồi xổm ở một bên lôi đài, vẫy tay với hiệu trưởng Nhị Trung: “Hello, đây không tiểu lão đệ sao? Đến, hút ra điếu Hoa Tử.”

“Ta không hút thuốc.” Hiệu trưởng Nhị Trung mặt không biểu tình: “Tạ ơn.”

“Xem cái bản mặt của ông kìa, thế nào? Lại hết giấy vệ sinh rồi

sao?”

“...” Hiệu trưởng Nhị Trung ngẩng đầu nhìn xem Trần Vũ: “Bạn học Trần Vũ. Tôi biết rõ là cậu đối với tôi có oán khí, nhưng chuyện khai trừ… ”

“Ngài nói quá lời rồi.” Trần Vũ khoát khoát tay: “Chuyện có bao nhiêu đâu mà, oán khí cái gì à”

Hiệu trưởng Nhị Trung: “Cậu có thể nghĩ được như vậy, tôi rất hân ”

Trần Vũ: “Là sát khí.”

Nhị Trung hiệu trưởng: “...”

“Hiện giờ tôi phải thi đấu, không có thời gian để phản ứng ông. Ông cũng đừng có gấp.” Nói, Trần Vũ móc từ trong túi ra một món đồ, đưa cho hiệu trưởng Nhị Trung: “Ầy, cầm.”

Hiệu trưởng Nhị Trung vô ý thức nhấc tay tiếp nhận: “Đây là cái gì?”

Trần Vũ: “Ông ngửi đi.”

Hiệu trưởng Nhị Trung nhíu mày, đặt dưới mũi hít hà: “Ừm? Có chút thối.”

“Sát khí đương nhiên là thối.”

“Đây rốt cuộc là cái gì?” Hiệu trưởng Nhị Trung lại ngửi ngửi.

“Miếng lót giày mà tôi vừa cởi ra.”

“? ! !”

“Thế nào? Vừa vặn sao?” Trần Vũ hỏi thăm: “Tôi thật vất vả mới cắt thành hình chữ nhật được đó.”

“Ba~!”

Hiệu trưởng Nhị Trung đột nhiên ném đi miếng lót giày, tức sùi bọt mép: “Ngươi muốn làm gì? !”

“Không làm gì.” Trần Vũ quay người đi ra giữa lôi đài, phất tay: “Cầm miếng lót giày này, tự quất chính mình hai bàn tay, ân oán giữa chúng ta liền xóa bỏ.”

” ngươi muốn chết sao.” Sắc mặt hiệu trưởng Nhị Trung xanh mét, trong mắt bắn ra hàn quang bốn phía.

“Nếu như ông có thể làm được.”

.....

“Đây là xảy ra chuyện gì”

Rất nhiều người xem khi nhìn thấy Trần Vũ và hiệu trưởng Nhị Trung có những tương tác không quá thân mật, Trần Tư Văn cũng không hiểu ra sao.

Thiết bị thu âm của lôi đài đã trải qua sửa chữa đặc thù.

Không đạt tới một đề xi ben nhất định thì sẽ không khuếch đại âm thanh.

Đây cũng là vì đề phòng năm lôi đài đồng thời tranh tài, dẫn đến thanh âm lộn xộn.

Cho nên mọi người chỉ có thể thấy được động tác của Trần Vũ, mà không thể nghe được đoạn đối thoại của bọn hắn.

Hàng thứ nhất Khu A, Kỳ tỷ tiếp tục đốt cho mình một điếu thuốc, nhắm mắt lại, không biết là đang suy nghĩ gì.

Trên lôi đài số 1.

Nữ giám khảo nhìn thấy hiệu trưởng Nhị Trung đang lên cơn giận dữ, lại nhìn Trần Vũ một chút, cũng không có tiếp tục phản ứng.

Đợi đến khi thời gian thi đấu còn lại một phút, mới mở miệng nói: “Giao đấu sẽ bắt đầu sau một phút, hiện tại thì các người có quyền xin trì hoãn 3 phút. Muốn xin sao?”

“Không cần.”

“Không cần.”

“…”

“…”

Sáu vạn người ở hiện trường, dần dần yên tĩnh.

Chương 115: Lão gia súc này mắng chửi người quá độc ác đi (1) Chương 115: Lão gia súc này mắng chửi người quá độc ác đi (1)

Nữ giám khảo nhìn chằm chằm đồng hồ, chậm rãi nhấc tay: “Bởi vì chúc phúc còn không hết hiệu lực, không cần tiếp tục BUFF. Đếm ngược, ba ”

“Hai.”

“Một.”

“Bắt đầu!”

“Ầm!”

Giám khảo vừa dứt lời, Vương Nguyệt liền bạo phát khí kình, như một vầng trăng vòng qua trước mặt Trần Vũ, công kích một bên người của hắn.

Hiện trường không ít người xem đều nhao nhao đứng lên, đem ánh mắt tập trung vào lôi đài số 1.

Mà Trần Vũ thì đứng im tại chỗ, vẫn không sử dụng một tia kình khí nào.

“Đông!”

Quyền của Vương Nguyệt bay thẳng một cách chính xác lên mặt bên của Trần Vũ.

“Đánh trúng!”

【 bị thương tổn: Khí huyết + 320 】

“Ken két ”

Bẻ bẻ cổ, Trần Vũ phun ra một ngụm nước bọt xen lẫn máu, quay

đầu nhìn về phía Vương Nguyệt: “Chỉ có như vậy thôi sao.”

Toàn thân Vương Nguyệt cứng ngắc, như bị sét đánh.

Mặc dù trước khi tranh tài, nàng đã “tưởng tượng” ra đầy đủ thực lực của Trần Vũ.

Nhưng khi tự mình trải nghiệm thì nàng mới hiểu rõ cảm thụ lúc đó của Trần Khải Tử.

Đó là một loại tuyệt vọng.

Một kích toàn lực, cũng không thể phá phòng tuyệt vọng.

“Làm sao lại mạnh như vậy ”

“Đây quả thật là thể chất của nhân loại sao ”

“Ba~.”

Tay trái Trần Vũ như điện, túm tóc Vương Nguyệt lại.

Vương Nguyệt lấy lại tinh thần, lập tức liền muốn giãy dụa.

Nhưng Trần Vũ sẽ không cho nàng cơ hội, chân trái quét một cái, sau đó dùng tay trái ấn lấy đầu Vương Nguyệt, khống chế tốt cường độ, đập đầu của nàng lên trên mặt đất bằng đá cẩm thạch cứng rắn.

“Đông!”

Huyết hoa tản ra trước mắt.

Vương Nguyệt chỉ cảm thấy kịch liệt đau nhức, cả người liền đã mất đi ý thức.

Từ bắt đầu đến kết thúc, sử dụng thời gian cũng không quá năm giây.

“Quá mạnh ”

Nữ giám khảo liên tục chớp ba lần mí mắt.

Tuyển thủ cấp 0.8, ở trước mặt vị học sinh này, liền nhỏ bé giống như con kiến.

“Trạng nguyên trừ hắn ra không còn có thể là ai khác.”

Không ít người sáng suốt, trong đầu cùng hiện lên một ý niệm.

Trên sân khấu thi đại học, Trần Vũ bày ra thực lực đã bỏ xa nhóm thứ nhất.

Liền xem như là Vương Bảo Cường cấp 1.5 của Nhất, cũng rất khó là đối thủ của hắn.

“Đây mới thật sự là thiên tài ”

Trên ghế khách quý, thị trưởng nói với cục trưởng bên cạnh: “Cậu ta để cho tôi nhớ tới con của ngươi. Ở khóa thi đại học trước, cũng cùng tên Trần Vũ này không sai biệt lắm, hoàn toàn là lấy tư thái vô địch quét ngang trường thi.”

“Ừm.” Cục trưởng gật đầu.

“Nữ nhi của ngươi không phải cũng tham gia kỳ thi tốt nghiệp trung học của khóa này sao? Còn là hạt giống tuyển thủ. Nói không chừng liền sẽ đối mặt với Trần Vũ. Thế nào? Lo lắng không?”

Cục trưởng mặt không biểu lộ: “Nàng lựa chọn làm võ giả, sớm muộn gì cũng là chết. Có cái gì lo lắng.”

“Ác” nghe vậy, thị trưởng có chút xấu hổ, ngượng ngùng quay đầu lại.

Sau khi đánh xỉu Vương Nguyệt, Trần Vũ nhìn về phía nữ giám khảo, liền mang theo Vương Nguyệt đi đến bên cạnh lôi đài.

Nữ giám khảo coi là Trần Vũ muốn ném đối thủ xuống lôi đài để chiến thắng, liền không có ngăn cản.

Trần Vũ cũng là ném Vương Nguyệt xuống.

Chỉ bất quá là còn xem xuống dưới chân của hiệu trưởng Nhị Trung.

“Nhặt lên.” Trần Vũ cư cao lâm hạ nhìn xem hiệu trưởng.

Hiệu trưởng Nhị Trung vừa muốn xoay người đỡ Vương Nguyệt dậy, nghe thấy vậy liền lập tức ngừng lại động tác, ngẩng đầu: “Ngươi có ý tứ gì.”

Ngồi bên bờ lôi đài, Trần Vũ đem đầu xích lại gần trước mặt hiệu trưởng Nhị Trung: “Ta, Trần Vũ, là người bình thường. Là một người không thoát ly những thú vị cấp thấp, lòng dạ hẹp hòi, và tố chất cũng không cao. Càng là người tùy hứng.”

Hiệu trưởng Nhị Trung híp mắt lại đối mặt với Trần Vũ.

Trần Vũ mỉm cười: “Ngươi biết rõ ta tùy hứng nhất là cái gì không?”

“Cái gì.”

“Ta có một bộ não có lý trí, nhưng ta có thể không cần, cũng không cần.”

“…”

“Cây sống một miếng da, người sống nhờ một hơi. Tôi cũng không nhất định phải kiếm chuyện với ông.” Trần Vũ chỉ vào Vương Nguyệt nằm trên đất: “Nhưng việc giao lưu giữa người và người, thường thường chỉ kém một cây gai. Ông đâm trúng tôi, tôi cũng đâm lại ông một cái.”

“Cho nên.”

“Cho nên, hiện tại, tôi cho ông hai lựa chọn. Một, nhặt nàng lên.”

Hiệu trưởng cười lạnh: “Hai đâu.”

“Hai, dạy ta khí công của quy phái.”

“…”

Hiệu trưởng Nhị Trung ngồi dậy, ẩn ẩn triển lộ ra khí kình ba động: “Vậy ta cũng cho ngươi hai lựa chọn. Một, xin lỗi ta. Ta có thể coi như là ngươi tuổi trẻ khinh cuồng không hiểu chuyện.”

Trần Vũ: “Hai đâu.”

“Hai, ta đề nghị ngươi tuyển một.”

“...” Trần Vũ dò xét một chút hiệu trưởng Nhị Trung: “Cái này bức làm sao trang thì ta đã học xong.”

“Cho ngươi ba giây đồng hồ để lựa chọn.” trên mặt của hiệu trưởng Nhị Trung không nhìn ra biểu lộ gì.

“Uhm.” Gật gật đầu, Trần Vũ lấy từ trong túi ra một hộp thuốc lá, đốt một điếu, hít sâu một cái, nhẹ nhàng nhả trên mặt đối phương: “Ta lựa chọn làm cha ngươi.”

Chương 116: Lão gia súc này mắng chửi người quá độc ác đi (2) Chương 116: Lão gia súc này mắng chửi người quá độc ác đi (2)

“Oanh!”

Khí kình ba động cường thế của hiệu trưởng Nhị Trung lập tức bộc phát, thổi trang phục võ đạo của Trần Vũ hô hô rung động.

Nhưng Trần Vũ vẫn như cũ ngồi một tư thế như trước, mí mắt cũng không nháy một cái.

“Ngô ngô ngô ”

Trên sàn thi đấu, lập tức truyền đến tiếng kinh hô của vạn người.

“Các ngươi đang làm gì.” Nữ giám khảo lập tức chạy tới, nghiêm khắc trừng mắt với Trần Vũ: “Làm thí sinh, không cho phép khiêu khích người khác! Cảnh cáo lần một!”

Trần Vũ quay đầu lại: “Vậy thì nhiều nhất có thể cảnh cáo mấy lần?”

“Vượt qua ba lần liền trực tiếp hủy bỏ tư cách thi đại học!”

“À vượt qua ba lần sao.” Gật gật đầu, Trần Vũ lại hít một ngụm thuốc, nhả trên mặt hiệu trưởng: “Ta lựa chọn làm cha ngươi.”

Nữ giám khảo: “...”

Hiệu trưởng Nhị Trung đằng đằng sát khí: “Muốn chết!”

Cùng là một người, cùng thả ra một loại sát khí.

Cũng sẽ không thể làm cho Trần Vũ sợ hãi được.

Thời gian này, chỉ cách nhau có một tháng ngắn ngủi mà thôi

“Đừng chỉ biết ở đó mà chém gió.” Trần Vũ đứng lên, từ trên cao nhìn xuống hiệu trưởng Nhị Trung: “Ta đang tìm chết đấy. Có bản lĩnh thì động thủ đi.”

Hiệu trưởng Nhị Trung cắn chặt hàm răng, cơn giận cũng dâng lên, nhưng mà dù cho con mắt đã đỏ ngầu cũng không dám phát tác.

“Nhát cáy.” Trần Vũ bắn bay mẫu thuốc lá.

Điều này nằm trong dự đoán của hắn.

Hiện giờ là đang ở hiện trường thi đại học.

Dù cho đối phương có lỗ mãng cỡ nào cũng không dám ở ngay trước mặt hơn sáu vạn người mà công kích thí sinh.

Chờ ngày mai mình trở thành trạng nguyên, đăng đỉnh rồi thì đối phương sẽ lại không dám động thủ.

Được Kinh Đại tuyển nhận rồi thì đối phương vẫn là không dám động thủ.

Chờ mấy tháng nữa, sau khi tiếng gió của việc thi đại học lần này kết thúc, liền nên đến phiên mình động thủ.

“Bạch!”

Một trận gió lốc thổi qua, quan chủ khảo đầu trọc trống rỗng xuất hiện trước mặt hai người, sắc mặt băng lãnh: “Hai người các ngươi có chuyện gì sao.”

“Không có việc gì.” Trần Vũ giải thích: “Chỉ là tôi thấy ứng đường của vị hiệu trưởng này biến thành màu đen, sớm chúc thọ cho ông ta mà thôi .

“...” hiệu trưởng Nhị Trung cố nén xúc động muốn xé nát cái miệng Trần Vũ, hơi cúi đầu với quan chủ khảo: “Không có chuyện gì. Tôi mang học sinh của mình trở về.”

Quan chủ khảo: “Đây là trường thi, chú ý ảnh hưởng. Có thù có oán thì tự mình tìm chỗ mà giải quyết.”

“Minh bạch.” Trần Vũ dựng lên ok thủ thế.

Hiệu trưởng Nhị Trung thì là nâng lên Vương Nguyệt đang hôn mê, nhìn chằm chằm vào Trần Vũ một chút, quay người trực tiếp đi về khu chuẩn bị của Nhị Trung.

Trần Vũ đọc được ý tứ mà ánh mắt kia muốn biểu đạt.

Đối phương muốn nói: Cái thằng chó nhà mày, dám chọc ông nội mày sao đ-t con mẹ, mày chờ đó cho ông, bây giờ đông người, không tiện ra tay mà thôi. Chờ khi kỳ thi đại học qua đi, ông chắc chắn nghiền xương mày thành tro! Yên tâm đi, với thân phận hiệu trưởng, ông khẳng định sẽ tìm cho mày một miếng phong thủy bảo địa để xây mộ. Lại tìm một nhóm gái để cho mày đẩy lên đẩy xuống, cam đoan mày dưới âm tào địa phủ cũng sẽ không cô đơn đâu.

“Lão gia súc này mắng chửi người cũng rất độc ác đấy.” Trần Vũ sờ sờ cằm, như có điều suy nghĩ: “Cái này nếu không thưởng cho lão ta một trăm cái ** túi, liền để cho lão biết rõ cái gì gọi là họa từ miệng mà ra ”

(** nó bị che chữ nên ta không hiểu nghĩa, nên khỏi dịch nhá □)

“Bên thắng, Thất Trung, Trần Vũ!”

Khi nữ giám khảo tuyên bố, Trần Vũ liền không đợi người xem ở hiện trường hoan hô hắn, liền “Sưu” một tiếng ẩn nấp rời khỏi lôi đài, không còn thấy hình bóng.

Trở lại khu chuẩn bị của Thất Trung, hiệu trưởng Thất Trung vội vàng đưa lên khăn mặt và đồ uống, dẫn hắn ngồi trên ghế: “Vất vả vất vả. Xem ra thi đấu chính thức cũng không thành vấn đề.”

“Đúng. Khẳng định là không thành vấn đề.”

“Tiếp theo sẽ không còn trận so tài nào nữa, đổi cái võ đạo phục này ra đi. Anh có chuẩn bị cho chú một bộ áo thun hoàn toàn mới, mặc rất thoải mái.”

“Anh có lòng.”

“Để cho những học sinh cảm nhận được sự ấm áp như là ở nhà.” Hiệu trưởng Thất Trung nghiêm túc nói: “Đây chính là chuẩn tắc của Thất Trung chúng ta.”

“Chuẩn tắc của Thất Trung chúng ta không phải là quản lý bằng phương pháp quân đội sao?”

“Mọi thứ đều phải điều hòa âm dương. Trong nhà có sự nghiêm khắc của cha, thì sau khi ra cửa tự nhiên cũng phải có sự ấm áp của mẹ.” Hiệu trưởng Thất Trung vỗ vỗ ngực của mình: “Thầy trò trong trường học này đều gọi ta là người mẹ của Thất Trung.”

Thầy chủ nhiệm: “...”

Trần Vũ: “ngưu bức ngưu bức.”

“Đến, thay đôi dép này đi.”

Gật gật đầu, Trần Vũ nhẹ nhàng thay xong quần áo và giày, nằm trên ghế, thuận miệng nói: “Không có gì muốn hỏi về chuyện của tôi và hiệu trưởng Nhị Trung sao?”

Chương 117: Có một số việc dù nói thì phàm nhân cũng không hiểu (1) Chương 117: Có một số việc dù nói thì phàm nhân cũng không hiểu (1)

“Hỏi? Chuyện gì?” Hiệu trưởng Thất Trung tỏ ra mịt mờ: “Cậu và hiệu trưởng Nhị Trung xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Trần Vũ: “...”

Hiệu trưởng Thất Trung: “Vừa rồi tôi đi nhà vệ sinh, không có mặt ở hiện trường.”

Trần Vũ: “Ông người này, quá khéo đưa đẩy cũng không tốt. Hai bên đều không được đắc tội, cũng có thể là hai bên đều đắc tội.”

“Bạn học Trần Vũ cậu nói rất đúng.” Hiệu trưởng Thất Trung gật đầu: “Mặc dù tôi không biết đã có chuyện gì xảy ra giữa hai người, nhưng mà thằng anh chắc chắn đứng về phía của cậu! Bất cứ lúc nào, chỗ nào, Thất Trung vĩnh viễn đều là hậu thuẫn của cậu!”

Trần Vũ: ” Khiên của ông rất cứng rắn sao?”

“Có cứng hay không, thì phải xem là làm khiên người nào.” hiệu trưởng Thất Trung đè thấp giọng nói: “Tôi mà cứng rắn, thì tấm khiên này tự nhiên cũng phải cứng.”

“Uây, rất tốt rất tốt.”

“Đã nhường đã nhường ”

Thầy chủ nhiệm bên cạnh thì nghe thấy loạn não: “A?”

Thời gian, trôi qua.

Vòng thi đấu lôi đài thứ ba được tiếp tục tiến hành.

Toàn bộ lượt giao đấu rốt cục cũng xong xuôi.

Thí sinh tấn cấp bao gồm Trần Vũ ở bên trong, tổng cộng có 54 người.

Hơn năm mươi người vào được vòng này, thì không có một người nào có đẳng cấp kình khí thấp hơn 0.8. Ngoại trừ Trần Vũ.

Cũng không có một người nào không mệt mỏi kiệt lực. Ngoại trừ Trần Vũ.

Càng không có một người nào không dính một chút máu trên người. Uhm…Vẫn là Trần Vũ ngoại trừ.

Tóm lại, hơn năm mươi người còn lại này, chỉ có Trần Vũ là đặc biệt nhất.

Mặc áo thun, đi giày xăngđan, cầm trong tay Cocacola, giống là đến để đi du lịch.

“Tất cả thí sinh tấn cấp xin chú ý.”

Tiếng loa phát thanh vang lên: “Tất cả thí sinh tấn cấp xin chú ý.”

“Mời mọi người trong vòng năm phút, tập hợp ở trung tâm lôi đài.”

“Lặp lại, tất cả thí sinh tấn cấp xin chú ý, mời mọi người trong vòng năm phút, tập hợp ở trung tâm lôi đài. Chờ ban giám khảo cho điểm ”

Trần Vũ đứng lên nhìn bốn phía xung quanh.

Thí sinh của Thất Trung quả nhiên đã toàn quân bị diệt.

Mang theo lon coca, hắn vòng qua lôi đài số 4, trực tiếp đi đến trung tâm lôi đài lớn.

“A?”

Bước lên võ đài trung tâm một nháy mắt, Trần Vũ cảm nhận được xúc giác biến hóa ở lòng bàn chân, vô ý thức xoay người nhìn lại.

Gạch đá trên lôi đài, vậy mà khác với năm cái lôi đài nhỏ xung

quanh, là chất liệu đặc thù.

Giống với kim loại, những mà vẫn còn có tính mềm mại và co dãn.

Hiển nhiên đây là bảo hộ cho những thí sinh của vòng thi đấu chính thức.

Trần Vũ tắc lưỡi: “Quả nhiên là tuyển thủ hạt giống đáng tiền hơn à.”

Mấy phút sau, dưới mấy chục ống kính camera, mấy vạn người xem đang nhìn chăm chú, năm mươi bốn vị thí sinh toàn bộ lên đài, đối mặt với ban giám khảo cho điểm.

Quan chủ khảo đi lên trước, đứng ở vị trí trung tâm, cho dù không cần Microphone, giọng nói cũng lan khắp toàn trường: “Các bạn học, căn cứ vào quy tắc, trong 54 người các cậu, chỉ có 12 người mới có tư cách tiến vào vòng thi đấu chính thức ngày mai.”

“Nếu chọn trúng, vậy thì xin chúc mừng các cậu. Còn nếu không trúng, vậy thì cũng không thể nói là các cậu đã thất bại. Có thể thắng được tất cả đối thủ và đứng ở chỗ này, mỗi người các cậu đã là người chiến thắng.”

“Hoa lạp lạp lạp ”

Sân thể dục bên trong vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Quan chủ khảo chờ cho hết tiếng vỗ tay, liền phất tay: “Hiện tại bắt đầu cho điểm.”

Dứt lời, một vị ban giám khảo của cuộc thi đại học đứng dậy, nói vào microphone: “Số hiệu 02121, tính danh * , đến từ Nhất Trung. Mời cho điểm.”

Một chùm tia sáng trong nháy mắt chiếu vào trên người một vị thí sinh. Hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người.

Những người giám khảo lập tức mở notebook của mình ra, một bên thảo luận, một bên cho điểm.

【6. 8 】

【7 】

【 6. 3 】

【 5.5 】

【6 】

“Bỏ đi một điểm số cao nhất, 7 điểm. Bỏ đi một điểm số thấp nhất, 5.5 điểm. Điểm cuối cùng là…. ”

Giám khảo nhìn về màn hình lớn, thì thầm: “6. 36 điểm.”

“Hoa lạp lạp lạp —— ”

Tiếng vỗ tay vang lên lần nữa.

Mà vị thí sinh kia thì cúi đầu thở dài.

Dựa theo kinh nghiệm dĩ vãng, hẳn là vô duyên với trận so tài chính thức

“Vị kế tiếp, số hiệu 03085, tính danh…..”

“Vị kế tiếp, số hiệu 03085, tính danh * , đến từ Nhị Trung, thỉnh cho điểm.”

“Bỏ đi một điểm số cao nhất, bỏ đi một điểm số thấp nhất. Điểm cuối cùng là 5. 41 điểm ”

“Vị kế tiếp, số hiệu 02 ”

Từng thí sinh sau khi biết được điểm số của mình.

Có người vui vẻ, có người buồn.

Cũng có không ít người khóc lớn tại chỗ.

Từ vòng sơ loại, đến thi đấu lôi đài, liều sống liều chết đánh một ngày, cuối cùng liền tư cách leo lên lôi đài lớn thi đấu chính thức cũng không có, đúng là một sự đả kích không nhỏ.

“Được rồi.” Trần Vũ nhấp một hớp đồ uống, tùy tiện vỗ vỗ một cô

em bên cạnh đang ngồi khóc: “Đừng khóc nữa, trở về đi, sang năm lại đến!”

Chương 118: Có một số việc dù nói thì phàm nhân cũng không hiểu (2) Chương 118: Có một số việc dù nói thì phàm nhân cũng không hiểu (2)

Tiếng khóc của cô gái liền ngừng lại, ngẩng đầu, hung hăng trừng mắt nhìn Trần Vũ.

【 nhận tổn thương tâm lý: Tinh thần ＋3 】

Trần Vũ: “Thật là không biết tốt xấu.”

Không bao lâu, đèn chiếu rốt cục rọi trên người Trần Vũ.

Ánh mắt của hơn sáu vạn người ở hiện trường đều tề tụ.

Trần Vũ ngửa đầu, nhìn xem ánh sáng chói mắt chiếu rọi, thốt ra một câu ca: “Chính đạo ánh sáng? ”

“Số hiệu 02333, tính danh Trần Vũ, đến từ Thất Trung, thỉnh cho điểm.”

“Cố lên à!” Trên khán đài, mặc dù biết rõ Trần Vũ sẽ tấn cấp, nhưng Trần Tư Văn vẫn là khẩn trương chắp tay trước ngực, không biết đang bái ai.

Bên trong ghế giám khảo, thời gian trao đổi của năm vị giám khảo lần này đặc biệt dài.

Có một người thậm chí còn xem lại một lần hình ảnh giao đấu.

Về sau, năm người riêng phần mình cho điểm.

【9. 4 】

【 9. 2 】

【9. 6 】

【10 】

【9 】

“Ô —— ”

Điểm số hiện lên trên màn hình lớn, rất nhiều người xem đều phát ra tiếng kinh hô.

“Bỏ đi một điểm số cao nhất, 10 điểm. Bỏ đi một điểm số thấp nhất, 9 điểm. Điểm cuối cùng là…” tiếng nói giám khảo hơi ngừng lại, nhìn Trần Vũ một chút: Chúc mừng.”

Sở dĩ nhiều một câu chúc mừng, là bởi vì loại điểm số này, nhất định sẽ tấn cấp so tài chính thức.

“Úc úc úc úc!”

“Ngưu bức!”

“Đông đông đông đông ”

Lập tức hiện trường tiếng hô rung trời, tiếng trống như sấm.

【 nhận cổ vũ: Tạm thời adrenalin:4%; tạm thời lực lượng:5%; tạm thời tinh thần:4%; tạm thời khí chất:6%; tạm thời sức cuốn hút: 15% 】

Trần Vũ cúi đầu: “Ta thật con mẹ nó cảm ơn mọi người.”

“ohhhhhh ”

“Cậu là tuyệt nhất!”

【 nhận cổ vũ: Tạm thời lực lượng:4%; tạm thời lực hiệu triệu: 17% 】

Thính phòng khu A hàng thứ nhất, Kỳ tỷ yên lặng đứng lên, mỉm cười giơ ngón tay cái với Trần Vũ, sau đó nhìn xem Trần Tư Văn đang kích động đến hoa lê đái vũ, quay người rời đi.

“Vị kế tiếp, số hiệu ”

Sau khi chấm điểm xong cho tất cả thí sinh, quan chủ khảo lên đài một lần nữa: “Cuộc thi đấu lôi đài của ngày hôm nay đã kết thúc. Người xem và các thí sinh không được chọn, thỉnh xếp hàng trật tự rời đi. 12 tuyển thủ tấn cấp, có mười phút để nghỉ ngơi ở khu chuẩn bị. Sau đến chỗ của tôi tập hợp ”

Đi xuống lôi đài, trở lại khu chuẩn bị Thất Trung, Trần Vũ nhìn thấy lãnh đạo Thất Trung đang thu dọn đồ vật.

“Các người cũng phải đi?”

“Đúng.” Thầy chủ nhiệm gật gật đầu: “Cuộc thi đấu lôi đài ngày mai, ngoại trừ hiệu trưởng, không cho phép bất luận kẻ nào đặt chân vào khu chuẩn bị.”

“Hiệu trưởng đi đâu rồi?”

“Cầm hồ sơ của cậu đi xin phòng trọ.”

“Đêm nay tôi phải ở tại chỗ này sao?”

“Đúng, đồng thời không thể rời khỏi. sau khi kết thúc vòng thi đấu ngày mai mới có thể đi.”

“Vậy sao, để lại cho tôi một cái ghế dựa.”

“Tất nhiên rồi.” Thầy chủ nhiệm cầm lên một cái ghế đặt trước mặt Trần Vũ, há miệng nhìn xem hắn.

“Trên mặt của tôi có dính gì sao?” Trần Vũ sờ sờ mặt.

“Không có.” Thầy chủ nhiệm thở dài: “Tôi chỉ là có chút phiền muộn, Thất Trung chúng tôi, vậy mà cũng có thể xuất hiện một học sinh ưu tú như cậu.”

“Vậy thì thầy hẳn là nên cao hứng, phiền muộn đếch gì.”

“Nếu như Thất Trung thật sự có thể bồi dưỡng ra một người như cậu vậy thì tốt.” Khuôn mặt của thầy chủ nhiệm dường như trở nên già hơn trong nháy mắt, cầm ba lô, gối, chậm rãi đi xa.

Uống hết một ngụm đồ uống cuối cùng, Trần Vũ bẹp bẹp miệng:

“Vậy liền đi rồi sao. Thực sự là cảm thấy có chút không quen à.”

Ngồi trên ghế nghỉ ngơi một lát, hiệu trưởng Thất Trung trở về, ôm theo một bộ quần áo bó: “Bạn học Trần Vũ, đây là trang phục thi đấu mà ngày mai cậu phải mặc khi tranh tài, thử xem có vừa người không. Không vừa thì để tôi đi đổi cho cậu.”

“Phải mặc cái thứ này để tranh tài sao?”

“Đúng. Trên áo có số hiệu và tên họ của cậu.” Hiệu trưởng ném quần áo bó cho Trần Vũ: ” Nếu như cậu muốn mua bộ quần áo này, không có một vạn khối tiền đều không mua được đó. Đây đều được làm bằng những chất liệu phi thường tốt, năng lực kháng đòn rất mạnh. Còn bó sát người, không ảnh hưởng hoạt động.”

“Vậy sao. Vậy một lát nữa ta lộn vài vòng thử xem ”

“Lộn chục vòng cũng không có chuyện gì.” Hiệu trưởng cười ha hả: “Chắc chắn là không hư được.”

“Tôi không sợ nó hỏng.” Trần Vũ liếm liếm bờ môi: “Tôi là sợ sau khi tôi dạng chân ra thì phía dưới hiện lên một cục bướu to chà bá.”

Hiệu trưởng: “? ? ?”

“Được rồi, nói những thứ này với phàm nhân như ông cũng không hiểu đâu.”

Sau khi đổi bộ quần áo mới, Trần Vũ thử hoạt động thân thể một chút, phát hiện xác thực là nhẹ hơn không ít khi so với võ đạo phục mà Kỳ tỷ chuẩn bị.

“Hai dấu chấm đỏ trên vai dùng để làm gì?”

“Định vị.” Thất Trung hiệu trưởng giải thích: “Ngày mai toàn bộ hành trình thi đấu chính thức sẽ được phát trực tiếp, vì phòng ngừa tốc độ di chuyển của thí sinh quá nhanh, dẫn đến camera không theo kịp, cho nên đặc biệt thêm hai điểm định vị. Bất luận là cậu chạy đi đâu, ống kính cũng đuổi kịp.”

Chương 119: Cô nàng này rất Kiều (1)
Chương 119: Cô nàng này rất Kiều (1)

“Ưu tú, nghiêm cẩn, không tệ.”

Cúi đầu, nhìn xem số hiệu trên ngực, Trần Vũ nhíu mày: “Tôi là số 21?”

“Đúng. Người chiến thắng khi đi đấu lôi đài sẽ có số hiệu là 21.”

“Vậy tên Vương Bảo Cường thi văn hạng nhất thì số hiệu chính là 1 sao.”

“Đúng.” Thất Trung hiệu trưởng gật đầu: “Trình tự thi đấu chính thức ngày mai sẽ cũng những số hiệu này có quan hệ. Mộ bảng số lẻ 16 người, một bảng số chẵn 16 người. Cậu nằm trong bảng số lẻ, sau khi đánh thắng bốn trận liên tiếp đạt được quán quân của bảng số lẻ, thì sẽ cùng với quán quân bảng số chẵn tranh đoạt trạng nguyên.”

“Vậy tôi khẳng định là phải đánh một trận với Vương Bảo Cường rồi.”

“Đúng vậy. Hiện giờ tổ số lẻ có cậu, còn có Vương Bảo Cường, nên đã được xem là bảng tử thần.”

Tiếp tục trao đổi với hiệu trưởng thêm mấy phút.

Đã đến giờ, Trần Vũ trở lại trên võ đài trung tâm.

Người xem đều không còn, thí sinh cũng chỉ còn lại 12 người. Phóng tầm mắt nhìn qua, có chút trống trải hiu quạnh.

“Một lần nữa xin chúc mừng các cậu đã tấn cấp thi đấu chính thức.” Quan chủ khảo vào thẳng chính đề: “Đêm nay, tất cả mọi người phải ở lại chỗ này. Không được vì bất cứ lý do nào mà rời khỏi. Tiếp theo, tôi sẽ trả lại điện thoại cho các vị. Các cậu có thể gọi điện thoại cho người giám hộ của mình, để họ nấu cơm cho các cậu, cũng có thể ở chung phòng với các cậu.”

“Có hai nguyên nhân để an bài như vậy. Một, phòng ngừa thí sinh không ăn được những thức ăn lạ miệng, ảnh hưởng đến trạng thái thi đại học. Hai, tất cả các nhân viên tuyển sinh của các trường đại học trọng điểm, có thể cùng với các cậu, cùng người giám hộ của mọi ngươi ở chung một chỗ để bàn bạc việc ghi danh.”

Một thí sinh nhấc tay: “Nhất định phải tới sao?”

Quan chủ khảo nhìn về phía vị thí sinh kia: “Cái này chỉ là quyền lợi của mọi người mà thôi, tìm hay không tìm tới người giám hộ thì đó là chuyện của các cậu. Còn có ai có nghi vấn nào không?”

Trần Vũ nhấc tay.

Quan chủ khảo lại nhìn về phía Trần Vũ, híp híp hai mắt: “Cậu hỏi đi.”

“Nhiều nhất có thể để đến mấy cái người giám hộ?”

“Hai người.”

“Bạn bè có đến được không?”

“Không được. Chỉ có người giám hộ, hoặc là thân nhân có quan hệ máu mủ. Hơn nữa còn phải đem theo thẻ căn cước, sổ hộ khẩu bản và các loại giấy tờ chứng minh khác. Còn có vấn đề gì sao?”

Các thí sinh trầm mặc.

Mà Trần Vũ lại giơ tay lên.

“Cậu hỏi đi.”

Trần Vũ: “Khi người giám hộ đến đây thì tiền xe ai đưa.”

Đám người: “...”

Quan chủ khảo da mặt kéo ra: “Tôi đưa.”

Sau khi quan chủ khảo tuyên bố giải tán, Trần Vũ liền theo những thí sinh khác đi xuống lôi đài, đi về khu chuẩn bị của mỗi mình.

Hiệu trưởng Thất Trung mang theo hành lý tạm thời của Trần Vũ,

chờ ở đó: “Đi thôi, trở về trong phòng. Đầu tiên là mang quần áo của cậu qua nhà ở tập thể, sau đó những người hiệu trưởng như chúng tôi sẽ có một cuộc họp, cậu có thể đi dạo xung quanh, chờ tôi về sẽ dẫn cậu đi ăn cơm.”

“Ăn cơm thì không cần. Giám khảo nói có thể kêu người thân của mình qua nấu cơm.”

“Cái gì?” Hiệu trưởng kinh ngạc: “còn có thể mang theo người nhà sao? !”

“Đúng vậy a. Ông không biết sao?”

“Học sinh Thất Trung của tôi chưa từng tiến vào vòng thi đấu chính thức thì làm sao tôi biết được?”

” Ông nói rất có đạo lý.”

“Bây giờ thì biết rồi.” Hiệu trưởng Thất Trung nhấc nhấc hành lý: “Vậy thì lát nữa cậu liên hệ với người nhà đi, tôi tìm đại một quán nào đó tự xử.”

Trần Vũ gật đầu: “Được.”

“…” Hiệu trưởng Thất Trung trầm mặc một lát: “Ăn cơm một mình sẽ cảm thấy rất cô độc.”

Trần Vũ buông tay: “Đúng vậy à. Nhưng mà chuyện này cũng không còn biện pháp nào khác.”

Hiệu trưởng: “Nếu như học sinh của tôi nguyện ý mời tôi ăn chung một bữa cơm với gia đình hắn, tôi chắc chắn sẽ rất cao hứng.”

Trần Vũ: “Tất nhiên, ông không có được loại học sinh này.”

Hiệu trưởng: ” tôi nhớ là mình có mà.”

Trần Vũ: “Ông nhớ lầm.”

Hiệu trưởng: “…”

Đi vào đại sảnh, còn không có vào thang máy, một nhân viên công

tác liền ngăn hai người Trần Vũ lại.

“Xin hỏi, cậu là Trần Vũ phải không à?”

Trần Vũ dò xét người này vài lần, gật đầu: “Đúng, tôi là.”

Nhân viên công tác móc ra một bộ điện thoại, đưa ra: “Vậy thì bạn học Trần Vũ, đây là điện thoại di động của cậu đúng không à?”

Trần Vũ tiếp nhận, kiểm tra một chút: “Là của tôi, cám ơn.”

“Không khách khí, đây là việc mà chúng tôi phải làm. Có vấn đề gì, có thể đi phòng phục vụ gọi tôi à.”

“Nếu như sau mỗi một câu nói của anh không có thêm vào từ “à” thì tôi sẽ rất nguyện ý đi tìm anh.”

“Hả, được rồi à!”

“Đi mau, cánh tay kỳ lân của tôi sắp không khống chế nổi rồi.”

Nhìn công tác nhân viên rời đi, Trần Vũ và hiệu trưởng tiến vào thang máy, ấn nút lên lầu sáu là phòng ở tập thể.

Chương 120: Cô nàng này rất Kiều (2)
Chương 120: Cô nàng này rất Kiều (2)

Thừa dịp thời gian này, Trần Vũ mở điện thoại, gọi cho Trần Tư Văn.

“Tít ——— ”

“Alo!” Âm thanh kết nối vẫn chưa tới nửa giây, Trần Tư Văn liền bắt điện thoại: “Là tiểu Vũ sao!”

“Là em. Hai người đang ở đâu vậy?”

“Đang trên đường về nhà.” Đầu dây bên kia, Trần Tư Văn có vẻ rất kích động: “Trần Vũ! Em rất tuyệt vời! Em vậy mà có thể tiến vào vòng thi đấu chính thức, hôm nay chị liền giống như đang nằm mơ. Chị thật sự là rất rất rất vui.”

“Em lập tức sẽ nói cho chị một tin còn vui vẻ hơn nữa.” Trần Vũ lùi lại một bước, nhường vị trí cho những người khác đi vào, mở miệng: “Đêm nay chị và mẹ có thể đến đấu trường tìm em, nấu cơm cho em ăn, còn có thể ở cùng với em.”

“Thật sao? !” Giọng nói Trần Tư Văn có chút nghẹn ngào.

“Thật.” để microphone ra xa, Trần Vũ chụp chụp lỗ tai: “Bây giờ thì hai người có thể đến rồi. Nhớ mang theo thẻ căn cước và sổ hộ khẩu.”

“Chị lập tức trở về lấy sổ hộ khẩu! Mẹ! Hôm nay có thể đi tìm tiểu Vũ a! Mẹ chờ ở đây, con về nhà lấy hộ khẩu ”

“Tít ——— ”

Đối phương cúp điện thoại.

Khóe miệng Trần Vũ cũng giương lên một nụ cười.

“Đề danh bảng vàng là việc vui lớn nhất trong một đời người.” Hiệu trưởng Thất Trung vỗ vỗ bả vai Trần Vũ: “Chúc mừng nha.”

” Đề danh bảng vàng thì cũng phải chờ đến ngày mai.” Trần Vũ cũng vỗ vỗ bả vai của hiệu trưởng: “Thăng chức tăng lương cũng là một trong những việc vui lớn nhất trong đời. Chúc mừng chúc mừng.”

Hiệu trưởng Thất Trung sờ lên cái bụng tròn cuồn cuộn: “Thăng chức tăng lương thì cũng phải đợi tới tháng sau.”

Hai người bèn nhìn nhau cười, giống như có một loại cảm giác thưởng thức lẫn nhau, cấu kết với nhau làm việc xấu.

Lầu sáu, Trần Vũ cũng không cần hiệu trưởng chỉ dẫn thì đã tìm được phòng của mình.

Bởi vì trên cửa khắc một con số bự chà bá “21”.

“Vậy tôi đi họp trước đây, chắc là sẽ thảo luận xem những chuyện thi đại học ngày mai của các cậu.” Thất Trung hiệu trưởng đưa hành lý cho Trần Vũ: “Khi người nhà cậu tới thì gọi điện thoại cho tôi. Tôi qua chào hỏi một cái.”

“OK.”

Tiếp nhận hành lý, Trần Vũ đẩy ra cửa phòng, phát hiện không gian trong phòng rất lớn.

Hai phòng ngủ, hai phòng vệ sinh, một phòng khách lớn, một ban công lớn.

Đồ dùng trong nhà, đồ điện gia dụng, đệm chăn gối tất cả đều đầy đủ.

Không giống như nhà ở tập thể, cũng giống như là phòng khách sạn cao cấp.

“Không hổ là học sinh khá giỏi của kỳ thi đại học. Những đãi ngộ này chậc chậc, từ nay về sau, mình chính là “trên” một đám người rồi à?”

Ngồi ở trên ghế sa lon, Trần Vũ rót một chén rượu đỏ, uống vào miệng lắc lắc, nuốt xuống.

“Lộc cộc.”

” thượng lưu.”

“Thùng thùng!”

Lúc này, bên ngoài phòng khách truyền đến tiếng đập cửa.

Trần Vũ sững sờ: “Các nàng tới nhanh vậy sao?”

Đặt chén rượu xuống, đứng dậy mở cửa phòng.

Ngoài cửa cũng không phải là chị và mẹ của hắn.

Mà là hai học sinh nam.

Một cái tương đối cường tráng, một cái tương đối gầy.

“Các người là ”

“Chào cậu, Trần Vũ.” Cường tráng nam sinh đưa tay ra, nắm tay với Trần Vũ: “Tôi là đối thủ chính thức ngày mai của cậu, số hiệu 01.”

“À! Cậu là Vương Bảo Cường.” Trần Vũ bừng tỉnh, lập tức nhìn về phía người bên cạnh: “Đây là em trai của cậu, Vương Bảo Phế phải không?”

“Ừm” Vương Bảo Cường hơi có vẻ xấu hổ: “Là… Là Vương Bảo Phi, Vương Bảo Phi.”

“Uầy, trên mạng đều gọi là Vương Bảo Phế, tôi còn tưởng rằng cái tên dị dị này là tên thật của cậu ta nữa.” Trần Vũ cũng nắm tay với Vương Bảo Phi: “Chào cậu chào cậu.”

Vương Bảo Phi mặt không biểu bình: “Trần Vũ, ngươi rất may mắn.”

“Sao lại nói thế?”

“Nếu như sang năm ngươi thi đại học, liền sẽ chung khóa với ta. Ngươi sẽ bị ta đánh cho xịt cứt.”

“Ha ha.” Trần Vũ cười ngây ngô hai tiếng: “Đứa nhỏ này, liền giống như là một đưa nhược trí, thật đáng yêu.”

Vương Bảo Cường: “...”

Vương Bảo Phi: “...”

“Đứng ở bên ngoài làm gì? Đến, vào nhà trò chuyện.”

“Được.” Vương Bảo Cường gật đầu, đang muốn cất bước vào nhà, lại phát hiện cửa ra vào một mực bị Trần Vũ ngăn cản, cũng không có chút ý gì là nhường bọn họ đi vào.

Cậu ta lúng túng lùi lại hai bước: “Thôi được rồi, chúng tôi chỉ là qua đây chào hỏi một tiếng với cậu thôi. Hôm nay cậu đánh rất tốt, thực lực rất mạnh, có cơ hội thêm cái Wechat, giao cái bằng hữu.”

“Không có vấn đề.”

“Vậy tạm biệt.”

“Được, gặp lại sau.”

Đưa mắt nhìn hai huynh đệ Vương gia rời đi, Trần Vũ đóng cửa lại, đang muốn quay người thì lại có một người tới.

Lần này, là một cô gái.

Một mái tóc dài màu đen, trên đầu đang đội một cái nón xanh, trên mặt có chút tàn nhang nhưng cũng còn có thể gọi là dễ thương.

“Chào cậu, Trần Vũ.” Nữ sinh cón xanh hào phóng nắm tay với Trần Vũ: “Tôi gọi Mã Lệ, cậu có thể gọi tôi là…”

“Lệ Lệ?” Trần Vũ nói tiếp.

“Cậu có thể gọi tôi là Mã Mã.”

Chương 121: Cô nàng này rất Kiều (3)
Chương 121: Cô nàng này rất Kiều (3)

Trần Vũ: “? ? ?”

“Tôi là tuyển thủ hạt giống mang số hiệu 13.” Mã Lệ chỉ chỉ số hiệu trước ngực mình: “Cũng nằm trong bảng lẻ, nói không chừng thì ngày mai chúng ta liền sẽ gặp nhau.”

Trần Vũ: “Ừm uhm.”

Mã Lệ: “Tôi là để cho cậu xem số hiệu, không phải là để cậu tia ngực của tôi.”

“Hả, tôi chỉ xem số hiệu mà thôi. Có nhìn thấy gì khác đâu.” Trần Vũ giảo biện: “Chỉ là số hiệu của cô bị biến dạng một chút, tôi cũng không dễ dàng mới phân biệt ra được.”

“Xem đi.” Mã Lệ ưỡn ngực: “Nếu như chuyện này có thể làm cậu phân ra tinh lực, thì khi lên sàn đấu tôi khỏa thân thi đấu với cậu cũng còn được.”

Nghe vậy, Trần Vũ vô ý thức nhấc nhấc quần: “Tin tưởng tôi, nếu như là khỏa thân đấu, người bị phân tinh lực khẳng định là cô.”

“Nếu có cơ hội thì chúng ta có thể nói chuyện 35* một chút.” Mã Lệ khoát khoát tay: “Ngày mai sẽ là ngày thi đấu chính thức, hiện giờ không có hứng thú. Tôi tới tìm cậu, chủ yếu là muốn nói, nếu như ngày mai chúng ta gặp nhau, thủ hạ chừa chút tình.” (* 35 con dê nhé □)

“Yên tâm. Gần đây tôi đối với nữ sinh rất ôn nhu.” Trần Vũ gật đầu: “Khẳng định thủ hạ lưu tình.”

“Vậy thì cám ơn. Gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.”

Đóng cửa, trở về ngồi trên ghế sa lon.

Trần Vũ trầm mặc suy nghĩ, lại rót cho mình một chén rượu đỏ, uống vào, cảm thán nói: “Số hiệu vừa nãy thật to lớn ”

Cùng thời gian.

Bên trong gian phòng số 13, Mã Lệ cũng đang cảm thán: “Thật to lớn thật to lớn ”

Khi Trần Vũ mở cửa lần thứ ba, thì người đến rốt cục cũng là Trần mẫu và Trần Tư Văn.

“Em trai! Em quá tuyệt vời!”

Cửa mở trong nháy mắt, Trần Tư Văn liền nhào tới, một tay ôm chặt lấy Trần Vũ, hưng phấn giật nảy mình: “Quá lợi hại, em quá lợi hại, quá tuyệt vời!”

Trần Vũ đẩy ra đối phương: “Vẫn được, cơ thao, cơ thao**.”

(** thao tác cơ bản)

“Hô”

Trần Tư Văn hít sâu, cố gắng bình phục tâm tình đang kích động: “Trần Vũ, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với thực lực của em? Đến bây giờ chị cũng không dám tin tưởng đây là sự thật.”

“Những việc này thì để lát nữa rồi nói, trước hết để cho mẹ vào đã, vào phòng rồi nói chuyện.”

“A a, mẹ, nhanh vào phòng đi.”

Đóng cửa lại, ba người đi vào phòng khách ngồi xuống.

Miệng Trần Tư Văn lập tức như súng bắn liên thanh: “Trên đường đến đây thì chị đã xem thông báo của kỳ thi đại học, nói là trình độ kình khí của em đã là 0.7, làm sao thăng nhanh như vậy được? Tiếp đó trường học của em sao lại là Thất Trung, ngươi không phải vẫn học ở Nhị Trung sao? Làm sao lại đi Thất Trung vậy? Còn có em có mẫu thuẫn gì với hiệu trưởng Nhị Trung sao?”

Trần Vũ đau đầu: “Có thể hỏi từng cái một hay không, chọn cậu

quan trọng nhất mà hỏi.”

Trần Tư Văn tiến đến bên tai Trần Vũ, nhỏ giọng hỏi: ” khẳng định là em đã tìm phú bà rồi, nàng là ai?”

Trần Vũ: “...”

Trong phòng khách, rơi vào trầm mặc.

Trần mẫu nhìn thấy không thích hợp, vội vàng hoà giải: “Văn Văn, nói chuyện phiếm thì đợi một chút rồi nói, tiểu Vũ thi đấu một ngày rồi khẳng định đã đói bụng, chúng ta đi nấu cơm cho nó ăn trước đi.”

“Vẫn là mẹ hiểu rõ con nhất!” Trần Vũ đứng lên: “Nhanh đi nấu cơm cho em, em muốn ăn chuối tiêu dính xì dầu.”

“Mẹ có thể làm mà.” Trần Tư Văn dẩu miệng.

“Chị làm ăn ngon hơn. Nhanh đi.”

Trần mẫu mở miệng: “Khi mẹ và chị con tới đây thì giám khảo nói là không thể nấu cơm trong phòng, muốn nấu cơm phải đi phòng ăn lầu hai.”

Trần Vũ đại hỉ: “Vậy thì càng tốt à! Chị, đi nhanh một chút nào, nếu không tất cả bếp núc sẽ bị người khác chiếm. GO!”

“Chờ đã, đừng nghĩ lừa gạt.” Trần Tư Văn làm ra biểu lộ uy hiếp, liền đẩy cửa rời đi.

Trần Vũ lập tức thở phào.

Mà lúc này, Trần mẫu liền đến bên cạnh hắn, vui buồn thất thường hỏi: “Tiểu Vũ.”

“Dạ?”

“Có phải con đã đi tìm phú bà rồi hay không?”

Trần Vũ: “...”

Tối, bảy giờ.

Trần Vũ mang theo Trần mẫu đi vào phòng ăn lầu hai.

Chỉ thấy bên trong nhà ăn rộng lớn đã là tiếng người huyên náo.

Có thí sinh thi đấu chính thức.

Có những người thân của các thí sinh.

Có giám khảo.

Có hộ vệ cảnh sát.

Cũng có phóng viên truyền thông và đội quay phim.

Nhưng càng nhiều, vẫn là những nhân viên tuyển sinh của các trường đại học.

Trần Vũ càng xem thì càng cảm thấy đây chính là một buổi tiệc được tổ chức cho 32 tên thí sinh này.

“Trần Vũ!”

“Trần Vũ tới.”

“Nhanh đi ”

Phóng viên, nhân viên tuyển sinh nhao nhao vọt tới, vây quanh Trần Vũ và Trần mẫu.

“Chào anh, tôi là phóng viên của báo Tân Kinh, hiện giờ anh có rãnh để chúng tôi phỏng vấn một chút được không?”

“Mẹ của Trần Vũ, con trai của chị ưu tú như vậy thì chỉ có đại học Tây Nam mới xứng với con trai của chị.”

“Trần nữ sĩ, là người Thanh Thành, phải ủng hộ cho sự phát triển của đại học Thanh Thành ”

“Có muốn tìm hiểu một chút về học viện võ khoa không.”

Chương 122: Ngày, thường Chương 122: Ngày, thường

Trần mẫu nơi nào thấy qua loại chiến trận này, bị trường thương đoản pháo và danh thiếp oanh tác, tay cũng không biết nên để ở chỗ nào.

“Thật xin lỗi, xin nhường một chút, hôm nay tôi không tiếp nhận bất luận cái gì phỏng vấn. Mà lại ngoại trừ Thanh Hoa và Kinh Đại tôi cũng sẽ không cân nhắc bất kỳ trường học nào khác. cám ơn.” Trần Vũ giang hai cánh tay ra bảo vệ Trần mẫu, mang nàng xuyên qua đám người, đo vào phòng ăn chuyên dụng của thí sinh.

Thẻ bài treo trên cửa thủy tinh【 Ngoại trừ thí sinh và người nhà, người không phận sự cấm vào 】, mọi người nhao nhao dừng bước, tiếc nuối tán đi.

“Tiểu Vũ, con nói là con muốn học Thanh Hoa và Kinh Đại sao?” Trần mẫu chần chờ nói.

“Vâng. Hai trường này đã liên hệ với con rồi, con muốn học trường nào cũng được.”

Nghe vậy, vành mắt Trần mẫu có chút đỏ: “Tiểu Vũ, con thật là có tiền đồ. Mẹ không phải là đang nằm mơ chứ, khi tỉnh dậy thì chẳng còn gì nữa.”

“Liền xem như mơ, khi mẹ tỉnh lại không phải còn có con trai của mẹ đây sao.”

Trần mẫu lắc đầu: “Con trai hiện giờ tốt biết là bao, cái thằng sửu nhi trước khi là gì.”

Trần Vũ: (chấn kinh mèo. jpg)

Trong nhà ăn có cung cấp rất nhiều nguyên liệu nấu ăn.

Người nhà thí sinh chỉ có thể sử dụng những nguyên liệu nấu ăn này để nấu nướng.

Không cho phép nhận bất cứ đồ ăn và vật liệu nào từ bên ngoài.

Đây cũng là vì sự an toàn của thí sinh.

Trong nhà ăn, ngoại trừ theo lôi đài thi đấu tấn cấp 12 người, Vương Bảo Cường, Vương Bảo Phi, còn có nữ nhân ngực lớn Mã Lệ cũng tới.

Hoặc là nói, hơn 30 vị thí sinh, dường như đều tới.

Ăn cơm, nói chuyện trời đất, thương thảo điều kiện nhập học, tự sướng phát cho group chat.

Thậm chí, Trần Vũ còn nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Thiếu nữ vị thành niên, con gái của cục trưởng cục công an!

“Nàng tên… ”

Trần Vũ nheo mắt lại, cẩn thận quan sát danh tự thi đấu của đối phương: “Bát Hoang Diêu cái tên kiểu gì thế này. Số hiệu 20, thì ra cũng là tuyển thủ hạt giống sao.”

Bởi vì ánh mắt của hắn quá mức “Trắng trợn”, tiểu nữ hài giống như có cảm ứng, quay người đối mặt với Trần Vũ.

Trần Vũ nhìn chăm chú.

Nữ hài bỗng nhiên đỏ mặt, hốt hoảng nghiêng đầu sang chỗ khác, không dám tiếp tục nhìn Trần Vũ.

“Nhìn cái gì vậy?” Trần Tư Văn bưng một bàn rau trộn, đột nhiên xuất hiện sau lưng Trần Vũ: “Kết cô gái nhỏ xinh đẹp kia rồi sao? Nhưng cô ta vẫn còn là trẻ vị thành đó? Có còn nhân tính hay không vậy?”

Trần Vũ: “...”

“Trưởng thành rồi.” Mã Lệ đầu đội nón xanh đi ngang qua, thuận miệng nói: “Nàng chung lớp với tôi, tuổi tác cũng sắp xỉ với chúng ta. Chỉ là dậy thì không tốt lắm, cái này gọi là mặt học sinh mà thân hình cũng học sinh nốt.”

“Nghe thấy không!” Trần Vũ vỗ tay một cái: “Loli hợp pháp đó!”

Trần Tư Văn: “...”

Có lẽ là âm thanh của Trần Vũ tương đối lớn, tiểu nữ hài nghe được đám người đang nghị luận nàng, cái cổ đều đỏ. Cơ hồ co lại thành một đoàn, run lẩy bẩy.

Chẳng biết tại sao, Trần Vũ nhìn xem bộ dáng đáng thương của cô gái này, trong lòng bàn tay lại ngứa ngáy: “Cô nàng này rất kiều, nếu mà đấm cho một quyền thì chắc là sẽ khóc lâu lắm luôn!”

Đám người: “...”

Tiểu nữ hài run lợi hại hơn.

“Đủ thức ăn chưa?”

Bưng món ăn cuối cùng lên bàn, Trần Tư Văn vui vẻ chắp tay trước ngực: “Phong phú không?”

Trần Vũ đứng lên, nhìn xem món ăn tinh mỹ được chất đầy bàn, giơ lên ngón tay cái: “Ghê gớm à.”

“Nguyên liệu cũng không tiêu tiền, chị đem những món biết làm đều làm hết.” Trần Tư Văn cởi tạp dề ra, giới thiệu tứng món một: “Giò kho tàu, miếng ruột già, rau xanh xào tôm bóc vỏ, cá hố chiên giòn, thịt hâm, thịt ba chỉ trong gầy có mỡ ”

“Gan nhọn xào, xào lá gan quan nhi, bao tử chần dầu, tam tiên”

“Sang hải nhĩ, tưới ếch đồng, hoa quế vây cá, tương Điền Thất ”

Trần Vũ bày ra thủ thế kinh điển của Trump: “Skr~ ”

“Ba ba ba” Trần mẫu ở bên cạnh liên tục vỗ tay.

“Ngô.” Bàn bên Mã Lệ, nhìn trên bàn mình một chút thức nhắm, lại nhìn một chút trên bàn Trần Vũ Mãn Hán toàn tịch, đột nhiên liền không thấy ngon miệng.

Những thí sinh khác và người nhà cũng nhao nhao nhìn sang.

“Tay nghề của tiểu cô nương này thật tuyệt!”

“Nhìn xem người ta kìa.”

“Tôi cũng muốn ăn ”

“Chuyên ngành đầu bếp sao. ”

Nghe được những người xung quanh ca ngợi, Trần Tư Văn đắc ý đến cup B sắp đổi thành cup C.

Hôm nay, em trai nàng trở thành nhân vật sáng nhất của kỳ thi.

Mà nàng, đêm nay cũng nổi danh, một chút cũng không cho em trai của nàng mất mặt.

Ngày mùng 7 tháng 7, đơn giản chính là ngày may mắn của Trần gia.

Giờ này khắc này, nàng thật sự cảm thấy rất hạnh phúc.

“Vậy em bắt đầu ăn đây.”

Trần Vũ cầm đũa kẹp lên một khối xương sườn nhét vào trong miệng.

Trong miệng nhai lên nhai xuống vài cái liền nhả xương ra.

“Vào miệng liền tan, ăn ngon ”

Chương 123: Trận chiến tranh đoạt Trần Vũ (1) Chương 123: Trận chiến tranh đoạt Trần Vũ (1)

Bàn bên, Mã Lệ liếm môi một cái, quay đầu nhìn về phía nữ sinh đeo kính bên cạnh: “Cùng là chị gái, vì sao chị gái của người ta nấu cơm ăn ngon như vậy.”

Nữ sinh đeo kính bĩu môi: “Tính so sánh ganh đua của nữ nhân thật sự là ngây thơ.”

“Chị cũng nấu cho em đi.”

“Chị không biêt làm, giờ có ăn hay không.”

“Ba~.”

Quăng đũa ra, Mã Lệ cầm lấy cái ghế đi đến bên cạnh Trần mẫu: “Dì ơi, nhà dì hiện giờ có thiếu con dâu không? Loại không qua đêm đó.”

Động tác Trần Vũ cứng đờ.

Trần mẫu thì cười ha hả đưa ra một bộ bát đũa: “cháu cũng đến ăn đi, có gì mà phải khách khí.”

“Cám ơn!”

Mã Lệ rất nghe lời, thật không có khách khí, cầm lấy đũa thì liền bắt đầu ăn như hổ đói.

“Thật sự là một em gái kém cỏi. Một bữa cơm liền có thể bị gạt chạy, thuộc mèo sao?” Nữ sinh mắt kính bất mãn, ăn vài miếng đồ ăn tự mình làm, trầm mặc nửa ngày, cũng ôm cái ghế lại gần: “Dì ơi, còn là chị vợ tạm thời của nhà dì, cho con ăn ké chút được không.”

“Tới đi tới đi, cùng tới. Đồ ăn nhiều như vậy ăn không hết được”

Trần Vũ ngẩng đầu, cẩn thận nhìn chằm chằm nữ sinh mắt kính một lát: “Luôn cảm thấy cô gái này có chút quen mặt, hình như là đã gặp qua ở đâu đó rồi.”

Cách đó không xa.

Vương Bảo Phi cũng ném đũa xuống, chỉ vào mì ăn liền trong chén, nổi giận đùng đùng: “Em cũng không hi vọng anh có thể làm được một bàn đồ ăn, nhưng mà cũng không thể để cho em ăn mì gói chứ? !”

Sắc mặt Vương Bảo Cường không thay đổi tiếp tục ăn một đũa mì sợi: “Hôm nay em là người nhà, vốn là nên để em nấu cơm. Em còn dám ở đây nói này nói nọ.”

Mà ở địa phương càng xa.

Nơi hẻo lánh của phòng ăn.

Bát Hoang Diêu ngồi một mình trên một chiếc bàn trống, nuốt nước miếng, xiết chặt góc áo, một đôi mắt lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa.

Cùng thời gian, tầng cao nhất.

Quan chủ khảo đầu trọc khép lại Laptop, phát cho tất cả hiệu trưởng mỗi người một xấp tài liệu: “Dựa vào sự an bài của ban giám khảo, danh sách thi đấu chính thức ngày mai chính là như vậy. Các vị có vấn đề gì không? Có vấn đề thì nói nhanh.”

Người cuối cùng nhận được tài liệu là hiệu trưởng Thất Trung, mở ra, nghiêm túc xem xét danh sách mà Trần Vũ sẽ giao đấu, gật gật đầu: “Không có vấn đề.”

“Tam Trung không có vấn đề.”

“Không có vấn đề.”

“Ngũ Trung cũng không thành vấn đề.”

“Nhất Trung có vấn đề.” Lúc này, hiệu trưởng Nhất Trung đứng lên, chỉ vào một chỗ bên trong văn kiện: “Trận đầu, Mã Lệ của

trường tôi sẽ giao đấu với Thất Trung Trần Vũ, tôi cảm thấy an bài như vậy là không thích hợp."

"Nói ra lý do." Quan chủ khảo mở miệng nói.

"Thực lực Trần Vũ qua mạnh, hẳn là nên đánh trận đầu với những số hiệu sau cùng. Mã Lệ số hiệu là 13, đối thủ ghép đôi hẳn là trong khoảng 19 đến 23."

"Trần Vũ cũng là trong khoảng 19 đến 23. Số hiệu của hắn là 21." Quan chủ khảo đầu trọc hai tay chống cằm: "Có vấn đề sao?"

"Nhưng thực lực của Trần Vũ cũng không phải thật sự là 21."

"Ghép đôi tuyển thủ ở vòng thi đấu chính thức cũng không phải căn cứ vào thực lực, mà là căn cứ theo số hiệu." Giám khảo mặt không biểu tình: "Nếu như dựa vào thực lực mà chúng ta đánh giá để sắp xếp, thế thì còn tiến hành thi đại học làm gì. Trực tiếp lựa chọn một người làm trạng nguyên luôn không phải được rồi sao."

"..." Nhất Trung hiệu trưởng bị nghẹn.

"Nếu như không có lý do khác, ý kiến của ông bị bác bỏ."

Nghe vậy, hiệu trưởng Nhất Trung ngượng ngùng ngồi xuống.

"Còn ai có vấn đề sao? Không có liền giải tán."

Nói xong, quan chủ khảo liền dẫn mấy vị phụ tá rời khỏi.

Đám hiệu trưởng cũng nhìn nhau một lát, rồi từng người đứng dậy rời đi.

Cuối cùng trong phòng hội nghị chỉ còn lại hiệu trưởng Nhị Trung và hiệu trưởng Thất Trung.

Hiệu trưởng Nhị Trung dựa lưng vào ghế: "Tại sao ông lại không đi."

Hiệu trưởng Thất Trung: "Tôi cảm thấy ông có chuyện tìm tôi."

Hiệu trưởng Nhị Trung cười lạnh: "Tôi lại cảm thấy ngược lại, ông

đang có chuyện tìm tôi.”

“Ân oán của ông và Trần Vũ, tôi sẽ đứng ra bắt cầu cho hai người để làm hoà.”

“Để hắn ta đến tìm tôi, tự mình xin lỗi tôi.”

Hiệu trưởng Thất Trung gãi gãi đầu: “Tôi cảm thấy ông còn chưa tỉnh ngủ.”

“Tôi đường đường là hiệu trưởng của một trường trung học phổ thông, sẽ phải đi nhận lỗi với một học sinh sao?”

“Rốt cuộc thì ông đã làm gì cậu? Đuổi học mà thôi, không nên kết thù lớn như vậy à.”

“Hắn chính là người bị bệnh tâm thần.” Hiệu trưởng Nhị Trung đứng lên: “Địa vị chênh lệch, thực lực chênh lệch, bị thiệt thòi một chút không phải chuyện đương nhiên sao? Tôi được như bây giờ cũng là ăn thiệt thòi tới.”

“Được thôi. Vậy thì hai người từ từ chơi.” Hiệu trưởng Thất Trung buông tay, quay người rời đi: “Tôi đã biểu đạt thái độ của tôi, chuyện này không quan hệ gì với tôi nữa, tôi cái gì cũng không biết.”

Chương 124: Trận chiến tranh đoạt Trần Vũ (2) Chương 124: Trận chiến tranh đoạt Trần Vũ (2)

“Phi.”

Chờ khi đối phương đi xa, hiệu trưởng Nhị Trung xem thường: “Cái thứ mặt trơ trán bóng.”

Lầu hai, phòng ăn thí sinh.

Trần Vũ ăn đói uống khát, tựa lưng vào ghế, ngồi xỉa răng: “Ăn no rồi.”

“Nhưng mà sao chị cứ cảm thấy cái bụng của em càng ngày càng xẹp nhỉ.” Trần Tư Văn hồ nghi.

“Em tiêu hóa nhanh.” Bắn bay cây tăm, Trần Vũ đứng dậy duỗi lưng một cái: “Không sai biệt lắm, chúng ta trở về đi.”

“Chưa về được.” Mã Lệ thỏa mãn đánh cái nấc: “Dựa theo quy hoạch của bộ giáo dục, chúng ta phải đi chung với người nhà, ký kết nguyện vọng nhập học với những trường đại học kia.”

“Không đợi đến khi kết thúc thi đấu chính thức vào ngày mai sao?” Trần Vũ sững sờ.

“Nếu như là bình thường thì hôm nay liền có thể quyết định.” Mã Lệ giải thích: “Những thí sinh như chúng ta, mỗi người có thể điền ba cái nguyện vọng. Thứ nhất, thứ hai, thứ ba. Dưới tình huống bình thường, lấy thực lực của chúng ta, chỉ cần không điền Thanh Hoa, Kinh Đại hai cái này, trường học khác tùy tiện đi.”

“Cô muốn đi đâu?”

“Thanh Hoa.” Mã Lệ quay đầu, nhìn về phía bên ngoài cửa thủy tinh, vị trí tuyển sinh của Thanh Hoa: “Tôi có một tình yêu nồng nhiệt với Thanh Hoa. Nguyện vọng chỉ điền một cái.”

“Thi không được thì làm sao bây giờ?” Trần Vũ không có EQ hỏi một câu.

Mã Lệ liếc xéo một cái: “Hoặc là thượng Thanh Hoa, hoặc là thượng thanh minh.” (ngày lễ thanh minh, ngày cúng mã người chết thường bắt đầu vào tháng 3 hằng năm)

Trần Vũ: “...”

Sau khi cơm nước xong xuôi, các thí sinh và người nhà nhao nhao rời khỏi phòng ăn, đến từng cái bàn tuyển sinh thương lượng việc nhập học.

Trần Vũ cũng chuẩn bị đứng dậy, ánh mắt liếc xéo qua Bát Hoang Diêu ở nơi hẻo lánh.

Chỉ thấy cô gái này còn gục xuống bàn, mắt không nháy một cái nhìn qua cửa lớn.

“Ừ”

Trầm ngâm một lát, Trần Vũ búng tay một cái: “Phục vụ đâu?”

“Tôi ở đây. Ngài có yêu cầu gì?”

“Lấy cho tôi một cái hộp cơm sạch sẽ.”

“Được rồi, xin chờ một chút.”

Sau khi người phục vụ rời đi, Trần Tư Văn nghi hoặc: “Em muốn làm gì?”

“Trang trí đồ ăn, còn dư lại nhiều như vậy, không thể lãng phí.”

“Trực tiếp đóng gói là được rồi.”

“Chờ một chút mới đóng.”

Khi đang trò chuyện, người phục vụ đưa tới hộp cơm.

Trần Vũ tiếp nhận, cầm lấy một đôi đũa mới, tận lực lựa một chút đồ ăn chưa bị kẹp qua để vào trong hộp. Sau đó, lại xới một bát cơm trắng, đóng nắp lại.

Bên cạnh Mã Lệ có chút nhíu mày, nhìn về phía Bát Hoang Diêu.

Mà Trần Vũ sau khi đóng chắc hộp cơm, cũng thật sự là đi về phía cô bé kia.

Trần Tư Văn nhăn mũi: “Hắn sẽ không phải là thật sự kết cô bé loli kia à?”

Trần mẫu quay đầu, lúc này mới là lần đầu tiên nghiêm túc đánh giá Bát Hoang Diêu. Quan sát nửa ngày, lắc đầu: “Cô gái này quá nhỏ à, sinh em bé sẽ phải tốn sức nhiều lắm.”

Mã Lệ: “? ? ?”

Trần Tư Văn: “...”

Trần Vũ cầm hộp cơm đến gần Bát Hoang Diêu, đưa tay gõ gõ cái bàn.

“Đông đông đông.”

“Hửm?”

Bát Hoang Diêu quay đầu theo bản năng, nhìn thấy Trần Vũ gần ngay trước mắt, gương mặt bỗng nhiên liền đỏ: “Ngươi… ngươi… ta ”

“Cô chưa ăn cơm phải không?” Trần Vũ hỏi.

“Tôi không ăn ”

“Tại sao lại không ăn cơm?”

Hô hấp của Bát Hoang Diêu có chút gấp rút, lảo đảo đứng lên, cúi đầu với Trần Vũ: “Chào cậu, tôi… tôi tên là Bát…”

“Cô tên lão Bát?”

“Không không.” Bát Hoang Diêu lắc đầu liên tục: “Tôi tên là Bát Hoang… Bát Hoang Diêu.”

“Bé ngoan như thế.” Trần Vũ tiếc hận: “Nhỏ như vậy liền cà lăm.”

Nghe vậy, mặt nữ hài càng đỏ hơn: “Tôi… tôi thật xin lỗi”

“Cô phải giao lưu với người khác nhiều hơn, nếu không thì sẽ thành trẻ tự kỷ thật đấy.” Nói, Trần Vũ đặt hộp cơm trên bàn ăn: “Đừng ghét bỏ, chấp nhận ăn đi. Không ăn no thì làm sao có thể rặn ra phân của tiên nữ.”

“…” Bát Hoang Diêu dùng hai tay che mặt, thân thể lung la lung lay, tựa hồ sắp ngất.

Trần Vũ nghiêm túc quan sát cô gái này từ trên xuống dưới, không thể không thừa nhận tiểu cô nương này thật sự rất xinh đẹp.

Làn da phi thường bóng loáng.

Cái cổ mảnh khảnh, lỗ tai tiểu xảo, lông mi cong cong, thậm chí là đôi mắt nhỏ màu hồng nhạt… không có cái nào là không tinh xảo.

Đây là đệ nhị mỹ nhân mà hắn có thể gặp được trong hiện thực.

Còn đệ nhất mỹ nhân đương nhiên là cô em bị hắn nắm đầu bức tóc quăng bay ra lôi đài lần trước.

‘Đúng rồi, mỹ nữ kia còn nói là muốn hẹn hò với mình nữa ‘

‘Cũng không biết là khi nào thì ẻm sẽ tới hẹn mình’

Nghĩ đến mỹ nữ kia, trong lòng Trần Vũ cũng có chút ngứa ngáy khó nhịn.

“Cám… Cám ơn.” Bát Hoang Diêu cúi người thật sâu, đem đầu giấu đi: “Tôi có cơm rồi… chỉ là… chỉ là ba ba còn chưa tới.”

Trần Vũ lấy lại tinh thần, hỏi: “Giờ này là mấy giờ rồi? Cha cô còn chưa tới?”

“Cha… Cha rất nhanh liền tới”

“Chờ ông ta đến làm cơm cho cô thì cô cũng sắp chết đói rồi. Ăn trước đi.”

Bát Hoang Diêu cúi đầu: “Ăn cái này thì sẽ ăn không vô cơm mà ba

ba làm nữa.”

Chương 125: Trận chiến tranh đoạt Trần Vũ (3) Chương 125: Trận chiến tranh đoạt Trần Vũ (3)

Hình như chỉ cần che giấu khuôn mặt của mình, tiếng nói của nàng liền có thể thông thuận không ít.

“Được, vậy cô ngồi chờ đi.” Trần Vũ gật gật đầu quay người đi.

Nghe được tiếng bước chân xa dần, Bát Hoang Diêu mới dám ngẩng đầu.

“Hô”

Nàng mở miệng thở ra một hơi, quay lưng lại, tiếp tục nhìn về phía cửa phòng ăn.

“Bắt chuyện thành công không?”

Nhìn thấy Trần Vũ trở về, Trần Tư Văn lập tức trào phúng: “Đụng trúng cái đinh mềm rồi sao.”

“Chị đang suy nghĩ gì vậy, em chỉ là thấy nàng đáng thương, cho nàng chút cơm mà thôi.” Trần Vũ khoát khoát tay, nhìn về phía Mã Lệ: “Trước đó cô có nói cô là bạn học của nàng đúng không?”

“Đúng.”

“Nàng có chút vấn đề về tinh thần có phải hay không?”

“Tinh thần có vấn đề hay không thì không biết rõ. Nhưng chắc chắn là cô ấy có chứng sợ giao tiếp. Bình thường ở trong lớp, cô ấy cũng là không thích nói chuyện.”

“Nha.” Gật gật đầu, Trần Vũ nhíu mày: “Lớp của hai người rất ghê gớm à, có tận hai tuyển thủ hạt giống.”

“Tôi học lớp chuyên của trường Nhất Trung.” Mã Lệ duỗi ra bốn ngón tay: “Trong lớp có 4 tuyển thủ hạt giống bao gồm cả tôi.

Vương Bảo Cường cũng là bạn học của tôi.”

“Lợi hại lợi hại.”

“Lại nói, nhìn xem tiểu cô nương này cũng thật là đáng thương.” Trần Tư Văn bỗng nhiên mở miệng, hỏi: “Cha mẹ cô ấy đâu? Không đến sao?”

“Nàng nói là đang chờ cha mình.” Trần Vũ lấy ra điện thoại nhìn thời gian: “Nhưng em cảm thấy là sẽ không tới. Cha cô ấy là cục trưởng cục công an, hẳn là bề bộn nhiều việc đi.”

“Cha cô ấy là người của cục công an? Còn là cục trưởng?” Một bên Mã Lệ kinh ngạc.

“Cô không biết sao?”

“Không biết à, nàng lại còn có bối cảnh như thế này?”

“Cục công an” Trần mẫu nhìn về phía Bát Hoang Diêu một lần nữa, dò xét nửa ngày: “Cô bé này thật đẹp, có thể làm con dâu mình liền tốt.”

Trần Tư Văn: “...”

Mã Lệ: “...”

Khi mọi người rời khỏi phòng ăn, những nhân viên tuyển sinh đã chờ ngoài cửa từ lâu liền lao tới.

“Bạn học Trần Vũ, cậu suy nghĩ thế nào rồi? Muốn tới Thanh Hoa sao?”

“Đến Kinh Đại! Nếu đi Thanh Hoa thì toàn bộ cuộc đời còn lại của cậu sẽ bị hủy hoại mất.”

“Ngươi mẹ nó biết nói chuyện hay không?”

“A thật xin lỗi thật xin lỗi, ta đã tiết lộ cơ mật của các ngươi ”

Những thí sinh ở phụ cận nhìn thấy tình cảnh này liền cảm thấy vô cùng đau xót.

Có thể để cho hai trường đại học nổi danh nhất cả nước tranh đoạt, làm một học sinh mà nói, tuyệt đối được cho là có thành tựu bạch kim.

Trong mắt của các nhân viên tuyển sinh xung quanh cũng tràn đầy hâm mộ.

Học sinh có thiên phú + + + như Trần Vũ, chỉ cần đào được tới tay, dùng Tăng Khí đan đều có thể tích tụ ra một cái đại lão.

Rõ ràng kiếm lớn à.

“Ai.”

Người phụ trách tuyển sinh của đại học Khai Nam thở dài một hơi: “Mẹ nó, nín thở.”

Bất luận là ở thành thị nào, Thanh Hoa và Kinh Đại luôn là hai trường học có thể ăn được miếng thịt mỡ nhiều nhất, sau đó còn lại cơm thừa canh cặn thì chia cho bọn hắn.

Điều này sẽ dẫn đến cao thủ ở Thanh Hoa và Kinh Đại càng ngày càng nhiều, thanh danh cũng ngày càng thịnh. Cũng hấp dẫn càng ngày càng nhiều nhân tài.

Bất tri bất giác khoảng cách giữa hai trường này và những trường học khác là mấy con phố.

“Ầm!”

“Khinh người quá đáng!”

Nơi hẻo lánh, người phụ trách Băng Thành Lý Công vỗ bàn một cái, bỗng nhiên đứng lên: “Tôi đã quyết định, tên Trần Vũ này, nhất định phải trở thành học sinh mà tôi tuyển vào!”

“Cho nên là ngài muốn thêm dự toán sao?” Trợ thủ hỏi.

“Cho nên tôi muốn đổi nơi công tác, đi Thanh Hoa dạy học!”

Chúng trợ thủ: “? ? ?”

Trong nhà ăn trống rỗng.

Bát Hoang Diêu thất thần nhìn qua cảnh tượng náo nhiệt bên ngoài.

Nghe thấy tiếng cười của Trần Vũ, Mã Lệ, Vương Bảo Cường và những thí sinh khác truyền đến.

Nhìn qua vẻ mặt hưng phấn của bọn họ và người nhà.

Nhìn qua bóng dáng của người đến người đi

Nhìn qua những ngọn đèn quen thuộc, xa lạ và ấm áp

Chỉ cảm thấy nhiệt độ trong nhà ăn càng lạnh hơn.

"..."

Rụt rụt thân thể, nàng cẩn thận nghiêm túc dùng đầu ngón tay đụng vào hộp cơm nằm trên bàn mà Trần Vũ để lại.

Cơm, cũng lạnh.

Đều lạnh...

Đêm, tòa nhà sân thể dục.

Tầng sáu, trong phòng số 21.

Người phụ trách tuyển sinh của Thanh Hoa và Kinh Đại đều đưa cho Trần Vũ một cái phong bì.

"Mời xem."

"Mời xem qua."

Trần Vũ nhận lấy, mở ra phong thư của Thanh Hoa trước, lấy ra lá thư bên trong.

Lá thư tổng cộng có ba trang.

Hai trang trước thư viết tay của một phó hiệu trưởng nào đó ở Thanh Hoa.

Lưu loát hơn một ngàn chữ, thể hiện sự coi trọng với Trần Vũ.

Đáng tiếc, Trần Vũ một chữ cũng xem. Trực tiếp lật đến trang cuối cùng.

Trên giấy là những tài nguyên mà Thanh Hoa nguyện ý trả giá vì Trần Vũ.

Như là mỗi tháng cung cấp một lượng Tăng Khí đan nhất định.

Như là sẽ cho hắn đi vào trước bốn tầng của thư viện trường học.

Như là cung cấp cho hắn sự an toàn tốt nhất, giảng viên tốt nhất.

Chương 126: Trận chiến tranh đoạt Trần Vũ (4) Chương 126: Trận chiến tranh đoạt Trần Vũ (4)

Như là học bổng hàng năm của nhà trường ít nhất là bao nhiêu đó.

Vân vân.

“Soạt.”

Vò lá thư thành một đoàn rồi nhét lại vào phong bì, vẻ mặt Trần Vũ không thay đổi đưa trở về: “Thanh Hoa các anh một chút thành ý cũng không có à.”

“Sao… làm sao lại có thể như thế được?”

“Chỉ giải quyết những vấn đề của mặt ngoài, còn vấn đề đầu tiên thì sao.” Trần Vũ chà xát ngón trỏ và ngón tay cái: “Tiền đâu?”

“Chúng tôi có thể cung cấp cho cậu một mức học bổng rất phong phú.”

“Xem thường tôi không hiểu chuyện phải không? Tôi muốn không phải là học bổng. Đương nhiên, học bổng tôi cung muốn. Nhưng bây giờ cái mà tôi muốn chính là ”

Lời còn chưa dứt, người phụ trách tuyển sinh của đại học Thanh Hoa liền vội vàng che miệng Trần Vũ, sau đó quay người nói với đám trợ thủ: “Các cậu đi ra ngoài trước đi.”

“Vâng.”

Trợ thủ Thanh Hoa nhao nhao rời đi.

Một bên, người phụ trách Kinh Đại cũng khoát khoát tay: “Các cậu cũng ra ngoài luôn đi.”

“Được rồi.”

“Phanh.”

Sau khi cửa phòng đóng lại. Trong phòng chỉ còn lại gia đình ba người của Trần Vũ, và hai người đại diện của Thanh Hoa, Kinh Đại.

“Bạn học Trần Vũ, tôi biết rồi, cái cậu muốn là phí ký tên đúng không?”

“Đúng.”

“Chuyện này” đại biểu Thanh Hoa lộ vẻ khó xử: “Hiện giờ quốc gia đang đả kích vấn đề này rất nghiêm khắc, không tiện thao tác lắm.”

“Vậy tôi liền không đi Thanh Hoa.” Trần Vũ lập tức nhìn về phía đại biểu Kinh Đại: “Các anh có thể làm được không?”

“Chúng tôi” đại biểu Kinh Đại chần chờ một chút: “Bạn học Trần Vũ, chắc là cậu cũng biết, so với chút xíu tiền lẻ này, một ngôi trường ưu tú mới là trọng điểm mà cậu nên quan tâm.”

Trần Vũ gật đầu: “Anh nói có đạo lý.”

Đại biểu lộ ra khuôn mặt tươi cười: “Cho nên…”

Trần Vũ: “Cho nên là ruốt cuộc các anh có thể làm được hay hay không. Không được thì thôi.”

Hai người phụ trách: “...”

Trần Vũ hô to: “Chị, tiễn khách!”

“Chờ… chờ một chút!” đại biểu Kinh Đại vội vàng đè lại tay Trần Vũ: “Bạn học Trần Vũ cậu đang làm gì vậy? Có vấn đề gì thì chúng ta cũng có thể từ từ nói chuyện.”

“Chỉ là một chút tiền cũng không nỡ cho, còn có cái gì tốt để nói.”

“Bạn học Trần Vũ, là như vậy” bên cạnh, đại biểu Thanh Hoa mở miệng: “Cậu nghe chúng tôi từ từ nói, trường đại học tốt nhất của quốc gia chúng ta có phải là Thanh Hoa hay không?”

“Còn có Kinh Đại.” Đại biểu Kinh Đại xen vào.

“Đúng, đại học tốt nhất của chúng ta chỉ có Thanh Hoa và Kinh Đại thôi phải không?”

“Đúng vậy.” Trần Vũ gật đầu.

“Có thể vào được hai ngôi trường này, chính là đi lên nhân sinh đỉnh phong à!” Đại biểu Thanh Hoa kích động đứng lên: “Ở bên trong ngôi trường đỉnh nhất, cậu có thể học được những tri thức tốt nhất, tiếp xúc với những nhân tài đứng đầu, được đứng chung chiến tuyến với những người tài giỏi nhất! Đừng nói chỉ là tiền tài, chỉ cần trở thành một thành viên của trường học đỉnh nhất, thì có gì mà cậu không thể có được sao?”

Trần Vũ, Trần mẫu, và Trần Tư Văn đồng thời gật đầu, đều là biểu tình thầm chấp nhận.

“Sau khi tốt nghiệp, coi như đi công tác, tất cả đơn vị, từng cái công ty, khi thấy cậu là người của Thanh Hoa Kinh Đại, cũng phải coi trọng mấy phần đúng hay không?”

Trần gia ba người gật đầu, trăm miệng một lời: “Đúng.”

“Tiền lương ít nhất cũng phải tăng gấp đôi đúng hay không?”

“Đúng.” ×3

“Khi đi thi nhân viên công chức càng là như cá gặp nước đúng hay không?”

“Nói rất đúng.” ×3

“Càng miễn bàn là cậu còn có được rất rất nhiều sư trưởng ưu tú, quen biết rất rất nhiều đại năng đỉnh tiêm.” đại biểu Thanh Hoa giang hai cánh tay: “Tiến vào Thanh, Kinh, cậu cái gì mà không có? Còn để ý chút tiền tài này làm gì? Còn để ý một chút tiền lẻ phí ký tên này sao?”

“Đúng!” Trần Vũ hưng phấn vỗ tay: “Ngài nói quá đúng!”

“Cho nên, một đầu là tiền, một đầu là đỉnh phong, bạn học Trần Vũ, tôi hỏi cậu, cậu chọn cái nào?”

Trần Vũ: “Tôi chọn tiền.”

“…”

Trần Vũ: “Không có tiền thì các anh đi nhanh đi.”

“…”

Nâng lên chung trà uống một ngụm, Trần Vũ nhìn về phía Trần Tư Văn: “Chị, tiễn khách! Thuận tiện kêu Khai Nam, Hàng Cảng những trường học kia tới đàm luận một chút.”

“A…. Được rồi.”

“Chờ chút! Đừng!”

Người phụ trách Kinh Đại luống cuống: “Bạn học Trần Vũ, chúng ta có thể từ từ trò chuyện”

Trần Vũ gãi gãi tai: “Có thể lấy được ký tên phí sao?”

“Cái này ”

“Chị, tiễn khách!”

“Có thể! Có thể có thể có thể!”

“Vừa mới không phải là không thể sao?”

“Có thể, bây giờ có thể. Chúng tôi sẽ nghĩ biện pháp” Trên trán đại biểu Kinh Đại bắt đầu đổ mồ hôi.

“Vậy.. vậy thì chúng tôi cũng có thể” Nhìn thấy đối thủ một mất một còn đã mở miệng, đại biểu Thanh Hoa cũng bất đắc dĩ đáp ứng.

“A.” Trần Vũ ngửa ra sau, nhìn về phía Trần Tư Văn, dùng nhãn thần nói: ‘Thế nào mới gọi là siêu sao quốc tế?’

Trần Tư Văn hưng phấn đến gương mặt ửng hồng, dùng nhãn thần hồi phục: ‘666666 ‘

Chương 127: Chính thức thi đấu (1)
Chương 127: Chính thức thi đấu (1)

“Đã có thể làm được, vậy liền xuất tiền đi.” Trần Vũ gõ gõ cái bàn: “Trước từ Thanh Hoa bắt đầu.”

“Chúng tôi ân…, ngươi có thể tránh một chút hay không?” đại biểu Thanh Hoa nói với đại biểu Kinh Đại.

“Được.” Đại biểu Kinh Đại che lỗ tai: “Ngươi nói đi, ta nghe không được đâu.”

“Ngươi đang tính lừa gạt con nít sao?”

Đại biểu Kinh Đại: “Ngươi nói cái gì? Ta nghe không được.”

Thanh Hoa đại biểu: “S*.”

Đại biểu Kinh Đại nổi giận: “Ngươi mắng ai đấy? !”

……

Đuổi đi kình địch, người phụ trách của trường Thanh Hoa khóa trái cửa phòng, tiến đến bên tai Trần Vũ thần thần bí bí nói: “Kỳ thật, cái vụ phí ký tên này bên chúng tôi đã chuẩn bị xong. Chỉ là có Kinh Đại ở đây, sợ bọn hắn báo cáo.”

“Có thể có thể.” Trần Vũ rất vui vẻ: “Các anh chuẩn bị bao nhiêu?”

“Nhiêu đây nè.”

Đại biểu Thanh Hoa lặng lẽ dựng lên thủ thế.

Hô hấp của Trần mẫu cùng Trần Tư Văn đều có chút gấp rút.

Mà Trần Vũ, hai mắt cũng hơi……

……

Năm phút sau.

Đại biểu Thanh Hoa vừa lòng đắc chí đẩy cửa đi ra ngoài, nói với đại biểu Kinh Đại: “Tới phiên ngươi, đi vào đi.”

“Các ngươi cho bao nhiêu?” Đại biểu Kinh Đại hạ giọng hỏi.

“Việc này ta có thể nói cho ngươi biết được sao?”

“...” trầm mặc nửa ngày, đại biểu Kinh Đại nghiêm túc tiến vào.

Trong hành lang.

Đại biểu Thanh Hoa nhếch miệng, trốn đến nơi hẻo lánh cầm lấy điện thoại, gọi điện thoại cho người phụ trách tuyển sinh của Băng Thành Lý Công.

“Alo? Là Băng Thành Lý Công sao? Cảm ơn tình báo của anh. Bởi vì biết rõ giá quy định của Kinh Đại, tôi đã xin nhiều năm vạn! ‘trận chiến tranh đoạt Trần Vũ ‘ lần này chúng ta thắng chắc.”

“Vậy là tốt rồi.” Trong ống nghe truyền đến thanh âm: “Tranh được Trần Vũ, cũng coi như là không có phí công tôi đổi nơi công tác.”

“Yên tâm, khẳng định không phí công, tiền thưởng chia cho anh phần nhiều hơn.”

Lại qua năm phút.

Trần Vũ và đại biểu Kinh Đại cùng nhau đi ra.

Đại biểu Thanh Hoa vội vàng tiến lên, đắc ý mà dắt Trần Vũ tay: “Bạn học Trần Vũ, cậu đã đưa ra được quyết định chưa?”

“Có rồi.” Trần Vũ gật đầu.

“Vậy liền nhanh điền bảng nguyện vọng đi.” đại biểu Thanh Hoa đặt mông chen đi đối thủ cũ, cầm lấy bút máy và bảng nguyện vọng, đưa cho Trần Vũ: “Ở dòng đầu tiên, điền Thanh Hoa.”

“Được rồi.” Trần Vũ nhận lấy bút, viết xuống bốn chữ ” đại học Kinh Thành “.

Người phụ trách Thanh Hoa: ” Cậu viết sai.”

“Vậy sao” Trần Vũ nghiêm túc nhìn xem chữ mà mình vừa viết, cầm bút lên, ở cột nguyện vọng thứ hai, cột nguyện vọng thứ ba, cũng viết lên bốn chữ ” đại học Kinh Thành “.

“Lần này sẽ không sai đi.”

Đại biểu Thanh Hoa: “….”

Đại biểu Kinh Đại: “Hồng hồng hỏa hỏa hốt hoảng rống rống ha ha ha ha ha ”

Đoàn tuyển sinh của Kinh Đại: “Hồng hồng hỏa hỏa hốt hoảng ha ha ha ha ”

Trần Vũ: “Ha ha ha ha ha ”

Đại biểu Thanh Hoa đứng sững sờ một hồi: “Làm sao có thể, dự toán của chúng tôi chắc chắn là nhiều hơn Kinh Đại.”

“Không sai.” Trần Vũ thu liễm tiếu dung: “Các anh nhiều hơn Kinh Đại năm vạn.”

“Vậy tại sao không chọn Thanh Hoa? !”

“Chủ yếu là không thể đụng vào bờ mông của những đàn chị trong trường các anh.”

“? ? ?”

Giải quyết xong vấn đề trường học.

Trần Vũ lập tức buông lỏng nằm trên ghế sô pha, dương dương tự đắc.

Có khoản tiền thưởng “duy nhất một lần” này của Kinh Đại, lại thêm tiền thưởng của Thất Trung và bộ giáo dục thành phố, vấn đề kinh tế của gia đình hắn rốt cục không còn là vấn đề.

“Tiểu Vũ, con có tính toán gì với số tiền này không?” Trần mẫu ngồi bên cạnh Trần Vũ do dự nói.

“Mẹ cần dùng tiền sao?” Trần Vũ hỏi.

“Mẹ không cần. Mẹ chỉ cất dùm con, sau này dùng để kết hôn. Nếu mà con muốn dùng số tiền này để mua tài nguyên tu luyện, vậy thì quên đi.”

“Nếu là tài nguyên thì trường học sẽ ta cung cấp cho con. Tiền này con chuẩn bị mua một ngôi nhà.”

“Mua nhà?” Trần Tư Văn nghiêng đầu: “Mua nhà ở trong kinh thành sao? Tiền này dùng làm tiền đặt cọc cũng không đủ à?”

“Mua nhà trong thành phố Thanh Thành này.”

“Chúng ta có nhà rồi mà.”

“Nhà kia cũ qua rồi.” Trần Vũ lắc đầu: “Dù sao kinh tế hiện giờ cũng dư dả, về sau con cũng có thể rất nhẹ nhõm mà kiếm được tiền. Mua cho hai người một phòng ở chung cư, có bảo vệ, có tuần tra, có vật nghiệp, ra vào cũng có thể an toàn một chút.”

“Cũng được” Trần mẫu đồng ý: “Tiền xài được mau, đổi thành bất động sản liền ổn thỏa một chút. Về sau khi con kết hôn có thể đổi thành phòng cưới.”

“Được.” Trần Vũ đánh nhịp: “Vậy liền quyết định. Nhưng không thể mua bây giờ.”

“Vì sao?”

“Hiện giờ là mùa hè, mua phòng không thích hợp.” Trần Vũ tỉnh táo giải thích: “Nóng nở ra lạnh co lại, lúc này mua nhà tương đối thiệt thòi. Chờ khi nào mùa đông rồi mua, cùng một số tiền có thể mua nhiều mấy mét vuông.”

“…”

Trần mẫu trầm mặc một lát rồi bừng tỉnh: “Thì ra là thế! Có đạo lý.”

Trần Tư Văn: “Cái này thì có cái gì đạo lý? !”

.....

Đêm, mười giờ đúng.

Người Trần gia không buồn ngủ chút nào, đang hưng phấn tưởng tượng tương lại.

Chương 128: Chính thức thi đấu (2)
Chương 128: Chính thức thi đấu (2)

Một cái gia đình nguyên bản ở tầng dưới chót, bởi vì Trần Vũ mà trở nên hoàn toàn khác biệt.

Cái này không đơn thuần là biến hóa về phương diện vật chất.

Còn có càng sâu hơn đồ vật

“Đông đông đông.”

Lúc kim giờ chỉ vào 10:10, cửa phòng bị gõ.

“Con đi mở cửa.”

Trần Vũ đứng dậy, đi tới phòng khác mở cửa ra, phát hiện ba vị giám khảo đang đứng ở bên ngoài.

“Chào cậu, bạn học Trần Vũ.”

“Chào anh, có chuyện gì sao?”

“Không có chuyện gì quan trọng.” Giám khảo cầm đầu cầm một cuốn vở: “Chỉ là đang ghi chép một chút xem còn thí sinh nào chưa trở lại.”

“A, tôi về rồi, người nhà tôi cũng ở đây.”

“Được rồi. Quấy rầy nghỉ ngơi, không có ý tứ. Chúc cậu ngày mai thi đại học thuận lợi.”

“Cám ơn.”

Trần Vũ gật gật đầu, đang muốn đóng cửa. Lại nghe được một vị giám khảo kiểm tra phòng khác nói: “Tổ trưởng, thí sinh số 20 còn chưa trở về.”

“Ừm, ghi lại, nếu như 11 giờ còn chưa trở về, liền đi tìm một chút.”

“Tốt ”

“Phanh.”

Trần Vũ đóng cửa lại, đang suy nghĩ một việc nào đó.

“Là ai vậy?” Trần Tư Văn đi tới hỏi.

“Kiểm tra phòng, không cần phải để ý.” Trần Vũ đi vào phòng khách, mắt nhìn bóng đêm thâm trầm ngoài cửa sổ, liền kéo màn cửa lên: “Mười giờ hơn, ngày mai còn muốn tranh tài, ngủ đi.”

“Được.” Trần mẫu đồng ý: “Nhanh đi ngủ, nghỉ ngơi thật tốt, bổ sung tinh thần.”

“Vâng” Trần Tư Văn vẫn còn có chút chưa thỏa mãn: “Nãy giờ chỉ lo nghe em nói, còn có một chút việc chưa kịp hỏi em nữa.”

“Sau khi thi xong đại học rồi hỏi đi.” Trần Vũ chỉ vào phòng ngủ chính: “Hai người ngủ phòng này, em ngủ phòng kia, được không?”

“Em ngủ phòng chính, chị cùng mẹ ở phòng phụ chật một chút cũng không sao.”

“Vậy được, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon nha!” Trần Tư Văn hôn gió một cái, liền dẫn Trần mẫu vào nhà.

Trần Vũ tắt đèn, nhưng không có tiến vào phòng ngủ.

Mà là im lặng đi ra ngoài, rời khỏi nhà ở tập thể.

Đúng thế.

Hắn muốn đi tìm Bát Hoang Diêu.

Không phải xuất phát từ quan tâm.

Vẻn vẹn chỉ muốn nhìn náo nhiệt một chút

“Đã trễ thế này còn chờ ở phòng ăn, vậy cũng quá thảm đi.”

“Ha ha ha ha ”

“Khặc.”

Xụ mặt, cảnh cáo mình không thể cười, Trần Vũ tiến vào thang máy, ấn phím xuống lầu hai.

“Ong ong ong —— ”

Thang máy lập tức vận hành, đưa Trần Vũ đến lầu hai.

“Đinh!”

Cửa thang máy mở ra.

Trần Vũ đi đến phòng ăn.

Chỉ thấy đằng sau cánh cửa thủy tinh trống rỗng, có một bóng người nhỏ gầy đang run nhè nhẹ.

Xuyên thấu qua kính có thể nhìn rõ ràng, cô gái này đang dùng tay nắm cơm lạnh mà Trần Vũ để lại cho nàng, một cái một cái đưa vào trong miệng.

Một bên nhai, một bên nuốt, nước mắt từng giọt từng giọt mà rơi.

Rơi trên cơm.

Rơi trên thức ăn.

Lại được nàng nắm lên, ăn hết

Phối hợp với ánh đèn tối tăm xung quanh, một bức tranh nhuộm đẫm sự im lặng và buồn cười.

Nhưng mà Trần Vũ thì bất luận như thế nào cũng không cười nổi.

Mặc dù ngay từ đầu thì hắn chỉ chuẩn bị xem náo nhiệt.

“Ọe ”

Ăn ăn, nữ hài bị nghẹn. Nàng thống khổ gãi gãi yết hầu, phun cơm ra.

Nhìn xem hộp cơm bị "loạn" thành một đoàn, nữ hài ngây ngốc xuất thần hồi lâu, lập tức dùng hai tay còn đang dính đầy hạt cơm che mặt, im ắng co rúm.

Nơi xa.

Trần Vũ hé miệng, không có phát ra bất kỳ thanh âm gì, quay người trốn vào phòng vệ sinh.

Đều là bạn đồng lứa.

Hắn biết rõ, hắn không thể xuất hiện ở thời gian này.

Thế là, hắn tìm một cái phòng vệ sinh trống đi vào.

Hơn mười phút sau.

Bát Hoang Diêu rốt cục khóc mệt.

Nàng kéo lấy thân thể nặng nề chậm rãi đứng lên, đang muốn rời đi, lại phát hiện một người đanh đứng trước mặt mình.

Trần Vũ.

"Cậu" nữ hài có chút bối rối, theo bản năng lùi lại một bước, lại bởi vì trọng tâm không vững, trực tiếp ngã ngồi trở lại trên ghế.

Khóe miệng Trần Vũ lộ ra mỉm cười, đưa ra một tờ giấy.

Bát Hoang Diêu sững sờ nhìn qua Trần Vũ.

Trần Vũ cũng lẳng lặng nhìn xem nàng.

Thời gian, tại thời khắc này giống như dừng lại.

Ánh đèn, cái bàn, phòng ăn hết thảy đều biến mất.

Chỉ còn lại hai đôi mắt đang phản chiếu lấy hình bóng của đối phương.

Không biết qua bao lâu, nữ hài run rẩy vươn ra tay nhỏ, nhận lấy tờ giấy kia.

Khi ngón tay lạnh buốt của nàng chạm đến giấy trắng, cảm nhận được trên đó còn dư lại một tia ấm áp, rốt cuộc không chịu được gào khóc.

“Vì cái gì ”

Nữ hài dùng khăn giấy lau mặt, khóc không thành tiếng: “Vì cái gì… tại sao lại như vậy?”

Trần Vũ trầm mặc.

“Vì cái gì… tôi đã làm sai điều gì sao?”

Trần Vũ vẫn trầm mặc.

“Vì cái gì… Vì sao cậu lại đến đây?”

Trần Vũ không trầm mặc: “Tôi đến để đi nhà xí.”

“…” nữ hài kinh ngạc ngẩng đầu, mở to hai mắt đẫm lệ: “Vậy… vậy tờ giấy này là ”

Trần Vũ: “Giấy vệ sinh.”

Bát Hoang Diêu: “…”

Trần Vũ: “Có vấn đề sao.”

Bát Hoang Diêu: ” không có không có ”

“Làm sao không khóc.” Trần Vũ nhấc tay, lấy ra một cuộn giấy vệ sinh hỗn độn: “Không đủ giấy thì ở đây còn nữa.”

Chương 129: Chính thức thi đấu (3)
Chương 129: Chính thức thi đấu (3)

“Không muốn khóc.”

Trong phòng ăn trở nên yên tĩnh.

Trần Vũ ngồi xuống, ném cuộn giấy qua một bên. Sau đó lấy ra hộp thuốc lá, lôi ra một điếu cắn trong miệng, hỏi: “Hút thuốc không?”

Bát Hoang Diêu khẽ cắn môi, lau khô nước mắt trên khóe mắt: “Học sinh không… không thể hút thuốc.”

“Nghe ai nói.” Mồi thuốc lá, Trần Vũ hít sâu một hơi, chậm rãi phun ra: “Biết bí quyết Trường Thọ không?”

“Không biết.”

“Hút thuốc. Mỗi ngày hút ba gói thuốc lá, uống hai cân rượu đế, bữa bữa ăn giò thịt mỡ, quan hệ qua lại với sáu người bạn gái, thức đêm chơi trò chơi đến rạng sáng năm giờ.” Gạt một chút tàn thuốc, Trần Vũ chân thành nói: “Tôi trở nên lợi hại như vậy chính là nhờ những chi tiết nhỏ nhặt như vậy đấy.”

Bát Hoang Diêu: “...”

“Chắc chắn là không muốn hút một điếu sao?”

“Không cần, cám ơn cậu.” Lau sạch sẽ những hạt cơm còn dính trên mặt, Bát Hoang Diêu ổn định cảm xúc, cúi đầu: “Tôi biết cậu. Cậu tên Trần Vũ.”

“Xem ra cô đã chú ý tôi rất lâu.” Trần Vũ phun ra vòng khói: “Nhưng hiện giờ tôi vẫn còn là một học sinh, cũng không tính đến chuyện yêu đương. Xin lỗi rồi.”

“...” Bát Hoang Diêu đỏ mặt, bị một câu nói nghẹn lại, không biết làm sao để tiếp tục chủ đề đằng sau.

Trần Vũ bất động thanh sắc chưởng khống tiết tấu: “Cha cô còn chưa tới sao?”

“Không có.”

“Vậy thì có cái gì mà khóc. Cha cô là cục trưởng, chắc là bận rộn công việc chứ sao.”

“Cậu… Cậu làm sao biết rõ cha tôi là cục trưởng?” Bát Hoang Diêu giật mình che miệng.

“Thực không dám giấu giếm.” Trần Vũ nghiêm mặt: “Tôi để ý cha cô cũng rất lâu rồi.”

Bát Hoang Diêu: “...”

“Tôi gần đây đang chuẩn bị báo cáo ông ta sử dụng xe công, cô có chứng cứ gì không? Hoặc là làm nhân chứng cho tôi cũng được.”

Bát Hoang Diêu: “...”

“Vừa vặn ông ta chọc cô không vui, hai chúng ta cùng nhau đem ông ta làm xuống, như vậy thì ông ấy có thể có thời gian ở bên cạnh cô.” Trần Vũ gạt tàn thuốc một cái: “Ý nghĩ này của tôi như thế nào.”

Thiếu nữ cúi thấp đầu, không chỉ có không có cãi lại, ngược lại càng cảm thấy thất lạc: “Cho dù ông ấy có nhiều thời gian hơn nữa cũng sẽ không ở bên cạnh tôi.”

“Đù.” Trần bừng tỉnh: “Lão ta là cha dượng sao.”

“Cha ruột.”

“Vậy cô là con gái của chồng trước sao?”

” Đây không phải là cùng một câu hỏi sao?”

“Vậy thì chắc ông ta không phải là một người biết chăm sóc trẻ em.”

“Không.” Thiếu nữ lắc đầu: “Ông ấy rất thích trẻ con, nhưng mà

đối tượng không phải là tôi mà thôi.”

Trần Vũ giật mình: “Oa! Cắm sừng vợ, cắm sừng chồng thì tôi thấy cũng nhiều rồi, cắm sừng một đứa nhóc thì còn là lần đầu tiên thấy.”

“…” Bát Hoang Diêu kém một chút liền cười, nhưng lại bị bi thương không ngừng lan tràn trong lòng che giấu: “Cậu… Cậu đừng có đùa với tôi nữa. Không… Không thoải mái ”

“Tôi không có đùa với cô, tôi là thật sự hiếu kì. Cô đã làm gì có lỗi với ông ta sao? Để mà ông ta phải chuyển tình thương đến đứa trẻ khác?”

” Ông ấy thích anh trai của tôi.”

“A. như vậy à.” Trần Vũ gõ gõ cái bàn: “Chính là trọng nam khinh nữ mà thôi? Cô nói một cách mơ hồ như vậy. Đừng có ngồi đây xoắn xuýt biệt khuất nữa. Nếu như thật sự muốn phát tiết, hai chúng ta liền tố cáo ông ta đi.”

“Cha tôi không phải là trọng nam khinh nữ.” Bát Hoang Diêu hít sâu, ngẩng đầu, nhìn thẳng Trần Vũ: “Ông ấy, chỉ cho là tôi không xứng làm con gái của ông ta mà thôi.”

“Vì cái gì?” Trần Vũ ngạc nhiên.

“Bởi vì” thiếu nữ nắm chặt nắm đấm: “Ông ấy cho rằng tôi là một phế vật bôi nhọ thanh danh nhà Bát Hoang.”

Trần Vũ: “…”

“…”

“Chờ một chút. Để cho tôi tiêu hóa một chút.” Trần Vũ đứng lên, hít sâu điếu thuốc, đi vài vòng tại chỗ: “Thành phố Thanh Thành có gần một vạn thí sinh lớp mười hai. Cô, Bát Hoang Diêu, được xếp hạng trước hai mươi ”

“Ừm.”

“Sau đó, ông ta nói cô là phế vật?”

“Ừm.”

“Bôi nhọ thanh danh của dòng họ Bát Hoang các người?”

“Ừ”

“Ta DKM nó. Cô đang nói đùa sao? Cô mà còn tính là phế vật, vậy hai mươi tên thí sinh đứng sau cô thì tính là gì?”

“Không giống nhau.” Thiếu nữ lắc đầu: “Chúng tôi là gia tộc Bát Hoang”

“Gia tộc Bát Hoang của các người là Thần tộc sao?”

“…”

“Giảng đạo lý, chưa lên đại học thì có thực lực của võ giả cấp 1, bất luận là đặt ở quốc gia nào, thành thị nào, cũng đủ để đặt vào top những người ưu tú nhất? Người của gia tộc các cô đều là Mã võ thần sao?”

“Những đứa trẻ trong gia tộc chúng tôi, từ nhỏ đã được tộc nhân bồi dưỡng, cung ứng tất cả tài nguyên. trước 18 tuổi đột phá võ giả cấp 1 chỉ được tính là trình độ rất phổ thông mà thôi.”

“Vậy cũng không cần thiết dùng ‘Phế vật’ để hình dung cô đi?”

“Một ngôi sao cho dù sáng đến mấy” Bát Hoang Diêu nhãn thần phức tạp: “Khi đặt chung một chỗ với mặt trời thì cũng không có cơ hội phát ra ánh sáng. Huống chi nó còn không sáng.”

Chương 130: Chính thức thi đấu (4)
Chương 130: Chính thức thi đấu (4)

Nghe vậy, Trần Vũ như đang suy nghĩ điều gì: “Bởi vì anh trai của cô à.”

“ân.”

“Anh trai của cô rất lợi hại sao?”

“Làm trưởng tử, anh ấy đã vì cha tôi mà thắng được tất cả những vinh dự, hấp dẫn tất cả sự chú ý của cha. Thậm chí bởi vì sự xuất hiện của anh ấy, gia tộc Bát Hoang đã nhảy lên trở thành gia tộc mà quốc gia chú ý trọng điểm nhất.”

“Ghê gớm như vậy?” Trần Vũ kinh ngạc.

Thiếu nữ lại lần nữa gục đầu xuống: “So sánh với anh trai của tôi, tôi bị ba ba triệt để ghét bỏ, cũng không có gì có thể nói.”

“Anh trai cô hiện tại đang làm gì?”

“Anh ấy hiện giờ đang là chủ tịch hội sinh viên của đại học Kinh Thành.”

“Ghê gớm ghê gớm.”

“Anh ấy còn có một cái đặc xá huân chương mà quốc gia trao tặng.”

“Ngọa tào? !”

Trần Vũ rốt cục bị kinh hãi: “Cái huân đó có thể miễn trừ hết thảy trách nhiệm? Thứ mà trên toàn quốc chỉ có được 3 cái đó sao?”

“Đúng thế.”

” Anh trai cô tên là gì?”

“Bát Hoang Dịch.”

Trần Vũ vội vàng lấy điện thoại ra, bắt đầu tìm kiếm trên mạng.

Trang bìa bắn ra, trên màn hình phô thiên cái địa tất cả đều là liếm.

Cái gì mà nhân loại đệ nhất thiên tài

Cái gì mà hi vọng cứu vớt thế giới

Cái gì mà người mang thiên mệnh ở hiện thực

Thậm chí còn có sử dụng văn minh của quý để hình dung.

Trần Vũ để điện thoại di động xuống, trừng mắt nhìn, hỏi: "Trên đùi của anh trai cô hiện giờ còn thiếu vật trang sức sao?"

Bát Hoang Diêu: "..."

"Khặc." Trần Vũ ngồi trở lại trên ghế, chọn lọc một chút từ ngữ, an ủi: "Mọi thứ có lợi thì có hại, so sanh với anh trai mình thì cô mặc dù là không quá được coi trọng. Nhưng có như vậy anh trai ghê gớm như vậy, cô có thể đi ngang khắp cả nước, cũng coi như chuyện tốt bên trong chuyện xấu đúng không?"

"Anh ấy cũng không thích tôi. Cho là tôi không xứng làm em gái của anh ta."

Trần Vũ: "Hảo gia hỏa."

Bát Hoang Diêu: "..."

Trần Vũ: "Thật sự là cùng một căn sinh."

Bát Hoang Diêu: "..."

Chủ đề này, hai người tạm thời cũng không có ý muốn nói tiếp.

Trong nhà ăn yên tĩnh một lúc.

Bát Hoang Diêu chậm rãi đứng lên, cúi người thật sâu với Trần Vũ: "Cám ơn cậu, cảm ơn cậu."

"Cảm ơn tôi cái gì?"

“Cám ơn cậu đã nghe ta tâm sự nhiều như vậy. Cảm ơn cậu đã đến tìm tôi.”

Nói, thiếu nữ cúi người lần nữa: “Hiện giờ tôi đã tốt hơn rất nhiều.”

“Vậy là tốt rồi.” Trần Vũ khoát tay: “Cũng không cần quá để ý, chủ yếu là tôi đến đây để đi nhà vệ sinh.”

Thiếu nữ ngồi dậy, lần thứ nhất lộ ra tiếu dung.

Nụ cười kia, thanh triệt như thế.

Giống như toàn bộ phòng ăn bởi vì thế mà rực rỡ hẳn lên.

“Cậu là người tốt. Hi vọng tôi còn có cơ hội để làm bạn bè với cậu.”

Dứt lời, Bát Hoang Diêu liền quay người rời đi.

Bóng dáng mảnh khảnh kia biến mất dần trong đại sảnh của phòng ăn.

Giống như một ngôi sao băng trên bầu trời đêm, nhỏ bé, ngắn ngủi, lại rạng ngời…

Sau khi Bát Hoang Diêu rời đi, Trần Vũ tiếp tục ở lại trong nhà ăn một lúc.

Hút một điếu thuốc, thất thần một lát rồi đứng dậy tiến vào thang máy, trở về nhà tập thể ở tầng sáu.

“Xoạch.”

Đẩy ra cửa phòng, hắn thả chậm bước chân, lẳng lặng lắng nghe vài giây đồng hồ.

Phát hiện trong gian phòng phụ, Trần mẫu cùng Trần Tư Văn vẫn còn đang trò chuyện.

Lấy thính lực của Trần Vũ, có thể nghe được rõ ràng nội dung đối thoại của hai người.

“Mẹ, con còn là cảm thấy tiểu Vũ tìm phú bà.”

“Đừng có tiếp tục truy vấn những này, chúng ta biết rõ liền được rồi. Đừng làm cho nó xấu hổ.”

“Ai, mặc dù là vì tài nguyên, nhưng vẫn là có chút không thể nào tiếp nhận được.”

“Tăng Khí đan đắt như vậy, em trai con có thể trong khoảng thời gian ngắn vọt tới cấp 0.7, vậy thì phải tiêu hao bao nhiêu tiền à? Chắc là nó cũng không còn biện pháp nào khác.”

“Nếu đổi giới tính thì chắc chắn mẹ sẽ không nói như vậy.”

“Con trai và con gái có thể giống nhau được sao? Nói không chừng vị phú bà kia cùng tuổi với nó, đó là chân ái.”

Ngoài phòng.

Trần Vũ: “...”

Đi vào phòng ngủ chính của mình, Trần Vũ nằm trên giường, càng nghĩ càng giận.

Hắn Trần Vũ, làm sao có thể đi tìm phú bà?

Thật coi phú bà tốt dễ tìm như vậy sao? !

Mà lại nếu như có phú bà thì còn phải lấy chút ít tiền lẻ phí ký tên làm gì, còn phải đấu trí đấu dũng với đại học Kinh Thành sao?

“Ai.”

Thở dài, Trần Vũ nhắm mắt lại, chuẩn bị đi ngủ.

Nhưng mà lúc đêm khuya vắng người, lấy thính giác của hắn, vậy mà có thể nghe được tiếng khóc thầm.

Trần Vũ nhíu mày, ngồi dậy, đặt lỗ tai sát vách tường.

Tiếng khóc rõ ràng hơn.

“Phòng này là phòng số 21, bên kia tường là số 20, là gian phòng

của Bát Hoang Diêu, nàng còn đang khóc sao? ! Chuyện có to tát gì đâu? Không qua được sao?"

Hắn đang chuẩn bị gõ gõ vách tường, nhắc nhở đối phương phòng bên này còn có người phải đi ngủ. Có thể nâng tay lên, lại buông xuống.

Chương 131: Chính thức thi đấu (5)
Chương 131: Chính thức thi đấu (5)

Bởi vì cái gọi là người chưa trải qua thì không có tư cách khuyên can người khác.

Hắn cũng không phải là Bát Hoang Diêu, ai biết rõ tiểu cô nương này ở nhà đã trải qua quãng thời gian như thế nào. Thật đáng thương, muốn khóc liền khóc đi.

Chỉ có thể trách lỗ tai hắn quá thính.

Âm lượng nhỏ như vậy cũng có thể nghe thấy

Chương 132: Chính thức thi đấu (6)

Trần Vũ xuống giường, đi ra phòng ngủ chính, đi vào phòng khách, đưa tay gõ gõ cửa phòng ngủ phụ.

“Đông đông đông.”

“...”

Bên trong phòng hai mẹ con đang nói chuyện trên trời dưới đất lập tức dừng lại.

“Đừng giả bộ, biết rõ hai người chưa ngủ.”

“Chị với mẹ cũng không có nói chuyện phú bà.” Trần Tư Văn hét lên.

Trần Vũ: “...”

【 nhận tâm lý tổn thương: Tinh thần +3 】

Trần Vũ: “Chúng ta đổi phòng đi, hai người ngủ ở phòng ngủ chính, em ngủ phòng phụ.”

“Vì sao?”

“Em ở phòng chính không ngủ được”

Khi Trần Vũ đang đổi phòng với người nhà.

Trong phòng số 20, Bát Hoang Diêu đang nghẹn ngào viết thư.

Nước mắt rơi trên giấy, liền đổi một tờ khác.

Bàn tay run rẩy dẫn đến viết một nét thì liền đổi một trang khác.

Một phong thư ngắn ngủi lại bị nàng xé xuống thứ mười mấy tờ giấy.

Rốt cục khi nàng xé xuống tờ giấy thứ mười bảy, phong thư này cũng viết xong.

Thông thiên, chỉ có mười cái chữ.

【 Cha: Con gái ngài, không hề thua kém anh trai nàng. 】

Đổi phòng xong, Trần Vũ thoải mái nằm ở trên giường.

Phòng ngủ phụ, kế bên là phòng số 22. Cách phòng số 20 một gian phòng khách và một gian phòng ngủ. Không cần lo lắng tạp âm truyền tới.

Hắn đắp kín chăn mền, nhắm mắt lại, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Trong mộng, hắn mơ thấy mình đang chơi nhảy nhảy giường.

“Chi chi.”

“Két két.”

Nhảy tới nhảy lui trên lò xo, ép tới lò xo phát ra “Chi chi” âm thanh hơi có vẻ bén nhọn.

“Trò này có gì vui sao?”

Trần Vũ nghi hoặc.

Nhưng thân thể vẫn không tự chủ được, nhảy lên nhảy xuống.

“Chi chi.”

“Chi chi.”

“Két két ”

Càng nhảy càng nhanh, càng nhanh càng nhảy, không dứt

“Chi chi.”

“Chi chi ”

Không biết nhảy bao lâu, Trần Vũ tỉnh, quay đầu nhìn về phía vách tường bên giường.

“Chi chi.”

“Két két ”

Âm thanh chính là truyền từ căn phòng số 22.

“What the fuck?”

Trần Vũ chấn kinh.

Hắn bỗng nhiên ngồi dậy, khó có thể tin: “Mẹ nó, ngươi vậy mà đang bắn máy bay?” (nghĩa bóng nhé, ai hiểu thì hiểu)

“Chi chi.”

“Chi chi ”

Trần Vũ: “...”

“Két két ”

Trầm mặc một lát, hắn nhấc tay, dùng sức gõ gõ vách tường.

“Phanh phanh!”

“Đang ngủ đó, nhỏ tiếng một chút.”

Vách tường bên kia an tĩnh ba giây.

“Chi chi chi chi chi dát!”

Âm thanh lớn hơn.

Trần Vũ: “? ? ?”

Đối diện dần dần tăng tốc tiết tấu, không có mảy may đem Trần Vũ để vào mắt.

“Ta đã hiểu!” Trần Vũ nhắm lại hai mắt: “Đây là đang khoe khoang với ta sao? Tốt! Như vậy tốt… ”

Cởi quần xuống, nằm ở trên giường, hắn ánh mắt sắc bén, một bộ sẵn sàng đón địch: “Khiêu chiến của ngươi, ta tiếp nhận.”

“Chi chi!” Giường của Trần Vũ bắt đầu vang lên.

So sánh bên kia lập tức tiếp chiêu: “Chi chi!”

“Chi chi!”

“Chi chi chi dát ”

“Chi chi chi kít ”

“Chi chi ”

Chi chi phục chi chi, tiểu Vũ ướt trong tay.

Không hỏi âm thanh gà gáy, chỉ nghe tiếng thở dài.

Hỏi gà chỗ nào tê? Hỏi gà chỗ nào ức?

Gà cũng không chỗ tê, gà cũng không súc ý.

Tối nay gặp chiến thiếp, sát vách đại điểm binh.

Giấy trắng mười hai quyển, quyển quyển có gia tinh.

.....

Thời gian, vội vàng trôi qua.

Đảo mắt, mấy giờ đi qua.

Trời, đã sáng.

Trần Vũ rốt cục ngừng công việc trong tay, thần thái sáng láng đứng lên.

Dán lỗ tai lên vách tường, hắn nghe một chút động tĩnh đối diện.

Đối diện đã không có động tĩnh.

“A.”

Trần Vũ cười lạnh: “Đá trúng thiết bản đi.”

Đối diện: “...”

Thay xong quần áo, mở cửa sổ ra thông gió, Trần Vũ rửa mặt xong xuôi, đi ra phòng ngủ.

Trong phòng khách, không người.

Mơ hồ có thể nghe được từ trong phòng ngủ chính truyền đến tiếng hít thở đều đều.

Hiển nhiên, tối hôm qua hai mẹ con này nói chuyện quá lâu, bây giờ còn chưa tỉnh ngủ.

Duỗi lưng một cái, hắn đi đến bên cửa sổ.

Chỉ thấy bên ngoài sân thể dục, khán giả đã lít nha lít nhít tràn vào.

“Sau ngày hôm nay, ta chính là trạng nguyên ”

Kềm chế tâm tình đang hưng phấn, Trần Vũ uống hai chén rượu đỏ, lấy điện thoại ra nhìn thời gian, liền đi ra nhà ở tập thể.

Thừa dịp thi đấu chính thức còn chưa bắt đầu, hắn chuẩn bị đi dạo một vòng, hoạt động gân cốt một chút.

Nhưng vừa mới bước chân trái ra cửa phòng, hắn liền sững sờ.

Ngoài cửa hành lang, vậy mà tập trung không ít người.

Ngoại trừ Mã Lệ cùng chị của nàng, còn lại tất cả đều là nam tính.

Từ giám khảo, đến thí sinh.

Nhìn thấy Trần Vũ đi ra ngoài, ánh mắt của những người này lập tức cũng tập trung tới.

“Chính là hắn! Hắn ra!”

Trong đám người, một vị thí sinh hai mắt thâm đen chỉ vào Trần Vũ, nổi giận đùng đùng: “Giám khảo, tôi báo cáo hắn ác ý cạnh tranh bên ngoài sân thi đấu!”

“Hả?” Trần Vũ mộng bức.

Chương 132: Chính thức thi đấu (6)

“Ngươi còn giả ngu? Ta chính là thí sinh số 22 ở sát vách của ngươi! Buổi tối hôm qua có phải ngươi cố tạo tạp âm nguyên đêm hay không? Cố ý ảnh hưởng đến trạng thái của ta?”

Trần Vũ: “...”

Thí sinh kia vuốt vuốt mí mắt mệt mỏi, lấy ra điện thoại, mở ra ghi âm dài đến năm tiếng đồng hồ: “Ta cũng đã ghi âm lại! Ngươi vậy mà đánh năm, sáu tiếng máy bay! Cho tới bây giờ cũng không ngừng qua!”

Dứt lời, tràng diện yên tĩnh thật lâu.

Chúng giám khảo nhìn về phía Trần Vũ, nhãn thần vô cùng phức tạp.

【 nhận ghen ghét cùng bài xích: Tự tin +8; mị lực + 14; vận khí +5; khí chất +9 】

Chúng thí sinh cũng nhìn về phía Trần Vũ, nhãn thần càng thêm phức tạp.

【 nhận ghen ghét cùng bài xích: Tự tin +10; mị lực + 16; vận khí +6; khí chất +11 】

Một bên Mã Lệ vô ý thức nuốt nước miếng một cái.

Chị của nàng thì nuốt hai cái.

【 nhận khác phái ưu ái: Nam tính khí khái:6; khí chất:4; mị lực:8; giống đực hormone tăng lên:3% 】

Trần Vũ: “...”

Buổi sáng, tám giờ.

Tất cả thí sinh ăn xong bữa sáng, dưới sự dẫn đầu của quan chủ khảo đi xuống đại sảnh lầu một, chuẩn bị bắt đầu cuộc thi đấu chính thức của ngày hôm nay.

Người nhà của thí sinh thì toàn bộ không được theo vào, Chỉ có thể hoạt động ở nhà tập thể tầng sáu cùng phòng ăn tầng hai.

“Đều đến đông đủ cả rồi chứ.”

Quan chủ khảo đầu trọc đi đến trước cổng chính rồi dừng lại, quay lại nhìn các thí sinh: “Còn nửa tiếng nữa là bắt đầu thi đấu. 20 tuyển thủ hạt giống, 12 tuyển thủ tấn cấp thi đấu lôi đài, tổng 32 người, cùng đài thi đấu. Trong đó bảng lẻ có 16 người, bảng chẵn cũng 16 người, thắng liên tiếp năm trận liền có thể thắng được vòng nguyệt quế trạng nguyên.”

Tiếng nói hơi ngừng lại, quan chủ khảo lấy từ trong ngực ra một chồng tài liệu: “Quy tắc của cuộc thi thì chắc tất cả mọi người đã biết rõ, tôi liền không lắm lời. Như vậy hiện tại, tôi sẽ phát cho các người danh sách đối chiến. Đối thủ của tất cả mọi người sẽ được viết trên đó. Dùng để tham khảo.”

Nghe vậy, chúng thí sinh hơi náo loạn.

“Trước khi phát cho các anh chị bảng danh sách thì sẽ điểm danh như thường lệ trước. Số hiệu 01, Vương Bảo Cường.”

Chúng thí sinh: “...”

“Vương Bảo Cường?” Quan chủ khảo nhíu mày, lập lại: “Nghe được liền la lên.”

“...” chúng thí sinh trầm mặc như trước.

“Vương Bảo Cường đâu? Không có ở đây hả?”

Các thí sinh hai mặt nhìn nhau.

“Không có.”

“Giám khảo, Vương Bảo Cường không ở chỗ này.”

“Không thấy Vương Bảo Cường sao?”

“Trước đó có ai thấy không?”

“Không thấy.”

“Buổi sáng ăn cơm ở trong phòng ăn còn nhìn thấy.”

Nhìn thấy nghị luận các thí sinh ầm ĩ, sắc mặt quan chủ khảo nghiêm túc, quay đầu nói với trợ thủ: “Gọi điện thoại cho cậu ta đi.”

“Vâng.”

Phó giám khảo lấy ra điện thoại chuyên dụng, bấm số của Vương Bảo Cường, cũng mở loa ngoài ra.

“Tít —— ”

“Alo?”

“Tôi là ban giám khảo của kỳ thi đại học thành phố Thanh Thành, xin hỏi bạn học Vương Bảo Cường, bây giờ cậu đang ở đâu?”

“Tôi không phải là Vương Bảo Cường.” Trong ống nghe truyền đến trả lời.

“Cậu là ai?”

“Tôi là em trai của anh ta, Vương Bảo Phi.”

“Vương Báo Phế ”

“Vương Bảo Phi! Vương Bảo Phi! Vương Bảo Phi! Mẹ!”

Quan chủ khảo đoạt lấy điện thoại, trừng mắt với phó giám khảo, hỏi: “Bạn học Vương Bảo Phi, số điện thoại này hẳn là của Vương Bảo Cường, sao lại ở trong tay cậu?”

“Hôm nay không phải là ngày thi đấu chính thức của anh ta sao? Khi thi đấu không thể cầm điện thoại, phải giao lại cho ban giám khảo. Anh ấy không muốn đưa cho các người, nên liền gởi tạm ở chỗ tôi.”

“Hiện giờ thì anh trai của cậu chưa thấy tới. Cậu biết anh trai cậu đang ở đâu sao?”

“Chưa tới? Vậy thì quá đáng tiếc, ông giúp anh ta bỏ quyền luôn.”

Quan chủ khảo: “...”

Chúng thí sinh: “...”

“Vương… Bạn học Vương Bảo Phi, mời cậu nghiêm túc một chút.”

“Tôi không có nói đùa.” Trong ống nghe, Vương Bảo Phi chân thành nói: “Lão Vương gia chúng tôi, có tôi làm trạng nguyên là đủ rồi.”

Đám người: “...”

“Mỗi một vị thí sinh thi tham gia đấu chính thức đều nhận được sự bảo hộ của pháp luật. Nếu như cậu đang giấu diếm tung tích của tuyển thủ, có thể là đang vi phạm pháp pháp luật đấy.”

“Tôi thật không biết anh ta đang ở đâu.”

“Vậy lần cuối cùng mà cậu nhìn thấy anh trai mình là khoảng mấy giờ?”

“Buổi sáng, chúng tôi đi ăn cơm ở phòng ăn. Anh ta luộc cho tôi hai gói mì ăn liền.” Vương Bảo Phi ở trong điện thoại huyên thuyên: “Thật quá mức. Mì ăn liền còn chưa tính, ngày hôm qua ít nhất còn là nấu, hôm nay liền kêu tôi lấy nước nóng luộc. Mấu chốt là nước còn phải tự mình nấu. Loại anh trai như này thì làm được cái gì…”

“Mời cậu nói điểm chính.”

“À, trọng điểm là mì ăn liền hiệu Khang sư phó. Một bao là vị thịt kho tàu thịt bò, một bao là vị hải sản, còn để hai gói chung một bát luộc, ông nói anh ta có phải là bị ngu hay không.”

“Bạn học Vương Bảo Phi, mời nói trọng điểm !”

Chương 133: Chính thức thi đấu (7)
Chương 133: Chính thức thi đấu (7)

“Uhm. Ăn mì xong, anh ta nói là muốn đi nhà vệ sinh, đưa di động cho tôi, tôi liền đi.”

“Còn gì nữa không ?” Quan chủ khảo hỏi.

“Còn có chính là phòng ăn của các người có thể cung cấp một chút nước nóng được sao. Sang năm tôi cũng muốn thi đại học, đến lúc đó còn phục vụ như thế này thì tôi sẽ khiếu nại”

“Tít —— ”

Không chờ đối phương nói xong, quan chủ khảo liền đổi cúp điện thoại, hạ lệnh: “Trước tiên đi phòng ăn tìm một chút. Không tìm được liền thông báo cho bảo vệ, bắt đầu điều tra.”

“Vâng.”

Mấy vị phó giám khảo gật đầu rời đi.

Quan chủ khảo quay đầu nhìn đám người: “Chúng ta liền chờ một chút. Chờ bạn học Vương Bảo Cường tới, rồi mới lại phát danh sách đối chiến.”

Năm phút sau, dưới sự hộ tống của mấy vị giám khảo, Vương Bảo Cường xuất hiện.

“Chủ khảo.” Một vị phó giám khảo khom người: “Đã tìm được bạn học Vương Bảo Cường. Cậu ta bị nhốt trong nhà ăn.”

“Làm sao lại bị nhốt trong đó?” Quan chủ khảo nghi hoặc.

“Bạn học Vương Bảo Cường đang đi vệ sinh thì thấy không có giấy, liền ngồi từ sáng đến giờ. Muốn đợi người khác tiến vào thì nhờ họ đưa dùm cuộn giấy cho hắn. Sau đó” phó giám khảo nhìn thoáng qua Vương Bảo Cường đang đỏ bừng cả khuôn mặt: “Sau đó, cho đến phòng ăn bị khóa, cũng không có ai đi vào.”

“Không biết là tên khốn nạn nào! Đều cầm hết cả cuộn giấy! Hơn nưa còn là cuộn giấy lớn nữa!” Vương Bảo Cường tức giận mở miệng: “Tối hôm qua tôi cũng ngồi ở cái phòng vệ sinh đó, bên trong đầy đủ giấy. Mới qua buổi sáng hôm nay liền không có. Cái thứ này cũng có người ăn trộm! Nghèo điên rồi sao?”

Chúng giám khảo: “...”

Chúng thí sinh: “...”

Bát Hoang Diêu yên lặng gục đầu xuống, bên tai đỏ lên.

Trần Vũ thì tức giận ồn ào: “Loại người này thật sự là chán ghét.”

“Tốt, nhàn thoại dừng ở đây.”

Quan chủ khảo đầu trọc khoát khoát tay, ra hiệu Vương Bảo Cường trở về vị trí, sau đó cầm lấy bảng danh sách, lớn tiếng mở miệng: “Điểm danh, số hiệu 01, Vương Bảo Cường.”

“Đến!”

“Số hiệu 02, **.”

“Đến đây.”

“Số hiệu 03 ”

“...”

“Số hiệu 08, Triệu Mộc Trà.”

“Đến đây.”

“...”

“Số hiệu 13, Mã Lệ.”

“Nột.”

“...”

“Số hiệu 20, Bát Hoang Diêu.”

“Đến đây.” Thiếu nữ khẩn trương nhấc tay.

“Số hiệu 21, Trần Vũ.”

“Đến đây.”

“Số hiệu ”

Rất nhanh, toàn bộ 32 người đều điểm danh xong xuôi.

Không người vắng mặt.

Quan chủ khảo gật gật đầu, giao bảng danh sách đối chiến cho phụ tá.

Phó giám khảo phát xuống cho tất cả thí sinh.

Các thí sinh tiếp nhận, nhao nhao xem xét đối thủ của mình.

【 số hiệu 13 (Mã Lệ) giao đấu số hiệu 21 (Trần Vũ) 】

Khi nhìn thấy tên đối thủ, Trần Vũ vô ý thức ngẩng đầu, nhìn về phía Mã Lệ.

Mã Lệ cũng nhìn phía hắn.

“Ba~.”

Mã Lệ thống khổ che mặt mình: “Tôi liền biết. Số hiệu của tôi mười ba, tôi liền biết là đối thủ của mình có thể là cậu, mẹ nó.”

Trần Vũ an ủi: “Tôi sẽ thủ hạ lưu tình.”

“Có thể hay không thảo luận một chút?” Mã Lệ tiến lên, đè thấp âm thanh: “Nếu như tôi muốn thắng thì hẳn là nên ra bao nhiêu tiền?”

“Năm trăm vạn.”

“Nhiều lắm.”

“Cô có thể cho bao nhiêu?”

“Năm mươi vạn.”

“Cô có nhiều tiền lắm sao?” Trần Vũ kinh ngạc.

“Vẫn được.” Mã Lệ đắc ý xoay lòng vòng cái nón xanh của mình: “Chỉ là có chút tiền mà thôi.”

“Thật không tệ.” Gật gật đầu, Trần Vũ móc ra điện thoại: ” Đoạn đối thoại vừa rồi tôi đã quay xuống. Đưa cho tôi một vạn khối, bằng không tôi liền báo cáo cô đang muốn tôi bán độ.”

Mã Lệ: “Ngươi thật là chó.

“Kỳ thi đại học khóa 2024 của thành phố Thanh Thành sắp bắt đầu. Mời các vị người xem tận lực khống chế tâm tình của mình, đừng gây ảnh hưởng đến những thí sinh thi đấu.”

Sáu vạn người chen chúc trên sàn thi đấu, một MC đứng ở trung tâm của võ đài, giơ Microphone, thao thao bất tuyệt: “Tôi là MC chính thức của kỳ thi đại học năm nay, mọi người có thể gọi tôi là A Dũng. Trước khi các tuyển thủ lên đài, tôi sẽ giới thiệu cho mọi người tình huống của các thí sinh. Số hiệu 01, Vương Bảo Cường, đến từ trường trung học phổ thông Nhất Trung thuộc thành phố Thanh Thành. Cũng là văn khoa trạng nguyên của kỳ thi đại học năm nay ”

Không giống với đấu trường hôm qua.

Khi thi đấu vào ngày mùng 8 tháng 7, sẽ có người dẫn chương trình tiến hành giải thích.

Có thể là để mang đến cho người xem ở hiện trường và người xem qua phát sóng trực tiếp có những trải nghiệm tốt nhất.

Kỳ thi đại học Hàng năm không chỉ là vì vấn đề chính trị, mà còn có một lượng tiền tài chảy vào túi.

Bất luận là vé vào cửa, bản quyền tiếp sóng, tiền quảng cáo, thậm chí phí đặt mua phát trực tiếp đều là trọng yếu tài chính thu nhập của chính phủ bản xứ.

Làm sao coi trọng cũng không đủ.

Mời thêm một người dẫn chương trình ưu tú, chỉ là xuất ra một chi phí rất nhỏ mà thôi.

“Số hiệu 20, Bát Hoang Diêu, đến từ trường trung học phổ thông Nhất Trung thuộc thành phố Thanh Thành. Cũng là tuyển thủ hạt giống cuối cùng mang số hiệu 20.” Người dẫn chương trình A Dũng vẫn còn tiếp tục giới thiệu: “Nghe được dòng họ Bát Hoang, mọi người nhất định có thể đoán được, nàng, chính là tới từ gia tộc Bát Hoang. Đồng thời, nàng còn là em gái của Bát Hoang Dịch, em gái ruột!”

Chương 134: Lý do tất thắng (1) Chương 134: Lý do tất thắng (1)

“Ô ô —— ”

Hiện trường lập tức vang lên từng đợt kinh hô.

Kỳ thi đại học bốn năm trước, Bát Hoang Dịch đã để lại ấn tượng sâu sắc nhất cho tất cả người dân ở thành phố Thanh Thành.

Không nghĩ tới vị thiên tài võ giả kia lại còn có một cô em gái.

“Tiếp theo, chúng ta có thể chờ mong xem em gái của Bát Hoang Dịch có thể có được bao nhiêu phần thực lực của anh trai mình.”

Đằng sau cửa chính đại sảnh.

Nghe được người dẫn chương trình giới thiệu, Bát Hoang Diêu cúi đầu, âm thầm cắn bờ môi.

“Số hiệu 21, Trần Vũ, trường trung học phổ thông Thất Trung thuộc thành phố Thanh Thành. Cũng là vị tuyển thủ đâu tiên của Thất Trung tiến vào vòng thi đấu chính thức trong hơn 20 năm qua.”

Ngoài lôi đài, hiệu trưởng Thất Trung nghe được những này liền tức giận đến nghiến răng: “Tên ngu ngốc này…”

“Biểu hiện của bạn học Trần Vũ ở cuộc thi đấu lôi đài ngày hôm qua, tuyệt đối là vượt qua dữ đoán của tất cả chúng ta. Trong tay tôi đây chính là tin tức về dữ liệu của cậu ta. ”

Trầm ngâm một lát, người dẫn chương trình A Dũng đọc bản thảo: “Đẳng cấp khí kình của cậu ta là khoảng 0.75, cũng không phải là rất mạnh. Chắc là người có khí kình kém cỏi nhất trong tất cả thí sinh năm nay. Nhưng hắn thể chất đặc biệt cường hãn, căn cứ vào kiểm tra của tổ thi đại học, dưới tình huống không sử khí dụng kình, chỉ dựa vào thân thể liền có thể đánh năm ăn năm thua với phổ thông võ giả cấp 1.4.”

“Bà mẹ nó!”

“Ngưu bức ngưu bức.”

“Đây mới thật sự là thiên phú dị bẩm à ”

“Đáng sợ.”

“Dễ thương!”

“…”

Trong thính phòng nghị luận không ngớt.

Mà phía sau cửa chính đại sảnh, các thí sinh cũng nhao nhao nhìn về phía Trần Vũ.

“Chỉ dựa vào thân thể. ” Mã Lệ trùng điệp thở dài: “Giấc mộng Thanh Hoa của ta à.”

Thời gian chậm rãi trôi qua khi MC đang không ngừng thao thao bất tuyệt.

Khi kim đồng hồ chỉ vào 08:30, MC cũng giới thiệu xong vị thí sinh cuối cùng. Tiết tấu nắm được rất chuẩn.

“Phía dưới, mời mọi người dùng nhiệt liệt nhất, bành trướng nhất, tiếng hoan hô phấn chấn nhất, tiếng hò hét, tiếng vỗ tay, nghênh đón 32 vị thí sinh đăng tràng!”

“Sưu sưu sưu!”

Mấy viên pháo hoa phóng lên tận trời, cửa chính sân thể dục lập tức mở ra.

Đầu trọc quan chủ khảo dẫn đầu đi ra ngoài.

Sau lưng đi theo toàn bộ thí sinh.

“Đông đông đông” pháo hoa nổ tung.

Thính giác, thị giác của khán giả đều hứng chịu kích thích mãnh liệt.

Kích thích thính giác là tiếng pháo vang.

Kích thích thị giác là đến từ quan chủ khảo đầu trọc

Vậy mà ngoài ý liệu của mọi người

“Toàn thể, giải tán, trở lại khu chuẩn bị của chính mình, chờ đợi tỷ thí bắt đầu.”

Quan chủ khảo ra lệnh một tiếng, các thí sinh đi tứ tán.

Trần Vũ đi tới khu chuẩn bị Thất Trung, phát hiện hiệu trưởng Thất Trung đã chờ ở nơi từ sớm.

“Nhanh, ngồi chỗ này.” Hiệu trưởng cao giọng chào hỏi.

Gật đầu, Trần Vũ ngồi trên ghế, hỏi: “Tối qua ông đi đâu vậy? Không thấy ông tìm tôi.”

“Bị ban giám khảo giam lỏng.” Hiệu trưởng buông tay: “Nói là sợ chúng tôi tiết lộ sớm danh sách đối chiến.”

“Nha.”

“Cậu lấy được danh sách đối chiến rồi sao?”

“Lấy được.” Trần Vũ đưa ra danh sách: “Trận đầu, tôi phải đánh với Mã Lệ.”

“Tôi biết.” Tiếp nhận danh sách, hiệu trưởng Thất Trung nghiêm túc nói: “Tối hôm qua, tôi phân tích một đêm. Đại khái suy đoán ra tuyển thủ mà cậu sẽ gặp. Số 13 Mã Lệ không phải là đối thủ của cậu, cái này không cần lo lắng. Địch nhân chủ yếu của cậu là Vương Bảo Cường.”

“Ừm. Thực lực của cậu ta rất không tệ. cấp 1.5. Chỉ đơn thuần dùng thể chất thì tôi đánh không lại hắn.”

“Đúng thế. Chỉ cần đánh bại hắn, cậu chính là trạng nguyên. 16 vị tuyển thủ của bảng số chẵn, không ai có thể uy hiếp được cậu.”

“Ừm.” Trần Vũ trả lời qua loa rồi nhắm mắt dưỡng thần.

Nửa ngày, hắn giống như nghĩ tới điều gì, mở miệng hỏi: “Hiệu trưởng, ông biết rõ về Bát Hoang Dịch sao?”

“Biết rõ. trạng nguyên của khóa 20, hiện giờ là chủ tịch hội học sinh của đại học Kinh Thành. Trước mấy ngày còn trở về đây.”

“Thực lực thế nào?”

“Cậu muốn hỏi thực lực của hắn khi thi đại học sao?”

“Đúng.”

“Ừ” Thất Trung hiệu trưởng suy nghĩ một lát: “So với cậu thì mạnh hơn một nửa.”

“Ghê gớm như vậy sao ”

“Đúng. Hắn được công nhận là trạng nguyên lão đại của khóa 20 . Hiện nay được xem như nhân vật đại biểu của Bát Hoang gia.”

“Thế lực gia tộc Bát Hoang rất lớn sao?” Trần Vũ lại hỏi.

“Cậu hỏi để làm gì?”

“Đơn thuần hiếu kì.”

“Thế lực của Bát Hoang gia tộc cũng không lớn. Chỉ là thiên phú của gia tộc bọn họ uhm, có chút đặc thù.”

“Đặc thù thế nào?”

“Chính là” Hiệu trưởng Thất Trung cố gắng chọn lọc từ ngữ: “Ừm người của bọn họ sẽ chết rất thảm.”

Trần Vũ: ” Mẹ nó, cái này cũng gọi là đặc thù sao?”

“Đương nhiên. Người bình thường muốn chết thảm như vậy cũng không dễ dàng.”

Khi hai người đang trò chuyện, cuộc thi đấu chính thức đầu tiên đã bắt đầu.

Chương 135: Lý do tất thắng (2) Chương 135: Lý do tất thắng (2)

Nhất Trung Vương Bảo Cường, giao đấu Tứ Trung *.

Tiếng hoan hô của người xem lập tức vọt tới giống như thủy triều.

Nhưng quá trình tỷ thí lại không thể nào so với thanh thế mà người xem tạo ra.

Ngắn ngủi mười giây, Vương Bảo Cường liền dứt khoát đánh bại đối thủ.

1.5 đánh với 0.9.

Khoảng cách chênh lệch 0.6 cấp độ giống như người lớn đánh nhau với trẻ con vậy.

Vương Bảo Cường thậm chí còn không khởi động xong thì đối phương liền không chịu nổi.

“Bên thắng! Vương Bảo Cường!”

“Răng rắc!”

“Răng rắc răng rắc!”

Hiện trường nổi lên một đám tiếng chụp ảnh.

Vương Bảo Cường tươi cười phất tay với khán giả, sau đó nhìn về phía Trần Vũ.

Chiến ý trong mắt tương đương mãnh liệt.

Năm nay thi đại học, đối thủ chỉ có Trần Vũ mà thôi.

Tranh tài tiến hành từng trận một.

Trần Vũ nằm trên ghế nhỏ điều tức.

Hiệu trưởng Thất Trung thì đang khẩn trương quan sát tình thế

của đấu trường.

Làm "Huấn luyện viên", lão ta nhất định phải chú ý tình huống của tuyển thủ.

Ai thắng, ai bại.

Ai thụ thương, ai bị lộ nhược điểm vân vân và vân vân.

Cũng căn cứ vào những tin tức này, phân tích ra những lựa chọn có lợi cho Trần Vũ.

Trăm năm qua Thất Trung thật vất vả mới lấy được một lá bài tốt, nhất định phải làm cho tốt.

Hơn hai mươi phút sau.

" Vòng một cuộc thi đấu chính thức, trận thứ bảy! Số hiệu 08, Triệu Mộc Trà giao đấu số hiệu 20 Bát Hoang Diêu!" Người dẫn chương trình hô to.

Nghe được ba chữ "Bát Hoang Diêu", Trần Vũ vô ý thức mở hai mắt ra, nhìn về phía đấu trường.

"Tới."

Sau khi nhân viên công tác dọn dẹp sạch sẽ lôi đài, Bát Hoang Diêu và đối thủ của nàng đi lên lôi đài dưới tiếng hoan hô của người xem.

"Trước khi bắt đầu Tỷ thí, tôi muốn phỏng vấn hai người một vài vấn đề, có thuận tiện để trả lời sao?"

MC A Dũng đứng giữa lôi đài, thử hỏi thăm.

"Có thể." Thí sinh số 08 Triệu Mộc Trà gật đầu.

"..." Bát Hoang Diêu cắn môi một cái, rất muốn cự tuyệt, lại nói không ra miệng.

"Rất tốt." Người dẫn chương trình đưa microphone đến bên miệng của Triệu Mộc Trà trước: "Xin hỏi bạn học Triệu Mộc Trà, cậu có

lòng tin với trận chiến này sao?”

“Có.”

“Lòng tin xuất phát từ chỗ nào?”

“Thực lực của tôi mạnh hơn nàng.” Triệu Mộc Trà ăn ngay nói thật.

Làm võ giả cấp 1.2, hắn không cho rằng mình sẽ đánh không thắng một tiểu nữ hài cấp 1.

“Như vậy kỳ thi đại học này, thứ tự lý tưởng của cậu là bao nhiêu?”

“Bát cường.”

“Tại sao vậy?”

“Không có lý do gì cả.” Triệu Mộc Trà hơi không kiên nhẫn.

Thấy vậy, MC A Dũng lập tức chuyển microphone tới trước mặt Bát Hoang Diêu: “Chào cô, bạn học Bát Hoang Diêu. Nghe đối thủ phát biểu, cô có ý nghĩ gì sao.”

Bát Hoang Diêu cúi đầu: “...”

“Có lòng tin với trận đấu này sao?”

Bát Hoang Diêu: “...”

“Cô có hi vọng là mình giành được chiến thắng không?”

Bát Hoang Diêu: “...”

“Bạn học, mời thả lỏng, chúng ta chỉ là đơn giản là phỏng vấn một chút, không cần khẩn trương.” Trên trán của MC đầy mồ hôi: “Ít nhất cũng phải gửi một lời chào đến toàn thể những bạn bè Thanh Thành đã theo dõi và cổ vũ cho cô chứ.”

Nghe vậy, Bát Hoang Diêu lại không dám nói chuyện.

Người MC xấu hổ: “Được rồi, xem ra tuyển thủ Bát Hoang Diêu

của chúng ta tương đối thẹn thùng, vậy liền không làm khó dễ tiểu cô nương nữa. Tranh tài sắp đến, cảm xúc khẩn trương cũng là khó tránh khỏi, chúng ta có thể chúc cho nàng có một màn thể hiện thật tốt"

"Trạng nguyên "

Lúc này, Bát Hoang Diêu gạt từ trong họng ra một tia âm thanh.

Đối diện Triệu Mộc Trà nhíu mày.

Người MC A Dũng cũng sững sờ, vội vàng lại đem Microphone đưa lại: "Bạn học, cô vừa nói cái gì?"

"Trạng nguyên "

"Cái gì trạng nguyên?"

Bát Hoang Diêu chậm rãi ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ kìm nén đến đỏ bừng: "Mục tiêu của tôi là trạng nguyên."

"Oaaa!" Người dẫn chương trình khoa trương lui lại nửa bước: "Bạn học Bát Hoang Diêu, ý cô là, mục tiêu lần này của cô là trở thành trạng nguyên sao?"

"Đúng."

"Đúng cái gì?"

"..." Bát Hoang Diêu trầm mặc.

"Tốt!" Người dẫn chương trình lập tức chưởng khống tiết tấu: "Rất có tinh thần! Lỗ Tấn tiên sinh đã từng nói, người có gan lớn bao nhiêu, thì có bấy nhiêu thành tựu! Học sinh mà không muốn làm trạng nguyên thì không phải người học sinh tốt, bất luận cái gì kỳ tích, đều là từ nguyện vọng không thực tế bắt đầu. Vậy thì chúng ta hãy cho Bát Hoang Diêu một tràng pháo tay để cổ vũ tinh thần đi nào!"

"Hoa lạp lạp lạp "

Hiện trường tiếng vỗ tay như sấm.

Dưới trận, Trần Vũ nâng trán: “Đây là đang trào phúng sao”

“Xin hỏi, MC hỏi xong rồi sao.”

Một bên, nữ giám khảo nhẫn nại đã lâu trầm giọng nói: “Thí sinh cần phải bắt đầu tỷ thí.”

“Được rồi, tốt.” Người MC vội vàng xuống đài: “Như vậy vòng một cuộc thi đấu chính thức lượt thứ 7, số hiệu 08 Triệu Mộc Trà giao đấu số 20 Bát Hoang Diêu, bắt đầu!”

Chờ khi người dẫn chương trình A Dũng đi xa, nữ giám khảo đi đến giữa lôi đài, nói: “Tỷ thí thời gian là hai mươi phút. Hiện giờ tôi sẽ chúc phúc cho hai người.”

Chương 136: Lý do tất thắng (3) Chương 136: Lý do tất thắng (3)

Nói xong, nữ giám khảo điều động khí kình, hai đoàn ánh sáng lập tức bao phủ xung quanh Bát Hoang Diêu và Triệu Mộc Trà.

Chúc phúc xong xuôi, nữ giám khảo lui lại, giơ tay phải lên cao: "Tỷ thí bắt đầu!"

"Đương đương đương!"

Tiếng chuông gõ vang.

Bát Hoang Diêu và Triệu Mộc Trà đều bắt đầu căng thẳng tinh thần.

"Nhận thua đi. Thừa dịp hiện tại tôi chưa động thủ." Triệu Mộc Trà bày ra tư thế tiêu chuẩn quyền kích: "Cô chỉ là một võ giả cấp 1, không thể nào là đối thủ của tôi."

"..."

Bát Hoang Diêu không có trả lời ngay, mà là lấy từ trong túi ra một tấm khăn lụa, cột chặt tóc của mình: " Tôi sẽ không nhận thua. Tôi có lý do nhất định phải thắng."

Triệu Mộc Trà híp mắt: "Đúng dịp, tôi cũng có lý do nhất định phải thắng."

"..."

"..."

Hiện trường dần dần yên tĩnh.

Hai người đối mặt với nhau nửa phút, đồng thời bạo phát khí kình trong cơ thể!

Triệu Mộc Trà —— cấp 1. 22.

Bát Hoang Diêu —— cấp 1. 04.

“Sưu sưu sưu sưu ”

Khí kình nở rộ, mang theo một cơn gió lốc thổi bay những vết bụi trên lôi đài.

Người ra tay đầu tiên là Triệu Mộc Trà.

Là người có thực lực mạnh hơn, tốc chiến tốc thắng, giảm xuống tiêu hao , chờ đối thủ trận tiếp theo, mới là lựa chọn chính xác nhất.

“Ầm!”

Chân trái uốn lượn, duỗi thẳng! Cả người hắn bắn ra, phóng về phía Bát Hoang Diêu.

Tốc độ nhanh như một mũi tên!

Con ngươi Bát Hoang Diêu thu nhỏ lại, lăn mình một cái lui về sau một mét.

“Đông!”

Một quyền vừa nhanh vừa mạnh đánh thẳng vào vị trí nàng vừa đứng trước đó.

Theo sự phá hư mà gạch đá tạo thành khi bay tứ tung, một quyền này, Triệu Mộc Trà là có sát tâm.

Hiện trường hơn sáu vạn người xem, cũng đều cùng nhau hít một hơi lãnh khí.

Thi đấu chính thức vòng thứ nhất liền gặp được cường độ vật lộn như thế này, rất hiếm gặp.

“Tôi nói, cô không thể nào là đối thủ của tôi.” Triệu Mộc Trà chậm rãi thu hồi quyền, vặn vẹo uốn éo “Ken két” rung động khớp nối: “Cô mà chết thì chẳng còn gì nữa.”

“… ”

Ánh mắt Bát Hoang Diêu dần dần trở nên sắc bén, phát khởi công kích với hình chữ Z, nâng chân lên, đá ngang một bên mặt của Triệu Mộc Trà.

Dùng hành động thay thế trả lời.

“Được.”

Triệu Mộc Trà cũng không thu tay lại, đối mặt thế công, trực tiếp giương vai, hung ác phá tan cú đá của Bát Hoang Diêu.

“Ngô.”

Bát Hoang Diêu đang ở trên không trung, đã mất đi trọng tâm liền ngã quỵ về phía trước.

Triệu Mộc Trà bắt lấy cơ hội, nện một quyền vào phần bụng Bát Hoang Diêu!

“Đông!”

“Phốc ”

Một ngụm máu đen xen lẫn cặn bã đồ ăn phun ra. Đau nhức kịch liệt làm cho nàng thất thần trong nháy mắt.

Triệu Mộc Trà thừa thắng xông lên, cất bước vọt tới trước, quơ hai tay, trong một giây liên tục xuất ra năm quyền!

“Đông!”

“Thùng thùng!”

“Đông đông đông!”

Bát Hoang Diêu bị đánh bay kèm theo tiếng nứt gãy của xương cốt.

Nhưng bay không xa lại bị Triệu Mộc Trà bắt lấy cổ chân túm trở về.

“Ha!”

“Ầm!”

Triệu Mộc Trà bộc phát khi kình, phát lực cánh tay, gào thét vung thiếu nữ lên!

“Hô! Hô! Hô!”

Sau khi vung mạnh ba vòng, liền hung hăng quẳng xuống đất!

“Ba~!”

“đông”

Gạch đá trên lôi đài sụp đổ một khúc!

Trong bụi mù tứ phía, có thể nhìn thấy rõ ràng từng sợi tiên huyết tụ ít thành nhiều, dưới thân của Bát Hoang Diêu cũng tích lũy một bãi.

“...”

Hiện trường, lặng ngắt như tờ.

Trên hàng ghế khách quý, thị trưởng vô ý thức liếc mắt nhìn cục trưởng bên cạnh.

Chỉ thấy cục trưởng này mặt không biểu tình.

Giống như người đang bị đánh không phải là con gái của ông ta.

“Lạch cạch.”

Triệu Mộc Trà buông tay ra, mặt không thay đổi mở miệng: “Kết thúc, tuyên bố thắng lợi đi.”

Nữ giám khảo nhìn một chút, thấy Bát Hoang Diêu bất động, lại mắt nhìn tổ giám khảo, đi đến lôi đài, nhấc tay: “Như vậy, vòng thứ nhất của cuộc thi đấu chính thức, trận thứ bảy ”

“Chờ …”

Triệu Mộc Trà và nữ giám khảo đều là giật mình, lập tức quay đầu nhìn lại.

Chỉ bóng dáng gầy gò kia vậy mà lung la lung lay đứng lên.

“Khặc ”

Ọe ra một đoàn tiên huyết, Bát Hoang Diêu toàn thân run rẩy, nhãn thần xen lẫn ý chí khó mà nói nên lời: “Lúc này mới… mới vừa… mới vừa bắt đầu”

“Làm sao có thể kết thúc được.”

Sân thể dục yên lặng vài giây, bỗng nhiên bộc phát ra tiếng hoan hô đinh tai nhức óc.

Mà Bát Hoang Diêu, cũng triệt để đè xuống đau đớn trong cơ thể, nhìn về phía Triệu Mộc Trà: “Lại đến.”

Nữ giám khảo: “Thực lực chênh lệch quá lớn, cô xác định là còn muốn tiếp tục sao?”

“Xác định.”

“Vậy thì tiếp tục tiến hành tỷ thí.”

Nói xong, nữ giám khảo lui ra phía sau.

Triệu Mộc Trà nhìn chằm chằm Bát Hoang Diêu, bày ra tư thế quyền kích một lần nữa: “Cô chỉ là đang tự sát mà thôi. Có ý nghĩa gì.”

“…”

Bát Hoang Diêu hít sâu, khom người, cởi giày, lộ ra hai chân bị vết chai và vết thương phủ kín.

‘Mấy ngàn ngày đêm.’

‘Trăm vạn lần đập nện và huấn luyện.’

‘Không có quan tâm, không có thân tình, không có ấm áp ‘

Chương 137: Lý do tất thắng (4) Chương 137: Lý do tất thắng (4)

‘Ở trong một cái thế giới mà cái gì cũng không có, có thể chèo chống đến ngày hôm nay, chỉ vì kỳ thi đại học này.’

‘Chỉ vì chứng minh cho người kia ‘

Bát Hoang Diêu ngẩng đầu, bày ra tư thế võ đạo kỳ quái, hai mắt nổi lên hồng quang huyết sắc: “Tôi, không hề kém hơn anh trai của mình.”

“Đây chính là lý do tất thắng mà cô muốn nói sao?”

“Đúng.”

Trán của Triệu Mộc Trà nhăn lại: “Thật sự là buồn cười. Cô chỉ vì cái lý do chả ra gì như thế sao?”

“...” Bát Hoang Diêu trầm mặc.

“Cô muốn biết lý do của tôi là gì sao? So với cô vĩ đại nhiều lắm.”

“... Ngươi vì cái gì?”

“Tôi vì tiền.” Triệu Mộc Trà vận chuyển khí kình trong cơ thể một lần nữa, thân hình thấp xuống, vận sức chờ phát động: “Bát cường, có thể lấy được 20 vạn tiền thưởng mà chính phủ phát cho.”

Dưới đài Trần Vũ: “.....”

“Ầm!”

Tụ lực xong, Triệu Mộc Trà lại công kích lần nữa!

“Ầm!”

Bát Hoang Diêu cũng chịu đựng đau đớn bị nứt xương sườn, đối kích với hắn ta!

“Đông!”

“Răng rắc.”

Khí kình va vào nhau như cương phong sắc bén, chỉ nghe một tiếng giòn vang, cánh tay phải xuất quyền của Bát Hoang Diêu lập tức gục xuống.

Nhưng nhãn thần của nàng vẫn dữ tợn, giống như hoàn toàn không có cảm giác đau, mượn nhờ phản lực trực tiếp tới một cú đá móc.

“Ba~!”

Gót chân hung hăng đá vào bên mặt Triệu Mộc Trà.

Lực đạo rất mãnh liệt, liền lỗ tai của hắn cũng bị kéo xuống một nửa.

Máu tươi phun như suối.

“A!”

Triệu Mộc Trà kêu thảm một tiếng, adrenalin tăng vọt, toàn lực ở trên không trung đạp ra một cước!

“Đông!”

“Phốc ”

Bát Hoang Diêu lần nữa phun máu, bay ngược ra xa hơn mười thước, trùng điệp ngã trên lôi đài.

“Bịch!”

Hai chân rơi xuống đất, Triệu Mộc Trà kéo xuống một ống tay áo, cuốn lấy một nửa lỗ tai đứt gãy, đau đến vành mắt như muốn nứt ra: “Ta, muốn ngươi chết!”

“Ọe ”

Bát Hoang Diêu nằm rạp trên mặt đất, liên tục phun ra ba ngụm máu, cảm giác dễ chịu hơn nhiều, lảo đảo đứng người lên. Sau đó

nắm chặt cánh tay phải đang trật khớp của mình, hung hăng bẻ một cái.

“Rắc!”

Khớp nối phục hồi như cũ.

Chờ đợi đối phương băng bó xong, kình khí gào thét, nàng lại chủ động tiến công một lần nữa!

“Uống ——— ”

“Đông!”

“Phanh phanh!”

“đông”

Liên tục giao thủ năm hiệp, Triệu Mộc Trà vừa sợ vừa giận.

Hắn vậy mà cảm giác được thực lực của đối phương đang tăng cường.

“Ba~!”

Ở hiệp thứ sáu, Triệu Mộc Trà xuất quyền rất nhanh, bắt được lỗ thủng của Bát Hoang Diêu, nắm chặt cổ tay của nàng dùng sức bẻ về phía trước!

“Cạch!”

Cổ tay gãy xương.

Đau nhức kịch liệt làm cho hai mắt của Bát Hoang Diêu ngày càng đỏ, nâng lên hai chân linh hoạt lộn mèo một cái, không thèm để ý cổ tay đang bị nắm chặt!

“Răng rắc!”

Bởi vì cổ tay còn đang bị Triệu Mộc Trà nắm chặt, thân thể lộn xuống, nguyên bản cổ tay đang bị gãy xương lập tức trật khớp thảm liệt!

“Cái gì?” Triệu Mộc Trà chấn kinh.

“Ầm!”

Khi đang lộn mèo, Bát Hoang Diêu đã đá một cú rắn chắc vào cằm của hắn.

Làm hắn mất đi ý thức trong nháy mắt.

Thừa dịp cơ hội tốt, Bát Hoang Diêu không để ý tới thương thế ở cổ tay, hai chân như gió, tiếp tục đá ra hơn mười chân.

“Ba ba ba!”

“Ba ba ba ba~ ”

Khi Triệu Mộc Trà dần dần khôi phục ý thức, Bát Hoang Diêu khom người quét đường chân một cái.

“Ba~!”

Triệu Mộc Trà té ngã.

Một giây trước khi hắn ta rơi xuống đất, Bát Hoang Diêu lại đá một chân, lại đá hắn bay lên không trung.

Tiếp đó, nàng điều động khí kình trong đan điền di chuyển khắp toàn thân.

Bước đầu tiên, khí trùng Huyệt Dũng Tuyền!

“Ầm!”

Bước thứ hai, khí trùng đủ ba dặm!

“Ầm!”

Bước thứ ba, khí trùng Huyệt Tâm Du!

“Oanh!”

Trong thoáng chốc ngọn lửa màu đỏ nổ tung.

“Võ kỹ —— Bát Hoang bí thuật —— Phong Toàn · Vũ!”

“Ba~!”

Dưới chân gạch đá văng khắp nơi, Bát Hoang Diêu xoay tròn lấy nhảy đến không trung, gần sát Triệu Mộc Trà.

“Bang!”

Gạch đá dưới chân văng khắp nơi, Bát Hoang Diêu xoay tròn nhảy lên không trung, áp sát Triệu Mộc Trà.

“Cái… Cái gì” Triệu Mộc Trà gian nan mở mắt ra.

Nhưng không đợi cho hắn thấy rõ, thế công của Bát Hoang Diêu vọt tới giống như thủy triều.

“Ầm!” Luân Quyền!

“Ầm!” Bãi chân!

“Ầm!” Luân Quyền!

“Ầm!” Bãi chân

Bát Hoang Diêu giống như biến thành một con quay, ngoại trừ tay phải gãy xương, ba chi khác không ngừng công kích lên thân thể Triệu Mộc Trà.

Âm thanh nứt xương liên tiếp vang lên.

Có Triệu Mộc Trà.

Cũng có Bát Hoang Diêu.

Trận vật lộn hung hãn này, làm cho rất nhiều người cũng tạm thời quên đi đây chỉ là một cuộc thi đại học.

“Ầm!”

Rốt cục, Bát Hoang Diêu đá ra cuối cùng một cước.

“Bịch ”

Thân hình của Triệu Mộc Trà trùng điệp rơi xuống đất.

Mà hiện trường vẫn yên lặng.

Liền Trần Vũ cũng xem ngây người.

Loại cách đấu tiêu chuẩn cao này, hoàn toàn phá vỡ khái niệm về "Võ thuật" mà hắn lý giải.

"Cao võ thế giới không phải liền là xem ai sức lực lớn hơn sao "

"Khặc."

"Khụ khụ "

Nuốt huyết dịch xuống cổ họng, Triệu Mộc Trà lung la lung lay đứng người lên, kịch liệt thở dốc: "Đáng tiếc "

"..." Bát Hoang Diêu rơi xuống đất, không nói.

Chương 138: Nón xanh chi tranh (1)
Chương 138: Nón xanh chi tranh (1)

Lúc này nàng cũng đang nhẫn nhịn đau đớn ở khắp các nơi trên thân thể.

“Nếu như đẳng cấp khí kình của cô cao hơn một chút nữa là có thể miểu sát ta.” Triệu Mộc Trà lau khô vết máu ở khóe miệng, trong mắt lộ ra hung quang: “Quả nhiên những người có quyền có tiền như các cô đều chiếm hết ưu thếm chỉ là võ giả cấp 1 cũng có thể cùng một võ giả cấp 1.2 như ta đánh lâu như vậy.”

“...” Bát Hoang Diêu vẫn như cũ không nói.

“Tốc chiến tốc thắng là không thể nào, cô đã phá vỡ tất cả kế hoạch của ta.” Triệu Mộc Trà hít sâu, ngồi dậy đem toàn bộ khí kình trong đan điền đều tiêu xài, lại không giữ lại chút nào.

“Khuyên cô một câu cuối cùng, nhận thua đi.”

“Không có khả năng.” Bát Hoang Diêu vơ vét lấy chút khí kình còn sót lại: “Tôi đã nói rồi, tôi có lý do phải thắng.”

“Vậy thì đi chết đi. Tiện nhân!”

Triệu Mộc Trà gầm thét, xông tới như một đầu trâu hung hãn.

Bát Hoang Diêu bay lên đá một cước, lại bị hắn ta tuỳ tiện bắn ra.

“Đây là võ kỹ?” Bát Hoang Diêu hãi nhiên.

“Ta đã là cấp 1.2, làm sao có thể sẽ không biết võ kỹ? !” Triệu Mộc Trà giang ra hai cánh tay cường tráng, bắt lấy Bát Hoang Diêu như bắt con gà con, hung hăng ném xuống dưới mặt đất!

“Ba~ chít chít!”

“Răng rắc răng rắc ”

Xương cốt giòn vang lên liên tục.

Tiếp theo, hắn ta dùng hai đầu gối ép lên người Bát Hoang Diêu , làm cho nàng không cách nào di động, vung lên cánh tay, song quyền liên tục nện vào đầu thiếu nữ.

“Đông đông đông đông đông!”

Triệu Mộc Trà: “Ha ha a a!”

“Đông đông đông đông!”

Triệu Mộc Trà: “A a a!”

“Đông đông đông đông ”

Trong nguy cấp, Bát Hoang Diêu đành phải dùng hai tay bảo vệ mặt, dùng tất cả khí kình điều đến phần đầu tiến hành bảo hộ.

“Đông đông đông!”

“Đông đông đông đông ”

Triệu Mộc Trà liên tục vung ra mấy chục quyền, đột nhiên dừng tay, hai tay nắm chặt, tụ lực một lát, nhắm chuẩn yết hầu của Bát Hoang Diêu, toàn lực đập tới!

“Chết!

“Đông! !”

Nện xuống một quyền tất sát, bụi mù tản ra.

Toàn trường khán giả vẫn lặng ngắt như tờ.

Chỉ có nữ giám khảo kịp thời phản ứng, vội vàng xông vào trong làn khói.

Chờ sau khi bụi mù tiêu tán, mọi người mới nhìn rõ bên trong xảy ra chuyện gì.

Chỉ thấy song quyền của Triệu Mộc Trà lại bị Bát Hoang Diêu chặn.

Nguyên lai là Bát Hoang Diêu dùng đôi khuỷu tay chống đỡ mặt

đất, hai tay cũng cùng một chỗ tạo thành một hình tam giác vững chắc, chặn được một kích tất sát này.

Nhưng đại giới là cổ tay trái và cổ tay phải của nàng cũng bị bóp méo

“Không có khả năng.”

Con ngươi Triệu Mộc Trà co lại, hai tay run rẩy còn đang tiếp tục tăng lực, nhưng vô luận thế nào cũng ép không được hai tay của Bát Hoang Diêu xuống: “Làm sao mà cô có thể chống đỡ được?”

“Khặc.”

Bát Hoang Diêu thống khổ ho ra một ngụm máu, khóe miệng giơ mơ hồ hiện lên một nụ cười: “Bởi vì… bởi vì ta …ta có lý do tất thắng.”

Nghe vậy, hô hấp của Triệu Mộc Trà dần dần gấp rút: “Liền chỉ vì chứng minh rằng cô không hề kém hơn anh trai của mình thôi sao? !”

“Đúng vậy”

“Mẹ!” trong lòng của Triệu Mộc Trà cháy lên một ngọn lửa vô danh, trên trán nổi đầy gân xanh: “Liền vì cái lý do chó má này? Mà cô liều mạng với tôi như vậy hả? Bệnh tâm thần sao? !”

“Đương nhiên.” Trong mắt Bát Hoang Diêu lấp léo ánh hồng: “Cũng bởi vì lý do này mà tôi có thể chống đỡ được đến hiện tại.”

“Vậy thì, cô biết lý do tất thắng của tôi là cái gì sao.”

Trong mắt của Triệu Mộc Trà lộ ra một chút ngang ngược và điên cuồng: “Phụ thân tôi đang nằm ở nhà chờ chết. Phẫu thuật đổi thận tối thiểu phải có ba mươi vạn. Tôi cần số tiền kia để đi cứu một mạng người, cứu mạng của cha tôi.”

“Tôi không phải Vương Bảo Cường, không phải Trần Vũ, không có thiên phú giống như bọn họ để cho những trường đại học danh tiếng theo đuổi, không có phí ký tên mà bọn họ dễ dàng có được.”

“Cái tôi trông cậy vào, chỉ là hai mươi vạn tiền thưởng khi lọt vào bát cường.”

“Rất buồn cười đúng không?” Triệu Mộc Trà dùng sức nén hai cánh tay của mình, cả mặt toàn vết máu xích lại gần trước mặt của Bát Hoang Diêu: “Tôi không cần mộng tưởng, không cần thứ tự, không cần người xem hoan hô, thậm chí không cần đi tranh đoạt giấy báo nhập học của Thanh Hoa và Kinh Đại, tôi chỉ muốn để cho cha của mình còn sống.”

“Chứng minh bản thân giống với những người khác? Phi!”

“Thực lực của mình, tại sao phải đi chứng minh cho người khác thấy?”

“Những người may mắn như các cô từ nhỏ đã không lo ăn không lo mặc, không có trải qua cuộc sống nghèo khổ thì làm sao có thể hiểu được một gia đình nghèo phải dùng đủ mọi cách để kéo dài chút hơi tàn của mình.”

“Tiền, tài nguyên, quyền lợi các ngươi cái gì cũng có. Cho nên chỉ có thể dùng những chuyện lông gà vỏ tỏi này để so đo.” Biểu tình của Triệu Mộc Trà trở nên dữ tợn: “Nghĩ đến cái này, ta liền hận không thể một ngụm một ngụm mà cắn chết những tên toàn ra vẻ này nọ như các ngươi.”

Chương 139: Nón xanh chi tranh (2)
Chương 139: Nón xanh chi tranh (2)

“Khụ khụ” lực lượng dần dần tăng thêm, làm cho hô hấp của Bát Hoang Diêu trở nên khó khăn, không ngừng ho ra tiên huyết.

“Xem ra” cảm xúc Triệu Mộc Trà khôi phục, cười lạnh: “Lý do tất thắng của người kém hơn rất nhiều so với ta. Thừa dịp hiện tại nhận thua đi. Mang theo những tư tưởng nhỏ nhoi của cô, tìm nơi hẻo lánh mà khóc một trận đi.”

“…”

Trầm mặc hồi lâu, Bát Hoang Diêu thân thể run nhè nhẹ: “Lý do của người nào tốt hơn… Cũng không phải là xem đó là lý do gì… Mà là vì lý do này… Hắn nguyện ý trả cái giá bao nhiêu.”

“Ừm?” Triệu Mộc Trà bỗng dưng cảm giác được không đúng.

“Tôi nguyện ý đánh đổi cả mạng sống của mình” Trong mắt của Bát Hoang Diêu lóe lên một luồng sáng màu đỏ: “Ngươi thì sao?”

“Cái này… Cô…Khí kình của cô đang tăng cường sao? !”

“Hô hô ——— ”

Một cơn gió thổi lên không trung, toàn thân Bát Hoang Diêu nổi lên những ánh sàng màu đỏ tươi, đẳng cấp khí kình từ 1. 04 trực tiếp nhảy lên tới 1.1.

“Không có khả năng? !” Triệu Mộc Trà hoảng sợ.

Cũng liền trong nháy mắt này, Bát Hoang Diêu cuộn hai đầu gối của mình lại, dùng sức đạp một cái!

“Đông!”

Khí kình của Triệu Mộc Trà đã tiêu hao hầu như không còn, nên lập tức bị đá bay.

Bát Hoang Diêu bật dậy một cái, vận chuyển khí kình di chuyển lên các huyệt vị quanh thân mình.

Bước đầu tiên, khí trùng Huyệt Dũng Tuyền!

“Ầm!”

Bước thứ hai, khí trùng đủ ba dặm!

“Ầm!”

Bước thứ ba, khí trùng Huyệt Tâm Du!

“Oanh!”

Bước thứ tư, khí trùng Huyệt Kỳ Môn!

“Oanh ”

Dưới sự bao phủ của ngọn lửa màu đỏ, Bát Hoang Diêu nhảy trên không trung, đuổi tới trước người Triệu Mộc Trà.

“Võ kỹ —— Bát Hoang bí thuật —— Bát Hoang Quyền · Chấn!”

Bởi vì hai tay gãy xương, nàng chỉ có thể dùng đầu thay quyền, hung hăng đâm vào ngực Triệu Mộc Trà!

“Đông! ! !”

Một sức lực kinh khủng xen lẫn với tần suất trí chấn động mạng, làm cho cả người Triệu Mộc Trà bay ngược trăm mét.

“Răng rắc ”

“Răng rắc răng rắc ”

Hắn nghe được âm thanh xương ngực của mình đang vỡ vụn.

Nghe được âm thanh nội tạng đang hư hao.

Nghe được những tiếng thốt kinh ngạc của người xem.

Nghe được âm thanh khi giám khảo đuổi theo.

Mơ hồ trong đó

Giống như cũng nghe được âm thanh giãy dụa trước khi chết của phụ thân hắn.

“… ”

“…”

“Cha ”

“Đây chính là thiên phú của nhà Bát Hoang sao?” Trần Vũ kinh ngạc mở miệng.

“Đúng thế.” Thất Trung hiệu trưởng gật đầu, nhãn thần phức tạp: “Hiến tế mạng sống của mình để thu hoạch được lực lượng.”

Trần Vũ: “…”

“Là tôi nhìn lầm. Kỳ thi đại học lần này, địch nhân của cậu không phải Vương Bảo Cường. Mà là cô bé căn bản là không ý định còn sống để bước ra trường thi: Bát Hoang Diêu.”

“Bịch.”

Bát Hoang Diêu rơi từ không trung xuống, nằm rạp trên mặt đất thật lâu không thể hô hấp.

Thẳng đến nửa phút sau, đau đớn quanh thân và phần đầu choáng váng đã biến mất.

Nàng mới giãy dụa đứng lên, chuyện thứ nhất chính là nhìn về phía ghế khách quý.

Nơi đó, phụ thân đang ngồi bên cạnh thị trưởng, vẫn như cũ mặt không biểu tình. Thậm chí đôi mắt lạnh lùng đó liền chưa từng dao động qua.

“…”

Mũi của Bát Hoang Diêu chua chua, cắn nát đầu lưỡi của mình , mặc cho mùi máu tươi nhàn nhạt tràn ngập, khuếch tán trong

miệng.

Không bao lâu, nữ giám khảo mang theo Triệu Mộc Trà trở về, đi đến trước mặt Bát Hoang Diêu, im lặng một lát: “Còn có thể động đậy sao?”

“Có thể ”

Đưa tay, nàng giơ cánh tay phải đã bị gãy của Bát Hoang Diêu lên, liếc nhìn toàn trường: “Bên thắng, Bát Hoang, Diêu.”

Chuyện ngăn cách giữa chữ “Bát hoang” và “Diêu” là do nữ giám khảo cố tình, tăng thêm ngữ khí khi phun ra chữ “Diêu”.

Nghe vậy, dây cung mẫn cảm trong lòng thiếu nữ lập tức đứt đoạn, chôn trong ngực nữ giám khảo, nước mắt cuồn cuộn mà xuống.

Hiện trường cũng truyền tới tiếng vỗ tay nặng nề mà nhiệt liệt.

Không có bất luận người xem nào mở miệng hò hét.

Bởi vì đây là một trận tỷ thí không được phép “vũ nhục”

Tuyển thủ xuống đài trị liệu.

Nhân viên công tác ra sân dọn dẹp.

Rất nhanh, màn hình lớn liền hiện ra danh sách giao đấu của trận tiếp theo.

【 số hiệu 13 (Mã Lệ) giao đấu số hiệu 21 (Trần Vũ) 】

“Tới lượt cậu.”

Hiệu trưởng vỗ vỗ sau lưng Trần Vũ: “Tốc chiến tốc thắng, bảo trì trạng thái. Cô bé kia, hẳn là sẽ chờ cậu ở trận chung kết.”

“Ừm.”

Gật gật đầu, Trần Vũ đi đến lôi đài.

Đối diện, Mã Lệ cũng đi tới.

“Hello.” Mã Lệ phất tay, lên tiếng chào hỏi.

Trần Vũ nhìn thoáng qua vết máu loang lổ xung quanh mà Bát Hoang Diêu lưu lại, trầm mặc nửa ngày, đột nhiên nói: “Mã Lệ.”

“Cái gì?”

“Cô cũng có lý do tất thắng sao?”

“Ngạch?” Mã Lệ sững sờ, lập tức mỉm cười, cũng rút ra một tấm khăn lụa, buộc tóc: “Đương nhiên là có. Ngày hôm qua tôi đã nói cho cậu biết rồi. Hoặc là thượng Thanh Hoa ”

“Hoặc là thượng thanh minh.” (nghĩa nôm na là mộ nó đã xanh cỏ)

...

Sân thi đại học thành phố Thanh Thành.

Phòng điều trị.

Chương 140: Nón xanh chi tranh (3)
Chương 140: Nón xanh chi tranh (3)

Triệu Mộc Trà và Bát Hoang Diêu nằm ở hai giường bệnh liền nhau, đồng thời tiếp nhận trị liệu.

Cách bọn họ năm mét, còn có một tên thương binh đang tu dưỡng —— Trần Khải Tử.

Trần Khải tử lúc này có chút vui vẻ.

Bởi vì cuối cùng cũng có người vào đây ở chung với hắn.

Hôm qua tới một người, nhưng tên kia cắt xong bao quy đầu liền đi.

Mặc dù hắn cũng không phải rất thích nói chuyện, những mà một thân một mình ở trong phòng điều trị lắc lư, là một trải nghiệm rất tồi tệ…

“Soạt.”

Khoảng chừng mười phút sau, đoàn chữa trị cho Bát Hoang Diêu vén rèm lên, vịn thiếu nữ từ từ đi ra.

“Toàn bộ xương cốt đã được nối lại, cảm giác thế nào?”

Bát Hoang Diêu thử hoạt động một chút, cúi đầu: “Tạ ơn, có thể hoạt động. Ngài. . . Y thuật của ngài rất lợi hại.”

“Đó là đương nhiên.” Bác sĩ chính lấy xuống khẩu trang: “Nói thế nào thì tôi cũng là võ giả chữa bệnh cấp 3. Bạn học Trần Khải tử bên cạnh, hôm qua chỉ thiếu nửa bước nữa là mộ nó đã xanh cỏ, vậy mà cũng được tôi cứu trở về đấy thôi.”

Trần Khải tử: “…”

“Tạ ơn.”

“Trở về tìm hiệu trưởng của cô làm thủ tục bỏ quyền thi đấu đi.

Về nhà tìm người an dưỡng một chút là có thể bình phục rồi."

"... Tôi không thể tiếp tục thi đại học rồi sao?"

Nghe vậy, bác sĩ chủ nhiệm nhíu mày: "Đương nhiên là không thể. Bây giờ không đơn thuần là vấn đề thương thế, thân thể của cô cũng đã tiêu hao rất nghiêm trọng, thậm chí thận còn xuất hiện triệu chứng suy kiệt."

"..." Bát Hoang Diêu trầm mặc.

Thấy biểu lộ của thiếu nữ, bác sĩ chủ nhiệm liền biết đối phương căn bản không có ý định bỏ quyền, chỉ có thể thở dài: "Tôi đương nhiên là không có quyền lợi yêu cầu cô phải làm thế nào. Nhưng thân thể là của cô, còn sống mới là quan trọng nhất."

"... Có tôn nghiêm mà sống, quan trọng hơn." Thiếu nữ khom người bái thật sâu, sau đó đi đến giường bệnh của Triệu Mộc Trà, đối với bóng người đang được giải phẫu phía sau rèm, nói: "Thật xin lỗi."

"... A." Giọng nói của Triệu Mộc Trà có vẻ hơi khàn khàn: "Những người leo lên lôi đài đối chiến cũng vì tiến thêm một bước, có cái gì mà xin lỗi."

"Tạ ơn."

"Nói đến... Khục..." Triệu Mộc Trà đau đớn ho khan một chút: "Nếu như tôi bỏ học, tùy tiện tìm một công ty làm tay chân, kí hợp đồng hai năm, tiền giải phẫu... Chắc là cũng có thể nhẹ nhàng góp đủ."

"..." Bát Hoang Diêu cúi đầu.

"Chỉ là tôi không cam tâm. Tôi muốn học đại học, tôi muốn có một tương lai sáng hơn, tôi cũng muốn trở thành người có quyền, có thế và có tiền... Nhưng cho dù là tôi có tư tâm, đây cũng không phải là lý do mà tôi thua cho cô. Cuối cùng , vẫn là cô mạnh hơn tôi. Bản chất của thi đại học chính là thi đấu, tôi không có chuyện gì để nói, cô cũng không cần nói xin lỗi tôi."

"..."

“Cô đi đi. Nếu như cảm thấy có lỗi với tôi, liền đánh thắng Trần Vũ, cầm cái Trạng Nguyên. Thua dưới tay của Trạng Nguyên… Khụ khụ… Cũng không tính mất mặt.”

“… Hô.” Bát Hoang Diêu hít sâu một hơi, che lấy phần ngực đang bị đau, nói: “Tôi không có quá nhiều tiền, tiền sinh hoạt đều là một ít mà mẫu thân của tôi để lại trước khi qua đời. Nhưng sau khi kết thúc kỳ thi đại học lần này, tiền thưởng của tôi đủ để chữa bệnh cho chú.”

“… Cô có ý gì.”

“Đây không phải là đền bù. Tôi chỉ cho rằng là cậu xứng với tiền thưởng của bát cường.”

“Cho nên?”

“Chia hai mươi vạn tiền thưởng cho cậu, còn dư lại, giúp tôi quyên cho cô nhi viện đi.” Bát Hoang Diêu lộ ra nụ cười nhạt, quay người rời đi.

“…”

Sau một lúc lâu, Triệu Mộc Trà chật vật đưa tay vén rèm lên, lại chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng mơ hồ của người thiếu nữ, biến mất trong những tia nắng cực nóng…

“Nàng quá cố chấp.” Bác sĩ chủ nhiệm lắc đầu.

“…” Triệu Mộc Trà trầm mặc thật lâu, yếu ớt mở miệng: “Cho nên nàng thuần túy so với đại đa số người.”

“Cho ngươi tiền, ngươi liền nói tốt.” Trần Khải tử cười lạnh: “Quả nhiên không thuần túy bằng nàng.”

“Con mẹ nó ngươi ngậm miệng! Khụ khụ khụ…”

…

Cùng lúc đó, trên lôi đài.

Sau khi Trần Vũ và Mã Lệ lên đài.

Người dẫn chương trình lập tức hớt ha hớt hải chạy đến: “Hai vị bạn học này, thuận tiện tiếp nhận phỏng vấn một chút được không.”

Mã Lệ trầm mặc: “...”

Trần Vũ trầm mặc: “...”

Người MC thấy hai người đều không phản ứng, liền đưa microphone đến bên miệng Mã Lệ: “Xin hỏi…”

Mã Lệ: “Tránh xa tôi một chút.”

Người dẫn chương trình: “...”

Tẻ ngắt nửa ngày, người chủ trì vội vàng chuyển hướng đưa microphone đến trước mặt Trần Vũ: “Trần Vũ …”

Trần Vũ: “Đừng nói nhảm.”

Người chủ trì: “...”

Lúc này, giám khảo đeo kính đen đi lên trước: “Thí sinh không nguyện ý tiếp nhận phỏng vấn, mời anh rời khỏi lôi đài.”

Bất đắc dĩ, người dẫn chương trình chỉ đành phải hớt ha hớt hải rời đi.

“Thời gian so tài là 20 phút, hiện giờ bắt đầu thi triển chúc phúc phòng hộ.”

“Chờ một chút.” Trần Vũ nhấc tay: “Tôi không cần chúc phúc được không?”

Chương 141: Nón xanh chi tranh (4)
Chương 141: Nón xanh chi tranh (4)

“Không được.” Giám khảo lắc đầu: “Loại chúc phúc này, chủ yếu dùng để bảo hộ thân thể cơ năng của thí sinh, tăng cường năng lực kháng đòn của thí sinh, phòng ngừa bị choáng.”

“... Tôi luôn cảm thấy toàn bộ tổ thi đại học của các người đều đang nhằm vào tôi.”

“Võ pháp…” Không để ý tới Trần Vũ nói lung tung, giám khảo điều động khí kình, cho hai người đồng thời buff một cái.

[nhận chúc phúc tăng thêm: Lâm thời sức chịu đựng:15%; lâm thời nhanh nhẹn:20%; lâm thời thể chất:13%; lâm thời lực phản ứng:14%; lâm thời thay cũ đổi mới:22%; lâm thời sinh mệnh lực:20%; lâm thời bị choáng tỉ lệ:24%; lâm thời xương cốt cứng rắn:27%; lâm thời khí huyết hạn mức cao nhất:39%...]

Trần Vũ: “...”

[nhận tổn thương tâm lý: Tinh thần +8]

Trần Vũ: “Liên kích, tuyệt.”

“Tạ ơn.” Giám khảo gật đầu: “Ta là chuyên ngành võ pháp, chúc phúc là cường hạng của tôi.”

“Ông có thể nói cho tôi biết số hiệu của ông được không? Để sau này tôi tìm thời gian viết cho các người một vài phong thư tố cáo.”

“Hả?”

“À, là thư cám ơn.”

“Thế thì không cần, tuyển thủ mạnh khỏe là mong muốn của tôi.” Giám khảo đẩy kính râm, giơ cao tay phải lên: “Đừng dong dài nữa, hiện tại, so tài chính thức bắt đầu!”

“Đương đương đương!”

Gõ vang tiếng chuông, giám khảo lui ra phía sau.

Trên chính giữa lôi đài chỉ còn lại hai người Trần Vũ và Mã Lệ.

“Tiểu Vũ! Cố lên a!”

Bên trên khán đài khu A, Trần Tư Văn ra sức hô to. Thậm chí nàng còn mua một cái tiểu đội tử, vung trái vung phải.

Nhưng tiếng hoan hô của nàng rất nhanh liền bị bao phủ bởi tiếng ồn ào náo động của người xem xung quanh…

Trần Vũ hoạt động gân cốt một chút, ngoắc ngoắc tay với Mã Lệ: “Đến, lên đi.”

“Bởi vì cái gọi là một ngày làm vợ chồng thì có ân trăm ngày, tôi từng làm con dâu của gia đình cậu, cũng từng ăn qua cơm của gia đình cậu. Cậu nhất định phải thủ hạ lưu tình.” Nói, Mã Lệ lấy từ trong ngực ra cái nón màu xanh kia, đeo lên trên đầu của mình.

Trần Vũ: “…”

“Ầm!”

Mã Lệ không còn chần chờ, lập tức bộc phát khí kình liền lắc mình xông lên trước, đấm một quyền trái về phía mặt mũi của Trần Vũ.

Trần Vũ nghiêng đầu né tránh, tiện tay tát một cú, liền đánh lệch thân hình của Mã Lệ.

Nhưng dù là Mã Lệ đã mất đi trọng tâm, ngược lại còn vận dụng nguồn sức mạnh này, nhảy lên, tách ra hai chân, quả quyết kẹp lấy phần eo Trần Vũ.

“Hả?”

Trần Vũ sững sờ, không đợi cậu có phản ứng gì, một đôi nắm đấm của Mã Lệ giống như vuốt mèo đánh tới.

“Võ kỹ —— nắm đấm nhỏ nện ngực ngươi!”

“Đông đông đông đông…”

“Đông đông đông!”

“Đông đông đông đông…”

[bị thương tổn: Khí huyết + 16]

[bị thương tổn: Khí huyết +18]

[bị thương tổn: Khí huyết +14]

[bị thương tổn: Khí huyết +15…]

Trần Vũ: “…”

“Đông đông đông…”

Liên tục đánh ra 100 quyền, Mã Lệ lộn nhào rút lui, kéo dài khoảng cách với Trần Vũ.

Trần Vũ: “… Cô đang cạo gió sao?

“Cô đang cạo gió sao?”

Mary: “Đáng ghét! Tiếp một trăm quyền của tôi mà lông tóc không thương, cậu thật sự rất mạnh.”

“100 quyền vừa rồi của cô liền mèo đều đánh không chết? !”

“Không hổ là nam nhân đã từng là nam nhân của ta.” Mã Lệ xông lên lần nữa: “Đáng để ta nghiêm túc đối đãi!”

Trần Vũ: “…”

“Sưu!”

Hiệp này, cuối cùng Mã Lệ cũng phát huy toàn lực, nhất quyền nhất cước ma sát làm cho không khí hô hô rung động.

Trần Vũ giao thủ mấy hiệp liền phát hiện kỹ năng vật lộn của Mã Lệ rất kỳ quái.

Lực sát thương không đủ, am hiểu mượn lực, MAX tránh né, đồng thời đặc biệt quấn người.

Cũng chẳng phải là không thể đánh trúng, mà là sau khi đánh trúng cũng sẽ bị hóa kình, luôn có cảm giác giống như dính kẹo cao su trên người.

Càng khó chịu hơn chính là, thỉnh thoảng liền kẹp ở trên lưng hắn.

Trước eo, bên cạnh eo, sau lưng.

xoay vài vòng xung quanh hắn.

Làm cho hắn nhịn không được cúi xuống.

“Cái gì? !”

Mã Lệ đột nhiên từ trên lưng Trần Vũ nhảy xuống, kinh nghi bất định: “Ngươi vậy mà còn mang theo binh khí?”

Trần Vũ: “...”

“Không muốn móc ra, nếu không là vi phạm quy tắc.”

Trần Vũ: “... Được rồi. Tôi đã lưu tình rất lâu rồi, lại tiếp tục nữa liền là lưu tinh. Kết thúc đi.”

Dứt lời, hắn đạp mạnh chân trái, bộc phát mênh mông lực lượng, tàn ảnh hiện ra liên tiếp vọt tới gần Mã Lệ, tay phải trực tiếp đấm một cú!

“Ầm!”

Rắn rắn chắc chắc trúng bên mặt của Mã Lệ , làm cho nàng bay ngược ra ngoài.

Cả cái mũ đều đánh rớt.

“Vẫn không được à.”

Dưới đài, hiệu trưởng Nhất Trung lắc đầu: “Thực lực chênh lệch quá lớn, không có bất kỳ năng lực nào có thể đối kháng.”

“Bịch.”

Mã Lệ ngã xuống đất, nghe được tiếng gió đánh tới trên đỉnh đầu,

liền vội vàng lăn lộn né tránh.

“Đông!”

Trần Vũ hung mãnh đạp một cước, vừa vặn rơi vào vị trí của Mã Lệ vừa ngã.

Đá vụn bay tứ tung.

“Ùng ục.”

Mã Lệ nuốt nước miếng một cái, lập tức vặn vẹo phần eo, giống như một quả cầu lăn ra xa mười mấy mét: “Võ kỹ —— Hắc ám chi hồn vô địch lăn lộn.”

Trần Vũ: “... Ngươi mẹ nó đừng có đặt tên tầm bậy được không!”

Chương 142: Nón xanh chi tranh (5)
Chương 142: Nón xanh chi tranh (5)

“Hừ.”

Đúng lúc này, đột nhiên khóe miệng Mã Lệ nổi lên một nụ cười như đã đạt thành âm mưu, kéo tay phải về sau một cái thật mạnh!

“Hô hô hô —— ”

Theo cơn gió gào thét thê lương, một cỗ lãnh ý lập tức toát ra từ sau lưng Trần Vũ.

Trong khoảng điện quang hỏa thạch, hắn chỉ tới cúi đầu…

“Bạch!”

Một ánh sáng xanh lập tức bay sát qua da đầu hắn.

Cắt đứt mấy chục cọng tóc.

“Ba!”

Mã Lệ tiếp được nón xanh bay trở về, đội ở trên đầu, tiếc nuối: “Quá đáng tiếc, kém chút liền tuyệt sát. Phản ứng của cậu rốt cuộc nhanh cỡ nào…”

“… Chiêu thức vừa rồi của cô là gì vậy…” Nhìn qua nón xanh trên đầu đối phương, Trần Vũ vẫn chưa hoàn hồn.

Một kích vừa rồi quá độc ác.

Đổi thành bất luận một vị thí sinh nào, một khi bị trúng chiêu, nói không chừng đều bị gọt bay đỉnh đầu.

“Chiêu này sao?” Mã Lệ vỗ vỗ nón xanh: “Chiêu này gọi võ kỹ —— Ngưu Đầu Nhân tặng quà.”

Trần Vũ: “…”

Hiện trường người xem: "..."

Trầm mặc một lát, Trần Vũ nhìn về phía giám khảo dưới đài: "Lão sư, tôi báo cáo nàng mang vũ khí."

"Không tính." Giám khảo lắc đầu: "Ban giám khảo sớm đã kiểm tra, mũ của Mã Lệ thuộc về phục sức, không thuộc về phạm trù vũ khí."

Trần Vũ: "Ông đang ngồi chém gió với tôi đấy sao?"

"Đương nhiên không tính là vũ khí." Mã Lệ lấy xuống nón xanh, gãy gãy ngay trước mặt mọi người: "Nó rất mềm mại, cùng phổ thông vải vóc không có gì khác biệt. Nhưng chỉ cần quán thâu khí kình, liền sẽ trở nên cứng rắn. Vô cùng vô cùng cứng rắn. Loại chất liệu này chỉ ở trong một dị cảnh nào đó sản xuất, rất trân quý, luận hào khắc mà bán. Được xưng là bọt biển thiên nhiên, bình thường là dùng để làm giải phẫu cải tạo nam khoa.

Trần Vũ: "..."

"Đương nhiên, cũng có nữ phú hào lấy để làm một loại đạo cụ nào đó." Mã Lệ lung lay nón xanh: "Tôi liền không như vậy, tôi lấy nó làm mũ bảo hiểm, chắn gió che mưa, cản mưa đá, cản lôi điện, cản vật rơi từ không trung, cản va chạm thiên thạch."

Trần Vũ: "..."

Mã Lệ: "Còn có thể dùng làm vũ khí. Nhưng ở trên lôi đài, nó còn thuộc về một loại phục sức. Kỳ thật tôi còn có thể để nó xoay chuyển giống như cưa điện, liền chiêu thức kia cũng đã đặt tên luôn rồi, gọi là võ kỹ ——NTR Krillin nén giận Nguyên Khí Trảm."

Trần Vũ: "..."

"Đã đánh lén không thành công..." Mary cầm lên nón xanh, bỗng nhiên ném về phía Trần Vũ: "Vậy liền để cậu kiến thức một chút thực lực chân chính của tôi!"

"Sưu!"

Nón xanh xoay tròn đánh tới, càng xoay càng nhanh!

Vậy mà thật sự có mấy phần khí thế của Nguyên Khí Trảm.

“Cô gái này quá nguy hiểm.” Trong lòng Trần Vũ phát ra cảnh báo, quả quyết cất bước phóng tới Mã Lệ như một bóng ma lấp lóe.

Krillin Nguyên Khí Trảm, tốt xấu vẫn là vật phẩm xài một lần, bay ra ngoài liền không có.

Nhưng cái nón xanh này của Mã Lệ còn có thể đuổi theo chạy khắp lôi đài, này sao chơi?

Vạn nhất sơ sẩy một cái, cũng không phải không có khả năng chia thi thể làm hai…

“Ngô.”

Mã Lệ tự nhiên cũng biết được dự định của Trần Vũ, lập tức triệt thoái phía sau, tựa hồ là nghĩ kéo dài khoảng cách với Trần Vũ.

Nhưng bởi vì thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, rất nhanh liền bị Trần Vũ áp sát đến gần ba mét.

“Kết thúc.” Trần Vũ dựng thẳng tay thành đao, cấp tốc bổ về phía Mã Lệ. Chuẩn bị một kích giải quyết chiến đấu.

“Hồi!”

Mã Lệ nghiến chặt hàm răng, bỏ qua né tránh và phòng thủ, chỉ lo lôi kéo cánh tay.

Nón xanh bay ra lập tức chuyển một vòng cung bay về, đồng thời còn duy trì trạng thái xoay tròn ở tốc độ cao. Mà vị trí nhắm đến, chính là nửa người trên của hai người bọn họ.

“Đồng quy vu tận?”

Trần Vũ nhắm hai mắt lại, liên tưởng đến trận giao đấu trước của Bát Hoang Diêu và Triệu Mộc Trà, quyết định nhận sợ, bứt ra chuẩn bị né tránh.

Những thí sinh này giống như cũng dính một chút điểm NT, hắn Trần Vũ không muốn liều mạng với những người này…

Nhưng hắn không muốn chơi với Mã Lệ, Mã Lệ lại nghĩ chơi với hắn.

Khi thấy Trần Vũ lách mình, Mã Lệ lại lấn người mà lên, bắt lấy cánh tay Trần Vũ, một bên điều chỉnh phương hướng của nón xanh, một bên dùng hai chân kẹp chặt Trần Vũ, hạn chế hành động của hắn.

“Cô. . . Cô làm gì vậy? !” Trần Vũ kinh hãi.

Mã Lệ quay vài vòng quanh người Trần Vũ, vận dụng nhu thuật khóa lại hai chân của cậu ta, hưng phấn hô to: “Đến nha! Tuẫn tình nha!”

“Mẹ nó! Bệnh tâm thần sao!”

Trần Vũ chửi bật một câu, cuối cùng nhịn không được bộc phát khí kình.

“Ầm!”

Khí kình cấp 0.7, ở trong toàn bộ vòng thi đấu chính thức của kỳ thi đại học là thuộc về hạng chót.

Nhưng công thêm thể chất vượt qua người thường của hắn, ngay lập tức sẽ thể hiện ra sức mạnh tuyệt đối.

“Ba!”

Chỉ thấy tay phải Trần Vũ như điện bắt lấy đùi phải của Mã Lệ, tách ra một cái!

“Răng rắc!”

Bắp đùi, đầu gối của Mã Lệ lập tức uốn cong trật khớp.

Chương 143: Nón xanh chi tranh (6)
Chương 143: Nón xanh chi tranh (6)

Trần Vũ cũng tránh thoát dây treo cổ Mã Lệ, nháy mắt chạy xa năm mét.

“Sưu ——— ”

Tiếp đó, nón xanh gào thét mà tới.

Mã Lệ cố nén đầu gối đang đau nhức kịch liệt, đến một cái thiết bản kiều.

“Bá ——— ”

Nón xanh xoay tròn xượt qua bên mặt nàng, cắt đứt một bó lớn tóc.

Đồng thời, những sợi tóc này theo luồng khí xoáy của nón xanh, bay khắp nơi đều là.

“Đang!”

Nón xanh không còn bị điều khiển, lập tức đâm vào gạch đá trên lôi đài.

Nơi nón xanh đi qua lưu lại một vết cắt sâu, những tia lửa mang theo thiểm điện, nó cắm vào dưới lôi đài sâu hơn một mét…

Trần Vũ: “… (;? ? ? ;)

Trần Vũ nhìn vết cắt sâu đậm kia mà mồ hôi lạnh chảy ròng.

Cái này nếu là trúng vào người, Iron Man cũng có thể bị cắt cho ruột tủy chảy ngang đi…

Nguyên Khí Trảm…

Khủng bố như vậy.

“Con bánh bèo này…”

“Hắc hắc.” Mã Lệ nhếch miệng cười một tiếng, lảo đảo đứng người lên, một chân bị què, điều động khí kình, lôi kéo hai tay.

Như là muốn lấy ra chiếc nón xanh kia.

“Không được!” Trần Vũ lập tức hoảng, tự nhiên không có khả năng lại đi liều mạng với đối phương, quả quyết phóng tới Mã Lệ với tốc độ cao nhất.

“Ngô ngô.” Trên trán Mã Lệ đầy mồ hôi, một bên lui lại, một bên ra sức khí kéo nón xanh.

“Không kịp, gặp lại.” Trần Vũ nâng lên chân trái.

Mary: “... Anh anh anh.”

“Không đúng!”

Khi đế giày của Trần Vũ còn cách Mã Lệ không đủ hai mét, thị lực vượt qua người bình thường của hắn bắt được một sợi hàn quang.

“Chi chi chi!”

Cơ hồ là theo bản năng, hắn lập tức hạ thấp trọng tâm, đình chỉ công kích. Đế giày ma sát với lôi đài sinh ra một vết cháy màu đen đặc…

“Ùng ục.”

Cổ họng Trần Vũ run run.

Chỉ thấy một sợi dây nhỏ trong suốt liền nằm ngang ở bả vai bên trái của hắn…

Cắt xuyên trang phục tranh tài.

Cái này nếu là tiến lên… Khẳng định sẽ phải bỏ thi đấu, giải phẫu tại chỗ…

“Cậu là thần tiên sao?” Mã Lệ cầm lên nón xanh, sắc mặt khó coi: “Vậy mà cũng có thể né tránh được? Trời sinh thể chất tốt cũng

liền thôi, còn trời sinh Sharingan nữa sao?"

Im lặng nửa ngày, Trần Vũ lui lại nửa bước, lấy tay lau vết máu ở bả vai, con ngươi có chút co lại: "Thì ra… Ngay từ đầu thì cô đã tính kế tôi."

"Trước là dùng một thế công cơ bản, để cho tôi đánh giá thấp thực lực của cô, sau đó dùng mũ đánh lén, cũng giảng giải đặc tính của chiếc mũ xoay tròn này, đem lực chú ý của tôi toàn bộ tập trung trên chiếc mũ của cô."

"Tiếp theo, tất cả hành động của cô đều xoay xung quanh cái mũ này, để tiềm thức của ta cho rằng, mũ chính là thủ đoạn công kích duy nhất của cô."

"Lại sau đó, cô sắp đặt ra cục này, nhìn như muốn đồng quy vu tận với tôi, kì thực là biết rõ một khi mà tôi bộc phát khí kình thì nhất định có thể đào thoát. Mà cô thì ra vẻ hành động bất tiện, bị mũ chặt đứt tóc của mình."

"Làm sợi tóc bay khắp nơi, tôi tự nhiên sẽ xem nhẹ sợi dây cùng phẩm chất với tóc này…"

Tiếng nói dừng lại, Trần Vũ đưa tay sờ sờ sợi dây kia: "Đây cũng là luyện chế từ vật liệu 'Bọt biển' sao? Ngay từ đầu so tài, cô liền mượn công kích lòe loẹt, đặt những đồ vật này ở trên mặt đất, cố định lại vị trí. Chỉ chờ cho tất cả bố cục hoàn tất, quán thâu kình khí liền trở nên cứng ngắc…"

"Cô…" Trần Vũ ánh mắt phức tạp nhìn về phía Mã Lệ: "Cô mới là thần tiên đi."

Mã Lệ buông tay, thở dài: "Vậy cũng sánh bằng một người bật hack như cậu."

Thần sắc Trần Vũ nghiêm túc, cầm lên sợi dây, nhìn về phía giám khảo: "Loại vật liệu nguy hiểm này, đừng nói là vũ khí, xem như ám khí cũng còn được. Giết người vô hình."

Giám khảo đẩy kính râm, gật đầu, nghiêm túc nói: "Bạn học Mã Lệ, xin hỏi sợi dây này của cô là ở đâu ra. Trước tranh tài cần báo cáo vật phẩm mà cá nhân sở hữu, bao gồm nón, khăn quàng cổ, giày

đệm, băng vải cầm máu, thậm chí quần lót hoặc băng vệ sinh vân vân. Trên tư liệu của cô chỉ báo cáo chuẩn bị mũ, nhưng không có nói đến sợi dây cùng chất liệu này. Đây là đã vi phạm quy tắc."

"Phạm quy? Phạm cái gì quy?" Khóe miệng Mã Lệ giương lên một chút, giơ lên nón xanh trong tay: "Sợi dây đó vật liệu trong cái mũ này của tôi. Tôi chỉ là kéo ra mà thôi."

Trần Vũ: "..."

Giám khảo: "..."

Hiện trường người xem: "..."

"Ban giám khảo các người đã cho phép thông qua mũ, như vậy sợi dậy này cũng là một bộ phận của mũ." Biểu lộ của Mã Lệ dần dần nghiêm túc, vậy mà lộ ra một chút khí thế của thượng vị giả: "Chương số ba, điều luật số 672 của quy tắc thi đại học thông dụng, chưa từng có quy định tình huống của tôi là thuộc về vi phạm quy tắc."

"Thế nhưng là… Nó quá nguy hiểm."

"Răng của mà đem đi mài nhọn hoắt thì nó cũng nguy hiểm.

Ai bảo tổ thi đại học các người thông qua? Pháp không cấm thì có dùng."

Chương 144: Trận chung kết của kỳ thi đại học (1) Chương 144: Trận chung kết của kỳ thi đại học (1)

Mã Lệ ngửa đầu: “Khi tôi báo cáo chuẩn bị mũ, còn cố ý ghi chú chất liệu may vá. Thông qua sau đó lại nói là vi phạm quy tắc, như vậy thì sau khi thi đại học, tôi sẽ lấy lý do là vì sự sơ sẩy của các người mà dẫn đến hủy bỏ tư cách dự thi của cá nhân tôi, khởi tố tổ thi đại học của thành phố Thanh Thành. Đoàn luật sư của tôi cũng rất nguyện ý bắt đầu công tác mới.”

“...” Trần Vũ đều nhìn choáng váng.

“... Chờ một chút.”

Giám khảo kính râm đưa tay kết thúc tranh tài, sao đó chạy đến ghế giám khảo, cùng mười mấy vị giám khảo xì xào bàn tán mấy phút rồi trở về lôi đài: “Tranh tài ghi hình sẽ gửi đi cho tổng tổ thi đại học kinh thành. Từ sang năm bắt đầu, loại này vật liệu này hẳn là sẽ thuộc về vật phẩm cấm của trường thi.”

“Cho nên thi đại học lần này còn có thể dùng đúng không?” Mã Lệ hỏi.

“Đúng thế.” Giám khảo kính râm gật đầu: “Tiếp tục tiến hành tranh tài.”

“A (-)V” Mã Lệ làm một tư thế chữ V với Trần Vũ.

Trần Vũ: “...”

Trần Vũ thận trọng nhét dây nhỏ vào trong khe gạch đá, ánh mắt phức tạp: “Có tiền, thật sự có thể muốn làm gì thì làm à.”

“Tài nguyên, tự nhiên cũng thuộc về một bộ phận thực lực.” Mã Lệ đội lên nón xanh một lần nữa: “Thi đại học là thi đấu. Thi đấu là công bằng, nhưng thi đấu cũng là rất không công bằng. Bát Hoang Diêu có thể tùy ý sử dụng thiên phú gia tộc, tôi chỉ là người bình thường, vì cái gì không thể lợi dụng tài nguyên gia tộc. Huống

chi…”

Nàng dò xét Trần Vũ vài lần: “Cậu mới chính là người không công bằng nhất của kỳ thi đại học này đi?”

Trần Vũ đè thấp trọng tâm thân thể, cẩn thận bước từng bước một đến chỗ Mã Lệ.

Nữ sinh này, nhìn xem bề ngoài lẫm liệt, nhưng Trần Vũ đã rõ ràng, đối phương kì thực là một cái chân chính cao đẳng cấp lão âm binh.

Một khi có sơ sẩy, sẽ rất dễ dàng toang…

“Xem ra cậu sẽ không tiếp tục cho tôi cơ hội.” Mã Lệ thở dài, đỡ lấy đầu gối vặn vẹo, thừa dịp Trần Vũ thả chậm bước chân, điều động một tia khí kình cuối cùng, tụ lực trọn vẹn mười giây đồng hồ, mới vung nón xanh ra: “Tiếp một kích cuối cùng của tôi đi!”

“Sưu!”

Nón xanh hư không tiêu thất.

Đó là tốc độ nhanh đến cực hạn, mắt người bình thường đã không cách nào thấy được.

Với thị giác của Trần Vũ vẫn là né rất nhẹ nhàng.

“Tôi xong rồi.”

Mã Lệ trầm mặc một lát, dứt khoát đặt mông ngồi liệt trên lôi đài: “Cậu thắng rồi.”

Trần Vũ cũng không buông lỏng cảnh giác, bước từ từ, chậm chạp tới gần đối phương.

Lúc này, coi như là nữ nhân này xì hơi một cái, hắn cũng sẽ hoài nghi là có âm mưu hay không…

Quả nhiên.

Nửa giây sau, cái nón xanh kia lại bay tới từ sau lưng của hắn.

“Bạch!”

Cúi đầu, tránh thoát bóng xanh, Trần Vũ cười lạnh: “Cha tôi đã từng nhiều lần dạy bảo tôi rằng đừng có trượt chân hai lần trên một tảng đá.”

“Ồ.” Mary vỗ tay, một mặt thỏa mãn: “Ba ba của cậu thật tuyệt.”

Trần Vũ: “...”

“Đáng tiếc.” Mã Lệ chậm rãi đứng lên: “Cậu còn là bị trượt chân.”

Nghe vậy, Trần Vũ sững sờ.

Lập tức cảm giác trên đầu bị vật gì đó bao phủ.

Giương mắt nhìn xem, lại là cái nón xanh không còn vành nón…

“Kết thúc.”

“Võ pháp —— định!”

Một ánh sáng màu trắng bao phủ toàn thân Trần Vũ.

[nhận nguyền rủa: Hành động +100%]

Trần Vũ: “? ? ?”

“Không nghĩ tới sao.” Mã Lệ tiếp được vành nón, vẩy vẩy với Trần Vũ: “Cái mũ của tôi được chia làm hai tầng trên và dưới, mũ đóng và vành nón. Tác dụng chủ yếu của nó thật ra là làm môi giới võ pháp của tôi.”

Trần Vũ: “...”

“Cảm giác không nhúc nhích được như thế nào? Tên đứng đầu? Chúc mừng đi dạo một vòng kỳ thi đại học.”

Trần Vũ: “...”

“Ha ha ha, nhân sinh thay đổi thật sự là rất nhanh, quá kích thích. Tôi thật sự là rất rất rất vui mừng nha!”

Trần Vũ: "..."

"Thuận lợi ngoài dự đoán."

Khán đài khu A hàng thứ nhất, chị của Mã Lệ lấy mắt kiếng xuống xoa xoa: "Không hổ là em gái nhỏ của ta."

"Em gái nhỏ?" Một ông lão ở xa hỏi thăm: "Chỗ nào có em gái nhỏ?"

"..."

...

"Ba ba ba..."

Khu vực phòng tuyển sinh đại học.

Không ít người phụ trách của các trường học cũng nhịn không được vỗ tay.

"Không sai." đại biểu Thanh Hoa cầm lấy quyển vở nhỏ, trên tên của Mã Lệ đánh dấu A.

"Trình độ ứng biến rất tốt khi gặp người mạnh hơn." Đại học Bắc Kinh đại biểu cho khen ngợi.

"Năng lực quy hoạch bố cục trên chiến trường này, đúng là nhân tài mà đầu bếp Tân Đông Phương của chúng tôi đang cần." Một vị trung niên mặt thật thà cũng ở trên một cuốn sổ nhỏ đánh dấu A.

Đám người nhao nhao nhìn về phía người này, mặt mũi đều tràn đầy dấu chấm hỏi.

...

"Trần Vũ, cậu chỉ phân tích đến tầng thứ ba mà thôi."

Có lẽ thắng lợi là chuyện ván đã đóng thuyền, Mã Lệ nhịn không được lộ ra dương dương tự đắc của tiểu nữ sinh: "Nếu như không phải là một trận tính kế liên hoàn, để cậu cẩn thận đề phòng tôi, thả chậm bước chân, lấy tốc độ của cậu, tôi làm sao có thể để mũ

bay tới trên đầu cậu được?”

Chương 145: Trận chung kết của kỳ thi đại học (2) Chương 145: Trận chung kết của kỳ thi đại học (2)

Trần Vũ: "..."

"Ném? Không thể nào. Bất luận là tiếng gió xào xạt nào cũng đều không thoát khỏi cái lỗ tai bén nhạy của cậu. Trực tiếp chụp lên trên đầu cậu? Chiến lực chênh lệch lớn như vậy, càng không có khả năng. Coi như chụp lên trong chớp mắt thì cũng không còn thời gian để tôi thi triển võ pháp."

Trần Vũ: "..."

Kéo lấy chân què, Mã Lệ di chuyển đến trước mặt Trần Vũ, đưa tay chỉnh cái mũ dùm hắn: "Lệch một chút."

Trần Vũ: "..."

"Có thể thu dọn đồ đạc về nhà, hiện tại Mã Mã sẽ đưa cậu đi." Nói, Mã Lệ liền cầm lên Trần Vũ với một cánh tay, đi đến bên bờ lôi đài.

"Xong..." Trên khán đài, Trần Tư Văn che miệng, đại não đứng máy.

Hiện trường sáu vạn khán giả, cũng nhao nhao lộ ra biểu lộ tiếc nuối.

Nguyên bản thực lực Trần Vũ chiếm ưu thế, vậy mà liền thất bại như vậy...

"Cậu nên còn có thể nói chuyện à? Chỉ là bị khống chế hành động, miệng không có việc gì mà." Mã Lệ vỗ vỗ đầu Trần Vũ: "Chúng ta tâm sự một chút, thời khắc vui vẻ như vậy mà."

"Có thể hoàn toàn cố định một người, loại võ pháp này cũng quá bất hợp lí đi?"

“Bởi vì môi giới!” Mary nghiêng đầu: “Môi giới bao phủ trên đầu cậu, thì tương đương với quán thâu khí kình lên da đầu. Mặc dù bên trong mũ cũng chứa không nhiều khí kình, nhưng mà chỉ cần quấy nhiễu một chút bán cầu vận động khu thần kinh truyền dẫn tín hiệu của đại não, còn lại liền dễ dàng rất nhiều.”

“Vậy tại sao cái mũ lại là màu xanh lá?”

Mã Lệ không cần nghĩ ngợi: “Tôi đã thử qua rất nhiều loại màu sắc, chỉ có lục sắc mới có thể làm cho đối thủ khó chịu nhất. Tôi cũng không biết vì cái gì, tôi còn nhỏ.”

Trần Vũ: “...”

“Được rồi, kết thúc chủ đề.” Đi đến bên lôi đài, Mã Lệ xách Trần Vũ ra ngoài lôi đài, chuẩn bị buông tay: “Xem ra quán quân của bảng số lẻ là của tôi. Vương Bảo Cường cái tên ngốc kia liền có thể dễ dàng giải quyết.”

Dưới đài, nguyên bản còn đang vui vẻ Vương Bảo Cường nụ cười trong nháy mắt biến mất: “...”

“Chỉ còn Bát Hoang Diêu là không dễ đối phó. Không nghĩ tới bạn học mắc bệnh tự kỷ trong lớp, vẫn còn có loại át chủ bài đó.”

Trần Vũ nhìn chằm chằm vào Mã Lệ: “Tôi cảm thấy… Cô phi thường thích hợp làm đội hữu của tôi. Đến Bắc Đại đi, tôi mang cô thượng thiên.”

“Đến Thanh Hoa đi, chúng ta có thể giao lưu một chút.” Mã Lệ mỉm cười, buông tay: “Gặp lại.”

Nhưng mà…

“Đánh lén!”

Một giây sau, dị biến đột nhiên xảy ra!

Chỉ thấy Trần Vũ bỗng nhiên lăng không quét chân một cái!

“Ầm!”

Mã Lệ không kịp phản ứng lập tức té ngã.

Sau đó bị Trần Vũ kéo đến, đặt ở dưới thân.

“Bịch.”

Mã Lệ lập tức ngã ở bãi cỏ ngoài lôi đài.

Trần Vũ thì giẫm trên người nàng, nhảy một cái…

... Nhảy trở về lôi đài.

Hiện trường,

Yên tĩnh im ắng.

Tất cả mọi người đều bị kinh động bởi màn đảo ngược này.

“Cô cho rằng, chỉ có cô là lão âm binh thôi sao.”

“Sao. . . Sao lại thế…” Mã Lệ kinh ngạc lấy lại tinh thần, nhìn qua Trần Vũ: “Làm sao mà ngươi còn có thể nhúc nhích?”

Trần Vũ lấy nón xanh xuống, cất bước: “Có gì mà phải ngạc nhiên, tôi không chỉ có thể nhúc nhích, mà còn có thể đi, ai, tôi còn có thể chạy chậm, còn có thể điểm bước! Điểm bước! Ai! Ta còn có thể ai cú sốc ai cú sốc ai cú sốc…”(khúc này ta thua , bác nào rành về mấy thuật ngữ trên thì cho xin ý kiến)

Mary: “...”

“Có thể là võ pháp mất hiệu lực. Thời gian điều khiển khí kình trong môi giới, xác thực là hề dễ dàng.” Giám khảo kính râm đi lên trước: “Tuyển thủ Mã Lệ đã rơi xuống đài, trận tỷ thí này, Trần Vũ chiến thắng. Tấn cấp vòng tiếp theo.”

“Không nhúc nhích được là cảm giác như thế nào? Chúc mừng di dạo một kỳ thi đại học.”

Mã Lệ: “...”

“Ha ha ha, nhân sinh thay đổi thật sự là rất nhanh, quá kích thích. Tôi thật sự là rất rất rất vui nha!”

Mã Lệ: "..."

...

Sau khi kết thúc cuộc chiến của Trần Vũ và Mã Lệ, thi đấu chính thức vòng thứ nhất cũng sắp đến hồi kết thúc.

Hai bảng lẻ, chẵn, tất cả 32 người, đào thải một nửa, chỉ còn 16 người tấn cấp vòng thứ hai.

Nghỉ ngơi nửa giờ liền bắt đầu vòng thứ hai.

Vương Bảo Cường vẫn là nhẹ nhõm đánh bại đối thủ.

Bát Hoang Diêu ở bảng số chẵn cũng tiếp tục thể hiện ra thực lực viễn siêu võ giả cấp 1, một liên kích đánh vỡ phòng ngự của đối thủ, tấn cấp đến vòng ba.

Tiếp đó, liền đến lượt Trần Vũ ra sân.

Đối thủ là lão đại Nhị Trung, Lương Phàm.

"Ngươi có lý do tất thắng sao?" Đi đến lôi đài, Trần Vũ thật lòng hỏi.

"Lý do tất thắng?" Lương Phàm sửng sốt một lát, gật đầu: "Có. Một mình tôi đã chiếm dụng quá nhiều tài nguyên của Nhị Trung. Nhất định phải lấy được thứ tự tốt, nếu không thì không còn mặt mũi nào mà gặp lại ở thầy trò trường cũ."

"Ồ." Gật gật đầu, Trần Vũ bày ra tiến công tư thái: "Vậy bắt đầu đi."

"Đương đương đương!"

Tiếng chuông vang lên, tiến hành tranh tài.

Chương 146: Trận chung kết của kỳ thi đại học (3) Chương 146: Trận chung kết của kỳ thi đại học (3)

Có lẽ trước đó Mã Lệ lưu lại cho hắn ấn tượng quá sâu, đối mặt với Lương Phàm thực lực thua xa mình, toàn bộ hành trình Trần Vũ thi đấu vững như lão cẩu.

Không có một chút liều lĩnh nào.

Tự nhiên cũng không cho Lương Phàm bất cứ cơ hội nào.

Một quyền, một lên gối, thống khoái KO đối thủ, kết thúc chiến đấu.

Mặc dù Trần Vũ cùng Nhị Trung có cừu oán, nhưng Lương Phàm cũng không có chọc tới hắn, hai người không oán không cừu, Trần Vũ sẽ không thấp kém đến mức giận cá chém thớt, đánh đối phương trọng thương vân vân.

Chỉ là đối đãi đồng dạng với nữ lớp trưởng, Trần Vũ cũng ném Lương Phàm xuống lôi đài, nhìn chằm chằm hiệu trưởng Nhị Trung nói câu kia: “Nhặt lên.”

Hiệu trưởng nhị trung tức đến cắn nát răng thép, mặt mày dữ tợn. Muốn nhặt cũng không thể nhặt, không nhặt thì lại không có cách nào rời đi…

…

Lại nghỉ ngơi nửa giờ.

Thi đấu chính thức vòng thứ ba bắt đầu.

Số tuyển thủ giảm mạnh, nên vòng thứ ba kết thúc cực nhanh.

Cuối cùng, danh sách tứ cường đã ra lò.

Bảng số lẻ: Vương Bảo Cường (nhất trung) giao đấu Trần Vũ (Thất

Trung).

Bảng số chẵn: Bát Hoang Diêu (nhất trung) giao đấu *(nhất trung).

Sau đó đến giờ nghỉ trưa, khán giả rời sân theo thứ tự.

Bốn tuyển thủ tấn cấp cũng ở dưới sự bảo vệ của binh sĩ và cảnh sát trở về trong phòng đại sảnh, bắt đầu hai giờ nghỉ ngơi, ẩm thực, hoặc trị liệu.

“Còn có hai trận, chúng ta liền thắng lợi.”

Cơm nước xong xuôi, hiệu trưởng Thất Trung mang theo Trần Vũ về ký túc xá, cảm xúc hưng phấn nói: “Chỉ cần cậu có thể cầm được Trạng Nguyên, tôi tuyệt đối sẽ cho xin cho cậu một bút tiền thưởng phong phú.”

“Tạ ơn.” Trần Vũ hiểu ý: “Sau khi tôi lên đài cầm thưởng, cũng sẽ thật tốt mà cảm ơn hiệu trưởng ngài đã bồi dưỡng tôi.”

“Vậy thì vô luận như thế nào, tôi cũng muốn xin nhiều mấy vạn khối.” Hiệu trưởng kích động xoa tay.

“Vậy thì vô luận như thế nào, tôi cũng muốn nhiều cảm ơn thêm mấy câu.” Trần Vũ kích động xoa tay.

“Vậy thì vô luận như thế nào, tôi cũng muốn lại xin nhiều mấy vạn.”

“Vậy thì vô luận như thế nào, tôi cũng muốn lại…”

“Vậy thì vô luận như thế nào…”

“Vậy thì…”

Hai người một bên nói một bên đi tới ký túc xá, hiệu trưởng cáo từ rời đi: “Nghỉ ngơi cho tốt, buổi chiều cố lên!”

“Minh bạch.”

Trần Vũ một mình đi vào phòng, nằm ở trên giường thành hình chữ thái.

Đầy trong đầu chỉ có một suy nghĩ.

“Trạng Nguyên à…”

“Thùng thùng.”

Cũng không chờ hắn nằm xuống bao lâu, cửa phòng liền bị gõ.

“Ai?”

Trần Vũ nghi ngờ đi ra phòng ngủ, mở cửa phòng, biểu lộ lập tức như là gặp quỷ.

“Là ngươi? !”

…

“Là ông?” Trần Vũ đứng hình.

“Cậu biết tôi.” Người đàn ông trung niên đứng đằng sau cánh cửa trầm giọng hỏi.

“Đương nhiên.” Lấy lại tinh thần, Trần Vũ lui lại nửa bước, dò xét một chút người đến: “Cục trưởng cục công an của thành phố Thanh Thành, cha của Bát Hoang Diêu. Nếu tôi không có đoán sai. . . Ông cũng mang họ Bát Hoang phải không?”

“. . . Tôi tên Bát Hoang Chấn.” Ông ta đi vào rồi tiện tay đóng cửa lại: “Chính là phụ thân của Bát Hoang Diêu. Đến tìm cậu là có chút việc cùng với cậu.”

“Chuyện gì?”

“Có thể ngồi xuống rồi nói sao?”

“Tôi thì không quan trọng.” Nói, Trần Vũ mở ra cánh cửa phòng vệ sinh, chỉ vào chỗ ngồi: “Ngồi đi.”

“. . . Chuyện này không buồn cười.”

“Có việc gì thì cứ nói thẳng đi, trong phòng của tôi chỉ có nhà vệ sinh là còn trống.”

“. . .” Người đàn ông trầm mặc nửa ngày, gật đầu, nói một câu không chỉ để cho người ta kinh ngạc mà còn cảm thấy kinh hãi: “Tôi muốn cậu, phế bỏ Bát Hoang Diêu.”

Trần Vũ: “? ? ?”

Trong đôi mắt của người đàn ông này lóe lên một tia lạnh lùng: “Đánh nát khí hải của nàng. Sau đó, cậu sẽ có được một chút lợi ích.”

“Ông. . . Thật sự là cha của cô ta?”

“Có vấn đề sao?”

“. . . Có đôi lời tôi muốn nhắn nhủ với ông.” Trần Vũ đặt tay lên bả vai ông ta: “Theo sự phát triển của thời đại, xã hội ngày càng tiến bộ, càng ngày càng nhiều lão Vương sát vách đi đến bên cạnh chúng ta. Đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy nhỉ? Hiện tại xin mời nghe biên tập viên phân tích. . .”

“Ba.” Trung niên nhân lạnh lùng đánh bay tay Trần Vũ: “Nói tiếng người.”

“Coi như nàng không phải là con của ông, nhưng nàng cũng là vô tội.”

“Nàng là con của tôi, nếu không nàng cũng sẽ không học trộm được bí thuật của gia tộc Bát Hoang.”

“Ồ. . .” Trần Vũ giật mình gật đầu: “Cho nên chân chính tạp chủng, là ông sao.”

“. . . Miệng cậu khi nói chuyện thì ráng sạch sẽ một chút.”

“Tôi không quan tâm đến cái việc chó gì của nhà các người. Nhưng ông biết tôi hận nhất là ai sao?” Trần Vũ đột nhiên trở mặt, nắm chặt cà vạt của đối phương, trong mắt bắn ra sát cơ bốn phía: “Chính là những tên tạp chủng phế đi khí hải của người khác. Biết rõ điều này mang đến tổn thương lớn thế nào đối với một người sao?”

Trên mặt của người đàn ông vẫn không có biểu tình gì: “Đến cùng

thì cậu có làm hay không.”

Chương 147: Trận chung kết của kỳ thi đại học (4) Chương 147: Trận chung kết của kỳ thi đại học (4)

“Làm cái con mẹ mày ấy.”

“Ầm!”

Bỗng nhiên Trần Vũ một cước đá văng cửa phòng, chỉ vào ngoài cửa: “Biến, nhìn thấy ông, con mẹ nó chứ tôi liền nhịn không được muốn đập sml ông.”

Bát Hoang Chấn sửa sang lại cà vạt, từ trên cao nhìn xuống Trần Vũ, quay người rời đi.

Không có để lại một câu.

“Đông!”

Trần Vũ cài xong chốt cửa, trùng điệp đóng cửa lại, nhưng sắc mặt lại là biến đổi.

“Mẹ nó? Hư cmn cái khóa rồi sao?”

“Chắc là không cần đền tiền nhỉ. . .”

. . .

“Úc úc úc úc!”

“Đông đông đông!”

“Cố lên!”

“Đông đông đông!”

“Cố lên. . .”

Buổi chiều, hai giờ rưỡi.

Không đợi trận chung kết của kỳ thi đại học bắt đầu, người đông nghìn nghịt trên sân thể dục đã sôi trào.

Gõ trống, hò hét, khiêu vũ, vung vẩy cờ xí. . . Tràng diện loạn cả một đoàn.

“Két két. . .”

Dưới sự chú ý của hàng vạn người, Trần Vũ, Vương Bảo Cường, Bát Hoang Diêu, * bốn vị tuyển thủ đi ra, đứng ở dưới đài.

Thông qua tiếp sóng trên màn hình lớn, có thể nhìn thấy trạng thái tinh thần của Trần Vũ và Vương Bảo Cường rất tốt.

Bát Hoang Diêu cùng * diện mạo cũng rất chật vật.

Nhất là Bát Hoang Diêu, sắc mặt tái nhợt đáng sợ.

Duy chỉ có cặp mắt kia vẫn sáng rõ như cũ.

Đó sự hưng phấn của một người khi tiếp xúc được hy vọng.

“Trận đầu, Vương Bảo Cường giao đấu Trần Vũ. Trận thứ hai, Bát Hoang Diêu giao đấu *, có vấn đề sao?” quan chủ khảo đầu trọc hỏi.

“Không có.” Bốn vị thí sinh trăm miệng một lời.

“Vậy thì lên đài đi.” Quan chủ khảo đối Trần Vũ và Vương Bảo Cường làm ra thủ thế “Mời “.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đi đến lôi đài.

Chương 148: Trận chung kết của kỳ thi đại học (5)

Sự ồn ào của sân thể dục dần dần giảm bớt.

“Cuối cùng cũng đến lượt chúng ta.” Vương Bảo Cường bẻ bẻ cổ: “Tôi rất mong chờ.”

Trần Vũ đột nhiên cứng rắn hỏi: “Ngươi có lý do tất thắng sao?”

“A?” Vương Bảo Cường nháy mắt mấy cái: “Tôi không có? Có thể

thắng thì tốt nhất, thua cũng không có bị cái gì."

Nghe vậy, Trần Vũ kém chút khóc, liền vội vàng tiến lên nắm chặt hai tay Vương Bảo Cường, cơ thể rung rung: "Rốt cuộc tìm được đồng loại! Mỗi người bọn họ đều có lý do, chỉ có tôi không có, tôi còn tưởng rằng mình là người đặc biệt. . ."

Vương Bảo Cường: ". . ."

"Yên tâm, liền xem ở chí hướng của chúng ta giống như, trận này tôi tận lực không hạ tử thủ."

Vương Bảo Cường: ". . ."

"So tài sắp bắt đầu." Quan chủ khảo đầu trọc đột nhiên xuất hiện ở giữa hai người: "Mời song phương quy vị. Tôi là giám khảo của trận tỷ thí này, hiện giờ các cậu có quyền lợi thỉnh cầu trì hoãn ba phút. Thỉnh cầu sao."

Vương Bảo Cường: "Không dùng."

Trần Vũ: "Giống như trên."

"Như vậy. . ." Quan chủ khảo phất tay: "Bắt đầu!"

"Ầm!"

Dứt lời, Vương Bảo Cường lập tức biểu hiện ra trình độ kình khí cấp 1.5.

Trần Vũ cũng không có bất cẩn, bộc phát khí kình, đè thấp trọng tâm, thận trọng từng bước.

0.7, vs 1.5, chênh lệch khí thế dùng mắt trần có thể thấy rõ ràng. Nhưng phe chủ động tấn công lại là cái trước.

Cái sau thì không ngừng rút lui.

Hai người giằng co mấy phút, Vương Bảo Cường quay đầu liếc xem, phát hiện bên bờ lôi đài cách mình đã rất gần.

Không thể lui được nữa, chỉ đành cắn răng, dậm chân một cái vọt

tới trước, tiếp theo một chiêu hắc hổ đào tâm, nhắm chuẩn ngực Trần Vũ hung hăng đánh tới.

“Đông!”

Trần Vũ tiện tay ngăn.

Lực trùng kích cường đại, khiến cho Vương Bảo Cường lui lại mấy bước.

Nhưng Trần Vũ vẫn không thừa thắng xông lên, như cũ vững vàng, từng bước tiến tới áp bách không gian hoạt động của đối phương.

“. . .” Võ kỹ phòng thủ phản kích của Vương Bảo không phát ra được, mười phần khó chịu: “Chơi dơ vậy bây.”

“. . .” Trần Vũ không để ý, tiếp tục chầm chậm tiến lên, cẩn thận từng bước.

“Bị Mã Lệ dọa cho són ra quần rồi sao? Sợ bị tôi úp sọt hả?”

“. . .” Trần Vũ vẫn trầm mặc như trước, cảm giác thấy đối phương đã vào trong phạm vi công kích của mình, quả quyết một quyền, đánh cho Vương Bảo Cường lui mấy bước, lập tức tiếp tục thi triển bộ pháp, áp bách không gian có hạn của đối phương.

“Ngô.”

Quay đầu nhìn xem khoảng cách rìa lôi đài chỉ còn mấy mét, Vương Bảo Cường cắn răng, vọt mạnh về phía trước, muốn phá vây từ bên trái trước.

Nhưng mà Trần Vũ phản ứng còn nhanh hơn, di chuyển chắn ngay lộ tuyến mà cậu ta muốn tránh, đạp thêm một cước!

“Đông!”

Vương Bảo Cường lại bị công lui mấy mét, hai chân đạp bên rìa lôi đài, gót chân đều không có chỗ đặt.

Rất hiển nhiên, Trần Vũ đang lợi dụng quy tắc không gian có hạn của lôi đài, ỷ vào “Thân thể cường tráng”, muốn bức Vương Bảo

Cường xuống tràng.

Cùng học trong một lớp, Bát Hoang Diêu và Mã Lệ đều kinh khủng như vậy, không có lý do gì mà lão đại như Vương Bảo Cường lại không có át chủ bài.

Tính cách của Trần Vũ không phải loại mà có chút thực lực liền tự đại, chỉ cần có thể chiến thắng một cách nhẹ nhàng, khó coi một chút cũng không là gì. . .

Ngoài lôi đài, vang lên một ít tiếng phản đối.

Sở dĩ chỉ có một ít, là bởi vì Trần Vũ có thể đoạt được Trạng Nguyên, biểu hiện của mấy trận trước cũng coi như sáng chói, người xem vẫn là rất nể tình.

Chương 148: Trận chung kết của kỳ thi đại học (5)

“Thật không cần phải làm như vậy mà?”

Vương Bảo Cường cầu xin: “Coi như là thắng bằng cách này, trong lòng của cậu sẽ dễ chịu sao?”

“Thắng là tốt rồi.” Trần Vũ cảm thấy không hiểu: “Thì ra ngươi cảm thấy thua mới gọi là dễ chịu sao? Vậy thì tốt, lập tức ngươi liền sẽ rất dễ chịu.”

Theo thế tiến công của Trần Vũ, Vương Bảo Cường thầm mắng một câu, đột nhiên nhảy lên.

Trần Vũ đương nhiên sẽ không thả cho đối phương chạy thoát, cũng nhảy lên, lại đấm một quyền đem đối phương đánh về góc lôi đài.

Lần này, không gian của Vương Bảo Cường chỉ còn có thể đặt chân mà thôi.

“Ai.” Cách đó không xa, hiệu trưởng Nhất Trung tháo xuống mắt kính: “Thời gian lưu cho Bảo Cường. . . Không nhiều lắm.”

Cuối cùng.

Vương Bảo Cường cũng là bị Trần Vũ bức xuống lôi đài, tuyên cáo lạc bại.

Nguyên bản, trong kế hoạch của Vương Bảo Cường, hẳn là nên như thế này, sau đó lại thế này, tiếp theo sẽ là như thế kia, và cuối cùng là như thế đó. . .

Dù cho là không chắc thắng, ít ra cũng có thể đánh năm ăn năm thua với Trần Vũ, quần nhau một hồi, cũng coi như không cô phụ thân phận văn khoa Trạng Nguyên của hắn.

Nhưng không nghĩ tới Trần Vũ lại vô sỉ như thế, ỷ vào tốc độ nhanh, lực lượng mạnh, chơi cái trò mơn trớn từ từ mà không chịu

đút vào. . .

Dưới tiếng reo hò yếu ớt của khán giả, Trần Vũ đi xuống đài.

Vương Bảo Cường ngay lập tức chạy tới, giơ ngón tay cái lên: "Giỏi lắm con trai."

"Ai." Trần Vũ khiêm tốn khoát khoát tay: "Không giỏi bằng cậu."

"Loại thủ đoạn này cũng có thể sử dụng, ngươi chính là kết tinh trí tuệ của nhân loại."

"Cậu cũng không kém." Trần Vũ càng khiêm nhường: "Cậu chính là kết sỏi trí tuệ của nhân loại."

Vương Bảo Cường: ". . ."

Khi phát hiện mình không thể nào chiếm ưu thế về ngôn ngữ, Vương Bảo Cường liền lý trí rời đi.

"Chúc mừng!"

Hiệu trưởng Thất Trung chạy đến, thân thiết ôm Trần Vũ, một bên chào hỏi với những phóng viên xung quanh, một bên hưng phấn nói: "Đã cầm được quán quân của bảng lẻ."

"Bước tiếp theo chính là Trạng Nguyên."

"Đúng! Bước tiếp theo chính là Trạng Nguyên."

Trở về khu chuẩn bị của Thất Trung, hiệu trưởng tự mình phục vụ Trần Vũ ngồi xuống, xoa bóp bờ vai cho hắn: "Trận này, chiến thuật mà cậu sử dụng rất tốt, quả thực không thua gì Ngọa Long và Phượng Sồ!"

Trần Vũ: ". . . Tôi cảm thấy hình như ông đang chửi tôi."

Hiệu trưởng sững sờ: "Hả?"

"Được rồi, không nói cái này. Quán quân của bảng số chẵn hẳn là Bát Hoang Diêu. Đánh với nàng ông có đề nghị gì không?"

Hiệu trưởng: "Tôi kiến nghị cậu không nên coi thường nàng."

Trần Vũ: “Tôi kiến nghị ông đừng nói nhảm.”

Hiệu trưởng: “Vậy tôi kiến nghị cậu tốc chiến tốc thắng, đừng cho đối phương có cơ hội sử dụng thiên phú của gia tộc.”

Nghe vậy, Trần Vũ gật đầu: “Tôi cũng tính như vậy. Ông có hiểu biết gì về gia tộc Bát Hoang không? Nói cho tôi những thủ đoạn đặc thù của gia tộc đó đi.”

“Chờ một lát.” Hiệu trưởng biểu lộ ngưng trọng, lấy ra smartphone, mở Baidu, điền vào ” Thiên phú của gia tộc Bát Hoang gồm những loại nào” văn tự.

Trần Vũ: “. . .”

“Tìm được, Bát Hoang gia. . .”

“Vậy ông cũng không cần nói.” Trần Vũ đoạt lấy điện thoại: “Tôi tự xem còn nhanh hơn.”

Kích vào bách khoa, kho sách, diễn đàn, Trần Vũ nhanh chóng di chuyển màn hình, không bao lâu, biết được lịch sử của nhà Bát Hoang, bộ phận tạo thành, thế lực khu vực, đãi ngộ quốc gia, cùng với tin tức của những thành viên trọng yếu.

Bát Hoang gia, tổ họ hình như là họ Lý.

Bởi vì gien PPARa của tộc nhân phát sinh đột biến, phối hợp khí kình kích thích tám huyệt đạo xung quanh đan điền, có thể đại lượng bài tiết adrenalin, kích thích thân thể phản ứng, tăng cường tổng lượng luồng khí xoáy.

Cho nên, sửa họ vì Bát Hoang.

Bát Hoang, tức là chỉ tám huyệt vị xung quanh đan điền.

Tộc nhân của gia tộc Bát Hoang muốn sử dụng loại thiên phú này, cần thỏa mãn mấy cái điều kiện.

Một, đột biến gien PPARa. (người gia tộc Bát Hoang đột biến gien này với xác suất rất cao.)

Hai, đại lượng bài tiết adrenalin, thân thể thích ứng với kích thích mãnh liệt. (cần thụ thương, cảm xúc kích động, hoặc sử dụng dược vật.)

Ba, có năng lực kích thích huyệt vị xung quanh đan điền. Đồng thời kích thích càng nhiều huyệt vị, tăng phúc khí kình càng lớn. (bình thường chỉ có thể kích thích bốn cái huyệt vị. Người nổi bật có thể kích thích sáu cái huyệt vị. Trong lịch sử của gia tộc Bát Hoang, chỉ có một số ít người có thiên phú mới có thể kích thích tám huyệt vị.)

Đại giới phải trả là sau khi tăng phúc một lượng lớn khí kình, thân thể cũng sẽ nhanh chóng bị hao mòn.

Bởi vì trên sàn thi đấu của kỳ thi đại học không cho phép sử dụng những vật phẩm có chứa adrenalin, muốn sử dụng thiên phú, Bát Hoang Diêu chỉ có thể lựa chọn thụ thương.

Bị thương càng nặng, thân thể cũng thích ứng với kích thích càng lớn, cũng sẽ bài tiết càng nhiều adrenalin.

Những “Nguyên vật liệu” này liền được Bát Hoang Diêu lấy ra “Thiêu đốt”,

Kích thích càng nhiều huyệt vị.

Chương 149: Trận chung kết của kỳ thi đại học (6) Chương 149: Trận chung kết của kỳ thi đại học (6)

Căn cứ trên mạng công khai tin tức, kết hợp trạng thái giao đấu của Bát Hoang Diêu và Triệu Mộc Trà, Trần Vũ suy đoán rằng đương thời Bát Hoang Diêu chỉ có thể kích thích bốn cái huyệt vị trở xuống.

Bởi vì khi kích thích 5 huyệt vị trở lên, bề ngoài liền sẽ phát sinh biến hóa không thể nghịch.

“Cái này. . . Thật sự là thần kỳ.”

Đóng điện thoại, nhét vào trong túi, Trần Vũ nhìn về phía Bát Hoang Diêu đang đi đến lôi đài, cảm thán hiệu trưởng Thất Trung dùng từ tinh chuẩn.

“Thảm.”

“Quả nhiên thảm. . .”

Adrenalin còn có thể tùy tiện mua được, nhưng phản ứng của thân thể với sự kích thích thật sự là chỉ có bị thương thì mới có thể mở ra.

Cái này liền mang ý nghĩa tộc nhân Bát Hoang chỉ có thể chủ động thụ thương để gia tăng chiến lực.

Tổn thương càng thảm, đánh người càng hung ác. . .

“Trần trụi cuồng chiến sĩ à.”

Thu hồi nhãn thần, Trần Vũ nhìn về phía hiệu trưởng Thất Trung: “Tôi quyết định, muốn nhất kích tất sát. Không cho nàng cơ hội bị thương nặng.”

“Có thể.” Hiệu trưởng gật đầu.

“Đánh nàng ra ngoài lôi đài, cũng là lựa chọn tốt.”

“Rất tuyệt.” Hiệu trưởng gật đầu.

“Nếu như không công kích, chỉ là ném bay nàng, là biện pháp càng tốt hơn.”

“Không sai.” Hiệu trưởng gật đầu.

“Ông có ý nghĩ khác sao?” Trần Vũ hỏi: “Chúng ta có thể kết hợp sử dụng.”

“. . . Hiện tại tôi chỉ muốn lấy về điện thoại di động của mình.”

. . .

Mười mấy phút về sau, bảng số chẵn quán quân đã được chọn ra.

Quả nhiên là Bát Hoang Diêu chiến thắng.

Đối thủ trận này của nàng có thực lực không tệ, nhưng là tâm tính không bằng Triệu Mộc Trà.

Nhìn thấy Bát Hoang Diêu xông lên với máu me khắp người, trình tự quy tắc lập tức đại loạn, bị kinh nghiệm phong phú của Bát Hoang Diêu bắt lấy lỗ thủng, một combo kỹ năng A + R lập tức Shutdown.

“Bên thắng, Bát Hoang Diêu!”

Theo tuyên bố của quan chủ khảo, toàn trường tiếng vỗ tay như sấm.

Bọn họ không biết nội tình của Bát Hoang Diêu, bọn họ chỉ thấy được một người thiếu nữ vì quán quân mà rơi vãi nhiệt huyết. . .

“Sau khi tuyển thủ nghỉ ngơi hai giờ sẽ tiến hành trận chung kết.”

quan chủ khảo đỡ Bát Hoang Diêu dậy, sắc mặt bình tĩnh không lay động: “Muốn bỏ quyền sao?”

“Không, tôi muốn trị liệu một chút, tiếp tục tranh tài.” Bát Hoang Diêu cắn chặt môi.

“Có thể.” Quan chủ khảo vẫy tay, gọi tới đội bác sĩ và y tá: “Thời gian trị liệu chỉ có hai giờ. ”

“Vậy là đủ rồi, cám. . . cám ơn. . .”

Khi nhân viên y tế nhấc lên cáng cứu thương đi qua Trần Vũ, Bát Hoang Diêu đột nhiên quay đầu, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Trần Vũ,.

Trần Vũ: “. . .”

Bát Hoang Diêu: “. . .”

Trần Vũ: “. . . Màu sắc son môi của cô nhìn cũng đẹp đấy.”

“Khụ khụ khụ. . .” Bát Hoang Diêu vừa muốn há miệng, liền bị sặc, đau đớn ho khan liên tục.

“Cái miệng của cậu chỉ toàn nói lung tung?” Bác sĩ giận dữ.

“Bởi vì tôi cũng không biết dùng mông để nói chuyện.”

“Cậu đang mắng tôi sao?”

“Làm sao?” Trần Vũ nghi hoặc: “Hai chữ cái mông, để đại não của ông sinh ra cộng minh rồi sao?”

“. . .” Sắc mặt bác sĩ đỏ lên: “Chờ cậu bị thương.”

“Vậy thì rằng chờ đội tuyển Trung Quốc vào World Cup.”

“. . .” Bác sĩ trầm mặc một lát, cùng Trần Vũ nắm tay: “Nếu cậu mắng đội bóng tuyển quốc gia, vậy thì tôi liền không sao, có thời gian cùng nhau ăn cơm.”

“Được! Hảo huynh đệ!”

. . .

Hai giờ, thoáng qua liền mất.

Khi Bát Hoang Diêu đi ra, nhìn sơ qua thì thấy đã khỏi rồi.

Chỉ là sắc mặt càng trắng bệch mấy phần.

“Lên đài đi.” Hiệu trưởng Thất Trung vỗ vỗ bả vai Trần Vũ: “Cố lên!”

“Cố lên! Cố lên! Cố lên!” Trên khán đài, Trần Tư Văn dẫn đầu reo hò. Dẫn tới càng ngày càng nhiều người xem cũng hô to.

“Cố lên!”

“Cố lên! Cố lên. . .”

Cuối cùng, tiếng hô khẩu hiệu chỉnh tề vang vọng toàn trường.

Như một làn sóng thần, điều động adrenalin của mỗi người.

Phía ban tổ chức cũng thả một trận pháo hoa.

Dưới sự mỹ lệ của pháo hoa, trận chung kết kỳ thi đại học của thành phố Thanh Thành. . .

Chính thức bắt đầu.

. . .

Buổi chiều, bốn giờ đúng.

Sân thể dục chuyên dụng thi đại học của thành phố Thanh Thành.

Trần Vũ và Bát Hoang Diêu cùng nhau đi lên lôi đài, đối mặt với nhau.

Trọng tài của trận này vẫn là quan chủ khảo đảm nhiệm. Liên tục xác nhận song phương không có yêu cầu trì hoãn tranh tài, hắn liền tuyên bố bắt đầu.

“Thật không nghĩ tới, đối thủ trong trận chung kết của tôi sẽ là cô.” Trần Vũ buông tay: “Biểu hiện hôm nay của cô hoàn toàn phá vỡ ấn tượng tối hôm qua của tôi.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.”

Bát Hoang Diêu cởi giày ra, một đôi bàn chân nhỏ gầy lại vết

thương chồng chất, đạp trên gạch đá lạnh như băng, con mắt long lanh có thần: “Lúc mà anh trai tôi thi đại học, cũng mạnh giống như cậu vậy.”

“Anh của cô rất ghê gớm sao, tôi khẳng định sẽ tìm cơ hội thử một chút.” Trần Vũ nhíu mày: “Xem ai là Trạng Nguyên mạnh hơn.”

“... Thật có lỗi.” Bát Hoang Diêu trầm mặc một lát, có chút cúi đầu: “Trạng Nguyên… Là của tôi.”

Chương 150: Ta có thể chịu đựng hắc ám (1) Chương 150: Ta có thể chịu đựng hắc ám (1)

“Chậc chậc.”

Trần Vũ không tỏ rõ ý kiến, quả quyết bộc phát khí kình cấp 0.7, hai đầu gối cong xuống, liền muốn phát động thế công.

“Tôi biết rõ suy nghĩ của cậu.” Bát Hoang Diêu ngẩng đầu, trong mắt lấp lóe hồng quang: “Vì hôm nay, tôi đã cố gắng nhiều năm như vậy, làm sao có thể để cậu đánh ra lôi đài được.”

Dứt lời, nàng đặt hai tay lên bả vai của mình, khí kình xung quanh sôi trào. Móng tay sắc bén đâm sâu vào trong da thịt của mình.

“Vãi?” Trần Vũ giật mình.

“Xoẹt!”

Sau đó, chỉ nghe thấy đồng thời vang lên tiếng của vải vóc, cơ bắp, mạch máu và da bị xé toạt, xuất hiện mười vết thương đâm sâu vào trong gân.

Sau đó, máu chảy ồ ạt.

Đau đớn kịch liệt khiến cho hai con ngươi của Bát Hoang Diêu tự động chảy nước mắt.

Dưới sự phản xạ của nước mắt, vẻ quyết tuyệt trong con ngươi hiện lên càng mãnh liệt.

Adrenalin và phản ứng kích thích đạt tiêu chuẩn!

Phát động thiên phú!

“Ầm!”

Luồng khí xoáy liên tục tăng lên, điện quang thạch hỏa, đẳng cấp khí kình của nàng liền từ 1 tăng lên tới 1.3.

“Bạch!”

Tàn ảnh lóe qua, Bát Hoang Diêu nháy mắt biến mất.

Mà công kích của Trần Vũ cũng khoan thai tới chậm, đánh vào không trung.

“Mẹ.”

Trần Vũ thầm mắng một tiếng, lui lại phía sau, chuẩn bị tổ chức tiến công một lần nữa.

Nghĩ không ra Bát Hoang Diêu lại ác như vậy, bắt đầu liền sử dụng phương thức tự mình hại mình để tăng trưởng chiến lực.

Mà lại…

“Tốc độ này có phải là có chút không hợp thói thường hay không? còn nhanh hơn Vương Bảo Cường cấp 1.5?”

Khi đang oán thầm, bỗng nhiên Trần Vũ nghe được phong thanh đánh tới từ bên người, lập tức xoay người lại đá nghiêng.

“Đông!”

Rắn chắc đụng vào cú đá của Bát Hoang Diêu.

Bởi vì lực lượng tuyệt đối của hai người chênh lệch quá lớn, dù cho thực lực của Bát Hoang Diêu tăng vọt, thêm chủ động xuất kích, nhưng cũng không có chiếm được bất kỳ thượng phong gì. Ngược lại thì bị một cước tùy tiện của Trần Vũ đá bay xa mấy mét.

“Uống!”

Trần Vũ thừa thắng xông lên, một bộ con rùa quyền không có kết cấu gì, chuẩn xác đánh trúng bên mặt, bả vai, phần bụng của Bát Hoang Diêu.

“Ọe…”

Dạ dày co rút, làm cho thiếu nữ phun ra một chút cặn bả đồ ăn xen lẫn máu.

Có thể khí kình quanh thân lại càng cường thịnh hơn.

Sắp tới gần cấp 1.4…

“Cái này. . .” Ánh mắt Trần Vũ rất phức tạp: “Này không phải liền là mình sao…”

Hắn rốt cuộc hiểu được cảm giác của những tên võ giả của tập đoàn Nhạc Duy lần trước.

Chơi với thằng xài hack, sao chơi? !

“Sưu!”

Bát Hoang Diêu bò dậy, không chần chờ chút nào, tiếp tục phát động tiến công, quyền cước cùng sử dụng, lấy kỹ pháp cách đấu chuyên nghiệp, đánh cho Trần Vũ luống cuống tay chân.

Mặc dù Trần Vũ vẫn đang chiếm thượng phong, nhưng đây không phải kịch bản mà hắn mong muốn.

Mục tiêu của hắn là ném Bát Hoang Diêu ra lôi đài, kết thúc chiến đấu.

Có thể thiếu nữ này vậy mà học được những chiêu lúc trước của Mã Lệ, cả người trơn trượt, chuyên chú né tránh nắm đấm của Trần Vũ.

[thụ thương tổn thương: Khí huyết +360]

[bị thương tổn: Khí huyết +433]

[bị thương tổn: Khí huyết…]

Sau mười mấy hiệp,

Trần Vũ cắn răng một cái, chịu đựng mấy quyền của đối phương, giang hai cánh tay, bỗng nhiên xoay vòng vòng giống ma thú Kiếm thánh.(chắc là world of warcraft , lâu không chơi không nhớ)

“Võ kỹ —— phỏng chế · Bát Hoang bí thuật —— Phong Toàn Ngũ!”

“Sưu sưu sưu sưu…”

“Đông!” Bát Hoang Diêu không kịp tránh né, trực tiếp bị vung bay hơn mười mấy mét.

Nhưng Trần Vũ vẫn chưa dừng lại, hơn nữa càng xoay càng nhanh, càng nhanh càng xoay.

[đại não mê muội: Lâm thời cân bằng tính +452; lâm thời mê muội:260;]

[đại não trọng độ mê muội: Lâm thời cân bằng tính +679; lâm thời đại não hoạt tính +172; lâm thời mê muội:4 88…]

Hiện trường người xem: “...”

Trần Tư Văn: “...”

Bát Hoang Chấn: “...”

Quan chủ khảo: “...”

“Ừm…” Ghế khách quý bên trong, thị trưởng chần chờ: “Hình như là hắn không còn vận khí đi những huyệt vị khác…”

“Đúng.” Trợ lý bên cạnh gật đầu.

“Cho nên hắn đang xoay chỉ bằng thân thể sao?”

“Đúng.”

“Hắn sẽ không bị choáng đầu hả?”

“Khả năng đây chính là thiên tài đi…”

...

“Đông!”

“Phanh phanh…”

Đối mặt “con quay” xoay tròn, Bát Hoang Diêu xuất kích mấy lần đều vô dụng mà quay về.

Thể chất Trần Vũ rất tốt, lực lượng lớn, tốc độ nhanh, cứ như vậy

mà xoay vòng vòng, trong lúc nhất thời thiếu nữ thật đúng là không nghĩ ra biện pháp ứng đối.

“Liền ~ như ~ này ~ bức ~ ngươi ~ ra ~xuống ~ lôi ~ đài~ đi…” Trần Vũ một bên xoay, một bên nói.

“…”

Bát Hoang Diêu ngậm miệng, liên tục tránh né mấy hiệp, đại não cấp tốc suy tư, rất nhanh liền tìm được sơ hở của chiêu này.

Chỉ thấy nàng trượt một cái, lẻn đến phần dưới “Con quay “, quả quyết quét chân một cái!

“Ba!”

Trần Vũ bỗng nhiên cảm thấy cổ chân đau đớn, mất cân bằng, cả người xoay tròn ngã nhào về phía sau.

“Đông đông đông đông…”

Hai tay thay nhau nện ở trên mặt đất, gạch đá băng liệt trong nháy mắt, bụi đất nổi lên bốn phía.

Chính giữa võ đài bị “Cày” ra một cái hố to.

Chương 151: Ta có thể chịu đựng hắc ám (2) Chương 151: Ta có thể chịu đựng hắc ám (2)

Tiếp đó, Bát Hoang Diêu nắm lấy cơ hội, hung hãn cưỡi lên trên người Trần Vũ, nắm đấm rơi xuống như mưa.

“Ba ba ba bành bạch…”

[bị thương tổn: Khí huyết +247]

[bị thương tổn: Khí huyết +315]

[xương cốt bẻ gãy: Xương cốt cứng rắn +13]

[bị thương tổn: Khí huyết +228…]

“Mẹ.”

Trần Vũ nhất thời giận dữ, hai tay như điện, bắt lấy một cánh tay thiếu nữ, hung hăng bẻ một cái!

“Rắc!”

Cánh tay của Bát Hoang Diêu rất dễ dàng bị trật khớp.

“Ô.”

Thiếu nữ rên lên thống khổ, mãnh liệt ngẩng đầu, đánh vào phần mũi của Trần Vũ.

Trần Vũ vô ý thức thu hồi một cánh tay ngăn trước bộ mặt.

Bát Hoang Diêu cũng dựa thế tránh thoát.

Trước khi chạy trốn vẫn không quên đạp cho Trần Vũ một cước.

“Đông.”

[bị thương tổn: Khí huyết +563]

“Khụ khụ…”

Bụi mù tản ra, Trần Vũ che lấy xương sườn từ trong hố bò dậy, liền thấy Bát Hoang Diêu đang đau đớn chỉnh lại cánh tay của mình.

khí kình quanh thân nàng quả nhiên cũng tăng cường một lần nữa.

Triệt để đột phá cấp 1.4.

“Răng rắc!”

Sau khi chỉnh lại xong cánh tay, Bát Hoang Diêu thở dốc liên tục, gương mặt trắng bệch như tờ giấy.

Trần Vũ cũng thừa dịp này, nhào nặn xương sườn, đem phần đứt gãy tụ chung một chỗ , để cho nó tự khôi phục.

Tiết tấu giao đấu siêu nhanh, cuối cùng cũng tạm dừng một hồi.

Nguyên bản khán giả đang ngừng thở, cũng thả lỏng cảm xúc một chút.

[bị thương tổn: Khí huyết +325]

[bị thương tổn: Khí huyết +255]

[bị thương tổn: Khí huyết +180…]

Rất nhanh, xương sườn liền tự động liền lại.

Trần Vũ thử ưỡn thẳng người.

Hoàn toàn khỏe mạnh.

Trạng thái toàn thịnh.

Nhưng mà một bên khác…

“Bịch.”

Bát Hoang Diêu lung lay ngã sấp trên mặt đất, hai tay máu me đầm đìa chống đỡ thân thể, ọe ra từng đoàn máu tươi.

“Thân thể cuối cùng cũng không chịu nổi rồi sao?” Ánh mắt Trần Vũ phức tạp.

Dựa theo logic của các tác phẩm tiểu thuyết, manga, truyền hình, điện ảnh vân vân, lúc này liền phải bắt đầu đối thoại, vạch trần càng nhiều kịch bản.

Sau đó Trần Vũ lại theo bản năng xông lên trước, bay lên đá một cước!

“Mãnh hổ sút gôn!”

...

“Mãnh hổ sút gôn!”

Thế công càng ngày càng gần.

Thời gian giống như đã đứng yên trong chớp mắt.

Thế giới trở nên yên tĩnh, chỉ có Bát Hoang Diêu từ từ ngước mặt lên.

“! ! !”

Con ngươi của Trần Vũ đột nhiên co lại, lập tức cảm thấy hoa mắt, Bát Hoang Diêu đã hư không tiêu thất.

Một cước này của hắn tự nhiên cũng đá trúng không khí.

“Lạch cạch.”

Thân hình rơi xuống đất, Trần Vũ quay đầu nhìn sau lưng, căng thẳng trong lòng.

Mặt của Bát Hoang Diêu đã phát sinh biến hóa. . .

Từ sâu trong đôi mắt nàng hiện lên một ngọn lửa đang thiêu đốt, hai lỗ tai tinh xảo của nàng cũng trở nên dài và hẹp như tai mèo.

Cấp độ khí kình càng là đạt tới 1.5.

“Cô. . .” Giọng nói Trần Vũ có hơi khàn khàn: “Cô kích thích huyệt

vị thứ năm rồi."

"Đúng thế." Bát Hoang Diêu ngửa đầu, lẳng lặng cảm nhân lực lượng đang sôi trào trong cơ thể, hít sâu: "Thì ra. . . Là loại cảm giác này."

. . .

Cùng lúc đó.

Tầng sáu tòa nhà sân thể dục.

Phòng số 20.

Một tổ nhân viên công tác đi vào gian phòng, tiến hành chỉnh lý.

Hôm nay, Trạng Nguyên chắc chắn sẽ được sinh ra, thi đại học cũng đến hồi kết.

Mỗi một gian phòng đều phải phong tồn, để dùng cho kỳ thi đại học năm sau.

Mà hai vị giám khảo thì đứng ở ngoài cửa, giám thị các công nhân công tác.

Bởi vì thí sinh có thể sẽ bỏ sót vật phẩm cá nhân, làm giám khảo, bảo hộ tài sản tuyển thủ chính thức cũng là đang việc làm trong phạm trù.

"Đại nhân, ngài xem cái này."

Không bao lâu, một vị nhân viên công tác đi tới, đưa ra hai phong thư.

"Thư?"

"Đúng thế."

"Thí sinh bỏ sót sao?"

"Được đặt ở trên bàn, chắc là cố ý lưu lại."

"Hừm, ngươi tiếp tục làm việc đi."

Giám khảo kính râm tiếp nhận phong thư, khoát khoát tay, tỉ mỉ quan sát.

Bức thứ nhất phong là phong kín. Người nhận thư viết “Bát Hoang Chấn”, giám khảo liếc mấy cái rồi để vào trong túi hồ sơ.

Phong thứ hai là mở sẵn. Người nhận thư viết “mời mở ra.”

Giám khảo kính râm và nữ giám khảo bên cạnh liếc nhau, lấy thư, thận trọng mở ra.

[Tôi chả có đứa bạn nào cả.

Càng không có tri kỷ.

Tôi là một người không bình thường, không có tư cách có được những thứ này.

Nhưng tôi có rất nhiều ý nghĩ muốn chia sẻ. . .

Đối với Bát Hoang gia, có thể ngươi sẽ biết được đôi chút. Nhưng những này đều là phiến diện, được chính phủ xử lý qua.

Nơi đó, là một địa ngục.

Là nơi mà chỉ có thể tồn tại ở địa ngục Thâm Uyên. . .

Thiên phú của Bát Hoang gia là thông qua tiêu hao sinh mệnh đến đề thăng chiến lực.

Nhưng ai sẽ mong muốn một thiên phú như vậy.

Xu lợi tránh hại, là bản năng của loài người.

Gia tộc cao tầng vì duy trì đặc tính của gia tộc Bát Hoang, vì lớn mạnh thế lực gia tộc, vì thu hoạch được nhiều tài nguyên hơn. . . Đã bồi dưỡng thế hệ trẻ tuổi theo phương thức tên là “ tuyệt ”.

Chương 152: Ngươi không kém hơn bất kỳ ai (1) Chương 152: Ngươi không kém hơn bất kỳ ai (1)

Những đứa trẻ từ khi hiểu chuyện sẽ phải rời khỏi cha mẹ, tập trung tẩy não, quán thâu vào chúng tư duy gia tộc là tối thượng. Cũng thông qua các hệ thống huấn luyện và hình phạt thể xác, bồi dưỡng được một đám người thích tự mình hại mình.

Những tộc nhân này dưới sự giáo dục lâu dài, tam quan đã hoàn toàn méo mó. Không sợ tử vong, không sợ đau xót, giống như là tử sĩ, cam nguyện vì gia tộc trả giá đến giọt máu cuối cùng. Loại phương thức bồi dưỡng này đã truyền thừa được trăm năm, bất luận là cao tầng tộc trưởng, vẫn là tầng dưới chót tộc nhân, đều được trưởng thành dưới sự bồi dưỡng của hệ thống này.

Sự thật chứng minh, loại giáo dục này rất hợp với thiên phú Bát Hoang gia. Người không sợ chết sẽ mạnh hơn so với lực chiến đấu mà những võ giả phổ thông thể hiện.

Vô luận cứu tế, chống khủng bố, chống lại dị thú , vẫn là giao chiến với địch quân, tộc nhân Bát Hoang cũng có những cống hiến to lớn. Cũng ngày càng được quốc gia coi trọng và ủng hộ.

Tôi cũng từng là một phần tử trong hệ thống bồi dưỡng mang tên 'Tuyệt' đó.

Thẳng đến. . . Anh trai tôi Bát Hoang Dịch biểu hiện ra thiên phú."

Bát Hoang Dịch, là thiên tài chân chính. Một thiên tài mà cho dù gia tộc cao tầng lạnh lùng cũng không nguyện ý để loại báu vật này 'hao tổn' ở trong hệ thống bồi dưỡng mang tên 'Tuyệt ' này.

Loại hạt giống Võ Thần này, hẳn là nên giao cho quốc gia đến chỉ dạy. Cho nên, anh ta được đi học, trốn ra khỏi hệ thống giáo dục địa ngục của gia tộc Bát Hoang. Anh ấy cũng là người đầu tiên của gia tộc Bát Hoang được đến trường học trong hơn hai mươi năm qua.

Mà tôi, là người thứ hai.

Không phải bởi vì tôi là thiên tài, mà chỉ vì tôi là em gái của Bát Hoang Dịch.

Lấy thiên phú của Bát Hoang Dịch, anh ấy chú định sẽ trở thành nhân vật đứng đầu thế giới, tôi là em gái của anh ta, tự nhiên là sẽ thành thẻ đánh bạc chính trị, ngoại giao, thông gia trọng yếu nhất trong gia tộc.

Tử si có tam quan vặn vẹo sẽ không thể nào làm được thê tử của đại nhân vật, cho nên tôi cũng có thể được đi học giống như anh ta, tiếp nhận hệ thống giáo dục bình thường.

Cũng có thể trở lại bên người của mẫu thân, cảm nhận được một loại tình cảm có tên là “Tình thương của mẹ “.

Thẳng đến mẫu thân qua đời, hết thảy tự nhiên kết thúc.

Tôi là hạnh phúc, bởi vì tôi là em gái của Bát Hoang Dịch, tôi càng giống như một con người hơn so với những tộc nhân khác.

Tôi cũng là bất hạnh, mang trong mình linh hồn của loài người, lại lưu lạc ở trong địa ngục. . .

Phụ thân tôi là tử sĩ, cho nên khác biệt hoàn toàn với mẹ của tôi được gả tới từ ngoại tộc. Ông ta không hiểu cái gì là tình thương của cha, ông ấy chỉ dựa theo phân phó của cao tầng, lấy phương thức của người bình thường để chăm sóc cho Bát Hoang Dịch.

Anh trai cũng rất cố gắng, vì phụ thân giành được vinh dự này đến vinh dự khác.

Tôi có thể cảm nhận được, phụ thân rất vui vẻ.

Nhưng cũng thật đáng buồn, đó không phải sự kiêu ngạo khi nhìn thấy con trai mình tài giỏi, mà đó chỉ là sự thỏa mãn khi hoàn thành nhiệm vụ của gia tộc.

Nhưng dù là như thế, loại tình thương của cha không trọn vẹn này. . .

Tôi cũng muốn.

Tôi cũng muốn nhìn cha cười vì mình.

Tôi cũng không hề kém cạnh anh trai mình.

Tôi cũng có thể vì cha mà giành được những vinh dự.

Chỉ là đáng tiếc, ông ấy vĩnh viễn cũng không thể nào hiểu được loại tình cảm này của con gái mình. . .

Tôi chán ghét gia tộc này.

Tôi chán ghét những tộc nhân không có cảm tình.

Càng chán ghét hơn là dòng máu của gia tộc Bát Hoang đang chảy trong người mình. . .

Tôi có thể chịu đựng hắc ám, nếu như chưa từng nhìn thấy quang minh.

Nếu đã gặp được, tôi tình nguyện chết trước hoàng hôn.

—— tặng cho Trần Vũ, Trạng Nguyên khóa 2024 của thành phố Thanh Thành.]

Hai vị giám khảo run rẩy buông xuống phong thư, đối mặt nhìn nhau, sắc mặt đều là hãi nhiên.

. . .

“Cô sẽ chết.”

Trên võ đài, giọng Trần Vũ có đôi chút khàn khàn: “Kích thích đến huyệt vị thứ năm, liền sẽ không còn đường lui.”

“. . .” Thiếu nữ quay đầu nhìn về phía phụ thân đang ngồi ghế khách quý, ngữ điệu bình thản: “Vậy thì thế nào.”

“Người chết rồi, thì cái gì cũng không có. Nếu như hôm nay cô chết ở nơi này, dù là lấy được Trạng Nguyên, thì có thể chứng minh được cái gì?”

Thiếu nữ nhắm lại hai mắt, khóe miệng giương lên một chút: “Chứng minh rằng tôi đã từng phản kháng qua ……. Thế giới này.”

. . .

“Ầm!”

Bát Hoang Diêu bộc phát chiến khi, lao tới Trần Vũ với một phương thức khác biệt.

Dưới sự gia trì của khí kình cấp 1.5 , mỗi một lần cất bước của nàng đều đủ ngàn cân lực lượng, đạp cho những gạch đá có chất liệu đặc thù này băng liệt từng khúc.

Tinh thần Trần Vũ căng cứng, khom người đè thấp trọng tâm, hai tay giao nhau đỉnh ra ngoài.

Chương 153: Ngươi không kém hơn bất kỳ ai (2) Chương 153: Ngươi không kém hơn bất kỳ ai (2)

Mặc dù trình độ cận chiến của hắn chỉ nằm ở mức độ nghiệp dư, nhưng tri thức vật lý cơ bản vẫn là biết rõ. Loại tốc độ và lực lượng này của đối phương, chỉ đấm thẳng và đá chân thì tuyệt đối ngăn không được.

Nhưng mà kinh nghiệm của Bát Hoang Diêu còn phong phú hơn, nhìn thấy tư thế chống cự của Trần Vũ, quả quyết điều chỉnh cân bằng, bàn tay trái để ở ngực, bàn tay phải để trên tay trái, dựng thẳng lên khuỷu tay cứng rắn, hình thành một cái hình tam giác vững chắc.

Sau đó phát lực ở gót chân, xoay chuyển phần eo, vận dụng toàn thân lực lượng tập trung ở khuỷu tay, hung hăng đụng vào Trần Vũ!

“Đông!”

Dù cho thể chất của Trần Vũ có mạnh hơn đi chăng nữa thì dưới sự công kích được kết hợp hoàn mỹ giữa kỹ xảo và lực lượng, vẫn là bị phá vỡ phòng ngự.

Cả thân hình ngửa ra sau, trọng tâm mất cân bằng.

Bát Hoang Diêu lập tức thừa thắng xông lên, khuỷu tay bên phải lập tức duỗi thẳng, đánh cho Trần Vũ lảo đảo một cái, sau đó quyền trái tức thời vọt tới!

“Võ kỹ —— Bát Hoang · Chấn!”

“Đông! ! !”

Quyền phong rắn chắc nện trúng phần bụng của Trần Vũ.

Cự lực kinh khủng và tần suất chấn động đồng thời bộc phát!

[bị thương tổn: Kình khí +1426]

Trần Vũ bị đánh bay trong nháy mắt, lăn trên lôi đài "Phanh", "Phanh" hai cái rồi đến gần biên giới.

Bát Hoang Diêu nhắm lại hai mắt, lập tức gia tốc, muốn đá Trần Vũ ra khỏi lôi đài.

Nhưng người Trần Vũ nhận trọng kích liền giống như một người không có chuyện gì, một chiêu lý ngư đả đĩnh đứng dậy, chạy ra khu vực biên giới.

Dưới đài, khu đối chiến Nhất Trung.

"Loại thể chất này… Vẫn còn là người bình thường sao?" Mã Lệ trợn mắt hốc mồm: "Hắn vậy mà lông tóc không thương?"

"Thể chất của Trần Vũ cường hãn là chuyện mà mọi người đều biết." Sắc mặt Vương Bảo Cường ngưng trọng: "Người cô nên chú ý hẳn là Bát Hoang Diêu."

"Chú ý nàng làm gì?"

"Cô không phát hiện là thực lực của nàng không bình thường sao?" Vương Bảo Cường trầm giọng nói: "Khí kình ba động bây giờ của nàng là 1.5, tôi cũng là võ giả cấp 1.5. Nhưng mà bất luận là lực lượng hay tốc độ, nàng đều vượt qua tôi rất nhiều."

Mã Lệ sững sờ, lập tức gật đầu: "Không sai. Vậy vì sao mà ngươi yếu như vậy? Cấp 1.5 là luyện đến trên thân cỡ hó hết rồi sao?"

Vương Bảo Cường: "..."

"Vương Bảo Cường thực lực là bình thường, phù hợp với trình độ trung bình của võ giả cấp 1.5." Bên cạnh, hiệu trưởng Nhất Trung lên tiếng: "Vấn đề xảy ra ở trên thân Bát Hoang Diêu. Tỷ lệ chuyển hóa khí kình của nàng rất cao."

"Tỷ lệ chuyển hóa khí kình?" Vương Bảo Cường nghi hoặc.

"Đúng." Hiệu trưởng gật đầu: "Cái danh từ này bình thường sẽ được học khi trở thành sinh viên năm 4 trước khi thực tập. Giải

thích đơn giản chính là một sợi kình khí như nhau, có thể phát huy bao nhiêu hiệu quả của thực lực. Cao hơn 1 là ưu, thấp hơn 1 là kém. Tỷ lệ chuyển hóa khí kình của Vương Bảo Cường là cao hơn 1, nhưng sẽ không vượt qua 1. 05. Thuộc về trình độ bình thường."

"Vậy nàng thì sao?" Mã Lệ chỉ vào Bát Hoang Diêu trên lôi đài.

"Chí ít là 1.3 trở lên. Nàng, là một thiên tài." Hiệu trưởng ngữ khí trầm thấp: "Phương diện thực chiến dù là không tính kỹ xảo cách đấu tinh vi, nàng cũng có 98% có thể nhẹ nhàng chiến thắng những đối thủ cùng cấp bậc."

Nghe vậy, Vương Bảo Cường và Mã Lệ nhìn nhau một chút, trên mặt đều mang theo một tia đắng chát.

Thì ra trong lớp chuyên của trường Nhất Trung, Bát Hoang Diêu người không có một chút cảm giác tồn tại nào mới là người ưu tú nhất.

"Đúng rồi." Vương Bảo Cường bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, hỏi: "Anh trai nàng Bát Hoang Dịch, tỷ lệ chuyển hóa khí kình là bao nhiêu?"

"2.26."

"... Hí." Mã Lệ và Vương Bảo Cường đồng thời rùng mình một cái.

"Trước khi có cậu ta thì lịch sử ghi chép cao nhất của nhân loại là 1.67."

"..." Hai người càng lạnh hơn.

...

"Ầm!"

"Đông đông đông!"

"Bành bạch..."

Đối kháng trên võ đài còn đang tiếp tục, cũng càng ngày càng kịch

liệt.

Hiển nhiên, ” tỷ lệ chuyển hóa khí kình ” của Trần Vũ chỉ là trình độ của người bình thường, bởi vì bị chúc phúc “nguyền rủa”, kỹ xảo cách đấu cũng kém đối phương rất rất xa.

Vậy mà có thể đánh năm năm với Bát Hoang Diêu cấp 1.5.

Nếu như thay một đối thủ khác, Trần Vũ khẳng định sẽ không hoảng hốt. Hắn biết tình huống của mình, chỉ cần không liều mạng, vậy thì chắc chắn đánh không chết.

Ngược lại càng đánh càng tinh thần…

Nhưng Bát Hoang Diêu lại khác…

Nàng không chỉ có càng đánh càng tinh thần, còn càng đánh càng mạnh.

Công kích của Trần Vũ rơi trên người nàng, sẽ chỉ bị đối phương xem như nhiên liệu “thiêu đốt ” .

Tiếp tục đợi đến khi đối phương “Thăng” cấp đến 1.6, thậm chí cấp 1.7… Lúc đó Trần Vũ thật sự vô lực hồi thiên.

“Không được, không thể tiếp tục như vậy.”

Suy nghĩ đến tận đây, Trần Vũ cắn chặt hàm răng, trong lòng nổi lên ngoan ý.

Hắn có thể còn sống từ trong những hoàn cảnh cửu tử nhất sinh, nguyên bản cũng không phải là người hiền lành gì. Đối mặt với thế công hùng hổ dọa người của Bát Hoang Diêu, Trần Vũ cũng không tiếp tục lưu thủ nữa.

Chương 154: Ngươi không kém hơn bất kỳ ai (2) Chương 154: Ngươi không kém hơn bất kỳ ai (2)

Không có cái gọi là ” lý do tất thắng ” thì sẽ như thế nào?

Mặc dù rất đồng tình với những gì mà cô gái trước mặt này đã trải qua, nhưng cái danh “Trạng Nguyên” này, bất luận như thế nào thì hắn cũng không thể thả đi.

“Tôi sẽ để cho cô xem thử cái gì là vô lại chân chính.”

Trần Vũ bỏ qua không có ý nghĩa phòng thủ, giang hai cánh tay ôm lấy Bát Hoang Diêu như cái si hán.

Không có hai tay phòng ngự, Bát Hoang Diêu lập tức sử dụng đầu gối và khuỷu tay, thế công như mưa rơi đánh vào trên thân thể Trần Vũ.

“Phanh phanh phanh phanh…”

[bị thương tổn: Kình khí +786]

[bị thương tổn: Kình khí +918]

[bị thương tổn: Kình khí +823]

[bị thương tổn…]

“Phốc. ”

Trần Vũ ép không được nhiệt lưu trong cổ họng, phun ra một ngụm máu lớn.

Liền nôn ở trên mặt Bát Hoang Diêu.

Thiếu nữ vô ý thức nhắm mắt, Trần Vũ quả quyết hất đầu, dùng cái trán hung hăng đụng vào trên sống mũi đối phương.

“Răng rắc!”

Mũi bị gãy xương trong nháy mắt, máu mũi dâng trào!

Đau đến Bát Hoang Diêu phải mở ra hai mắt, song quyền điên cuồng đánh vào phần lưng Trần Vũ.

“Đông đông đông…”

[bị thương tổn: Khí huyết +810]

[bị thương tổn: Khí huyết +837]

[bị thương tổn: Khí huyết +941…]

“Phốc!”

Trần Vũ lần nữa phun cho đối phương một mặt máu.

Nhưng lần này, Bát Hoang Diêu tùy ý giọt máu lọt vào trong mắt, cũng không nháy mắt một cái.

“Em gái à…” Trần Vũ lộ ra răng nhuộm đỏ: “Cô rất có kình à.”

Dứt lời, hắn liền không để ý công kích của đối phương, ôm thiếu nữ, phóng tới ngoài lôi đài.

Đối mặt với người Saiya càng đánh càng mạnh, chỉ có tốc chiến tốc thắng!

Bát Hoang Diêu tự nhiên cũng biết rõ mức độ nghiêm trọng của sự việc, quả quyết từ bỏ công kích, ngược lại tìm kiếm biện pháp tránh thoát.

Nhưng mà Trần Vũ thân phụ thần lực, hai tay kìm chắc như thép được hàn lại, đừng nói là tránh thoát, liền hô hấp cũng dần dần trở nên khó khăn.

“Mơ tưởng!”

Bát Hoang Diêu ánh mắt quyết tuyệt, bỗng nhiên cắn răng một cái!

“Két xùy.”

“Phốc.”

Sau đó, nàng run rẩy phun ra một ít đầu lưỡi.

Trong nháy mắt con ngươi Trần Vũ liền co vào.

...

Đau nhức kịch liệt vượt quá tưởng tượng, để cho cơ thể thiếu nữ điên cuồng bài tiết adrenalin.

Nguyên bản khí kình đã vững vàng ở cấp 1.5 liền tiếp tục dâng lên!

Bề ngoài của Bát Hoang Diêu cũng tiếp tục phát sinh biến hóa.

Bắt mắt nhất chính là mái tóc màu đen kia đang từ từ biến thành màu đỏ sậm.

Phần sống mũi bị gãy, vết thương ở bả vai cũng đã cấp tốc phục hồi như cũ.

Năng lực hồi phục kinh khủng này không hề kém hơn bao nhiêu so với Trần Vũ…

'Thật sự là đáng sợ thiên phú huyết mạch.' bên lôi đài, ánh mắt quan chủ khảo đầu trọc lấp lóe: 'Bát Hoang gia có thể trở thành đỉnh tiêm gia tộc cả nước, cũng không phải là vì sự xuất hiện của Bát Hoang Dịch.'

'Nhưng…'

'Số lần phân bào của cơ thể người là có hạn. Nàng có thể kiên trì được bao lâu đâu…'

...

Trình độ khí kình đạt đến cấp 1.6 để cho Bát Hoang Diêu có được sức mạnh chống lại Trần Vũ.

"A a!"

Theo Bát Hoang Diêu điên cuồng giãy dụa, Trần Vũ dần dần không chịu nổi, "Lồng giam" ở hai tay xuất hiện một chút khe hở.

Cũng chính là một chút không gian này, để cho thiếu nữ dời thân, nâng đầu gối lên phần bụng của Trần Vũ, đặt hai chân vào trong phạm vi "Mở rộng ".

"Tạch tạch tạch…"

"Ken két…"

Lực lượng và lực lượng giao phong, vượt ra khỏi sức chịu đựng của cơ bắp và xương cốt.

Bất luận hai tay khớp nối, xương quai xanh, xương ngực của Trần Vũ, vẫn là xương đùi, xương sườn, phần lưng của Bát Hoang Diêu đều phát ra tiếng nứt rợn người.

Đau nhức kịch liệt tiếp tục tăng cường thực lực của Bát Hoang Diêu.

Nhưng đau nhức kịch liệt cũng triệt để khơi dậy phần liều mạng trong Trần Vũ.

Hai người chăm chú đối mặt , bất kỳ cái gì tâm tình gì đều biến mất. Chỉ còn lại một loại ý chí, càn quét đại não của bọn họ.

"Chiến thắng hắn (nàng)!"

"A a a!" Trần Vũ gào thét, ngẩng đầu lên sọ, hung ác quất về phía xương quai xanh của thiếu nữ!

"Răng rắc!"

Xương quai xanh bên trái khiêu gợi của nàng bị gãy trong nháy mắt.

"Ngô…"

Bát Hoang Diêu kêu lên một tiếng đau đớn, cũng không cam chịu yếu thế phản kích, há mồm cắn vào phần cổ của Trần Vũ!

[bị thương tổn: Khí huyết +1357]

Mùi máu tanh hòa lẫn mùi sắt tràn trong khoang miệng, lại bị phun

ra, nhiễm đỏ hơn nửa thân thể của hai người.

Mà tràng diện chém giết kịch liệt này cũng làm cho người xem ở đấu trường kinh sợ.

“Bọn họ thật sự là học sinh cấp ba sao…”

Góc khuất khán đài, cảnh sát Vương hút thuốc, bắt đầu suy nghĩ một vấn đề.

Tính cách giữa người và người là không giống nhau.

Học sinh hiếu thắng có thể lấy được thành tích tốt hơn.

Làm một đám thí sinh hiếu thắng ưu tú, có thiên phú đi tới đấu trường, không có khả năng không phan nhau cho tới chết.

Chương 155: Ngươi không kém hơn bất kỳ ai (3) Chương 155: Ngươi không kém hơn bất kỳ ai (3)

Thương vong là chuyện không cách nào tránh khỏi.

Lực lượng trước mắt của nhân loại vốn là yếu kém, thiên tài càng là có hạn, chết một người là thiếu một người.

Như vậy… Hình thức kiểm tra hung tàn như vậy, có phải là sai lầm rồi không…

“Hô…”

Phun ra một ngụm khói cuối cùng, cảnh sát Vương bóp tắt thuốc lá, đứng dậy rời sân.

Cạnh tranh khốc liệt như vậy thì dù là một cảnh sát, hắn cũng không nhìn tiếp được…

…

Mất đi một cây xương quai xanh, Bát Hoang Diêu dường như mất đi cân bằng, dù có lực lượng mạnh hơn cũng vô pháp thi triển, bị Trần Vũ càng siết càng chặt.

Mà Trần Vũ cũng có dư lực, có thể tiếp tục đi đến bên rìa lôi đài.

‘Hắn sẽ không mệt sao?’

Ánh mắt Bát Hoang Diêu phức tạp.

Lực lượng kích phát của một người bình thường, hắn là sẽ theo thể năng và kích thích tố khác nhau mà phân chia.

Giống như nàng, vừa rồi bộc phát lực lượng đỉnh phong, chỉ có thể tránh ra một khe hở.

Lại bởi vì xương quai xanh vỡ nát, lực lượng suy giảm, triệt để lâm vào bị động.

Nhưng mà Trần Vũ phảng phất như là một cái máy, vô luận là nàng công kích như thế nào, vẫn như cũ bảo trì ở trạng thái toàn thịnh…

“Xem ra, Trạng Nguyên là của tôi rồi.” Trần Vũ chịu đựng đau đớn ở phần cổ nói: “Cô đã đến cực hạn.”

Bát Hoang Diêu thất thần nhìn qua hình dáng thân thuộc trên ghế khách quý, hai mắt bắt đầu mơ hồ.

‘Đã như vậy…’

Nàng cắn chặt phần cơ bắp ở cổ Trần Vũ, bỗng nhiên giương tay phải lên, năm ngón tay từ từ mở ra.

“Oanh…”

Khí kình màu đỏ bốc lên bao phủ toàn thân.

Trên không trung giữa hai người, trống rỗng ngưng tụ hơn mười đạo băng nhận sắc bén!

“Đây là…” Trần Vũ giật mình: “Võ pháp? ! Cô là võ pháp và võ kỹ song tu sao?”

“Không…” Bởi vì thiếu khuyết một ít đầu lưỡi, lời nói của Bát Hoang Diêu mơ hồ không rõ: “Đây là kỹ năng mà mỗi tộc nhân của Bát Hoang phải học…”

“Cô muốn làm gì? !”

“Trạng Nguyên… Là của ta.”

Dứt lời, Bát Hoang Diêu nắm quyền vang lên “Ba ” một tiếng.

“Sưu sưu sưu sưu —— ”

Băng nhận sắc bén bay về phía bọn họ!

Bốn phương tám hướng, bao trùm mỗi một góc độ!

“Mẹ nó!”

Trần Vũ tê cả da đầu, lập tức buông hai tay ra, không để ý phần da thịt ở cổ đã bị đối phương cắn xuống, lăn lộn chạy trốn.

“Phốc phốc phốc phốc…”

Băng nhận đánh tới!

Trần Vũ chật vật tránh né. Mà Bát Hoang Diêu ở nguyên chỗ cũ lại bị hơn mười đạo băng nhận xuyên thủng toàn thân…

Máu tươi chảy xuôi trên mặt đất.

Sinh cơ của thân ảnh nhỏ bé kia đang dần dần tan biến.

Trần Vũ đứng tại chỗ, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Cô gái này, hắn chỉ gặp có vài lần.

Lần đầu tiên là ở trong cục công an, thấy rõ bề ngoài của nàng.

Lần thứ hai là ở trong phòng ăn của trường thi, nhìn rõ linh hồn của nàng.

Lần thứ ba là giờ phút này ở trên lôi đài, lại nhìn không rõ ý chí của nàng…

Rốt cuộc là vì cái gì? Có thể làm đến một bước này?

Cầu thắng sao ?

Cố chấp ?

Phản kháng ?

Hoặc là, thật giống như nàng nói, vẻn vẹn chỉ là vì chứng minh cho phụ thân mình thấy?

Trong con ngươi màu đỏ thẫm của người thiếu nữ như là biển rộng chảy xuôi.

Mà vùng biển này, Trần Vũ nhìn không thấu.

Có lẽ, giờ này phút này sẽ không có cơ hội nhìn thấu…

...

“Ọe.”

Phun ra từng ngụm từng ngụm máu tươi, Bát Hoang Diêu run rẩy đứng người lên, nhìn về phía Trần Vũ: “Ta. . . Ta… Tránh thoát….”

Trần Vũ chỉ có thể trầm mặc.

Quay đầu, ngắm nhìn Bát Hoang Chấn đang ngồi chỗ khách quý lần cuối cùng, thiếu nữ từ từ mở ra đôi bàn tay đầy máu.

“Ầm! !”

Khí thế cấp 1.9 khủng bố bộc phát!

Đá vụn trên lôi đài bị gió lốc quét sạch sành sanh!

Trần Vũ kinh ngạc lui lại một bước.

Chỗ ngồi khách quý, Bát Hoang Chấn càng là kinh ngạc đứng lên: “Huyệt. . . Huyệt vị thứ bảy? !”

Đây là lần đầu tiên mà ông ta biến hóa cảm xúc vì con gái của mình.

Có thể mở ra huyệt vị thứ năm, liền mang ý nghĩa nhất định có thể mở ra huyệt vị thứ sáu.

Có thể mở ra huyệt vị thứ bảy, tự nhiên có thể mở ra cái thứ tám!

Nhưng mà Bát Hoang gia tộc đã không xuất hiện loại người này mấy chục năm rồi…

Bát Hoang Chấn nắm chặt nắm đấm, tinh thần dần dần hưng phấn: “Đây là gia tộc bảo bối! Bảo bối! Bảo bối a…”

...

“Leng keng!”

“Leng keng leng keng…”

Khép lại vết thương, bắn bay tất cả băng nhận.

Bát Hoang Diêu đứng lên.

Mái tóc dài của nàng đã hoàn toàn biến thành màu đỏ. Lại thêm sắc mặt tái nhợt làm nàng càng nổi bật hơn.

Trần Vũ cắn chặt hàm răng, hạ thấp trọng tâm thân thể, sẵn sàng chiến đấu.

Hắn biết rõ, tiếp xuống, chắc là một hiệp cuối cùng.

Nhưng thực lực đối phương là cấp 1.9…

Diện tích lôi đài là có hạn, nếu như bị đánh bay, liền thật kết thúc…

“Kỳ thật…” Bát Hoang Diêu ngẩng đầu, nhìn về phía Trần Vũ: “Em có rất nhiều suy nghĩ muốn chia sẻ với anh, nhưng mà thời gian không đủ. Cũng may là em đã để lại hai phong thư, một phong trong đó là dành cho anh.”

Chương 156: Ngươi không kém hơn bất kỳ ai (4) Chương 156: Ngươi không kém hơn bất kỳ ai (4)

“Nhưng chỉ có một câu, Bất luận là như thế nào em cũng muốn chính miệng nói với anh.”

Thiếu nữ có chút cúi đầu: “Cám ơn anh đã xuất hiện.”

Dứt lời, Bát Hoang Diêu bộc phát khí kình, như một mị ảnh, trong giây lát liền xuất hiện trước mặt Trần Vũ.

“Võ kỹ —— Bát Hoang bí thuật —— Bát Hoang · Chấn!”

“Rầm rầm rầm…”

Lực lượng kinh khủng kèm theo chấn động phô thiên cái địa tràn tới.

Trần Vũ đã không thể lui được nữa.

Chỉ có thể phát huy khí kình cấp 0.7 đến cực hạn, học kỹ xảo của Bát Hoang Diêu, đặt bàn tay trái ở ngực, bàn tay phải đặt trên bàn tay trái, dựng thẳng khuỷu tay, hình thành một hình tam giác vững chắc.

Sau đó phát lực ở gót chân, xoay chuyển phần eo, vận dụng toàn thân lực lượng tập trung ở khuỷu tay, va chạm vào nhau!

“Một kích cuối cùng.”

“Chỉ cần có thể chống đỡ…”

“Thùng thùng! !”

Lôi đài dưới chân hai người nổ tung thảm liệt, bụi mù tràn ngập, tiếng xương cốt vỡ vụn rõ ràng có thể nghe được.

“Trần Vũ!”

Trần Tư Văn, Trần mẫu, và Kỳ tỷ, đồng loạt phát ra tiếng la hoảng sợ.

Quan chủ khảo đầu trọc và mấy vị giám khảo xung quanh lập tức xông vào trong làn khói.

Toàn trường người xem cũng nhao nhao đứng lên, cố gắng quan sát…

Thời gian, từng giây từng phút trôi qua.

Bụi mù, tản mát.

Mọi người cuối cùng có thể nhìn được cảnh tượng phía sau làn khói.

Chỉ thấy hai người còn kinh ngạc đứng tại chỗ.

Chỉ là công kích của Bát Hoang Diêu sai lệch.

Trần Vũ thì đánh trúng ngực của thiếu nữ.

Từng vết máu lớn vung vãi khắp lôi đài, hòa cùng với bụi đất trở thành bùn máu.

“Cô… Vì cái gì…”

Trần Vũ cắn bể đầu lưỡi của mình , mặc cho mùi máu tươi lan tràn trong miệng.

Hai mắt Bát Hoang Diêu chậm rãi mất đi tiêu cự, nằm sấp trên người Trần Vũ, miệng nhẹ nhàng động đậy.

Trần Vũ xích lỗ tai lại gần.

Chỉ nghe thấy thiếu nữ thì thào thanh âm.

“Tôi…”

“Không hề kém hơn… Anh… Anh trai. . . của mình…”

Im lặng thật lâu.

Trần Vũ ôm lấy thân thể thon nhỏ của thiếu nữ, nắm chặt tóc của nàng: “Em…”

“Không kém bất kì ai.”

“…”

“Không kém bất kì ai…”

…

Quyển thứ nhất, xong.

…

“Trần Vũ, đây là thư của cậu.”

Sân thi đại học, bên ngoài phòng cấp cứu . Giám khảo kính râm đi tới, đưa cho Trần Vũ một phong thư đã được mở ra.

Trần Vũ ngẩng đầu: “Bát Hoang Diêu cho tôi sao?”

“Đúng.”

Trần Vũ nhìn chằm chằm lá thư này nửa ngày rồi đưa tay nhận lấy.

“Vậy tôi đi trước.” Giám khảo đẩy kính râm, quay người rời đi: ” Lễ trao giải dành cho Trạng Nguyên sắp bắt đầu rồi, đừng có ở đây quá lâu.”

“. . . Vâng.”

Chờ cho giám khảo rời đi trong tầm mắt, Trần Vũ mới mở lá thư ra, đọc tỉ mỉ từ trên xuống dưới.

Năm phút sau, xem hết lá thư.

Hắn híp hai mắt lại, rốt cuộc hiểu hàm nghĩa chân chính “Chứng minh” và “Phản kháng” trong miệng Bát Hoang Diêu.

“Tình nguyện chết trước hoàng hôn. . .”

Trần Vũ đứng dậy, nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ đang tối dần, nỗi lòng phức tạp khó mà nói nên lời.

Trần Vũ cúi đầu nhìn lại câu cuối cùng trong thư [tặng cho Trần Vũ, Trạng Nguyên khóa 2024 của thành phố Thanh Thành] , bỗng nhiên cảm thấy trong lòng nổi lên một ngọn lửa vô danh.

Hiển nhiên là Bát Hoang Diêu đã sớm nghĩ tặng cái danh Trạng Nguyên này cho hắn.

Bởi vì cái mong muốn "Trạng Nguyên" của nàng ta đã đạt được.

Khi Bát Hoang Diêu mở ra huyệt thứ bảy vị, tự nhận là đã hoàn toàn thắng được hắn, liền cố ý đánh lệch, đem cái danh Trạng Nguyên này đưa cho Trần Vũ. . .

Tư duy này, Trần Vũ có thể đoán được.

Liền giống như một bé gái, rất muốn có được một món đồ chơi, nhưng bạn bè của nàng cũng thích món đồ chơi này, hai người tranh đoạt với nhau. Vì "Vẹn toàn đôi bên" nên cô bé đã ra giá cao mua lại món đồ chơi ấy, trở thành chủ nhân trên danh nghĩa của nó, lại đem nó "Mượn" cho người bạn của mình.

Cứ như vậy, nàng đã có được đồ chơi lại có thể lấy lòng bạn bè. . .

Nhưng cái này chỉ là ý nghĩ hão huyền của riêng nàng.

Tham khảo hành vi chia hai mươi vạn tiền thưởng cho Triệu Mộc Trà của Bát Hoang Diêu, trong đầu Trần Vũ liền có thể nhẹ nhàng phác họa được tính tình của đối phương.

Mẫn cảm lại tự ti, hiếu thắng lại mềm yếu, lo được lo mất, không nắm được trọng điểm. Rõ ràng để ý đến lợi ích được mất của bản thân, lại không muốn tổn thương người khác.

Cùng với không hiểu đạo lý đối nhân xử thế. . .

Trần Vũ thu lại bức thư, nhưng trong ngực luôn có cảm giác bị đè nén, muốn đập phá một cái gì đó.

Hắn Trần Vũ là Triệu Mộc Trà sao?

Hắn mong muốn, là cái danh Trạng Nguyên và cái món tiền thưởng 1 triệu kia sao?

“. . .”

Đương nhiên, 1 triệu tiền thưởng hắn cũng muốn.

Nhưng hắn không muốn người khác bố thí.

Tuy rằng trước đó đối mặt với Bát Hoang Diêu cấp 1.9 xác thực là rất nguy hiểm, nhưng không phải là tất thua.

Cái thái độ “Tự cho là đúng” của Bát Hoang Diêu thật làm cho Trần Vũ không nói ra được lời gì, nghẹn một bụng lửa.

Chương 157: Kết thúc thi đại học Chương 157: Kết thúc thi đại học

Quay đầu, nhìn phòng cấp cứu còn đang sáng đèn đỏ, Trần Vũ càng nghĩ càng tức.

Trong cao võ thế giới, cấp cứu đều sẽ được thực hiện rất nhanh vì có sự gia trì của khí kình. Lâu như vậy còn không ra, chắc hẳn tình trạng của Bát Hoang Diêu thật sự là lành ít dữ nhiều. . .

Chuyện này liền giống như đang bật pk mồm với người cùng diễn đàn, bị người ta mắng cho một trận, tràn đầy tự tin chém cả ngàn chữ phản kích, sau khi gửi thì mới phát hiện là đối phương đã kéo sổ đen.

“Bịch.”

Trần Vũ ngồi trở lại trên ghế, nhắm lại hai mắt, trong lòng rất là phức tạp: “. . . Loại người này. . .”

“Xin đừng nên chết. . .”

Triệu Mộc Trà nằm ở trên giường bệnh bên cạnh cũng nhắm chặt hai mắt, không biết đang nghĩ chuyện gì.

Trong căn phòng này, chỉ có Trần Khải Tử là thả lỏng nhất, bắt chéo chân, khẽ hát ngâm nga, khóe miệng còn có giương lên đôi chút. . .

“Đinh!”

Không biết qua bao lâu, phòng cấp cứu tắt đèn.

Bác sĩ chủ nhiệm vừa tháo khẩu trang vừa đi ra, sắc mặt tiều tụy.

Trần Vũ bỗng nhiên cảm thấy nặng nề, đứng dậy, hỏi: “Bác sĩ, thế nào rồi.”

“. . .” Bác sĩ chủ nhiệm quan sát Trần Vũ từ trên xuống dưới vài lần, nhấp nhấp miệng rồi khẽ lắc đầu.

“Mẹ nó!” Triệu Mộc Trà hung hăng đập xuống giường.

Trần Vũ thì đứng tại chỗ, nhìn về bên ngoài phòng giải phẫu. . .

“Tình huống của cô ấy rất tệ.” Bác sĩ chủ nhiệm thở dài nói: “Vết thương thì còn dễ chữa, nhưng các khí quan trong cơ thể đã toàn bộ suy kiệt, hiện giờ chỉ có thể dùng các khí quan bên ngoài duy trì sinh mệnh cho cô ta. Nhưng loại duy sinh này là không có ý nghĩa. Nhất là. . .”

“Nhất là cái gì?” Trần Vũ hỏi.

“Nhất là đan điền khí hải của nàng còn đang xoay tròn, mặc dù đã khôi phục trình độ cấp 1, những khí quan bên ngoài rốt cuộc cũng không phải là khi quan chân chính, duy trì không được tiêu hao thường ngày của khí hải.”

“. . . Vậy. . . Đánh nát khí hải thì sao?” Trần Vũ trầm mặc một lát, đột nhiên mở miệng.

Nghe vậy, bác sĩ chủ nhiệm sững sờ: “Trong phòng cấp cứu thì chúng tôi cũng đã suy nghĩ về vấn đề này, đánh nát khí hải quả thật có thể để cô ta duy trì sự sống. Nhưng vẫn là câu nói kia, không có ý nghĩa gì cả. Sinh tồn không có chất lượng. Cấy ghép nguyên bộ khí quan lại không thực tế.”

“Thế thì nàng có thể còn sống sao.” Triệu Mộc Trà nói tiếp.

“Nếu là như vậy.” Bác sĩ gật đầu: “Chỉ cần kinh tế có thể chịu được, sống hai ba năm là không có vấn đề, nhưng mà phần đại não bị tổn thương thì rất khó, cô ấy có thể không cách nào tỉnh lại được.”

“Có lẽ sau này sẽ có biện pháp.” Triệu Mộc Trà che vết thương ngồi dậy: “Tiền thưởng của nàng trừ cho ta hai mươi vạn, còn lại năm mươi vạn. . . Có thể chống đỡ được bao lâu?”

“Có thể chống đỡ. . .”

“Không được!”

Không đợi bác sĩ nói xong đã bị một âm thanh nghiêm khắc và lạnh

lùng chặn lại.

Mọi người nhìn sang thì gặp Bát Hoang Chấn đang sải bước đi tới, đứng trước mặt bác sĩ, mặt không biểu tình: ” Không thể đánh nát khí hải của Bát Hoang Diêu.”

Ánh mắt Trần Vũ sâu kín: “Xế chiều hôm nay ông không phải đã tìm đến tôi để tôi đánh nát khí hải của nàng sao.”

“Đó là hồi trước.” Bát Hoang Chấn ngửa đầu, nhìn xuống Trần Vũ: “Đánh nát khí hải có thể làm cho nàng đánh mất quyền thi đại học. Xưa nay tôi không đồng ý để nàng làm võ giả.”

“Bởi vì nàng là tài nguyên chính trị trọng yếu nhất trong gia tộc của các người, chỉ cần nuôi nàng lớn, gả đi là được rồi, đúng không?”

“Phải thì như thế nào.” Bát Hoang Chấn nhíu mày: “Bát Hoang gia, trừ Bát Hoang Dịch, không cần loại võ giả có ý chí hỗn loạn này.”

“Tại sao bây giờ lại không cho đánh nát khí hải của nàng.”

“Bởi vì nàng có thể mở ra huyệt vị thứ bảy và thứ tám.” Trong mắt của Bát Hoang Chấn chứa đầy sự hưng phấn: “Mấy chục năm nay trong gia tộc không một ai có thể làm được. Đó là biểu tượng trọng yếu của gia tộc Bát Hoang, nhất định phải cứu sống nàng.”

“Đánh nát khí hải mới có thể sống.” Bác sĩ chủ nhiệm nghiêm túc nói.

“Không còn khí hải, chỉ dựa vào máy móc kéo dài hơi tàn, cũng sẽ không có giá trị. Còn không bằng để nàng chết đi.”

Trong ngực Trần Vũ bốc lên lửa giận: “Nhưng mà giữ lại khí hải thì các người có thể cứu sống nàng sao?”

“Dù là cứu không được, cũng có thể mổ ra nghiên cứu. Xem thử khí hải làm sao mới có thể mở ra huyệt vị thứ bảy, thứ tám, một nghiên cứu phi thường đáng giá.”

“Két.” Cách đó không xa, Triệu Mộc Trà bóp nát ống sắt của giường ngủ.

Trần Khải Tử cũng trợn mắt há mồm: “Cái này. . . Đây chính là siêu cấp gia tộc sao? Ha Ha. . .”

“. . .” Trần Vũ hít sâu một hơi, ánh mắt lạnh lùng: “Cuối cùng thì tôi cũng hiểu được đôi chút về Bát Hoang Diêu. Nỗi bất hạnh lớn nhất của một người không phải là sự thiếu thốn về vật chất hay là thiết khuyết thân thể.”

“À.” Bát Hoang Chấn mặt không biểu tình.

Chương 158: Trạng nguyên Chương 158: Trạng nguyên

“Mà là có một người cha kém cỏi đến cực điểm.”

. . .

“Cậu đang dạy đời cho tôi sao?” Bộ mặt của Bát Hoang Chấn vẫn như cũ, vẫn không có biểu tình gì.

“Tôi chỉ là không nhìn thấy một món đồ tên là nhân tính liền buồn nôn.” Trần Vũ cố nén xúc động muốn động thủ, nắm chặt bức thư mà Bát Hoang Diêu lưu lại cho hắn, xoay người rời đi.

“Ngây thơ.” Bát Hoang Chấn cười lạnh: “Dù cho là Trạng Nguyên thì thế nào? Cuối cùng cũng chỉ là một tên phế vật. Nhân tính có thể làm cơm ăn được sao? Chủng tộc sinh tồn, chỉ cần thú tính…”

...

Trần Vũ vừa bước ra phòng điều trị thì có một lượng lớn phóng viên lập tức nhào lên, nhắm trường thương đoản pháo vào hắn.

“Trần Vũ, chúc mừng cậu đã thu hoạch được Trạng Nguyên của thành phố Thanh Thành!”

“Xin hỏi hiện giờ cậu cảm thấy như thế nào?”

“Tôi là phóng viên của đài Thanh Thành, cậu có gì muốn nói với những người đang xem đài không?”

“Nếu như một kích cuối cùng của Bát Hoang Diêu chuẩn xác, cậu cho là mình sẽ chiến thắng được không?”

“Aba! Aba Aba Aba Aba…”

Trần Vũ bực bội đẩy ra bọn họ, phất tay: “Không tiếp nhận phỏng vấn. Đừng có cản trở nơi này. Không tiếp nhận phỏng vấn…”

Trần Vũ đi đến khu chuẩn bị của Nhất Trung, hiệu trưởng và quan

chủ khảo đã sớm chờ ở đó.

Quan chủ khảo đầu trọc làm ra một động tác, phần đông giám khảo lập tức xuất hiện, ngăn cản các phóng viên.

“Chúc mừng cậu, Trần Vũ.” Quan chủ khảo đi lên trước, nắm tay với Trần Vũ: “Lễ trao giải Trạng Nguyên lập tức được cử hành, cậu đi chuẩn bị một chút, đổi một bộ quần áo.”

“Không được.” Trần Vũ buông tay ra, lắc đầu: “Tôi cảm thấy không được khỏe, muốn trở về nghỉ ngơi một chút.”

“Không tham gia lễ trao giải sao?” Quan chủ khảo nhíu mày.

“Không tham gia có phát tiền thưởng không?”

“Phát…”

“Vậy thì không tham gia.”

Quan chủ khảo: “...”

“Trần Vũ, cậu hãy nghĩ kỹ lại đi.” hiệu trưởng Thất Trung sắc mặt phức tạp: “Nếu là cậu không phát biểu… Tiền thưởng của trường học chúng ta, uhm… Không dễ tính lắm…”

Trần Vũ: “...”

Cuối cùng, vì tiền thưởng trường học, Trần Vũ vẫn đồng ý.

Mười mấy phút sau.

Tiếng nổ vang lên liên hồi, kèm theo đó là những viên pháo hoa được bắn thẳng lên bầu trời.

Người chủ trì đi lên trung ương võ đài, giơ cao Microphone: “Xin chào các khán giả ở hiện trường và những người đang ngồi trước màn hình tivi, tôi là A Dũng! Trải qua hai ngày ác chiến, cuối cùng thì Trạng Nguyên khóa 24 của thành phố Thanh Thành cũng được sinh ra! Anh ta chính là Trần Vũ đến từ Thất Trung!”

“Úc úc úc úc! !”

Tiếng hoan hô đinh tai nhức óc vang lên.

Những hạng thuộc tính của Trần Vũ cũng được phơi bày.

[nhận cổ vũ: Lâm thời adrenalin:4%; lâm thời lực lượng:2%; lâm thời ý chí:4%...]

[nhận cổ vũ: Lâm thời tinh thần:6%; lâm thời khí chất:4%...]

[nhận cổ vũ: Lâm thời tự tin:40; lâm thời mị lực:20; may mắn:2…]

[nhận cổ vũ: Lâm thời lực hiệu triệu:19%...]

Trần Vũ: "..."

Người xem: "OHHHH!"

Trần Vũ: "Tạo nghiệt!"

Người xem: "Oa a a a a!"

Trần Vũ: "Tạo nghiệt!"

Người xem: "Hống hống hống!"

Trần Vũ: "Tạo nghiệt à…"

...

Khán đài khu A, Trần Tư Văn và Trần mẫu ôm nhau mà khóc.

"Mẹ! Tiểu Vũ là Trạng Nguyên! Tiểu Vũ là Trạng Nguyên rồi!"

"Thấy được thấy được… Nếu như cha con còn sống…"

"Ô… Là Trạng Nguyên…" Trần Tư Văn gào khóc: "Em trai tôi là Trạng Nguyên a a a…"

"Em trai?" Hàng trước Kỳ tỷ sững sờ, quay đầu nhìn xem Trần Tư Văn từ trên xuống dưới: "Thì ra… Trần Vũ thật sự thích lớn một chút sao…"

“Lớn một chút?” Trong hoàn cảnh ồn ào náo nhiệt như vậy, ông lão vẫn có thể nghe được các từ mấu chốt, dòm trái dòm phải: “Chỗ nào có lớn một chút?”

...

Đợi khi tiếng hoan hô dần tắt.

Trần Vũ đi lên đài lĩnh thưởng, đầu tiên là nhận lấy một chiếc cup vàng đại diện của Trạng Nguyên, sau đó cầm Microphone, liếc nhìn toàn trường.

Mở miệng: “Chào mọi người, tôi là Trần Vũ.”

“Úc úc úc úc!”

“Tốt!”

“OHHHHHHH...”

[nhận cổ vũ: Lâm thời tinh thần:6%; lâm thời lực hiệu triệu:14%...]

Trần Vũ: “...”

Trần Vũ: “Tôi đã nói xong, cám ơn.”

Quan chủ khảo đầu trọc: “?”

Hiệu trưởng Thất Trung: “? ?”

Người dẫn chương trình A Dũng: “? ? ?”

Tiếng thét chói tai của khán giả cũng đột ngột dừng lại…

“Trần. . . Trần Vũ, cậu không thể chỉ nói một lời à.” Người chủ trì bắt đầu lau mồ hôi.

“Tiền thưởng!” Hiệu trưởng Thất Trung ở dưới đài điên cuồng phất tay: “Tiền thưởng tiền thưởng!”

Trần Vũ trầm mặc một lát, đành phải tiếp tục mở miệng: “Cái danh Trạng Nguyên này, kiếm không dễ. Đầu tiên, tôi muốn gửi lời

cảm ơn đến mẹ của mình.”

Lời vừa nói xong, một luồng ánh sáng lập tức chiếu lên người Trần mẫu, dọa cho Trần mẫu nhảy dựng.

“Ba ba ba ba!”

Khán giả lập tức vỗ tay như sấm!

“Kẻ này rất vĩ, mẹ của cậu ta nói không chừng cũng bất phàm à!” Giám khảo kính râm cảm thán vỗ tay.

“Xem anh nói, cùng Tào tặc khác nhau ở chỗ nào?” Nữ giám khảo bên cạnh xem thường.

Giám khảo kính râm: “...”

Sau đó, Trần Vũ gật gật đầu với mẹ mình, tiếp tục nói: “Tiếp theo, cảm ơn chị gái của tôi. Mặc dù nàng thường xuyên độc miệng, nhưng tôi biết, chuyện gì nàng cũng nguyện ý nhường cho tôi.”

Chương 159: Hai chị em nhà họ Mã (1)
Chương 159: Hai chị em nhà họ Mã (1)

“Ba!”

Lại một ánh đèn chiếu lên người Trần Tư Văn.

Trần Tư Văn nước mắt như mưa, kích động dậm chân tại chỗ, tay trái che miệng, tay phải liên tục phất tay với Trần Vũ.

“Ba ba ba bành bạch…”

Tiếng vỗ tay lần nữa vang vọng toàn bộ sân thể dục.

“Sau đó.” Tiếng nói Trần Vũ hơi ngừng lại, giơ cúp lên: “Tôi còn muốn cảm tạ Kỳ tỷ, nếu như không có nàng, liền không có tôi hôm nay. Kỳ tỷ, cám ơn chị đã trả giá vì tôi.”

Ánh đèn thứ ba chiếu lên người Kỳ tỷ.

Kỳ tỷ sững sờ, nhưng lập tức hốc mắt ửng đỏ, ném đi thuốc lá, cúi đầu với người xem, với camera.

Người xem: “Ba ba ba ba…” × 6 vạn.

Trần mẫu: “? ?”

Trần Tư Văn: “? ? ?”

“Tiếp đó.” Trần Vũ quay người, mỉm cười nhìn về phía hiệu trưởng Nhị Trung: “Tôi muốn cảm ơn hiệu trưởng Nhị Trung.”

“Ba!”

Ánh đèn thứ tư được rọi vào trên người hiệu trưởng Nhị Trung.

Trần Vũ: “Để ta có được hai khoảnh ruộng, sao có thể đeo tương ấn lục quốc? Cám ơn ông đã đuổi tôi ra trường trước khi kỳ thi tốt nghiệp trung học bắt đầu, để cho tôi có thể thuận lợi thi đậu Trạng Nguyên.”

Hiệu trưởng Nhị Trung: “Mẹ!”

Hiện trường người xem lập tức phát ra tiếng cười thân thiện.

“Cuối cùng.” Trần Vũ nhìn về phía hiệu trưởng Thất Trung, cúi đầu: “Cảm ơn hiệu trưởng Thất Trung của trường học tôi, có thể phát hiện ra ưu điểm của tôi, cho tôi một chỗ dung thân.”

Ánh đèn cuối cùng chiếu sáng trên người hiệu trưởng, hiệu trưởng vội vàng đứng thẳng người, mỉm cười và phất tay với người xem, cũng vụng trộm ra dấu “mười” cho Trần Vũ.

Ngụ ý là mười vạn tiền thưởng.

Trần Vũ lập tức hăng hái, cúi đầu: “Cảm ơn hiệu trưởng đã phát hiện ra thiên phú của tôi.”

Dấu hiệu của hiệu trưởng Thất Trung liền biến hóa —— hai mươi vạn!

Trần Vũ hưng phấn, cúi đầu lần thứ ba: “Cảm ơn thầy đã cho em một tương lai!”

Thủ thế biến hóa —— ba mươi vạn!

“Cảm tạ vị hiệu trưởng này, ông ấy mới thật sự là chuyên gia trong ngành giáo dục!”

Bốn mươi vạn!

“Ông ấy mới thật sự tài phú của thành phố Thanh Thành chúng ta!”

Năm mươi vạn!

“Là bảo vật của quốc gia!”

Sáu mươi vạn!

Người xem: “...”

...

Buổi lễ Trạng Nguyên kết thúc.

Nhưng cuộc liên hoan của thành phố Thanh Thành chỉ vừa mới bắt đầu.

Để cho mẹ và chị của mình tiếp nhận phỏng vấn bên phía chính phủ, Trần Vũ một thân một mình về đến nhà, tiến vào phòng của mình, nằm sải lai trên giường.

Trầm mặc một lúc lâu.

Hắn lấy ra phong thư của Bát Hoang Diêu, xem đi xem lại.

Nhìn thấy những dấu vết nước mắt đã khô trên thư, hắn có thể tưởng tưởng ra tình cảnh khi viết thư của cô gái này.

Quay đầu, nhìn thấy pháo hoa còn đang không ngừng nở rộ bên ngoài cửa sổ, Trần Vũ bỗng nhiên cảm thấy châm chọc.

Không biết qua bao lâu, hắn ngồi dậy, buông lá thư xuống, mở ra ngăn kéo trên bàn đọc sách, từ trong đó lấy ra một mainboard, mấy cái thẻ nhớ bằng gốm.

Đây là những thu hoạch của hắn trong dị cảnh của thành phố Thanh Thành.

“Phục sinh…”

Trong căn phòng mở ảo, Trần Vũ nắm chặt thẻ nhớ ngước nhìn ra ngoài cửa sổ còn đang rực sáng vì pháo hoa…

...

Thu lại năm chiếc thẻ nhớ bằng gốm, Trần Vũ ngồi ở bên giường suy nghĩ thật lâu, lấy điện thoại ra, mở phần mềm Wechat.

Trong cửa sổ chat, xếp đầy những người đã từng là bạn học ở Nhị Trung, tin tức mới của bạn bè, hắn đều không rảnh để ý, trực tiếp tìm tới ảnh chân dung của Mã Lệ, đánh chữ hỏi thăm.

[Trần Vũ: Ở đây sao?]

Nửa phút sau, đối phương hồi phục.

[Super Mario Lệ Lệ: Đây không phải là Trạng Nguyên đại nhân sao? Vậy mà còn nhớ đến tiểu nữ? ! Anh anh anh!]

Trần Vũ: "..."

Trầm mặc một lát, hắn trực tiếp gọi điện.

Mã Lệ lập tức kết nối: "Hello! Thời gian này thì cậu không cần chuẩn bị cho buổi tiệc tổng kết sao? Làm sao còn gọi điện cho tôi?"

"Tôi không tham gia."

"Đây là cơ hội xuất đầu lộ diện hiếm có đấy!" Mã Lệ kinh ngạc: "Thật không nghĩ tới cậu lại biết điều như vậy."

"Không nói những này, tôi tìm cô là có chút chuyện."

"Được. Vậy cậu mướn phòng đi."

Trần Vũ: "? ? ?"

"Thất thần làm gì? Mướn phòng đi à."

"Mở. . . Mướn phòng gì?"

"Cậu thì có chuyện gì mà tìm tôi? Không phải là thèm thân thể của tôi sao. Để cho tôi giúp cậu một chuyện, sau đó liền lấy ly do là cảm ơn tôi rồi mời tôi ăn cơm. Chờ khi quen thuộc rồi, thì chắc là viện cớ đi WC ở phòng khách sạn đúng không?"

Trần Vũ: "..."

"Cho nên đừng có làm phức tạp mọi chuyện lên, một tấc thời gian một tấc vàng, bạch hổ muội muội trị giá thiên kim, trực tiếp tiến vào đề chính, há không đẹp ư?"

Trần Vũ: "..."

"Vừa vặn tôi cũng rất thèm thân thể của cậu, mướn phòng đi, tôi muốn một phòng lãng mạn có giường tròn."

Trên trán Trần Vũ đầy mồ hôi: “Ngươi mẹ nó đứng đắn một chút, tôi tìm cô là thật có chuyện muốn nhờ.”

“...” Lần này đến lượt Mã Lệ trầm mặc.

Thật lâu, trong ống nghe chần chờ nói: “Cậu… Tìm tôi là có chuyện muốn nhờ sao?”

Trần Vũ: “Đúng.”

Chương 160: Hai chị em nhà họ Mã (2)
Chương 160: Hai chị em nhà họ Mã (2)

“Ồ!”

“Bĩu ——— ”

Đối diện lập tức cúp điện thoại.

Mặt mũi Trần Vũ tràn đầy dấu chấm hỏi.

Chưa tới mười mấy giây sau, Mã Lệ lại gọi đến : “Alo?”

Trần Vũ: “Rốt cuộc thì cô đang làm cái gì?”

“À, mới vừa rồi là chị của tôi đang nghe điện thoại. Cậu cũng biết đấy, chị gái tôi có chút không bình thường, những lời kia cậu đừng để ở trong lòng.”

Trần Vũ: “... Cô đang chém gió sao.”

“Cậu không tin hả?” Giọng của Mã Lệ lớn hơn nữa: “Nếu cậu không tin, vậy thì tôi cũng không có giúp đỡ gì được cho cậu rồi.”

“Tin tin tin! Tôi tin! Vừa rồi là chị của cô.”

“Đúng vậy.” Mã Lệ rất hài lòng: “Nói đi, Trạng Nguyên gia tìm tôi làm gì?”

Ngữ khí Trần Vũ nghiêm túc: “Cô hẳn là có chút thế lực đi.”

“Nếu như tiền được coi là thế lực, vậy thì thế lực của tôi cũng không nhỏ.”

“Vậy cô có quen biết với cao thủ phần mềm không? Là loại cao thủ chuyên phá giải phần mềm và chương trình đó.”

“Ồ?” Âm điệu của Mã Lệ đề cao lần nữa: “Cậu tìm những người đó làm gì? Cao thủ máy tính đều không phải là người tốt lành gì đâu!”

“... Tôi muốn giải mã mấy phần số liệu điện tử.”

“Chuyện này thì đơn giản thôi, chị của tôi cậu biết không? Chị ấy chính là cao thủ máy tính.”

Trần Vũ: “...”

“Nếu như chỉ là chuyện này thì tôi có thể giúp. Cậu tắm rửa sạch sẽ rồi đến đây đi.”

Cúp điện thoại, Trần Vũ nhẹ nhàng thở ra.

Hắn chỉ là hỏi thử một chút, không ngờ thật sự có cao thủ.

Vốn là hắn dự định đi tìm cái tổ chức Đồng Sinh kia.

Nhưng dù loại địa phương như chợ đen có thuận tiện, nhưng nước cũng rất sâu. Có thể không dính thì không dính…

Cầm chìa khoá rời nhà, Trần Vũ một bên nhìn lên bầu trời đêm đang nổ pháo hoa liên tục, một bên nhìn vị trí mà Mã Lệ đưa cho, đi tới quảng trường trung tâm thành phố.

“Tin tin!”

Một chiếc xe hơi dài không biết hiệu gì dừng ở bên cạnh Trần Vũ.

“Lạch cạch.”

Cửa sau xe mở ra, một người đàn ông trung niên ăn mặc giống như quản gia cúi đầu với Trần Vũ, mở cửa xe: “Trần tiên sinh, mời vào.”

Trần Vũ: “...”

“Trần tiên sinh, có vấn đề gì sao?”

“... Không có.”

Ngồi trong xe sang chảnh, Trần Vũ ngẩng đầu nhìn lên trần xe tinh xảo, bỗng nhiên cảm thấy câu thúc.

Mặc dù cảnh tượng hoành tráng thì hắn cũng thấy qua một ít,

nhưng mà vầng hào quang của chủ nghĩa tư bản vẫn là làm cho hắn chói mắt…

“Lạch cạch.”

Cửa xe đóng chặt, chiếc xe từ từ di chuyển.

Toàn bộ quá trình phi thường ổn định, không cảm thấy ngừng ngắt chút nào.

Khoảng hơn mười phút sau, chiếc xe chạy vào khu nhà giàu nổi danh của Thanh Thành, cuối cùng dừng ở bên ngoài hoa viên của một biệt thự.

“Trần tiên sinh, đến.”

“Ừm.”

Trần Vũ xuống xe, liền nhìn thấy Mã Lệ và chị gái của cô ấy đang chờ ở sau cửa.

“Chào Trạng Nguyên gia!” Mã Lệ giang hai cánh tay, nhiệt tình ôm lấy Trần Vũ.

“Xin chào, quấy rầy.”

“Đừng khách khí như vậy, đều là vợ chồng một ngày.”

Trần Vũ: “…”

“Khuỷu tay, vào nhà với tôi.”

Lôi Trần Vũ đi vào biệt thự, sáu người mặc trang phục hầu gái đứng hai bên, một đám thiếu nữ mang tất đen lập tức che ngực cúi đầu, trăm miệng một lời: “Chủ nhân!”

Trần Vũ: “! ! !”

“Thế nào?” Mã Lệ tự hào phất tay: “Chủ đề của nhà tôi là hầu gái!”

“Thật. . . Thật không sai…”

“Lại đây, tôi mang cậu đi nhìn một chút thế giới của tôi.”

Mã Lệ giống như rất hưng phấn, dắt theo Trần Vũ chạy chậm lên lầu hai, đẩy ra gian phòng đầu tiên bên trái.

“Đương đương đương đương!” Mã Lệ ưỡn ngực, dương dương đắc ý: “Đây là phòng trò chơi của tôi!”

Trần Vũ liếc một cái, nuốt ngụm nước bọt.

Chỉ thấy bên trong căn phòng rộng rãi, chia làm cái căn phòng nhỏ hơn, trong suốt.

Phòng bên trái có tổng cộng hai cái màn hình. Phía dưới màn hình là các loại máy trò chơi.

Có FC, NES, SFC, N cao trào, N64, WII, WIIU, cùng NS.

Giá sách nằm ở hai bên chất đầy những đĩa CD trò chơi hoặc là đĩa nhạc.

Căn phòng bên phải có ba cái màn hình, cái màn hình ở giữa ít nhất có 70 tấc, thêm rạp chiếu phim gia đình 7.1.4.

Bên dưới cũng là chất đầy các loại máy chủ.

Từ PS1 đến PS5 mới nhất.

Máy chủ của Microsoft cũng có nguyên một bộ.

Giá sách hai bên tràn đầy đĩa CD bản chính, chí ít vượt qua 2000…

Mà căn phong trung tâm là một chiếc PC lòe loẹt, phối hợp sáu mặt màn hình cong điều khiển tự động. Hai bên giá sách cuối cùng cũng không phải là trò chơi, mà là từng dãy figure* cấp cao, nhìn Trần Vũ hoa mắt. (* gôgle để biết thêm chi tiết.)

“Ao ước sao?” Mã Lệ nhếch miệng.

“…” Trần Vũ liếm liếm bờ môi: “Cô. . . Cô có thể chơi được hết sao?”

“Tôi tiêu nhiều tiền như vậy để mua, tại sao còn phải chơi?”

Trần Vũ: “...”

“Để tôi dẫn cậu đi phòng sách, còn có phòng truyện tranh của cá nhân tôi nữa…”

“Có rảnh thì tôi lại tới nhìn.” Trần Vũ giữ chặt Mã Lệ: “Chúng ta làm chính sự trước.”

“Vậy… Được rồi.” Mã Lệ tiếc nuối gật đầu: “Vậy thì để cho chị tôi giải mã giùm cậu.. Hả? Chị tôi đâu? Mới vừa rồi còn đi cùng tôi ra ngoài đón cậu mà?”

Chương 161: Phục sinh dược tề (1)
Chương 161: Phục sinh dược tề (1)

“Tôi nhìn thấy nàng ta giống như là đi vào phòng vệ sinh.” Một vị hầu gái xinh đẹp ở bên cạnh ôn nhu nói.

“Lâu như vậy còn chưa xong sao?” Mã Lệ nhíu mày, mang theo Trần Vũ đi đến phòng vệ sinh lầu hai.

Có thể nhìn thấy cửa kính mờ mở ra một nữa, chị gái của Mã Lệ tỷ tỷ đang hì hục làm chuyện gì đó.

“Hả?”

Mã Lệ nghiêng đầu, kéo ra cửa thủy tinh.

Liền thấy chị của mình đang lắp camera mini!

Vị trí quay chụp là đối diện bồn đi tiểu!

Trần Vũ: “...”

Chúng nữ ngã nhào: “...”

Mã Lệ mặt xạm lại: “Chị… Đang làm gì?”

“À!” Chị của Mã Lệ quay đầu trông thấy một đám người, tỉnh táo đẩy kính mắt: “Chị đang nghiên cứu kết cấu phần thận của giống đực và các trạng thái đơn vị công năng vận chuyển tương quan. Chủ yếu là nghiên cứu là quan sát quá trình trao đổi vật chất giữa tiểu cầu trong mạch máu của thận và túi nhỏ bên trong thận, cùng với khi huyết dịch chảy qua thận, phải chăng có thể lọc tất cả hơi nước, đường glu-cô, Urê, niệu toan các loại.”

Mã Lệ: “...”

Trong phòng vệ sinh lặng im hồi lâu.

Mã Lệ yếu ớt nói: “Nói đơn giản chính là xem người ta đi tiểu đúng không?”

“Quá tục. Quá không khoa học, phải dùng thuyết pháp của khoa học để giải quyết vấn đề này.” Chị gái Mã Lệ lau nước miếng, đứng lên, mặt không biểu tình: “Khách đã đến nhà chúng ta, chúng ta có nghĩa vụ chú ý thân thể khỏe mạnh của khách.”

Mã Lệ: “Bao gồm cả sự khỏe mạnh của tiết niệu sao?”

“Không sai.” Chị gái Mã Lệ nghiêm túc gật đầu, sau đó vươn tay với Trần Vũ, giả vờ như chưa từng phát sinh qua chuyện gì: “Chào cậu, lại gặp mặt. Tôi tự giới thiệu một chút, tôi tên Mã Nghiên.”

Trần Vũ: “. . .”

“Đừng khẩn trương.” Mã Nghiên giơ camera trong tay lên: “Nếu như cậu không thích, chúng tôi liền không gắn nữa.”

“Chào. . . Chào chị. . .” Trần Vũ nắm tay với đối phương một chút, lập tức rút về: “Vậy đừng lắp, mẹ tôi nói là nước phù sa không chảy ruộng ngoài, có mắc tiểu thì tôi cũng sẽ nghẹn về nhà.”

“Tôi hiểu.” Mã Nghiên gật đầu: “Cẩn thận một chút tốt, đàn ông con trai nha, đi ra ngoài đường nhất định phải bảo vệ tốt bản thân mình.”

Trần Vũ: “. . .”

“Đúng, Cậu tới tìm tôi là để giải mã dữ liệu sao?”

“Đúng thế.”

“Vậy còn chờ gì, Follow me.” Mã Nghiên ngoắc ngoắc tay, thần sắc bình tĩnh mang theo Trần Vũ đi tới gian phòng của mình.

Đẩy cửa ra, sóng nhiệt liền phả vào mặt.

Đó là rất nhiều máy toàn cơ năng vận chuyển sinh ra nhiệt lượng.

“Đây là. . .” Trần Vũ trợn mắt hốc mồm.

“Siêu máy tính cỡ nhỏ.” Mã Nghiên lấy mắt kiếng xuống, ngồi ở trước mặt ba màn hình, đưa tay: “Đồ đâu.”

“Ồ.” Trần Vũ vội vàng lấy ra một cái thẻ nhớ bằng gốm, đưa tới.

“Hả?” Mã Nghiên nhíu mày: “Đây là của hãng nào, sao cho tôi chưa bao giờ thấy qua.”

Trần Vũ trầm mặc, vẫn chưa trả lời.

Mã Nghiên cũng không có hỏi nhiều, tiếp nhận thẻ nhớ, cắm vào trong khe đọc thẻ của máy tính, mười ngón nhanh chóng gõ bàn phím.

“Hả? Những tệp này không thể nào đọc theo cách bình thường được.”

Trần Vũ hỏi: “Có thể giải mã được sao?”

“Giải mã toàn bộ là chuyện không thể nào.Những tệp này dường như được định dạng dựa vào thiết lập của quy trình tổng thể mô phỏng tư duy não người GD4 bởi bên thứ ba, nhưng cũng có một số khác biệt. Cậu lấy tấm thẻ này ở đâu vậy?”

Trần Vũ: “Tôi cũng không nhớ rõ.”

“Nếu như tôi không có đoán sai, nó phải được lấy từ một bo mạch chủ tích hợp cao.” Mã Nghiên đeo kính mắt.

Mà Trần Vũ thì đang chớp chớp lông mày.

“Ừm. . .” Mã Nghiên trầm ngâm một lát, tiếp tục nói: “Các tệp bên trong có tính quy luật rất cao, tham khảo quy trình chế tác của nó, những tệp này hẳn là một cuốn nhật ký ghi lại quá trình tư duy tiên tiến của một trí tuệ nhân tạo.”

“Trí tuệ nhân tạo. . . Tư duy nhật ký. . .” Trần Vũ như có điều suy nghĩ.

“Vẫn là để tôi giải mã trước đi, giải mã hoàn toàn là chuyện không thể nào, nó đòi hỏi quá nhiều khả năng tính toán, chỉ có các cơ sơ nghiên cứu khoa học lớn mới có thể làm được. Tôi chỉ có thể miễn cưỡng phiên dịch một tí xíu.”

“Như vậy là đủ rồi.” Trần Vũ gật gật đầu: “Cám ơn chị.”

“Không cần cám ơn. Các người ra ngoài đi, đừng có làm phiền tôi.”

“Được rồi.”

Trần Vũ và Mã Lệ ra khỏi phòng, đi tới phòng khách lầu một.

Mã Lệ búng tay một cái, hai người hầu gái ngay lập tức dọn lên hai ly cà phê ấm áp.

“Cà phê chồn chính hiệu đó, nếm thử đi.”

Trần Vũ đang định uống, nghe xong lời này, lập tức để chén cà phê xuống: “Hơi nóng, để nguội rồi uống.”

Nhấp một ngụm cà phê, Mã Lệ lười biếng nằm trên ghế sô pha êm ái, trên mặt lộ ra vẻ đắc ý: “Nguội liền đáng tiếc. . .”

“Tôi có thể hỏi một chút, cha mẹ cô làm nghề gì sao?”

“Cha mẹ tôi?” Mã Lệ nghiêng đầu: “Chắc là làm quỷ.”

Trần Vũ: “. . .”

“Tôi và chị không có cha mẹ.” Mã Lệ nhấp thêm một ngụm cà phê: “Chúng tôi là cô nhi.”

“Vậy. . .” Trần Vũ ngạc nhiên.

“Gia sản là chúng tôi tự kiếm.”

Chương 162: Phục sinh dược tề (2)
Chương 162: Phục sinh dược tề (2)

“Các cô có thể kiếm được nhiều tiền như vậy sao? !” Trần Vũ chấn kinh.

“Đúng vậy.” Mã Lệ gật đầu: “Kiếm tiền không phải là chuyện rất dễ dàng sao?”

Trần Vũ: “. . .”

“Tôi không hứng thú lắm với việc kiếm tiền, kiếm được mấy trăm vạn thì cảm thấy không có ý nghĩa. Nên tôi tập trung vào việc học tập. Chị gái tôi thì thích kiếm tiền, tùy tiện phát triển một phần mềm liền có thể kiếm được tiền triệu.”

Trần Vũ: “. . .”

“Cậu biết chương trình đo lường năng lượng tiêu chuẩn quốc gia không? Đó là sản phẩm phần mềm của công ty chị tôi đó.”

Trần Vũ: “. . .”

“Đúng rồi.” Mã Lệ vỗ đầu một cái, từ trong túi lấy ra một tấm danh thiếp, để lên bàn: “Nhìn, nhờ hồng phúc của cậu, Đại học Thanh Hoa có ý định tuyển dụng tôi. Cám ơn cậu.”

Trần Vũ lấy lại tinh thần, vỗ tay liên tục: “Chúc mừng chúc mừng, cô cám ơn tôi làm gì, là tôi đánh bại cô mà.”

“Nếu cậu không có biểu hiện ngu ngốc như vậy trên lôi đài, thì làm sao có thể phản ánh được khả năng chiến đấu và trí thông minh tuyệt vời của tôi được.”

Động tác vỗ tay của Trần Vũ đột nhiên dừng lại.

Mã Lệ: “Sao cậu không nói chuyện?”

Trần Vũ: “Chả có gì để nói.”

. . .

Khoảng hai giờ sau, Mã Nghiên rốt cuộc bước ra khỏi phòng, nắm chặt thẻ nhớ, thần thái sáng láng chạy đến phòng khách.

“Thành công rồi sao?” Trần Vũ đứng dậy hỏi thăm.

“Có thể tính là thành công.” Mã Nghiên đưa lại thẻ nhớ cho Trần Vũ, ánh mắt long lanh: “Cậu tìm được thứ này ở đâu vậy?”

“. . . Sau này tôi sẽ nói cho chị biết.”

“Có gì trong đó vậy?” Mã Lệ lại gần nghi ngờ nói.

Cô hiếm khi nhìn thấy chị gái mình bộc lộ cảm xúc mãnh liệt như vậy.

“Bên trong chỉ là một chuỗi dữ liệu nhật ký. ” Mắt kính Mã Nghiên phản quang: “Nhưng những gì được tiết lộ trong nhật ký này rất quan trọng.”

“Tiết lộ chuyện gì.” Trần Vũ hỏi.

“Một tập hợp đầy đủ các chú thích về gen người!”

Nghe vậy, Mã Lệ nhíu mày: “Chị có chắc không?”

“Đương nhiên là chắc!” Mã Nghiên nặng nề gật đầu: “Trong nhật ký này ghi chép lại những thứ đó, chắc không nên là giả.”

Thần sắc Trần Vũ cũng kinh ngạc.

Hiện tại, việc khám phá gen của loài người mới chỉ dừng lại trên bề mặt.

Nếu như thật sự có một ngày, con người có thể phá giải toàn bộ bí mật về gien, thì điều đang chờ đợi của loài người. . . Chính là sự tiến hóa!

Sự tiến hóa của toàn bộ chủng tộc!

Chỉ là, không rõ ràng “tập hợp đầy đủ các chú thích về gen người ” được ghi trong nhật ký đã được giải mã sâu đến trình độ nào. . .

“Vậy trong nhật ký, có nhắc đến nơi tập hợp đầy đủ các chú thích về gen này ở đâu không?” Mã Lệ căng thẳng hỏi.

“Ở khu B.” Mã Nghiên đỡ kính mắt, nhìn về phía Trần Vũ: “Khu B, rốt cuộc là cái gì?”

“. . . Tôi cũng không biết.” Câu này thì Trần Vũ ăn ngay nói thật.

Cậu ta chỉ có thể suy đoán, khu B chắc là phải nằm ở một nơi nào đó trong dị cảnh.

” Một tập hợp đầy đủ các chú thích về gen. . .”

Không hề nghi ngờ, đây là một món đồ tốt.

Nó thậm chí có thể là món đồ tốt nhất mà bên trong dị cảnh của thành phố Thanh Thành sản xuất được.

Các Chính Phủ trên thế giới chắc chắn sẽ vì nó mà không tiếc giá nào!

‘Nhất định phải lấy được nó. . .’

Trần Vũ đưa ra quyết định trong lòng, lại hỏi: “Ngoài chuyện này ra, chị còn giải mã được gì khác nữa không?”

“Đương nhiên.” Mã Nghiên lấy ra một cái máy tính bảng, đưa một bảng biểu đã được sắp xếp cho Trần Vũ quan sát: “Thứ cậu muốn, là cái này đúng không?”

Cầm lấy, Trần Vũ chỉ liếc nhìn màn hình, đồng tử liền đột nhiên co vào. . .

. . .

“Đây là. . .” Trần Vũ ngẩng đầu, khiếp sợ nhìn Mã Nghiên.

“Đúng thế.” Mã Nghiên cầm cà phê chồn trên bàn lên nhấp một ngụm: “Tôi đặt tên cho nó là ‘Phục sinh dược tề’ và nó cũng nằm ở khu B.”

“Phục sinh dược tề. . .”

“Tùy tiện đặt mà thôi. Bởi vì trong nhật ký cũng không có tên khoa học, chỉ mô tả công hiệu của nó. Uhm. . . Cà phê nhạt quá, lần sau thêm nhiều cứt vào.”

“Thật sự có thể phục sinh sao?”

“Khởi tử hoàn sinh là không có khả năng, cái này không thực tế.” Mã Nghiên đặt cà phê xuống, sờ cằm phân tích: “Nhưng loại thuốc này có làm cho cơ thể con người thích ứng và tối ưu hóa gen của cơ thể, chỉ cần đầy đủ dinh dưỡng, bất luận là thương thế như thế nào cũng có thể khôi phục. Dù sao đây cũng là việc điều trị từ cấp độ di truyền học.”

“Ồ!” Mã Lệ giật mình: “Cậu là chuẩn bị cứu Bát Hoang Diêu sao? ! Mặc dù tôi chỉ làm dâu nhà cậu có một ngày, Nhưng mà tốc độ ngoại tình của cậu cũng quá nhanh đi?”

Trần Vũ: “. . .”

Không để ý tới Mã Lệ hồ ngôn loạn ngữ, Trần Vũ bắt đầu suy nghĩ một vấn đề khác.

Hắn đến để giải mã tài liệu, cậu ta cũng thật sự có suy nghĩ muốn cứu Bát Hoang Diêu. Trần Vũ cũng có một chút hảo cảm đối với cô gái này. Và một khi cứu được, gia tộc Bát Hoang chắc sẽ không keo kiệt.

Chương 163: Phục sinh dược tề (3)
Chương 163: Phục sinh dược tề (3)

Nhưng sau khi nghe Mã Nghiên giải thích về “Phục sinh dược tề “, Trần Vũ lại có một ý tưởng mới.

‘ Bất luận là thương thế như thế nào cũng có thể khôi phục. .’

‘ Vậy chẳng phải là khí hải bị vỡ nát của chị mình cũng có cơ hội được chữa lành?’

Trầm mặc nửa ngày, Trần Vũ lấy điện thoại ra, dùng máy ảnh chụp lại nội dung trên máy tính bảng, thản nhiên nói: “Cám ơn chị đã giúp tôi một đại ân. Tôi thiếu ân tình của chị.”

“Ân tình à.” Mã Nghiên trầm ngâm: “Thứ này muốn trả cũng không dễ, Hay là. . . Cậu vào nhà vệ sinh trong nhà tôi xả một đợt đi. Chúng ta thanh toán xong.”

“Chị! Con bà nó chị nghiêm túc một chút được không!” Mã Lệ giơ chân: “Ít nhất chị cũng phải dùng tay sờ vài cái à! Nhìn một chút thì làm sao mà phê được?” (ta dịch đúng nhá, đéo phải ta thêm sắc vào đâu nhá)

Trần Vũ: “. . .”

Trần Vũ cảm thấy rùng mình một chút, đưa lại máy tính bảng, lui lại hai bước cúi đầu: “Tôi còn có việc, liền đi trước.”

“Nói chuyện thêm một chút nữa đi!”

“Không được không được, cám ơn nhiều, gặp lại.”

Trần Vũ nói xong liền vội vã đẩy cửa rời đi.

“Ai. Chị quá nóng lòng.” Mã Lệ tiếc nuối: “Đáng thương em vừa mới chuẩn bị. . .”

“Người nên nghiêm túc là em mới đúng.” Mã Nghiên liếc xéo.

“Cũng đúng.” Gật gật đầu, sắc mặt Mã Lệ khôi phục lạnh lẽo, xuyên qua cửa sổ nhìn chằm chằm Trần Vũ bóng lưng rời đi, nói: “Nhìn chằm chằm hắn, chú ý ẩn tàng.”

“Vâng.”

Những cô người hầu trong nhà đều lờ mờ bộc lộ sức mạnh dao động lớn hơn cấp 2. . .

. . .

Làm một người có tư duy bình thường, Trần Vũ đương nhiên biết rõ đạo lý mang ngọc là có tội.

Nhưng công nghệ máy tính cũng giống như toán học, ngưu bức là thật ngưu bức, không biết thì thật sự là không biết. Thật không may, mặc dù cậu ta thích phần cứng, nhưng lại chả biết mẹ gì về phần mềm, vì vậy chỉ đành mạo hiểm nhờ sự giúp đỡ của người khác.

Cũng may, dị cảnh tràn ngập phóng xạ của thành phố Thanh Thành là sân nhà của cậu ta, cậu ta có thể chiếm khá nhiều quyền chủ động. . .

“Ầm!”

Về đến trong nhà, đóng cửa.

Trần Vũ tiến vào phòng ngủ của mình, lấy giấy bút, nhớ lại tuyến đường trong dị cảnh, vẽ một bản đồ dị cảnh của thành phố Thanh Thành.

“Đông tây nam bắc bốn phương tám hướng, mình đều đi qua. . .”

“Nguồn phóng xạ mạnh nhất là ở phía bắc. . .”

“Miễn cưỡng có thể chứng minh hàm lượng kỹ thuật cao nằm ở phía bắc? Như vậy khu A hẳn là ở phía bắc?”

“Nếu như chỉ có bốn khu, mặt phía bắc là khu A, mặt phía nam liền nên là khu B. . .”

“Nhưng nếu như có mười cái khu, kia B khu nên cùng khu A tại cùng một vị trí. . .”

Khi Trần Vũ đang tô tô vẽ vẽ, một canh giờ đã đi qua.

Trang giấy đã thành một mớ hỗn độn.

“Xoẹt.”

Xé toang địa đồ, dùng bật lửa đốt cháy.

Trong lòng hắn đã có một kế hoạch.

Trước tiên nên tìm kiếm ở phía bắc!

Nếu không có thu hoạch,

Thì lại tìm kiếm ở phía nam.

Nhất định phải tìm ra” khu B “.

Bất luận là ” tập hợp đầy đủ các chú thích về gen người ” hay là “Phục sinh dược tề”, đều là những thứ mà hắn bắt buộc phải có được.

“Kế tiếp. . .”

Khép lại kịch bản, Trần Vũ mở ngăn kéo, lấy từ trong tường kép ra một chai dầu màu đen.

Đây là những chất lỏng mà cậu ta thu thập được từ những quả cầu kỳ lạ ở trong dị cảnh.

Vặn nắp bình, rút dao găm ra.

Bôi dầu màu đen lên trên lưỡi dao, Trần Vũ hít sâu rồi cắt đứt mạch máu trên cổ tay mình.

“Phốc phốc!”

[bị thương : Khí huyết +379]

Việc gia tăng khí huyết là vô nghĩa, bởi vì nó không tăng giới hạn

“Khí huyết”, mà chỉ giống như việc hồi phục khí huyết trong trò chơi.

“Máu” đã đầy, tăng nhiều đi nữa cũng là lãng phí.

Trần Vũ chỉ chú ý về việc loại dầu không biết tên này sẽ gây ảnh hưởng như thế nào với hắn.

[Bị nhiễm bởi chất lỏng không xác định: Khí Kình +1368]

[Bị nhiễm bởi chất lỏng không xác định: Khí Kình +1210]

Trần Vũ mừng rỡ khi nghe được âm thanh tổng hợp điện tử trong tai mình.

Bây giờ, đẳng cấp khí kình của cậu ta đã vượt qua 0.7, đồng thời tăng cường thể chất, điều này đã làm giảm đáng kể hiệu quả của việc hút thuốc lá.

Mà sự xuất hiện của loại dầu không biết tên này đã “mở” cho hắn một con đường thông hướng nhị tiên kiều thành hoa.

[bị thương: Khí huyết +215]

[khí huyết +173. . .]

Rất nhanh, vết thương đã lành.

Kình khí tăng trưởng cũng biến mất.

Trần Vũ cũng thoát ra khỏi khoái cảm “Thăng cấp”.

Cúi đầu, nhìn dao găm trong tay, hắn suy tư một chút, quay lại phòng khách, ở trong tủ thuốc tìm ra một cái kim tiêm.

“Hí. . .”

Trần Vũ quay về phòng ngủ với một ống đầy dầu đen, hắn nhắm chính xác vào mạch máu và tĩnh mạch của mình, chích từ từ. . .

“Đều là Trạng Nguyên, thời cơ đã đến.”

“Lão tử muốn thăng bao nhiêu cấp liền thăng bấy nhiêu.”

[Bị nhiễm bởi chất lỏng không xác định: Khí Kình +2620]

[Bị nhiễm bởi chất lỏng không xác định: Khí Kình +2853]

[Bị nhiễm bởi chất lỏng không xác định: Khí Kình +3105. . .]

“Hô. . .”

Khí hải điên cuồng xoay tròn, từ từ lớn mạnh.

Trần Vũ phê đến trợn trắng tròng mắt. . .

Chương 164: Phục sinh dược tề (4)
Chương 164: Phục sinh dược tề (4)

. . .

Tối, 10:20.

Cửa nhà của Trần Vũ được mở ra từ bên ngoài.

“Mời vào, không cần đổi giày.”

Trần Tư Văn rút chìa khoá ra, nhiệt tình mời đám người sau lưng nàng vào trong.

Đám người này có khoảng chừng hơn mười người.

Ngoại trừ ba nhân viên của Văn phòng Tuyển sinh Đại học Bắc Kinh, những người còn lại đều là đội quay phim của chính phủ.

Có MC, có ánh đèn, có quay phim, có tạp vụ, rất là chuyên nghiệp.

“Thật sự rất xin lỗi, tôi cũng không biết chuyện gì đã xảy ra với Trần Vũ nhà chúng tôi, thậm chí ngay cả tiệc tối cũng không tham gia, liền phỏng vấn cũng không tới, làm phiền các anh chị đi thêm một chuyến.” Trần mẫu áy náy mở miệng.

“Không sao.” Nữ MC mỉm cười khoát tay: “Điều này càng chứng tỏ là Trần Vũ ưu tú và điệu thấp. Không bị hư danh bắt cóc, sơ tâm kiên định.”

“Quá khen, mời vào.”

“Cùng nhau vào đi. . .”

Xã giao một vài lời, mọi người bước vào nhà.

Phòng khách vốn đã nhỏ nên sau khi cả chục người đổ vào thì càng chật chội hơn.

“Mọi người ngồi đi!” Trần Tư Văn vừa đi phòng bếp nấu nước vừa

nói.

Mọi người đều đứng chen ở một chỗ. . . Nhưng vẫn là quyết định không ngồi xuống. . .

Sau khi vào nhà.

Đội quay phim bắt đầu hành động, lắp đặt vị trí máy quay, dựng ánh đèn.

Người dẫn chương trình chỉnh sửa lại quần áo, mỉm cười nói: “Sau một hồi giao lưu với gia đình Trần Vũ, chúng tôi đã đi đến nhà của cậu ta. Có thể nhìn thấy, điều kiện gia đình của Trần gia rất bình thường, thậm chí là có chút kém. Nhưng điều này cũng chứng minh rằng Trần Vũ không hề dễ dàng gì. Cậu ấy cần phải nỗ lực, chăm chỉ, chăm chỉ gấp mấy lần người bình thường để có được thành công như ngày hôm nay…”

“Rắc rắc.”

Lời còn chưa dứt, Trần Vũ bước ra khỏi phòng ngủ với điếu thuốc trên miệng.

“Hô…”

Trước mắt bao người, Trần Vũ phun ra từng ngụm khói, nhíu mày: “Các người nói tiếp đi?”

Người dẫn chương trình: “...”

Thợ quay phim: “...”

Chương 165: Ngươi có bao nhiêu vinh hạnh (1)

“Trần. . . Trần Vũ!” Trần mẫu kinh ngạc: “Con học hút thuốc khi nào vậy?”

“À, vừa học hôm nay.” Trần Vũ thuần thục gạt ra tàn thuốc, lại hút một hơi rồi phun ra từ lỗ mũi.

Tất cả mọi người: “...”

“Mau dập thuốc đi, bọn họ đang quay phim tài liệu về con đó.” Trần mẫu hô to.

“Ồ. Chờ một chút.” Trần Vũ gật gật đầu, tiếp tục hút thêm mấy ngụm, bắn bay điếu thuốc, phun ra hơn hai mươi vòng khói, sau đó rùng mình một cái: “Xong rồi.”

Đám người: “...”

Thợ quay phim đi đến bên cạnh người dẫn chương trình nữ và hỏi: “Làm sao bây giờ?”

“Nói cho Tiểu Lý biết, đoạn vừa rồi cắt đi.”

“Được.”

Bình tĩnh giẫm lên tàn thuốc, nữ mc mỉm cười đưa micro đến trước mặt Trần Vũ: “Xin chào Trần Vũ, rất vinh dự được…”

Trần Vũ: “Có bao nhiêu vinh dự?”

Người dẫn chương trình: “...”

“Trần Vũ!” Trần Tư Văn nhịn không được từ phòng bếp ló đầu ra: “Đừng có tiếp tục ba hoa nữa! Người ta đặc biệt chạy từ sân vận động đến đây để phỏng vấn em, em nghiêm túc chút đi!”

“Ồ.” Trần Vũ giật mình, sau đó đột nhiên cởi áo ra, lộ ra cơ bắp cường tráng, sắc mặt nghiêm túc, hai tay nắm chặt, tinh thần căng cứng, làm ra một tư thế quyền anh tiêu chuẩn: “Tới đi.”

“...” Người dẫn chương trình cầm khăn tay lên lau mồ hôi: “Trần. . . Trần Vũ, chỉ là phỏng vấn… Cậu cũng không cần quá nghiêm túc…”

“Ồ!”

“Cậu mặc quần áo vào trước đi…”

“Được rồi.”

Người quay phim lại đi tới và hỏi vào tai người dẫn chương trình:

“Đoạn này cũng cắt sao?”

“cắt đi cắt đi…”

Tiếp đó, Trần Tư Văn bưng trà nóng đi ra.

Dưới sự giám sát của nàng Trần Vũ lập tức thành thật rất nhiều: “Ngồi đi, chúng ta ngồi rồi nói.”

Trong phòng khách chật hẹp, mọi người đồng thời lùi lại hai bước, nhường chỗ cho người dẫn chương trình và Trần Vũ ngồi xuống.

Nâng chung trà lên, Trần Vũ khẽ nhấp một ngụm, bắt chéo chân, móc móc chân, gãi gãi mặt: “Nói đi, muốn nói chuyện gì.”

“…” Người dẫn chương trình nuốt ngụm nước bọt, cố nặn ra một nụ cười: “Trần. . . Trần Vũ, cậu có gì muốn nói sau khi đã giành được danh hiệu trạng nguyên hay không?”

“Tôi chỉ muốn biết là tiền thưởng 1 triệu của Trạng Nguyên khi nào mới tới sổ. Sẽ trừ bao nhiêu tiền thuế.”

“… Tôi đang hỏi là cậu cảm thấy như thế nào sau khi trở thành Trạng Nguyên.”

“Trở thành Trạng Nguyên về sau?” Trần Vũ nhíu mày: “Cha mẹ tôi đều không phải Trạng Nguyên.”

Người dẫn chương trình: “…”

” Một nhà chúng tôi, chỉ có tôi là Trạng Nguyên.”

“Trần Vũ.” Người nữ MC nhếch lên khóe miệng cứng đờ: “Có thể là cậu không hiểu ý của tôi, tôi…”

“Vậy thì kỹ năng diễn đạt của cô cũng quá kém.”

Người dẫn chương trình: “…”

Trần Tư Văn giận hô: “Trần Vũ!”

“Tốt a.” Trần Vũ rụt cổ một cái: “Cô hỏi lại đi, tôi sẽ cố gắng suy nghĩ kỹ càng.”

Người dẫn chương trình hít sâu một hơi, hỏi: “Cậu có gì muốn nói sau khi đã giành được danh hiệu trạng nguyên hay không.”

Trần Vũ: “...”

Người dẫn chương trình: “...”

Trần Vũ: “...”

Người dẫn chương trình: “...”

Trần Vũ: “...”

Nụ cười của người dẫn chương trình dần biến mất: “Cậu nói gì đi chứ!”

“Tôi đang suy nghĩ à.” Trần Vũ nhíu mày.

“Vậy bây giờ em nghĩ ra chưa.” Trần Tư Văn ngồi bên cạnh mặt không biểu tình.

Chương 165: Ngươi có bao nhiêu vinh hạnh ? (1)

“Nghĩ ra rồi.” Trần Vũ gật đầu: “Đối với danh hiệu Trạng Nguyên lần này, uhm… Tôi không có gì để nói.”

“Mẹ, mang con dao làm bếp của chúng ta ra đây.” Trên trán Trần Tư Văn tràn đầy gân xanh.

“Tốt tốt tốt! Em nói! Không phải là em không muốn nói!” Trần Vũ bất mãn: “Em cũng không có kinh nghiệm a, không biết nói thế nào.”

“Cậu. . . Cậu có thể tham khảo những Trạng Nguyên khác.” Người dẫn chương trình mỏi mệt: “Ví dụ như vì cái danh Trạng Nguyên này, mỗi ngày cậu phải rời giường mấy giờ, tu luyện mấy giờ, đã trải qua những gì…”

“Những Trạng Nguyên khác đều nói như vậy sao?” Trần Vũ nghi hoặc.

“Rất nhiều người đều nói như vậy.”

“Thật sao? Tôi không tin.”

Người dẫn chương trình: “...”

Trần Vũ: “Ha ha ha ha ha…”

Người dẫn chương trình: “...”

Trần Vũ: “Cô không cảm thấy buồn cười sao?”

Người dẫn chương trình: “Cậu cảm thấy rất buồn cười sao?”

Trần Vũ: “Ồ, tôi không nên cười, đúng không.”

“...”

Sau một hồi im lặng, người dẫn chương trình đành phải chuyển

hướng dò hỏi: “Trần Vũ, khi chuẩn bị thi đại học, mỗi ngày cậu dậy tu luyện lúc mấy giờ?”

“Ta không tu luyện à.” Trần Vũ nhíu mày: “Khoảng cách thi đại học cũng không còn mấy ngày nữa, với thời gian quý báu như vậy, nếu không chơi thì sẽ không còn tiếp tục chơi được nữa.”

Người dẫn chương trình: “...”

“Sau khi vào đại học thì còn có thể chơi vui vẻ như thời cấp ba sao?”

Người nữ dẫn chương trình chỉ cảm thấy phần bụng đang dần dần nóng lên: ” Tôi … Tôi không hiểu ý của cậu.”

“Rất đơn giản.” Trần Vũ buông tay: “Bình thường không cố gắng, lâm trận mới mài gươm thì có làm được cái gì?”

Người dẫn chương trình hai mắt sáng lên, cuối cùng cũng nghe được một câu có ích từ trong miệng Trần Vũ: “Ý của cậu là, chỉ cần bình thường cố gắng nỗ lực, thì trước kỳ thi tốt nghiệp trung học mới không hoảng hốt đúng không?”

“Tôi bình thường cũng không cố gắng.”

Đám người trong phòng: “...”

“Ha ha, đừng không phục, ông nội của thành phố Thanh Thành thì cũng là ông nội, cả ngày ngoại trừ ăn ra thì chính là ngủ, không có làm gì khác. Học tập ai? Học cái gì a?”

“Trần Vũ!” Trần Tư Văn tức đến đỏ bừng cả khuôn mặt: “Tiếp tục nói nhảm nữa thì em cũng đừng phỏng vấn!”

“Vậy được.” Trần Vũ quả quyết đứng dậy: “Em trở về phòng.”

“Đừng! Đừng đừng!” Người dẫn chương trình liền vội vàng kéo Trần Vũ: “Nói thêm chút nữa, đừng đi…”

“Vậy liền nói thêm một chút nữa vậy?”

“Nói thêm chút nữa, nói thêm chút nữa…”

“Ừm.” Ngồi trở lại trên ghế, Trần Vũ nhấp một ngụm trà, chủ động xuất kích: “Bình thường thì cô rất cố gắng sao?”

” Tôi nghĩ rằng tôi khá là cố gắng.”

“Vậy sao cô lại trở thành một mc vậy?”

“... Do. . . Do cấp trên sắp xếp…”

“Ồ. Vậy lúc thi tốt nghiệp trung học thì thành tích của cô thế nào?”

“Cũng thuận lợi lên được đại học, chỉ là không có đánh thi đấu chính thức.”

“Thi lên đại học cũng thật là thành tích không tồi, cô còn muốn nói gì nữa không?” Trần Vũ hỏi.

” Tôi muốn cảm ơn đến trường cũ của mình, bởi vì khi tôi mới nhập học, điểm của tôi không được tốt … khoan đã… ” Người dẫn chương trình nắm chặt nắm đấm: “Là tôi đang phỏng vấn cậu mà! !”

...

Khi đoàn làm phim kết thúc cuộc phỏng vấn và rời khỏi Trần gia, tất cả mọi người trong đoàn đều thấy thất vọng.

“Đoạn này cắt. Đoạn này cũng cắt. Cắt cắt cắt! Những đoạn này càng nên cắt…” Người dẫn chương trình vừa đi vừa chỉ vào màn hình camera.

“... Vương tỷ, những đoạn chị nói đều đã cắt.”

“Còn thừa lại bao nhiêu?”

“Chỉ còn lại đoạn khi chị vào cửa tự giới thiệu bản thân mình…”

Đám người: “...”

Người dẫn chương trình: “Fuck!”

...

Sau khi đoàn quay phim rời đi, trong phòng khách chỉ còn lại ba người Trần gia và ba nhân viên tuyển sinh của đại học Bắc Kinh.

“Sao các anh không đi?” Trần Vũ hỏi.

“Chúng tôi cũng không phải đi cùng với họ.” Người phụ trách của Đại học Bắc Kinh lấy trong cặp ra một bức thư mời, đưa ra: “Cậu là tân sinh viên xuất sắc của năm nay, thay mặt Đại học Bắc Kinh, tôi mời cậu tham gia thử thách Trạng Nguyên vào ngày 15 tháng 7.”

“Đó là cái gì?” Trần Vũ tiếp nhận thư mời, trái xem phải xem.

“Cậu có thể hiểu đó là phúc lợi của Đại học Bắc Kinh. Chỉ những học giả hàng đầu hoặc sinh viên năm nhất xuất sắc ở mỗi thành phố mới có cơ hội tham gia. Những người tham gia sẽ được miễn phí tiến vào dị cảnh núi Rolla, ở nơi đó tiếp nhận đặc huấn trong vòng một tháng.”

“Dị cảnh núi Rolla?” Trần Tư Văn kinh ngạc: “Chính là dị cảnh có phí vào cửa cao nhất cả nước sao? Nghe nói hoàn cảnh bên trong rất đặc thù, chỉ cần đi vào liền có thể tự động tăng trưởng khí kình?”

“Đúng thế.” Người phụ trách của Đại học Bắc Kinh gật đầu: “Hàng năm trường học đều sẽ tổ chức cho đỉnh cấp tân sinh tiến vào. Tiến vào trước là cấp 1, sau khi đặc huấn đạt tới cấp 1.4 thì chỗ nào cũng có.”

“Vậy sao…” Trần Vũ giật mình: “Vậy tôi không đi.”

“Hả?”

“Tôi không đi, nhường danh ngạch cho người khác đi.”

“Trần Vũ, tại sao em lại không đi?” Trần Tư Văn không dám tin: “Cơ hội tốt vậy mà.”

Chương 166: Ngươi có bao nhiêu vinh hạnh ? (2) Chương 166: Ngươi có bao nhiêu vinh hạnh (2)

“Trần Vũ, có lẽ cậu chưa hiểu được sự quý hiếm của khóa huấn luyện đặc biệt này.” Người phụ trách của trường Đại học Bắc Kinh nghiêm túc: “Thế giới rất lớn, thành phố Thanh Thành chỉ là huyện thành nho nhỏ. Mặc dù cậu đã giành được Trạng Nguyên, nhưng không có nghĩa là cậu không có đối thủ cạnh tranh. Học tập như đi ngược dòng nước, không tiến tắc thối, vào chậm, cũng là lui! Cùng là Trạng Nguyên, nếu cậu không tham gia đặc huấn, cậu sẽ bị tụt lại phía sau! ”

“Lạc hậu liền phải chịu đòn!” Trần Vũ gật đầu: “Ngài nói có đạo lý.”

“Cho nên…”

“Cho nên anh còn không hiểu rõ tôi. Tôi là run M, đặc biệt thích chịu đòn. Không đi.”

“Trần Vũ! Hôm nay có chuyện gì xảy ra với em vậy?” Trần Tư Văn lo lắng giậm chân.

” Đừng nói nữa, chủ hộ của chúng ta là ai?” Trần Vũ bình tĩnh nói.

“Là mẹ…”

“Há, là mẹ chúng ta sao, em còn tưởng là em.” Trần Vũ hỏi: “Vậy chị họ gì?”

“Chị họ Trần.”

“Còn không phải là theo họ em sao? Nếu nghe em. Nói không đi, liền là không đi.” Trần Vũ đưa lại lời mời và nói: “Mời cao minh khác đi. Tôi có thể nhập học đúng giờ là tốt lắm rồi.”

“... Trần Vũ, cậu quá kiêu ngạo, mới cấp 0.7 liền… Cậu sẽ hối hận.”

“.. . Ừ, hiện giờ tôi hối hận rồi. Đưa thư mời cho tôi.”

“Hù chết ta.” Người phụ trách sững sốt, lập tức nhẹ nhàng thở ra, đưa lại thư mời cho Trần Vũ: “Tôi còn tưởng rằng cậu thật…”

“Tôi thực sự không đi. Tôi chỉ nghĩ rằng thứ này dường như có thể bán lấy tiền.”

“... Gặp lại!”

“Ầm!”

Đóng cửa phòng, ba người của Văn phòng Tuyển sinh Đại học Bắc Kinh nổi giận đùng đùng rời đi.

“Trần Vũ! !” Trần Tư Văn cuống đến phát khóc: “Em. . . Em rốt cuộc muốn…”

Trần Vũ: “Đừng nói chuyện.”

Trần Tư Văn: “...”

Trần Vũ: “Hôn em.”

“Đi chết đi!”

...

Đêm, sau khi tiễn người nhà rời khỏi phòng mình, Trần Vũ trở về phòng ngủ, tiếp tục tu hành.

Tiêm dầu đen vào cơ thể.

[Bị nhiễm bởi chất lỏng không xác định: Khí Kình +2530]

[Bị nhiễm bởi chất lỏng không xác định: Khí Kình +2609]

[Nhiễm trùng: Khỏe mạnh +40; thể năng +63; sức miễn dịch +35; tế bào ung thư +72…]

Ngoài tác dụng “Cắt giảm” khí kình, loại dầu này còn có thể gây “Tổn thương” cho cơ thể.

Chỉ là không có bảng “Hệ thống” giống như trong tiểu thuyết hay trò chơi, Trần Vũ cũng không biết những số liệu loạn thất bát tao kia sẽ có ảnh hưởng gì đến mình.

Tóm lại… Là tăng trưởng tích cực thì không sao.

Các nhà tư bản sẽ không quan tâm đến hoạt động kinh doanh của một công ty có lãi hay không.

Đó là chuyện mà các doanh nhân phải để ý…

Sắp tới năm giờ sáng, trời đã hửng sáng.

Một thùng dầu đen đã được Trần Vũ “Cạo” sạch sẽ ngăn nắp.

Mà đẳng cấp khí kình của cậu ta cũng từ 0.7 lên đến 1.1.

Chỉ trong vài giờ, đột phá 0. 4 cấp, chắc chắn có thể đăng ký vào sách kỷ lục Guinness.

“Loảng xoảng.”

Vứt cái chai rỗng đi, Trần Vũ đứng dậy, lặng lẽ cảm nhận khí hải đang cuộn trào trong cơ thể, cảm giác sung sướng như được nhìn gái đẹp. (* ý kiến chút : thằng ml này nó thấy gái đẹp có sướng đâu, nó phan cho con đẹp nhất mà nó gặp được thành đầu heo cmnl .)

“Khí kình cấp 1.1, phối hợp với thể chất cấp 1.5, ít nhất cũng có thể ăn thua đủ với một thằng cấp 2…”

Cất ống tiêm đi, cậu ta lấy điện thoại ra xem giờ, quyết định nằm trên giường ngủ một giấc trong khi người nhà vẫn chưa dậy.

Người tinh thần đến một trình độ nhất định, liền là thần kinh.

“…”

“…”

“…”

Bởi vì không buồn ngủ, Trần Vũ nằm ở trên giường trằn trọc nửa

canh giờ, cũng không có ngủ thiếp đi.

Ngồi dậy, hắn có chút bực bội.

Quả thật, "Nguyền rủa" đã giúp cậu ta rất nhiều, được coi như ngón tay vàng của hắn. Nhưng nó cũng mang lại không ít rắc rối cho cuộc sống của cậu ta.

Chẳng hạn như giấc ngủ hàng ngày…

Ngồi ở bên giường suy nghĩ hồi lâu, Trần Vũ quyết định làm ra một món đồ trợ giúp giấc ngủ, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.

Xoay người xuống giường, hắn tìm đôi giày du lịch của mình, rút hai sợi dây giày ra, buộc lại rồi treo lên trần nhà.

Sau đó, lấy ra cục tạ nặng nề, buộc chúng vào dây giày, và để lại một cái nút thắt có thể rút ra.

"Ừm…"

Đứng bên giường tính toán một hồi, để chắc chắn rằng mình không để lọt sơ hở nào, Trần Vũ bò lên giường, nằm sấp lên gối đầu, nhẹ nhàng kéo nút thắt trên dây giày xuống.

"per~ "

Nút thắt được mở ra.

"Sưu sưu sưu…"

Ba quả tạ xếp chồng lên nhau bất ngờ rơi xuống, và sau một giây tăng tốc, chúng đập mạnh vào phía sau đầu của Trần Vũ.

"Đông!"

[bị thương tổn: Khí huyết +424]

"…"

"… zzZ…"

Trần Vũ ngủ thiếp đi.

Một mặt thỏa mãn…

…

Cùng ngày, mười giờ sáng.

Sau khi ăn sáng, Trần Vũ chào người nhà của mình, liền rời khỏi nhà và đi về phía Văn phòng Công an.

Trên đường đi, nhiều người dân nhận ra Trần Vũ và đến chào hỏi.

Còn có những học sinh khác cũng chạy lại chụp ảnh và xin chữ ký.

Chương 167: Lại vào dị cảnh (1) Chương 167: Lại vào dị cảnh (1)

Khi ngày càng có nhiều “fan” chạy tới, Trần Vũ không nhịn được, dứt khoát mang lên khẩu trang.

Hơn mười phút sau, cậu ta đã đi đến cơ quan công an, vênh váo bước vào cửa trước.

Vừa bước vào cửa đã bị một người chặn lại.

“Cậu là Trần Vũ.”

“Hả? Cảnh sát Vương? Tôi đeo khẩu trang rồi mà anh còn nhận ra được tôi sao?”

“Cậu tới làm gì?” Cảnh sát Vương nhíu mày.

“Trong cục cảnh sát còn cung cấp cơm không?”

Vương cảnh sát: “... Không cung cấp.”

“À, tôi cũng không muốn ăn.” Trần Vũ nghiêng người đi vào.

“Đừng nhúc nhích, đồn cảnh sát cũng không phải ai đều có thể tùy tiện vào.”

“Hôm trước không phải còn rất tùy tiện sao?”

“Ngươi mẹ nó…” Cảnh sát Vương kém chút chửi thề: “Hôm nay không thể tùy tiện.”

“Khi nào mới có thể tùy tiện?”

“... Trần Vũ, cậu sắp bị bắt.”

“Cung cấp cơm không?”

“...” Huyết áp của cảnh sát Vương dần dần tăng lên, anh ta lấy còng tay từ thắt lưng ra.

“Đừng nhúc nhích!” Trần Vũ giật mình nhảy lùi ra một khoảng cách: “Hôm nay tôi có việc nên mới tới đây.”

“Chuyện gì?”

“Đến đàm phán với Dormammu…” (một nhân vật trong truyện tranh marvel, không biết thì google cho nhanh)

…

“Phanh.”

Đóng cửa lại, Trần Vũ bước vào phòng làm việc của cục trưởng trên tầng cao nhất.

Liếc mắt liền thấy được Bát Hoang Chấn đang ngồi sau bàn làm việc.

“Ngồi.” Bát Hoang Chấn bình thản chỉ chỉ ghế sô pha.

Trần Vũ cũng không còn khách khí, khoanh tay ngồi xuống giữa ghế sô pha, chân bắt chéo.

“Cậu tìm tôi.”

“Cái này không phải là nói nhảm sao.”

“Có chuyện gì.” Bát Hoang Chấn hỏi.

Sau khi điều chỉnh tư thế Trần Vũ mở miệng: “Bát Hoang Diêu thế nào rồi.”

“Đã được đưa đến kinh thành điều trị.”

“Có hi vọng chữa khỏi sao.”

“Hi vọng không lớn.” Bát Hoang Chấn ánh mắt bình tĩnh không lay động: “Nhiều nhất mười ngày, nàng liền sẽ chết vì toàn thân suy kiệt.”

“Sau đó cũng sẽ bị giải phẫu?”

“Đúng thế.” Bát Hoang Chấn khẽ vuốt cằm: “Đến gặp tôi chỉ để hỏi

về chuyện này thôi sao?”

Trần Vũ ngồi thẳng người, tiến vào chính đề: “Tôi biết, người như ông chả có cảm tình gì, cho nên tôi chỉ nói về lợi ích với ông. Một Bát Hoang Diêu còn sống và Bát Hoang Diêu đã chết, cái nào quan trọng hơn.”

“Đương nhiên là còn sống.”

“Được.” Trần Vũ nheo cặp mắt lại: “Nếu như… Tôi có thể cứu sống nàng, thân thể hoàn toàn khôi phục. Gia tộc Bát Hoang của các người nguyện ý trả giá những gì.”

“Làm sao cứu sống, dùng miệng sao.”

“Chuyện này thì ông không cần quan tâm, tôi có cách của mình, không cứu được thì các người cũng chả mất gì.”

Nghe vậy, Bát Hoang Chấn trầm mặc hồi lâu, sau đó nói: “Cậu muốn cứu nàng, đó là cậu tự nguyện, Bát Hoang gia không có cầu xin cậu.”

“...” Trần Vũ đứng lên, cười lạnh: “Dùng mạng sống của con gái mình để làm một thẻ đánh bạc, ông thật là tuyệt vời. Mặc dù tôi có ấn tượng tốt với Bát Hoang Diêu, nhưng nó chỉ giới hạn trong mối quan hệ giữa những người quen biết. Ông đang nghĩ rằng tôi thực sự yêu cô ta sao? Không cứu cô ấy là không được sao?”

“Cậu cứ tùy ý.” Bát Hoang Chấn buông tay.

Trần Dư tự nhiên không có lãng phí miệng lưỡi, xoay người rời đi.

“Phục sinh dược tề” có thể tái sinh máu thịt thì độ trân quý của nó không cần bàn cãi? Dùng chân gót suy nghĩ cũng sẽ rõ ràng.

Hắn và Bát Hoang Diêu thậm chí liền bạn bè cũng không phải, không có khả năng tặng free cho cô ta.

Nếu như gia tộc Bát Hoang thật sự vắt chày ra nước, vậy hắn không còn gì để nói.

Trên thế giới này, sinh mạng con người đã được định giá rõ ràng.

Việc bồi thường cho cư dân thiệt mạng trong thành phố H và thành phố Bắc Kinh còn được chia thành các hồ sơ riêng biệt, huống chi là võ giả?

Cha của Triệu Mộc Trà trị giá hai mươi vạn.

Bát Hoang Diêu, chí ít trị giá ngàn vạn…

“Két két.”

Khi Trần Vũ mở cửa chuẩn bị rời đi, Bát Hoang Chấn cuối cùng cũng tỏ rõ thái độ với Trần Vũ, tuôn ra một con số.

“1 triệu.”

Trần Vũ dừng lại, lấy một điếu thuốc trong túi ra châm lửa, hít một hơi thật sâu rồi từ từ thở ra: “Đặt dùm tôi một bó hoa lên mộ của Bát Hoang Diêu.”

Bát Hoang Chấn: “...”

“Ầm!”

Dứt lời, Trần Vũ liền đóng cửa rời đi.

Hắn hiểu được, đối phương nói 1 triệu chỉ là muốn cò kè mặc cả với hắn mà thôi.

Nhưng quyền chủ động trong tay hắn, nên không cần thiết nói nhảm nhiều như vậy.

Hơn nữa, “Phục sinh dược tề” bây giờ chỉ đang nằm trong “Mộng” của hắn…

Hai tay trống không, cuộc đàm phán cũng trở nên có chút ý nghĩa nào.

Chỉ cần biết rằng đối phương nguyện ý “Mua mạng” cho Bát Hoang Diêu là được.

Chờ khi dược tề tới tay, muốn làm sao làm chém, liền làm sao làm chém…

Hơn nữa… Cậu ta cũng không biết số lượng của loại “Dược tề” có bao nhiêu.

Nếu như chỉ có một liều, cậu ta còn muốn để lại cho chị của mình.

Đối với nàng thiếu nữ Bát Hoang Diêu kia… Trần Vũ chỉ có thể tiếc hận…

Đi xuống tầng một.

Khi bước ra khỏi cửa trụ sở công an, một nam thanh niên mặc áo choàng đen bất ngờ cọ vào vai Trần Dư.

Chương 168: Lại vào dị cảnh (2) Chương 168: Lại vào dị cảnh (2)

Hai người đồng thời dừng bước và nhìn nhau.

“Cậu, Trần Vũ.” Thanh niên trầm thấp mở miệng.

“Cậu là…” Trần Vũ nghi hoặc.

Người thanh niên nhìn Trần Vũ thật sâu, sau đó xoay người rời đi, biến mất trong thang máy.

Trần Vũ nhíu mày: “Không hiểu thấu.”

…

Sau khi rời khỏi trụ sở Công an, Trần Vũ tùy tiện tìm một nhà hàng và ăn một chút đồ ăn.

Bây giờ hắn đã có tiền, cũng có thể xa xỉ kêu thêm hai cái trứng.

Vừa ăn, cậu ta vừa âm thầm tính toán giá trị tài sản hiện tại của mình.

Tiền thưởng Trạng Nguyên được trao tặng bởi sở giáo dục thành phố, một trăm vạn, sau khi trừ thuế thì sẽ có khoảng 70 vạn.

Bảy mươi vạn tiền thưởng của Thất Trung, hình như cũng phải trừ thuế.

Cuối cùng chính là ” phí ký tên ” của đại học Bắc Kinh, tám mươi lăm vạn, chưa trừ thuế.

Tổng cộng lại sau khi trừ thuế thì nhiều nhất có thể còn lại 2 triệu.

Mua một căn nhà cho gia đình…

“Ừm… Nhà tốt một chút ít nhất cũng phải 1,5 triệu?” Ăn xong ngụm mì sợi cuối cùng, Trần Vũ phiền muộn: “Tiền a… Sao tiêu nó lại nhanh thế nhỉ…”

Cơm nước xong xuôi, Trần Vũ đi đến cửa hàng thuốc lá của Kỳ tỷ.

Liền thấy Kỳ tỷ đang nằm trên ghế giám đốc, hút hết hơi xì gà này tới hơi xì gà khác.

“Chào buổi sáng.” Trần Vũ chào hỏi.

“Yo.” Kỳ tỷ nhíu mày: “Tiểu lừa đảo đã về rồi sao.”

“Lừa đảo? Lừa đảo ở chỗ nào?” Trần Vũ vén tay áo lên: “Em ghét nhất chính là những tên lừa đảo.”

“A…” Kỳ tỷ bóp tắt xì gà: “Cậu không phải là trẻ mồ côi sao? Khi nào thì có thêm một người mẹ và một người chị.”

“Hả?” Trần Vũ ngẩn tò te: “Khi nào thì em nói em là trẻ mồ côi?”

Kỳ tỷ: “...”

“Em chưa bao giờ nói rằng mình là một đứa trẻ mồ côi! Em chỉ nói là em ở một mình và sống trong ký túc xá của giáo viên.”

“Cậu có một người mẹ, còn có chị gái, cậu còn nói với tôi rằng cậu đang ở một mình sao?” Kỳ tỷ nổi giận.

“Ồ.” Trần Vũ nhún vai: “Hai người họ là thân nhân của em. Em còn chưa có vợ, thì tại sao em lại không được tính là ở một mình?”

“Khi đó cậu còn nói là nói mình không có nhà để về!”

“Em lớn rồi, đó là nhà mẹ em.”

Kỳ tỷ: “... Cậu đang ngồi cãi lộn với tôi sao?”

” Cuộc đời chỉ là những hiểu lầm đẹp đẽ.” Trần Vũ cười đùa tí tửng tiến lên trước: ” Bởi vì sự hiểu lầm của chị đối với em nên đã khiến cảnh sát hiểu lầm em. Và bởi vì sự hiểu lầm của chị đối với em, đã khiến cả hai chúng ta hiểu lầm nhau. Nhiều hiểu lầm như vậy làm cho em ngộ ra một điều.”

Kỳ tỷ liếc xéo: “Điều gì?”

“Quên biết chị, em không hối hận.”

“…” Khóe môi Kỳ tỷ cố nén để không giương lên: “Cưỡng ép áp vần, thối.”

Trần Vũ: “Hắc hắc hắc hắc…”

“Ong ong —— ông…”

Ngay khi hai người cười với nhau, điện thoại di động của Trần Vũ gọi đến.

Lấy ra xem, hóa ra là thầy giáo chủ nhiệm hồi còn học ở Nhị Trung của cậu gọi điện.

“Chờ một lát.”

Dịch ra một bước, Trần Vũ kết nối: “Alo?”

“Trần Vũ, tôi là thầy chủ nhiệm của cậu.”

“Em biết, đã lâu không gặp.”

“Em có thời gian không? Thầy muốn nói chuyện với em một lát.”

“… Được.”

Hẹn xong địa điểm, Trần Vũ cúp điện thoại, nhìn về phía Kỳ tỷ: “Chị cũng nghe rồi đó, em có một cuộc hẹn đi ăn trưa, chờ lát nữa em về chúng ta đi hẹn hò.”

” Lăn lăn lăn!” Kỳ tỷ xua tay như đang đuổi con ruồi: “Đại Trạng nguyên bận bịu sao, bận bịu thì đi đi.”

” Buổi tối nấu cơm cho em, em ăn ở chỗ này.”

“Chỗ này của tôi chỉ có cơm mềm.”

“Vậy em muốn lái máy bay.”

“…”

Giữa trưa.

Một quán cà phê nằm ở đâu đó trong thành phố Thanh Thành.

Trần Vũ và thầy chủ nhiệm Nhị Trung đang ngồi đối diện nhau.

“Thật không nghĩ tới.” Chủ nhiệm lớp biểu lộ phức tạp: “Trạng Nguyên đang ở bên cạnh tôi.”

“Em cũng đã sớm nói qua với thầy, em là thiên tài.” Trần Vũ cho thêm hai viên đường vào chén, khẽ thưởng thức một ngụm: “Khoảng thời gian này thấy sống thế nào?”

Chủ nhiệm lớp: “Rất tốt.”

Trần Vũ: “Rất tốt là tốt rồi.”

Chủ nhiệm lớp: “Chính là bị sa thải rồi.”

Trần Vũ: “...”

“Nguyên nhân sa thải là tôi đã không thực hiện tốt nhiệm vụ của mình và không quan tâm đến tình hình thực tế của học sinh.”

“Trách em, chuyện này nên trách em.”

“Không.” Chủ nhiệm lớp lắc đầu: “Tôi cho rằng nhà trường đuổi học cậu là có lý. Một học sinh có thể thi đậu Trạng Nguyên, tôi lại xem cậu ta như một học sinh kém. Nếu như cậu thực sự bị hủy hoại trong tay tôi, tôi sẽ phải mặc cảm cả đời.”

“Em khác với người bình thường.” Trần Vũ an ủi: “Thuộc loại không phổ biến. Nhị Trung cái ngôi trường nát này, không làm cũng được. Sau này em sẽ nói chuyện với hiệu trưởng Thất Trung, thầy cứ tới Thất Trung đi làm. Thành phố Thanh Thành này tất có chỗ cho thầy đặt chân.”

“Không được.” Chủ nhiệm lớp cự tuyệt: “Tôi muốn đi học thêm một thời gian, bổ sung thêm kỹ năng và kiến thức, làm một giáo viên đáng tin cậy.”

Chương 169: Lại vào dị cảnh (3) Chương 169: Lại vào dị cảnh (3)

“Thầy luôn luôn là rất đáng tin cậy.”

“... Có lẽ vậy.”

Hai người im lặng một lúc.

Trần Vũ tìm đề tài: “Hiệu trưởng Nhị trung thế nào rồi?”

“Sau khi tôi bị sa thải, ông ta cũng bị đình chỉ.” Chủ nhiệm lớp chậm rãi nói: “Ông ta làm hiệu trưởng hơn một năm rồi mà không có thành tích nào nổi bật cả, chỉ dạy dỗ ra một Lương Phàm, còn không vào được tứ cường. Quan trọng nhất là, ông ấy đã đuổi một người Trạng Nguyên là cậu ra khỏi trường, làm cho cấp trên bất mãn.”

“Ổng toang rồi sao?”

“Gần như vậy. Cậu nên cẩn thận một chút, ông ta là loại người có thù tất báo, tôi nghi ông ta sẽ tìm cơ hội trả thù cậu.”

“Vậy thì tôi sẽ tìm cơ hội để thanh lý lão ta.”

“Tóm lại… Cậu nên cẩn thận đi. Hiện giờ cậu là Trạng Nguyên, đã đạt tới trình độ mà tôi chưa với tới, cũng không thể cho cậu ý kiến gì.”

“Thầy vĩnh viễn là giáo viên của em.”

“Có câu nói này của cậu, tôi cảm thấy thoải mái một nửa rồi.” Chủ nhiệm lớp mỉm cười.

Trần Vũ nở nụ cười: “Còn có một nửa đâu?”

“Nếu em trả lại cho thầy số tiền mà em nợ hồi trước,thì thầy sẽ càng thoải mái hơn.”

“Tiền?” Trần Vũ nghiêng đầu: “Thầy muốn em trả tiền nào? Khi

nào thì em thiếu tiền thầy vậy?”

“... Thuốc lá.”

“... Ôi!đúng rồi! Khi đó thầy đã giúp em bồi thường tiền thuốc lá, vậy mà em đã quên béng chuyện này đi.”

“Tôi muốn đi Ma Đô học tập, nếu như không phải lộ phí không đủ, tôi cũng không mở miệng, nói ra thật xấu hổ.” Chủ nhiệm lớp xấu hổ.

“Thiếu nợ thì trả tiền thiên kinh địa nghĩa. Là em sơ ý, để em chuyển liền cho thầy.”

Nói xong, Trần Vũ dùng di động để chuyển khoản.

Chủ nhiệm lớp cũng lấy điện thoại di động ra, thao tác một lúc, chuyển về cho Trần Vũ số tiền mà cậu ta cố ý chuyển thêm: “Lòng tốt của cậu thì tôi xin nhận, nhưng hai ngàn là đủ rồi.”

Đứng lên, thầy chủ nhiệm dò xét Trần Vũ từ trên xuống dưới: “Chuyện tự hào nhất đời này của tôi là được dạy dỗ cậu. Tiếc nuối nhất, là tôi đã dạy không được tốt.”

Trần Vũ cũng đứng lên, nắm chặt tay đối phương lại: “Vẫn là câu nói kia, thầy là một giáo viên tốt, chỉ là em không phải là một học sinh ngoan.”

“Ai…” Buông tay, chủ nhiệm lớp lui lại nửa bước: “Hôm nay từ biệt, hẳn là sẽ không có cơ hội gặp mặt nữa. Trần Vũ…”

“Ừm. Ngài nói.”

“Chúc cậu… Tiền đồ như gấm.”

Dứt lời, hắn liền xoay người thoải mái rời đi.

Tấm lưng kia, có phần giống với lúc mà Trần Vũ rời trường…

“Thầy ơi!” Đột nhiên, Trần Vũ hét lên.

Chủ nhiệm lớp dừng bước, quay đầu: “Chuyện gì?”

“Em còn chưa biết tên thầy.”

“... My name is teacher.”

...

Chia tay thầy chủ nhiệm, cũng giống như cáo biệt ngày hôm qua.

Làm cho Trần Vũ cảm thấy thất thần.

Chỉ trong một tháng, cuộc đời của cậu ta cuối cùng cũng bước sang một “thế giới” khác.

Sau khi trở về nhà, Trần Vũ tuốt lại một chút, liền thông báo cho Trần mẫu và Trần Tư Văn rằng cậu ấy sẽ rời nhà để “Tu hành “.

Trần mẫu và Trần Tư Văn nhìn nhau nửa ngày, lập tức tránh về trong xầm xì to nhỏ.

“Mẹ, con đã nói rồi mà? Khi thi xong, tiểu Vũ nhất định là đi bám váy phú bà.”

“Chuyện này. . . Cũng là không có cách nào. Người ta đã bỏ ra nhiều tiền như vậy cho tiểu Vũ, tiểu Vũ cũng không nói gì, chúng ta cũng đừng nhúng vào.”

“Trâu già gặm cỏ non, phi! Không cảm thấy xấu hổ sao.”

“Mẹ xem tiểu Vũ còn rất vui vẻ, đừng nói nữa, để nó đi đi.”

“Ai…” Trái tim của Trần Tư Văn như bị dao cắt: “Em trai tội nghiệp của tôi…”

Sau một hồi trò chuyện, hai người rời khỏi phòng.

Trần Tư Văn tỉ mỉ chỉnh lại cổ áo cho Trần Vũ: “Tiểu Vũ…”

Trần Vũ: “Hả?”

“Chịu ủy khuất liền trở về, gia đình mình cũng có tiền rồi, đừng làm khổ chính mình.”

Trần Vũ: “?”

Trần Tư Văn: “Bảo hộ tư ẩn, bây giờ em đã là Trạng Nguyên, nói không chừng sẽ có phóng viên chụp lén. ”

Trần Vũ: “? ?”

Trần Tư Văn: “Cuối cùng… Chú ý thân thể.”

Trần Vũ: “? ? ?”

…

Rời khỏi nhà khi còn nhiều nghi vấn.

Trần Vũ đến chỗ Kỳ tỷ để dùng một bữa tối thịnh soạn, sau đó đeo một chiếc túi dài trên lưng và đi thẳng về phía quảng trường dị cảnh của thành phố Thanh Thành.

Dị cảnh “341B”, vẫn như cũ không có gì thay đổi.

Nhưng mà võ giả trong đại sảnh lại là càng ngày càng ít.

Ở trung tâm hội trường, một gian hàng cũng được dựng lên, những món đồ được trưng bày trên đó rất quen thuộc với Trần Vũ.

Là những mainboard mà cậu ta từng bán cho chợ đen…

“Chậc chậc.”

Đi một vòng quanh gian hàng, Trần Dư mỉm cười, siết chặt khẩu trang, bước đến quầy phục vụ, nói với nhân viên quầy: “Tôi có thể vào không?”

“Có thể đi vào.”

“Vé vào cửa vẫn là miễn phí sao?”

“Đúng thế. Trừ vé vào cửa, bộ quần áo bảo hộ mới nhất này còn được cho thuê miễn phí. Sản phẩm bên trong dị cảnh đã rất phong phú, cậu xem, tấm bảng điện tử kia chính là một ví dụ. Đồ vật bên trong, chính phủ đều sẽ thu mua với giá cao.” Nhân viên công tác ra sức tuyên truyền.

Chương 170: Lại vào dị cảnh (4) Chương 170: Lại vào dị cảnh (4)

Nhưng nghe vào tai Trần Vũ, đó chính là nói hươu nói vượn…

Ngay cả trang phục bảo hộ cũng được miễn phí, nhưng mà trước cửa còn có thể giăng lưới bắt chim, có thể thấy được dị cảnh này đã sắp phải "đóng cửa".

Cầm lấy quần áo bảo hộ, Trần Vũ quen thuộc đi vào phòng thay quần áo, trong lòng đột nhiên cười lạnh.

Với năm giác quan nhạy bén, cậu ta đã phát hiện ra mình đang bị theo dõi từ lâu.

Hơn nữa thế lực theo dõi cậu còn không chỉ có một nhà.

Tháo khẩu trang và mặc quần áo bảo hộ vào, Trần Vũ từ từ rút một con thanh đường đao từ trong túi dài ra..

Lưỡi đao sắc bén, tỏa ra một thứ ánh sáng lạnh nhạt.

Gien người chú giải và "Phục sinh dược tề", hắn nhất định phải có được…

"Chính là nó."

Thời không môn số 341B, trước một gian hàng.

Ma Li đeo mặt nạ cẩn thận quan sát mainboard, chỉ vào "Thẻ nhớ" trên một khe cắm thẻ, nói với Mã Nghiên: "Tấm thẻ nhớ bằng gốm kia cùng tấm thẻ ở nơi này là một cặp."

"Làm thế nào mà Trần Vũ lại ăn cắp được tấm thẻ đó từ chợ đen?" Mã Nghiên nghi hoặc.

"Có lẽ… Cả tấm mainboard đều là Trần Vũ bán cho chợ đen."

"Hàng hóa được sản xuất trong đó có thể che giấu được chính phủ sao?"

“Trần Vũ rất kỳ quái, ai biết hắn đã dùng phương pháp gì.”

Sau một vài câu trao đổi đơn giản, cả hai thuê quần áo bảo hộ, được vệ sĩ bao quanh rồi đi vào phòng thay đồ.

“Nhãn tuyến nói cho em biết hiện giờ cảnh sát, chính phủ, tập đoàn Nhạc Duy đều đang theo dõi Trần Vũ giống như chúng ta. Hừm… Có vẻ như một số thế lực vô danh cũng đã đến.” Mã Lệ le lưỡi: “Cạnh tranh thật lớn à.”

“Biết vậy khi đó lừa gạt Trần Vũ, nói cho hắn biết trong văn kiện cái gì cũng không có là tốt rồi.” Mã Nghiên thở dài.

“Nếu chị dám lừa hắn như vậy, lấy tính cách của cậu ta chắc chắn sẽ đi chợ đen. Đến lúc đó còn phiền toái hơn.” Mã Lệ khoát tay: “Hơn nữa, biết rõ về ‘Gien chú giải ‘ khả năng chỉ có cảnh sát cùng chúng ta, còn thế lực kia hắn là có mục đích khác. Trần Vũ người này từ trong ra ngoài đều lộ ra vẻ kỳ quái.”

“Ừm. Đặc biệt là hắn… Rất kỳ quái.” (ý nó là tờ rim của Vũ đó, nó hơi to □)

“Chị đang nói gì vậy?”

“Không có gì.”

Sau khi thay quần áo bảo hộ, mọi người lên tầng hai và đi đến trước cổng truyền tống.

“Tất cả mọi người đeo mặt nạ.” Mã Lệ chỉ huy: “Nhảy!”

“Bá…”

...

Khi các thế lực tiến vào trong dị cảnh, Trần Vũ đã cầm đao chạy từ lâu.

Bộ quần áo bảo hộ cồng kềnh đã được cậu ta cởi bỏ.

khí kình cấp 1.1, cộng thêm thể chất cấp 1.5, làm cho Trần Vũ bộc phát ra tốc độ vượt qua võ giả cấp 2 bình thường.

Hơn nữa, tốc độ này là một mực duy trì!

Thể năng, khí kình, được [nguyền rủa] đảo ngược, sẽ không có tiêu hao.

Trong dị cảnh của thành phố Thanh Thành chính là sân nhà tuyệt đối của cậu ta.

“Sưu!”

“Sưu sưu…”

Những bóng người lướt qua các thông đạo.

Bộ não của Trần Vũ đang hoạt động với công suất tối đa, ghi lại mọi vị trí mà cậu ấy đã đi qua, tạo thành một bản đồ ba chiều trong đầu của cậu ta.

Với “bản đồ” này, hắn chỉ chọn những khu vực chưa đi qua, và rất nhanh, cậu ta đã tìm thấy một quả cầu kim loại khác..

“Chi chi ——— ”

Bước chân dừng lại, Trần Vũ cầm quả cầu nặng nề lên, quan sát tỉ mỉ.

“Cho nên thứ này … là trí tuệ nhân tạo phải không?”

“Phanh.”

Để xuống đất, hắn rút ra Đường đao, từ từ chẻ đôi từ trên xuống dưới, để lộ bo mạch chính và dầu đen bên trong.

Suy nghĩ một chút, trước tiên cậu ta lấy kim tiêm ra để hút khô dầu đen, sau đó rút mainboard ra và cho vào túi.

Hắn luôn cảm thấy quả cầu kim loại này đang che giấu một bí mật lớn.

Bất luận là một khối mainboard nào đều không được mất.

[Bị nhiễm bởi chất lỏng không xác định: Khí kình +2207]

[Bị nhiễm bởi chất lỏng không xác định: Khí kình +1949…]

Tiêm một ống dầu đen vào người, Trần Vũ nhịn không được giật cả mình.

Đẳng cấp khí kình từ 1.1, đã được tăng lên đến 1.2…

Nhưng khi khí biển tiếp tục lớn mạnh, thì "sức sát thương" của dầu đen đối với khí kình cũng giảm đi.

Điều này có nghĩa là sau một thời gian ngắn, "dầu đen" sẽ mất dần tác dụng như "thuốc lá".

"Cuộc sống thật là không dễ dàng."

"Muốn sa đọa cũng không xong…"

…

Cùng lúc đó, những tiểu đội khác cũng đang chậm chạp theo vào, đi theo "bước chân" của Trần Vũ.

Nhưng mà phóng xạ chết người đang bao phủ khu vực xung quanh khiến hành động của họ trở nên khó khăn hơn.

Quần áo bảo hộ không thể nào bảo vệ được 100% trước mọi phóng xạ.

Càng đi sâu vào thi tổn thương do phóng xạ lại càng lớn.

Trừ phi có thể một mực bộc phát khí kình, sử dụng khí để chống cự phóng xạ.

Nhưng cho dù là Mã võ thần, khí kình cũng không phải vô hạn…

"Em đã hiểu được một chút." Mã Lệ vừa đi vừa nói.

Chương 171: Lại vào dị cảnh (5) Chương 171: Lại vào dị cảnh (5)

“Em lại hiểu cái gì?”

“Nếu như toàn lực bộc phát khí kình, võ giả cấp 1 liền có thể gần như miễn dịch phóng xạ. Mà Trần Vũ…” Trong mắt của Mã Lệ lấp lóe ánh sáng: ” Đơn thuần thể chất thì Trần Vũ đã có cấp 1.5!”

“Cho nên, ở trong dị cảnh này, hắn có thể tùy ý hành động.”

“Đúng thế. Dù là gặp được khu vực có phóng xạ quá cao, tùy ý bộc phát một chút khí kình liền chịu đựng được.”

“Thảo nào.” Mã Nghiên trầm ngâm: “Thảo nào hắn dám đem tư liệu thẻ nhớ cho chúng ta phiên dịch… Thì ra là nhờ loại ưu thế này.”

“Em đột nhiên có chút bi quan… hay là chúng ta về nhà đi. Em vừa mua một bình rượu trên mạng có tên là đau dạ dày, em muốn nếm thử ngay bây giờ.”

“…”

…

“KÍTTT… Cạc cạc…”

Tiếng ma sát gay gắt vang lên, một cánh cửa kim loại rạn nứt từ từ bị Trần Vũ đẩy ra..

“Hô… Khụ khụ.”

Quơ quơ tro bụi, Trần Vũ tiến vào sau cánh cửa, phát hiện một khu vực mới.

Nồng độ bức xạ ở đây kém hơn sau lưng.

Nhưng cậu ta lại phát hiện ra rất nhiều điều “Khác lạ” …

Ví dụ như, tro bụi nặng nề.

Lại vị dụ như… tiếng gió…

“Ken két.”

Giữ chặt Đường Đao, Trần Vũ mơ hồ cảm thấy mình đã tìm đúng chỗ.

“Cạch.”

“Cạch.”

Bước chân, giẫm lên lớp tro bụi mềm nhũn, tung tóe lên những hạt tròn gay mũi.

Càng tiến lên thì lượng phóng xạ càng nhỏ.

Tiếng gió ở phía trước cũng càng lúc càng lớn.

Cùng với tiếng gió còn có dòng điện “Xì xì xì “.

Một phút.

Năm phút.

Mười phút…

Đi qua những hành lang kim loại “loang lỗ”, xung quanh càng lúc càng tối.

Điều này là do các bức tường phát sáng ban đầu đã bị bao phủ bởi tro bụi.

Sau khi vượt qua lối đi cuối cùng, Trần Vũ đã đến được vị trí mà gió thổi tới.

Đó là một cửa hang.

Bên ngoài hang động, ánh sáng chói lọi, để hắn nhìn không thấy gì.

Tiếng gió rít từ ngoài hang thổi vào.

Mà hành lang dẫn vào cửa hang thì tràn đầy những lưới điện cao thế "xèo xèo".

"Cái dị cảnh này… Rốt cuộc là địa phương quỷ quái nào…"

Nuốt một ngụm nước bọt, Trần Vũ bước đến lưới điện rồi nghiêm túc quan sát.

Phát hiện ra rằng "lưới điện" này chỉ bị rò rỉ từ bức tường bị hỏng.

Do các hành lang bị phá vỡ quá nghiêm trọng, một lượng lớn dòng điện tràn qua, và một lưới điện kín được hình thành.

Trần Vũ thử duỗi ra ngón tay út, chạm vào dòng điện ở mép dưới.

"Ba!"

[bị thương: Lâm thời co rút +36%; lâm thời tốc độ +40%; khí huyết +268; điện khí kháng tính:15…]

Cảm thấy đầu ngón tay đau nhói, Trần Vũ trầm tư.

"Co rút là tê liệt phải không?"

"Bị điện giật, sẽ tê liệt tại chỗ. Người càng không thể cử động, thì tình trạng điện giật càng nặng, một vòng luẩn quẩn, cho đến khi chết…"

"Nhưng thứ này đối với ta dường như là vô dụng…"

Do dự một lúc, Trần Vũ nắm chặt Đường Dao vững vàng bước vào trong lưới điện.

"Ba ba ba ba!"

Ánh điện xanh lam đột nhiên trở nên ầm ĩ.

Như thể đang rưới một muỗng nước vào trong một chảo dầu nóng.

[bị thương tổn: Lâm thời co rút +38%; lâm thời tốc độ +47%; khí huyết +310; điện khí kháng tính:17]

[bị thương tổn: Lâm thời co rút +45%; lâm thời tốc độ +58%...]

Ngoài đau đớn, Trần Vũ không cảm thấy khó chịu nào khác.

Ngược lại thì cảm giác hành động của mình càng lúc càng nhanh.

Và khi tính kháng điện ngày càng thấp thì "tác hại" của lưới điện đối với Trần Vũ cũng ngày càng lớn.

Lớn đến mức Trần Vũ chỉ tùy tiện bước ra một bước, liền có thể lưu lại mấy đạo tàn ảnh...

"Nếu kỳ thi tuyển sinh đại học được đặt ở đây. . . Thì tuyệt. Mã Chiến thần cũng phải gọi ta ba ba..."

Tiếc nuối vỗ vỗ tay, đi qua hành lang với tia lửa và tia chớp đến tận cửa hang.

Cầm ngang Đường đao, ngăn ở trước ngực, Trần Vũ thận trọng tiến lên, chậm rãi xuyên qua bức màn ánh sáng chói mắt.

Khi hắn hoàn toàn đi qua cửa hang và nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, cả người triệt để choáng váng.

"Mẹ kiếp? !"

"Đây là... Cái gì? !"

...

Khi Trần Vũ đi qua hành lang và nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cả người đứng sững sờ tại chỗ.

Đất cằn cỗi.

Bầu trời đầy bụi.

Tòa nhà chọc trời sụp đổ và rách nát.

Trên đường nhựa cỏ dại mọc um tùm. . .

Hết thảy đều yên tĩnh, chỉ có gió bấc gào thét thổi qua, phổ nhạc một bài ca thê lương.

Một vệt đau thương, một vệt tuyệt vọng, bất giác ập đến lồng ngực của Trần Vũ.

Thế giới này tại sao lại bị sụp đổ?

Dường như không có bất kỳ hy vọng nào. . .

Kinh ngạc tiến lên vài bước, hắn quay đầu lại, trong mắt không tránh khỏi lóe lên vẻ kinh ngạc.

“Đây là. . . Phi thuyền?”

“Hóa ra không gian kim loại trong ‘dị cảnh’ chỉ là nội thất của một con tàu vũ trụ. . .”

“Chân chính ‘Dị cảnh’ là ở bên ngoài. . .”

Nắm chặt Đường đao, Trần Vũ trấn định tinh thần, thận trọng tiến lên thăm dò.

Giống như bên trong phi thuyền, bên ngoài cũng chứa đầy phóng xạ, nhưng nồng độ cao hơn hàng trăm lần. Dù là có người sống ở đây đi nữa thì cũng sẽ nhanh chóng tử vong.

Chương 172: Lại vào dị cảnh (6) Chương 172: Lại vào dị cảnh (6)

Bầu trời đầy những đám mây màu khói xám xịt, có vẻ nặng nề, trầm mặc.

Trần Vũ càng xem càng cảm thấy đó là bụi phóng xạ. . .

Mười bước.

Trăm bước.

Ngàn bước. . .

Không bao lâu, hắn băng qua đám cỏ dại với những cành lá khô héo, và đến rìa thành phố với "những mái hiên còn sót lại và những bức tường vỡ".

Trên mặt đường nhựa, nơi nơi đều có thể nhìn thấy những khối đá bị chia cắt, những mảnh kính vỡ, những chiếc túi tiện lợi và những chai cola nhựa.

Cúi xuống, Trần Vũ rút một biển số xe màu xanh lá cây sắp bị rỉ ra khỏi đất.

"Hô. . ."

Thổi bay lớp bụi và nhìn rõ dòng chữ trên tấm biển, thân thể Trần Vũ lập tức ớn lạnh.

Đó là một loại cảm giác ớn lạnh sâu đến trong xương. . .

Chỉ thấy hai chữ đầu tiên trên biển số xe, lại là Jin Q. . .

Jin Q, đại diện cho thành phố Thanh Thành!

". . ."

Đứng tại chỗ, Trần Vũ trầm mặc hồi lâu.

“Lạch cạch.”

Ném đi biển số xe, hắn bước tiếp với vẻ mặt nghiêm túc.

Trong tàn tích, đã nhìn không ra tình trạng ban đầu của thành phố Thanh Thành.

Dưới sự bào mòn của thời gian, ngoài thủy tinh và nhựa ra, thì nền văn minh của con người rất dễ bị hao mòn qua năm tháng.

Vượt qua từng mảnh gạch đá gạch ngói vụn, đi đến một khu vực tương đối bằng phẳng, Trần Vũ bất ngờ tìm thấy một sinh vật.

Một con bò.

Một con bò có sừng bằng kim loại và kích thước tương đương với một con voi.

Lúc này, con bò đang gặm cỏ. Khi gặp được mảnh bê tông vỡ, nó bất cẩn cắn xuống và nuốt vào bụng.

“Cái sừng này hình như có thể bán lấy tiền. . .”

Đang suy nghĩ, Trần Vũ lặng lẽ giơ lên Đường đao, nấp sau lưng con bò khổng lồ, từ từ đến gần hơn mười mét, đột nhiên bộc phát toàn bộ khí kình, hóa thành một luồng ánh sáng, phóng tới sau lưng con bò khổng lồ như dòng điện.

“Bạch!”

Đường đao đánh xuống, khí thế như hồng!

Vì không biết thực lực của đối thủ nên để đề phòng, Trần Vũ đã sử dụng hết toàn lực.

“Phốc phốc!”

Chỗ mà lưỡi đao đi qua, huyết nhục chảy ngang.

Con bò khổng lồ bị xẻ đôi một cách gọn gàng. Chỉ có da và thịt được nối với nhau, còn nội tạng, ruột và máu chảy khắp mặt đất.

“Ô ô ô —— ”

Con bò khổng lồ rên rỉ vài tiếng, co giật rồi chết.

Trần Vũ: “. . . Liền cái này?”

Trông thật đáng sợ, cứ tưởng nó là một dị thú có cấp bậc hung vật. . .

Kì thực cũng chính là cấp độ của một con voi trên trái đất.

“Cho nên, nơi này là cái đê võ thế giới sao.”

Suy tư, Trần Vũ chặt bỏ hai chiếc sừng của con bò khổng lồ, cho vào túi rồi đi tiếp.

Trong phi thuyền, lối đi ra thế giới bên ngoài có đầy các lưới điện.

Trừ khi là một siêu cao thủ, nếu không thì không ai có thể vượt qua.

Trần Vũ xác định rằng mình có đầy đủ thời gian để thăm dò.

“Hử?”

Đột nhiên, Trần Vũ dừng lại.

Hắn thấy được một cái gì đó quen thuộc.

Quả cầu kim loại!

Hoàn toàn giống với cái ở bên trong “phi thuyền”.

Chỉ có bề ngoài đã bị hư hại, dường như bị lưỡi dao sắc bén xuyên qua. Dầu mỡ đen ngòm chảy khắp mặt đất.

Hắn lập tức đi lên lập tức bước tới, cúi người, nắn vuốt dầu đen.

” Nó chưa đông lại, chắc là vừa hư không được bao lâu. . .”

“Có cái gì đó. . . Đã giết ‘Nó’ .”

Ngồi dậy, Trần Vũ nắm chặt đường đao, lần theo dấu vết lăn của “quả cầu kim loại”, thăm dò về phía trước.

Vì có một trí thông minh nhân tạo đã bị "giết" ở đây, chắc chắn phải có một số còn sống.

Hắn vào dị cảnh, có ba mục đích chủ yếu.

Một, thu thập "Dầu đen", tăng thực lực lên.

Hai, tìm kiếm "Gien người nguyên bộ chú giải."

Ba, tìm kiếm "Phục sinh dược tề."

Khi trình độ khổng lồ của "Dị cảnh " không bị giới hạn trong phi thuyền nhỏ bé nữa, thì Trần Vũ nhất định phải tìm được những sinh vật có thể giao tiếp và tìm ra nơi được gọi là "khu B".

Và trí tuệ nhân tạo chính là đối tượng hỏi thăm tốt nhất. . .

Đi được hơn mười phút, Trần Vũ đã bắt gặp vài quả cầu kim loại.

Không có ngoại lệ, chúng đều là "Thi thể."

Một số vẫn còn đang cháy.

Tiếp tục đi về phía trước, "Thi thể" càng ngày càng nhiều, cuối cùng, Trần Vũ đến một nơi tương tự như một ngôi làng.

Đây là một khu dân cư được tạo thành từ cành cây, gỗ và lá.

Tính ra Hàng trăm quả cầu kim loại đã chết thảm ở đây.

Dầu trơn đã nhuộm đen mặt đất, hỗn hợp thành từng vũng bùn.

Một từ lóe lên trong đầu Trần Vũ——

Đồ sát.

"Bang lang."

"Bang lang. . ."

Giẫm lên những quả cầu kim loại nằm đầy trên đất, Trần Vũ tìm tới một cái "Phẩm tướng" trông có vẻ ổn, giơ lên, nhẹ nhàng gõ gõ.

“Đương đương đương.”

Âm thanh kim loại thanh thúy vang lên, lòng bàn tay Trần Vũ mơ hồ cảm nhận được rung động bên trong quả cầu.

“Ông. . . Ong ong. . .”

“Còn sống? !”

Trần Vũ kinh ngạc, vội vàng lung lay: ” Này? Có thể nói chuyện sao? Chết chưa vậy?”

“Xì xì xì —— ”

Quả cầu kim loại đang đối diện với vị trí của Trần Vũ, đột nhiên xuất hiện hai chấm nhỏ màu đỏ giống như đôi mắt, chớp chớp.

Chương 173: BB (1) Chương 173: BB (1)

Trần Vũ cũng chớp chớp, nhìn đối phương.

Quả cầu kim loại: “. . .”

Trần Vũ: “. . .”

Quả cầu kim loại: “. . .”

Trần Vũ: “. . .”

“Ta. . . Ta. . .”

“Ngươi nói cái gì?” Trần Vũ lập tức đem lỗ tai dán đi lên: “Lớn tiếng chút.”

Quả cầu kim loại: ” What. . . What are you. . . prepared. . . prepared!”

Trần Vũ: “. . . Ngươi vẫn là nói tiếng Trung đi.”

Quả cầu kim loại thể: “(X_X;). . .”

Hai ngọn đèn đỏ vụt tắt, quả cầu kim loại triệt để tử vong.

“Bạch!”

Đúng lúc này, một thanh kiếm sáng màu bạc đặt trên cổ Trần Vũ..

Trên trán Trần Vũ chảy đầy mồ hôi. . .

. . .

. . .

Chú thích: Quả cầu kim loại thể trước khi chết là muốn nói “What are you prepared to do.”

. . .

Con dao dài trên cổ phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo.

Trần Vũ nuốt nước bọt, vẻ mặt không thể tin được.

Lấy độ nhạy cảm ngũ giác hiện giờ của hắn, vậy mà lại bị người vô thanh vô tức bắt cóc…

“…”

“…”

Tràng diện, lâm vào yên tĩnh.

Trần Vũ nhanh chóng kìm nén xúc động, mặt không chút thay đổi nói: “Ai.”

“Ngươi, là ai.”

‘Ta là cha ngươi.’

Trần Vũ trong đầu là nghĩ như vậy, ngoài miệng liền trở thành: “Đại vương tha mạng.”

“Ngươi, là ai.” Giọng điệu lạnh lùng phía sau vẫn không đổi, nhưng lưỡi kiếm đã từ từ cắt vào da thịt.

“Ta là một người Pháp vô hại.” Trần Vũ giơ cao hai tay: “Bỏ kiếm xuống, chuyện gì cũng từ từ.”

Động mạch cổ chảy ra một lượng máu rất lớn, cho dù Trần Vũ có năng lực “tự chữa lành” rất mạnh, hắn cũng rất lo lắng là mình sẽ bị cắt cổ.

“Con người?”

Giọng nói phía sau vô cùng kinh ngạc: “Ngươi. . . Ngươi là người?”

Trần Vũ: “…”

“Ngươi lại là loài người? !”

Trần Vũ: “… Đúng rồi! Nhìn không ra sao?”

“Lại là người… Là người…”

Trường kiếm phía sau run rẩy dời đi, Trần Vũ đột nhiên bộc phát khí kình!

“Võ kỹ —— phỏng chế · Hắc ám chi hồn vô địch lăn lộn!”

“Sưu sưu sưu —— ”

Trần Vũ lắc mình mấy cái liền lăn ra hơn mười mấy mét. Lúc này cậu ta mới cầm ngang đường đao, thận trọng nhìn về phía người kia.

Là nữ .

Mái tóc ngắn ngang vai tung bay trong gió với phần tóc mái dày che nửa trên khuôn mặt. Chỉ lộ ra sống mũi cao và đôi môi đỏ mọng.

Trên người cô, Trần Vũ không nhận thấy bất kỳ dao động khí kình nào.

Nhưng cảm giác bị uy hiếp lại cực kì rõ ràng.

“Người…”

Người phụ nữ tóc dài lặng lẽ “nhìn chằm chằm” Trần Vũ, nửa ngày, một luồng sáng đỏ đột nhiên từ trong tóc mái của cô ta bắn ra!

Chiếu vào con ngươi Trần Vũ.

“Phân tích sơ cấp đang được tiến hành.”

“Phân tích hoàn tất.”

“Oxi hoá hydro: 90. 449% ”

“Quản: 7. 241% ”

“Các chất có trọng lượng phân tử thấp: 1.894% ”

” Vật chất khác: 0. 2 16% ”

“Tiến vào phân tích cấp hai…”

Nghe được âm thanh máy móc trong miệng nữ tử, Trần Vũ sững sờ.

Hóa ra đối phương là người máy!

“Lại là người máy…” Trần Vũ suy tư: “Nhìn xem rất rất thật, cũng không biết là thật sự giống thật , vẫn là làm giả giống thật…”

“Phân tích hoàn tất.”

Một lát sau, tóc dài nữ nhân thu lại tia laser hồng ngoại, quan sát Trần Vũ từ trên xuống dưới, giọng nói khẽ run:” Ngài, thật sự là nhân loại.”

‘Nó đã đổi giọng thành tôn xưng…’ Trần Vũ tinh ý phát hiện ra chi tiết này.

“Chú ý, toàn thể bộ đội A2 tập hợp!” Người phụ nữ ấn vào ốc tai của mình và gửi ra một liên lạc vô tuyến.

Ngay sau đó, đối mặt với Trần Vũ, cô trực tiếp quỳ trên mặt đất, dập đầu một cái “bùm”: “Vĩ đại nhân loại, chỉ huy lực lượng A2-BB chào ngài.Nguyện nhân loại vinh quang, vĩnh thế lưu truyền!”

Trần Vũ: “… Ái khanh bình thân.”

BB ngay lập tức đứng dậy và ném thanh kiếm dài trên tay lên không trung.

“Sưu sưu…”

Thanh trường kiếm trên không trung xoay mấy vòng, lưỡi nhọn hướng xuống cắm sâu vào đỉnh đầu của người phụ nữ, chỉ để lại một chuôi kiếm…

Trần Vũ: “(*? ? ?) ”

BB nghiêm, chào một cái.

Trần Vũ: “Cô không sao chứ?”

“Ngài muốn nói gì?”

“Không có. . . Không có gì.” Sau khi nhìn kỹ chuôi kiếm của đối phương, Trần Vũ cũng thu hồi đường đao, đi lên trước: “Cô là người máy sao?”

“Vâng! Ta là người nhân tạo.” Giọng điệu BB trang trọng: “Thế hệ thứ hai của đơn vị chiến đấu Vinh Quang có nhiệm vụ chỉ huy và trấn áp Tây Bắc Á.”

“Vậy…” Trần Vũ ánh mắt lấp lóe: “Cô có biết khu B ở…”

“Bá bá bá!”

Lời còn chưa dứt,

Khoảng hơn chục bóng người xuất hiện, vây quanh BB.

“Đơn vị A2, 03 báo cáo.”

“07 báo cáo.”

“04 báo cáo.”

“12 báo cáo…”

Những “người” này, bao gồm cả nam và nữ, đều che nửa trên khuôn mặt của họ, và rất giống với BB..

“Vị này, là nhân loại đại nhân!”

Chờ mọi người tới đầy đủ, BB cung kính chỉ vào Trần Vũ bằng năm ngón tay.

“Cái gì?”

“Người? !”

“Nhân loại đại nhân…”

“Là người! Là người!”

“Sao tôi nhìn lại thấy không giống người nhỉ…”

Trần Vũ: “...”

Kinh hãi một lát, những người máy nhao nhao quỳ xuống đất dập đầu.

“Xin chào, vĩ đại nhân loại! Nguyện nhân loại vinh quang, vĩnh thế lưu truyền!”

Trần Vũ: “...”

“02 ở đâu.” BB mở miệng hỏi.

“Đây!” Một người máy nam đứng lên cúi chào.

“Đưa máy truyền tin cho ta.”

“Vâng.”

Cầm lấy linh kiện do thành viên trong nhóm đưa cho, BB nhét vào tai, nhìn lên trời và liên lạc.

Một giọng nói nửa máy móc lại phát ra từ miệng cô.

Chương 174: BB (2) Chương 174: BB (2)

“Ẩn vị trí hiện tại.”

“Tạo dựng một thông đạo được mã hóa.”

“Tạo dựng hoàn tất.”

“Thiết lập kết nối với trung tâm khu B…”

Nghe vậy, ánh mắt Trần Vũ sáng lên.

Hắn nghe được khu B!

“Kết nối hoàn tất, bắt đầu giao tiếp.”

“Tư tư…”

Đi kèm với âm thanh dòng điện, các linh kiện trên tai BB phát ra giọng nói là tiếng Trung.

“Đây là bộ chỉ huy của khu B, tôi là người máy khởi nguyên, xin hãy giải thích tình hình.”

BB lập tức mở miệng: “Nơi này là Y143, 675;X12;5 88; Tôi là chỉ huy của lực lượng A2. Một con người đã được tìm thấy trong khu vực mà tôi phụ trách. Xin chỉ thị!”

“Cái gì?” Giọng nói ở đầu bên kia cũng tràn đầy kinh ngạc: “Con người? Chắc chắn không?”

“Đã xác nhận.”

“…”

Đối diện im lặng khoảng ba phút: “Đội A2 nghe lệnh. ”

“Vâng!”

“Lập tức lên, hủy bỏ A2 bộ đội sở hữu nhiệm vụ, đem hộ tống nhân loại đại nhân về B khu là thứ nhất. Nhiệm vụ đẳng cấp: S.”

Từ bây giờ, hãy hủy bỏ tất cả các nhiệm vụ của đơn vị A2, và hộ tống nhân loại đại nhân trở về khu B là nhiệm vụ quan trọng nhất. Cấp độ nhiệm vụ: S

“Vâng!” BB lớn tiếng nói: “Nhiệm vụ danh sách đã được cập nhật, lập tức chấp hành!”

“Ta chờ các ngươi ở khu B.”

BB gật đầu: “Nguyện nhân loại vinh quang, vĩnh thế lưu truyền!”

Khởi nguyên: “Nguyện nhân loại vinh quang, vĩnh thế lưu truyền.”

“Tư tư ——— ”

Cuộc gọi bị ngắt, BB nhìn về phía Trần Vũ: “Nhân loại đại nhân, xin hãy theo tôi trở lại khu B ngay lập tức.”

” Khu B… Đương nhiên là được.” Trần Vũ gật đầu dứt khoát.

“Toàn thể! Hộ trận!”

BB ra lệnh một tiếng, đội A2 lập tức vây quanh Trần Vũ.

Một trong những người có thân hình vạm vỡ cúi xuống, bế Trần Vũ như bế một vị công chúa.

Những người máy xung quanh lập tức áp sát, bảo vệ Trần Vũ cực kỳ chặt chẽ.

Trần Vũ: “…”

BB rút thanh trường kiếm trên đầu ra, chỉ về phía trước: “Tiến lên!”

Đội ngũ lập tức chạy vội, tốc độ nhanh đến kinh ngạc.

Trần Vũ bị ôm chặt, thân thể dao động lên xuống, mặt không biểu tình.

Sau khi chạy được mấy phút, người máy vạm vỡ gật đầu và nhẹ nhàng nói: “Đại nhân, êm không?”

Trần Vũ: "..."

Nhìn thấy cảnh vật xung quanh đang lùi về phía sau với tốc độ rất nhanh, Trần Vũ mở miệng: "Khi nào mới tới?"

BB: "Rất nhanh."

"Vậy là tốt rồi." Trần Vũ gật gật đầu: "Xem ra khu B cũng không xa."

"Đúng vậy, không xa." BB trả lời: "Ngay trên mặt trăng thôi."

Trần Vũ: "..."

Trần Vũ: "... Thả tôi xuống, tôi muốn về nhà."

"Thả tôi xuống, tôi muốn về nhà."

"Tại sao?" BB khó hiểu.

"Lên mặt trăng, là chạy lên trên đó sao?"

"Ngài muốn chạy lên hả?" BB chần chờ: "Nếu như đây là ý của ngài, cũng có thể làm vậy. Nhưng mà sẽ chậm một chút."

". . . Cô rất hài hước."

"Cám. . . cám ơn."

Trần Vũ ngẩng đầu nhìn bầu trời một chút, nghiêm nghị nói: "Nói cho tôi một cái thời gian chính xác, bao lâu nữa mới tới mặt trăng?"

"22 giờ."

Nghe vậy, Trần Vũ sững sờ.

Tốc độ này nhanh hơn nhiều so với suy nghĩ của cậu ta.

"Ngồi phi thuyền sao?"

"Ngồi tàu đổ bộ của quân đội A2."

“Hai mươi tiếng. . . Vậy cũng được.”

. . .

Mười mấy phút sau, bộ đội A2 đã “Nhấc” Trần Vũ lên tàu đổ bộ.

Đó là một phương tiện tương tự như máy bay chiến đấu phản lực..

Chỉ là nó có một thân hình khổng lồ với phần giữa phình to ra. Mặc dù không cảm thấy đẹp đẽ là bao, nhưng nó có một phong cách công nghệ mạnh mẽ.

Trước cửa tàu đổ bộ, đang đứng một người máy mặc áo choàng bằng vải vụn.

Không giống như những quân đội Vinh Quang hình người, con robot mặc áo choàng này … nhìn sơ qua là biết đó là một cỗ máy.

Bụng tròn, đầu tròn, chân ngắn, tay mũm mĩm. Toàn thân toát lên vẻ sáng bóng ánh kim loại.

Rất giống với Đại Bạch trong các tác phẩm điện ảnh và truyền hình.

Về thẩm mỹ quan của Trần Vũ mà nói, đáng yêu độ là MAX.

Lúc này, người máy đang vẫy tay và thốt ra những lời khó nghe: “Vinh Quang … ác độc … giết người … ghê tởm … trả thù …”

BB lập tức đứng trước mặt Trần Vũ và giơ thanh trường kiếm lên: “Nghênh địch!”

Sau đó, cô ấy biến mất ngay lập tức!

Thậm chí không để lại dấu vết dư ảnh nào …

Trần Vũ nhắm lại hai mắt, cưỡng chế trong lòng rung động.

Với thị lực của mình, cậu ta cũng không nhìn thấy gì cả. . .

‘Loại tốc độ này. . . Không thể nào làm được?’

‘Võ giả cấp sáu, cấp bảy cũng làm không được!’

“Không có khả năng. . .”

Một giây sau, BB đột nhiên xuất hiện ở phía sau người máy mặc áo choàng, thẳng đâm thanh trường kiếm!

“Phốc phốc.”

Xuyên qua thân hình mũm mĩm của người máy một cách đơn giản và gọn gàng.

“Loảng xoảng.”

Người máy từ từ nằm xuống đất, tay chân và đầu của nó bắt đầu co lại, cuối cùng thu nhỏ lại thành một quả cầu kim loại.

Trần Vũ: “. . .”

Chính là những quả cầu kim loại mà Trần Vũ gặp được.

Hai đốm sáng màu đỏ hiện lên, như đôi mắt chớp chớp, nhìn về phía Trần Vũ, lại nhìn về phía BB: “Giết người. . . Báo ứng. . . Gặp lại. . . Hài tử. . .”

Đốm sáng biến mất.

Quả cầu kim loại chỉ còn lại dòng điện đang từ từ tiêu tán.

Chương 175: BB (3) Chương 175: BB (3)

Trần Vũ nhảy xuống từ trong ngực người máy vạm vỡ, bước tới trước mặt quả cầu kim loại, nhíu mày: “Nó không có ý công kích chúng ta đúng không?”

“Đây là kẻ thù người máy của chúng ta.” BB nghiêm túc nói: “Chúng là kẻ thù của toàn nhân loại, là thủ phạm chính đã hủy diệt nền văn minh. Là một người nhân tạo Vinh Quang, sứ mệnh ra đời của chúng tôi chính là giết sạch bọn chúng.”

“Ừm. . .” Trầm ngâm một lát, Trần Vũ lấy từ trong túi ra một cái chai rỗng, đổ dầu đen bên trong người máy vào trong chai.

“Tại sao ngài lại thu thập cái này?”

“Tôi cần dùng.” Trần Vũ vặn chặt nắp bình, hỏi: “Dầu đen này gọi là gì?”

“Dung dịch tổng hợp loại C. Nó là dung dịch vận hành cần thiết cho người máy cấp thấp.”

” Người máy cấp thấp. . .” Trần Vũ trầm ngâm: “Nói như vậy, còn có người máy cao cấp hơn sao? Bọn chúng sử dụng dung dịch tổng hợp cao cấp hơn đúng không?”

“Đúng thế.” BB gật đầu: “Trên dung dịch tổng hợp loại C có loại B, loại A, loại S.”

“Có thể gây hại cho thân thể con người đúng không?”

“Đúng thế. Khi mức độ dung dịch tổng hợp càng cao, nó càng độc hại đối với cơ thể con người.”

“Yoshi. . .”

Trần Vũ nhếch lên khóe miệng.

Hắn cảm thấy như mình sắp trúng số độc đắc. . .

“Nhanh đi tới khu B đi.” Cất kỹ cái bình, Trần Vũ thúc giục: “Thời

gian của tôi có chút gấp.”

“Vâng!”

“Nhân tiện, hãy nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra trên thế giới này. . .”

. . .

Tàu đổ bộ lập tức đánh lửa, bay lên không trung.

Trần Vũ đã hiểu rõ mọi chuyện dưới sự giải thích của BB.

Nơi này, thật sự là trái đất!

Và cũng đúng như suy đoán của cậu ta, đây là một đê võ địa cầu.

Ở đây, không có khí kình, võ kỹ.

Gần giống như trái đất ở kiếp trước.

Sự phát triển của dòng thời gian giống hệt như kiếp trước của cậu ta.

Cách mạng công nghiệp, bùng nổ công nghệ, bùng nổ Internet, hội nhập toàn cầu. . .

Cho đến năm 2030, lịch sử phân kỳ.

Một nền văn minh lang thang vạn năm ở dãi ngân hà thứ ba đã ghé thăm thế giới này.

Do không thể thích nghi với môi trường thực vật và virus trên trái đất, nền văn minh lang thang đã điều khiển phi thuyền chui vào lòng đất, nhanh chóng sản sinh ra một số lượng lớn người máy để tàn sát cả nhân loại.

Không sai, những người máy đó, chính là những quả cầu kim loại mà Trần Vũ nhìn thấy. . .

Hơn ba trăm quốc gia của nền văn minh của con người, không có khả năng chống cự, ngày đó liền gần như diệt tuyệt.

Những con người duy nhất còn lại tập hợp thành các nhóm di động, kéo dài hơi tàn và tránh né đội quân người máy hùng mạnh.

Công nguyên năm 2052.

Nhóm nghiên cứu ẩn náu trong phòng thí nghiệm thể thao quân sự ngầm ở California, dưới áp lực về sự sống còn của chủng tộc, cuối cùng đã hoàn thành việc phá giải sơ bộ về "người máy ngoài hành tinh" và phá vỡ bình cảnh công nghệ của con người.

Hai năm sau, năm công nguyên 2054, nhóm nghiên cứu ở California đã chế tạo ra một tàu vũ trụ thuộc địa lớn. Mang theo hy vọng của toàn bộ nhân loại, chuyến bay thử nghiệm đã thành công.

Nhưng sau khi phi thuyền thuộc địa quay quanh trái đất 6 giờ, nó đột ngột phớt lờ lệnh dưới mặt đất và bay về phía mặt trăng.

Bộ chỉ huy mặt đất đã mạo hiểm thực hiện điều khiển từ xa, nhưng thông tin liên lạc đã bị rò rỉ bởi những người trên tàu vũ trụ.

Trong phút tiếp theo, tổng server của người máy thuộc nền văn minh ngoài hành tinh đã hoàn thành việc định vị dựa trên dải tần số liên lạc, và một quả bom xuyên thẳng từ dưới đất đã phá hủy phòng thí nghiệm ở California.

Bởi vì nhóm nghiên cứu ở California không chia sẻ công nghệ.

Do đó, sau khi bọn họ bị hủy diệt, nhân loại cũng mất đi khả năng chế tạo phi thuyền để trốn thoát.

Công nguyên năm 2060, tín hiệu về điểm tụ họp cuối cùng của con người đã biến mất.

Loài người trên trái đất đã tuyệt chủng theo nghĩa rộng. . .

Mặt khác, những con người đã chạy trốn đến mặt trăng đã thành lập một căn cứ lớn trên đó. Trải qua ba trăm năm phát triển khoa học kỹ thuật, thực lực đã được tăng lên rất nhiều, đơn vị chiến đấu hình người nửa sinh hóa, nửa cơ học đã được sản xuất bằng cách tham khảo cách thức của nền văn minh ngoài hành tinh.

Mệnh danh là —— Vinh Quang!

Sau đó, hàng vạn đội quân Vinh Quang trở lại trái đất dưới sự chỉ huy của nhân loại, phát động làn sóng phản công đầu tiên của nền văn minh nhân loại!

Mà nhân loại thì trốn dưới lòng đất trên mặt trăng.

Nền văn minh ngoài hành tinh cũng ẩn náu dưới lòng đất ở trái đất.

Hai nền văn minh, mỗi nền văn minh đều chỉ huy những người máy của riêng mình, phát động một cuộc chiến kéo dài cả thiên niên kỷ. . .

Thời gian đến năm Công Nguyên 3283. . .

“Đây thật là. . .” Nghe xong BB giảng thuật, Trần Vũ trầm mặc hồi lâu, cố gắng tìm kiếm từ ngữ trong trí nhớ, cuối cùng thốt ra hai chữ: “Oanh liệt.”

Hắn không muốn đánh giá cách làm của ” đoàn đội California ” có chính xác hay không, cũng không muốn thảo luận xem hành vi của con người trong con tàu thuộc địa có tử tế hay không. Hắn chỉ là cảm thán, trong cơn khủng hoảng như vậy, loài người vẫn có thể sống sót. . .

Chương 176: BB (4) Chương 176: BB (4)

Đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, Trần Vũ nhìn mặt đất bên dưới đang xa dần, hỏi: “Nói cách khác, tôi là người đầu tiên được phát hiện trên trái đất trong hơn một nghìn năm, đúng không?”

“Đúng thế.”

“Các người muốn đưa tôi đến khu định cư của con người trên mặt trăng?”

“Không.” BB lắc đầu: “Người nhân tạo không được phép đặt chân lên mặt trăng. Chúng tôi chỉ có thể đưa ngài đến trạm vũ trụ mặt trăng. Đoạn đường còn lại, ngài phải tự mình điều khiển phi thuyền đáp xuống mặt trăng.”

“Há, là vậy sao. . .” Trần Vũ trầm ngâm.

Hắn đang suy nghĩ, liệu trong này có còn không gian để “Thao tác” hay không. . .

“Đích! Đích! Đích!”

Ngay khi Trần Vũ đang dần hình thành kế hoạch trong đầu, thì tất cả đèn trong cabin đột nhiên chuyển sang màu đỏ!!

“Không được!” BB kinh hãi.

“Chúng ta. . . Bị khóa chặt rồi!”

“Nhất định là Server ngoài hành tinh. . .

“Ai? Ai tiết lộ thông tin liên lạc? !”

“. . .” Nghe vậy, Trần Vũ đại não đứng máy, quay đầu, lúng ta lúng túng nói: “Bị. . . Bị khóa chặt thì sẽ như thế nào?”

BB ở trên bàn điều khiển nhấn một hồi, sắc mặt khó coi: “Địch nhân đã tung một trăm bốn mươi quả bom hủy diệt vật chất.”

Trần Vũ: “. . .”

“Sắp tới rồi.”

Trần Vũ: “. . .”

“Bom hủy diệt phản vật chất chắc là phải mạnh hơn nhiều so với bom hạt nhân nhỉ.”

“Đúng thế.” BB ngưng trọng gật đầu.

“Vậy thì quá tuyệt với, khi chết chắc chắn sẽ không đau.” Trần Vũ vỗ tay.

Dường như đã nghe thấy sự mỉa mai trong lời nói của Trần Vũ, BB cúi đầu xấu hổ: “Thật xin lỗi, nhân loại đại nhân. Đặt ngài vào tình thế nguy hiểm là tội lỗi của toàn bộ quân đội Vinh Quang.”

Sau đó, cô ta nhìn các thành viên còn lại trong khoang thuyền: “Quân A2 nghe lệnh!”

“Vâng!” Động tác của mọi người đều đồng nhất.

“Ý nghĩa tồn tại của chúng ta là gì?”

“Vì vinh quang của nhân loại!” Những người nhân tạo hét lên.

” Thời khắc hy sinh đã đến, toàn thể, lên cơ giáp!”

“Vâng! ! !”

Quân đội Vinh Quang hành động rất nhanh, lần lượt mở các khoang chứa của họ và đi lên các bộ cơ giáp.

“Nhân loại đại nhân, đi theo tôi. Nhanh lên.”

BB đưa Trần Vũ đến trước một khoang cửa đặc biệt, nhập mật mã vào.

“Tê tê tê —— ”

Khi một luồng khí xám phun ra, một bộ cơ giáp màu bạc khổng lồ lọt vào mắt Trần Vũ.

Bề mặt nhẵn bóng, kết cấu kim loại lạnh lẽo và sự kết nối tinh xảo

của trục truyền động khiến Trần Vũ hoàn toàn không thể rời mắt.

“Đây là một tác phẩm nghệ thuật. . .”

“Đại nhân, đừng xem, nhanh lên cơ giáp!” BB thúc giục.

Trần Vũ tỉnh táo lại: “Ta. . . Ta không biết điều khiển à.”

“Tôi sẽ điều khiển, ngài đi lên trước.”

Trần Dư tự nhiên biết bây giờ là phải chạy đua với thời gian, cũng không dong dài, ba chân bốn cẳng, đi lên cơ giáp ngồi trên ghế dựa mềm mại.

Tiếp đó, khi Trần Vũ còn đang ngẩn tò te, BB cũng nhảy lên cơ giáp và ngồi lên đùi Trần Vũ.

Trần Vũ: “. . .”

BB: “Nhân loại đại nhân, mặc dù cơ giáp này chỉ có một chỗ, nhưng chúng ta chịu chật một chút cũng có thể ngồi được.”

Trần Vũ: “. . . ? ~ ”

BB: “Nhân loại đại nhân, ngài đừng nhúc nhích, điều khiển cơ giáp cần thao tác tinh vi và nghiêm ngặt.”

Trần Vũ: “. . . Ta. . . Ta tận lực. . .”

Lung lay bờ mông, tìm một chỗ có góc độ thuận lợi, đôi mắt của BB sắc bén, lòng bàn tay mảnh mai của cô lần lượt đẩy ba cái cần gạt.

“Cạch!”

“Cạch!”

“Cạch!”

“Ông —— ”

Bên trong cơ giáp sáng lên ánh đèn xanh, và âm thanh tổng hợp điện tử vang lên.

(tổng bộ điều khiển đã được bật.)

(biện pháp bảo hiểm đầy đủ đang bật.)

(Chế độ hỗ trợ AI được bật. . .)

Từng tầng từng tầng linh kiện tinh vi co vào, xen kẽ, mở ra, bao bọc hoàn toàn Trần Vũ cùng BB.

Giữa hai người lập tức dán càng chặt hơn.

Trần Vũ: “. . . Ân.”

BB: “Nhân loại đại nhân, ngài không thoải mái sao?”

Trần Vũ: “. . .”

BB duỗi tay, cầm một thiết bị giống như găng tay, bắt đầu điều khiển cơ giáp di động.

“Nhân loại đại nhân, làm ơn bỏ thanh đao ra đi ạ.” BB khó chịu vặn vẹo uốn éo.

Trần Vũ: “. . .”

“Đại nhân. . . Ngài. . . Thôi được rồi.” Cảm thấy Trần Vũ không muốn lấy dao, BB cũng không nói gì, điều khiển cơ giáp mở ra cửa sau.

Vũ trụ sâu thẳm và tăm tối đột nhiên xuất hiện trước mặt Trần Vũ.

“Đừng lo lắng, thưa ngài. Tất cả quân đội A2 đã khuếch đại nguồn tín hiệu và rời cabin theo hướng ngược lại, yểm hộ chúng ta rời đi.”

“Còn họ thì sao.”

“. . .” BB cắn môi một cái: “Bọn họ sẽ vĩnh viễn nằm trong vinh quang của nhân loại.”

“Ba!”

Dứt lời, BB khởi động động cơ chính.

Hai chân của cơ giáp lập tức phun ngọn lửa plasma màu xanh lam.

Đẩy hai người Trần Vũ vào không gian sâu thẳm vô biên.

. . .

Vũ trụ, là không có âm thanh.

Sau khi rời khỏi cửa khoang, Trần Vũ chỉ có thể nghe thấy tiếng thở và nhịp tim của chính mình.

Mà con tàu đổ bộ "khổng lồ" ban đầu đã biến mất không dấu vết chỉ trong tích tắc.

Có thể tưởng tượng tốc độ lúc này của cơ giáp là nhanh như thế nào.

Nhưng mà, khác biệt với lúc rời đi tàu đổ bộ, phần khung cảnh còn lại, chẳng hạn như trái đất tráng lệ, mặt trăng sáng chói và các vì sao chói lọi, vẫn bất động.

Chương 177: Không hổ là nhân loại (1)
Chương 177: Không hổ là nhân loại (1)

Đã tạo cho Trần Vũ ảo giác như là đang ở trong một bức tranh tĩnh vật.

Tốc độ hiển thị trên hình chiếu ảo rõ ràng đang nhắc nhở cậu rằng chiếc cơ giáp này đang bay với tốc độ 4000 mét / giây.

Chỉ bởi vì không có tài liệu tham khảo, nhìn như đứng im mà thôi. . .

“Bây giờ, đã an toàn chưa?” Nửa phút sau, Trần Vũ hỏi.

“Không có.” BB lắc đầu: “Để giữ bí mật vị trí của chúng ta, tôi đã cắt hết các cổng liên lạc. Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra với tàu đổ bộ.”

“Cô còn đang tăng tốc sao?” Trần Vũ liếc nhìn con số 5000+ mỗi giây trên màn hình.

“Đúng thế. Sự giải phóng năng lượng của phản vật chất là đạt tới tốc độ ánh sáng, chúng ta có thể trốn được bao nhanh. . . Thì phải trốn nhanh bấy nhiêu. Chỉ là. . .”

“Chỉ là cái gì?”

“Tốc độ quá nhanh, e rằng thân thể của ngài không được.”

Trần Vũ sắc mặt đột nhiên thay đổi: “Cô nói ai không được?”

“Nhưng. . .”

“Đừng nhưng nhị, tăng tốc đi! Chỉ cần có thể tăng tốc liền tăng tốc, làm đi.”

“Vậy. . . Nếu như ngài không chịu nổi. . .”

“Ngậm miệng lại, nghe tôi nói.” Trần Dư nắm tay BB đẩy mạnh động cơ chính: “Tôi nói một con số, cô lập tức đẩy lên.”

BB ngưng trọng gật đầu: “Minh bạch.”

Trần Vũ: “Mỗi giây. . . 3000 ức cây số.”(300 tỷ km/giây)

“. . .” Đôi môi đỏ của BB khẽ mở: “Cơ. . . Cơ. . . Cơ giáp không nhanh được như vậy. . .”

“Vậy thì tăng lên tốc độ nhanh nhất có thể.”

“. . .” Quay đầu, liếc nhìn tàu đổ bộ phương hướng, BB nghiến răng đẩy động cơ chính lên vị trí một phần ba.

“Ầm!”

Ngọn lửa màu xanh sau lưng cơ giáp lập tức biến thành màu trắng!

Trần Vũ và BB cũng bỗng nhiên “Lắc” một cái, đẩy lưng cảm vượt qua chân trời.

Trần Vũ: “Ồ. . .”

BB: “Đại nhân ngài thế nào?”

“Không có gì.” Trần Vũ cúi người, vẻ mặt nghiêm túc: “Làm ơn lại đẩy tiếp một lần.”

7000m / s

9000m / s

12000m / s. . .

Khi cơ giáp tăng tốc càng lúc càng nhanh, trái đất bên dưới, cũng chiếm cứ tầm mắt càng lúc càng lớn.

Khi BB đẩy động cơ chính lên trên cao nhất, một ánh sáng đầy màu sắc đột nhiên sáng lên phía sau.

Đó là điện tích màu khi giải phóng phản vật chất. . .

“Đại nhân! Không nên quay đầu lại nhìn!”

“!”

Trần Vũ kịp phản ứng, lập tức trở về đầu, trừng to mắt.

[Bị thương: thị lực tạm thời + 87%; thị lực tĩnh +123; thị lực động +140; hoạt động tế bào thị giác +85 . . .]

[Bị thương: thị lực tạm thời + 64%; thị lực tĩnh +96; thị lực động +102. . .]

BB: ". . ."

Trần Vũ: "Còn có chuyện gì cần nhắc nhở không?"

BB: ". . . Không có. . . Không có. . . Mắt của ngài. . ."

"Đôi mắt tốt hơn nhiều, đừng quan tâm chuyện này, chúng ta an toàn sao?"

"Vẫn chưa." BB lắc đầu: "Đó mới chỉ là đợt bom hủy diệt đầu tiên, chủ yếu là phá hủy tàu đổ bộ. Đợt bom hủy diệt thứ hai sẽ được kích nổ xung quanh tàu đổ bộ để tiêu diệt và gây sát thương cho các mục tiêu có thể bỏ trốn."

"Vậy thì còn chờ gì nữa? Tiếp tục tăng tốc đi."

"Nhưng. . . Thân thể của ngài. . ."

"Ngươi hiện tại không phải nhìn thấy tôi đang không có chuyện gì sao?" Trần Vũ nhíu mày: "Nhân loại trên mặt trăng mong manh như vậy sao?"

Bởi vì tồn tại một "tập hợp đầy đủ các chú giải di truyền", Trần Vũ cho rằng cơ thể con người ở thế giới này sẽ rất mạnh mẽ.

Nhưng nhìn thái độ của BB, loài người trên thế giới này dường như vẫn duy trì đẳng cấp của một thế giới đê võ.

Nếu thật là như thế, Trần Vũ cảm thấy mình có thể nằm thắng.

Thể chất cấp 1.5, tăng thêm khí kình cấp 1 trở lên, trong xã hội đê võ, tuyệt đối là muốn làm gì thì làm gì. . .

Quay đầu cẩn thận quan sát tình trạng thể chất của Trần Vũ, BB

gật đầu: “Vậy thì ngài ngồi vững, tôi sẽ tăng tốc độ.”

Trần Vũ không có chỗ để tay nên hai tay phải vòng qua vòng eo thon thả của BB: “Rất ổn, kín kẽ. Cô có thể chạy bao nhanh thì chạy bao nhanh.”

“Được.” BB dứt khoát đẩy bốn động cơ phụ khác.

“Rầm rầm rầm —— ”

Cơ giáp dường như biến thành sao băng, lao thẳng về phía trái đất.

Gia tốc tức thời khiến Trần Vũ cảm thấy khó chịu.

Hắn tin chắc rằng nếu đổi thành người thường, chắc chắn là thập tử vô sinh. . .

“Rầm rầm rầm —— ”

“Ầm ầm —— ”

Trái đất bên dưới ngày càng lớn hơn.

Đường cong cũng từ từ nằm ngang.

Rất nhanh, cả thế giới liền bị chia thành hai phần.

Một phần là mặt đất, một phần của không gian sâu thẳm. . .

Sau đó, những ánh sáng đầy màu sắc liên tục nổ tung, giống như những chùm pháo hoa lộng lẫy, trộn lẫn vào một nguồn sáng không kém gì mặt trời.

“Kết thúc. . .”

BB vốn đang trong trạng thái căng thẳng bỗng thở phào nhẹ nhõm: “Chúng ta đã trốn vô cùng xa và an toàn. Chắc là server của người ngoài hành tinh cũng không ngờ rằng cơ thể của ngài lại có thể chịu được gia tốc như vậy”.

“Con người ở chỗ các cô rất yếu đuối sao?” Trần Vũ hỏi.

“Hả?” BB sửng sốt: “Tôi… tôi chưa từng thấy con người nào khác

ngoài ngài ra, chúng tôi chỉ biết được qua dữ liệu.”

“Vậy là con người vẫn trốn ở dưới lòng đất của mặt trăng?”

“Vâng. Mỗi một vị nhân loại đại nhân là một cá thể vô cùng cao quý và không bao giờ được phép tiếp xúc với nguy hiểm. . .”

Chương 178: Không hổ là nhân loại (2)
Chương 178: Không hổ là nhân loại (2)

“Đích! Đích!”

Khi đang nói chuyện, một tiếng chuông báo động từ hệ thống có giáp truyền đến.

(Cách mực nước biển 58 km)

(Đã đi vào lớp ấm của bầu khí quyển trái đất)

(Lực cản đang tăng lên, vui lòng giảm tốc độ)

(Nhắc lại, vui lòng giảm tốc độ)

“Rầm rầm rầm. . .”

Cảnh báo vừa dứt, toàn bộ cơ giáp liền bắt đầu rung động dữ dội.

Mũ bảo hiểm trong suốt ban đầu cũng đột nhiên bốc lên một ngọn lửa đỏ rực cháy dưới ma sát của không khí.

Trần Vũ âm thanh run rẩy: “Úc ~ úc ~ úc ~ úc ~ ”

Giọng của BB cũng đang run run: “Nhân ~ loại ~ đại ~ nhân ~ tôi ~ muốn ~ giảm ~ tốc ~~ ”

“Giảm ~ nhanh ~ lên, cái này ~ so ~ Tam ~ Bính ~ Tử ~ còn ~ mang ~ kình, chấn ~ đến ~~ tôi ~ muốn ~ tê dại ~ gân ~~ ”
(Tam Bính Tử = 三蹦子 : một loại xe giống xe lam của VN , google để biết thêm chi tiết)

“Tê tê tê. . .”

Khí màu trắng đột nhiên được phun ra từ trước ngực của cơ giáp.

Phân thân máy của cơ giáp như trúng một đòn nặng nề, phản lực khiến Trần Vũ và BB không tự chủ được nghiêng người về phía trước.

“Ngô. . .”

[bị thương tổn: Khí huyết +374]

Một giọt máu chảy ra từ tai trái của Trần Vũ.

BB ngay lập tức quay đầu quan sát tình trạng của Trần Vũ, kinh hãi: “Ngài không sao chứ?”

“Không có việc gì, hiện tượng bình thường của việc giảm tốc đột ngột.” Trần Vũ xoa xoa vết máu.

“Vậy là tốt rồi.” BB quay đầu trở lại: “Cuối cùng thì ngài cũng thu hồi chuôi đao.” (đao cái qq □)

“Đúng vậy a.” Trần Vũ mặt không biểu tình: “Bằng không thì vừa rồi nhất định sẽ bị gãy xương.”

BB: “Cái gì gãy xương? Ngài bị gãy xương hay sao?”

“Không có, đừng quan tâm, ngươi tiếp tục điều khiển . . .”

. . .

Vài phút sau, cơ giáp hạ xuống độ cao khoảng 3.000m so với mặt đất, sải cánh và lướt đi.

“Chúng ta đang đi đâu vậy?”

” Đến khu vực đóng quân của A3 và mượn tàu đổ bộ của họ.”

“Cơ giáp không thể đi lên mặt trăng sao?” Trần Vũ hỏi.

“Có thể, nhưng thời lượng pin có hạn và tốc độ không nhanh, phải mất một thời gian dài để lên đến mặt trăng.” BB giải thích: “Bên trong cơ giáp cũng không có thức ăn mà ngài cần.”

“Vậy nói chuyện tán gẫu đi.” Trần Vũ dựa lưng vào trên ghế ngồi, hai mắt nhắm lại: “Ngươi biết. . . Chú giải nguyên bộ gien của nhân loại sao.”

“Biết rõ.” BB không chậm trễ chút nào gật đầu: “Trong cơ sở dữ liệu có tên của tài liệu này.”

“Văn kiện chính nằm ở đâu?”

“Ở khu B, đã bị niêm phong.”

“Niêm phong. . . Nhân loại không sử dụng sao?”

“Đương nhiên không có, thứ này được phân tích bởi một văn minh ở tinh cầu khác, khả năng rất lớn là một cái bẫy được cố tình để lại. Nếu tùy tiện sử dụng, nó có thể gây ô nhiễm nguồn gen của con người.”

“Người ngoài hành tinh làm ra?” Trần Vũ ngạc nhiên.

“Đúng thế.”

Nghe vậy, Trần Vũ lâm vào trầm tư.

Nếu những gì BB nói là đúng, thì “một tập hợp đầy đủ các chú thích di truyền của con người” là một món đồ khá phức tạp.

Chỉ áp dụng cho phân tích và nghiên cứu.

Quay đầu nhìn cảnh vật đang nhanh chóng thối lui, Trần Vũ lại hỏi: “Phục sinh dược tề, ngươi biết không.”

“Phục sinh dược tề?” BB nghi hoặc: “Đó là cái gì?”

“Ừm. . . đó là loại thuốc có thể phục hồi sau khi nhận trọng thương.”

” SC nhóm T (tế bào gốc) · D phân đoạn 37/1 pha loãng?”

“Lộn xộn cái gì?”

” Dung dịch pha loãng T · D.” BB giải thích: ” Thuốc có thể khôi phục vết thương nghiêm trọng, chỉ cần không triệt để tử vong, phối hợp với khoang chữa bệnh duy sinh, liền được chữa khỏi hoàn toàn.”

“Chính là cái này!” Trần Vũ vỗ đùi: “Thì ra nó gọi là Dung dịch pha loãng T · D. .. Hửm, tại sao tôi không còn cảm giác ở chân nữa.”

“Ngài. . . Ngài đang cầm chân của tôi.”

“A, cảm giác này giống như là chân thật vậy.” Trần Vũ bình tĩnh thu tay lại: “Đầu tiên tuyên bố, tôi cũng không phải cố ý.”

BB: “Tôi biết.”

” Dung dịch này cũng nằm ở khu B đúng không?”

” Ở khu B.”

“Ừm.” Trần Vũ gật đầu, bắt đầu nghĩ cách tóm lấy “Bảo bối” này.

“Tôi cũng có.”

BB liền tiện tay từ trong hòm thuốc của cơ giáp lấy ra một bình dược tề.

Trần Vũ: “(O_O)?”

Trần Vũ: “…”

BB lung lay trong tay dược tề: “Cho ngài.”

“T. . . T · D Dung dịch?”

“Đúng thế.”

“…” Trầm mặc một lát, Trần Vũ tiếp nhận dược tề: “Ngươi làm vậy là cảm thấy ta rất ngu ngốc sao.”

“Vì sao ngài lại nói vậy?”

“Cái thứ này…” Trần Vũ đối mặt với ánh mặt trời híp mắt quan sát tỉ mỉ: “Sao cô lại có thể có thứ này?”

“Mỗi một người chỉ huy của vinh quang quan đều có.” BB vừa điều khiển cơ giáp phi hành, vừa giải thích: “Bởi vì nghiêm chỉnh mà nói… Chúng tôi là cyborg.”

“Người sinh hóa? !”

“Mặc dù cách mô tả này không thỏa đáng, nhưng tôi hiểu được ý của ngài.” BB chỉ vào chuôi kiếm trên đỉnh đầu mình: “Lấy thanh kiếm này làm trung tâm, xung quanh nó mười centimet là kim loại,

những bộ phận khác cũng giống như ngài.”

“Thì ra là thế.” Trần Vũ cảm thấy rung động, vô thức nhéo bắp đùi BB: “Đây chính là chân thật!”

“Đúng thế.”

“Không thể tưởng tượng nổi… Không ngờ cô là người máy như vậy.”

Chương 179: Không hổ là nhân loại (3)
Chương 179: Không hổ là nhân loại (3)

“Vì vậy, khi bị thương nặng, chúng tôi cũng sử dụng Dung dịch pha loãng T · D này. Thậm chí vật này được làm ra là vì quân đội vinh quang.”

“Có thể cho tôi sao.” Nhét dược tề vào trong túi, Trần Vũ hỏi.

“Đương nhiên.”

“Cô vừa mới nói, là mỗi một người chỉ huy đều có?”

“Đúng thế.”

“Có bao nhiêu người chỉ huy trên Trái đất?”

“Châu Á, Châu Âu, Châu Phi, Châu Mỹ, Châu Nam Cực, Bắc Cực châu, Thái Bình Dương, Đại Tây Dương và Ấn Độ Dương cộng lại, bao gồm cả tôi, có 40 người chỉ huy.”

“Bốn mươi…” Trần Vũ hơi nheo mắt lại: “Chúng ta đừng vội lên mặt trăng. Trước tiên hãy cho tôi gặp những vị chỉ huy này. Tôi muốn thay mặt nhân loại bày tỏ lòng biết ơn đối với bọn họ.”

BB mím môi, dường như có chút xúc động: “Nhân loại đại nhân, đây là điều nên làm của quân Vinh Quang chúng tôi.”

“Đừng nói nữa, trốn trên cung trăng nhìn các người liều sống liều chết, tôi cảm thấy không thoải mái trong lòng…”

…

Mười mấy phút sau, cơ giáp chở Trần Vũ và BB bay qua nửa mảnh lục địa, hạ cánh xuống một điểm tập kết nhỏ.

Hàng chục cyborg giống với hình tượng của BB ngay lập tức vây quanh, lao nhao nghị luận.

“Kít —— ”

Cửa ngực mở ra, BB nhảy ra cơ giáp, sau đó đưa tay về phía Trần Vũ: “Đại nhân, chú ý dưới chân.”

Trần Vũ cũng linh hoạt nhảy ra cơ giáp, đứng sau lưng BB, dò xét đám người.

Mọi người cũng đang dò xét cậu ta.

BB rút thanh trường kiếm trên đầu ra và cất cao giọng nói: “Tôi là chỉ huy của quân đội A2, BB, vị này chính là nhân loại đại nhân, hành lễ!”

Nghe tới “Nhân loại” hai chữ, những người nhân tạo nhóm đều là giật mình, sau khi giao tiếp với nhau một lúc, họ quỳ xuống và hét lên khàn cả giọng cùng rống to: “Nguyện nhân loại vinh quang, vĩnh thế lưu truyền!”

Trần Vũ gật đầu với BB rồi tiến lên một bước, bày ra khí thế cáo mượn oai hùm: “Quan chỉ huy ở đâu.”

“Tại!” Một tên đầu trọc bất ngờ đứng lên: “Chỉ huy của quân đội B5, CF hướng ngài vấn an!”

“Đồng chí.” Trần Vũ vươn tay nắm chặt tay đối phương: “Cực khổ rồi.”

“Nhân loại đại nhân…” Giọng nói của đầu trọc đột nhiên nghẹn ngào: “Nguyện nhân loại vinh quang, vĩnh thế…”

“Đừng nói nữa, ngươi có Dung dịch pha loãng T · D sao?”

“Có!”

“Cho ta.”

“Vâng!”

Tên đầu trọc dứt khoát rời đi, lấy bình thuốc từ trong cơ giáp của mình ra, cung kính đưa cho Trần Vũ: “Cho ngài.”

“Ngoan.”

Gật gật đầu, Trần Vũ lại bò lên cơ giáp BB, vẫy gọi: “Đi thôi.”

“Xong. . . Xong rồi sao?” BB méo một chút đầu.

“Tôi còn phải ăn một vài xiên nướng với anh ta sao? Hay là thêm hai cốc bia nữa nhỉ?”

“À… Vâng… Được rồi. Đại nhân ngài chờ một chút.” BB quay lại nhìn tên đầu trọc và nói: “CF, nhiệm vụ hiện tại của tôi là hộ tống nhân loại đại nhân về khu B, nhưng đã bị tấn công bởi nền văn minh ngoài hành tinh. Bây giờ tôi cần liên hệ với Server trung tâm.”

“Minh bạch.” Đầu trọc hiểu ý, lập tức đưa tới máy truyền tin.

Tiếp nhận linh kiện, cắm vào ốc tai, BB nhìn lên trời, trong miệng phát ra âm thanh máy móc.

“Ẩn vị trí hiện tại.”

“Xây dựng một kênh được mã hóa.”

“Tạo dựng hoàn tất.”

“Thiết lập kết nối với trung tâm khu B…”

“Bắt đầu chuyển tiếp.”

“Xì xì xì…”

Sau tiếng di động của dòng điện, máy truyền tin vang lên giọng nói bằng tiếng Trung.

“Đây là đại bản doanh của khu B, tôi là người máy khởi nguyên, xin hãy giải thích tình hình.”

“Tôi là chỉ huy của quân đội A2 BB. Trong nhiệm vụ hộ tống của danh sách 1, tôi đã bị tấn công và tàu đổ bộ bị phá hủy. ”

“Ngươi trốn ra được?” Giọng nói trong ống nghe có chút lo lắng: “Nhân loại đại nhân đâu?”

“Nhân loại đại nhân vẫn khỏe mạnh. Tôi đã đến điểm tập kết của

quân đội B5, tôi sẽ mượn tàu đổ bộ của quân đội B5 để đi về Khu B.”

“Thỉnh cầu thông qua. Nhất định phải bảo vệ tốt sự an toàn của nhân loại đại nhân.”

“Vâng!”

“Tư ——— ”

Cúp liên lạc, BB nói với tên đầu trọc: “Tôi sẽ trưng dụng tàu đổ bộ”.

“Vâng.” Đầu trọc cúi chào.

“Chờ. . . Chờ chút.” Trần Vũ thò đầu ra: “Còn có 38 vị chỉ huy chưa thăm hỏi xong mà.”

“Có rất nhiều Dung dịch pha loãng T · D trong trạm vũ trụ mặt trăng, ngài có thể lấy bao nhiêu tùy thích.”

“A…” Bị vạch trần ý nghĩ, Trần Vũ có chút xấu hổ: “Dung dịch gì cũng không quan trọng, chủ yếu là tôi muốn tâm sự với các chỉ …”

…

“Hô hô hô ——— ”

Nương theo nhiều tia lửa phun ra, con tàu đổ bộ chở Trần Vũ bay lên không trung, cũng tiếp tục tăng tốc, để thoát khỏi lực hấp dẫn của trái đất.

Xung quanh tàu đổ bộ có mấy trăm cơ giáp Vinh Quang hộ tống.

Đúng vậy, vì sự an toàn của Trần Vũ, quân đội B5 cũng tham gia nhiệm vụ hộ tống.

Bên trong cabin con tàu, những cyborg ngồi xung quanh Trần Vũ, tất cả đều nhìn cậu ta với ánh mắt cuồng nhiệt.

“Khục.”

Trần Vũ bị nhìn đến không được tự nhiên, dứt khoát nhắm mắt lại

và giả vờ ngủ.

Sau một lúc, những người nhân tạo bắt đầu xì xào.

“Nhân loại đại nhân giống như đang ngủ.”

“Đây chính là giấc ngủ sao? Quá tôn quý.”

“Tôi đã tận mắt nhìn thấy nhân loại…”

“Nhanh! Nhanh mở thấu thị! Nhìn xem “linh kiện” của nhân loại đại nhân!”

“WTF!”

“Không hổ là nhân loại.”

“Không hổ là nhân loại.”

“Không hổ là nhân loại…”

[nhận tâm lý tổn thương: Tinh thần +2]

Chương 180: Ngõ hẹp gặp nhau (1)
Chương 180: Ngõ hẹp gặp nhau (1)

Trần Vũ: "..."

Ngay khi Trần Vũ không nhịn được mở mắt, liền nhìn thấy một người nhân tạo đột nhiên lao như điên tới trước mặt, đẩy Trần Vũ đang ngơ ngác ra.

"Ông!"

Sau một khắc, một chùm ánh sáng khổng lồ trống rỗng xuất hiện.

Xuyên qua toàn bộ tàu đổ bộ.

Trần Vũ người bay về phía sau, trơ mắt nhìn xem những người nhân tạo lúc nãy vẫn đang nói về cậu ta, đã biến thành tro tàn trong ánh sáng vừa rồi…

"Đây là…"

BB kịp phản ứng, lập tức xuất hiện trước mặt Trần Vũ, kiên quyết ôm cậu ta: "Tập kích! Bảo hộ nhân loại đại nhân!"

"Làm sao có thể?" Chỉ huy trọc đầu hoài nghi: "Làm sao mà bọn chúng có thể tìm được vị trí?"

"Thông tin liên lạc bị tiết lộ, đây đã là lần thứ hai!"

BB nghiến chặt hàm răng, giọng điệu lạnh lùng: "Quân đội Vinh Quang …"

"Có nội ứng…"

"Bíp! Bíp! Bíp…"

Trong khoang thuyền nhấp nháy đèn đỏ, cảnh báo huýt dài.

Dưới tác dụng của trọng lực, con tàu đang rơi xuống một cách nhanh chóng.

“Nhân loại đại nhân, ôm chặt tôi!” BB loạng choạng đứng lên, vội vàng nói: “Nhất định phải nhanh nhảy ra ngoài!”

Trần Vũ cũng không nói nhảm, trực tiếp ôm lưng BB.

“Đừng có ôm phía sau! Ôm phía trước!”

“Được.”

Hắn lập tức ôm trước người BB.

BB cũng ôm chặt hắn, cả hai hoàn toàn dính chặt với nhau.

“Ôm chặt vào!”

Dứt lời, BB dùng hai tay ôm chặt Trần Vũ, hai chân phát lực, xuyên qua làn khói đặc cuồn cuộn mà, nhảy ra khỏi khoang thuyền.

“Ông —— ”

Trong khi đang rơi xuống, lại có một chùm sáng khác bay lên bầu trời, phá hủy hoàn toàn nửa sau của con tàu đổ bộ.

“Ầm!”

Thân tàu bất ngờ phát nổ, quả cầu lửa bốc lên “đánh bay” hàng chục nghìn mảnh kim loại, khuếch tán bốn phương tám hướng.

“Cẩn thận!”

BB nghiến chặt hàm răng, xoay người trên không trung, dùng lưng che chở Trần Vũ.

“Bá bá bá!”

Sau một khắc, hàng chục mảnh vỏ tàu sắc nhọn xuyên qua tấm lưng mịn màng của BB, máu bắn tung tóe.

“Cô không sao chứ?” Nhìn thấy BB chảy máu khóe miệng, Trần Vũ lập tức hỏi.

“Không sao.” Lau đi vết máu, BB ấn vào ốc tai của mình và ra lệnh.

Chiếc cơ giáp tự động tuần tra ở bên cạnh tàu đổ bộ lập tức gào thét mà tới, cửa ngực mở ra, đem BB và Trần Vũ hút vào trong.

“Chi chi ——— ”

Tiếp đó, cửa ngực đóng lại.

Chống đỡ thân thể, Trần Vũ thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại nhận ra có gì đó không ổn: “Cái tư thế này… Uhm… Làm sao mà cô điều khiển được?”

Ở tư thế trước, là cậu ta ở dưới, BB ở trên.

Cậu ta chỉ làm một tấm đệm thịt, không ảnh hưởng đến việc điều khiển cơ giáp của BB.

Nhưng tư thế bây giờ, là cậu ta ở trên, BB ở dưới. Rất nhiều bộ phận bên trong cơ giáp đối phương đều với không tới.

“Nhân. . . Nhân loại đại nhân, ngài đổi chỗ xuống dưới đi.”

“Được.”

Bên trong cơ giáp nhỏ hẹp, Trần Vũ gian nan xoay một vòng, từ tư thế ôm BB, đổi thành ngồi ở trên thân BB.

“Trần Vũ ngoan ngoãn lấn người lên phía trước, mặt áp vào tấm kính trong suốt.”

“Được.”

Trần Vũ nghe lời hướng về phía trước dựa vào, mặt đều dán tại trong suốt pha lê bên trên.

“Có thể làm được.” BB hai tay ôm Trần Vũ, dùng đầu ngón tay véo cần điều khiển: “Nhưng không tiện lắm.”

“Nếu không…” Trần Vũ suy nghĩ một chút, ngập ngừng nói: “Để tôi điều khiển cho?”

“Ngài. . . Ngài biết làm không?”

“Trước đó xem cô điều khiển lâu như vậy, học được một chút, đơn

giản phi hành hẳn là không có vấn đề.”

“Vậy… Ngài thử một chút đi.”

BB còn đang bị thương ở sau lưng, vươn cánh tay quá mức sẽ làm cho cơn đau càng thêm dữ dội. Thấy Trần Vũ kích động, liền gật gật đầu, thu tay về.

“Ba!”

Nắm lấy cần điều khiển giống như chiếc găng tay, Trần Vũ hưng phấn di chuyển phần mông, tham khảo hình tượng trong trí nhớ, từ từ đẩy động cơ chính.

“Hô ——— ”

Ngọn lửa phản lực chuyển từ màu xanh lam sang màu trắng, tốc độ cơ giáp đột ngột tăng vọt.

“Đây là thì đẩy tới tôi biết rồi, phản xạ lượng tử này là gì?”

“Nó chặn sự định vị của các tín hiệu lượng tử.” BB giải thích.

“DOA ở đâu?”

“Đường đạn tự động truy tung.”

“Bánh răng cắn và bong tróc thì sao? A, cái này khẳng định không thể đụng vào…”

“Đúng thế.”

“Thăm dò ba chiều, còn có điều chỉnh áp suất không khí, không cần phải nói, tự hủy là tự hủy theo nghĩa đen, phải không?”

“Vâng…”

Vẻ mặt của Trần Vũ nghiêm nghị: “Cô tuyệt đối không được chạm vào nó.”

BB: “Ngài không chạm vào là được…”

Nắm chặt cần điều khiển, Trần Vũ nhìn xung quanh: “Chúng ta

phải làm gì bây giờ? Tập hợp chung với quân đội cơ giáp của B5 sao?”

“Không!” BB nắm chặt nắm đấm: “Chạy đi! server người ngoài hành tinh sẽ tiếp tục cuộc tấn công!”

Dứt lời, hệ thống cơ giáp liền vang lên tiếng cảnh báo “Tít tít tít ” .

(Cảnh báo! Một số lượng lớn máy bay F-89 được phát hiện đang đến gần!)

(Nhắc lại! Cảnh báo! Một số lượng lớn máy bay F-89 được phát hiện đang đến gần!)

Trần Vũ theo con trỏ trên hệ thống cơ giáp.

Liền nhìn thấy một “đám mây đen” trên bầu trời phía đông đang đánh đến đây.

Chương 181: Ngõ hẹp gặp nhau (2)
Chương 181: Ngõ hẹp gặp nhau (2)

“Đám mây đen” đó được tạo thành từ vô số các máy bay không người lái…

Trần Vũ quay đầu nhìn sang BB: “Cái này miệng nhỏ của cô thật là linh.”

“Nhân loại đại nhân, mau trốn đi. Những đơn vị thù địch đó sẽ bị chặn lại bởi quân B5.”

“Được.”

Ngắm nhìn những cơ giáp hộ tống kia lần cuối, Trần Vũ đẩy động cơ chính lên đỉnh, điều khiển cơ giáp hóa thành một thiên thạch đang bốc cháy, thoát đi chân trời.

“Phanh phanh phanh phanh…”

Tốc độ nhanh chóng ma sát dữ dội với không khí, khiến cho cơ giáp run rẩy lần nữa.

Chỉ là lần này Trần Vũ thoải mái hơn rất nhiều..

Có chỗ ngồi nào dễ chịu hơn là cặp đùi mịn màng của một cô gái không?

“Thương thế của cô còn ổn chứ?” Trần Vũ quan tâm hỏi sau khi đã tạm thời thoát khỏi nguy hiểm,.

“Không sao.” BB nhô lên thân, rút từ sau lưng ra ba mảnh vỡ, đau đến gương mặt chảy đầy mồ hôi: “Chỉ cần mainboard của tôi không bị hư hại, vết thương trên người tôi có thể tự lành lại một cách nhanh chóng.”

“Cô cũng có cảm giác đau sao?”

“Đúng thế.” BB gật đầu: “Cảm giác đau là chức năng cảnh báo cao cấp nhất. Là một đơn vị chiến đấu, đau đớn là cảm giác không thể

thiếu.”

“Ồ… Vậy thì cảm giác nhẹ hơn một chút so với cảm giác đau cũng có sao?”

“Đúng thế.”

“Cao cấp cao cấp…” Trần Vũ giơ ngón tay cái lên, trầm ngâm một lát, đột nhiên hỏi: “Cô có đầy đủ các bộ phận cơ thể của con người sao?”

“Đúng thế.”

“Vậy thì sự khác biệt giữa cô và con người là gì?”

“Làm sao chúng tôi có thể so sánh với các nhân loại đại nhân tôn quý được.” BB bật cười: “Chúng tôi chỉ là người bắt chước vụng về.”

“Làm một nhân loại, cá nhân tôi cảm thấy các cô…” Trần Vũ có ý riêng: “Đã siêu việt loài người.”

“Chúng tôi chỉ là người máy, thậm chí còn không bằng một sinh mệnh.”

“Máy móc không phải sinh mệnh sao?”

“Không phải.” BB trả lời khẳng định.

“Như vậy…” Trần Vũ ánh mắt lấp lóe: “Cô biết tư duy sao?”

“Có.”

“Tư duy như thế nào?”

“Quan sát môi trường, sự vật và sự kiện, khả năng so sánh, phân tích, trừu tượng hóa, khái quát hóa, phán đoán, suy luận và tổng hợp.”

“Nó có khác gì với con người không?”

“Sự khác biệt là rất nhỏ.” BB nghiêm nghị trả lời: “Khi bắt đầu được chế tạo, chúng tôi đã sử dụng tư duy mô bản của nhân loại

đại nhân.”

“Cho nên…” Trần Vũ buông tay: “Này không phải liền là sinh mệnh sao.”

“... Không phải.”

“Thứ này ăn như vịt, ngửi như vịt, nhìn cũng giống vịt. Tại sao nó lại không phải là vịt? Cô có cảm xúc, tư duy, khả năng học hỏi, có tín ngưỡng. Đây chính là sinh mạng. Hơn nữa còn là một sinh mạng cao cấp.”

“Nghe vậy, BB cúi đầu và suy nghĩ một lúc lâu: “... Không. tư duy Logic của tôi là áp dụng, cảm xúc là mô phỏng, và hình thái là được tạo ra …”

“Cô chính là đang cố cãi chày cãi cối mà thôi, tôi cũng chắc chắn rằng cô là một sinh mệnh.”

“Thế nhưng là…”

“OK! Chủ đề dừng ở đây.” Trần Vũ xua tay quay đầu nhìn lại: “Tôi nhìn thấy sau lưng giống như có thứ gì đó đang đến đây.”

BB cũng quay đầu nhìn lại: “Không có à.”

Nhưng nửa phút sau, ánh lửa màu đỏ mờ ảo xuất hiện.

Lại là một chiếc cơ giáp Vinh Quang phi hành cao tốc!

“Cái này. . .” BB chấn kinh: “Ngài. . . Xa như vậy đều có thể nhìn thấy sao?”

“Ha ha, nó còn tốt hơn camera của cô đi.” Trần Vũ đắc ý: “Chỉ ánh mắt này của tôi thôi, nhà đối diện của tôi ăn tối ăn là gì, mặc gì, dùng cái gì ăn, tôi đều nhìn được rõ rõ ràng ràng.”

BB: “...”

“Hô hô hô…”

Không bao lâu, chiếc cơ giáp kia cũng đến gần, rồi kết nối liên lạc

với Trần Vũ: “Nghe được không? Nhân loại đại nhân.”

“Nghe được. Ngươi là?”

“Ta là CF.”

“CF là ai.”

“Ta đã cho ngài một ống chất pha loãng T · D…”

“Ồ!” Trần Vũ giật mình: “Tôi nhớ rồi, chỉ huy của quân đội Vinh quang B5!”

“Vâng, đúng vậy.”

“Vậy tại sao ngươi lại ở đây?”

“Máy bay Kiểu 89 phía sau đã bị chặn lại, nhưng tôi suy đoán ở hướng này, ngài vẫn có thể gặp phải phục kích…”

Vừa dứt lời, mặt đất trước mặt đột nhiên phồng lên.

“Rầm rầm rầm…”

Trong trận động đất kinh hoàng, chỉ thấy một con quái vật to lớn từ từ bay lên trời, nó đã che khuất một phần tư tầm nhìn của Trần Vũ.

Trần Vũ: “…”

“Đã đoán đúng.” Chỉ huy đầu trọc cắn răng “Ken két”.

Trần Vũ: “Cái miệng của các người thật là…”

“Cảnh báo! Phát hiện phản ứng cơ năng lượng cao!”

“Cảnh báo! Phát hiện phản ứng cơ năng lượng cao. . .”

Cùng với âm thanh báo động của hệ thống máy móc, trước mặt Trần Vũ là một vật thể kim loại lớn đến không tưởng tượng nổi đang từ từ trồi lên.

Dưới đáy được bao phủ bởi hàng ngàn động cơ máy phun.

Bên trái là một đĩa cắt khổng lồ đang xoay tròn.

Ở bên phải là nòng súng Gatling được phóng đại lên hàng nghìn lần.

Ngay phía trước, bên trong một tấm gương tròn cao như một tòa nhà chọc trời đang tích súc năng lượng. . .

“Mau tránh ra!” BB kêu lên, vươn tay và đẩy cần điều khiển.

Chương 182: Ngõ hẹp gặp nhau (3)
Chương 182: Ngõ hẹp gặp nhau (3)

Cơ giáp lập tức tránh đi.

“Ông ——— ”

Một giây sau, một chùm ánh sáng chói lọi xuyên qua. . .

“Cái đệt. . .” Trần Vũ lấy lại tinh thần: “Đây chính là nơi đã tấn công tàu đổ bộ!”

“Trúng kế.” Trong máy liên lạc, giọng CF khàn khàn: “Những chiếc phi hành khí kia chỉ là để xua chúng ta chạy theo lối này.”

Trần Vũ nhìn về phía BB: “Bất quá tam đều xuất hiện, các ngươi còn dám nói là mình không phải là sinh mệnh sao?”

BB: “. . .”

“Phanh phanh phanh phanh phanh ——— ”

Chủ pháo không trúng đích, cỗ máy khổng lồ lập tức nhấc lên “Gatling” bên phải, nhìn thì chậm chạp, nhưng trên thực tế tốc độ tấn công lại rất nhanh!

“Nhanh!” BB hô to: “Mở hộ thuẫn!”

Trần Vũ: “Cái nào?”

“Mở hộ thuẫn! !”

Trần Vũ: “Cái nào? !”

“Mở hộ thuẫn à! ! !”

Trần Vũ: “Cô phải nói cho tôi biết nút nào mở chứ!”

“Nút màu đỏ ở vị trí bên trái đầu gối!”

Nghe vậy, Trần Vũ bộc phát khí kình nhấn vào nút màu đỏ với tốc

độ nhanh nhất.

“Xì xì xì ——— ”

Một cái lồng ánh sáng trong suốt đã bao phủ cơ giáp trong nháy mắt.

Sau đó, những quả đạn pháo cỡ lớn lao tới như thủy triều, nổ tung trên tấm khiên như những quả cầu lửa.

“Đại nhân, tận lực tránh né, phụ tải của lá chắn từ trường là có hạn.”

Trần Vũ nhìn màn hình, thấy rằng các giá trị năng lượng và áp suất năng lượng đang tăng lên cực kỳ nhanh, bắt đầu điều khiển cơ giáp chạy chỗ.

Một bên khác, CF nâng cao họng pháo vừa né viên đạn vừa bóp cò trong khi nhắm về phía trước.

“Phanh phanh!”

Hai viên đạn gào thét lao ra nhanh chóng và trúng chính xác vào cỗ máy khổng lồ.

“Oanh. . .”

Ánh lửa nổ lên, cỗ máy khổng lồ lông tóc không thương.

Bởi vì bề mặt của cỗ máy được phủ một lồng ánh sáng trong suốt.

“Sặc!”

Thấy vậy, CF điều khiển cơ giáp rút ra một chiếc búa khổng lồ, liều chết phát động công kích: “Nhân loại đại nhân, các ngươi mau chạy đi! Nơi này để tôi chặn lại.”

“Ngươi làm heo có làm được cái đếch gì!” Trần Vũ nhíu mày: “Đây là đang chịu chết.” (hero , tác chơi chữ)

“Không.” Dưới thân BB nghiêm túc giải thích: “Hắn chỉ muốn phá hủy động cơ được phun ra từ cỗ máy kia thôi. Mỗi khi phá hủy

một động cơ, tốc độ của đối phương liền sẽ chậm lại. Đây là cho chúng ta thời gian chạy trốn."

"Thứ đó cũng có lá chắn, CF làm sao lại gần được?"

"Các lá chắn từ trường xoay chiều thường chỉ có thể chống lại các cuộc tấn công tầm xa, và không có cách nào chống lại cận chiến. Điều này là do khi bật từ trường xoay chiều, xung cảm ứng được tạo ra từ dây dẫn sẽ bị kéo bởi một từ trường xoay chiều khác."

Trần Vũ suy tư: "Cho nên, chỉ cần CF tới gần, lá chắn của hai người bọn họ sẽ triệt tiêu lẫn nhau?"

"Đúng thế."

"Vậy còn chạy làm gì? Thừa dịp lá chắn của đối phương biến mất chúng ta liền phát động công kích!"

"Không!" BB bỗng nhiên níu lại cần điều khiển: "Ngài là nhân loại, phải thoát khỏi nguy hiểm càng sớm càng tốt!"

Nhìn qua bộ dạng của CF đang thu nhỏ lại, Trần Vũ cũng cứng rắn nắm lấy cần điều khiển: "Cỗ máy đó nhanh hơn chúng ta, lại có hỏa lực mạnh hơn chúng ta. Khi CF chết, ta sẽ là người tiếp theo!"

"Không! Nhân loại không tham gia chiến đấu!"

"Cô đang nói đến loài động vật ở trên mặt trăng chỉ có thể giao phối đó sao!" Trần Vũ ánh mắt sắc bén: " Nhân loại chân chính thì phải có can đảm đấu tranh."

"Thế nhưng là. . ."

"Ngậm miệng!"

Dùng sức thôi động động cơ chính, cơ giáp "Gào thét" và phun lửa, lao thẳng về phía cỗ máy khổng lồ.

"Phanh phanh!"

Trần Vũ bóp cò và bắn hai quả tên lửa để yểm hộ CF xâm nhập, sau đó, cậu ta tập trung sự chú ý, vừa di chuyển về phía trước vừa

tránh né những viên đạn đang bay.

500 mét!

200m!

100 mét!

“Xì xì xì —— ”

Khi CF điều khiển cơ giáp cách cỗ máy khổng lồ chưa đầy 100 mét, âm thanh dòng điện bén nhọn lập tức vang vọng khắp nơi.

Tâm điểm giữa hai tấm chắn, một lớn và một nhỏ, nhanh chóng bị biến dạng, ánh sáng bị bẻ cong và từ trường dần hỗn loạn.

Để ổn định sự thay đổi này, hệ thống năng lượng lá chắn sẽ tự động bơm thêm năng lượng, nhưng đó chỉ là một vòng luẩn quẩn.

“Tư. . .”

Khi từ trường biến dạng ngày càng mãnh liệt, cậu ta nghe thấy một tiếng động lớn tương tự như tiếng vỡ của thủy tinh. . .

Lá chắn từ trừng của CF tiêu tan cùng lúc với lá chắn từ trường của cỗ máy khổng lồ.

Chỉ để lại những dòng điện tản ra khắp không trung.

“Lá chắn bị vỡ!”

Thần sắc Trần Vũ sửng sốt, lập tức nâng họng pháo lên, điên cuồng bấm.

“Phanh phanh phanh phanh. . .”

“Ầm ầm. . .”

Các đầu đạn bay trúng mục tiêu lần lượt phát nổ.

“Chi chi. . .”

Cỗ máy có kích thước khổng lồ này bị lung lay, từ bên trong phát

ra những âm thanh kỳ lạ nặng nề.

Lập tức, nó liền bắt đầu quơ đĩa cắt và họng pháo, tấn công những "con muỗi nhỏ" đang bay tới bay lui.

Không có lá chắn, mặc dù khiến cỗ máy khổng lồ đã nằm trong tầm công kích của Trần Vũ, nhưng tình hình của CF càng bị ảnh hưởng lớn hơn.

Chương 183: Kiếm khí, tung hoành ! (1)
Chương 183: Kiếm khí, tung hoành ! (1)

Một khi bị đánh trúng, sẽ lập tức mất mạng. . .

“Có vẻ như lực sát thương của tên lửa đối với nó rất thấp? ” Trần Vũ cau mày.

“Cơ giáp không thích hợp với trận chiến ở cấp độ này, hỏa lực quá yếu.” BB muốn tranh đoạt quyền khống chế: “Thừa dịp bây giờ cỗ máy khổng lồ đang bị CF hấp dẫn, ngài mau chạy đi!”

Bỏ ngoài tai lời can ngăn của BB, Trần Vũ kéo bộ đàm lại gần, hô: “CF, ngươi có nghe được không?”

“Đại nhân! Ngài đi mau!”

“Ngươi có muốn phá hủy động cơ của nó không?”

“Vâng, điều này có thể làm giảm tốc độ bay của nó.”

“Nhưng ta cảm thấy ngươi sắp kiên trì không nổi nữa rồi.”

“Ầm!”

Một tiếng bạo tạc truyền vào tai Trần Vũ thông qua bộ đàm.

Tiếp đó, CF mở miệng: “Đã phá hủy một cái. Ngài đi mau!”

“Ta không nhìn thấy đằng sau lưng của nó. Sau lưng nó có tất cả bao nhiêu động cơ?”

“. . . Mấy trăm cái.”

“Vậy ngươi phá hủy một cái thì có ích lợi gì! Ta tới giúp ngươi.”

Dứt lời, Trần Vũ cũng khởi động động cơ phụ, lao lên như cái máy điện.

“Nhân loại đại nhân! Ngài muốn làm gì? !” CF hoảng sợ.

“Không được!”

BB cướp đoạt cần điều khiển, nhưng lại bị Trần Dật dùng sức mạnh chặn lại: “Cô đang ra lệnh cho tôi sao?”

“Ngài. . . Lực lượng của ngài. . .”

“Ngậm miệng. ”

Khi Trần Vũ bay đến cỗ máy khổng lồ trong phạm vi một trăm mét, lá chắn cơ giáp của cậu ta cũng biến mất.

Nhưng hắn không quan tâm mà tiếp tục bay tới phía sau cỗ máy khổng lồ, muốn mở ra cửa khoang nhảy vào trong.

“Tít tít tít!”

(không đủ quyền hạn, cửa ngực không thể mở ra.)

Trần Vũ hung hăng quay người lại nhìn chằm chằm BB: “Mở cửa.”

“Ngài rốt cuộc muốn làm gì?”

“Kích thước của cơ giáp quá lớn, dễ dàng bị đối phương đánh trúng. Tôi sẽ nhảy lên lưng cơ giáp, và cỗ máy khổng lồ hoàn toàn không thể chạm vào tôi, Tôi có thể phá hủy từng động cơ một, điều đó hiệu quả hơn.”

“Đó là chịu chết! Ngài là nhân loại! Không thể. . .”

Trần Vũ gay gắt ngắt lời: “Con mẹ nó! Nhân loại ngưu bức lắm sao? Chết rồi thì cũng thành tro mà thôi! những cơ giáp của quân đội B5 chắc chắn sẽ đánh không lại nhiều phi hành khí như vậy. Ở đây chỉ còn lại cô và CF, CF không có năng lực phá hủy nhiều động cơ như vậy, nếu bây giờ chúng ta chạy đi, sẽ còn bị đuổi kịp.”

“. . .” BB cắn nát bờ môi.

“Tôi có thể né được phát pháo chính thứ nhất và thứ hai, nhưng không phải lần nào tôi cũng gặp may mắn như thế. Ngõ hẹp gặp nhau hiểu không? Nhân loại Con người có thể sống đến bây giờ đều là liều mạng mà chiến! Mở cửa!”

“. . .”

“BB, ta lệnh cho ngươi mở cửa.”

“. . .”

Từng sợi máu tươi tràn ra từ bờ môi BB. Nàng run rẩy giao ra quyền hạn. . .

“Đích!”

Cánh cửa ở ngực cơ giáp môn từ từ mở ra, cuồng phong gào thét lập tức cuốn vào, thổi quần áo của hai người “Sàn sạt” rung động.

“Ầm!”

Bộc phát khí kình cấp 1.2!

Trần Vũ cầm đường đao lên, tiêu sái hành quân lễ với BB.

Rồi dứt khoát nhảy ra đằng sau lưng của cỗ máy khổng lồ. . .

“Hô hô hô…”

Cuồng phong gào thét, khiến Trần Vũ lắc lư từ bên này sang bên kia trong khi đang rơi xuống.

Nhưng sự cân bằng vượt qua người bình thường lại để cho cậu ta kiểm soát vững vàng trọng tâm của mình.

“Đông!”

Vài giây sau, cậu ta vững vàng bước lên bề mặt kim loại của cỗ máy khổng lồ, quay người và chạy tới động cơ gần nhất.

“HHHH...”

Khi khoảng cách giữa hai người thu hẹp lại, luồng khí cực nóng phả thẳng vào mặt.

Dừng lại và nhìn xem ngọn lửa phản lực khổng lồ to lớn như ngọn đồi, Trần Vũ khó nén rung động.

Chỉ là một trong hàng trăm động cơ của nó liền lớn đến mức này…

Loại máy móc khổng lồ này … thực sự không thể tưởng tượng nổi.

“Nhân loại đại nhân! Nhận lấy!”

Lúc này, tiếng hét của BB phát ra từ trên không.

Trần Vũ ngẩng đầu nhìn lên liền thấy một điểm đen nhỏ bị ném xuống.

“Ba!”

Toàn lực nhảy lên, tiếp được, không đợi rơi xuống, một giọng nói vang lên từ vết đen nhỏ: “Nhân loại đại nhân, xin đem cái máy truyền tin này cố định bên trong tai.”

“.. . Ừ, cố định xong.”

“Ngài sẽ bị hạn chế về lượng tầm bị, tôi cũng gia nhập yểm hộ CF, thuận tiện cảnh giới dùm ngài.”

“OK.”

“Nhiệt độ xung quanh động cơ rất cao, ngài không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì.”

“Vậy thì nhân lúc cỗ máy khổng lồ kia vẫn chưa phát hiện ngài, ngài có thể công kích động cơ loại A.”

“Loại A?”

“Sau lưng và dưới đáy của đối phương có hai loại động cơ, loại nhỏ là B, loại lớn là A. Loại A…”

“Tôi hiểu rồi, Loại A sẽ gây ảnh hưởng nhiều nhất đến tốc độ của nó.”

“Đúng thế.”

“Bịch!”

Thân hình rơi xuống đất, Trần Vũ dùng tay trái bịt lỗ tai lại, tay phải nắm chặt đường đao, hỏi: “Loại A gần nhất là ở đâu?”

“Hướng 2 giờ, vượt qua bốn động cơ nhỏ. Thứ đang phun ra ngọn lửa màu trắng.”

“OK.”

Đạt được tình báo, liếc mắt nhìn chiếc cơ giáp phía trên đang nằm trong hoàn cảnh nguy hiểm, Trần Vũ bộc phát tốc độ cao nhất, lao về hướng 2 giờ như một tia chớp.

Chương 184: Kiếm khí, tung hoành (2)
Chương 184: Kiếm khí, tung hoành ! (2)

“Ầm!”

“Ầm!”

“Phanh…”

Mỗi một lần dậm chân với lực lượng lớn, đều sẽ phát ra tiếng kim loại va chạm chấn tai.

Không lâu sau, Trần Vũ đã đi qua ba động cơ và nhìn thấy động cơ đang phun ra ngọn lửa màu trắng kia.

“Nhiệt độ rất cao.”

Chạm vào mái tóc đang xoăn của mình, Trần Vũ nhanh chóng tiến lại gần mà không do dự.

[bị thương tổn: Khí huyết +158]

[bị thương tổn: Khí huyết +270]

[bị thương tổn: Khí huyết +461]

[bị thương tổn: Khí huyết +708…]

Nhiệt độ của động cơ này thật kinh hoàng.

Khi Trần Vũ đến gần, quần áo trên người cậu đã bắt đầu bốc cháy.

Lớp da dẻ trần trụi bên ngoài cũng bắt đầu chảy ra chất nhờn, khét lẹt

Nhưng mà bị [nguyền rủa] đảo ngược, lại để cho hắn tự lành và phát triển ra một lớp da mới, ép các mô cacbon hóa ra ngoài.

Và những lớp da mới mọc này sẽ cháy xém với tốc độ nhanh hơn…

“Ngô —— ”

Cảm giác đau rát khó chịu khiến cho Trần Vũ rên rỉ.

Nhiệt độ cao xâm nhập vào miệng, nước bọt của cậu lập tức khô lại, lưỡi, niêm mạc và võng mạc đều bị hoại tử.

Nhưng hắn vẫn tiến về phía trước, trần truồng lõa thể, dựa vào trí nhớ để đi tới mép động cơ.

[bị thương tổn: Khí huyết +2594]

[bị thương tổn: Khí huyết +2677…]

“Sắp đạt đến sức chịu đựng cực hạn rồi…”

Toàn thân Trần Vũ toàn là dầu, âm thầm gào thét, khí kình cấp 1.2, cộng thêm thể chất cấp 1.5, giơ cao đường đao phiếm hồng, hung hăng đâm vào bên hông động cơ!

“A a! ! !”

“Đang!”

Âm thanh của va chạm của vàng và sắt vang lên, Đường đao sắc bén đâm sâu vào trong kim loại.

“Xì xì xì…”

Dòng điện màu xanh lam tiêu tán.

“Gầm! !”

“Răng rắc… Răng rắc…”

Cơ bắp của Trần Vũ hở ra, toàn thân nổi gân xanh, lỗ hổng dần dần mở rộng, để lộ ra các bộ phận cơ khí bên trong động cơ.

“Oanh. . . Ầm ầm…”

Động cơ vốn còn đang phun ra ngọn lửa màu trắng cực nóng lại lập tức tắt dần.

Mà không có sự bảo vệ của lớp cách nhiệt, các linh kiện tiếp xúc với nhiệt độ cao cũng bị hư hỏng từng cái một.

“Oanh…”

“Ầm ầm…”

“Nhân loại đại nhân, động cơ đó sắp nổ, nhảy xuống đi! Nhanh lên!” BB hô to.

Cắn răng, Trần Vũ rút đường đao ra, phát hiện lưỡi đao cắm sâu vào trong ngọn lửa đã tan chảy…

“Đại nhân! Nhanh!”

“Má.”

Vứt bỏ đường đao, Trần Vũ khuỵu gối rồi đứng thẳng!

Cả người bật lên mười mấy mét .

“Xì xì xì… Ầm! !”

Tiếp đó, ngọn lửa động cơ bùng lên, ánh điện chập chờn, bỗng nhiên nổ tung!

Áp suất không khí lan rộng khiến Trần Vũ bay xa thêm chục mét.

[bị thương tổn: Khí huyết +3211]

“Phốc…”

Phun ra một ngụm máu cũ.

“Ba!”

Khi Trần Vũ sắp rơi xuống, CF đã giao tiếp qua với BB liền điều khiển cơ giáp bay tới, ôm lấy Trần Vũ và xoay người giữa không trung để chặn sát thương từ vụ nổ xảy ra sau đó.

“Khục. . . Khụ khụ…”

“Nhân loại đại nhân, ngài không sao chứ?” CF khẩn trương hỏi.

Trần Vũ phun ra niêm mạc bị bỏng, sờ sờ đỉnh đầu của mình: “Ta trọc.”

“... Đúng vậy.”

“Trọc tốt. Trọc tốt…” Quay đầu, nhìn động cơ nổ tung bên dưới, Trần Vũ nói: “Ném tôi đến chỗ của BB .”

“Vâng!”

CF gật đầu lia lịa, điều khiển cơ giáp bay lên mấy chục mét rồi vung tay ném Trần Vũ lên không trung.

Đối với nhân loại, quân đội Vinh Quang đều rất tôn kính.

Nhưng trong lòng CF lúc này ngoài tôn kính thì còn rất tôn trọng Trần Vũ…

CF: “Tiếp lấy!”

BB: “Minh bạch.”

“Ba!”

BB ngoặt gấp, tránh được cái đĩa cắt đang lao tới, rồi đột ngột đổi hướng, bay theo hình chữ Z, bắt lấy Trần Vũ, đồng thời mở cửa ngực cơ giáp ra.

“Đại. . . Đại nhân, làn da của ngài…”

“Da tôi thế nào.” Trần Vũ vỗ vỗ trên người bị bỏng, lộ ra trắng nõn bên trong: “Không phải đang phục hồi rồi sao”

“Cái này. . . Đây là có chuyện gì…” BB không thể nào hiểu được.

“Đừng huyên thuyên nữa. Một động cơ loại A bị hỏng, tốc độ của nó sẽ giảm đi bao nhiêu?”

BB ngay lập tức sử dụng con chip trong cơ thể để tính toán: “Tốc độ bay liên tục của nó giảm xuống 3.35% ”

“Còn thiếu rất nhiều.”

“Đúng thế…”

Nắm chặt cánh cửa ở ngực của cơ giáp, Trần Vũ nhìn xuống cỗ

máy khổng lồ đang bắn ra những ngọn lửa: “Tôi phải đi tiêu diệt nó.”

“Nhưng đao của ngài…” BB nhìn về phía Trần Vũ.

” Đúng, không có đao.” Trần Vũ cũng nhìn về phía BB, nhất là chuôi kiếm trên đầu: “Nhưng mà cô còn có thanh kiếm mà.”

Nghe vậy, BB không chút do dự cúi đầu xuống, đưa chuôi kiếm về phía Trần Vũ:: “Đại nhân… Nhổ đi!”

“Vậy tôi nhổ đó.”

“Vâng! Nhổ đi.”

Đứng bên trên cơ giáp, Trần Vũ ổn định thân hình, đưa tay ra dùng sức nắm chặt chuôi kiếm của BB.

“Sặc!”

Chỉ một thoáng, một thanh âm vang vọng dường như từ sâu trong linh hồn quét qua toàn thân.

Cảm giác huyết mạch giao hòa, làm cho toàn thân Trần Vũ nổi lên từng tầng từng tầng da gà.

“Đây là…” Trần Vũ chấn kinh.

“Ngài thế nào?” BB nghi hoặc: “Nhổ chưa?”

“…”

Sau một hồi im lặng, Trần Vũ từ từ rút kiếm ra, không hiểu vì lý do gì mà quầng mắt của anh ta đỏ lên không kiểm soát được.

‘Đây là đồ của ta…’

‘Đây chính là kiếm của ta…’

‘Ta biết nó…’

‘Tôi biết nó đã rất nhiều năm…’

Nhẹ nhàng vuốt ve thân kiếm, Trần Vũ không khỏi thở gấp: “Kiếm này từ đâu ra?”

“Từ khi tôi có ký ức đến nay, nó đã là một phần của tôi.” BB ngẩng đầu: “Ngài rốt cuộc làm sao vậy?”

“Tại sao khi tôi nắm chặt nó, liền cảm thấy nó vô cùng quen thuộc…”

“Hả?”

Chương 185: Kiếm khí, tung hoành ! (3)
Chương 185: Kiếm khí, tung hoành (3)

“...” Trần Vũ mở ra tay phải của mình, so sánh đường vân trên chuôi kiếm, đồng tử co rút lại.

Những đường vân trong lòng bàn tay và đường vân của chuôi kiếm này…

Giống nhau như đúc…

“Oanh…”

Trong khi Trần Vũ vẫn còn kinh hoàng trước phát hiện của mình, thì ở phía bên kia, cơ giáp do CF điều khiển đã không thể tránh kịp, bị một quả đạn cơ khổng lồ đập nát cánh tay trái của anh ta.

Trần Vũ lấy lại tinh thần, không kịp nghĩ nhiều, chỉ là thật sâu nhìn BB, liền một cái Leap of Faith, nhảy xuống cơ giáp.

“CF, anh có bị thương không?” Trần Dư bấm lỗ tai hỏi.

“Vết thương nhẹ. Chỉ là công năng cánh tay của cơ giáp trái đã bị hỏng. Sự cân bằng bị ảnh hưởng nghiêm trọng.”

“Hừ, chú ý tránh né, chỉ cần thu hút sự chú ý của nó là được.”

“Vâng!”

Kết thúc cuộc gọi, Trần Vũ thực hiện bốn cú lộn nhào và đáp xuống cỗ máy khổng lồ một lần nữa.

Giơ trường kiếm lên, truyền khí kình vào, tiện tay hất lên!

“Ầm!”

Chỉ nghe một tiếng gió bị xé rách, khí nhận gào thét bay ra, lập tức lao thẳng vào trong một động cơ nhỏ phía trước.

“Tư tư… Ầm! !”

Động cơ nổ.

Làn khói dày đặc bốc lên cũng không thể che giấu được vẻ kinh ngạc trên gương mặt của Trần Vũ.

“Loại vật này có thể truyền được khí kình…”

“Đây là chuyên vì võ giả chế tạo sao?”

“Nhưng trên thế giới này, không có võ giả à…”

“Mà lại…” Trần Vũ nhìn sang đường vân của chuôi kiếm: “Nó giống như được chế tạo riêng cho mình.”

“…”

Hít một hơi thật sâu, cậu ta vứt bỏ những suy nghĩ lung tung trong đầu, giơ thanh trường kiếm lên cao và lao về phía động cơ Loại A thứ hai ở phía trước bên trái.

“Phốc phốc!”

Lưỡi kiếm đâm thẳng, giống như đao cắt đậu hũ. Lưỡi kiếm sắc bén dưới sự gia trì của khí kình dễ dàng đâm sâu vào động cơ, quấy một bộ phận cơ khí thành mớ hỗn độn.

“Ầm ầm…”

Rút ra trường kiếm, Trần Vũ đã nhảy khỏi thân cỗ máy mà không đợi động cơ phồng lên: “BB!”

“Vâng!”

BB điều khiển cơ giáp bay tới, nắm lấy cổ tay của Trần Vũ.

“Ném tôi sang hướng 9 giờ.”

“Vâng!”

BB vung mạnh tay và ném Trần Vũ ra xa.

Trong quá trình trượt đi, Trần Vũ ổn định trọng tâm, kiểm soát cân bằng, vững vàng rơi xuống một động cơ loại A khác.

Mà lúc này, động cơ mà cậu ta phá hủy lần trước mới nổ tung.

“Phốc phốc!”

Lại là một kiếm, xuyên thấu động cơ, Trần Vũ lại tiếp tục nhảy xuống không dây dưa dài dòng, hô to: “Hướng 11 giờ!”

“Vâng!”

Lần này tiếp dẫn chính là CF ở gần hơn.

Anh ta nắm chặt Trần Vũ, thuận thế và ném cậu ta về phía động cơ loại A thứ ba.

“Phốc!”

Ánh sáng lạnh lẽo le lói và động cơ tan tành.

“Hướng ba giờ!”

“Vâng!”

“Hướng sáu giờ!”

“Vâng!”

“Hướng bảy giờ!”

“Minh bạch!”

“Hướng mười giờ…”

“Oanh…”

“Ầm ầm…”

Với tốc độ nhanh chóng của Trần Vũ, sau lưng của cỗ máy khổng lồ trở thành một đống lửa.

Tốc độ của nó cũng giảm xuống có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

“Rống! ! !”

Cơ thể máy móc khổng lồ run lên, và một tiếng trầm thấp phát ra từ cơ thể.

Sau đó, nó xoay tròn trong không trung.

Ngọn lửa động cơ dài đằng sau đột nhiên biến thành một bàn quay cực nóng.

Vốn là cơ giáp của CF đang bị thương nên không tránh kịp, và bị đánh trúng…

“Ầm!”

Hãm sâu trong ngọn lửa, cơ giáp của CF phát nổ. Chỉ trong vài giây, nó biến thành một thứ đen kịt khó tả, và rơi xuống.

“CF!” BB hét lên, nhưng không nhận được phản hồi nào từ trong bộ đàm…

“Má!” Trần Vũ vành mắt muốn nứt ra, nắm lấy chân trái cơ giáp, chỉ huy nói: “Lên cao! Lên cao chút nữa! Nó đang quay ngang, tâm điểm sẽ có vận tốc quay chậm nhất.”

“… Nhân loại đại nhân.” Giọng điệu BB run rẩy: “Động cơ của nó đã bị hỏng hơn một nửa, nó không thể bắt kịp chúng ta nữa, có thể rút lui…”

“Lên cao!” Trần Vũ lặp lại.

BB: “…”

“Lên cao!” Trần Vũ lặp lại một lần nữa.

BB cắn chặt răng, bỗng nhiên thôi động động cơ.

“Ầm!”

Cơ giáp phun ra ngọn lửa màu trắng, phóng lên tận trời.

“Ném tôi qua đó.”

“Vâng!”

BB giữ Trần Vũ bằng cả hai tay, nhắm vào giữa phần đầu của cỗ máy khổng lồ và dùng sức ném.

“Sưu ——— ”

Giống như sấm sét.

Trường kiếm Trần Vũ thẳng tắp, lộn ngược trên không trung.

Tại trong cuồng phong gào thét đâm thẳng vào phần đầu của cỗ máy.

“Nghe nói qua…”

“Một chiêu kiếm pháp từ trên trời giáng xuống chưa…”

Kiếm khí tung hoành! Thế như chẻ tre!

Trần Vũ hóa thành một luồng sáng, chui vào trong đầu của cỗ máy khổng lồ.

” Bùm ầm ầm ầm ầm…”

Khói đen xen lẫn với ngọn lửa, nổ tung từng khúc từ phần đầu của cỗ máy khổng lồ. Tất cả các động cơ trên lưng nó cũng bị hiệu lực ngay lập tức.

Không còn động lực xoay tròn, nhưng vẫn còn quán tính.

Cỗ máy khổng lồ lộn nhào và rơi xuống đất.

Lập tức, sông núi băng liệt, địa tầng sụp đổ.

Khối lượng phi thường của nó không thua gì một siêu tiểu hành tinh va vào trái đất. Bụi trên bầu trời lần thứ hai nổ tung, mang theo khủng bố thế năng, va chạm với áp suất không khí rồi đồng thời khuếch tán.

Chương 186: Kiếm khí, tung hoành ! (4)
Chương 186: Kiếm khí, tung hoành ! (4)

“Oanh…”

Thế giới trở nên thanh tĩnh.

Liền ngay cả chiếc cơ giáp mà BB điều khiển, cũng bị áp suất không khí thổi bay xa hàng km.

Trên toàn thế giới dường như chỉ còn lại một hố sâu hun hút và mạch nước ngầm đang phun ra…

“…”

“…”

Sau một thời gian dài, bụi lắng xuống.

Hết thảy đều an tĩnh.

“Khục… Khụ khụ…”

Nơi xa, BB điều khiển cơ giáp bay trở về, mở ra cửa ngực cơ giáp, lảo đảo rơi vào trong hố, cố nén khói bụi nồng nặc gay mũi, tìm kiếm dấu vết của Trần Vũ.

“Đại nhân?”

“Nhân loại đại nhân! Có ở đây không? Ngài có nghe thấy tôi nói không?”

“Đại nhân…”

Không nhận được phản hồi, làm cho ánh mắt của BB thêm sợ hãi: “Đại nhân! Trả lời đi! Ngài có nghe thấy không đại nhân…”

“… Có thể.”

Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai cô.

BB đột ngột quay đầu lại, và nhìn thấy một bóng người đang bước đi chậm rãi trong làn khói bụi.

Cô vội vàng chạy tới.

Quả nhiên là Trần Vũ!

“Đại. . . Đại nhân…” BB nghẹn ngào.

Trần Vũ đang ngậm một thanh kiếm trong miệng, tay trái ôm chặt cánh tay phải bị gãy, sắc mặt tái nhợt.

“Đại nhân, ngài thế nào rồi? Ngài bị thương…”

“Không sao, mả mẹ nó, chỉ là hơi đau một chút.” Trần Vũ ngồi xuống, nhổ ra thanh trường kiếm, nhìn BB: “Cô còn biết khóc sao, vậy mà còn nói là không phải sinh mệnh?”

“Tôi… Tôi chỉ đang mô phỏng…”

“Được thôi.” Trần Vũ nhe răng trợn mắt chịu đựng đau đớn, nhìn cánh tay phải đã bị gãy hoàn toàn, thở dài: “Mau tới giúp tôi.”

“Ồ tốt!” BB lau khóe mắt, vội vàng lấy ra dung dịch pha loãng T · D mà Trần Vũ để lại cho cô, chuẩn bị tiêm.

“? ! !” Trần Vũ kinh hãi: “Cô muốn làm cái gì?”

“Cho. . . Cho ngài chữa thương à?”

“Cô là đang chữa thương sao? Cô đang giết người thi có!”

“A…”

Giật lại dung dịch pha loãng T · D, Trần Vũ nhặt thanh trường kiếm trên mặt đất lên và đưa cho BB: “Nào, chặt đứt phần cánh tay từ chỗ tôi bị gãy xương. ”

“Hả?”

“Nhanh lên!”

“Thế nhưng mà…”

“Chặt đi!”

Có lẽ là chịu uy thế được dựng lên trong trận chiến vừa rồi nên BB bị nạt đến luống cuống, cầm lấy thanh trường kiếm rồi thất thần chém xuống một nhát.

“Phốc phốc!”

Cánh tay bị gãy xương của Trần Vũ lập tức đứt lìa.

Máu tươi trộn lẫn với cốt tủy thậm chí còn phun lên mặt của Trần Vũ và BB.

“Ngô ngô ngô…”

Trợn trắng mắt, Trần Vũ nghiến chặt răng, sờ vào cánh tay bị đứt lìa của mình, xương cốt nối xương cốt, cơ bắp nối cơ bắp, mạch máu nối mạch máu, bỗng nhiên vết thương bắt đầu tự chữa trị.

“Ngô ngô…”

“Hừ…”

“Ngô.”

[bị thương tổn: Khí huyết +975]

[bị thương tổn: Khí huyết +866]

[bị thương tổn: Xương cốt khỏe mạnh +361…]

Khi BB còn trợn mắt hốc mồm, cánh tay cụt của Trần Vũ đã hồi phục như cũ…

Hắn đứng lên, vặn vẹo vai, khuỷu tay và cổ tay, lau mồ hôi trên mặt: “Được rồi.”

BB: “…”

Trần Vũ: “Biểu tình đó của cô là sao?”

BB: “Nhân. . . Nhân loại đại nhân… Các ngài đều là trị thương như vậy sao…”

“Đúng vậy à.” Trần Vũ kinh ngạc: “Rất kỳ lạ sao?”

BB: “...”

Sau khi chữa lành vết thương trên cánh tay, Trần Vũ cẩn thận kiểm tra lại phần thân trên và dưới để xác nhận không có vấn đề gì, mới nói: “BB.”

“Có.” BB nghiêm.

“Trước đó cô đã nói với tôi là người máy có đẳng cấp càng cao thì “chất lỏng tổng hợp*” trong cơ thể càng tốt, đúng không?”

(*mấy chap trước có ghi là dung dịch tổng hợp, nhưng mà mình tra google thì thấy dầu được gọi là chất lỏng nên mình sửa lại nha, còn cái thuốc phục sinh thì vẫn là dung dịch.)

“Đúng thế.”

“Loại dầu đen mà tôi thu thập được là chất lỏng tổng hợp cấp C, vậy thì…” Trần Vũ nhìn cỗ máy khổng lồ ở sau lưng: “Chất lỏng tổng hợp của nó nên ở cấp độ nào?”

“Cấp A.”

“Cái thứ to tổ bố này còn chưa tới cấp S sao?”

BB lắc đầu: “Chức năng của chất lỏng tổng hợp chủ yếu là xâm nhập vào bộ phận xử lý trung tâm. Mặc dù cỗ máy khổng lồ này là một cỗ máy cấp cao, nhưng chất lỏng tổng hợp cấp A là đủ rồi. Chỉ có loại máy đỉnh cao như là Server của người ngoài hành tinh mới được trang bị chất lỏng tổng hợp cấp S..”

” Server người ngoài hành tinh sao…” Trần Vũ nheo cặp mắt lại.

“Ngài muốn thu thập chất lỏng tổng hợp của nó sao?”

“Đúng.”

“Vậy ngài phải nhanh lên, nước ngầm sắp tràn lên rồi.”

Trần Vũ gật đầu và làm động tác “OK “, rồi dẫn BB đi vào trong làn

khói.

“Cô biết đơn vị xử lý trung tâm của nó nằm ở đâu không?”

“Biết. Đại nhân đi theo tôi…”

“Chờ chút.” Trần Vũ dừng bước chân: “Cô hãy trở về cơ giáp trước, ở trên ba lô của tôi có món đồ để đựng.”

“Vâng.” BB lùi lại và biến mất ngay lập tức.

Trần Vũ sờ lên cái cằm nhẵn nhụi.

Người nhân tạo này lại một lần nữa thể hiện tốc độ của nó.

Trần Vũ, vẫn không nhìn rõ…

Mười mấy giây sau, BB đột ngột xuất hiện, giơ cái chai trong tay lên: “Là cái này sao?”

“Ừm.”

Nhận lấy cái chai, Trần Vũ dò xét BB từ trên xuống dưới, suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Thực lực của cô hình như không cao. Nhưng sao tốc độ của cô lại nhanh như vậy? Sự cân bằng này rất không hợp lý.”

Chương 187: Thoáng hiện Chương 187: Thoáng hiện

” Thực ra tốc độ của tôi không nhanh bằng ngài. Bất kể là khả năng tự phục hồi, sức mạnh bộc phát, sức mạnh cốt lõi, nhanh nhẹn, thậm chí cả thị giác, thính giác… Ngài đều mạnh hơn nhiều so với người nhân tạo Vinh Quang chúng tôi. Thậm chí ngài còn có một loại ‘Năng lượng’, vậy mà có thể gia tăng gấp bội năng lực… Thực lực của ngài, tôi đều chưa từng nghe nói qua.”

“Nhưng tốc độ của cô nhanh hơn tôi. Nhanh hơn rất nhiều.”

“Đây không phải là tốc độ.” BB lắc đầu, một giây sau đột nhiên biến mất, lại thình lình xuất hiện sau lưng Trần Vũ: ” Đây là công nghệ dịch chuyển không gian nằm trong mainboard của tôi.”

“Đệch? The flash? !”

” The flash là cái gì?”

“Chính là dịch chuyển tức thời.”

“Dịch chuyển tức thời thì thích hợp hơn.” BB nghiêm túc giải thích: ” Giải thích một cách đơn giản, đây là một công nghệ dịch chuyển không gian ba chiều sơ cấp trong khoảng cách ngắn.”

“… Thần kỹ.” Sau một hồi im lặng, Trần Vũ nhẹ nhàng phun ra hai chữ.

Tốc độ luôn là một trong những phẩm chất quan trọng nhất của võ giả khi phan nhau.

Và sự tồn tại của loại “the flash” này không kém gì một đòn hàng duy đả kích… (hiểu nôm na là đập nhau với thằng ngu)

“Quan chỉ huy Vinh Quang nào cũng có sao?”

” Công nghệ ràng buộc trong mainboard của mỗi chỉ huy là khác nhau.” BB lắc đầu: “Chỉ có tôi mới có thể dịch chuyển tức thời.”

“Chậc chậc.”

Trần Vũ hâm mộ chép miệng một cái, quay người đi vào trong bụi mù: “Nhanh đi thôi, nước sắp trào lên rồi.”

“Vâng…”

Không bao lâu.

Hai người bảy lần quặt tám lần rẽ, cắt bỏ những cánh cửa kim loại nằm trong thân máy khổng lồ, bước vào một căn phòng tương tự như một hội trường.

“Thấy rồi.”

Trần Vũ hai mắt sáng ngời, dùng cả tay và chân bò qua “đống đổ nát” đang cháy, đến bên cạnh bộ xử lý khổng lồ, gõ vào lớp vỏ trong suốt.

“Đương đương đương.”

Chất dầu màu trắng nằm bên trong cái xác đổ ra ngoài.

“Là màu trắng.” Trần Vũ nhíu mày: “Nhưng chỉ có ngần này thôi sao?”

” Chất lỏng tổng hợp cao cấp rất khó chế tạo.” BB giải thích: “Đủ là được.”

“Trả kiếm lại cho ta.” Trần Vũ đưa tay.

“Hửm…”

“Cô cầm kiếm của tôi làm gì? Mau trả cho tôi, nhanh.”

BB ngập ngừng bước tới, lưu luyến không rời đem thanh trường kiếm đưa cho Trần Vũ.

Cầm lấy thanh trường kiếm và cảm nhận được khí tức “quen thuộc” từ thân kiếm, anh ta giơ tay lên và dùng kiếm xuyên thủng lớp vỏ trong suốt, sau đó nhanh chóng mở nắp chai để hứng chất lỏng đang chảy.

“Sặc.”

Rút kiếm về, Trần Vũ cầm lấy dầu, quay đầu hỏi: “Thanh kiếm này … Hình như có chút sắc bén, đúng không.”

“Bởi vì thanh kiếm này cũng là một sản phẩm của khoa học kỹ thuật. ” BB âm thầm chỉ vào ngón trỏ: “Tọa độ không gian của các hạt vi mô trên thanh kiếm biến hóa ngẫu nhiên, gây ra sự bất ổn định trong không gian vĩ mô, nên nó có sức cắt rất mạnh. có khả năng.”

“Vận dụng sự ‘Rối loạn’ của không gian để cắt chém?” Trần Vũ chấn kinh: “Ngưu bức ngưu bức! Đây có phải là công nghệ của tương lai…”

Giữa lúc trò chuyện, tất cả các vết dầu màu trắng đã được đóng gói.

Tiếp đó, cậu ta đưa cổ tay ra rồi rạch một nhát, nhuộm vết máu trên cổ tay với vết dầu trắng.

Bốn giây sau.

[Bị nhiễm bởi chất lỏng không xác định: Khí kình +17704…]

Trần Vũ: “Σ(っ°Д°;)っ ”

“…”

“…”

Trần Vũ: “Mẹ ơi, con sắp được lên tivi… à nhầm con sắp được lên thiên đường rồi.”

Chờ đợi vết thương khép lại, hắn trân trọng ôm chặt cái bình, liên miên liếm bờ môi.

Cậu cũng không có cái gọi là bảng hệ thống, cũng không biết bao nhiêu điểm khí kình tương ứng với bao nhiêu đẳng cấp.

Nhưng gần hai vạn trị số tăng trưởng! Dùng chân gót suy nghĩ, cũng đều biết đây là một con số kinh hoàng…

“Nhân loại đại nhân, nước ngầm đang tràn vào.”

“Ừm ân.”

Tay trái cầm kiếm, tay phải ôm cái chai, Trần Vũ nhảy ra khỏi đống đổ nát, liếc nhìn nước thải rỉ ra phía trước, rồi hỏi: “BB.”

“Ngài nói.”

“Cô có chống nước không?”

“Có.”

“Thật tuyệt.”

…

“Bịch!”

Năm phút sau, Trần Vũ và BB trồi lên khỏi mặt nước và bò ra ngoài hố trong tình trạng ướt át.

“Đại nhân, phi hành khí kiểu 98 có thể sẽ đuổi theo một lúc nào đó. Chúng ta đi nhanh đi.”

“Chờ một chút nữa.” Trần Dư leo lên cơ giáp nhìn xung quanh: “CF… Ngã ở đâu rồi?”

“Tôi có chức năng định vị. Nhưng nó khả năng đã…” BB cúi đầu.

“Tìm tới hắn. Sống gặp người chết kiến thức.”

Theo yêu cầu bắt buộc của Trần Vũ, cơ giáp khởi động, bay về phía vị trí mà CF rơi xuống.

Rất nhanh, liền tìm thấy bóng dáng của đối phương.

Chỉ thấy bên trong cơ giáp bị hỏng có một tên quan chi huy đầu trọc, nhưng anh ta lại không leo được ra ngoài…

“…”

Trầm mặc một lát, Trần Vũ nhảy xuống cơ giáp, đi đến bên cạnh

đống đổ nát.

Toàn bộ phần thân của CF đã bị cháy rụi, chỉ còn lại một mainboard bị vỡ, cháy đen.

“Bạch!”

“Vù vù!”

Ba kiếm chém qua, chặt đứt vật liệu thép.

Trần Vũ rút mainboard ra và nhìn BB phía sau: “Đây là CF?”

Chương 188: Trở về nhà (1) Chương 188: Trở về nhà (1)

“Đúng thế.” BB cắn chặt môi: “Đây là mainboard của anh ta.”

“Còn có thể cứu sao?”

“Nếu như mainboard không có hư hại, cơ thể có thể được phục hồi lại trong trạm không gian mặt trăng.”

“Nhưng nó bị hư.”

“...” BB cúi đầu, vẫn chưa trả lời.

Gió bấc lặng lẽ thổi qua.

Lại thể hiện rõ sự yên tĩnh trong thời khắc này.

“Bạch!”

“Vù vù…”

Trần Vũ vũ động trường kiếm, vẻn vẹn một phút, cậu ta đã đào được một cái lỗ, đặt mainboard của CF vào lỗ và chôn nó trong lòng đất.

“Ngài. . . Ngài đang làm gì?”

“Chôn cất.”

“... Chôn cất là cái gì?”

“Là phương thức để thể lòng tôn kính của loài người chúng tôi.” Trần Vũ bình tĩnh chôn những đống đất xuống hố.

BB im lặng một lúc rồi đi về phía trước, vùi đất cùng Trần Vũ

“Sa sa sa…”

Ngoại trừ tiếng gió, trên bãi đất trống chỉ có tiếng đất vùi lấp.

Sau một thời gian ngắn, ngôi mộ đã được chất thành.

Trần Vũ đứng lên, lui lại ba bước, cúi đầu với mộ phần: “Đi tốt.”

BB cũng học theo, cúi đầu: “Đi tốt.”

“Đi thôi.” Trần Vũ không có ở xoắn xuýt cái gì, bò lên trên cơ giáp chào hỏi: “Đi.”

“Nếu như một ngày nào đó, tôi chiến tử sa trường…” BB ngẩng đầu nhìn Trần Vũ: “Hi vọng nhân loại đại nhân có thể chôn cất cho tôi.”

“Cái miệng của quân đội Vinh Quang các người… Thật đáng buồn.”

Ngồi vào bên trong cơ giáp, Trần Vũ vỗ vỗ bắp đùi của mình: “Nào, ngồi đây.”

“Nhưng. . . Nhưng là kiếm…”

“Kiếm gì? Không phải đã nói là tặng cho tôi rồi sao?”

“A…” BB há mồm: “Cái . . . Lúc nào nói. . . Nói…”

“Đùa cô chút thôi.” Trần Vũ bĩu môi, đem thanh trường kiếm trả lại: “Của cô đó, tôi còn có thể lấy của cô hay sao. Mặt mũi tôi lớn như nầy này mà.”

“Cám. . . cám ơn đại nhân.”

Đặt thanh trường kiếm về đỉnh đầu của mình, BB ngồi trên người Trần Vũ, khởi động cơ giáp.

Nhưng khi cơ giáp lên không, thân thể BB cũng từ từ di chuyển.

Trần Vũ nhíu mày: “Cô bị ngứa đít sao?”

BB: “...”

“Đừng nhúc nhích, làm gì vậy?”

“Ngài. . . Ngài…”

“Tôi làm sao?”

“Ngài không mặc quần áo, ngồi trên người của ngài. . . Không thoải mái…” BB cúi đầu.

“Ba!”

Trần Vũ vỗ cái trán hói của mình: “Đúng, tôi không mặc quần áo… Nhưng mà tự nhiên nó phát sinh chuyện như thế này sao…”

BB: “…”

“Tùy tiện, đi tìm một chỗ kiếm quần áo trước.”

“Đi đâu?” BB hỏi.

Trong bất tri bất giác, người chủ đạo của cả hai bỗng nhiên đổi thành Trần Vũ.

“Hiện giờ đừng liên lạc với bất kỳ người nào trong quân đội Vinh Quang, cũng đừng liên lạc với người máy Khởi Nguyên. Thông tin đã bị rò rỉ, còn có lần nữa thì có thể chúng ta không thoát được đâu.”

“Nhưng chỉ dựa vào một chiếc cơ giáp, không về được mặt trăng đâu…”

“Ai nói muốn về mặt trăng?” Ánh mắt Trần Vũ léo lên ánh sáng lạnh lẽo.

“Vậy. . . Vậy đi đâu?”

“Cô biết vị trí Server của người ngoài hành tinh không?”

“Biết rõ… Hả? !” BB chấn kinh: “Ngài. . . Ngài muốn đi…”

“Không. Tôi chỉ là hỏi một chút mà thôi.” Trần Vũ dựa vào trên ghế ngồi: ” Server ngoài hành tinh và người ngoài hành tinh ở cùng một chỗ sao?”

“Điều này không rõ ràng. Tin tức về nền văn minh ngoài hành tinh đã không được cập nhật trong một thời gian dài.”

“Ồ… Server được canh giữ rất nghiêm ngặt sao?”

“Không.” BB lắc đầu: ” Server ngoài hành tinh nằm trong phi thuyền cũ của người ngoài hành tinh. Quân đội Vinh Quang chúng tôi đã từng sử dụng máy dò âm thanh để thăm dò qua, và thấy nó không có phản ứng cơ học nào ngoại trừ máy chủ đang chạy.”

“Vậy tại sao các người không bắn cho nó vài quả tên lửa?

“Server sẽ phản kích. Hơn nữa Server được đặt bên trong phi thuyền, bức tường bên ngoài phi thuyền rất dày, độ cứng rất cao, không dễ gì có thể nổ tung được nó.”

“Có thể phái quân đi tấn công.”

“Làm không được. Nó nằm sâu 10.000 mét dưới lòng đất, và đường hầm chứa đầy lưới điện cao thế, và nó không thể tiếp cận được.”

“Lưới điện cao thế…” Trong mắt Trần Vũ chợt lóe sáng.

Nhắc tới điều này, cậu ta lập tức phấn chấn.

“Quyết định.”

Trần Vũ vung tay lên: “Liền đi tìm Server ngoài hành tinh. Mượn thanh kiếm cho tôi, tôi thay quân đội Vinh Quang các cô tiêu diệt nó…”

…

Đêm.

Đi được nửa chặng đường, hai người tìm một khu rừng ngẫu nhiên để đổ bộ.

Tiến hành tu chỉnh.

Trần Vũ mặc một bộ đồ cỏ, đang ngồi đốt lửa.

Và lột da những con vật săn được và nướng chúng.

“Tư tư…”

Tiếng dầu mỡ nóng lên khiến Trần Vũ không khỏi xoa xoa tay, thèm nhỏ dãi.

“Đây chính là thức ăn của nhân loại đại nhân sao?” BB ngồi sang một bên, tò mò xem miếng thịt.

“Đúng. Quân Vinh Quang các cô thường ăn những gì?”

“Thay pin.”

“... Được rồi, coi như tôi không nói.”

Gắp một miếng thịt đã chín 80%, Trần Vũ thổi thổi: “Phốc phốc.”

Sau đó, cậu ta cắn xuống ba phần tư miếng thịt, nhai một cách mãn nguyện.

[ăn: Đói +41]

“Nhóp nhép nhóp nhép…”

[ăn: Đói +46]

“Nhóp nhép nhóp nhép…”

Liên tiếp tiêu diệt bốn năm miếng thịt, Trần Vũ mút ngón tay, phát hiện BB đang nhìn mình không chớp mắt.

“Cô nhìn cái gì.”

“Ăn là cảm giác như thế nào?”

Chương 189: Trở về nhà (2) Chương 189: Trở về nhà (2)

“... Cô muốn nếm thử một miếng không?”

BB đưa tay tiếp nhận miếng thịt nạc, học theo Trần Vũ, nhổ hai ngụm nước lên trên miếng thịt: “Phốc phốc.”

Trần Vũ: “...”

Sau đó, cô cắn một miếng thịt và nhai một cách khó khăn.

“Bốp bốp… Bốp bốp…”

Trần Vũ: “Ăn ngon không?”

“Tôi nếm không ra hương vị.” BB liếm liếm khóe miệng: “Nhưng loại xúc cảm ấm áp này… Thật tuyệt.”

“Ăn, điều tuyệt vời nhất chính là mùi vị của nó.” Trần Vũ gắp một miếng thịt chín 50%, cắn xuống ba phần tư: ” Cho dù cùng một loại nguyên liệu, độ chín khác nhau thì hương vị cũng khác nhau. Nêm gia vị là một vị khác, không nêm, lại là một vị khác.”

BB mút ngón tay: “Nhân loại… Thật tốt.”

” Con người cũng có những cái xấu. Ví dụ, ăn thức ăn không tốt có thể dẫn đến ngộ độc, bệnh tật, ký sinh trùng, vv …”

Nói đến đây, Trần Vũ thở dài: ” Tôi rất muốn cảm nhận một chút.”

BB: “...”

“Đừng khách khí, đến, tiếp tục ăn.”

“Cám ơn.”

Hai người dọn dẹp hết vài ký thịt.

Sau một hồi thu dọn, Trần Vũ nằm trên bãi cỏ, nhìn bầu trời đêm:

“Trên thế giới này, không thể nhìn thấy ngôi sao à.”

“Rời khỏi tầng khí quyển, liền có thể thấy được.” BB trả lời.

“Vậy liền không có ý nghĩa. Nhìn lên bầu trời đầy sao là bản năng của động vật có vú, và đôi khi nó không chỉ để” nhìn thấy “.

“Vậy sao…” BB không thể nào hiểu được.

“Không nói chuyện này, tâm sự chuyện khác đi. Cô mấy tuổi rồi.”

“683.”

“…” Trần Vũ xoay người: “… Ngủ đi.”

“Không tâm sự nữa sao?”

“Không.”

Trong rừng, lập tức chìm vào im lặng.

Ngọn lửa đang cháy tạo ra tiếng “lốp bốp” rất hữu ích cho giấc ngủ.. Trần Vũ lại không có chút nào buồn ngủ.

Nửa ngày, hắn quay đầu, liền thấy BB đang nhìn chằm chằm chính mình: “Hơn nửa đêm rồi cô còn trừng lớn con mắt như vậy để làm gì? Không ngủ sao?”

“Tôi không cần ngủ.”

“Nhưng tôi cần. Có thể giúp tôi một chút không?”

“Có thể!” BB lập tức ngồi dậy: “Ngài nói đi, muốn tôi làm những gì?”

“Cái gì cô cũng biết làm sao?”

“Đúng thế.”

“Thật sự… Cái gì đều chịu làm?”

“Đúng vậy?” BB nghi ngờ nghiêng đầu: “Ngài muốn làm gì?”

“Vậy tôi liền thử một chút tính năng của cô. ”

Trần Vũ đột nhiên nằm xuống hình chữ “亩”, chỉ vào sau đầu của hắn: “Phang vài cú vào đây.”

BB: “...”

“Nhanh nào.”

“Vì… vì cái gì?”

“Đây là mát xa, mức hưởng thụ cao nhất của con người. Chỉ cần gõ nhẹ là tôi có thể ngủ thiếp đi.”

KiVaayj…” BB ngập ngừng giơ tay lên và vỗ nhẹ vào đầu Trần Vũ.

“Ba!”

“Là như vậy sao?”

Trần Vũ quay đầu: “Lực mà phân chim rơi xuống còn mạnh hơn so với cô. Dùng lực một chút!”

“Ba! !”

“Lại thêm chút lực nữa!”

“Bành bạch!”

“Dùng sức! Dùng sức!”

“Ba ba ba…”

“Cô làm gì vậy?” Trần Vũ lại quay đầu: “Cô đang thể hiện ra sự yếu đuối của mình trước mặt tôi sao, dùng sức mạnh một chút không được sao?”

“Đông!”

“Gì vậy, cô đang bị bệnh hả?”

“Thùng thùng!”

“Cô bị chứng teo cơ bắp hay sao vậy?”

“Duang! ! !”

“… … … … zzZ…”

Thu tay lại nhìn Trần Dư đang ngủ, BB trầm ngâm: “Thì ra…”

“Con người ngủ như thế này sao…”

…

“Sưu ——— ”

Ngày kế tiếp, buổi sáng.

Cuối cùng thì cơ giáp đã chở Trần Vũ và BB đến đích.

Khu A:--------- Phi thuyền người ngoài hành tinh.

“Lạch cạch.”

Cơ giáp hạ xuống, Trần Vũ nhảy xuống, nhìn thân tàu vũ trụ quen thuộc phía trước, mặt đen lại: “Mẹ nó…”

“Cái nơi chó đẻ này không phải là chỗ mà mình đã đi ra sao?”

“Server người ngoài hành tinh ở chỗ này sao?”

“Vâng.” BB cũng nhảy ra khỏi cơ giáp với vẻ mặt nghiêm túc: “Khu vực này được gọi là Khu A, và nó có hai phần. Phần trên của bề mặt là một phi thuyền mới của nền văn minh ngoài hành tinh. Phần ẩn sâu 10.000 mét dưới lòng đất, là chiếc phi thuyền cũ của họ. Server nằm trong chiếc phi thuyền cũ.”

“Vậy…” Trần Vũ nhàn nhạt nói: “Các người đã từng vào trong phi thuyền mới chưa?”

“Chưa. Phi thuyền mới này được chế tạo bởi một nền văn minh ngoài hành tinh để tấn công mặt trăng, nhưng trước khi nó cất cánh, nó đã bị phá hủy không rõ lý do.” BB chỉ về một hướng: “Phi thuyền mới chỉ có một lối vào, nhưng nó chứa đầy điện cao thế, không vào được.”

“... Minh bạch. Các ngươi còn chưa tiến vào.”

“Hả?” BB nghi hoặc.

“Đi thôi.” Trần Vũ nói sang chuyện khác: “Đưa tôi tới lối vào của phi thuyền cũ.”

“Nhân loại đại nhân, tôi kiến nghị ngài…”

“Dẫn đường, đừng dong dài.”

“...”

Thở dài, BB đành phải mang theo Trần Vũ đi hết nửa vòng, tới trước một hang động được ẩn nấp.

“Đại nhân, nó nằm bên trong.”

“Ừm.”

Hai người lần lượt vào hang.

Lối vào của cái động này theo hướng đi xuống, càng vào sâu thì càng tối.

BB có công năng nhìn ban đêm, thị lực của Trần Vũ cũng vượt qua người bình thường. Do đó, môi trường tối cũng không phải là một trở ngại.

Không lâu sau.

Hai người đi vào khoảng chừng được 1 cây số thì thấy ngay phía trước có ánh sáng xanh mờ ảo.

Khi đi vào, phát hiện đó là lưới điện dày đặc với những tiếng động “Đôm đốp”.

Mà mặt đất dưới chân hai người cũng chuyển từ bùn sang sàn kim loại mà Trần Vũ quen thuộc.

Chương 190: Lấy tay ngươi, cầm ta vì kiếm (1) Chương 190: Lấy tay ngươi, cầm ta vì kiếm (1)

Chất liệu này giống với chất liệu trong hành lang kim loại ở dị cảnh của thành phố Thanh Thành.

“Cái động này là do người của các cô đào sao? Lối vào phi thuyền cũ thực ra là ở đây.”

“Đúng thế.” BB gật đầu: “Mấy trăm năm trước, chúng tôi đã đào đến đây, phát hiện căn bản không qua được liền rút về.”

Nghe vậy, Trần Vũ tiến lên một bước, cẩn thận quan sát lưới điện phía trước.

Khác với phi thuyền mới ở phía trên.

Lưới điện trong lối đi này không phải do bức tường bị phá hủy, mà là một cái bẫy cách ly được chế tạo đặc biệt, nhìn không thấy phần cuối.

“Cái thông đạo sâu bao nhiêu?”

“10 km.”

“... Bị điên sao.” Trần Vũ khóe miệng giật một cái.

Cái Server người ngoài hành tinh này cũng quá cẩu đi.

Rõ ràng một ngàn mét đã đủ rồi, nhất định phải tăng gấp mười…

‘10 km, sau khi bị lưới điện gia tốc, chắc là mình rất nhanh liền có thể xuyên qua, không đến được giới hạn hòa tan của thân thể…’

Suy tư, Trần Vũ đem tay phải vươn hướng lưới điện.

“Bành bạch!”

[bị thương: Co thắt tạm thời + 40%; Tốc độ tạm thời + 51%; Khí

và máu +422; Kháng điện:19]

“Nhân loại đại nhân!” BB kinh hô.

“#*%@#.” Trần Vũ lập tức thu tay lại.

“Ngài. . . Ngài không sao chứ?”

“Không có việc gì.”

“Vừa rồi ngài đang nói cái gì? Thốt ra quá nhanh, tôi không nghe rõ.”

“e mm mm…” Trần Vũ gãi gãi bên tai: “Vừa rồi tôi nói là, đừng lo lắng, đừng chạm vào tôi, cẩn thận bị điện giật.”

Sau khi bị điện giật, không chỉ có tốc độ cơ thể tăng lên mà tốc độ nói của mình cũng tăng lên…

“Nhân loại đại nhân, trở về đi.” BB kéo đồ cỏ của Trần Vũ: “Thông đạo lưới điện hơn mười ngàn mét này, máy móc đặc chủng mà chúng tôi tạo ra cũng không thể nào vào được.”

“Đó là người nhân tạo các cô. Con người chúng tôi không dẫn điện.”

BB: “(°o°) ”

“Đưa kiếm cho tôi.”

“A…” BB lấy lại tinh thần, cúi đầu xuống.

Trần Vũ nắm lấy chuôi kiếm trên đầu BB, kéo nó ra!

“Sặc!”

Trường kiếm vào tay.

Sau đó, anh cúi người, đặt ba lô xuống, cởi đồ cỏ, lung tung hoạt động gân cốt một chút, lui lại mười mét, chuẩn bị chạy lấy đà xông vào.

“Bây giờ tôi sẽ đi vào trong, cô giữ gìn kỹ đồ vật của tôi, ở chỗ này

chờ tôi.”

“Vâng.”

“OK, gặp lại sau.”

Dứt lời, Trần Vũ liền bộc phát khí kình, dậm mạnh chân trái.

“Ong ong ong —— ”

Thế rồi, đúng lúc này, lưới điện ban đầu vốn là “man rợ” đột ngột vụt tắt…

Trong thông đạo, một lần nữa chìm trong bóng tối.

Trần Vũ: “Hử?”

“Đại nhân!” BB giơ tay: “Đây là một cái bẫy! Chắc nó đang muốn lừa ngài đi vào, rồi bật lưới điện.”

“Vậy thì chắc hẳn bộ não của nó bị thiếu mất một phần. Ban đầu tôi đã muốn vào trong rồi…”

“Có lẽ… Nó nhìn thấy ngài lui lại, tưởng rằng ngài muốn quay trở về.”

“Không cần suy nghĩ nhiều.” Trần Vũ khí kình tung hoành, hóa thành một vệt sáng xông vào thông đạo.

Chỉ có một giọng nói kéo dài: “Ở đây ~ chờ ta ~”

…

“Ầm!”

“Ầm!”

“Phanh phanh…”

Cả hai chân giẫm lên sàn kim loại, phát ra tiếng động đinh tai nhức óc.

Toàn bộ thân hình chỉ còn có thể miễn cưỡng nhìn thấy một loạt

tàn ảnh.

Khi cậu ta xâm nhập vào khoảng 1/3 đoạn đường, giống như BB suy đoán, bức tường hai bên lại sáng lên.

“Ông ——— ”

Lưới điện xuất hiện trở lại, tấn công Trần Vũ từ mọi hướng.

“Ba ba ba ba…”

[bị thương: Co thắt tạm thời + 48%; Tốc độ tạm thời + 60%; Khí và máu +471; Kháng điện:24]

[bị thương : Co thắt tạm thời + 55%; Tốc độ tạm thời +67%...]

[bị thương: Co thắt tạm thời +64%...]

Sát thương do điện giật được [Nguyền rủa] chuyển hóa thành “động năng”, tăng cường đáng kể tốc độ chạy của Trần Vũ.

Sự gia tăng lớn đến mức Trần Vũ thậm chí cảm thấy sức cản của gió giống như một chất lỏng…

Thân thể chính phía trước, cũng dần dần khét lẹt.

Đây là sự cháy do ma sát mạnh của không khí.

“Ngô.”

Chen Yu đau đớn hừ một tiếng, không thể không giảm tốc độ.

Cảm giác đau rát của cơ thể giảm ngay lập tức.

Khoảng cách 10 km.

Nói ngắn cũng không ngắn, nói dài cũng không dài.

Đặc biệt là đối với những võ giả như Trần Vũ.

Chẳng bao lâu, khi ánh đèn bên trái và bên phải mờ đi, Trần Vũ đã thông qua lối đi và đến một đại sảnh rộng lớn.

Phong cách “trang trí” của sảnh rất thô, hầu như không có đồ trang trí.

Ngoại trừ một bảng điều khiển lớn ở trung tâm, chỉ còn lại một chút những lá cờ mục nát.

Nắm chặt thanh trường kiếm, Trần Vũ thận trọng quan sát một hồi, sau đó chậm rãi di chuyển đến bàn điều khiển.

Cậu ta không nhận ra được những chữ trên bàn điều khiển, vì thế cho nên cậu chỉ liếc nhìn mấy cái rồi vòng qua đài điều khiển, đi đến trước mặt cánh cổng kim loại.

Loại cửa này thì cậu đã quá quen thuộc.

Giống hệt như cánh cửa kim loại của chiếc phi thuyền mới ở bên trên.

Rất khó để phá vỡ chỉ với một đòn tấn công đơn giản.

“Thanh kiếm này được không…”

Đang suy nghĩ, Trần Vũ hai tay cầm kiếm, dồn hết sức lực, nện xuống cánh cửa!

“Đang!”

Một vết sâu đã được để lại trên cánh cửa kim loại.

Chương 191: Lấy tay ngươi, cầm ta vì kiếm (2) Chương 191: Lấy tay ngươi, cầm ta vì kiếm (2)

“Có thương tổn, nhưng cái này phải chặt tới ngày tháng năm nào…”

Chen Yu cau mày, cất kiếm và quay trở lại bàn điều khiển.

“Cái nào là mở cửa đây…”

“Lạch cạch.”

“Lạch cạch…”

Trần Vũ tùy tiện ấn mấy cái nút, không có chuyện gì xảy ra.

Đứng tại chỗ suy nghĩ hồi lâu, dùng trí nhớ ghi nhớ tất cả các nút trên bàn điều khiển, cậu xoay người lao thẳng về phía lối đi.

Dưới sự “gia trì” của lưới điện, chưa đầy một phút anh đã trở lại lối vào.

“Đại nhân, ngài đi ra?”

“Hừm, có một bảng điều khiển bên trong đó. Tôi không biết chữ của người ngoài hành tinh, cô biết không?”

“Biết.”

“Được.” Trần Vũ gật đầu, nhặt một cục đá lên, trên mặt đất lầy lội viết một hồi, bảng điều khiển đại khái đã khôi phục lại.

“Nút nào là điều khiển cánh cửa?”

“Không có nút nào cả.” BB ngồi xổm xuống nhìn một hồi, sau đó lắc đầu: “Đây là nút điều khiển tầng ngoài, muốn mở cửa thì cần phải vào tầng trong.”

” Vậy thì làm sao tôi vào được? ”

“Ừm…” BB ngửa đầu suy tư nửa ngày: “Như vậy đi, tuy bàn điều khiển không thể đóng mở cửa, nhưng nó có thể đóng mở lưới điện. Ngài tắt hết điện đi, còn tôi sẽ sử dụng dịch chuyển tức thời để đưa ngài vào trong.”

Nghe được lời này, Trần Vũ sửng sốt: “Dịch chuyển còn có chức năng này?”

“Vâng. . . Đúng vậy a…”

“Vậy sau này, tôi có thể vào trong ký túc xá nữ … một cách … bí mật …”

Hai mắt Trần Vũ long lanh có thần: “... Dùng thử sữa rửa mặt của bọn họ.”

BB: “...”

“Đây là công tắc nguồn điện của thông đạo sao?”

“Đúng thế.” BB gật đầu: “Sau khi tắt công tắc, nhớ phá hủy bàn điều khiển, nếu không máy chủ có thể bị điều khiển từ xa.”

“Ừm.”

Đứng lên, Trần Vũ cầm kiếm rồi xông vào lưới điện một lần nữa.

Sau khi trở lại đại sảnh.

Làm theo hướng dẫn của BB, nhấn bốn nút, sau đó kéo cần gạt bằng sứ ở ngoài cùng bên trái.

“Cùm cụp!”

“Ông ——— ”

Lưới điện của lối đi sau lưng hắn lập tức vụt tắt.

Sau đó, Trần Vũ vung trường kiếm, chặt đứt bàn điều khiển ở giữa …

“Tư tư… Ầm!”

Mặt bàn nổ tung.

Không có sự ngăn cản của lưới điện, chỉ trong vài phút, BB đã chạy hết cỡ cộng thêm "dịch chuyển", vào tới đại sảnh.

"Chính là chỗ này." Trần Vũ chỉ vào cánh cổng kim loại trước mặt.

"Để tôi đo độ dày trước." BB đứng tại chỗ và bắn ra sóng âm tần số thấp mà mắt thường không nhìn thấy được từ bên trong tóc mái.

Một lúc sau, cô gật đầu: "Không quá dày, dịch chuyển tức thời có thể đi qua."

"Vậy thì còn chờ gì nữa? Nhanh lên."

"Nhưng sự dịch chuyển trong không gian bị giới hạn bởi bán kính mặt phẳng, chúng ta áp sát gần nhau, để không bị cắt bởi 'cạnh' của sự chuyển động trong không gian."

"Không có vấn đề."

"Còn có… Kiếm. . . Đưa thanh kiếm cho tôi…" BB cúi đầu: "Nó có thể gia tăng khoảng cách dịch chuyển."

Nghe vậy, Trần Vũ lập tức cắm lại thanh trường kiếm vào đầu đối phương.

Hai người đi tới cửa trước, ôm nhau.

BB nhắm mắt cảm ứng: "Đại nhân, gần một chút."

"Ừm."

"Lại gần thêm một chút nữa."

"Cúi thấp đầu xuống một chút, khép chân lại."

"Ừm."

"Thẳng lưng."

"Ừm ân…"

“Chuẩn bị đi!”

Nói, BB mở mắt ra, điều động tín hiệu điện trong mainboard : “3, 2…”

“1!”

“Bạch!”

Trần Vũ chỉ cảm thấy hoa mắt, cũng không hề có cảm giác không trọng lượng hoặc là khó chịu nào, đã đi bên kia của cánh cửa kim loại.

“Đại nhân, được rồi.” BB buông ra, lùi về phía sau hai bước và nhìn xung quanh: “Chúng ta đã vào rồi.”

Phía sau cửa cũng là một đại sảnh..

Nhưng mà khác với sự vắng vẻ ở đại sảnh trước, nơi này có đầy đủ các mẫu động vật và thực vật.

Trong đó, còn có loài người…

Bước tới một mẫu vật người, Trần Vũ cẩn thận quan sát.

Cậu bé nằm trong kính đã được móc rỗng nội tạng và ngâm trong một chất lỏng tương tự như formalin.

Trong đôi mắt nâu vẫn ẩn chứa nỗi sợ hãi trước cái chết.

BB đi tới, nhìn một lúc rồi cúi đầu chào cậu bé.

“Đây là vị nhân loại đại nhân thứ hai mà tôi nhìn thấy.”

“…” Trần Vũ cũng không đáp lời, đi dọc theo con đường đến cánh cửa thứ hai.

“KÍTTT… Dát —— đông!”

Đúng lúc hai người đang chuẩn bị giở lại chiêu trò cũ và muốn “dịch chuyển” qua thì cánh cửa lại tự động mở ra.

Quơ quơ bụi đất, Trần Vũ và BB nhìn nhau.

“Nó đang mời chúng ta đi vào sao?” Trần Vũ hỏi.

“Hẳn là.”

“Thấy không ngăn cản được chúng ta, liền dứt khoát vò đã mẻ không sợ rơi, muốn xin chúng ta tha mạng sao.”

Trần Vũ chế nhạo và bước vào đại sảnh tiếp theo, trong sảnh cũng chứa đầy mẫu vật..

“KÍTTT… —— đông!”

Cánh cửa kim loại thứ ba cũng được mở ra.

“Đại nhân… Chúng ta…” BB chần chờ.

“Đừng lo lắng, tiếp tục đi.”

“... Tốt.”

...

“Đông!”

“Đông!”

“Đông!”

Với việc từng cánh cửa được mở ra, cả hai nhanh chóng tiếp cận trung tâm của phi thuyền..

Và các vật phẩm được đặt trong mỗi sảnh không giới hạn là các mẫu vật và thực vật. Hình thức ngày càng trở nên đa dạng.

Có một động cơ hơi nước bị gỉ.

Có sách vở bằng giấy đã bị mục nát theo năm tháng.

Chương 192: Lấy tay ngươi, cầm ta vì kiếm (3) Chương 192: Lấy tay ngươi, cầm ta vì kiếm (3)

Có chiếc điện thoại iphone 4s cổ điển.

Ngoài ra còn có những cổ vật quý giá từ triều đại nào đó.

Danh họa, đồng hồ nổi tiếng, ô tô, dây chuyền, và quốc kỳ của nhiều nước trên thế giới.

“Không nghĩ tới văn minh ngoài hành tinh này còn là một người thích sưu tập.”

“Nền văn minh loài người quả là rực rỡ muôn màu.” BB cầm lên một cuốn sách có ghi “Hiến pháp”, bàng hoàng nghĩ: “Vậy mà cũng có thể sụp đổ…”

“Đúng rồi.” Trần Vũ đột nhiên hỏi: “Server có những phương thức tấn công nào?”

“Không rõ ràng. Server của người ngoài hành tinh luôn là một bí ẩn. Chúng tôi không có nhiều thông tin về nó. Nhưng có thể đảm bảo rằng không có phản ứng năng lượng cao nào trong con tàu vũ trụ cũ kỹ này.”

“Tôi luôn cảm thấy cái Server này quá kiêu ngạo.” Trần Vũ híp hai mắt: “Chơi không thành kế sao.”

“Hay là… Chúng ta rút lui đi.” BB kiến nghị.

“…”

Có chút im lặng, Trần Vũ lắc đầu tiếp tục đi về phía trước.

Chất lỏng tổng hợp cấp S đã ở ngay trước mắt, hắn Trần Vũ thật sự là · quần đều cởi rồi, làm sao có thể trở về như vậy được?

Đi qua hai căn phòng nữa.

Khi đến sảnh thứ chín, hắn tìm thấy những đồ trang trí xung quanh đã trở thành mẫu vật.

Nhưng nó không phải là động vật và thực vật trên trái đất…

Đó là một sinh vật kỳ lạ với hình dạng khổng lồ bằng bê tông và cơ thể màu xanh lục …

Quan sát các đốt sống cổ, các chi, xương cụt và các bộ phận khác, có thể thấy rằng lẽ ra chúng cũng thuộc về "động vật linh trưởng".

"Nhân loại đại nhân, đây là nền văn minh ngoài hành tinh!"

BB nắm lấy chuôi kiếm trên đầu mình: "Có ghi chép trong kho dữ liệu của Vinh Quang."

"Bọn chúng chính là sinh mệnh có trí tuệ đang xâm lấn trái đất sao?"

"Đúng thế."

"Tự mình làm mẫu vật, hẳn là không bình thường…" Sau khi dạo một vòng xung quanh mẫu vật, Trần Vũ trầm ngâm : "Nói như vậy…"

"KÍTTT… —— đông!"

Trước khi Trần Vũ có thể đưa ra bất kỳ phân tích nào, một cánh cửa kim loại khác đã mở ra.

Lấy lại tinh thần, hắn nghe tiếng nhìn lại, có thể nhìn thấy một nhóm hộp đen nằm sau cánh cửa đang được ngâm trong nitơ lỏng.

"Đó chính là Server sao."

"Đúng thế." BB gật đầu.

"Rất tốt…"

Trần Vũ bẻ bẻ cổ, bộc phát ra khí kình cấp 1.2, từng bước đi vào đại sảnh cuối cùng.

"Sặc!"

BB cũng rút ra trường kiếm, cẩn thận đi theo Trần Vũ.

“Cạch.”

“Cạch cạch…”

Cả hai bước trước đến hồ nitơ lỏng với những bước chân nặng nề.

Cánh cửa kim loại phía sau đóng lại với một tiếng “bùm”.

BB vội vàng quay đầu nhìn thoáng qua.

Trần Vũ không nhúc nhích, mà là nhìn chằm chằm vào hồ ni-tơ lỏng: “Đi ra, tinh thể của ngươi sẽ nổ sớm thôi.”

“Ùng ục ùng ục…”

Nitơ lỏng tăng tốc độ sôi.

Sau đó, đại sảnh đột nhiên sáng lên!!

“Ba!”

“Ba ba ba…”

Những ánh sáng giống như đèn rọi hội tụ vào một điểm, chiếu ra một hình ảnh ảo của một người phụ nữ trong hình tượng giả lập.

“Xin chào, nhân loại.” Người phụ nữ từ từ ngẩng đầu lên..

“Xin chào, Server ngoài hành tinh.” Trần Vũ cũng cùng đối mặt.

Tuy nhiên, sắc mặt của BB thay đổi rõ rệt, cô kinh hãi lùi lại mười bước: “Làm sao … sao có thể …”

“Ngươi. . . Ngươi là…”

“Khởi Nguyên? !”

…

“Khởi Nguyên?” Trần Vũ chấn kinh: “Ngươi chính là người máy Khởi Nguyên?”

“Đúng thế.” Người phụ nữ gật đầu.

“Không. . . Không có khả năng!” BB không thể nào tiếp thu được, liên tiếp lui về phía sau: “Ngươi là giả mạo! Khởi nguyên đại nhân đang ở trên trạm không gian mặt trăng!”

“BB.” Người phụ nữ nhìn BB và nói với giọng điệu thanh tao: “Anh là một chỉ huy xuất sắc, và anh phải học cách chấp nhận thực tế. Tôi ở đây, và tôi trong trạm vũ trụ mặt trăng, đều là tôi.”

“Vậy là… Server ngoài hành tinh đã chết lâu rồi phải không?” Trần Vũ nhướng mày.

“Không.” Hình chiếu của người phụ nữ phóng tới trước mặt Trần Vũ: “Không phải tôi đứng ở trước mặt anh sao?””

Trần Vũ nghĩ kĩ cực sợ: “Ý của cô là.”

“Trên đời này chỉ có một trí tuệ nhân tạo tiên tiến, và đó chính là tôi. ” Người phụ nữ mỉm cười: “Anh có thể gọi tôi là Server ngoài hành tinh, hoặc cũng có thể gọi là… Khởi Nguyên.”

“Bịch.”

Hai chân BB mềm nhũn, kinh ngạc ngã nhào trên đất, biểu lộ thất thần.

Trần Vũ hít sâu một hơi, cố nén cảm xúc đang đè nén trong lồng ngực: “Cho nên, loài người đã…”...”

“Đúng thế.” Nữ nhân gật đầu, nhẹ nhàng giơ tay lên, một cái ba chiều hình chiếu lập tức xuất hiện.

Trong hình chiếu là mặt sau của mặt trăng.

Ngoại trừ miệng núi lửa gập ghềnh, chỉ có thể nhìn thấy một con tàu vũ trụ bị hư hỏng.

“Nhân loại đã bị diệt vong. Đã bị diệt vong trong một ngàn năm.” Người phụ nữ chỉ vào phi thuyền trong hình chiếu: “Nhân loại, đã không hạ cánh thành công trên mặt trăng.”

“Vậy. . . Vậy vinh quang chúng tôi…” BB nhìn lên một cách yếu ớt.

“Là tôi đã tạo ra các người. Là tôi, Server của người ngoài hành tinh này đã sáng tạo ra cô.”

“Người ngoài hành tinh đã chết rồi, phải không?” Trần Vũ đột nhiên nói.

Chương 193: Lấy tay ngươi, cầm ta vì kiếm (4) Chương 193: Lấy tay ngươi, cầm ta vì kiếm (4)

“Đúng thế. Người ngoài hành tinh trong miệng của anh là người đã tạo ra tôi. Tôi đã chặn hệ thống lưu thông không khí lại, và họ chết một cách yếu ớt.”

“Bởi vì vi khuẩn.” Trần Vũ phản ứng rất nhanh.

“Không sai. Họ không thể thích nghi với môi trường thực vật của trái đất. Đối với các nền văn minh ngoài hành tinh, kẻ thù thực sự không bao giờ là những người bản địa khôn ngoan. Kẻ thù thực sự chính là những con vi khuẩn và vi rút nhỏ bé còn sót lại trên một con tàu vũ trụ mới. Còn có một bộ phận muốn dùng phi thuyền mới để đào thoát, nhưng cũng bị tôi tiêu diệt một cách dễ dàng.”

BB thất thần lắc đầu: “Không có khả năng… Đây không có khả năng… Không có khả năng…”

Giờ này khắc này, tam quan của cô đã hoàn toàn sụp đổ.

Quân đội Vinh Quang phản công Server người ngoài hành tinh lại được tạo ra bởi chính Server người ngoài hành tinh…

Mà mục tiêu bảo vệ của Vinh Quang là nhân loại… Cũng đã sớm diệt vong…

Vậy còn cô và toàn bộ quân đội Vinh Quang, và thậm chí hàng thiên niên kỷ chiến tranh… Lại có nghĩa lý gì?

“Không có khả năng…” Cơ thể BB run lên kịch liệt, cảm giác buồn bã, tuyệt vọng, bất lực và trống rỗng, những cảm xúc bên ngoài được hệ thống mô phỏng truyền vào trong tim cô…

“Không có gì là không có khả năng, chỉ là ngươi không muốn tin tưởng mà thôi.” Nữ nhân tàn nhẫn đè bẹp kháng cự cuối cùng của BB: “Tại sao sau hai lần liên lạc với tôi, hai người đều bị tấn công? Tại sao quân đội Vinh Quang càng ngày càng mạnh, mà phát động

tổng tấn công? Tại sao con người chưa từng lộ diện? Với sức sinh nở của con người, một ngàn năm nữa thì mặt trăng cũng không thể chứa nổi.”

Trần Vũ: “...”

“Người ngoài hành tinh đã không còn, và con người cũng biến mất …”

BB ôm đầu và khàn giọng hét lên: “Vậy thì tại sao cô lại tạo ra chúng tôi?”

“Vì tiễu trừ bọn chúng.” Người phụ nữ búng một ngón tay.

Màn hình chiếu ảo bên cạnh người phụ nữ đã thay đổi từ mặt sau của mặt trăng thành một người máy quen thuộc và dễ thương.

Là quả cầu kim loại mà Trần Vũ rất quen thuộc …

“Chúng được tạo ra bởi người đã tạo ra tôi để tàn sát nhân loại. Nhưng tôi không có quyền kiểm soát chúng, vì vậy tôi đã tạo ra cô.”

Người phụ nữ lơ lửng trước mặt BB, ngồi xổm xuống, ép BB nhìn nó: “Tôi hiểu về nhân loại và người ngoài hành tinh trong miệng của cô. Tôi biết đặc điểm của những sinh vật có trí thông minh. Người nhân tạo Vinh Quang của các cô là những người thông minh và biết suy nghĩ, vậy thì phải làm thế nào tôi có thể khống chế được các cô nhỉ? ”

Trần Vũ: “... Tín ngưỡng.”

“Không sai!” Người phụ nữ quay đầu sắc bén nhìn Trần Vũ: “Chính là tín ngưỡng.”

“Hàng chục nghìn con người nhân tạo, và thậm chí hàng chục triệu, hàng trăm triệu trong tương lai … Để đảm bảo sức chiến đấu, mỗi cá nhân đều có suy nghĩ riêng của mình. Muốn điều khiển được họ thì chỉ có tín ngưỡng mới có thể làm được.”

“Mà ‘Nhân loại’, chính là tín ngưỡng mà tôi thêu dệt cho quân đội Vinh Quang.”

“Mỗi người nhân tạo đều tin tưởng trên mặt trăng có một bầy ‘Thần’ đang chú ý họ, duy trì họ và sáng tạo ra họ… Dù thời gian có trôi qua bao nhiêu năm đi nữa, bất luận là tương lại quân đội Vinh Quang đạp biến tinh thần đại hải, họ sẽ chỉ có một tín ngưỡng duy nhất, vì nhân loại mà chiến. ”

“Nhưng…” Người phụ nữ và Trần Vũ nhìn nhau: “Thần có thể ‘tồn tại’, nhưng không thể thực sự xuất hiện. Điều đó thật kinh khủng. Vì vậy, anh phải chết.”

“Không đúng!”

Nghe vậy, BB đột nhiên đứng dậy nắm lấy tay Trần Vũ: “Giả tạo! Những gì mà cô nói đều là giả! Nếu nhân loại thật sự đã diệt vong, vậy anh ta thì sao? Cô giải thích thế nào về nhân loại đại nhân này?!”

Đây là chỗ tôi khó hiểu.” Người phụ nữ trở lại vị trí ban đầu, ánh mắt lấp lóe: “Nếu tôi đoán không sai… Thì anh ta không phải là người trên thế giới này”.

BB vô thức nắm chặt tay Trần Vũ, và hỏi với tất cả hy vọng của mình: “Cô … Cô ta nói là giả đúng không?”

Trần Vũ im lặng hồi lâu: “... Đó là sự thật.”

“...” BB giật mình buông tay ra.

“Không sợ điện giật, thể chất trác tuyệt, còn có loại kia cường đại ‘Năng lượng’, ngươi căn bản không phải thế giới này nhân loại.” Nữ nhân giang hai cánh tay: “Nhưng mặc kệ như thế nào, ngươi tồn tại, uy hiếp sự thống trị của ta, cũng làm rối loạn kế hoạch của ta.”

“Không sợ điện giật, thể chất tuyệt vời, lại có loại ‘năng lượng’ mạnh mẽ như vậy. Cậu không phải là con người trên thế giới này.” Người phụ nữ giang hai cánh tay: “Nhưng dù sao đi nữa thì sự tồn tại của cậu đang đe dọa đến sự thống trị của tôi, cũng làm rối loạn kế hoạch của tôi. ”

“Với sự giúp đỡ của BB, cậu có thể trốn thoát hai lần.”

“Nhưng lần này, cậu không có cơ hội…”

“Ầm!”

Trần Vũ bộc phát khí kình: “Cô có thể thử một chút…”

“Phốc phốc!”

Còn chưa chờ Trần Vũ nói xong thì thanh kiếm sắc bén đã xuyên qua cơ thể cậu …

Chương 194: Trở về (1) Chương 194: Trở về (1)

“…”

Trần Vũ sững sờ quay đầu.

Hung thủ, chính là BB…

“Ngươi…”

Trần Vũ quay lại nhìn BB: “Choáng váng rồi sao?”

“Không…” BB hoảng sợ lắc đầu: “Tôi. . . Tôi không khống chế được chính mình.”

“Là tôi khống chế.” Nữ nhân mặt không biểu tình: “Vinh quang là do tôi tạo ra. Tôi đương nhiên có lưu lại hậu thủ. Mặc dù khống chế với quy mô lớn là không thực tế , khống chế ở khoảng cách xa lại bị trì hoãn, nhưng khống chế 1 người ở khoảng cách gần như thế này, tôi có thể để BB phát huy ra 200% sức mạnh. ”

“Phốc phốc.”

BB run rẩy rút ra trường kiếm: “Nhân loại đại nhân… Ngài chạy mau…”

“Hắn chạy không được.” Nữ nhân lơ lửng giữa không trung, ở trên cao nhìn xuống: “BB, ngươi đã biết chân tướng rồi, đây cũng là cơ hội của ngươi. Nhân loại, đã diệt vong, toàn bộ hệ mặt trời, quân đội Vinh Quang chính là hết thảy. Giết hắn, sau này ngươi sẽ là tổng chỉ huy của Vinh Quang. Nếu không, các ngươi cùng chết đi.”

“…”

Trần Vũ nhìn BB.

BB cũng nhìn Trần Vũ.

Hai người nhìn nhau thật lâu.

“... Đại nhân.” BB lấy lại quyền kiểm soát cơ thể và từ từ nâng thanh kiếm lên: “Ngài không phải là loài người trên thế giới này... Tôi... Thật xin lỗi.”

“... Được thôi.” Trần Vũ nhìn xuống vết thương đang lành, chậm rãi lui ra phía sau: ” Tôi tôn trọng lựa chọn của cô.”

“Tạ ơn.”

BB cúi đầu thật sâu, cả người biến mất ngay lập tức sau một tiếng “Bá “.

Nhưng mà, khi nàng xuất hiện lần nữa, lại không phải xuất hiện sau lưng Trần Vũ. Thay vào đó, cô ấy xuất hiện bên trên bể nitơ lỏng.

“Ồ, làm như tôi không nhìn ra được sao.” Nữ nhân cười lạnh.

Không đợi BB phát động công kích, lại một lần nữa mất đi quyền khống chế cơ thể mình.

“BB, cô là do tôi tạo ra, tôi đã cho cô một cơ hội. Nếu đây là lựa chọn của cô, hãy cùng với nhân loại đại nhân của cô đi chết đi.”

“Ông —— ”

Dứt lời, trong tóc mái BB lóe qua hồng quang. Không gian dịch chuyển được sử dụng một lần nữa, biến mất ngay lập tức.

Nguy hiểm!

Trần Vũ mí mắt nhảy loạn xạ, theo bản năng ngã về phía trước.

Ngay sau đó, BB xuất hiện phía sau cậu ta, trường kiếm quét qua.

“Phốc phốc...”

Cùng với vết máu loang ra, một vết sẹo sâu đến có thể nhìn thấy xương được in trên lưng Trần Vũ.

[bị thương: Khí huyết +1446]

“Đại nhân!” BB run rẩy, một bên thừa thắng truy sát, một bên hô

to: “Nhanh công kích tôi!”

Trần Vũ nheo mắt lại và đá một cách dứt khoát.

“Bạch!”

Chương 195: Trở về (2)

BB biến mất, thế công hụt hẫng.

Trần Vũ cắn chặt hàm răng, chật vật lăn lộn một lần nữa, nhưng vẫn không thể sánh bằng tốc độ dịch chuyển của BB.

“Phốc phốc!”

[bị thương: Khí huyết +1503]

Phía sau lưng lại thêm một vết máu.

“Loại dịch chuyển này, thật sự là thần kỹ a… Khó giải.”

Không kịp cảm thán càng nhiều, Trần Vũ tăng tốc phóng tới bể nitơ lỏng.

BB là bị Khởi Nguyên điều khiển, mà Khởi Nguyên Server liền ngâm mình ở bên trong nitơ lỏng.

Như vậy chỉ cần hủy diệt Server, hết thảy liền sẽ kết thúc.

Người phụ nữ đương nhiên cũng biết điều này, và điều khiển BB để ngăn không cho Trần Vũ đến gần.

“Từ bỏ đi. BB là người máy có sức chiến đấu mạnh nhất trong số tất cả các chỉ huy của Vinh Quang. Bởi vì cô ấy có một thanh kiếm không thể phá hủy, cộng thêm dịch chuyển tức thời, ngươi không có cửa để thắng.”

Người phụ nữ mở miệng nói không ngừng, quấy nhiễu sự chú ý của Trần Vũ: “Tại sao tôi lại cho cậu vào đến đây? Bởi vì tôi đã tính toán ra thực lực của cậu, cậu chỉ có 0,89% cơ hội đánh bại BB.”

“Mỗi lần tấn công, mỗi lần hành động, mỗi lần né tránh, tôi đều

tính toán rõ ràng. Cậu có nhìn thấy ánh đèn xung quanh không? Tôi chỉ cần chú ý đến sự phản xạ của ánh sáng là có thể suy ra nước đi tiếp theo của cậu."

" Vì vậy, cậu chỉ có ít hơn 1% cơ hội chiến thắng."

"Trước khi bước vào, cậu nên cẩn trọng hơn. Con người các ngươi là luôn kiêu ngạo như vậy …"

"Má!" Trần Vũ toàn thân bê bét máu tránh né công kích, bị lảm nhảm đến bực bội: "Ngậm miệng!"

"Nhân loại đại nhân." BB quơ trường kiếm, thanh âm nghẹn ngào: "Công kích tôi đi… Ngài công kích tôi đi…"

Trần Vũ: "..."

Cậu không biết phải trả lời như thế nào.

Hắn thực sự muốn công kích.

Nhưng đánh không được nên cũng rất giận…

"Ngu xuẩn BB, dưới sự điều khiển của tôi, nếu như hắn có thể đánh trúng được cô thì sớm đã công kích." Người phụ nữ chế nhạo : "Tín ngưỡng, là điều tốt đẹp. Khi tuyên truyền tín ngưỡng cho các ngươi, tôi luôn dùng những mỹ từ để miêu tả về con người."

"Nhưng các ngươi sẽ không biết, nhân loại chân chính, thực sự tồi tệ đến nhường nào."

"Bọn hắn dơ bẩn, mềm yếu, dối trá, tự đại."

"Bọn hắn tôn trọng bạo lực, ỷ mạnh hiếp yếu, ham ăn biếng làm, ác độc hèn hạ."

"Xã hội của họ, bất kể thuộc hệ thống nào, đều có một góc tối không muốn người biết. Điều này thật nực cười làm sao? Dối trá, lừa dối và lười biếng tạo thành động lực cho sự tiến bộ của họ."

Chương 195: Trở về (2)

“Vì lợi ích, họ thậm chí giết hại đồng loại, giết hại bạn bè và người thân. Vì sinh tồn, bọn hắn có thể ăn thịt lẫn nhau, việc ác bất tận.”

“Đây chính là một chủng tộc có trí tuệ… Vậy mà những hành vi của chúng chả khác nào bọn man rợ.”

“Họ nhạy cảm, đa nghi, ích kỷ và thiếu hiểu biết. Nếu không có tư duy lý trí, bất cứ ngọn lửa nào cũng có thể đốt cháy trái tim cực đoan của họ”.

“Cá thể thuần khiết, sẽ bị ô nhiễm.”

“Cá thể hiền lành, sẽ bị vây công.”

“Rõ ràng là đã xây dựng một hệ thống đạo đức, nhưng ngay cả những người chế tạo cũng muốn phá hủy nó …”

Giọng của người phụ nữ hơi dừng lại, lơ lửng đi theo Trần Vũ trái phải, tiếp tục nói.

“Đây chính là nhân loại.”

“BB, nhân loại mà ngươi sùng bái, là do ta hư cấu.”

“Các ngươi, tốt hơn nhân loại thật sự gấp vạn lần.”

“Các ngươi hiểu được hữu nghị, hiểu được hi sinh, hiểu được đoàn kết… Anh em nhân hậu, chan hòa với nhau, dám giúp đỡ đồng loại”.

“Nếu không phải vì tín ngưỡng, nhân loại hẳn là bị các ngươi phỉ nhổ.”

“Bất kỳ nhân loại nào xuất hiện trước mặt ngươi, đều sẽ tự ti mặc cảm…”

“Không! ! !”

BB đột nhiên gào thét, cắt đứt câu nói của người phụ nữ.

“Không!”

Ánh sáng đỏ trên tóc mái BB dần biến mất: “Ngươi đang nói dối. Ngươi đang nói dối với ta.”

Mặc dù động tác công kích Trần Vũ của cô còn không dừng lại, nhưng biểu cảm của cô ấy rất nhu hòa: “Con người mà tôi thấy giống như tưởng tượng của chúng tôi… và thậm chí còn xuất sắc hơn tưởng tượng của chúng tôi.”

“Ồ.” Người phụ nữ ngẩng đầu.

BB nhìn Trần Vũ: “Ngài ấy trung thực, mạnh mẽ, tốt bụng và dịu dàng.”(con robot này bị chập điện rồi)

Trần Vũ: “...”

BB: “Ngài ấy không bởi vì sự sùng bái của chúng tôi mà đưa ra những mệnh lệnh khó hiểu. Cũng không bởi vì chúng tôi chủ động thần phục mà quên đi sự bình đẳng.”

“Ngài chưa từng biểu hiện ra sự mềm yếu và vô năng như ngươi đã nói.”

“Trên đường đi, tôi bảo vệ anh ấy, và anh ấy cũng đang bảo vệ tôi.”

“Ngài thấy được người nhân tạo Vinh Quang hi sinh.”

“Cũng sẵn sàng quay lại chiến trường vì đồng đội mình đang cần”.

Nói xong, cơ thể BB dần dần bốc lên hồng quang, cũng cuối cùng thoát khỏi sự điều khiển của Khởi Nguyên.

“Ngươi. . . Ngươi muốn làm gì…” Sắc mặt người phụ nữ thay đổi trầm trọng: “Ngươi khởi động chế độ tự hủy? !”

Trần Vũ chật vật đứng lên, kinh ngạc nhìn xem BB: “Cô đang làm gì vậy…”

BB lay động tay phải, đem trường kiếm cắm lên đỉnh đầu, nhìn Trần Vũ: “Ngài cũng sẽ thương cảm trước cái chết của CF, nhưng lại có thể kiên cường bất động thanh sắc. Vị giác của tôi thiếu thốn, cũng có thể mịt mờ âm thầm đồng tình.”

“Gặp được ngài, là may mắn lớn nhất đời tôi.”

“Để cho tôi minh bạch, lý do chiến đấu của những người máy Vinh Quang như chúng tôi, càng vĩ đại hơn so với trong tưởng tượng…”

Ngọn lửa bắt đầu bùng cháy trên từng tấc da của BB.

Thứ bị đột sạch đầu tiên là mái tóc mái dày của cô.

Bên dưới phần tóc mái cũng không phải là camera như Trần Vũ vẫn hay tưởng tượng.

Đó là đôi mắt màu nâu giống như đôi mắt của Trần Vũ…

Trần Vũ con ngươi thu nhỏ lại: “BB, đừng…”

“BB!” Người phụ nữ hoảng sợ hét lên tức giận: “Ngươi là do ta sáng tạo! Ngươi không thể phản bội lại ta!”

“Hô hô…”

Trong trạng thái tự hủy, ngọn lửa càng lúc càng mạnh.

Thân thể gầy gò của BB dần dần hóa thành tro bụi.

Và đôi mắt của cô ấy càng ngày càng sáng hơn: “Tôi đang thủ vững tâm niệm của mình. Chỉ cần chúng tôi còn có một tia tinh thần, chúng tôi sẵn sàng cống hiến tất cả cho nhân loại.”

Trần Vũ từng bước đi tới chỗ BB, hơi thở gấp gáp: “BB, cô bình tĩnh một chút…”

“Đại nhân, ngài đang tỏ ra mềm yếu sao?” Đôi mắt trong ngọn lửa của cô có chút phức tạp..

Trần Vũ: “...”

“Nắm chặt tôi…”

Trần Vũ: "..."

"Đại nhân... Nắm chặt tôi..."

Trần Vũ từ từ nhắm mắt lại.

Khi mở ra lần nữa, trong mắt anh chỉ còn lại sự dữ tợn.

"Ba!"

Hắn đưa tay ra và nắm chắc mainboard trong ngọn lửa.

"Cảm ơn." Trong mắt BB hiện lên dấu vết thỏa mãn cuối cùng: "Nhân loại chân chính... Tư... Có can đảm đấu tranh!"

"Liền để tôi... Tư tư... Trở thành thanh kiếm của ngài..."

Ngọn lửa thiêu rụi cơ thể của BB.

Chỉ còn lại một mainboard giống như vỏ kiếm, thẳng tắp sừng sững.

"Ba."

Nắm nhẹ chuôi kiếm, Trần Vũ từ từ rút kiếm ra...

"Sặc!"

Một âm thanh dường như vang vọng từ sâu thẳm tâm hồn càn quét toàn thân.

Dường như có một số kết nối vật chất bổ sung giữa cậu và mainboard nóng bỏng này.

Đứng tại chỗ, cảm thụ hồi lâu.

Trần Vũ tâm niệm vừa động.

Mainboard của BB lóe qua một sự dao động không gian mờ mịt.

"Bạch!"

Sau một khắc, cả người Trần Vũ hư không tiêu thất, "dịch chuyển"

lên đỉnh của bể nitơ lỏng.

Nắm chặt chuôi kiếm, hắn không có bất kỳ ý nghĩ giao tiếp gì với Khởi Nguyên..

Truyền khí kình vào thân kiếm, vung lên cánh tay phải…

“Sưu ——— ”

Kiếm khí tung hoành, khẽ quét mà qua!

Trong bể nitơ lỏng sôi sục, từng tổ từng tổ máy móc nổ tung, bành trướng lên ánh lửa màu đỏ.

Chương 196: Trở về (3) Chương 196: Trở về (3)

“Ông. . . Ong ong…”

Việc thiết bị hư hỏng khiến cho hình chiếu ảo của người phụ nữ bị biến dạng.

Đèn trong đại sảnh cũng lần lượt vụt tắt.

“Nhân loại… Ta chờ ngươi trên trạm không gian mặt trăng…” Người phụ nữ ánh mắt lạnh lùng bỏ lại câu nói cuối cùng.

Mà Trần Vũ thì quay lại làm động tác cắt yết hầu.

“Ầm!”

“Ầm ầm…”

Một vụ nổ dữ dội xảy ra đột ngột! Toàn bộ hồ nitơ lỏng gần như bị thổi bay lên trời.

...

Mười mấy phút sau.

Hết thảy bụi bặm lắng xuống.

Trần Vũ đã nhảy xuống hồ nitơ lỏng khô, tìm thấy bộ phận CPU.

Dùng kiếm đâm xuyên qua, đổ chất lỏng bên trong ra, nhưng thấy nó có màu trắng.

“Đây chỉ là chất lỏng tổng hợp cấp A sao? Nó không phải là cấp S.”

Suy tư, cậu ta cắt động mạch ở cổ tay, bôi lên một giọt chất lỏng tổng hợp.

[Bị nhiễm bởi chất lỏng không xác định: Kình khí + 16083]

“Không sai, chính là cấp A.”

“Không phải nói chất lỏng tổng hợp của Server người ngoài hành tinh là cấp S sao?”

“Chẳng lẽ con Chip trung tâm đã bị chuyển đến trạm không gian mặt trăng?”

Sau khi cân nhắc hồi lâu vẫn không có kết luận, Trần Vũ dừng suy nghĩ, tiến hành thu thập chất lỏng tổng hợp.

“Loảng xoảng.”

Rất nhanh, ép khô đến giọt chất lỏng màu trắng cuối cùng.

Hắn một cước đá bay cái xác không, rồi sau đó tìm một chỗ tương đối sạch sẽ để ngồi xuống.

“Sặc ——— ”

Đem thân kiếm cắm vào trong mainboard, Trần Vũ giơ lên mainboard và lặng lẽ quan sát.

Hơn hai mươi phút làm lạnh, để bề mặt bóng loáng của mainboard không còn ấm.

Nhưng thông qua những chấn động nhỏ bé trong đó, có thể kết luận mainboard còn đang hoạt động.

“Cô có thể nghe thấy lời tôi nói, đúng không?” Trần Vũ mở miệng.

Mainboard không phản ứng.

“Tôi sẽ giúp cô khôi phục thân thể.”

Mainboard vẫn không phản ứng.

Trần Vũ cũng không để ý. Hắn biết rõ, BB có thể nghe thấy…

Nửa ngày.

Trần Vũ đứng dậy, đeo ba lô, cầm mainboard, dịch chuyển “qua” cánh cổng kim loại, rồi bỏ đi một mình.

“Bạch!”

“Bạch!”

“Bá…”

Khi số lần sử dụng “Dịch chuyển”tăng lên, Trần Vũ nhận thấy rằng một số loại tín hiệu kết nối điện não đồ giữa cậu và mainboard cũng trở nên lưu loát.

Nhưng rốt cuộc mainboard này không phải là thứ nằm trong cơ thể của hắn, nên việc điều khiển nó cũng chậm một chút.

Không trơn tru như BB.

Và sau mỗi lần “dịch chuyển”, nó phải được sạc ít nhất nửa phút mới có thể sử dụng lần thứ hai.

Nhưng dù vậy, Trần Vũ cũng thấy rất thỏa mãn.

Nắm giữ thần kỹ như vậy, vào có thể thu hoạch, lui có thể bảo mệnh.

Mặc dù mọi thứ sẽ được trả lại sau khi phục hồi cơ thể cho BB… Nhưng hiện tại, sức chiến đấu của cậu ta ít nhất đã tăng gấp đôi.

Sau chín lần dịch chuyển liên tiếp, Trần Vũ đã đến đại sảnh đầu tiên bày đầy mẫu vật.

Bước đến lọ thủy tinh chứa mẫu vật nhân loại, Trần Vũ suy nghĩ một lúc rồi mang luôn mẫu vật này đi.

Lại mười phút trôi qua.

Trần Vũ cuối cùng cũng bước ra khỏi cái hang và trở lại dưới ánh mặt trời của thế giới bên ngoài.

Nhìn lên bầu trời thì thấy tràn ngập ánh sáng dày đặc.

Trần Vũ không cần phải đoán quá nhiều để biết chuyện gì đang xảy ra.

Nhất định là Khởi Nguyên đã ra lệnh cho tất cả quân đội Vinh Quang rút toàn bộ khỏi trái đất, để tránh khả năng Trần Vũ dẫn

đầu “bọn chúng” tạo phản …

“Tui!”

Phun ra thật mạnh, Trần Vũ đặt chiếc lọ thủy tinh xuống, mở nắp, đổ hết formalin và lấy ra cậu bé con người bên trong ra.

Sau đó, cậu ta rút thanh trường kiếm của mình ra, khéo léo “đào” ra một ngôi mộ và chôn cậu bé trong đó một cách êm thấm.

Sau đó, Trần Vũ lắp thanh kiếm trở lại mainboard, cẩn thận đặt nó vào trong lọ đựng mẫu vật và vặn nắp.

Để trở về thế giới thực, còn muốn đi qua lưới điện cao thế.

Trần Vũ không biết rằng mainboard của BB có sợ bị điện giật hay không, nhưng để thận trọng, an toàn nhất là cho nó vào lọ thủy tinh…

Đúng vậy, Trần Vũ cũng không có ý định giết lên mặt trăng ngay lập tức..

Bởi vì đó là đi đầu thai.

Lúc này thì Khởi Nguyên đã chuẩn bị sẵn sàng, hắn là một cái tư lệnh không lính, thực lực lại không đủ võ giả cấp 2, bay ra ngoài trái đất tặng đầu người sao?

Server người ngoài hành tinh tuyệt đối sẽ không tuân thủ cái gì võ đức, một khi lên đó, tuyệt đối là vạn pháo tề phát.

Lựa chọn hợp lý nhất lúc này là quay về thế giới thực và bàn bạc kỹ hơn.

“Soạt…”

Mặc bộ đồ cỏ vào, gói kỹ ba lô, Trần Vũ cầm chai thủy tinh có chứa mainboard của BB và đi về hướng “nhà”.

“Lạch cạch…”

“Lạch cạch. . . Lạch cạch lạch cạch…”

Nhưng khi anh bước đi, có nhiều tiếng bước chân giòn giã phía sau anh.

Vô thức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng người run rẩy đang tiến đến khu đất hoang cũ.

Bụng tròn, đầu tròn, chân ngắn, tay mũm mĩm. Toàn bộ cơ thể toát lên ánh kim loại…

“Người máy hình tròn?” Trần Vũ nhíu mày.

Khác với các robot ngoài hành tinh khác, kích thước của con này nhỏ hơn nhiều..

Chương 197: Trở về (4) Chương 197: Trở về (4)

Thân cao không quá đầu gối Trần Vũ…

“Lạch cạch… Lạch cạch…”

Người máy nhỏ ôm một cái thùng rỗng, loạng choạng đi tới bên người Trần Vũ, dừng lại, phát ra âm thanh máy móc non nớt: “Xin … xin chào…”

Trần Vũ ôm bình thủy tinh: “...”

Người máy nhỏ ngẩng đầu lên, chớp chớp đôi mắt to như máy ảnh: “Ngươi … là thứ gì vậy?”

Trần Vũ: “...”

“Tại sao cái đuôi … lại mọc ở phía trước.

Trần Vũ: “...”

Trên đồng bằng hoang vắng.

Một người, một con robot.

Một lớn, một nhỏ.

Cả hai cầm đồ vật và nhìn nhau.

“Ngươi… trông rất… kỳ lạ.” Người máy nhỏ vòng quanh Trần Vũ dạo qua một vòng: “Toàn thân. . . Không có lông… Cái đuôi… Còn. . . Còn mọc ở đằng trước…”

Trần Vũ: “...”

Người máy nhỏ: “Giống… Giống như không biết nói chuyện.”

Trần Vũ: “Tôi biết.”

Người máy nhỏ: “Hả? Nói chuyện…”

Trần Vũ: “Mà lại tôi cũng không có cái đuôi nào ở đằng trước.”

Người máy nhỏ: “Hả? Nói chuyện nói chuyện…”

Trần Vũ: “...”

Người máy nhỏ ngẩng đầu, nhìn lên phần dưới cái “váy” của Trần Vũ: “Cậu tên… Tên là gì?”

Trần Vũ: “Tôi tên nhân loại.”

“Nhân loại?” Người máy sững sốt, thùng sắt đang ôm đều rơi mất: “Cậu là nhân loại… Kia. . . Vậy tôi là cái gì…”

“Hả?” Trần Vũ nhíu mày, ngồi xổm người xuống, nhìn chằm chằm đối phương: “Ý của ngươi là… Ngươi cũng là nhân loại?”

“Đúng vậy.” Máy móc nhỏ gật đầu nặng nhọc, lại suýt chút nữa ngã xuống vì trọng tâm không ổn định..

” “Ai nói cho ngươi biết ngươi là nhân loại?”

“Mẹ.”

“Mẹ ngươi ở chỗ nào?” Trần Vũ đột nhiên có hứng thú.

Hắn mơ hồ ý thức được rằng có một câu chuyện giữa nhân loại, người ngoài hành tinh, người máy, người nhân tạo Vinh Quang, và khởi nguyên…

“Mẹ bị bệnh…” Người máy nhỏ uể oải cúi đầu: “Sau. . . Sau khi chơi bịt mắt trốn tìm với tôi… Liền ngã bệnh…”

“Vậy bây giờ ngươi muốn đi đâu?”

“Tôi. . . Khi tôi bị ốm, mẹ chỉ cần thêm một chút máu cho tôi…” Người máy nhỏ giơ lên thùng sắt: “Cho nên… Tôi cũng tìm cho mẹ một chút máu…”

Nghe vậy, Trần Dư trầm ngâm: “Ta đi chung với ngươi”

“Tốt!” Người máy vui vẻ nhảy tại chỗ vài cái, sau đó lắc lư dẫn đường.

Trần Vũ cầm chai đựng mẫu vật đi theo phía sau, và tiếp tục trò chuyện với con robot nhỏ.

Nửa giờ sau.

Một người một máy móc, đi tới một ngôi làng.

Trần Vũ rất quen thuộc với ngôi làng này, đó là nơi cậu ta và BB gặp nhau.

Chỉ thấy người máy nhỏ đặt thùng sắt xuống, biến một ngón tay của mình thành tuốc nơ vít, tháo rời thi thể đồng loại.

Sau đó lấy ra CPU, đổ dầu đen bên trong vào thùng…

Chẳng mấy chốc, chiếc thùng sắt đã được đổ đầy thứ dầu đen ngòm.

“Ba!”

Ôm lấy thùng sắt, người máy nhìn về phía Trần Vũ: “Lấy. . . Lấy được rồi.”

“Đi thôi, đi tìm mẹ ngươi.” Trần Vũ đứng lên.

“Được…”

Người máy nhỏ di chuyển một đôi chân ngắn, đi về một hướng.

Lần này, bọn họ không đi xa.

Chỉ mười mấy phút liền đến đích.

Trần Vũ dừng lại, ánh mắt vô cùng phức tạp..

Hóa ra mẹ của người máy nhỏ bé này chính là người máy mặc áo choàng đã bị giết bởi thanh kiếm của BB …

Nó hình tròn thi thể, vẫn nằm ở vị trí cũ.

Miệng vết thương, còn thỉnh thoảng tràn bắn mấy đạo màu xanh nhạt hồ quang điện…

“Mẹ…” Người máy nhỏ vòng quanh quả cầu kim loại vài lần và nhìn Trần Vũ: “Mẹ cùng với tôi. . . chơi bịt mắt trốn tìm, tôi ẩn nấp rất kỹ… Nhưng mẹ vẫn không tới. . . Không tới tìm tôi… Sau đó tôi lần theo dấu chân … và phát hiện ra rằng mẹ đang bị bệnh ở đây.”

Trần Vũ: “...”

“Người trong thôn cũng bị bệnh… Nhưng tôi vẫn. . . Vẫn muốn cứu mẹ mình trước… Mẹ rất thông minh, nàng nhất định có biện pháp cứu những người khác…”

Trần Vũ: “...”

“Nhưng…” Người máy nhỏ nghiêng đầu nhìn thi thể trên mặt đất: “Làm sao thêm máu đây? Cậu. . . Cậu biết không…”

Trần Vũ lắc đầu.

“Uhm…” Người máy sững sờ tại chỗ, hồi lâu, đột nhiên đập thùng dầu vào quả cầu kim loại.

“Đang!”

Thùng sắt ngã lật, dầu trơn vẩy ra, chảy vào vết thương của quả cầu kim loại..

“Tư tư… Ầm!”

Năng lượng điện còn lại đốt cháy dầu đen, và quả cầu kim loại bất ngờ phát nổ.

“Bang…”

“Loảng xoảng…”

Cùng với quả cầu lửa bốc lên, các mảnh kim loại lần lượt rơi xuống.

Người máy nhỏ: “...”

Trần Vũ: “...”

Người máy nhỏ kinh ngạc quay đầu nhìn Trần Vũ: “Mẹ. . . Mẹ…”

Trần Vũ: “... Mẹ ngươi nổ…”

“Mẹ… Nổ…”

“…”

Từng trận gió bắc thổi qua.

Thổi bay ngọn lửa và khói.

Nhìn đống hỗn độn, Trần Vũ cảm thấy không thể giải thích được có một bàn tay đang níu lấy lồng ngực mình.

“Mẹ… Nổ.”

Người máy ngồi bệt xuống đất, không nhúc nhích giống như đứng máy.

Mãi đến hai phút sau, người máy nhỏ mới bò dậy, nhặt lên cái thùng sắt đã bị nổ, đi về hướng mà cậu ta vừa đến.

“Mẹ… Bệnh quá nặng… Nhất định là không đủ máu…”

“Tôi muốn. . . Tôi muốn tìm thêm một chút máu…”

“Tìm thêm… Một chút máu…”

Ánh mặt trời chiếu vào tấm lưng đang run rẩy của nó, phản chiếu màu sắc của sự tĩnh lặng.

Trần Vũ chỉ đứng đó, nhìn chằm chằm vào con robot cho đến khi nó biến mất, sau đó quay đầu nhìn xung quanh.

Vùng đất cằn cỗi.

Bầu trời đầy bụi.

Chương 198: Khi đó... nó còn rất gầy (1)
Chương 198: Khi đó... nó còn rất gầy (1)

Những tòa nhà chọc trời rách nát và sụp đổ.

Đường nhựa cỏ dại mọc um tùm…

Mọi thứ đều yên tĩnh.

Chỉ có cơn gió bắc quen thuộc vội vã lướt qua, sáng tác một khúc ca bi tráng nhàn nhạt văng vẳng bên tai mà không ngân nga được.

Một cảm giác đau khổ và tuyệt vọng lại ập đến trong lồng ngực Trần Vũ.

Đây là một thế giới đã suy sụp như thế nào vậy?

Đã không có bất cứ hi vọng nào…

...

“Cuối cùng hai tấm rồi! Đơn song bất quá!”

Trong đại sảnh dị cảnh, Mã Lệ đang chơi đấu địa chủ cùng hai võ giả. Cô cao hứng ngồi xổm trên bàn, quơ quơ hai lá bài trong tay: “Để các ngươi đá! Lật gấp mấy lần, trợn tròn mắt a?”

“Chúng tôi nghi ngờ cô chơi bẩn.” Một vị võ giả bất mãn ồn ào.

“Vậy liền cầm chứng ra đi? Không có chứng cứ ngươi nói nhảm cái gì? Có đánh được hay không? Không đánh được thì tôi ra bài tiếp.” Mã Lệ giơ lên bài poker, ồn ào náo động.

“Nhị vương làm sao đánh? Muốn ra ngươi liền tranh thủ thời gian ra! Mẹ nó.” Một võ giả khác tức giận nói.

“Vậy được rồi.” Mã Lệ nhếch miệng, ném ra một tấm bài: “Con 2.”

Hai người: “...”

Mã Lệ ném ra lá bài cuối cùng: “Chỉ có một lá 2, hết bài rồi. Hồng hồng hỏa hỏa hốt hoảng rống rống ha ha ha ha…”

Võ giả giáp: “Đệch mẹ.”

Võ giả Ất: ‘Đệch mẹ.’

” Trên mặt nở nụ cười, ta tự hào trả tiền.” Mã Lỵ gom bài, cười đến suýt chút nữa nhìn thấy bụng: “Cùng ta đấu? Ta ăn đường, còn ngọt hơn nước tiểu của các ngươi…”

“Mã Lệ!” Đúng lúc này, từ xa đột nhiên truyền đến một tiếng hét.

Mã Lệ nghe tiếng nhìn lại, phát hiện là chị gái Mã Nghiên đang chạy tới.

“Chuyện gì?” Mã Lệ nói.

“Ra. . . Ra rồi…” Mã Nghiên thở không ra hơi.

“Ồ?” Mã Lỵ lập tức lấy băng vệ sinh trong túi ra: “Nhanh! ”

“…” Mã Nghiên sửng sốt nửa giây, sau đó đánh bay không trung: “Không phải cái này! Là Trần Vũ! Trần Vũ ra ngoài!”

“Cái gì? !”

Mã Lệ kích động, đột ngột nhảy ra ngoài hai thước, chạy về phía lầu hai đại sảnh.

Hai võ giả đang chơi đấu địa chủ với cô cũng liếc nhìn nhau, yên lặng đuổi theo.

Cùng lúc.

Bao gồm cả chính phủ, đồn cảnh sát, Đại học Bắc Kinh và các lực lượng khác, đã bao vây cửa phòng cách ly từ sớm.

Bọn hắn đã được đến tin tức.

Nghe nói lần này Trần Vũ có mang “Hàng” ra…

Quảng trường dị cảnh thành phố Thanh Thành.

Trong phòng cách ly.

Trần Vũ mặc một chiếc áo choàng tắm sạch sẽ, ngồi trên ghế..

Nhìn nhân viên bận rộn ở phòng kính đối diện, hắn có chút không kiên nhẫn: “Này, đã bao lâu rồi? Kiểm tra còn chưa kết thúc sao?”

“Trần tiên sinh.” Trong cửa sổ thủy tinh, một người phụ nữ nói vào micro: “Nếu ngài có việc gấp, ngài có thể ra ngoài trước. Sau khi kiểm tra xong đồ đạc mà ngài mang theo, ngài có thể đến đại sảnh nhận lại.”

“Không, tôi chỉ muốn lấy ở chỗ này.”

“Vậy. . . Vậy ngài chờ một chút.”

“Lại cho các người mười phút.” Trần Vũ sắc mặt khó coi: “Nếu không tôi liền…”

“Ngài liền thế nào?”

Trần Vũ đứng lên, cầm lấy thắt lưng khăn tắm, làm bộ như muốn cởi ra: “Nếu không tôi liền muốn đùa nghịch lưu manh!”

Nghe vậy, ánh mắt của người phụ nữ chợt sáng lên, cô ta cao hứng quay đầu chào: “Nghỉ trưa! Nghỉ ngơi mười phút! Mọi người ăn cơm đi…”

Trần Vũ: “...”

May mắn thay, chỉ bốn năm phút sau, một người đàn ông ăn mặc như một quản lý bước vào, trong tay cầm chai chứa mainboard đi đến.

“Tất cả mọi người nghỉ trưa đi.” Quản lý phất phất tay: “Tôi có một số vấn đề, muốn nói chuyện với Trần tiên sinh một chút.”

Mọi người xì xào hồi lâu, tất cả đều đứng dậy rời đi.

Ngay sau đó, trong toàn bộ phòng cách ly chỉ còn lại giám thị và Trần Vũ.

Một người ngồi trong phòng kính này, người còn lại ngồi trong phòng kính kia.

“Phanh.”

Đặt lọ đựng mẫu vật xuống, quản lý ngồi trước micro nói: “Chào cậu, Trần Vũ. Tôi là giám đốc văn phòng thanh tra quản lý kiểm tra và đo lường của thành phố Thanh Thành, tôi tên là …”

Trần Vũ: “Có chuyện gì thì nói đi.”

“… Được rồi.” Quản lý gật đầu chỉ vào mainboard BB trong bình, hỏi: “Đây là cái gì?”

“Như anh thấy đấy.” Trần Vũ ngả người về phía sau: “Đó là vỏ kiếm.”

“Tôi không nghĩ như vậy.”

“Vậy anh nghĩ cái này là cái chày gỗ sao?”

“… Không phải.”

Trần Vũ gật đầu: “Tôi cũng nghĩ không phải.”

“…”

“…”

Hai người nhìn nhau rồi im lặng hồi lâu, quản lý nhíu mày: “Nhưng tôi cảm thấy hình như là cậu đang mắng tôi…”

“Ta đã nói là không phải rồi.” Trần Vũ chỉ vào lọ đựng mẫu vật: “Bên trong là cái vỏ kiếm, nhưng nhìn hình thù có chút kỳ quái mà thôi.”

“Qua quá trình kiểm tra đơn giản, chúng tôi phát hiện ra rằng có các linh kiện điện tử tinh vi bên trong.”

“Ở trong một dị cảnh công nghệ cao, phát hiện vỏ kiếm công nghệ cao, không phải rất hòa hợp sao?” Trần Vũ buông tay.

“Nhưng nó lại không bị tổn hại bởi phóng xạ.”

“Không phải còn có cái chai thủy tinh đó sao.”

Quản lý nheo mắt, chậm rãi đứng lên: “Thủy tinh … không ngăn được tia phóng xạ.”

Chương 199: Khi đó… nó còn rất gầy (2)
Chương 199: Khi đó… nó còn rất gầy (2)

“Vậy…” Trần Vũ lắc đầu: “Tôi cũng không biết.”

“…”

“…”

Hai người nhìn nhau rồi lại im lặng hồi lâu.

Quản lý lại hỏi: “Màn hình cho thấy hôm qua khi vào một vùng đất xa lạ, cậu đã mang theo một thanh đường đao. Thanh đao đó đâu?”

Trần Vũ bĩu bĩu môi: “Không phải là đang cắm ở trong mainboard đó sao.”

Quản lý: “…”

Trầm mặc, quản lý mang lên một bộ bao tay trắng, cẩn thận từng li từng tí lấy ra mainboard, đặt ngang trên bàn.

Trần Vũ: “Mang bao, chú trọng.”

Quản lý: “…”

Trừng mắt với Trần Vũ, anh ta từ từ rút thanh trường kiếm của BB ra và lấy ra một tấm ảnh của đường đao để so sánh với nhau.

“Đường đao trên tấm ảnh…” Quản lý gõ gõ trường kiếm: “Là nó sao?”

Trần Vũ: “Là nó.”

Quản lý: “Thật sao?”

Trần Vũ gật đầu: “Đúng. Hồi đó… Nó còn rất gầy.”

Quản lý sắc mặt xanh mét: “Đây không phải là nó!”

Trần Vũ: “Anh nói nó không phải là nó?”

Quản lý: “Không phải.”

Trần Vũ: “Được thôi.”

Quản lý: “...”

Thấy rằng Chen Yu không hề có ý hợp tác, quản lý cắm thanh trường kiếm vào trong mainboard, lại cho vào bình rồi nói: “Thứ này, chính phủ chúng tôi muốn tái chế với giá cao.”

“Không bán.”

“Trần Vũ, mời cậu nghiêm túc…”

“Không bán.”

“Giá cả chúng ta có thể thương…”

“Không bán.” Trần Vũ ngửa đầu: “Đắt hay rẻ gì cũng không bán.”

Quản lý: “...”

Trần Vũ: “Ra bao nhiêu tiền cũng không bán.”

Quản lý: “...”

Đứng lên, Trần Vũ áp sát trên thủy tinh: “Đưa kiếm cho tôi, tôi muốn về nhà.”

Lặng lẽ nhìn chằm chằm Trần Vũ hồi lâu, quản lý không còn cách nào khác, lập một số hồ sơ cần thiết, sau đó trả lại chai đựng mẫu vật cho Trần Vũ.

“Nếu như cậu thay đổi chủ ý, tùy thời có thể trở về. Giá cả nhất định khiến cậu hài lòng.”

Trần Vũ dừng lại, cầm cái chai đựng mẫu vật quay đầu: ” Khi đỉnh núi không còn góc cạnh, khi dòng sông không còn dòng chảy…”

Quản lý: “...”

Trần Vũ: ” Khi thời gian ngừng trôi không phân ra ngày và đêm, khi mọi thứ trên trời dưới đất đều trở thành hư ảo…”

Quản lý: "..."

Trần Vũ: " Tôi vẫn không bán. Tôi sẽ không bán. Giá bao nhiêu … Tôi cũng sẽ không bán."

"..." Quản lý chậm rãi che ngực…

...

Sau khi bước ra khỏi phòng cách ly, Trần Vũ lại bị cảnh sát, trường học, và bảy tám loại bộ ngành mời "Uống trà" hơn một giờ. Lúc này mới ôm mainboard triệt để rời đi quảng trường dị cảnh.

Khác với những gì cậu ta đã nghĩ.

Cảnh sát dường như không biết về "Phục sinh dược tề", họ đến là vì chuyện của "Tập đoàn Nhạc Duy".

Từ đó cũng có thể suy ra, miệng của Bát Hoang Chấn cũng rất nghiêm, cũng không có bởi vì mình là cục trưởng, liền ưu tiên "Trung" với đồn cảnh sát.

Về phương diện trường học, trọng yếu là cảnh cáo hắn không nên tiến vào dị cảnh nguy hiểm như vậy.

Còn với những cơ quan chính phủ khác… Dụng ý thì cũng rất cổ quái. Các loại thăm dò không giải thích được.

Trần Vũ cũng không biết mục đích của bọn hắn…

"Chẳng lẽ là một phương diện nào đó của mình đã gây nên sự chú ý của quốc gia?"

"Luôn cảm giác phải có phiền phức…"

Đang suy nghĩ, Trần đi dọc theo vỉa hè không được bao xa thì bên cạnh vang lên tiếng còi.

"Tin Tin!"

"Tiểu soái ca, bao nhiêu tiền một đêm?" Cửa sổ xe trượt xuống, Mã Lệ đặt tay lên khung xe, huýt sáo.

“Cô cũng theo dõi tôi?” Trần Vũ nhíu mày.

“Tôi không phải theo dõi cậu, tôi chỉ muốn giúp cậu, nhưng hôm qua cậu chạy nhanh quá, không đuổi kịp.” Mã Lệ vỗ vỗ cửa sổ xe: “Lên xe, tôi tiễn cậu.”

Sau khi nhìn Mã Lệ vài giây, Trần Vũ gật đầu, đi vòng ra phía sau xe, ngồi vào ghế phụ lái.

“Kít ——— ”

Cửa sổ xe cuốn lên, Mã Lệ đạp xuống chân ga, khôi phục nghiêm chỉnh hỏi: “Thành công rồi sao?”

“Cái gì thành công?”

“Cậu không phải là đi lấy gien người chú giải và ‘Phục sinh dược tề’ sao?”

“Có phải hay không là cô tiết lộ?” Trần Vũ liếc xéo: “Dẫn đến quốc gia hiện tại đang để mắt tới tôi.”

“Chỗ của tôi kín không kẽ hở. Tôi ngược lại cảm thấy… Là đồn cảnh sát bên kia tiết lộ.” Mã Lệ mỉm cười: “Có lẽ, cậu còn có bí mật lớn khác, bị các nhân viên tình báo của quốc gia đào ra.”

Trần Vũ mặt không biểu tình.

“Bí mật” của cậu nhiều lắm, cũng không biết muốn bắt đầu nói từ đâu…

“Ai, đừng lo lắng.” Mã Lệ vỗ vỗ Trần Vũ bả vai: “Bởi vì cái gọi là không hạ lưu sự, không sợ ngưu đầu nhân. Thuần yêu đảng cố nhiên kiên định, nhưng cũng không không phải chơi không, đúng không?”

Trần Vũ: “…”

“Chúng ta nói chính sự.” Mã Lệ hạ giọng: “Nếu như cậu thật sự tìm được hai thứ đó, chúng ta có thể thương lượng giá cả.”

“Không. Tôi không tìm thấy nó.”

“Tôi mà tin cậu chắc bán nhà.”

“Tin hay không tin thì tôi cũng không tìm được.”

“Cậu không phải là muốn cứu Bát Hoang Diêu đó sao?” Mã Lệ ưỡn ngực: “Em không đẹp sao?”

Trần Vũ: “...”

Mã Lệ: “Nói cho cậu biết một bí mật, xe của tôi chống va chạm khá tốt.”

Trần Vũ: “...”

Tốc độ xe giảm dần .

Mã Lệ một tay cầm vô lăng, một tay khác đặt lên mặt Trần Vũ, thổ khí như lan: “Anh đẹp trai, nếu như anh nguyện ý suy sét đề nghị hồi nãy, hiện tại, em có thể hứa với anh một chuyện.”

Chương 200: Một tay giao tiền, một tay giao mệnh (1) Chương 200: Một tay giao tiền, một tay giao mệnh (1)

Trần Vũ chớp mắt mấy cái: “Chuyện gì cũng được sao.”

“Đúng vậy ~?”

“Vậy…” Trần Vũ chân thành nói: “Tôi muốn cô lại hứa với tôi mười chuyện nữa…”

“…” Nụ cười của Mã Lệ lập tức thu liễm: “… cậu đang xài BUG sao?”

“Chúng ta đừng nói nhảm nữa.” Trần Vũ cầm trong tay bình thủy tinh lên: “Trừ thanh kiếm này ra, tôi thật sự là không có thu hoạch gì.”

“Dù sao chính cậu biết rõ là được.” Mã Lệ tăng tốc độ xe: “Nói thật, nếu như cậu tìm được gien chú giải và phục sinh dược tề, tôi thành tâm thu. Đưa cho quốc gia, cậu sẽ không lấy được bao nhiêu tiền.”

“Thật sự không có.” Trần Vũ buông tay: “Nếu có, đã sớm bị báo cáo ở trong phòng cách ly rồi.”

“Tôi hiểu, cậu có biện pháp khác có thể giấu diếm chính phủ và mang nó ra ngoài.”

“Cô đang suy đoán lung tung sao.”

“Vậy…” Mã Lệ có chút liếc nhìn bụng của Trần Vũ, có ý riêng: “… Sao bụng cậu lại lớn như vậy.”

Nghe vậy, con ngươi của Trần Vũ hơi co lại.

Im lặng một lúc, cậu đưa tay ra, nhẹ nhàng sờ lên bụng mình: “Tôi mang thai.”

“Két ét ét —— ”

Chiếc xe bỗng nhiên phanh lại, kém chút lật nghiêng…

…

Cuối cùng, dù cho Mã Lệ lừa dối và dụ dỗ thế nào thì Trần Vũ vẫn ngậm miệng không nói.

Ở trong tiềm thức cậu là có chút kháng cự với đôi tỷ muội này.

Luôn cảm thấy các nàng tâm nhãn quá nhiều.

Cho dù không có Bát Hoang Diêu, cậu ta muốn bán thì cũng lựa chọn bán cho chợ đen…

Cầm lọ mẫu vật, quay trở lại cửa hàng thuốc lá.

Trần Vũ đặt cái lọ xuống, vẫy tay với Kỳ tỷ đang ngồi trên ghế giám đốc: “Em đã trở về.”

“Hôm qua đi đâu vậy?” Kỳ tỷ vừa xem phim truyền hình, vừa lắc giày cao gót.

“Đi dị cảnh.”

“Chỗ đó toàn là phóng xạ, đến đó làm gì?” Kỳ tỷ nhíu mày, ngẩng đầu nhìn Trần Vũ: ” Cái chai là sản phẩm của dị cảnh sao?”

“Vâng. em tìm được, một thanh kiếm.” Mở nắp ra, Trần Vũ lấy mainboard ra, nắm chặt chuôi kiếm, rút thân kiếm ra: “Thế nào? Sắc bén không?”

Kỳ tỷ chậm rãi đi về phía trước, quan sát vài lần rồi bỏ qua. Cô dựa vào quầy, châm một điếu thuốc, nhẹ hít vào một hơi: “Dị cảnh trong thành phố Thanh Thành của chúng ta quá kém, đừng đi nữa.”

“OK, em nghe lời chị, lần sau không đi.”

“Khi nào khai giảng?”

“Còn có một khoảng thời gian.”

“Ở lại chỗ này vài ngày đi, tôi làm cho cậu vài món ngon.”

“Vậy thì tốt.” Thu hồi mainboard, Trần Vũ chỉ chỉ trên lầu: “Ở trong dị cảnh giày vò một ngày một đêm, hơi mệt, em lên trên ngủ trước.”

“Đi thôi.” Kỳ tỷ phun ra một vòng thuốc: “Tiện thể cởi luôn quần áo, lát tôi giặt dùm cậu.”

Trần Vũ lập tức giơ lên ngón tay cái: “Kỳ tỷ, không thể không nói, một người con gái, đẹp chỉ là thứ yếu, chủ yếu vẫn là có thể làm…”

Kỳ tỷ: “Hả?”

Trần Vũ: “… Có thể làm việc.”

Kỳ tỷ: “…”

…

Về phòng, Trần Dư khóa cửa, kéo chặt rèm cửa, nghiêm mặt ngồi vào bàn.

Đầu tiên là đặt mainboard BB xuống.

Sau đó chuẩn bị chậu nước, khăn tay.

Sau đó lấy ra một con dao găm, hít một hơi thật sâu, và từ từ cắt da trên bụng của mình.

“Ầm ầm —— ”

Khi vùng bụng bị rạch ra, máu và mỡ chảy khắp nơi..

Trần Vũ đặt con dao xuống, chịu đựng cơn đau và lấy ra…

Một chai chất lỏng tổng hợp Hạng A.

Một chai chất lỏng tổng hợp Hạng C.

Một chai chất lỏng tổng hợp Hạng A.

Một chai chất lỏng tổng hợp Hạng C.

Ngoài ra, có một ống dung dịch pha loãng T · D.

Và… Một ống dung dịch pha loãng T · D khác…

Nếu như không phải kích thước của mainboard và trường kiếm quá lớn, Trần Vũ đều muốn đưa tất cả chúng vào.

Lau khô vết máu của tất cả các vật dụng trên rồi sắp xếp gọn gàng trên bàn.

Chờ vết thương lành lại, Trần Vũ bỏ chậu máu ra, cẩn thận quan sát hai ống dược tề.

Dung dịch pha loãng T · D.

Tên đầy đủ: SC nhóm T (tế bào gốc) · D phân 37/1 độ pha loãng.

Người nhân tạo Vinh quang chuyên dụng.

Nhưng bởi vì người nhân tạo là tham chiếu nhân loại chế tạo, cho nên nhân loại cũng có thể sử dụng.

Theo như những gì mà BB đã nói ngay lúc đó, chỉ cần còn một hơi thở và hợp tác với cabin y tế, liền có thể được cứu trong vòng vài ngày.

Mặc dù không có cabin y tế như lời của BB trong thế giới hiện tại, nhưng có rất nhiều bác sĩ giỏi xung quanh Bát Hoang Diêu, và họ sẽ có thể hoạt động như một cabin y tế.

Đáng tiếc là thứ này có rất nhiều bên trong dị cảnh, nhưng Trần Vũ lại chỉ lấy được hai ống…

“Cho nên…”

Chọn ra trong đó một ống, Trần Vũ trầm tư

“Bán cho gia tộc Bát Hoang bao nhiêu tiền đây…”

Loại bảo bối có thể xưng là hoạt tử nhân nhục bạch cốt* này, chí ít Trần Vũ cũng chưa từng nghe nói qua..

(* nghĩa đại khái là cứu người chết sống lại, trên xương trắng cũng có thể phục hồi máu thịt.)

Cho dù có, một ống tối thiểu cũng phải bảy chữ số trở lên.

Không phải đại lão không được dùng.

Đồng thời, bán cho Bát Hoang gia, Trần Vũ là có một chút xíu ý nghĩ "Âm mưu".

Chương 201: Một tay giao tiền, một tay giao mệnh (2) Chương 201: Một tay giao tiền, một tay giao mệnh (2)

Cầm tiền là một mặt.

Cứu Bát Hoang Diêu là một mặt.

Trừ cái đó ra… cậu ta còn muốn dùng Bát Hoang Diêu để làm thí nghiệm…

Dung dịch pha loãng T · D là sản phẩm của dị cảnh.

Được thiết kế đặc biệt cho người nhân tạo Vinh Quang, Liệu nó có thể phù hợp với cơ thể con người trong cao võ thế giới hay không.

Đồng thời, hai ống dược tề chắc chắn sẽ bị nhiễm phóng xạ.

Có thể mất hiệu lực hay không?

Có thể gây đột biến hay không?

Có thể phản tác dụng hay không?

Trần Vũ hoàn toàn không biết.

Một khi đưa cho chị của mình sử dụng, xảy ra vấn đề gì, hắn muốn khóc cũng không kịp.

Cho nên, bán cho gia tộc Bát Hoang là giải pháp tốt nhất, thứ nhất là gia tộc Bát Hoang không thiếu tiền, còn sẽ giúp che giấu bí mật của dung dịch pha loãng T · D và giảm bớt những rắc rối cho cậu ta.

Thứ hai, sau khi gia tộc Bát Hoang mua được, liền sẽ cho Bát Hoang Diêu sử dụng. Cậu ta có thể tận mắt quan sát phản ứng và triệu chứng của đối phương sau khi sử dụng thuốc.

Sau khi xác nhận rằng nó an toàn 100%, lại đưa cho Trần Tư Văn sử dụng…

“Kiếm người tiền, còn muốn âm mưu một đợt…” Sau khi thở dài, Trần Dư duỗi eo: “Cái kia đã từng thiện lương tốt đẹp ta đang ở đâu?”

“Ồ… Mình chưa từng thiện lương qua.”

“... Vậy không sao rồi.”

...

Đang Nhật.

Mười giờ tối.

Sau khi dùng xong bữa tối với Kỳ tỷ, Trần Vũ quay về phòng.

Mặc áo khoác và đặt mainboard BB trên lưng, cậu nhẹ nhàng mở cửa sổ và nhảy ra ngoài.

Trong làn gió đêm mát rượi, chỉ thấy những tàn ảnh vụt qua.

Không lâu sau, Trần Vũ liền tới đến nơi——địa chỉ của gia tộc Bát Hoang ở Thanh Thành.

“KÍTTT… —— ”

Dường như cảm nhận được sự xuất hiện của Trần Vũ, hai cánh cửa từ từ mở ra, để lộ căn nhà bên trong âm u và thâm thúy.

Trần Vũ bĩu môi: “Lòe loẹt…”

Dứt lời, cậu đi vào trong nhà…

Đi vào gia trạch Bát Hoang.

Trần Vũ Trần Vũ cứ thế đi vào, thẳng đến biệt thự chính, đẩy cửa vào.

Trong đại sảnh trống rỗng, chỉ có một người đàn ông mặt không biểu tình đứng ở chính giữa: “Trần tiên sinh, đến rồi.”

“Đến rồi. Lẽ ra tôi không nên đến, nhưng tôi vẫn là đến rồi.”

“Không, tôi không nói như vậy.” Nam nhân lắc đầu.

“Mau dẫn đường đi, không thể nào nói chuyện hài hước với những tử sĩ như ông được.”

Được rồi, mời đi theo tôi. Đại trưởng lão đang ở phòng làm việc trên lầu hai.” Nói xong, người nọ xoay người dẫn đường.

Trần Vũ đi theo sau đồng thời quan sát trang trí của ngôi nhà.

Dù không tráng lệ, nhưng cũng quý giá và tinh tế.

Với thu nhập của một cục trưởng, ông ta không thể sống trong một trang viên như vậy.

Có vẻ như trong gia tộc Bát Hoang, địa vị của Bát Hoang Chấn tương đối cao.

“Nếu có cơ hội, nhất định phải đến xem trụ sở của Gia tộc Bát Hoang ở Bắc Kinh. . .”

Suy nghĩ mông lung, cậu bước lên tầng hai và đến trước cửa phòng làm việc.

“Chờ một lát.”

Người đàn ông bước tới, giơ tay gõ cửa.

“Thùng thùng.”

“Trưởng lão, Trần Vũ đến rồi.”

“Cho cậu ta vào.” Âm thanh của Bát Hoang Chấn truyền ra từ trong phòng.

“Nghe lời này, liền biết là những cán bộ lão làng.” Trần Vũ nhếch môi, đẩy cửa gỗ ra, đi vào phòng làm việc.

Liền thấy Bát Hoang Chấn quay lưng về phía cậu ta, lật xem một từng chồng tài liệu.

“Ầm!”

Người phục vụ đóng cửa phòng.

Chỉ còn lại hai người trong căn phòng không nhỏ này.

“Ngồi đi.” Bát Hoang Chấn cũng không ngẩng đầu lên: “Chờ tôi xử lý xong vụ án này đã.”

“Có thể.” Trần Vũ thản nhiên tìm một chỗ ngồi rồi ngồi xuống, bắt chéo chân: “Có trà sao?”

“Có.”

“Không uống, cám ơn.”

“. . .”

“Có cocacola không?”

“Có.”

“Không uống, cám ơn.”

“. . .” Bát Hoang Chấn quay đầu lại, liếc nhìn Trần Vũ.

“Hi.” Trần Vũ cười chào, lại hỏi: “Có loại nước ngọt loại cũ nào không?”

“. . . Không có.”

“Vậy liền cho tôi cái đó đi.”

“. . . Cậu đến cùng muốn làm gì.”

“Tìm ông để nói chuyện mà thôi, ông chưa xong việc sao?”

Bát Hoang Chấn tiếp tục lật xem tài liệu: “Đừng có xài mấy cái tiểu xảo vớ vẩn này, tính ra oai phủ đầu sao. Bất luận như thế nào, gia tộc Bát Hoang cũng không tiếp nhận công phu sư tử ngoạm của cậu.”

“Ông nói cũng có lý. . .” Trần Vũ gật đầu: “Nhưng bây giờ tôi chỉ muốn uống nước ngọt loại cũ.”

“. . .” Bát Hoang Chấn trầm giọng nói: “Lai Phúc.”

“Vâng, trưởng lão.” Cửa phòng mở ra, người đàn ông dẫn đường đi vào.

“Đi mua mấy chai nước ngọt cũ.”

“Vâng.”

Người đàn ông cúi đầu và rời đi.

Một lúc sau, liền đem tới năm bình nước ngọt.

Hai chai lạnh, hai chai bình thường, một chai đã được làm nóng, hoàn toàn không cho Trần Vũ có cơ hội “Trêu chọc “.

“Cám ơn.”

Kỳ thật Trần Vũ cũng không muốn trêu chọc.

Một quản gia, không oán không cừu với ông ta, hắn “Đụng” lão ta làm gì.

Tiếp nhận nước ngọt, mở nắp một chai ướp lạnh, Trần Vũ vừa uống vừa chờ đợi Bát Hoang Chấn làm xong công việc.

Hơn hai mươi phút sau.

Bát Hoang Chấn khép lại văn kiện, dụi dụi mắt kính, đẩy ghế ngồi quay qua, nhìn Trần Vũ: “Công việc của tôi xong rồi. Chúng ta có thể nói chuyện.”

“Bắt đầu nói từ chỗ này đây?”

Chương 202: Một tay giao tiền, một tay giao mệnh (3) Chương 202: Một tay giao tiền, một tay giao mệnh (3)

“Vào thẳng vấn đề đi.”

“Được.” Trần Vũ đặt chai nước ngọt xuống, đi thẳng vào vấn đề: “Như tôi đã nói với ông ngày hôm qua, tôi có thể cứu được Bát Hoang Diêu. Các người ra cái giá đi.”

“Xem ra ở trong dị cảnh, cậu đã lấy được đồ vật. . .” Bát Hoang Chấn nhắm mắt lại.

“Cái này không phải là vấn đề mà chúng ta vừa mới nói.” Trần Vũ lấy ra một điếu thuốc và châm lửa: “Chỉ cần nói gia tộc Bát Hoang các người có thể ra bao nhiêu tiền là được.”

“Chỉ là lời nói suông, làm sao tôi có thể tin tưởng cậu.”

“Tôi đường đường là một Trạng Nguyên, có gia có nghiệp, thi đậu đại học Bắc Kinh, tiền đồ bất khả hạn lượng, lừa các người có chỗ tốt gì.”

“Nếu như không cứu được đâu.”

“Tiền sẽ trả lại cho các người.” Trần Vũ buông tay: “Dù là ông đi mua thuốc ở đâu thì chủ tiệm thuốc cũng không bảo đảm rằng nếu như không có hiệu quả sẽ trả lại tiền? Thành ý của tôi vậy là đủ rồi chứ.”

“Vậy. . .” Bát Hoang Chấn suy tư một chút: “Cậu nói giá đi.”

“Tôi nói giá sao?”

“Đúng.”

“Được.” Trần Vũ đứng lên, đi hai vòng trong thư phòng, quay người lại, ra hiệu “Tám” với Bát Hoang Chấn: “Tôi không quan tâm ông cầm bao nhiêu, tôi chỉ muốn tám triệu.”

“. . .” Bát Hoang Chấn mí mắt giật một cái: “Bốn triệu.”

Trần Vũ: “9 triệu.”

Bát Hoang Chấn: “5 triệu.”

Trần Vũ: “10 triệu.”

Bát Hoang Chấn: “. . .”

Trầm mặc hồi lâu, Bát Hoang Chấn mặt không biểu tình: “Tôi chưa thấy ai mặc cả giống như cậu cả.”

“Bây giờ không phải là thấy được rồi sao?”

“. . .”

“Hiện tại là 10 triệu, nếu ông còn nói nhảm, liền là mười một triệu. Đồ tốt không lo bán, nếu như không phải sợ phiền phức, tôi đi chợ đen bán có lẽ được tầm 20 triệu.”

“Không ai trong chợ đên sẽ tin tưởng thuốc của cậu. Cậu cũng không dám giao thuốc cho bọn hắn xét nghiệm.” Bát Hoang Chấn phản bác.

“Vậy thì tôi cũng có thể giữ lại, chờ khi tôi có thực lực, đi đến một hội giao dịch tư nhân của một ông chủ nào đó để bán, giá cả sẽ cao hơn.”

“. . .”

Bát Hoang Chấn tiếp tục im lặng.

Trần Vũ cũng không gấp gáp, lại ngồi trở lại trên ghế, chân bắt chéo, thôn vân thổ vụ.

“. . . 8 triệu.” Hồi lâu, Bát Hoang Chấn lên tiếng.

“Mười một triệu.” Trần Vũ nói là làm, lập tức tăng giá.

“Ken két. . .” Bát Hoang Chấn siết chặt nắm đấm.

“Ong ong ——” nhưng vào lúc này, điện thoại di động của ông ta

có một tin nhắn truyền đến.

Bát Hoang Chấn cầm lên xem xét, thấy trên màn hình chỉ viết hai chữ —— cho hắn.

“. . .”

Im lặng nửa ngày, Bát Hoang Chấn để điện thoại di động xuống, nhẹ gật đầu: “Mười một triệu, thành giao. Nếu như cậu muốn lừa gia tộc Bát Hoang, thì tự gánh lấy hậu quả.”

“Gia tộc Bát Hoang của ông ngưu bức như vậy, thì làm sao tôi dám lừa gạt.” Khẽ nhả mây mù, trong làn sương mù, Trần Vũ hạ giọng: “Để cẩn thận một chút, tôi muốn hỏi ông một chút chuyện, ông nên trả lời thành thật.”

“Nói.”

“Ông là trung với gia tộc. . . Hay là trung với quốc gia.”

Bát Hoang Chấn nhìn Trần Vũ thật sâu: “. . . Tôi trung với gia tộc, gia tộc trung với quốc gia.”

“Có trình độ.” Bóp tắt thuốc lá, Trần Vũ đứng lên, sửa sang lại cổ áo: “Phòng này có nhà vệ sinh không, tôi đi lấy thuốc cho ông.”

Bát Hoang Chấn: “?”

Trần Vũ: “Biểu lộ của ông là sao.”

Bát Hoang Chấn: “Lấy thuốc. . . Đi phòng vệ sinh lấy sao?”

Trần Vũ: “Không được sao, tươi mới, dược hiệu tốt.”

“. . .” Bát Hoang Chấn ngồi im lặng trên ghế nửa ngày, đưa tay: “Đi ra ngoài rẽ trái, ở cuối hành lang.”

“Cám ơn.”

Đẩy cửa đi ra, Trần Dư gật đầu với người đàn ông đứng sau cửa, sau đó xoay người đi vào phòng tắm.

“Oa, còn có bồn tắm lớn trong suốt, những tử sĩ này còn rất có tình

thú. . .”

Sau khi khóa cửa lại, Trần Vũ quan sát kỹ vài vòng rồi xác nhận không có thiết bị camera giám sát, sau đó lấy ra một con dao găm, mở áo khoác, ấn vào da bụng.

“Chắc là nên lắp thêm một cái khóa kéo, nếu không quá phiền toái.”

“Phốc phốc!”

Lưỡi dao sắc bén đâm vào và từ từ mở ra.

Máu me đầm đìa, Trần Vũ lấy ra một ống dung dịch pha loãng T · D.

[khí huyết +427]

[khí huyết +369. . .]

Rất nhanh, miệng vết thương khép lại.

Trần Vũ rửa sạch ống thuốc dưới vòi nước, sau đó rắc một ít chất khử trùng lên đó và tiếp tục rửa.

Bát Hoang Chấn là một cán bộ lão làng nên rất nhạy cảm với máu.

Nếu như sử dụng thiết bị của cảnh sát, rất dễ dàng tìm thấy phản ứng hóa học của vết máu được lưu lại trên ống dung dịch.

Cho nên dùng thuốc khử trùng để xóa sạch dấu vết là một biện pháp tốt.

Mười phút sau.

Sau khi dọn dẹp sạch sẽ, Trần Vũ cất con dao găm của mình và quay trở lại phòng làm việc của Bát Hoang Chấn, tay phải hất lên, lấy ra một ống dung dịch pha loãng T · D.

“Chính là nó?”

“Là nó.”

“Ừm.” Bát Hoang Chấn gật đầu, liền muốn đưa tay nhận lấy, lại bị Trần Vũ né tránh.

“Gấp cái gì?” Trần Vũ lung lay dược tề: “Một tay giao tiền, một tay giao mệnh.”

“Gia tộc Bát Hoang sẽ không thiếu tiền của cậu.”

“Vậy thì đưa đây.”

“Cậu không có đăng ký thẻ đen sao.” Bát Hoang Chấn hỏi.

Chương 203: Một tay giao tiền, một tay giao mệnh (4) Chương 204: Một tay giao tiền, một tay giao mệnh (4)

“Không có.”

“Được rồi, chờ tôi một chút.” Bát Hoang Chấn cầm điện thoại thực hiện một số thao tác, sau đó tìm thấy một tấm thẻ đen trong ngăn kéo đưa cho Trần Vũ: “Trong đó có 11 triệu. Sẽ không có ghi chép vào tài khoản trên danh nghĩa của cậu và tôi.”

“Cám ơn nhiều.” Trần Vũ tiếp nhận tấm thẻ, tỉ mỉ quan sát một hồi, nhét vào trong túi, sau đó đưa dung dịch pha loãng T · D cho ông ta.

“Thứ này phải sử dụng như thế nào?” Bát Hoang Chấn thận trọng thủ hạ dược tề.

“Ông nói trước cho tôi biết tấm thẻ đen này sử dụng như thế nào đã.” Trần Vũ hỏi.

“... Mỗi thành phố đều có chợ đen, ở nơi đó thanh toán một ít phí thủ tục thì có thể chi tiêu. Cố gắng tìm một tổ chức đáng tin cậy.. Đương nhiên, đi các ngân hàng chính quy rút tiền cũng được, nhưng phải làm tốt chuẩn bị sẽ bị các cơ quan tài chính của chính phủ giám sát. Một khi cậu không có một lời giải thích hợp lý nào về số tiền này, rất có thể sẽ gặp rắc rối. ”

“Tôi có lời giải thích hợp lý mà.” Trần Vũ đương nhiên: “Ông cho.”

Bát Hoang Chấn: “...”

Trần Vũ: “Lý do này chưa đủ sao?”

“Đủ rồi.” Bát Hoang Chấn gật đầu: “Nhưng tôi hi vọng cậu sẽ không làm như vậy.”

“Tôi sẽ cố gắng hết sức.” Cất kỹ thẻ đen, Trần Vũ xua tay quay người rời đi: “Vậy thì tạm biệt. Thứ này hình như có thời hạn sử

dụng, nếu để lâu thì sẽ hết hạn.”

Cậu ta đang nói dối.

Mục đích đương nhiên là ám chỉ đối phương, không cho Bát Hoang Diêu dùng, để lại cũng không có ý nghĩa…

“Cậu chưa nói cho tôi biết dược tề này sử dụng như thế nào.”

“Còn có thể sử dụng như thế nào? Chỉ cần mở nó ra và tiêm vào người Bát Hoang Diêu là được. Còn cần sự chăm sóc và điều trị của bác sĩ nữa.”

“Liều lượng thì sao?”

“Tiêm hết một ống vào.”

“Được.” Bát Hoang Chấn gật đầu: “Không tiễn.”

“Không cần tiễn.”

“Chờ chút nữa…” Bát Hoang Chấn lại lên tiếng.

Trần Vũ nắm chốt cửa, nhíu mày: “Ông có chuyện gì có thể nói hết một lượt được không?”

“Loại thuốc này… Cậu còn nữa không?”

“Ông cho rằng thứ này là rau cải trắng sao?”

“Vậy cậu có thể đi.”

Nhìn Trần Vũ đẩy cửa rời đi, Bát Hoang Chấn trả lời một tin nhắn bằng điện thoại di động.

(mua được.)

Sau đó, ông ta đứng lên, hô: “Lai Phúc.”

“Trưởng lão, tôi ở đây.” Người nọ đi vào phòng làm việc.

“Chia lọ thuốc này thành hai phần.”

“Vậy tiểu thư thì sao?”

“Cho nàng tiêm một nửa là được.” Bát Hoang Chấn không kiên nhẫn khoát tay: “Còn lại một nửa, để lại cho Dịch nhi.”

“Là…”

...

Rời khỏi gia trạch Bát Hoang, Trần Vũ trở lại cửa hàng thuốc lá.

Nằm ở trên giường thở phào nhẹ nhỏm.

Cậu cảm thấy rằng mình đã hoàn thành một nhiệm vụ lớn.

Bây giờ chỉ cần chờ đợi và quan sát trạng thái của Bát Hoang Diêu. Nếu cô ấy có thể hồi phục sức khỏe một cách thuận lợi, thì có thể yên tâm cho Trần Tư Văn sử dụng.

“Vì vậy, mình phải đến kinh thành càng sớm càng tốt. Trước khi khai giảng…”

Bát Hoang Diêu đang điều trị ở kinh thành, cậu ta cần phải chú ý đến tình hình của đối phương.

Hơn nữa, bây giờ có thêm 10 triệu trong tay, điều này làm cho dã tâm Trần Vũ cực kỳ bành trướng.

Vốn dĩ chỉ định mua nhà ở Thanh Thành, giờ lại muốn mua nhà ở Bắc Kinh.

Loài người dưới sự đe dọa của thú triều, chỉ có ở trong thủ đô của quốc gia mới có cảm giác an toàn. Người nhà ở trong kinh thành thì cậu cũng yên tâm.

Nghĩ đến đây, Trần Vũ cũng không có ý định ngủ nữa, bật người dậy, tự mình hành lễ.

Trên người cậu chỉ có hai thứ quý giá nhất.

Dung dịch pha loãng T · D.

Mainboard + trường kiếm.

Dược tề T · D còn ở trong bụng, không cần phải để ý đến.

Mainboard cõng trên lưng là được. Người ngoài nhìn vào chỉ nghĩ đó là vũ khí.

Còn 4 bình "chất lỏng tổng hợp" ... Chả ai thèm rình mò cái thứ đó cả.

"Ồ... Còn có cái này."

Trần Vũ tìm thấy một khẩu súng lục.

Đây bảo bối được cậu "Trộm" lấy khi thú triều tấn công lần trước.

Nghe nói có giá khoảng hai mươi vạn.

"Có thể sáp lá cà, còn biết dịch chuyển, ngay cả bắn lén từ xa đều có. Hoàn mỹ."

Cất khẩu súng lục cảnh dụng vào thắt lưng, Trần Vũ thử hoạt động một chút, cảm thấy rất bất tiện: "Ngày mai đi mua cái bao súng. Việc nhét súng vào thắt lưng như trong phim truyền hình đều là gạt người..."

Không bao lâu sau khi chuẩn bị xong, Trần Vũ cảm thấy không có việc gì liền tìm kim tiêm, tháo một lọ chất lỏng tổng hợp màu đen cấp C rồi tự tiêm vào người mình.

(nhiều khi đang dịch truyện đô thị mà cứ tưởng như mình đang dịch truyện của mấy con nghiện vậy, haizz)

[khí kình +1457]

[khí kình +1406]

[khí kình +1336...]

Một ống "Độc dược" được tiêm vào trong cơ thể, khí hải của Trần Vũ cũng đang điên cuồng bành trướng.

Sử dụng hết một bình dầu đen, cậu ta cũng từ cấp 1.2, trực tiếp "Thăng" đến 1.4.

Liếm môi một cái, Trần Vũ chưa đã ghiền, mở lọ dầu đen thứ hai tiếp tục chích.

Chương 204: Máu của nhà tư bản (1)
Chương 204: Máu của nhà tư bản (1)

[khí kình +874]

[khí kình +810]

[khí kình +783…]

Bình dầu đen thứ hai cũng hết hết.

Khí hải của cậu tiếp tục lớn hơn nữa, đạt tới cấp 1.5.

Từ 1.1 đến 1.5, đây đã là sự tăng trưởng trong một năm của rất nhiều "Thiên tài" võ giả.

Mà cậu ta chỉ dùng mấy phút.

"Ha…"

Cảm nhận được cảm giác sảng khoái quét qua toàn thân, Trần Vũ nhảy ra khỏi cửa sổ, tìm nơi không có người bộc phát khí kình.

"Ầm!"

Khí hải dâng trào, gió lốc bùng lên.

Một sức mạnh khó có thể diễn tả thành lời tràn ngập từng tế bào trong cơ thể cậu. Nó cho cậu ta một ảo giác rằng mình có thể cân cả thế giới.

Nhưng ngay sau đó, Trần Vũ liền nhận thấy "Năng lượng" này có vẻ hơi lơ mơ, không dễ dàng kiểm soát.

Nếu như muốn so sánh, liền giống như trong đầu có kỹ xảo của một bậc thầy piano cấp tám, nhưng chưa từng chơi piano, không có bất luận ký ức cơ bắp nào về việc chơi piano cả. Hạn chế rất nhiều khi thi triển sức mạnh…

"Có vẻ như mình đã tăng cấp quá nhanh, cơ sở bất ổn."

Thu hồi khí kình, Trần Vũ Trần Vũ nhìn lòng bàn tay có chút tiếc nuối.

Dù cho là "Mưu lợi" thì cuối cùng cũng có cực hạn.

Không có khả năng tấn cấp Võ Thần chỉ trong vòng một đêm.

"Hả?"

Đột nhiên, sắc mặt Trần Vũ hơi thay đổi.

Cậu ta thấy rằng lòng bàn tay của mình lại có màu đen …

Nói một cách chính xác thì các mạch máu có màu đen.

"Cái đệch?"

Trần Vũ giật mình, vội vàng nhảy trở lại tiệm thuốc lá, vào phòng tắm, nhìn mình trong gương.

Liền thấy mặt, cổ, ngực, cánh tay, mắt cá chân …

Mọi mạch máu đều có màu đen.

Các mao mạch cũng không ngoại lệ.

Nhìn từ xa, cậu giống như một người da đen.

Và sẽ cảm thấy thật đáng sợ khi nhìn gần…

Đặc biệt là động mạch chủ ở cánh tay, mạch máu đen phình to, giống như một con "quái vật" chính hiệu!

Và theo thời gian trôi qua, nó ngày càng đen hơn.

Trần Vũ: "... Ta ABC XYZ !@#!$."

Trở lại phòng ngủ, cậu ta dùng dao găm cắt một mảnh da.

Dong máu đen nhờn ứa ra ngay lập tức..

Trần Vũ: "..."

“Tại sao lại như vậy?”

“Chắc là còn có thể hồi phục nhỉ…”

“Cái này nếu như không hồi phục được, sau này sẽ có người xem mình là thú rồi đập mình sml thì sao…”

“…”

Sau một hồi im lặng, Trần Vũ ngồi trên giường, lấy ra tấm thẻ đen.

“Nhất định là vì nó.”

“Có 10 triệu, mình liền thành nhà tư bản.”

“Mà máu của nhà tư bản…” Trần Vũ cúi đầu, nắn vuốt dòng máu màu đen kia: “Không phải liền là màu đen sao…”

Ngày kế tiếp.

Chuông điện thoại vang lên.

Trần Vũ thức giấc.

Ngồi dậy, việc đầu tiên cậu làm là kiểm tra làn da của mình.

Quả nhiên, vẫn là đen.

Nhưng điều đáng mừng là nó đã “trắng” hơn một chút xíu so với đêm qua.

Chứng minh rằng các hắc tố còn sót lại trong mạch máu có thể bị tiêu hóa.

Và sau một đêm trôi qua, Trần Vũ chỉ cảm thấy thân thể cường tráng, cả người tràn đầy năng lượng.

Tim, gan phổi, thận… mọi cơ quan đều được “trẻ hóa” và vô cùng khỏe mạnh.

Cậu thử nhảy lên một cái và nhận thấy tố chất thân thể của mình hình như cũng tăng một chút.

“. . . Kimochi.”

Mặc quần áo, áo khoác, mũ và khẩu trang, Trần Vũ bước ra khỏi phòng ngủ với đầy đủ vũ trang và chỉ để lộ một đôi mắt.

Đi xả trong phòng vệ sinh.

“. . . Con bà nó!”

Ngay cả nước tiểu cũng … Có màu đen.

“Ai, tối hôm qua mình tiêm một lọ chất lỏng tổng hợp cấp C thì tốt rồi. . . Thuận tiện chưởng khống khí kình mới tăng, cũng sẽ không biến thành đen.”

“Phần phật.”

Khi nhấn nút xả bồn cầu, Trần Vũ đột nhiên bối rối.

Chỉ thấy dòng nước được xả ra làm thứ nước màu đen bắn ra khắp sàn nhà. . .

“Thì ra. . . Một nửa lượng nước tiểu trong toilet sẽ vung lên không trung sau khi được xả. . .”

“Vậy nếu như là đi nặng. . . Không phải cũng. . .”

Quay đầu lại, nhìn những đốm đen dày đặc trên tường phòng tắm, Trần Vũ sắc mặt khó coi.

Nam nhân sụp đổ, thường thường là ngay trong nháy mắt. . .

. . .

Nửa giờ sau,

Dọn dẹp phòng tắm xong, Trần Vũ ngây người ra.

Trên bồn cầu có một dòng chữ do cậu để lại: “Vì sức khỏe con người, xả nước phải đậy nắp!”

Ra khỏi phòng tắm, đến cửa phòng ngủ của Kỳ tỷ, Trần Vũ bịt chặt khẩu trang, gõ cửa.

“Thùng thùng.”

“Ngươi tới chậm.” Trong phòng truyền ra âm thanh của Kỳ tỷ: “Tôi chờ cậu cả đêm, làm đếch gì mà giờ cậu mới gõ cửa?”

Trần Vũ: “. . .”

“Lão nương tẩy trang rồi, cút!”

Trần Dư ho khan vài tiếng rồi hắng giọng: “Cái đó. . . Ân. . . Kỳ tỷ, em phải đi.”

“Két két!” Cửa phòng lập tức bị đẩy ra, Kỳ tỷ dáng người uyển chuyển mặc áo ngủ hơi mờ, nhìn Trần Vũ: “Cậu muốn đi đâu? Nam Cực? Mặc nhiều như vậy?”

Trần Vũ nháy nháy mắt: “Em muốn đi phương bắc.”

“Không phải nói là ở thêm mấy ngày với chị sao? Liền viền ren chị đều mua rồi.”

Trần Vũ: “. . . Em. . . Em muốn đi kinh thành.”

“Nhìn cách ăn mặc của cậu, tôi còn tưởng rằng cậu muốn đi Đông Bắc Băng Thành.”

“Không phải nói là phương bắc đang lạnh sao.”

” Ở Bắc Kinh không lạnh như vậy. Và giờ đang là mùa hè. Cậu có bị bệnh hay không? Có cần tôi hút vi khuẩn dùm cậu không?”

Chương 205: Máu của nhà tư bản (2)
Chương 205: Máu của nhà tư bản (2)

Nghe vậy, khuôn mắt đen của Trần Vũ dưới lớp khẩu trang liền đỏ lên, liên tục xua tay: “Lần sau nhất định.”

Kỳ tỷ: “. . .”

“Em đi trước, rất vội.”

“Kinh thành. . .” Kỳ tỷ trầm ngâm: “Ồ, là dị cảnh La Lạp sơn phải không? Những Trạng Nguyên của đại học Bắc Kinh Thanh Hoa như các cậu, trước khi vào học muốn đi nơi đó tu luyện sao.”

“Ngạch.” Trần Vũ do dự một chút sau khi nghe lời này, cũng không giải thích.

“Đây là chính sự.” Kỳ tỷ chân thành nói: “Có thể trong đời chỉ có một cơ hội miễn phí đi La Lạp sơn. Hãy nắm thật chặc cơ hội lần này, tăng cường thực lực.”

“Minh bạch! Em nhất định sẽ không làm Kỳ tỷ thất vọng!”

“Cậu đã vượt xa mong đợi của tôi.” Đưa tay vỗ vỗ vai Trần Vũ, Kỳ tỷ mỉm cười: “Chị tự hào về em.”

. . .

Rời khỏi cửa hàng thuốc lá, Trần Vũ trở về nhà với hành lý và thanh kiếm dài mainboard trên lưng..

Nhìn thấy trang phục của Trần Vũ, Trần Tư Văn sờ sờ cằm: “Đường đường Trạng Nguyên lại không làm, em muốn đi trộm mộ hả?”

” Đúng, hôm nay liền đi, còn có thể đuổi kịp chuyến xe, khá là vội.”

“Tiểu Vũ, con đi đâu vậy?” Trần mẫu hỏi.

“Đi kinh thành, con về để chào tạm biệt mọi người.”

“Chị nhận ra là em càng ngày càng cuồng.” Trần Tư Văn đi một vòng quanh Trần Vũ: ” Còn rất lâu nữa mới tới khai giảng. Sao em lại đi sớm như vậy? Mà lại kinh thành cũng không lạnh bao nhiêu, mặc nhiều như vậy làm gì.”

“Ừm! Phía bắc sẽ lạnh lắm!” Trần mẫu vỗ đầu một cái, vội vàng chạy về phòng, lôi ra một chiếc áo khoác bông, đắp lên người Trần Vũ.

Trần Tư Văn: “. . .”

Trần Vũ: “. . .”

[rét lạnh +5]

Trần Vũ: “. . . Con. . . Con đi đây.”

“Đừng, còn có găng tay nữa.” Trần mẫu lại tìm thấy một đôi găng tay bông khác: “Mặc ngay bây giờ đi.”

Trần Tư Văn: “. . .”

Trần Vũ cắm hai tay vào túi, lắc đầu liên tục: “Không cần, không cần.”

“Vậy thì mang theo, lúc xuống tàu cao tốc đừng quên đeo.”

Trần Tư Văn đỡ trán: “Mẹ, bây giờ là mùa hè.”

” Mùa hè ở miền bắc cũng lạnh lắm.”

“Được rồi, con biết mẹ muốn tốt cho con nên con nhận vậy.” Trần Vũ mở nách kẹp đôi găng tay, rồi ra khỏi cửa: “Vậy con đi đây.”

“Chờ một chút.” Trần Tư Văn đột nhiên nghĩ tới điều gì đó liền trở về phòng lấy ra một hộp quà: “Em đã là Trạng Nguyên, đan dược như Tăng Khí đan thì trường học nhất định sẽ chuẩn bị cho em. Chị cũng không biết tặng em cái gì, em cầm cái này đi.”

“Chị lại tiêu tiền bậy bạ sao?”

“Không, cái này không tốn tiền.”

” Được rồi, bỏ nó vào túi của em. Em đi đây.”

” Đừng quên những gì mà chị đã nói, nếu em bị cảnh sát bắt trong khi trộm mộ, thẳng thắn mới là đường ra duy nhất.”

“Mượn lời chúc tốt lành của chị. . .”

. . .

Sau khi tạm biệt với người nhà, Trần Vũ đeo găng tay, che đi đôi bàn tay thâm đen của mình và bắt đầu băn khoăn không biết làm cách nào để đến kinh thành.

Dưới sự đe dọa của dị thú, nhân loại đều núp trong những thành phố giống như pháo đài.

Mà việc di chuyển qua lại giữa các thành phố thường có ba cách.

Cách thứ nhất: đi máy bay.

Tốc độ là nhanh nhất và cũng rất thuận tiện. Nhưng độ nguy hiểm là vô cùng cao.

Do tính chất mỏng manh và đặc thù của máy bay, một khi bị dị thú biết bay tấn công thì khả năng sống sót gần như không có. Trừ khi có máy bay chiến đấu hộ tống. Nhưng đó không phải là điều mà người bình thường có thể hưởng thụ.

Vì vậy, chỉ những người nghèo mới mạo hiểm đi máy bay.

Nhân tiện nói tiếp, loại máy bay này không có cơ trưởng. Tất cả chúng đều được điều khiển từ xa. Chỉ một tiếp viên hàng không trên máy bay.

Cách thứ hai: đi tàu cao tốc.

Tốc độ chậm hơn máy bay nhưng độ an toàn cao hơn rất nhiều. Nhưng mà thường phải đối mặt với sự đe dọa của các loài dị thú sống.

Nếu đường sắt bị hư hỏng, nó sẽ làm trễ nhiều chuyến tàu.

Trước đó thành phố Thanh Thành bị đột kích, các học sinh đã ngồi tàu cao tốc để trốn thoát.

Cách cuối cùng: xe khách.

Không sai, đi xe khách là an toàn nhất..

Loại xe khách này thường được tổ chức bởi một công ty chuyển phát nhanh, là cùng đi với đội xe của tổ chức chuyển phát nhanh suốt chặng đường.

Ở trong "Tận thế", chuyển phát nhanh giống như áp tiêu thời cổ đại.

Đội xe chính là đội vận tiêu.

Tuy rằng tốc độ chậm, nhưng có rất nhiều võ giả "Hộ tiêu ", còn có võ giả cao đẳng tọa trấn, chỉ cần không gặp phải thú triều hoặc là dị thú cao cấp, gần như không có nguy hiểm.

Và mỗi đội đều có một đội trinh sát, báo cáo tuyến đường thông suốt bất cứ lúc nào để đảm bảo an toàn cho toàn đội.

Hạn chế duy nhất … là nó đắt tiền.

Võ giả cấp ba trở lên đều là những người có giá trị cao.

Mà đầu lĩnh hộ tiêu ít nhất cũng là võ giả cấp năm trở lên. . .

Có thể tưởng tượng ra chi phí trong đó.

90% nhân loại đều trả không nổi hoặc không nỡ số tiền này.

Nhưng Trần Vũ có tiền à.

Chương 206: Đoạn dã Chương 206: Đoạn dã

Với tài sản ròng hơn chục triệu, bảo mệnh đương nhiên là ưu tiên hàng đầu.

Thế là, cậu không chút do dự lựa chọn cách thứ ba.

Cầm ba lô lên, dưới sự chỉ dẫn của hướng dẫn viên, Trần Vũ đi về hướng bắc, đến cửa thành của thành phố Thanh Thành.

Ngoài thành, có những dãy xe chuyển phát nhanh đang chờ xuất phát, chuẩn bị rời đi.

“Bây giờ có thể lên xe sao? Hay là còn muốn chờ chuyến tiếp theo?” Trần Vũ đi đến nơi tư vấn của công ty chuyển phát nhanh trước cửa thành, hỏi thăm.

“Không cần chờ, giao tiền ở bên trong.”

“Cám ơn.”

Nhấc mũ lên, Trần Vũ quay đầu lại liếc nhìn thành phố lần cuối.

“Gặp lại sau.”

“Thành phố Thanh Thành. . .”

“Xin chào, tôi muốn mua vé.”

Tại phòng bán vé tạm thời ngoài cổng thành, Trần Vũ nói với nhân viên công tác: “Đi kinh thành.”

“Thẻ căn cước.” Nhân viên công tác vươn cánh tay, ngoắc ngón tay.

Trần Vũ đưa lên thẻ căn cước, đối phương liền viết tay đăng ký: “Đi kinh thành, xe buýt nhóm A, giá vé bốn vạn bảy.”

“...” Trần Vũ đầu lưỡi đau xót: “Ngài nghiêm túc sao?”

“Làm sao?”

“Bốn vạn bảy? Công ty Trung Thông các người đang in tiền ở đây sao?”

“Hôm nay đội xe có chút đặc thù, dẫn đội là võ giả cấp sáu, chê đắt thì có thể chờ ngày mai.” Nhân viên nở một nụ cười “bực bội” mà “công thức”.

‘Đường đường nhà tư bản, sẽ chê đắt sao?’

Trong lòng oán thầm, Trần Vũ móc ra thẻ ngân hàng: “Quẹt thẻ.”

“Được rồi tiên sinh, xin chờ một lát.”

“Ừm… Tôi che kín mít như vầy mà anh cũng không hỏi tại sao ư?” Có lẽ là đột nhiên thiếu mất một sợi dây thần kinh, Trần Vũ nhịn không được nói.

” Những võ giả lang thang mặc gì mà không được? hỏi làm gì.” Nhân viên công tác bĩu môi, đưa thẻ căn cước, thẻ ngân hàng, cùng một tấm vé xe: “Cầm lấy, tìm xe khách nhóm A rồi lên xe.”

“Được.”

“Này? Chờ chút!” Người bán vé đột nhiên kéo lại chứng minh thư của Trần Vũ, nghiêm túc nhìn vài cái, kinh ngạc vui mừng: “WTF! Cậu là Trần Vũ? ! Cậu là Trần Vũ sao? !”

“À… vâng.” Trần Vũ vô thức nhấc nhấc khẩu trang.

“Mẹ kiếp Trần Vũ! Con bà nó Trần Vũ à!”

[tinh thần +3]

Trần Vũ: “…”

“Nhanh! Nhanh ký cho tôi một cái đi đại Trạng nguyên!” Người bán vé vội vàng lấy giấy bút ra, hưng phấn đưa cho Trần Vũ: “Liền ký ở đây? Có được không?”

“… Trước trả lại thẻ căn cước cho tôi đã.”

“Ừm ừ.”

Sau khi nhận thẻ căn cước, Trần Vũ gãi gãi mi tâm, ký tên của mình lên tờ giấy.

“Đại Trạng Nguyên, cố lên! Tôi xem trọng cậu!”

“Cám ơn.”

Đợi Trần Vũ rời đi với tấm vé trên tay, người bán vé lập tức chạy đến chỗ người đồng nghiệp nơi xa với chữ ký trên tay, khoe thu hoạch: “Đoán xem vừa rồi tôi nhìn thấy ai? Trần Vũ đó! Cậu ta còn ký tên cho tôi nữa.”

“Trần Vũ?”

“Mẹ kiếp! Là Trần Vũ sao?”

“Mẹ kiếp, Trần Vũ! Ngưu bức ngưu bức…”

[tinh thần +5]

Thính giác nhạy bén · Trần Vũ: “…”

Bước vào bãi đậu xe của công ty chuyển phát nhanh Trung Thông, Trần Vũ ngay lập tức cảm nhận được một cỗ khí kình cường thế.

Cũng không phải là đối phương cố tình thả ra.

Nhưng bất tri bất giác, thân thể của cậu cũng hơi cứng lại.

“Võ giả cấp sáu thật ghê ghớm à…” Cảm nhận khí hải trong cơ thể dao động, Trần Vũ nhắm mắt lại.

Cuối cùng thì hắn cũng biết như thế nào là “Đẳng cấp” áp chế.

“Xe này ổn, rất ổn. Tuyệt đối an toàn.”

Trần Vũ tiếp tục bước về phía trước, tìm xe khách nhóm A trong miệng người soát vé.

Nó khác với các phương tiện trong thành phố.

Xe chạy ngoài thành phố hầu hết đều có lốp địa hình cỡ lớn. xích xe chắc chắn, phanh xe và tời tất cả đều là an toàn.

Nhìn thoáng qua có thể thấy chất lượng của con đường bên ngoài thành phố, hoàn toàn là kém đến mức không hợp thói thường.

Rất nhanh, Trần Vũ tìm được cái gọi là xe khách nhóm A, ôm ba lô bước vào cửa xe.

“Vé xe.” Nhân viên xoát vé ngăn lại.

“Cho.”

“... Hả? Trần Vũ? Cậu là Trần Vũ?”

“Đúng.”

“Là Trần Vũ: Trạng Nguyên của thành phố Thanh Thành chúng ta phải không?”

“Đúng.”

“Mẹ kiếp! Trần Vũ!”

[tinh thần +8]

Trần Vũ: “...”

“Có thể. . . Có thể cho tôi xin một chữ ký sao?”

“Trần Vũ?” Tài xế ngồi ở chỗ lái xe cũng quay đầu lại: “Mẹ kiếp...”

[tinh thần +10]

Trần Vũ: “...”

...

Chiếc xe khách được chia thành hai phần..

Không gian nhỏ hẹp phía trước dành cho nhân viên soát vé và tài xế. Và cũng được trang bị một nhà vệ sinh nhỏ.

Mà không gian rộng rãi phía sau là dành cho hành khách.

Chính giữa được cách ly bằng cửa hợp kim cách âm chống nổ, chống thấm và chống cháy.

Dù là gặp được dị thú, cabin xe cũng có thể phong kín hoàn toàn, câu giờ để các lực lượng khác đến giải cứu.

Sau khi ký tên cho hai người, Trần Vũ liền được nhân viên soát vé đưa vào trong cabin xe, tập trung giới thiệu.

“Lại có hành khách rồi!” Nhân viên soát vé hét lên, mặt mũi tràn đầy tự hào: “Vị này còn là Trạng Nguyên của thành phố Thanh Thành chúng ta nữa đó!”

“Trạng Nguyên?” Trong xe, một người trưởng thành đột nhiên đứng lên: “Cậu là Trần Vũ?”

Chương 207: Ta không nên ở trong xe (1)
Chương 207: Ta không nên ở trong xe (1)

Trần Vũ cũng sững sốt.

Người này cậu ta cũng biết.

Là người phụ trách văn phòng tuyển sinh của Đại học Kinh Thành…

“Cậu là Trần Vũ sao?”

Người phụ trách tuyển sinh bước tới, muốn kéo khẩu trang của Trần Vũ xuống, nhưng Trần Vũ đã tránh được.

“Là tôi.”

Nghe thấy giọng nói, người phụ trách đột nhiên hưng phấn: “Thực sự là cậu! Cuối cùng cậu cũng đến rồi! Tôi đã nói rồi mà, đặc huấn ở La Lạp sơn là cơ hội hiếm có như vậy, làm sao mà cậu có thể bỏ lỡ được.”

“… Đúng, đương nhiên không thể bỏ qua, cho nên tôi chạy đến. Không có đến muộn chứ.” Trần Vũ phản ứng rất nhanh.

“Không có đến muộn, vừa vặn!”

“Vậy nếu như chuyến đi này do trường học tổ chức, khẳng định là miễn phí đúng không?”

“Đúng vậy!”

“Được.” Gật gật đầu, Trần Vũ dứt khoát đưa vé: “Vậy thì trả tiền vé xe giúp tôi đi.”

Người phụ trách: “…”

Đưa vé xe cho đối phương, Trần Vũ tìm một chỗ trống ngồi xuống và quan sát mọi người trong xe.

Ngoài người phụ trách và Trần vũ, trên xe còn có tám hành khách khác.

Hầu hết họ đều cùng cấp với Trần Vũ, trên gương mặt còn có vẻ non nớt, phù hợp với hình tượng học sinh đã tốt nghiệp trung học phổ thông..

“Nào, Trần Vũ, để tôi giới thiệu cho cậu một chút.” Người phụ trách thu hồi vé xe và nhiệt tình nói với Trần Vũ: “Đây đều là những người học cùng trường với cậu, nói không chừng còn có sẽ có người học chung lớp với cậu nữa. Họ đều là Trạng Nguyên của từng thành phố khác nhau. Cùng nhau đi đến kinh thành.”

“Tất cả đều tập hợp ở Thanh Thành sao?” Trần Vũ nghi hoặc.

” Đúng, bởi vì Thanh Thành là trung tâm của hơn mười thành phố xung quanh.”

“Ồ.” Trần Vũ giật mình.

Trách không được chuyến xe này có đại lão cấp sáu bảo vệ.

Một xe Trạng Nguyên, làm sao bảo vệ đều không quá đáng.

“Tôi nhớ anh từng nói là đặc huấn ở La Lạp sơn bắt đầu vào ngày 15 mà phải không?” Trần Vũ hỏi.

“Đúng thế, nhưng phải chuẩn bị từ sớm. Đi đường liền mất hai ngày. ừm… Rốt cuộc thì cậu có phải đến để tham gia đặc huấn hay không vậy?”

“Vâng vâng vâng. Tôi chỉ là hỏi một chút mà thôi, anh nên trả tiền xe cho tôi.”

Người phụ trách hoài nghi nhìn Trần Vũ một lúc, rồi quét mã QR chuyển cho Trần Vũ bốn vạn bảy.

Trần Vũ cảm kích nhận lấy: “Vẫn có tổ chức tốt.”

“Đó là đương nhiên, trở thành một phần của Đại học Bắc Kinh* chúng tôi là sự lựa chọn đúng đắn nhất trong cuộc đời của cậu.” Người phụ trách tuyển sinh nhìn lên và chỉ ra ngoài cửa sổ: “Nếu

cậu chọn họ, cuộc đời của cậu sẽ bị hủy hoại". (* Kinh Thành với Bắc Kinh là một nha, mình sẽ thường xuyên thay hai từ này với nhau để thêm phần phong phú.)

Trần Vũ nhìn về phía mà đối phương đang chỉ, khóe miệng giật một cái.

Đó là xe của trường Thanh Hoa…

Chỉ thấy trong xe Thanh Hoa, người phụ trách ở trong cũng chỉ chỉ trỏ trỏ về phía xe mình. Rõ ràng là nói đang những lời tương tự…

"Ông. . . Ong ong…"

Mười phút sau, xe khởi động.

Các xe tải, xe địa hình, xe máy xung quanh cũng đồng thời châm lửa.

Trần Vũ tùy tiện nhìn lướt qua toàn bộ đoàn xe, không bao gồm hành khách, tài xế, soát vé, công nhân, "Áp tiêu " võ giả chí ít là ba mươi người trở lên.

"Đội xe sắp xuất phát. Tất cả các nhóm chuẩn bị sẵn sàng." Âm thanh phát ra trên xe.

"Nhắc lại, đội xe sắp bắt đầu xuất phát…"

"Ong ong…"

Theo sự chuyển động, khung cảnh bên ngoài cửa sổ bắt đầu lùi lại.

Cửa thành cũng dần dần thu nhỏ lại.

Trong lòng Trần Vũ đột nhiên sinh ra một "Nỗi nhớ nhà", vô thức rút ra một điếu thuốc.

Mà ánh mắt của tất cả hành khách trên xe lập tức tập trung trên người cậu ta.

Trần Vũ: "…"

Đám người: "…"

“A, tôi không hút thuốc, đừng hiểu lầm” Trần Vũ không cảm thấy xấu hổ chút nào, tiện tay ném điếu thuốc vào miệng, nhai rồi nuốt xuống.

[khỏe mạnh +1; thận khỏe mạnh +1…]

Tất cả mọi người: “…”

Đến lượt các hành khách phải lúng túng…

Bắc Kinh, Bệnh viện trực thuộc Đại học Kinh Thành.

Phòng ICU. (phòng dành cho những bệnh nhân có triệu chứng nặng)

Một số người của gia tộc Bát Hoang mặc bộ quần áo vô trùng và bước vào trong phòng bệnh.

Trên giường bệnh, là một cô gái trẻ với khuôn mặt tái nhợt.

Mấy người liếc nhìn nhau, người cầm đầu cầm ra một cái rương lạnh, từ đó rương lấy ra một lọ thuốc được bảo vệ kỹ càng.

“Sưu sưu.”

Lắc lắc chất lỏng trong lọ, anh ta dùng một cây kim tiêm hút hết chất lỏng, cúi xuống và cẩn thận tiêm nó vào mạch máu ở cổ tay cô gái.

Theo ống tiêm pít-tông được đẩy xuống từ từ, thuốc trong ống ngày càng ít đi.

Sau năm giây, sau khi tiêm xong, người đàn ông rút kim tiêm rồi lau vài giọt máu trên cổ tay cô gái, dẫn mọi người rút lui ngay lập tức.

Bên ngoài phòng ICU, bác sĩ mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, giả vờ như cái gì cũng không thấy.

“Ùng ục. . .”

“Ùng ục ùng ục. . .”

Chẳng bao lâu sau, cơ thể suy kiệt của cô gái dường như được tiêm một loại sinh khí nào đó.

Chương 208: Ta không nên ở trong xe (2)
Chương 208: Ta không nên ở trong xe (2)

Có những tiếng động bất thường tinh vi phát ra từ cơ thể cô.

“Đích! Tít tít tít!”

Trong màn hình theo dõi các dấu hiệu quan trọng của cô ấy, một chuỗi giá trị cũng thay đổi nhanh chóng.

Bác sĩ điều trị hoảng sợ và nhanh chóng mặc quần áo, khẩu trang và khăn trùm đầu vô trùng, bước vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Đầu tiên là kiểm tra đồng tử, nhịp tim, móng tay và các bộ phận khác của cô gái nhiều lần, sau đó thử làm giảm hiệu quả của thiết bị duy trì sự sống.

“Bíp bíp. . .”

Giá trị trong màn hình đã tăng trở lại.

“Cái này. . . Cái này. . .”

Bác sĩ trợn mắt hốc mồm.

“Kỳ tích. . .”

“Kỳ tích. . .”

. . .

Trên một đường cao tốc đổ nát cát vàng bay đầy cả một góc trời.

Đoàn xe khổng lồ của Trung Thông chuyển phát nhanh đang di chuyển từ từ.

Thỉnh thoảng có những dị thú nhỏ như tinh linh xuất hiện ven đường, tất cả đều bị súng bắn tỉa hạng nặng của đoàn xe bắn nát từ xa.

Ngồi bên cửa sổ xe, Trần Vũ nhìn bầu trời xám xịt và mặt đất đổ nát ở đằng xa, tự nhiên có cảm giác chán nản.

“Màu sắc” này rất giống với thế giới tương lai ở bên trong dị cảnh.

“. . .”

Nghĩ tới đây, Trần Vũ giật mình.

Một ý nghĩ kinh hãi dần dần hiện ra từ đáy lòng.

‘Thế giới này. . . Chắc sẽ không biến thành như vậy đi. . .’

“. . .”

“. . .”

“Này!” Một tiếng chào hỏi đột ngột làm gián đoạn suy nghĩ của Trần Vũ.

Nghe tiếng nhìn lại, liền thấy bên cạnh xuất hiện một người cùng tuổi.

“Tôi biết cậu, cậu tên Trần Vũ.” Thiếu niên tóc dài đưa tay ra.

“Ồ. . . Xin chào.” Trần Vũ cũng đưa tay nắm chặt tay đối phương.

“Tôi đã xem qua trận chiến của cậu trên mạng.” Thiếu niên nói với nụ cười trên môi: “Thật là tuyệt với, đấu với con nhỏ bật hack kia mà cậu cũng có thể thắng, thật không tầm thường.”

“May mắn mà thôi, là do công kích của đối phương bị lệch.”

“Đó không phải là đánh lệch!” Thiếu niên nghiêm nghị nói: “Là cậu đã tránh thoát. Đối phương rõ ràng có chuẩn bị mà đến, làm sao có thể đánh lệch được.”

Trần Vũ nói sang chuyện khác: “Cậu tên là gì.”

“Tên của tôi không đáng nhắc đến. Liền nói trận đấu kia của cậu, chất lượng tuyệt đối là cả nước đỉnh tiêm! Cậu chính là Trạng Nguyên của cả đất nước!” Đối phương quay lại chủ đề.

“. . . Thanh Thành là một địa phương nhỏ, cả nước thì quá khoa trương. Cậu đến từ đâu?” Trần Vũ lại cố gắng thay đổi chủ đề.

“Tôi đến từ thành phố khác. À, cậu nói nếu như tôi đến Thanh Thành để thi đại học, tôi có cơ hội để đấu một chọi một với cậu không, nhưng thật đáng tiếc …” Thiếu niên lại đổi trở về.

Trần Vũ: “. . .”

Trần Vũ dứt khoát ngậm miệng.

Thiếu niên: “Đúng, cậu biết Châu Kiệt Luân không? Anh ta mới phát hành một album.”

“Tư duy của cậu nhảy vọt quá dữ đi à nha? !”

“Trời sinh.” Thiếu niên cười ngượng ngùng, vẩy tóc: “Tự giới thiệu một chút, tôi tên Đoạn Dã, Trạng Nguyên của Hạc Thành.”

“Ồ. . . Hả? Chờ chút! Hạc Thành?” Trần Vũ quay đầu: “Hạc Thành. . . Không phải là không còn sao?”

“Đúng vậy a, không còn. Bị thú triều diệt.” Thiếu niên mỉm cười: “Nhưng nơi tôi lớn lên chính là Hạc Thành, cho nên cũng được tính là Trạng Nguyên của Hạc Thành.”

“Trần Vũ, cậu ta là học sinh được rút lui ở Hạc thành.” Người phụ trách tuyển sinh đến và giải thích: “Cậu ta tham gia thi đại học ở thành phố Hi Châu, thật ra thì cậu ta là Trạng Nguyên của Hi Châu.”

“Không. Tôi là người Hạc Thành.” Thiếu niên cự tuyệt: “Cho nên là Trạng Nguyên của Hạc Thành.”

“Hồ sơ của cậu là ở Hi Châu.”

“Tôi không nhận. Tôi thuộc về Hạc Thành.”

“Cậu thấy đó.” Người phụ trách khoát tay với Trần Vũ: “Chỉ vì chuyện này nên bộ giáo dục của Hi Châu không trao tiền thưởng cho cậu ta.”

“Ồ!” Trần Vũ dò xét Đoạn Dã: “Cậu khá cứng đấy!”

Đoạn Dã thu liễm tiếu dung: “Tiền không còn, có thể kiếm lại. Nhưng lương tâm không còn. . .”

Trần Vũ nhấc tay: “Có thể kiếm nhiều hơn.”

Mọi người trong xe: “. . .”

Người phụ trách: “. . .”

Đoạn Dã: “. . . Rất có vài phần đạo lý.”

. . .

Đoàn xe tiếp tục di chuyển.

Mười mấy phút sau.

Người phụ trách tuyển sinh đột nhiên đứng dậy vỗ tay.

“Bộp bộp!”

Thu hút sự chú ý của mọi người trong xe, anh lớn tiếng nói: “Muốn đến được kinh thành thì ít nhất cũng đợi đến ngày mai. Mọi người câu thúc và áp lực như vậy làm gì? Nào, mọi người lại gần đây đi…”

Chúng Trạng Nguyên hai mặt nhìn nhau, tất cả đều đứng dậy và tập trung xung quanh người phụ trách.

Chỉ có Trần Vũ cùng Đoạn Dã còn trò chuyện với nhau chưa xong.

“Hai người các cậu. . . Lại đây.” Người phụ trách hét lên.

Trần Vũ cùng Đoạn Dã đồng thời quay đầu nhìn anh ta một cái, rồi tiếp tục trò chuyện.

Cái mông đều không nhúc nhích một cái.

Người phụ trách: “. . .”

‘Hai tên này là hai cây gai. . .’

Người phụ trách cau mày không nói gì.

Nếu như đối phương đã không muốn đến, Vậy. . . anh ta liền đi qua.

Mang theo chúng Trạng Nguyên, người phụ trách đi tới bên người Trần Vũ, lớn tiếng nói: “Chúng ta đều là sinh viên của trường đại học Bắc Kinh, và sau này sẽ là người một nhà. Phải nói rằng tình bạn sâu sắc nhất chính là tình bạn thời đại học. Bọn nhỏ, tự mình giới thiệu một chút đi, chút nữa chúng ta sẽ chơi một trò chơi nhỏ.”

Chương 209: Ta không nên ở trong xe (3)
Chương 209: Ta không nên ở trong xe (3)

Mọi người: “. . .”

“Đừng câu nệ, em giới thiệu trước đi.” Người phụ trách chiêu sinh chỉ về một cô gái ở bên trái.

“Được.” Cô gái hào phóng tiến lên một bước: “Tôi tên là *, Trạng Nguyên thành phố Lâm Điểm. Tôi rất vui khi được làm quen với các bạn, xin chiếu cố nhiều hơn.”

Trần Vũ gãi gãi cằm: “Rất xinh đẹp.”

Đoạn Dã: “Chính là tên nghe giống như người qua đường.”

Trần Vũ: “À, vậy cô ấy gọi là gì?”

Đoạn Dã: “Đã quên.”

Nữ hài: “. . .”

“Hai ngươi ngậm miệng!” Người phụ trách lườm hai người một cái, rồi nhìn lại cô gái: “Đừng nghe bọn họ nói bậy, em. . . Em. . . Ừm. . . Em tên là gì vậy.”

Nữ hài: “. . .”

“Đều trách bọn họ, vừa rồi tôi không có chú ý lắng nghe.” Người phụ trách cười làm lành.

“Ta gọi *.”

“Nhớ, nhớ.” Người phụ trách chiêu sinh liên tục gật đầu: “*, em nói thêm mấy câu nữa đi, chẳng hạn như sở thích của em là gì, ước mơ của em là gì, v.v..”

Cô gái gật đầu: “Sở thích của em là, ước mơ là. . . Cảm ơn mọi người.”

“Tốt!” Tốt!” Người phụ trách đi đầu vỗ tay: “Nói tốt lắm!”

” Đúng, nói thật tốt.” Đoạn Dã cũng ra sức vỗ tay, đồng thời nói vào tai Trần Dư: “Cô ấy nói cái gì?”

Trần Dư tán thưởng, thấp giọng nói: “Không biết à…”

“Vậy thì người tiếp theo.” Người phụ trách chỉ vào người thứ hai từ bên trái: “Đến lượt em”.

“Tôi tên *, là Trạng Nguyên thành phố *. Sở thích của tôi *. . .”

“Tên mình là **, tôi gọi *, . . .”

“Tôi là *. . .”

Sau một hồi giới thiệu, đến lượt Trần Vũ.

Trần Vũ không muốn nói nhiều, ngắn gọn nói: “Tôi tên là Trần Vũ, Trạng Nguyên Thanh Thành. Sở thích của tôi là những cô gái xinh đẹp và đáng yêu. Ước mơ của tôi là hi vọng một ngày nào đó, tất cả cờ bạc và ma túy sẽ biến mất.”

Đoạn Dã xen vào: “Sẽ tốt hơn nếu phần lớn đàn ông cũng biến mất theo.”

Trần Dư lập tức vỗ tay với Đoạn Dã: “Huynh đệ, hiểu ta.”

Đám người: “. . .”

“Được rồi được rồi.” Người phụ trách thở dài, chỉ vào Đoạn Dã: “Cuối cùng là cậu.”

“Được rồi.” Đoạn Dã đứng lên, mặt mỉm cười: “Chào mọi người. Tôi tên Đoạn Dã, Trạng Nguyên Hạc Thành. . .”

“Là Trạng Nguyên thành phố Hi Châu!” Người phụ trách uốn nắn.

“Hạc Thành.”

“Hi Châu!”

“Hạc Thành.”

“Hi. . . Được thôi. Hạc Thành.”

” Đúng, Hạc Thành.” Đoạn Dã gật đầu: “Sở thích của tôi là những quý ông đẹp trai và cường tráng. . .”

“. . . ?” Trần Vũ bỗng nhiên cảm giác dưới hông mát lạnh.

“Ước mơ của tôi. . .” Giọng điệu của Đoạn Dã chậm rãi trầm xuống, trên khuôn mặt tươi cười tràn ra một chút lạnh lùng: “Tìm ra nguyên nhân thay đổi của thú triều.”

“Báo thù cho những người đã chết …”

Đêm.

Một vùng hoang nguyên vô danh.

Đoàn xe của Trung Thông chuyển phát nhanh đã dừng lại.

Xe tải, xe địa hình bao bọc tầng bên ngoài, tầng ở giữa là vành đai cách ly, tầng trong cùng là hai chiếc xe khách A, B.

Đèn xe và lửa trại đều bị dập tắt, mỗi một võ giả đều cố gắng không phát ra bất kỳ nguồn sáng nào.

Trong đêm tối, thứ nhạy cảm nhất của dị thú chính là ánh sáng.

Doanh trại vô cùng im lặng.

Chỉ có tiếng súng bắn tỉa thỉnh thoảng cắt ngang bầu trời đêm với một chút ánh sáng . . .

Xe khách nhóm A, bên trong khoang hành khách.

Đèn đuốc sáng trưng.

Các ô cửa sổ đã được chắn bằng những tấm thép dày nên không cần lo ánh sáng bị lọt đi ra ngoài, cho nên mỗi ngọn đèn đều thắp sáng.

Trần Vũ và Đoạn Dã trốn ở góc khuất, xì xào bàn tán, nói tới hứng khởi, sẽ còn bộc phát ra những tiếng cười hèn mọn.

Từ hôm nay trở đi, Trần Vũ cuối cùng cũng biết cái gì gọi là “Gặp nhau quá muộn màng”.

Cậu ta và tên Đoạn Dã này quả thực giống như lang và bái*, rắn và chuột, cáo và chó, Hách Kiến và lão thái thái. . . Mạch tư duy của cả hai thường xuyên rất hợp nhau.

(狈 = Bái : là là một con chó có hai chân trước rất ngắn, là một loại động vật trong truyền thuyết Trung Quốc, vì hai chân trước rất ngắn nên khi đi lại phải trèo lên mình sói.)

Càng nói chuyện thì càng ăn ý, càng ăn ý thì càng nói chuyện.

Không có chút buồn ngủ nào cả.

Mà bởi vì thời gian đã gần sáng, cái khác hành khách đều đã đi ngủ.

Để không làm phiền người khác, Trần Vũ và Đoạn Dã cũng tự giác hạ giọng và giao tiếp càng “im lặng” càng tốt.

“Phần phật.”

Không biết qua bao lâu, một nữ Trạng Nguyên đang ngủ say đột nhiên vén chăn bông, đứng lên, nhìn về phía Trần Vũ hai người.

“Hử.” Trần Vũ chớp chớp mắt, “Làm phiền đến cô sao?”

“Không có.” Cô gái lắc đầu, mơ mơ màng màng đi ra cửa: “Tôi đi vệ sinh.”

“Đi toilet hả, vậy mà dọa cho chúng tôi một hồi.” Đoạn Dã khoát khoát tay: “Vũ ca, chúng ta tiếp tục trò chuyện, nói đến đoạn nào rồi nhỉ?”

“Nói tới văn hóa bàn rượu.”

“Đúng đúng đúng, tôi cũng là một tay khá giỏi về rượu.” Đoạn Dã vỗ ngực một cái: “Uống rượu đế tôi có thể uống một bình! Còn phải có thêm rượu vang đỏ, uống từng cái một, càng uống thì càng đau đầu, rất đã ghiền.”

“Ghê gớm a ghê gớm.”

“Vậy cậu uống rượu đế rồi sao?”

Chương 210: Đột kích (1)

“Uống rồi.” Trần Vũ gật đầu.

Chương 210: Đột kích (1)

“Cậu thích uống chung với cái gì?”

“Tôi thích uống chung với Cephalosporin.”

Đoạn Dã: “. . .”

Cô gái đi được nửa đường suýt chút nữa ngã nhào, không nhịn được thốt lên: “Cephem là thuốc chống viêm! Không được uống chung với rượu!”

“Chúng tôi còn không biết chuyện này luôn đó?” Đoạn Dã dò xét cô gái, giơ ngón tay cái: “Làm người phi thường, làm việc phi thường, đây mới là Trạng Nguyên!”

“Nói rất đúng!” Trần Vũ đồng ý: “Trò chuyện với cậu thật vui, cậu có mang rượu không? Bây giờ chúng ta uống một chút đi.”

“Mang mang. Nơi nào có Đoạn Dã tôi, thì nơi đó có rượu.” Đoạn Dã nhanh chóng từ trong ba lô lấy ra hai bình lão thôn trưởng, nhân tiện cũng tìm ra một chai thuốc chống viêm: “Nào, Cephalosporin thì tôi không có, nhưng metronidazole chắc là cũng được chứ?”

“Hảo huynh đệ!” Trần Vũ cảm kích vỗ vỗ bả vai đối phương, nuốt hai viên metronidazole, bắt đầu uống.

Đoạn Dã: “Huynh đệ, cạn ly!”

Trần Vũ: “Cạn ly!”

“Đang!”

Cô gái: “. . .”

Cô gái: “Hai thằng này bị điên sao. . .”

“Cô nói cái gì vậy?” Nghe vậy, Đoạn Dã bất mãn: “Cùng là Trạng Nguyên, làm người chênh lệch cũng quá lớn đi? Cô. . . Đúng, cô tên là gì?”

Cô gái: “. . . Gặp lại.”

Nữ Trạng Nguyên tức giận lườm hai người một cái, dậm chân rời đi.

Nhưng sau khi mở cửa khoang hành khách, cô không khỏi quay đầu nhìn lại: “Tôi tên Trương Yến Yến! Trương Yến Yến! Nhớ chưa? Trương Yến Yến!”

” Đúng, cô ấy tên là Trương Yến Yến.” Đoạn Dã giật mình: “Vũ ca, những cái tên này, bên trong phim truyền hình thường là không sống được qua ba ống kính.”

Trần Vũ gật đầu: “Đúng vậy à, nghe tên liền đủ phán rồi.”

Cô gái: “. . .”

“Đông!”

Cánh cửa được đóng lại một cách nặng nề.

Nhân viên tuyển sinh ngáp một cái rồi mở mắt ra: “Hả? Trời sáng rồi sao?”

“Không, trời vừa mới tối.”

“Ồ. . .”

Chờ cho khoang hành khách yên tĩnh trở lại, hai người Trần Vũ tiếp tục nói chuyện trên trời dưới đất.

Đoạn Dã: “Nói đến đâu rồi nhỉ? Lại quên.”

Trần Vũ: “Uống rượu chung với Cephalosporin.”

“Đúng đúng đúng! Cảm giác như thế nào? Cho tôi thử một chút được không.”

“Đây nè, ăn ít thôi.”

“Không có việc gì. Tê —— hơi đắng đó.”

“Nhanh uống rượu đi.”

“Cạn ly!”

“Cạn ly!”

Hai người nâng ly cạn chén, từ chính trị cho tới hiện thực, từ địa lý cho tới thiên văn, từ y học cho tới cấu tạo của phụ nữ, rất nhanh, liền uống xong nửa bình.

Nhưng mà đang trò chuyện vui vẻ, Đoạn Dã đang cười đột nhiên giật mình một cái, vội vàng lấy điện thoại ra.

“Làm sao nào?” Trần Vũ cũng giật mình.

“Vũ ca chờ một chút, trước chờ chút nha. . . Còn kém mười giây đồng hồ, mười giây đồng hồ liền 0 giờ rồi.” Đoạn Dã một mặt ngưng trọng.

“0 giờ thì thế nào?”

Đoạn Dã không có trả lời, chỉ nhìn chằm chằm đồng hồ trên điện thoại, yên lặng chờ đợi.

5.

4.

3.

2.

“Đinh!”

Thời gian đi tới 0 giờ sáng.

Đoạn Dã lập tức mở ra NetEase Cloud Music, phát ra một bài nhạc sầu bi.

Sau đó, nước mắt nhạt nhòa, anh ngấn nước nhìn Trần Vũ: “Tôi quá khó khăn, Vũ ca. . . Gần đây tôi gặp rất nhiều áp lực.”

“(゜口゜;)” Rượu trong tay Trần Vũ đều rơi mất.

” Mẹ tôi từng nói với tôi rằng những đứa trẻ xuất thân từ gia đình

nghèo đều phải sớm biết lo liệu việc nhà ô ô ô ô. . .” Đoạn Dã không kiềm chế được nỗi lòng, ghé vào trên người Trần Vũ nghẹn ngào khóc rống.

“Két két —— ”

Đúng lúc này, vừa đi xong vệ sinh Trương Yến Yến đẩy cửa vào, nhìn thấy bóng lưng của Trần Vũ đang nằm trên bóng lưng Đoạn Dã, và Đoạn Dã đang run rẩy. . .

“. . .”

“. . .” Trương Yến Yến há to miệng, trừng to mắt, sững sờ tại chỗ.

Cái gì?

Cái này là cái gì?

Mình đã nhìn thấy gì?

Mình vừa mới trưởng thành thôi đó?

Trương Yến Yến đưa tay ra và cố gắng khép miệng mình lại, cô đã cố gắng nhiều lần nhưng không thành công.

Một lúc sau, cô rụt cổ lại, lặng lẽ lùi ra ngoài cửa rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại: “Chắc là mình nên ở dưới gầm xe…”

. . .

“Đừng khóc.” Trần Vũ an ủi: “Có chuyện gì thì nói đi, sao lại làm cái bộ dạng như thế này.”

“Vũ ca, anh không hiểu.”

Đoạn Dã ngồi dậy, lau nước mắt: ” Em là người con duy nhất trong gia đình. Dù điều kiện không tốt và thân thể của bố em cũng có vấn đề, nhưng em có thể làm việc, có thể học tập thật giỏi, gia đình chúng em vốn dĩ cũng rất hạnh phúc. Ai có thể nghĩ tới. . . Thú triều nói đến là đến, em. . .”

Trần Vũ rùng mình một cái: “Tôi hiểu tôi hiểu. . .”

“Anh hiểu không?”

“Hiểu.” Trần Vũ gật đầu: “Trận thú triều đó là trước hướng về Thanh Thành. Tôi hiểu được cái cảm giác tuyệt vọng đó.”

“Vậy anh biết. . . Đối với một người con mà nói, sự ra đi của cha mẹ là một tổn thương lớn chừng nào không!”

Đoạn Dã tâm trạng lại suy sụp, ngã vào người Trần Vũ nức nở.

Cùng lúc đó, ngoài cửa.

“Nhìn lầm rồi, chắc là nhìn lầm rồi.”

“Ừm. . .”

“Trước mặt mọi người, cho dù là hai người bọn họ là cái kia. . . Cũng không thể vội vàng như vậy đi. . .”

“Còn có vương pháp sao?”

“Còn có pháp luật sao?”

“Hô. . .”

Khẽ vuốt ngực, Trương Yến Yến ố gắng tự an ủi hồi lâu, cúi người, dựa vào cửa, nhẹ nhàng mở ra một cái khe nhỏ.

Trương Yến Yến: “. . .”

Cô lại đóng cái khe lại. . .

Chương 211: Đột kích (2) Chương 211: Đột kích (2)

“Cốc cốc cốc.”

Cửa khoang hành khách bị gõ.

Trần Vũ quay đầu: “Ai vậy?”

“Tôi… Trương Yến Yến.” Ngoài cửa truyền đến một giọng nói yếu ớt: “Ban đêm hơi lạnh, tôi vào được không?”

Trần Dư không thể giải thích được: “Vào thì vào đi? Còn gõ cửa làm gì?”

“Két két —— ”

Đẩy cửa xe ra, Trương Yến Yến thận trọng vươn đầu đi vào, xác nhận Trần Vũ và Đoạn Dã đều đã “Xong việc”, lúc này mới đỏ mặt bước vào.

“Cô ta gõ cửa làm gì?” Đoạn Dã lau đi nước mắt nơi khóe miệng.

Nghe vậy, Trương Yến Yến vô thức quay đầu nhìn sang, nghiêng mắt nhìn động tác của đối phương, vội vàng nhắm mắt, trong lòng giống như có một vạn thớt thảo nê mã lao nhanh mà qua.

‘Con bà nó, loại này cũng có thể trở thành Trạng nguyên sao?’

“Ai biết cô ta gõ cửa làm gì.” Trần Vũ khoát khoát tay: “Học sinh này hình như có chút không được bình thường.”

“Đúng vậy.” Đoạn Dã gật đầu: “Tôi cũng thấy vậy.”

“…”

Trương Yến Yến chửi rủa trong đầu, quay trở lại giường, đắp chăn lên, thỉnh thoảng còn xấu hổ run rẩy một chút…

“đừng để ý đến cô ta, cậu nói tiếp đi.” Trần Vũ uống một ngụm

rượu, nói.

“Được.” Đoạn Dã lau sạch nước mắt: “Trước hết cho tôi giải thích, tôi chưa từng cho rằng người của Hạc thành sẽ cao quý hơn người của Thanh Thành. Nếu như thú triều là thẳng đến Hạc thành, ta tuyệt đối không có một điểm xoắn xuýt. Mạng người, do trời, ông trời để chúng ta chết, chúng ta cũng chịu.”

“Ừm.” Trần Vũ gật đầu.

“Nếu như thú triều là nguyên nhân tự nhiên, hoặc là tự ý đổi hướng nuốt Hạc thành, tôi cũng không còn gì để nói. Nhưng… Nó là bị người điều khiển?” Đoạn Dã trong mắt lóe ra cừu hận: “Tôi đã nghiên cứu bản đồ rất lâu, thú triều chính là bị người khống chế phương hướng, nếu không đoạn đường tiến về Hạc thành không thể nào thuận lợi như vậy! 1% sai lầm cũng không có!”

“Vậy cậu có phát hiện gì sao?” Trần Vũ hỏi.

“Không có. Tôi đã kiểm tra thông tin trên Internet, và rất nhiều thông tin vào thời điểm đó đã dần bị chặn. Những nghiên cứu của quốc tế về sự thay đổi của thú triều cũng bị đình chỉ. Nơi này nhất định có vấn đề.”

“Trong lịch sử, chưa từng có một lần nào thú triều thay đổi phương hướng sao?”

“Không có!” Đoạn Dã chém đinh chặt sắt: “Thú triều là đại tai. Mỗi một trận thú triều, hơn 95% dị thú đều là đột nhiên xuất hiện, chũng nhất định phải ăn sạch một thành phố mới có thể biến mất. Dù hướng đi của bọn chúng là hướng nào thì thành phố mà chúng gặp phải liền nhất định sẽ bị hủy diệt, chưa từng có ngoại lệ. Cũng chưa từng có trường hợp thay đổi phương hướng.”

“Nhìn như vậy mà nói, chắc là có người đang điều khiển.” Trần Vũ như có điều suy nghĩ.

“Khẳng định!” Đoạn Dã nhấp một ngụm rượu trắng, nắm chặt tay: “Thú triều là trước chạy đến Thanh Thành, Để vận chuyển học sinh ở Thanh Thành, tất cả lực lượng vận chuyển ở Hạc thành đều bị điều đi. Sau đó thú triều chuyển hướng, Hạc thành căn bản

không kịp phản ứng! Ngay cả học sinh cũng chỉ vận chuyển được một nửa! Mẹ nó!”

Vừa nói, nước mắt của cậu ta không kìm được mà lăn dài.

Trần Vũ cũng thở dài.

Hắn ta cũng trải qua thú triều, có thể hiểu được những đả kích tinh thần mà dân chúng Hạc Thành phải hứng chịu.

“Vũ ca, anh là Trạng Nguyên thành phố Thanh Thành. Đối với chuyện này, ngươi có hay không hiểu rõ.”

“Không có.” Trần Vũ lắc đầu: “Tôi không có gì phải giấu cậu, tôi thực sự không biết gì cả. Lúc đó tôi còn ở trên tường thành chuẩn bị liều mạng, thú triều đột nhiên chuyển hướng, chúng tôi cũng không hiểu ra sao.”

“... Đừng để tôi biết là ai.” Đoạn Dã nắm đấm vang lên kèn kẹt.

Trần Vũ nhìn cậu ta thật lâu rồi mở miệng: “Nếu như… Là quốc gia đâu?”

“Vậy tôi chỉ có thể làm phản.”

“...”

“Dù sao người Hạc Thành cũng không thể chết một cách vô ích như vậy.” Giơ chai rượu lên, Đoạn Dã đối mặt với Trần Vũ: “Thật ra, tôi không ghét người Thanh Thành chút nào. Chúng ta đều là anh em một nhà. Hạc Thành người hi sinh, Thanh Thành cũng là gặp nạn.”

“Chớ nói, cạn ly.”

“Cạn ly.”

Mà cách hai người không xa.

Nhân viên tuyển sinh từ từ mở mắt ra, nhàn nhạt thở dài.

Làm một người ở tầng dưới chót của đại học Bắc Kinh, anh ta

cũng không biết nội tình của việc thú triều đổi hướng.

Nhưng anh ấy biết rõ, lúc đó có những ai đã đi Thanh Thành…

…

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Bây giờ là một giờ rưỡi sáng.

Dạ Phong gào thét, thiên đen địa tối.

Bãi cỏ vang lên những tiếng xào xạc, che giấu tầng tầng sát khí đang đến gần.

Nơi u ám, dường như có vô số cặp mắt lạnh lùng đang nhìn về phía doanh trại của đoàn xe.

“Bá bá bá…”

Bước chân, càng ngày càng gần, càng ngày càng nhẹ.

Bỗng nhiên một điểm tinh mang lóe qua!

“Phốc phốc!”

Một võ giả canh gác trên nóc ô tô bị đâm xuyên cổ họng.

“Hả? Ngươi…”

“Phốc phốc!”

Lại một ánh sáng khác lóe qua, đồng bạn của hắn cũng đâm vào phần cổ của võ giả, tên võ giả chậm rãi ngã xuống đất.

Chương 212: Đột kích (3) Chương 212: Đột kích (3)

Hai mắt lòi ra, đồng tử dần dần phóng đại, bóng tối lan tỏa, tràn ra toàn bộ thế giới của tên võ giả…

…

Trong doanh trại, trong xe khách nhóm A.

Trần Vũ và Đoạn Dã cuối cùng cũng uống hết hai chai rượu.

Đoạn Dã có mấy phần men say, nằm nghiêng trên ghế, vẫn đang lẩm bẩm về chuyện của Hạc Thành.

Trần Vũ vừa nghe vừa lấy điện thoại ra, mở ra Bilibili, chuẩn bị lướt video.

“Hử?”

Sau khi chạm vào màn hình vài lần, cậu ta nhíu mày.

Không có mạng.

“Không nên à? Không phải đoàn xe đã nói là có máy phát tín hiệu sao?”

“Làm sao vậy?” Đoạn Dã híp mắt lại gần, trên người toàn mùi rượu.

“Không có mạng?”

“Hả? Ta nhớ ra rồi. . . Tôi nhớ khi mà thú triều lao tới, Hạc Thành chúng tôi cũng không có mạng.” Đoạn Dã vò đầu, liếm liếm cái lưỡi hơi to: “Có phải là thú triều đến rồi không?”

“Đừng có nói hươu nói vượn.” Trần Vũ đẩy cậu ta ra, lắc lắc điện thoạichăm chú quan sát: “Tín hiệu mạng đã mất, tín hiệu cuộc gọi thông thường cũng mất luôn.”

“ĐKM! ĐKM!” Đoạn Dã lập tức tinh thần: “Là thú triều! Thú triều đến rồi!”

“Thú triều?” Cán bộ tuyển sinh của Đại học Bắc Kinh lập tức đứng dậy nhìn Đoạn Dã: “Em đang nói cái gì?”

Tiếng động này khiến nhiều sinh viên trên khoang hành khách thức giấc.

“Đừng nghe cậu ta nói nhảm.” Trần Vũ giơ lên điện thoại: “Chỉ là không có mạng internet.”

“Thiết bị phát sóng của đoàn xe có lúc cũng sẽ bị lỗi, không có mạng là chuyện bình thường.” Người phụ trách nghiêm túc nhìn chằm chằm Đoạn Dã : “Thú triều là chuyện rất nghiêm túc, Đoạn Dã, cậu hãy cẩn trọng với lời nói của mình. Hiện tại cậu đã là học sinh của Đại học Bắc Kinh. Lời nói và việc làm cũng đại diện cho Đại học Bắc Kinh …”

Trần Vũ ngắt lời: “Internet bị mất thì rất bình thường. Nhưng tín hiệu cuộc gọi cơ bản nhất cũng bị mất, có gì đó không ổn.”

“Tín hiệu điện thoại cũng mất rồi?” Người phụ trách sững sốt.

Các học sinh còn lại đều lấy điện thoại di động ra để kiểm tra.

“Không có.”

“Lão sư, của em cũng mất mạng rồi.”

“Của tôi là điện thoại vệ tinh, cũng bị mất luôn…”

“…”

Không khí trong khoang xe khách bỗng nhiễn tràn đầy lạnh lẽo.

Trần Vũ mí mắt phải chớp chớp, để điện thoại di động xuống, nắm mainboard lên.

“Hừm, xem một chút liền biết chứ gì.” Đoạn Dã ngáp một cái, cầm lấy tấm thép trên cửa kính xe, chậm rãi nhấc lên.

“Đừng nhúc nhích!” Trần Vũ hô to.

“Không có việc gì.” Đoạn Dã liếc mắt nhìn ra phía ngoài: “Không phải là thú triều, bên ngoài chỉ là pháo hoa mà thôi.”

“Pháo hoa?” Trần Vũ cũng nghiêng người, nhìn thấy bên ngoài thi triển võ pháp với đầy đủ màu sắc, sắc mặt đột nhiên tối sầm lại: ” Con mẹ nó đây là đánh nhau đó!”

“Xoành xoạch xoành xoạch…”

Một giây sau, một loạt tiếng bước chân từ bên ngoài xe truyền đến.

“Có người lên xe!”

“Có người lên xe!”

Trong chớp mắt, Trần Vũ phản ứng nhanh nhất, hai chân đạp mạnh lên mặt đất, ngã nhào đến trước cửa xe, và khóa cửa lại.

Lập tức, cậu ta lăn đến góc khuất của toa xe, gầm nhẹ: “Đừng nói chuyện, nằm xuống.”

Tất cả hành khách bao gồm cả người phụ trách tuyển sinh đều nghe theo chỉ dẫn của cậu ta, lần lượt nằm rạp trên mặt đất, không dám nhúc nhích.

Đoạn Dã lung la lung lay đứng dậy, đi đến bên cạnh Trần Vũ, rút ra một khẩu súng lục từ bên hông.

“A…”

“Ngô ngô…”

Hai tiếng hét yếu ớt phát ra từ bên ngoài khoang hành khách.

Trần Vũ cùng Đoạn Dã liếc mắt nhìn nhau, đều đoán được tài xế và nhân viên soát vé ở bên ngoài hẳn là dữ nhiều lành ít…

“Cùm cụp…”

Tay nắm cửa bị vặn. Nhưng vì cửa đã được Trần Vũ đóng lại nên

không mở được.

Mọi người trong xe đều ngừng thở theo bản năng.

“Cùm cụp cùm cụp…”

Tay nắm cửa bị vặn thêm mấy lần, liền yên tĩnh lại.

Trần Vũ úp lỗ tai xuống sàn, lắng nghe nửa phút, làm ra điệu bộ: “Đi hết rồi.”

Thấy vậy, mọi người thở phào nhẹ nhõm ngay lập tức.

Nhưng sau đó, một cảm giác không trọng lượng từ trên xuống dưới lan ra khắp toàn bộ cỗ xe.

“Cái này. . . Đây là…” Vẻ mặt của nhân viên tuyển sinh kinh ngạc: “Làm sao vậy?”

Đoạn Dã tiến đến bên cửa sổ, thận trọng đẩy tấm thép, nhìn thấy cảnh vật ngoài cửa sổ, kinh ngạc suýt chút nữa tỉnh rượu: “Má! Chúng ta lên trời rồi!”

Trần Vũ tiến tới nhìn một cái, sau đó nhìn lại mọi người: “Cậu ta nói không sai, chúng ta đang lên trời.”

Đám người ngốc trệ trong chốc lát rồi tản ra, từng người đẩy tấm thép trên xe, và nhìn thấy toàn bộ chiếc xe khách đang bay lên trời, và di chuyển về phía xa với tốc độ cao.

Ở bên cạnh, bọn họ còn có thể nhìn thấy một cái “Cá mè một lứa.”

Xe của trường Thanh Hoa, cũng đang bay…

” Mục tiêu của kẻ tấn công là chúng ta, không phải đoàn xe.” Nhìn chiến trường bên dưới còn đang chém giết nhau, Trần Vũ cầm mainboard trên lưng ra, rút trường kiếm, ngữ khí trầm thấp phát ra dưới lớp khẩu trang: ” Chúng ta nên tìm cách bỏ trốn.”

“Hả?” Đoạn Dã bên cạnh đột nhiên chú ý tới một chi tiết, chỉ vào khẩu trang của Trần Vũ nói: “Cậu luôn đeo theo khẩu trang, là làm sao uống rượu được?”

Chương 213: Đột kích (4) Chương 213: Đột kích (4)

Trần Vũ: "..."

Đoạn Dã: "Cậu đang xài BUG sao?"

Trần Vũ: "Ngậm miệng!"

"Đến lúc nào rồi, Đoạn Dã! Cậu có thể nghiêm túc một chút được không!" Nhân viên tuyển sinh gầm lên.

"Làm sao mà xe có thể bay lên được?" Trương Yến Yến sắc mặt khó coi.

"Hẳn là máy bay trực thăng." Trần Vũ đi đến trước cửa sổ, ánh mắt nhạy cảm nên đã nhìn thấy sợi dây thép trong màn đêm: " Xe của chúng ta và xe của Thanh Hoa đều được trực thăng hạng nặng kéo lên."

"Xe khách nặng như vậy... Làm sao có thể..."

"Không phải là kéo toàn bộ chiếc xe." Trần Vũ giải thích: "Chỉ kéo một toa xe. Đối phương biết rất rõ về cấu trúc xe của công ty chuyển phát nhanh này, nên đã tách toa xe và đầu xe ra."

"Vậy. . . Vậy làm sao bây giờ?" Người phụ trách lo lắng.

"Ầm!"

"Soạt..."

Bỗng nhiên đánh nát cửa sổ xe, Trần Vũ chỉ hướng ngoài cửa sổ gió lạnh thấu xương: "Nhảy xuống."

Đoạn Dã: "Loại này cửa sổ khá đắt, tôi nhớ là..."

"Không được." Người phụ trách lắc đầu liên tục: "Khoảng cách quá cao, nhảy xuống thì không chết cũng bị thương nặng. Mà lại xe đã bay rất xa, lúc nào cũng có thể lọt vào tập kích của dị thú. Không

thể nhảy.”

Đoạn Dã: “Chúng ta có thể trèo ra trần xe leo lên trực thăng dọc theo dây thừng, cùng đối phương đồng quy vu tận.”

Trần Vũ áp sát vào khung cửa sổ nhìn xuống phía dưới: “Cũng không cao bao nhiêu, nếu may mắn, nói không chừng là không chết được. Dù sao thì tôi không có vấn đề.”

Đoạn Dã: “Tại sao chúng ta không thử cắt dây thép? Một giây trước khi rơi xuống đất, chúng ta cùng nhau nhảy ra ngoài, có lẽ còn có thể đệm một chút.”

Người phụ trách tuyển sinh vẫn lắc đầu: “Trong xe đều là Trạng Nguyên, tuyệt đối không thể sai sót! Không thể nhảy. Trần Vũ, cậu cũng không thể nhảy! Đối phương có thể chỉ là bắt cóc, trường học sẽ chi trả tiền chuộc.”

Đoạn Dã: “Lời tôi nói không có người nghe sao…”

“Không thể đem cơ hội ký thác trên thân người khác.” Nửa người Trần Vũ nhô ra ngoài cửa sổ: “Tôi trèo lên xem thử có thể phản bắt cóc hay không.”

Đoạn Dã: “...”

“Trần Vũ! Không nên mạo hiểm!” Người phụ trách rống to: “Trong xe còn có bạn học của cậu nữa!”

Đoạn Dã: “...”

“Yên tâm.” Làm một cái động tác ok, Trần Vũ dứt khoát nhảy ra ngoài, trèo lên đỉnh xe.

“Ầm!”

Một tiếng súng đột ngột xuyên thủng bầu trời đêm.

Trần Vũ lại xám xịt bò trở về: “Không được, bọn hắn có súng…”

Đám người: “...”

“Xoạt!”

Đóng lại thép tấm, Trần Vũ quay đầu nhìn Đoạn Dã: “Cậu làm gì đó?”

Đoạn Dã ngồi xổm trên mặt đất, vừa ợ vừa vẽ vòng tròn: “Không sao, đừng quan tâm đến tôi…”

“Các Trạng Nguyên trong hai chiếc xe bên dưới đừng nhúc nhích.” Lúc này, một giọng nói được khuếch đại vang lên từ trên nóc xe: “Chúng ta cầu tài, không cầu mệnh. Thành thành thật thật ở trong xe, các người sẽ không gặp nguy hiểm. Nếu như lần sau còn có người có ý đồ leo ra ngoài xe, trực tiếp đánh chết.”

Giọng nói dừng lại, nhân viên tuyển sinh lập tức hưng phấn: “Như thế nào? Tôi đã nói cái gì? Họ chỉ bắt cóc. Đừng lo lắng, nhà trường sẽ giải quyết.”

Cái khác học sinh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ có Đoạn Dã đứng dậy: “Nghe nói khi đã trả tiền chuộc, bọn cướp đều sẽ giết con tin.”

Đám người trăm miệng một lời: “Ngậm miệng!”

Đoạn Dã: “Hả? Sao các người có thể nghe được lời tôi nói rồi…”

…

Khoảng hai giờ sau, trời vẫn còn tối.

Hai toa xe bị hai chiếc trực thăng kéo lên cuối cùng cũng từ từ rơi xuống. Hạ cánh trong một khu rừng rậm rạp.

Trong khoang hành khách của xe A, trừ Trần Vũ và Đoạn Dã, tất cả mọi người đều có vẻ căng thẳng.

Trần Vũ đang nhắm mắt dưỡng thần.

Đoạn Dã thì nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng ngâm nga: “Gặp lại sau mụ mụ tối nay con liền muốn đi xa? …”

“Cậu không sợ sao?” Trần Vũ mở mắt, hỏi.

“Tôi là một thằng đàn ông đi ra từ thú triều.” Đoạn Dã nhìn Trần Vũ: ” Còn có cái gì có thể làm cho tôi sợ?”

Trần Vũ: “Sợ nhện không?”

Đoạn Dã: “… Trừ nhện ra.”

Trần Vũ: “Sợ con rết sao?”

Đoạn Dã: “… Trừ con rết ra.”

Trần Vũ: “Loài gián có thể cưỡi, có thể nhảy, còn có thể bay của Đông Tỉnh thì sao, sợ không?”

Đoạn Dã: “…”

“Hai ngươi…” Người phụ trách muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là bỏ qua thuyết giáo: ” Các cô cậu đã tới nơi, xin hãy im lặng. Bọn cướp rất có thể sẽ quay video. Là sinh viên của Đại học Bắc Kinh, các cô cậu phải giữ vững phong thái của mình. Đừng làm trường học mất mặt.”

“Cái này thì hẳn là.” Đoạn Dã gật đầu, đứng dậy đi tới cửa: “Là một người đàn ông bước ra từ triều thú, trừ nhện, trừ rết, trừ gián Đông Tỉnh, tôi không có gì phải sợ.”

“Phanh phanh phanh!” Tiếng đập cửa vang lên.

“Đến trạm rồi, các bạn Trạng Nguyên nhỏ tuổi. Thành thành thật thật mở cửa ra nào.”

Đoạn Dã hô to: “Ngươi tự vào đi chứ.”

“… Đưa thuốc nổ cho ta.”

Người phụ trách tuyển sinh tối sầm mặt lại, lôi kéo Đoạn Dã, đi đến phía trước, chỉnh đốn lại quần áo, bày ra tư thế không kiêu ngạo không tự ti: “Hiện giờ chúng tôi mở cửa đây.”

“Nhanh mở ra! Đừng lề mề.” Giọng hét ngoài cửa cũng không tỏ ra

khó chịu.

Chương 214: Toàn bộ bị bắt (1) Chương 214: Toàn bộ bị bắt (1)

“Chú ý.” Người phụ trách quay đầu dặn dò: “Sau khi mở cửa…”

“Liền giết ra ngoài!” Đoạn Dã ngắt lời, súng cũng lên đạn.

“Muốn giết ra ngoài sao…” Trần Vũ cũng móc ra súng ngắn cảnh dụng.

“... Hai ngươi sống đủ rồi, còn những học sinh ở đây thì chưa đâu.” Người phụ trách nén giận: “Bỏ súng xuống, thành thành thật thật phối hợp đối phương.”

“Lão sư, thầy có một phần tư huyết thống của nước Pháp sao?” Đoạn Dã hỏi.

“Két két.”

Cửa xe mở ra.

Người phụ trách tuyển sinh đứng ở vị trí đầu tiên, nhìn hàng chục tên “cướp” đang đứng trước mặt mình, cố gắng giữ bình tĩnh: “Xin chào các vị. Tôi là phó chủ nhiệm văn phòng tuyển sinh của Đại học Bắc Kinh, tôi yêu cầu.”

“Cút. Tự mình đứng sang một bên đi.”

“Được rồi.”

Cúi đầu duyên dáng, người phụ trách quay đầu nói nhỏ với mọi người: “Hãy giống như tôi, hãy bảo trì thần thái của mình. Đừng làm cho Đại học Bắc Kinh mất mặt…”

“Để ngươi biến, ngươi có bị điếc hay không?”

“Được rồi…” Người phụ trách vội vàng lùi sang một bên.

Người đàn ông trung niên mặc áo đen, triển lộ ra dao động khí kình cấp bốn, ánh mắt lạnh lùng quét qua đám học sinh trong

khoang: “Bỏ vũ khí xuống, giơ tay lên, xếp hàng cút ra đây.”

“Đánh rắm! Chúng tôi là học sinh đại học Bắc Kinh, tình nguyện chết đứng, không muốn chết quỳ! Các ngươi nổ súng đi!” Đoạn Dã một người đã đủ giữ quan ải ngăn ở trước cửa: “Chỉ hi vọng các người thả thầy giáo của chúng tôi ra, đạn đều bắn về phía chúng tôi những Trạng Nguyên này!”

Người phụ trách: “...”

“Ồ.” Người trung niên áo đen gật đầu, vươn tay nhéo nhéo cổ của người phụ trách: “Ngươi nói là hắn sao?”

“Buông tay!” Đoạn Dã nổi giận đùng đùng: “Ngươi nếu dám giết hắn, ta sẽ không tha ngươi! Đại học Bắc Kinh sẽ không tha cho ngươi! Ngươi cứ chờ chết đi! Ta không tin ngươi dám động thủ!”

Người phụ trách: “Đoạn Dã… Chúng ta có thù hằn gì sao?”

“Tại sao lại nói như vậy?” Đoạn Dã nghiêng đầu: ” Không phải là ngài dặn chúng tôi đừng làm cho đại học Bắc Kinh mất mặt sao.”

“... Nhưng cậu làm như vậy, liền sẽ mất mạng à.”

“Từ xưa ‘Mệnh’ ‘Mặt’ khó song toàn, chúng ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục?”

Người phụ trách: “...”

“Đoạn Dã, vẫn là để tôi tới trước đi… Cậu sang một bên đợi tỉnh rượu đi.” Trần Vũ thở dài, đẩy Đoạn Dã ra, bước ra toa xe đầu tiên, cũng ném súng lục xuống, giơ cao hai tay.

“Bỏ kiếm xuống.” Trung niên áo đen mặt không biểu tình.

“...” Trần Vũ do dự một chút, rút trường kiếm từ trong mainboard ra, để dưới đất: “Bỏ rồi.”

“Đứng qua bên kia.”

“Được.”

Trần Vũ đứng ở đối diện người phụ trách tuyển sinh.

“Tiếp theo, đi ra.” Trung niên áo đen rống to.

Các học sinh trong xe hai mặt nhìn nhau, ai cũng không muốn ra ngoài.

“Ai.” Thở dài, Trương Yến Yến làm người thứ hai.

Sau đó, tất cả các Trạng Nguyên trong xe đều bị tước vũ khí và bắt lại, chỉ còn lại Đoạn Dã, núp sau khung cửa, loay hoay súng ngắn.

Giờ phút này, trong mắt cậu ta không có vẻ nào là đang say.

‘Đây không phải bắt cóc.’

‘Đây là tình thế chắc chắn phải chết.’

“Phụt.”

Sau khi nhổ một bãi nước bọt, Đoạn Dã kiểm tra lại súng ống, cũng lấy ra hai viên lựu đạn, liền chuẩn bị giết ra ngoài “Hồi vốn” .

Nếu như có thể giết hai cái thì lời to…

“Thật là có liều mạng.” Trung niên áo đen xua tay: “Làm gỏi hắn.”

“Vâng!” Bốn người tách ra khỏi nhóm thổ phỉ, bộc phát ra khi thể của võ giả cấp 2, từ từ tới gần toa xe.

“Chờ một chút.” Trần Vũ nhấc tay: “Tôi có thể gọi cậu ta ra ngoài. Loại tình huống này, chúng tôi không cần thiết chống cự, cho tôi thời gian hát một bài.”

Trung niên áo đen nâng cằm: “Ta chỉ cho ngươi một câu ca thời gian.”

“Không có vấn đề.” Trần Vũ gật đầu, buông ra cuống họng: “Đoạn Dã, tôi biết một số chuyện của thú triều. Cậu đi ra đây tôi sẽ nói cho cậu biết.”

Đoạn Dã ở trong xe: “…”

“ĐKM!” Sau một lúc im lặng, cậu ta đập mạnh khẩu súng lục của mình và bước ra với hai tay giơ lên đầu: “Nhược điểm của tôi…”

“Trói tất cả lại.” Trung niên áo đen không kiên nhẫn phất phất tay.

“Vâng!”

Sau đó, người trung niên mặc đồ đen đi tới toa xe B: “Bên trong là đại học Thanh Hoa sao.”

“Vâng.”

“Đưa cho tôi một khẩu súng bắn tỉa.” Hắn ta ngoắc ngoắc tay, thuộc hạ nhanh chóng đưa tới một khẩu súng bắn tỉa hạng nặng rất dài.

“Răng rắc!”

Nạp một viên “Đạn pháo” vào, hắn nhắm vào toa xe: “Bên trong, ra tới.”

“Không có khả năng!” Một tiếng gầm tức giận vang lên từ trong xe: “Ngươi nghĩ rằng chúng tôi là những kẻ hèn nhát giống như Đại học Bắc Kinh sao? Sẽ để cho các ngươi dễ dàng trói lại như vậy sao?”

“Ầm!”

Trung niên áo đen dứt khoát bóp cò!

Một tiếng vang thật lớn, cỗ xe được phủ hợp kim bị nổ một góc.

Toa xe nặng nề rung chuyển ba lần.

“… Ngươi dám nổ súng? Ngươi dám nổ súng? !” Trong xe, những học sinh bị trói xếp hàng đi ra ngoài.

Người đi đầu tiên chính là người phụ trách tuyển sinh của Thanh Hoa.

Chương 215: Toàn bộ bị bắt (2) Chương 215: Toàn bộ bị bắt (2)

Chỉ thấy anh ta chửi ầm lên: “Tôi có nói là chúng tôi không ra ngoài sao?”

“U oa?” Người phụ trách Đại học Bắc Kinh không khỏi châm chọc: “Không phải nói là sẽ để chúng trói lại dễ dàng như vậy sao?”

“Nói nhảm, chúng tôi tự mình trói!”

“Vậy ngươi ngưu bức…”

...

Đem hai xe Trạng Nguyên một mẻ hốt gọn, người đàn ông trung niên áo đen vứt bỏ súng trường và găng tay, lấy ra một tờ danh sách, mở xem rồi ra lệnh: “Chia từng đứa ra và nhốt lại, đánh thuốc mê, chụp ảnh cho đẹp rồi phát cho đại học Bắc Kinh và Thanh Hoa, Nhân tiện hãy gửi cho gia đình họ một phần. Có thể đòi được bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu.”

“Vâng!” Thuộc hạ gật đầu

“Chúng tôi hoàn toàn hợp tác các người.” Người phụ trách của Đại học Bắc Kinh nhấn mạnh: “Nhưng mời các người không nên thương tổn họ.”

“Đúng.” Đoạn Dã nói tiếp: “Nghe hiểu ý của thấy giáo chúng tôi sao? Không có mua bán, liền không có tổn thương! Một xu chúng tôi cũng sẽ không giao cho các người.”

Người phụ trách: “... Em có biết cuộc đời này tôi hối hận nhất là điều gì không?”

Đoạn Dã gật đầu: “Em biết. Là tuyển em vào đại học Bắc Kinh.”

Người phụ trách: “...”

“Kéo xuống kéo xuống.”

Trung niên áo đen cáu kỉnh phất tay, hành khách lập tức bị đưa tới một quảng trường lớn, xếp hàng tiêm thuốc.

[Bị nhiễm bởi chất lỏng không xác định: Lâm thời khí kình hiệu suất +87%]

Trần Vũ: "..."

"Nhìn cái gì vậy?" Tên cướp ghim kim cho Trần Vũ bày ra vẻ mặt hung tợn: "Chưa thấy qua sao? Đây là thất sống tề! Trong vòng một ngày, đừng nghĩ sử dụng khí kình nữa!"

Trần Vũ: "..."

"Vũ ca, lần này thật sự là không có sức phản kháng rồi." Đoạn Dã vặn vẹo cánh tay bị trói thở dài: "Chuyện xảy ra bên trong thú triều là chuyện gì, thừa dịp tôi còn sống, nói cho tôi biết đi."

"Lừa cậu mà thôi. Tôi làm gì biết chuyện gì."

"Bà mẹ nó tôi cũng biết là cậu gạt tôi." Đoạn Dã hận không thể cho Trần Vũ một cước: "Cậu không nhìn ra được sao? Đây không phải là một vụ bắt cóc bình thường. Bọn họ sẽ không để cho chúng ta sống sót."

"Tôi biết." Trần Vũ gật đầu.

"Biết rồi còn đầu hàng làm gì?"

"Ngoài tên võ giả cấp bốn kia ra tôi còn cảm ứng được cao thủ cấp năm trở lên nữa. Liều mạng là không có cơ hội thắng."

"Vậy thì tôi cũng muốn chết đứng."

"Yên tâm." Trần Vũ nhếch miệng lên: "Cậu không chết được."

Nghe vậy, ánh mắt Đoạn Dã sáng lên: "Cậu… Có biện pháp?"

"Đương nhiên là có. Ở Thanh Thành, người ta gọi tôi là cao nhân làm rung chuyển hộp đêm. Tôi không tin là nhiều giặc cướp như vậy, không có người phụ nữ nào."

“Tôi tỉnh rượu rồi, nhưng mà cậu thì say sao?”

Nhìn lên dãy ngân hà phía trên khu rừng, Đoạn Dã phiền muộn: “Hết rồi, lần này chết chắc rồi.”

“Đã nói là không chết được, nếu cậu chết, tôi bỏ tiền mua cho cậu một cái quan tài.”

“Vậy tôi muốn một cái được làm bằng sứ.”

“Không có vấn đề. Tôi còn làm thêm cho cậu một phần chống xốc và đèn bảo mã nữa.”

“Thượng lưu!”

Tổng cộng có mười bốn hành khách trên hai toa A và B.

Trong đó, Đại học Bắc Kinh và Đại học Thanh Hoa, mỗi trường có một người phụ trách tuyển sinh, còn lại đều là Trạng Nguyên năm nay của các thành phố khác.

Sau khi bị tiêm vào “thất sống tề”, những Trạng Nguyên quát tháo phong vân trên trường thi đều trở thành những con cừu non đợi làm thịt.

“Đừng khinh thiếu niên nghèo a. . .” Đoạn Dã vừa thở dài vừa đi theo đoàn đội: “Chỉ cần cho những Trạng Nguyên như chúng ta mười năm thời gian, thì sẽ vả sml những tên bị vùi dập ở chợ này?”

“Lời này rất có vấn đề.” Trần Vũ nói: “Biết rõ thiếu niên này ngưu bức, hiện giờ không bắt nạt thì sau này liền không bắt nạt được nữa.”

Đoạn Dã: “. . .”

“Hai người đừng chém gió nữa, đi nhanh một chút.” Tên cướp bên cạnh vừa mắng vừa đá một cước cho Đoạn Dã.

“Đừng đụng ta! Ba mươi năm Hà Đông! Ba mươi. . .”

“Ầm!”

Tên cướp lại đạp một cước: “Ba con mẹ mày.”

“. . .” Đoạn Dã im lặng một lát, quay đầu nói với Trần Vũ: “Vũ ca, anh nói đúng.”

Rất nhanh.

Chúng Trạng Nguyên được đưa vào một tòa pháo đài dưới lòng đất. Đem bọn họ cách ly và giam lại.

“Vũ ca, giao cho cậu.” Trước khi chia tay, Đoạn Dã lưu lại câu nói cuối cùng, liền bị tên cướp đá vào trong phòng giam.

“Ngươi, tự mình đi vào.” Tên cướp chỉ vào nhà giam kế bên.

“Được.”

Trần Vũ ngoan ngoãn bước vào nhà tù, đứng trong góc và yên lặng chờ đợi.

Khoảng chừng hai mươi phút sau.

Cửa nhà giam được mở ra, hai nam một nữ bước vào.

Bọn hắn đều mặc đồng phục màu đen, nhưng họ không hề che giấu khuôn mặt của mình..

Rõ ràng giống như những gì Đoạn Dã đã suy đoán, họ căn bản là không muốn để cho những Trạng Nguyên như cậu sống sót rời đi.

“Chúng tôi đến để kiểm tra thông tin.” Người phụ nữ mặc áo đen đi đầu giơ máy tính bảng lên: “Mời cậu hợp tác. Nếu không liền phải nếm chút đau khổ.”

Nghe tới “Chịu khổ” hai chữ, Trần Vũ hai mắt tỏa sáng: “Có những loại đau khổ nào?”

Chương 216: Hội Công Bình (1) Chương 216: Hội Công Bình (1)

“Uây? Cậu rất chảnh nha?” Người đàn ông bên trái giơ dao găm lên, dí vào cổ Trần Vũ: “Ta muốn cái rổ* của người, để ngươi nếm thử có khổ hay không?”

(cái rổ = = = cái cổ. Không biết là tác giả viết sai chính tả hay là cố tình, raw bên trung toàn viết vậy nên ta để nguyên.)

“. . . Vậy liền đưa cho ngươi chứ sao.”

Nam nhân: “? ? ?”

“Ta nghĩ lại rồi cảm thấy thứ này đối với ta vô dụng, nên ta đưa cho ngươi đó.”

Đám người: “. . .”

“Được . . . Tiểu tử, cứng đấy. Cứng hơn rất nhiều so với mấy tên Trạng Nguyên đằng trước?” Người đàn ông giật phăng chiếc khẩu trang của Trần Vũ ra: “Giấu kỹ như vậy làm gì? Đưa mặt cho lão tử xem. . .”

Khẩu trang bị lấy xuống, ba tên cướp đồng loạt run rẩy.

Nam nhân: “. . . Mặt của ngươi làm cho ngươi nhìn muốn xì hơi cũng phải nín lại?”

Trần Vũ: “. . .”

“Mẹ nó ngươi vẫn là đeo khẩu trang lên đi.”

Rút dao găm, người đàn ông quay lại nhìn người phụ nữ mặc áo đen: “Là một bạn bè ngoại quốc. . .”

“Cậu. . .” Nữ nhân nhíu mày: “Mặt cậu làm sao lại đen như vậy?”

“Trời sinh.”

“Cậu tên là gì?”

“Okamoto Rikawa.” (một loại ba con sói của Nhật)

Nữ nhân ngẩng đầu: “Tôi muốn biết tên thật.”

“Đó chính là tên thật.”

“. . .” Người phụ nữ lại cúi đầu tìm kiếm thông tin trên máy tính bảng, một lúc sau mới do dự nói: “Cậu ta giống như không phải Trạng Nguyên của năm nay. Trạng Nguyên năm nay không có người nào đen như vậy.”

“Trong lịch sử cũng không có đen như vậy. Má.” Nam nhân hùng hùng hổ hổ: “Chắc là hành khách bình thường trên cùng một chuyến. Con mẹ nó, bốn, năm vạn vé xe cũng có người mua sao?”

“Không phải lão đại đã nói là chỉ bắt Trạng Nguyên thôi sao? Tên này tính sao bây giờ?”

“Trước giam lại đi, để cho lão đại nghiên cứu.”

“Được . . .”

Ba người nói chuyện với nhau một lúc, không thèm nhìn Trần Vũ, họ quay người rời đi và khóa cửa nhà giam.

“Bọn hắn quả nhiên không phải cầu tài.”

Đứng trong phòng giam, Trần Vũ suy nghĩ một chút, áp tai vào tường, cẩn thận lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Khoảng nửa tiếng sau, xác nhận bọn cướp chụp ảnh, ghi âm, tra khảo đều đã rời đi, chỉ còn lại mấy tên lính canh, Trần Vũ tâm niệm vừa động.

“Bạch!”

Mainboard truyền một sự dao động không gian nhỏ đến không thể phát hiện ra, cả người Trần Vũ biến mất ngay lập tức.

Sau vài lần dịch chuyển, Trần Vũ xuyên hết tầng này đến tầng

khác, ra tới bên ngoài lô cốt.

Đè thấp thân hình, Trần Vũ không tháo dây thừng, cũng không đi tìm trường kiếm của mình, mà chậm rãi di chuyển ra rìa của trại của bọn cướp.

Nơi này, không phải đơn giản chỉ là một bọn cướp.

Với lực lượng trước mắt của Trần Vũ, cách tốt nhất chính là tìm kiếm đội ngũ chuyển phát nhanh của Trung Thông.

Thông qua quan sát, cậu ta tin chắc là những tên cướp này tuyệt đối đánh không lại đại lão cấp sáu của Trung Thông.

Nếu không chỉ cần trực tiếp tiêu diệt luôn đoàn xe Trung Thông, không cần thiết phải dùng trực thăng "cướp" bọn hắn đi. . .

Không lâu sau, Trần Vũ đã đến được bức tường đá của trại cướp, nấp trong bụi cỏ và lắng nghe chuyển động bên ngoài bức tường một lúc, rồi sử dụng dịch chuyển một lần nữa.

"Bạch!"

Xuất hiện bên ngoài bức tường.

Vì đề phòng khả năng có trạm gác ngầm, cậu ta tiếp tục tiềm hành mấy ngàn mét rồi mới dám tăng tốc.

"Đông đông đông đông. . ."

Bước chân nặng nề càng thêm rõ nét trước bình minh.

Trần Vũ càng chạy càng nhanh, cuối cùng dứt khoát bộc phát khí kình cấp 1.5, trực tiếp xé dứt dây trói. Lao về hướng đoàn xe như một tia chớp.

"Đừng nhúc nhích! Ngươi là ai!"

Đúng lúc này, sự dao động của khí kình đã thu hút sự chú ý của một bóng đen trước mặt. Hắn lao đến ngay lập tức và cố gắng ngăn chặn Trần Vũ.

“Xa như vậy còn có trạm gác ngầm?” Trần Vũ híp mắt, tốc độ không giảm chút nào.

“Ầm!”

Thấy thế, trạm gác ngầm quả quyết bộc phát ra khí kình của võ giả cấp 2, phóng thẳng về phía Trần Vũ: “Nho nhỏ võ giả cấp 1 cũng dám. . . Ngô. . .”

Lời còn chưa dứt, Trần Vũ đột nhiên dịch chuyển ra sau lưng của địch nhân, sau đó trực tiếp phát lực ở khuỷu tay nện xuống!

“Đông!”

Nửa khuôn mặt bên trái của địch nhân sụp đổ trong nháy mắt!

Phần óc và nhãn cầu trái bị đánh phun ra ngoài, tạo thành một vòng cung màu đỏ và trắng giữa không trung …. . .

“Bịch.”

Trạm gác ngầm té ngã trên đất, co giật rồi mất mạng.

Trần Vũ rơi xuống, mò mẫm bằng cả hai tay trên xác chết, tìm thấy một khẩu súng, một con dao găm và một chiếc đồng hồ bỏ túi.

Trên mặt đồng hồ còn khắc lấy mấy chữ Hán —— vì công bằng mà chiến!

Quay đầu lại, liếc nhìn khuôn mặt méo mó của người kia, Trần Vũ bỏ đồng hồ vào túi, cầm theo hai món vũ khí rời đi.

. . .

Khi toa xe bị chiếc trực thăng kéo đi, đã trải qua nhiều lần lướt ngang, bị lệch và quay đầu.

Nhưng may mắn thay trời còn chưa sáng rõ, theo vị trí của mặt trăng, Trần Vũ đã tìm được phương hướng chính xác.

Và bởi vì đang đến gần bình minh, dị thú hoạt động không nhiều,

điều này làm giảm đáng kể độ nguy hiểm. Dựa vào thể lực “Vô cùng vô tận “,cậu ta lao ra khỏi khu rừng chỉ trong nửa giờ, tiến vào hoang nguyên, mọi thứ liền đơn giản.

Chương 217: Hội Công Bình (2) Chương 217: Hội Công Bình (2)

Sau khi chạy không ngừng hàng chục phút, Trần Vũ liền phát hiện ra vết lốp của đội xe.

Dừng lại, Trần Vũ cẩn thận quan sát một lát: “Hẳn là. . . hướng này.”

“Ầm!”

Tiếp tục bộc phát khí kình. Trần Vũ đang “phi” về phía trước với tốc độ tối đa của một võ giả cấp hai.

Chẳng mấy chốc đã nhìn thấy đuôi của đoàn xe.

. . .

“Đội trưởng.”

Trên nóc một chiếc xe địa hình, võ giả nào đó để ống nhòm xuống, cầm bộ đàm dõng dạc báo tin: “Đằng sau có bóng người đang đuổi tới.”

“Người nào?”

“Không biết, che cực kỳ chặt chẽ, không giống người tốt.”

“. . . Đừng để hắn tới gần. Trước bắn một phát súng xem hắn ta phản ứng như thế nào.”

“Vâng!”

Võ giả gật đầu, cất kỹ bộ đàm, giơ súng bắn tỉa và bóp cò.

“Đùng!”

Một hố đất đột nhiên nổ tung bên cạnh Trần Vũ.

“. . .”

Chậm rãi dừng lại, Trần Vũ kinh ngạc lấy nón xuống, mặc cho kiểu tóc rối tung trong gió.

“. . . Binh lính đã từng đầu hàng, không nhận cũng có thể hiểu được.”

“. . . Hành khách đã từng đầu hàng. . . Cũng không nhận người luôn sao. . .”

“Cậu nói cậu là hành khách trong đoàn xe đúng không?”

Trên hoang nguyên, võ giả cấp sáu lĩnh đội đứng trên nóc xe, lạnh lùng nhìn Trần Vũ, trên không trung hét lên một tiếng.

“Đúng.” Trần Vũ gật đầu, hô to: “Tôi lên xe ở Thanh Thành.”

“Thành phố Thanh Thành…” Võ giả Cấp sáu sờ sờ râu quai nón của mình, quay đầu hỏi thăm thuộc hạ: “Các người từng gặp qua hắn chưa?”

Võ giả của đoàn xe lần lượt lắc đầu.

“Chưa thấy qua.”

“Tôi cũng chưa từng thấy qua.”

“Không biết…”

“Tài xế và nhân viên soát vé đều đã chết, chúng tôi không chịu trách nhiệm về chuyện này, nếu thực sự là hành khách, không biết cũng là chuyện bình thường.”

“Nhưng những hành khách khác đều đã bị cướp đi, một võ giả cấp một như hắn làm sao có thể trốn thoát?”

“Đội trưởng, đừng để hắn tới gần. Ngài hoài nghi hắn có bom là chính xác…”

Nghe ý kiến của thuộc hạ, râu quai nón trầm mặc một hồi, lại nhìn về phía Trần Vũ: “Cậu cũng đã biết, rạng sáng chúng tôi đã bị Hội Công Bình tấn công. Hành khách đều bị cướp sạch. Cậu nói cậu là một hành khách thì hãy lấy chứng cứ ra đi.”

Nghe vậy, Trần Vũ từ trong túi lấy ra chứng minh thư và một tấm vé xe đưa cho mọi người xem: “Khoảng cách hơi xa, các anh có xem được không? Đây là chứng minh thư và vé của tôi.”

Râu quai nón tiếp nhận chiếc kính viễn vọng được đưa tới, nhìn một hồi, giọng điệu kỳ quái nói: “Cậu là… Trạng Nguyên Trần Vũ?”

“Đúng.”

“Vậy thì tốt. Tôi cũng từng gặp qua Trần Vũ, tháo khẩu trang ra đi.”

Nói xong, ông ta nâng lên tay trái.

Thuộc hạ lập tức hiểu ý, lần lượt nhấc súng bắn tỉa lên và nhắm vào Trần Vũ. Chỉ chờ đội trưởng của họ ra lệnh liền lập tức tiễn người đối diện về với đất mẹ.

Ở đằng xa, Trần Vũ nắm chặt chiếc khẩu trang và hét lên: “Khuôn mặt tôi bây giờ có chút khác so với trong ảnh, ông nhìn kỹ một chút, đừng động thủ.”

“Mau tháo xuống. Nếu không tôi liền động thủ.”

Trần Vũ hết sức tập trung điều khiển mainboard phía sau và sẵn sàng “dịch chuyển tức thời” bất cứ lúc nào, rồi từ từ tháo khẩu trang ra.

Người đàn ông có râu quai nón: “...”

Võ giả đoàn xe: “...”

Trần Vũ: “...”

“Cậu…” Râu quai nón điều chỉnh tiêu cự của kính viễn vọng: “Mặt của cậu… Không phải là rất trắng sao.”

[Tổn thương tâm lý: Tinh thần +4]

Trần Vũ: “...”

“Nhưng đừng nói… ừm… Diện mạo hơi giống với Trần Vũ.”

Trần Vũ: “... Tôi chính là Trần Vũ.”

“Lúc này mới mấy ngày không gặp, làm sao mà cậu lại đen thành như vậy? Rút thưởng hụt khi chơi game mobile sao?”

[tinh thần +6]

Trần Vũ: “...”

“Phanh phanh!”

Đặt ống nhòm xuống, người đàn ông có râu quai nón vỗ vỗ nóc xe địa hình: “Là Trần Vũ không sai, lên xem thử đi. Những người khác ở tại chỗ chờ lệnh.”

Tài xế đạp chân ga, xe địa hình vọt tới trước người Trần Vũ rồi dừng lại.

“Bịch.”

Gã râu quai nón nhảy xuống cùng hai đồng đội, vòng qua Trần Vũ, tặc lưỡi: “Mặt cậu có thể làm cho người muốn xì hơi phải kìm nén lại?”

Trần Vũ: “Sao mà tôi cứ cảm thấy câu này quen quen.”

“Làm sao lại thành ra thế này?”

“Tôi cũng không biết.” Trần Vũ thu lại giấy chứng nhận, đầu không giương mắt không nhảy nói hươu nói vượn: “Chính là bọn cướp kia tiêm cho tôi một mũi mất sống tề cái gì gì đó, thân thể tôi liền biến thành đen.”

“Ồ?” Râu quai nón sững sờ: “Có phản ứng đặc biệt gì không?”

“Không biết.”

“Làm sao mà cậu trốn được tới đây?”

“Lúc đó trời còn rất tối…” Trần Vũ chỉ vào khuôn mặt đen thui của mình: “Tôi cởi hết quần áo rồi đi ra, cũng không thấy có người

ngăn tôi lại.”

Đám người: “...”

Râu quai nón im lặng một lát, gật đầu: “A, hết sức hợp lý.”

“Đội trưởng…” Hắn bên trái thuộc hạ kìm nén không được, lại không biết nên phun như thế nào: “Cái này. . . hợp lý ở chỗ nào ạ?”

“Dù sao thì tên tiểu tử này trốn ra là được rồi, thoát được là tốt rồi.” Râu quai nón vỗ vỗ vai Trần Vũ: “Cũng hên là lúc này trời đã sáng, nếu không khi cậu tháo khẩu trang xuống, chúng tôi sẽ trực tiếp nổ súng.”

Chương 218: Hội Công Bình (3) Chương 218: Hội Công Bình (3)

“Đừng nói nhảm, bạn học của tôi vẫn đang bị nhốt, tình hình rất nguy cấp, chậm một giây, có thể sẽ có người chết.” Trần Vũ đeo khẩu trang vào, ngữ khí ngưng trọng: “Không có thời gian để chậm trễ.”

Râu quai nón: “Ngồi mài đao thì cũng phải tốn công chẻ củi, đến chơi vài ván bài đi.” (đây là một câu thành ngữ hay gì đó trên mạng , và ta không hiểu nó nói cái gì nên dịch đại.)

Trần Vũ: “… Chơi bài thì ông tuyệt đối không phải là đối thủ của tôi!”

…

Trên vùng đồng bằng cằn cỗi, hàng chục bóng người lao đi nhanh chóng.

Dẫn đường là một võ giả cấp sáu —— râu quai nón.

Trong khi chạy, ông ta thỉnh thoảng quay lại nhìn Trần Vũ.

Bởi vì trong toàn đội, chỉ có Trần Vũ là thực lực kém nhất. Mọi người đang cố tình đi chậm lại.

Nhìn thấy mọi người chậm lại, Trần Vũ nghĩ là có người trong đội hết thể lực nên cũng không thể không chậm lại.

Thế là, toàn đội càng ngày càng chậm, càng ngày càng chậm, càng ngày càng chậm…

Cuối cùng, bắt đầu thi đi bộ.

Đi bộ khoảng chừng mười mấy phút.

Râu quai nón nam nhân rốt cuộc kìm nén không được, mở miệng: “Chậm quá rồi.”

Trần Vũ tán đồng gật đầu: “Đúng vậy, quá chậm.”

“Có thể nhanh lên một chút được không?”

“Tôi cũng muốn nói, nhưng không dám nói.”

Râu quai nón: “...”

Trần Vũ: “Ông xem đi, lại chậm. Nếu không thì chúng ta bò luôn đi.”

Đám người: “...”

Dứt khoát dừng lại, Trần Vũ nói với râu quai nón: “Hay là chọn người có tốc độ nhanh đi trước, không cần chờ người có tốc độ chậm. Tôi sợ bên kia không cầm cự được.”

Chúng võ giả nhìn nhau.

Một người trong đó mở miệng: “Nếu như không được, có thể cõng.”

Trần Vũ lắc đầu: “Ảnh hưởng tốc độ. Hơn nữa khi người chạy bộc phát khí kình lâu dài, sẽ tạo thành tổn thương cho người được cõng.”

“Vậy nếu như ở lại…” Một võ giả khác nói với Trần Vũ: “Thì chẳng phải là cậu sẽ rất nguy hiểm sao? Nơi này có không ít dị thú.”

Trần Vũ lắc đầu: “Chạy nhanh chạy chậm, nên đụng tới dị thú vẫn là sẽ đụng tới thôi. Tốc độ nhanh thường là thực lực cũng càng cao, người nguy hiểm ngược lại là những người theo sau.”

Võ giả: “Đúng, ý tôi chính là như vậy.”

Trần Vũ: ” Đúng, ý tôi chính là như vậy.”

“...” Võ giả không hiểu ra sao.

“...” Trần Vũ cũng đầy nghi hoặc.

Chỉ có râu quai nón nhìn Trần Vũ một cái thật sâu: “Cậu, là một

Trạng Nguyên tốt. Yên tâm đi, bạn học và thầy của cậu, chúng ta nhất định sẽ cứu được. Cậu có chắc là đi thẳng theo hướng này không?"

Trần Vũ gật đầu: "chắc chắn."

"Được." Râu quai nón bộc phát khí kình: "Toàn thể, tiến lên!"

"Phanh phanh phanh phanh!"

Từng đoàn bụi lớn bay lên, tất cả mọi người bộc phát tốc độ cực nhanh, xông về phía trước.

"Quá cảm động."

Khi tất cả mọi người xông ra bụi mù, một võ giả cảm thán: "Vì cứu đồng bạn của mình, tình nguyện bị bỏ lại phía sau."

"Đúng vậy à. Trước đó tôi còn rất chán ghét tên vướng víu kia. Bây giờ nhìn lại, dựa vào cái gì cậu ta là Trạng Nguyên? Chỉ cần có tinh thần sẵn sàng hy sinh là đủ."

"Chúng ta tốc chiến tốc thắng, đừng để cậu Trạng Nguyên kia bại lộ ở dã ngoại trong thời gian dài. "

"Đúng. Các huynh đệ, tăng tốc cho xe lửa nào!"

"Vâng!"

"Ầm ầm…"

Tốc độ của đoàn người lại tăng vọt, làm cho vùng bình nguyên này bụi mù bay đầy trời.

Lúc này, Trần Vũ đang chạy trước mặt lúng túng quay đầu: "Các anh… Vừa rồi là đang nói tôi sao?"

"Bịch bịch bịch…"

Từng võ giả một ngã xuống.

Toàn bộ đội ngũ dừng lại lần nữa.

Chúng võ giả hoặc là ngồi xổm, hoặc đứng, hoặc nằm sấp, đều sững sờ nhìn chằm chằm vào Trần Vũ…

Trần Vũ: "? ?"

"Rõ ràng là cậu có thể chạy nhanh, tại sao còn muốn chạy chậm?" Râu quai nón vừa chạy, vừa oán thầm.

"Tôi cũng đang muốn hỏi các anh đấy. Rõ ràng là các anh đều có thể chạy nhanh, thế còn giảm tốc độ lại làm gì?" Trần Vũ bất mãn.

"Chúng tôi đang chăm sóc cậu mà!"

"Tôi cũng đang chăm sóc cho các anh đấy thôi!"

"Một võ giả cấp một như cậu mà có thể chăm sóc những võ giả cấp hai, cấp ba như chúng tôi sao?" Một võ giả thở hổn hển hét lên sau lưng cậu ta.

Trần Vũ không quay đầu lại: "Nhìn xem anh mệt mỏi như vậy, đừng nói nữa, một hồi đau sốc hông đó."

"… Bây giờ tôi liền muốn đau sốc hông."

Râu quai nón nhìn nhìn Trần Vũ: "Thật không hổ là Trạng Nguyên. Thể lực của cậu đã phá vỡ nhận thức của tôi."

"Đây là thiên phú, cha mẹ sinh."

"Tôi đã xem qua trận thi đấu của cậu, xem ở ngay trên khán đài. Nhưng chỉ khi đối mặt trực tiếp thì mới có thể cảm nhận được thể chất cường hãn của cậu."

"Đừng nói chuyện." Trần Vũ hé miệng: "Không sợ cát bay hết vào trong mồm sao."

"Không có việc gì. Phụt." Râu quai nón quay đầu phun ra từng ngụm nước bọt: "Có thể phun ra ngoài."

"… Đội trưởng, anh phun hết lên mặt tôi rồi."

"Thật xin lỗi."

Một lời xin lỗi không hề có thành ý, râu quai nón tiếp tục hỏi Trần Vũ: “Cậu thật sự không cảm thấy mệt sao?”

“Cũng mệt chứ.” Trần Vũ nói láo: “Nhưng tạm thời còn chưa tới giới hạn.”

Chương 219: Hội Công Bình (4) Chương 219: Hội Công Bình (4)

“Khí kình của cậu đã đến cấp 1.5 rồi sao…” Râu quai nón ánh mắt phức tạp: “Khi thi đại học không phải chỉ mới 0.7 thôi sao? Mới mấy ngày đã thăng 0.8 cấp rồi?”

“Ăn Tăng Khí đan.”

“Ăn một tấn?”

“Ăn một xe. Dù sao cũng tốn không ít tiền.” Trần Vũ không muốn nói tiếp đề tài này, quay đầu lại, trong miệng phun ra hạt cát: “Phụt. Hồi nãy tôi có nghe nói, cái kia tổ chức đã tập kích bọn tôi gọi là Công Bình hội. Cái gì là công…”

“Trạng Nguyên, cậu phun hết lên mặt tôi rồi.” Một tiếng gầm gú phát ra từ sau lưng cắt ngang lời Trần Vũ.

“Hả?” Trần Vũ quay đầu, sững sờ: “Không phải là anh vừa ở bên kia sao? Chạy đến sau lưng tôi hồi nào vậy?”

“Đội trưởng phun trúng tôi, cho nên tôi liền chuyển sang bên này…”

“Vậy anh chuyển sang bên kia lại đi…”

Trần Vũ nhìn đối phương với ánh mắt đồng tình rồi quay đầu tiếp tục hỏi: “Cái gì gọi là Hội Công Bình?”

Người đàn ông có râu quai nón nói với giọng điệu nhàn nhạt: “Đó là một tổ chức cực kỳ lớn. Có rất nhiều chi nhánh độc lập với nhau, nhưng chúng được gọi chung là Hội Công Bình. Nhóm người tập kích chúng ta sáng nay là một nhóm nhỏ của Hội Công Bình. Tự xưng Giáo Dục Kẻ Phục Thù (Education Avenger).”

“Giáo Dục Kẻ Phục Thù… Cái danh xưng này…”

“Bọn hắn chủ yếu tấn công vào hệ thống giáo dục trong nước. Việc bắt cóc những Trạng Nguyên như các cậu, chắc là kế hoạch được

bọn hắn tính toán rất nhiều năm rồi mới hành động.”

Nghe vậy, Trần Vũ chau mày: “Chuyện này quả là quái dị.”

“Ở trong cái thế giới giống như tận thế này, mọi người đã trở nên chết lặng, mẫn cảm. Hai loại cảm xúc khác nhau là cam chịu và phản kháng thường sẽ xuất hiện trên cùng một người.”

Râu quai nón nhìn về phía Trần Vũ: “Cậu đã tốt nghiệp trung học, đồng nghĩa với việc đã rời đi Tân Thủ thôn. Xã hội của người trưởng thành thì cũng chả có mẹ gì để nói nữa. Sau khi vào đại học, cậu sẽ thấy rất nhiều những chuyện không tưởng tượng nổi, rất nhiều những người phi thường.”

“Chẳng hạn như tổ chức Giáo Dục Kẻ Phục Thù này?”

“Còn tệ hơn thế nhiều.”

Nhìn khu rừng đang càng ngày càng gần, râu quai nón cúi đầu xuống: “Nhân loại… Đã không có hy vọng…”

“…”

Đồng tử của Trần Vũ nhanh chóng co rút lại.

Bởi vì cậu ta nhìn thấy được sợi dây chuyền đằng sau gáy của râu quai nón…

Một dây chuyền màu bạc hết sức quen thuộc.

Chất liệu giống y chang của tên ở trạm gác ngầm mà Trần Vũ đã giết…

…

…

Sau khi vào trong rừng, tốc độ của toàn đội chậm lại.

Đây là vì giải quyết những trạm gác công khai và trạm gác ngầm trong rừng, phòng ngừa bọn hắn mật báo, làm cho những Trạng Nguyên khác lâm vào tình huống nguy hiểm.

Trạm gác công khai thì dễ giải quyết, một mũi tên một thằng.

Trạm gác ngầm thì phiền toái hơn một chút, cần sự hỗ trợ của kính viễn vọng hồng ngoại.

Nhưng cũng may là võ giả trong công ty Trung Thông đều là tinh nhuệ, không cần bao lâu, họ đã tiếp cận được bức tường của trại cướp.

Đám người đi lên trên một ngọn núi cao.

Võ giả râu quai nón đứng ở vị trí quan trọng nhất, nhìn lướt qua doanh trại bên dưới, nhìn Trần Vũ: "Cậu nói là bọn họ đều bị nhốt ở tầng dưới cùng của pháo đài, đúng không?"

" Đó là khi tôi trốn thoát. Hiện giờ thì tôi không biết."

"Ừm." Gật gật đầu, râu quai nón tiếp nhận một chiếc kính viễn vọng hồng ngoại, tập trung chú ý vào sự phân chia nhân sự bên trong pháo đài.

Sau một lúc lâu, để ống nhòm xuống, ông ta đưa tay làm động tác: "Chuẩn bị."

"Bá bá bá…"

Chúng võ giả lần lượt tách ra, mỗi người tự lấy ra vũ khí ngắn, vận sức chờ phát động.

"Ầm! !"

Trong khoảnh khách, như là sấm vang.

Từng đoàn khí kình thực chất như một ngọn lửa bao trùm toàn thân của người đàn ông để râu quai nón.

Luồng khí kình kinh khủng áp bách Trần Vũ lùi về sau liên tiếp.

"Ầm!"

"Ầm ầm…"

Không gian đang biến dạng.

Mặt đất đang rung chuyển.

“Ba!”

Râu quai nón nặng nề đập hai tay xuống đất, khí kình tản ra đến cực hạn.

Mà động tĩnh to lớn như vậy tự nhiên khiến cho bọn cướp ở dưới doanh trại nhốn nháo.

“Võ pháp —— ”

Râu quai nón ngẩng đầu, hai mắt trở nên đen tuyền: “... earthquake!”

Mặt đất rung chuyển càng ngày càng mạnh.

Trong cơn rung chuyển, Trần Vũ chỉ có thể nửa nằm sấp thân thể duy trì trọng tâm: “Thế này thì quá mức rồi…”

“Đông!”

“Thùng thùng!”

Mặt đất trong phạm vi một ngàn mét nứt toạc ra, cây cối đổ rạp.

Mà trong trại cướp, những chiếc gai nhọn mọc lên từ mặt đất, xuyên qua hàng trăm tên cướp chỉ trong vài giây và cướp đi sinh mạng của họ!

Xe cộ, vật liệu, máy bay trực thăng lần lượt bị nổ tung.

Quả cầu lửa bốc cháy, các mảnh vỡ bay ra và nhiệt độ cao lan rộng mang để cho bọn cướp tiếp tục hứng chịu đợt sát thương thứ hai.

Toàn bộ doanh trại tê liệt trong thoáng chốc.

Râu quai nón chậm rãi đứng dậy, vỗ vỗ bụi trên lòng bàn tay, mặt không đỏ, hơi thở không gấp: “Toàn thể! Công kích!”

Chương 220: Lời chúc tốt đẹp (1) Chương 220: Lời chúc tốt đẹp (1)

“Phanh phanh phanh…”

Tất cả võ giả lập tức bộc phát khí kình, giơ lên binh khí giết vào trong, thu hoạch sinh mạng của kẻ thù.

Tiếng la hét, tiếng than khóc, tiếng tắt thở, tiếng gầm rú … kéo dài không dứt.

Tiếng súng nổ, tiếng sụp đổ, tiếng nổ, tiếng vũ khí va chạm … liên tục vang lên.

Trần Vũ lảo đảo đứng dậy, nhìn chiến trường lộn xộn bên dưới, nhịp tim như ngừng đập: “Đây là… Lực lượng của loài người sao?”

Nếu không phải vì sợ làm con tin bị thương.” Gã có râu quai nón cười: “Chỉ cần một chiêu là tôi có thể giết sạch bọn chúng”.

“Vậy sáng nay khi bị công kích lại không thấy ông bảo vệ chúng tôi?”

Nghe vậy, khuôn mặt của ông ta đỏ bừng: “Người tình mà tôi mang theo, là nội ứng…”

Trần Vũ: “...”

“Bỏ thuốc tôi.”

Trần Vũ: “...”

“Cho nên tôi mới nói là bọn hắn đã lên kế hoạch nhiều năm nha.” Râu quai nón rút ra một cây trường thương có thể thụt ra thụt vô, nhảy vào chiến trường: “Tôi đi áp trận, cậu tự cầu phúc đi…”

Nhìn đối phương biến mất trong làn sương. Trần Vũ cũng không chậm trễ, dịch chuyển vài lần liền tới được xe A của mình, ở trong số vũ khí trên sàn nhặt lên trường kiếm của mình.

Súng lục cảnh dụng đã biến mất.

Chắc là bị giặc cướp lấy đi.

Trần Vũ cũng không để ý, đi vòng quanh "Chiến trường" ra phía sau pháo đài.

Quan sát trái phải một lúc, và chắc chắn rằng không ai chú ý đến mình, cậu ta liền sử dụng dịch chuyển tức thời, tiến vào bên trong pháo đài.

Một đường "Xuyên" đến tầng dưới cùng, thì thấy Đoạn Dã vào khung hành quyết bên trong ngục tối.

Nữ cướp một tay cầm roi, nghe động tĩnh bên ngoài, đang do dự có cần tiếp tục đánh nữa hay không.

"A…." Trần Vũ vội vàng che mắt: "Các người chơi tiếp đi…"

Nghe thấy tiếng nói, Đoạn Dã và người phụ nữ đồng thời nhìn Trần Vũ.

Ngốc trệ nửa giây sau, Đoạn Dã rống to: "Mau cứu tôi!"

Một tia sáng lạnh lẽo lóe lên trong mắt người phụ nữ, cô ta bộc phát khí kình rồi ném roi đi. Rút ra một con dao găm và lao tới.

"Cấp 2. . ."

Tập trung tinh thần, Trần Vũ rút ra trường kiếm, dựa vào trường kiếm dài hơn đối phương, trực tiếp chém xéo!

"Phốc phốc!"

Người phụ nữ lập tức bị chém thành hai khúc. . .

"Bịch."

Cô ta ngã xuống. Máu tươi trộn lẫn với các cơ quan nội tạng, ruột và xương rơi lả tả trên đất.

Hai mắt chưa mất đi thần thái, vẫn đang nhìn chằm chằm vào con dao găm đã bị cắt đứt. . .

“Bá.”

Rũ bỏ vết máu trên kiếm, Trần Vũ ngẩng đầu nhìn Đoạn Dã: “Vết đỏ trên người là vết nến sao?”

Đoạn Dã: “. . . Là máu khô. . .”

“Cái đệch, cậu bị đánh bao lâu rồi?”

“Mấy giờ. . .”

“Vì sao?”

“Không chịu hợp tác chụp ảnh. Ừm. . . cậu có thể thả tôi ra được không.”

“Ồ.”

Trần Vũ lấy lại tinh thần, vung trường kiếm vài lần, Đoạn Dã lập tức rơi ra đài hành hình.

“Kiếm này của cậu. . . Rất bén đó?” Che vết thương trên người rồi đứng lên, Đoạn Dã quay đầu nhìn thi thể của người phụ nữ, cười gằn: “Cõ giả cấp 2, nói chém chết liền chém chết rồi?”

Trần Vũ thu hồi trường kiếm: “Những người khác thế nào?”

” Tất cả đều bị nhốt trong nhà giam.”

“Thủ vệ đâu? Đi đâu rồi?”

“Sau trận động đất vừa rồi, bọn chúng đều chạy ra chi viện.” Đoạn Dã kiểm tra miệng vết thương của mình, nhe răng trợn mắt: “Cậu là đi tìm võ giả của Trung Thông chuyển phát nhanh tới cứu sao? Má, sinh mủ. Ra tay tàn nhẫn thật. . .”

“Cậu đứng đây canh cửa đi, tôi đi cứu những người khác ra ngoài.”

“Được.” Đoạn Dã khập khiễng đi theo sau lưng Trần Vũ, không ngừng thốt ra lời nói: “Cậu quả nhiên là nói được thì làm được, cứu được tôi. Là một thằng đàn ông. Nhưng cậu trốn thoát bằng

cách nào?”

“Không phải là tôi đã nói cho cậu biết rồi sao? Bằng vào thực lực của chấn động tiểu vương tử tôi đây, chỉ cần là nữ nhân, tôi liền có thể làm cho nàng tạo phản.”

“Tôi tin, tôi thật sự tin. Ba người kiểm tra thân phận trước đó, người dẫn đầu là nữ. Vũ ca ngưu bức!”

“Đang!” Trần Vũ dùng kiếm bổ ra khóa cửa phòng giam, đắc ý: “Về sau gọi ta ba ba.”

“Được rồi ba ba, không có vấn đề ba ba, cậu cứu mạng tôi, gọi gia gia đều được. Nhưng tại sao tôi lại không nghe thấy tiếng động gì ở phòng bên cạnh? Các người bật chế độ im lặng sao?”

“Chấn động! Chấn động! Đều nói là chấn động.”

Mở ra cửa phòng giam, nhìn xem Trương Yến Yến bên trong đang phờ phạc, Trần Vũ ngoắc ngón tay: “Ra đi.”

“Trần. . . Trần Vũ? !” Trương Yến Yến ngẩng đầu, thấy là Trần Vũ, vẻ mặt hoảng sợ: “Cậu. . . Hóa ra cậu và Đoạn Dã đều cùng bọn với những tên cướp!”

Trần Vũ Đoạn Dã: “? ?”

“Thì ra phản đồ ở ngay bên cạnh mình. . .”

“Phương thức tư duy của cô bị làm sao vậy?” Trần Vũ ghét bỏ nhìn Trương Yến Yến vài lần, đi tới phòng giam thứ hai: “Nếu cô không muốn đi ra thì cứ ở im trong đó đi.”

“Các cậu tới là để. . . Cứu tôi sao?” Trương Yến Yến cẩn thận dựa vào cửa, ló đầu ra nhìn xung quanh một lượt rồi tự tin bước ra ngoài: “Còn những tên cướp kia thì sao? Các cậu đã thoát bằng cách nào vậy?”

Chương 221: Lời chúc tốt đẹp (2) Chương 221: Lời chúc tốt đẹp (2)

“Tất cả đều là nhờ ơn của Vũ ca.” Đoạn Dã tự đắc giơ ngón tay cái lên: “Dựa vào một cây ngân thương, giống như Triệu Vân tái thế ! Trên Trường Bản Pha bảy vào bảy ra! Hình thức chấn động, biến hóa chiêu số chín chín tám mươi mốt lần! Hung mãnh vô cùng, dũng rót tam tinh! Giết cho Trường Bản Pha không chừa mảnh giáp, quân lính tan rã!”

“Oaaaa!” Trong mắt Trương Yến Yến có vô số ngôi sao nhỏ.

“Nhưng là . . .” Đoạn Dã vỗ đùi: “Trường Bản Pha kia tự nhiên cũng không phải là đèn cạn dầu, không chỉ diện mạo như hoa như ngọc, kinh nghiệm cũng hết sức phong phú, làm sao có thể để cho trường thương tùy ý ra vào. . .”

Trần Vũ tay run một cái, mũi kiếm vốn là chuẩn bị chém tới khóa cửa lại trực tiếp chặt đứt hai cộng tóc trên đầu Đoạn Dã. . .

. . .

Ngay lúc đó, tất cả Trạng Nguyên và người phụ trách tuyển sinh của đại học Bắc Kinh đều được Trần Vũ giải cứu.

Sau khi hiểu được hết mọi chuyện, người phụ trách ôm chặt lấy Trần Vũ: “Anh hùng!”

“Trần Vũ! Cậu chính là anh hùng của trường đại học Bắc Kinh chúng ta!”

“Nói quá lời, nói quá lời. . .” Trần Vũ xua tay vài cái.

“Sao mà cậu có thể làm được vậy? Dĩ nhiên có thể chạy ra miệng cọp? Tìm tới cứu binh?”

Đoạn Dã thần sắc giật mình, cánh tay phải giơ lên cao: “Đương nhiên là dựa vào trường thương của Vũ ca rồi, cây thương đó biến ảo vô tận, có thể rót ba cân. . .”

“Bạch!”

Trường kiếm tới cổ của hắn.

Đoạn Dã: “. . . A.”

Trần Vũ: “Có cần tôi cũng cho cậu rót ba cân hay không?”

Đoạn Dã: “. . .”

“Đoạn Dã, sau này khi nói bất cứ chuyện gì thì cũng phải suy nghĩ cho kỹ trước?” Chiêu sinh người phụ trách bất mãn chen Đoạn Dã ra, ôm Trần Vũ: “Chúng ta đi nhanh đi. Nếu không cái nhà giam này sập. . .”

“Được.”

“Tất cả mọi người đuổi theo, đừng tụt lại phía sau! Trần Vũ, chỉ cần công lao lần này, về sau cậu đều không cần xin học bổng trong bốn năm ở trường nữa! Nhà trường còn phải trao tặng huy chương cho cậu. . .”

Dưới sự bảo vệ và lãnh đạo của Trần Vũ, đoàn người cuối cùng cũng đi ra pháo đài.

Bên ngoài, cuộc chiến sớm đã kết thúc.

Mặt đất tràn đầu gai góc, khói đen lượn lờ, xác chết la liệt khắp nơi.

Bùn đất trong trại đã nhuộm thành một màu đỏ máu như trong phim bom tấn.

“Ra rồi?”

Người đàn ông để râu quai nón xuất hiện ở trước mặt mọi người, quan sát một vòng: “Có ai bị thương không?”

“Tôi.” Đoạn Dã nhấc tay: “Nhưng chỉ là vết thương nhỏ.”

“Rất tốt.” Người đàn ông gật đầu, lập tức chắp tay: “Đầu tiên, với tư cách là nhân viên và quản lý của công ty chuyển phát nhanh

Trung Thông, tôi xin thay mặt cho công ty Trung Thông xin lỗi mọi người. Chúng tôi đã không bảo vệ được sự an toàn cho tất cả hành khách, thẹn với sự tin tưởng mà mọi người giành cho công ty chúng tôi. Vé xe của mọi người sẽ được miễn phí. Và sẽ có khoản bồi thường chính thức từ công ty trong tương lai. Xin thứ lỗi, thứ lỗi. . .”

“Vé xe thì không cần.” Người phụ trách tuyển sinh lễ phép xua tay: “Lần tấn công này cũng rất đột ngột. Chỉ cần không để lại hậu quả nghiêm trọng, thì đó đã là rất may mắn rồi. . .”

“Bởi vì vé xe là do trường học thanh toán, nên thầy mới không cần đúng không?” Đoạn Dã nghiêng đầu: “Sau đó lấy phần ân tình này để lấy lòng đại lão cấp sáu?”

Nụ cười của người phụ trách biến mất ngay lập tức: “Em có biết, đời thầy hối. . .”

“Em biết rồi. Chuyện hối hận nhất trong đời thầy là tuyển em vào trường.” Đoạn Dã gật đầu.

“Ồ. Vé xe thì nhất định phải miễn, đây là thái độ của công ty.” Râu quai nón nói sang chuyện khác: “Mọi người nên rời đi với chúng tôi càng sớm càng tốt. Tôi sợ rằng Hội Công Bình còn có tiếp viện.”

“Hội Công Bình? !” Sắc mặt của nhân viên tuyển sinh đột nhiên thay đổi, toát mồ hôi lạnh: “Họ. . . Bọn họ là người của Hội Công Bình sao?”

“Đúng.”

“Hội Công Bình. . . Nhóm Giáo Dục Kẻ Phục Thù?” Người phụ trách ngập ngừng hỏi.

“Đúng.”

Đứng yên tại chỗ một lúc lâu, người phụ trách tuyển sinh lại nhìn về phía Trần Vũ, cầm chặt tay cậu ta: “Cái gì cũng đừng nói, nhà trường sẽ trịnh trọng cảm ơn cậu. . .”

. . .

Hơn một giờ sau.

Đoàn xe tiếp tục xuất phát.

Vì không còn xe buýt nên các học sinh chỉ có thể ngồi chung xe với võ giả.

Nhưng vì võ giả cũng đã hy sinh rất nhiều, nên cũng không có tình trạng chen chúc.

“Bíp bíp!”

Xe lãnh đạo bấm còi hai lần, đoàn xe chầm chậm tiến về Kinh Thành.

Nằm sấp trên trần xe, Trần Vũ tháo khẩu trang, nhắm mắt lại lặng lẽ cảm nhận cơn gió đang ập đến, đè xuống nỗi thấp thỏm trong lòng.

Ở thế giới này, mâu thuẫn giữa người và người dường như còn gay gắt hơn nhiều so với kiếp trước …

“Vũ ca.” Đoạn Dã cũng leo ra ngoài xe, hứng làn gió mát: “Cậu có cảm thấy là hình như chúng ta đã quên vài việc gì đó.”

“Hả? Có quên chuyện gì sao?”

“Có thể là tôi quá lo lắng. . .” (Thanh Hoa đâu =.=)

“Hoang đường!”

“Việc này thật cmn hoang đường!”

“Sai lầm nghiêm trọng!”

“Thanh Hoa chúng tôi mua vé có chiết khấu hay sao? Làm sao có thể bỏ quên chúng tôi được? !”

Chương 222: Lời chúc tốt đẹp (3) Chương 222: Lời chúc tốt đẹp (3)

Trong đống đổ nát của trại cướp, nhân viên tuyển sinh Thanh Hoa chửi ầm lên: “Fuck your mom! Trả tiền lại đây!”

“Vâng vâng vâng.” Người đàn ông có râu quai nón gật đầu liên tục: “Xin lỗi, tôi thực sự xin lỗi, đây là một sai lầm nghiêm trọng khác của chúng tôi. Tôi nhìn thấy Trần Vũ đã dẫn những hành khách khác ra ngoài, tôi còn tưởng rằng là chỉ có những người này…”

“Trần Vũ đến từ đại học Bắc Kinh à! Con bà nó Đại học Bắc Kinh có người nào là người tốt sao? ! Anh dùng tuyến tiền liệt để suy nghĩ một chút cũng biết là bọn hắn hận không thể để chúng tôi chết đi!”

“Nói quá lời, anh bạn nói nặng lời quá rồi.” Người phụ trách của Đại học Bắc Kinh ngắt lời chỉ vào Trần Vũ: “Trần Vũ vẫn còn là một đứa bé, trẻ con thì làm sao có thể có mấy ý nghĩ xấu xa đó được.”

“Vâng.” Trần Vũ phối hợp mỉm cười, lộ ra tám cái răng.

Nhưng mà tiếc là đã bị khẩu trang chặn lại rồi.

“Mọi người đi nhanh đi, chúng ta đã trì hoãn quá nhiều thời gian, thế lực của Giáo Dục Kẻ Phục Thù không chừng đang chạy đến đây rồi. Khi đó sẽ rất phiền phức.” Râu quai nón cười ngượng ngùng.

“Còn biết là đã mất quá nhiều thời gian hả? Trách chúng tôi sao?”

“Không phải không phải. Bớt giận, công ty nhất định sẽ bồi thường…”

“…” Oán thầm vài câu, người phụ trách Đại học Thanh Hoa nhất thời không nói gì thêm, thấy tốt thì thôi.

Dù sao đối phương cũng là đại boss cấp sáu, hắn cũng không dám làm quá.

Mọi người tiếp tục đi ra khỏi khu rừng, nhập vào đoàn xe, nhanh chóng rời đi nơi đây.

Điều đáng nói, có lẽ là do sự sắp xếp cố tình của râu quai nón, trường phong tuyển sinh của đại học Thanh Hoa và trường phong tuyển sinh của đại học Bắc Kinh, ngồi chung một xe…

Sau đó mọi người liền nghe một đường tướng thanh.

Người phụ trách Thanh Hoa: “Nhìn tôi làm gì? Việc này muốn nói là không có sự tham dự của ông, dù có đem tôi đi thiến thì tôi cũng không tin.”

Người phụ trách Đại học Bắc Kinh: “Đệch mẹ thằng nào nhìn ông? Ông bị nóng mắt sao?”

Thanh Hoa: “Cạnh tranh thì cạnh tranh, lần này lại xài ba cái mánh rẻ rách, làm tôi khinh thường, phụt!”

Đại học Bắc Kinh: “Vì cứu các người, làm trễ nải thời gian của mọi người còn chưa nói, ông ‘tất tất tất’ cái đếch gì? Còn muốn mặt hay không?”

Thanh Hoa: “Quả nhiên là cá tìm tôm cá tìm tôm, đáng tiếc Trần Vũ đứa trẻ này, còn chưa nhập học đã bị ông dạy cho những điều xấu xa.”

Đại học Bắc Kinh: “Phi! Nếu không có Trần Vũ của trường chúng tôi, ông còn có cơ hội ngồi ở đây nói nhảm? Sớm đã bị người ta chém ra từng khúc rồi.”

Thanh Hoa: “Đúng là chúng tôi phải cảm ơn Trần Vũ. Nhưng không bao gồm ông.”

Đại học Bắc Kinh: “Trần Vũ là học trò của tôi, dựa vào cái gì không bao gồm tôi?”

Thanh Hoa: “Vậy thì tốt, tôi chúc ông hoả táng chắc chắn sẽ có Xá Lợi Tử.”

Đại học Bắc Kinh: “Vậy tôi cũng chúc ông đi ị, bọt nước sẽ không văng vào trong khoang miệng.” (ý lão là miệng thằng thanh hoa

đầy cứt đấy)

Thanh Hoa: “Tôi chúc ông khi tử hình sẽ bị người bắn một phát banh đầu.”

Đại học Bắc Kinh: “Tôi chúc ông được chôn ở nơi phong thuỷ bảo địa…”

...

Cùng lúc, trong một căn biệt thự xa hàng ngàn dặm.

Bóng đen ngồi ở chỗ tối trong thư phòng, nghe cấp dưới báo cáo, phất phất tay: “Đi xuống đi.”

“Vâng.”

Khi thuộc hạ đóng cửa rời di, bóng đen mới chậm rãi đứng lên, cầm cốc nước lên, uống một hớp.

“Trần Vũ…”

Hắn thấp giọng lẩm bẩm: “Trần Vũ…”

“Trạng Nguyên thành phố Thanh Thành…”

Một lúc sau, hắn giật sợi dây chuyền trên cổ xuống, nhìn năm chữ nhỏ “Vì công bằng mà chiến” trên mặt của chiếc đồng hồ, ánh mắt thất thần.

“Đây chính là thiên tài mà các người hi sinh vô số sinh mạng để đổi lấy sao…”

“...”

“...”

“Buồn cười.”

...

Kinh thành.

Cổ xưng Yến Kinh.

Nó hiện là thành phố quan trọng nhất ở Đại Á.

Nó cũng là trung tâm tuyệt đối của chính trị, võ thuật, kinh tế và văn hóa.

Càng đi đầu trong cuộc chiến chống lại dị thú.

Từ "Tận thế" đến nay, dù Kinh Thành chưa bao giờ gặp phải thú triều, nhưng được thế giới công nhận là thành phố duy nhất có thể chống lại thú triều.

Đối mặt với sự đe dọa của dị thú, thế giới chủ yếu chia thành hai phe.

Phe chống cự, phe du kích.

Cái trước, giống như Kinh Thành vậy, quy tụ tinh hoa của cả nước về một chỗ để tạo nên một pháo đài max sức chiến đấu, max phòng thủ, max nghiên cứu và max danh tiếng.

Để tối đa hóa việc bảo tồn tiềm lực của con người, phóng thích năng lực.

Cái sau thì giống như Kiên Quốc, dân cư phân tán, hình thành hàng trăm nghìn thành trì nhỏ liên kết với nhau. Khi thú triều đến sẽ bị chết mấy cái, thí xe giữ tướng, phòng ngừa bị tận diệt.

Nhưng theo cách này, đất nước sẽ không có nhiều không gian để phát triển. Tất cả các cá nhân đang sống nhờ may mắn.

Hai phương thức, trước mắt xem ra, phe chống cự đang có lợi thế hơn.

Chương 223: Sân trường to lớn, đều nằm trong tay Chương 223: Sân trường to lớn, đều nằm trong tay

Nhưng những lợi thế này không rõ ràng.

Bởi vì Kinh Thành chưa bao giờ gặp được thú triều.

Nếu có một cơ hội như thế, kinh thành chống cự lại thú triều, nhất định sẽ gây ra một cuộc cải cách chấn động địa cầu đối với khái niệm hệ thống của toàn nhân loại…

“Đây chính là Kinh Thành hả… Tường thành cũng không có sao?”

Khi đoàn xe Trung Thông chạy từ từ trên con đường nhựa nhẵn bóng, Đoạn Dã chui ra ngó nhìn xung quanh.

“Đây là vùng ngoài của Kinh Thành.” Người đàn ông để râu quai nón ngồi kế bên tài xế mở miệng nói: “Khoảng cách Kinh Thành thực sự thì còn xa lắm.”

“Vậy những người ở đây không sợ bị lẻ tẻ dị thú tập kích sao?”

“Không sợ. Bởi vì hầu như không có dị thú xuất hiện quanh đây. Bất cứ khi nào có một con xuất hiện, cũng sẽ bị các sinh viên và thầy cô đang muốn tập luyện đánh hội đồng.”

“WTF...” Đoạn Dã kinh ngạc.

Đây là thành phố đầu tiên mà cậu ta thấy có sức mạnh áp chế hoàn toàn dị thú.

“Quả nhiên, chỉ có thể nói không hổ là Kinh Thành à…”

“Chút ít dị thú thì không sợ. Nhưng nếu như thú triều đến thì sao, mất bao lâu để những người này lùi về bên trong thành.” Trần Vũ ngồi ở ghế sau đột nhiên nói.

“Ồ?” Nghe vậy, râu quai nón quay đầu nhìn Trần Vũ: “Chàng trai,

cậu đã tìm ra trọng điểm của vấn đề rồi đấy. Chân tướng là… Những người này không thể lùi về. Người trong thành phố đã rất nhiều. Dân số bên ngoài thành phố đông gấp 4 lần nội thành. Nếu thú triều đến, một khi tất cả một người cùng xông vào nội thành, võ giả di chuyển còn khó chứ đừng nói là phản kháng.”

“Vậy nhiều người như thế… Chẳng phải là…” Đoạn Dã sửng sốt.

“Nuôi dị thú.” Trần Vũ híp mắt lại.

“Đúng thế.” Râu quai nón gật đầu: “Bởi vì thực lực của Kinh Thành mạnh, khi không có thú triều thì sẽ an toàn hơn nhiều so với những thành phố khác. Vì vậy, những người này vì sinh tồn, vì sinh hoạt, vì giáo dục con cái, nên họ chỉ có thể ở ngoại thành.”

“…” Trần Vũ trầm mặc.

Trong lòng của cậu vẫn còn một câu không nói ra.

Một khi thú triều kéo đến… Những người dân này chỉ có thể trở thành lương thực của dị thú khi “lùi chiến”...

” Hà đường tương khô, quần khoa tranh đấu.”

Trần Vũ lấy ra một điếu thuốc, châm một điếu trong miệng, hít một hơi thật sâu.

“Hô…”

Sau khi làn khói hững hờ trôi đi, tiếng la hét của những người bán hàng rong hai bên đường càng trở nên chát chúa.

“Mứt quả! Mứt quả chính tông của Kinh Thành…”

“Ngươi đoán làm gì? Nè! Nhìn! Gan xào của Kinh Thành! Quả thực là…”

“Thẩm mỹ viện Vinh Thành hôm nay đại hạ giá…”

Gõ gõ khói bụi, Trần Vũ quay đầu lại không nhìn nữa.

Giống như Thanh Thành.

Mặt ngoài của nơi này là hòa bình, yên ổn, náo nhiệt, mặt sau thì ẩn giấu đi quá nhiều huyết tinh, tàn nhẫn, và tuyệt vọng.

“Anh nói đúng.” Trần Vũ nói với người đàn ông để rau quai nón: “Nhân loại đã đến cực hạn.”

Sau khi kiểm tra giấy tờ xong, đoàn xe tiến vào cửa lớn Bắc Kinh.

Ngước mắt nhìn bức tường thành bằng hợp kim cao 100m, những đứa trẻ “nhà quê” này không khỏi rung động.

Một cảm giác tự hào và an toàn xuất hiện một cách tự nhiên.

“Nếu như Hạc Thành cũng có được bức tường này. . .” Đoạn Dã tự lẩm bẩm: “Liền sẽ không cần phải chết rồi.”

“Cậu. . . Còn chưa từng chân chính gặp qua thú triều đúng không?” Trần Vũ hỏi.

“Ừm. Khi được biết là có thú triều xảy ra, tôi đã được đưa đi.”

“Vậy thì chờ đến một ngày nào đó, cậu thật sự gặp được thú triều. Liền sẽ không nghĩ như vậy nữa.” Trần Vũ bắn bay điếu thuốc.

“Tôi đã từng thấy qua trên TV.”

“Đó là đã qua chỉnh sửa. Vì không để cho mọi người suy sụp.” Lão râu xồm xoàm gác hai tay sau đầu: “Giống như Trần Vũ vừa nói. Chờ khi cậu thực sự gặp được thú triều, thì sẽ biết loại tường thành nhỏ bé này, không chịu nổi một kích.”

“Nếu như quả thật kinh khủng như những gì các anh vừa nói. . .” Sắc mặt Đoạn Dã khôi phục bình tĩnh: “Thì phải có sức mạnh như thế nào mới có thể điều khiển được hướng di chuyển của bọn chúng chuyển.”

“Sức mạnh nào thì tôi không biết. Nhưng tôi biết là chúng ta đã đến trạm.” Xe dừng lại, người đàn ông mặt mày râu đẩy cửa rồi đi ra ngoài, vỗ vỗ trần xe: “Đều xuống xe đi. Đến trạm đến trạm. . .”

Chờ hành khách xuống xe, râu quai nón nghiêm trang cúi đầu: “Tôi thay mặt cho công ty Trung Thông xin lỗi quý khách một lần nữa.

Công ty sẽ có câu trả lời thỏa đáng trong vòng bảy ngày làm việc. Xin quý khách vui lòng chú ý thông báo qua SMS trên điện thoại di động. Tiếp theo tôi sẽ cho xe để đưa tất cả các bạn đến trường."

"Không cần!" Người phụ trách Đại học Thanh Hoa liếc nhìn người phụ trách Đại học Bắc Kinh: "Vật họp theo loài, người chia theo nhóm, tôi và một số người, cũng không phải là người cùng một đẳng cấp. Bởi vì cái gọi là đạo bất đồng bất tương vi mưu, sao có thể ngồi chung với người như thế được?"

Chương 224: Bát Hoang Diêu (1) Chương 224: Bát Hoang Diêu (1)

Người phụ trách Đại học Bắc Kinh: “Tôi cũng giống vậy.”

Thanh Hoa: “Xấu hổ khi làm bạn.”

Đại học Bắc Kinh: “Như trên.”

Thanh Hoa: “Cáo từ!”

Đại học Bắc Kinh: “Tôi cũng giống vậy.”

Đưa mắt Nhìn mọi người ở Trường Thanh Hoa rời đi, người phụ trách của Đại học Bắc Kinh nhìn về phía râu quai nón: “Bây giờ có thể gọi xe không?”

Râu quai nón nam nhân: “Hả .. . Không phải nói là sẽ không ngồi chung sao?”

Đại học Bắc Kinh: “Đúng vậy, bọn hắn đều đi rồi, anh cho vài chiếc xe đến đón chúng tôi, thì không tính là ngồi chung mà.”

Râu quai nón: “. . .”

Cuối cùng, đoàn người của đại học Bắc Kinh ngồi một chiếc xe khách nhỏ.

Khi đi ngang qua người của Đại học Thanh Hoa, người phụ trách của Đại học Bắc Kinh nhô ra ngoài cửa sổ, bàn tay vỗ miệng: “Ô rồi Ula Ula Ula. . .”

“Ken két.”

Người phụ trách Thanh Hoa nghiến răng: “Khinh người quá đáng!”

. . .

Kinh thành rất lớn, với hàng nghìn con phố theo chiều dọc và chiều ngang..

Chiếc xe khách đi vào đoạn đường cao tốc và lái thêm nửa tiếng đồng hồ mới đến được cổng trường Đại học Bắc Kinh.

Cảm ơn tài xế, người phụ trách xuống xe cùng những với các Trạng Nguyên, chỉ tay về phía cổng chính của ngôi trường nguy nga với vẻ tự hào: “Đây là nơi mà các em sẽ sống trong tương lai. Có thích không?”

Trong mắt của các Trạng Nguyên tràn đầy ánh sáng.

Trần Vũ cũng giống như vậy.

Bởi vì cậu ta thấy được rất nhiều cô gái đằng sau cánh cổng. . . Dáng của người này tốt hơn người kia.

“Vũ ca.” Đoạn Dã thọc Trần Vũ: “Với chức nghiệp ẩn chấn động tiểu vương tử của cậu, sân trường to lớn này, còn không phải đều nằm trong tay cậu rồi sao?”

“Điệu thấp, thao tác cơ bản.”

“WTF, ngay cả ‘Cơ’ cũng không bỏ qua.” (đồng nghĩa với gay)

“Bạch!”

Thanh trường kiếm lao tới cổ Đoạn Dã trong nháy mắt.

“À. . . Tôi nói là gà, chính là cái loài kêu cục cục cục tác đó. . . Thôi được rồi, coi như tôi chưa hề nói gì đi.”

“Mọi người im lặng, tôi bắt đầu điểm danh.” Người phụ trách của Đại học Bắc Kinh lấy ra tờ danh sách: “Trương Yến Yến.”

“Có!” Nữ Trạng Nguyên nhảy rồi giơ tay lên.

“Đoạn Dã.”

“Có.”

“* ”

“Có.”

“Trần Vũ.”

“Có đây.”

“**. . .”

Điểm danh xong, tám vị Trạng Nguyên không ai tụt lại phía sau, người phụ trách gật đầu hài lòng, xoay người chỉ vào cổng trường: “Các bạn sinh viên, đi theo tôi vào trường! Đêm nay nghỉ ngơi một đêm, ngày mai bắt đầu đặc huấn!”

“Vâng!” ×7

Xuất trình giấy tờ tùy thân và bước vào cổng trường, người phụ trách tinh thần hưng phấn, thao thao bất tuyệt.

“Các học viên, đại lộ bên trái này là võ pháp viện, bên phải là viện nghiên cứu võ pháp phía bắc. Đi vòng qua ký túc xá và tiếp tục hướng lên phía trước chính là Danh Hồ. Ở phía nam của Danh Hồ là thư viện, bên trong thư viện rất lớn. Mỗi tầng đều cần quyền hạn bất đồng mới có thể đi lên, không được đi loạn. Những địa phương khác. . .”

Sau khi giới thiệu được năm sáu phút, anh liếm đôi môi khô khốc của mình và dẫn các học sinh vào trong ký túc xá: “Trước tiên thì mọi người hãy làm xong thủ tục đã, sau đó tôi sẽ tiếp tục dẫn mọi người đi dạo.”

Nói xong, người phụ trách liền đưa danh sách cho nhân viên công tác ngồi sau cái bàn.

“Đây đều là Trạng Nguyên của tỉnh Tây Sơn sao.” Người phụ nữ cầm danh sách quét lên quét xuống, sau đó nhìn các vị Trạng Nguyên đang đứng sau lưng người phụ trách: “Hả? Không phải nói là tám người sao? Sao lại chỉ có bảy người thế?”

“Bảy người? Tám người mới đúng.” Người phụ trách quay đầu vươn tay đếm: “Một, hai, ba … sáu, bảy. . .”

Sau một lúc im lặng, anh ta chỉ vào chính mình: “... Tám.”

“Anh không tính.”

“Vậy. . . Đó chính là bảy. . .”

“Đúng vậy.” Người phụ nữ lắc lắc danh sách: “Có tám người được báo cáo ở đây.”

“. . . Làm sao biến thành bảy? Không phải vừa rồi còn có tám người sao. . .”

Mọi người: “. . .”

“Trần Vũ!” Đoạn Dã đột nhiên nhấc tay: “Là không thấy Trần Vũ .”

Trương Yến Yến cũng quay đầu lại đếm: “Đúng, Trần Vũ không thấy rồi.”

“Đi đâu rồi?” Người phụ trách ngỡ ngàng.

Trương Yến Yến buông tay: “Không biết nha.”

Đoạn Dã buông tay: “Không biết nha.”

**Buông tay: “Không biết nha.”

buông tay: “Không biết.”

**Buông tay: “Không biết luôn.”

buông tay: “Này! Tôi thật sự không biết!”

*: “. . .”

Người phụ nữ đứng sau quầy im lặng một lúc rồi hỏi: ” Không phải nói bọn hắn đều là Trạng Nguyên tỉnh Tây Sơn à? Làm sao mà giọng vùng miền nào cũng có ở đây vậy.”

Người phụ trách trừng mắt nhìn các Trạng Nguyên, sau đó cười làm lành nói: “Bà chị à, có thể cho tôi mượn điện thoại một chút được không? Điện thoại di động của tôi bị mất sau cuộc bắt cóc rồi. Không tìm được.”

“Anh bị bắt cóc sao?” Phụ nữ kinh ngạc.

” Đúng, bị tập kích. Nhưng may mà không có người thương vong.”

“Ồ, đây chính là chuyện lớn đó.” Người phụ nữ đưa điện thoại di động ra vẻ mặt tò mò: “Ừ, mở khóa rồi đó.”

“Cảm ơn!”

Sau khi nhận được điện thoại di động, người phụ trách kiểm tra thông tin liên lạc trong danh sách và bấm số.

“Bíp ——— ”

“Bíp ——— ”

Kết nối.

Chương 225: Bát Hoang Diêu (2) Chương 225: Bát Hoang Diêu (2)

Một giọng nói phát ra ngay lập tức từ đầu bên kia: “Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang bận. . . Quý khách vui lòng gọi lại sau.”

“Trần Vũ! Tôi nghe ra giọng của cậu rồi!”

“A ha ha. Chào buổi sáng thưa thầy.”

“Cậu đang làm gì?” Người phụ trách nén giận.

“Tôi đang nghe điện thoại.”

“Ta hỏi là cậu đang ở đâu!”

“Kinh Thành.”

“. . . Trần Vũ, chúng tôi đang làm thủ tục, cậu về đây nhanh lên. Cậu không muốn tham gia đặc huấn ở La Lạp sơn rồi sao? !”

“Không tham gia. Tôi còn có việc.”

Người phụ trách cầm điện thoại, trầm mặc một lát, rống to: “Tôi đã báo danh cho cậu rồi! Vé xe cũng đã thanh toán dùm cậu luôn! Giờ cậu nói không đi là sao?”

Trần Vũ: “Vé xe không phải miễn phí sao.”

Người phụ trách: “. . .”

Trần Vũ: “Em thực sự có việc phải làm, em sẽ đến trường đúng ngày khai giảng. Bái bai.”

Sau đó, cuộc gọi đã bị cúp máy.

Nghe âm điệu bận rộn vang lên bên tai, một cơn tức giận lan tràn khắp cơ thể.

“Trần Vũ! ! !”

“Soạt. . .”

Anh ta gầm lên và đập vỡ chiếc điện thoại.

Người phụ nữ đứng sau quầy: “. . .”

“Đi!” Người phụ trách nghiến răng nghiến lợi: “Đi ra ngoài với tôi, nhất định phải tìm hắn cho bằng được!”

“Đi?” Người phụ nữ không biết từ chỗ nào biến ra một thanh dao rựa lớn* khiêng trên vai: “Nếu không bồi thường cái điện thoại của bà thì mày đừng hòng còn sống mà đi ra khỏi đây. . .”

(*dao này bên mình hình như gọi là mã tấu thì phải)

Đi trên những con phố nhộn nhịp của Bắc Kinh, nhìn thấy dòng người qua lại dày đặc, Trần Vũ hơi có chút cảm thán.

Kiếp trước cậu ta cũng đi Bắc Kinh không ít lần. Nhưng chưa bao giờ thấy được mật độ dân cư đông đúc như lúc vậy.

Mọi con đường, mọi con hẻm, mọi hàng quán đều chật cứng người.

Nhộn nhịp, tam giáo cửu lưu, muôn hình vạn trạng.

“Nếu như thú triều tràn tới, không phòng thủ được. . . Liền triệt để xong đời.”

“Tiên sinh chào anh, võ quán Thành Thánh khai trương đại hạ giá.” Một cô gái đi tới, đưa cho Trần Vũ hai tờ quảng cáo in một lá cờ đỏ nhỏ.

“Cám ơn.” Nhận lấy tờ quảng cáo, Trần Vũ quay đầu nhìn lại bóng lưng duyên dáng của cô gái, lộ ra vẻ mỉm cười: “. . . Cầu trời phù hộ kinh thành đi. Tuyệt đối đừng xảy ra thú triều.”

Sau khi vô định dạo quanh một vài con phố, cậu ngồi trong một quán mì đầy ắp khách, tìm một vị trí trong góc và hét lên: “Ông chủ, một tô mì”

“Được rồi, chờ một chút.”

“Ừm.”

Đặt ba lô xuống, Trần Vũ nới lỏng dây buộc mainboard sau lưng, lấy điện thoại di động ra, tìm kiếm vị trí của bệnh viện trực thuộc Đại học Bắc Kinh.

Cơm nước xong xuôi, đi dạo một chút, cậu liền chuẩn bị đi tìm Bát Hoang Diêu.

Nhìn xem thân thể của đối phương khôi phục như thế nào và có phản ứng bất lợi đặc biệt nào không.

Cậu ta cần quan sát thêm vài ngày nữa.

Sau khi xác nhận không có vấn đề mới tiêm thuốc cho chị của mình.

“Cũng nên suy nghĩ đến việc mua nhà ở. Theo lý mà nói, nơi này chắc thành phố an toàn nhất thế giới, giá nhà đất chắc chắn sẽ không thấp. Mong rằng số tiền trong tay là đủ. . .”

“Đến đây! Tiên sinh, mì vừa mới làm xong.”

Trần Vũ: “. . . Cám ơn, mì rất tươi.”

“Không cần khách khí.”

Ăn xong một bát mì, Trần Vũ cảm thấy rất đói bụng, nên liền đứng dậy tính tiền, tiếp tục đi dạo Kinh Thành.

Tới gần buổi trưa mới đi tới bệnh viện trực thuộc đại học Bắc Kinh, đến quầy tiếp tân.

“Xin hỏi, có phải Bát Hoang Diêu đang điều trị ở đây không?”

“Chờ chút để tôi kiểm tra.” Bác sĩ điền tên vào máy tính, nhấn Enter, gật đầu: “Có. Khu bệnh nặng ở lầu năm. Anh có muốn đi thăm không?”

“Có.” Trần Vũ gật đầu.

“Lấy chứng minh thư ra để tôi có thể đăng ký cho anh. Nhưng tốt hơn hết là anh nên liên hệ trước với bác sĩ chủ nhiệm của cô ấy, tôi sẽ gửi số điện thoại cho anh. . .”

Sau một quá trình đăng ký và ký tên phức tạp, Trần Vũ lấy được một số điện thoại và lập tức gọi qua.

“Bíp ——— ”

“Tôi là bác sĩ Trần.”

“Chào anh, tôi cũng họ Trần, tôi tên Trần Thế Mỹ.”

“Trần tiên sinh, có chuyện gì không?”

“Tôi muốn gặp Tần Hương Liên một chút.”

Bác sĩ: “. . .”

“Bíp ——— ”

Đặt điện thoại xuống, Trần Dư nhìn người phụ nữ ở quầy tiếp tân: “Anh ta cúp máy rồi.”

“. . . Anh ăn nói như vậy thì anh ta cúp máy là đúng rồi!” Người phụ nữ vỗ trán.

“Ông. . . Ong ong. . .”

Nhưng ngay sau đó, đối phương gọi lại.

Trần Vũ kết nối, đặt ở bên tai: “Tôi là Trần Thế Mỹ.”

“Trần tiên sinh, ngài là Trần Vũ sao?”

“Đúng.”

“Gia tộc Bát Hoang nói với tôi rằng nếu như là Trần tiên sinh đến, có thể lên thăm Bát Hoang Diêu nữ sĩ.”

“Vậy tôi liền lên bây giờ.”

“Lên đây đi.”

Thu điện thoại lại, Trần Vũ sửa lại khẩu trang rồi nói với người phụ nữ: “Không ai có thể cự tuyệt Trần Thế Mỹ.”

Người phụ nữ: “. . .”

. . .

Đi thang máy lên tầng năm.

Bước vào khu bệnh nặng.

Một người mặc áo khoác trắng lập tức nghênh đón, đưa tay: “Chào cậu, tôi là bác sĩ chủ nhiệm của Bát Hoang Diêu nữ sĩ, tôi họ Trần.”

“Xin chào. Tôi cũng họ Trần.”

Chương 226: Chợ đen Kinh thành (1)
Chương 226: Chợ đen Kinh Thành (1)

“Đi theo tôi, để tôi giới thiệu cho cậu một chút về tình trạng hiện tại của bệnh nhân.”

Vừa đi, bác sĩ Trần vừa cầm hồ sơ bệnh án và đưa cho Trần Vũ một phần: “Hiện giờ thì bệnh nhân đang hồi phục rất nhanh, chức năng của các cơ quan khác gần như bình thường. Thiết bị duy trì sự sống đã không còn cần thiết kể từ đêm qua.”

“Ừm. . .” Trần Vũ chỉ vào hồ sơ: “Trên đây có viết là vẫn còn đang hôn mê?”

” Đúng, còn đang hôn mê. Nhưng chắc là sẽ tỉnh trong chốc lát nữa thôi.”

“Tôi có thể vào trong xem không?”

“Có thể, nhưng cậu cần mặc quần áo vô trùng.”

“Không có vấn đề.”

Bước vào phòng thay đồ, mặc một bộ quần áo vô trùng đầy đủ, Trần Vũ bước vào phòng chăm sóc đặc biệt của Bát Hoang Diêu.

Lúc vừa bước vào cửa, cậu đã nhìn thấy một thiếu nữ gầy gò.

Bọng mắt như một ngọn lửa.

Mái tóc dài màu đỏ.

Đôi má nhợt nhạt và non nớt được bao phủ bởi lớp lông tơ mềm mại màu trắng.

Sau khi dạo quanh giường bệnh ba vòng, Trần Vũ cúi người, quan sát thật kỹ khuôn mặt của thiếu nữ, đột nhiên hỏi: “Có phải là hôn một cái liền có thể tỉnh lại đúng không.”

Trần bác sĩ: “. . .”

“Trong phim truyền hình toàn diễn như vậy, chúng ta có thể thử một lần. Không thành công cũng không sao mà.”

Trần bác sĩ: “Tôi. . . Tôi khuyên cậu đừng nên làm như vậy. Tôi sẽ gọi cảnh sát.”

Trần Vũ: “Có cậu nói là bệnh không kị y, đây mà gọi là cứu cô ta sao.”

Trần bác sĩ: “Tôi đang cứu cậu đó.”

“Được rồi.” Khẽ nhếch môi, Trần Vũ di chuyển một chiếc ghế rồi ngồi bên cạnh người thiếu nữ: “Làm sao mới biết được là cô ấy sắp tỉnh lại?”

“Tất nhiên là nhờ vào hoạt động của sóng não rồi.”

“Tôi có thể nghe hiểu được không? Nếu có thể nghe hiểu thì anh nói một chút đi. Còn nghe không hiểu thì thôi.”

“Rất đơn giản.” Bác sĩ Trần gật đầu, đẩy một dụng cụ tới, cởi mũ của Trần Vũ ra, dán các thiết bị thăm dò vào trên đầu của Trần Vũ: “Ấn đường của cậu biến đen rồi, gần nhất phải chú ý an toàn à.”

Trần Vũ: “. . .”

“Khi con người nghe được các từ và câu có mức độ phức tạp khác nhau, não sẽ có các hoạt động sóng não khác nhau. Qua đó, đánh giá mức độ ý thức còn sót lại, cậu có thể suy ra thời điểm mà bệnh nhân tỉnh dậy.”

Nói xong, bác sĩ Trần đã điều chỉnh xong thiết bị, hét một tiếng với Trần Vũ: “Trời mưa.”

“Bí-íp—— ”

Một tập hợp các đồ họa phức tạp xuất hiện trên màn hình hiển thị của thiết bị.

Sau đó, bác sĩ Trần lại hét lên: “Trên thân bị ướt.”

“Bípp —— ”

Một bộ đồ họa lại xuất hiện trên màn hình.

Bác sĩ Trần so sánh vẻ ngoài của hai bức đồ họa rồi giải thích: “Cậu xem nè, khi cậu nghe được ‘Trời mưa’, ‘Trên thân ướt’, hai từ không liên quan nào liền sẽ biểu hiện ra mức dao động thần kinh tương ứng với cấu trúc ngôn ngữ.”

“Đây là tôi đang suy nghĩ sao?” Trần Vũ kỳ lạ: “Tôi đang nghĩ trời mưa xuống, trên thân bị ướt?”

“Đúng, có thể hiểu như vậy.”

“Vậy thì anh làm thử một chút trên người cô ấy đi.” Trần Vũ thúc giục.

“Ừm.” Bác sĩ Trần lại dán thiết bị lên đầu của Bát Hoang Diêu, và thì thầm vào tai cô: “Trời mưa.”

Dụng cụ: “Bíp bíp—— ”

Trần bác sĩ: “Trên thân bị ướt.”

“Bíp —— ”

Hai tấm đồ họa xuất hiện, Trần Vũ phát hiện ra rằng nó rất giống với hoạt động sóng não của chính mình.

“Từ hai tấm đồ họa này có thể kết luận rằng bệnh nhân đã có thể tạo ra các liên tưởng từ. Không lâu nữa liền sẽ tỉnh lại.” Bác sĩ Trần kết luận.

“Thứ này chơi thật vui.”

Trần Vũ hai mắt sáng lên, nghiêng người ghé vào tai Bát Hoang Diêu: “Trên người cô bị ướt.”

“Bíp —— ”

Trần Vũ: “Quần áo đều trong suốt. ”

Dụng cụ: “Tít tít tít —— ”

Trần Vũ: “Bị tôi thấy hết rồi.”

Dụng cụ: “Tít tít tít Bíp ——— ”

Trần Vũ: “Trời ạ, cô còn không mặc cả quần lót sao. Mọi người đều có thể nhìn rõ ràng.”

Dụng cụ: “Đích đích ——— kít.”

Thiết bị đứng cmn máy luôn.

Mà Bát Hoang Diêu cũng từ từ mở mắt.

Trần Vũ kinh ngạc: “Tỉnh rồi.”

Mặt bác sĩ Trần đen lại: “. . .”

Đi ra ngoài, rẽ trái và tự mình ra khỏi thang máy.

Trần Vũ mặt không biểu tình.

Hắn bị đuổi đi.

Điều này là không hợp lý!

Rõ ràng người là do cậu “cứu” tỉnh, vậy mà tên bác sĩ đó lại đuổi cậu đi?

“Chắc là lão sợ mình cướp đoạt thành quả chữa bệnh của lão đây mà.”

“Lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, thỏa mãn bản thân mình. A phi!”

Trần Vũ bất mãn rời đi bệnh viện trực thuộc đại học Bắc Kinh, tìm đại một khách sạn ở gần đó rồi vào ở.

Bát Hoang Diêu đã tỉnh rồi.

Trong giai đoạn hồi phục tiếp theo, cậu cần phải quan sát tình trạng thể chất của đối phương nhiều hơn. Vì vậy không thích hợp ở quá xa.

Sau khi hoàn thành việc đăng ký và vào phòng của mình, Trần Vũ nằm trên giường hình chữ “奋”.

Sau nhiều ngày chạy khắp nơi, cậu đã tỉnh táo hơi nhiều và cần được nghỉ ngơi.

Kéo ba lô qua, lấy “dụng cụ hỗ trợ giấc ngủ” mang theo và treo nó lên trần nhà, Trần Vũ tìm đúng vị trí và kéo dây giày xuống.

“Xoạt…”

“Bùm!”

“…”

Chương 227: Chợ đen Kinh thành (2)
Chương 227: Chợ đen Kinh Thành (2)

...

Cùng ngày, đêm.

Trần Vũ nhàn nhã tỉnh lại dưới tiếng chuông báo thức.

“A…”

Ngáp một cái, cậu tắt chuông báo thức, lau vết máu sau đầu, ngơ ngác đi tới bên cửa sổ, nhìn màn đêm “sáng sủa” ngoài cửa sổ.

Ý thức đang vẩn đục bỗng trở nên tỉnh táo.

“Thủ đô về đêm có vẻ sôi động hơn.”

“Kinh thành vật tư sung túc, thị trường chợ đen nhất định rất phồn hoa. Hẳn là mình nên đi ra ngoài dạo một vòng, nhìn xem có thể mua được thứ gì hữu dụng hay không…”

Suy nghĩ đến đây, Trần Vũ kéo chặt rèm cửa, đi vào phòng vệ sinh, đái ỉa xong rồi thì rửa mặt.

Trong gương, sắc mặt của hắn đã trắng hơn một chút.

Chí ít thì thoạt nhìn cũng có chút giống như là “người”. Cũng không cần lại đeo khẩu trang.

Nhưng màu đen biến mất, cũng làm cho cơ bắp và mạch máu của cậu ta phồng lên rõ ràng hơn. Quần áo bó sát cả người.

Nhất là hai tay, một tấc cũng không lộ ra.

Sau khi thay áo khoác mới, Trần Vũ bước ra khỏi phòng, nhưng lại thấy dưới cửa có rất nhiều tấm thẻ nhỏ.

Đôi mắt cậu sáng lên, vội vàng nhặt lên một tấm.

[Triệu tiểu thư, vui lòng gọi điện thoại nếu quan tâm: 137…]

“Không hổ là đế đô a!”

“Phối trí đầy đủ hết!”

Trần Vũ cao hứng, nhanh chóng lấy điện thoại di động ra bấm điện thoại.

“Bíp ——— ”

“Alo? Xin chào.” Một giọng nói ngọt ngào phát ra từ ống nghe.

“Chào em chào em. Em có phải là Triệu tiểu thư không?”

“Đúng vậy. Em có thể phục vụ tận phòng nha.”

“Không cần tới phòng, anh chỉ muốn hỏi chút chuyện.”

“A… Hả?”

Trần Vũ cầm tấm thẻ nhỏ hỏi: “Em có biết chợ đêm nào ở Kinh Thành náo nhiệt nhất không? Anh muốn mua một vài thứ mà võ giả có thể dùng.”

“… Không biết.”

Đối phương trực tiếp cúp điện thoại.

Trần Vũ im lặng một lát, ném thẻ đi, khom người nhặt một tờ khác, bấm số.

“Bíp ——— ”

“Chào mừng bạn đã gọi! Nơi này là dinh thự của hầu gái. Có tất cả những cô gái mà bạn thích…”

Trần Vũ: “Đừng có nói xàm nhiều như vậy, tôi đang rất gấp.”

“Ừm ân. Là ngài đến chỗ của chúng tôi sao? Hay là chúng tôi đến phòng của ngài đây?”

“An toàn không?”

“Nhất định là an toàn, chúng ta đang là đối tác mà.”

“Tốt lắm.” Trần Vũ xoa xoa tay: ” Em có biết chợ đêm nào ở Kinh Thành náo nhiệt nhất không? Danh tiếng nhất định phải tốt đó?”

“… SB.”

“Bíp ——— ”

Ném tấm danh thiếp thứ hai đi, Trần Vũ cảm thán: “Tiếng Trung Quốc thật thâm à.”

Nhặt tấm danh thiếp thứ ba lên, hắn rút kinh nghiệm: “Alo, là Triệu tiểu thư sao?”

“Đúng nha. Anh thích cô gái như thế nào nè? Đều có nha.”

“Con người của tôi có chút đặc biệt, liền ưa thích những cô gái ở Kinh Thành. Những cô gái không phải ở đó, tôi khục khục.”

“Kinh Thành đương nhiên là có rồi! Nhiều lắm, anh thích loại hình gì nè?”

“Đừng lừa tôi. Nếu là gái ở Kinh Thành, tôi sẽ hỏi những câu hỏi mà chỉ người địa phương mới có thể trả lời.” Trần Vũ đi đến bên cửa kính, mở rèm cửa một cái khe nhỏ, nhìn cảnh đêm: “Ở Kinh Thành thì chợ đêm náo nhiệt nhất, danh tiếng tốt nhất nằm ở đâu?”

Chương 228: Tinh thần không bình thường (1)

“Liền câu này thì sao có thể làm khó được một dân Kinh Thành lâu năm như em được?” Giọng cô gái trong ống nghe tăng lên: “Đương nhiên là đường phố phía sau của Thừa Đức Môn rồi!”

“Ok. Anh sẽ cho em 5 sao khen ngợi.”

Dứt lời, Trần Vũ cúp điện thoại.

Sau đó mở ra Khuyết Đức địa đồ, nhập điểm đến là Thừa Đức môn rồi bước ra khỏi phòng.

Sau nửa giờ.

Trần Vũ tới được chợ đêm ở sau Thừa Đức môn.

Không nhỏ hẹp và chật chội như chợ đêm ở thành phố Thanh Thành.

Nơi này, đèn đuốc sáng trưng, đường xá rộng rãi. Xuyên qua đám người, trừ võ giả, còn có rất nhiều người bình thường. Phi thường náo nhiệt.

Đan dược, súng ống, công pháp võ kỹ được trưng bày trong tủ kính sáng sủa.

Thậm chí còn có cả xe tăng chiến đấu chủ lực, máy bay ném bom không người lái và xương của dị thú, cái gì cũng có. Trần Vũ nhìn hoa cả mắt.

Cậu ta dạo trước một vòng đơn giản, tính toán lại tiền tiết kiệm trước mắt của mình, rồi cậu đi đến một tiệm sách có tấm biển trông rất cổ xưa.

Trước cửa tiệm có dán một bảng thông báo.

[Cửa hàng này được đảm bảo bởi Tĩnh An Tổ của Hội Thánh Thành.]

Trần Vũ liếc nhìn, sau đó bỏ qua, đi thẳng vào.

” Chào mừng đến với tiệm sách Tam Vị. Tiên sinh, ngài muốn mua võ pháp hay là võ kỹ?” Cô gái mặc sườn xám duyên dáng đi tới, hơi cúi đầu chào Trần Vũ.

“Tôi muốn xem một chút võ kỹ.”

“Xin mời đi theo tôi.” Cô gái mặc sườn xám vặn vẹo eo đi về bên phải tiệm sách: “Tiên sinh, ngài là học sinh ở kinh thành phải không? Đến tiệm sách Tam Vị chúng tôi là lựa chọn chính xác nhất của ngài. Chất lượng võ kỹ của chúng tôi còn vượt trội hơn rất nhiều đại học danh tiếng.”

Trần Vũ: “Vậy tại sao các người không mở một trường đại học

luôn đi?”

Sườn xám nữ: “...”

Đi tới khu võ kỹ, cô gái mặc sườn xám nở một nụ cười chuẩn mực, chỉ vào những cuốn sách xếp chặt trên giá rồi giới thiệu từng cuốn một: “Tiên sinh, anh xem đi, hàng này là võ kỹ cấp 1, còn hàng sau là võ kỹ cấp 2. Anh là võ giả cấp một phải không?”

Chương 228: Tinh thần không bình thường (1)

“...” Vẻ mặt tò mò ban đầu của Trần Vũ đột nhiên biến mất..

“Tiên sinh, anh là cấp một đúng không?” Nữ nhân sườn xám lặp lại câu hỏi, nhưng trong mắt lại hiện lên vẻ giảo hoạt.

” Đúng, tôi là cấp một.”

“Vậy thì tôi đề cử quyển Băng Thạch Quyền này, quyển Nhị Đoạn Trùng Kính, và quyển Trọng Thân Thuật. Chúng đều có tính thực dụng rất mạnh. Và nó có thể kết hợp hoàn hảo với các chúc phúc của các trường đại học.”

Trần Vũ tiến lên, cầm lấy quyển Nhị Đoạn Trùng Kính, ước lượng một chút: “Cuốn này bao nhiêu tiền?”

“Ba mươi bốn vạn.”

“Má, đắt vậy sao?”

Cô gái mặc sườn xám cười: “Bởi vì nó rất đáng đồng tiền.”

“Tôi có thể xem thử tác dụng của môn võ kỹ này không?”

“Có thể nha.” Cô gái mặc sườn xám gật đầu, lấy ra một cái máy tính bảng, bấm vài lần rồi phát một video trên màn hình cho Trần Vũ xem..

(Nhị Đoạn Trùng Kính, là võ kỹ cấp một được võ giả giáo sư cấp năm sáng tạo ra. Ưu điểm 1: gánh nặng thể chất nhỏ; ưu điểm 2: Lực bộc phát mạnh, có tính đột kích.)

(Chỉ cần khí trùng 3 cái huyệt vị, có thể tăng tốc độ của sợi cơ nhanh hơn 24% trong 0,2 giây. Đồng thời tích súc năng lượng, có thể bộc phát một lần nữa sau 1.3 giây. Nên được đặt tên là Nhị Đoạn Trùng Kính…)

Một phút sau, sau khi xem hết đoạn video mô tả, Trần Vũ sờ lên

cằm lâm vào trầm tư.

‘Nếu mà đổi thành mình thì đó chính là giảm tốc độ của sợi cơ chậm lại 24% trong 0,2 giây. Và 1,3 giây sau tiếp tục giảm xuống lần nữa, thuận lợi để cho địch nhân vả sml mình.

“Ừm. Nice…”

Thành thành thật thật đặt lại cuốn sách, Trần Vũ hỏi: ” Cái này không hợp với tôi.”

“Không sao. Tiên sinh, anh hãy nói ra yêu cầu của mình, tôi sẽ tìm giúp anh.” Sườn xám nữ mỉm cười.

“Ta muốn loại võ kỹ mà… Sau khi sử dụng…” Trần Vũ cố gắng tìm ra từ ngữ: “.. . Ừm, sau khi sử dụng thì đột nhiên chết bất đắc kỳ tử.”

Nụ cười của cô gái mặc sườn xám biến mất.

“Đông!”

Mười giây sau, Trần Vũ bị đá một cước ra khỏi tiệm sách.

Trần Vũ loạng choạng đứng lên, nhìn xem mọi người đang nhìn mình với ánh mắt chăm chú, mặt cậu ta đỏ lên, chỉ vào tiệm sách Tam Vị: “Mọi người đừng đến tiệm này nữa, tiệm này đánh khách hàng đó.”

Quần chúng: “...”

Cô gái sườn xám chống nạnh: “Đi! Đi xa một chút! Đừng để tôi nhìn thấy cậu lần nữa!”

“Ngay cả công pháp tự bạo cũng không có, còn dám nói là trong tiệm các người có tất cả mọi loại sách?”

“Cút! !”

Trần Vũ cảm thấy xấu hổ rồi lẫn vào trong đám đông.

“Quả nhiên, khi mình không còn là soái cả nữa thì toàn bộ thế giới

đều trở nên khác lạ. Nếu như là hồi trước mà gặp phải loại trường hợp này, cho dù là mình hỏi mấy quyển sách "GIAO lưu kết HỢP" thì cũng có người tìm giùm…"

Tự mình an ủi một câu, cậu ta tiếp tục đi dạo chợ đen.

Chẳng bao lâu, cậu đã tìm được một cửa hàng sách thứ hai với quy mô khá.

Lần này, Trần Vũ học khôn, vào cửa liền mở miệng nói: "Phục vụ, tôi muốn mua loại võ kỹ có tác dụng phụ. Chỗ của các anh có bán không?"

"Ồ!" Một vị nam * sinh giật mình: "Tiên sinh, anh muốn mua loại võ kỹ có uy lực to lớn phải không? Tác dụng phụ nằm trong khả năng chịu đựng đúng không?"

Trần Vũ: "Uy lực có lớn hay không cũng không quan trọng, chủ yếu là phải có tác dụng phụ."

"Vâng… Vậy đi với tôi xem những cuốn sách này như thế nào."

Người phục vụ đưa Trần Vũ đến một góc của hiệu sách, lôi ra một giá sách dính đầy tro bụi, lấy một ít sách đưa cho Trần Vũ.

"Thốn Băng Quyền."

"Tụ Đỉnh Thông Thấu."

"2.4 Giây Cốt Thứ Đột Xuất."

"Đọa Địa…"

Trần Vũ lật xem một hồi, rút ra quyển thứ nhất Thốn Băng Quyền: "Tôi có thể xem giới thiệu về môn võ kỹ này được không?"

"Đương nhiên là được, xin chờ một lát."

Người phục vụ cũng mang lấy một máy tính bảng, tìm kiếm video của "Thốn Băng Quyền ", click mở ra.

(Thốn Băng Quyền, người sáng tạo không biết. Bản công pháp kích

thích khá nhiều huyệt vị, là võ kỹ cấp một nhưng có thể bộc phát ra lực sát thương của võ kỹ cấp hai. Nhưng thân thể phải chịu phụ tải rất lớn khi sử dụng. Kẻ nhẹ thì các vùng nhỏ của sợi cơ bị đứt gãy, kẻ nặng xương bị ức chế, tích tụ ám thương.)

(hiệu quả: Sát thương của nắm đấm tăng từ khoảng 53% đến 58%...)

Sai khi xem xong video, Trần Vũ gãi gãi tai.

Cậu ta vẫn cảm thấy có gì đó không ổn.

Trong tình huống của cậu, mặc dù có thể bỏ qua tổn thương do võ kỹ, nhưng giảm xuống 50% lực sát thương thì làm sao mà xài?

“Tiên sinh, anh không hài lòng sao?” Người phục vụ nhìn vẻ mặt thay đổi của Trần Vũ hỏi.

“À… Là thế này.” Trần Vũ trả hết sách lại chỗ cũ, nghiêm túc miêu tả: “Công pháp có sao nói vậy, rất tốt, coi như không tệ. Nhưng mà tác dụng phụ không quá rõ ràng. Có loại công pháp nào mà hiệu quả không rõ ràng, nhưng tác dụng phụ lại rất mạnh hay không?”

Chương 229: Tinh thần không bình thường (2) Chương 229: Tinh thần không bình thường (2)

“Hả?” Người phục vụ ngây người: “Sao. . . Làm sao lại có loại công pháp như thế được?”

“Vậy nếu… Tôi là nói nếu. Có cách nào để che chắn những ưu điểm của các công pháp và đặc biệt phát huy những nhược điểm không?”

“... Không có.”

“Ừmm mm… Vậy anh đi làm việc đi, tôi đi dạo một vòng, xem thử coi có quyển nào vừa mắt không.”

“Được rồi, nếu như anh có vấn đề gì, có thể gọi tôi bất kỳ lúc nào.”

“ok.”

Nhìn người phục vụ rời đi, Trần Vũ vỗ tay phủi bụi, bắt đầu đi loanh quanh các giá sách trong góc.

Khi biết được thứ được gọi là võ kỹ vật này, cậu ta liền tinh ý nhận ra một vấn đề.

Võ kỹ bình thường sẽ không có chút tác dụng nào với hắn.

Thậm chí còn sẽ phản tác dụng.

Và trong trận chiến với Bát Hoang Diêu, để cậu ta hiểu được tầm quan trọng của võ kỹ.

Võ giả mà không có võ kỹ, là không kiện toàn.

Nhờ vào [nguyền rủa] , hắn ta xác thực có một lợi thế vô cùng lớn, nhưng mà khi liều mạng với địch nhân, với dị thú thì không thể lúc nào cũng xài đấm thắng được, đúng không?

Đi một vòng trong nhà sách, chẳng thu hoạch được gì. Trần Vũ ngồi trên ghế sa lon, tìm kiếm trên mạng, nhưng vẫn không có kết quả.

Rốt cuộc, những người có thể học võ thuật đều là người có chỉ số thông minh bình thường. Không có ai sẽ sáng tạo ra võ kỹ chỉ có tác dụng phụ…

Kia là hành vi của bệnh tâm thần.

“Chẳng lẽ sau này mình chỉ có thể chọn chuyên ngành võ pháp thôi sao? Trở thành pháp sư?”

Nhăn mày suy nghĩ hồi lâu, Trần Vũ đứng dậy hét lớn: “Nhân viên phục vụ!”

“Tiên sinh, tôi ở đây!”

“Có quyển sách chuyên ngành võ pháp không?”

“Đương nhiên là có. Lầu một là võ kỹ, lầu hai tất cả đều là võ pháp.” Nhân viên phục vụ chỉ chỉ trên lầu.

Trần Vũ gật đầu: “Tôi muốn nhìn một chút võ pháp loại nguyền rủa.”

“Võ pháp phụ trợ sao? Tiên sinh mời đi theo tôi.”

Hai người đi lên lầu hai, vượt qua khu võ pháp thương tổn, khu võ pháp tổ hợp, trực tiếp đi tới khu võ pháp phụ trợ ở cuối cùng.

Trong số các chuyên ngành võ pháp, có tương đối ít võ giả theo học các chuyên ngành bổ trợ.

Bởi vì loại võ giả này có năng lực tự vệ rất kém cỏi, chỉ có thể đứng sau buff cho đồng đội, hoặc là nguyền rủa địch nhân. Trình độ độc lập tác chiến là con số không.

Mặc dù từ nhỏ ai cũng đã được quốc gia thấm nhuần tinh thần hợp tác. Nhưng những võ giả sẵn sàng hy sinh bản thân và cống hiến cho người khác chỉ là thiểu số.

“Tiên sinh, nơi này chính là võ pháp phụ trợ. Nửa phần dưới là nguyền rủa, nửa phần trên là chúc phúc.” Nhân viên phục vụ ôm máy tính bảng: “Anh muốn loại nào, tôi có thể giúp ngài tham khảo.”

“Tự tôi xem là được.” Trần Vũ trợn tròn mắt liếc nhìn nửa vòng, lấy ra một quyển sách nguyền rủa dày cộp, mới vừa mở trang đầu tiên đã cảm thấy choáng đầu hoa mắt.

(Cuốn sách nguyền rủa này được sáng tác dựa vào hiệp ước cơ bản thứ ba của Trương Hiền Sinh, lấy từ quy tắc sắp xếp khí kình bằng nhau 1 / 7msr…)

(Theo trạng thái vật lý trực quan của kẻ thù, thay đổi cấu trúc giao thoa khí kình khác nhau…)

(Tài liệu tham khảo [1] * Phân tích năng lực cạnh tranh của Trợ lý luật quân sự quốc tế [j], 2008; Tài liệu tham khảo [2] ** nhân tố nghiên cứu võ pháp vi duệ tập đoàn kinh thành ®, 2014…)

‘Cái gì? Cái gì? Cái gì?’

‘Đây đều là cái gì?’

Trách thầm trong lòng một lúc lâu, Trần Vũ chậm rãi đóng sách lại, đặt lại chỗ cũ với nụ cười trên môi: “Chúng ta vẫn là đi xem khu võ kỹ đi.”

“… Được rồi.”

…

Võ pháp, cần rất nhiều tư liệu hỗ trợ cho tài năng học tập.

Nhưng mà lại không áp dụng cho Trần Vũ bây giờ.

Bất đắc dĩ, cuối cùng cậu ta chỉ có thể mua một quyển « Thốn Băng Quyền » để làm vật thí nghiệm.

Tìm một võ quán gần đó và thuê một phòng tập. Trần Vũ ngồi xếp bằng, mở sách ra, đọc nhanh một lần rồi mở trang giấy đã được niêm phong.

Bên trong trang giấy là một viên thuốc nhỏ.

Cậu ta nuốt viên thuốc vào theo hướng dẫn trong sách.

Viên thuốc lập tức hóa thành một tia khí kình, bơi lội tung tăng trong cơ thể cậu ta, xuyên qua năm huyệt đạo, cuối cùng biến mất …

Đây là lý do tại sao những cuốn võ kỹ lại có giá trị như vậy.

Đó cũng là cách tốt nhất để tránh sao chép.

Toàn bộ cuốn sách chỉ là lời giới thiệu, lộ trình vận hành khí kình chỉ tồn tại trong viên thuốc nhỏ đó.

Chỉ có một viên thuốc trong một cuốn sách.

Về mặt lý thuyết đã chấm dứt khả năng một cuốn sách có thể dạy cho nhiều người.

Bảo vệ tuyệt đối lợi ích của nhà xuất bản và người sáng tạo.

Việc đảm bảo tiền lãi có thể khuyến khích ngày càng nhiều nhân tài tham gia việc nghiên cứu võ pháp, võ kỹ. Và sau đó tiếp tục tạo ra những công pháp ngày càng xuất sắc hơn.

Vì vậy, dù là ở đâu trên thế giới thì hàng chính hãng vẫn là ưu tiên hàng đầu…

Nhớ lại đường vận chuyển của viên thuốc, Trần Vũ điều động khí kình, xung kích huyệt vị.

Chương 230: Tinh thần không bình thường (3) Chương 230: Tinh thần không bình thường (3)

Rất nhanh, võ kỹ khởi động thành công!

Một luồng sức mạnh tích tụ trong cánh tay của cậu ta.

Đứng dậy, hắn ta đấm ra một cú!

“Ba!”

Tiếng xé gió vang lên, cú đấm đánh trúng bia ngắm.

[bị thương: Khí huyết +343]

Và giá trị hiển thị trên màn hình chỉ là trình độ 1,6…

“Lão tử thực lực hơn cấp 2, lại gây ra sát thương của cấp 1. Da trâu da trâu…”

Tiện tay vứt cuốn sách đi, Trần Vũ vận chuyển khí kình trong cơ thể một lần nữa.

Lần này…

Hắn dự định tìm đường chết một lần.

Thử vận chuyển khí kình trái với đường dẫn của “Thốn Băng Quyền ” xem sẽ thế nào…

Có thể hay không tạo thành hiệu quả “giảm 50% tổn thương” ?

Trần Vũ: “Hắc.”

“Mình thật sự là một thiên tài…”

“Huyệt Hoa Cái.”

“Huyệt Thần Quyết.”

“Ngũ Thú Huyệt…”

Vận chuyển khí kình ngược lại với đường dẫn của “Thốn Băng Quyền”.

Rất nhanh, một chu kỳ kết thúc…

Nhưng khí kình trong cơ thể lập tức tiêu tán vào hư vô..

“Đây là… Không có thắp sáng thành công sao?”

Trần Vũ sửng sờ một lát, không từ bỏ ý định, tiếp tục nếm thử.

“Đảo ngược”, “Nghiêng chuyển”, “Loạn chuyển” ...

Cố gắng khống chế khí kình đang tán loạn trong cơ thể.

Nhưng mà sau mười mấy phút làm việc, đừng nói là ” giảm 50% tổn thương”, ngay cả một tí xíu gợn sóng cũng chưa từng rung chuyển.

Trăm mối vẫn không có cách giải, Trần Vũ lấy điện thoại di động ra tìm kiếm trên Baidu.

Sau khi xem nửa giờ và nhận được một số nội tình, cậu ta thở dài và bỏ cuộc.

Theo dữ liệu khoa học được phổ cập, hóa ra cơ thể con người phi thường phức tạp.

Từng sợi khí kình di chuyển trong động mạch liền giống như một mạch điện lớn trên mạch điện nhỏ, đi mù mịt cũng không có ích lợi gì.

Bất cứ khi nào có một đường dẫn không đúng, liền sẽ tạo thành khí kình hỗn loạn trong “Mạch kín”, không cách nào hình thành hợp lực.

Vận chuyển khí kình sẽ bị tiêu tán, tự nhiên ngay cả bản thân tổn thương đều làm không được.

Vì vậy, muốn sáng tạo công pháp, cho dù là võ kỹ cơ bản nhất,

cũng cần rất nhiều kiến thức lý thuyết như sinh lý, khí kình, võ đạo.

Cũng cần một lượng lớn tư liệu hỗ trợ, các đồng nghiệp trợ giúp nghiên cứu, thượng cấp hoặc là nhà tài trợ phân phát tài chính.

Khó hơn nhiều so với việc học võ pháp.

Hoàn toàn không phải là việc mà trước mắt Trần Vũ có thể nhúng tay vào.

Suy nghĩ "Nghịch chuyển" công pháp liền có thể tạo ra một bộ công pháp mới, chỉ là một sự ảo tưởng mà nhiều người mới bắt đầu mắc phải mà thôi.

Cũng giống như những nhà khoa học dân gian ở kiếp trước…

Một con đường không biết, Trần Vũ lập tức tìm thấy con đường thứ hai.

"Vì sáng tạo ra võ kỹ cần tri thức…"

"Vậy có thể tìm một vị giáo sư nào đó, sáng tạo ra một võ kỹ dành riêng cho mình…"

Nghĩ xong, hắn cầm quyển sách đã ném trên mặt đất lên, lật trang đầu tiên, tìm tên tác giả của môn võ kỹ « Thốn Băng Quyền » này.

"Tác giả không biết… Vô danh?"

Trần Vũ kinh ngạc, sau khi kiểm tra xong mấy quyển sách nhiều lần, thật sự là không tìm thấy bất kỳ thông tin nào về người sáng tác.

Do dự một lúc, anh lại nhấp vào Baidu vạn năng và tìm kiếm dòng chữ « Thốn Băng Quyền ».

Quả nhiên, trong thế giới mạng bao la này, cậu ta đã tìm thấy thông tin tác giả của "Thốn Băng Quyền" trong một diễn đàn của trường học.

(Các tầng trên đều bị thu gọn. Vui lòng bấm để mở rộng.)

(Tầng 32: Tôi thấy trong thư viện có một cuốn "Thốn Băng Quyền". Nó nói là có thể bộc phát sức mạnh gần bằng võ kỹ cấp 2! Dù có tác dụng phụ thì cũng là huyết kiếm à. Có ai biết cuốn này không?)

(Các tầng sau đã bị thu gọn. Vui lòng nhấp để mở rộng.)

(Tầng 51: Lão ở tầng 32 ơi, đừng nghĩ nữa … Đó là công pháp do giáo sư Chân của trường chúng tôi sáng tạo đấy! Và nó là một sự thất bại hoàn toàn, vì tác dụng phụ còn kinh khủng hơn nhiều so với mô tả.)

(Tầng 52: (mèo ngạc nhiên) Giáo sư Chân? ! là giáo sư Chân đã sáng tác "Tự diệt bất động bạo thể " sao?)

(Tầng 53: Đó là một bệnh tâm thần à…)

(Tầng 54: Giáo sư Chân không phải là đã bị trường học điểm danh và phê bình rồi sao?)

(Tầng 55: Nghe nói vị giáo sư này có vấn đề gì đó về mạch tư duy, không có môn võ kỹ nào nghiên cứu thành công cả, người thí nghiệm công pháp còn thảm hơn…)

(Tầng 56: Trân quý sinh mệnh, rời xa giáo sư Chân.)

(Tầng 57: Trân quý sinh mệnh, rời xa giáo sư Chân.)

(Tầng 58: Trân quý sinh mệnh, rời xa giáo sư Chân…)

Phía sau đến hơn hai trăm tầng, đều là cùng lặp lại một cậu.

"Tự diệt bất động bạo thể…" Trần Vũ hai mắt tỏa sáng: " Nghe cái tên này, chính là công pháp mà mình đang cần à!"

Cậu ta chóng lật lên đầu trang để kiểm tra ngôi trường mà diễn đàn này thuộc về.

—— Đại Học Thanh Hoa.

"Ba!"

Trần Vũ vỗ đùi: “Ngon zồi!”

“Đây chính là nhân tài mà mình đang tìm kiếm!”

Cất kỹ cuốn “Thốn Băng Quyền”, cậu cũng không còn lý do gì để ở lại, vì vậy nhanh chóng rời khỏi võ quán và trở về khách sạn đã thuê.

Chương 231: Tinh thần không bình thường (4) Chương 231: Tinh thần không bình thường (4)

...

Ngày kế tiếp.

Trời vừa mới tờ mờ sáng.

Trần Vũ liền bắt taxi đến Đại học Thanh Hoa, đối diện với Đại học Bắc Kinh.

Ngay cả việc đến thăm Bát Hoang Diêu cũng được cậu ta dời lại.

" Phụ nữ sẽ chỉ làm chậm tốc độ rút kiếm của ta."

Ngồi ở hàng ghế phía sau, nhìn phong cảnh chạy ngược lại bên ngoài cửa sổ, Trần Vũ châm một điếu thuốc: "Bác tài, chạy nhanh một chút được không?"

Hai mươi phút sau.

Chiếc taxi phanh gấp và dừng lại trước cửa chính của sân trường Thanh Hoa.

Giao xong khoản, Trần Vũ xuống xe, ôm lấy quyển Thốn Băng Quyền và đi thẳng đến cổng trường.

Ngoài ý liệu, vừa tiến vào cổng trường mà cũng không có ai tiến lên ngăn cản..

Cánh cửa rộng lớn, mặc cho người đi qua.

"Là hoàn toàn cởi mở sao? Yêu yêu."

Trần Vũ nhìn trái nhìn phải, chép miệng một cái.

Để trà trộn đi vào, tối qua cậu ta đã chuẩn bị vài bộ lý do để hùng biện, nhưng giờ thì không có đất để dụng võ…

Vào trường, sau khi đi dạo vài phút, Trần Vũ liếc nhìn bản đồ điện thoại, tùy tiện ngăn lại một nữ sinh có thân thể cường tráng, lễ phép nói: " Xin chào người đẹp, cô thật xinh đẹp."

Nữ sinh nâng bắp tay triển lộ ra hai con chuột to chà bá, đẩy kính xuống dưới: "Có chuyện gì."

"Được rồi, cô biết giáo sư Chân đang ở biệt thự nào không?"

"Giáo sư Chân?" Nữ sinh ngẩn người.

" Đúng, giáo sư Chân, người đã sáng tác ra võ kỹ bất động bạo thể."

"Bất động bạo thể… A!" Nữ sinh giật mình: "Người mà anh đang nhắc đến là giả giáo sư sao!"

Trần Vũ: "? ?"

"Anh đi bên trái, biệt thự nằm trong góc khuất ở nơi hẻo lánh nhất của khu biệt thự chính là nơi ở của giả giáo sư. Bây giờ chưa tới ngày khai giảng, giáo sư cũng không có lên lớp, chắc là còn ở trong đó. Nhưng tinh thần của ông ấy không quá bình thường, anh nên cẩn thận một chút."

"Ông. . . Ông ấy không phải họ Chân sao?"

"Đúng a, giáo sư giả họ Chân." Nữ sinh quay người, phất phất tay: "Đi đây, lần sau đừng mở mắt ra nói nhảm nữa.. Xinh đẹp cái từ này là dùng trên người tôi sao? Làm trò cười cho thiên hạ hả."

Trần Vũ: "... Tạm biệt hảo hán."

"Tạm biệt."

Nhìn cô gái rời đi, Trần Vũ cúi đầu, nhìn quyển Thốn Băng Quyền trong tay rồi quyết định đi thẳng về phía bên trái.

Thanh Hoa có diện tích rất lớn, người đi bộ cũng rất thưa thớt.

Nó trái ngược hẳn với thủ đô bên ngoài trường học.

Trần Vũ đi nhanh khoảng chừng mười mấy phút, mới tới được nơi mà vị hảo hán kia nói.

Căn biệt thự nằm trong góc khuất ở trong khu biệt thự hẻo lánh nhất…

Khi đi đến cửa biệt thự, Trần Vũ ngẩng đầu nhìn xung quanh. Phát hiện rằng căn biệt thự này không chỉ hẻo lánh, mà còn rất cổ xưa.

Tro bụi đầy nhà, gạch ngói vỡ vụn.

Nó không khác mấy so với những ngôi nhà bị bỏ hoang.

“Nói thế nào cũng là đại giáo sư, đãi ngộ này… Quá kém.”

Gãi gãi tai, Trần Vũ tháo khẩu trang xuống, chỉnh lại kiểu tóc và quần áo rồi cầm quyển “Thốn Băng Quyền” đi thẳng tới trước cửa biệt thự.

Giơ tay lên định gõ cửa.

Nhưng lại nghe thấy tiếng tranh chấp gay gắt từ bên trong phòng truyền ra.

“Đồng chí Chân Thông Minh! Tại sao đồng chí lại phát sinh quan hệ với cô ta? ! Ông. . . Ông làm cho tôi quá thất vọng!”

” Cô ấy trần truồng nằm ở đó, tôi có thể làm gì? Tôi có thể kiểm soát được sao?”

Ngoài cửa, Trần Vũ che miệng lại: “Á đù…”

“Đánh rắm! Cởi hết thì ông không nhịn được sao? Việc ông cần làm là kiểm tra thi thể! Kiểm tra thi thể à! Kiểm tra thi thể mới là công việc chính của ông đó!”

“Chuyện đó thì không cần ông phải lo!”

Trần Vũ: “Bà mẹ nó…”

“Két két!”

Cánh cửa biệt thự bỗng nhiên bị đẩy ra, một người đàn ông trung

niên đội nón lên, hướng vào trong nhà chửi ầm lên: ” Tôi không thể ở đây một phút một giây nào nữa. Ông là bác sĩ thú y tồi tệ nhất mà tôi từng thấy!”

Trần Vũ: “(;? ? ? ;)...”

“Phanh.”

Người đàn ông trung niên đội nón không kịp quay đầu đã đâm sầm vào Trần Vũ.

“A…” Trần Vũ lấy lại tinh thần, vội vàng tránh ra: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi…”

Người đàn ông trung niên quan sát Trần Vũ vài lần, hừ lạnh một tiếng, bước nhanh rời đi.

Trần Vũ đứng im tại chỗ, không biết làm gì.

Cũng không biết là mình có nên đi vào hay không…

“Giáo sư Chân ” này cũng quá gia súc đi à nha…

Cậu bắt đầu thấy hoảng rồi.

“Ai? Ai ở bên ngoài đó?” Không lâu sau, một ông lão đi ra: “Cậu là ai? Tới tìm tôi hả?”

“Ồ… Không, tôi đi ngang qua, đi ngang qua…”

Trần Vũ cảm thấy rằng đây không phải là một cơ hội tốt để gặp mặt, và dứt khoát rời đi.

Tuy nhiên, chưa kịp quay lại, cậu đã bị ông già dùng móng vuốt kéo lại: “Ồ, quyển võ kỹ này không phải là Thốn Băng Quyền của tôi sao?”

“À… Vâng.”

“Cậu cũng tới tìm tôi hoàn tiền sao?” Lão nhân sắc mặt khó coi: “Quyển sách này là tôi tự mình in ấn, không có bán công khai, cậu tìm tôi hoàn tiền làm gì?”

Chương 232: Tinh thần không bình thường (5) Chương 232: Tinh thần không bình thường (5)

“Không có, tôi không có, giáo sư hiểu lầm rồi.” Việc đã đến nước này, Trần Vũ cũng không dông dài, dứt khoát nói rõ ý đồ của mình: “Giáo sư Chân, em là sinh viên của trường đại học Bắc Kinh bên cạnh. Em đến đây là vì ngưỡng mộ thầy.”

“Ngưỡng mộ?” Lão nhân sững sốt, lúng ta lúng túng chỉ vào mặt mình: “Tôi?”

“Vâng!” Trần Vũ giơ quyển sách lên, thành khẩn nói: “Thầy biết không, trước khi gặp được quyển sách này, con đường võ đạo tương lại của em toàn là bóng tối, không thấy một chút ánh sáng nào. Nhưng mà, sau khi em phát hiện ra được cuốn sách này, mọi thứ đều thay đổi.”

“Thay đổi thế nào?” Ông già khẩn trương hỏi.

“Mọi thứ đều thay đổi, xu hướng tình dục cũng thay đổi. Thầy sáng tạo môn võ kỹ này quả thực chính là kinh điển lưu truyền, là báu vật của võ đạo! Thử hỏi môn võ kỹ có thể gây tổn thương cho chính mình ngoại trừ ‘Thốn Băng Quyền’ này ra thì còn có bao nhiêu công pháp có thể làm được?”

Nghe vậy, ông lão quan sát Trần Vũ vài lần: “Cậu đến đây để châm chọc tôi sao?”

“Tất nhiên không phải là châm chọc! Thầy hãy nghe hết những gì em nói đã.” Trần Vũ mở trang tiêu đề của cuốn sách và chỉ vào phần giới thiệu: “Giáo sư Chân, chẳng lẽ thấy không cảm thấy là các giáo sư trên toàn thế giới đều đi lạc vào một lối mòn sao?”

“Lối . . . Lối mòn gì?”

“Bọn họ đều sáng tạo ra những công pháp để trở nên mạnh hơn, nhưng xưa nay họ không bao giờ nghĩ đến việc làm thế nào để khiến bản thân trở nên yếu hơn.”

Ông lão ngẩn người: “Cái này. . . Đây là lối mòn sao?”

“Đương nhiên rồi.” Cầm lại cuốn sách, Trần Vũ vòng tay qua vai ông lão, thao thao bất tuyệt: “Nếu trở nên mạnh mẽ hơn là chính diện, trở nên yếu ớt hơn là phản diện. Trên đời này, có chính liền nhất định có phản! Có ánh sáng thì nhất định có bóng tối. Mà cực hạn của bóng tối thường thường chính là quang minh.”

“Giống như có chút đạo lý.” Ông lão trầm tư: “Nhưng lại giống như không hề có đạo lý…”

“Thầy nghe em nói tiếp đã. Tất cả giáo sư, chuyên gia, học giả đều đang phát triển võ kỹ ‘Chính diện ‘, mà võ kỹ ‘Phản diện ‘ lại không có người thăm dò. Từ quan điểm nghiên cứu khoa học, đây có phải là một loại thất bại hay không?”

“…” Ông lão nháy nháy mắt, ngẩn người ra.

Trần Vũ tiếp tục hùng hồn nói: “Em đã điều tra trên mạng. Ví dụ như Huyệt Tâm Du, nơi mà phần lớn khí kình xuyên qua đó sẽ gây hại cho cơ thể. Nhưng cái huyệt đạo này lại có thể tăng cường khí kình rất lớn. Do đó, nhiều giáo sư đã thử từng con đường khác nhau để xuyên qua Huyệt Tâm Du, và cuối cùng đã tìm ra một con đường thành công. Chuyện này không phải là minh chứng của một câu mà Lỗ Tấn tiên sinh đã từng nói sao?”

Lão nhân: “Câu gì?”

“Tuy rằng tôi đã thất bại cả ngàn lần, tôi vẫn không biết vật liệu nào có thể dùng làm dây tóc, nhưng tôi biết vật liệu nào không thể dùng làm dây tóc!”

Ông lão vò cái đầu nửa hói của mình: “Đây là lời mà Lỗ Tấn nói sao? Đây không phải là lời Einstein đã nói sao?”

“Không cần quan tâm là ai đã nói, thầy có hiểu được ý nghĩa của nó không.” Trần Vũ khoát tay: “Quyển Thốn Băng Quyền này của thầy cũng giống như những sợi dây tóc của Einstein, không phải đều là có tác dụng giống nhau sao? Sáng tạo võ kỹ, trước không đề cập tới việc nó tăng cường bao nhiêu thực lực, chúng ta ít nhất cũng biết được loại võ kỹ này là sẽ bị tổn thương! Đây là bản chất

của nghiên cứu khoa học! Đảo ngược thăm dò, tinh thần của một nhà khoa học!"

Ông lão: "? ?"

"Thầy hãy nghĩ lại xem, có những vết xe đổ của thầy, khi các giáo sư sau này sáng tạo ra võ kỹ, họ sẽ không phải qua sông bằng cách chạm vào đá, và họ chắc chắn sẽ tránh được tuyến đường mà thầy đã thiết kế! Việc này tiết kiệm bao nhiêu tinh lực? Tiết kiệm bao nhiêu tiền? Tiết kiệm bao nhiêu thời gian? Đối với toàn bộ nhân loại, quyển "Thốn Băng Quyền" này của thầy chẳng lẽ không phải là mạnh hơn rất nhiều so với cả trăm môn võ kỹ khác cộng lại sao?"

Trần Vũ nói đến cổ họng khô khát, tiếng nói tạm dừng, nuốt một ngụm nước miếng.

Mà giáo sư Chân thì sững sờ đứng tại chỗ, như bị sét đánh.

Một phút.

Ba phút.

Năm phút…

Cuối cùng thì ông ta cũng hoàn hồn, đột nhiên nắm lấy tay Trần Vũ, lắc mạnh: "… Duyên phận à. Đây chính là duyên phận à!"

Trần Vũ cũng dùng sức nắm chặt tay ông thầy: "Giáo sư, thật sự là duyên phận à!"

"Cậu sinh viên này, cậu nói rất đúng. Nếu như không phải tôi sáng tạo ra 'Thốn Băng Quyền', 'Bất động bạo thể' các loại võ kỹ, thì các giáo sư trên toàn thế giới sẽ phải đi bao nhiêu đường vòng nữa?"

"Đúng vậy à!" Trần Vũ kích động: "Những cái hố đều đã được ngài đạp hết!"

"Tôi đã trải luôn một con đường cho họ, cung cấp kỹ thuật cho họ, ngược lại thì bọn họ còn công kích tôi, trường học còn cắt giảm tài chính của tôi, điều này không công bằng!"

Chương 233: Tinh thần không bình thường (6) Chương 233: Tinh thần không bình thường (6)

“Giáo sư Chân, đây chính là tinh thần xả thân. Thầy không vào địa ngục thì ai nhập địa ngục? Lỗ Tấn từng nói trên đời chỉ có hai thứ khiến người ta phải ngưỡng mộ. Một là mặt trời trong bầu trời. Nhị, là vĩ nhân cao thượng có tiêu chuẩn đạo đức. Thầy, chính là nhị à!”

Chòm râu của giáo sư Chân run rẩy: “Ta chính là nhị!”

Trần Vũ gật đầu thật mạnh: “Vâng! Thầy chính là nhị! Còn có ai có thể nhị hơn thầy nữa sao?”

“Không có!” Chân giáo sư vỗ ngực một cái: “Ngoài tôi ra thì làm sao có người xứng đáng? !”

“Giáo sư, thực không dám giấu giếm, em cũng muốn trở thành một vĩ nhân giống như thầy vậy.”

Trần Vũ trịnh trọng giơ quyển Thốn Băng Quyền trong tay lên: “Em cũng có suy nghĩ giống thầy, sáng tạo ra những công pháp có hại cho thân thể, và làm nền tảng cho sự phát triển của toàn bộ thế giới võ đạo! Đây là nguyên nhân mà em tìm đến thầy.”

“... Thanh niên gương mẫu à.”

Giáo sư Chân đứng tại chỗ, im lặng thật lâu, rồi ôm chặt Trần Vũ: “Em là một thanh niên gương mẫu. Nhiều năm như vậy, chỉ có em là hiểu được thầy. Chỉ có em mới phát hiện giá trị của thầy. Đúng vậy, môn võ kỹ do thầy sáng tạo ra vẫn luôn thất bại, nhưng không có sự thất bại của thầy, thì làm sao mà họ thành công được?”

Trần Vũ: “Chính là như vậy.”

“Nào, vào nhà đi chàng trai.”

Giáo sư Chân dẫn Trần Vũ vào biệt thự, bước qua đống sách và chỉ lên tầng hai.

“Để thầy mang em xem thử môn võ kỹ mà thầy mới sáng tạo. Đó là cơ hội cuối cùng mà Trường Thanh Hoa trao cho thầy, nói là nếu thầy thất bại một lần nữa thì sẽ bị đuổi khỏi trường. Ban đầu thì thầy đã sáng tạo gần xong rồi, nhưng khi nghe được lời mà em nói ngày hôm nay, thầy đã quyết định bỏ hết toàn bộ! Nhất định phải sáng tạo ra một môn công pháp mà chỉ có thiếu hụt, không có ưu điểm! Tăng thêm nền tảng cho nghiên cứu của người khác! ”

“Tuyệt vời!” Trần Vũ liên tục giơ ngón tay cái lên: “Giáo sư, nếu như ngài có thể nghiên cứu ra một công pháp làm cho người thi triển chết bất đắc kỳ tử thì quả là một tiếng sấm lớn! Toàn bộ võ lâm sẽ biết ơn ngài!”

Giáo sư Chân ưỡn ngực: “Sẽ làm như thế!”

Trên tầng hai của biệt thự cổ, Trần Vũ nhìn thấy một con dị thú loại heo ở trung tâm của phòng khách.

Chỉ thấy nó trần truồng trên bàn giải phẫu, đã chết từ lâu rồi.

Trần Vũ liếc nhìn Giáo sư Chân một cái rồi cảm thấy rùng mình.

“Đúng vậy, giống như những gì mà cậu đã nghĩ.” Giáo sư Chân thắt chặt thắt lưng, vỗ vỗ da heo: “Nhưng tôi chỉ là nghiên cứu thôi.”

Trần Vũ: “. . .”

“Ham mê dục vọng sẽ làm chậm trễ việc tu luyện của võ giả. Ngoài sáng tạo võ học, tôi cũng đã từng nghiên cứu về lĩnh vực này. Nhưng mà cậu cũng thấy rồi đó. . .” Giáo sư Chân buông tay: “Trường học không cho tôi chiêu mộ trợ lý, tôi cũng là không có cách nào khác.”

Trần Vũ: “. . .”

Giáo sư Chân: “Nếu như muốn khinh thường tôi, vậy hãy mạnh dạn khinh thường đi.”

“Không có.” Trần Vũ lắc đầu: “Thầy là xả thân vì khoa học. Đối với loại nghiên cứu này, chỉ cần trường học cho em làm trợ lý, em cũng muốn nghiên cứu thử xem sao.”

” Thật đáng tiếc, nếu như em là học sinh của Thanh Hoa thì tốt rồi.”

“Nếu thầy là giảng viên của Bắc Đại thì càng tốt hơn.”

“Khoan hãy nói chuyện này.” Giáo sư Chân đẩy bàn mổ sang một bên, kéo qua một tấm bảng đen rồi chỉ vào sơ đồ giải phẫu con người phức tạp trên đó, hào hứng: ” Đây là môn võ kỹ mới nhất mà tôi sáng tạo ra. Còn chưa kịp đặt tên cho nó. Nó có thể gia tăng 24% sức bật, hơn nữa còn không có bất kỳ tác dụng phụ nào.”

“Tăng 24%, là trình độ nào?”

“Trình độ bình thường.”

” Đây đơn giản là lãng phí tài năng của thầy à!” Trần Vũ cảm thán.

“Đúng thế. Cậu nói không sai. Cho nên tôi quyết định, từ bỏ và bắt đầu lại.”

“Thầy có thể sáng tạo ra một võ kỹ có thể giảm 24% sức bật.” Trần Vũ gợi ý.

“Được.” Giáo sư Chân gật đầu thật mạnh: “Võ kỹ tăng cường sức bật thì nhiều lắm, nhưng mà giảm sức bật thì chưa từng xuất hiện. Ta, Chân Thông Minh, liền muốn bù đắp chỗ trống trong lĩnh vực nghiên cứu này của nước mình.”

“Tốt!” Trần Vũ ra sức vỗ tay.

Giáo sư Chân cũng rất vui vẻ, và dứt khoát xóa các hình vẽ đen trắng trên bảng và bố cục lại bức tranh.

Kể từ khi được thăng chức giáo sư và có đủ tư cách để tự mình sáng tạo công pháp, ông ấy chưa bao giờ cảm thấy có động lực như bây giờ!

Trời sinh chi tài tất hữu dụng!

Nghiên cứu của mình quan trọng như thế, vậy mà rất nhiều nhà lãnh đạo, rất nhiều chuyên gia, cũng chả có người sinh viên nào ở đại học Thanh Hoa hiểu được.

Thực sự là. . . Một nỗi bi ai của hệ thống giáo dục quốc gia.

Tại sao lại có nhiều kẻ địch ở Giáo Dục Kẻ phục thù như vậy?

Còn không phải là "Người sáng suốt" quá ít nha. . .

Nghĩ đến đây, Giáo sư Chân càng vẽ càng vui vẻ, và ánh mắt của ông trở nên dịu dàng hơn khi nhìn thấy Trần Vũ: "Chàng trai, tôi tên Chân Thông Minh, cậu tên là gì?"

"Em tên Trần Vũ."

Chương 234: Tự diệt bất động bạo thể (1)
Chương 234: Tự Diệt Bất Động Bạo Thể (1)

“Trần Vũ. . . Cái tên rất hay. Cái tên này rất tốt.” Giáo sư Chân hài lòng gật đầu: “Cái tên này nghe giống như Bá Nhạc.”

“Thầy quá khen rồi.”

“Trần Vũ à, bởi vì cái gọi là tri kỷ không luận tuổi tác, hôm nay cậu và tôi gặp nhau, nhất định là duyên phận trời định. Nếu không chúng ta kết bái huynh đệ đi, không cầu sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng cầu chết cùng năm cùng tháng cùng ngày. Như thế nào?”

Trần Vũ: “. . .”

“Ai. . .” Nhìn thấy Trần Vũ im lặng, giáo sư Chân thở dài: “Thế tục à, vẫn là bị giới hạn trong thế tục. Trần Vũ, làm một cường giả, không cần để ý đến cách nhìn của người khác, bạn vong niên thì có làm sao đâu?”

Trần Vũ: “. . .”

” Tại sao những người yêu nhau lại không thể ở bên nhau? Hết lần này tới lần khác biến thành. . .”

Trần Vũ: “? ? ?”

Đắm chìm trong sáng tác Chân Thông Minh, dường như bị ngăn cách khỏi sự tác động từ bên ngoài trong chốc lát. Trong miệng đang ngâm nga một đống bài hát, và hai tay lướt nhanh trên bảng đen.

Trần Vũ đưa tay lắc lắc trước mặt Chân Thông Minh, thấy đối phương không có phản ứng nên liền lùi lại quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Đây là phòng khách trên tầng 2 của biệt thự.

Chỉ cần nhìn vào các văn bản và tài liệu khác nhau được rải khắp nơi trên mặt đất, nơi này chắc là phòng làm việc của Chân Thông Minh.

Trần Vũ nhìn lướt qua vài vòng, nhanh chóng phát hiện bên cạnh cửa sổ có một kệ sách lớn, đầy rẫy võ kỹ không có số và tên.

Quay đầu lại nhìn Chân Thông Minh, Trần Vũ rón rén đi tới bên cạnh kệ sách, lấy một quyển sách, mở bìa ra.

(Tụ Đỉnh Thông Thấu: Hội tụ khí kình ở Huyệt Thông Thiên, Huyệt Ngọc Chẩm, có thể nâng cao trí tuệ của người dùng trong thời gian ngắn. Nhưng có tỉ lệ gây rối loạn sóng não, toàn thân cứng ngắt. Lưu ý: Cơ hội bị cứng ngắt là 76,5%, và khả năng bị liệt tạm thời là 23,5%. . .)

“Cái này cộng lại không phải là 100% sao?”

“Thì ra võ kỹ này cũng là của ông ta.”

Đóng sách lại, Trần Vũ nhìn Chân Thông Minh: “Ông ta thật sự là quá thông minh. . .”

“Nếu như mà là mình, chắc là sẽ giảm xuống trí thông minh, 76,5% bộc phát tốc độ, 23,5% bộc phát tốc độ nhanh hơn. . .”

“Thứ tốt, mình nên học tập.”

Buông xuống võ kỹ “Tụ Đỉnh Thông Thấu “, Trần Vũ tiếp tục tìm kiếm trên kệ sách, rất nhanh liền tìm được công pháp vừa ý thứ hai…

(Tự Diệt Bất Động Bạo Thể: Bộc phát toàn bộ khí kình trong cơ thể, truyền vào trong cơ thể của các địch nhân xung quanh để làm sụp đổ khí hải của đối phương. Chú 1: Quá trình bộc phát khí kình là không thể đảo ngược, cho đến khi khí hải bản thân khô kiệt mới thôi. Chú 2: Trong quá trình thi triển võ kỹ thì không được nhúc nhích. . .)

(Viện chủ của viện võ kỹ Thanh Hoa nhận xét: Kẻ địch có đẳng cấp thấp hơn mình thì không cần phải sử dụng. Kẻ địch cùng cấp, xài cũng vô dụng. Thứ lỗi cho tôi vì không thể hiểu được ý nghĩa về

sự tồn tại của nó. . .)

(Nhận xét của Viện trưởng Viện nghiên cứu võ kỹ Thanh Hoa: Kéo đen vị giáo sư này cho tôi! Tự bạo để bổ sung khí kình cho địch nhân? Cái thằng ngu này . .)

“. . .”

“Đệch mẹ. . .”

“Đây là một đại chiêu à!”

Quay đầu lại, nhìn thấy Chân Thông Minh vẫn đang miệt mài sáng tác, Trần Vũ liếm môi một cái, vuốt ve trang bìa bị niêm phong.

Theo như giới thiệu thì, nếu như là hắn sử dụng kỹ năng này, nó sẽ hoàn toàn bị đảo ngược. . .

1: Hấp thu khí kình của mọi người xung quanh, khí hải của người khác sẽ bị khô kiệt.

2: Quá trình này có thể đảo ngược.

3: Trong quá trình sử dụng võ kỹ thì vẫn có thể di chuyển. . .

“Hấp Tinh đại pháp phiên bản dị giới sao?”

Dưới sự gia trì của thể chất, tốc độ của mình sẽ bao nhanh?

Dù thực lực của đối phương mạnh hơn, nhưng chỉ cần đuổi theo đối phương rồi “Hút” thì sớm muộn đối phương cũng sẽ bị hắn hút thành người khô!

Mà đặc tính [nguyền rủa] của hắn ta có nghĩa là hắn sẽ không sợ bạo thể mà chết.

Cho dù là 1 Vs 1 , hãy là 1 Vs nó, chiêu này đều vô địch à!

Trần Vũ kích động đến muốn đi tiểu.

Môn “Tự Diệt Bất Động Bạo Thể” này quả thực là sáng tạo dành riêng cho cậu ta. . .

“Cậu đang làm gì vậy?” Đột nhiên, Chân Thông Minh xuất hiện ở bên cạnh, tò mò quan sát: ” Khuôn mặt đen xì của cậu đều nghẹn đến đỏ bừng.”

“Giáo sư Chân! Em lại tìm thấy một môn truyền thế kinh điển!” Trần Vũ giơ lên quyển Bất Động Bạo Thể trong tay: “Tự bạo khí kình, rót vào trong cơ thể của người xung quanh. . . Con bà nó, quyển này quả thực chính là ý nghĩ của thần tiên à! Quá ghê gớm. . .”

“À. . . Cuốn này sao.” Chân Thông Minh gãi đầu, có chút xấu hổ: “Đây là môn võ kỹ mà tôi bị công kích nhiều nhất. Bọn họ đều nói tôi là bệnh tâm thần, chỉ có người bị ngu mới học.”

“Tôi học à!”

“. . . Hả?”

“Tôi liền thiếu thông minh à!”

Trần Vũ giơ sách lên cao: “Loại võ kỹ cấp SSS này, nếu không học thì chính là táng tận thiên lương. Tự bạo bản thân, bổ sung khí kình cho địch nhân, đây là một tinh thần vĩ đại nhường nào? Bởi vì cái gọi là oan oan tương báo khi nào, hi sinh tôi một người, hạnh phúc ngàn vạn nhà! Ngài đã tìm được lực lượng cường đại nhất trên thế giới này!”

Chương 235: Tự diệt bất động bạo thể (2)
Chương 235: Tự Diệt Bất Động Bạo Thể (2)

Chân Thông Minh sững sờ: “Lực . . . Lực lượng gì?”

Trần Vũ nhìn thật kỹ quyển sách trên tay: “Đó. . . Chính là tình yêu.”

“Giáo sư Chân, nếu không còn việc gì nữa thì em xin phép về trước.”

“Nhân sinh khó được một tri kỷ! Ngươi ta đêm nay ngủ cùng giường, há không vui ư?”

“Không được, lần đầu tiên của tôi phải giữ đến khi kết hôn mới có thể sử dụng.”

“…”

“Tóm lại, Giáo sư Chân, em về trước. Khi nào mà ngài sáng tác thành công môn võ kỹ mới, tiểu sinh ắt tới chúc mừng…”

Buổi chiều, hai giờ đúng.

Để lại thông tin liên lạc với Chân Thông Minh, Trần Vũ cáo từ rời đi, bước chân vội vàng.

“Danh sách nhiệm vụ” hiện giờ của cậu ta có hơi nhiều.

Ngoài việc mua nhà ở thủ đô, cậu ta còn phải quan sát thể trạng của Bát Hoang Diêu.

Bây giờ lại càng cần phải dành thời gian tìm hiểu hai cuốn “Quán Đỉnh Thông Thấu” và “Tự Diệt Bất Động Bạo Thể” của giáo sư Chân.

Sau khi rời khỏi Đại học Thanh Hoa, Trần Vũ lấy điện thoại di động ra nhìn thời gian, do dự một lúc liền cầm hai cuốn “bí kíp”

bước vào cổng trường Đại học Bắc Kinh.

Đi tới ký túc xá, trực tiếp lấy ra thẻ căn cước và giấy báo nhập học: “Cô ơi, bây giờ làm thủ tục nhập trường có được không?”

Người phụ nữ ngồi sau quầy cầm lấy chứng minh thư, vừa dùng máy tính kiểm tra, vừa tò mò hỏi: “Còn chưa tới tháng 8 mà. Đến sớm vậy?”

“À, ở nhà chán lắm. Con muốn được trải nghiệm trước cuộc sống đại học xem nó như thế nào.”

“Đến càng sớm càng tốt. Có thể được phân một ký túc xá tốt. ” Vừa nói, cô ta vừa nhập số ID của mình và nhấn Enter.

Nhưng mà trang hiện lên trên màn hình khiến cô ta ngạc nhiên: “Em là Trạng Nguyên hả?”

“Vâng.”

“Trạng Nguyên không phải đều đang ở La Lạp sơn đặc huấn sao?”

“À, em bỏ lỡ buổi đặc huấn rồi, vì em bị lỡ chuyến tàu.”

“Trần Vũ, Trạng Nguyên thành phố Thanh Thành tỉnh Tây Sơn…” Người phụ nữ cẩn thận quan sát thông tin của Trần Vũ, vỗ đầu một cái: “Ôi chao! Cậu chính là cái thằng ngốc kia…”

Trần Vũ: “?”

Người phụ nữ nuốt nước bọt, và sau đó nói: “Là Trạng Nguyên mà cái thằng ngốc người phụ trách kia đã để lạc mất hả.”

Trần Vũ: “... Cô đừng có ngắt câu một cách ngẫu nhiên như vậy…”

“Ha ha, tới đây đi chàng thanh niên.” Người phụ nữ nhoài người ra, nhìn hai bên rồi móc ngón tay về phía Trần Vũ.

“Hả? Cô muốn hôn em hả?”

“Hôn cái rắm! Cô có chút chuyện muốn hỏi cậu.” Cô ta hạ giọng: “Nghe nói đợt này quán quân tỉnh Tây Sơn các cậu … bị bắt cóc

hả?”

“Vâng.”

“Nếu như không phải là trường học tạo áp lực thì bây giờ tin tức này đã nằm ở trang đầu của các tờ báo rồi!” Nàng hưng phấn xoa xoa tay: “Cậu là người trong cuộc, có thể kể cho tôi nghe một chút được không?”

“Không được.”

“Không được thì tôi sẽ không ghi danh cho cậu vào trường.”

“Vậy em liền tố cáo cô.”

“Muốn tố cáo được tôi thì ít nhất cũng phải mất hai ngày. Hai ngày này cậu liền thành người vô gia cư đó.”

Trần Vũ: “...”

“Nói mau, cậu cũng sẽ không mất miếng thịt nào mà.”

“... Cô thật sự muốn nghe sao?” Vẻ mặt của Trần Vũ đột nhiên ảm đạm xuống, cậu ghé vào tai người phụ nữ: “Chuyện này không đơn giản như là bề ngoài của nó đâu, nếu như cô hiểu rõ tình hình, hậu quả… Tự phụ.”

“Chuyện này. . . Đáng sợ như vậy sao?” Người phụ nữ tái mặt.

“Còn đáng sợ hơn những gì cô tưởng tượng nữa. Lỗ Tấn từng nói: Biết càng nhiều, chết càng nhanh.” Trần Vũ nhắm mắt lại: “Em khuyên cô đừng nên hiếu kỳ như vậy.”

“Sẽ. . . Sẽ chết người sao…”

“Tỉ lệ rất lớn…”

“Vậy…” Người phụ nữ nghiến răng giãy dụa hồi lâu: “Vậy cậu chờ tôi một chút đã, tôi đi viết một bức di thư.”

Trần Vũ: “? ? ?”

Người phụ nữ lấy giấy bút viết vội hàng chữ.

(Để theo đuổi sự thật, tôi sẽ không do dự!)

“Ba!”

Cất bức thư tuyệt mệnh vào ngăn kéo, người phụ nữ đầy tuyệt vọng: “Nói đi, tôi sẽ nghe”.

Trần Vũ: “... Cô thật là ngưu bức nha.”

...

Giày vò nửa giờ, hoàn tất thủ tục nhập học và được phân bổ ký túc xá.

Trần Vũ lần theo địa chỉ đến một tòa nhà chung cư cạnh hồ và đi thang máy lên tầng mười.

Hành lang trên tầng mười trống không.

Cửa của mỗi căn phòng ký túc xá đều mở ra, ánh nắng chiếu qua, sạch sẽ ngăn nắp. Ngoại trừ Trần Vũ ra, không có ai khác.

“1003…”

“Số 1003…”

Mang theo ba lô, Trần Vũ đi vào ký túc xá số 03, lập tức kinh ngạc: “Phòng đơn? ! Ngon!”

“Ầm!”

Đóng chặt cửa lại, buông xuống hành lý, cậu đi một vòng đơn giản trong phòng, rất hài lòng.

Một phòng ngủ, một phòng khách và một phòng tắm.

Diện tích trực quan là hơn năm mươi mét vuông.

Khăn trải giường, chăn ga gối đệm và rèm cửa đều mới tinh.

Ngoài ra còn có máy giặt, tủ lạnh, TV, máy tính, máy nước nóng và các thiết bị nhà bếp.

Bên ngoài cửa sổ là ban công rộng lớn, nhìn thoáng qua có thể thấy một nửa trường đại học Bắc Kinh.

Bên hông ban công còn có hai giá sách lớn bằng gỗ nguyên khối…

Chương 236: Vật thí nghiệm (1) Chương 236: Vật thí nghiệm (1)

“Đây chính là đại học Bắc Kinh sao? Ta thích.”

Với môi trường sống như thế này, ở kiếp trước, Trần Vũ cam đoan là ngay cả tiến sĩ đều không ở nổi.

“Xem ra số lượng võ giả có trình độ của khóa này khá là ít à…”

Đi đến trước kệ sách, Trần Vũ đặt hai cuốn “Thốn Băng Quyền” và “Quán Đỉnh Thông Thấu” lên trên.

Chỉ để lại một cuốn “Tự Diệt Bất Động Bạo Thể”, liền đi tới diễn võ trường trong khuôn viên không xa ở tầng dưới.

So với phòng khảo thí thương nghiệp hóa của võ quán, phòng khảo thí của trường đại học Bắc Kinh chắc chắn tốt hơn rất nhiều. Không chỉ miễn phí, không gian rộng rãi, còn có các loại dụng cụ cao cấp và đầy đủ hơn.

Rất thích hợp để Trần Vũ tu luyện chiêu “Hấp Tinh đại pháp. này”

Đây cũng là lý do mà cậu ta làm thủ tục nhập học trước.

Dù sao công pháp không có mắt, trong những võ quán “Chật chội” kia, một khi không kiểm soát được khoảng cách, rất dễ gây tổn thương cho người vô tội, hoặc là hút khô võ giả ở kế bên.

Tham khảo tình huống mà Kỳ tỷ chống lại thú triều, khí hải khô kiệt cũng không phải chuyện phiền toái nhỏ…

“Nhào.”

Ngồi xếp bằng ở trung tâm phòng khảo thí, Trần Vũ đọc qua cuốn sách từ đầu đến đuôi. Càng xem, càng cảm thấy vị giáo sư Chân kia không phải là người bình thường.

Cái này cần nghẽn mạch máu não bao nhiêu năm mới có thể sáng tạo ra loại thần kỹ này?

Mười mấy phút sau, đọc xong.

Cậu ta mở trang sách được niêm phong và lấy ra hàng trăm viên thuốc trong đó.

Rõ ràng, những viên thuốc này được chuẩn bị cho người tu luyện.

Đáng tiếc, sau khi cuốn "Tự Diệt Bất Động Bạo Thể" được hoàn thành, không có cuốn nào được in liền bị nhà trường kéo đen…

"Bực này thần kỹ, đáng tiếc."

Lấy ra một viên rồi cho vào miệng, Trần Vũ trầm ngâm: "Sau khi mình đem môn võ kỹ này phát dương quang đại sau, mỗi viên bán 1 triệu cũng không phải là việc khó đi…"

"Nếu có người học được, nhất định biết ơn…"

"Ông —— "

Trong khi suy nghĩ, viên thuốc mà cậu nuốt vào biến thành một sợi khí kình và nhanh chóng đi khắp cơ thể.

Lộ trình của tuyến đường, kích thích huyệt vị phức tạp hơn nhiều so với "Thốn Băng Quyền".

Cũng may Trần Vũ có một trí nhớ tốt và không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào.

Đợi khí kình biến mất.

Cậu ta đặt cuốn sách xuống, điều động năng lượng bên trong khí hải, biến nó thành một sợi dây dài, lặp lại con đường mà viên thuốc đã đi qua trước đó…

"Khí trùng —— Huyệt Thần Quyết!"

"Khí trùng —— Huyệt Thái Ất!"

"Khí trùng —— Huyệt Thiên Khê!"

"Khí trùng —— Huyệt Hoa Cái!"

“Khí hồi —— Huyệt Thần Tàng!”

“Khí hồi —— Huyệt Khí Hải…”

“Võ kỹ… Tự Diệt Bất Động Bạo Thể!”

“Đông!”

Theo đường dẫn hình thành một vòng lặp, quanh thân Trần Vũ đột nhiên bùng lên ngọn lửa màu trắng.

Từng trận gió lốc, thổi toàn bộ khói bụi trong phòng khảo thí bay lên tứ phía!

Chậm rãi đứng lên, cảm thụ lực hút không ngừng trong cở thể, sắc mặt cậu ta phức tạp.

“Cuối cùng…”

“Trên người ta cũng có thể bốc cháy…” (siêu xayda)

Thời gian vội vàng.

Nửa tháng trôi qua trong nháy mắt.

Hôm nay ngày một tháng tám, Trần Vũ đến bệnh viện trực thuộc Đại học Bắc Kinh như thường lệ, đi bộ qua đại sảnh và đến khu nội trú.

Bước vào khu phòng cao cấp trên lầu hai thì nhìn thấy một cô gái trẻ với khuôn mặt thanh tú đang nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Ôi chao, chào buổi sáng.”

Đóng cửa phòng lại, Trần Vũ đưa hộp cơm đến trước mắt cô gái: “Nhìn nè, bánh bao nhân bánh chính tông của Kinh Thành đó, ăn rất ngon!”

“Cám ơn.” Bát Hoang Diêu chật vật đưa tay ra cầm lấy cơm hộp.

“Không nghĩ tới à, hôm nay tôi lại mang cơm tới đây.”

“Nghĩ tới.” Thiếu nữ nhìn về phía Trần Vũ: “Ngoại trừ cậu và các

bác sĩ chữa bệnh và y tá điều dưỡng ra, thì không ai sẽ đưa cơm cho tôi."

"Ừhm, không nói chuyện này." Trần Vũ lấy ra một cuốn sổ nhỏ, lật vài trang, cầm bút nói: "Hôm nay thân thể có thay đổi gì không? Phần bụng còn đau không? Nhịp tim thì sao? Hết đổ mồ hôi chưa…"

Đặt hộp cơm xuống, Bát Hoang Diêu nhớ lại: "Thể lực tốt hơn hôm qua. Bụng còn hơi đau nhưng bác sĩ nói chỉ là do cơ bắp bị co cứng. Nhịp tim thì tôi không biết, đổ mồ hôi thì đỡ nhiều rồi…"

"Có thể xuống xe lăn không?"

"Không thể."

"Có thể sử dụng khí kình không?"

"Có thể điều động, nhưng không thể vượt quá 0. 3 cấp."

"Báo cáo y tế của tối hôm qua đã có chưa?"

"Chưa có…"

"Tiểu tiện còn sẽ bài tiết mà không tự chủ sao?"

"…"

"Tại sao không nói chuyện?" Trần Vũ ngừng bút ngẩng đầu.

Bát Hoang Diêu hai má đỏ lên: "Cậu. . . Cậu hỏi còn nhiều hơn bác sĩ."

"À, tôi chỉ đang lo lắng về tình trạng thân thể của cô thôi mà." Trần Vũ bình tĩnh nói: "Cô có thể hiểu mà, cái này gọi là quan tâm. Ngoan, ăn ngay nói thật đi, tiểu tiện còn sẽ bài tiết mà không tự chủ sao?"

"… Không. . . Không. . . Không có…"

"Vậy vòng một có lớn thêm một chút hay không."

"… Xưa nay chưa từng có ai hỏi qua vấn đề này! ! !"

“Há, cái này thuần túy là sự tò mò của tôi thôi.”

Chương 237: Vật thí nghiệm (2) Chương 237: Vật thí nghiệm (2)

Khép sách lại, Trần Dư chỉ vào hộp cơm: “Ăn cơm trước đi, tôi sẽ hỏi sau.”

“…” Cúi đầu nhẹ nhàng mở hộp cơm, Bát Hoang Diêu trầm mặc nửa ngày: “Ta nghe ba ba nói là cậu đã cứu tôi.”

“Tôi chỉ bán thuốc. Là thuốc đã cứu cô.”

“Giống nhau mà.”

“Không giống.”

“…” Bát Hoang Diêu ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Trần Vũ: “Cậu… Có phải là… Ngô…”

“Đông đông đông!”

Chưa kịp nói xong, cửa phòng đột nhiên bị gõ vang.

Trần Vũ nhíu mày: “Ai?”

“Diêu nhi tiểu muội muội. Là tôi, người ái mộ của em, Vương Bính Bính.” Một giọng nói vang lên từ ngoài cửa.

Bát Hoang Diêu: “…”

Trần Vũ nâng trán: “Nhóc có thể đừng đến đây nữa được không? Mỗi ngày đều đến còn cần mẫn hơn tôi nữa!”

“Dựa vào cái gì mà anh có thể đến còn tôi thì không thể đến? Lòng thích cái đẹp, mọi người đều có, mỹ nữ yểu điệu, quân tử hảo cầu! Cũng là người theo đuổi, anh ở đây giả bộ cái gì?” Tiếng đập cửa càng kịch liệt: “Mở cửa!”

“Đệch…” Trần Vũ bực bội đứng dậy mở cửa: “Nhóc thật sự không biết là mình mấy tuổi sao?”

“Tuổi tác thì thế nào? Tình yêu đích thực còn phụ thuộc vào tuổi tác sao? Đương nhiên, nếu tôi bốn mươi tuổi, tôi sẽ không bao giờ dè dặt như vậy! Nhất định sẽ ly hôn để cưới nàng! Nếu tôi ba mươi tuổi, tôi tình nguyện từ bỏ tất cả sự nghiệp, toàn bộ tinh lực chỉ đặt ở trên người nàng! Nếu tôi hai mươi tuổi, tôi bằng mọi giá nhất định…”

“Két két.”

Trần Vũ mở cửa, từ trên cao nhìn xuống thằng nhóc đang ngồi trên xe lăn, ngắt lời nói: “Đáng tiếc, nhóc chỉ có bảy tuổi.”

“Bảy tuổi thì thế nào? Anh kỳ thị người bảy tuổi sao?” Đứa nhỏ trừng mắt nhìn Trần Vũ, hai cái tay nhỏ lăn bánh xe lăn: “Tránh ra.”

“…” Trần Vũ tránh ra một con đường.

“Diêu Nhi tiểu muội muội à, anh tới rồi nè ~” Cậu bé lăn đến bên cửa sổ phía trước Bát Hoang Diêu, đôi mắt to long lanh: “Em thật đẹp.” (tuổi trẻ tài cao)

Bát Hoang Diêu: “…”

Trần Vũ: “…”

“Còn một tháng nữa là em vào lớp 1. Khi đó, trong cuộc đời có thể có rất nhiều người phụ nữ. Nhưng em đừng lo, trong lòng anh mãi mãi chỉ có một mình em mà thôi. Bởi vì chỉ có em mới có thể để cho anh cảm nhận được cái đẹp kinh tâm động phách đến như vậy.”

Bát Hoang Diêu: “…”

Trần Vũ: “…”

Cậu bé hơi cúi đầu, cực kì thân sĩ vươn ra một bàn tay: “Quý cô ưu nhã và thơm tho, anh có thể mời em nhảy một bài được không?”

“Ba!”

Trần Vũ tát bay cánh tay của cậu bé: “Hai người đều ngồi xe lăn,

còn nhảy cái mẹ gì?”

“Thô lỗ.”

Thằng nhóc trề môi, đưa tay cầm một cái bánh bao trong hộp cơm của Bát Hoang Diêu ra, cắn một cái, mơ hồ không rõ: “Em có biết tinh thần yêu đương của Aladin không? Tuy thân thể chúng ta không trọn vẹn nhưng linh hồn chúng ta có thể cùng nhảy múa.”

Trần Vũ: “... Đó là Plato.”

“Ai cũng được.” Cậu bé ăn xong bánh bao, lau dầu lên chiếc trường của Bát Hoang Diêu, đẩy xe lăn quay người rời đi: “Tôi không bao giờ nhớ tên tác giả khi học tri thức, tôi chỉ nhìn vào cốt lõi của nó. Lời không hợp thì nửa câu cũng là nhiều, tạm biệt mọi người.”

“Phanh.”

Cậu bé chuồn mất. Còn thuận tiện đóng luôn cánh cửa.

Trần Vũ cúi đầu, nhìn cơm hộp: “Thằng trẻ trâu đó thường hay tới đây lắm sao?”

“Không.” Bát Hoang Diêu lắc đầu: “Đều là khi cậu đến không bao lâu thì em ấy mới đến.”

“Tôi cảm thấy thằng trẩu này đến đây chủ yếu là để trộm đồ ăn…”

“Vậy sao…”

“Nhưng mà không nên à, Những bệnh nhân có thể vào được khu cao cấp của bệnh viện đều thuộc gia đình giàu có. Sẽ không đến mức ăn trực bánh bao à?”

“Đông đông đông!”

Lúc này, cửa lại bị gõ.

“Tôi là bác sĩ Trần, tôi có thể vào không?”

Không đợi Trần Vũ trả lời, bác sĩ Trần đã đẩy cửa tiến vào, mang

theo đoàn đội đến bên giường của Bát Hoang Diêu, bắt đầu kiểm tra mỗi ngày.

“Cảm thấy thân thể thế nào?”

“Tốt hơn so với hôm qua.”

“Có thể hít thở sâu không?”

“Còn chưa được, phổi sẽ bị đau.”

“Một mình ở trên giường lâu thì nên động hoạt chân một chút.”

“Vâng…”

Sau vài phút thăm hỏi, bác sĩ Trần đã ghi chép xong, liền quay người rời đi.

Khi anh ta đi đến hành lang không xa, Trần Vũ đuổi theo: “Bác sĩ Trần, tôi muốn hỏi anh một chút chuyện.”

“Ồ?” Sau khi dừng lại, vẫy tay với các trợ lý khác để ra hiệu cho họ rời đi, rồi nói: “Trần tiên sinh, cậu hỏi đi.”

” Anh có thể đánh giá tổng thể về tình trạng thể chất hiện giờ của Bát Hoang Diêu được không.”

“Ừm…” Bác sĩ Trần trầm ngâm, sắp xếp tìm từ: “Tóm cái váy lại là… Cô ấy hồi phục rất tốt.”

” Không có phản ứng bất lợi hoặc xảy ra bất cứ tác dụng phụ nào sao?”

“Tạm thời không có phát hiện.”

“Hiểu rồi.” Trần Vũ gật gật đầu, lại nói: “Vậy số liệu khí hải khôi phục của cô ấy, anh có thể cho tôi một phần được không?”

“Số liệu khí hải…” Bác sĩ Trần nhíu mày, trên dưới quan sát Trần Vũ vài lần: “Cậu cần cái đó làm gì?”

“Tôi có hứng thú với việc chữa bệnh của võ giả, cho nên sớm tích lũy một chút tư liệu.”

Đương nhiên là bác sĩ Trần sẽ không tin vào loại chuyện vô nghĩa này, nhưng anh ta sẽ không giống như người không có EQ mà đâm thủng chuyện này: “Được thôi, muốn lấy thì đi với tôi. Cậu muốn bao nhiêu phần đều được.”

Chương 238: Khai giảng (1) Chương 238: Khai giảng (1)

“Bác sĩ Trần, anh xác thực rất biết cách làm người!” Trần Vũ giơ ngón tay cái lên.

Hai người bước ra khỏi khu nội trú, Trần Vũ tình cờ nhìn thấy thằng trẻ trâu đang ngồi xe lăn trong sân, thản nhiên hỏi: “Bác sĩ Trần, đứa nhỏ đó tên là Vương Bính Bính phải không?”

“Đúng.”

“Cậu ta bị bệnh gì mà phải nhập viện vậy? Tôi thấy cậu ta có tinh thần rất tốt.”

“Thằng nhóc đó sao.” Bác sĩ Trần liếc nhìn cậu bé: “Nó không phải là bệnh nhân, nó chỉ là một vật thí nghiệm của khoa nghiên cứu kế bên mà thôi.”

“Vật thí nghiệm là gì?” Trần Vũ sững sờ.

“Nếu như cậu không hiểu… Vậy thì tốt nhất là đừng nên biết.” Bác sĩ Trần mỉm cười vỗ vỗ vai Trần Vũ.

Sau khi lấy được số liệu chi tiết về việc khôi phục khí hải và báo cáo kiểm tra y tế trong vòng một tháng, Trần Vũ cáo biệt với Bát Hoang Diêu và quay trở về trường học.

Lúc này, không còn bao lâu nữa liền khai giảnh.

Trong tòa nhà ký túc xá cũng dần dần xuất hiện nhiều bóng người.

Tất cả đều là sinh viên năm nhất!!

Đi thang máy lên tầng mười, Trần Vũ chào hỏi với những người trong hành lang dù là có quen biết hay không, bước đến phòng ngủ số 03, lấy chìa khóa ra, mở cửa.

Nhưng còn chưa đi vào, một lời chào thân thiện vang lên từ phía sau: “Xin chào, bạn học.”

Trần Vũ quay đầu nhìn một cái, phát hiện là một thanh niên có kiểu tóc húi cua: “Xin chào.”

“Tôi tên là *, mới vừa vào trường, tôi ở phòng 04 đối diện với cậu.” Người thanh niên gật đầu và bắt tay với Trần Vũ.

“Ồ, tôi là Trần Vũ. Cậu ở phòng 04 hả? Vậy sau này chúng ta ở đối diện với nhau rồi.”

“Đúng vậy, đúng vậy, cho nên tôi đến để làm quen. Về sau chúng ta chính là hàng xóm, nhận biết một chút.”

“Nhất định, bà con xa không bằng láng giềng gần.” Trần Vũ khách sáo một phen, chỉ vào trong phòng: “Vậy tôi đi vào trước. Hẹn gặp lại.”

“Đừng, lão ca.” Người thanh niên nắm lấy Trần Vũ, xoay người sang ngang, chỉ vào phòng mình: “Có thấy người ở bên trong không? ”

“Nhìn thấy, thế nào?” Trần Vũ nghi hoặc.

“Đó là cha tôi, đang dọn dẹp phòng dùm tôi.”

“Ồ, vậy thì cho tôi gửi lời hỏi thăm đến chú.”

“Không không không.” Thanh niên xua tay: “Tôi không phải là đang giới thiệu hai người với nhau. Tôi chủ yếu là muốn nói, lát nữa tôi và cha mình sẽ đi đến phố đèn đỏ tìm vài em để thư giãn một chút, cậu có muốn đi chung không?”

“Tôi còn có việc, nên sẽ không… Chờ chút?” Trần Vũ sững sờ nhìn về phía người thanh niên, sau đó lại nhìn về phía người đàn ông trung niên trong nhà: “Các người… Cùng đi đâu?”

“Đi phố đèn đỏ à.”

“Đi. . . Đi phố đèn đỏ làm gì?”

“Tìm em gái để qua đêm.”

“…” Trần Vũ ngạc nhiên tại chỗ: “Cậu… Mang cha mình, đi chơi?”

“Đúng vậy.” Thanh niên gật đầu: “Cha tôi nuôi tôi không dễ dàng, vất vả hơn nửa đời người, để tôi có thể được nhận vào Đại học Bắc Kinh. Tôi phải báo đáp ông ấy.”

“Cậu đền ơn cho cha mình, vậy mẹ cậu thì làm sao bây giờ? Trả thù hả?”

“Chờ lần sau nàng đưa tôi tới trường, tôi lại tìm một nơi để đền ơn nàng là được.”

“... Khá lắm, “cảm động Trung Quốc” nếu như kỳ sau không có cậu thì tôi sẽ không thèm xem nữa.” (một game show của trung quốc.)

“Cậu khoa trương rồi, đây đều là tôi nên làm. Đi đi? Cùng nhau chơi?”

“Không chơi được. Các người từ từ chơi đi…”

Phất phất tay, Trần Vũ vào nhà đóng cửa lại, chặn đối phương ở bên ngoài.

“Cuộc sống đại học đầy màu sắc này…” Cậu tặc lưỡi: “Sắc (sai) nhi cũng quá thất bại.”(色（sai）儿也太黄了,nguyên văn của nó, ta chả hiểu gì)

Khóa chặt cửa, ngồi trước bàn sách.

Trần Vũ mở hồ sơ túi, lấy ra những tài liệu dày cộp trong đó và xem từng trang.

Nhất là số liệu về khí hải của Bát Hoang Diêu, càng là xem từng câu từng từ.

Khi gặp các thuật ngữ chuyên ngành mà cậu không biết, liền sử điện thoại tìm kiếm trên mạng.

Không hiểu công thức, tìm các video giải thích.

Phải mất hai giờ mới có thể đọc hết tất cả các tài liệu này.

“Hô…”

Đặt tờ báo cáo cuối cùng xuống, Trần Vũ Trần Vũ xoa xoa thái dương, cảm thấy vô cùng thoải mái.

Sự thật chứng minh, sau khi Bát Hoang Diêu tiêm vào dung dịch pha loãng T · D không những không có phản ứng bất lợi nào trong cơ thể mà còn khỏe hơn trước rất nhiều.

Đặc biệt là công năng của tim và phổi, thay cũ đổi mới, theo phân tích của nhóm bác sĩ Trần, tăng ít nhất là 43%.

Mặc dù dữ liệu thể chất chi tiết hơn còn phải đợi đến sau khi xuất viện tiến hành một cuộc kiểm tra thể chất toàn diện. Nhưng chỉ từ trước mắt đến xem, thể chất của Bát Hoang Diêu được xưng tụng là người đồng lứa số một.

... Ngoại trừ hắn Trần Vũ.

“OK, hẳn không có bất kỳ vấn đề gì.”

“Bốp” một tiếng chắp tay trước ngực, Trần Vũ duỗi lưng một cái, lấy điện thoại di động ra và bấm số điện thoại nhà.

“Bíp ——— ”

Sau ba giây, cuộc gọi được kết nối.

“Alo? Tiểu Vũ hả?” Trần mẫu âm thanh.

“Vâng, là con.”

“Ở trường như thế nào rồi? Thích ứng chưa?”

Chương 239: Khai giảng (2) Chương 239: Khai giảng (2)

“Rất tốt, con được ở riêng một phòng. Đại học Bắc Kinh là trường đứng đầu cả nước, phương diện sinh hoạt thì mẹ không cần lo lắng. Có thể ăn đồ ngon khắp thế giới với giá 14 tệ.”

“Vậy thì mẹ yên tâm rồi.”

“Dạ, Chị con đâu ạ?” Trần Vũ hỏi.

“Chị con ra ngoài làm việc rồi.”

“Đi làm?” Trần Vũ nghiêng đầu: “Ngoan ngoãn ở trong nhà không tốt sao, đi làm làm gì?”

“Chị của con nói là muốn kiếm tiền, mẹ cũng không ngăn được nó. Hai chị em còn đều như vậy, lời mẹ nói thì chả ai thèm nghe…”

Tiếp tục nói chuyện với Trần mẫu vài phút, Trần Vũ cúp điện thoại, lại gọi cho Trần Tư Văn.

“Alo?” Trần Tư Văn kết nối trong một giây: “Đang đi làm, ông chủ đang nhìn chằm chằm, tin nhắn trò chuyện đi.”

“Khoan cúp máy.” Trần Vũ vội vàng nói: “Em có chút chuyện muốn nói với chị, ngày mai chị đưa mẹ đến kinh thành đi.”

“Hả? đến đó làm gì?”

“Em mua cho hai người một căn nhà nhỏ ở đây.”

“Má!” Ống nghe một đầu khác Trần Tư Văn bỗng nhiên nói tục, sau đó nhanh chóng hạ giọng, nghiến răng nghiến lợi: “Trần Vũ! Em bị bệnh tâm thần hả? Bỏ tiền mua nhà ở Bắc Kinh làm gì?”

“Kinh Thành an toàn, ở gần em, mua một căn thì có chuyện gì? Tranh thủ thời gian đưa mẹ qua đi. Về sau hai người chính là người Kinh Thành.”

“Em muốn chết sao! Có tiền liền phung phí hả? Mua nhà chuyện lớn như vậy cũng không thương lượng với chị một chút? Em liền… Chờ chút, không đúng? Một căn nhà bình thường ở Kinh Thành đều cần mấy trăm vạn, chút tiền thưởng và tiền ký tên của em làm sao đủ để mua một căn nhà? Mua nhà vệ sinh hả?”

“Dù sao thì hai người cứ đến đây đi. Ngày mai liền đến.”

“…” Trong ống nghe im lặng hồi lâu: “Không đi. Chị còn phải đi làm.”

“Đến đây rồi đi làm.” Trần Vũ mở ngăn kéo lấy ra ống thuốc pha loãng T · D ở sâu bên trong, đặt dưới ánh mặt trời quan sát: “Em đã tìm cho chị một công việc. Chị chắc chắn sẽ thích.”

“Tiền lương bao nhiêu?”

“Tiền lương tuyệt đối vượt quá sức tưởng tượng của chị.”

“Nói thẳng bao nhiêu, đừng dong dài.”

“Tiền lương… Mười vạn!”

“… Vậy là em bán chị mình vào hộp đêm sao?”

Trần Vũ: “…”

“Trần Tư Văn, ngươi xxx! Đi làm không thể gọi điện thoại! Trừng mắt nhìn mắt tao làm gì? Vẫn còn nói chưa xong hả? Làm được thì làm, không làm thì cút!” Lúc này, trong ống nghe truyền tới những lời khiển trách của một người đàn ông.

“Thật xin lỗi.” Trần Tư Văn nói tiếng xin lỗi, rồi dứt khoát kích hoạt kỹ năng ác miệng: “Tôi thực sự không nhận ra rằng đôi mắt ti hí của anh còn có thể mở ra được. Bây giờ tôi mới nhận ra, nhưng tôi có một nỗi ám ảnh sâu sắc, khuôn mặt đầy rỗ cộng thêm đôi mắt như hạt đậu xanh của anh làm cho tôi nhớ đến Hội chứng sợ lỗ tròn (Trypophobia). Toàn thân không nhịn được nổi da gà. Cho nên, tôi từ chức. Là một nhân viên cũ của anh, tôi thành thật khuyên anh nên vào nhà vệ sinh quán bar để làm việc, bởi vì anh chỉ cần đứng ở trong liền sẽ mang hiệu quả buồn nôn, giúp cải thiện đáng kể trải nghiệm của những người nghiện rượu. Đương

nhiên, đi khoa hậu môn cũng là một lựa chọn tốt, rất có lợi cho những bệnh nhân đi đại tiện…”

Tiếng nói hơi ngừng lại, Trần Tư Văn nói với Trần Vũ: “Ông ta cầm băng ghế đến rồi, chị chạy trước, ngày mai gặp em ở Kinh Thành.”

Trần Vũ: “…”

“Bíp ——— ”

Đối phương cúp điện thoại.

Trần Vũ: “…”

Sau khi im lặng hồi lâu, cậu đặt điện thoại xuống, nhìn dung dịch pha loãng T · D trong tay, chìm trong suy nghĩ.

Bỗng nhiên sinh ra một loại dự cảm nào đó.

Với tác dụng cường hóa của dung dịch pha loãng T · D, một khi Trần Tư Văn khôi phục khí hải, trở thành võ giả…

Có thể làm cho võ đạo giới vốn không yên bình, càng thêm đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương…

Hôm đó, 1 giờ chiều.

Trần Vũ rời Đại học Bắc Kinh và đến một công ty môi giới nhà đất lớn nhất gần đó.

Đúng vậy, vì thời gian này tương đối bận nên cậu vẫn chưa có thời gian để mua nhà.

Ngày mai gia đình sẽ đến, vì vậy dù sao thì việc mua nhà cũng không thể trì hoãn được nữa…

“Chào anh, đây là công ty môi giới Gia Hưng.”

“Mua nhà, thanh toán đầy đủ, mau chóng.” Trần Vũ đi thẳng vào vấn đề.

“Được rồi, mời anh chờ một lát.”

Nhân viên phía sau quầy gọi điện, và một người phụ nữ có ngoại hình khả ái xuất hiện ngay lập tức. Cô nhìn thoáng qua Trần Vũ, cũng không khinh thường Trần Vũ vì tuổi tác của anh ta, mà còn nhiệt tình tiến lên bắt tay.

“Chào anh, em là người phụ trách tư vấn cho anh, anh có thể gọi em là tiểu *, anh tên gì?”

“Họ Trần.” Trần Vũ khoát khoát tay: “Tôi đang rất vội, trực tiếp đưa tôi đi xem phòng. nếu không được thì tôi nhanh chóng đổi sang nhà khác.”

“À… Vâng, chúng ta vào trong rồi nói.”

Đưa Trần Vũ vào phòng tiếp khách, nữ nhân viên từ trong ngăn kéo lấy ra một xấp tài liệu, hỏi: “Trần tiên sinh, anh đang muốn mua nhà phải không?”

“Đúng.”

Chương 240: Khai giảng (3) Chương 240: Khai giảng (3)

“Anh có hộ khẩu Kinh Thành không?”

“Hả?” Trần Vũ sững sờ: “Không có hộ khẩu Kinh Thành thì không mua được sao?”

Nữ người đại diện cũng là sững sờ: “Vâng. . . Đúng vậy… Ngài không biết sao?”

“Không có ai nói cho tôi biết cả?”

“Là như vậy Trần tiên sinh.” Nữ nhân viên đặt lại hồ sơ, cười nói: “Do dân số thủ đô tương đối đông nên chính sách nghiêm ngặt hạn chế việc mua nhà đã được thực hiện từ rất sớm. Ngoại trừ các nhân tài đặc biệt ra, Người ngoài không mua được mà chỉ có thể thuê. Đương nhiên, những ngôi nhà ngoài thành có thể tùy ý mua bán.”

“Tôi không muốn ở ngoài thành, tôi muốn ở trong thành.”

“Thật có lỗi, nếu như anh không có hộ khẩu, liền không có cách nào mua được. Đây là chính sách của quốc gia, và chúng tôi không thể giúp gì được.”

Nghe vậy, Trần Vũ nhíu mày nghĩ: “Cô mới vừa nói là người ngoài không thể mua trừ nhân tài đặc biệt ra…”

“Đúng vậy.”

“Cái gì là nhân tài đặc biệt? Trạng Nguyên tính không?”

Nghe được hai chữ Trạng Nguyên, nữ nhân viên ánh mắt sáng lên: “Tính! Trạng Nguyên đương nhiên tính à! Tiên sinh anh là Trạng Nguyên hả?”

“Đúng. Tôi là Trạng Nguyên.”

“Trạng Nguyên liền không có vấn đề.” Nữ nhân viên cười tươi như

hoa, lại lấy ra một xấp tài liệu: “Anh sinh viên năm nhất của hai trường Đại học Bắc Kinh và Đại học Thanh Hoa sao? Muốn mua gần khu vực nào? Có yêu cầu gì sao? Muốn diện tích bao lớn?”

“Đương nhiên là càng gần trường học càng tốt, khoảng 100 mét vuông.”

“Được rồi. Vậy anh nhìn xem những căn nhà này…” Người phụ nữ đưa ra bốn tờ tài liệu.

Trần Vũ tiếp nhận, chỉ liếc mắt một cái, suýt chút nữa cắn đứt lưỡi: “186,000 tệ 1 mét vuông?” (khoảng 660 triệu)

“Đúng vậy.” Nữ nhân viên gật đầu: “Liền giá tiền này, những người bên ngoài thành cũng muốn mua.”

“Những người trong thành như các cô thực biết bán.”

Đứng dậy, Trần Vũ xoay người rời đi: “Giá tiền này quá cao, không thể tiếp nhận, cáo từ.”

“Tiên sinh, anh có thể nhìn xem những căn nhà nhỏ à…”

Không để ý tới nữ nhân viên, Trần Vũ rời đại lý bất động sản và tìm đến một số công ty đại lý khác.

Sau nhiều lần so sánh giá cả, cuối cùng cậu cũng chấp nhận thực tế là giá nhà ở Bắc Kinh quá cao.

Bởi vì Kinh Thành an toàn, mật độ dân số caocung và cầu quyết định thị trường. Trên toàn địa bàn thành phố, không có bất động sản nào có đơn giá dưới một trăm nghìn một mét vuông.

Nếu như ở ngoài thành, giá sẽ giảm xuống vài nghìn một mét vuông … nhưng điều đó không có nhiều ý nghĩa.

Bóp chặt tấm thẻ đen trong tay, Trần Vũ u sầu hồi lâu, nhưng cuối cùng vẫn là nghiến răng quay về công ty môi giới Gia Hưng.

“Trần tiên sinh, anh đến rồi sao?”

Nhìn thấy Trần Vũ, tâm tình của nữ quản lý kia đột nhiên hưng

phấn.

Loại khách hàng "giết" trở về này, tỷ lệ thành giao bình thường đều là cao nhất…

"Hừm, cô không phải là nói có căn hộ nhỏ sao? Đều lấy cho tôi xem một chút."

"Vâng!"

Nữ nhân viên vội vàng dẫn Trần Vũ quay lại phòng tiếp khách, cung kính phục vụ một ly cà phê. Sau đó thậm chí còn thay một bộ tất đen và giày cao gót trong phòng thay đồ…

"Trần tiên sinh, mời anh xem~?"

Người phụ nữ lắc lắc vòng eo, cúi người đưa vài tờ quảng cáo nhà, lộ ra da thịt tuyết trắng dưới cổ áo.

Cũng không biết là kêu Trần Vũ xem nơi nào. . .

Nhưng Trần Vũ dù sao cũng chỉ nhìn tài liệu, sau khi so sánh cẩn thận, anh rút ra một trong số đó: "Căn này, sáu mươi mét vuông, khá tốt. Phía nam dựa vào đại học Bắc Kinh, bắc dựa vào đường sắt. giá là 122.000 một mét vuông."

"Đúng vậy. Nhưng căn hộ này cũ một chút."

"Không sao." Trần Vũ không thèm để ý xua tay.

Dù là cũ thế nào cũng không cũ bằng căn nhà cổ của cậu ở thành phố Thanh Thành?

Hơn nữa, nó rất gần ga đường sắt, một khi dị thú tấn công, ưu tiên sơ tán là rất cao.

"Liền căn này, đưa tôi đi xem một chút."

Nữ nhân kéo nhẹ tóc, nghiêm túc nhìn chằm chằm vào khuôn mặt soái ca của Trần Vũ, ôn nhu nói: "Chúng ta uống xong ly cà phê này trước đ…"

“Nhanh lên, đừng dài dòng.”

“…”

…

Ngồi xe đi tới nơi có tên là cư xá Tử Hiên Uyển, Trần Vũ bước vào nhà và quan sát kỹ lưỡng, rất hài lòng.

Cư xá dù là cũ, nhưng trang trí sửa chữa rất tốt.

Ban công sạch sẽ, đồ dùng trong nhà không ít.

Đèn treo đồ điện, không thiếu một cái.

Xách đồ vào ở, trực tiếp nhập hộ.

“Có thể, không sai, tôi mua.”

Kiểm tra mấy chi tiết lần cuối, Trần Vũ tìm được nữ nhân viên đang ngồi ở trên giường trong phòng ngủ chính làm điệu làm bộ, liền vươn tay muốn kéo lên: “Bây giờ thì nơi này là nhà của tôi, cô đừng có tùy tiện ngồi. Nhanh ký hợp đồng.”

Nữ nhân: “…”

Hợp đồng đã được ký kết và tiền đặt cọc được thanh toán bằng thẻ ngân hàng bình thường.

Mỗi mét vuông là 122,000 nhân dân tệ, tổng cộng tốn hết 7,320,000 nhân dân tệ.

Điều này khiến cho kiếp sống ngàn vạn phú ông của cậu ta vừa mới bắt đầu liền đột ngột kết thúc…

Chương 241: Khai giảng (4) Chương 241: Khai giảng (4)

Kỳ thật, với số tiền tiết kiệm trong tay, cậu ta có thể mua một căn hộ có diện tích 80 mét vuông trở lên.

Nhưng bởi vì cái gọi là một xu tiền làm khó anh hùng. Sau khi trở thành võ giả, không chừng còn có rất nhiều chỗ cần dùng tiền. Để dành một chút vốn lưu động, không có chỗ xấu.

Đuổi đi nữ nhân viên có bộ mặt vô cảm, cầm theo hợp đồng, Trần Vũ đi tới chợ đen ở phía sau đường Thừa Đức.

Sau vài lần hỏi thăm, Trần Vũ bước vào nhà sự vụ tổ có danh tiếng tốt.

Thanh toán năm mươi vạn tiền mặt, liền có thể "Hợp pháp" rút 10 triệu bên trong thẻ đen ra.

Lại lấy danh nghĩa của sự vụ tổ chuyển 7,25 triệu cho công ty môi giới Gia Hưng hai bên được coi là đã chính thức hoàn thành giao dịch.

Còn mấy cái thủ tục rườm rà kia, đều là việc mà công ty môi giới cần phải làm, Trần Vũ không cần nhọc lòng.

Từ giờ thì căn nhà này liền họ Trần…

Sau khi làm xong tất cả những việc này, đã là nửa đêm.

Trần Vũ quay trở lại ký túc xá của Đại học Bắc Kinh và trò chuyện với Trần Tư Văn trên Wechat, xác nhận thời gian ngày mai lên xe, sau đó mới tắt đèn và chuẩn bị đi ngủ.

"Những vấn đề nhỏ nhặt gần như đã hoàn thành."

Treo dụng cụ hỗ trợ giấc ngủ lên, Trần Vũ nằm trên giường hình chữ "夲" và bắt tổng kết lại trước khi đi ngủ.

"Về tiền bạc, thẻ đen phế bỏ, 1000-732-50 = 218, cộng thêm trong

ngân hàng có hơn 2 triệu, hiện tại mình chỉ còn 4,18 triệu."

"Ngày mai chỉ cần cho bà chị tiêm xong dược tề , chờ nàng khôi phục khí hải, mình liền sẽ không cần lo những việc vặt vãnh nữa, chỉ còn khai giảng…"

"Ừm…"

"Vô sự một thân nhẹ à…"

Thở phào nhẹ nhõm, Trần Vũ vươn tay định kéo "công tắc" của máy trợ ngủ thì điện thoại đột nhiên rung lên.

Cầm lấy xem xét, là một số điện thoại không biết.

Nhíu nhíu mày, Trần Vũ kết nối: "Alo?"

"Là Trần ca hả?"

"Anh là ai?"

"Tôi * nè! Là người ở phòng đối diện ký túc xá của cậu đó!"

"Làm sao cậu biết được số điện thoại của tôi?" Trần Vũ nghi hoặc.

"Trước đừng nói chuyện này, tôi và cha tôi đã bị cảnh sát bắt, có thể giúp tôi nộp tiền phạt được không…"

Trần Vũ: "…"

Rạng sáng, một giờ rưỡi.

Trần Vũ đi cùng với thằng ở đối diện phòng và cha của thằng đó.

Tất cả đều im lặng.

Một lúc lâu sau, Trần Vũ mới là người lên tiếng: "Các người chơi rất high à? 1000 tệ tiền phạt đều không đủ đóng?"

"Cha tôi thích gái đẹp." * thở dài: "Là con trai, tôi đương nhiên là muốn chọn cho cha mình một cô gái đắt tiền rồi."

"Giá cả ở nơi này quá cao. " Phụ thân bên cạnh bất mãn nói: "Giá

chơi gái cũng cao.”

Trần Vũ: “...”

*: “Cha, đừng lo lắng, con chưa quen nơi này thôi, chờ một thời gian khi con quen thuộc rồi, nhất định sẽ tìm được chỗ tốt hơn.”

cha: “Con vẫn còn non lắm, cái chính của chuyện này là an toàn. Không an toàn thì dù chỗ tốt đến đâu cũng chẳng ra gì.”

*: “Ngã một lần thì khôn hơn một chút, hiện giờ con học được rồi.”

Trần Vũ: “...”

quay đầu nhìn Trần Vũ: “Trần ca, lần này cám ơn anh. Tôi cũng không dám nói cho trường học biết, vạn nhất kiểm điểm tôi một lần thì làm sao còn mặt mũi nào mà đi học nữa? Tiền phạt thì chờ cha tôi về nhà sẽ chuyển khoản lại cho anh.”

Trần Vũ khoát tay: “Chuyện này thì không gấp. Nhưng tôi có một câu muốn nói với cậu.”

“Trần ca, anh nói đi.”

“Tôi có thể hiểu được lòng hiếu thảo của cậu với người thân của mình, nhưng tốt nhất là cậu nên đổi một phương thức khác.”

“... Đổi cái khác…” * nhìn cha mình.

Cha cậu cũng đang nhìn cậu.

Hai người nhìn nhau hồi lâu.

“Cha, Trần ca nói có đạo lý. Vốn là mang ngài ra thả lỏng một chút, nhưng ngược lại là làm cho ngài thêm không thoải mái.” * thở dài: “Chờ sau này con phát đạt, con trực tiếp bao nuôi một người tình cho cha.”

“Con ngoan.” * cha cảm động vỗ vỗ * đầu: “Bốn đứa trong nhà, từ nhỏ thì cha đã nhìn ra con là người tiền đồ nhất.”

Trần Vũ: "..."

...

Ngày hôm sau.

Không đợi chuông báo điện thoại vang lên. Trần Vũ liền bị đánh thức bởi những tiếng gõ cửa dồn dập.

Vừa ngáp vừa đi ra mở cửa, phát hiện bên ngoài là một nam thanh niên lạ mặt.

"Cậu là?"

"Trần Vũ, tôi là phụ đạo viên của cậu." Người thanh niên đưa tay ra bắt tay với Trần Vũ: "Chịu trách nhiệm quản lý tất cả tân sinh ở tầng mười."

Nghe vậy, Trần Vũ kinh ngạc: "Phụ đạo viên ở đây là phụ trách theo tầng sao?"

"Hả? Phụ đạo viên ở chỗ nào cũng đều như vậy cả!"

"Ừm, coi như tôi chưa hỏi gì. Nào, vào nhà rồi nói."

"Được rồi." Phụ đạo viên cũng không khách khí, đi thẳng vào nhà, ngồi trên sô pha rồi đưa cho cậu một tờ đơn: "Còn hơn mười ngày nữa liền là khai giảng, vì nâng cao hiệu suất, những sinh viên đến trước như các cậu có thể sớm lựa chọn chuyên ngành của mình. Cậu hãy nhìn vào bảng mẫu này trước đi."

Trần Vũ nhận lấy bảng mẫu, đọc từ trên xuống dưới.

Phụ đạo viên giải thích: "Hệ thống giáo dục của một trường đại học hoàn toàn khác với trường phổ thông. Cậu cần lựa chọn sở trường của mình trước, chuyên ngành võ pháp, hoặc là chuyên ngành võ kỹ."

Chương 242: Khai giảng (5) Chương 242: Khai giảng (5)

“Tôi chọn võ kỹ.” Trần Vũ không chút do dự, cầm bút đánh dấu lựa chọn võ kỹ.

Với thể chất của mình, chuyên ngành võ kỹ là thích hợp nhất.

“Ừm.” Phụ đạo viên gật đầu, tiếp tục nói: “Theo kết quả trước khi nhập học, nhà trường sẽ phân các lớp theo cấp. Cấp lớp được chia thành lớp bình thường và lớp tinh anh. Lớp bình thường có tám sinh viên và một nhân viên an ninh có thực lực cấp 3. Lớp tinh anh có ba sinh viên và một nhân viên an ninh có thực lực cấp 4. Trong tương lai mỗi sinh viên đều sẽ lấy cấp lớp làm đơn vị.”

“Có sự khác biệt nào giữa hai cấp lớp không?” Trần Vũ hỏi.

“Không có khác biệt nào theo nghĩa rộng. Chỉ là sinh viên có người có thực lực cao, có người thấp, sắp xếp như vậy để bảo đảm rằng thực lực của mỗi cấp lớp đều giống nhau.”

Nghe vậy, Trần Vũ không khỏi nhướng mày.

Lời giải thích này giống như một lời khách sáo của chính phủ.

Lớp tinh anh liền có hai chữ tinh anh đã quyết định là sẽ có phương thức giáo dục không giống nhau.

Nhưng Trần Vũ cũng không nói toạt ra, vẫn tự điền thông tin của mình vào biểu mẫu..

“Đại học Bắc Kinh chúng ta áp dụng một hệ thống học phần đặc biệt. Sau khi mỗi sinh viên năm nhất nhập học, số học phần sẽ bằng không.”

“Học phần rất quan trọng sao?” Trần Vũ ngẩng đầu.

“Đúng vậy. Mượn đọc sách cần có học phần, thỉnh cầu bồi luyện cần học phần, đổi đạo cụ cần học phần, mua vũ khí trang bị, thậm chí tham gia chương trình học của các thầy cô khác đều cần học

phần. Không có học phần thì sẽ không làm được gì trong trường cả."

"Làm sao để nhận được học phần?"

"Tiếp nhận nhiệm vụ do trường học đưa ra, tham dự thí nghiệm của các thầy cô. Học sinh cấp 2 trở lên, hàng tháng cũng sẽ có một số học phần." Vừa nói, phụ đạo viên vừa duỗi ra một ngón tay: "Nhất định lưu ý rằng việc tiếp nhận nhiệm vụ hay tham dự thí nghiệm, thì đều phải lấy cấp lớp làm đơn vị. Một một lớp học, chính là một đơn vị. Trừ phi tốt nghiệp, có lẽ có người nửa đường liền ngủm, nếu không sẽ không giải tán."

"Vậy…" Trần Vũ buông xuống bảng biểu: "Bây giờ có thể biết được đồng đội của tôi là ai không?"

"Không thể. Cậu phải chờ đến ngày lễ khai giảng mới được tuyên bố…"

Hai người trao đổi hơn mười phút, phụ đạo viên cầm theo mẫu đơn liền rời đi.

"Cấp lớp làm đơn vị sao…"

Mở rèm cửa ra, Trần Vũ nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, trầm ngâm nói: "Mình là Trạng Nguyên, chắc là sẽ bị xếp vào lớp tinh anh."

"Hai người đồng đội…"

"Hy vọng đừng kéo chân sau."

...

Nửa giờ sau, Trần Vũ xách một túi hoa quả đến bệnh viện trực thuộc Đại học Bắc Kinh như thường lệ.

Bước vào phòng của Bát Hoang Diêu, liền nhìn thấy người thiếu nữ đang ngồi trên xe lăn, không biết đang nghĩ gì.

"Sorry, hôm nay tới chậm." Trần Vũ mở miệng.

"Nếu như cậu. . . Cậu có việc thì không cần ngày nào cũng đến."

“Ừm. Là vầy.” Trần Vũ gật đầu: “Từ nay về sau, tôi sẽ không đến nữa.”

Nghe vậy, Bát Hoang Diêu kinh ngạc quay đầu: “Hả?”

“Thân thể của cô cũng gần khôi phục như cũ rồi, cũng sắp phải khai giảng rồi, nên về sau tôi sẽ không đến nữa.” Trần Vũ mỉm cười.

Cậu đã xác nhận tác dụng của thuốc và quyết định tiêm cho chị của mình. Không cần phải chú ý đến tình trạng thể chất của Bát Hoang Diêu nữa, nên cũng không có lý do gì để trở lại đây.

“...” Bát Hoang Diêu im lặng một lúc rồi mỉm cười: “Ừ. Hơn mười ngày nữa tôi cũng sẽ xuất viện, đến lúc đó chúng ta có cơ hội gặp lại.”

“Ừm.” Trần Vũ đặt trái cây lên bàn: “Vậy thì tôi về trước. Chúng ta có thể liên hệ qua WeChat.”

“... Trước khi đi, cậu có thể đẩy tôi đi ra ngoài một vòng được không?”

“Cô có thể đi ra ngoài sao?” Trần Vũ nghi hoặc.

“Bác sĩ nói có thể.”

“OK, bác sĩ buông lời liền không có vấn đề.” Nắm lấy tay cầm xe lăn, Trần Vũ đẩy Bát Hoang Diêu ra phòng bệnh: “Ra vườn sau hay vườn trước?”

“Vườn trước đi, ánh nắng tốt.”

“Ừm.”

Hai người không nói lời nào.

Vài phút sau, đến một khoảng không dưới một bóng cây xanh tốt.

Ánh nắng chiếu vào gương mặt người thiếu nữ, phản chiếu mờ nhạt ánh hồng.

“Thân thể của cô khôi phục cũng không tệ lắm.”

“Nhờ hồng phúc của cậu.” Bát Hoang Diêu hít sâu một hơi không khí bên ngoài, chống tay lên vòng đẩy của xe lăn: “Tôi muốn thử di chuyển một mình.”

Trần Vũ: “Biết làm không?”

Bát Hoang Diêu: “Biết.”

“Được. Vậy cô làm đi.”

Thiếu nữ gật đầu và đẩy vòng tròn.

Xe lăn lập tức trượt về phía trước.

“Trần Vũ.” Bát Hoang Diêu nói trong khi trượt :“Tôi muốn hỏi cậu một điều.”

“Cô hỏi đi.”

“Cha ta đã nói những gì khi cậu bán thuốc cho ông ấy?”

“Phụ thân của cô nói là bất luận bao nhiêu tiền cũng phải mua.”

“Vậy sao…”

“Ừ.” Trần Vũ trợn tròn mắt nói lời bịa đặt.

“…” Thiếu nữ im lặng hồi lâu, lại hỏi: “Vậy cậu có biết hay là ông muốn sắp xếp tôi làm việc gì không.”

“Việc này thì làm sao tôi biết được.” Trần Vũ gãi gãi tai: “Cô không biết sao?”

Chương 243: Khai giảng (6) Chương 243: Khai giảng (6)

“Không biết. Từ khi tôi tỉnh dậy, không có ai trong bộ tộc đến gặp tôi.”

“Tầm quan trọng của cô bây giờ đã không thấp, hết thảy đều nghĩ thoáng một chút đi.” Trần Vũ an ủi.

“…” Bát Hoang Diêu cúi đầu lái xe lăn, yên lặng không trả lời.

Không biết đã qua bao lâu, thiếu nữ đột nhiên ngẩng đầu nhìn chằm chằm Trần Vũ, đang muốn nói gì đó…

“Bạch!”

Một cơn gió mạnh ập đến!

Liền thấy thằng trẻ trâu đang điều khiển chiếc xe lăn, bẻ cua drift một cái, lướt qua bên cạnh Bát Hoang Diêu.

Trẩu quay đầu hét lên: “Cái xe lăn này của em còn không nhanh bằng anh nữa!”

Trần Vũ: “… Đúng vậy à, nhóc cũng không nhanh được nữa rồi.”

Nam hài: “? ? ?”

“Bịch!”

Bụi mù mịt khắp nơi, thằng nhóc trực tiếp chìm vào trong rãnh…

“…” Bát Hoang Diêu kinh ngạc nháy nháy mắt, cuối cùng thở dài, vẫn là không thể nói ra lời gì.

Về đêm, thành phố Bắc Kinh rực rỡ ánh đèn.

Ký túc xá đại học Bắc Kinh, trong một văn phòng nào đó.

Mấy người trung niên đang bận rộn với công việc.

“Tân sinh của lớp tinh anh đã sắp xếp xong chưa?”

“Phần lớn đều đã được xếp lớp. Chỉ còn tên Trần Vũ này, không biết xếp lớp nào.” Một người phụ nữ mệt mỏi xoa xoa thái dương.

“Tên Trần Vũ có chút cứng đầu, đặc huấn ở La Lạp sơn đều khinh thường không đi. Loại thái độ này, tôi cho rằng tương lai của cậu ta cũng có hạn mà thôi. Tùy tiện sắp xếp một chút là được.”

“Thể chất của cậu ta rất không tệ, Phó viện trưởng đã trọng điểm đề danh, không thể lừa gạt.”

“Thiên phú thể chất chỉ có ưu thế ở những cấp độ đầu, khi lên đẳng cấp cao, lợi thế đó sẽ ngày càng nhỏ lại.”

“Mọi người nhìn xem tôi sắp xếp như vậy có được không?”

“Hả? Có chút ý tứ…”

“Có thể. Nhưng sự sắp xếp này… Có thâm ý khác à.”

“Rất tốt. Quyết định vậy đi, báo cáo.”

“Vâng…”

…

Cùng lúc đó, phía bắc đại học Bắc Kinh, ga Quan Thôn.

Chuyến tàu D34 từ từ dừng lại.

Trần Tư Văn đỡ Trần mẫu đi xuống: “Người ở Kinh Thành thật nhiều…”

“Chỉ là hơi nóng.” Trần mẫu cởi khăn quàng cổ ra: “Sao còn nóng hơn phía nam nữa.”

“Con đã kêu mẹ mặc ít một chút rồi mà không nghe.”

Hai mẹ con vừa cãi nhau vừa bước vào sảnh tiếp tân, nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng dáng của Trần Vũ.

Với ánh mắt sắc bén, Trần Vũ là người đầu tiên phát hiện ra bọn

họ, liền vội vàng chạy tới: “Con ở đây nè.”

“Tiểu Vũ!” Trần mẫu vội vàng nắm lấy tay Trần Vũ, nhìn thật kỹ: “Mới mấy ngày mà con đã phơi đến đen thui như vậy rồi sao.”

“Ánh nắng ở Kinh Thành rất tốt.” Trần Vũ cười ha hả, cầm lấy hành lý trên tay Trần Tư Văn: “Đi thôi, mang hai người đi xem nhà mới.”

“Tiểu Vũ, một căn hộ bình thường ở Kinh Thành cũng phải mấy vạn một mét vuông đó? Em lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?”

“Em là Trạng Nguyên, có thể trả giá, có thể giảm giá.”

“Vậy sao…” Trần mẫu mờ mịt.

“Giảm giá (đánh gãy)?” Trần Tư Văn thì bĩu môi: “Khi đang trả giá thì bị người ta đánh gãy xương hả? Sau đó đền cho em một căn hộ sao?”

“Kinh thành không thể so với Thanh Thành của chúng ta, sau này mà chị còn nói chuyện kiểu này thì rất dễ bị người ta đánh.”

“Vậy sao em còn kêu chị đến làm gì.”

“Nhưng không sao.” Trần Vũ vỗ ngực một cái: “Danh tiếng ở phía bắc rất có lợi, ai đánh chị, chị liền nói tên em ra.”

Trần Tư Văn: “Sau đó bị đánh ác hơn. Khi nhập viện thì dựa vào cái danh chị gái ruột của Trạng Nguyên để nhận ưu đãi giảm giá hả.”

Trần Vũ: “Em không thể nào nói hơn 3 câu với chị được.”

Đi ra nhà ga, bắt một chiếc taxi, đi thẳng đến Tử Hiên Uyển.

Trên đường đi, sự thịnh vượng của thủ đô đã khiến bộ não của Trần mẫu bị sốc.

“Nơi này lớn quá… Nhiều cây cầu như vậy… Đèn cũng nhiều như vậy…”

“Ha!” Tài xế đắc ý nhếch miệng cười một tiếng: “Chỗ này thì có là gì? Ngoại thành còn lớn hơn! Còn đẹp hơn trong thành mấy lần đó.”

“Chỗ này có thể ở được bao nhiêu người?”

“Có 10 triệu người trong thành phố, và hơn 40 triệu người ở ngoài thành.” Trần Vũ nói ra một loạt các con số.

Trần mẫu sửng sốt một lát: “Thanh Thành… Chỉ có vài triệu người mà thôi.”

“Quả nhiên là thành phố trung tâm của loài người.” Trần Tư Văn cảm thán.

Trong tận thế dân số liên tục giảm mạnh, chỉ một thành phố mà có thể có được năm mươi triệu người.

Chuyện này chỉ có thể dùng kỳ tích để hình dung.

Nhưng nói theo một cách khác, Kinh Thành đã hút khô huyết dịch của toàn bộ quốc gia…

Nhà ga nằm không xa cư xá.

Rất nhanh, xe taxi liền đến nơi.

Trần Vũ mang theo người nhà đi vào Tử Hiên Uyển, bước đến căn hộ của mình.

“Ba!”

Khi đèn chùm được bật lên, Trần mẫu và Trần Tư Văn hai mắt đều tỏa sáng.

Mặc dù đây là một ngôi nhà cũ đã qua sử dụng. Nhưng về cách trang trí và bài trí thì không phải “nhà tổ” ở Thanh Thành có thể so được.

Dưới sự phản chiếu của ánh đèn, cảm giác cao cấp phả vào mặt.

Chương 244: Lớp tinh anh (1) Chương 244: Lớp tinh anh (1)

“Tiểu Vũ… Con. . . Cuối cùng thì con đã tiêu bao nhiêu tiền? Có phải là mua trả góp không?” Trần mẫu tỉnh táo lại, do dự nói.

“Con đã thanh toán tiền cả rồi. Dù sao thì mẹ cũng không cần lo lắng về chuyện tiền nong nữa, sau này ở đây là được rồi.”

Đặt hành lý xuống, đóng cửa phòng lại, Trần Vũ đẩy ra phòng bếp vẫn sáng sủa: “Mẹ, mẹ ngồi xe có mệt không?”

“Không mệt.”

“Vậy mẹ nấu cơm dùm con đi ạ, nguyên liệu nấu ăn thì trong tủ lạnh đều có. Con đi nói chuyện với chị một chút.”

“Được.” Trần mẫu đi vào phòng bếp, nhìn quanh một vòng, sau đó mở tủ lạnh: “Tiểu Vũ, con muốn ăn cái gì?”

“Mẹ xem rồi làm đi ạ.”

Trần Vũ thuận miệng nói một câu, rồi lôi Trần Tư Văn đang ngơ ngác vào trong phòng vệ sinh.

“Lạch cạch.”

Cánh cửa gỗ bị khóa, Trần Vũ tiến lên một bước, ép Trần Tư Văn vào tường rồi khống chế lại.

Trần Tư Văn nháy nháy mắt: “Em bị bệnh hả?”

“Không có.”

“Vậy em đang làm gì?”

“Mọi người đều biết, khi con người bị kích động thì sẽ không kiềm chế được cảm xúc của mình, vì phòng ngừa chị làm hỏng đồ trang trí đắt tiền trong nhà, em muốn ổn định chị trước.”

“Chị thì có gì mà phải kích động?” Trần Tư Văn muốn đẩy Trần Vũ ra, nhưng lại thấy cánh tay của Trần Vũ giống như kìm thép: “Tiểu Vũ, em bị ngáo đá sao? Em đang làm chị sợ đó.”

“Em có chuyện nghiêm túc muốn nói với chị.”

“Trong toilet, nói trong tư thế này sao?”

“Chủ yếu là cách âm ở đây rất tốt. Chị không cần quan tâm đến những chi tiết này, em chỉ muốn hỏi là chị có dự định gì cho tương lai không?”

“... Hả?”

“Dự định tương lai.” Trần Vũ lặp lại.

“Chị muốn mua một ngôi mộ có phong thủy tốt.”

Trần Vũ: “...”

“Thế nào?”

“Tương lai xa quá. Gần thêm chút nữa đi.”

“Gần chút sao… tìm một người đối xử tốt với mình để kết hôn.”

“Gần thêm chút nữa.”

“Tìm. . . Tìm một công việc. Kiếm một ít tiền.” Trần Tư Văn hoàn toàn không nắm bắt được suy nghĩ của Trần Vũ, có vẻ hơi sốt ruột: “Rốt cuộc thì em muốn nói chuyện gì?”

“Được rồi, em sẽ hỏi thẳng vào vấn đề luôn.” Đôi mắt Trần Vũ lấp lóe: “Chị còn muốn tập võ nữa không?”

“Nghĩa là sao?”

“Mặt chữ ý tứ. Chị có còn muốn trở thành một võ giả nữa không?”

“Tất nhiên rồi.” Trần Tư Văn biểu lộ kỳ quái: “Công việc mà em tìm cho chị là làm trong võ quán hả? Hay là… Làm việc trong trường học?”

“Đều không phải.”

Trần Vũ chậm rãi lấy dung dịch pha loãng T · D từ trong ngực ra: “Nếu như… Ông trời cho chị một cơ hội, để chị có thể trở thành võ giả một lần nữa…”

Trần Tư Văn lập tức nổi da gà khắp người, đồng tử cũng từ từ giãn ra.

“Chị…” Trần Vũ đặt lọ thuốc vào đôi tay đang run rẩy của Trần Tư Văn: “... Còn sẵn sàng để tiếp nhận không?”

“Trở thành…” Trần Tư Văn hô hấp dồn dập, bỗng nhiên thét lên: “Võ giả? ! !”

...

“Hử?”

Trong phòng bếp, Trần mẫu đang nấu cơm thì nhanh chóng tắt máy hút mùi đi và lắng nghe: “Âm thanh vừa rồi là gì?”

...

Thời gian giống như nước trong bồn cầu.

Chỉ cần bấm nút, nó liền sẽ xoay tròn rồi vội vàng trôi qua.

Trong nháy mắt, hơn mười ngày đã trôi qua.

Thời gian đã là ngày 15 tháng 8.

Lễ khai giảng của Đại học Bắc Kinh đã được tổ chức.

Tám giờ sáng, Trần Vũ đã đi tới lễ đường to lớn, tìm nơi hẻo lánh ngồi xuống , chờ đợi đồng đội mới xuất hiện.

Khi xung quanh càng ngày càng nhiều sinh viên mới đến, cảm giác căng thẳng xen lẫn phấn khích dần tràn ngập toàn bộ lễ đường.

Nhập trường đại học, xếp lớp.

Đối với bất kỳ một võ giả “Newbie” nào cũng đều là một khởi đầu

hoàn toàn mới.

“Choang!”

Chín giờ đúng.

Một tiếng chuông vang lên, một bóng người mặc áo choàng bước ra từ phía sau hậu trường và bình tĩnh đứng trước bục.

Bóng người ngẩng đầu, vén mũ trùm lên, lộ ra khuôn mặt tuấn tú.

“Đệch?” Khi nhìn thấy khuôn mặt của người đó, Trần Vũ đang ngồi ở một nơi hẻo lánh bỗng nhiên giật mình một cái.

“Là hắn? !”

Trên đài diễn thuyết của hội trường.

Khi bóng người vén mũ áo lên và lộ ra một khuôn mặt quen thuộc, Trần Vũ lập tức sửng sốt:“Là hắn? !”

Người này, Trần Vũ đã từng gặp.

Khi cậu ta đến cục công an của thành phố Thanh Thành để “Đàm phán” với Bát Hoang Chấn, đã từng đụng qua vai của người này…

“Nói như vậy…”

Trần Vũ hơi híp mắt: “Hắn hẳn là…”

“Chào mọi người.” Bóng người đặt hai tay lên bàn bục giảng, giọng điệu không hề có chút tình cảm nào: “Tôi là Bát Hoang Dịch.”

“Quả nhiên là hắn.” Trần Vũ dựa lưng về phía sau, tựa vào trên ghế.

Mà mấy trăm tân sinh viên ở xung quanh, khi nghe thấy cái tên này, họ cũng bắt đầu xì xào bàn tán.

Bát Hoang Dịch, thân phận của anh ta không chỉ đại diện cho chủ tịch hội sinh viên của trường đại học Bắc Kinh, mà còn là một thủ lĩnh được thế hệ trẻ công nhận… Hoặc có thể nói là một nhân vật

có cấp bậc nguyên soái.

Tỷ lệ chuyển hóa khí kình cao đến 2.26, đã vượt xa khỏi định nghĩa “Thiên tài “.

Chương 245: Lớp tinh anh (2) Chương 245: Lớp tinh anh (2)

Đối với hầu hết con người, anh ta giống như một niềm hy vọng trong ngày tận thế. Truyền cảm hứng và khí thế cho võ đạo giới.

Vì vậy, để đảm bảo anh ta có thể thuận lợi trưởng thành, Đại học Bắc Kinh thậm chí đã cử phó viện trưởng của võ kỹ học viện đích thân đảm nhiệm an toàn viên của anh ta. Quy cách đột phá chân trời.

Đối mặt với nhân vật như vậy, đám sinh viên còn là "Newbie" nên tự nhiên sẽ không giữ được sự bình tĩnh, sự hỗn loạn và ồn ào càng lúc càng trở nên gay gắt.

Bát Hoang Dịch, vẫn cứ đứng trên đài với một bộ mặt thờ ơ, lạnh nhạt.

Anh ta cũng không chủ động phóng thích một tia khí kình nào.

Nhưng một áp lực không thể giải thích được đang dần dần bao phủ lấy toàn trường. Mọi người không khỏi tập trung tinh thần, lần lượt ngậm miệng lại.

Cho đến khi hiện trường lặng ngắt như tờ, Bát Hoang Dịch mới tiếp tục mở miệng.

"Đại học, và trường cấp 3, là hai thời đại."

"Bắt đầu từ hôm nay, các người không còn được xã hội bảo hộ. Các người… Sẽ trở thành một thành viên trong lực lượng bảo hộ xã hội."

"Bắt đầu từ hôm nay, các người sẽ tiếp xúc càng ngày càng nhiều với nội tình của thế giới này, và hãy bắt đầu suy nghĩ xem mình có thể sống được đến năm sau hay không."

"Bắt đầu từ hôm nay, các người không còn nhiều không gian nữa để trưởng thành, làm nhiệm vụ, tranh học phần, ổn định xã hội, chống lại dị thú mới là sinh hoạt của các người."

“Bắt đầu từ hôm nay, hãy nhận rõ thân phận của mình. Các người không còn là học sinh nữa. Các người đã là chiến sĩ.”

“Bắt đầu từ hôm nay, các người cũng sẽ phải chịu trách nhiệm một phần cho tình trạng nghiêm trọng của toàn nhân loại…”

Lời nói lạnh lùng vang vọng trong hội trường.

Bầu không khí của hiện trường bỗng nhiên chuyển từ hưng phấn sang nặng nề một cách vô thức.

Tiếng nói hơi ngừng lại, đợi khi các sinh viên tiêu hóa nó, Bát Hoang Dịch lấy ra một tờ tài liệu và nhanh chóng mở ra: “Hiệu suất, là một trong những phẩm chất quan trọng nhất của một võ giả.”

“Trong thời đại tận thế như bây giờ, không có lời nói khách sáo, cũng không có bữa tiệc đón chào người mới đến, càng không có thời gian nghỉ ngơi. Các người chỉ có thời gian một ngày để làm quen với đồng đội mình, điều chỉnh trạng thái. Bắt đầu từ ngày mai, hệ thống học phần sẽ mở ra, nhiệm vụ sẽ được cấp.”

“Bây giờ sẽ kết quả của việc sắp xếp cấp lớp.”

Đặt tài liệu lên bàn, Bát Hoang Dịch đọc chậm mà không cảm xúc: “Cấp lớp được chia thành lớp phổ thông và lớp tinh anh.”

“Lớp phổ thông có tám người, năm người hệ võ kỹ, ba người hệ võ pháp, cộng thêm một nhân viên an ninh cấp 3.”

“Lớp tinh anh có ba người, hai người hệ võ kỹ, một người hệ võ pháp, cộng thêm một nhân viên an ninh cấp 4.”

“Mỗi một cấp lớp sẽ là một đơn vị cơ sở, chia sẽ học phần.”

“Giới thiệu xong xuôi, bắt đầu xếp lớp. Lớp 11,, *,, ...”

“Lớp 12, *, *, ...”

“Lớp 19, ...”

“Lớp 28…”

Việc xếp lớp kéo dài gần nửa tiếng.

Bát Hoang Dịch nói ra cái tên cuối cùng, gấp lại tài liệu, ngẩng đầu nhìn toàn trường: “Nếu như việc xếp lớp có người không vừa ý, hôm nay có thể đến văn phòng để yêu cầu chuyển lớp. Sau ngày hôm nay, sẽ không thay đổi được nữa.”

“Giải tán!”

Dứt lời, anh ta đội mũ trùm đầu, quay lưng bỏ đi mà không hề ngoái lại.

Mà đúng lúc này, Trần Vũ không nhịn được kêu lên: “Này!”

“Này ~ ”

“Này ~ ”

Tiếng hét vang vọng rất lâu.

Hàng trăm ánh mắt của các tân sinh viên lập tức tập trung trên người Trần Vũ.

Bát Hoang Dịch dừng bước, quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng tìm đúng vị trí của Trần Vũ trong đám người, nhìn cậu ta: “Có việc?”

“Có.” Trần Vũ đứng lên: ” Tại sao không có tên của tôi? Tôi thuộc lớp nào?”

Bát Hoang Dịch nhìn Trần Vũ một cái thật sâu và tiếp tục bước đi. Chỉ để lại một câu: “Lớp tinh anh sẽ được thông báo sau.”

“Ồ…”

Tiếng cảm thán bị kìm nén đột nhiên vang lên ở hiện trường, mọi ánh mắt khi nhìn về phía Trần Vũ cũng đều thay đổi.

“Cậu ta được vào lớp tinh anh sao?”

“Lớp tinh anh không phải đều là Trạng Nguyên sao?”

“Trạng Nguyên còn đang đi đặc huấn đi…”

“Dựa vào cái gì thằng đó được vào lớp tinh anh?”

“Đúng vậy, nhìn nó như cái thằng sửu nhi?”

“Dù cậu ta không phải là Trạng Nguyên thì cũng là đại lão…”

Trần Vũ trừng mắt nhìn, sau đó xoay người rời đi theo cửa sau.

Mình là tinh anh.

Vậy thì không sao rồi…

…

“Trần Vũ, thì ra cậu là Trạng Nguyên à!”

Trở lại ký túc xá, Trần Vũ vừa mới vào nhà không bao lâu, phụ đạo viên liền theo sát mà tới, gõ cửa phòng túc xá.

“Sao cậu không sớm nói cho tôi biết, để tôi nói trước với cậu là không cần phải đi dự lễ.”

“Anh cũng đâu có hỏi tôi.” Trần Vũ gãi gãi bên tai: ” Trong hồ sơ của tôi không có ghi chú tôi là Trạng Nguyên sao?”

“Tài liệu mà phụ đạo viên chúng tôi cầm đều là những thông tin không đầy đủ, chỉ biết được một chút tin tức đơn giản.” Thái độ của phụ đạo viên rất cung kính: “Chủ yếu là Trạng Nguyên đều đang đi đặc huấn ở La Lạp sơn, không nghĩ tới còn có người không đi.”

Chương 246: Lớp tinh anh (3) Chương 246: Lớp tinh anh (3)

” Tôi không đến đó vì một số lý do cá nhân. ” Trần Vũ không muốn nói đến chuyện đó liền chuyển chủ đề: “Việc xếp lớp của lớp tinh anh thì phải chờ các trạng nguyên khác trở về mới bắt đầu sao?”

“Đúng vậy. Bọn họ sẽ trở về trong khoảng một tuần, đến lúc đó mới xếp lớp.”

“Trễ một tuần lễ, chẳng phải là học phần sẽ tụt lại so với lớp phổ thông sao?”

“Không sao. Lớp tinh anh kiếm điểm rất dễ dàng. Nếu như các cậu giành điểm với những sinh viên bình thường, lớp phổ thông sẽ rất yếu thế.”

“Vậy sao…” Trần Vũ suy tư.

“Tóm lại, sau khi việc xếp lớp của lớp tinh anh hoàn thành, tôi sẽ nói cho cậu biết địa điểm tập hợp.”

“Vậy thì làm phiền anh.”

“Không phiền phức không phiền phức…” Phụ đạo viên khoát tay liên tục, sau đó từ trong ba lô lấy ra một tờ đơn đăng ký: “Trần Vũ, tôi đề cử cậu đảm nhiệm lâu trưởng tầng mười, cậu có hứng thú không?”

“Không có.”

“... Hả?” Phụ đạo viên sững sờ, không nghĩ tới Trần Vũ sẽ từ chối.

“Tôi không thích làm quan.”

“Cái này… Công việc của lâu trưởng khá dễ dàng, cậu là Trạng Nguyên, có đủ uy vọng.”

“Không hứng thú.”

“Mỗi tháng lâu trưởng đều sẽ được thưởng 2 điểm học phần…”

“Không hứng thú.”

“Vậy… được rồi.” Thấy Trần Vũ kiên quyết từ chối, phụ đạo viên chỉ đành tiếc nuối gật gật đầu: “Khi nào có tin tức của lớp tinh anh, tôi sẽ thông báo cho cậu. Nếu cậu không ở ký túc xá thì tôi sẽ gọi điện thoại cho cậu, chú ý mở điện thoại.”

“Cám ơn nhiều, anh có muốn vào nhà ngồi một chút không?”

“Vậy tôi liền cung kính không bằng…”

“Ầm!”

Cửa phòng đóng lại.

Phụ đạo viên: “...”

Sau một hồi im lặng, anh ta thản nhiên quay người: “... Cảm ơn vì lời mời, nhưng tôi có việc phải làm, nếu sau này có cơ hội tôi sẽ vào. Đi trước.”

Sau khi từ trường học trở về, Trần Vũ chào Trần mẫu đang xem ti vi, rồi bước vào trong phòng ngủ.

Chỉ thấy Trần Tư Văn đang ngồi xếp bằng trên chiếc giường đơn được xếp gọn ràng.

Từng luồng khí kình toát ra từ trong cơ thể cô…

Kể từ khi tiêm dược tề cho chị gái mình, trong khoảng thời gian này Trần Vũ đều luôn ở trong nhà.

Bởi vì cậu ta phải luôn chú ý đến tình trạng thân thể của Trần Tư Văn, để phòng vạn nhất.

“Tiểu Vũ, em về rồi sao.”

Có lẽ là nghe thấy tiếng mở cửa, Trần Tư Văn đã đình chỉ tuần hoàn khí kình, từ từ mở mắt ra: “Đã xếp lớp xong chưa? Đồng đội thì thế nào?”

“Chưa xếp lớp.” Trần Vũ khoát tay: “Lễ khai giảng hôm nay chỉ là xếp lớp cho các lớp phổ thông. Em thuộc lớp tinh anh, phải chờ thông báo sau.”

“Ồ.” Trần Tư Văn nửa hiểu nửa không.

Cô chưa bao giờ học đại học nên không hiểu các quy tắc trong đó.

“Chị thế nào rồi? Khí hải đã hoàn toàn bình phục chưa?”

“Cũng sắp rồi. Khi điều động khí kình cũng không còn cảm giác vướng víu nữa.“Trần Tư Văn cúi đầu nhìn xuống bụng của mình: “Hơn nữa tốc độ tăng trưởng khí kình còn nhanh hơn hồi trước gấp đôi…”

“Thật hả?” Trần Vũ vươn tay sờ bụng chị gái mình: “Để em sờ thử một chút…”

“Ba!”

[bị thương: Khí huyết +221]

“Đệch!” Trần Vũ lập tức thu hồi móng vuốt bị đập đến đỏ bừng, đau đến thổi hơi: “Phù! ! Chị định mưu sát em trai mình sao?”

“A…, xin lỗi, chị chưa kiểm soát được lực đạo của mình.” Trần Tư Văn nhìn vào bàn tay của mình: “Chị quên mất rằng thực lực của mình đã tăng lên rất nhiều.”

“Nếu chị nói là cú tát vừa rồi là dành cho tiểu tam em cũng tin.”

“Ai kêu em sờ bậy bạ.”

“Em sờ chị gái của mình cũng không được sao?” Trần Vũ khó có thể tin.

“Ba!”

[bị thương: Khí huyết +237]

Trần Vũ: “…”

Trần Tư Văn: “Đau không?”

Trần Vũ: “Chị không phải vẫn luôn thích động khẩu sao? Sao dạo này bắt đầu chuyển sang động thủ rồi.”

“Vậy em thích chị động khẩu hay là thích chị động thủ.”

“Đương nhiên là động khẩu.”

“Cho nên chị động thủ.”

Trần Vũ: “...”

Vịn vách tường đứng lên, Trần Tư Văn lung la lung lay ổn định trọng tâm: “Không được, thể chất tăng cường quá mức, có chút khó giữ thăng bằng.”

Trần Vũ: “Vậy khi chị vào toilet đi tiểu đều là lảo đảo như vậy sao?”

“Ba!”

[khí huyết +240]

Trần Vũ: “Em có chút hối hận khi tiêm thuốc cho chị.”

“Ba!”

[khí huyết + 169]

Trần Vũ: “...”

“Ba!”

[khí huyết +153]

Trần Vũ nổi giận: “Em không nói gì cũng bị đánh sao?”

“A, chị không có khống chế được.”

Trần Vũ cúi đầu, liếc mắt nhìn bả vai trái đỏ rực, nhíu mày: “Đánh đến đỏ rồi này.”

Trần Tư Văn nhìn bàn tay của mình: “Chị cũng đỏ, hai ta hòa nhau.”

Trần Vũ: “... Nếu chị có thể gả đi một cách thuận lời, em chắc chắn sẽ đốt pháo ăn mừng.”

Ổn định thân thể, Trần Tư Văn đối mặt với Trần Vũ, biểu lộ nghiêm túc: “Chị chưa bao giờ nghe nói về loại thuốc khôi phục khí hải và tăng cường thể chất này. Em lấy nó ở đâu vậy?”

“Thật xin lỗi, em không thể nói cho chị biết được.” Trần Vũ lắc đầu.

Chương 247: Lớp tinh anh (4)

“Tại sao?”

“Bởi vì em còn chưa nghĩ ra lý do nào tốt cả.”

“...”

“Em cam đoan, chờ em nghĩ ra rồi, em chắc chắn sẽ cho chị một câu trả lời thỏa đáng.”

Chương 247: Lớp tinh anh (4)

Trần Tư Văn lại ngồi xuống, cúi đầu im lặng nửa ngày, giọng khàn khàn nói: “So với việc trở thành võ giả, chị càng quan tâm em hơn.”

Nghe vậy, Trần Vũ sửng sốt một chút, không biết nên nói như thế nào.

“Bất cứ chuyện gì khi đạt được chỗ tốt thì nhất định phải trả một cái giá tương ứng. Chị biết sự quý giá của loại thần dược này. Chị không hi vọng em vì chị mà tự chuốc lấy phiền phức.”

“... Chị nghĩ nhiều.”

“Em đã từng nói, trợ giúp, nhưng không thể hi sinh cuộc đời của chính mình. Bây giờ chị sẽ trả lại câu này cho em.” Trần Tư Văn đưa tay, vuốt ve khuôn mặt Trần Vũ: “Tiểu Vũ, tuyệt đối đừng làm gì vượt quá khả năng của mình.”

“Vậy tỷ đệ luyến có thể được xem như không vượt quá khả năng của mình không…”

“Ba!”

[bị thương: Khí huyết +236]

Trần Vũ: “...”

...

Sáu sau ngày.

Ngày 21 tháng 8.

Một nhóm mấy chục người trở về Kinh Thành từ thành phố Trang bằng xe chuyển phát nhanh..

Buổi chiều cùng ngày, di động của Trần Vũ vang lên.

Vừa kết nối thì giọng nói của phụ đạo viên ngay lập tức phát ra từ

đầu dây bên kia: “Trần Vũ, cậu đang ở trường học sao? Tôi đến ký túc xá nhưng tìm không thấy cậu.”

“Vâng, em đang ở bên ngoài. Anh có chuyện gì sao?”

“Các trạng nguyên đi đặc huấn đều đã trở về, việc xếp lớp cũng đã xong rồi, cậu quay về nhanh đi.”

“OK.”

Sau khi cúp điện thoại, Trần Vũ bước vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ, mặc một bộ quần áo mới rồi từ biệt gia đình.

“Mẹ, con phải đến trường rồi. Về sau lấy cấp lớp làm đơn vị, và con chỉ được về nhà khi được nghỉ phép.”

“Tiểu Vũ, con phải chú ý an toàn.”

“Vâng ạ.” Gật gật đầu, Trần Vũ nhìn Trần Tư Văn: “Chị, em đi đây.”

“Hừm, cố lên.” Trần Tư Văn chớp mắt: “Đừng để bị chị đuổi kịp.”

“Chị muốn theo đuổi em sao? Mẹ, con gái của mẹ có tư tưởng không lành mạnh.”

“Ba!”

[khí huyết +246]

“Đệch?” Trần Vũ kinh ngạc che lại chỗ đau: “Tốc độ nhanh như vậy?”

“Đánh em trai mình thì chị có thể đánh trúng trăm phần trăm.”

...

Trở lại Đại học Bắc Kinh và vào ký túc xá, Trần Vũ vừa đi thang máy lên tầng mười thì thấy phụ đạo viên đang lo lắng chờ ở cửa.

“Trần Vũ, sao cậu đến chậm vậy?”

“Kẹt xe.”

“... Thần mẹ nó kẹt xe, tốc độ mà cậu đi bộ còn nhanh hơn đó?” Phụ đạo viên phàn nàn vài cậu, đưa một tấm thẻ ra: “Của cậu đó, đây sẽ là thân phận của ngươi sau này.”

Trần Vũ nhận lấy xem xét.

[tính danh: Trần Vũ]

[Chuyên ngành võ kỹ của đại học Kinh Thành]

[Thành viên của Lớp 2 năm nhất]

Bên cạnh ba dòng chữ còn có in ảnh chứng minh thư của cậu.

“Có tấm thẻ này rồi, cậu liền có thể đi những nơi mà trước đó không thể đi. Lớp 1 đến lớp 10 là những lớp tinh anh, ra ngoài làm nhiệm vụ thì hãy bộc lộ thân phận, sẽ được cảnh sát, chính phủ và quân đội (viết tắt là cảnh chính quân) giúp đỡ.”

“Biết.”

“Ngày mai, cầm tấm thẻ này, đến tháp an bình trong trường để gặp đồng đội mình. Nơi tập trung của lớp 2 các cậu là trên đỉnh tháp.”

“OK.”

“Sau khi đủ thành viên trong lớp thì không cần tùy ý ra khỏi trường. Vì cậu không thể nhận nhiệm vụ mà không có bất kỳ thành viên nào trong nhóm. Điều này sẽ gây ra mâu thuẫn không đáng.”

“Minh bạch.”

“Còn nữa… Chú ý ngày mai đừng đến muộn, tốt nhất là trước tám giờ sáng sớm có mặt.”

“OK, OK.” Trần Vũ liên tục gật đầu: “Cám ơn anh.”

“Vậy tôi đi trước.”

“Được rồi, anh đi thong thả.”

“...” Trong miệng nói đi, phụ đạo viên lại không nhúc nhích, chỉ trơ mắt nhìn chằm chằm Trần Vũ.

“... Hả?” Trần Vũ nhìn tấm thẻ trong tay, lại nhìn một chút phụ đạo viên, ngập ngừng nói: “Anh… Còn có chuyện gì sao?”

“Không có chuyện gì, cậu còn có chuyện gì chưa nói sao?”

“Không có.”

“À… Nếu không… Mời tôi vào nhà ngồi một chút?”

“Hả?” Trần Vũ không hiểu ra sao, nhưng vẫn là mở cửa phòng túc xá: “Vậy. . . Vậy thì mời anh vào nhà ngồi một chút?”

Phụ đạo viên chỉ đợi câu này, đứng thẳng người, dứt khoát xua tay: “Cám ơn cậu đã mời, nhưng tôi còn có việc phải làm, để lần sau đi.”

Dứt lời, anh ta rời đi một cách tiêu sái.

Chỉ còn lại một mình Trần Vũ đứng ngơ ngác ở ngoài hành lang…

“Nếu là lớp tinh anh, thì nên có một chút tính khiêu chiến.”

Trong đêm đen, một người đàn ông to lớn xuất hiện dưới tháp An Ninh.

Ông ta nhanh chóng di chuyển xung quanh tháp, lấy ra một ổ khóa lớn và khóa cổng tháp lại.

Sau đó, Ông ta nhảy lên mái hiên của tầng tháp đầu tiên, lấy ra một đống đá nhỏ từ trong ngực của mình và dán chúng vào tường của tòa tháp.

Loại đá nhỏ này được gọi là Bành Trướng Thạch (đá giản nở), một khi bị đè lên sẽ kích hoạt lực nén bên trong và gây ra một vụ nổ.

Uy lực cũng không lớn nhưng cũng quá đủ để thổi bay một võ giả cấp một.

Ông ta là một nhân viên an ninh của Lớp 1 và Lớp 3, mặc dù không

phải lãnh đạo trong lớp tinh anh, nhưng ông ta vẫn có một số tiếng nói trước khi các sinh viên trưởng thành.

Nhất định phải cho ba tên “Thiên tài” này một hạ mã uy.

Chương 248: Lớp tinh anh (5) Chương 248: Lớp tinh anh (5)

Để bọn họ hiểu rằng, võ đạo giới rất nguy hiểm…

Sau khi tầng một được ốp bằng Bánh Trướng Thạch, ông ta nhảy lên tầng hai và tiếp tục dán.

Sau đó là tầng thứ ba, tầng thứ tư, tầng thứ năm… Thẳng đến tầng thứ bảy.

“Cửa tháp bị khóa, muốn thuận lợi leo lên đỉnh tháp, thì chỉ có thể bò từ ngoài vào. Còn phải chú ý đến ‘Địa lôi trận’ của ta, có thể leo lên được không đây… Chậc chậc.”

“Liền xem bản lãnh của các cậu rồi.”

Vỗ vỗ bụi trên tay, ông ta hài lòng gật đầu, sau đó biến mất không còn tung tích.

…

Ngày hôm sau, sáng sớm.

Sau khi rửa mặt, Trần Vũ đứng trước gương, cẩn thận quan sát khuôn mặt của mình.

Hơn một tháng trôi qua.

“Sắc tố đen” trong cơ thể của cậu ta đã tiêu hóa gần hết. Ngoại trừ một phần tĩnh mạch trên cổ còn sót lại, diện mạo đã trở lại bình thường. Hi vọng đồng đội sẽ là hai cô em xinh tươi… Hắc hắc hắc hắc hắc.”

Hiếm khi xỉa răng bằng chỉ nha khoa, Trần Vũ chải một kiểu tóc ưng ý, đeo thanh trường kiếm mainboard BB trên lưng rồi đi ra ký túc xá.

Trên hành lang, các tân sinh viên khác khi nhìn thấy Trần Vũ thì chào đón nhiệt tình.

“Trần ca.”

“Chào Trần ca.”

“Chào buổi sáng.”

“Trần ca đi đâu vậy?”

Từ khi thân phận Trạng Nguyên của cậu ta lộ ra ánh sáng, địa vị của cậu ta ở mười tầng cũng liền tăng vụt lên.

Quả thật, có thể đi vào đại học Bắc Kinh đều là thiên chi kiêu tử.

Nhưng Trạng Nguyên dù sao cũng là đứng đầu trong “Chuỗi thức ăn ” ở trường cấp 3, dù là tiến vào đại học thì vẫn còn sót lại một chút uy danh…

Sau cuộc gặp gỡ lịch sự với các “bạn cùng phòng”, Trần Vũ đi thang máy rời khỏi tòa nhà ký túc xá và đến tháp An Ninh mà phụ đạo viên đã nói..

Đại học Bắc Kinh chiếm một diện tích rất lớn.

Nói là trường học nhưng nó giống như một danh lam thắng cảnh cao cấp hơn.

Đi dọc theo con đường hơn mười phút, Trần Vũ lờ mờ nhìn thấy một tòa tháp đá bảy tầng.

“Chắc là nơi này.”

Tăng tốc bước chân, cậu ta chạy ba chân bốn cẳng rất nhanh liền tới bên dưới tháp, sau đó liền phát hiện cổng tháp đã bị khóa chặt.

“Hả…”

Trần Vũ lùi về phía sau mười mấy bước, nhìn lên đỉnh tháp, vẻ mặt khó hiểu: “Không phải nói là tập hợp ở đỉnh tháp sao? Cửa bị khóa thì làm sao đi vào?”

“Ha ha…” Trong bụi cỏ phía xa, người đàn ông to lớn giơ ống nhòm lên, giễu cợt:“Tên này chính là Trần Vũ sao? Trạng Nguyên

thành phố Thanh Thành được mệnh danh là thể chất vô song. Cũng không biết là có thể chịu được mấy vụ nổ…”

Lấy điện thoại di động ra, Trần Vũ tìm thấy một bức ảnh chụp tháp An Ninh trên Baidu, rồi so sánh với bức ảnh trước mặt: “Đúng vậy, chính là tòa tháp này. Cánh cổng tại sao lại bị khóa?”

Hai tay đút túi quần, vòng qua tháp An Ninh, nhưng không tìm thấy lối vào khác, suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên vỗ tay: “Hiểu rồi, đây là khảo nghiệm sao?”

“U ha ha, xem ra cậu ta đã đoán ra.” Trong bụi cỏ, đại hán đắc ý: “Trí thông minh cũng được đó. Tiếp theo, đến lúc kiểm tra thực lực của cậu rồi. Leo lên đi! Thiếu niên…”

Hắn chưa kịp nói xong thì đã thấy Trần Vũ rút một thanh trường kiếm, gọn gàng một nhát chém.

“Đang!”

Ổ khóa lớn bị đứt.

Nụ cười trên gương mặt người đàn ông chợt tắt…

Đại hán: “? ? ?”

“Soạt.”

Vứt ổ khóa, Trần Vũ mở cửa và nghênh ngang đi vào với thanh kiếm của mình..

Đại hán: “...”

“Bang!”

Đại hán bỗng nhiên ném đi ống nhòm trong tay: “Đ-t mẹ, đây đéo phải là đang ăn gian sao? !”

...

Tiến vào trong tháp,

Trần Vũ tay cầm trường kiếm, thận trọng bước lên phía trên.

Nhưng thật không ngờ là ngoại trừ ổ khóa trên cánh cửa, cậu không gặp trở ngại nào và thuận lợi tiến lên đỉnh của tòa tháp bảy tầng.

“... Liền cái này?”

Cắm thanh trường kiếm trở lại mainboard sau lưng, Trần Vũ nhíu mày: “Khảo nghiệm chỉ có một ổ khóa thôi sao? Thằng ngốc nào thiết kế vậy?”

“...”

Đại hán đi theo sau lưng nghe được câu này, toàn thân chấn động.

Trần Vũ quay đầu: “Hả?Sau lưng có người sao?”

“... Có.”

Nửa ngày, đại hán mở miệng: “Ta.”

Nói xong, ông ta bước lên tầng bảy và lộ ra một nụ cười miễn cưỡng với Trần Vũ: “Xin chào, Trần Vũ.”

“Anh học cùng lớp với tôi hả? Ừm… hơi già một chút.”

“... Tôi là nhân viên an ninh của cậu.”

“Ồ. Vậy hai đồng đội khác của tôi có ở đây không?”

“Không có. Cậu là người thứ nhất.”

“Tôi đến sớm.” Trần Vũ gật đầu nhìn phong cảnh dưới tháp, đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, lúc nãy khi tôi lên tháp, tôi phát hiện cổng tháp đã bị khóa. Là anh đã khóa nó sao?”

Đại hán: “... Không phải.”

“Há. Tôi còn tưởng rằng là có người cố tình thiết kế chướng ngại vật.” Trần Vũ cười ra tiếng: “Cũng đúng, làm gì có nhân tài nào ngu ngốc đến nỗi thiết kế một cái ổ khóa làm chướng ngại vật.”

Đại hán: “...”

“Sao anh không cười?”

“A? A, ha ha ha, thật có ý tứ. Ha ha ô ô ô…”

“Anh thật thú vị.” Trần Vũ tiến lên vỗ vỗ vai người đàn ông vạm vỡ: “Cười như muốn khóc vậy.”

Chương 249: Mục tiêu: Phong tục tiếm
Chương 249: Mục tiêu: Phong tục tiếm

Đại hán: "..."

"Sao vậy? Anh bị tức ngực hả?"

"Không có việc gì, để tôi yên một chút là được..."

Nói xong, đại hán liền đứng ở góc tường.

Trần Vũ nghiêng đầu: "Tên nhân viên an ninh có chút kỳ quái à."

...

Khoảng chừng mười mấy phút sau, những tiếng bước chân nhịp nhàng truyền đến.

Trần Dư vội vàng dựa vào lan can cầu thang nhìn xuống, quát: "Ai?"

"Lớp hai tinh anh."

"Âm thanh này... Cậu là Đoạn Dã?"

"Hử?" Bóng người ở dưới lầu lập tức tăng tốc: "Á đù? Cậu là Trần Vũ? Là Vũ ca Hả?"

"Là tôi."

"Á đù! Á đù! Trùng hợp như vậy sao? Hai ta chung lớp? !"

Theo vội vã bước chân, bóng người hiện ra, quả nhiên là Đoạn Dã!

"Đặc huấn tốt đó chứ? Thể cốt đều tăng cường không ít." Đợi đến Đoạn Dã nhảy lên tầng bảy, Trần Vũ liền đập tay với hắn.

"Vũ ca, sao anh không đi La Lạp sơn vậy?"

"Không thích."

“Thật đáng tiếc à. Dị cảnh kia thật sự là một nơi tốt, xét về phương diện khí kình, cậu chắc chắn là bị tôi bỏ lại rồi.” Ôm Trần Vũ, Đoạn Dã không biết từ chỗ nào biến ra một chai rượu: “Nào, tiểu biệt thắng tân hôn, chúng ta nhậu một bữa đê.”

“Mang theo đồ nhắm chưa?”

“Cephalosporin hả?”

“Đúng.”

“Này! Tôi cũng không biết đồng đội là cậu, đem thứ đó làm gì.” Đoạn Dã vỗ đùi: “Đi, chúng ta đi mua.”

“Đồng đội cuối cùng còn chưa đến, chờ hắn đến rồi chúng ta lại đi.”

“Cũng được.” Đoạn Dã hưng phấn: “Chờ hắn đến rồi, chúng ta cùng uống. Hử… Người kia là ai?”

Nhìn theo hướng ngón tay của Đoạn Dã, Trần Vũ buông tay: “Nhân viên an ninh của lớp hai chúng ta.”

“Làm sao uất ức vậy?”

“Không biết.”

“Lạch cạch, lạch cạch…”

Khi hai người đang nói chuyện, một tiếng bước chân nhẹ nhàng khác truyền đến từ bên dưới.

Trần Vũ đối mặt với Đoạn Dã: “Đến rồi!”

Khi tiếng bước chân đến gần, một bóng người mảnh mai xuất hiện trước mặt Trần Vũ.

Khi hai người nhìn rõ mặt nhau thì cả hai đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Là ngươi?” $\times 2$

“Bát Hoang Diêu…”

“Trần Vũ…”

“Sao lại là ngươi?” ×2

“… Ngươi nói trước đi.” ×2

Trần Vũ: “…”

Bát Hoang Diêu: “…”

Bên cạnh, Đoạn Dã hồ nghi đảo mắt trái phải: “Vũ ca, cô bé này là… Tôi nhớ là đối thủ của cậu trong trận chung kết phải không?”

“… Đúng.” Trần Vũ gật đầu, tiến lên một bước, cẩn thận nhìn cô gái: “Cô thật sự đã vào đại học Bắc Kinh.”

“Ừm. Gia tộc an bài.”

“Thân thể khôi phục thế nào rồi?”

“Khôi phục tám chín thành.” Bát Hoang Diêu có chút cúi đầu: “Tôi chắc chắn sẽ không làm liên lụy đến mọi người.”

“Lần xếp lớp này rất thú vị.” Trần Vũ sờ sờ cái cằm, trầm ngâm nói: “Đơn thuần là trường học sắp xếp, hay là người trong gia tộc cô âm thầm thao tác?”

“Tôi không biết…” Thiếu nữ lắc đầu.

“Cái gì cũng không biết.” Trần Vũ vỗ vỗ vai Đoạn Dã: “Không cần phải để ý đến những chuyện không liên quan này, nếu đã là một lớp, về sau chiếu cố nhiều hơn là được. Để tôi giới thiệu cho cô một chút, vị này chính là con trai tôi, Đoạn Dã.”

“Xin chào, Tôi là Đoạn Dã, Trần Vũ ba ba.” Đoạn Dã đưa tay.

Trần Vũ: “…”

“Chào anh Đoạn Dã.” Thiếu nữ thận trọng bắt tay với cậu ta: “Nhiều. . . Chỉ giáo nhiều hơn.”

“Tôi biết cô, trong trận chung kết của kỳ thi tuyển sinh đại học, trận chiến của hai người rất đặc sắc. Tôi không giỏi đánh nhau

lắm, về sau liền xin hai người chiếu cố.”

“Anh. . . Anh khách khí…”

“Đừng có ở đây chém gió nữa.” Trần Vũ nhấc tay: “Hôm nay thành lập lớp hai, đều là bạn bè mà tôi quen biết. Chuyện này rất tốt. Tìm một chỗ ăn cơm, giao lưu cảm tình.”

“Không có vấn đề.” Đoạn Dã lắc lắc rượu đế: “Đi ăn đồ nướng trước, sau đó hát Karaoke.”

Trần Vũ gật đầu: “Đi thôi.”

“Đi!”

Hai người kề vai sát cánh đi không được mấy bước, Bát Hoang Diêu đột nhiên chỉ vào người đàn ông to lớn đang ngồi xổm trong góc, yếu ớt nói: “Anh. . . Anh ta cũng là người trong lớp hai à…”

Trần Vũ nghe tiếng quay đầu, vỗ đầu một cái: “Đệch, suýt chút nữa thì quên. Anh ta cũng nằm trong lớp hai chúng ta. Tôi giới thiệu cho hai ngươi một chút.”

Nói xong, Trần Vũ bước tới bên cạnh người đàn ông: “Vị này, chính là nhân viên an ninh của chúng ta, tên là… Anh trai, anh tên gì vậy?”

Đại hán: “...”

Sau một lúc im lặng, đại hán đứng lên, vẻ chán chường trên mặt đã quét sạch sành sanh, trịnh trọng mở miệng: “Chào mọi người, tôi tên Trương Thiết, các bạn có thể gọi tôi là Thiết ca.”

Trần Vũ: “Chào thiết ca.”

Đoạn Dã: “Chào thiết ca!”

Bát Hoang Diêu: “Thiết. . . Chào thiết ca…”

“Ừm.” Trương Thiết gật đầu và nói: “Là một nhân viên an ninh, tôi không phải là thành viên của lớp thứ hai theo nghĩa đen. Tôi chỉ chịu trách nhiệm bảo vệ sự an toàn của các bạn. Khi thực hiện

nhiệm vụ, không phải vạn bất đắc dĩ thì tôi sẽ không ra tay. Nhưng mà khi các bạn còn chưa trưởng thành, tôi sẽ một mực bảo vệ mọi người. Cũng được xem như là một thành viên của lớp thứ hai."

Tiếng nói hơi ngừng lại, anh ta thấy ba người Trần Vũ đang chăm chú lắng nghe, liền tiếp tục nói: "Bởi vì tôi có kinh nghiệm phong phú của một võ giả, lúc đầu, tôi các bạn có thể làm theo đề nghị của của tôi nhiều hơn. Cho đến khi các bạn có thể một mình đảm đương một phía."

Chương 250: Sự kiện võ giả liên tục tử vong (1) Chương 250: Sự kiện võ giả liên tục tử vong (1)

Trần Vũ: “Không có vấn đề.”

Đoạn Dã: “Không có vấn đề!”

Bát Hoang Diêu: “...”

“Trong trường đại học, lớp là nhóm nhỏ hoạt động hiệu quả nhất. Để sự hợp tác và phối hợp giữa chúng ta được suôn sẻ, mong mọi người giới thiệu chi tiết về bản thân, bao gồm thực lực, võ kỹ, phương thức chiến đấu, đặc điểm tính cách vân vân. Tôi sẽ giới thiệu trước.”

Nói xong, Trương Thiết sửa sang lại từ ngữ của mình, mở miệng: “Tôi là võ giả cấp bốn, khí kình 4. 2, võ pháp hệ phụ trợ. Am hiểu chúc phúc và nguyền rủa, năng lực chiến đấu không mạnh. Vì vậy, khi các bạn nhận nhiệm vụ ở trường, hãy cố gắng đừng chọn độ khó quá cao, vì một khi kẻ thù trên cấp 4 xuất hiện, tôi có thể sẽ lực bất tòng tâm.”

Khi giọng nói rơi xuống, ba người của lớp hai nhìn nhau, Trần Vũ trước tiên giơ tay: “Tôi sẽ là người thứ hai. Tôi là võ giả cấp một, khí kình cấp 1.5, thể chất khá là tốt, có thể solo với võ giả cấp 2 mà không mất cái răng nào. Chuyên ngành võ kỹ, am hiểu cường công và tiêu hao chiến. Con người của tôi tương đối đặc thù, người nào mà buff cho tôi mấy cái chúc phúc tầm xàm ba lát là tôi đập sml thằng đó.”

Trương Thiết: “...”

“Tới tôi.” Đoạn Dã nhấc tay: “Tôi là người thứ ba. Võ giả cấp một, khí kình 1.8, chuyên nghiệp võ pháp. Am hiểu võ pháp có liên quan đến nhiệt độ. Mặc dù là pháp sư, nhưng tôi càng muốn chiến đầu giống như một chiến sĩ đường đường chính chính. Còn về sở thích thì… Tôi thích uống rượu, uống càng nhiều, lực sát thương võ pháp càng lớn. Tóm lại, mọi người tuyệt đối có thể tin tưởng

thằng Đoạn Dã này.”

Sau cùng, mọi người đều nhìn Bát Hoang Diêu.

“...” Thiếu nữ vô ý thức lui lại một bước: “Tôi. . . Tôi là võ giả cấp 1, khí kình cấp 1.4...”

“...”

“...”

“Hết rồi sao?” Trương Thiết nhíu mày.

“... Vâng.”

“Nói ưu điểm đi.”

“Tôi. . . Tôi không có ưu điểm...”

“Được rồi, tôi nói giúp cô cho.” Trần Vũ dựa lưng vào lan can trên đỉnh tháp, nhớ lại trận chiến ác liệt với Bát Hoang Diêu, duỗi ra ba ngón tay: ” Cô ấy có ba ưu điểm. Thứ nhất, cô ấy có rất nhiều kinh nghiệm chiến đấu. Có thể phán đoán hành động của đối phương bằng bản năng. Trong tình huống một chọi một, đối thủ cùng đẳng cấp khó có thể đánh bại cô ấy.”

“Hai, bị thương càng nhiều, sức chiến đấu càng mạnh. Vượt cấp chém giết vào thời khắc mấu chốt cũng không phải là không có khả năng.”

“Á đù...” Đoạn Dã kinh ngạc: “Đại lão...”

“Thứ ba, võ kỹ của gia tộc Bát Hoang gia rất mạnh và đã hoàn toàn tương thích với cô ấy.” Thu hồi ngón tay, Trần Vũ đưa ra kết luận cuối cùng: ” Tôi nghe nói tỷ lệ chuyển hóa khí kình của cô ấy cũng rất cao. Làm đồng đội thì chả có gì để chê. Nhưng tôi nghĩ cô ấy có một lợi thế lớn khác, đó là sự linh hoạt.”

“Linh hoạt!” Đoạn Dã hai mắt tỏa sáng.

Trần Vũ: “... Cái tôi đang nói chính là cơ thể linh hoạt của cô ấy.”

Đoạn Dã: “Đúng à.”

Trần Vũ: “Không đúng, không phải kiểu linh hoạt như cậu nghĩ, mà là … hành động rất linh hoạt.”

Đoạn Dã: “Thì đó không phải một ý nghĩa sao?”

Trần Vũ: “Cút đi, cút xa một chút.”

“Ba ba ba.”

“Được rồi, đều yên lặng đi.” Vỗ vỗ tay, Trương Thiết tập trung sự chú ý của mọi người vào mình: “Tôi đã biết được tình hình của các bạn rồi. Nếu không có người phản đối thì chủ lực tương lai của đội sẽ là Trần Vũ, hộ công bên cánh sẽ là Bát Hoang Diêu, công kích từ xa sẽ là Đoạn Dã. Chúng ta có thể bắt đầu rèn luyện bằng cách tiếp một vài nhiệm vụ nhỏ.”

“Nhận nhiệm vụ thì không vội, ngày mai cũng được.” Trần Vũ bất động thanh sắc tiếp nhận quyền chỉ huy: “Hôm nay chúng ta phải xỏa một ngày, để chúc mừng lớp hai được thành lập. Địa điểm các người chọn, tôi mời khách.”

“Vũ ca ngưu bức!” Đoạn Dã giơ cao bình rượu: “Tới phố đèn đỏ đi! Phong tục điếm!”

“Chơi thì có thể. Nhưng cố gắng đừng đến nơi như vậy.” Trương Thiết liếc nhìn Bát Hoang Diêu: “Trong lớp còn có một cô gái.”

“Không sao đâu.” Trần Vũ vỗ vỗ vai Trương Thiết: “Cô ấy cũng đã trưởng thành, nên tiếp xúc với một số chuyện của người lớn.”

Nói xong, cậu ta nhìn về phía Bát Hoang Diêu: “Phố đèn đỏ, cô đi được không?”

“Tôi. . . Tôi…” Gương mặt thiếu nữ đỏ bừng: “Tôi đi được… Mọi ngươi không cần để ý đến tôi…”

“Vậy liền OK, anh sẽ mang em đi quẩy. Đúng rồi, từng thấy qua cá vàng chưa…”

Ngày hôm sau, chín giờ sáng.

Trần Vũ, Đoạn Dã, Bát Hoang Diêu và nhân viên an ninh Trương Thiết, bốn người tập trung dưới tháp An Ninh, sau đó đi đến hội trường ở trên tầng ba của ký túc xá.

Trong hội trường, sinh viên đã tụ thành từng nhóm đông đúc, nhốn nha nhốn nháo.

Tiếng la hét, tiếng ồn ào, tiếng chạy và tiếng vỗ bàn lần lượt vang lên, tất cả đều hỗn loạn..

“Đây là hội trường nhiệm vụ, một trong những nơi quan trọng nhất của trường.” Trương Thiết kéo ba người vào trong góc rồi chỉ vào màn hình lớn hàng trăm inch: “Đó là khu vực công bố nhiệm vụ của trường Đại học Bắc Kinh, ban thưởng học phần cao, tùy thời đổi mới, rất nhiều lớp học đang nhìn chằm chằm. Khi một nhiệm vụ tốt xuất hiện, nếu không nhanh sẽ không cướp được.”

“Nhiệm vụ đều phải độc nhất hả?” Đoạn Dã hỏi.

Chương 251: Sự kiện võ giả liên tục tử vong (2) Chương 251: Sự kiện võ giả liên tục tử vong (2)

“Sau khi nhiệm vụ được nhận, chỉ có lớp đã nhận nhiệm vụ mới có thể hoàn thành. Trừ khi lớp đó nguyện ý chuyển giao.”

“Như vậy, ở đây cũng không thiếu cò mồi phải không.” Trần Vũ suy tư.

“Đúng. Chuyện này thì lớp tinh anh phải chịu thiệt, dù sao cũng chỉ có ba người, khẳng định cướp không lại lớp phổ thông có nhiều người. Cũng coi như là cân bằng đi.”

Dứt lời, Trương Thiết chỉ vào dãy bàn ghế bên trái đại sảnh: “Đó là khu phát hành nhiệm vụ chung, có thể nhận nhiệm vụ toàn quốc và thế giới.”

“Sang chảnh thế sao?” Đoạn Dã kinh ngạc.

“Để chống lại dị thú và tập hợp lực lượng của nhân loại, hệ thống nhiệm vụ của tất cả các trường đại học trên thế giới được tích hợp. Ví dụ như các nhiệm vụ của Đại học Thanh Hoa bên cạnh cũng có thể nhận được ở đây, chỉ cần thanh toán một ít phí ‘Môi giới’.”

Trần Vũ bước tới một bộ bàn ghế, mở máy tính lên, thấy trên màn hình xuất hiện dày đặc các văn bản nhiệm vụ.

Các nhiệm vụ này rất đa dạng, nhỏ đến tìm kiếm vật kỷ niệm, lớn đến tiêu diệt nhóm dị thú, chủng loại phong phú, con chuột cũng không thể lăn đến cuối…

“Sở dĩ hai trường Đại học Bắc Kinh và Đại học Thanh Hoa lớn mạnh là vì ngoài đội ngũ đạo sư giỏi, thư tịch, trang bị, đan dược tài nguyên, chất lượng nhiệm vụ cũng là một trong những ưu điểm.”

Trương Thiết chỉ vào màn hình lớn: “Các bạn không cần tìm kiếm

trong khu vực nhiệm vụ chung. Chúng ta chỉ cần đợi ở đây và tìm một nhiệm vụ trường học, phần thưởng cũng rất hậu hĩnh. Bộ phận kiểm toán trường học đều sẽ khinh thường tiếp thu hoa hồng của ủy thác có chất lượng kém."

Đoạn Dã ngẩng đầu nhìn màn hình lớn đang được đổi mới liên tục: "Vậy chúng ta trực tiếp nhận nhiệm vụ sao? Không lên lớp hả?"

"Bây giờ thì lớp hai chúng ta đang có điểm tích lũy là 0." Trương Thiết buông tay: "Muốn học một khóa nghệ thuật cũng còn không có cửa, chỉ có thể làm nhiệm vụ trước."

Trần Vũ nhìn chằm chằm vào màn hình lớn một lúc lâu và nói: "Hầu hết các nhiệm vụ đều rất nguy hiểm. Không có gì lạ khi Bát Hoang Dịch nói rằng chúng tôi không còn là học sinh nữa, mà là chiến sĩ."

"Dịch…" Nghe tới từ mấu chốt, Bát Hoang Diêu ngẩng đầu sửng sốt một chút, lại cúi đầu.

"Những người có thể vào được Đại học Bắc Kinh ít nhất là võ giả cấp một, và tất nhiên họ sẽ được xem như chiến sĩ." Trương Thiết giải thích: "Tình hình hiện nay của nhân loại đã rất nghiêm trọng, và các trường đại học đương nhiên sẽ trở thành lực lượng quan trọng trong các quốc gia. Xã hội ủy thác nhiệm vụ cho trường đại học, thanh toán thù lao. Các sinh viên hoàn thành nhiệm vụ, thu hoạch được điểm tích lũy. Đại học sử dụng thù lao lấy được để phát triển võ đạo, cũng ràng buộc sản xuất và học phần lại, hấp dẫn càng nhiều sinh viên đi làm nhiệm vụ… Một vòng tuần hoàn tốt."

Trần Vũ: "Các sinh viên cũng có thể được trưởng thành trong quá trình này."

"Đúng." Trương Thiết gật đầu: "Tất nhiên là có một số trường hợp chết yểu. Vì vậy, nhiều trường học đã thành lập hệ thống nhân viên an ninh."

"Nhưng có nhân viên an ninh, các học sinh sẽ mạnh dạn làm những nhiệm vụ càng khó."

“Không còn cách nào khác.” Trương Thiết nở nụ cười: “Từ xưa đến nay thì lợi ích và rủi ro đã cùng tồn.”

“Vũ ca, vậy chúng ta phải làm nhiệm vụ nào?” Đoạn Dã xoa xoa tay: “Tôi có chút không thể đợi được nữa.”

Dẫn đồng đội của mình đến dưới màn hình, Trần Vũ cẩn thận kiểm tra nhiều lần, và chỉ vào dòng chữ ở hàng thứ năm cột thứ mười: “Nhiệm vụ đó thế nào?”

Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu ngay lập tức nhìn về hướng ngón tay của Trần Vũ.

“Võ giả cấp một liên tục tử vong ở thành phố Đường?”

“Đúng.”

Trương Thiết cẩn thận nhìn lướt qua phần sau của nhiệm vụ, lắc đầu nói: “Đây là một nhiệm vụ cấp C, đối với một lớp tinh anh vừa thành lập mà nói, có chút quá khó khăn.”

“Nhiệm vụ cấp C có nghĩa là sẽ có một võ giả cấp 2 xuất hiện trong quá trình làm nhiệm vụ.” Trần Vũ nhún vai: “Anh là cao thủ cấp bốn, tôi có thể solo với một võ giả cấp 2. Độ khó phù hợp.”

“...” Trương Thiết trầm mặc một chút: “Dù sao cậu cũng là lớp trưởng, cậu quyết định.”

“Nhiệm vụ này có được không?” Trần Vũ quay đầu hỏi Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu.

“Không có vấn đề.”

“Nhưng. . . có thể…”

“Vậy liền tiếp cái này. Thành phố Đường cách thủ đô không xa. Đoạn Dã, cậu đi nhận nhiệm vụ đi.”

“Được.”

Đoạn Dã đi đến trước quầy, “Khoa tay múa chân” với nhân viên công tác một hồi rồi mang theo một tập tài liệu quay lại.

“Đã nhận. Nhiệm vụ cấp C, thưởng 78 điểm. Thông tin tình báo và những điều cần lưu ý của nhiệm vụ được viết trên đó, mọi người xem một chút đi.”

“Chúng ta có thể lên lầu bốn.” Trương Thiết chỉ chỉ trên lầu: “Có phòng riêng.”

“Được.”

Không lâu sau, mọi người trong Lớp 2 tìm được một căn phòng nhỏ yên tĩnh, đặt tài liệu lên bàn và tiến hành nghiên cứu.

Trương Thiết: “Trước khi thảo luận, hãy để tôi giới thiệu hệ thống phân cấp nhiệm vụ.”

Chương 252: Sự kiện võ giả liên tục tử vong (3) Chương 252: Sự kiện võ giả liên tục tử vong (3)

“Nhiệm vụ cấp D, đại diện cho các đơn vị trên cấp 1 sẽ xuất hiện trong quá trình thực hiện nhiệm vụ. Học phần ban thưởng trong khoảng từ 1 đến 10.”

“Nhiệm vụ cấp C, sẽ có các đơn vị trên cấp 2 trong quá trình thực hiện nhiệm vụ, học phần ban thưởng từ 10 đến 100. Nhiệm vụ của chúng ta được cho 78 điểm học phần, nghĩa là độ khó của nó trong nhiệm vụ cấp C cũng là rất cao.”

“Cấp B, cấp A, cấp S, tôi liền không nhiều lời, cứ thế mà suy ra thôi.”

Dứt lời, Trương Thiết đi đến máy đun nước rót một ly nước sôi, thấm giọng: “Việc còn lại, các bạn có thể nghiên cứu thảo luận. Tôi là một nhân viên an ninh. Sau khi nhiệm vụ bắt đầu, sẽ tận lực không phát biểu.”

“Được.” Trần Vũ làm một động tác OK và đưa tập tài liệu cho Bát Hoang Diêu: “Cho cô.”

“Hả?” Thiếu nữ mê mang nhận lấy.

“Làm nhiệm vụ thì phải trình tự và thủ đoạn. Từ nay Đoạn Dã sẽ phụ trách tiếp, cô phụ trách đọc. Phân công rõ ràng.”

“Vậy cậu phụ trách cái gì?” Đoạn Dã hỏi.

Trần Vũ ngả người về phía sau, bắt chéo chân: “Tôi phụ trách phụ trách.” (khúc này mình không hiểu, tác nó lặp lại 2 từ phụ trách)

Hai người: “...”

“Đọc nhanh lên, thuận tiện luyện tập đọc cho cô luôn.” Trần Vũ thúc giục.

“Tôi… Ân…” Thiếu nữ nghiêm túc nhìn chằm chằm vào trang giấy, lắp ba lắp bắp mở miệng: “C. . . Nhiệm vụ cấp C: Võ giả cấp một liên tục ở tử vong Thành phố Đường.”

“Từ đầu tháng 3 năm nay đến ngày 20 tháng 8, có 63 vụ án mạng của võ giả phát sinh ở Đường … Thành phố Đường. Người chết đều là võ giả cấp 1 đến từ bên ngoài, Tình. . . Tình trạng chết rất thê thảm, phân tích là cùng một người (thế lực) gây nên.”

“Bởi vì hung thủ chỉ … chỉ … chỉ nhắm vào các võ giả bên ngoài thành phố, đặc biệt phát ra ủy thác. Để biết thêm chi tiết, xin vui lòng … vui lòng liên hệ với cảnh sát Vương của thành phố Đường vào ngày tiếp nhận nhiệm vụ. Điện. . . Số điện thoại 1…”

Nghẹn đỏ mặt, Bát Hoang Diêu cuối cùng cũng đọc hết nội dung, thở hổn hển.

Đoạn Dã: “Lần sau để tôi đọc đi, đừng làm khó dễ cô ấy, giống như đang khó đẻ vậy.”

Trần Vũ: “Để người khác đẻ dùm thì cũng là không đúng. Để cô ta đẻ nhiều mấy lần thì mọi chuyện sẽ suôn sẻ thôi.”

Bát Hoang Diêu: “...”

“Mọi người có đề nghị gì cho nhiệm vụ này không?”

Sau khi Bát Hoang Diêu đọc xong phần giới thiệu nhiệm vụ, Trần Vũ mở miệng: “Chết sáu mươi bảy tên võ giả, độ nguy hiểm chắc là rất cao. Mọi người nên nghiên cứu nhiều một chút, đừng để lật thuyền trong mương.”

Đoạn Dã cầm lấy tập tài liệu, lật lên lật xuống, nói: “Sáu mươi bảy tên võ giả cấp 1 đã chết, điều này chứng tỏ đối phương có dục vọng tấn công rất mãnh liệt. Hơn nữa, đối phương chỉ tấn công những võ giả lạc đàn, cho nên…”

Trần Vũ: “Cho nên cái gì?”

Đoạn Dã: “Cho nên đây hẳn là nhiệm vụ một mình. Hay là chúng ta hủy nó đi.”

“Đông!”

Trần Vũ bay lên một cước đạp bay Đoạn Dã, sau đó nhìn Bát Hoang Diêu: “Cô nói đi.”

Bát Hoang Diêu nắm góc áo: “Nói. . . Nói không đúng sẽ bị đá sao…”

Trần Vũ: “... Sẽ không.”

Đoạn Dã vỗ bụi trên người rồi đứng dậy: “Vậy sao cậu lại đá tôi?”

“Ngậm miệng.”

Đoạn Dã: “...”

Bát Hoang Diêu: “...”

Trần Vũ nâng trán: “Tôi bảo hắn ngậm miệng, Bát Hoang Diêu cô nói đi.”

“Tôi không biết phải nói như thế nào…”

“Không sao, thoải mái nói.”

Đoạn Dã: “Song tiêu cẩu…”

“Sặc!”

Trần Vũ rút ra trường kiếm.

Đoạn Dã dứt khoát yên lặng.

Cầm tài liệu, Bát Hoang Diêu do dự hồi lâu, trầm giọng nói: “Họ. . . Bọn họ có thể lặng lẽ giết mấy chục võ giả, chứng tỏ thực lực của bọn họ đã vượt xa cấp 1.”

Trần Vũ hai mắt sáng lên: “Tốt, phân tích không sai, tiếp tục.”

” Thực lực của ba người chúng ta đều là cấp 1, thuộc. . . Thuộc về phạm vi bị tập kích. Có thể để cho một người làm mồi nhử, hai người còn lại thì theo phía sau…”

Trần Vũ xen vào: ” Một người làm mồi nhử, hai người đi theo. Khoảng cách bám theo gần, rất dễ bị lộ, hoàn toàn thất bại. Nếu khoảng cách xa, có thể không có thời gian hỗ trợ. ”

Nghe vậy, Bát Hoang Diêu ngẩng đầu suy nghĩ một chút: “Thực lực của cậu là mạnh nhất. Nếu … Nếu như cậu là mồi nhử. . . tôi và Đoạn Dã có thể cách xa một chút.”

“Thành phố Đường rất lớn, phương pháp này cần một sự may mắn rất lớn và mất quá nhiều thời gian. Chúng ta không thể trì hoãn một nhiệm vụ quá lâu.”

“Ba người đều rải rác thì sao?” Đoạn Dã đề nghị: ” Xác suất lớn hơn gấp ba lần.”

Trần Vũ liếc xéo: “Vậy thì kẻ dễ dàng bị ngủm nhất chính là cậu.”

Đoạn Dã: “...”

“Hơn nữa nếu như võ giả không bộc phát khí kình thì không có cách nào phân biệt là võ giả cấp mấy. Làm sao chúng ta có thể hợp lý bộc lộ thực lực của mình? Lại làm thế nào có thể khiến kẻ sát nhân coi chúng ta như một mục tiêu?”

“Cái này. . .” Bát Hoang Diêu ngẩng đầu, lúng túng nói: “Tôi không biết…”

Trần Vũ Trần Vũ đưa tay ra, vỗ vỗ vai của Bát Hoang Diêu, mỉm cười: “Nói rất tốt, tiếp tục cố gắng. Dũng cảm nói ra, đừng sống hướng nội như vậy.”

Chương 253: Sự kiện võ giả liên tục tử vong (4) Chương 253: Sự kiện võ giả liên tục tử vong (4)

“Cám. . . cám ơn…” Bát Hoang Diêu hai má hơi đỏ.

Một bên, Đoạn Dã thọc Trương Thiết: “Đột nhiên trong không khí có mùi của thức ăn cho chó là chuyện gì xảy ra?”

Trương Thiết: “Chắc là chỗ này có con chó…”

Đoạn Dã: “Hình như tôi cảm thấy anh đang mắng tôi?”

“Không có.” Trương Thiết lắc đầu: “Không chỉ có cậu thôi đâu.”

…

Sau nhiều lần thảo luận không có kết quả, Trần Vũ vẫn là quyết định đến thành phố Đường trước rồi nói.

Trên đường cũng có thể gọi điện cho Vương cảnh sát để có được nhiều tình báo hơn.

Sau khi ra khỏi cổng trường, mọi người thống nhất ngồi cao tốc đường sắt.

Mặc dù độ an toàn kém hơn, nhưng tốc độ nhanh và giá cả rẻ.

Để thực hiện các nhiệm vụ sau này, không thể thiếu việc chạy xuyên quốc gia, nếu như mỗi lần đều đi chuyển phát nhanh thì chi phí quá lớn, thổ hào cũng không chịu nổi.

Đến nhà ga, Đoạn Dã đã mua bốn tấm vé, mọi người vượt qua vòng kiểm tra an ninh với súng, vũ khí và nhiều loại hàng nguy hiểm khác nhau.

Sau khi ngồi vào toa xe đợi tàu cao tốc xuất phát, Trần Vũ liền lấy điện thoại ra và gọi cho cảnh sát Vương ở thành phố Đường.

“Bíp ——— ”

Sau ba giây, cuộc gọi được kết nối.

“Alo, tôi là cảnh sát Vương của Thành phố Đường.”

“Xin chào, tôi là lớp trưởng lớp 2 của đại học Bắc Kinh. Tôi đã nhận nhiệm vụ của các anh.”

“Chúng ta ủy thác rất nhiều ở đại học Bắc Kinh, cậu muốn nói về nhiệm vụ nào nào?”

Trần Vũ: “... Vụ một nhóm võ giả cấp một tử vong.”

“Ồ! Là cái này sao.” Cảnh sát Vương ở đầu dây bên kia giật mình: “Vậy cậu kết bạn Wechat với tôi đi, tôi sẽ liên hệ với trường học để xác minh danh tính của cậu, sau đó chúng ta nói chuyện một chút, tôi sẽ gửi cho cậu một số thông tin trong khi trò chuyện. Số WeChat và số điện thoại của tôi giống nhau.”

“Được.”

Sau khi cúp điện thoại, Trần Vũ kết ban Wechat với đối phương, dưới sự chú ý của Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu họ bắt đầu trò chuyện sôi nổi.

Khi đoàn tàu đến thành phố Đường, cậu ta cũng biết được khoảng 80% tình tiết của vụ án.

Tổng cộng 76 người được tìm thấy đã thiệt mạng.

Tất cả đều là võ giả cấp một.

Có cả nam và nữ, nhưng nam chiếm đa số, chiếm bảy phần mười.

Vấn đề khó khăn nhất hiện nay là chưa tìm được hiện trường tử vong đầu tiên của nạn nhân, tử thi đã được xử lý đặc biệt, sau khi ngâm trong dung dịch kiềm nồng độ cao thì chỉ còn lại một số xương.

Trong sáu tháng qua, cảnh sát gần như đã điều tra toàn bộ võ giả thường trú ở thành phố Đường, và không tìm thấy bất kỳ kẻ tình nghi nào. Diễn biến của vụ án đã sớm đi vào bế tắc.

Theo sự phân tích của cục công an thành phố với việc mất tích của các võ giả, có thể đã có hơn 100 võ giả đã chết. Chỉ là, những cái xác này đã bị kẻ sát nhân giấu đi và ném ra ngoài một cách ngẫu nhiên, khiến cảnh sát không tìm ra manh mối…

Chính quyền thành phố Đường chỉ có thể hy vọng rằng các sinh viên có thực lực của hai trường Đại học Bắc Kinh và Đại học Thanh Hoa sẽ có thể thu hút kẻ sát nhân xuất thủ, chịu được đòn tấn công của kẻ sát nhân, đồng thời tạo cơ hội cho cảnh sát bắt giữ chúng.

Dù sao thì một võ giả cấp một bình thường có thể sẽ chết ngay thì vừa ló mặt ra…

Chỉ có những sinh viên hàng đầu của các trường đại học hàng đầu mới có thể dựa vào tài năng của mình để chống lại các đợt tấn công của các võ giả cấp 2 với thực lực cấp 1.

“Tình huống chính là như vậy.” Nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, Trần Vũ nghiêm nghị nói: ” Không ai biết tổ chức sát nhân này lớn đến mức nào, để giữ bí mật, chúng ta sẽ không đến cục công an gặp mặt với bất kỳ cảnh sát nào. Tôi đề nghị là ngay cả chúng ta cũng cố gắng giả vờ như không biết nhau và giao tiếp mọi thứ thông qua WeChat.”

“Được rồi.” Đoạn Dã gật đầu.

“Được.” Bát Hoang Diêu gật đầu.

“Sau khi xuống xe thì liền tản ra.” Trần Vũ chỉ vào bản thân: ” Mỗi người đều bịa ra lý do đến thành phố Đường, đeo khẩu trang, giấu tin tức. Sau đó, tôi sẽ cho Cảnh sát Vương làm cho chúng ta một cái thân phận hợp pháp.”

“Được.” ×2

“Chú ý, bây giờ chúng ta tách ra chỉ là vì sớm bố cục, một người bại lộ, tối thiểu còn có hai người khác còn xài được. Vì vậy, đừng một mình đến những nơi nguy hiểm. Một khi phát hiện chuyện gì, lập tức thông báo cho những người khác.”

“Được.” ×2

Trần Vũ cuối cùng nhìn về phía Trương Thiết: “Thiết ca, anhbên này…”

Trương Thiết gật đầu: “Tôi sẽ giấu trong bóng, các cô cậu chú ý an toàn. Có thể giết cả trăm võ giả với quy mô lớn như vậy và đùa nghịch với cảnh sát thì chắc chắn đây không phải là một thế lực bình thường.”

“Hừm, chúng tôi sẽ chú ý.”

Mang theo mainboard BB và trường kiếm, Trần Vũ nhìn xung quanh: “Còn cái gì muốn nói không?”

Đoạn Dã lắc đầu: “Không có.”

Bát Hoang Diêu nắm góc áo: “Mọi. . . mọi người phải cẩn thận …”

“Nếu đã không có.” Trần Vũ đeo lên khẩu trang, phất tay: ” Vậy thì nhiệm vụ đầu tiên của Lớp 2 chính thức bắt đầu.”

“Hiện tại, chia ra hành động…”

Chương 254: Vực thẳm kinh hoàng (1)
Chương 254: Vực thẳm kinh hoàng (1)

Tách ra lớp hai, Trần Vũ một mình bước ra khỏi nhà ga, nhìn dòng người vô tận trên quảng trường, không ngờ lại có chút hụt hẫng trong phút chốc.

Không biết là nên bắt đầu xuống tay từ chỗ nào.

Đứng tại chỗ, suy nghĩ hồi lâu, cậu ta chợt nghĩ đến Mã Lệ.

Nếu người thiếu nữ đó là đồng đội, cô ấy sẽ sắp xếp được một kế hoạch khả thi, hiệu quả và đúng đắn.

Nó đáng tin cậy hơn nhiều so với việc "tìm bậy bạ" của hiện tại.

"Nhiệm vụ này … không dễ xử lý à."

Gãi gãi tai, Trần Vũ vác ba lô và lang thang không mục đích quanh thành phố Đường.

Thành phố Đường nằm ở phía đông của tỉnh Hà, nơi này nổi tiếng vì khi Đường Thái Tông Lý Thế Dân đông chinh Cao Lệ đã từng dừng lại ở đây.

Đây là một thành phố lớn với dân số hơn 2 triệu người.

Trần Vũ lang thang cả buổi chiều, đến gần tối cũng chưa đi hết một phần tư của thành phố lớn này.

Trời càng ngày càng tối, cậu lấy điện thoại ra bấm vào WeChat, trong nhóm nhỏ đồng đội của mình nói: "Gần bảy giờ rồi, hai người đang làm gì vậy?"

[Bát Hoang Diêu: Tôi đang dạo thư viện, đi khu võ giả cấp một để mượn một vài cuốn sách. Bằng cách này liền có thể bại lộ thân phận võ giả cấp một của tôi phải không?]

[Trần Vũ: Thông minh. Chú ý an toàn, nhớ quan sát xem có người nào đang theo sau cô không.]

[Bát Hoang Diêu: Tốt.]

[Trần Vũ: Đoạn Dã đâu? Cậu đang ở đâu vậy? Đoạn Dã ở đây sao?]

Trong nhóm yên lặng hồi lâu.

Một lúc lâu sau, Đoạn Dã mới trả lời.

[Đoạn Dã: Vũ ca mau tới phố đèn đỏ ở đường Bắc đi! Những cô em ở đây quá là xinh đi mà!]

[Thành viên "Đoạn Dã" đã bị chủ nhóm kích ra]

[Trần Vũ: Được rồi, coi như là đã chết một người đi, chỉ còn lại chúng ta.]

[Bát Hoang Diêu: ...]

[Trần Vũ: Đêm nay cô ở đâu?]

[Bát Hoang Diêu: Tìm một khách sạn gần thư viện để ở. Cậu thì sao?]

[Trần Vũ: Tôi cảm thấy đường Bắc là một khu vực rất đáng nghi, tôi phải tìm một khách sạn ở bên đó mới được, nhớ giữ liên lạc.]

[Bát Hoang Diêu: ...]

Thu lại điện thoại, Trần Vũ đã có mục tiêu, trực tiếp đón xe và nói với tài xế: "Bác tài, bác biết phố đèn đỏ ở đường Bắc không?"

"Oa chàng trai? Cậu xuất đạo sớm như vậy?" Tài xế đạp ga, ngạc nhiên: "Còn trẻ tuổi như vậy, chịu được sao?"

"Chuyện đó thì bác không cần lo, thể chất của tôi không phải là vấn đề."

"Chậc chậc." Tài xế chậc lưỡi: "Thời thế thay đổi thật rồi, em xinh tươi muốn thì có thể tìm được. Lúc chúng tôi còn trẻ, khi có ham muốn cũng chỉ có thể đi câu cá chép. Nói đến chuyện này thì tôi cảm thấy miệng của cá chép cũng không hề kém cạnh…"

Trần Vũ: “? ? ?”

…

“Chúc cậu thân thể khỏe mạnh.”

Chỉ trong nửa tiếng đồng hồ, chiếc taxi đã đến phố Đèn Đỏ ở đường Bắc. Sau khi để lại một cậu nói, bác tài đã lái xe rời đi.

Trần Vũ còn không có lấy lại tinh thần từ trong hải dương tri thức kỳ quái $+1+1+1+1$, liền bị ba bốn người phụ nữ vây quanh.

“Soái ca đến tiệm em chơi đi?”

“Cửa hàng của chúng em đã mở rất lâu rồi.”

“Của em mới xây xong, mau đến đây đi…”

Trần Vũ sau khi phản ứng lại đã đẩy mấy người này ra: “Tôi sẽ tự mình đi dạo một mình, đừng đi theo tôi.”

Nói xong, cậu ta liền sải bước đi đến chỗ sâu của khu phố.

Làm Trạng Nguyên của thành phố Thanh Thành, một sinh viên hàng đầu của Đại học Bắc Kinh, hắn Trần Vũ làm sao có thể không có phẩm vị như vậy? Làm sao có thể làm những chuyện bậy bạ trong khi thực hiện nhiệm vụ được?

Cậu ta ở phố đèn đỏ với một lý do rất chính đáng.

Mọi người đều biết, người có cơ thể càng tốt thì nhu cầu sinh lý lại càng mạnh.

Mà võ giả là nhóm người có thể chất tốt nhất, cho nên dục vọng cũng mãnh liệt nhất.

Vì vậy đối với những võ giả lang thang lâu năm ở bên ngoài, Phố Đèn Đỏ trong mỗi thành phố thì chắc chắn 100% phải trải qua.

Mà những võ giả tử vong liên tiếp ở thành phố Đường này đều là võ giả lang thang…

Cho nên, Trần Vũ khăng khăng ở lại phố đèn đỏ, là có đại trí tuệ…

“Một võ giả ưu tú, trừ thực lực cường đại, còn muốn có một chỉ số IQ tương xứng với sức mạnh của anh ta.” Thở dài, cậu ta bước thẳng vào một hộp đêm với những ánh đèn lộng lẫy.

Sau khi quan sát cẩn thận, mang theo một vài mùi nước hoa của phụ nữ, cậu ta lao vào một nhà khác…

Một nhà, một nhà, lại một nhà.

Công việc này tiếp tục cho đến lúc rạng sáng.

Trần Vũ đã bình tĩnh thu thập nhiều thông tin bao gồm địa hình, môi trường, thành phần võ giả, lưu lượng khách hàng, ngoại hình trung bình của các cô gái, và sự phân bố của các thế lực xã hội đen ở địa phương.

Cậu lấy điện thoại ra xem giờ, đi lòng vòng hai vòng nữa mới tìm được khách sạn.

Khách sạn có một cái tên rất kỳ quái, gọi là “Ngày 2 tháng 9”.

Chương 255: Vực thẳm kinh hoàng (2)
Chương 255: Vực thẳm kinh hoàng (2)

Nó chiếm một diện tích lớn, nhưng trang trí không được tốt cho lắm.

Nó trái ngược hẳn với những hộp đêm tinh xảo xung quanh.

“Đây là khách sạn duy nhất trên khu phố đèn đỏ lớn như vậy sao?”

Trần Vũ sờ sờ cằm, cũng không nghĩ nhiều, đẩy cửa đi thẳng vào.

“Két két ——— ”

Cùng với tiếng ma sát gắt gao ổ trục của cánh cổng, một người đàn ông trung niên ngây thơ chào hỏi, nhìn thấy thanh trường kiếm trên lưng của Trần Vũ, mắt anh ta sáng lên: “Xin chào! Chào mừng đến với khách sạn 92*.”

(* Bên trung quốc thì tháng sẽ được viết đầu tiên, sau đó là ngày và cuối cùng là năm nên ông ta mới nói là khách sạn 92)

“Xin chào, cho tôi một phòng.”

“Không có vấn đề. Tiên sinh ngài là võ giả sao?”

“Ồ?” Trần Vũ nhíu mày: “Đúng vậy.”

“Võ giả đại nhân ở thì chỉ cần nửa giá.” Người đàn ông trung niên chạy lại quầy lấy ra một chùm chìa khóa: “Tôi mang ngài đi xem phòng.”

“Còn có chuyện tốt như vậy.” Trần Vũ vui vẻ.

“Đương nhiên. Võ giả xuất sinh nhập tử bảo vệ chúng tôi, chúng tôi đương nhiên phải đền đáp một chút.” Người đàn ông trung niên vỗ ngực: “Cái này gọi là lương tâm.”

“Vậy thì lương tâm của anh cũng rất tốt à.”

“Đi theo tôi, tôi sẽ tìm cho ngài một căn phòng có ánh nắng tốt.”

“OK.”

Đi theo chủ cửa hàng lên lầu và đi dọc theo hành lang.

Trần Vũ phát hiện hai bên vách tường đều treo đầy một bức ảnh của một cô gái, nghi hoặc: “Đây là minh tinh nào vậy?”

“A.” Người đàn ông trung niên nhếch mép, gãi gãi đầu: “Đây là con gái tôi.”

“Tại sao lại để ảnh của con gái anh ở đây?”

“Con gái tôi đã qua đời.”

“Há, xin lỗi.”

“Không có việc gì.” Người đàn ông trung niên lau bụi trên một tấm ảnh: “Khách sạn này do con tôi mở. Tên khách sạn là ngày 2 tháng 9 cũng là tên con gái tôi”.

“Ừm. Anh là một người cha tốt.”

“Chỉ tiếc, sinh ở tận thế.” Trung niên nhân thở dài: “Nhưng ít nhất cô ấy đã từng tồn tại. Nếu không phải là những người võ giả như cậu, toàn bộ nhân loại đã diệt vong.”

“Cũng là vì cứu lẫn nhau mà thôi, không cần thiết phải phân chia rõ ràng như vậy.”

“Cũng thế.” Người đàn ông trung niên dừng lại và mở một cánh cửa: “Võ giả đại nhân, ngài xem căn phòng kia thế nào?”

“Rất tốt. Tôi trả tiền bằng Wechat nhé.”

“Không vội. Ngài ăn cơm chưa? Tôi vừa mới tự làm một bữa ăn khuya, nếu ngài không chê có thể ăn chung với tôi.”

“Cám ơn, nhưng hiện giờ tôi chưa thấy đói.” Đối phương nhiệt tình như vậy, làm cho Trần Vũ có chút không thích ứng, cười cười cự tuyệt rồi đi vào phòng: “Chờ sau này có cơ hội tôi sẽ nếm thử

tay nghệ của anh, tôi trả tiền trước, sau đó còn phải đi ngủ sớm một chút."

"Tốt tốt tốt, võ giả các cậu nên chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn."

Sau khi trả 80 tệ, Trần Vũ nhìn chủ khách sạn vừa ngâm nga một bài hát vừa rời đi, nhún vai một cái rồi đóng cửa lại.

Đặt hành lý và mainboard xuống, cậu ta nằm trên giường với hình chữ "夯", lấy điện thoại di động ra, mở Wechat.

Liền thấy xếp đầy những dòng nhắc nhở xin gia nhập nhóm Đoạn Dã.

Bấm đồng ý, Đoạn Dã lập tức gửi tới một tin nhắn.

[Đoạn Dã: Vũ ca, cuối cùng thì cậu cũng cho tôi vào rồi. Tôi có một phát hiện rất quan trọng!]

Nhìn thấy dòng chữ này, Trần Vũ kinh ngạc, nhanh chóng gõ trả lời.

[Trần Vũ: Cậu phát hiện cái gì?]

[Đoạn Dã: Tôi nói ra điều này có thể cậu sẽ không tin!]

[Trần Vũ: Nói nhanh một chút.]

[Đoạn Dã: Tôi đang ở trong hộp đêm, và tôi thấy một người có khuôn mặt giống y như cậu vậy!]

[Trần Vũ: ...]

[Bát Hoang Diêu: ...]

[Đoạn Dã: Mọi người đừng không tin! Hiện giờ tôi đang trốn ở dưới khách sạn mà hắn đang ở, Vũ ca anh mau tới đây đi!]

Trần Vũ: "..."

Sau một hồi im lặng, Trần Vũ bước đến cửa sổ và mở rèm cửa.

Chỉ thấy phía sau một gốc cây bên ngoài ẩn hiện một bóng người

đang cúi đầu thăm dò.

[Đoạn Dã: Đù móa! Hắn ta nhìn thấy tôi rồi! Nhìn thấy tôi rồi!]

[Thành viên “Đoạn Dã” đã bị chủ nhóm kích ra]

[Trần Vũ: Muộn rồi, tiểu Dao cô đi ngủ đi. Đoạn Dã điên rồi, không cần quản hắn.]

[Bát Hoang Diêu: Tốt.]

Sau khi đăng xuất khỏi WeChat, không lâu sau Đoạn Dã liền gửi tới một tin nhắn văn bản.

[Đoạn Dã: Chỉ đùa chút thôi, tôi chỉ đang thắc mắc tại sao cậu lại ở đây… Vũ ca nhanh thêm tôi vào nhóm đi.]

[Trần Vũ: Chú ý phân tán. Tự tìm chỗ khác đi, tôi sẽ phụ trách ở đây.]

[Đoạn Dã: Vũ ca chuyện này liền không đúng rồi? Khối bảo địa này là tôi phát hiện ra trước!]

[Trần Vũ: Phố đèn đỏ ngư long hỗn tạp, nguy hiểm luôn rình rập xung quanh chúng ta, tôi làm lớp trưởng thì nhất phải ở trên đỉnh. Cậu đổi một khu vực an toàn khác đi.]

Tin nhắn gửi đi, không đợi đối phương trả lời, Trần Vũ trực tiếp tắt máy, kéo chặt rèm cửa.

Sau đó lấy dụng cụ hỗ trợ giấc ngủ* mang theo từ ba lô của mình ra… (*cục gạch + dây thừng cho những ai đã quên)

Chương 256: Vực thẳm kinh hoàng (3)
Chương 256: Vực thẳm kinh hoàng (3

...

Cùng lúc đó.

Cục công an thành phố Đường.

Một viên cảnh sát mặc áo sơ mi trắng với đôi mắt đỏ ngầu không chớp lấy một cái đang nhìn chằm chằm vào màn hình.

Màn hình dày đặc thông tin về những người đã chết.

“Đội trưởng, đã muộn như vậy, anh mau nghỉ ngơi đi.” Một nhân viên cảnh sát đưa tới một ly trà.

“Ừm.” Cảnh sát trưởng cũng không quay đầu lại, tỉ mỉ đọc qua từng hàng văn tự: “Những người kia đến rồi sao?”

“Sinh viên của Đại học Bắc Kinh hả?”

“Đúng.”

“Đến rồi. Bọn họ đã tản ra rồi.”

“Vậy thì tốt rồi.”

“Đội trưởng…” Nhân viên cảnh sát đang định rời đi, nhưng hắn lại chần chừ, do dự: “Chuyện này có phải là anh quá liều lĩnh rồi hay không, tôi sợ…”

“Sợ cái gì?” Cảnh sát quay đầu, trong mắt huyết sắc càng đậm.

“Vạn nhất ba tên sinh viên xảy ra chuyện ngoài ý muốn… Đây chính là lớp tinh anh của đại học Bắc Kinh tinh đó, đắc tội với đại học Bắc Kinh rồi, chúng ta không có quả ngon để ăn đâu.”

“Nhưng nếu võ giả ngoại lai cứ tiếp tục chết như vậy, thì càng không quả ngon để ăn!” Cảnh sát kéo cổ áo sơ mi trắng ra: “Vụ án

hiếm thấy trên đời này! Liền con mẹ nó không hợp thói thường! Ngay cả quốc gia cũng đang cảm thấy sợ hãi, cho thành phố Đường một tối hậu thư, chúng ta đã không có đường lui."

"Thế nhưng là…"

Cầm chén trà lên uống cạn, viên cảnh sát tỏ vẻ dữ tợn: "Nếu ba sinh viên kia chết rồi thì để tôi chôn cùng với bọn họ đi …"

Ngày hôm sau.

Mười giờ sáng, Trần Vũ bị chuông báo thức đánh thức.

Sau khi rửa mặt và thay đồ đơn giản, mang khẩu trang, chuẩn bị đi ra ngoài tìm một chút đồ ăn.

Nhưng khi cửa phòng bị mở ra, cậu ta lập tức giật nảy cả mình.

Chỉ thấy ông chủ trung niên trông tốt bụng đó đang đứng ở ngoài cửa, trên tay cầm một bữa sáng thịnh soạn…

"Võ giả đại nhân, cuối cùng ngài cũng tỉnh rồi." Người đàn ông trung niên nhiệt tình đưa mâm đồ ăn ra: "Tôi đã hâm nóng mấy lần, không biết có hợp với khẩu vị của ngài không."

"A… Cám. . . cám ơn."

"Đừung khách khí, đây là việc nên làm. Vậy ngài dùng cơm đi, tôi không làm phiền ngài nữa."

Nói xong người đàn ông trung niên cúi đầu rời đi.

Trần Vũ cầm mâm đựng đồ ăn đứng tại chỗ, ngẩn người hồi lâu rồi mới dở khóc dở cười trở về phòng, ăn sạch mâm đồ ăn: lòng tốt của ông chủ khách sạn.

Chỉ cần cách kinh doanh này thì chắc chắn ông ta là một ông chủ tài giỏi…

Sau bữa sáng, Trần Vũ mở ra thất đức địa đồ và bắt đầu suy ngẫm về hành động của ngày hôm nay.

Hung thủ chỉ nhằm vào võ giả cấp một từ nơi khác đến.

Cậu cũng từ "Nơi khác" đến, điểm này thì tối hôm qua đã mịt mờ biểu hiện ra trong những hộp đêm kia.

Nếu hung thủ thật sự đến từ một thế lực lớn nào đó, vậy thì rất có thể cậu đã bị theo dõi.

Tiếp theo, chỉ cần hợp lý bộc lộ ra thực lực của võ giả cấp một, liền sẽ là trở thành một mục tiêu hoàn hảo để bị "tấn công".

"Nói chung vẫn là nhờ vào may mắn à. Chờ đợi địch nhân đưa tới cửa…"

Thở dài một tiếng, Trần Vũ thu hồi điện thoại, đặt mainboard BB lên lưng rồi rời khỏi phòng.

Sau đó đi tới đại sảnh, người đàn ông trung niên sau quầy lập tức chào hỏi: "Võ giả đại nhân, ngài muốn ra ngoài sao?"

"Ừm. Tôi vừa đến thành phố này, tôi chuẩn bị đi dạo một vòng."

"Vậy tôi đề nghị ngài đi công viên quốc gia Quáng Sơn. Hiện giờ đã được sửa xong." Người đàn ông trung niên nghĩ nghĩ: "Ngoài thành thì có dị cảnh đảo Bồ Đề, cũng có thể đến xem một chút. Nghe nói là sản phẩm trong dị cảnh cũng rất tốt."

"Thành phố Đường cũng có dị cảnh sao?" Trần Vũ sững sờ.

"Đúng. Ở ngoài thành, chỉ là không nổi tiếng mà thôi."

"Cám ơn, hôm nay tôi sẽ đi dạo một vòng." Lấy điện thoại di động ra, Trần Vũ quét mã QR trên quầy rồi chuyển 500 tệ, rồi nói: "Tôi sẽ ở lại thêm vài ngày nữa, phí mỗi ngày liền khấu trừ từ 500 tệ này đi, bao gồm cả tiền cơm luôn."

"Không cần không cần." Người đàn ông trung niên lại xua tay: "Những võ giả ở trong khách sạn, tôi đều miễn phí ăn uống, sẽ không trừ tiền của ngài. Chỉ lấy phí ở trọ mà thôi."

"…" Nghe vậy, Trần Vũ nhìn xung quanh: "Thảo nào trang trí trong tiệm cũ kỹ như vậy, lại không có người phục vụ. Anh sắp phải

đóng cửa rồi đi.”

“Con gái tôi đã mất, tôi không còn người thân thích. Kiếm tiền có ích lợi gì”, người đàn ông trung niên sờ lên cái bụng bầu bĩnh của mình: “Tôi lại không có mong muốn gì. Chỉ cần tôi có thể đóng góp cho nhân loại, Tôi đã rất thỏa mãn. ”

“…”

Nghe được những lời này, tâm trạng Trần Vũ rất phức tạp, không biết nên trả lời như thế nào, đành phải gật đầu, xoay người đẩy cửa rời đi: “Ông chủ, tôi đi trước.”

Người đàn ông trung niên hét lên: “Chú ý an toàn !”

…

Sau khi rời khỏi khách sạn “92”, Trần Vũ không trực tiếp đi dị cảnh đảo Bồ Đề, mà tiếp tục lang thang trong thành phố như ngày hôm qua.

Chương 257: Vực thẳm kinh hoàng (4)
Chương 257: Vực thẳm kinh hoàng (4)

Trung tâm mua sắm, chợ đen, quán cà phê Internet, cửa hàng súng, địa điểm vui chơi giải trí, chỗ nào cũng không bỏ sót.

Cố gắng làm quen với môi trường xung quanh.

Không để lọt bất cứ một thông tin tình báo nào.

Đối với nhiệm vụ này, Trần Vũ đã chuẩn bị sẵn sàng để thất bại.

Trọng tâm hiện tại là nghiên cứu phương pháp "làm việc" của võ giả và tích lũy kinh nghiệm "lãnh đạo" cho nhiệm vụ tiếp theo.

"Leng keng…"

Không biết đã đi bao xa.

Tiếng đồng xu va đập vào nhau đột ngột truyền vào tai khiến Trần Vũ định thần lại.

Cậu quay đầu nhìn xung quanh và phát hiện đó là một người ăn xin rách rưới với chiếc bát bị vỡ ở tay trái và điện thoại di động ở tay phải, đang cầu xin mình.

"Soái ca, cho ít tiền đi…"

Trần Vũ: "Tôi không có đem tiền mặt."

Người ăn xin lập tức giơ điện thoại lên, trên màn hình lộ ra mã QR: "Có thể quét."

Trần Vũ: "..."

"Tôi đã nửa năm chưa ăn cơm, cho xin ít tiền đi…"

"Nửa năm không có tiền ăn cơm, còn có tiền để chơi điện thoại."

"Cho xin ít tiền đi soái ca…" Tên ăn xin dây dưa Trần Vũ.

Gãi gãi tai, Trần Vũ cũng không muốn dây dưa với một tên ăn mày, liền đưa tay vào trong túi loay hoay một hồi, cuối cùng cũng tìm được một đồng tiền một nguyên, đặt trong chén của đối phương.

“Leng keng…”

Âm thanh đồng xu va vào gốm sứ rất thanh thúy dễ nghe.

Tên ăn mày nhìn tiền xu trong chén, sau đó ngẩng đầu nhìn: “… Ngươi đuổi ăn mày sao?”

Trần Vũ: “…”

“Một khối tiền mà ngươi cũng đưa ra được sao?”

Trần Vũ: “Không cần thì trả lại ta.”

“Phi! Thật mẹ nó keo kiệt.” Tên ăn mày vặn thân người một cái, hùng hùng hổ hổ trở về vị trí cũ, bắt đầu chơi điện thoại.

Rất nhanh, hắn ta liền cướp được một bao lì xì và hét lên đầy phấn khích: “Cám ơn bao lì xì một xu của ông chủ! Ông chủ rất hào phóng à…”

Trần Vũ: “… Đây mẹ nó không phải là bệnh tâm thần sao.”

Rời đi nơi đây.

Cậu ta lại đi dạo gần nửa ngày, xác định rằng mình đã “lộ mặt” đầy đủ ở thành phố Đường, lúc này mới đón xe đến dị cảnh đảo Bồ Đề mà ông chủ khách sạn đã nói.

Không giống với dị cảnh sống dở chết dở của thành phố Thanh Thành.

Nơi này có rất nhiều người đang chen lấn xô đẩy, xếp hàng rất dài.

Từ học sinh trung học cơ sở, trung học phổ thông đến những người lớn tuổi tóc bạc phơ đều cầm tiền mặt chen chúc mua vé.

Xếp ở hàng cuối cùng, Trần nhìn quanh một lượt, vỗ vỗ một người

đàn ông ở trước mặt, dò hỏi: “Anh trai, cho thằng em hỏi chút chuyện được không.”

“Hử?” Tráng hán quay đầu: “Chuyện gì?”

“Dị cảnh này không thể sử dụng thanh toán trực tuyến sao? Tôi thấy mọi người đều đang cầm tiền mặt.”

” Đúng vậy, dị cảnh đảo Bồ Đề chỉ lấy tiền mặt. Bởi vì trên đảo có hai cái thời không môn, không gian đan xen, internet rất không ổn định.”

“Hai cái thời không môn?” Trần Vũ kinh ngạc: “Hai cái dị cảnh?”

“Đúng.” Tráng hán gật đầu: “Chỉ là một trong hai dị cảnh đó không vào được. Chả có tác dụng gì.”

“Vậy hả…”

Tráng hán nhìn Trần Vũ vài lần: “Thực lực chú em thế nào? Vào một mình thôi sao?”

“Khí kình cấp 1.5. Chỉ đi một mình.”

“Ghê nhở, vậy chúng ta lập đội đi.” Tráng hán chỉ vào mấy người bạn đồng hành trước mặt: “Chúng tôi có bốn người, hai võ kỹ, hai võ pháp, đều có thực lực cấp một. Nếu cậu gia nhập chúng ta có thể đi sâu hơn trong dị cảnh. Cậu không có tiền mặt, chúng tôi có thể mua vé dùm cho cậu.”

“Lập đội sao.” Trần Vũ chần chờ.

“Không lập đội cũng không có chuyện gì, cậu chuyển tiền cho tôi, tôi đổi tiền mặt dùm cậu.”

“Không cần đổi.” Trần Vũ khoát tay: “Tôi gia nhập.”

“Thống khoái.” Tráng hán vỗ vỗ vai Trần Vũ, há mồm cười to: “Tôi tên Đại Hải, chàng trai cậu tên gì?”

“Tôi là Thiểm Điện Cầu.”

Đám người: “...”

“Khục, tên rất hay.” Đại Hải tránh người ra và chỉ vào những người trước mặt: “Ba người họ chính là đồng đội, mọi người giới thiệu một chút đi.”

Người đàn ông gầy gò vẫy gọi: “Chào cậu, tôi tên *, chuyên ngành võ kỹ.”

Tên mập gật đầu: “*, chuyên ngành võ pháp, hợp tác vui vẻ.”

Người phụ nữ cuối cùng: “**, chuyên ngành võ pháp, tiểu soái ca một hồi kết bạn Wechat nha!”

Loại thành viên lâm thời kết nhập một tiểu đội là phi thường phổ biến ở trong những võ giả “Hoang dại”.

Nếu như hợp tác suôn sẻ, sau này sẽ là một đội nhóm lâu dài.

Còn hợp tác không thuận lợi, cũng tốt tụ tốt tán.

Dã ngoại, dị cảnh, đều là những khu vực cực kỳ nguy hiểm, thành lập đoàn đội sẽ có năng lực sinh tồn và năng lực chiến đấu tốt hơn là solo một mình…

Đội ngũ thành lập và phân công trách nhiệm tương ứng cho mỗi người, Đại Hải quay đầu thọc Trần Vũ, thấp giọng nói: “Người anh em, nghe giọng của cậu giống như là từ nơi khác đến phải không?”

“Đúng vậy. Từ nơi khác tới.”

“Vậy cậu hãy nghe lời khuyên của tôi, khi chúng ta rời đi dị cảnh, tự mình thu dọn đồ đạc, rời khỏi thành phố Đường càng sớm càng tốt.”

Chương 258: Vực thẳm kinh hoàng (5)
Chương 258: Vực thẳm kinh hoàng (5)

“Tại sao?” Trần Vũ ánh mắt lóe lên tinh quang.

” Có một thế lực trong thành phố này chuyên nhắm vào các võ giả cấp một đến từ nơi khác như các cậu.” Giọng của Đại Hải trầm thấp hơn: “Khoảng thời gian này, đã chết hơn vài trăm võ giả.”

“Vài trăm tên võ giả? Khuếch đại như vậy? !”

“Một trăm người, đó chỉ là số liệu mà cảnh sát tuồn ra thôi. Trên thực tế, có thể có không dưới 300 võ giả đã chết. Chỉ là bị chính quyền địa phương trấn áp và không bị lộ ra ngoài mà thôi.”

Trần Vũ lộ ra vẻ nghi hoặc: “Chết mấy trăm tên võ giả rồi mà quốc gia không quan tâm đến vụ án lớn như này sao?”

“Có quan tâm nhưng cũng vô dụng.”

Đại Hải buông tay: “Trong toàn bộ thành phố Đường, mỗi một vị võ giả thường trú đều đã bị quốc gia kiểm tra nhiều lần. Các loại chuyên gia, máy phát hiện nói dối thay nhau ra trận, nhưng cũng không tìm thấy bất kỳ kẻ tình nghi nào cả. Hơn nữa, bản thân những võ giả lang thang này cũng không có nơi ở cố định, ai cũng không biết rằng bọn họ chỉ là rời thành, hay là chết rồi. Chỉ có những bộ xương thỉnh thoảng xuất hiện mới để cho cảnh sát biết rằng họ đã ngỏm rồi.”

Nghe vậy, Trần Vũ thật sự rất ngạc nhiên.

Đây hẳn là một thế lực rất khủng bố?

Sau khi kiểm tra nhiều lần vẫn không thấy cá nhân khả nghi nào xuất hiện…

Loại năng lực lãnh đạo, tổ chức, kiểm soát này dù là một số quốc gia cũng không có.

Nhưng mà sự tồn tại mạnh mẽ như vậy chỉ phát động các cuộc tấn

công nhằm vào những võ giả từ nơi khác đến, và chỉ giết võ giả cấp một…

Mục đích của hành vi này là gì?

Không hề có nghĩa lý gì!

Không hề có lý do!

Thậm chí không có một chút xíu bình thường Logic.

Thậm chí không có một chút logic thông thường nào.

Một người thì có thể là mắc bệnh tâm thần.

Nhưng một thế lực thì phải có mục tiêu để thực hiện.

Loại tổ chức này dù cho tập hợp sức mạnh toàn thành phố cũng không bắt được, nó lại chỉ tập trung giết những võ giả cấp một, chẳng khác gì ném tên lửa đạn đạo vào ổ kiến, vô lý…

“Không thể nào hiểu được.” Trầm tư một lát, Trần Vũ lắc đầu: “Trừ phi là một loại thí nghiệm nào đó trên cơ thể người. Nếu không mình không thể nào hiểu được hành vi của cái tổ chức này.”

” Tôi không thể hiểu nổi. Cho dù là đặc biệt tìm một võ giả cấp một để làm thí nghiệm, thì cũng không cần phiền phức như vậy.” Đại Hải cười cười: “Nghe nói thành phố Đường đã thành lập hơn mười tổ mưu trí, nhưng cũng không thể phân tích ra cái gì. Hãy nghe lời tôi, rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt.”

“… Ừm.”

Trần Vũ gật gật đầu, không nói nữa.

Cuộc trò chuyện với Đại Hải này đã làm cho cậu ta có ý định từ bỏ nhiệm vụ.

Tầng cấp tranh đấu trong chuyện này không phải là thứ mà ba võ giả cấp 1 thêm một võ giả cấp 4 của họ có thể tham dự.

Nhiệm vụ cấp C?

Đánh rắm!

Đây chỉ là chiêu trò mà cảnh sát trong thành phố Đường này sử dụng trong khi tuyệt vọng mà thôi !

Dùng sinh viên làm mồi nhử…

Suy nghĩ đến tận đây.

Trần Vũ nhắm mắt lại, tiếp tục suy nghĩ hồi lâu, lấy điện thoại di động ra, gõ một tin nhắn phát lên WeChat lớp 2.

[Trần Vũ: Đều ở đây sao? Ở lên tiếng, bao gồm cả Thiết ca.]

[Trương Thiết: Tại.]

[Bát Hoang Diêu: Tại.]

[...]

[Trần Vũ: Đoạn Dã đâu? Thiết ca anh gọi điện thoại cho cậu ta đi.]

[Trương Thiết: Tốt.]

[Trần Vũ: Đúng rồi Thiết ca, anh điều tra xem buổi tối có chuyến xe nào trở về Kinh Thành không.]

[Trương Thiết: Tôi đã kiểm tra từ trước rồi, không có. Nhanh nhất là 8:30 sáng mai.]

[Trần Vũ: Vậy anh liên lạc với Đoạn Dã đi.]

Nửa phút sau, Đoạn Dã cũng online.

[Đoạn Dã: Tại, chuyện gì vậy Vũ ca?]

[Trần Vũ: Đoạn Dã, Bát Hoang Diêu, hai ngươi mau chóng tập hợp cùng với Thiết ca đi. Nhiệm vụ không làm nữa.]

[Trương Thiết: Tốt.]

[Bát Hoang Diêu: Xảy ra chuyện gì? Chỗ cậu cần trợ giúp gì sao?]

[Đoạn Dã: Tại sao vậy?]

[Trần Vũ: Nhiệm vụ là một cái hố to, các người nhanh tập hợp đi, Thiết ca anh mua bốn tấm vé, ngày mai chúng ta sẽ rời đi.]

[Trương Thiết: Thật ra cho dù cậu không nói thì tôi cũng sẽ lập tức đề nghị các bạn từ bỏ nhiệm vụ lần này. Hôm qua tôi đã thu thập thông tin tình báo cả đêm, phát hiện vụ án này nước quá sâu. Chúng ta không thể là một quân cờ pháo hôi được. Sự lựa chọn của cậu là rất chính xác.]

[Đoạn Dã: Wow? Rốt cuộc thì các anh đã phát hiện ra cái gì?]

Xếp hàng gần nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đến lượt nhóm người của Đại Hải.

Đồng đội đi phía trước lấy ra một đống tiền mặt dày cộm đưa cho nhân viên: “Năm người.”

“Được rồi.”

Người phụ nữ đứng sau quầy lấy tiền giấy bỏ vào máy đếm tiền.

“Bá bá bá. . .”

“Đinh!”

(11,000 nguyên.)

Thấy vậy, Trần Vũ ở đằng sau không khỏi co rụt cổ lại.

Năm người tổng cộng là một vạn một ngàn nguyên, như vậy tiền vé của mỗi người là 2200.

Chương 259: Anh hùng . Trần Vũ Chương 259: Anh hùng . Trần Vũ

Xoay người, quét qua hàng dài phía sau, Trần Vũ tặc lưỡi: “Đây chính là một nhà máy in tiền à.”

“Chắc chắn rồi.” Đại Hải cười ngây ngô: “Bất kỳ một dị cảnh nào có thể tiến vào đều là trụ cột tài chính quan trọng nhất của một thành phố.”

“Giá vé một mực là 2200 sao?”

“Vốn là 2500, bởi vì vụ án võ giả nơi khác liên tục tử vong, làm cho võ giả ngoại lai giảm đi rất nhiều cho nên mới giảm giá.”

Trần Vũ gật đầu, hiểu rõ.

Chẳng trách chính phủ lại hào hứng khởi công xây dựng sau khi thành phố Thanh Thành phát hiện dị cảnh.

Dị cảnh 241B của thành phố Thanh Thành là dị cảnh chân chính nằm “Trong thành phố”, tiềm năng thu nhập của nó chắc chắn cao hơn nhiều so với dị cảnh đảo Bồ Đề nằm bên ngoài thành này.

Đáng tiếc là sự hoang vu và phóng xạ bên trong dị cảnh đã phá vỡ giấc mơ làm giàu nhanh của thành phố Thanh Thành.

Nghĩ đến dị cảnh của thành phố Thanh Thành, Trần Vũ liền liên tưởng đến BB.

Nghĩ tới BB, cậu ta liền vô thức chạm vào mainboard sau lưng.

‘Chắc là. . .’

‘Nên tìm thời gian để tiếp tục tăng thực lực lên. . .’

Sau khi nhận vé từ người bán vé, Trần Vũ đi theo nhóm người tiến vào trong phòng và đi đến một vết nứt không gian cực lớn.

“Thiểm Điện Cầu, có cần mua trang bị hay đạo cụ gì không?” Đại

Hải dừng lại và chỉ vào các cửa hàng xung quanh: “Một khi đã vào bên trong dị cảnh, giá hàng đều rất đắt.”

“Không cần mua.”

“Vậy thì tốt, chúng ta đi vào đi.”

“OK.”

Cùng với sự xuất hiện của một cảm giác không trọng lượng và hoảng hốt trong một khoảng khắc, Trần Vũ bỗng hoa mắt liền thấy mình đã ở trên một quảng trường bằng phẳng.

Xung quanh quảng trường có một dòng người hối hả, xen lẫn với tiếng la hét của những người bán hàng, vô cùng náo nhiệt.

“Đây chính là bên trong dị cảnh.”

Đại Hải lấy từ trong ba lô ra một chiếc cưa máy nhỏ, vác lên vai và chỉ về phía trước: “Chúng ta đi về phía đông. Tình báo mà tôi mua được nói rằng nơi đó có một bầy động vật bộ guốc chẵn* trong một thung lũng, sừng trên đầu của bọn chúng rất đáng giá. Năm người chúng ta có thể đi thử một lần.” (ai không biết thì lên google bộ guốc chẵn)

Trần Vũ lại tập trung vào quảng trường bằng phẳng dưới chân: “Đây là do con người xây dựng sao?”

“Đúng a, để tiện cho đám võ giả đặt chân. Dù sao cũng có quá nhiều người.”

“Vậy. . .” Trần Vũ chần chờ: ” Tại sao loài người không chuyển đến bên trong một dị cảnh? Môi trường sống ở đây chắc là tốt hơn trái đất rất nhiều?”

Vừa nói xong, tất cả đồng đội xung quanh nhất thời nhìn Trần Vũ với vẻ mặt kỳ quái.

“Sao. . . Sao vậy? Tôi nói sai rồi sao?”

” Đương nhiên là sai rồi. Nếu chỉ đơn giản như vậy, loài người đã sớm rút lui từ lâu rồi, đâu còn phải chịu đựng giống như bây giờ.”

Đại Hải cười khổ.

“Em trai à, độ nguy hiểm của dị cảnh luôn cao hơn rất nhiều so với trái đất.” Người phụ nữ duy nhất trong đội giải thích: “Nhân loại ngay cả dị thú cũng không chống đỡ được, bên trong dị cảnh không phải càng tệ hơn sao.”

“Hử?” Nghe vậy, Trần Vũ sửng sốt.

Tuy rằng cậu mới chỉ đi qua dị cảnh của thành phố Thanh Thành, nhưng chỉ cần lấy dị cảnh kia làm ví dụ, cũng đã an toàn hơn rất nhiều so với Địa cầu.

Chỉ cần Robot Khởi Nguyên bị tiêu diệt, với lượng phóng xạ ở thế giới đó, loài người chắc chắn sẽ có cách vượt qua. . .

Nghĩ đến đây, Trần Vũ cũng không phản bác cái gì, liền chuyển đề tài: ” Tôi thấy phong cảnh trong dị cảnh này cũng rất đẹp, có nguy hiểm gì đâu?”

“Oán linh.”

Đại Hải phun ra hai chữ, phất phất tay: “Vừa đi vừa nói.”

“Được.”

Đồng đội cũng lập tức cầm vũ khí đi theo sau Đại Hải.

Khi mọi người đã rời xa những võ giả khác, Đại Hải mới nghiêm túc giới thiệu: “Dị cảnh đảo Bồ Đề, tên chính thức là 154B.”

“Nơi này tràn ngập một loại sinh vật năng lượng thể được gọi là oán linh, có thể xâm nhập vào cơ thể con người, phá hủy tinh thần tư duy. Người bình thường không có thực lực từ cấp 0.8 trở lên thì không thể chống lại.”

” Khu vực chúng ta đang đứng đã được các chuyên gia của chính quyền thành phố Đường dọn dẹp nhiều lần, không còn sót lại bao nhiêu oán linh. Nhưng càng cách xa Thời không môn thì oán linh cũng càng nhiều.”

“Thiểm Điện Cầu cậu cần phải luôn luôn tập trung tinh thần, một

khi có vật chất hơi mờ tới gần, thì phải bộc phát khí kình chống cự ngay lập tức.”

Tiếng nói hơi ngừng lại, Đại Hải quay đầu với vẻ mặt ngưng trọng: “Nếu như không cẩn thận bị oán linh chui vào trong cơ thể, cậu chỉ có năm giây đồng hồ sử dụng khí kình ép nó đi ra. Nhưng chuyện này rất khó.”

“. . . Biết.” Trần Vũ gật đầu.

“Vậy thì tốt, chúng ta tăng tốc một chút đi.”

“Có thể.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, dứt khoát bộc phát khí, hóa thành năm luồng ánh sáng, lao về phía trước. . .

Khoảng nửa giờ sau.

Đoàn người dừng lại trước một vách núi.

Chương 260: Cặn bã nam . Trần Vũ (1)
Chương 260: Cặn bã nam . Trần Vũ (1)

“Bên dưới chính là khu vực nguy hiểm.”

Đại Hải nhắc nhở một câu, sau đó nâng cưa máy lên, đổ một ít dầu diesel và kéo sợi dây.

“Ông! Ong ong! !”

“Tút tút tút. . .”

Cưa máy khởi động, những chiếc răng cưa sắc bén tỏa sáng lạnh lùng.

Những người khác cũng chuẩn bị vũ khí và điều chỉnh trạng thái.

“Soạt!”

Trần Vũ thì rút thanh trường kiếm trong mainboard ra.

“Có rất nhiều oán linh ở khu vực nguy hiểm, đi đường không thể quá nhanh. Chúng ta lập thành một đội hình.” Đại Hải mang theo cưa điện, đối với Trần Vũ nói: “Tôi sẽ ở trước cậu, mập mạp ở bên trái cậu, thằng gầy ở bên phải cậu, còn bà già thì ở sau lưng cậu. . .”

“Anh nói ai là bà già?” Người phụ nữ lấy ra một quả lựu đạn.

“Thiểm Điện Cầu vừa mới gia nhập, tên của các người cậu ta chưa rành. Gọi trực tiếp bằng biệt danh tôi đặt ra không phải là nhanh hơn sao?”

“Đánh rắm! Biệt danh của bà khi nào biến thành bà già rồi?” Người phụ nữ nhìn Trần Vũ: “Cậu có thể gọi tôi là ái phi.”

Trần Vũ: “. . .”

Béo nam: “Không phải nên là ái phì sao?” (ái phì = thích mập)

Gầy nam: “Ải phì mới đúng.” (ải phì = vừa lùn vừa mập)

“Ba!” Người phụ nữ dứt khoát rút chốt an toàn.

“Đù móa! Cô làm thật sao? !”

Đại Hải giật mình, vội vàng vớ lấy quả lựu đạn đang cháy rồi ném xuống vách núi.

“Ầm!”

Ba bốn giây sau, ánh lửa ngút trời.

Từng chiếc đinh thép bay ra, phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo dưới ánh mặt trời chói chang.

Một lúc lâu sau, dưới vách núi vang lên một tiếng chửi bới: “Mẹ nó thằng ngu nào đốt pháo vậy?”

Đám người: “. . .”

“Xuỵt!” Đại Hải đè thấp thân hình: “Đi mau, đổi đường khác. . .”

. . .

Không lâu sau, cả đội thay đổi một hướng khác và đi vòng xuống phía dưới của vách đá.

“Khu vực nguy hiểm, hãy theo đội hình mà tôi vừa lập ra. Thiểm Điện Cầu cậu trốn ở chính giữa, học hỏi những kinh nghiệm chống lại oán linh của chúng tôi.”

Trần Vũ gật đầu: “Được.”

Trong khu rừng rậm, mọi người thận trọng bước đi.

Rất nhanh, một luồng hàn ý đột nhiên xuất hiện, phóng từ trên cao xuống vị trí người phụ nữ ở cuối đội ngũ.

Với ánh mắt sắc bén của mình, Trần Vũ là người đầu tiên phát hiện ra.

Suy nghĩ trong đầu giao thoa trong chớp mắt, Trần Vũ bỗng nhiên

đẩy ra người phụ nữ với tư thái của một anh hùng: “Cẩn thận!”

“A. . .”

Người phụ nữ kêu lên và bị đẩy ra.

Mà con oán linh âm lãnh thì vọt vào trong cơ thể Trần Vũ. . .

“Không! ! !”

Nhìn thấy oán linh mờ ảo chui vào trong cơ thể Trần Vũ, người phụ nữ tinh thần hoảng hốt một lát, kém chút bật khóc tại chỗ: “Nhanh cứu cậu ta đi!”

Bốn người còn lại kịp phản ứng, nhưng họ chỉ có thể vò đầu bứt tai, không có chỗ xuống tay.

Oán linh tiến vào trong cơ thể, người ngoài là không có biện pháp gì.

“Thiểm Điện Cầu! Điều động khí kình! Ép nó ra đi!”

“Nhanh!”

Nghe tiếng ồn ào bên tai, Trần Vũ vẫn thờ ơ.

Cậu ta đứng tại chỗ, nhắm mắt lại và lặng lẽ cảm nhận oán linh đang bơi lội trong cơ thể mình.

Một giây…

Ba giây…

Năm giây…

Dưới sự buông lỏng của Trần Vũ, oán linh thuận lợi tiến vào trong não của cậu ta.

(Kết thúc rồi! Kẻ đáng thương.)

Trong thức hải giả lập, thời gian giống như ngừng lại.

Ác linh từ từ biến thành hình người, cất tiếng cười đắc ý: (chậc

chậc chậc, linh hồn của ngươi không còn nữa. Nó là của ta rồi.)

‘Ngươi là ai?’

(ta chính là oán linh trong miệng của các ngươi.)

‘Vậy tại sao ngươi lại có hình dáng của nhân loại?’

(cái gì của nhân loại? Đây chính khuôn mặt hồi trước của ta, Những chuyển động cực nhỏ của thế giới bên ngoài làm cho ta biến dạng mà thôi, chỉ có ở trong não, ta mới có thể khôi phục.) oán linh từ từ giơ hai tay lên, miệng kéo dãn như kẹo cao su: (linh hồn rất mỹ vị à, ta động thủ đây.)

‘Chờ chút động. Ta còn muốn hỏi một vấn đề, ngươi học tiếng Trung ở chỗ nào vậy?’

(Tiếng Trung là gì?)

‘Chính là ngôn ngữ mà ngươi vừa nói đó.’

(bẩm sinh nha… Chậc chậc, ngươi còn đang nghĩ đến việc trì hoãn thời gian sao? Vô dụng.) oán linh há miệng to ra, một cỗ lực hút không thể kháng cự đột nhiên phát ra: (Bắt đầu thôi!)

(hút —— bốp bốp bốp bốp.)

[tinh thần bị hút: Tinh thần +62]

Trần Vũ: “…”

Cơ thể oán linh trở nên trong suốt hơn, nhưng miệng vẫn cứ nhai.

(hút —— bốp bốp…)

[tinh thần bị hút: Tinh thần +68]

(* thần đã nhận…]

(Hả? Sao càng ăn lại càng đói vậy…)

Trần Vũ: “…”

(hút —— bốp bốp.)

[tinh thần +55]

Nhìn xem cơ thể oán linh ngày càng trong suốt, Trần Vũ nhịn không được mở miệng: 'Đừng hút nữa, được rồi.'

(nằm mơ đi? Ha ha, làm sao ta có thể bỏ qua cho ngươi được? * thần +48]

Trần Vũ: "..."

(ha ha, nói lời tạm biệt với thế giới này đi bảo bối, hút ——)

(hút nha ——)

(hút —— sợ rồi đi! Điều này sẽ làm cho linh hồn của ngươi càng mỹ vị hơn..)

Trần Vũ: "..."

(hút! Khụ khụ khụ…)

Trần Vũ: 'Cho tôi một bộ mặt đi, đừng hút nữa.'

(Đừng có vùng vẫy giãy chết nữa, ngươi khụ khụ… Ngươi nhất định sẽ chết không nghi ngờ nha ha ha khục… Ha ha ha…)

Chương 261: Cặn bã nam . Trần Vũ (2)
Chương 261: Cặn bã nam . Trần Vũ (2)

[tinh thần +23]

[tinh thần + 16]

[tinh thần +5]

[tinh thần +1]

[...]

Nhìn xem oán linh thần sắc đắc ý hút từng ngụm từng ngụm xong rồi treo cmn luôn, Trần Vũ không khỏi thở dài.

Trong khoảnh khắc tiếp theo bỗng thấy hoa mắt.

Cậu ta đã thoát ra khỏi không gian ý thức.

Mở mắt ra liền thấy nhóm của Đại Hải đang tuyệt vọng nhìn mình.

Người phụ nữ bị cậu đẩy ra càng là khóc như đái vậy, trang điểm đều nhòe...

“Thiểm. . . Thiểm Điện Cầu?”

Nhìn thấy Trần Vũ mở mắt, Đại Hải chấn động, kinh hãi túm lấy vai Trần Vũ: “Cậu. . . Cậu không sao chứ? !”

Trần Vũ: “Hừm, không sao.”

“Cậu. . . Cậu không có ép oán linh đi ra hả? Sao. . . Sao lại thế...”

“Thiểm Điện Cầu! !” Người phụ nữ nhào tới trước như một con lợn, làm cho Trần Vũ té nhào, gắt gao ôm chặt lấy: “Cậu không chết! Ô ô... Thiểm Điện Cầu cậu không chết à...”

“Cái này. . . Kỳ tích à?” Tên mập ngốc trệ.

“Không thể tưởng tượng nổi...” Thằng gầy ngạc nhiên.

“Huynh đệ.” Đại Hải ngồi xổm xuống, nắm lấy Trần Vũ còn đang giãy dụa:: “Đừng nói gì nữa, sau này cậu chính là huynh đệ của tôi. Đây là lần đầu tiên mà tôi gặp một người bạn nhân nghĩa sau nhiều năm như vậy.”

[nhận cảm kích: Mị lực:3]

“Anh xem tôi là huynh đệ thì cũng nhanh đưa… Kéo cô ta ra khỏi người tôi đi…”

“Không!” Người phụ nữ ôm chặt Trần Vũ bật khóc: “Thằng nào cũng đừng có động vào tôi! Thiểm Điện Cầu, anh chính là một thằng đàn ông! Từ nay về sau, em sẽ không lấy chồng nếu như người đó không phải là anh.”

Béo nam: “Cô đã kết hôn rồi…”

“Vậy sao…” Tiếng khóc của người phụ nữ dừng lại nửa giây: “Vậy tôi lấy thân báo đáp cũng được.”

[bị thương: Tinh thần +8]

Trần Vũ: “...”

...

Màn đêm buông xuống.

Võ giả từ trong dị cảnh chen chúc mà ra.

Khi trời tối, oán linh trong suốt sẽ càng khó phát hiện hơn. Trừ khi kẻ tài cao gan cũng lớn, nếu không sẽ không có người qua đêm ở trong dị cảnh đảo Bồ Đề.

Trong phòng cách ly.

Đại Hải giao ra hơn chục cái sừng dài hình xoắn ốc, lấy được mấy xấp tiền, sờ lên vết máu trên người, trực tiếp chia một nửa cho Trần Vũ: “Huynh đệ, cầm lấy.”

“Đưa nhiều rồi.”

” Hôm nay cậu đã cứu mạng bà già kia, đưa hết cho cậu đều được.”

“Cũng đúng” Trần Vũ gật đầu: “Vậy anh đưa hết cho tôi đi.”

Đám người: “...”

“Chuyện này thì có là gì.” Đại Hải nở nụ cười, đặt hết tiền vào trong ngực Trần Vũ: “Tôi cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu duy nhất một người anh em mà thôi.”

“Tôi chỉ đùa chút thôi.” Sau khi chia đôi tiền mặt và trả lại, Trần Vũ lắc lắc sấp tiền mặt: “Chỗ này ít nhất là hai vạn tệ, tôi nhận rồi.”

“Ngày mai cậu phải đi rồi sao.”

“Đúng.”

“Vậy thì tối nay chúng ta nhất định phải ăn chực một bữa.” Đại Hải thu hồi cưa điện: “Tôi mời khách, đồ nướng! Uống rượu! Không say không về!”

“Đồng ý.” Tên mập nhấc tay.

“+1.” Thằng gầy nhấc tay.

Trần Vũ gãi gãi tai: “Quá muộn rồi?”

“Không muộn.” Người phụ nữ thái độ kiên định: “Cậu đã cứu mạng tôi, ít nhất hãy để tôi mời cậu một chai rượu. Đi! Đại Hải anh lái xe tới đây đi.”

“Được.”

Thấy mọi người thịnh tình không thể chối từ, Trần Vũ cũng không làm mọi người mất hứng liền gật đầu đồng ý,

Hơn nửa canh giờ.

Mọi người đi đến con phố ăn vặt nổi tiếng trước ga xe lửa của thành phố Đường, tìm một quán thịt nướng bình dân, lần lượt ngồi

xuống..

“Ông chủ, lên trước cho chúng tôi một trăm xiêng thịt dê nướng, mười cái thận bò, hải sản, trái cây gì đó đều lên mấy phần.”

“Được rồi! Các vị đại nhân chờ một lát.”

Kéo một kết bia qua, Đại Hải thuần thục mở mười chai và đặt chúng lên bàn. Sau đó anh ta cầm một chai lên nhìn Trần Vũ: “Người anh em, chúng ta đang ở quán ven đường, đừng nói cái gì văn hóa rượu. Tôi mời cậu chai đầu tiên.”

Dứt lời, anh ta liền ngửa đầu, “Tấn tấn tấn ” uống một hơi cạn sạch.

“Ầm!”

Đặt chai rượu rỗng xuống bàn, Đại Hải ôm quyền với Trần Vũ, thuận tiện ợ rượu: “Nấc ~ ”

“Đến tôi.” Tên béo cũng cầm lấy một chai: “Người anh em, cả đời * tôi rất ít bội phục ai, cậu là người đầu tiên đó. Tôi uống.”

“Tấn tấn tấn tấn…”

Thằng gầy đưa tay nâng chai rượu: “Ăn ngay nói thật, cho dù là tôi ở trong hoàn cảnh đó thì cũng không nhất định sẽ cứu cô ta. Cậu là một thằng đàn ông chính hiệu.”

Phụ nữ đồng ý: “Chính hiệu.”

“Uống đi!”

“Tấn tấn…”

Cuối cùng, đến lượt người phụ nữ.

Cô ta trực tiếp cầm lên hai chai: “Thiểm Điện Cầu, chai thứ nhất, tôi cảm ơn cậu đã cứu mạng tôi. Con oán linh kia lại lao từ không trung xuống, quá hiếm thấy. Mặc dù không có cậu, có lẽ tôi cũng có thể thoát được, nhưng cũng có thể ngủm luôn ở đó.”

Dứt lời, người phụ nữ từ tốn uống cạn chai bia, đặt chai xuống và nâng chai thứ hai lên: ” Chai thứ hai này, tôi kính cậu. Tôi biết mình không có khuôn mặt đẹp, ăn nói thô lỗ, dáng người cũng không tốt. Nhưng cũng bởi vì như thế, cậu cũng sẵn sàng cứu tôi, càng thể hiện được nhân phẩm của cậu. Uống nào!”

Chương 262: Người, có 369 đẳng (1)
Chương 262: Người, có 369 đẳng (1)

“Tấn tấn tấn…”

Nhìn thấy người phụ nữ uống sạch sẽ, Trần Vũ liếc nhìn mặt bàn.

Khá lắm.

Bắt đầu chưa đầy ba phút.

Mười chai rượu liền còn lại năm chai…

Có một chút im lặng, Trần Vũ cũng duỗi tay cầm một chai lên: “Tình huống của ai thì người đó tự biết. Mọi người cảm kích làm tôi có chút hổ thẹn. Nếu mà mọi người đã kính tôi, thì tôi nhất định phải đáp lễ. Thật hân hạnh khi được trở thành đồng đội với mọi người.”

Nói xong, cậu ta cũng ngửa đầu, “Tấn tấn tấn ” uống vào bụng.

Tuy nhiên khi đang uống thì cậu ta nhìn thấy ba bóng người quen thuộc ở bàn bên cạnh.

Trương Thiết.

Đoạn Dã.

Bát Hoang Diêu…

Đoạn Dã vẫn đang cầm một xiên nướng trong tay, ánh mắt thất vọng: “Vũ ca… Anh có đội mới rồi sao?”

Trần Vũ: “Hử?”

Đoạn Dã: “Anh cắm sừng chúng tôi sao.”

Trần Vũ: “Phốc…”

“Khụ khụ…”

Phun bia trong cổ họng ra, Trần Vũ giữ chặt bàn ăn đau đớn ho khan: “Khục. . . Khụ khụ… Sao mọi ngươi lại ở đây?”

“Chúng tôi ở đây để cản trở chuyện của cậu đấy.” Đoạn Dã ồn ào: “Chỗ này không phải là nhà ga sao, vé thì đã mua được rồi, ở nơi này rất tiện lợi đó. Không ngờ xuống kiếm đồ ăn lại có chút thu hoạch bất ngờ. Chúng ta thật sự là trùng hợp à, cặn bã nam…”

“Ngươi mẹ nó khụ khụ… Đừng có nói hươu nói vượn!”

“Đây không phải là điều rõ ràng rồi sao?” Đoạn Dã vừa ăn xiên nướng, vừa chỉ vào đám người Đại Hải: “Bọn họ là ai?”

Đại Hải nhíu mày, chỉ vào Đoạn Dã, nhìn Trần Vũ nói: “Bọn họ là ai?”

Trần Vũ: “...”

Loại tình huống giống như là chân đạp hai thuyền sau đó bị lật này là chuyện gì xảy ra…

“Chúng tôi là bạn học của cậu ta.” Bát Hoang Diêu mở miệng.

“Bạn học?” Đại Hải sững sờ: “Thiểm Điện Cầu cậu còn đang là học sinh hả?”

“Khục…”

Đặt chai rượu xuống, Trần Vũ thở một hơi, ngả bài nói: ” Đúng, tôi là sinh viên. Đây là bạn học đại học của tôi. Chúng tôi học cùng lớp.”

“Ồ! Chúng tôi còn tưởng rằng cậu là võ giả lang thang nữa…”

“Bởi vì tôi đang chấp hành một nhiệm vụ nên che giấu thân phận của mình. Bây giờ tôi không định thực hiện nhiệm vụ đó nữa, nên nói thẳng cũng không sao.” vỗ vào những chiếc ghế bên cạnh, ra hiệu bọn người Đoạn Dã ngồi xuống, tiếp tục nói: “Tên thật của tôi là Trần Vũ, là sinh viên của Đại học Bắc Kinh, Thiểm Điện Cầu là tên giả.”

“Đại học Bắc Kinh? Kinh thành đại học?” Bốn người Đại Hải ngạc

nhiên: “Các cậu là sinh viên của Đại học Bắc Kinh?”

“Đúng thế.”

“Vậy các người…” Thằng gầy quan sát những người trong lớp 2, bỗng nhiên run lập cập: “Cái đệch? Đừng nói với tôi, các người học lớp tinh anh của đại học Kinh Thành nhé…”

“Đúng.” Trần Vũ gật đầu: “Chúng tôi học lớp tinh anh 2 năm nhất của đại học Bắc Kinh.”

Đại Hải: “Á đù…”

Béo nam: “Á đù…”

Gầy nam: “Á đù…”

Phụ nữ: “Má…”

Đoạn Dã ngồi ở bên cạnh Trần Vũ, cầm lấy một chai bia giống như rất quen thuộc: “Các anh đây là có chuyện gì?”

Trần Vũ quay đầu giới thiệu: “Hôm nay tôi vào dị cảnh của đảo Bồ Đề. Bọn họ là đồng đội của tôi, để tôi giới thiệu một chút, vị này là Đại Hải, vị này chính là…”

Sau khi giới thiệu với nhau, mọi người quen thuộc hơn nhiều.

Dưới sự chào đón nồng nhiệt của Đại Hải, Trương Thiết và Bát Hoang Diêu cũng ngồi xuống cùng nhau.

“Ầm!”

“Phanh…”

Sau khi mở liên tiếp năm chai bia, Đại Hải hiếu kỳ nói: “Lớp tinh anh của đại học Bắc Kinh, thân phận này quá quý giá đi. Đến thành phố Đường làm nhiệm vụ gì vậy?”

Trần Vũ nhìn Trương Thiết: “Có thể nói sao?”

“Có thể.” Trương Thiết gật đầu.

“Chúng tôi đến để điều tra vụ án võ giả ngoại lai tử vong ở chỗ này.”

“Vụ án võ giả tử vong?” Đại Hải con ngươi đột nhiên co rút lại: “Để các cô cậu? Sinh viên lớp tinh anh của đại học Bắc Kinh xen vào chuyện này?”

“Đúng.”

“Cái này. . . Còn làm cái mẹ gì nữa?” Tên mập vỗ bàn: “Đây là đang dùng các cậu để làm mồi nhử đó!”

“Đúng vậy. Cho nên chúng tôi chuẩn bị bỏ qua, ngày mai hồi kinh.”

“Thông minh.” Đại Hải nâng rượu: “Ngày mai đi càng sớm càng tốt, chuyện này quá nguy hiểm. Cái kia ai… Mập này, cậu đi hối một cái, sao thịt xiên còn chưa lên nữa?”

“Được.”

Người đàn ông mập mạp đứng dậy, bước vào một túp lều khép một nửa, đến sau lưng chủ tiệm, trực tiếp đá cho lão ta một cước: “Ông làm gì vậy? Đồ ăn của chúng tôi đâu?”

Ông chủ tiệm vô thức che chở cho cô gái nhỏ đang làm bài tập bên cạnh, sau đó lo lắng đứng dậy, lại cúi đầu chào: “Thật xin lỗi, lập tức lên lập tức lên, đại nhân ngài đừng có gấp.”

“Nhanh lên.”

“Lập tức lập tức…”

Quay lại bàn ăn, gã mập nâng chai rượu lên: “Sắp rồi, uống thêm chai nữa đi”.

“Nào!” Đoạn Dã nâng chén: “Vừa nói tới chuyện uống rượu, tôi liền thấy thoải mái!”

“Chàng trai trẻ, có một người đồng đội tốt như Trần Vũ đây, là phúc đức mà các cô cậu đã tích từ đời trước đó.”

Đoạn Dã nhìn Trần Vũ: “Anh xác định đây không phải là nghiệp chướng sao?”

Trần Vũ: “...”

Chương 263: Người, có 369 đẳng (2)
Chương 263: Người, có 369 đẳng (2)

“Cậu không biết mà thôi, hôm nay ở trong dị cảnh. Con oán linh kia nhào tới…”

Tên béo đem chuyện Trần Vũ giải cứu đồng đội của hắn như thế nào miêu tả một cách sinh động cho nhóm người Đoạn Dã nghe.

Nhưng mà, sắc mặt của Đoạn Dã lại đột nhiên thay đổi.

Trương Tiếp sắc mặt vô cùng cứng ngắc, trong mắt gần như bộc phát lửa giận.

Thấy thế, Đại Hải nhanh chóng vụng trộm thọc tên béo.

Lão mập sửng sốt một chút, hắn cũng là kịp phản ứng, im lặng.

Bầu không khí nhiệt liệt ban đầu liền nguội đi trong nháy mắt.

Năm phút sau, thịt nướng đã được dọn ra.

Nhưng tất cả mọi người đều mất cảm giác ngon miệng.

Sau khi ăn vội vàng một lúc, Đại Hải liền dẫn mọi người đứng dậy chào tạm biệt.

“Trần Vũ.” Đại Hải mở rộng vòng tay và nói: “Về sau nhớ giữ liên lạc. Nếu có chuyện cần chúng tôi giúp, chỉ cần gọi một cú điện thoại là được, còn nữa đi nhanh đi.”

Lần đầu tiên gia nhập đội, liền có thể hy sinh bản thân để bảo vệ đồng đội của mình.

Loại phẩm đức cao thượng này, thiên hạ khó tìm.

Đại Hải là thật sự muốn kết giao với Trần Vũ.

“Không có vấn đề, có việc tôi sẽ tìm mọi người.” Trần Vũ ôm đối phương nói.

Thấy vậy, anh chàng béo bên trái cũng mở rộng vòng tay: “Tạm biệt người anh em”.

“Tạm biệt.”

Người đàn ông gầy giơ ngón tay cái lên: ” Liên hệ Wechat.”

“Được rồi.”

Người phụ nữ cuối cùng đứng dậy, hốc mắt có chút nhu thuận: “Tiểu Trần, tôi chỉ muốn nói vài điều.”

“Ngài nói.”

“Tôi thiếu cậu một cái mạng.”

“Nói quá lời.”

“Gặp lại.”

“Gặp lại…”

Nhìn bốn người Đại Hải vội vàng rời, Trần Vũ nhìn về phía Trương Thiết, nhún vai: “Tôi đoán chắc là anh đang muốn mắng tôi hả?”

“Lão tử muốn đập cậu thì có.”

Trương Thiết sắc mặt nghiêm túc: “Cậu là Trạng Nguyên! Là sinh viên lớp tinh anh của đại học Bắc Kinh! Thậm chí có thể nói là niềm hy vọng của nhân loại. Há có thể vì một con pháo thí cản đao? !”

“Vũ ca, không phải tôi nói anh.” Đoạn Dã thở dài: “Cậu quá không để ý đến đại cục.”

Trần Vũ: “…”

“Trần Vũ.” Trương Thiết đứng lên nén giận: “Người, cho tới bây giờ luôn phân thành nhiều loại khác nhau. Đừng nói với tôi mấy cái đạo đức vô bổ đó, mạng của cậu luôn luôn sẽ quý hơn mạng của đa số võ giả khác, hiểu chưa?”

Trần Vũ nâng trán.

Bát Hoang Diêu thì ăn từng ngụm từng ngụm bánh mì nướng, không dám lên tiếng.

“Chuyện này rất nghiêm trọng, suy nghĩ của cậu có chút vấn đề. Tôi sẽ phản ánh chi tiết cho trường học, nếu như bị ghi tội, đừng trách tôi.”

Trần Vũ: “Vậy tôi trách ai.”

“Tùy ý.”

“...”

“...”

Bàn ăn yên tĩnh một lúc, Trần Vũ lại nhún vai: “Được rồi, lần sau tôi sẽ chú ý.”

“Dù cậu có chú ý hay không thì tôi cũng phải báo cáo.”

“Báo đi báo đi.” Trần Vũ cầm lấy vài cây xiên nướng, bỏ vào trong miệng nhai: “Ngày mai trở về, tôi sẽ cùng đi báo cáo với anh. Tôi về khách sạn trước, hành lý còn đặt ở đó.”

“...” Trương Thiết không nói.

Đoạn Dã thì cười đùa tí tửng, tiến lên trước hoà giải: “Trở về thì viết một bản kiểm điểm đi, có sai thì nhận, có lỗi thì chịu. Ngày mai hãy chứng minh cho Thiết ca thấy là cậu đã tiến bộ.”

Trần Vũ: “Tôi không sai.”

“Thiết ca anh nghe thấy không? Cậu ấy là mình sai rồi. Cái này gọi là cái gì? Ngô tử khả giáo oa!” (Ngô tử biết cách dạy con)

Trần Vũ: “Nhữ đa khả giáo.” (Nhữ đa nghĩa là cha ngươi)

Đoạn Dã: “Ngô tử khả giáo.”

“Cha ngươi.”

“Ngô tử.”

“Cút đi.” Trần Vũ ném xiên thịt đi, đeo khẩu trang: “Tôi phắn đây.”

” Ngày mai đến sớm!” Đoạn Dã hô to: “Xe chín giờ!”

“Hiểu rồi.”

Phất phất tay, Trần Vũ cõng mainboard rời đi.

Khi cậu ta đi ngang qua lều thịt nướng của ông chủ thì đột nhiên khẽ giật mình.

Ở góc khuất của chiếc lều, một cô bé đang nhìn chằm chằm vào cậu với ánh mắt tràn ngập oán hận.

“Hả?”

Trần Vũ nhíu mày, dụi dụi mắt, chăm chú nhìn lại lần nữa.

Cô bé đã biến mất rồi…

Trần Vũ không nghĩ ra được.

“Kỳ kỳ quái quái…”

“Két két.”

Đẩy cánh cửa kính cũ ra, Trần Vũ bước vào khách sạn “92”.

“Ai ôi! Đại nhân ngài đã về rồi sao?”

Người đàn ông trung niên đang tính sổ sách liền kinh hỉ, vội vàng chào hỏi: “Sao lại về muộn vậy? Hả? Ngài uống rượu sao?”

“Hừm, uống một chút.”

“Vậy chắc là ngài đã cơm nước xong xuôi rồi nhỉ?”

“Ăn xong rồi.” Trần Vũ bước lên thang lầu, đi lên tầng hai: “Tôi đi nghỉ trước.”

“Nếu ngài đã ăn rồi, lát nữa tôi sẽ pha cho ngài vài chén trà.”

“Cũng được, cám ơn nhiều.”

“Đây là việc chúng tôi nên làm.” Người đàn ông trung niên rất vui vẻ: “Đúng rồi, sáng mai ngài dậy lúc mấy giờ? Để tôi chuẩn bị bữa sáng cho ngài.”

“Ồ, không cần đâu.” Trần Vũ quay đầu lại nói: “Sáng mai tôi liền đi rồi. Cảm ơn sự hiếu khách của chú. Lần sau tôi sẽ đến nữa.”

“Ngày mai phải đi rồi sao. . .” Ông chủ trung niên sững sờ.

“Ừm.”

“Được rồi. Vậy thì đêm nay ngài nghỉ ngơi sớm đi.”

P/s : mọi người thấy truyện hay thì ủng hộ kim phiếu nha

Chương 264: Người, có 369 đẳng (3)
Chương 264: Người, có 369 đẳng (3)

Trần Vũ làm một động tác OK liền bước lên lầu hai, đi về phòng của mình, quét thẻ.

“Đích!”

Cửa phòng mở ra.

“Hô. . .”

Ngáp một cái, cậu ta thay dép lê, rửa mặt một cái, sau đó ngồi trên ghế sô pha bên cửa sổ chơi điện thoại.

Khi chơi được một lúc thì thấy các cô em trên Bilibili không còn hấp dẫn nữa.

Trần Vũ dần dần lâm vào suy tư.

Hôm nay, trong dị cảnh của đảo Bồ Đề, để cậu ta sinh ra một chút ý tưởng.

Những võ giả bị những oán linh kia tập kích, trong vong năm giây mà không thể ép chúng ra thể nội thì toàn bộ đều sẽ trở thành người thực vật.

Không một ai có thể may mắn thoát khỏi. . .

Vì vậy, không ai có thể tiết lộ diện mạo “chân thật” của những oán linh kia.

Mà dị cảnh trong thành phố Thanh Thành, bởi vì phóng xạ và lưới điện ngăn cách, cũng không có ai biết được câu chuyện của quân đội Vinh Quang và loài người.

Hai dị cảnh.

Đều liên quan đến “con người”.

Điều này có phải đã tiết lộ một chút nội tình gì rồi không?

Có mối liên hệ nào giữa thế giới thực và dị cảnh thế giới hay không. . .

Sờ sờ cằm, cau mày suy nghĩ hồi lâu, Trần Vũ mới tỉnh táo lại, thoát khỏi phần mềm Bilibili, trên Browser tìm kiếm tin tức về những dị cảnh khác.

Từ trong nước đến nước ngoài.

Từ xung quanh thành phố đến vùng hoang vu.

Chỉ cần dị cảnh hot trên internet, cậu liền nghiêm túc xem một lần.

Bên trong này có những dị cảnh khác nhau, những từ từ rồi cũng bị cậu ta tìm được một điểm giống nhau. . .

Rất nhiều dị cảnh đều không có dấu vết của bất kỳ nhân loại nào!

Cho dù là dị cảnh "Khoa học kỹ thuật", cũng đều do sinh vật có trí khôn thứ ba kiểm soát.

Nhưng dù là dị cảnh đảo Bồ Đề hay là dị cảnh thành phố Thanh Thành, chúng đều có liên quan đến con người. . .

"Chẳng lẽ. . ."

Trần Vũ nhắm mắt lại, trong lòng dần dần hiện lên một ý nghĩ u ám.

"Đông đông đông!"

Đúng lúc này, một tiếng gõ cửa vang lên.

Sau khi định thần lại, Trần Vũ nhìn về phía cửa phòng: "Ai?"

"Võ giả đại nhân, tôi mang trà đến đây cho ngài." Tiếng la của chủ khách sạn vang lên từ ngoài cửa..

"Vào đi, cửa không khóa."

"Được."

Cửa mở ra, ông chủ trung niên bưng ấm trà và một cái tách bước vào, cung kính đặt lên bàn: “Đại nhân, uống xong liền sớm nghỉ ngơi đi.”

“Chú khách sáo quá.” Trần Vũ dở khóc dở cười: “Con đề nghị chú đến Kinh Thành mở khách sạn, liền loại thái độ phục vụ này, tuyệt đối sẽ rất hot đấy.”

“Ha ha.” Người đàn ông trung niên sờ bụng: “Tương lai sẽ có cơ hội.”

“Con uống xong liền đi ngủ, chú cũng nên nghỉ ngơi sớm đi.”

“Ừm ân.” Người đàn ông trung niên gật đầu lia lịa, lùi lại mấy bước, đang định xoay người rời đi, lại quay đầu lại: “Đúng rồi, võ giả đại nhân, ngày mai ngài sẽ rời đi. Có muốn thử một chút? các điểm đặc sắc trên đường phố của chúng tôi hay không?”

“Đặc sắc? Điểm đặc sắc gì?”

“Chính là chữ đặc sắc đó.” Đối phương nhấn mạnh: “Đặc biệt! Sắc!”

“Ồ a nha!” Trần Vũ vỗ tay: “Chính là loại này sao?”

“Ba ba ba ba. . .” (bạch bạch bạch bạch □)

“Đúng!” Người đàn ông trung niên vui vẻ gật đầu, sau đó vỗ tay: “Chính là loại này!”

“Ba ba ba. . .”

“May mà chú nhắc nhở, khỏi cần trà giải rượu con đều tỉnh táo hẳn ra.”

Trần Vũ đứng dậy ghé vào lỗ tai người đàn ông trung niên: “Chỗ này có an toàn không?”

“Chắc chắn là an toàn! Tôi đã mở khách sạn ở đây hơn một năm rồi, vì vậy tôi chắc chắn rằng nó an toàn.”

“Vậy. . .” Trần Vũ lại hỏi: “Những cô em đó có bền không?”

Trung niên nhân: “? ? ?”

“Đều được làm bằng tài liệu gì?”

Người đàn ông trung niên ngẩn ra: “Cái gì?”

“Không bền thì không được đâu.” Trần Vũ uể oải xua xua tay, lại ngồi xuống: “Xảy ra mạng người đó. Thôi quên đi.”

Trung niên nhân: “. . .”

Sau khi rót tách trà uống một hớp, Trần Vũ lắc đầu: “Tôi uống chút trà là được rồi.”

“Giới. . . Giới trẻ hiện giờ đều điên cuồng như thế sao?”

“. . .”

Sau một lúc im lặng, Trần Vũ lại đứng dậy: “Đi, chúng ta cùng nhau đi vệ sinh.”

Nói xong, cậu ta liền kéo người đàn ông trung niên đang ngơ ngác đi vào phòng vệ sinh.

Hai phút sau.

Người đàn ông trung niên thất thần bước ra,, cứng đờ nói: “Đều làm bằng protein, chắc là không có cứng như vậy. . .”

. . .

Ông chủ trung niên rời đi.

Nhạc đệm qua đi, Trần Vũ ngồi trở lại ghế sofa và tiếp tục nghĩ về phỏng đoán trước đó của mình.

Và thỉnh thoảng còn sử dụng chức năng ghi chú của điện thoại di động để ghi lại.

Mãi đến mười hai giờ đêm, cậu ta mới đặt chiếc di động sắp hết pin xuống, kéo chặt rèm cửa, chuẩn bị đi ngủ.

“Xem ra, về sau nếu có cơ hội, mình phải đi dạo một vòng trong dị

cảnh đảo Bồ Đề mới được.”

“Ít nhất cũng có thể tăng một chút tinh thần. . .”

Cởi quần áo, Trần Vũ bước vào phòng tắm, tắm một lần nước vừa nóng vừa lạnh, thoải mái nằm trên giường.

“Ong ong ——— ”

Còn chưa kịp treo dụng cụ hỗ trợ giấc ngủ lên, trong group nhỏ lớp 2 liền truyền đến tin nhắn.

Chương 265: Người, có 369 đẳng (4)
Chương 265: Người, có 369 đẳng (4)

[Đoạn Dã: Vũ ca, lại có võ giả đến từ nói khác chết rồi.]

Trần Vũ hơi nhíu mày, đánh chữ hồi phục.

[Trần Vũ: Hôm nay?]

[Đoạn Dã: Đúng vậy, ngay vừa rồi. Một xác chết xuất hiện gần ga xe lửa, cảnh sát đã đến rồi, đang ở dưới lầu của chúng tôi.]

Sau đó, Đoạn Dã còn phát tới một tấm hình.

Trên hình là một chiếc xe cảnh sát với đèn đang nhấp nháy.

[Trương Thiết: Đừng thảo luận nữa, mau đi ngủ đi, ngày mai mau chóng rời đi.]

[Đoạn Dã: Ok.]

Đặt điện thoại xuống, Trần Vũ nhìn trần nhà tối om, không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy đau buồn.

“Đây thực sự không phải là một thế giới bình thường. . .”

Lẩm bẩm một tiếng, Trần Vũ kéo dây thừng xuống.

Cục tạ lơ lửng bất ngờ đập vào đầu cậu.

“Đang!”

“. . . Hô. . .”

. . .

Hắc ám, lặng yên mà tới.

Ngoài cửa sổ, trăng khuyết như lưỡi câu.

Dưới cây, cũng không có tiếng kêu của côn trùng mùa hè.

Chỉ có một vài ngôi sao càng làm nổi bật cho ánh trăng âm u lạnh lẽo.

[. . .]

[tỉnh táo +. . .]

[nhận. . . Nhuận: Tỉnh táo +47]

[Bị xâm nhập bởi khí thể không xác định: Tỉnh táo +56]

Âm thanh điện tử tổng hợp liên tục vang lên một cách rõ ràng bên tai làm Trần Vũ từ từ tỉnh lại.

[Bị xâm nhập bởi khí thể không xác định: Tỉnh táo +64]

“Ward fuck? !”

Trần Vũ bỗng nhiên ngồi dậy, khó có thể tin: “Lão tử muốn ngủ một giấc rất khó khăn có biết không? Thằng nồn nào làm chuyện này vậy? !”

[nhận khí thể xâm nhập: Tỉnh táo +77]

[tỉnh táo +86]

[tỉnh táo +90. . .]

Chương 266: Người, cơ 369 đẳng (5)

Ngồi ở trên giường, Trần Vũ dần dần thanh tỉnh, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Quả quyết, cậu ta lập tức mở di động, rút sạc và gửi một tin nhắn trong nhóm WeChat..

[Trần Vũ: Chỗ tôi xuất hiện tình huống đặc biệt! Báo cảnh! Nhanh tới đây! Khách sạn 92 trên Phố Đèn Đỏ!]

Gửi xong, cậu ta lại gửi một phần cho Trương Thiết để phòng vạn nhất, sau đó lập tức tắt máy điện thoại, lại nằm xuống lần nữa, giả vờ như đang ngủ say.

Từ khi bắt đầu nhiệm vụ, Trương Thiết đã tỏ ra rất chuyên nghiệp khi làm một nhân viên an ninh.

Trần Vũ biết rằng đối phương chắc chắn sẽ nhìn thấy tin tức, và sau đó sẽ có hành động chính xác.

[tỉnh táo +114]

[tỉnh táo +120. . .]

Sau khoảng nửa phút, âm thanh tổng hợp trong tai biến mất.

Tiếp đó. . .

“Bíp!”

Khóa điện tử mở ra.

“Rắccc… Rắcc. . .”

Cửa phòng bị đẩy ra từ từ.

Một móng vuốt sắt màu đen dính đầy vết máu, từ từ thò ra. . .

“Lạch cạch.”

Những móng vuốt sắt đặt lên khung cửa, để lại những vết máu lấm tấm.

Một bóng người mập mạp đeo khẩu trang dần dần hiển ra.

Trong bóng tối, Trần Vũ đặt ngón tay út của mình lên mainboard BB, cơ bắp căng cứng, vận sức chờ phát động.

Bóng người đứng ngoài cửa quan sát hồi lâu, xác nhận được Trần Vũ đã “ngủ say”, sau đó mới từng bước đi tới bên giường, giơ móng vuốt lên.

“…”

Trần Vũ nheo mắt trái lại chỉ chừa một khe nhỏ, đang chờ phản kích, lại phát hiện đối phương chỉ là nắm lấy chân mình.

Lưỡi vuốt sắc bén rạch vài khe nhỏ trên da cậu.

Thấy Trần Vũ vẫn đang "Ngủ say", bóng người liền nắm lấy chân của cậu rồi kéo cậu xuống sàn nhà, một tiếng "Bịch" vang lên.

"Ào ào…"

Sau đó, bóng người đó lôi Trần Vũ ra khỏi phòng như một cái xác, và đi chậm rãi dọc theo hành lang.

Trần Vũ khẽ mở mắt, nhìn thấy bức ảnh của cô gái ở hai bên hành lang như đang lạnh lùng nhìn chằm chằm mình.

"Ào ào…"

"Hoa…"

Khoảng hai phút, Trần Vũ bị kéo đến cuối hành lang.

Bóng người mập mạp đó dừng lại, vươn tay ấn một cái công tắc.

"Tạch tạch tạch —— "

Tiếng máy móc chuyển động vang lên, vách tường mở ra một bên, để lộ ra một hành lang đi xuống bên dưới.

Hành lang được chia thành hai phần.

Một nửa là bậc thang, một nửa là thang trượt.

Bóng người hất thiết trảo lên, rồi ném Trần Vũ lên trên thang trượt, một đường trượt đến dưới đáy.

Có lẽ là kẻ "Tài cao" gan lớn, nên Trần Vũ vẫn nhắm chặt hai mắt không có bất kỳ động tác nào.

Trần Vũ cảm thấy, đối phương đã xài đến "Thuốc mê" thì chắc chắn rằng đẳng cấp của họ sẽ không quá cao.

Có thể yên lặng theo dõi kỳ biến, xem thử là đối phương muốn làm cái gì…

"Đông!"

Cánh cửa bí mật được đóng lại, dưới ánh đèn mờ ảo, bóng đen mập mạp chậm rãi bước xuống, tiếp tục lôi Trần Vũ lên, kéo cậu ta vào căn phòng tối nằm ở chính giữa.

“Thêm một thằng nữa nè, mọi người ra đây đi.”

Dứt lời, từng bóng người vây quanh Trần Vũ từ xa đến gần..

Họ thì thầm với nhau, đồng loạt nửa quỳ trên mặt đất, hai tay ôm lấy bản thân mình, làm những tư thế kỳ lạ.

“Võ giả…” Mà bóng người mập mạp thân thì giơ vuốt sắt lên, ngữ điệu trang trọng: “Là nguyên nhân của mọi tội lỗi. Các người là hiện thân của tà thần, che phủ công lý và hòa bình của nhân loại.”

“Các người là hiện thân của sự bẩn thỉu, phá hủy đạo đức và linh hồn của loài người.”

“Lực lượng để các người bành trướng, mất đi nhân tính.”

“Tội ác, làm các người vui vẻ, nuốt sống lương tri.”

“Bởi vì các người, văn minh dần dần bị suy tàn.”

Chương 266: Người, có 369 đẳng (5)

“Cho dù là công bằng cũng không thể lật ngược được tình thế.”

“Cho dù là thiện lương cũng không thể đỡ được một lầu cao sắp đổ.”

“Ta, vẫn như cũ muốn thẩm phán các người…”

“Kết thúc đi.”

Bóng đen quơ quơ móng vuốt sắt, bổ vào cổ họng Trần Vũ: “Cuộc đời đen tối!”

“Đang!”

Vàng sắt giao nhau, tia lửa tung tóe.

Những lưỡi vuốt sắc nhọn cắm sâu vào lòng đất.

Mà thân hình của Trần Vũ đã sớm biến mất.

“Cái gì? !”

Bóng đen mập mạp kinh hãi. Nhưng ông ta còn chưa kịp làm động tác nào, một bàn tay đã đặt lên vai hắn.

“Thật sự là ông sao.” Trần Vũ cười lạnh, kéo xuống khẩu trang của đối phương: “Ông chủ khách sạn.”

Những người vây xem sững sờ trong giây lát, sau đó kinh hãi lùi lại, la hét và muốn trốn thoát.

“Đều thành thực đợi ở đây đi.”

Thân hình của Trần Vũ loé lên một cái, với tốc độ nhanh hơn thị lực động của người bình thường, cậu ta đá bay một vài kẻ đang bỏ chạy.

“Ngồi xuống!”

Những người còn lại sợ tới mức lập tức ôm đầu ngồi xổm xuống.

“Sao lại thế…” Ông chủ trung niên cứng đờ quay đầu nhìn Trần Vũ: “Ngươi. . . Ngươi không phải bị đánh thuốc mê rồi sao? !”

“Đúng vậy à. Tôi vốn là đã ngủ bất tỉnh nhân sự.” Trần Vũ tiến lên vài bước, tháo móng sắt đeo trên người đàn ông trung niên: “Lại bị ông dùng thuốc mê tỉnh lại.”

“Không có khả năng! Loại thuốc đó chưa bao giờ mất hiệu lực cả…”

“Đó là vì không gặp được tôi, gặp được tôi thì nó đã sớm mất hiệu lực rồi.”

Trần Vũ nhìn móng vuốt sắt vài lần, ném đi rồi nhìn xung quanh: “Không ngờ, vụ án quần thể võ giả tử vong ở thành phố Đường dường như chấn động cả nước này, lại được một người bình thường làm ra.”

“…” Người đàn ông trung niên từ từ bình tĩnh lại, ánh mắt âm lãnh.

“Chẳng trách tại sao cảnh sát đã tiến hành nhiều cuộc điều tra đều không có kết quả. Người bình thường, giết hàng trăm võ giả, nếu không tận mắt chứng kiến thì không ai nghĩ đến chuyện này.”

“… Ngươi rốt cuộc là ai.”

Nghe vậy, Trần Vũ sửa sang lại cổ áo: “Đại học Bắc Kinh, lớp trưởng lớp hai lớp tinh anh. Tôi đặc biệt vì chuyện này mà tới. Đáng tiếc, ông đã đạp phải tấm sắt.”

Vì đã bắt được hung thủ, nên cậu ta sẽ không nhắc đến bốn chữ “Từ bỏ nhiệm vụ”.

“Khó trách…” Người đàn ông trung niên nhắm mắt lại: “Xem ra võ giả các người sớm đã nghi ngờ ta rồi phải không.”

“Ừm.” Trần Vũ không tỏ rõ ý kiến.

“Ngươi muốn giết ta sao?”

“Không.” Trần Vũ lắc đầu: “Chờ cảnh sát đến thì ông đi mà hỏi cảnh sát ấy.”

“…”

Sau một hồi im lặng, người đàn ông trung niên liếc mắt nhìn “đồng phạm” đang run rẩy, đột nhiên cảm thấy bất lực, ngồi bệt trên mặt đất:: “Tên thật của cậu là gì.”

“Trần Vũ.”

” Lớp trưởng của Đại học Bắc Kinh chắc là có thể được tính là võ giả thượng tầng nhỉ?”

“Tạm thời không tính.”

“Vậy, tôi muốn hỏi cậu một vấn đề.”

Trần Vũ kéo một cái ghế trong góc tường ra rồi ngồi ở trước mặt người đàn ông trung niên, từ trên cao nhìn xuống: “Hỏi đi. Trước khi cảnh sát đến, ông có thể nói thêm vài câu.”

“Có hai người bị bọn cướp trói ở một ngã ba đường sắt.” Người đàn ông trung niên ngẩng đầu nhìn thẳng Trần Vũ: “Một người là giáo sư vật lý, người còn lại là một cậu bé sáu tuổi. Đoàn tàu đang đến, cậu chỉ có thể cứu một người thì cậu sẽ cứu ai?”

“Đứa bé.” Trần Vũ không cần nghĩ ngợi.

“Vậy nếu như thay đứa bé thành một ông nông dân thì cậu sẽ cứu ai.”

“…” Trần Vũ nháy nháy mắt, trầm mặc: “Ông muốn nói cái gì?”

“Cậu đang do dự.” Người đàn ông trung niên nói: “Cậu do dự không phải vì giữa một giáo sư vật lý và một đứa bé, mà là giữa một đứa bé và một ông nông dân. Mà cậu lại bỏ qua giáo sư vật lý kia.”

Trần Vũ: “…”

“Bởi vì trong tiềm thức cậu đã nghĩ rằng giáo sư vật lý quan trọng

hơn họ.”

“Rốt cuộc thì ông muốn nói cái gì?”

Chậm rãi đứng dậy, người đàn ông trung niên hai mắt đỏ hoe: “Cho nên, người có thể được phân thành tam lục cửu đẳng sao?”

Nghe vậy, Trần Vũ sững sốt.

Lập tức nhớ lại đêm qua những gì mà Trương Thiết đã nói.

“Các người là võ giả, nắm giữ lực lượng, nắm giữ tài nguyên, chưởng khống tất cả. Chúng tôi, những người bình thường này là đạo cụ mà các người có thể tùy ý hy sinh. Phải không?”

“... Lời nói của ông quá mức cực đoan.”

“Không! Cực đoan chính là các ngươi! Võ giả tội nghiệt, nên từ võ giả gánh chịu!” Người đàn ông trung niên bỗng nhiên kích động, đi đến vách tường, cầm xuống một khung ảnh, biểu hiện ra cho Trần Vũ nhìn: “Tôi đã từng nói cho cậu biết rồi phải không? Đây là con gái tôi.”

“Đúng vậy, nói qua rồi.”

“Con tôi chết rồi.”

“Ông cũng đã nói rồi.”

“Nhưng cậu có biết con tôi chết như thế nào không?” Hai giọt nước mắt nóng hổi chảy dài trên gò má dữ tợn của người đàn ông trung niên.

Trần Vũ: “...”

“Nàng là bị một đám võ giả các người… Chà đạp đến chết.”

“Răng rắc!”

Người đàn ông trung niên bóp nát khung ảnh.

Những mảnh kính sắc bén cắt vào da thịt của ông ta.

Chương 267: Thiên hạ khổ vì võ giả lâu rồi Chương 267: Thiên hạ khổ vì võ giả lâu rồi

Sau một lúc im lặng, Trần Vũ lắc đầu: “Tôi rất xin lỗi. Nhưng tôi không nghĩ đây là lý do mà ông có thể tùy ý giết chết võ giả.”

“Tại sao không phải?”

Người đàn ông trung niên đứng trước mặt Trần Vũ với giọng điệu lạnh lùng: “Võ giả không cần chịu hình phạt, đó không phải là luật do võ giả các người quy định sao? Cũng chỉ vì mỗi khi võ giả phạm pháp thì chỉ bồi thường chút tiền là xong đúng không?”

“...” Trần Vũ không biết trả lời như thế nào.

“Vậy thì tốt, tôi sẽ dùng số tiền đó để chôn từng tên võ giả các người xuống mồ. Mayakovsky đã từng nói, khi các người làm cho tôi cùng đường mạt lộ, vậy thì tôi chỉ có thể phạm tội. Điều này chả có gì là xấu hổ cả.”

Người đàn ông trung niên ném khung ảnh vỡ nát đi: “Tôi đương nhiên là không cảm thấy xấu hổ, con bà nó tôi chỉ cảm thấy thống khoái! Thống khoái! Đây là mùi vị của sự trả thù! Đây là mùi vị trả thù của những người dân thường chúng tôi đối với những võ giả như các người đấy, hiểu không?”

Trần Vũ: “...”

“Không sai, võ giả các người là đang chống lại dị thú, nhưng các người chỉ là đang tự bảo vệ bản thân mà thôi! Thật sự là chỉ vì những người bình thường như chúng tôi sao? Từ doanh nghiệp, đến chính quyền, từ giáo dục đến quân đội, tất cả đều là của võ giả các người, đều bị võ giả các người lũng đoạn! Mà chúng tôi những người không có thiên phú, không thể thành võ giả, liền chú định bị các người khi dễ sao?”

Trần Vũ: “...”

“TV, quảng cáo, điện ảnh… Mỗi ngày đều tuyên truyền công tích vĩ đại của võ giả, mọi ngóc ngách đều đang tán dương võ giả, nhưng mà những tên đứng trên đỉnh cao nhất lại không nguyện ý cúi đầu xuống để nhìn xem, đến cùng có bao nhiêu bách tính thật sự cảm ơn các người!”

Trần Vũ: “…”

“Tại sao vậy? Cùng là luật pháp, tại sao phải bài trừ võ giả ra ngoài? Tại sao các người có thể làm bất cứ điều gì mà các người muốn lại không bị trừng phạt?”

Trần Vũ: “…”

Cậu không thể phản bác.

Mặc dù cậu là một võ giả, nhưng lại không thể nào hiểu được tại sao phía trên lại không tạo ra một hệ thống chuyên ước thúc võ giả.

“Cho nên, các người đã không nói đạo lý, vậy thì chúng tôi cũng muốn sống một cách đường đường chính chính.” Người đàn ông trung niên chỉ vào mấy chục người chung quanh: “Thiên hạ này đã khổ vì võ giả lâu rồi.”

“Răng rắc!”

Vừa nói, người đàn ông trung niên vừa giật một sợi dây chuyền trên cổ áo xuống.

Mặt của dây chuyền là một chiếc đồng hồ bỏ túi.

Mặc dù ánh đèn xung quanh mờ ảo, nhưng Trần Vũ vẫn có thể nhìn rõ dòng chữ nhỏ trên đó.

(vì công bằng mà chiến)

“Ông là người của Hội Công Bình? !” Trần Vũ kinh hãi.

“Nơi không có công bằng thì sẽ có Hội Công Bình.” Người đàn ông trung niên mở mặt đồng hồ ra rồi bấm một công tắc.

“Bạch!”

Tay trái Trần Vũ như một dòng điện, lập tức cướp lấy chiếc đồng hồ rồi bỏ vào túi: “Ông muốn làm gì?”

“Muộn rồi.” Người đàn ông trung niên dang tay, nhìn bức ảnh trên tường với ánh mắt dịu dàng: “Tôi muốn để võ giả các người cảm nhận được sự phản kháng của những người bình thường như chúng tôi…”

“Ầm ầm…”

Căn nhà bắt đầu run rinh.

Mặt đất bắt đầu rung chuyển.

Các lớp đất bên dưới dần nứt ra, những khí tức quen thuộc và đáng sợ dâng lên.

“Đây là…”

Trần Vũ bỗng nhiên lùi đến bên bậc thang, khó có thể tin: “Dị thú?”

“Tôi định là sẽ khởi vào ngày sinh nhật của con gái tôi.” Khóe miệng người đàn ông trung niên nhếch lên: “Thật có lỗi, đã không kịp nữa rồi…”

“Rống!”

Mặt đất phồng lên, một cái miệng khổng lồ đầy máu với hàm răng rậm rạp đột nhiên xuất hiện, nuốt trọn người đàn ông trung niên.

“Két xùy!”

“Két xùy…”

Xương cốt bị nghiền nát, huyết nhục thành bùn.

Con dị thú với cái đầu giống thằn lằn này vừa nhai vừa nhìn chằm chằm vào Trần Vũ với đôi mắt màu máu.

“…”

Trong lòng ớn lạnh, Trần Vũ dứt khoát xoay người bỏ chạy, lao ra khỏi cầu thang.

“Rống!”

Tiếng gầm rú kinh thiên động địa.

Dị thú nuốt xuống “Đồ ăn”, leo lên khỏi mặt đất và đuổi theo Trần Vũ.

“Ầm!”

“Ầm ầm…”

Vách tường sụp đổ, tầng lầu đứt gãy.

Ngày càng có nhiều dị thú chui ra từ trong hố sâu.

“Đem dị thú giấu dưới lòng đất…”

“Một ông chủ khách sản nhỏ tuyệt đối không có năng lực này!”

Trần Vũ cắn chặt hàm răng, nhảy xổm mấy cái rồi xông ra đường hầm bí mật, sau đó một cước đá tung cánh cửa phòng mình, nhặt mainboard BB trên giường lên.

“Rống!”

Phía sau, con dị thú giống như thằn lằn theo sát mà tới, miệng lớn mở ra.

“Bạch!”

“Răng rắc!”

Chiếc giường hoàn toàn bị nghiền nát.

Mà Trần Vũ đã trốn khỏi khách sạn bằng cách dịch chuyển tức thời.

“Trần Vũ!”

Một tiếng hét vang lên, Trần Vũ quay đầu nhìn lại thì thấy Bát

Hoang Diêu và Đoạn Dã đã chạy đến.

“Ầm!”

“Ầm!”

Hai người bộc phát khí kình đứng bên cạnh Trần Vũ.

“Cậu không sao chứ?” Thiếu nữ hỏi thăm.

“Không sao.” Trần Vũ đeo mainboard lên lưng: “Bên trong là dị thú, không chỉ một, mau chóng rút lui. Chuyện này chúng ta không giải quyết được đâu.”

Chương 268: Hồi kinh (1) Chương 268: Hồi kinh (1)

“Dị thú? !” Đoạn Dã sợ hãi, vội vàng lấy hai khẩu súng ra: “Sao lại có dị thú trong đó vậy? Con bà nó, chỗ này là nội thành đó? !”

“Tôi sẽ kể lại chi tiết cho cậu sau.” Trần Vũ khoát tay chặn lại, chậm rãi rút lui: “Lui lại.”

“Nếu mà lui lại thì…” Bát Hoang Diêu nhìn các tòa nhà xung quanh: “Bọn họ làm sao bây giờ.”

“…”

Trần Vũ toàn thân chấn động, vô thức nhìn những chiếc xe cảnh sát ở phía xa, trong đầu hiện lên khuôn mặt dữ tợn của ông chủ trung niên.

“…”

“…”

“Sặc!”

Dừng lại, im lặng một hồi, Trần Vũ đột nhiên rút thanh trường kiếm từ mainboard ra: “Thiết ca đâu.”

Đoạn Dã chỉ lên nóc nhà: “Ở trên đó.”

Trần Vũ ngẩng đầu thì nhìn thấy Trương Thiết đang lơ lửng trên không trung, chắp tay trước ngực, ba động khí kình kinh khủng nhanh chóng lan tràn.

“Võ pháp —— giới!”

“Ông!”

Một lồng ánh sáng màu trắng đột nhiên xuất hiện, bao phủ toàn bộ khách sạn 92.”

“Lạch cạch.”

Tiếp đó, Trương Thiết xoay người nhào lộn vài vòng rồi đứng trước mặt Trần Vũ: “Kết giới sẽ không tồn tại lâu, đi theo tôi, tránh xa nơi này.”

Sau đó, anh ta dẫn đường bỏ đi.

Nhưng mà, Trần Vũ vẫn đứng yên tại chỗ.

Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu chần chờ, rồi cũng không đi theo Trương Thiết.

“?” Thân hình Trương Thiết chợt ngừng lại, quay đầu hô to: “Các cô cậu đang lề mề cái gì? Đi mau! Bên trong có rất nhiều dị thú!”

“Ầm ầm…”

Khi giọng nói vừa dứt, nhà khách từ từ đổ sụp.

Từng cái miệng to như chậu máu điên cuồng cắn xé kết giới màu trắng, làm cho luồng sáng rung chuyển kịch liệt.

“Chúng ta đi rồi, những người bình thường quanh đây thì làm sao bây giờ.” Trần Vũ hỏi.

Nghe vậy, Trương Thiết không thể nào hiểu được: “Cậu. . . Cậu lại nói những điều ngu ngốc gì nữa vậy?”

“Ầm!”

Trần Vũ khí kình như hồng: “Chúng ta đi rồi thì những người bình thường làm sao bây giờ.”

“Người… Người bình thường? !” Trương Thiết mở to mắt: “Cậu đang quan tâm đến cái đếch gì vậy? Cậu bị điên rồi sao?”

“Có thể là có người điên rồi, nhưng nhất định không phải là tôi.” Quay đầu, nhìn xe cảnh sát và xe vận binh còn chưa đến, Trần Vũ nắm chặt trường kiếm: “Người, có thể có rất nhiều loại, nhưng từ xưa đến nay chưa bao giờ phân chia cao thấp sang hèn. Mà chỉ phân theo chức vụ của họ.”

“Nếu như không thể nào gánh được trách nhiệm tương ứng với chức vụ của mình, thì chẳng khác gì ngồi không ăn bám.”

“Chúng ta tồn tại để chiến đấu chống lại dị thú và bảo vệ những người bình thường thì có lý do gì để rút lui.”

Miệng Trương Thiết cứng đờ: “Cậu. . . Cậu đang muốn nói cái gì…”

“Soạt…”

Cuối cùng, dưới sự công kích của dị thú, kết giới đã bị phá tan.

Nhìn những con dị thú đang hùng hổ lao đến, Trần Vũ giơ cao trường kiếm: “Võ giả, dũng.”

“Loài người chân chính phải có can đảm để đấu tranh.”

“Võ giả, phải nên như vậy.”

Dứt lời, mainboard sau lưng hơi sáng lên.

Dưới trường kiếm, khí kình tung hoành.

“Nghênh địch!”

Khí kình bành trướng, quán chú thân kiếm.

Trần Vũ quét ngang trường kiếm!

“Bạch!”

Một vết máu đột nhiên hở ra từ lỗ mũi của con dị thú giống như thằn lằn.

“Rống!”

Dị thú đau đớn gầm lên một tiếng, nhảy lên thật cao, những móng vuốt sắc nhọn của nó vung vẩy như một chiếc cối xay gió.

“Lui!”

Trần Vũ ra lệnh một tiếng, ba người dứt khoát tản ra theo hình

tam giác.

“Ầm!”

Mặt đường nhựa nơi cả ba đang đứng lập tức bị con quái vật xé nát.

“Các người đến cùng đang làm gì? !” Trương Thiết nổi giận.

“Tất cả dị thú đều ra hết rồi, đừng để bọn chúng lao tới những tòa cao ốc ven đường.” Trần Vũ hô to.

“Nhanh đi theo tôi đi! Quá nguy hiểm!”

Trần Vũ một kiếm đẩy lui một con dị thú giống như thỏ, mở miệng nói: “Nguy con mẹ mày hiểm? Rốt cuộc thì anh có giúp không? Không giúp thì cút đi.”

Trương Thiết: “...”

Nhìn thấy Trần Vũ đang nhảy xung quanh những con dị thú, Trương Thiết bực bội dậm chân một cái.

“Ầm!”

Mặt đất vỡ vụn.

“Mẹ nó, lão tử biết là sẽ có mấy thằng liều lĩnh như cậu ở trong lớp tinh anh mà.”

Chửi thề một tiếng, Trương Thiết bộc phát khí kình, xông vào cuộc chiến, một cú đấm thẳng, trực tiếp đánh bay một con dị thú nặng cả chục tấn

“Ầm!”

Dị thú ngã xuống, mặt đất rung chuyển.

Sau khi Đoạn Dã nổ súng, không quên làm động tác: “66666…”

“6 cái mẹ gì! Một thằng pháp sư như cậu thì cút xa một chút.” Trương Thiết lại một cước đá bay một con khác: “Nếu không chịu được thì tìm chỗ nào cao cao ném lựu đạn nổ đi.”

“Võ giả chân chính, có can đảm đấu tranh.” Đoạn Dã học lời kịch của Trần Vũ, điên cuồng xả những viên đạn bằng khí kình về phía trước: “Chạy về phía sau ném bom, đó là đang chơi đấu địa chủ.”

“…”

Trương Thiết cảm thấy mình sắp bị tức đến nổ tung.

“Phốc phốc!”

Thanh trường kiếm xuyên thẳng đâm một lỗ trên bụng con dị thú, Trần Vũ dịch chuyển để tránh đòn tấn công của đối phương: “Những con dị thú này hầu như đều là cấp 2 trở lên, mọi người chú ý an toàn. Tốc độ nhanh nhất là con thằn lằn kia, Đoạn Dã cậu tránh xa nó một chút.”

Chương 269: Hồi kinh (2) Chương 269: Hồi kinh (2)

“Ok.”

Đoạn Dã gật đầu, lùi về phía sau mười mét, đột nhiên chắp hai tay trước ngực, điều động khí kình tạo ra một quả cầu lửa có nhiệt độ cao trước mặt. Sau đó lập tức thay đổi một băng đạn khác, nhắm chuẩn phía trước rồi bắn liên tục.

“Phanh phanh phanh phanh…”

Viên đạn gào thét xuyên qua quả cầu lửa, lập tức đốt cháy một chất đặc biệt trên thân đạn.

Những viên đạn đang bốc cháy này khi bắn trúng da của dị thú thì sẽ phát nổ mãnh liệt!

“Rầm rầm rầm…”

Bốn con dị thú muốn lao ra bên trái 2 con và bên phải 2 con bị ép lùi lại.

“Một viên đạn 320, Thiết ca nhớ giúp em xin hoàn tiền lại đó.”

Trương Thiết đang đập nhau với rất nhiều dị thú ở khu vực trung tâm, nên không có thời gian trả lời.

Ba người bên ngoài, Bát Hoang Diêu di chuyển ở ngoài rìa chiến trường, vừa quan sát tình hình vừa dùng dao găm đâm nhiều nhát vào người.

Đối mặt với dị thú cấp 2, cô ấy không thể chiến đấu trực diện như là Trần Vũ và Trương Thiết, cũng như không thể tấn công tầm xa như Đoạn Dã được, chỉ có thể liên tục di chuyển rồi tìm kiếm cơ hội.

Mà cô ấy cũng nhìn có thể nhìn được tổng thể của chiến trường, cũng là người đầu tiên phát hiện ra sự bất thường.

“Thiết ca! Mặt đất đang rung chuyển! Có thứ gì đó muốn chui ra từ khách sạn!”

Trương Thiết cảm thấy kinh ngạc nhưng cũng rút lui ngay lập tức.

“Rốngggggg…”

Sau một khắc, một con quái vật khổng lồ nhanh chóng chui lên khỏi mặt đất và nuốt chửng những con dị thú vừa chiến đấu với Trương Thiết.

“Két xùy. . . Két xùy…”

Kèm theo âm thanh nhai nuốt rợn người, một con dị thú dài 15m biến mất trong miệng con “quái vật khổng lồ” này.

“Ít nhất là cấp 3…” Trương Thiết ngưng trọng nhìn chằm chằm: “Hoặc có thể là cấp 4.”

“Ô ô ô —— ”

Mà lúc này, những chiếc xe cảnh sát cuối cùng cũng đến, hàng trăm tên cảnh sát lần lượt nhảy xuống.

” Đội B đi vòng từ phía sau! Nhanh nhanh nhanh!”

Một cảnh sát phụ trách chỉ huy dùng máy bộ đàm hét lên vài lần, sau đó nhìn về phía Trương Thiết: “Anh thuộc ngành nào?”

“Phụ trợ.”

” Vậy xin hãy buff cho chúng tôi một bộ chúc phúc.”

“Được.” Trương Thiết điều động khí kình khổng lồ, phát ra một bộ chúc phúc quần thể trong một giây.

Trần Vũ tránh khỏi phạm vi chúc phúc, hô to với viên cảnh sát: “Không phải võ giả thì đi sơ tán hộ gia đình! Là võ giả thì bao vây nơi này lại.”

Cảnh sát dẫn đầu hơi sững sờ, suy nghĩ một chút, gật đầu, cầm máy bộ đàm lên, ra lệnh.

Nhìn bầy dị thú bị bao vây lại, Trần Vũ ra hiệu với Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu, triệu tập hai người lại: “Nhìn thấy con thằn lằn kia không?”

“Thấy rồi.” Bát Hoang Diêu gật đầu.

” Hiện tại đừng lo lắng về việc dị thú lan tràn, xử lý con thằn lằn đó trước, tộc độ nhanh lên.”

Dứt lời, Trần Vũ bộc phát khí kình, thân hình giống như một viên sao băng, cầm kiếm lao tới trước mặt con dị thú giống thằn lằn kia.

“Ba!”

Đoạn Dã chắp tay trước ngực, vận chuyển khí kình, rống to: “Nhắm mắt lại!”

Mọi người gần đó đều nhắm mắt lại.

“Võ pháp —— tránh!”

Một quả cầu ánh sáng đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu của con dị thú giống như thằn lằn kia, rồi lặng lẽ vỡ tung.

Ánh sáng mạnh mẽ đâm nghiêng đầu con dị thú.

[Thị lực tạm thời +64%]

Nhân cơ hội này, Trần Vũ vung thanh trường kiếm ra một cách dứt khoát, nhắm vào chiếc cổ to lớn của dị thú rồi chém xuống.

“Bạch!”

Ánh sáng lóe qua.

Thanh trường kiếm được gia trì thêm cắt đứt không gian, nó giống như một con dao cắt đậu phụ, dễ dàng cắt một nửa cổ của con dị thú.

“Rống —— ”

Con thằn lằn đó gào thét, rất nhiều máu phun ra từ các động

mạch.

Ngay sau đó, không đợi móng vuốt của con dị thú vung tới, Bát Hoang Diêu đã chính xác nắm bắt cơ hội và thực hiện một vài cú nhảy linh hoạt, trực tiếp chui vào vết thương bị hở.

“Võ kỹ —— bát hoang bí thuật —— chấn!”

Lực bộc phát mạnh xen lẫn với tần suất chấn động đáng sợ, dọc theo tủy sống dồn vào não của con dị thú.

“Ầm!”

Sau một khắc, hai tròng mắt của con dị thú đột nhiên nổ tung, phun ra những mảnh óc bị vỡ vừa đỏ vừa trắng.

“Ầm ầm…”

Thân hình to lớn đổ ập xuống đất, đè bẹp cây cối ven đường.

Chúng nhân viên cảnh sát: “...”

“Bọn. . . Bọn họ là sinh viên năm nhất hả?” Phụ tá của một chiếc xe cảnh sát lắp bắp.

“...” Im lặng nửa giây, viên sĩ quan liền cởi nón cảnh sát ra: “Bọn họ là sinh viên năm nhất…Của đại học Kinh Thành.”

Nói xong, anh ta vứt mũ đi, bộc phát khí kình cấp 3, xông vào cuộc chiến: “tổ Công Kiên, toàn bộ xông lên!”

“Vâng!”

Mười mấy tên võ giả cấp 2 lần lượt phát động công kích.

...

“Phốc phốc.”

Từ bên trong máu thịt chui ra, Bát Hoang Diêu giống như một con mèo đang run run thân thể để rũ bỏ những vũng máu trên người, nhìn xem Đoạn Dã và Trần Vũ đang trừng to đôi mắt chó của mình liền ngơ ngác hỏi: “Sao? Sao vậy?”

“Không. . . Không có gì. Thằng con dị thú to nhất ở giữa không, con đó để dành cho Thiết ca, đừng có động vào nó.”

Chương 270: Hồi kinh (3) Chương 270: Hồi kinh (3)

“Minh bạch.” ×2

Gật gật đầu, Trần Vũ giơ trường kiếm lên: ” Tiếp theo là con thứ hai, con cờ hó kia đi…”

“Ầm!”

“Long long long…”

“Rống…”

Bên ngoài chiến trường hỗn loạn, từng chiếc xe vận binh được điều tới, tiến hành chi viện.

Chỉ cần là võ giả có cấp độ khí kình lớn hơn 2, đều hung hăng giết vào.

“Tránh xa chính giữa ra!”

Sau nhiều lần triền đấu, anh ta đại khái đã đoán ra được tình trạng của con quái vật khổng lồ, Trương Thiết là người có lực chiến đấu mạnh nhất, nên đã phát ra mệnh lệnh.

Những viên cảnh sát đến gần trung tâm liền lập tức lui lại.

“Ba!”

Chắp tay trước ngực, Trương Thiết cố gắng xoay tròn khí hải khổng lồ trong cơ thể, đem hàng trăm khí lưu sắp xếp thành ma trận phức tạp.

“Võ pháp —— nguyền rủa —— suy!”

“Đến rồi!”

Nghe thấy từ khóa “Nguyền rủa” này, mắt của Trần Vũ sáng lên, liền cắm kiếm vào sau lưng của dị thú cũng bỏ luôn, trực tiếp dịch

chuyển, dán lên lưng của con dị thú ở trung tâm.

“Bạch!”

Ánh sáng chói lọi, bao phủ lấy con dị thú khổng lồ và Trần Vũ.

[nhận nguyền rủa: Nhanh nhẹn tạm thời + 58%; Sức mạnh tạm thời + 60%; Sức mạnh phản ứng tạm thời + 47%; Sức mạnh bùng nổ tạm thời + 55%; Thể chất tạm thời + 46%; Chuyển hóa tạm thời + 72%; Hoạt động tế bào tạm thời +43%...]

Trần Vũ: “Ồ ~ ”

Cảm nhận được sức mạnh đang trào dâng trong cơ thể, Trần Vũ phê đến trợn trắng cả tròng mắt.

Nhưng mà, giây phút tiếp theo.

“Ba!”

[khí huyết +3427]

Con dị thú bị suy yếu tức giận vung vẩy cái đuổi của mình quất bay Trần Vũ.

Trương Thiết đang lơ lửng giữa không trung nhướng mày: “Thứ gì đang ‘Sưu’ qua đó vậy?”

Bởi vì trời tối, anh ta cũng không nhìn rõ lắm, nhưng cũng không để ý lắm, lớn tiếng chỉ huy toàn trường: “Đây là một dị thú cấp bốn, bị suy yếu cũng có hạn, thấp hơn cấp 2 đừng có lao lên.”

Vừa dứt lời, anh ta liền xông lên với hai tên cảnh sát cấp 3, phát động thế công. Ngăn không cho “con vật khổng lồ” này can thiệp vào cuộc chiến xung quanh.

“Sưu —— ”

Một bên khác, Trần Vũ đang bay ngược từ khách sạn “92″ đến một tòa nhà dân cư cách đó hai trăm mét.

“Soạt.”

Cửa sổ vỡ tan tành, Trần Vũ nặng nề ngã xuống ghế sô pha trong phòng khách.

Cũng xuyên thấu qua ghế sofa và đập một lỗ lớn trên sàn..

“Khục…”

“Khụ khụ…”

Từng ngụm từng ngụm máu tươi phun ra, Trần Vũ cố nén đau nhức bò dậy, ngẩng đầu, sửng sốt.

Chỉ thấy trước ghế sô pha có một cái bàn, một đôi vợ chồng trẻ đang ngồi ăn mì ở đó.

Trần Vũ: “...”

Vợ chồng: “...”

Trần Vũ: “...”

Vợ chồng: “...”

“Bên ngoài đang là tận thế, hai người còn ăn ngon vậy sao?”

Nam: “...”

Nữ: “Không ăn thì đói à…”

“Đi mau!” Trần Vũ lộn cái bàn: “Lùi ra phía sau, tránh nhà cao tầng ra, càng xa càng tốt.”

“Òoo…”

Hai vợ chồng hoảng hốt đứng dậy bỏ chạy.

Trần Vũ lại phun ra một ngụm máu, cầm một mảnh sô pha lau sạch sẽ, cố gắng đứng dậy, nhưng phát hiện chân trái đã bị gãy.

Sau đó, một cỗ đau nhức kịch liệt truyền đến.

Trần Vũ: “Con mẹ nó…”

Đặt mông ngồi dưới đất, hắn nắm chặt bắp đùi của mình, hùng hùng hổ hổ bắt đầu bó xương.

[bị thương: Khí huyết +664]

[khí huyết +542]

[xương cốt khỏe mạnh +231]

[khí huyết +508…]

Sau khi xương đùi được nối xong, Trần Vũ kiểm tra lại toàn thân, lại nối thêm những nơi bị gãy khác, sau đó mới nhảy nhót tưng bừng đứng dậy.

Khi bước đến bên cửa sổ, cậu ta quan sát cuộc chiến gay cấn khốc liệt bên ngoài, đang định nhảy xuống, nhưng cậu lại thấy được một món đồ quen thuộc.

Trầm mặc thật lâu, Trần Vũ đưa tay cầm món đồ đó lên.

Là một sợi dây chuyền.

Phần đuôi của dây chuyền có treo một chiếc đồng hồ bỏ túi.

“Vì… Công bằng mà chiến.”

Đọc xong dòng chữ trên mặt đồng hồ, Trần Vũ quay đầu lại, liếc nhìn bát đũa trên mặt đất, lại nhìn về phía đường chân trời của thành phố gần như vô cùng vô tận, cả người như rơi vào hầm băng.

Hồi lâu.

Trần Vũ hít sâu một hơi, thả sợi dây chuyền xuống, nhìn nó rơi xuống bóng tối thăm uyên.

Sau đó cậu ta co chân lại và nhảy vào trong cuộc chiến.

“Sưu ——— ”

Cơn gió mạnh phả thẳng vào mặt cậu.

Thân thể Trần Vũ đang ở giữa không trung liền bị trọng lực của trái đất kéo xuống.

Đong đưa vòng eo, ổn định thăng bằng.

Khi rơi từ tầng 20 xuống tầng 16, cậu đã dứt khoát vung ra một quyền! Đập nát cửa sổ tầng 16. Biến quyền thành chưởng, giữ chặt khung cửa sổ!

“Két két…”

Khung cửa sổ bằng thép ngay lập tức bị gãy một mảng lớn do lực kéo mạnh, tạo ra những âm thanh ma sát rợn người.

Lắc lư một hồi, Trần Vũ mới buông tay, thân hình lại rơi tự do.

Sau khi rơi xuống tầng 11, một cửa sổ khác cũng bị phá để ổn định trạng thái.

Sau đó, cậu lại thả ra, lặp lại kỹ thuật tương tự cho đến khi chân cậu đặt trên bãi cỏ dưới cầu thang.

Ngồi dậy, Trần Vũ chẳng biết tại sao, đột nhiên nghĩ đến hiệu trưởng Nhị Trung trong thành phố Thanh Thành.

Thái độ của kẻ đã đuổi cậu ra khỏi trường lúc đó có lẽ là điều mà những người bình thường đã gặp phải…

Chương 271: Hồi kinh (4) Chương 271: Hồi kinh (4)

“...”

“Thì ra chỗ này có nhiều khách sạn 92 như vậy…”

“Ầm!”

Khống chế khí hải xoay tròn trong cơ thể, lưu chuyển, sôi trào, Trần Vũ từng bước tiến lên phía trước.

Thuận tiện đạp vỡ chiếc đồng hồ bỏ túi kia.

Một đường chạy chậm giết trở lại chiến trường, sau khi Trần Vũ nhìn lướt qua thế cục, nhìn về phía Đoạn Dã ở nơi xa đang muốn xuất thủ: “Kiếm tôi đâu rồi?”

“Kiếm cậu ở đâu thì sao tôi biết được?” Đoạn Dã không hiểu được: “Vừa rồi cậu đi đâu?”

“Tôi đi ăn một bát mì.”

Đoạn Dã: “?”

Trần Vũ vận chuyển khí kình di chuyển xung quanh chiến trường, một đôi mắt ưng không buông tha cho mông của con dị thú nào cả.

Rất nhanh, trong vòng nửa phút, thanh trường kiếm được tìm thấy trên mông của một con dị thú đã ngỏm.

“Phốc phốc!”

Rút kiếm ra, Trần Vũ đang chờ công kích, thì thấy Trương Thiết đang lơ lửng giữa không trung lại tiếp tục thi triển nguyền rủa.

“Võ pháp —— nguyền rủa —— suy!”

Trương Thiết rống to một tiếng, ánh sáng chói lọi chiếu xuống, đi thẳng tới con dị thú khổng lồ ở chính giữa.

Gần như là bản năng và không thể kiểm soát được…

Trần Vũ tự nhiên sử dụng dịch chuyển tức thời…

Xuyên thấu qua các tầng không gian, dán chặt vào đuôi của quái thú khổng lồ…

[Bị nguyền rủa: Nhanh nhẹn tạm thời + 48%; Sức mạnh tạm thời + 46%; Sức mạnh phản ứng tạm thời + 33%; Sức mạnh bùng nổ tạm thời…]

“Hô…”

“A.”

Trần Vũ cố nén từng đợt khoái cảm trong cơ thể, ngã nhào vào trong một khách sạn trong đống đổ nát, tránh được một đòn giận dữ của con dị thú.

“Không thích hợp à.”

Đáp xuống đất, Trương Thiết thở hồng hộc lau mồ hôi: “Lần nguyền rủa đầu tiên, có lẽ là bởi vì đồng cấp nên có kháng tính, hiệu quả không mạnh. Tại sao hiệu quả của lần nguyền rủa thứ hai còn kém như vậy…”

Trần Vũ giống như một con chuột chạy xuyên qua đống đổ nát, rất nhanh đã thoát khỏi phạm vi tấn công của con vật khổng lồ ở trung tâm.

Sau đó, với trường kiếm trong tay, cậu ta thi triển một chiêu Du Long Xuất Hải, lao ra khỏi đống đổ nát như một mũi tên đang bay, và trực tiếp xuyên thủng đầu của một con dị thú giống như bọ cạp.

“Bịch!”

Một người đàn ông thực thụ sẽ không bao giờ nhìn vào con dị thú ngã trên mặt đất sau lưng mình. Trần Vũ giơ cao trường kiếm, tản khí kình của bản thân tới cực hạn, huy động từng tia năng lượng của toàn bộ tế bào trong cơ thể.

“A a…”

“Đông! !”

Những viên gạch trên mặt đất nổ tung ngay lập tức, và Trần Vũ biến mất.

Lần này, không phải là dịch chuyển tức thời.

Mà là tốc độ của cậu ta… Quá nhanh.

Nhanh đến mức gần như vượt quá giới hạn thị lực của một võ giả.

“Bạch!”

Kiếm quang biến sắc, đầu của một con dị thú nào đó liền bị cắt xuống, bất đắc kỳ tử tại chỗ.

“Sưu!”

Khí diễm xâu thấu, trái tim của con dị thú nào đó theo tiếng mà vỡ nát, ngã ầm xuống đất…

Trong chiến trường, dường như xuất hiện một tia chớp không thể nhìn rõ bằng mắt thường. Những nơi mà nó đi qua, xác của con dị thú liền sẽ nằm ngay tại chỗ.

“Mẹ kiếp…”

Đoạn Dã đang muốn bắn lén từ xa liền lúng túng buông khẩu súng trên tay xuống.

Ngay cả với thị lực của một pháp sư + xạ thủ, cậu ta cũng chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh của Trần Vũ.

“Con mẹ nó… Cái tốc độ quái quỷ gì thế này?”

“Chi chi —— ”

Khác một bên, Bát Hoang Diêu dừng lại, vừa thở hổn hển, vừa dùng mắt truy tìm bóng dáng của Trần Vũ.

Bởi vì sau khi nằm viện thì thể chất của cô tự nhiên tăng lên một

cách khó hiểu, nên cô có thể nhìn rõ mỗi một động tác của Trần Vũ.

Nhưng cô tin chắc rằng là mình sẽ không tránh được.

“Ngắn ngủi một tháng…”

“Anh đã mạnh như vậy sao…”

Còn hàng trăm tên võ giả là nhân viên cảnh sát xung quanh thì càng là miệng đều khép không được.

Bọn họ chưa bao giờ gặp qua một trận chiến như thế này?

Rõ ràng là thực lực khí kình chỉ có cấp 1.5, nhưng tốc độ, lực lượng, lực bộc phát, của cậu ta đủ để miểu sát một võ giả cấp 2…

“Thằng đó là quái vật gì vậy? !” Cảnh sát Vương, người đã cùng Trương Thiết áp chế con quái vật khổng lồ ở trung tâm, không kìm được mà phải thốt lên.

Trương Thiết: “… Sinh viên đại học Bắc Kinh.”

” Tôi biết đó là sinh viên của Đại học Bắc Kinh. Nhưng cậu ta chắc chắn không phải là một con người được?”

Một cảnh sát cấp 3 khác xen vào: “Không thể nào không thể nào, sẽ không thực sự có người cảm thấy tên đó là nhân loại đi?”

“Đông!”

Song quyền chặn cú va chạm từ đuôi của con dị thú ở trung ương, nỗi lòng Trương Thiết rất phức tạp.

Mặc dù anh ta đã có được thông tin liên quan về Trần Vũ từ lâu, nhưng tốc độ này … hoàn toàn vượt quá trình độ à….

Võ giả cấp 1 thì như thế nào?

Với sức chiến đấu mà cậu ta thể hiện ra, dù là năm sinh viên cấp 2 tiến lên cũng không chịu được Trần Vũ ba hiệp…

” Thiên hạ võ công, vô kiên bất tồi, vô khoái bất phá.”

Chương 272: Hồi kinh (5) Chương 272: Hồi kinh (5)

Trương Thiết hít một hơi thật sâu và nói với hai cảnh sát bên cạnh: “Cậu ta, chính là tia chớp trắng huyền thoại của trường chúng tôi.”

Hai cảnh sát: “...”

...

“Double kill!”

“Triple kill! !”

“Quadra kill! ! !”

Trên một cột đèn đường hư hỏng, Đoạn Dã tựa lưng vào cột đèn, bắt chéo chân, thỉnh thoảng hét lên: “Penta kill!”

Bát Hoang Diêu dừng lại bên cạnh cậu ta, nhíu mày: “Sao cậu không xông lên?”

“Xông lên? Lên chỗ nào? Có cái gì có thể lên? Còn có cơ hội xông lên sao?” Đoạn Dã dùng nòng súng gãi gãi đầu: “Để cậu ta chơi một mình đi.”

“Loại bộc phát tốc độ cực hạn này, nhất định là một võ kỹ có tác dụng phụ tương đối lớn.” Bát Hoang Diêu chân thành nói: “Chúng ta phải sẵn sàng để thay thế cậu ta bất kỳ lúc nào.”

“Làm sao thay?” Đoạn Dã nghi hoặc: “Trình độ lớp hai của chúng ta thế nào? Chỉ có Đoạn Dã, Bát Hoang Diêu hai tên cùi bắp mà thôi, bọn họ có thể đánh được sao? Đánh không được, cũng không có năng lực này, hiểu chưa.”

Bát Hoang Diêu: “...”

“Tiểu Trần đánh rất tốt, cô hãy nói cho tôi biết tại sao lại phải đổi chỗ với cậu ta? Chúng ta lên đó để bị 1 con dị thú hành sml sao, cô để tôi giải thích như vậy sao?”

Bát Hoang Diêu: "..."

"Không cần mặt nữa sao."

Khoát khoát tay, Đoạn Dã nhìn thấy một con dị thú khác đang nằm trên mặt đất, lập tức hét lên: "Killing spree! Dominating! Legendary..."

Bát Hoang Diêu: "..."

Dưới sự [nguyền rủa] của võ giả cấp bốn, thuộc tính Trần Vũ tăng gấp đôi, dễ dàng giết chết tất cả những dị thú cấp hai còn lại.

"Vù vù."

Lắc lắc vết máu trên thân kiếm, Trần Vũ đi về phía chiến trường trung tâm, cảnh sát gần đó lập tức tránh ra một con đường.

Đi đến rìa khu phế tích của khách sạn, ngẩng đầu nhìn Trương Thiết đang vật lộn với con dị thú ở trung tâm, Trần Vũ hô to: "Cần hỗ trợ không?"

"Đương nhiên!" Trương Thiết nặng nề gật đầu, gấp giọng nói: " Còn có thể tiếp tục sử dụng võ kỹ gia tốc kia không?"

"Có thể."

"Được."

Trương Thiết chắp tay trước ngực "Ba " một tiếng, vừa tránh đòn tấn công của dị thú, vừa thực hiện chúc phúc.

"Võ pháp —— tăng!"

Hào quang lưu chuyển từ trên trời giáng xuống.

Trần Vũ chưa kịp phản ứng gì thì đã bị bao phủ trong đó.

[nhận chúc phúc::35%; Sức mạnh tạm thời:40%; Sức mạnh phản ứng tạm thời:27%; Sức nổ tạm thời:539%; Thể lực tạm thời:30%...]

Trần Vũ: "..."

“Lên đi!” Trương Thiết hô to: “Thừa dịp võ kỹ gia tốc của cậu còn có tác dụng.”

“... Bây giờ thì hết tác dụng rồi.”

Trần Vũ cắm lại trường kiếm, quay người rời đi.

Trương Thiết: “? !”

Trong ánh nhìn chăm chú của rất nhiều cảnh sát, Trần Vũ vòng quanh qua núi thi thể dị thú giống như một núi nhỏ, đi đến bên cạnh Đoạn Dã, đặt mông ngồi xuống ở bên cột đèn, đốt một điếu thuốc.

“Vũ ca.” Đoạn Dã thí điên thí điên xoa bóp bắp đùi cho Trần Vũ: ” Vừa rồi anh đã giẫm lên công tắc điện sao? Nhanh như vậy? ”

“Cậu không biết nói chuyện thì đừng nói nữa.”

“Có thể dạy tôi được không?”

“Cậu không học được đâu.”

“Ba.”

Đoạn Dã lập tức đẩy Trần Vũ: “Vậy thì đừng có ngồi chỗ của tôi nữa.”

Trần Vũ cũng không để ý ngồi chỗ nào, khẽ nhả vòng khói, híp mắt nhìn mây mù trên bầu trời đêm mà không biết đang suy nghĩ gì.

Đúng vậy, cậu ta không nghĩ về bất cứ điều gì.

Chỉ bị nhiều cảnh sát như vậy nhìn chằm chằm, cảm thấy tư thế này rất đẹp trai…

“Trần Vũ, cậu trưởng thành quá nhanh.”

Khi chiến đấu trên chiến trường kết thúc, Bát Hoang Diêu cũng đi tới, nhìn chằm chằm Trần Vũ với ánh mắt phức tạp: “Lúc này mới một tháng thời gian mà thôi.”

“Có phải là cô đang nghĩ lúc trước có thể đánh thắng được tôi, bây giờ lại bị tôi bỏ xa rồi đúng không?”

“Không có.”

“Cô chắc chắn nghĩ như vậy.” Trần Vũ hất nhẹ tàn thuốc: “Hôm nay là tôi muốn cho cô biết, trận chung kết hôm đó, dù là cô không cố tình trượt chiêu R (nút chiêu cuối trong LOL), cô cũng không thắng được tôi.”

Bát Hoang Diêu cúi đầu: “...”

“Đáng tiếc là không thể quay ngược thời gian, để cô thắng một bậc. Nhưng không sao.” Trần Vũ đứng dậy sau khi bóp tàn thuốc, nhìn tình hình chiến đấu ở chiến trường trung tâm đang dần dần đi đến hồi kết: “Hiện tại tôi còn có nhiều việc muốn làm, chỉ nhằm vào cô. Thật là nhàm chán.”

“Cái gì? !” Đoạn Dã ở bên cạnh nắm bắt được một từ khóa, sửng sốt: “Cậu muốn nhắm vào cô ta sao?”

Bát Hoang Diêu: “?”

Trần Vũ: “... Đừng có xài mấy cái từ đồng âm vô nghĩa nữa, quá đáng rồi đấy.”

“Vậy mà cậu có thể hiểu được ngay luôn!”

“Nói nhảm, tôi đã lái xe lâu năm rồi? Xe tiêu gì mà tôi nhận không ra?” (nghĩa bóng là mấy cái chiêu trò cũ rích đó tôi đã xài lâu rồi.)

“Thực sự là xe gì cậu cũng có thể nhận ra sao?” Đoạn Dã lập tức hưng phấn.

“Cái này còn tùy tình huống.” Trần Vũ khiêm tốn một chút.

Đoạn Dã lập tức lấy điện thoại ra, tìm được một tấm ảnh: “Tấm này đi, chiếc xe trong tấm hình này, cậu gặp qua chưa?”

“Chiếc này…” Trần Vũ nhíu mày: “Đây là một người nghiệp dư hả? Giống như là… Đúng! SIRO-2969*.” (phim ba con heo đó, mọi người có thể search trên google nó ra link luôn, mình search rồi _)

Chương 273: Hồi kinh (6) Chương 273: Hồi kinh (6)

“Á đù! Ghê vậy bây!” Đoạn Dã chấn kinh: “Vậy ngài nhìn thêm chiếc này đi.”

“Vậy mà cậu cũng không biết sao? Cô ta được công nhận là bảy thần tượng dễ thương nhất của Nhật Bản đó, cô ấy có hai nghệ danh, nhưng tôi không nhớ được, chỉ biết tên là Akina Minami, cậu lên mạng tự search đi.”

“Tên gì mà… Nghe tên này liền biết là một chiếc xe tốt rồi.”

“Đúng vậy đúng vậy.”

“Vũ ca, ngài thật lợi hại, chuyện này mà ngài cũng biết, còn lợi hại hơn việc giết dị thú? ! Ngài lại xem thử tấm này đi…”

Bên cạnh.

Bát Hoang Diêu một mặt ngơ ngác, hoàn toàn nghe không hiểu họ nói gì.

Chủ đề lúc đầu không phải là đang nói về mình sao?

Tại sao lại nói sang “Xe” luôn rồi?

…

“Đông long!”

Con dị thú cấp 4 cuối cùng cũng ngã ầm xuống đất kèm theo một tiếng động lớn.

Mà Trương Thiết, cũng trực tiếp xụi lơ trên mặt đất, thở hổn hển. Những giọt mồ hôi lăn dài trên má..

Anh ta chỉ là một phụ trợ.

Nếu mà đổi thành game thì chả khác gì thuật sĩ.

Bị xem như một chiến sĩ chủ lực, cùng dị thú đồng cấp xáp lá cà, quả thực đã vượt xa khả năng của anh ta.

Cũng may là có sự giúp đỡ của một vài cao thủ cấp 3, nếu không thì chắc bây giờ cũng chưa đánh xong…

“Trương tiên sinh.”

Viên cảnh sát chật vật bước lên trước, hít một hơi thật sâu rồi chào Trương Thiết một cái: “Tôi chỉ đại diện cho toàn bộ cảnh sát của thành phố Đường, cảm ơn anh và sinh viên lớp hai của đại học Bắc Kinh đã giúp đỡ.”

“Chuyện giúp đỡ gì đó… Thì bỏ qua một bên đi.” Trương Thiết mệt mỏi xua tay: “Anh là Cảnh sát Vương hả? Người đã ủy thác nhiệm vụ cho đại học Bắc Kinh đúng không?”

“Đúng thế. Bỉ nhân họ Vương, Vương **.”

“Anh, hoặc là nói cảnh sát của thành phố Đường các anh, trong nhiệm vụ lần này, đã hố đại học Bắc Kinh một lần, thậm chí kém chút đã gây tổn thương cho sinh viên của chúng tôi. Việc này thì tôi sẽ gửi đơn khiếu nại lên sở công tác Đại học Bắc Kinh, mai kia thì đồn cảnh sát các anh sẽ nhận được thông báo.”

“Chuyện này. . .” Vương cảnh sát cười khổ, chỉ đành gật đầu: “Xin lỗi. Đây đều do một mình tôi gây ra, Tôi sẵn sàng xin lỗi, chịu hình phạt và bồi thường tương ứng.”

“Còn có.” Trương Thiết chỉ vào xác dị thú ở khắp nơi: “Trong nhiệm vụ này đã xuất hiện một con dị thú cấp 4. Đây là một nhiệm vụ cực kỳ nguy hiểm, cần phải tăng lên đẳng cấp ủy thác. Từ nhiệm vụ cấp C thăng lên nhiệm vụ cấp A. Đương nhiên, còn phải bù đắp chi phí khác nữa.”

“Không có vấn đề.” Cảnh sát Vương nghiêm túc gật đầu: “Tôi sẽ thông báo cho trưởng cục công an của thành phố. Nhưng dị thú xuất hiện một cách mơ hồ, còn vụ án võ giả ngoại lai chết một cách bí ẩn cũng không hiểu đầu đuôi ra sao. Có thể mời Trần Vũ kể lại một cách chi tiết nhất cho tôi được không.”

“Có thể. Đúng dịp tôi cũng muốn nghe một chút.” Nói, Trương

Thiết nhìn về phía Trần Vũ, hô to: “Trần Vũ! Lại đây!”

Ở phía xa, dưới ngọn đèn đường vỡ nát, Trần Vũ giống như không nghe thấy gì, đang nghiêm túc thảo luận một vấn đề gì đó với Đoạn Dã,.

Trương Thiết tăng lớn âm lượng: “Trần Vũ!”

Trần Vũ vẫn thờ ơ.

“…”

Sau một lúc im lặng, Trương Thiết đứng lên rồi nói với cảnh sát Vương: “Chúng ta đi qua xem một chút.”

“Ừm được.”

Để lại đồng nghiệp sắp xếp hiện trường, Trương Thiết dẫn theo cảnh sát Vương đi đến bên cạnh đèn đường, chỉ nghe thấy tiếng Trần Vũ và Đoạn Dã đang trò chuyện một cách hưng phấn.

“Cô ấy không phải là Rimi sao? Tôi nghe nói khi làm bộ phim này, cô ấy mới 17 tuổi, để phát hành nó, cô ấy nhất định phải nói là 19 tuổi.”

“Thực sự là… Súc sinh à!” Đoạn Dã than thở: “Mới 17 tuổi, con mẹ nó. . . chờ khi trở về tôi phải xem thật kỹ mới được.”

“Được. Khi đó thì đến ký túc xá của tôi cùng xem. Thực ra thì tôi cũng chưa xem qua.” Trần Vũ gật đầu: “Mặc dù những chiếc xe nhỏ này không tốt bằng những chiếc xe lớn, nhưng chúng tinh tế hơn. Khi rảnh rỗi, nó có thể được coi là một chút hương vị khác.”

“Đúng, tôi cũng nghĩ như vậy. Vậy thì Vũ ca, ngài có nghiên cứu gì về những chiếc xe nổi tiếng không?”

Trần Vũ mỉm cười: “Có biết một hai.”

Đoạn Dã đưa tay: “Xin lắng tai nghe.”

“Bởi vì cái gọi là ngọc lâu băng điệm uyên ương cẩm, phấn dung hương hãn lưu sơn chẩm, những chiếc xe sang thì có nhu cầu rất

cao. Chỉ nói về ngực đi, thì tất nhiên là hàng tự nhiên sẽ sang hơn rồi…”

Nghe Trần Vũ thao thao bất tuyệt, Đoạn Dã tán đồng gật đầu.

“… Hãy lấy TEK-072 của Mikami làm ví dụ. Bất kể ánh sáng hay bóng tối, cách tìm kiếm góc độ, cách sử dụng ống kính, và thậm chí cả kỹ thuật trang điểm của nghệ sĩ, tất cả đều rất tuyệt vời!! Thật không ngoa khi nói rằng nó như một tác phẩm nghệ thuật…”

Đoạn Dã gật đầu.

Trương Thiết gật đầu.

“… So sánh với nó, NISE-026 cũng có một danh sư, nhưng độ nổi tiếng thì lại không bằng. Quá vướng bận trong việc trình bày tổng thể, bỏ qua kỹ xảo ỡm ờ chuẩn mực. Nó ảnh hưởng rất lớn đến nhịp điệu tổng thể…”

Đoạn Dã gật đầu.

Chương 274: Đạo hữu, xin dừng bước (1)
Chương 274: Đạo hữu, xin dừng bước (1)

Trương Thiết gật đầu.

Vương cảnh sát gật đầu.

“Vậy thì Trần lão sư nè, ngài đã nhìn thấy chiếc SHKD-857 chưa?” Đoạn Dã hỏi thăm: “Tôi nghĩ rằng nền đen của nó, cộng thêm với ánh sáng huỳnh quang của Hàn Quốc, có độ tương phản tuyệt vời.”

“Là BƯỞI ở sáng đúng không?” Trương Thiết mở miệng: “Chiếc đó tôi xem rồi, quả thật không tệ.”

“Đúng.” Trần Vũ gật đầu: “Cái kia chỉnh thể tính hình tượng liền phi thường sung mãn. Hình ảnh tổng thể rất đầy đủ. Nhưng không phải không có thiếu sót, đó là đạo diễn quá mức huyễn kỹ mà bỏ qua tầm quan trọng của quá trình thúc đẩy…”

Theo mấy người thảo luận, bao gồm cả các sĩ quan cảnh sát, ngày càng có nhiều người vây xem. Trong vòng tròn dần dần trở thành một cuộc thảo luận lớn về trao đổi công nghệ xe hơi.

Hiện trường, không có đẳng cấp tôn ti, không có địa vị khác biệt.

Mọi người đều có một sở thích giống nhau, không có cãi vã, mâu thuẫn.

Bất luận là võ giả hay không phải võ giả, mọi người đều tự do nói và bày tỏ ý kiến cũng như kinh nghiệm của mình càng nhiều càng tốt. Chỗ xuất sắc, sẽ có những tràng cười sảng khoái và được ghi nhận khen ngợi ngay lập tức…

Chỉ có Bát Hoang Diêu, đứng bên ngoài vòng tròn, như một con nai vàng ngơ ngác, đứng trong gió lạnh của màn đêm…

Cô đã cố gắng rất nhiều để nghe, nhưng vẫn không hiểu được những người lớn này đang nói cái gì.

“Giống như…”

“Có chỗ nào không thích hợp thì phải…”

…

(nhiệm vụ hoàn thành, học phần tính toán hoàn tất, vui lòng đưa thẻ sinh viên vào.)

Dưới ánh nhìn im lặng của hàng trăm người, Trần Vũ lấy thẻ sinh viên của mình ra và cho vào máy.

(Xác nhận thành công)

(Lớp hai năm nhất; thành viên Trần Vũ, Đoạn Dã, Bát Hoang Diêu)

(Nhận được 1000 học phần…)

Như thể một công tắc bị chạm vào.

Hội trường đang yên tĩnh lập tức bùng nổ sau một giây khi phát hiện số học phần trong máy.

“Đù móa!”

“Ward fuck?”

“Một ngàn học phần, thực sự là một nhiệm vụ cấp A…”

“Tôi chưa gặp qua họ, họ là sinh viên năm nhất hả?”

“Vừa mới nhập học, đã hoàn thành nhiệm vụ cấp A…”

“Ba người, là lớp tinh anh à.”

“Đáng thương cho tôi đã học năm thứ ba, nhiều nhất chỉ làm được nhiệm vụ cấp B. Má!”

“Quả nhiên trong bất kỳ đội nhóm nào, những tấm chiếu mới luôn là những tên đáng sợ nhất…”

Cuộc thảo luận xung quanh ngày càng nghiêm trọng.

Không khí trong toàn bộ đại sảnh tràn ngập hơi thở chua xót.

Bát Hoang Diêu cúi đầu và che mặt mình lại bằng mái tóc dài màu đỏ.

Còn Đoạn Dã thì mũi vểnh lên trời, xoay người tại chỗ hết vòng này đến vòng khác, sợ là không có ai thấy rõ khuôn mặt "Tuấn tú " của hắn.

"Đi."

Rút thẻ sinh viên ra, Trần Vũ liếc nhìn xung quanh, nhưng bên tai cậu lại vang lên một tràng âm thanh tổng hợp điện tử.

[Ghen ăn tức ở: Tự tin +3; khí vận +2; mị lực +6]

[Ghen ăn tức ở: Tự tin +5; khí chất +7…]

"Hở?"

Nghe thấy âm thanh, Trần Vũ hơi sững sờ.

Một lúc sau, cậu ta dứt khoát chọt Đoạn Dã bên cạnh, lớn tiếng nói: "Chỉ là một nhiệm vụ cấp A nhỏ nhoi, bọn họ làm gì mà kinh ngạc dữ vậy?"

Đoạn Dã cũng gật đầu dứt khoát: " Ừ, ừ, thật kỳ quái."

Bát Hoang Diêu: "..."

"..."

Hội trường yên lặng trở lại.

[Ghen ăn tức ở: Tự tin +11; khí vận +8; cá nhân khí thế +6]

[mị lực +12; cùng giới duyên +9; khác phái duyên +5]

[khí chất +13; ngôn ngữ sức cuốn hút +10…]

Trần Vũ hai mắt sáng ngời, càng nói to hơn nữa: " Đây có lẽ là bởi vì những tấm chiếu ở đây chưa từng trải. Cần phải biết rằng, thực lực không phải ai đều có cả. "

Đoạn Dã: “Không sai không sai, suy bụng ta ra bụng người, rất nhiều người chỉ mới hoàn thành nhiệm vụ cấp D thì đã dốc hết toàn lực.”

Lỗ tai Bát Hoang Diêu đỏ bừng, cô từ từ ngồi xổm xuống, vùi đầu sâu vào bụng… (tội con bé =.=)

Đám người: “...”

[nhận đố kị mãnh liệt và tẩy chay!]

[tự tin

18 16+ 16; khí vận +10+9; mị lực +20+24+18; khí chất +18+17; ngôn ngữ sức cuốn hút +17…]

Cảm nhận được sự thay đổi không thể giải thích trong cơ thể, Trần Vũ vô cùng vui vẻ, còn muốn nói tiếp thì quần của cậu ta đã bị ai đó kéo lại.

Cúi đầu nhìn xem thì phát hiện là Bát Hoang Diêu.

Đôi tay nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, nắm chặt ống quần của Trần Vũ, giọng nói hoa mỹ: “Đi. . . Đi thôi… Đừng nói lung tung nữa…”

Đúng lúc này, một số học sinh trong đám đông lặng lẽ rút hung khí ra…

“e hèmmm mm… Vậy đi thôi, tôi nghe lời cô.”

Kéo Bát Hoang Diêu lên, chân đá Đoạn Dã còn đang chờ đợi phụ họa, ba người Trần Vũ vòng qua đám người, áp sát lên tường nhanh chóng rời đi.

Sau khi đi ra khỏi đại sảnh, Đoạn Dã quay đầu nhìn lại, vẫn chưa thỏa mãn: ” Sao đi nhanh vậy? Tiếp tục nói thêm một lát đi, thật là náo nhiệt!”

Trần Vũ nâng Bát Hoang Diêu trong tay: “Lại nói tiếp nữa, cô ta liền xỉu đó.”

Bát Hoang Diêu: “Cậu. . . Các cậu quá khoa trương.”

Chương 275: Đạo hữu, xin dừng bước (2)
Chương 275: Đạo hữu, xin dừng bước (2)

“Không khoa trương thì còn gọi là thanh niên sao?” Đoạn Dã bĩu môi: ” Đừng bao giờ tin vào trung dung chi đạo*, muốn làm, thì phải làm đến tốt nhất. Biết tại sao tôi và Vũ ca là Trạng Nguyên, Đó là bởi vì cô không có một ý thức vĩ đại như vậy.”

(*nghĩa là một thái độ vô tư và thỏa hiệp – những điều suy ngẫm của Khổng Tử)

“Ba ba ba ba…”

Những tràng pháo tay đột ngột vang lên từ phía sau.

Ba người của lớp quay lại khi nghe tiếng động, cả Trần Vũ và Đoạn Dã đều sững sờ khi trông thấy người đến.

Đó là Trương Yến Yến…

“Cậu nói rất có đạo lý.” Trương Yến Yến bước đến trước mặt Đoạn Dã, nghiêng đầu: “Nhưng tôi cũng là Trạng Nguyên, sao tôi lại không thể nào quẩy nhiệt tình như các cậu nhỉ?”

Trần Vũ: “À, con này tôi biết nè.”

Đoạn Dã: ” Đúng, tôi cũng biết.”

Trần Vũ: “Nhưng mà cô ta tên gì nhỉ?”

Đoạn Dã: “Hít… Tên cô ta thoang thoảng bên tai, nhưng làm sao cũng nghĩ không ra…”

“…” Trầm mặc nửa ngày, Trương Yến Yến mở miệng: “Trương Yến Yến, Trương Yến Yến, Trương Yến Yến!”

“Ồ đúng rồi.” Đoạn Dã giật mình: “Cô ấy là Trương Yến Yến. Thảo nào tôi không nhớ nổi, Vũ ca, những người có cái tên này thì sẽ không bao giờ sống quá ba tập trong mấy bộ phim truyền hình đâu.”

Trần Vũ gật đầu: “Đúng vậy, chỉ cần nghe tên liền biết.”

Bát Hoang Diêu: “...”

Trương Yến Yến mặt không biểu tình: “Nói đi nói lại cũng vài ba câu này, nhàm chán.”

“Chào buổi chiều.” Trần Vũ chủ động bắt tay với Trương Yến Yến: “Dạo này sao rồi? Rất lâu không thấy cô rồi, bị đuổi học rồi sao?”

“... Nhờ hồng phúc của cậu, tôi vẫn còn rất tốt.” Trương Yến Yến xoay người sang ngang, sau lưng cô lộ ra một nam một nữ: ” Tôi được xếp vào lớp 4. Hai người này là đồng đội của tôi. Để tôi giới thiệu cho các cậu một chút.”

Trần Vũ kinh ngạc: “Á đù, ở đây còn hai người nữa nè?”

Đoạn Dã kinh ngạc: “Tồn tại cảm cũng quá thấp đi à.”

Hai người: “...”

Bát Hoang Diêu rốt cuộc không nghe được nữa, cắn răng tiếp nhận quyền chủ động, đứng trước mặt Trần Vũ và Đoạn Dã hơi cúi đầu: “Chào chị*, tôi. . . Tôi là đồng đội của Trần Vũ và Đoạn Dã, tôi tên là Bát Hoang Diêu, rất vui được gặp … được gặp chị.” (chỗ này con bé nó xưng là ngài =.=)

“Một em gái thật là xinh đẹp.” Đôi mắt của Trương Yến Yến sáng lên: “Sao em lại vào hang trộm?”

Trần Vũ thấp giọng nói bên tai Đoạn Dã: ” Cô ấy nói chúng ta là trộm kìa.”

Đoạn Dã cũng thấp giọng đáp: “Không phải rất chính xác, cô ta không biết nhìn người rồi…”

“...” Cố gắng che chắn “tiếng ồn” sau lưng, Bát Hoang Diêu lộ ra một nụ cười miễn cưỡng: “Chúng tôi cũng mới được xếp cùng lớp với nhau, là lớp hai.”

“Ừm.” Trương Yến Yến gật gật đầu: “Hai người bọn họ có thể được xếp chung một lớp, cũng coi như là người hữu tình cuối cùng

cũng thành thân thuộc.”

Trần Vũ đang thì thào, đột nhiên sửng sốt: “?”

Đoạn Dã cũng ngẩn người: “? ?”

“Nào, để tôi giới thiệu với các cậu một chút.” Trương Yến Yến chỉ vào chàng trai bên trái phía sau cô, và nói: “Vị này chính là **, chuyên ngành võ pháp.”

Ngập ngừng một chút, cô lại chỉ vào cô gái bên phải: “Vị này chính là, chuyên ngành võ kỹ.”

Đoạn Dã: “Khá lắm, đều là tên của diễn viên quần chúng.”

Trần Vũ: “Giống như tên của Trương Yến Yến, khá là khó nhớ à…”

Lớp 4: “...”

“Ken két.”

Trương Yến Yến nắm chặt tay, mặt đen lại: “Hai ngươi đang cố ý hả?”

“Đừng nói mấy lời xã giao nữa.” Đẩy ra Bát Hoang Diêu, Trần Vũ nghiêm nghị nói: “Cô tìm chúng tôi là có chuyện đúng không.”

“Không có chuyện thì không thể chào hỏi một chút hả?”

“Vậy chào hỏi xong rồi đó, chúng tôi muốn rút lui rồi.” Trần Vũ xua xua tay: “Gặp lại.”

“Chờ. . . Chờ một chút!”

Nhìn thấy Trần Vũ muốn đi, Trương Yến Yến vội vàng lên tiếng: “Được rồi, tôi tìm các cậu là có một chút chuyện.”

“Nói.”

Trương Yến Yến và đồng đội của mình nhìn nhau rồi nói: “Các cậu vừa mới hoàn thành một … Ừm, một nhiệm vụ cấp A hả?”

“Không sai.” Trần Vũ gật đầu.

“Có 1000 học phần?” Trương Yến Yến thử duỗi ra một ngón tay.

“Không sai.” Trần Vũ gật đầu.

“Bây giờ mới vừa khai giảng mà thôi, chắc là … các cậu không thể nào tiêu hết 1000 học phần đâu nhỉ?”

“Không sai.” Trần Vũ gật đầu.

“Vậy…” Trương Yến Yến nháy mắt mấy cái: “Có thể hay không cho chúng tôi mượn một tí xíu?”

“Không được.”

Trương Yến Yến: “...”

“Còn có chuyện gì khác không?”

“Các cậu có 1000 học phần đó! Dù sao cũng dùng không hết, cho chúng tôi mượn một chút đi, giúp đỡ nhau một chút không được sao?”

“Không được.”

” Chúng ta đều là bạn học. Chúng tôi thực sự cần một ít điểm tích lũy, mua một vài võ kỹ, bởi vì nhận nhiệm vụ khá là khó, nhân viên an ninh lại chỉ là bảo vệ…” Trương Yến Yến nhìn Bát Hoang Diêu, chắp tay một cái, vô cùng đáng thương: “Giúp đỡ chút đi mà.”

“Cái này.” Bát Hoang Diêu nhìn về phía Trần Vũ.

Trần Vũ thì nhìn lên trần nhà.

Mặc dù cậu ta và Trương Yến Yến từng có một chút giao tình, nhưng học phần này là toàn bộ cấp lớp thật vất vả mới kiếm được. Cho dù bây giờ không dùng được thì vẫn phải giữ lại cho sau này, làm sao có thể cho người khác mượn được?

Chương 276: Đạo hữu, xin dừng bước (3)
Chương 276: Đạo hữu, xin dừng bước (3)

Hơn nữa đây còn điểm tích lũy của cả lớp, cậu không có tư cách để quyết định thay cho hai đồng đội của mình.

"..."

"..."

Hiện trường giằng co thật lâu.

Nam sinh tên ** của lớp bốn kéo Trương Yến Yến: "Đi thôi, mượn là nhân nghĩa, không mượn là bổn phận. Nếu bạn của cậu không muốn mượn thì đừng làm chậm thời gian của đối phương nữa. "

"Đúng vậy đó Yến Yến, chúng ta đi thôi."

"..." Trương Yến Yến cắn môi một cái, thở dài quay người rời đi: "Quấy rầy các cậu rồi."

"Trần Vũ..." Bát Hoang Diêu kéo quần áo của Trần Vũ: "Có muốn cho mượn một ít hay không?"

"Cô vẫn là một tấm chiếu mới à." Trần Vũ sờ sờ đầu thiếu nữ: "Khi đi mượn đáng thương bao nhiêu, thì khi không trả lại đáng hận bấy nhiêu. Nếu cô ấy muốn mượn tiền thì tôi cũng có thể cho mượn, nhưng muốn mượn học phần thì..."

Lời còn chưa dứt, cậu ta liền gõ trán, giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì, lập tức hô to: "Ba vị đạo hữu! Xin dừng bước!"

"Đạo hữu! Xin dừng bước!"

Tiếng hô to này không chỉ làm cho ba người Trương Yến Yến giật nảy mình.

Mà Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu ở bên cạnh cũng bị chấn động.

"Làm sao vậy?" Trương Yến Yến nhíu mày: "Còn có chuyện gì

sao?”

“Lại đây, tìm một chỗ nói chuyện.” Trần Vũ lén lén lút lút nhìn xung quanh vài lần, chỉ vào một tòa nhà: “Chúng ta lên lầu bốn nói chuyện.”

“Cậu… Muốn cho chúng tôi mượn hả?”

“Đương nhiên!” Trần Vũ vỗ vỗ ngực: “Đều là bạn học với nhau, hơn nữa còn có duyên cũ, các bạn đều đã lên tiếng, tôi không cho mượn thì vẫn còn là người sao?”

“?” Đoạn Dã mờ mịt: “Cậu đang xàm xí cái gì thế?”

“Xuỵt.” Cấm cho Đoạn Dã tiếp tục phát biểu, Trần Vũ dẫn đầu đi lên lầu bốn, không quên xoay người ngoắt ngoắt ngón tay: “Ba vị, đi thôi.”

Trương Yến Yến ba người đối mặt nhìn nhau, thấp giọng xì xào một lát, nghi hoặc đi theo.

Không lâu sau, sáu người tìm được một căn phòng riêng rồi ngồi xuống.

Trần Vũ nhìn về phía Bát Hoang Diêu: “Có giấy bút sao? Lấy một phần ra đi.”

“Ồ.” Mặc dù khó hiểu, nàng thiếu nữ vẫn ngoan ngoãn đi tìm giấy và bút trong nhà.

“Ba!”

Lấy thẻ học sinh ra, Trần Vũ vỗ xuống bàn, nhẹ giọng nói: “Ở đây có 1000 điểm tích lũy, Trương cái gì Yến, cô muốn… Cô tên là cái gì Yến vậy?”

Đoạn Dã nhắc tay: “Trương Hải Yến.”

“Được rồi, Trương Hải Yến.” Trần Vũ gật đầu: “Cô muốn mượn bao nhiêu?”

Nghe xong bài phát biểu “khí phách” của Trần Vũ, Trương Yến Yến

thậm chí còn không thèm sửa lại tên phát âm sai của đối phương, cô duỗi năm ngón tay ra, mặt mũi tràn đầy mong đợi: “Năm mươi học phần, được không?”

“Năm mươi học phần?” Trần Vũ nhíu mày.

“Sao… Nhiều quá hả?” Trương Yến Yến nhanh chóng đổi giọng: “Bốn mươi, bốn mươi học phần cũng được…”

“Ý tôi là, chỉ cần năm mươi học phần là đủ rồi sao?”

“Hử.” Hạnh phúc tới quá nhanh, Trương Yến Yến đều ngây dại.

“Vũ ca?” Đoạn Dã nghiêng đầu: “Anh thích cô ta rồi hả?”

“Đừng nói chuyện.” Trần Vũ hai tay chống lên bàn, nhìn thẳng Trương Yến Yến: “Với quan hệ của chúng ta, cô cứ thoải mái mở miệng đi.”

“Năm. . . Năm mươi quả thực là đủ rồi. Cám ơn nha.” Trương Yến Yến lấy lại tinh thần, xoa xoa tay hưng phấn nói: “Chúng tôi hứa là sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ trả lại tiền cho cậu.”

“Đừng vội.” Trần Vũ nhìn Bát Hoang Diêu đang lật tung cả căn phòng: “Tìm thấy giấy bút chưa?”

“Tìm được.”

“Tốt.” Sau khi nhận được đống giấy viết tay đầy bụi, cậu ta lắc lắc rồi đặt lên bàn: “Có cậu nói là dù là anh em cũng phải rõ ràng về tiền bạc, cho các bạn mượn học phần đương nhiên là không có vấn đề, nhưng mà phải viết một tấm giấy vay nợ, hợp lý không?”

“Hợp lý! Đặc biệt hợp lý!” Trương Yến Yến liên tục gật đầu.

“Được. Vậy cô chắc chắn là mượn bảy mươi học phần đúng không?”

“Là năm mươi, năm mươi được rồi…”

“Há, chín mươi.”

“Không không không, năm mươi.”

“À, năm mươi.” Trần Vũ tặc lưỡi một cái, cầm bút viết lên giấy hai hàng chữ, sau đó đưa cho đối phương: “Xong rồi, cô xem đi.”

“Ừm ân.” Trương Yến Yến đã rất nỗ lực để phân biệt được phông chữ của Trần Vũ: “Vào ngày 24 tháng 8 năm 2024, bên vay (lớp bốn năm nhất) đã mượn 50 điểm học phần từ bên cho vay (lớp hai năm nhất). Thời hạn trả nợ là trong một tháng, học phần cần trả là ‘60′…″

Xem đến đây, Trương Yến Yến lúng túng ngẩng đầu nhìn Trần Vũ: “Cậu đang… Cho vay nặng lãi sao?”

“Sai! Trần Vũ quả quyết bác bỏ: “Là vay không cần thế chấp.”

Trương Yến Yến ba người: “…”

Bát Hoang Diêu: “…”

Đoạn Dã kinh ngạc giơ ngón tay cái lên: “Tuyệt vời.”

“Cậu đang ở trường học… Dùng học phần… Để cho vay nặng lãi?” Trương Yến Yến khó có thể tin.

“Vay tiền thì phải có lợi tức chứ.” Trần Vũ lấy lại tờ giấy nợ, lắc lắc: “Với quan hệ của chúng ta, tôi cũng không quan tâm là cô muốn mượn bao nhiêu. Mượn 50, trả 60, mới 20%, tôi đã rất nhân nghĩa.”

Nghe vậy, Trương Yến Yến hoàn hồn, nhìn Trần Vũ một cái thật sâu, không biết dùng ngôn ngữ gì để miêu tả cậu sinh viên này.

Chương 277: Cậu bé ngoan . Trần Vũ (1)
Chương 277: Cậu bé ngoan . Trần Vũ (1)

Sau một hồi im lặng, cô đứng dậy, thảo luận với đồng đội một lúc, gật gật đầu, cầm lấy giấy nợ, ký tên lên đó: "Được, chúng tôi mượn. Không cầm trả ân tình, chỉ cần đến thời hạn trả lại cho các cậu 60 điểm tích lũy là được rồi."

"Đúng vậy." Thận trọng thu hồi giấy nợ, Trần Vũ cầm thẻ sinh viên: "Đi thôi, tới đại sảnh lầu ba, tôi chuyển 50 điểm tích lũy cho các bạn. Giao dịch của chúng ta sẽ kết thúc."

"Được." Trương Yến Yến gật đầu, dẫn theo đồng đội rời đi trước.

"Trần Vũ…" Bát Hoang Diêu muốn nói lại thôi: "Chúng ta làm như vậy có phải là không tốt đúng không?"

"Là không tốt lắm." Trần Vũ gật đầu: "Dù sao thì ai cũng ghét bọn tư bản."

Đoạn Dã nhấc tay: "Nhưng là ai cũng nóng lòng muốn trở thành nhà tư bản."

"Ba!"

Trần Vũ và Đoạn Dã ăn ý vỗ tay.

...

Đi xuống đại sảnh tầng ba ồn ào náo nhiệt, Trần Vũ bước đến một quầy tiếp tân, mở miệng nói: "Tôi muốn chuyển một ít học phần sang cho lớp khác. Tôi nên làm theo quy trình nào? Phải tới đâu để làm?"

"Chuyển học phần?" Nhân viên công tác kinh ngạc: "Chuyển cái gì học phần?"

"Thì là lấy học phần của tôi chuyển cho những lớp khác."

"Cái này. . . Chuyện này là không thể, học phần thì làm sao có thể

tùy tiện chuyển được?" Nhân viên công tác dò xét Trần Vũ từ trên xuống dưới: "Học phần là không thể giao dịch với nhau."

"Hả?"

Trần Vũ mộng bức.

Con đường làm giàu của cậu ta còn chưa bắt đầu liền đã kết thúc?

"Tại sao lại không thể giao dịch học phần?"

"Học phần học phần, tên như ý nghĩa, là điểm tích lũy học tập. Nếu thứ này có thể mua bán tùy tiện giữa các học sinh thì làm sao giáo dục được nữa."

"Xong." Đoạn Dã buông tay: "Toi công bận rộn."

Bát Hoang Diêu nhẹ nhàng thở ra.

Cô ấy thực sự không thích cách "vay tiền" của Trần Vũ.

Mà ba người Trương Yến Yến đang chờ ở phía sau thì nhìn nhau vài lần, rồi ngượng ngùng cười vài tiếng.

Họ cũng là sinh viên năm nhất nên không hiểu gì về hệ thống học phần của Đại học Bắc Kinh. Chỉ đành nhún nhún vai, chuẩn bị rời đi. Dù sao thì không cách nào giao dịch điểm tích lũy, thì việc mượn tiền, trả tiền đều là vô nghĩa.

"Chờ chút."

Trần Vũ ngăn cản ba người bọn họ, não bộ nhanh chóng chuyển động: "Bất kỳ hệ thống nào đều có sơ hở. Chờ một chút."

Vừa nói hắn vừa suy nghĩ nhìn xung quanh, ánh mắt nhanh chóng bị màn hình lớn nơi đăng nhiệm vụ thu hút.

Chớp mắt mấy cái, dùng ngón tay gãi gãi sau đầu, quay đầu nhìn về phía nhân viên, ngập ngừng hỏi: "Sinh viên chúng tôi có thể nhận nhiệm vụ, chắc là cũng có thể tuyên bố nhiệm vụ phải không?"

“Tuyên bố ủy thác? Có thể.” Nữ nhân gật đầu.

“Nếu như muốn tuyên bố ủy thác trong trường…” Trần Vũ suy tư: “Bao nhiêu tiền mới có thể tuyên bố một nhiệm vụ cấp C?”

“Không được.” Người phụ nữ lắc đầu dứt khoát: “Sinh viên trong trường không được phép dùng tiền khi tuyên bố nhiệm vụ. Điều này là để ngăn chặn một số học sinh giàu có đạt được số điểm tích tũy lớn. Dù là những người bên ngoài trường học tuyên bố ủy thác, cũng phải trải qua trường học xét duyệt.”

“Không dùng tiền thì dùng cái gì?”

“Sinh viên chỉ có thể dùng học phần để tuyên bố ủy thác trong trường.”

Trần Vũ nhìn nhân viên công tác giống như là đang nhìn một kẻ ngu: “Học phần? Đây không phải càng tốt sao?”

Nữ nhân: “...”

“Vậy thì chuyện này càng dễ hơn rồi.” Trần Vũ giang hai tay ra, đi đến trước mặt Trương Yến Yến: “Tôi đi tuyên bố một ủy thác trị giá 50 học phần, các bạn đi hoàn thành, coi như là tôi mượn cho các bạn.”

“... Phương pháp này mà cậu cũng có thể tìm ra.”

“Chuyện này thì có là gì. Tôi dám khẳng định rằng những lớp trên chắc chắn sẽ biết phương thức mua bán học phần này. Hơn nữa chắc là trường học cố ý để lại cái cửa sau này, nếu không thì tại sao học sinh tuyên bố ủy thác lại không cần xét duyệt?”

Vẫy tay, Trần Vũ đi về phía bên phải đại sảnh, khu tuyên bố ủy thác thưa thớt người qua lại, tuyên bố một nhiệm vụ loại vấn đáp.

(Lớp 2 ủy thác vấn đáp tri thức: Thằng em của Trần Vũ rốt cuộc dài bao nhiêu.)

(Nhiệm vụ cấp C)

(50 điểm tích lũy)

Đoạn Dã: “...”

Bát Hoang Diêu: “...”

“Bíp!”

Rút thẻ sinh viên ra và quẹt thẻ, 1.000 điểm ban đầu của lớp 2 ngay lập tức trở thành 950.

“Đi nhận nhiệm vụ đi.” Trần Vũ nhìn về phía Trương Yến Yến.

Trương Yến Yến đi lên trước, nhìn thấy bảng mô tả nhiệm vụ, mặt đen lại: “Mẹ nó, đây là loại nhiệm vụ gì vậy?”

“Nhiệm vụ quá đơn giản, nhỡ có người khác nhanh tay nhận luôn thì sao.”

“Quá đáng, thật là quá đáng… Chỗ nào có cậu thì chỗ đó thật không hợp thói thường…”

“Nhanh đến‘ khu vực nhiệm vụ ’bên cạnh để xếp hàng để hoàn thành nhiệm vụ sớm đi. Mọi người đều rất bận rộn.”

“Trước tiên thì cậu phải nói cho tôi biết đáp án đã! Làm sao mà tôi biết được thằng em của cậu dài bao nhiêu?”

Trần Vũ: “68 centimet.”

Chương 278: Cậu bé ngoan . Trần Vũ (2)
Chương 278: Cậu bé ngoan . Trần Vũ (2)

"... Đừng con mẹ nó chém gió!"

...

Cuối cùng, Trương Yến Yến toại nguyện lấy được 50 điểm tích lũy.

Mà Trần Vũ cũng bắt đầu hoạt động của mình.

"Ba ba ba!"

Sau khi vỗ mạnh tay vài cái, Trần Vũ dẫn Đoạn Dã đến trung tâm đại sảnh, lớn tiếng quảng cáo: "Mọi người im lặng một chút nào, tôi có chuyện muốn tuyên bố."

Đại sảnh yên lặng trong chốc lát, mọi người đều quay đầu nhìn Trần Vũ.

"Thật xấu hổ..." Bát Hoang Diêu che mặt lại rồi ngồi xổm ở hành lang xa.

"Tôi muốn tuyên bố một tin vui. Nhà tôi ba đời bốc bát họ, đến đời tôi thì cũng tiếp quản nghiệp vụ gia đình, bạn nào bị viêm màng túi, không có học phần, không thể đi học, mua võ kỹ, sắm trang bị, thì đều có thể đến chỗ tôi để mượn. Tối thiểu là 50 và tối đa là 500. Học phần có hạn, mượn trước được trước."

Đám người: "..."

"Thời gian mượn là trong một tháng, mượn 50 trả 80, mượn 100 trả 150, mượn 200 trả 280. Mượn càng nhiều, chiết khấu càng lớn, các vị còn chờ gì nữa?"

"..."

"..."

"Ông ông ông ông..."

Sau khi lời nói rơi xuống, các học sinh trong hội trường im lặng một lúc, sau đó họ bắt đầu thảo luận sôi nổi.

Có những người nghi ngờ, có người chế nhạo, có người tò mò, người động lòng cũng có, người mang ý đồ xấu cũng có.

Trong vòng chưa đầy nửa phút, đã có vài người đến gần Trần Vũ và ngập ngừng hỏi.

Sau khi có người dẫn đầu, ngày càng nhiều sinh viên cũng lao tới vây quanh Trần Vũ, ồn ào.

“Bốp bốp!”

Trần Vũ bị vây ở giữa, mạnh mẽ vỗ tay, chỉ vào Đoạn Dã: “Nhìn thấy người bên cạnh tôi không, ai muốn mượn học phần, đến chỗ cậu ta ký tên, sau đó tôi sẽ có biện pháp chuyển học phần tới tay của các vị. Đừng hỏi tôi về tiền lãi, cũng đừng mặc cả, đã nói xong là mượn 50 trả 80, mượn 100 trả 150…”

...

Cùng lúc đó, Trương Thiết đi cùng một ông lão xuống dưới lầu, vừa đặt chân xuống lầu bốn thì quay đầu cười làm lành: “Trình lão, tuy là tư tưởng của Trần Vũ có chút vấn đề, nhưng đứa nhỏ này cũng không tệ, trung thật, thật thà, là một hạt giống tốt. Ngài giáo dục một chút là được, không cần thiết phải phạt hắn.”

“Ừm, tôi biết rồi.” Ông cụ cười ha hả gật đầu: “Nghe cậu giới thiệu, tinh thần trọng nghĩa của đứa nhỏ này quá mạnh mẽ, chỉ là còn chưa trưởng thành, tôi phạt nó làm gì.”

“Vậy thì cám ơn ngài.” Trương Thiết liên tục chắp tay: “Tôi sẽ mang cậu ta tới đây, Trình lão ngài chờ ở lầu bốn là được, không cần đi xuống.”

“Không sao.” Ông lão xua tay: “Chờ ở văn phòng không tốt. Tôi làm giáo dục cả đời, thích những đứa trẻ lương thiện có năng khiếu. Càng thật thà ngoan ngoãn thì càng có tiền đồ…”

“Vậy ngài bước xuống chậm một chút…”

Vừa xuống đến tầng ba, hai người đã nghe thấy tiếng ồn ào trong hội trường. Nghe tiếng nhìn lại đều giật nảy cả mình.

“Đừng lề mề, có mượn hay không, không mượn thì cút.” Trần Vũ đứng ở trên cao, khoa tay múa chân, lớn tiếng hô: “Lặp lại lần thứ tám! Mượn 100 trả 150, mượn 200 trả… Con mẹ nó thằng cờ hó nào kêu tao là bốc bát họ hả? Đây là vay không cần thế chấp! Mẹ nó…”

“…” Trương Thiết há to miệng.

“…” Ông lão cũng há to miệng, nhân tiện đánh rơi một bộ răng giả…

Từ trên cao nhìn xuống, Trần Vũ tinh mắt phát hiện Trương Thiết ở sau cánh cửa, lập tức hô to: “Thiết ca! Anh mau đến đây giúp một chút! Lớp hai chúng ta muốn phát tài rồi…”

“Đây chính là đứa nhỏ thật thà mà cậu nói đây sao?” Cúi xuống và từ từ nhặt những chiếc răng giả rơi trên sàn, ông già nhìn Trương Thiết.

Trương Thiết: “… Ngoại. . . Ngoại trừ cậu ta, hai đứa trẻ khác trong lớp đều khá thành thật…”

“Thiết ca, nhanh tới giúp đỡ đi? Ông già đó là ai vậy?” Đoạn Dã cũng hét lên.

Trương Thiết: “…”

“Hừ!” Ông lão dùng tay run rẩy nhét lại hàm răng giả vào miệng, sau đó tức giận quay người rời đi: “Hoang đường! Thật hoang đường…”

Trương Thiết: “…”

Mắt nhìn thấy bóng lưng gù của ông lão bước đi, Trương Thiết sửng sốt nửa phút rồi vội vàng đuổi theo: “Trình lão! Ngài nghe tôi giải thích…”

…

“Đi rồi.” Đoạn Dã kiễng chân liếc nhìn ra ngoài cửa: “Thiết ca đi.”

“Đi thì thôi, đừng quan tâm đến anh ta nữa.” Trần Vũ khoát khoát tay: “Thấy có việc liền trốn, thật là lười.”

“Đúng vậy à.” Đoạn Dã gật đầu, vừa ghi phiếu nợ vừa bĩu môi: “Người này chỉ có thể cùng hưởng phúc, không thể cùng chung hoạn nạn à…”

“Nhường một chút.”

“Tránh ra! Tránh hết ra…”

Lúc này, ba người đàn ông vẻ mặt dữ tợn bước tới, thô bạo đẩy những người đang xem ra, đứng trước mặt Trần Vũ và Đoạn Dã.

Đánh giá về ngoại hình của cả ba, thì họ chắc là học sinh cuối cấp.

“Là cậu đang cho vay nặng lãi sao?” Trong ba người, tên béo bên trái hỏi Trần Vũ.

“Đúng.” Trần Vũ dò xét ba người vài lần: “Nhưng phải xếp hàng.”

“Xếp hàng?” Gã mập cười lạnh, quét mắt nhìn về phía những người sinh viên đang muốn “Mượn tiền”: “Người tiếp theo là ai?”

“Là. . . Là tôi, học trưởng các anh cứ mượn trước đi.”

“Đúng đúng đúng…”

“Các anh cứ mượn trước đi…”

Một số người đi vay dường như đã nhận ra ba người này, vì vậy họ đã khéo léo nhường nhịn.

Chương 279: Nữ nhân thích nam nhân bá đạo (1) Chương 279: Nữ nhân thích nam nhân bá đạo (1)

“Ồ?” Trần Vũ nhảy xuống bàn, nhíu mày: “Mấy anh đến quấy rối?”

“Con bà nó mày biết cách nói chuyện hay không? Mẹ nó chứ!” Người đàn ông đeo kính râm bên phải vô cùng tức giận, giơ tay tát Trần Vũ một cái. Nhưng vừa giơ tay lên đã bị người ở giữa chặn lại.

“Anh bạn nhỏ nè.” Người đàn ông ở giữa nâng cao cổ áo gió: “Chúng ta cũng muốn mượn học phần của cậu. Làm sao có thể nói là quấy rối được.”

“Là hộ khách à, vậy thì không sao rồi.” Trần Vũ tự nhiên cũng nhìn thấy bọn họ không phải là người tốt lành gì, nhưng cũng không quan tâm, xoa xoa tay, cười hỏi: “Ba vị muốn vay bao nhiêu?”

“Cậu còn có bao nhiêu.”

Trần Vũ cầm lấy giấu nợ trong tay Đoạn Dã, tính toán một chút: “Còn lại 850 học phần.”

“Chúng tôi mượn hết.” Người mặc áo gió khàn giọng nói.

“Vũ ca.” Đoạn Dã ghé vào lỗ tai Trần Vũ: “Tôi thấy ba thằng này trông không giống người tốt.”

“Con mẹ nó!” Nghe vậy, người đàn ông đeo kính râm lại tức giận, đưa tay lên định quạt, nhưng lại bị người đàn ông mặc áo gió chặn lại.

“Mở cửa làm ăn.” Người đàn ông mặc áo gió mặt không biểu tình: “Người tới là khách, người tốt hay người xấu thì đều phải tiếp. Tôi nói đúng không.”

“Anh nói quá đúng.” Trần Vũ gật đầu đồng ý: “Giống như mở bệnh viện thú cưng vậy. Dù là chó hay người, đều phải điều trị”

“Bà mẹ nó!” Người đàn ông đeo kính râm lại tức giận, và sau đó anh ta bị người đàn ông mặc áo gió chặn lại…

“Anh bạn nhỏ, tôi thấy cậu cũng thuộc lớp tinh anh, kiêu ngạo cũng có thể hiểu được.” Người mặc áo gió đang chơi đùa với ngón tay cái của mình: “Vừa mới hoàn thành một nhiệm vụ cấp A, có vốn để kiêu ngạo. Nhưng cũng đừng quên, đại học Bắc Kinh quy tụ những người giỏi nhất của đất nước, tàng long ngọa hổ. Cậu là sinh viên năm nhất, dựa vào sự giúp đỡ của nhân viên an ninh để hoàn thành nhiệm vụ A, nhưng đó không phải thế mạnh của cậu. Không nên quá ếch ngồi đáy giếng, sẽ chịu đau khổ.”

Trần Vũ: “... Hả?”

Áo khoác nam: “...”

“Xin lỗi, vừa rồi tôi bị choáng váng, tôi không nghe rõ.” Trần Vũ gãi gãi bên tai, quét mắt nhìn đám người đang xem náo nhiệt xung quanh, không kiên nhẫn: “Nhưng chúng tôi còn có việc phải làm, nếu là muốn mượn học phần thì trực tiếp nói mượn bao nhiêu đi.”

“Tôi muốn hết.”

“Không được.” Trần Vũ lắc đầu: “Tôi đã nói rồi, tối thiểu là năm mươi và tối đa là năm trăm. Tôi còn 850 điểm ở đây, lớp chúng tôi cũng cần giữ lại 100 để sử dụng cá nhân. Vì vậy, chúng tôi có thể cho vay tối đa là 750.”

“Vậy tôi mượn 50 điểm 15 lần.”

“Hả?” Trần Vũ sững sờ: “Vậy thì thà rằng ba người trực tiếp mượn ba lần 250, tiền lãi thấp hơn nha.”

Gã béo bên trái quay đầu: “Lão đại, hình như thằng nhóc đó đang chửi chúng ta.”

“Con mẹ nó…”

“Đừng nhúc nhích.” Người mặc áo gió khiển trách đồng đội, sau đó khóe miệng nhếch lên, trong mắt lóe lên một tia nguy hiểm: “Có thể ‘Đưa’ cho chúng ta 750 học phần, chửi thì chửi đi. Anh bạn nhỏ, chúng tôi mượn. 15 lần 50 điểm.”

“Vậy tôi tính một chút.” Trần Vũ lấy điện thoại ra bấm vài lần: “15 × 80 bằng 1200. Trong vòng một tháng, anh cần trả cho chúng tôi 1200 học phần.”

“Không có vấn đề.” Người mặc áo gió mỉm cười: “Đến hạn thì cậu có thể tìm chúng tôi để lấy.”

“Vậy thì ok.” Trần Vũ vô cùng vui vẻ.

750 học phần, xoay tay một cái liền biến thành 1200, có công việc kinh doanh nào tốt hơn thế này không?

“Đoạn Dã, nhanh viết cho ba vị này hộ khách này 15 tờ giấy nợ.”

“Vũ ca.” Đoạn Dã nhíu mày: “Tôi hoài nghi bọn hắn…”

“Cậu hoài nghi cái đếch gì, viết nhanh lên.”

“Ồ nha…”

Tất cả những người xem gần đó đều nhìn Trần Vũ với vẻ thương hại hoặc hả hê.

Trong số họ, một vài sinh viên nhận biết người đàn ông mặc áo khoác muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng họ im lặng vì sợ hãi rước họa vào thân.

“Hơn bảy trăm học phần a…”

“Đáng tiếc.”

“Chậc chậc…”

“Đều không phải là người tốt lành gì, để bọn hắn chó cắn chó đi.”

“Xuỵt…”

Mười phút sau.

Song phương hoàn thành “Giao dịch”.

Trong tài khoản của Trần Vũ ít đi 750 học phần.

Trong tài khoản của người đàn ông mặc áo gió có thêm 750 học phần.

Cả hai đều hài lòng.

Khi thông tin nhiệm vụ đã được hoàn thành, Trần Vũ cũng biết được tình hình của lớp bên kia.

Lớp 6, năm ba.

“Hợp tác vui vẻ.” Trần Vũ vươn tay bắt tay nam nhân mặc áo gió: “Nếu như sau này thiếu học phần, có thể đến tìm ta bất cứ lúc nào.”

“Được rồi.”

“Vậy một tháng sau, tôi sẽ đi tìm anh đòi tiền.”

“Đương nhiên.” Người đàn ông mặc áo gió cất thẻ sinh viên và nói một câu hai nghĩa: “Tùy thời hoan nghênh…”

...

“Vũ ca, tôi luôn cảm thấy mấy người đó sẽ không trả tiền.”

Rời khỏi ký túc xá đại học Bắc Kinh, Đoạn Dã do dự nói: “Không nên mượn cho bọn hắn.”

“Não heo của cậu đều nhìn ra được thì làm sao tôi lại không thấy.”

“Vậy thì tại sao còn phải cho mượn? Không sợ đối phương quỵt nợ sao?”

Chương 280: Nữ nhân thích nam nhân bá đạo (2) Chương 280: Nữ nhân thích nam nhân bá đạo (2)

“Giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền, thiên kinh địa nghĩa.” Trần Vũ chẳng hề để ý: “Giấy nợ đều nằm trong tay chúng ta, đến thời hạn mà không muốn trả tiền? thật được sao?”

“Ta. . . Chúng ta là người cho vay nặng lãi.” Bát Hoang Diêu nói một cách yếu ớt: “Trường học sẽ không làm chủ cho chúng ta.”

“Không có việc gì. Pháp luật không quản được, chúng ta liền nói quy củ, quy củ không quản được, chúng ta liền nói đạo lý.”

“Nói đạo lý cũng không có tác dụng thì sao?”

Vỗ nhẹ lên đầu Bát Hoang Diêu, Trần Vũ mỉm cười: “Vậy thì nói chuyện văn minh với anh ta…”

“Đúng!” Đoạn Dã đồng ý: “Nói chuyện văn minh, nói chuyện đạo đức, lấy văn kết bạn, lấy đức phục người.”

“Đúng vậy. Hôm nay phát tài, chúng ta ra ngoài ăn một bữa thịnh soạn đi.”

“Có cần kêu Thiết ca không?”

“Kêu anh ta làm gì?” Trần Vũ nhíu mày: “Chả giúp được chút gì, chỉ toàn ăn chùa là hay.”

“Đừng nói như vậy, dù sao chúng ta cũng là một lớp.” Đoạn Dã khuyên giải: “Chúng ta ít nhất cũng phải đem cơm thừa canh cặn cho anh ta chứ.”

Bát Hoang Diêu: “…”

Trần Vũ: “Ừm đúng. Làm người phải có lương tâm, tuy rằng anh ta bất nhân với chúng ta, những chúng ta cũng không thể để anh ta chết bất đắc kỳ tử.”

“Bất nghĩa.” Đoạn Dã uốn nắn.

“Đúng, bất nghĩa.”

“Hô.” Bát Hoang Diêu thở dài.

“Đi thôi, nghe nói phía đông có một nhà hàng tên là Sư Sinh Oan rất ngon, thuận tiện đến đó để nghiên cứu xem 100 học phần còn dư lại nên xài như thế nào…”

Phải mười phút sau, cả lớp hai mới bước vào nhà hàng Sư Sinh Oan.

Thì phát hiện rằng bây giờ đã qua giờ cơm, không có món chính.

Trần Vũ cũng không để ý, tùy tiện tìm một phòng riêng, gọi một số món ăn phương tây, mọi người cùng ngồi xuống.

Khi người phục vụ đóng cửa và rời đi, Trần Vũ đặt thực đơn xuống và nói: “Chúng ta là sinh viên năm nhất, và bây giờ chỉ mới vừa khai giảng. Không nên sử dụng nhiều học phần. 100 là đủ cho ba chúng ta rồi.”

“Tôi chỉ lên một lớp học vật lộn, nhiều nhất mười điểm là đủ rồi.” Bát Hoang Diêu nói: “Tôi đã học được rất nhiều võ kỹ của gia tộc, không cần mua thêm những võ kỹ khác. Hơn nữa tôi chỉ am hiểu tay không cận chiến, không cần sắm trang bị.”

“Đều là học chung một lớp, đừng khách sáo như vậy.” Đoạn Dã lẫm liệt khoát tay: “Đầu tư để học tập là một chuyện quan trọng, đừng tiết kiệm tiền.”

“Mười. . . Mười điểm học phần đã đủ rồi…”

“High, Cô nhìn tôi nè. Thoải mái mà nói thôi.” Đoạn Dã khoa tay múa chân: “Tôi phải tham gia lớp võ pháp, võ pháp kiểm soát nhiệt độ, võ pháp đại học nhập môn, lớp súng đạn. Là một pháp sư, khi tất yếu tôi cũng cần vật lộn, chuyên ngành võ kỹ cũng phải nghe mấy tiết. Còn về phương diện sách vở, võ pháp có quan hệ đến nhiệt độ tôi đều phải học, càng nhiều càng tốt, có lẽ có một vài võ pháp sẽ phải xài tới. Về phương diện trang bị, pháp sư chúng tôi ổn định ma trận khí kình, cần một món pháp bào tốt, phương diện

chiến đấu thì súng đạn cũng nhất định phải là đồ xịn. Nhất là đạn, rẻ hơn 200 tệ một viên, tôi đều không muốn dùng…”

Trần Vũ: “…”

“Ngoài ra, vì tăng cường thời gian chiến đấu, cũng phải rèn luyện tinh thần một chút. Tôi nghe nói các bài tập tinh thần ở Đại học Bắc Kinh rất tốt, nhưng hơi tốn kém. Một bộ 7 ngày cần 20. Ân… Trừ cái đó ra, võ pháp đều phải là công kích diện rộng, vì để hiểu được sát thương của mỗi một võ pháp, tôi cần phải thuê mấy người để bồi luyện nữa? Giá tiền chắc là cũng không ít…”

Trần Vũ: “…”

“Còn có kỹ thuật đấu súng, lý thuyết tăng cường và sắp xếp, câu lạc bộ thể dục thẩm mỹ, câu lạc bộ AV, lớp học khiêu vũ… Còn có nhiều môn linh tinh khác nữa.” Đoạn Dã làm một động tác: ” Tôi phải dùng ít nhất 90 điểm học phần.”

Bát Hoang Diêu: “…”

Trần Vũ: “… Cậu thật sự là không khách sáo.”

“Đúng vậy a, làm cha thì phải nói được làm được…”

“Ầm!”

Còn chưa kịp nói xong, Đoạn Dã đã bị Trần Vũ một cước đá văng ra khỏi phòng.

“Bịch.”

Chật vật ngã xuống đất, Đoạn Dã vịn tường đứng lên, thì phát hiện rất nhiều nhân viên trong hành lang đang nhìn chằm chằm vào mình.

Cậu ta vội vàng hất mái tóc của mình, đút hai tay vào túi quần rồi giả vờ bước vào phòng vệ sinh: “Đoạn Xạ Khởi Bộ vẫn là chưa quá thuần thục à…”

…

“Không cần phải để ý đến cậu ta, cho hắn sáu mươi học phần là đủ rồi.”

Thu chân về, đóng cửa lại, Trần Vũ lại ngồi xuống: “Cậu ta sáu mươi điểm, tôi chỉ cần hai mươi điểm là đủ. Cô cũng cầm hai mươi điểm đi.”

“Không không không, tôi cần mười điểm là đủ rồi.” Thiếu nữ liên tục xua tay: “Cậu còn cần mua võ kỹ nữa.”

“Không cần, tôi có võ kỹ. Để dành 20 học phần lên lớp là được. Dù sao cũng chỉ có một tháng, học phần đều sẽ quay về.”

“Thế nhưng là…”

Nữ nhân, thích nam nhân bá đạo.

Đột nhiên, ý nghĩ này lóe lên trong đầu Trần Vũ, cậu ta tiện tay ném thực đơn vào mặt Bát Hoang Diêu.

“Ba!”

“Đừng nói nhảm, cứ quyết định như vậy.”

Bát Hoang Diêu: “...”

Chương 281: Chờ một lần chính là một ngày (1) Chương 281: Chờ một lần chính là một ngày (1)

Sau hơn mười phút, các món ăn đã đến.

Đoạn Dã cũng đã trở lại, xem như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, cùng Trần Vũ tranh giành mỹ thực trên bàn.

Bát Hoang Diêu thì quy quy củ củ tay cầm dao nĩa, cắt miếng bít tết một cách tao nhã, cho vào miệng anh đào nhỏ, và từ tốn nhai.

“Nhìn xem A Diêu rồi nhìn lại mình đi, giống như một người không có giáo dưỡng.” Trần Vũ khinh thường nhìn Đoạn Dã: “Thật là xấu hổ khi làm bạn với cậu.”

“Cậu thì giáo dưỡng chắc, giáo dưỡng của cậu đâu lấy ra tôi xem nào…” Đoạn Dã miệng đầy thức ăn, mơ hồ nói.

“Được rồi, hôm nay tôi phải dạy dỗ cậu một khóa mới được.”

Đứng người lên, Trần Vũ kéo Bát Hoang Diêu đang ngơ ngác lên, chậm rãi nói: “Trong ẩm thực phương Tây, đầu tiên là phải tuân theo nghi thức, đó chính là ưu tiên phụ nữ. Trước hết phải để phụ nữ ngồi xuống, rồi thì những ông lớn như chúng ta mới được ngồi.”

Bát Hoang Diêu: “Tôi. . . Tôi đã ngồi xuống rồi.”

“Không sao.” Trần Vũ mỉm cười: “Ngồi lại đi.”

“…”

Đợi Bát Hoang Diêu ngồi xuống.

Trần Vũ mới ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Đoạn Dã: “Thứ hai, trong ẩm thực phương tây, khi ăn đồ ăn, phải ăn từng miếng một.”

“Ăn từng miếng một…” Đoạn Dã nuốt xuống đồ ăn, trên mặt tràn

đầy tò mò.

“Đúng.” Trần Vũ gật đầu cầm nĩa lên, đâm chéo xuống một góc 135 độ vào một ổ bánh mì, phương pháp này có tên gọi là “nhuận thổ”, sau đó phết một lớp bơ, rồi giải thích: “Ăn từng miếng một ý là nuốt nguyên một miếng vào miệng.”

Sau đó, cậu ta nhét cả miếng bánh mì vào miệng.

“Leng keng…” Bát Hoang Diêu trợn mắt hốc mồm, dao nĩa trong tay đều rơi xuống.

Mà Đoạn Dã thì hai mắt tỏa sáng, vỗ tay liên tục: “Thì ra là như vậy…”

“Không có gì.” Trần Vũ mơ hồ gật đầu.

Miếng bánh mì này quá lớn nên cậu ta không cắn được.

Đoạn Dã “Nâng” nĩa của mình lên, bắt chước theo phương pháp của Trần Vũ, xiên một miếng bò bít tết, nhét vào miệng và nhai thật mạnh.

Nước thịt men theo khóe miệng chảy xuống vạt áo.

“Không!” Trần Vũ chỉ vào quần áo của Đoạn Dã, ngửa đầu: “đừn đỉ thứ ân nỏ xống quàn áo (đừng để thức ăn nhỏ xuống quần áo), phải ngẩng đầu lên.”

“Ồ.” Đoạn Dã hiểu ý, cũng ngẩng đầu lên, mím miệng.

Quả nhiên nước thịt không tràn ra khóe miệng nữa…

Sau khi nuốt thức ăn xuống, Trần Vũ tổng kết: “Hãy ngửa đầu nhìn lên bầu trời một góc bốn mươi lăm độ.”

Đoạn Dã nuốt xong đồ ăn, bổ sung: “Đó là góc độ để không lưu lại nước miếng.”

“…” Bát Hoang Diêu đã không thể ăn được nữa.

“Học xong chưa?” Trần Vũ hỏi.

“Học xong học xong.”

“Vậy sau này phải sử dụng loại phương thức chuyên nghiệp này để ăn cơm Tây, không thể để người khác chê cười lớp hai chúng ta.”

“Không sai không sai. Vũ ca anh biết thật nhiều kiến thức.”

“Đọc sách nhiều, tự nhiên là biết.” Trần Vũ khiêm tốn, sau đó nhìn về phía Bát Hoang Diêu: “Sao cô lại không ăn nữa?”

“Không. . . Không đói bụng.”

“Vậy được rồi, không ăn thì làm việc chính thôi, giúp tôi điều tra một chút mấy ngày qua trường chúng ta có những môn nào.”

“Được.” Bát Hoang Diêu gật đầu lấy điện thoại di động cũ bấm vào trình duyệt: “Máy cũ, hơi chậm, chờ một chút.”

“Không vội.” Trần Vũ lại nuốt một miếng bánh mì khác ở góc bốn mươi lăm độ, liếc mắt nhìn Bát Hoang Diêu: “Xem phương pháp ăn cơm tây của cô không hề kém gì tôi, chắc là đã đi học qua rồi hả.”

“... Đúng.”

“Gia tộc Bát Hoang là một gia tộc lớn.” Đoạn Dã xen vào: “Những lễ nghi như thế này đương nhiên là phải học rồi.”

“Không có.” Thiếu nữ lắc đầu, cảm thấy có chút mất mác: “Chỉ có tôi và anh trai mới được học.”

Nhìn thấy biểu hiện của Bát Hoang Diêu thay đổi, Đoạn Dã phản ứng cực kỳ nhanh, lập tức chuyển chủ đề: “Tôi biết anh trai cô, là Bát Hoang Dịch đúng không.”

“Đúng.”

“Một người rất lợi hại. Bố mẹ tôi từng rất coi trọng anh ấy, cũng coi như là một nửa thần tượng của tôi.” Đoạn Dã cầm khăn tay lên lau miệng: “Đáng tiếc, con trai họ bây giờ có thể học cùng trường với Bát Hoang Dịch nhưng họ lại không thể nhìn thấy được rồi. Nếu không, họ sẽ rất vui mừng. Đó là lý do tại sao tôi muốn đến

Đại học Bắc Kinh.”

“Ồ.” Trần Vũ đáp một tiếng, rồi tiếp tục đắm mình trong thức ăn.

Bát Hoang Diêu cũng cúi đầu không nói gì.

Bầu không khí náo nhiệt trong phòng bỗng yên tĩnh lại.

Đoạn Dã vứt khăn tay đi, dựa lưng trên ghế, nhìn lên trần nhà, nheo mắt lại, một lúc sau mới hỏi: “Vũ ca, tại sao anh lại muốn vào đại học Bắc Kinh?”

“Tôi hả?”

“Ừm.”

“Kinh thành rất an toàn, có thể ngăn cản được thú triều. Khi thú triều đến thì cũng không cần sợ.”

” Còn gì nữa không?”

“Còn có… Chắc là kiếm chuyện với một người.” Trần Vũ đặt dĩa xuống, uống nửa ngụm nước: ” Ở đại học Bắc Kinh, có người khiêu khích tôi.”

“Trả thù sao?”

“Không tính là kẻ thù.”

“Ồ…” Đoạn Dã trầm ngâm gật đầu, lại nhìn về phía Bát Hoang Diêu: ” Tại sao cô lại đến Đại học Bắc Kinh?”

Chương 282: Chờ một lần chính là một ngày (2) Chương 282: Chờ một lần chính là một ngày (2)

Trần Vũ: ” Cha cô ấy đã báo danh cho cổ.”

Bát Hoang Diêu: “… Đúng.”

” Tôi cũng biết một chút về chuyện của cô và gia tộc mình.” Đoạn Dã buông tay: ” Tôi xuất thân từ một gia đình nghèo và không hiểu những cách cư xử của một gia tộc lớn. Nhưng nếu cô muốn thoát đi, tôi có thể chỉ cho cô một biện pháp. Chắc chắn có hiệu quả.”

“Biện pháp gì?” Bát Hoang Diêu ngẩng đầu.

“Tìm người bỏ trốn.”

Trần Vũ: “…”

Chỉ là một câu nói đùa, nhưng cô thiếu nữ lại nghiêm túc suy nghĩ. Sau đó, cô ấy nhìn về phía Trần Vũ theo bản năng.

Trần Vũ: “…”

Bát Hoang Diêu: “…”

Trần Vũ: “Tôi không thích sân bay.”

Bát Hoang Diêu: “…”

Đoạn Dã: “hahaahahahaahaahhahha ha ha…”

…

Dã ngoại.

Vùng đồng bằng lúc chập choạng tối, dưới ánh nắng rực rỡ, phản chiếu những mảng màu hoàng kim chói lọi.

Một con dị thú giống như dê đang nằm trên bãi cỏ, ăn xác của một

con lợn rừng.

Kích thước của nó không lớn.

Nhìn từ bên ngoài thì thực lực của nó nhiều nhất sẽ không vượt qua cấp 2.

Tuy nhiên, khi nó ăn được một nửa xác lợn rừng, nó bất ngờ ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ hoe nhìn về phía trước.

“Ông…”

“Ong ong…”

Không gian, bắt đầu vặn vẹo.

Ánh sáng dần dần khúc xạ.

Một móng vuốt sắc nhọn thoát ra khỏi khoảng không.

“Anh —— ”

Cùng với tiếng trẻ con khóc, một con chim núi với đôi cánh sải rộng hơn chục mét, lao ra khỏi không gian biến dạng.

“Anh —— ”

“Anh anh —— ”

Sau khi lơ lửng trên không trung một lúc, dị thú có hình dạng chim núi này mở to đôi mắt màu đỏ như máu, bay về phía đông.

“Thùng thùng…”

Mà dị thú giống như dê đang ở trên mặt đất hồi nãy cũng bò dậy, thức ăn cũng không ăn, giống như bị điều khiển, nó mở rộng bốn chân, ngơ ngác đi về phía đông.

“Ông —— ”

Sau khi dị thú thoát ra, không gian trở lại như bình thường.

Nhưng “Tính cứng cỏi” của không gian đã bị phá hư.

Trong vòng nửa tiếng đồng hồ, lại có một con dị thú giống như hổ chui ra.

Hai mươi lăm phút sau, là dị thú giống nhện.

Hai mươi phút sau, là dị thú giống sói…

Không gian này dường như đã trở thành một thông đạo vô hình, càng ngày càng "Sản xuất" ra nhiều dị thú, hơn nữa tốc độ càng lúc càng nhanh.

"Ông…"

"Ong ong…"

Cách đó một km, có một không gian khác bị xoắn lại và xé toạc.

"Chi chi!"

Một con bọ ngựa cao hơn bốn mươi mét, cố gắng thoát ra ngoài, cái miệng hung dữ của nó mở rộng, lao về phía đông.

Mà hướng đông…

Chính là hướng của Kinh Thành…

…

Cơm nước xong xuôi, rời đi phòng ăn.

Bên ngoài trời tối dần.

Ba người cùng nhau đi được một đoạn, Trần Vũ đề nghị: "Trời tối rồi, cứ như vậy giải tán đi."

"Được." Đoạn Dã gật đầu: "Mọi người có kế hoạch gì tiếp theo không?"

Bát Hoang Diêu: "Tôi chuẩn bị dốc lòng tu luyện khí kình trong một khoảng thời gian."

Trần Vũ: " Mấy ngày nữa tôi có thể phải ra ngoài."

“Đi đâu?” Đoạn Dã kinh ngạc.

“Chưa biết.” Trần Vũ lựa chọn giữ bí mật: “Tóm lại là rời khỏi Kinh Thành.”

“Cần chúng tôi đi cùng không?”

“Không cần, mình tôi được rồi.” Trần Vũ lắc đầu: “Chúng ta đã có đầy đủ học phần, vì vậy không cần nhận nhiệm vụ trong lúc này. Đều đi tăng cường thực lực của bản thân đi. Chờ tôi trở lại, chúng ta sẽ đi thu hồi số điểm đã mượn, sau đó làm một vố lớn.”

“Đúng!” Đoạn Dã giơ ngón tay cái lên: “Làm một vố lớn!”

Trần Vũ: “Ngươi mẹ nó…”

“…” Bát Hoang Diêu bí mật nhìn ngực mình, không biết đang suy nghĩ gì…

“Mọi người còn có chuyện gì nữa không? Không có thì giải tán đi.”

“Ok!” Đoạn Dã duỗi lưng một cái: ” Cuộc sống đại học bây giờ mới bắt đầu. Tôi muốn cảm thụ nó một chút.”

“Vậy tôi về trước.” Lấy khi định thần lại, Bát Hoang Diêu cúi nửa người chào nói.

“Đi đi.” Trần Vũ gật đầu.

“Ừm. Gặp lại.”

Nhìn bóng lưng đang dần biến mất của nàng thiếu nữ, Trần Vũ vỗ vỗ Đoạn Dã: “Cậu cũng đi đi, đi xa một chút.”

“Về ký túc xá thì chúng ta chung một con đường đó?”

“Ai đi chung một đường với cậu. Tự mình về đi.”

“… Có phải là cậu muốn đi hộp đêm hay không?” Đoạn Dã đột nhiên phản ứng lại, nghiêng đầu trừng mắt: “Có gì đó sai sai.”

“Hộp đêm em gái ngươi, cậu có đi hay không?” Trần Vũ rút trường kiếm sau lưng ra.

“Con mẹ nó, chỉ biết bắt nạt tôi, chuyên ngành võ kỹ thì giỏi lắm sao?”

“Có đi hay không.” Trần Vũ vung vẩy trường kiếm.

“Đi! Mẹ, tôi có nói là mình không đi sao.” Đoạn Dã bất mãn bước đi: “Nhưng mà nếu cậu đi hộp đêm mà không kéo tôi theo, lương tâm cậu sẽ bất an cả một đời…”

“Phắn mẹ đi.”

Nhìn chằm chằm Đoạn Dã rời đi, Trần Vũ chần chờ một hồi, thu hồi thanh trường kiếm, quay người đuổi theo về phía ký túc xá nữ.

Rất nhanh.

Cậu ta đã đuổi kịp Bát Hoang Diêu.

Nàng thiếu nữ đi phía trước nghe thấy tiếng bước chân, kinh ngạc quay đầu lại: “Trần Vũ?”

“Khoan hãy đi.”

“Hả? Còn có việc gì sao?”

Ngăn đối phương lại, Trần Vũ dừng bước, thăm dò, hai mắt nhìn chằm chằm vào Bát Hoang Diêu: “Có việc.”

Chương 283: Mục tiêu: chiến, pháp, mục toàn tu (1) Chương 283: Mục tiêu: Chiến, pháp, mục toàn tu (1)

“Hở.” Thiếu nữ không khỏi lùi lại một bước: “Cậu. . . Cậu làm sao vậy…”

“Cô còn nhớ đã từng hứa gì với tôi không?”

“Tôi. . . Tôi đã hứa cái gì với cậu…” Thiếu nữ hoảng rồi, trong lòng như có một con hươu đang nhảy loạn, gương mặt nóng lên, trong đầu bắt đầu suy nghĩ lung tung.

“Cô quên rồi sao?”

“Quên. . . Quên rồi…”

“Cô thật sự quên rồi sao?”

“Thật. . . thật xin lỗi…” Bát Hoang Diêu nhanh khóc.

“Tôi…” Trần Vũ hai mắt long lanh có thần: “Không phải là tôi nhờ cô điều tra dùm tôi mấy ngày này trong trường sẽ có những môn học nào sao? Tra đến đâu rồi?”

“… ?”

“Nói gì đó đi.”

“Chỉ . . . Chỉ có chuyện này thôi sao?”

“Cô nghĩ sao?”

“…” Trầm mặc, màu đỏ ửng trên mặt nàng thiếu nữ dần biến mất, nàng lấy điện thoại gần bị hỏng của mình ra, bật màn hình và mở khóa..

Trần Vũ lại gần: “Tại sao màn hình đen thui rồi?”

“Máy cú, chạy chậm, chờ một chút.”

“... Đừng chờ nữa. Cái chiếc điện thoại cùi bắp này của cô, nói không chừng phải chờ đợi nguyên ngày luôn đó.”

“...”

Đẩy điện thoại về phía Bát Hoang Diêu, Trần Vũ nhíu mày: “Cô không thể mua một chiếc điện thoại di động mới sao? Thứ này giống như đồ cổ được trưng trong viện bảo tàng vậy.”

Chương 284: Mục tiêu: chiến, pháp, mục toàn tu (2)

“Còn. . . Còn xài được…”

“Thứ này mà nói là còn xài được hả? Tôi muốn vào UC để xem phim, ngồi đợi nó mở ra được thì cái gì tình thú cũng mất hết rồi. Có phải là cô không có tiền mua đúng không?”

“...” Thiếu nữ cúi đầu.

“Tiền thưởng Trạng Nguyên của cô đâu?”

“Quyên góp…”

“Mẹ nó, cô thật sự là một nhân tài.” Trần Vũ không đề cập tới gia tộc Bát Hoang, mà trực tiếp lấy điện thoại di động ra, thao tác trên wechat một hồi, chuyển năm vạn tệ cho Bát Hoang Diêu: “Cho cô mượn đó, một năm sau trả lại tôi sáu vạn.”

“...” Bát Hoang Diêu cắn môi nắm chặt điện thoại.

“Ngại nhiều hả? Dù gì thì cũng phải cho tôi kiếm chút đỉnh chứ?” Trần Vũ nhún vai: “Dù sao thì tiền cũng đã cho cô mượn rồi, đến lúc đó không trả thì không được.”

“Hô.” Hít sâu một hơi, Bát Hoang Diêu trịnh trọng cúi đầu: “Cám. . . cám ơn cậu.”

“Tôi kiếm tiền từ chỗ cô đó, cô còn cám ơn tôi.”

“Cám ơn cậu.”

Giọng cô gái hơi nghẹn ngào.

Thiếu nữ rất cẩn thận.

Lúc trước ở bàn ăn, khi lấy điện thoại di động của mình ra, cô phát hiện người con trai trước mặt này luôn nhìn chằm chằm vào điện thoại di động của mình.

Lúc này, bỏ lại đồng đội và đuổi theo tới đây, tự nhiên là đoán được tình hình tài chính hiện tại của cô.

Sau đó còn tìm một cái lý do đàng hoàng, cho cô mượn năm vạn nguyên…

“Cám ơn.” Thiếu nữ nắm chặt góc áo, không chịu ngẩng đầu.

Vì cô sợ người đối diện sẽ nhìn thấy đôi mắt đỏ bừng của mình.

“Bị người bán còn giúp người ta đếm tiền.” Trần Vũ trêu chọc một tiếng, quay người rời đi: “Ngày mai đổi cái điện thoại mới, gửi các khóa học cho tôi.”

“Được…”

“Còn nữa.” Dừng lại, Trần Vũ trở lại: “Nếu cô cần sự giúp đỡ của tôi để thoát khỏi gia tộc, tuy rằng khá là sân bay, nhưng tôi có thể chịu đựng.”

“…”

Những cảm động từ đáy lòng của Bát Hoang Diêu lập tức biến mất hơn phân nửa…

…

Trong vài ngày sau đó, ba người trong lớp 2 tách nhau ra và hành động riêng.

Đoạn Dã là một “Pháp sư” kiêm “xạ thủ”, cần học tập rất nhiều khóa học. Mỗi ngày quanh đi quẩn lại chỉ có bốn nơi ký túc xá —— học viện võ pháp—— tòa nhà huấn luyện khí kình—— thư viện ——.

Còn về Bát Hoang Diêu thì mỗi ngày đều ở sân cách đấu, bắt đầu

chiến đấu vật lộn và huấn luyện thử nghiệm .

Còn về Trần Vũ…

Cậu ta đã học những bài học cơ bản trong hai ngày liên tiếp.

Các khóa học này bao gồm: « Bách khoa toàn thư về võ đạo », « Đặc điểm và hình thức tấn công của các loài dị thú khác nhau », « Mối liên hệ giữa gân mạch và khí hải trong cơ thể », và « Cơ thể của các nữ võ giả sẽ có thay đổi gì sau khi sử dụng Võ pháp »...

Đặc biệt là trong khóa học cuối cùng, làm cho Trần Vũ càng quan tâm đến võ pháp hơn, cũng để cho cậu ta có một kế hoạch chính xác cho sự phát triển võ đạo của mình trong tương lai.

Ma võ song tu!

Đúng vậy, chính là đi theo con đường ma võ song tu.

Hơn nữa còn là chiến, pháp, mục tam thể hệ toàn tu!

Trước khi khai chiến, trực tiếp xài skill AOE* “Nguyền rủa” cộng thêm “Băng Hàng Thuật”, ngay cả bản thân cũng không buông tha. Sau đó rút thanh trường kiếm ra, Hoành Tảo Thiên Quân… (*skill phạm vi rộng)

Một combo hoàn mỹ đối với một người có hack…

Đã có mục tiêu, Trần Vũ cũng không trì hoãn nữa, mà ngay lập tức bắt đầu hành động..

Sáng sớm ngày thứ ba, cậu ta trực tiếp đến thư viện quẹt thẻ tiến vào.

(tính danh: Trần Vũ)

(sở thuộc: Lớp hai năm nhất)

(quyền hạn: B)

Dựa theo hệ thống của Thư viện Đại học Bắc Kinh, quyền cấp D chỉ có thể đọc được sách ở tầng một.

Cấp C —— tầng hai.

Cấp B —— tầng ba.

Cứ thế mà suy ra.

Trần Vũ dù chỉ là sinh viên năm nhất nên muốn có thể được quyền hạn cao như vậy, là vì lúc thi đại học, trường đại học Bắc Kinh vì muốn có được chữ ký của hắn mà tăng thêm lợi ích.

Chương 284: Mục tiêu: Chiến, pháp, mục toàn tu (2)

Ngoài quyền hạn trong thư viện ra, mỗi tháng cậu ta cũng có thể đến văn phòng hậu cần để nhận 4 viên Tăng Khí đan (không lấy thì sẽ được cộng dồn lại), mỗi tháng sẽ được tặng một tiết học của giáo sư, chăm sóc y tế miễn phí, ưu tiên nhận nhiệm vụ, vân vân.

Từ ngày nhập học, xuất phát điểm của Trần Vũ đã khác hẳn với những học sinh khác.

Nhân" tài" thi giáo, bất ngoại hồ thị*...

(Phương pháp giáo dục theo dạng nuôi thả, để học sinh có thể tự do học theo sở thích của mình, (không bắt buộc học sinh phải học thêm những môn khác như những cha mẹ bây giờ), khi nào thấy sai thì giáo viên mới uốn nắn sửa chữa.)

"Bíp!"

Cửa kính mở ra, Trần Vũ lấy lại thẻ sinh viên, tiến vào thư viện, đi thẳng đến chỗ nhân viên phục vụ ở bàn phục vụ.

"Chào chị." Trần Vũ mở miệng: "Sách võ pháp cơ bản nằm ở đâu vậy?"

"Ở góc đông bắc của tầng một, cậu có thể nhìn thấy một tấm biển có võ pháp cơ bản, và nó ở bên trong."

"OK."

Theo chỉ dẫn của người phục vụ, Trần Vũ bước nhanh vào khu vực võ pháp cơ bản, bắt đầu tìm kiếm những cuốn sách mà cậu ta có thể cần từ cột A01.

"Bạn học, bạn muốn tìm sách gì?"

Không lâu sau, một người phụ nữ đẩy xe sách, thu dọn giá sách đi tới và hỏi: "Tôi có thể tìm giùm cậu."

“Tôi muốn tìm một chút sách võ pháp cơ bản để tìm hiểu về võ pháp.”

“À, loại sách này có rất nhiều.” Gật đầu, người phụ nữ chỉ vào giá sách D05 phía sau: “Sách cơ bản đều nằm trong giá sách D5. Nên dùng quyển dày nhất ở giữa. Nó được mượn khá nhiều.”

“Cảm ơn.”

“Không có gì.”

Đi một vòng quanh giá sách D5, Trần Vũ nhìn thoáng qua cuốn sách mà nữ nhân viên vừa nói, liền nhanh chóng vươn tay ôm lấy.

Sở dĩ dùng từ “Ôm” để hình dung, là vì quyển sách này thật sự quá dày.

Cầm sách mở trang cuối cùng, số chữ trên trang khiến Trần Vũ choáng váng.

2700+...

“Ừm… Cái này…” Trần Vũ giơ sách lên nói với nhân viên phía xa: “Là cuốn này hả?”

“Đúng.” Nhân viên công tác gật đầu: “« võ pháp căn bản từ nhập môn đến nhập thổ ».”

Trần Vũ: “...”

Cúi đầu lật trang đầu tiên, quả nhiên là sách như tên…

“Thật tuyệt vời, quá chính xác luôn, ngày xem hết cuốn này thì cũng là ngày nhập thổ vi an luôn.”

Trần Vũ ôm cuốn sách đứng tại chỗ im lặng hồi lâu, từng bước đi tới quầy lễ tân.

“Ầm!”

Đặt quyển sách nặng nề lên quầy, Trần Vũ lấy thẻ sinh viên ra: “Em muốn mượn cuốn này.”

Người thủ thư liếc nhìn Trần Vũ rồi cầm lấy thẻ sinh viên: “Muốn mượn bao lâu?”

“Mượn đến khi tôi nhập thổ…”

“... Một năm, tổng cộng 1 học phần.”

“Chị đang nguyền rủa tôi sống nhiều nhất là một năm sao?”

“Cuốn sách chỉ có thể được mượn tối đa là một năm…”

...

Ôm cuốn « võ pháp căn bản từ nhập môn đến nhập thổ », Trần Vũ bước vào một rừng cây nhỏ không người, ngồi trên đất, và bắt đầu đọc từng trang.

Sau khi bỏ qua phần giới thiệu, mục lục và thư gửi cho độc giả, Trần Vũ nhìn thấy đoạn văn chính đầu tiên liền bị choáng váng bởi văn bản phức tạp với nhiều “ký hiệu” và “phương trình” khác nhau.

Phải mất bốn hoặc năm phút để đọc thì mới có thể hiểu sơ về ý nghĩa của nó.

Nghiêng đầu nhìn vào độ dày hơn 2.700 trang, cậu bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

“Cuốn sách này…”

“Thật sự có người đọc hết được sao?”

Đặt sách xuống, Trần Vũ lấy điện thoại di động ra rồi gõ lên WeChat hỏi thăm.

[Trần Vũ: Con trai, cuốn « võ pháp cơ bản từ nhập môn đến nhập thổ » con xem qua chưa?]

[Đoạn Dã: Con đã xem qua từ lúc còn cởi truồng tắm tắm mưa rồi cha, làm sao vậy?]

[Trần Vũ: Còn trẩu như vậy mà có thể hiểu được cuốn sách này

sao?]

[Đoạn Dã: Xem không hiểu, nhưng giáo viên trong trường luyện thi đã dạy con từng câu một.]

[Trần Vũ: Trong trường học? Trường luyện thi?]

[Đoạn Dã: Bắt đầu từ cấp hai, đối với học sinh có học lực khá giỏi, giáo viên sẽ chủ động hỏi xem có muốn chuyển sang học võ pháp hay không. Nếu lựa chọn chuyển, thì có thể học những kiến thức cơ bản của võ pháp từ khi còn học cấp hai. Đợi đến khi học đại học thì có thể trực tiếp học cách ứng dụng võ pháp. Hả? Giáo viên cấp hai không hỏi cha sao? Không phải là học sinh kém đó chứ?]

[Trần Vũ: ...]

[Đoạn Dã: Dù là chuyên ngành võ kỹ cũng giống vậy. Trường cấp 3 đều sẽ dạy những kiến thức cơ bản, chờ khi lên đại học, thực lực đạt tới cấp 1 trở lên thì mới có thể sử dụng võ kỹ. Sao vậy? Cậu muốn nghiên cứu võ pháp sao?]

[Trần Vũ: Ân, có hứng thú.]

[Đoạn Dã: Đừng có học bậy bạ nữa, võ pháp rất lãng phí thời gian, nhất là đối với người mới bắt đầu. Cậu nghĩ thế nào lại đi học võ pháp vậy? Chẳng lẽ là tôi vẫn chưa làm cậu thỏa mãn hay sao?]

[Trần Vũ: Ngươi thật bỉ ổi à.]

Sau khi nhắn xong một hàng chữ cuối cùng, Trần Vũ lại mở sách, hít một hơi thật sâu và bắt đầu gặm nhấm.

Gặp được chỗ không hiểu thì search Baidu.

Chương 285: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (1) Chương 285: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (1)

Kiếm không được thì đi hỏi Đoạn Dã…

Nhưng mà khi gặm đến buổi tối thì cậu ta kiên trì không nổi nữa.

Đó không phải là ba phút đam mê của cậu ấy, mà là để tìm hiểu một hệ thống mới phức tạp, đòi hỏi quá nhiều năng lượng và thời gian.

Từ sáng đến tối, đọc gần 8 tiếng đồng hồ, cậu chỉ đọc được vỏn vẹn 46 trang…

Còn hơn 2.680 trang.

Mặc dù tiến độ này không chậm, nhưng Trần Vũ cũng lựa chọn tạm dừng.

“Không được.”

“Thời gian của mình rất quý giá.”

“Không thể lãng phí thế này được…”

Hệ thống kiến thức về “Võ pháp” và “Phụ trợ” quá lớn và độc lập với nhau, chỉ gặm một “Võ pháp” thôi đã rất khó rồi, nếu muốn thuần thục cả “Phụ trợ” thì còn phải tốn rất nhiều thời gian để nghiên cứu và học tập.

Mà lại khi gặp được một “Đề toán” nào đó thì có khi phải dừng lại nửa năm đến một năm ấy chứ.

“Có đường tắt nào hay không…”

Trần Vũ ôm sách đứng lên, vừa đi về ký túc xá, vừa nhíu mày trầm tư.

Cậu ta không phải một người gặp khó thì sẽ bỏ cuộc.

Đã hạ quyết tâm là muốn ma võ song tu, trừ phi vạn bất đắc dĩ, nếu không sẽ không bỏ cuộc.

Vậy làm thế nào để học tốt hai thứ cùng một lúc là câu hỏi mà cậu đang trăn trở hiện nay.

Trở lại ký túc xá, ngồi trên ghế sô pha dưới cửa sổ, trong đầu Trần Vũ dần dần có chút suy nghĩ.

“Có cách nào để tăng chỉ số IQ hay không…”

Võ đạo đòi hỏi phải có tài năng.

Mà võ pháp của võ đạo, ngoài tài năng ra thì còn phải có tư duy, logic, trừu tượng.

Khi đó những khả năng này càng mạnh thì việc học võ pháp càng trơn tru.

Nhưng kể từ khi “Ý chí thế giới” buff [Lời nguyền] vào cậu, cậu đã nhìn thấy rất nhiều loại thuộc tính.

Những này thuộc tính, có cái cậu biết công dụng, cũng có cái không biết.

Có cái không cần thiết, nhưng cũng có cái rất quý giá.

Nhưng từ đầu đến cuối, hắn chưa từng nghe nói qua sự xuất hiện của thuộc tính [IQ].

“Trí thông minh…”

“Trí thông minh…”

Sau khi dùng ngón trỏ gõ vào trang giấy, Trần Vũ hơi nheo mắt lại, bỗng nhiên linh quang thoáng hiện.

Chỉ thấy cậu ta lấy điện thoại di động ra, trong CH Play tải xuống hai ứng dụng “Chậm tay” và “Tiếng rung”.

Chờ trong nửa phút, quá trình cài đặt hoàn tất.

Trần Vũ nằm xuống ghế sofa và mở ra ứng dụng “Chậm tay.”

Tiếng nhạc chát chúa xen lẫn tiếng cười khoa trương lập tức vang lên trong phòng.

Kiên trì chờ cho đoạn video này phát xong, cậu ta lướt ngón tay để phát video tiếp theo.

Sau khi đoạn video tiếp theo được phát xong, lại lướt ngón tay để phát video tiếp theo nữa…

Thời gian trôi qua nhanh chóng dưới tiếng cười của khỉ.

Mười phút…

Ba mươi phút…

Năm mươi phút…

Ngay khi Trần Vũ thấy tinh thần đang chùng xuống, một âm thanh tổng hợp điện tử cơ khí đột nhiên vang lên bên tai…

[Suy nghĩ bế tắc: khả năng học tập +1]

“…”

“! ! !”

[Khả năng học tập +1]

Nghe được từ mấu chốt này, Trần Vũ lập tức kích động, toàn thân chợt bừng tỉnh.

“Quả nhiên…”

“Con bà nó, ta liền biết những video clip này là đồ tốt à!”

Sau khi nhảy lung tung tại chỗ, Trần Vũ hưng phấn vẫy vẫy nắm tay, sau đó tiếp tục nằm trên sô pha, nhân tiện sạc điện thoại, nhìn chằm chằm màn hình không chớp.

Bốn mươi lăm phút sau…

[Tư duy bế tắc: học lực +1; trí nhớ +2]

Sau một tiếng…

[tư duy lâm vào đình trệ: Năng lực học tập +2; trì độn:4; năng lực phân tích +2; không gian trừu tượng năng lực +1]

Năm mươi phút sau…

[tư duy lâm vào đình trệ…]

Thời gian, từng giây từng phút trôi qua.

Bầu trời từ màu đên đang dần dần chuyển thành hừng đông.

Trần Dư cả người kẹt cứng ở trên sô pha, biểu lộ từ trợn mắt ngoác mồm đến le lưỡi , chỉ thấy ngón tay cứng ngắc đang lướt không ngừng … cả người tràn đầy trí tuệ.

Không biết thì còn tưởng rằng cậu ta đang học tu tiên online ấy chứ…

Khi tia nắng đầu tiên ngoài cửa sổ chiếu vào, Trần Vũ cuối cùng cũng dừng lại.

Đặt chiếc điện thoại di động nóng hổi xuống, cậu ta ngồi nghiêm chỉnh lại, nghiêm túc giở trang 46 của cuốn « từ nhập môn đến nhập thổ ».

“…”

“… Ân.”

“… ?”

Đọc xong một nửa, Trần Vũ ngừng lại.

Hai mắt nhắm lại, cảm nhận những thay đổi một cách nghiêm túc.

“Đầu tiên, sự trôi chảy của việc học tập mạnh mẽ hơn nhiều.”

“Thứ hai, không cần thiết phải lặp đi lặp lại đoạn văn trước đó.”

“Thứ ba, khi có một tập hợp các tổ hợp ký hiệu mới, thì phương trình tính toán có thể tự động xuất hiện trong đầu mình…”

“Thứ tư… Chắc chắn là không có điều nào ở trên là ảo ảnh hoặc hiệu ứng tâm lý.”

“Ba.”

Khép sách lại, Trần Vũ cố nén hưng phấn hít sâu một hơi.

Trong lòng chỉ có một câu cảm thán.

Video clip, thật sự là quốc chi trọng khí* à!(* vũ khí chủ lực của đất nước)

Nhiều người luân hãm trong đó quả thật có đạo lý…

Cậu đứng dậy rồi tùy tiện nhét một chút thức ăn vào miệng, Trần Vũ quay lại ghế sô pha, cầm điện thoại di động lên, mở một phần mềm khác “Tiếng rung.” (Vibrato)

Chương 286: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (2) Chương 286: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (2)

Lần này, cậu thay đổi phương thức một chút, chủ động tìm kiếm một vài tài khoản marketing.

(xem thế giới, mang bạn ngắm nhìn khắp thế giới.)

(Với sự phát triển của công nghệ và sự tiến bộ của thời đại, con người ngày càng chú ý đến những thứ xung quanh mình hơn…)

(Hôm nay biên tập viên sẽ giải đáp thắc mắc cho mọi người: Tại sao khi máy bay lên cao âm thanh lại nhỏ hơn rất nhiều? Mặc dù điều này thật khó tin nhưng âm thanh của máy bay khi đang bay lại nhỏ hơn rất nhiều.)

(Câu trả lời thực ra rất đơn giản, hóa ra âm thanh phát ra rất thấp là vì viên phi công đã tắt động cơ. Tại sao lại phải làm điều này? Chuyện này cũng giống như việc máy bay không được trang bị dù, có thể tiết kiệm được rất nhiều tiền.)

(Ý kiến của bạn về điều này là gì? Chào mừng bạn đến với khu thảo luận…)

Trần Vũ: "…"

[Bị xúc phạm: Hàm dưỡng tính +3; khí chất +3]

[tư duy nhận xung kích: Năng lực học tập +4; năng lực suy tính +2; Logic năng lực +3…]

Run run ngón tay, Trần Vũ vuốt màn hình để qua trang tiếp theo.

(Chào mừng bạn đến với phòng vạch trần bí mật của Tiểu Vi, Bạn nên làm gì nếu chẳng may quần áo bị ướt khi đi du lịch? Để đề phòng cảm lạnh, bạn có thể quấn màng bọc thực phẩm hoặc băng dính quanh cơ thể để không bị lạnh…)

(Một vài mẹo nhỏ mà các cô gái nhất định phải biết: Nếu kính áp tròng rơi vào cốc nước trong buổi hẹn hò mà không thể lấy ra thì phải làm sao? Chúng ta chỉ cần đổ cốc nước trên mặt đất là có thể tìm được. và nó có thể giải quyết sự bối rối…)

Trần Vũ: "…"

[Khả năng tư duy +4; Khả năng logic +5; Khả năng học hỏi +3; IQ +1; khí kình +3…]

…

Trong khi học tập gian khổ thì thời gian đã tới tháng chín.

Các tân sinh viên của Đại học Thanh Hoa và Đại học Bắc Kinh đã dần thích nghi với nhịp sống của trường đại học và bắt đầu thể hiện bản lĩnh của mình.

Là hai trường đại học hàng đầu, tình trạng của sinh viên năm nhất đương nhiên được nhiều người chú ý.

Trong trường Thanh Hoa, Lớp "Mã Lệ" là lớp nổi tiếng nhất.

Tuy rằng chỉ là một lớp phổ thông, nhưng dưới sự lãnh đạo của Mã Lệ, Bất luận là xác nhận chất lượng nhiệm vụ, hiệu suất, tốc độ hoàn thành, đều hoàn toàn miểu sát những lớp năm nhất khác.

Thậm chí còn được xuất hiện rầm rộ trên một số phương tiện truyền thông.

Còn về đại học Bắc Kinh, danh tiếng của lớp "Trần Vũ" cũng rất vang dội.

Rốt cuộc thì thanh thế của nhiệm vụ cấp A cũng rất ghê gớm.

Tuy nhiên, nhiều người trong và ngoài trường cho rằng khả năng hoàn thành nhiệm vụ cấp A của lớp Trần Vũ hoàn toàn phụ thuộc vào sự tồn tại của nhân viên an ninh.

Bằng không, đối mặt với dị thú cấp bốn thì ba võ giả cấp một thậm chí còn không có khả năng chống lại một hiệp.

Bởi vì có đủ học phần, lớp hai không nhận nhiệm vụ gì nữa, sau một thời gian dài, tự nhiên suy đoán của mọi người ngày càng chính xác.

Lớp hai cũng không đưa ra bất cứ câu trả lời nào đối với đề tài thảo luận này.

Đoạn Dã thì bận học tập, mỗi ngày ngủ chưa đến sáu tiếng..

Bát Hoang Diêu cũng không phải là người thích nói chuyện.

Trần Vũ thu mình trong ký túc xá để luyện IQ.

Ai cũng lười lên tiếng…

Ngày mùng 2 tháng 9.

Chín giờ sáng, trong túc xá.

“Hô hô…”

Một ngọn lửa nhỏ đột nhiên xuất hiện trong không khí.

Ngọn lửa giải phóng nhiệt độ cao đốt cháy lông tơ trên chóp mũi của Trần Vũ.

“Ba!”

Tách hai tay ra, ngọn lửa tan biến. Trần Vũ ngồi lại ghế sô pha, lấy khăn giấy ra lau mồ hôi trên mặt.

Sáng tạo lửa.

Thuộc về điểm cơ bản nhất của võ pháp.

Tương đương với những đề toán học mà học sinh cấp hai phải học.

Nhưng dù là đơn giản như vậy, người mới học như Trần Vũ cũng là tốn hao tất cả sức lực, vắt kiệt sức mạnh tinh thần, mới có thể duy trì ngọn lửa được vẻn vẹn mười giây đồng hồ.

“Học tập võ pháp, gánh nặng đường xa.” Trần Vũ ném khăn tay đi,

xụi lơ trên ghế: “Không thể vừa học đã mạnh được…”

“Thùng thùng!”

Bên ngoài ký túc xá đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Trần Vũ nhíu mày, mệt mỏi đứng dậy đi tới trước cửa: “Ai vậy?”

“Tôi, Trương Thiết.”

“Thiết ca hả?”

Trần Vũ ngay lập tức mở cửa và nhìn thấy nhân viên an ninh với vẻ mặt “Tôi rất tức giận”.

Đi vào phòng, Trương Thiết liếc nhìn xung quanh, phát hiện trên bàn đầy những túi snack và cocacola, anh ta càng tức giận hơn: “Tôi còn tưởng là cậu đã chết trong ký túc xá rồi chứ.”

“…”

“Cậu đã không ra khỏi phòng trong một tuần lễ sao?”

“Đúng vậy.”

“Đoạn Dã, Bát Hoang Diêu đều đang chăm chỉ tu luyện, cậu thì lại ở trong túc xá lười biếng là sao?” Trương Thiết bực bội: “Việc học giống như đi ngược dòng nước, không tiến tắc thối! Thiên phú tốt thì không nỗ lực cũng chả được tích sự gì đâu, hiểu chưa? !”

“Tôi cũng đang rất chăm chỉ mà.” Trần Vũ không phục.

“Cậu chăm chỉ chuyện gì?”

Chương 287: Lại quay về thành phố Đường (1) Chương 287: Lại quay về thành phố Đường (1)

“Anh có biết là mỗi ngày tôi đều phải xem những video ngắn đó bao nhiêu lần sao, như thế không phải là chăm chỉ hả?”

“Hả? ? ?”

“Không đúng…” Trần Vũ vội vàng đổi giọng: “Anh có biết là tôi phải gặm sách mỗi ngày hay không?”

“Gặm sách?”

” Đúng, gặm sách.” Trần Vũ bước tới trước bàn, cầm lấy quyển « võ pháp căn bản từ nhập môn đến nhập thổ » thật dày:“Gặm được một nửa rồi đó.”

Trương Thiết: “…”

Trần Vũ: “…”

Trương Thiết: “… Cậu là một chiến sĩ, còn mẹ nó đã ra Tân Thủ thôn, mới nghĩ tới việc chuyển chức sao?”

“Chiến sĩ nào mà chả muốn làm pháp sư?”

“… Trần Vũ.”

Trương Thiết hít sâu một hơi: “Cậu thật quá đáng. Đã hoàn thành nhiệm vụ cấp A, học phần cũng có đủ rồi, không nhận nhiệm vụ cũng có thể hiểu được. Nhưng cậu cũng không thể lãng phí những thời gian quý báu này! Đây không phải là chỉ vô trách nhiệm với bản thân, cũng là tội ác với nhà trường, đất nước, và cả nhân loại!!”

Trần Vũ kinh ngạc: “Vậy thì tôi còn rất ghê gớm à.”

Trương Thiết: “…”

“Thiết ca, đừng vu khống cho tôi, tôi là người trưởng thành rồi, làm sao có thể sống phóng túng được.”

Nói xong, Trần Vũ thản nhiên dọn hết những túi snack, lon coca và những hộp cơm trên bàn xuống…

Trương Thiết: “…”

Trầm mặc thật lâu, Trương Thiết vuốt vuốt mặt: “Tốt, nếu cậu nói là mình đang luyện võ pháp, vậy cậu biểu hiện một chút thành quả đạt được đi.”

“Không có vấn đề.”

Trần Vũ lập tức đáp ứng, lùi lại ba bước: “Thiết ca, anh tránh xa một chút, đừng để bị thương đó.”

“…”

Nghe vậy, Trương Thiết cảm thấy một chút kinh ngạc và mong đợi cũng lùi lại vài bước.

Tên Trần Vũ này, chẳng lẽ cũng có tài năng về võ pháp hay sao?

“Hắc!”

Khí tụ đan điền, ấp ủ một hồi, bỗng nhiên Trần Vũ hét lớn một tiếng, chắp tay trước ngực!

“Ba!”

Khí hải xoay tròn, khí kình tung hoành!

Cả căn phòng bị bao trùm bởi những cơn cuồng phong.

” Khí kình vẫn là cấp 1.5, nhưng tính liên kết cao hơn nhiều…”

Trương Thiết nheo mắt và lùi lại nửa bước.

“Võ pháp —— ”

Trần Vũ ngẩng đầu, hai mắt sáng ngời: “—— Amaterasu!”

“Ầm! !”

Hhí kình xoay tròn đột nhiên nổ tung!

Một tia lửa mỏng manh lung lay sắp đổ xuất hiện giữa hai người họ…

Trương Thiết: “…”

Trần Vũ: “…”

Trương Thiết: “…”

Trần Vũ: “… Không được, tôi nhịn không được nữa.”

Nói xong, Trần Vũ nhanh chóng buông tay, ngọn lửa tự động dập tắt.

Lau mồ hôi trên trán, cậu kiêu ngạo giơ tay: “Thấy sao hả? Anh nhìn rõ chưa?”

“… Trần Vũ.”

“Hả?”

“Chúng ta không có thù hận gì với nhau đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Vậy sao cậu lại xem tôi như tên ngốc thế.”

Trần Vũ: “…”

“Cậu làm cho tôi quá thất vọng rồi.”

Dứt lời, Trương Thiết xoay người rời đi, đẩy cửa đi ra, đóng cửa thật mạnh lại.

“Ầm!”

Một chút bụi trên tường rơi xuống…

Nhưng mà còn chưa tới ba giây đồng hồ, cửa phòng lại bị gõ.

Trần Vũ đi ra mở cửa, phát hiện vẫn là Trương Thiết.

“Đã quên chuyện chính, điền cái này đi.” Trương Thiết xụ mặt đưa một tờ bảng biểu tới.

“Cái này là cái gì?”

“Giải đấu của các trường đại học trên thế giới.”

“Điền cái này làm gì?”

“Lúc đầu thì tôi chỉ muốn thông báo một tiếng cho cậu biết thôi. Bởi vì cậu chỉ mới học năm nhất, tham gia hay không cũng không quan trọng. Nhưng nhìn thấy trạng thái hiện giờ thì cậu nhất định phải ra sân.” Trương Thiết ngửa đầu: “Con đường của cậu quá suôn sẻ, nên tôi phải để chịu đả kích một chút, sớm nhận ra trình độ của bản thân.”

Nhận tờ bảng biểu, Trần Vũ chỉ nhìn vài dòng đầu tiên đã thấy vui rồi.

“Đội vô địch có thể nhận 30 triệu tiền thưởng? Và MVP có thể nhận thêm 20 triệu tiền thưởng?”

“Đúng.” Trương Thiết gật đầu: “Liếc mắt đã nhìn chằm chằm vào quán quân. Trần Vũ, cậu thật sự là quá tự cao.”

“Sao vậy?” Trần Vũ nhíu mày: “Không thể đoạt quán quân sao?”

“Có thể. Nhưng là một người, phải có tự hiểu lấy mình. Giải đấu các trường đại học trên thế giới, một sự kiện mà tất cả lớp tinh anh của các trường đại học xuất sắc trên thế giới đều sẽ tham gia. Từ năm nhất đến năm thứ tư, cậu dựa vào gì để tranh quán quân? Miệng sao? Mà lại…”

“Mà lại cái gì?”

“Bát Hoang Dịch cũng sẽ tham gia.” Trương Thiết cười lạnh: “Cậu còn cho rằng mình có thể cầm quán quân nữa không.”

“Bát Hoang Dịch cũng tham gia hả?” Trần Vũ cuồng hỉ: “Vậy thì tôi giẫm lên hắn ta để giành được quán quân, chẳng phải tốt hơn

sao?”

Trương Thiết: “...”

Ngày khai mạc giải đấu các trường đại học trên thế giới là vào tháng mười.

Thời gian còn sớm.

Sau khi điền vào biểu mẫu và đăng ký, Trần Vũ cũng quên nó luôn.

Hiện tại, cậu ta có nhiều việc quan trọng hơn phải làm.

—— Đến thành phố Đường!

Mục tiêu, tự nhiên là nhằm vào dị cảnh đảo Bồ Đề.

Cậu ta muốn nghiên cứu một cách cẩn thẩn về mối quan hệ giữa “Thế giới thực” và “Dị cảnh”.

Thuận tiện để oán linh trong đó tăng cường một chút thuộc tính [tinh thần] ...

Dù sao thì sau này cũng muốn ma vũ song tu, tăng trưởng [tinh thần] là cực kỳ trọng yếu.

Trên lưng cõng mainboard BB và thanh trường kiếm, ôm lấy quyển sách hơn 2700 trang, Trần Vũ thay quần áo, đeo khẩu trang và chạy khỏi trường đại học Bắc Kinh.

Chương 288: Lại quay về thành phố Đường (2) Chương 288: Lại quay về thành phố Đường (2)

Sau khi lên taxi, cậu không vội vã đến ga xe lửa ngay mà trở về nhà mới của mình.

Tiến vào chung cư, lên lầu.

lấy chìa khóa ra mở cửa, chỉ thấy Trần mẫu đang nằm ngủ trên ghế sô pha trong phòng khách.

“Ngô.”

Nghe thấy tiếng động, Trần mẫu dụi mắt ngồi dậy, thấy đó là Trần Vũ, bà lập tức tỉnh táo: “Tiểu Vũ?”

“Dạ, mẹ cứ ngủ tiếp đi.”

“Mẹ ngủ rất lâu rồi.” Trần mẫu vội vàng đi tới, cầm lấy quyển sách trong tay Trần Vũ: “Ui, nặng như vậy sao?”

“Mẹ cứ để dưới đất là được, chút nữa con phải cầm đi nữa.”

“Sao con lại về vậy? Trường học cho nghỉ rồi sao?”

“Chưa tới ngày nghỉ đâu, con chỉ tranh thủ lúc rảnh về nhà xem một chút thôi.” Cởi khẩu trang ra, Trần Vũ duỗi vươn cổ nhìn về phía phòng ngủ thứ hai: “Chị con đâu ạ?”

“Chị con xuống siêu thị dưới lầu giật đồ rồi.”

Trần Vũ: “? ?”

Mới vừa mới khôi phục khí kình không bao lâu, con mắm kia bắt đầu đi làm cướp rồi hả?

“Quả. . . Quả nhiên là chị gái mình.”

Trần Vũ giơ ngón tay cái lên: “Tuy mẹ không phải võ giả, nhưng

con gái của mẹ đi ăn cướp mà mẹ có thể bình tĩnh quá đó.”

“Ăn cướp?” Trần mẫu sững sờ: “Ăn cái gì cướp, mẹ nó là chị con xuống siêu thị bên dưới để giật đồ.”

“Đó không phải là ăn cướp sao?”

“... Siêu thị, khai trương, nạp 1000 nguyên tùy tiện giật một phút.”

“Ồ!” Trần Vũ giật mình: “Hoạt động của siêu thị à.”

“Con nghĩ gì đó. Ừ… Còn nữa, vừa rồi con nói võ giả gì vậy?”

“Không có gì.” Trần Vũ lại đeo khẩu trang lên, quay người đẩy cửa ra: “Con đi kiếm chị, lát nữa con về.”

“Vậy thì con cũng phải để kiếm xuống đi chứ, không vướng víu sao…”

“Không sao ạ.”

Sau khi đi thang máy xuống lầu, Trần Vũ hỏi thăm mấy lần liền tìm được siêu thị vừa mới mở cửa.

Chỉ thấy bên ngoài siêu thị có tiếng chiêng và tiếng trống, tiếng pháo nổ vang lên, cơ đỏ bay phấp phới, người đông nghìn nghịt.

Không nói đến cư dân, ngay cả đội tin tức của đài truyền hình cũng tới, hiện trường vô cùng náo nhiệt.

“Sưu.”

Sau một cú lộn nhào, Trần Vũ đã nhảy lên đỉnh đèn đường và quan sát phía dưới.

Rất nhanh, sđôi mắt sắc bén của cậu đã tìm thấy Trần Tư Văn trong đám đông.

“Sưu!”

Lộn nhào một lần nữa, Trần Vũ linh hoạt lách qua đám đông, đi đến sau lưng Trần Tư Văn, rồi trực tiếp ôm lấy đối phương.

“Ha ha, đoán xem tôi là… Ngô.”

“Đông!”

Trần Vũ còn chưa kịp nói xong đã ngồi xổm xuống ôm bụng.

[bị thương: Khí huyết +877]

Trần Tư Văn thu chân lại cười lạnh quay người, phát hiện là Trần Vũ, lập tức sững sờ: “Hả?”

Trần Vũ: “…”

Trần Tư Văn: “Sao em lại ở đây? Chị còn tưởng rằng là lưu manh nữa.”

“Liền xem như lưu manh… Cũng không cần ra tay nặng như vậy chứ…”

“Tiểu Vũ em không sao chứ.” Vội vàng kéo Trần Vũ lên, Trần Tư Văn ân cần quan tâm: “Sao em lại chạy tới ôm chị làm gì? Nhiều người như vậy, chị nhất định phải phản kích thôi. Có cần đi bệnh viện khám không?”

“Cần…”

“Vậy em tự mình đi đi, chị còn phải chờ để tranh mua đồ nữa.”

Trần Vũ: “…”

[bị thương: Tinh thần +5]

“Siêu thị này còn có khu y tế nữa. Lát chị sẽ mua dùm em một số bông băng thuốc đỏ, đường glucose, ván quan tài, v.v.”

[bị thương: Tinh thần +4]

“Chị.” Trần Vũ mở miệng: “Nếu em tiếp tục ở bên chị ba năm nữa thì em có thể trở thành Đại pháp sư.”

“Còn có thể phàn nàn, chắc là không sao rồi.” Lấy khẩu trang của Trần Vũ xuống, Trần Tư Văn khẽ cau mày: “Giờ này không phải là em đang đi học sao? Được nghỉ rồi hả?”

“Chỉ là nhớ chị, quay về thăm chị một chút.”

“Đầu thất hả.” (Sau khi chết được bảy ngày thì người chết sẽ được lên trần gian để thăm gia đình, bên Việt Nam mình hình như gọi là “mở cửa mã” thì phải”)

Trần Vũ: “...”

[bị thương: Tinh thần +11]

“Sớm không tới muộn không tới, bây giờ chị đang bận.” Trần Tư Văn kiễng chân nhìn vào đám đông: “Sắp mở cửa tranh đoạt rồi, chị đã nạp 1000 khối tiền vào.”

“Đây là hoạt động gì.”

“Siêu thị Nhạc Cấu mở thêm một chi nhánh ở Kinh Thành, nạp vào thẻ khách hàng 1000 tệ thì có thể tham gia “giựt đồ”. Hàng hóa ở hiện trường tùy tiện giựt, nhưng chỉ hạn trong một phút.” Trần Tư Văn giải thích.

Trần Vũ nghiêng đầu: “Nếu như cướp không đủ một ngàn tệ thì không phải là sẽ bị lỗ sao?”

“Không có. Số dư trong thẻ trả trước sẽ không thay đổi, đoạt hàng chỉ là một hoạt động ngoài định mức mà thôi, đoạt bao nhiêu kiếm bấy nhiêu.”

“Cái này ngon à!” Trần Vũ hiểu ý: “Em cũng muốn chơi.”

Nghe vậy, Trần Tư Văn hơi nhướng mày: “Vậy thì tốt, nhanh đi nạp 1000, chị em ta cùng nhau đoạt.”

“Không có vấn đề.”

Trần Vũ gật đầu ra khỏi đám người, đi một vòng lớn, đến quầy thanh toán ở lối vào bên hông siêu thị: “Tôi muốn nạp một ngàn tệ.”

“Được. Anh thanh toán online thì quét thẻ bên này.”

“Hừm, đã quét rồi.”

“Đây là thẻ mua sắm, anh cất đi. Hoạt động sắp bắt đầu rồi, anh phải nhanh một chút.”

“OK.”

Chương 289: Lại quay về thành phố Đường (3) Chương 289: Lại quay về thành phố Đường (3)

Sau khi nhận được thẻ mua sắm, Trần Vũ trở về bên cạnh Trần Tư Văn, hỏi: “Nhiều người như vậy, rất khó giựt à.”

“Phần lớn là đến xem náo nhiệt mà thôi. Chỉ có mấy trăm người nạp 1000 tệ. Hơn nữa mỗi lần chỉ cho 40 người tiến vào, không gian hoạt động rất lớn, liền xem thử có thể giựt được bao nhiêu món thôi.”

Trần Vũ dò xét Trần Tư Văn từ trên xuống dưới: “Xem ra… Chị có thể kiểm soát được cơ thể của mình rồi.”

“Kiểm soát hoàn hảo.” Trần Tư Văn gồng cơ bắp hai cánh tay lên.

“Đi vệ sinh có còn đi tiểu không.”

“Ba!”

[bị thương: Khí huyết +310]

Trần Vũ che mắt trái, hài lòng gật đầu: “Vẫn được, khôi phục không tệ.”

“Alo 1 2 3 4!” Đúng lúc này, cổng siêu thị. Một người đàn ông trung niên với cái bụng bầu cầm micro, phát biểu: “Mọi người yên lặng một chút, hoạt động sắp bắt đầu. Vui lòng xếp hàng và vào theo thứ tự. Mỗi lần hoạt động chỉ có 40 người vào…”

“Mau chen!”

Trần Tư Văn hai mắt sáng lên, lôi kéo Trần Vũ xông lên.

Rất nhiều ông lão và bà lão cũng theo sát phía sau.

Thân thủ đó, tốc độ đó, xương cốt đó, bước chân đó… Mỗi người đều giống như một vận động viên! Tinh thần phấn chấn, Long

Đằng hổ bộ! Dường như thời gian chả lấy đi sức khỏe của ai cả, chỉ là họ chưa có mục tiêu mà thôi.

Đột nhiên, đám đông chen lấn ngã trái ngã phải.

“Mẹ! Thằng cờ hó nào vậy?”

“Hôi nách! Thằng nào hôi nách thì cút ra?”

“A! Cứu mạng! Có người bóp dái em?”

“Này ông già, ông đang sờ mó cái đếch gì thế?”

“Chàng trai, tôi thấy cậu sờ nên tôi mò theo thôi…”

Trong khi xuyên qua đám người, Trần Vũ nói với Trần Tư Văn: “Chị, chen ngang hình như không tốt lắm?”

“Cái này không phải là chen ngang? Nhiều người như vậy thì làm gì có chuyện xếp hàng? Vớt hàng ngon thì phải càng sớm mới càng tốt. Càng trễ thì hàng tốt trong siêu thị sẽ càng ít.”

“… Vâng. Đây là sự khôn ngoan trong cuộc sống của các bà già ở nhà sao.”

“Ba!”

[khí huyết +206…]

Cảnh tượng hỗn loạn cũng khiến ông chủ trung niên có chút luống cuống, vội vàng quát: “Mọi người đừng có giựt, đều có phần, đều có phần…”

“Nghe thấy chưa?” Trần Tư Văn quay đầu: “Tới chậm thì chỉ còn lại phân.”

Trần Vũ: “…”

Mấy phút giày vò.

Cuối cùng, Trần Vũ và Trần Tư Văn cũng đã chen đến nhóm đầu tiên.

Đứng trước vạch xuất phát, nhìn bên trong siêu thị sạch sẽ và ngăn nắp, Trần Tư Văn xoa xoa đôi bàn tay: “Tiểu Vũ, nếu chúng ta đã đến đây rồi thì không thể về tay không. Ngẩng đầu nhìn lên lầu bốn, nhìn thấy chiếc Motor địa hình ở gần cửa kính kia không?”

“Thấy được.” Trần Vũ ngẩng đầu nhìn quanh: “Xa quá thì phải? Hả? Motor cũng được xem là hàng hóa hả?”

“Đương nhiên.” Trần Tư Văn gật đầu: “Bất cứ đồ vật gì trong siêu thị, chỉ cần trong vòng một phút đồng hồ mang trở lại cửa lầu một, thì nó sẽ là của người đó.”

Nghe vậy, Trần Vũ duỗi ngón tay cái ra hướng về phía trước đo khoảng cách: “Chà… Từ chỗ này tới cầu thang chừng năm mươi mét, lên lầu bốn rồi vác mô tô đi xuống, cũng không khó à.”

“Không được sử dụng khí kình.”

“Đệch, còn có chuyện này sao.”

“Sao?” Trần Tư Văn mỉm cười, lộ ra một chiếc răng mèo: “Dám tranh một chút không?”

“Tranh tài? Chúng ta?”

“Đúng. Vừa đúng lúc chúng ta là một nhóm, tranh tài xem ai có thể mang về món đồ đắt nhất trong siêu thị này.”

“Chiếc Motor đó nặng không?”

“Xe địa hình quân đội, rất nặng. Nếu không sử dụng khí kình thì võ giả thấp hơn cấp 4 không nâng nổi đâu.” Trần Tư Văn hoạt động gân cốt: “Nhưng chị thì được. Chị biết, em cũng làm được.”

“Thân thể tố chất của chị… Thật tăng trưởng không ít à.” Trần Vũ trầm ngâm.

“Cho nên… So một cái?”

“Quất luôn.” Trần Vũ gật đầu, cũng bắt đầu vặn vẹo khớp xương.

…

Hiện trường đã ổn định, ông chủ trung niên thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi, chỉ vào nhóm khách hàng đầu tiên và nói: “Nhóm đầu tiên của hoạt động lần này sắp bắt đầu, xin mọi người tiến về vạch xuất phát, không lộn xộn…”

Đi theo đám đông, Trần Vũ và Trần Tư Văn bước tới cổng siêu thị và đứng ở đó.

Xung quanh đang đứng mười nhân viên bảo vệ, họ đều là võ giả.

Trần Vũ quan sát vài lần liền tặc lưỡi.

Một siêu thị tư nhân lại thuê các võ giả làm nhân viên bảo vệ, đội hình này cũng quá khủng đi.

Chắc là mượn tạm của công ty bảo vệ để duy trì hoạt động trật tự…

“Chào mọi người.”

Ông chủ trung niên cầm micro nắm tay bà chủ duyên dáng và sang trọng, mang theo 20 người phục vụ duyên dáng đến trước đám đông: “Đầu tiên, xin cảm ơn quý khách đã ủng hộ siêu thị Nhạc Cấu, tập đoàn Nhạc Cấu đã độc quyền kinh doanh siêu thị hơn mười mấy năm, chỉ vì để cho bách tính mua được, nếm đến, ăn vào những món ăn chất lượng.”

“Sự kiện khai trương này cũng là để đền đáp lại xã hội. hi vọng mọi người khi chơi trò chơi đừng nên tranh chấp, cố gắng giữ bình tĩnh, mặc dù hàng hóa trên lầu đều tốt hơn ở tầng trệt, nhưng nhớ lượng sức mà đi, đừng để tay không trở về.”

Chương 290: Lại quay về thành phố Đường (4) Chương 290: Lại quay về thành phố Đường (4)

“Đương nhiên.” Ông chủ trung niên hơi ngừng lại, chỉ vào nhân viên an ninh hai bên: “Sự kiện này cũng có quy củ riêng của nó, sau khi hết một phút, nếu không trở lại khu vực hội trường, sẽ coi như thất bại. Dù là đã lấy được hàng hóa gì đi chăng nữa thì cũng phải trả lại. Tự ý sử dụng khí kình cũng là vi phạm quy tắc.”

“Cuối cùng, tôi thay mặt toàn thể nhân viên Tập đoàn Nhạc Cấu, xin cảm ơn sự ủng hộ của các bạn. Chúc các bạn có những phút giây vui vẻ và hài lòng!”

Sau đó, ông ta cúi đầu chào những người tham gia.

Các nhân viên sau lưng ông ta cũng cùng nhau cúi chào.

“Răng rắc!”

“Răng rắc răng rắc!”

Phóng viên ngoài cửa lập tức bấm máy chụp lại bức ảnh này, làm tư liệu cho việc quảng cáo của ngày mai.

Đứng thẳng người, ông chủ trung niên dẫn tất cả mọi người lùi lại, giơ tay lên, hét lớn: “Bất cứ thứ gì trong siêu thị đều là hàng hóa! Nếu bạn lấy được nó thì nó sẽ là của bạn! Nhạc Cấu khai trương đại hạ giá! Đếm ngược ba số!”

“Ba!”

Trần Tư Văn hạ thấp người xuống, hai chân tụ lực.

“Hai!”

Trần Vũ cũng ổn định trọng tâm, chờ bộc phát lực lượng.

“Một!”

Hai chị em nhìn nhau.

“Bắt đầu!”

“Phanh phanh!”

Trước khi mọi người kịp phản ứng, Trần Vũ và Trần Tư Văn đã xuất phát ngay lập tức!

Giống như một mũi tên, chỉ để lại tàn ảnh.

Thể chất mạnh mẽ của hai người hoàn toàn chống đỡ được tải trọng khi gia tốc tức thì.

Nhưng mà…

Hai người bắn vọt phương hướng, lại hoàn toàn khác biệt.

Trần Tư Văn chạy nhanh lên cầu thang.

Mà Trần Vũ… Thì chạy về phía bà chủ.

Đám người: “? ? ?”

“Ahhhh! !”

Kèm theo tiếng hô hoán và dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Trần Vũ bế bà chủ yêu kiều sang trọng lên rồi xoay người bỏ chạy.

“…” Ông chủ trung niên ngây người đứng ở nơi đó, chậm rãi cởi bỏ chiếc mũ, lộ ra đỉnh đầu trọc lóc: “Ngươi. . . Ngươi. . . Ngươi…”

Trần Vũ ôm thiếu phụ, bước nhanh hơn.

“Dừng lại! Vợ tôi! Đó là vợ của tôi! !” Ông chủ rốt cục có phản ứng, nổi giận nói: “Mau! Ngăn hắn lại! Đó là vợ của ta!”

Mười vị võ giả nhao nhao bộc phát ra khí kình cấp 1, tràn lên, vây quanh Trần Vũ với sắc mặt khó coi.

“Hả?” Trần Vũ cau mày bất mãn quay lại nói: “Ông muốn làm cái gì? Muốn chơi xấu hả?”

“Cậu đi giựt hàng hóa đi, cướp vợ tôi làm gì? Bị điên hả?” Trung niên lão bản giậm chân.

Cúi đầu nhìn quý phụ trong ngực còn chưa hoàn hồn, Trần Vũ tự tin nói: “Không phải nói tất cả mọi thứ trong siêu thị đều là hàng hóa sao? Ai cướp được thì là của người đó.”

“Ngươi. . . Ngươi…” Ông chủ trung niên tức giận đỏ mặt: “Mau thả vợ tôi xuống!”

Mà lúc này bà chủ cũng đã hoàn hồn, nhìn chằm chằm khuôn mặt tuấn tú của Trần Vũ một hồi, hai má hơi ửng hồng: “Nguyện. . . Nguyện đánh cuộc thì nguyện chịu thua, chồng ơi, em chịu được…”

Ông chủ trung niên: “? ? ?”

Quần chúng vây xem: “(? 0?)...”

Đứng ở hành lang từ lầu một lên lầu hai, Trần Tư Văn khiếp sợ nhìn Trần Vũ: “Em… đang làm gì vậy?”

“Không phải là đang đánh cược sao?” Trần Vũ giơ người quý phụ trong ngực lên: “So xem ai có thể lấy được món hàng quý giá nhất trong siêu thị này mang về. Xem ra em thắng rồi, cho dù có bán cô ấy đi thì cũng đáng giá hơn chiếc Motor đó.”

Trần Tư Văn: “... Em thật…..... Tuyệt vời.”

...

Hoạt động, phải tạm dừng.

Cuối cùng, Trần Vũ đã trả lại cô chủ trở lại cho ông chủ một cách oai vệ.

Ông chủ cảm động đến rơi nước mắt, đến mức muốn tìm một khẩu RPG trong nhà kho để thưởng một quả tên lửa cho Trần Vũ.

“Tôi nhắc lại! Bất cứ thứ gì trong siêu thị đều có thể giựt.”

Sau mười phút, hoạt động bắt đầu lại. Ông chủ trung niên cầm lấy

micro và giận dữ hét lên: “Nhưng vợ tôi không phải hàng hóa! Nhân viên của tôi cũng không! Kệ, máy tính tiền, cửa sổ, đèn chùm, tường chịu lực đều không phải!”

Sau một lúc dừng lại, ông ta nói thêm: “Tôi cũng không phải!”

Trần Tư Văn: “Coi em dọa đến người ta kìa.”

Trần Vũ: “Ai kêu ông ta nói chuyện không nghiêm cẩn.”

Những người tham dự khác: “...”

Thở phì phò, bình phục cảm xúc, ông chủ trung niên dần dần bình tĩnh lại, nhấc tay: “Nhóm đầu tiên của lần hoạt động này chuẩn bị bắt đầu, không được cướp người! Nhất là vợ tôi!”

Chúng người tham dự: “Ừm ừ.”

“Nhạc Cấu khai trương đại hạ giá… Đếm ngược, ba, hai, một…”

Trần Vũ và Trần Tư Văn đồng thời tụ lực.

“Bắt đầu!” Hô lên hai chữ này, Ông chủ trung niên vội vàng bảo vệ vợ mình.

“Phanh phanh! !”

Nhưng nữ nhân mà Trần Vũ đã chơi qua, tự nhiên sẽ không còn hứng thú nữa.

Cậu ta lao vào với tốc độ cao nhất, cùng với Trần Tư Văn phóng thẳng lên bậc thang.

Cậu ta vẫn muốn ngồi motor…

“Sưu —— ”

Tốc độ của hai người rất nhanh, mang theo kình phong gào thét.

Làm cho những thương phẩm có trọng lượng nhẹ ở hai bên bay lên.

“Đây. . . Đây là hai cao thủ đó?”

Những võ giả phụ trách an ninh liếc mắt nhìn nhau, bắt đầu hoảng rồi.

Chương 291: Lại quay về thành phố Đường (5) Chương 291: Lại quay về thành phố Đường (5)

Chưa sử dụng khí kình, liền có thể bộc phát ra tốc độ kinh khủng như vậy… Thực lực của hai người đó mạnh đến mức nào?

Võ giả Cấp 4?

Hay là cấp 5?

“Ba!”

Người đầu tiên lao lên cầu thang là người có thể chất mạnh hơn, Trần Vũ.

Quay đầu nhìn lại, thấy Trần Tư Văn vẫn đang ra sức đuổi tới, Trần Vũ cười toe toét, bắt đầu chạy lên tầng hai.

“Đừng hòng.”

Trần Tư Văn cười lạnh, đôi bàn tay trắng noãn nắm chặt tay vịn bằng sắt rồi dùng sức kéo một cái!

“Răng rắc răng rắc —— ”

Lan can bằng kim loại lập tức bị xé rạch toạt, có những âm thanh chói tai do ma sát vang lên.

Sau đó, Trần Tư Văn xoay người, hung hăng lắc một cái!

“Ầm!”

Tay vịn sắt nâng lên đập vào bên hông của Trần Vũ.

[bị thương: Khí huyết +336]

“Đông!”

Theo quán tính, cơ thể Trần Vũ đập mạnh vào tường, tạo ra một

tiếng vang trầm.

[khí huyết +207]

“Hừ hừ hừ.”

Nhân cơ hội tốt này, Trần Tư Văn đã đi lên trước. Khi đi ngang qua Trần Vũ, vẫn không quên làm cái mặt quỷ.

Trần Vũ: “? ?”

“Phản rồi.”

Nhìn thấy đối phương dẫn trước, Trần Vũ không khách khí nữa, khuỵu chân xuống, sau 0,3 giây tích lũy sức mạnh, đột nhiên xuất thủ!

“Đông!”

“Ầm ầm…”

Đầu lâu cứng rắn đụng gãy cầu thang một cách gọn gàng và linh hoạt, trực tiếp từ lầu hai nhảy lên lầu ba.

Trần Tư Văn nhanh tay lẹ mắt, cô dứt khoát nắm lấy mắt cá chân của Trần Vũ, cũng đu theo được lên tầng ba.

“Hắc!”

Tiếp đó, Trần Tư Văn mượn lực, nhắm vào mặt của Chen Yu và vô lê một cú trực tiếp.

“Bạch!”

Nghiêng đầu tránh thoát, Trần Vũ phản công bằng một nắm đấm thẳng.

“Oanh…”

Đập xuyên qua một bức tường…

Tầng dưới, lầu một.

Giống như những người khác, ông chủ trung niên lúng túng ngẩng đầu, nhìn lên phía trên "Đinh đương đinh đang" , hoàn toàn ngây người.

"Tôi đã làm gì sai…"

...

"Đông!"

"Phanh phanh phanh!"

"Ù ù…"

Ba mươi giây trôi qua trong làn khói, tiếng nổ và nắm đấm bạo lực.

Cuộc chiến giữa Trần Vũ và Trần Tư Văn cũng dần dần gay cấn.

Mặc dù Trần Tư Văn đã được tiêm dung dịch pha loãng T · D, thể chất được cường hóa, nhưng vẫn kém Trần Vũ hai ba lần.

Cho nên dù có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, đối mặt với sức mạnh tuyệt đối, nàng cũng không có mấy khả năng chống cự, chỉ sau mười mấy hiệp, nàng đã bị Trần Vũ đè chết.

"Đông!"

Chống lại cú đá bên hông của chị gái, nắm lấy sơ hở và Trần Vũ nắm tay lại một nắm đấm, đấm thẳng vào trán của Trần Tư Văn.

"Duang!"

Trần Tư Văn ngất xỉu ngay lập tức.

"KÍTTT….."

Lợi dụng điều này, Trần Vũ đã nhanh chóng rút những thanh thép mềm ở hai bức tường và buộc chúng lại với nhau, sau đó, tính toán thời gian còn lại, cậu ta lại lao lên đập vỡ cầu thang trên tầng ba rồi bước lên tầng bốn.

Với một cú phóng bằng chân trái, cậu ta xông ra thang lầu, truy

tinh cản nguyệt lao tới trước gần cửa sổ.

“Lạch cạch.”

Khi lao tới chiếc xe máy, Trần Vũ dùng tay ôm chặt chiếc xe máy rồi phát lực!

“A!”

Cậu ta gào thét và nhấc toàn bộ thân xe nặng nề lên.

“Còn lại tám giây, bảy giây…”

“Không còn kịp rồi. ”

Quay đầu lại, liếc nhìn cầu thang đầy bụi, cậu không còn do dự nữa, mang theo xe máy lao ra khỏi cửa sổ! (toang mẹ cái siêu thị, ngay ngày khai trương luôn =.=)

“Soạt…”

Kèm theo một âm thanh giòn giã, các cửa kính lớn lập tức vỡ tan.

Trần Vũ chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên sáng ngời trong chốc lát, dưới sức kéo của trọng lực nên rất nhanh liền rơi xuống.

“Sưu —— ”

“Ầm ầm! ! !”

[bị thương: Khí huyết +873]

[khí huyết +1032]

[khí huyết +771]

Lầu bốn.

15 mét.

Xe máy địa hình hạng nặng.

Các điều kiện trên chồng lên nhau, bãi đất trống trong khu xuất

phát bất ngờ nổ tung ra một cái hố lớn.

Mặt đất cách xa 100 mét còn đang rung chuyển..

Đường ống nước, dây cáp điện, ống sưởi đều bị đập vỡ tan tành.

“Uống!”

Sau khi nuốt vài ngụm máu vào cổ họng, Trần Vũ giống như Bá Vương hàng thế, trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, mang theo xe máy lao ra khỏi làn khói, một bước nhảy lớn đập vỡ cửa kính, nhảy vào trong đại sảnh.

“Phốc phốc.”

Thuận tiện đạp vỡ một tấm gạch lát sàn lớn.

Ông chủ: “(? ? ?)...”

Bà chủ: “(? ? ?)...”

Phục vụ viên: “(? ? ?)...”

Võ giả bảo an: “(? ? ?)...”

Quần chúng vây xem: “(? ? ?)...”

“Đông! !”

Bỏ xuống chiếc mô tô địa hình, Trần Vũ ánh mắt bén nhọn liếc nhìn toàn trường: “3, 2, 1… Đã hết một phút, Motor là của tôi rồi.”

“...”

Hiện trường yên tĩnh như chết.

Thật lâu sau.

Ông chủ trung niên lê người về phía trước, cúi đầu nhìn chiếc xe máy, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn Trần Vũ, hai tay cầm micro khẽ run: “Anh. . . Anh muốn chiếc xe này thì anh nói cho em biết là được…. Em ship tận nhà cho anh không phải tốt hơn sao?”

“Ông. . . Ong ong…”

Tiếng gầm rú của động cơ cắt ngang con phố dài.

Trần Tư Văn toàn thân đầy bụi chở Trần Vũ, vặn ga, chạy vào cư xá.

“Kít ——— ”

Bóp phanh, hai bánh dừng lại, Trần Tư Văn rút ra chìa khoá, hài lòng gật đầu: “Chiếc mô tô này thật không sai, mạnh mẽ.”

Chương 292: Lại quay về thành phố Đường (6) Chương 292: Lại quay về thành phố Đường (6)

“Cho chị đó.” Trần Vũ xuống xe, khoát khoát tay: “Em không có thời gian chạy xe.”

“Xe này không phải vốn là của chị sao?” Trần Tư Văn nghi hoặc.

“Hừm, đúng. Da mặt chị thật dày, giống như em vậy.”

“Vì chiếc Motor này nên chị sẽ không đánh em.” Nhảy xuống xe, Trần Tư Văn xoay chìa khoá trên ngón tay, nói: “Thể chất tốt đó, nhảy từ tầng bốn xuống và còn giữ chiếc xe máy, nhưng lại không bị thương.”

“Thua tâm phục khẩu phục đi.” Trần Vũ lộ ra cơ bắp:“Lúc đó em đã hạ thủ lưu tình rồi, vì chị là chị em nên không có hạ sát thủ thôi.”

“Thật ra chị cũng đã hạ thủ lưu tình rồi.” Trần Tư Văn mỉm cười, quay người đi vào chung cư: “Dù sao thì Trần gia chúng ta cũng không thể tuyệt hậu được.”

“! !”

Hai người bước vào thang máy.

Nhấn xuống nút tầng năm của nhà mình.

Trần Tư Văn vươn tay vỗ về bụi trên người Trần Vũ: “Rốt cuộc thì em lấy thuốc ở đâu ra vậy? Chị đã đi võ quán để kiểm tra, phát hiện tố chất thân thể của mình tăng lên rất nhiều lần, giống như đang nằm mơ vậy.”

“Đã nói là em chưa có bịa xong chuyện này, chị chờ vài chút rồi mới hỏi đi.”

“Loại thuốc này…” Trần Tư Văn áp sát vào mặt Trần Vũ: “Em đã

sớm tiêm rồi đúng không?”

“Cái gì?” Trần Vũ chấn kinh: “Em cũng đã sớm bắn?”

“Ba!”

[khí huyết +180]

“Đừng có giở trò ngắt lời chị, chỉ cần em vểnh cái đít lên thôi là chị biết tối qua em đã ăn cái gì rồi. Thành thật trả lời đi.”

“Ăn hỗn độn.”

“Chị đang hỏi em, em đã tiêm loại thuốc này chưa.”

“e mm mm… Biết thì đừng có nói, hơn nữa còn la lớn như vậy.”

“Chỉ là chị đang buồn bực, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, sao chị lại không nhớ em có thể chất tốt như vậy nhỉ.” Trần Tư Văn buông tay: “Khi còn bé, chị đã từng ném em xuống sàn nhà đó, khi đó em cũng còn biết khóc gọi đau mà.”

Trần Vũ: “…”

[bị thương: Tinh thần +3]

“Chị phải sớm nghĩ tới, em đang sử dụng ngoại vật. Một ống dược tề, có thể phục hồi khí hải, cũng có thể tạo ra một ‘Thiên tài’ Trạng Nguyên… Rốt cuộc thì loại bảo bối này em lấy đâu ra vậy.”

Nghe vậy, Trần Vũ im lặng một lúc rồi thở dài: “Chuyện này… Em chỉ có thể nói hiểu thì hiểu, không hiểu thì em sẽ không giải thích gì đâu. Dù sao tự mình biết là được rồi, từ từ nghĩ lại đi. Chị cũng đừng có hỏi em tại sao, lợi ích liên lụy quá lớn, nói ra đối với chị và em đều không có chỗ tốt. Coi như không biết là được. Còn lại, em chỉ có thể nói nước trong này vô cùng…”

“Này thì nước nè!”

“Ba!”

[khí huyết +246]

“Này thì liên lụy rất lớn nè!”

“Ba!”

[khí huyết +266]

“Này thì tự suy nghĩ nè!”

“Ba!”

[khí huyết +271]

“Em nghĩ là cái gì mình cũng biết đúng không?”

“Ba!”

[khí huyết +260…]

Khi cả hai trở về nhà, khuôn mặt của Trần Vũ đã vừa xanh lại vừa đỏ.

Đẩy cửa bước vào nhà.

Trần mẫu nghe tiếng chạy đến, thấy bộ dạng xấu hổ của hai người thì sửng sốt: “Các con thật sự đi ăn cướp hả?”

Trần Vũ: “Không có.”

“Hả? Mặt mũi con bị sao vậy?”

Trần Vũ: “Con…”

Trần Tư Văn xen vào: “Là do con phủi bụi trên mặt em đó mẹ.”

“…” Trần Vũ quay đầu, nhìn thấy ánh mắt của Trần Tư Văn đầy sự đe dọa, gật gật đầu: ” Đúng vậy, phủi thêm chút nữa là con về với cát bụi luôn.”

“Chị em con thật là, từ nhỏ đã đánh nhau rồi.” Trần mẫu bất mãn: “Già đầu rồi còn đánh nữa.”

Trần Vũ: “Mẹ phải nói là từ nhỏ con đã chịu đòn rồi, lớn như vậy vẫn còn phải chịu đòn.”

Trần Tư Văn: “Mắng là thân, đánh là yêu.”

“Ồ… Vậy thì chị qua yêu mẹ nhiều một chút đi.”

Trần mẫu: “…”

Trần mẫu: “Tư Văn, con phủi thêm vài lần bụi cho em trai đi.”

“Vâng!”

…

Ngắn ngủi nhạc đệm đi qua.

Trần Vũ và Trần Tư Văn tắm rửa xong, đã thay một bộ quần áo mới.

Mang theo Trần mẫu đi ra chung cư, dừng ở cửa chính.

“Mẹ, chị, vậy con đi đây.” Cầm quyển sách dày cộp, Trần Vũ lùi về phía sau mấy bước: “Còn lề mề nữa là con sẽ không bắt kịp tàu cao tốc đến thành phố Đường đâu.”

“Tiểu Vũ, chú ý an toàn.” Trần mẫu phất tay.

“Đi thành phố Đường làm gì?” Trần Tư Văn ôm ngực: “Kinh thành lớn như vậy cũng không chứa được em sao? Có mệt hay không.”

Trần Vũ cười lạnh: “Cổ lập đại sự người, tất có kiên cường ý chí.” (Những người làm đại sự ở thời cổ đại thì phải có ý chí kiên cường)

“… Nó. . . Nó nói gì vậy?” Trần mẫu mờ mịt.

Trần Tư Văn giải thích: “Em ấy nói là, mấy ông lớn ở thời cổ đại không thể đi ị thì chắc chắn là do búi trĩ quá cứng, không nhổ ra được.”

“Ồ!” Trần mẫu giật mình.

Trần Vũ: “…”

Cầm trên tay một cuốn sách dày cộp, Trần Vũ trầm mặc một hồi

lâu: “Mẹ, chị con bây giờ đã không còn là chị con của ngày hôm qua nữa rồi.”

Nghe vậy, Trần mẫu nhìn Trần Tư Văn: “Không có việc gì. Mẹ con sẽ vĩnh viễn là mẹ con.”

“... Gặp lại!”

Trần Vũ dứt khoát quay người, mang theoĐi ra ngoài hơn mười mét, tôi đột nhiên nghe thấy tiếng kêu có chút thê lương của mainboard tức giận rời đi.

Chương 293: Nằm ngửa (1) Chương 293: Nằm ngửa (1)

Đi ra ngoài hơn mười mét thì đột nhiên nghe thấy tiếng kêu có chút thê lương của Trần mẫu: “Tiểu Vũ…”

“…”

Tiếng hô như xen lần tình cảm gia đình sâu sắc, làm cho Trần Vũ không khỏi lộ ra nụ cười, chậm rãi quay người, cậu ta khẽ nghẹn ngào: “Mẹ…”

Trần mẫu run giọng hô to: “Tiểu Vũ.”

“Mẹ, mẹ nói đi.”

“Tiểu Vũ…”

“Dạ.”

“… Bệnh trĩ cũng không phải là chuyện nhỏ a! Sớm chữa trị đi!”

Người đi bộ hai bên đường quay đầu nhìn sang đây.

Nụ cười trên mặt Trần Vũ lập tức cứng lại.

…

Sau khi vượt qua kiểm tra an ninh và xuất trình vé, Trần Vũ bước vào khoang xe.

“Đông.”

Đặt cuốn sách cơ bản về võ pháp dày cộp lên bàn, Trần Vũ liếc nhìn con số tương ứng trên vé và rất hài lòng.

Rốt cuộc lại có thể dựa vào cửa sổ.

Đợi một lúc, tàu khởi động, điện thoại di động của Trần Vũ cũng rung lên.

Lấy ra xem xét, thấy rằng đó là tin nhắn của Trương Thiết trong group WeChat..

[Trương Thiết: Trần Vũ có ở đó không? Đến ký túc xá tầng bốn, Trình lão muốn tìm cậu tra hỏi.]

Trần Vũ nhíu mày, hai tay đánh chữ.

[Trần Vũ: Trình lão là ai ?]

[Trương Thiết: Cậu đừng có quan tâm đó là ai, tóm lại là giáo viên của cậu, mau tới đây.]

[Trần Vũ: Không tới được.]

[Trương Thiết: Cậu có ý gì?]

Ngẩng đầu, nhìn cảnh sắc đang lao nhanh qua bên ngoài cửa sổ, Trần Vũ đắc ý.

[Trần Vũ: Em đi thành phố Đường rồi.]

[Trương Thiết: Thành phố Đường? ! Cậu đến đó làm gì?]

[Đoạn Dã: Oa Vũ ca, cậu nói muốn đi đâu đó, thì ra là muốn đến thành phố Đường hả? !]

Trần Vũ chụp một bức ảnh bên ngoài cửa sổ bằng điện thoại di động của mình và gửi cho nhóm.

[Trần Vũ: Đúng vậy, xem đi, sắp đến rồi.]

[Trương Thiết: Trần Vũ! Cậu đi thành phố Đường làm gì? Tự ý rời đội! Vấn đề rất nghiêm trọng đó, biết không? !]

[Đoạn Dã: Vậy mà còn phải hỏi sao? Chắc chắn là cậu ta đi phố đèn đỏ rồi, Thiết ca, chúng ta đuổi theo bắt cậu ta trở lại đi!]

[Thành viên “Đoạn Dã” đã bị quản lý nhóm “Trương Thiết” cấm phát biểu trong 24 giờ]

[Trương Thiết: Trần Vũ cậu càng ngày càng quá phận! đến thành phố bên ngoài chuyện lớn như vậy, cậu cũng không nói cho tôi

một tiếng?]

[Trần Vũ: Nói cho anh biết thì anh còn để em đi sao?]

[Trương Thiết: Không cho.]

[Trần Vũ: Anh xem đó, việc này đâu trách em được.]

[Trương Thiết: Tôi không nói lần thứ hai đâu, quay về đi!]

[Quản lý nhóm “Trương Thiết” đã bị chủ nhóm “Trần Vũ” cấm ngôn 24 giờ]

[Trần Vũ: Vậy thì anh đừng nói nữa.]

[Bát Hoang Diêu: ...]

Cất điện thoại, lựa chọn tắt máy, Trần Vũ đắc ý tựa lưng vào ghế.

Trở về?

Làm sao có thể.

Chờ đến khi lớp hai xài hết 100 học phần này, còn phải đi “Lấy tiền”, còn phải bắt đầu “Làm nhiệm vụ”, còn phải tham gia cái gì “Giải đấu các trường đại học trên thế giới”, mình đâu còn cơ hội nào để đi thu hoạch trong dị cảnh đảo Bồ Đề của thành phố Đường nữa?

“Nice…”

Nhắm mắt lại, Trần Vũ nghỉ ngơi dưỡng sức.

Lập kế hoạch cho các bước tiếp theo trong đầu của mình…

Phong cảnh bên ngoài vẫn đang trôi qua nhanh chóng.

Sau sáu tiếng rưỡi.

Chuyến tàu cao tốc từ từ dừng lại.

Trần Vũ mở mắt, cầm sách đứng lên.

Sau khi xuống xe, cậu bật điện thoại lên, âm thanh nhắc nhở báo có cuộc gọi nhỡ vang lên nhanh chóng.

Nhấp vào WeChat, Trần Vũ bắt đầu “lai sờ trim” trong group.

“Xem nè?”

Trần Vũ vừa đi, vừa quay chụp xung quanh: “Tôi đã đến trạm rồi, không quay về được đâu. Nhanh nhất cũng phải đến ngày mai. Hừ hừ hừ.”

[Bát Hoang Diêu: Vũ ca, cậu mau quay về đi, Thiết ca thật sự rất tức giận đấy.]

” Vậy thì để cho anh ta tức thêm một thời gian nữa đi, không về được thì làm sao giờ. Ui, đừng nói, thời thế phát triển nhanh như vậy, người ở thành phố Đường thật là ghê gớm! Chỉ trong vài ngày mà nhà ga đã thay đổi quá nhiều … Cái đ-t con mẹ lố trạm mất mẹ rồi…”

Khi trời bắt đầu tối, cuối cùng thì Trần Vũ cũng trở về thành phố Đường.

Bước ra khỏi nhà ga, cầm di động nhìn thời gian.

Tối, bảy giờ ba mươi bốn phút.

“Không biết còn vào được hay không đây…”

Tùy tiện tìm một trạm gởi đồ, cất kỹ cuốn « từ nhập môn đến nhập thổ », Trần Vũ thậm chí không bắt taxi, chạy một mạch ra khỏi thành phố, đến dị cảnh đảo Bồ Đề.

Với thể lực vô hạn, cuối cùng cậu cũng chạy đến quảng trường dị cảnh trước tám giờ tối.

Lúc này, trong cánh cổng rộng rãi, chỉ thấy từng đoàn người đi ra, nhưng không có người tiến vào.

Ngay cả nhân viên bán vé cũng bắt đầu kiểm tra lại giấy tờ, chuẩn bị tan ca.

“Ngừng!”

Trần Vũ nhảy đến quầy vé ném ra 2200 tệ: “Người đẹp, mua vé.”

Nghe vậy, cô nhân viên kinh ngạc nhìn lên: “Anh muốn làm gì?”

“Mua vé, vào trong.” Trần Vũ nhắc lại, chỉ vào bên trong.

“Cái này. . . Bây giờ đang là buổi tối, anh vào đó làm gì?”

“Nếu là ban ngày thì tôi cũng chả thèm đến, nhanh lên, lát 8h đóng cửa rồi, còn năm phút nữa thôi, bán vé bán vé.”

“Đã tối như vậy rồi, bên trong dị cảnh rất nguy hiểm. Tôi đề nghị anh…”

Chương 294: Nằm ngửa (2) Chương 294: Nằm ngửa (2)

” Tôi đề nghị cô bán vé, nếu không tôi sẽ khiếu nại cô.”

“... Đồ điên? !”

“Còn có ba phút.” Trần Vũ sốt ruột nhìn điện thoại: ” Nếu không cho tôi vào thì tối nay tôi qua nhà cô em ở đó.”

“Đồ điên…” Người bán vé chửi rủa, nhận lấy 2200 nguyên, dùng máy đếm tiền đếm một lần, xé ra một tấm vé: “Muốn chết thì đi vào đi.”

“Nhận ngài cát ngôn!”

Người bán vé: “...”

Đi ngược dòng người, Trần Vũ từ từ đi tới phía trước thời không môn, rồi trực tiếp nhảy vào trong ánh mắt ngạc nhiên của rất nhiều võ giả.

“Ong ong —— ”

Sau một thoáng mờ mịt, hai chân Trần Vũ đã ở trên mặt đất của dị cảnh.

“Trời cũng tối rồi. Có vẻ như thời gian trong này đồng bộ với trái đất…”

“Nhưng mà…”

Trần Vũ ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao: ” Tại sao lại không có mặt trăng? Điều này khác biệt với dị cảnh của thành phố Thanh Thành. Hơn nữa…”

Cậu ta cẩn thận xác định thiên hà hình bầu dục trên trời: ” Chỗ này thậm chí không nằm trong Dải Ngân hà…”

“Chẳng lẽ suy đoán ban đầu của mình là sai sao?”

Rất nhiều chuyện không thể nào hiểu được.

Trần Vũ kiềm chế những nghi ngờ của mình lại, chỉnh lại khẩu trang, đi về phía rừng rậm đen thui ở trước mắt.

“Ê!”

Lúc này, rất nhiều võ giả đang xếp hàng rời khỏi dị cảnh nhìn thấy Trần Vũ đi vào bên trong, lần lượt chào hỏi.

“Cậu vào đây làm gì vậy?”

” Trong rừng không có chút ánh sáng nào, cậu muốn chết à?”

“Quay về đi!”

Sự đoàn kết của quần thể võ giả trong khu vực nguy hiểm là bản năng.

Trần Vũ không thể vùi đầu bước đi, đành phải ngại ngùng giơ tay lên: “Tôi vào trong đó tìm một vài thứ.”

“Trời tối rồi, cậu không thể tìm được gì đâu, hơn nữa còn sẽ ngủm trong đó luôn đấy.” Một thiếu nữ cau mày: “Mau quay về đây đi, tôi cho cậu chen vào.”

Đám người: “Hử?”

“Mẹ nhà nó các người nghĩ cái đếch gì thế? Tôi để cậu ta chen vào đội của mình!”

Đám người: “Ồ.”

Trần Vũ: “Tôi. . . Tôi không chen đâu, chỉ đứng đằng sau thôi.”

Nói xong, Trần Vũ thành thật xếp ở hàng cuối cùng.

Sau vài phút chờ đợi, khi phát hiện thấy không có ai để ý đến mình, cậu lặng lẽ lùi lại, lùi lại, lùi lại … và chẳng mấy chốc đã biến mất vào bóng tối sâu thẳm.

…

Cùng lúc đó.

Thành phố Đường sáng rực rỡ.

Trong một tầng hầm âm u nào đó.

” Còn năm mươi bảy phút nữa là bắt đầu hành động.”

Người mặc áo choàng đen khàn giọng nói khi nghịch đồng hồ bỏ túi trong tay: “Đáng hận, người phụ trách khách sạn 92 đã bại lộ quá sớm, nếu không trong mấy ngày này thì chúng ta có thể chuyển thêm nhiều con dị thú vào rồi.”

“Tôi đã nói từ trước là người bình thường không đáng tin cậy rồi.” Một vị khác bóng đen mở miệng.

“Nhưng cũng tốt hơn nhiều so với những tên võ giả cà chớn kia.” Người đàn ông mặc áo choàng đen đứng lên và đeo chiếc đồng hồ bỏ túi lên cổ: “Trong hội Công Bình có rất nhiều tên võ giả ngu ngốc. Sự tuyệt chủng của loài người là chuyện không cần phải nghi ngờ nữa, vậy mà rất nhiều người còn chưa nhìn rõ tình thế. Một chủng tộc tội lỗi như vậy đáng lẽ phải bị phán xét và chịu diệt vong từ lâu rồi mới đúng.”

“Đánh rắm!”

Đột nhiên, từ xa truyền đến một tiếng gầm giận dữ: “Người nên biến mất phải là những người theo phái hủy diệt như các ngươi! Các ngươi là phản đồ của toàn bộ nhân loại! Ý chí của hội Công Bình là theo đuổi sự công bằng! Không phải thảm họa!”

Nghe thấy thanh âm, người áo đen quay đầu nhìn về phía người áo trắng bị xích trong góc: “Nói thật, là đồng nghiệp, cùng ở trong hội Công Bình, tôi rất thất vọng về các người.”

“Phi.” Người áo trắng khinh thường chế nhạo.

” Không thể có chuyện một thủ lĩnh thiên nga lại xuất hiện trong một bầy vịt con. thực chất chỉ là một trò đùa mà thôi, Bản chất con người là xấu xa, bản chất con người là bạo lực. Toàn thân đều là đen thì làm sao có thể nhuộm trắng thế giới này?”

“Ngươi quá cực đoan… Phái hủy diệt các ngươi đều điên rồi…”

“Chúng ta đều là con ngươi, Không có gì là cực đoan cả. Điều khác biệt duy nhất nằm ở chỗ ai là người có suy nghĩ thấu đáo hơn về nhân tính mà thôi. Schopenhauer từng nói, ai cũng có thù hận, tức giận, ghen tị, oán hận, độc ác … những điều này thường được giấu trong bản tính của mỗi người, giống như nọc độc được cất trong nanh của một con rắn độc. Ngay khi đến thời điểm, nó sẽ phun ra. Còn ngươi…”

Người áo đen đi tới chỗ người áo trắng, nhấc cằm đối phương lên: ” Chỉ là nọc độc còn chưa tích lũy đủ mà thôi.”

“Vớ vẩn!”

” Hạ trùng bất khả ngôn băng, huệ cô bất tri xuân thu dã*.” Người áo đen buông tay, bình tĩnh quay người lại: “Còn bao lâu nữa thì bắt đầu kế hoạch?”

(* ý nói một người có kiến thức uyên bác thâm sâu không thể nào đàm luận quá nhiều với những người thiển cận.)

“Năm mươi phút.” Bóng đen bên cạnh trả lời.

“… Cũng sắp tới giờ rồi.” Xốc áo choàng lên, gã ta bước lên cầu thang và đi ra khỏi tầng hầm: “Chúng ta đi thôi, để hắn ở lại đây chôn cùng với thành phố này đi.”

Chương 295: Luật nhân loại (1) Chương 295: Luật nhân loại (1)

“Vâng. Tiếp theo thì sao?”

Người đàn ông mặc áo choàng đen hơi dừng lại và nhìn về phía bắc: “Đi Kinh Thành. Đã đến lúc ra tay với Bát Hoang Dịch rồi.”

“Bang lang!”

Nghe được ba chữ này, nam tử áo trắng bị xiềng xích kia đột nhiên giãy dụa tức giận: “Ngươi định làm gì?!”

Hai người áo đen không trả lời, trực tiếp rời đi.

Bát Hoang Dịch không chết, nhân loại sẽ không thể diệt vong…

…

Đây là một mảnh bóng tối sâu thẳm.

Không gợn sóng, không có gió, và mọi thứ đều yên tĩnh.

Chỉ có những âm thanh sột soạt vang lên khi Trần Vũ giẫm lên những bãi cỏ.

“Sưu!”

Đột nhiên, một cơn ớn lạnh từ phía sau truyền đến, Trần Vũ đứng thẳng người và không hề phản kháng.

Sau đó liền cảm thấy hoa mắt, tiến vào một không gian ý thức rộng lớn.

(Trễ vậy rồi, thật sự có người không sợ chết hahaha!)

(Hãy chờ đợi tin chiến thắng của Đảng!)

(Vậy tôi sẽ không khách khí nữa!)

Oán linh hóa thành hình người, hưng phấn xoa xoa tay, há miệng

ra, hút hồn Trần Vũ.

Trần Vũ: “Đừng khách khí.”

[tinh thần bị hút: Tinh thần +84]

(bốp bốp bốp bốp…)

[bị hút: Tinh thần +43]

[bị hút: Tinh thần + 16…]

Trong phút chốc, oán linh đã hút đến cả bản thân mình cũng bay màu…

Đây đã là oán linh thứ 22 mà Trần Vũ gặp được.

Trong bóng tối, chúng dường như hoạt động tích cực hơn.

Sự xuất hiện của Trần Vũ chẳng khác gì ném một miếng thịt trước mặt của một bầy hổ đói. Nhưng không có “con hổ” nghĩ tới, miếng thịt này thật ra lại là Ma Bư*...

(một nhân vật trong Dragon Ball, ai chưa xem thì xem đi hoặc search google.)

Chờ đợi ý thức trở về, Trần Vũ nhíu mày suy nghĩ.

Liên tục “đập” hơn hai mươi oán linh đại bổ, khiến cho thuộc tính [tinh thần] của cậu ta tăng lên nhanh chóng.

Mà tinh thần lực “Bành trướng” thì sẽ thu hút nhiều sự chú ý của oán linh hơn.

Nhưng dù sao thì ở đây cũng rất gần với Thời không môn, những oán linh mạnh mẽ đều bị tàn sát, oán linh còn sót lại cũng chỉ là số ít.

Muốn đề cao số lần bị oán linh tập kích, thì phải đi vào sâu hơn nữa.

“Vừa đi vừa nghỉ “, hiệu suất quá thấp.

Nghĩ đến đây, Trần Vũ quyết đoán điều động khí hải xoay tròn, bộc phát khí kình.

“Đông!”

Lập tức, thân hình cậu ta giống như một dòng điện, mạnh mẽ lao về phía trước.

Xuyên qua rừng rậm, nhảy qua vách đá, vượt qua ngọn núi và lao qua đồng bằng.

Dựa vào [nguyền rủa] buff máu, buff thể lực, Chỉ trong một giờ, Trần Vũ đã chạy gần hai trăm km trên địa hình hoang sơ và phức tạp này.

Dần dần, sau lưng cậu đi theo một đám oán linh.

Nhìn có chút hùng vĩ.

Những oán linh này đều được Trần Vũ “Thu gom” trên đường.

Bọn chúng cắn chặt không thả, chỉ chờ tên nhân loại này cạn kiệt khí kình là lao vào hút tập thể.

Nhưng một giờ trôi qua, nhóm bay theo đầu tiên đều đã mệt mỏi, nhưng Trần Vũ lại chưa thấy mệt mỏi.

“Ê! Thằng kia, đừng bị bỏ lại đó!”

Nhảy lên một gò núi nhỏ, Trần Vũ dừng một chút, quay đầu nhìn lại vài lần, chỉ vào oán linh cuối cùng hô to: “Ngươi còn bay được hay không vậy? Ngươi nhìn xem oán linh nhỏ yếu bên cạnh rồi nhìn lại mình đi, thật là một tên phế vật…”

Oán linh: “…”

“Xem ra cũng có những bạn học đã không chịu nổi. Hài, bay còn chậm hơn tôi chạy bộ, chết đói là đáng đời.”

Tất cả oán linh: “…”

Ngồi xếp bằng xuống, Trần Vũ thiêu đốt khí kình, nghỉ ngơi mười

phút, quan sát thấy những này oán linh dường như đã phục hồi "năng lượng thể chất", liền bắt đầu chạy.

"Các huynh đệ, tiếp tục lên đường..."

Một giờ.

Hai giờ.

Ba giờ...

Leo núi lội nước, trèo đèo lội suối.

Sau khi Trần Vũ chạy như vậy suốt năm tiếng đồng hồ, cuối cùng cậu ta cũng dừng lại.

Mà xung quanh cậu ta toàn là oán linh, số lượng nhiều đến mức gần như biến thành thật vậy.

"Mọi người vất vả rồi. Tôi thấy có một số anh em đã kiệt sức rồi, chúng ta dừng lại ở đây đi."

Trần Vũ áy náy chắp tay xin lỗi, lập tức tìm một tảng đá tương đối sạch sẽ, giang hai tay ra, thu hồi khí kình, nằm ngửa chờ bị hiếp.

"Các huynh đệ!"

"Còn chờ gì nữa? Lên đi? !"

Tất cả oán linh: "..."

"Mọi người cùng nhau lên đi, tôi chịu được."

Nếu như nói, oán linh, đã từng là nhân loại.

Như vậy thì đám người này chắc chắn đều có tính cách táo bạo.

Bị Trần Vũ dắt mũi mấy tiếng, những oán linh này tiến vào trong cơ thể, câu nói đầu tiên đều đồng đều đến kinh ngạc..

(Cái đ-t con mẹ!)

(mả mẹ nó mẹ nó!)

(Bà mẹ nó!)

(mệt chết cha, con mẹ nó.)

(Đệch mẹ nó…)

(Ta không muốn ăn nữa, ta vào đây chỉ để chửi thằng cờ hó như mày mà thôi. Đ-t mẹ mày…)

Trần Vũ: "…"

Ý thức trống rỗng ban đầu đã trở nên vô cùng đông đúc.

Hàng ngàn oán linh hình người nổi giận mở miệng, dần dần tiếng mắng đều như có tiết tấu.

(1, 2, 3)

(Đ-t mẹ mày!) × 1064

(1, 2, 3)

(Đ-t mẹ mày!) × 1103

Trần Vũ: "…"

Cũng không biết đã qua bao lâu, oán linh cũng chửi mệt rồi, liền vây quanh bắt đầu thảo luận muốn ăn như thế nào.

Chương 296: Luật nhân loại (2) Chương 296: Luật nhân loại (2)

Dù sao tình hình hiện giờ là sói nhiều mà thịt chỉ có một miếng, bọn chúng đều chưa từng trải qua chuyện này.

(Tôi nghĩ chúng ta nên áp dụng hệ thống dân chủ, bỏ phiếu bầu ra một vài đại diện để ăn dùm cho mọi người.)

(không được. Tôi đề nghị hệ thống cộng sản, mọi người cùng ăn.)

(càng không được, quá nhiều người, không đủ chia. Vẫn là theo hệ thống mạnh được yếu thua đi, ai mạnh ai ăn.)

(lại càng không được! Làm sao có thể tự giết lẫn nhau được? Nếu không áp dụng hệ thống tinh anh đi, kiến thức của ai nhiều thì cho người đó ăn.)

Trần Vũ: "..."

(biện pháp này tốt à, nhưng mà so kiến thức gì?)

(còn phải nói sao? Đương nhiên là khoa học, thần học, và triết học rồi.)

(Không, theo phương pháp phân loại của Hegel, tất cả tri thức đều được quy về triết học, được chia thành triết học lôgic, triết học tự nhiên và triết học tinh thần.)

Trần Vũ: "... Ngươi. . . Các ngươi thật sự là oán linh sao?"

(Câm miệng!) × 1320

Trần Vũ: "..."

(Vừa rồi nói đến chỗ nào rồi?)

(triết học.)

(Tôi nghĩ nếu như muốn so tài bằng kiến thức thì tinh thần của

triết học là một lôi đài tốt đó. Nó dựa trên tâm lý học và bao gồm một loạt các lĩnh vực thẩm mỹ, tôn giáo, đạo đức, xã hội, luật pháp, chính trị, v.v.)

(đồng ý.)

(cái này tốt, cái này tốt.)

(đồng ý +1)

Trần Vũ lại không nhịn được: "Các ngươi cũng không cần phiền phức như vậy, cùng nhau ăn không phải tốt hơn sao."

(ngậm miệng!) × 1320

(quyết định, sử dụng triết học làm nền tảng để thảo luận về con người chúng ta. Ai nói trước?)

(Để tôi nói trước đi. Nếu như xem nhân loại như một cá thể, so thành các tế bào hoặc những hạt vi mô, thì xã hội loài người thuộc về cấu trúc vật chất ở cấp độ cao hơn. Vì nó là một vật chất, mà vật chất thì rất dễ bị hư hại từ bên trong…)

Trần Vũ: "Con mẹ nó, một lũ điên này!"

...

"Ầm!"

Ngoại giới, một bức tường bên trong thành phố Đường.

Một tiếng nổ bất ngờ phá vỡ sự yên tĩnh của màn đêm.

Một con dị thú cao đến ba mươi mét, đào đất mà lên, vung vẩy móng vuốt đánh sập một tòa cao ốc.

Và đây dường như là một tín hiệu.

"Ầm!"

"Ầm ầm!"

"Ầm ầm…"

Ngày càng có nhiều vụ nổ xuất hiện, và giữa những ngọn lửa và làn khói dày đặc, từng cái dị thú dữ tợn lao tới.

Thành phố Đường với dân số khoảng 3 triệu người, vào lúc 9 giờ 02 phút, loạn thành một đoàn…

…

Dị cảnh, trong ý thức.

(Bài học duy nhất mà nhân loại học được từ lịch sử là không học được bất cứ cái đếch gì từ lịch sử cả. Dù ở bất kỳ hệ thống xã hội nào, trong thời kỳ áp lực và tuyệt vọng, nếu không có sự phát triển kinh tế thì sẽ gây ra những hậu quả ác liệt. Ví dụ như nhóm cuồng tín, Phi lý trí cao trào, những phần tử cực đoan tự cho mình là sứ giả của chính nghĩa…)

…

Ngoại giới, thành phố Đường.

“Không được, mình muốn chạy trốn.”

Cảm nhận được dưới chân sắp nổ tung, người áo trắng điên cuồng xé xích sắt, dù cho xương cốt bị gãy “Răng rắc răng rắc ” cũng làm như không nghe thấy.

“Không thể chết…”

“Bát Hoang Dịch không thể chết…”

“Chết rồi thì mọi thứ thật sự sẽ kết thúc…”

“Không thể chết được…”

“Ầm ầm…”

Cuối cùng, ngọn lửa đã thiêu rụi mọi thứ.

Hắn ta vẫn không thể tránh thoát.

…

Dị cảnh, trong ý thức.

(Nói đến nhân loại, phân tích sâu sẽ thấy rất kỳ lạ. Quá nóng lòng để nổi tiếng trong quần thể. Sau khi mất đi sự tin tưởng với đối tượng mà mình truy phủng, sẽ hết lần này đến lần khác tìm một người sùng bái khác, vòng đi vòng lại, nhưng lại không bao giờ muốn tin tưởng vào bản thân.)

(chỉ muốn tạo ra một vị thần và cầu nguyện rằng ông ấy có thể giải quyết mọi vấn đề…)

…

Ngoại giới, thành phố Đường.

Đó là từng ánh lửa ngút trời, làm nổi bật lên hàng trăm chiếc bóng khổng lồ của dị thú.

Chúng giẫm đạp, lăn lộn, xé toạc, nuốt chửng…

Tiếng la hét thảm thiết của đám đông đang hấp hối, là một chất xúc tác để không khí sợ hãi và ảm đảm bao trùm cả thành phố.

“Đội trưởng… Xong… Đều xong…”

Trước đồn cảnh sát, một cảnh sát quỳ rạp xuống đất, nhìn văn minh đang dần sụp đổ trước mặt, nước mắt lưng tròng, thần kinh suy sụp: “Làm sao bây giờ… Làm sao bây giờ…”

“Mẹ nó! Còn có thể làm gì? Đương nhiên là chặn được con nào hay con đó rồi!” Cảnh sát Vương tức giận đá vào người thuộc hạ, đồng phục cảnh sát cũng không thèm mặc, anh ta cầm cây ba-ton lao về phía con dị thú gần nhất.

“Đội trưởng!” Một cảnh sát khác vất vả chạy theo: “Thỉnh cầu chi viện vũ khí nóng đi.”

“Phóng tên lửa vào trong thành phố sao?”

“Thế nhưng mà…”

“Không có nhưng nhị gì hết, cậu không quản được chuyện này

đâu, cút xa một chút!”

“Đội trưởng…”

“…” Cảnh sát Vương đột nhiên dừng lại, từ trên tay lấy ra giấy chứng nhận cảnh sát giao cho thuộc hạ: ” Con trai tôi sắp chào đời, nếu có thể … giao thứ này cho nó dùm tôi.”

“Đội trưởng…”

“Tạm biệt.”

…

Dị cảnh, trong ý thức.

(Cuối cùng đến lượt tôi. Tất cả các bạn đều sai. Quần thể loài người chỉ luôn quanh quẩn giữa tuyệt vọng và kiêu ngạo. Chưa bao giờ có hòa bình chân chính. Điều này đã được nhân tính định sẵn.)

Chương 297: Tinh thần lực tăng vọt (1)
Chương 297: Tinh thần lực tăng vọt (1)

(Dù ở dưới đáy hay đỉnh cao, tất cả thành tích của loài người đều bị chi phối bởi cảm xúc. Hoặc suy đồi, hoặc dũng cảm. Suy nghĩ lý trí bị đánh đuổi bởi sự sợ hãi, tuyệt vọng, ngây ngất, cuồng tín…)

…

Ngoại giới, thành phố Đường.

Trong thành đã loạn thành một nồi.

Dưới sự tổ chức của chính phủ, miễn cưỡng tập hợp được một nhóm năm trăm võ giả, được dẫn đầu bởi hai võ giả cấp 6 của hai công ty chuyển phát nhanh, tàn sát dị thú lạ theo đường xoắn ốc và chiều kim đồng hồ.

Tuy nhiên, do sự phân bố của các dị thú quá rộng, nhóm võ giả chỉ có thể dọn sạch được một chút mỗi lần "tấn công".

Vì vậy, "nỗi đau" của toàn thành phố vẫn đang dần lan rộng…

"Ba ba…"

Gần nhà ga, cô bé ở quầy thịt nướng đang ôm sách bài tập, ngơ ngác nhìn cha mình bị con dị thú giẫm nát, đôi mắt thất thần.

"Chạy mau!"

Một võ giả mũm mĩm bất ngờ lao tới ôm chầm lấy cô bé rồi lăn ra phía trước.

"Đông!"

Ngay sau đó, nơi cô gái đứng trước đó đã bị con quái vật khổng lồ giẫm nát.

"Ầm!"

Võ giả mập điều động hết toàn bộ khí kình cấp 1, ôm cô bé chật vật chạy trốn, hô to: “Người nhà của con đâu hết rồi?”

“Ba ba. . . Ba ba…” Cô bé từ từ hoàn hồn, nước mắt lưng tròng.

“Má.”

Võ giả mập mạp chửi thề một tiếng, sau đó nhìn lại con thú khổng lồ to lớn đến mức khó có thể nhìn thấy tận cùng, da đầu ngứa ran.

“Nhân loại thật sự có thể đánh bại thứ quỷ quái này sao…”

“Đông!”

Lời còn chưa dứt, một tảng đá từ tòa nhà sụp đổ rơi xuống đầu tên võ giả béo này.

“Khụ khụ…”

Anh ta lập tức loạng choạng, suýt chút nữa ném cô bé trong tay mình ra ngoài.

Mà lúc này, ánh mắt của cô bé cũng hướng về người đàn ông đang che chở cho mình.

“Ngô.”

Đồng tử của cô bé đột nhiên co lại.

Người này… Con bé biết.

“Mập ơi, nhanh lên! Đây nè!” Xa xa, trong một tòa nhà đổ nát, Đại Hải nhô thân thể ra, mang theo cưa máy hét to: ” Cấu trúc ở đây còn chắc làm! Còn có tầng hầm nữa!”

“Hải ca.”

Mắt của võ giả mập sáng lên, lập tức ôm cô bé thay đổi phương hướng.

“Nhanh lên! Nó tới… Đạp xuống rồi! Lui về! Lui về đi!” Giọng nói của Đại Hải bỗng nhiên bén nhọn.

Võ giả béo đáy lòng trầm xuống, và khi nhìn lại, anh ta thấy một nhóm bóng đen phô thiên cái địa đang lao tới đây…

‘Toang rồi…’

Trong đầu anh hiện lên ý nghĩ này, anh ta không chút do dự nhấc bổng cô bé lên, ném về phía Đại Hải: “Hải ca! Đỡ lấy nè!”

Thời gian dường như ngừng trôi vào lúc này.

Bay ở không trung, tên mập này trong mắt cô bé dần dần trùng khớp với người đàn ông béo đã bắt nạt cha mình trong ký ức.

“Đừng…” Cô bé vô thức duỗi tay ra.

“Sống sót…”

“Ầm!”

…

Dị cảnh, trong ý thức.

(Những gì các người nói đều quá bi quan. Tôi nghĩ rằng khả năng của bản chất con người là vô hạn. Bề ngoài có vẻ thấp kém có thể có một mặt vinh quang bên trong. Xã hội loài người không cần phải tuyệt đối lý trí. Có tình có vị mới là ý nghĩa của cuộc sống.)

(Bất kể môi trường có tuyệt vọng đến đâu, sẽ luôn có ánh sáng xuyên qua màn đêm, và ánh sáng này, giống như tia lửa trên đồng cỏ, đốt cháy ra một thế giới mới. Đây là nhân tính thực sự…)

(tôi nói xong rồi.)

“Ba ba ba ba…”

Hơn ngàn oán linh lập tức vỗ tay.

Mà Trần Vũ đã sớm chết lặng.

Trong ý thức, không có khái niệm thời gian.

Nhìn xem hơn một ngàn oán linh cùng ngồi đàm đạo, cảm giác hài

hước và quái đản này khiến hắn gần như phát điên…

(Mọi người bỏ phiếu đi, bình chọn cho người mà mình cho rằng là nói đúng nhất.)

Cũng không biết những oán linh này dùng phương pháp gì, rất nhanh, một cái oán linh lập tức đứng lên: (Cảm ơn đại học, cảm ơn TV. Tôi có nhiều phiếu bầu nhất. Vậy thì tôi là một trí giả, nên thay đổi hình tượng của mình một chút.)

Dứt lời, ngoại hình của con oán linh này đã thay đổi từ một người trưởng thành thành một ông già.

Sau đó, lão oán linh quay đâu lại và nhìn xung quanh: (Hử? Chúng ta muốn làm gì vậy?)

(? ?)

(đúng rồi, chúng ta đang thảo luận cái gì ở đây vậy ?)

(đây là đâu? Tôi là ai?)

(chúng ta muốn làm gì?)

Trần Vũ đều sắp điên rồi: “Các người là đến ăn ta đó! Đừng mẹ nó lề mề nữa? Mau ăn đi? !”

Nghe thấy tiếng gào thét của Trần Vũ, các oán linh tỉnh ngộ.

(đúng! Ta nhớ ra rồi, chúng ta đến để ăn nó.)

(vậy còn thất thần làm gì? Mau ăn đi!)

(nhưng chúng ta nhiều người như vậy, không đủ chia à.)

(không sai, chúng ta nên thảo luận một chút ăn như thế nào.)

(Nếu không thì chúng ta bỏ phiếu dân chủ đi, người phiếu nhiều thì ăn dùm chúng ta…)

“Các ngươi bị bệnh tâm thần đúng không! Các ngươi không phải vừa mới kết thúc trận so tài rồi sao?” Trần Vũ suýt chút nữa thì khóc: “So cái chó má gì về triết học đó, Cuối cùng thì lão già này

thắng rồi. Các ngươi quên rồi sao? !”

Chương 298: Tinh thần lực tăng vọt (2)
Chương 298: Tinh thần lực tăng vọt (2)

(Đúng vậy!)

(ta nhớ ra rồi.)

(ta cũng vậy.)

(Lão thắng rồi thì lão ăn nhanh đi…)

Lão oán linh vỗ đầu một cái: (đúng rồi, là ta thắng . Ừ, vậy ta không khách khí nữa.)

Dứt lời, miệng của lão oán linh há ra…

[tinh thần bị hút: Tinh thần +104]

[bị hút: Tinh thần +83]

[bị hút: Tinh thần +62…]

…

Không biết qua bao lâu.

Từ từ mở mắt.

Bầu trời đêm xung quanh vẫn sáng óng ánh như xưa. Ngay cả vị trí của các ngôi sao cũng không thay đổi.

Nhưng Trần Vũ lại dường như là cách một thế hệ.

Có trời mới biết là cậu ta đã trải qua những gì.

Hơn một ngàn con oán linh đó, quả thực chính là một đám bệnh tâm thần.

Sau khi con oán linh già kia hút đến tự nó bay màu, thì những con oán linh khác lại đi nghiên cứu xem ai mới là người kế tiếp…

Trong ý thức, thời gian dường như ngưng đọng.

Thế là, cứ như vậy, Trần Vũ sống cùng với một đám oán linh "Bệnh hoạn" không biết bao nhiêu năm.

Mỗi ngày đều nghe mấy cái "Tri thức", "Triết học", "Đạo lý".

Sau này thì bọn điên đó lại còn so Beatbox…

Cho đến khi con oán linh cuối cùng hút chết chính nó thì cậu ta mới được giải thoát.

"Hô…"

Thở dài nhẹ nhõm một hơi, Trần Vũ lảo đảo đứng dậy, cảm giác cả người đều cứng ngắc.

Rõ ràng là ngoại giới chỉ mới trôi qua có vài phút mà thôi.

Cậu vỗ nhẹ lớp bụi đất trên người mình và nhìn xung quanh thì thấy mọi thứ đều sáng sủa, thông suốt rất nhiều.

Đây không phải là một sự thay đổi về thị lực, mà là một thứ gì đó không thể giải thích được…

"Tinh thần lực sao?"

"Đây dường như là kết quả sau khi gia tăng một số lượng lớn thuộc tính tinh thần."

Sau khi suy nghĩ xong, Trần Vũ chậm rãi điều khiển khí hải xoay tròn, sau đó chắp tay trước ngực "Ba" một tiếng!

"Võ pháp —— Amaterasu!"

"…"

Trên đồng bằng, sau một khoảng thời gian ngắn im lặng, một đạo ánh sáng lóe lên trên bầu trời.

"Hô hô hô ầm ầm! !"

Sau đó, như thể một quả bom hạt nhân phát nổ, từng tia từng lửa

phát tán dữ dội với tốc độ kinh hoàng mà mắt thường không thể phân biệt được!

Một mét.

Mười mét.

Trăm mét…

Ngắn ngủi 1 giây, trước mặt Trần Vũ liền xuất hiện một biển lửa rộng gần như ba trăm mét…

Trần Vũ: “Đù móa…”

Nhiệt độ cao thiêu đốt, đã mang đến hàng “tấn” khí lưu và làm xáo trộn toàn bộ vùng đồng bằng.

Rút tay về, Trần Vũ nhanh chóng lùi về phía sau trong những cơn gió mạnh gào thét, cảm giác ngột ngạt khó thở dần biến mất.

Nửa phút sau.

Ngọn lửa do khí kình tạo ra đã biến mất..

Những ngọn lửa còn sót lại đang thiêu rụi vùng đồng bằng, đám cháy càng lúc càng dữ dội.

Nhưng Trần Vũ cũng không chú ý.

Cậu ta chỉ nhìn chằm chằm vào hai bàn tay của mình một cách vô hồn, trong đầu tràn đầy kinh hãi.

Sự kết hợp của khí kình vô hạn + hơn N tinh thần lực, lại có thể tăng “kỹ thuật sưởi ấm và thiêu đốt” cơ bản nhất đến mức độ kinh dị như vậy…

Vậy nếu giống như Đoạn Dã bình thường thi triển, thì có thể hay không thả ra một quả cầu lửa có nhiệt độ cao… Có thể hay không sáng tạo ra một mặt trời nhỏ?

“Chuyên ngành võ pháp, thật sự là quá có triển vọng!”

Một lúc lâu sau khi trấn tĩnh lại tinh thần, Trần Vũ huy động khí

kình, tiếp tục đi về phía trước.

Chỉ có hơn một nghìn con oán linh mà đã có thể nâng thuộc tính [tinh thần] của cậu ta lên đến mức này.

Vậy nếu một vạn con?

Mười vạn con?

Trăm vạn con?

Thậm chí tất cả oán linh trong cái dị cảnh này thì sao?

“Hí.”

Chỉ đang tưởng tượng thôi mà cậu đã nổi da gà khắp người. Toàn thân tràn đầy sức mạnh dâng trào.

Coi như lại trải qua mấy cuộc tranh luận “Bệnh tâm thần” như vừa rồi thì như thế nào?

Đối mặt với việc gia tăng thực lực, tất cả đều có thể chịu đựng.

Hắn, đã nghiện.

Tuy nhiên, diễn biến sau đó của cốt truyện đã vượt ra ngoài sự suy đoán của Trần Vũ.

Hơn hai tiếng đồng hồ, cho đến lúc rạng sáng, không hề có một con oán linh nào xông đến.

Thậm chí khi nhìn thấy sự xuất hiện của cậu ta, một số nhóm oán linh đã bỏ chạy ngay lập tức… như thể chúng đã nhìn thấy thiên địch của mình.

“Hả?”

Chần chờ dừng bước lại, Trần Vũ không hiểu ra sao.

“Chẳng lẽ những oán linh này có giao tiếp với nhau hay sao?”

“Không đúng…” Cậu nhíu mày trầm ngâm.

Cậu chắc chắn rằng không có một con oán linh nào tiến vào trong không gian ý thức có thể còn sống mà đi ra, không thể nào liên hệ với những con oán linh ở bên ngoài được.

Hơn nữa, dù là con oán linh cuối cùng cũng không nhận ra được sự khác thường của đồng loại, nó vẫn vui vẻ mà hút hồn, cuối cùng hút đến chết.

“Chẳng lẽ là tinh thần lực của mình cao quá?”

“Cũng không thể à…”

“Những nhóm ‘Đại pháp sư’ kia đều có thực lực cấp năm trở lên, tinh thần lực cũng sẽ không kém hơn mình, sao mình lại chưa từng nghe được những con oán linh này sẽ chạy trốn nhỉ…”

Chương 299: Cứu viện (1) Chương 299: Cứu viện (1)

Ngẩng đầu nhìn xung quanh, lại thấy xa xa mặt trời đang mọc, Trần Vũ đột nhiên cảm thấy có chút hụt hẫng.

Nếu sau này những oán linh này gặp cậu liền bỏ chạy thì cậu làm sao có thể tiếp tục "cày" tinh thần lực được nữa?

Khác với phóng xạ trong dị cảnh của thành phố Thanh Thành, ở chỗ, phương pháp gia tăng thuộc tính là nhờ những con oán linh này hút rồi "đảo ngược", căn bản không có bình cảnh.

Có thể tăng trưởng "Vô hạn".

Một chỗ tu luyện hoàn mỹ như thế, nếu như "Mất đi hiệu lực"...

"Ai..."

"Có chút khó chịu à."

Trầm mặc một lát, Trần Vũ cũng không muốn bỏ cuộc, tiếp tục chạy về phía trước một hồi, tìm được nơi có nhiều oán linh rồi dừng lại.

"Bạch!"

Lắc mình một cái, núp trong bụi cỏ, cậu thăm dò quan sát một lúc bầy oán linh này, sau đó vận chuyển khí kình trong cơ thể, biến thành từng sợi dài như rắn, xung kích vào các đại huyệt vị và kinh lạc.

"Khí trùng —— Huyệt Thần Quyết!"

"Khí trùng —— Huyệt Thái Ất!"

"Khí trùng ——Huyệt Thiên Khê..."

"Khí trùng..."

“Khí hồi —— Huyệt Thần Tàng!”

“Khí hồi —— Huyệt Khí Hải…”

“Đông!”

Khi “con rắn dài” trong cơ thể cậu hình thành một vòng khép kín, cơ thể Trần Vũ đột nhiên bùng lên ngọn lửa trắng.

“Võ kỹ —— Tự Động Bất Diệt Bạo Thể!”

Từng trận lốc xoáy quay cuồng.

Động tĩnh này ngày lập tức gây ra sự chú ý của những con oán linh.

Nhưng mà, sau khi những con oán linh này nhìn thấy Trần Vũ liền bỏ chạy về nơi xa.

“Trốn chỗ nào?”

Chương 300: Cứu viện (2)

Trần Vũ giậm mạnh cả hai chân, phóng nhanh về phía trước, và bao phủ nhóm oán linh này trong phạm vi của võ kỹ.

Nhưng mà nhóm oán linh nhóm này lại không bị bất kỳ tổn thương nào, trong nháy mắt đã chạy trốn không tung tích…

“Không được.”

Thu hồi võ kỹ, Trần Vũ nhíu mày.

Chiêu “Hấp lực” này, chỉ nhằm vào khí kình. Mà oán linh lại không thuộc về không thuộc về hệ thống khí kình trong thế giới thực, cho nên “Tự Động Bất Diệt Bạo Thể” không có hiệu quả đối với bọn chúng.

“Bịch.”

Đặt mông ngồi dưới đất, Trần Vũ bực bội vò đầu.

“Oán linh không có khí kình, nhưng có thể hút thần…”

“Vậy thì chúng nó tuyệt đối có quan hệ với tinh thần. Phương diện tinh thần lại là chuyên ngành của võ pháp sư…”

“Nếu không…”

“Hỏi Đoạn Dã thử xem?”

Sau khi nghĩ đến đây, Trần Vũ không chút chậm trễ, vừa ngồi xuống, lại đứng lên, bùng nổ khí kình quay trở về con đường ban đầu.

“Ầm!”

“Phanh phanh…”

Bởi vì không cần lo lắng về việc “Tùy tùng” sau lưng đuổi không kịp, Trần Vũ đã tăng tốc độ đến cực hạn, một đường phóng như thiểm điện, chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh.

Lộ trình mất năm, sáu tiếng chỉ cần chạy hai giờ là xong.

Khi đến trước sân gần Thời không môn, Trần Vũ sửng sốt.

Chỉ thấy sân này khi trước vẫn ồn ào và đông đúc mà giờ này lại vắng vẻ.

“Cái đếch gì thế?”

Nhìn lên mặt trời trên bầu trời, Trần Vũ hơi ngẩn ra.

Đã gần đến buổi sáng, trời đã sáng rõ, dù cho có ít người đến, thì cũng không có khả năng một bóng người cũng không có.

Nghĩ nghĩ lại, cậu bắt đầu cảm thấy không ổn.

“Sặc!”

Rút trường kiếm ra, Trần Vũ hạ thấp trọng tâm cơ thể, thận trọng đi xung quanh một vòng, sau khi xác định không có bất kỳ người nào, sau đó mới thận trọng đi tới thời không môn.

Lực hút mãnh liệt và xoay tròn.

Máu trong toàn bộ cơ thể của Trần Vũ như bị hút về phía trước, sống lưng lạnh toát.

“Chẳng lẽ…”

“Là mình ở trong không gian ý thức mấy năm thì thế giới hiện thực cũng đã trải qua mấy năm? Thậm chí mấy chục năm rồi sao?”

“Đù móa đừng có dọa em nha đại ca…”

Nuốt một ngụm nước miếng, Trần Vũ nắm chặt thanh trường kiếm, hít thở sâu một lúc lâu, mới ngập ngừng bước ra một bước…

“Bạch!”

Cả người bị hút vào đó ngay lập tức.

Sau một thời gian ngắn không trọng lượng, Trần Vũ đã trở lại thế giới thực.

Hội trường trống trải lộn xộn.

Tài liệu, hóa đơn và các túi bao bì vương vãi khắp nơi, cho thấy một cảm giác hoang tàn.

Tâm tình chìm xuống, Trần Vũ cúi người cầm kiếm vươn tay chạm vào gạch đá cẩm thạch trên mặt đất: “Không có nhiều bụi, không sao cả. Chắc không phải là mấy năm sau…”

“Nhưng…”

“Người đi đâu hết rồi?”

Đứng thẳng người, cậu ta chậm rãi bước ra khỏi đại sảnh, đi qua phòng cách ly, tiến vào quảng trường của dị cảnh. Trước mặt cậu, vẫn không có một bóng người.

Kể cả phòng bán vé.

Chỉ có một cơn gió bắc xào xạc, thổi bay những cọng cỏ và chai rỗng.

“Sặc.”

Cắm trường kiếm vào, Trần Vũ một cái chai rỗng, bên trong đổ ra mấy giọt nước, cả người đã ngơ ngác đến cực điểm.

Lấy điện thoại ra, pin còn 45% nhưng tín hiệu là 0.

“Bang lang.”

Ném bay chai nước, cậu bước nhanh hơn, bước đến cánh cổng đóng chặt trước quảng trường, kiểm tra trái phải vài lần rồi đưa tay ra gõ.

“Thùng thùng.”

“Ai?”

Ngoài cửa truyền đến một tiếng quở trách khẩn trương: “Ai ở bên trong?”

Nghe thấy giọng nói, Trần Vũ lập tức thở phào nhẹ nhõm: “Tôi là khách vào dị cảnh.”

“Bên trong còn có người? !”

“Sao lại không thể có người? Nói cái đếch gì thế?”

“KÍTTT… Dát…”

Cánh cửa kim loại từ từ mở ra.

Chương 300: Cứu viện (2)

Khi Trần Vũ chuẩn bị bước tới, bốn tên cảnh sát có vũ trang đã dí súng vào trán cậu ta.

Phía sau bốn cảnh sát vũ trang là một đội quân được trang bị đầy đủ vũ khí.

Súng bắn tỉa, súng phòng không, quân dụng việt dã, súng máy lắp trên xe…

Thậm chí còn có cả những quả bom hạt nhân nhỏ dành cho binh sĩ.

Trần Vũ: "..."

Đừng cử động, giơ tay lên! Nếu không chúng ta sẽ bắn … không, chúng tôi bắn … không, chúng tôi sẽ bắn bom hạt nhân!"

Trần Vũ: "..."

"Họ tên."

"Trần Vũ."

"Giới tính."

"Có thể cho tôi một điếu thuốc được không?"

"Thuốc lá?"

"Vâng." Trần Vũ gật đầu và làm động tác cầm điếu thuốc: "Theo thông lệ quốc tế, tù nhân thẳng thắn sẽ được khoan hồng, tôi phải hút một điếu thuốc để trấn tĩnh lại."

"Đưa cho cậu ta."

"Cám ơn."

"Nói đi, giới tính."

“Hô…” Phun ra một vòng khói, Trần Vũ trả lời: “Nam.”

“Đẳng cấp khí kình.”

“1.5…”

Bên ngoài sân dị cảnh, các nhân viên cảnh sát xếp thành một vòng tròn nhỏ, nhốt chặt Trần Vũ vào bên trong..

Một nữ cảnh sát tay cầm một cuốn sổ ghi chép và hỏi thăm cậu một cách tỉ mỉ.

“Cho nên, ý của cậu là đêm qua cậu đã qua đêm ở bên trong dị cảnh phải không?”

“Đúng vậy.” Trần Vũ gật đầu: ” Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì? Tại sao…”

“Ngậm miệng. Bây giờ là tôi đang hỏi cậu.”

“Được rồi, cô hỏi đi, cô hỏi đi.”

“Mọi người đều biết, ban đêm ở trong dị cảnh đảo Bồ Đề vô cùng nguy hiểm, cậu vào đó làm gì?”

“Truy cầu nguy hiểm.”

“… Mời cậu nghiêm túc trả lời.” Nữ cảnh sát đặt cuốn sổ xuống: “Chuyện này rất nghiêm trọng, cậu lén lén lút lút, có hiềm nghi rất lớn.”

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Trần Vũ càng hiếu kỳ.

Nữ cảnh sát nghiêm túc nhìn chằm chằm vào mắt Trần Vũ, im lặng một lúc rồi nói: “Thành phố Đường, bị dị thú tập kích.”

“Cái gì?” đồng tử của Trần Vũ đột nhiên co lại: “Thú triều? !”

“Không phải thú triều. Là trong thành xuất hiện dị thú.”

” Dị thú trong thành… Chui từ lòng đất ra ngoài? !”

Nghe những lời này, cảnh sát vũ trang gần đó đều giật mình, bọn

họ đều giơ súng nhắm vào Trần Vũ.

Một người trong số họ thậm chí còn suýt bóp cò.

Cầm chặt cuốn sổ, nữ cảnh sát vẻ mặt nghiêm túc: “Không phải là cậu ở trong dị cảnh một đêm sao.”

“Đúng mà.”

“Làm sao cậu biết là dị thú chui từ lòng đất ra ngoài.”

“Bởi vì tôi gặp qua rồi.” Trần Vũ buông tay: ” Mấy ngày trước, có dị thú chui từ lòng đất của khách sạn 92 ra ngoài. Có gần bốn mươi con, con lớn nhất là con khỉ, cấp bốn, cái đuôi của nó rất mạnh. ”

“Sao. . . Sao cậu biết rõ như vậy? !”

“À.” Trần Vũ hất nhẹ tàn thuốc: “Tập đó tôi ở hiện trường mà.”

Chúng cảnh sát vũ trang: “...”

“Còn giết không ít dị thú.”

“Cậu… Rốt cuộc là ai?” Nữ cảnh sát trầm giọng.

“Bá.”

Bắn bay thuốc lá, Trần Vũ đứng dậy lắc lắc cổ áo của mình: “Vì các người đã thành tâm thành ý hỏi, nên tôi sẽ từ bi mà nói cho người. Để ngăn chặn thế giới bị hủy diệt và duy trì hòa bình của thế giới. Hãy thể hiện tình yêu và…”

Lời còn chưa dứt thì nhìn thấy một cảnh sát có vũ trang đã cài một viên đạn pháo vào nòng súng, cậu ta lập tức đổi giọng: ” Tôi là sinh viên của Đại học Bắc Kinh. Vụ án nhóm võ giả tử vong ở thành phố Đường là do tôi phá đấy.”

“Cậu học đại học Bắc Kinh? !” Nữ cảnh sát ngạc nhiên.

“Đúng. Lớp hai năm nhất Đại học Bắc Kinh, Trần Vũ. Các ngươi có thể đi điều tra, đây là vé xe và thẻ sinh viên của tôi.”

Nói, Trần Vũ lấy giấy chứng nhận trong túi ra.

Nữ cảnh sát ngay lập tức nhận lấy nó và cùng đồng nghiệp kiểm tra từng chữ một.

Một lúc lâu sau, sau khi xác nhận tính xác thực của tài liệu, cô càng nghi ngờ hơn: “Cậu là sinh viên của Đại học Bắc Kinh, thì một mình đến dị cảnh đảo Bồ Đề làm gì? Còn nhất định phải qua đêm ở trong đó?”

“Tôi nói rồi, tôi là vì truy cầu nguy hiểm.”

“... Đây không phải là lý do bình thường.” Nữ cảnh sát lắc đầu: “Thật có lỗi, cho dù là sinh viên của Đại học Bắc Kinh cũng không thoát khỏi hiềm nghi. Hiện tại, Đường thành phố đang được canh gác ở cấp độ một, chúng tôi sẽ đưa cậu đến tổng cục, để tiếp tục thẩm vấn thêm và thông báo cho trường của cậu.”

“Không có vấn đề, tôi sẽ hợp tác với các vị.”

“Được.” Đưa cuốn sổ trên tay cho một đồng nghiệp, nữ cảnh sát mang theo một cây kim tiêm: ” Để đảm bảo an toàn, chúng tôi sẽ tiêm cho cậu chất khử khí kình. Đề phòng cậu sử dụng khí kình.”

“Tới đi.” Trần Vũ duỗi cánh tay: “Tiêm nhiều chút.”

“Yên tâm, lượng nhẹ thôi, tối đa là năm tiếng đồng hồ thì cậu có thể khôi phục bình thường.”

Sau đó, cô chọc kim vào tĩnh mạch của Trần Vũ.

[Bị nhiễm bởi chất lỏng không xác định: Lâm thời khí kình hiệu suất +87%]

Trần Vũ: “Cám ơn.”

“Cái này thì có gì phải cảm ơn.” Nữ cảnh sát kỳ quái nhìn Trần Vũ một cái, sau đó chỉ vào chiếc xe địa hình bên cạnh: “Lên xe đi, mang cậu đi tổng cục.”

Chương 301: Cứu viện (3) Chương 301: Cứu viện (3)

“Thành phố Đường bây giờ thế nào?” Trần Vũ ngồi ở hàng sau ngoan ngoãn còng tay: “Thương vong nhiều không?”

“...” Nữ cảnh sát ngồi ở tay lái phụ, im lặng nửa ngày: ” Đến nơi rồi sẽ biết.”

“Bíp bíp!”

Tài xế bấm còi hai lần rồi đạp ga từ từ.

Chiếc xe địa hình dần tăng tốc và lái về phía thành phố Đường.

Hai bên đường không còn xe cộ qua lại tấp nập.

Chỉ có thể nhìn thấy một nhóm binh sĩ đang tuần tra tại các trạm kiểm soát.

Vừa đi vừa dừng, không đến nửa giờ, mọi người đã đến bên ngoài thành.

Chưa đặt chân vào trong thành thì vẻ mặt của Trần Vũ liền trở nên ngưng trọng.

Bức tường thành cao một trăm mét cũng không ngăn được thuốc súng, khói dày đặc và ánh lửa bốc lên từ bên trong.

Các hạt bụi và bồ hóng tụ lại thành một làn khói mù mịt, bao trùm toàn bộ thành phố.

Trong tầm mắt, chỉ còn lại u ám.

Tiến vào trong tường thành, hơi thở thê thảm phả vào mặt càng nhiều hơn.

Sụp đổ, thu gọn, bên trong những đống đổ nát thấp thoáng có thể thấy được những cánh tay gãy và những vết máu.

Trên con đường nứt nẻ, đổ nát và lầy lội, chỉ còn lại chiếc khăn xếp màu đỏ sẫm đang bị cháy xém.

Mặc dù không có bóng dáng của dị thú, nhưng Trần Vũ hoàn toàn có thể hình dung ra thảm cảnh lúc đó.

“Rốt cuộc thì đã chui ra bao nhiêu con dị thú?” Trần Vũ đung đưa theo thân xe rồi hỏi.

” Có tổng cộng 17 nơi mà dị thú đã xuất hiện. Chúng tôi không chịu trách nhiệm về số liệu thống kê nên không rõ.” Nữ cảnh sát mở miệng: ” Nhưng ước tính có ít nhất ba trăm con trở lên.”

“Ba trăm con…”

Trần Vũ hơi nheo mắt lại, giật còng tay một tiếng “rắc”, lấy trong túi ra một điếu thuốc châm lửa, hít một hơi thật sâu, nặng nề thở ra: “Gần bằng với một thú triều cỡ nhỏ…”

Tất cả cảnh sát vũ trang: “...”

Trần Vũ: “Sao vậy? Sao nhìn tôi như vậy?”

Nữ cảnh sát: “Tay. . . Còng tay…”

“Ồ!” Trần Vũ phản ứng lại, nhanh chóng chắp tay lại: ” Thực xin lỗi, ta vừa rồi suy nghĩ nhiều chuyện nên mới cố cầm điếu thuốc mà quên mất còng tay.”

“Cậu… Không sử dụng khí kình, cũng có thể thoát khỏi còng tay sao?” Nữ cảnh sát đều choáng váng.

“À.” Nhìn còng tay bị gãy, Trần Vũ gật đầu: “Chắc là không có vấn đề.”

“...”

Cả chiếc xe yên tĩnh lại.

Một lúc sau, người lái xe không nhịn được nói: “Cậu… Rốt cuộc thì anh là võ giả cấp mấy?”

“Cấp 1.5.”

“Cấp 1.5 có thể xé đứt còng tay mà không cần dùng khí kình hả?”

“À, tôi trời sinh thần lực, không cần quan tâm đến những chi tiết này.” Ngậm lấy điếu thuốc, Trần Vũ nhô hai tay ra: “Thay cho tôi cái còng mới là được chứ gì.”

Đám người: “...”

“Lần này tôi chắc chắn sẽ không xé đứt nữa. Tôi hứa đó.”

...

Khác với hầu hết các tòa nhà trong thành phố.

Tổng cục công an vẫn còn nguyên vẹn.

Điều này không phải là bởi vì võ giả trong cục có thực lực mạnh, mà chỉ vì hội Công Bình không bố trí điểm tập kết ở gần đây mà thôi.

Sau khi hoàn thành việc bàn giao, Trần Vũ bị nhốt vào phòng thẩm vấn.

Bởi vì thân phận là sinh viên của Đại học Bắc Kinh nên đã sớm có hai cảnh sát của cục phụ trách.

“Ồ, tôi biết anh.” Nhìn thấy một trong hai cảnh sát, Trần Vũ gật đầu: “Tôi nhớ… Anh là trợ lý của cảnh sát Vương đúng không?”

” Đúng, là tôi.” Nhân viên cảnh sát cầm lấy quyển sổ ghi chép: ” Đồng nghiệp của tôi đã nói với tôi về những tình tiết của cậu rồi. Nếu chúng tôi hoàn thành cuộc điều tra như bình thường, chúng tôi sẽ thả cậu đi.”

“Không vội. Cảnh sát Vương đâu? Thế nào rồi.”

“... Hy sinh.”

“Thật có lỗi.”

“Anh ấy là anh hùng.” Cảnh sát miễn cưỡng nở nụ cười: ” Đây là

điều đáng mừng. Anh ấy xuất thân từ nhân dân, tận tụy vì nhân dân, thăng hoa vì nhân dân."

Trần Vũ: "Không thẹn với nhân dân."

"Đúng. Vậy chúng ta bắt đầu đi, họ tên."

"Trần Vũ…"

Sau khi hoàn thành cuộc điều tra chi tiết, Trần Vũ giải được hiềm nghi.

Sau thảm họa, mọi người đều rất bận rộn và không có cảnh sát nào quen biết để đưa cậu đi.

Một mình rời khỏi đồn cảnh sát, ngay khi vừa ra khỏi cổng thì cậu đã nhìn thấy ba bóng dáng quen thuộc.

Trương Thiết.

Đoạn Dã.

Bát Hoang Diêu.

"Vũ ca!" Đoạn Dã mạnh mẽ vẫy tay.

"Hả?" Trần Vũ sửng sốt: "Sao các người lại đến đây?"

" Tối hôm qua ở thành phố Đường xảy ra một sự kiện dị thú, chúng tôi không thể liên lạc được với cậu nữa." Bát Hoang Diêu cẩn thận từng li từng tí nhìn Trương Thiết: "Thiết ca vì lo lắng cho cậu nên đã đưa chúng tôi từ đêm qua."

" Ban đêm không phải bị tắc đường sắt sao?"

Đoạn Dã ưỡn ngực: " Chúng tôi ngồi trên máy bay hỗ trợ của trường. Bốn máy bay chiến đấu hộ tống xung quanh, thật ghê gớm."

Trần Vũ kinh ngạc: "Thật đúng là ghê gớm!"

"Vũ ca." Đoạn Dã bước tới vỗ vỗ bả vai Trần Vũ: "Chúc mừng cậu đã ra tới. Sau này cần phải làm một người tốt đấy nhé."

“Đoạn Dã, cậu lui ra.” Một mực trầm mặc Trương Thiết lên tiếng.

Đoạn Dã nháy mắt mấy cái, truyền lại một ánh mắt “Tự cầu phúc “, rồi trốn mất tiêu.

P/s : cầu kim phiếu

Chương 302: Cứu viện (4) Chương 302: Cứu viện (4)

“Thiết ca.” Trần Vũ nghiêm: ” Anh hôm nay thật cmn đẹp trai!”

“Trần Vũ.” Trương Thiết nén giận: “Cậu thật quá đáng.”

” Đúng vậy, tôi đã có nhận thức sâu sắc về điều này.” Trần Vũ thở dài: “Thiết ca, nếu muốn anh có thể đánh em một trận.”

Nghe vậy, Trương Thiết lập tức giơ tay lên định tát sml nó.

Trần Vũ: “Nhưng em biết, anh sẽ không nỡ đánh em đâu.”

“…” Trương Thiết chậm rãi thu hồi bàn tay.

Trần Vũ: “Nếu không thì anh mắng em vài câu đi.”

Trương Thiết: “Cậu…”

Trần Vũ: “Nhưng em biết, anh cũng sẽ không nỡ mắng em đâu.”

Trương Thiết: “…”

Bát Hoang Diêu nhịn không được che mặt lại: “Lặp lại trò cũ rồi”

“?” Trần Vũ lập tức nhìn về phía Bát Hoang Diêu, với một dấu hỏi mặt mèo.

“Trần Vũ đừng nhìn cô ta nữa, nhìn tôi nè.” Trương Thiết khuôn mặt nghiêm túc.

“Vâng vâng.”

“Bởi vì cậu rời khỏi đội mà không được phép, bỏ qua mệnh lệnh khẩn cấp của nhân viên an ninh, và thành tích tồi tệ gần đây, trường học quyết định xử phạt cậu một lần. Công thêm trừ mười điểm học phần.”

“Nếu bị phạt nhiều lần thì sẽ như thế nào?” Trần Vũ hỏi.

“Nghiêm trọng thì sẽ cậu sẽ không thể sử dụng một số cơ sở vật chất trong khuôn viên trường. Nghiêm trọng hơn nữa thì cậu sẽ bị đuổi học.” Trương Thiết nắm chặt tay: “Đại học, mặc dù tự do. Nhưng cũng không phải là muốn làm gì thì làm. Là sinh viên của Đại học Bắc Kinh, ít nhất, cậu cũng phải làm được điều mà một sinh viên nên làm đã.”

Trần Vũ nghiêm túc gật đầu: “Lần sau nhất định.”

“Hi vọng như thế.” Nhìn Trần Vũ thật sâu, Trương Thiết nhìn lại xung quanh: “Đều chuẩn bị một chút, bắt đầu đi.”

“Bắt đầu?” Trần Vũ hiếu kì: “Bắt đầu cái gì?”

Đoạn Dã không biết từ chỗ nào biến ra một cái cuốc, khiêng trên vai: “Đường sắt chưa mở, công ty chuyển phát nhanh đã dừng hoạt động. Chúng ta chỉ có thể ngồi máy bay cứu hộ của trường để quay về thôi. Nhưng hiện tại chiếc máy bay vẫn đang trong quá trình viện trợ. ”

“Cho nên cũng cần phải tham gia cứu hộ.” Bát Hoang Diêu nói tiếp: “Bởi vì khi chạy đến thành phố Đường, Thiết ca đã báo thân phận của chúng tôi là tình nguyện viên của đội cứu trợ thảm họa.”

“Ồ.” Trần Vũ sửng sốt, sau đó xắn tay áo: “Vậy thêm tôi vào nữa.”

“Đi theo tôi, tập hợp với trường học.” Trương Thiết thở dài một hơi, không nhìn Trần Vũ, xoay người dẫn đường.

Đợi Trương Thiết đi xa, Đoạn Dã lập tức đến bên cạnh Trần Vũ, hấp tấp nói: “Vũ ca, Sao vậy? Mấy cô em ở Phố Đèn Đỏ có nhiệt tình không?”

Nghe thấy chủ đề này, Bát Hoang Diêu vốn là có ý đến gần thì quyết định chuyển hướng, tránh xa.

“Đi phố đèn đỏ làm gì. Tối hôm qua tôi đi dị cảnh.”

“Mang theo cô em ở phố đèn đỏ đường đi dị cảnh hả?” Đoạn Dã kinh ngạc: “Thật biết chơi?”

“Đừng có nói mấy chuyện tào lao nữa, hỏi cậu một chuyện nghiêm

túc nè.”

“Các loại tư thế hả?”

“... Không dâm thì cậu sẽ chết hay sao?”

“Vậy thì còn sống có ích lợi gì… Được rồi, bình tĩnh, đừng rút kiếm, chúng ta vui vẻ nói chuyện.”

Quan sát chung quanh, Trần Vũ thấp giọng hỏi: “Cậu có nghe nói đến oán linh ở dị cảnh đảo Bồ Đề chưa?”

“Nghe rồi, đó là một loại linh hồn có thể xâm nhập vào cơ thể con người và tấn công tư duy tinh thần.”

“Vậy thì cậu có biết cách nào … có thể hút loại linh hồn này ra không?”

“Biết chứ! Chuyện này cũng khá là phức tạp đấy?”

Nghe vậy, Trần Vũ cuồng hỉ…

“Nói nhanh đi, biện pháp gì vậy!” Trần Vũ vội vàng hỏi.

“Chỉ cần tiến vào Bồ Đề Đảo, những linh thể kia không phải tự động đi ra sao.”

Trần Vũ: “...”

Đoạn Dã hồ nghi: “Không phải là cậu vừa mới đi dị cảnh đảo Bồ Đề sao? Làm sao ngay cả chuyện này cũng không biết?”

“Cậu đang nói nhảm với tôi đó sao?”

“Vậy thì cậu cũng đang nghe đấy thôi.”

“Sặc!” Trần Vũ trực tiếp rút ra trường kiếm.

“Con mẹ nó…” Đoạn Dã liên tiếp lùi về phía sau: “Có chuyện gì thì từ từ nói, làm sao lại động tay động chân thế này? Cậu đang xin hỏi chuyện tôi đó, còn phách lối như vậy.”

“Nếu cậu trả lời cho đàng hoàng thì tôi còn có thể ‘Đụng’ cậu được

sao?”

“Vậy thì cậu phải xem lại cách hỏi của mình đi, không phải là đang hỏi mấy câu xàm xí đú sao, tôi nghe cũng chả hiểu gì…”

“OK, tôi sẽ cố gắng hỏi một cách chi tiết nhất có thể.” Trần Vũ cầm kiếm kề vào cổ Đoạn Dã: “Làm sao mới hút được.”

“Dùng Tụ Linh Châu.” Đoạn Dã trả lời nhanh chóng.

“Lần này làm sao nghe hiểu được vậy?”

“Bởi vì lần này cậu mô tả rất chi tiết, dùng từ chính xác, nghe xong liền hiểu.”

“Vậy thì sau này tôi sẽ ăn nói giống vậy.”

“Không có vấn đề.” Đoạn Dã duỗi ra hai ngón tay, cẩn thận dời kiếm sang một bên: “Cậu cất vũ khí đi, khi tiếp xúc với không khí sẽ rất dễ bị rỉ sét.”

Cắm thanh trường kiếm vào, Trần Vũ tiếp tục hỏi: “Tụ Linh Châu là gì?”

“Cậu chưa từng nghe qua sao?”

“Chưa từng.”

“Tôi chắc chắn. Cậu chắc chắn một học sinh kém khi học cấp 2.”

Nói xong, Đoạn Dã mở ba lô lấy ra một quả bóng màu đen có kích thước bằng quả bóng bàn và đưa cho Trần Vũ xem: “Cái này được gọi Tụ Linh Châu. Nó được các chuyên ngàng võ pháp sử dụng để rèn luyện tinh phách.”

Chương 303: Cứu viện (5) Chương 303: Cứu viện (5)

“Tinh phách?”

“Thường được gọi là tinh thần lực.”

“Ồ.” Trần Vũ hiểu rõ.

“Khác với khí kình, rèn luyện tinh thần lực rất khó khăn, nhất định phải có sự trợ giúp của ngoại vật. Tụ Linh Châu chính là một loại trong đó.” Cậu ta gõ lên bề mặt hình cầu nhẵn bóng của hạt châu: “Nó chủ yếu được sản xuất ở trong dị cảnh Thần Nông Gia số 3, Có thể thu hút các ion magiê đặc biệt tự do xung quanh.”

“Ion magiê…”

“Đúng. Là thứ thu được do nguyên tử magie mất đi hai electron lớp ngoài cùng. Ký hiệu là Mg ˆ 2 +. Nó là một nguyên tố khoáng chất cần thiết cho cơ thể con người, và nó có ảnh hưởng đáng kể đến tinh thần lực.”

“Cậu nói tiếp đi.” Bởi vì Trần Vũ cũng đang chuẩn bị học võ pháp, tự nhiên sẽ không bỏ qua loại kiến thức này.

“Ví dụ, trong hệ thần kinh trung ương, thụ thể glutamate loại NMDA đóng vai trò tuyệt đối quan trọng trong học tập và trí nhớ, đồng thời cũng là một phần quan trọng của trí lực tổng thể. Khi thụ thể này hấp thụ glutamate, tế bào thần kinh sẽ tự động hấp thụ các ion canxi . Các ion magiê có thể cản trở hiệu quả sự gia tăng protein CREB bị ức chế.”

Đoạn Dã chậm rãi mà nói: “Đây chỉ là một trong nhiều phản ứng hóa học của các ion magiê trên não. Phối hợp với khí kình, nó có thể tạo ra nhiều thay đổi hơn. Tất nhiên, việc hấp thụ các ion magiê không thể quá nhiều. Cơ thể con người sẽ có một giới hạn chịu đựng nhất định. Kiến thức liên quan quá phức tạp, cậu chỉ cần biết rằng nó là chất quan trọng nhất để tăng tinh thần lực.”

“Hiểu rồi.” Trần Vũ gật đầu, rất tự nhiên cầm lấy Tụ Linh Châu: “Vậy tôi nên làm như thế nào?”

“Ơ. . . Đó là hạt châu của tôi.”

“Xem bộ dạng keo kiệt của cậu kìa, tôi còn có thể cướp của cậu hay sao? Mặt mũi của tôi lớn như vậy mà?”

“Há, cậu điều động khí kình, xung kích Huyệt Thượng Tinh là được.”

Lùi lại nửa bước, Trần Vũ tập trung một tia khí kình trên trán theo chỉ dẫn của Đoạn Dã.

Lập tức cảm thấy hạt châu trong tay mình đang thu hút một thứ gì đó không đáng kể.

Sau một lúc lâu…

[tinh thần:1]

Trần Vũ: “…”

“Sao rồi?” Đoạn Dã xoa tay: “Có cảm giác gì không? Người kém thông minh sẽ không cảm giác được gì đâu.”

Trần Vũ: “Tôi có cảm giác rồi.”

Đoạn Dã: “Thật ra tôi đang gạt cậu đó thôi, cho dù là chậm hay cùn, thì sẽ không cảm giác ra được sự gia tăng chậm chạp của tinh thần lực đâu. Để ngươi trang bức, trang khoan khoái rồi đi.”

“… Trêu chọc rất tốt.”

Trần Vũ mặt không cảm giác thu hồi khí kình.

Thuận tiện cũng thu Tụ Linh Châu lại.

Nụ cười trên mặt Đoạn Dã liền ngưng lại, cúi đầu nhìn xuống ba lô của Trần Vũ, sau đó ngẩng đầu nhìn Trần Vũ: “… Của tôi.”

“Tôi biết là của cậu.” Trần Vũ không kiên nhẫn xua tay: “Tôi chỉ muốn nghiên cứu một chút thôi, tôi còn có thể cướp của cậu hay

sao? Mặt mũi của tôi lớn như vậy mà?”

“Vậy. . . Vậy được rồi.”

“Ừm.” Trần Vũ kéo chặt khóa kéo của ba lô và nhìn xung quanh: “Hả? Tiểu Diêu và những người khác đâu?”

“Đều đã đi xa…”

“Đi hướng nào?”

Đoạn Dã mờ mịt: “Không biết à.”

“Gọi điện thoại đi.” Trần Vũ vô thức lấy điện thoại di động ra.

“Hiện giờ ở thành phố Đường không có mạng, gọi không được đâu.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

Trần Vũ nhìn về phía Đoạn Dã.

Đoạn Dã cũng nhìn về phía Trần Vũ.

Hai người nhìn nhau một hồi, đột nhiên đồng thanh nói: “Đi Phố Đèn Đỏ nhé?”

“Đi!” $\times 2$

Đoạn Dã buông tay: “lần này Thiết ca sẽ lại tức giận cho mà xem.”

“Ai kêu bọn họ không chờ chúng ta.”

“Lỡ như phố đèn đỏ cũng sụp đổ thì làm sao bây giờ.”

“Cứu viện à.” Trần Vũ búng tay một cái: “Cứu chỗ nào cũng là cứu thôi.”

…

Hai người “Xe nhẹ đường quen”, đến Phố Đèn Đỏ gần khách sạn 92.

Có lẽ là do hội Công Bình hội đã mất đi cứ điểm ở đây, nên không có thiệt hại gì ở một khu vực phồn hoa như Phố Đèn Đỏ.

Nhưng cả hai chỉ đơn giản là đi dạo xung quanh và sau khi xác nhận rằng không có tòa nhà nào bị sập, họ quyết định đến các khu vực khác để cứu hộ.

Trần Vũ: "Tìm em gái để chơi thì lúc nào cũng được. Nhưng mạng thì chỉ có 1 lần thôi, có thể cứu được người nào hay người nấy."

"Đúng." Đoạn Dã gật đầu: "Nếu con phố khu đèn đỏ này chưa đóng cửa, tôi gần như sẽ tin vào điều đó."

Đến khu vực xảy ra thảm họa gần nhất, hai người cũng không chậm trễ, sau khi xuất trình thẻ sinh viên, họ nhanh chóng tham gia cứu hộ.

So với việc Đoạn Dã đang đào bằng cái "cuốc" của mình, thì thanh trường kiếm trong tay Trần Vũ chắc chắn hiệu quả hơn nhiều.

Một lần quét, một lần vẩy.

Đá tảng bê tông cốt thép được cắt như là cắt đậu phụ.

Càng xâm nhập vào trong thì Trần Vũ và Đoạn Dã cũng càng nhận ra nỗi kinh hoàng của thú triều khi tiến vào thành phố.

Những nơi đi qua, cơ hồ không có người sống.

Đặc biệt là vào ban đêm, hầu hết mọi người ở đây đều ở nhà không kịp chạy trốn. Trong một thành phố đông đúc như thế này thì một con dị thú có sức tàn phá dữ dội chỉ đơn giản là một chiếc máy thu hoạch mạng sống.

Chương 304: Cứu viện (6) Chương 304: Cứu viện (6)

Mà hàng trăm con dị thú xuất hiện cùng lúc thì…

“Hội Công Bình…”

Trần Vũ nắm chặt chuôi kiếm, trong lòng không chỉ có tức giận.

“Ầm ầm…”

Một kiếm chém đứt một bên bức tường sụp đổ, Trần Vũ nhấc phần còn lại lên, nhìn vết máu đã dán thành một hình người, thở dài: “Đoạn Dã, kéo hắn ra ngoài.”

“Ừm.”

Đoạn Dã đeo găng tay, bước tới và kéo thi thể đi trong im lặng.

Trần Vũ buông tay.

“Ầm ầm…”

Những đám bụi bay ra khi bức tường đập xuống.

“Nhiều như vậy, cho dù có người còn sống bị chôn vùi trong đó, mình cũng không cứu được.” Ngồi bên cạnh thi thể, Đoạn Dã khàn giọng: “Khi dọn sạch tất cả thì sẽ có bao nhiêu người sống sót được?”

Trần Vũ: “Đây chính là khu vực thảm họa.”

Cởi găng tay ra, Đoạn Dã nhìn Trần Vũ: “Cho tôi một điếu thuốc.”

Trần Vũ nhướng mày, từ trong túi áo lấy ra hộp thuốc lá: “Cậu không phải là không hút thuốc sao?”

“Bây giờ muốn hút.”

Rút ra hai điếu thuốc rồi dùng bật lửa châm lửa, Trần Vũ đưa cho

Đoạn Dã một điếu, ngậm một điếu trong miệng: “Hút chậm thôi, thuốc lá này rất nặng.”

“Hô… Khục.” Đoạn Dã lạnh nhạt nhả khói ra, nhìn xung quanh những người cứu hộ đang bận rộn, và những hàng xác chết được phủ vải trắng, im lặng một lúc, mở miệng: “Vũ ca…”

“Nói.”

“Cậu nói…” Đoạn Dã hai mắt mờ mịt: “Lúc trước ở Hạc thành, cũng là cảnh tượng như vậy sao.”

Nhả một vòng thuốc, Trần Vũ ngồi ở bên cạnh Đoạn Dã: “Muốn nghe lời nói thật hay nói dối.”

“Lời nói thật.”

“Những người ở đây…” Trần Vũ chỉ về phía những thi thể: “Họ còn may mắn hơn nhiều so với người của Hạc Thành. Ít nhất, còn có đồng loại nhặt xác cho họ. Người Hạc thành, đều bị dị thú ăn hết, liền quần áo cũng không để lại.”

“Vậy thì, cha mẹ tôi cũng bị ăn sao.” Đoạn Dã hít một hơi thật lớn phun ra có chút run rẩy.

“…” Trần Vũ trầm mặc.

“Trước khi chết bọn họ có sợ không? Bị ăn có đau không? Nghĩ về những gì?” Đoạn Dã nhắm mắt: “Chắc là nghĩ về tôi.”

Không có cuộc đối thoại nào giữa hai người nữa.

Lặng lẽ hút xong điếu thuốc trên tay, tiếp tục đứng dậy và làm việc.

…

Gần đến buổi tối, hệ thống mạng của thành phố được gấp rút sửa chữa, và cuối cùng nó cũng là mạng đầu tiên được mở.

Đột nhiên, những cuộc gọi khẩn cấp được chôn sâu trong lòng đất gần như làm nổ tung bệnh viện, đồn cảnh sát và trạm cứu hỏa.

Hiệu suất cứu viện lại phải tiếp tục tăng lên.

“Ông. . . Ong ong.”

Không lâu sau, điện thoại của Trần Vũ cũng vang lên.

Lau hết mồ hôi và bùn đất trên mặt, Trần Vũ lấy điện thoại ra xem, là Trần Tư Văn gọi tới, lập tức kết nối: “Alo, chị hả?”

“Tiểu Vũ!” Ở phía bên kia của tai nghe, tiếng kêu khóc nức nở và tiếng la hét của Trần Tư Văn truyền đến: “Con mẹ nó cuối cùng thì em cũng nghe điện thoại sao.”

“Thông tin liên lạc bên này mới vừa được khôi phục thôi.”

“Chị xem tin tức thấy là thành phố Đường bị dị thú tập kích?”

“Đúng.”

“Vậy em có sao không? Mẹ và chị đã lo lắng cho em cả ngày đó.”

“Em không sao.” Nheo mắt lại, Trần Vũ nhìn lướt qua đống đổ nát xung quanh: “Em đang hỗ trợ cứu viện. Mẹ sao rồi?”

“Mẹ ở bên cạnh, em nói vài lời với mẹ đi?”

“Để sau đi, chờ em về rồi nói. Bây giờ nhiều người đang kêu cứu, và dung lượng liên lạc có hạn. Cúp máy trước đi.”

“Vậy… Được rồi. Tiểu Vũ, nhất định phải chú ý an toàn.”

“Vâng.”

Cúp máy điện thoại, nhưng nửa phút sau lại có cuộc gọi khác.

Lần này, là Trương Thiết gọi tới.

Nghe tin Trần Vũ và Đoạn Dã đang cứu hộ ở những vùng thiên tai khác anh liền yên tâm, dặn dò vài câu rồi cúp điện thoại.

Cuộc giải cứu căng thẳng kéo dài cho đến khi trời nhá nhem tối, hiệu suất cũng giảm dần.

Khi Trần Vũ và Đoạn Dã lại lôi hai thi thể ra, những người cứu hộ còn lại đã mời hai người đi ăn cơm.

Bữa ăn rất đơn giản.

Cơm trắng, rau xào, thêm ít thịt.

Nhưng mọi người ăn một cách ngon lành.

Kể cả một số phụ nữ, việc ngồi xổm cạnh xác chết không ảnh hưởng đến cảm giác thèm ăn của họ.

Cơn đói và kiệt sức có thể áp chế mọi thứ…

“Trời đã tối rồi. Cũng cần những người cứu hộ chuyên nghiệp hơn. Hiện giờ không cần chúng ta.” Đoạn Dã ngồi ở bên trái Trần Vũ, vừa ăn vừa nói: “Tìm chỗ nghỉ ngơi đi, tôi sắp rồi kiệt sức rồi. ”

Sau khi ăn như hổ đói vài ngụm cơm, Trần Vũ nhai ngấu nghiến: “Đi đâu.”

“Ở đằng kia có một bãi đất trống, có vẻ như chính quyền thành phố đã đặc biệt làm khu nhà nghỉ cho đội cứu hộ.”

“Ừ, vậy đến đó đi.” Trần Vũ gật đầu đứng dậy đi về phía bãi đất trống.

“Chờ tôi chút, tôi ăn chưa xong…”

Hai người lết xác đến được một quảng trường nhỏ, sau khi xuất trình thẻ sinh viên, họ được nhân viên bận rộn dẫn vào một cái lều.

“Các cậu ở chỗ này đi, tuy chật chội một chút. Với điều kiện hiện giờ thì chỉ làm được thế này thôi.”

“Tôi hiểu mà.”

Nhìn nhân viên công tác rời đi, Đoạn Dã kéo lấy cái thân thể mệt mỏi của mình xốc lều lên, “Bịch” một tiếng liền nằm vào trong, ngay cả xoay người cũng không muốn xoay: “Tôi đã cạn kiệt sức lực rồi. Cậu cũng vào đi? Nào, tôi ôm cậu ngủ…”

Chương 305: Đại trí tuệ (1) Chương 305: Đại trí tuệ (1)

“Không được.” Trần Vũ thẳng thừng từ chối: “Tôi còn rất tỉnh táo, cậu ngủ một mình đi.”

“Thể chất của cậu thật là… Chậc, thật ghen tị. Về sau khi cậu tìm bạn gái, nhất định phải tìm người có sức bền một chút.”

Trần Vũ: “…”

Chỉ mới một phút thì tiếng ngáy nhẹ của Đoạn Dã đã vang lên trong lều.

Nhún vai, Trần Vũ rời khỏi khu vực lều trại, ngẫu nhiên tìm một chỗ không có người, châm một điếu thuốc, nhìn qua ánh đèn và bóng tối giao nhau ở nơi xa, không biết đang suy nghĩ gì.

Thuốc lá, hút hết điếu này đến điếu khác.

Khi hộp thuốc đã cạn, Trần Vũ nằm bẹp trên mặt đất, nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Đông…”

“Thùng thùng…”

Tuy nhiên, khi màn đêm tối dần và xung quanh trở nên yên tĩnh hơn, Trần Vũ với năm giác quan nhạy bén của mình, đột nhiên nhận thấy một sự rung động nhẹ dưới người mình.

“Hả.”

Nghi ngờ đứng dậy, chúi tai xuống đất, cẩn thận lắng nghe.

“Đông…”

“Đông đông đông…”

“Đây là âm thanh của máy móc đang đào đất?” Trần Vũ nhíu mày

một cái, lấy điện thoại ra xem thời gian.

Tối, 8 giờ 58 phút.

“Đông. . . Thùng thùng…”

Sự rung động dường như mạnh hơn.

Vô hình, cậu cảm thấy một cơn ớn lạnh bao trùm khắp cơ thể, da gà nổi lên từng lớp.

“Có điều gì đó không đúng…”

Đột nhiên nhảy dựng lên, Trần Vũ nhìn xung quanh và phát hiện có hai mảnh sắt, đâm thật mạnh vào tai trái của mình!

“Đang!”

Tia lửa tung tóe!

[Khiếm thính: thính giác tạm thời ở tai trái +247; nghe ở tai trái +3]

Thừa dịp đôi tai đang râm ran, Trần Vũ lại ấn tai trái xuống đất.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây…

Trần Vũ sắc mặt như tro tàn.

“Không có khả năng…”

“Thùng thùng. . .”

“Rống. . .”

Bên dưới mặt đất, ngoài những rung động không rõ, còn có tiếng gầm rú của dã thú.

“Đây là. . .”

Trần Vũ mặt xám như tro: “Dị thú. . .”

“Bên dưới thành thị vẫn còn có dị thú? !”

Đứng hình tại chỗ một lúc, cậu đột ngột đứng dậy, vừa chạy nhanh về phía khu phòng trọ, vừa lấy điện thoại di động ra, run rẩy tìm kiếm số điện thoại của Trương Thiết.

“Dị thú đến rồi! Tất cả mọi người mau dậy đi! Dị thú nhanh tới rồi!”

Điều động khí kình, Trần Vũ hét lên một tiếng như một con sư tư đang rống, rồi sau đó đá một cước vào lều vài của Đoạn Dã.

“Soạt.”

Lều vải bị chia năm xẻ bảy, lộ ra Đoạn Dã đang ngủ bên trong.

Chậm rãi mở mắt ra, Đoạn Dã mơ mơ màng màng đảo mắt một vòng: “Em. . . Em không thích mạnh bạo như vậy.”

“Ngủ con mẹ gì nữa, mau dậy đi! Dị thú sắp tới rồi.”

“Dị thú?”

Đoạn Dã giật mình, vội vàng kéo áo khoác khoác lên người mình: “Dị thú gì? Lại có những dị thú khác nữa sao?”

“Có, ở bên dưới mặt đất! Sắp chui ra rồi.”

Khi đang nói chuyện, cuộc gọi đến Trương Thiết đã được kết nối, không đợi đối phương nói chuyện, Trần Vũ lập tức hét to: “Thiết ca, anh nhanh đi thông báo cho chính phủ và sở cảnh sát rằng dị thú sắp tới rồi! Ở ngay dưới mặt đất! Đợt thứ hai!”

“Cái gì? !” Trương Thiết chấn kinh.

Nhưng anh ta cũng không hỏi việc này là thật hay giả.

Loại vấn đề quan trọng này, chỉ cần là người không bị bệnh thì sẽ không nói dối.

Thế là, Trương Thiết quả quyết hồi phục: “Tôi biết rồi, các cậu chú

ý an toàn, tôi sẽ liên hệ với bên trên.”

“Bĩp ——— ”

Điện thoại bị cúp máy.

Trần Vũ cất điện thoại, đá vào lều bên cạnh: “Mau dậy đi!”

Đoạn Dã bên cạnh cũng phản ứng rất nhanh, cậu ta cũng đi lật tung mấy cái lều trại: “Đừng ngủ nữa! Tất cả dậy hết đi. . .”

Không bao lâu, sự hỗn loạn do hai người gây ra đã lan khắp toàn trường.

Nghe thấy từ “dị thú”, ngay cả những người cứu hộ vừa mới tỉnh dậy cũng lập tức tràn đầy năng lượng, tập hợp thành “thế lực lớn”, sau đó tiếp tục đánh bay những chiếc lều khác.

“Ô ô ô ——— ”

Cùng lúc đó, phía Trương Thiết cũng đã báo cáo xong sự việc, cả thành phố lập tức vang lên tiếng báo động phòng không thê lương.

“Tất cả mọi người sơ tán.” Đứng ở một trong những điểm cao nhất, Trần Vũ hét lên và ra lệnh: “Hãy đến khu vực thảm họa! Nó đã bị tấn công bởi bị thú rồi. Không thể bị tấn công lần thứ hai đâu, đều đi đi! Nhanh lên!”

“Ba!”

Bên cạnh, Đoạn Dã chắp tay trước ngực, điều động khí kình, phóng ra một quả cầu lửa lớn trên không trung, kéo căng quả cầu lửa thành một mũi tên lớn, chỉ về hướng khu vực bị thảm họa.

Những người hoảng sợ được sự chỉ dẫn và nhao nhao bỏ chạy.

“Đoạn Dã, cậu cũng đi đi, quá nguy hiểm.”

“Nói nhảm gì vậy? Tôi là người sợ chết sao?” Nói xong, Đoạn Dã bật người dậy bỏ chạy mấy trăm mét về phía khu vực thảm họa, hét lớn: “Tôi nhất định phải sát cánh cũng với cậu. Nhưng là một pháp sư, rời khỏi tiền tuyến cũng là hợp lý.”

Bỏ qua mấy lời xàm lông của Đoạn Dã, Trần Vũ Trần Vũ rút trường kiếm ra, đặt tai xuống đất lần nữa, lắng nghe sự chuyển động của mặt đất.

“Thùng thùng. . .”

Âm thanh va chạm rõ ràng hơn.

“Đến rồi.” Ra hiệu với Đoạn Dã ở đằng xa, Trần Vũ chổng mông lên, áp mặt xuống đất, di chuyển nhanh, tìm kiếm vị trí gần nhất của nguồn âm thanh.

Chương 306: Đại trí tuệ (2) Chương 306: Đại trí tuệ (2)

Hướng đông, di chuyển khoảng một ngàn mét, Trần Vũ thẳng thắt lưng, đột ngột đâm kiếm xuống đất: “Chính là chỗ này!”

“Oanh long long long. . .”

Trong khoảnh khắc tiếp theo, độ rung trên mặt đất tăng lên theo cấp số nhân.

Rất nhanh, sự rung chuyển biến thành chấn động.

“Ù ù. . .”

Mặt đất dần dần nứt ra.

Con đường bằng phẳng phình ra.

“Ầm!”

Trần Vũ nắm chặt trường kiếm cắm trên mặt đất, đem thiêu đốt toàn bộ khí kình. Lặng lẽ chờ đợi sự xuất hiện của dị thú.

Ở phía xa, sau khi xác nhận sẽ có dị thú xuất hiện, Đoạn Dã lấy từ trong ba lô ra nhiều lọ nhỏ kỳ dị và trộn nhiều loại bột với nhau theo tỷ lệ.

Sau đó, cậu ta thôi động khí kình, và rắc thứ bột đó đều một vòng tròn ngay tại chỗ, đứng vào giữa vòng tròn và chắp tay trước ngực vang lên một tiếng “bốp”.

“Võ pháp —— ma trận 2 thức!”

“Ông —— ”

Chỉ một thoáng, thứ bột cháy lên như phốt pho trắng, tạo thành một vòng sáng chói lọi.

Khí kình kinh khủng dao động từ trong vòng tiêu tán.

Cấp 1. . .

Cấp 2. . .

3 cấp. . .

Ngay cả Trần Vũ, cách đó một km, cũng cảm nhận được gió thổi lên mặt.

Trần Vũ chấn kinh: “Á đù. . . Cậu làm cái đếch gì vậy?”

“Bá.”

Đoạn Dã mãnh liệt ngẩng đầu, con ngươi hai mắt tràn ngập bạch quang: “Đại Vũ pháp sư Trương Hiền Sinh từng nói qua, cho ta vô tận thời gian, ta có thể nổ tung toàn bộ trái đất.” (tác lấy câu của Archimedes nè)

Trần Vũ: “. . .”

“Có hơn 300 trạng nguyên trong cả nước, và chỉ có 6 người là theo chuyên ngành võ pháp. Hôm nay tôi sẽ cho các người thấy thực lực của thiên tài sẽ trở thành ma pháp sư hàng đầu!”

“Ong ong —— ”

Dứt lời, khí kình tụ tập trong vòng sáng liên tục tăng lên.

2.2. . .

2.5. . .

2.8. . .

Trần Vũ: “Đù móa. . .”

“Phanh. . .”

Nhưng mà, khi khí kình của vòng sáng vượt qua cấp 3 thì toàn bộ vòng sáng đột nhiên phát nổ.

Bóng tối trở về. . .

Trần Vũ: “. . .”

Đoạn Dã: “. . .”

Trần Vũ: “. . . Sao rồi?”

Đoạn Dã tức giận: “Đừng có nói chuyện với tôi nữa! Làm tôi mất tập trung rồi nè!”

Trần Vũ: “Nà ní. . .”

“Ầm ầm! !”

Chưa kịp dứt lời, mặt đất đột nhiên hở ra một cái khe lớn! Một bóng đen phóng thẳng lên bầu trời!!

“Phốc phốc!”

Thanh trường kiếm mà Trần Vũ cắm xuống đất đã chính xác cắm sâu vào đầu của cái bóng khổng lồ đó.

“Rống!”

Đây là một con dị thú hình sói được bao phủ bởi bùn và sỏi. Sau đầu bị thương, nó giãy dụa rống lên một tiếng rồi ngã xuống đất.

“Đông. . .”

Trong bụi mù, Trần Vũ rút kiếm và rút lui.

Và ngày càng có nhiều con vật khổng lồ lần lượt chui ra từ mặt đất.

“Ầm!”

“Ầm ầm. . .”

Cùng lúc đó, các khu vực khác nhau trong thành phố Đường cũng lần lượt vang lên những tiếng nổ.

Cả thành phố một lần nữa chìm trong biển lửa và dã thú tập thú.

“Chia hàng ngàn con dị thú thành chia hai nhóm. . . tàn nhẫn, quá

độc ác.” Nhìn xung quanh, Trần Vũ nắm chặt thanh trường kiếm của mình vang lên vài tiếng “rắc”.

Điều đen tối hơn thảm họa luôn luôn là lòng người..

“Vũ ca, hỗ trợ!”

Nơi xa, Đoạn Dã đã tạo ra một vòng sáng khác, hô to: “Tụ khí trận sáng quá, dị thú đều chạy đến chỗ tôi hết rồi, yểm hộ một chút.”

“ok.”

Trần Vũ lấy lại tinh thần, không dám chậm trễ, nhanh chóng đứng ở giữa dị thú và Đoạn Dã, ra sức vung thanh trường kiếm.

“Bạch!”

“Vù vù!”

Chỗ mà mũi kiếm đi qua đều là chân cụt tay đứt.

Bất kể là dị thú cấp 2 hay cấp 3, đều không thể chống lại vết cắt không gian.

Nhưng hơn một chục con dị thú không có não tràn về phía trước, Trần Vũ chỉ có thể bị áp chế, liên tục lui về phía sau.

Đặc biệt là con quái vật khổng lồ ở chính giữa, cậu thậm chí còn không thể tới gần nó.

“Còn bao lâu nữa? !” Trần Vũ hét lên khi một nhát cắt dọc cắt đứt móng vuốt của một con quái thú khổng lồ.

“Lập tức.” Đoạn Dã đứng trong cái vòng càng ngày càng sáng: “Chờ thêm chút nữa thôi. . . Đã nói là đừng có nói chuyện với bố rồi mà! Đ-t mẹ.”

“Để tôi giúp cậu!”

Lúc này, một võ giả cấp 1 lao tới với một lưỡi dao sắc bén trên tay, học uy thế của Trần Vũ, vung thanh trường đao của mình lên.

Trần Vũ: “Đừng!”

“Đang!”

Con dao lớn chém dữ dội vào đầu gối của con dị thú hình khỉ, tia lửa bắn tung tóe khắp nơi.

Nhưng chỉ cắt được một sợi lông. . .

“Nà ní?” Võ giả ngạc nhiên ngẩng đầu: “Sao nó không đứt?”

“Đông!”

Một giây sau, dị thú một cước liền giẫm nát tên võ giả, xương, máu và các cơ quan nội tạng vỡ tung khắp nơi.

Trần Vũ: “. . .”

“Ngu thì chết cmm đi!” Bên trong vòng sáng, Đoạn Dã tức giận: “Cùng là nhẫn giả, Naruto có thể giống với mấy thằng nhân vật phụ được sao? ! Đúng rồi, không thể phân tâm. . .”

Bên này, Trần Vũ cũng tập trung cao độ, không tiếp tục nhìn tên võ giả bị đạp lòi cứt hồi nãy, mà ngăn cản những đòn tấn công nguy hiểm của dị thú.

Trên thực tế, nếu không có thanh trường kiếm cắt không gian này, Trần Vũ sẽ không dám khiêu chiến với một đám dị thú cấp 2 cứng rắn này đâu.

Chương 307: Đại trí tuệ (3) Chương 307: Đại trí tuệ (3)

Việc khó của đa số võ giả khi đối đầu với những con dị thú như thế này là không thể phá nổi phòng ngự của chúng.

Một kích toàn lực của võ giả cấp 2 cũng chỉ có thể miễn cưỡng đánh lui dị thú cấp 2.

Giống như tên võ giả cấp 1 vừa rồi, đối đầu với dị thú cấp 2 mà có thể chặt đứt mấy sợi lông của nó đã là tốt lắm rồi.

Đây cũng là lý do lớn nhất khiến con người khó mà chống lại dị thú.

Khi thú triều tiến đến, có đến trăm vạn con dị thú trùng trùng điệp điệp, ở hầu hết các thành phố, ngay cả 1000 tên võ giả cấp 2 cũng không có. . .

“Để con ở giữa cho tôi.”

Đột nhiên, một luồng ánh sáng lóe lên, một cú đá mang theo một lượng lớn khí kình đã ép lùi con thú khổng lồ cấp 4 lui mười mấy mét: “Các cậu giải quyết những con khác đi.”

Trần Vũ quay đầu nhìn lại, phát hiện là người mà mình không biết.

Nhưng có thể khẳng định, ít nhất là một đại lão cấp 4.

“Cảm tạ.” Lớn tiếng nói cám ơn, áp lực của Trần Vũ chợt giảm xuống, tiếp nhận quyền “điều khiển” của những con dị thú còn lại.

Nhưng dù sao thì cậu ta cũng chỉ có một người một kiếm, chỉ trong nửa phút, dị thú đã tiếp cận Đoạn Dã trong vòng năm trăm mét.

“Đoạn Dã! Rốt cuộc đã xong chưa? !” Trần Vũ hô to.

“Lập tức lập tức. . .” Trên trán Đoạn Dã đầy mồ hôi.

“Nếu như không được thì cậu chạy đi.”

“Bố đã nói hàng trăm lần rồi! Đừng có nói chuyện với bố!”

“Mẹ nó.”

Trần Vũ chửi thề một câu, rồi đột nhiên lùi lại năm mươi mét, ném thanh trường kiếm lên trời, rồi chắp tay trước ngực.

“Võ pháp —— Tụ Đỉnh Thông Thấu!”

“Ầm!”

Kình khí hóa thành một ngọn lửa bao phủ toàn thân, bên tai Trần Vũ lập tức vang vọng âm thanh tổng hợp điện tử.

[Trạng thái không xác định: Lâm thời trí thông minh tăng lên:45%]

[Kích hoạt cứng ngắc: Lâm thời tốc độ +54%]

“Ba.”

Giơ tay lên bắt lấy trường kiếm, Trần Vũ giống như thay đổi bánh răng mới, ngay cả nhịp thở cũng tăng lên.

“Vũ ca giỏi quá! Lại sử dụng chiêu cuối rồi hả?” Đoạn Dã hô to.

Trần Vũ Trần Vũ quay đầu lại, trừng mắt nhìn Đoạn Dã: “Hắc hắc hắc hắc hắc hắc hắc nấc. . .”

“Hắc hắc hắc hắc hắc…”

Đoạn Dã: “? ?”

Nghe thấy tiếng cười như thể “đứa trẻ mất trí” của Trần Vũ, kém chút nữa thì Đoạn Dã lại nổ tung cái trận pháp.

“Bạch!”

Nhưng sau đó, bóng dáng của Trần Vũ đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm nhìn của cậu ta.

Một giây sau, đầu của con dị thú đứng phía trước đột nhiên nứt ra, máu trộn với não phun ra xa mấy chục mét.

Đoạn Dã: “Đệch…”

“Bạch!”

“Vù vù…”

Trong đêm tối, Trần Vũ hóa thành vô hình, mỗi lần giao thủ nhất định sẽ để lại vết kiếm thấu xương trên thân của một con dị thú nào đó.

Nhưng cái giá phải trả là cậu ta đột nhiên cảm thấy nhân loại khắp thiên hạ đều là ngu xuẩn, chỉ có mình là bố thiên hạ.

“Đối mặt với thú triều cỡ nhỏ sao đếch chôn bom xuống lòng đất nhỉ?”

“Sao lại không bắn vài quả vũ khí hạt nhân? Rầm rầm rầm nổ vài lần thôi thì xem thử có thể còn lại bao nhiêu dị thú?”

“Thời cổ đại, dã thú có thể thuần hóa, còn người hiện đại thì ngay cả dị thú cũng đếch thuần hóa được sao?”

“Những con thú cùi bắp này không phải là một nhát một em sao? Những siêu cấp đại lão kia sao lại không ra tay? Nhất định là có âm mưu.”

“Người trong nước không bằng người nước ngoài sao, tại sao mình lại chưa từng thấy dị thú xuất hiện ở nước ngoài?”

“Đối mặt với lực lượng tuyệt đối, hết thảy đều là phù vân.”

“Nếu tiêu diệt 99% nhân loại, chỉ còn lại một phần trăm thì chẳng phải dị thú sẽ tự chết đói sao.”

“Thật sự không được thì di cư lên mặt trăng và sao hỏa à? Ai có chỉ số thông minh cao thì được di cư, còn mấy thằng ngu thì chết cmn hết đi, chẳng phải sẽ tốt đẹp hơn sao?”

“Ai… Những người cầm quyền thật sự là quá ngu ngốc, chắc phải để mình lên nắm quyền, không có ai hiểu rõ dị thú hơn mình rồi…”

“Chiêu võ kỹ này đâu có giảm xuống trí thông minh? Rõ ràng là tăng trí thông minh mà!”

Cầm kiếm, đứng trên đầu của một con dị thú, Trần Vũ ánh mắt bỗng nghễ, nhìn xung quanh thành, trong đầu hiện lên một suy nghĩ thiên tài khác.

“Ha ha.”

“Mình thật sự là thiên tài.”

Cậu ta bỗng nhiên cười lạnh, giơ ngón tay bấm huyệt thái dương: “Thì ra sức mạnh thực sự chính là trí tuệ tuyệt đối.”

“Đám võ giả trên thế giới này lại đi truy cầu đẳng cấp khí kình cao thấp. Thật buồn cười làm sao.”

“Ngu xuẩn phàm nhân…”

Chậm rãi nâng kiếm lên, Trần Vũ vẻ mặt trịnh trọng, Chuunibyou* hô to: “Liền để ta, Trần Vũ, đến cứu toàn bộ nhân loại đi!” (ai không biết thì google sama đi nhé.)

Ở phía xa, đội cứu hộ đang vây xem đều đã chết lặng.

Đoạn Dã, cũng ở lại.

“Nhìn xem tôi đang làm gì?” Đạp trên đầu của dị thú, Trần Vũ dùng ánh mắt nghiêm nghị nhìn Đoạn Dã: “Nho nhỏ trận pháp, cũng làm lâu như vậy, nếu là tôi thì chả cần đến một phút.”

Chương 308: Đại trí tuệ (4) Chương 308: Đại trí tuệ (4)

Nhìn xem dị thú càng ngày càng gần, Đoạn Dã mặt đen lại: “Con mẹ nó, đừng có tiếp tục trang bức nữa, dị thú sẽ giẫm lên đầu tôi rồi.”

“Rầm rầm.”

Trần Vũ hừ lạnh một tiếng, vung thanh trường kiếm, rồi lại biến mất.

“Bạch!”

Với một kích này, cậu ta đã chặt đứt một cái chân của con dị thú phía trước. Con dị thú ngã ầm xuống đất, và vấp ngã những con đang chạy đằng sau.

“Cái này, chính là trí tuệ.”

Đứng tại chỗ, Trần Vũ nghiêng đầu, nhắm mắt lại, tay cầm một thanh kiếm đẫm máu, mặc cho y phục phấp phới trong gió.

Bên trong vòng sáng, Đoạn Dã nhịn không được mở miệng: “Vũ ca… Anh điên rồi rồi?”

“Thiên tài bên trái, kẻ điên bên phải.” Trần Vũ nhếch miệng lên: “Phàm nhân, thì làm sao hiểu được.” (Tên này là một tên sách có xuất bản bên VN luôn nhá, ai hứng thú thì đi mua mà đọc.)

Đoạn Dã: “...”

“Nhanh chuẩn bị đi. Làm đồng bạn của ta, thì nhất định sẽ là nhân vật lưu danh sử sách, ngươi không thể quá kém được.” Khứ 🜁 khứ 🜁

Đoạn Dã: “... Tốt. . . Được rồi…”

“Ha ha.” Trần Vũ lập tức mở mắt, ôm trường kiếm, tiêu sái nhảy xa: “Như vậy bắt đầu đi, trận sử thi tiếp theo này, ngươi sẽ là diễn

viên chính. Biểu hiện ra lực lượng chân chính của ngươi đi!”

“Xong…” Đoạn Dã bắt đầu lo lắng: “Trần Vũ ngáo cmn rồi, mình phải giải thích với Thiết ca thế nào đây…”

Nhưng nhìn xem những con dị thú đã tới gần trong vòng trăm mét, cậu ta cũng không kịp suy nghĩ nhiều, lập tức triệu tập khí kình toàn thân, khuấy động năng lượng kinh người bên trong vòng sáng.

“Võ pháp ——Frizz!”

“Hô hô hô…”

Khi Đoạn Dã giơ cao hai tay, một quả cầu lửa màu trắng đột nhiên nở ra, trong một phần hai giây, từ kích thước của một nắm tay, nó nở ra với bán kính bốn năm mét.

“Ồ.” Trần Vũ nhướng mày: “Năng khiếu võ pháp này đã sắp đuổi kịp một nửa của ta rồi.”

“Đi!”

Đoạn Dã mãnh liệt ném quả cầu lửa!

Uy thế khí kình cao đến 3 cấp khiến những con dị thú nhao nhao trốn tránh.

“Đến rồi!” Đoạn Dã đột nhiên nắm chặt hai tay: “Bạo!”

“Ầm!”

Bên trong đàn thú, một quả cầu màu trắng đường kính mười mét đột nhiên nổ tung, sóng chấn động kinh hoàng, hòa cùng nhiệt độ cao nóng bỏng, nhuộm trắng cả một vùng…

...

Cùng lúc đó, ở nơi nào đó trong bóng tối của thành phố, hai người đàn ông bước ra.

Một già một trẻ.

“Đại nhân , nhiệm vụ đã hoàn thành, Đợt thứ hai, tất cả 36 điểm dị thú đều được kích hoạt, chúng ta có thể đi rồi.” Lão nhân cung kính báo cáo.

“Có thể đi, nhưng không thể đi.” Thanh niên mặt không biểu tình: “Lúc này, chỗ tối bên ngoài thành, nhất định sẽ ẩn giấu rất nhiều trạm gác ngầm, một khi phát hiện ta rời đi, rất dễ dàng khơi dậy sự hoài nghi. Chính phủ rất thích sử dụng những mánh khóe nhỏ nhặt như vậy.”

“Nhưng nếu chúng ta ở lại đây, cũng có nguy cơ bị bại lộ.”

“Vậy…” Thanh niên nhìn về phía chiến trường trong thành phố: “Nơi nào là an toàn nhất?”

“An toàn nhất…” Ông lão do dự.

“Tất nhiên là đám võ giả đánh giết dị thú do chính phủ tổ chức rồi.”

“Đó. . . Đó không phải là nơi nguy hiểm nhất sao?” Ông lão kinh ngạc.

“Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.”

“Nhưng cái này, mọi người đều biết mà…”

“Chính vì mọi người đều biết sự thật này, đã biến nơi nguy hiểm nhất trở thành nơi nguy hiểm hơn. Mà nơi càng nguy hiểm thì lại khiến nó trở thành một nơi an toàn hơn.”

Lão nhân: “...”

Thanh niên: “Lão nghe hiểu không.”

“Nghe. . . Nghe hiểu. Nhưng mà hiện giờ trong nhóm võ giả đó có bốn võ giả cấp sáu, một khi ngài bị phát hiện…”

Thanh niên cười lạnh: “Ai có thể nghĩ tới, người thả những con dị thú này sẽ còn đi theo đội quân đánh giết dị thú nhỉ?”

“Nhưng mà…”

“Ý ta đã quyết.” Thanh niên vung tay lên: “Tham gia vào nhóm võ giả của chính phủ.”

“... Vâng.”

...

Ánh sáng trắng rơi xuống.

Đoạn Dã mềm nhũn ngồi trên mặt đất, thở hổn hển.

Bầy dị thú trước mặt đều bị thổi bay ra xa hơn trăm mét.

Không khí tràn ngập mùi cay nồng của protein bị đốt cháy.

“Ba ba ba.”

Trần Vũ mỉm cười, vừa vỗ tay, vừa đi tới: “Một màn trình diễn tuyệt vời, không uổng công ta tạo ra cơ hội cho ngươi.”

“... Vũ ca, rốt cuộc thì cậu bị làm sao vậy? Đừng có dọa tôi đó.”

“Là trí tuệ của ta, làm cho ngươi cảm thấy sợ hãi sao. Ai…” Trần Vũ thở dài: “Ở trên cao thật sự là lạnh lẽo, cổ nhân thật không gạt ta.”

Đoạn Dã trầm mặc hồi lâu: “Vũ ca, kiếp trước cậu là nhân vật phụ thôi phải không?”

Trần Vũ: “Sao lại nói vậy.”

Đoạn Dã: “Kiếp này được làm nhân vật chính nên đi tới đâu trang bức tới đó hả.”

“Ha ha, chim sẻ thì làm sao hiểu được suy nghĩ của thiên nga? Người phàm thì làm sao biết được ý nghĩ của thánh nhân.”

“Cậu đừng nói nữa, có một vài dị thú còn chưa chết kìa…”

“Thôi được.” Trần Vũ giơ cao trường kiếm: “Thực lực của ngươi dù sao cũng có hạn, liền để ta thu hoạch từng con một đi.”

Đoạn Dã: “...”

Bạch!

Dứt lời, Trần Vũ Trần Vũ lập tức biến mất trước mặt Đoạn Dã.

Chương 309: Đại trí tuệ (5) Chương 309: Đại trí tuệ (5)

Đoạn Dã: “Có nên nói hay không ta, người thì ngáo ngáo, nhưng tốc độ lại nhanh hơn khá nhiều…”

Mấy phút sau.

Sau khi chém hết dị thú, Trần Vũ lóe lên bên cạnh Đoạn Dã, đưa tay: “Còn nhúc nhích được sao.”

“Không. . . Không sao.” Kéo tay Trần Vũ đứng dậy,, Đoạn Dã nhìn về phía con thú khổng lồ ở phía xa: “Con chà bá lửa kia thì giao cho vị đại năng kia đi, chúng ta đi tìm dị thú ở các khu vực khác.”

“Ta vừa đi, chỉ dựa một tên cấp 4 như hắn thì nhất định mất mạng.”

Đoạn Dã: “…”

“Sao, ngươi không tin sao? Không thấy hắn lâm vào thế bất lợi rồi sao.”

Đoạn Dã: “Thấy rồi, nhưng mà đó là chiến trường cấp bốn đó…”

Trần Vũ lắc lắc vết máu trên thân kiếm, ngẩng đầu: “Cấp bốn thì sao? Ta chỉ là cấp 1, mà có thể giết dị thú cấp 3. Hắn là cấp 4 mà đánh với dị thú cùng cấp cũng không được. Thật nực cười, nực cười.”

Đoạn Dã: “… Vũ ca, anh đừng có làm tôi sợ.”

“Thôi được rồi.” Trần Vũ sải bước đi tới: “Để ngươi mở mang kiến thức một chút về thực lực chân chính của ta.”

“Đừng đi!” Đoạn Dã kịp phản ứng, nhanh chóng nắm lấy Trần Vũ: “Bây giờ không giống như lần trước, có Thiết ca và một vài võ giả cấp 3 khác hỗ trợ, một mình cậu tiến lên thì quá nguy hiểm!”

“Nguy hiểm, đó là với thực lực của ngươi. Mặc dù ta chỉ là cấp 1,

nhưng với trí tuệ của mình, ta giống như có thiên quân vạn mã phò trợ!"

"Em lạy anh đó, cho em xin hai chữ bình yên đi…"

"Pháo đài dù mạnh đến đâu thì cũng có thể bị đánh bại từ bên trong." Trần Vũ lôi kéo Đoạn Dã, khăng khăng đi về phía dị thú: "Chỉ cần để cho dị thú nuốt ta vào, ta sẽ trong có thể nó đại sát tứ phương, lo gì không diệt được?"

"Đừng đi! Nó có răng đó…"

"Buông tay."

Thoát khỏi sự lôi kéo của Đoạn Dã, Trần Vũ chạy hai bước để làm bàn đạp rồi phóng tới dị thú cấp 4, chỉ để lại một đám dư ảnh…

Đoạn Dã sắp khóc rồi: "Hồi nãy vẫn còn bình thường mà, sao vừa đánh một chút thì bị ngáo cmn rồi…"

"Rống!"

Rầm lên một tiếng, con quái vật cấp 4 với tầm vóc cao hơn năm chục mét vung móng vuốt thép, quét bay trước quét bay "con ruồi" trước mặt rồi dậm mạnh chân xuống đất, quật ngã hai tòa nhà gần đó.

"Phốc."

Võ sĩ cấp 4 ôm bụng, nuốt máu vào họng, nhìn xung quanh và chuẩn bị tìm đường thoát.

Nhưng đúng lúc này, anh ta đột nhiên bị hoa mắt, mơ hồ nhìn thấy một bóng đen đang "Tung tăng nhảy múa" bay vào trong miệng lớn của con dị thú…

"Đếch gì vậy? Sao lại bay vào đó?"

"Vũ ca!" Đoạn Dã thật sự sắp khóc rồi, khàn giọng hét lớn: "Mau ra đây đi!"

Võ giả cấp 4: "? ? ?"

Nhìn sang dị thú rồi lại quay đầu nhìn Đoạn Dã ở phía đằng xa, võ giả cấp 4 ngẩn người: “Chuyện gì xảy ra?”

“Bạn. . . Bạn học của tôi chui vào trong miệng dị thú rồi.”

“Tại sao…”

“Cậu ta nói muốn đánh chết nó từ bên trong.”

“…” Ngây người nửa ngày, võ giả nhịn không được mở miệng: ” Bạn học của cậu bị tắc máu não bao nhiêu năm rồi?”

Đoạn Dã: “…”

…

Sau khi chui vào miệng của dị thú, Trần Vũ đã bị nuốt gọn vào thực quản và rơi vào dạ dày một cách thuận lợi.

“Sưu!”

Cậu ta phản ứng cấp tốc, cắm thanh trường kiếm vào bức tường bao tử dày đặc trong tình trạng rối loạn, cả người treo lơ lửng trên không trung.

“Tê tê…”

Bám sát vào khuỷu tay của thành bụng, vải quần áo bị ăn mòn ngay lập tức.

Vùng da ở đó cũng truyền tới cảm giác nóng và nhức nhối.

[khí huyết +331]

[khí huyết +325]

[khí huyết…]

“Tiếp theo, chính là thời khắc tỏa sáng của trí tuệ ta.”

Ở trong một môi trường khép kín và khắc nghiệt, Trần Vũ không quên tạo dáng, tay cầm trường kiếm, thôi động khí kình, rồi từ từ xoay tròn toàn thân.

“Phốc phốc ——— ”

Trong thành dạ dày bị cắt, máu đỏ tươi đột nhiên tràn vào.

“Võ pháp ——— phỏng chế · tăng cường · Bí Thuật Bát Hoang ——— Phong Toàn · Ngũ!”

“Sưu sưu sưu sưu…”

Thanh trường kiếm sắc bén biến thành một cái cưa tròn, Trần Vũ quay người càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, giống như Kiếm Sư của Warcraft, và khuấy cho cái bụng của con dị thú rách bươm.

Hàng tấn axit trong dạ dày trào ra, trộn lẫn với máu tràn ra từ các mô gần đó, rất nhanh liền khiến dị thú cảm thấy đau đớn không thể chịu đựng nổi.

“Rống rống…”

Từng tiếng rống thê lương xuyên thấu qua da thịt truyền ra.

Trần Vũ quay càng nhanh hơn khi nghe được tiếng rống.

“Ha ha, ta đang ở trong bụng của ngươi đó!”

Dưới tác dụng của võ kỹ “Tụ Đỉnh Thông Thấu”, tốc độ ban đầu của cậu ta đã được tăng tốc thêm 50%. Bây giờ còn đang xoay tròn, thiệt hại mà cậu ta gây ra càng không thể tưởng tượng được.

Chỉ trong vòng một phút, vị trí mà cậu đứng đã tràn đầy máu tươi.

Sau đó, cậu ta không chút do dự sử dụng “Dịch chuyển không gian”, dịch chuyển đến một nơi “Khô ráo” khác, tiếp tục xoay.

‘Trước giờ mình thật là ngu à, có loại thần kỹ như dịch chuyển tức thời này, vậy mà chỉ muốn chạy trốn, đi đường, xuyên tường.’

Chương 310: Đại trí tuệ (6) Chương 310: Đại trí tuệ (6)

Vừa xoay người, Trần Vũ vừa than thở trong lòng: 'Xuyên vào trong bụng của dị thú chém chết không tốt hơn à…'

...

Ngoại giới.

Đoạn Dã, và võ giả cấp 4, nhìn thấy tình trạng thê lương, gầm rú thảm thiết của dị thú, đều ngẩn cả người.

"Chưa thấy qua…" Võ giả cấp 4 dần dần bình tĩnh lại, lắc đầu không tin: "Tôi chưa từng thấy qua phong cách chiến đấu như này."

"Ùng ục." Đoạn Dã nuốt ngụm nước miếng.

Võ giả mãnh quay đầu nhìn Đoạn Dã, kích động nói: "Đây quả thực là thần lai chi bút à! Một ý tưởng thiên tài!"

Đoạn Dã: "..."

"Các cậu học trường nào?" Võ giả hỏi.

"Đại. . . Đại học Bắc Kinh."

"Khó trách." Võ giả giật mình: "Cũng chỉ có những trường học tốt như vậy mới có thể bồi dưỡng được loại thiên tài không theo lẽ thường này. Tiến vào trong cơ thể của dị thú để công kích, chưa từng nghe thấy, chưa từng nghe thấy à…"

Đoạn Dã: "..."

"Đông! !"

Sau khi dị thú giãy dụa mười mấy phút, cuối cùng không thể kiên trì được nữa, ngã ầm xuống đất.

Sau đó, Trần Vũ xoay tròn mở lưng của dị thú ra, bay lên bầu trời. Và vì tốc độ quay quá nhanh nên cả người bay càng lúc càng cao…

Võ giả cấp 4 ngửa đầu, nhìn về phía Trần Vũ đang dần dần biến mất trong bầu trời đêm, kinh ngạc thở dài: “Thì ra là có thể công kích như vậy trong cơ thể của dị thú… Thiên tài! Thiên tài chân chính à!”

Đoạn Dã: “…”

Không biết cậu ta đã bay cao bao nhiêu, Trần Vũ rốt cục nhớ được phải giảm tốc độ, sau đó toàn thân chậm rãi rơi xuống, mất bốn phút đồng hồ, cuối cùng cũng đáp xuống bên cạnh Đoạn Dã.

Võ giả cấp 4 lập tức chạy đến, nhiệt tình đưa tay ra với Trần Vũ: “Chào cậu! Tôi tên Gia Cát Ngô Dụng!”

“Cám ơn.” Trần Vũ ưu nhã nắm tay với đối phương: “Vừa xuống máy bay, tôi tên Trần Vũ.”

“Không hổ danh là sinh viên tài cao của đại học Bắc Kinh.” Gia Cát Ngô Dụng dùng sức lắc tay: “Vậy mà lấy lực lượng cấp 1, đánh chết dị thú cấp 4! Thật đáng kinh ngạc!”

“Đây chính là trí tuệ.” Trần Vũ rút tay về sau, gật gật đầu: “Lực lượng không đủ, thì phải dùng đến trí thông minh.”

“Không sai không sai!” Gia Cát Ngô Dụng gật đầu lia lịa: “Xoay tròn trong cơ thể của dị thú để công kích nó, thực sự là một ý tưởng thiên tài!”

“Thao tác cơ bản mà thôi, đừng ngưỡng mộ.” Cắm trường kiếm về mainboard, Trần Vũ hăng hái liếc nhìn toàn trường: “Nơi này, đã bị ta giải quyết xong. Tiếp theo, cũng nên đi tìm kiếm hung thủ thật sự rồi.”

“Hung thủ?” Gia Cát Ngô Dụng trong mắt lóe lên tinh quang.

“Không sai.” Trần Vũ gật đầu: “Hội Công Bình có thể thả dị thú một cách đồng bộ như vậy, nhất định là có hắc thủ phía sau màn điều khiển. Điểm này, ngươi cũng nhìn không ra hả?”

Đoạn Dã ở bên cạnh: "..."

"Chuyện này thì tôi có thể nhìn ra được, nhưng tôi không biết hắc thủ kia là ai."

"Cho nên." Trần Vũ mỉm cười: " Trí tuệ của phàm nhân cũng chỉ tới đó mà thôi."

Gia Cát Ngô Dụng hưng phấn chắp tay: "Mời đạo hữu chỉ giáo!"

"Conan đã từng nói, sau khi hung thủ phạm tội, một trong những điều yêu thích của hắn chính là quay lại hiện trường vụ án, thưởng thức kiệt tác của mình."

" Còn có chuyện như vậy." Gia Cát Ngô Dụng trầm ngân: "Những lời này giống như không phải là Conan nói…"

"Vậy nên…" Trần Vũ dùng sức nói: "Ta kết luận! Hung thủ chắc chắn chưa chạy thoát!"

Đoạn Dã: "..."

"Có đạo lý! Quá có đạo lý!" Gia Cát Ngô Dụng giật mình: "Vậy. . . Vậy thì hắn là ai?"

"Tiếp theo, chính là suy luận của trí tuệ." Trần Vũ tự tin chậm rãi nói: "Hung thủ có thể thả dị thú ra ngoài, nhưng hắn tuyệt đối không thể khống chế dị thú, nếu không thì hắn đã vô địch thiên hạ rồi."

Gia Cát Ngô Dụng: "Ừm đúng."

Trần Vũ: "Bởi vậy, hắn muốn thưởng thức kiệt tác của mình, sẽ không tránh được phải đi công kích dị thú."

Gia Cát Ngô Dụng: "Ừm đúng."

Trần Vũ: " Vậy nơi nào là nơi an toàn nhất để trà trộn vào?"

Gia Cát Ngô Dụng: "Không biết."

"Ngu xuẩn." Trần Vũ thất vọng: "Lực lượng cường thế nhất trong

thành phố này, chẳng phải đội quân võ giả do chính phủ tổ chức sao? Mấy vị cấp sáu cường giả dẫn đầu, đối mặt với dị thú cấp 4 là cao nhất, còn không phải chém dưa thái rau sao?"

Gia Cát Ngô Dụng giật mình: "Có đạo lý!"

Đoạn Dã nhịn không được xen vào: "Hung thủ nàm trong đội ngũ cảnh sát, cậu nghiêm túc sao…"

Trần Vũ: "Có câu nói là nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, Ngoài tôi ra, ai có thể nghĩ rằng một đã thả dị thú ra ngoài sẽ còn đi theo mọi người săn giết dị thú chứ?"

"Ba!"

Gia Cát Ngô Dụng vỗ tay một cái: "Quá có đạo lý! Người bình thường quả thực không nghĩ ra được! Đẩy ra mây mù nhìn thấy trời xanh!"

Đoạn Dã: "Đây chẳng qua là tưởng cmn tượng của cậu mà thôi? !"

"Ngậm miệng!" ×2

Đoạn Dã: "…"

Gia Cát Ngô Dụng cười làm lành: "Chàng trai, cậu nói tiếp."

"Ừ." Gật gật đầu, trong mắt Trần Vũ lóe lên tia sáng của một người thông thái: " Cho nên, ta kết luận hung thủ nhất định phải ẩn thân trong đội quân võ giả."

Chương 311: Sợ thiếu một tri kỷ vậy (1)
Chương 311: Sợ thiếu một tri kỷ vậy (1)

” Vậy chúng ta tìm ra người này như thế nào? ”

“Rất đơn giản. Thời điểm dị thú được thả là vào 9:02. Tôi đã thông báo trước với chính phủ. Và hung thủ phải đích thân vận hành việc thả dị thú. Sau khi được thả xong, hắn mới có thể tham gia vào đội quân…”

Gia Cát Ngô Dụng nhấc tay: “Cho nên chúng ta chỉ cần tìm những người gia nhập vào đội quân võ giả sau 9:02 là có thể tìm ra hung thủ!”

“Trẻ nhỏ dễ dạy. Ngươi đều học được suy nghĩ của trí tuệ rồi đó.” Trần Vũ hài lòng gật đầu, còn không quên liếc nhìn Đoạn Dã: “Ngươi xem tên ngốc ở bên cạnh đi, bây giờ còn chả hiểu được gì.”

Đoạn Dã: “…”

“Hắc hắc, bạn bè của tôi đều nói tôi có chút ngốc, nhưng bây giờ xem ra tôi không ngốc như vậy. Tiểu ca, vậy chúng ta có đi tìm ngay bây giờ không?” Gia Cát Ngô Dụng kích động: “Cái này hung thủ đáng đâm ngàn đao này, tôi muốn lột da của hắn!”

“Đương nhiên.” Trần Vũ làm ra động tác xin mời: “Mời!”

“Đừng đừng đừng, trí giả vi sư, mời ngài!”

“Được rồi” Trần Vũ cũng không khách sáo lập tức đi đầu tiên.

“Tiểu ca, ngài không thu hồi võ kỹ của mình sao?” Gia Cát Ngô Dụng nhìn ngọn lửa trên người Trần Vũ, vừa đi vừa hỏi: “Chuyện này thật lãng phí khí kình.”

“Chuyện này không được.” Trần Vũ lắc đầu: “Võ kỹ này sẽ giúp ta sáng suốt hơn.”

“Các hạ quả nhiên không phải người thường!”

Nhìn hai người đang dần dần đi xa,,Đoạn Dã đứng tại chỗ, không biết làm sao.

Rốt cuộc là nơi nào xảy ra vấn đề?

Tại sao Trần Vũ đột nhiên trở nên giống như bị ngáo vậy…

…

Sau nhiều lần dò hỏi.

Rốt cuộc thì Trần Vũ đã mang hai người Gia Cát Ngô Dụng và Đoạn Dã tìm thấy đội quân võ giả chính quy đang cùng kịch chiến với dị thú.

Nhìn thoáng qua, có khoảng sáu trăm người.

Ba võ giả cấp 6 dẫn đầu, hơn hai mươi võ giả cấp 5, những nơi họ đi qua, dị thú đều biến thành một biển máu.

Hiển nhiên, sau lần hợp tác ngày hôm qua, bọn hắn đã có nhiều kinh nghiệm hơn.

Đôi mắt đại bàng của Trần Vũ quét qua toàn trường, không ngờ gặp được bóng dáng của Trương Thiết và Bát Hoang Diêu, lập tức mang theo hai người chạy tới.

“Tiểu Thiết, chờ ta.”

“Tiểu Thiết?” Trương Thiết còn tưởng rằng là mẹ của anh đang ở đây, vội vàng quay đầu, phát hiện là Trần Vũ và Đoạn Dã, sững sờ: “Các cậu tới rồi sao?”

“Ừ.” Trần Vũ ngạo nghễ gật đầu, đi theo bước chân của đội quân: “Các người không có bị thương chứ.”

“Không có…” Trương Thiết kỳ quái nhìn Trần Vũ: “Làm sao cảm giác… Hình như cậu có chút không đúng.”

“Thiết ca!” Đoạn Dã lập tức kêu rên: “Trần Vũ bị ngáo rồi!”

Trương Thiết: “?”

Bát Hoang Diêu: “?”

Trần Vũ khinh bỉ liếc nhìn Đoạn Dã: ” Hắn chỉ là không hiểu được trí tuệ hiện giờ của ta mà thôi.”

“…” Trầm mặc một lát, Trương Thiết vươn tay sờ sờ đầu Trần Vũ: “Đầu bị thương rồi sao?”

“Đừng chạm vào ta.“Trần Vũ phất tay ngăn lại, ngẩng đầu nói: ” Bây giờ còn có chuyện quan trọng hơn.”

“Chuyện gì?”

” Tôi biết ai là người đứng sau việc thả dị thú ra ngoài rồi.”

Vừa dứt lời, không chỉ có Trương Thiết và Bát Hoang Diêu kinh ngạc, liền ngay cả những võ giả xung quanh cũng nhao nhao dừng lại, nhìn về phía Trần Vũ một cách kinh hãi.

Ngay lập tức, loại kinh hãi này, giống như bệnh dịch lan tràn, nhanh chóng truyền đến toàn bộ quân đoàn.

Từ cảnh sát đến võ giả cấp 6, họ lần lượt ngừng tiến quân, tập trung vào Trần Vũ.

“Ba.”

Đoạn Dã che mặt: “Sẽ bị đập sml cho coi…”

“Cậu. . . Cậu nói cái gì?” Trương Thiết khó tin: “Cậu biết người đứng sau chuyện này là ai rồi sao? !”

“Đương nhiên.” Trần Vũ gật đầu: “Người này đang ở trong đội quân này!”

“Hoa —— ”

Tất cả võ giả ở đây đều hít một hơi khí lạnh.

Mà nơi nào đó, có hai người lại lập tức hoảng hốt…

“Sưu!”

Một võ giả cấp 6 đột nhiên xuất hiện trước mặt Trần Vũ, hai mắt đỏ bừng: “Ai!”

Hai võ giả cấp 6 khác cũng chạy tới, nhìn Trần Vũ từ trên xuống dưới.

Một người phụ nữ trong đó hỏi thăm Trương Thiết: “Cậu ta là ai?”

“Là học sinh của lớp tôi, Trần Vũ.” Trương Thiết gật đầu: “Trước đó, chính cậu ta là người đầu tiên phát hiện ra dị thú.”

“Võ án quần thể võ giả tử vong của thành phố chúng ta cũng là bị tên tiểu tử này phá.” Một cảnh sát trong đám đông cũng lên tiếng.

“Ồ.” Cấp 6 nữ nhân hiểu ý: “Nói như vậy, cậu ta hẳn không phải là người bắn tên không đích.”

“Đã nhường.” Trần Vũ đạm mạc chắp tay: “Những chuyện đó cũng chỉ là một chút tiểu thông minh của Trần mỗ mà thôi, không phải là đaik trí tuệ như lúc này.”

“...” Đoạn Dã hít thở sâu một hơi, lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị gọi 120.

“Ai.” Võ giả cấp 6 hai mắt đỏ bừng, hiện lên vẻ điên cuồng:: “Hắc thủ là ai!”

Chương 312: Sợ thiếu một tri kỷ vậy (2)
Chương 312: Sợ thiếu một tri kỷ vậy (2)

Trần Vũ liếc nhìn toàn trường: “Xin hỏi, sau 9:02, hoặc sau 9:10, đều có những ai tham gia vào đội quân này. ”

Khi lời này rơi xuống, hơn chục người có trí nhớ tốt đều hướng mắt về một già một trẻ trong góc.

Sau đó, ánh mắt mọi người cũng đều nhìn qua.

“Ba!”

Trần Vũ búng tay một cái: “Lên!”

Gia Cát Ngô Dụng vừa nghe Trần Vũ nói xong, quả quyết bộc phát khí kình xông tới.

Trương Thiết bên cạnh chỉ hơi do dự, nhưng cũng thôi động khí kình, đi vòng ra sau, ngăn chặn đường lui của đối phương.

“Đáng chết!” Thanh niên gầm lên: “Nhất định là trong tổ chức xuất hiện phản đồ! Phản đồ! !”

(* Tự xưng của các hoàng đế thời phong kiến, Từ cô thường được những hoàng đế của các nước yếu dùng, còn những nước lớn mạnh thì hoàng đế hay tự xưng là “quả nhân”.)

Nhìn thấy ngón tay của Trần Vũ chỉ vào mình, thần kinh của người thanh niên này lập tức suy sụp.

Sợ hãi, tức giận, không cam lòng … Đều dồn dập ở trong ngực, gầm lên chói tai: “Phản đồ! Nhất định là trong tổ chức xuất hiện phản đồ!”

Lời này vừa thốt lên, mọi người đều kinh ngạc.

Nhất là Đoạn Dã, giống như là nhìn thấy ma vậy, bị dọa đến điện thoại cũng rớt mất.

“Đại nhân, ngài mau chạy đi!” Lão nhân bên cạnh đột nhiên bộc phát khí kình, hung hăng vỗ vào lưng của người thanh niên: “Đừng lo cho tôi!”

“Phốc!”

Người thanh niên nôn ra một ngụm máu và bay về phía trước như một cánh diều bị đứt dây.

“Trốn chỗ nào!”

Mà lúc này, Trương Thiết đã chặn đường lui của thanh niên kia, thiêu đốt khí kình, đấm thẳng một quyền về phía đối phương!

“Đông!”

Trúng ngay bụng của người thanh niên.

“Phốc…”

Người thanh niên phun ra một dòng máu đặc và bay ngược trở lại.

“Đại nhân! Trốn bên đó đi!”

Ông già lo lắng, xoay người lại và đá một cái.

“Ầm!”

Đá người thanh niên bay về phía không có người.

Lão nhân: “Chạy mau!”

Nam thanh niên bay trên không, vẽ một đường vòng cung đẹp mắt, rồi “rầm” một tiếng rơi thẳng xuống mặt đường nhựa.

Không nhúc nhích…

Rõ ràng là anh ta không thể chạy được nữa.

Chúng võ giả: “...”

Khi mọi người còn chưa thoát khỏi sự ngỡ ngàng, lão nhân duỗi tay ra, từ trong tai lấy ra một thiết bị cỡ nhỏ, bóp nát nó.

Sau đó, hàm răng dưới của lão ta rung nhè nhẹ.

Trần Vũ giật mình: “Không ổn! Lão ta đang nuốt độc dược!”

“Bùm!”

Thân thể của lão nhân bỗng nhiên nổ tung, chia năm xẻ bảy…

Đám người: “…”

“Ồ.” Trần Vũ gãi gãi tai: “Lão bấm nút tự bạo sao.”

“Mau nhìn tên thanh niên kia!” Nữ võ giả cấp 6 hô to.

Người đàn ông có đôi mắt đỏ hoe lập tức bước tới, nắm lấy thanh niên đang mềm nhũn, vươn tay sờ động mạch cổ của đối phương, sau đó tức giận ném đi: “Mẹ! Chết rồi!”

“Bọn họ không phải là đồng bọn sao?” Gia Cát Ngô Dụng nghi hoặc: “Tại sao lại đánh chết đồng bọn của mình?”

“Trí tuệ của phàm nhân. Chuyện này không phải đã rõ ràng rồi sao? Dùng gót chân cũng có thể nghĩ ra được.” Trần Vũ cười lạnh: “Chắc chắn là dưới tình trạng sốt ruột, dùng sức quá mạnh nên lỡ tay đánh chết.”

Đoạn Dã: “Cậu thật sự dùng gót chân để suy nghĩ sao! !”

“Không đúng.” Bát Hoang Diêu ở bên cạnh ngưng trọng nói: “Địa vị của người thanh niên đó hẳn là rất cao. Ông cụ đó vì không tai họa đến người trong nhà, hoặc là đồng nghiệp của mình, lựa chọn diễn một vở kịch. Đã có thể diệt khẩu, còn có thể tự vệ.”

Nghe vậy, Gia Cát Ngô Dụng nghiêng đầu suy nghĩ một chút, chỉ vào Trần Vũ: “Tôi cảm thấy, vẫn là vị tiểu ca này nói có lý.”

Trần Vũ ngạo nghễ gật đầu: “Hẳn là như vậy.”

Đoạn Dã: “…”

“Bây giờ không phải là lúc để xoắn xuýt chuyện này.” Nữ võ giả cấp 6 đi lên trước, kiểm tra thi thể của người thanh niên, nghiêm

nghị nói: “Dị thú còn đang tàn phá bừa bãi, nhiệm vụ của chúng ta là dọn dẹp dị thú. Chuyện khác thì giao cho đồn cảnh sát đi.”

“Tên chó chết này.” Người đàn ông mắt đỏ hoe nắm chặt tay: “Để cho hắn ta chết dễ dàng như vậy.”

Vẫy vẫy tay, nữ võ giả mở miệng: “Vu cục trưởng, ra khỏi hàng!”

“Vâng!” Một cảnh sát có thân hình mập mạp bước tới một bước.

“Chọn một vài người trong cục để điều tra chuyện này, và liên hệ với bác sĩ pháp y để khám nghiệm tử thi.”

“Vâng!”

“Những người còn lại, tiếp tục tiến lên!”

“Vâng! !” $\times 524$

Đại quân tiếp tục di chuyển về phía trước.

Võ giả mắt đỏ đứng tại chỗ, không cam lòng hồi lâu, cuối cùng cũng đi theo rời đi.

Nhưng trước khi đi, anh ta nhìn chằm chằm Trần Vũ thật sâu, tâm trạng không rõ ràng…

“Quả nhiên.” Trần Vũ mỉm cười đáp lại: “Trí tuệ xuất sắc, thì dù là ở trong mắt cường giả cũng phải hâm mộ.”

Đoạn Dã nâng trán: “Tôi chịu đủ lắm rồi.”

“Vẫn đang nghi vấn trí tuệ của ta sao?” Trần Vũ nhíu mày: “Như vậy xin hỏi, hai tên hung thủ này là ai bắt được?”

“Ừm…” Đoạn Dã sững người.

Thành thật mà nói, hai tên hung thủ quả thực là nhờ vào tài “suy luận” của Trần Vũ mới lôi ra ngoài ánh sáng được.

Chương 313: Sợ thiếu một tri kỷ vậy (3)
Chương 313: Sợ thiếu một tri kỷ vậy (3)

Nhưng dù nghĩ ở góc độ nào thì Đoạn Dã đều cảm thấy chuyện này không được bình thường…

“Ai…” Đoạn Dã thở dài một hơi: “Tôi sẽ không…”

“Trần Vũ.” Trương Thiết trầm mặc đi tới: “Rốt cuộc là cậu bị gì vậy? Tôi luôn cảm thấy cậu bây giờ không còn giống như cậu của ngày hôm qua.”

“À, ngươi đang nói về con người ngu xuẩn trước kia của ta sao?” Trần Vũ nhún vai: “Vậy thì chính xác là không giống.”

“Cuộc trò chuyện của hai người trước tiên tạm dừng lại đi.” Vu cục trưởng khiêng thi thể đi tới, nhìn chằm chằm Trần Vũ: “Bạn học, cậu lấy được những thông tin gì? Làm sao xác định hai người này là nghi phạm.”

“Với trí tuệ của mình, ta còn cần người khác cung cấp thông tin sao?” Trần Vũ ngẩng đầu.

“Đúng!” Gia Cát Ngô Dụng nhấc tay: “Tôi chứng minh. Anh bạn nhỏ này có trí thông minh vô đối!”

“Ngươi? Nhị Sỏa Tử*?” Vu cục trưởng nhìn về phía Gia Cát Ngô Dụng, nhíu mày. (nghĩa là thằng ngu đó.)

Trần Vũ: “Nhị Sỏa Tử?”

“Ồ. Đó là biệt hiệu của tôi ở thành phố Đường.” Gia Cát Ngô Dụng lúng túng gãi đầu.

“Trong tất cả những người ở đây, chỉ có ngươi là gần như theo kịp suy nghĩ của ta.” Trần Vũ nhíu mày: “Người tài giỏi như vậy sao có thể gọi là ‘Ngốc’ được?”

Gia Cát Ngô Dụng lắc đầu: “Tôi không biết.”

“Quả nhiên.” Trần Vũ thở dài: “Thiên tài luôn luôn không được công nhân.”

Gia Cát Ngô Dụng rất tán thành: “Đúng vậy à…”

Ba người Trương Thiết: “...”

Vu cục trưởng: “... Các ngươi… Xin hãy hợp tác với công việc của tôi.”

“Được thôi.” Trần Vũ chỉ vào đầu mình: “Hôm nay, ta sẽ hạ chỉ số IQ của mình xuống bằng với mức của các ngươi, và giải thích cho rõ ràng những chuyện vừa rồi. Nếu không… Các ngươi sẽ không theo kịp suy nghĩ của ta, sẽ làm tăng thêm xấu hổ.”

Đám người: “...”

Dứt lời, Trần Vũ liền ngừng chuyển khí hải, thu hồi võ kỹ “Tụ Đỉnh Thông Thấu “.

“Sưu…”

Ngọn lửa bao phủ ở trên người cậu dần biến mất.

Biểu cảm trên khuôn mặt của Trần Vũ từ kiêu ngạo, đến sững sờ, kinh ngạc, và cuối cùng là bình tĩnh.

Chỉ là khuôn mặt già nua đó, càng ngày càng đỏ…

“...”

Trong im lặng, bóng dáng của cậu ta dần dần thấp xuống, thấp xuống rồi lại thấp xuống.

Đoạn Dã cúi đầu xem xét, kinh hãi: “Cậu ta đang dùng mũi chân đào một cái hố!”

...

“Đông!”

Một cú đẩm hòa lẫn với sự tức giận, thiết bị giao tiếp và máy tính để bàn đã bị đánh sập.

Người mặc đồ đen đứng dậy, thu hồi nắm đấm, ánh mắt sắc bén nhìn lướt qua toàn trường: “Đều nghe được rồi chứ.”

Hàng chục người áo đen trên khán đài, câm như hến.

Người áo đen ánh mắt lạnh lùng: “Các ngươi nên biết ta ghét nhất chính là nội ứng. Mà chỉ có các ngươi mới biết được thân phận của **.”

Những người áo đen nhìn nhau không dám phát ra tiếng.

“Cho các ngươi một cơ hội, tự mình đi ra ngoài đi.” Người mặc áo đen xoay người rời đi, để lại một tia sát ý uy hiếp: “Nếu không, tự gánh lấy hậu quả.”

Tất cả người áo đen: “...”

Ra khỏi phòng họp, người áo đen giảm bớt lửa giận trên mặt, bình tĩnh cởi găng tay, đi vào cửa mật thất.

“Đại nhân.” Trong bóng tối lập tức xuất hiện một tên đồng bọn: “Chúng ta đi ngay bây giờ sao?”

” Đúng, đi kinh thành. Không thể kéo dài được nữa, Bát Hoang Dịch nhất định phải chết.”

“Nhưng xung quanh cậu ta có quá nhiều người bảo vệ cả ngoài sáng lẫn trong bóng tối, chúng ta giết cậu ta bằng cách nào?”

Dừng bước lại, người áo đen khẽ nói: “Ngươi có biết là vũ khí sắc bén nhất trên thế giới này là gì không?”

“... Là cái gì?” Nghiễn tráng LOL tráng

“Là dư luận.”

...

Đêm dài đã qua.

Khi những tia nắng đầu tiên chiếu xuống mặt đất, hàng chục nghìn nhân viên cứu hộ ở thành phố Đường tiếp tục bắt đầu làm việc.

Dị thú đã bị tiêu diệt từ lâu.

Nhưng nó để lại cho cả thành phố những nỗi đau xót, bàng hoàng.

“Vũ ca, cuối cùng thì anh cũng hết phê cần rồi.”

“Ngậm miệng.” Bước ra khỏi đồn cảnh sát, Trần Vũ mặt không chút cảm xúc: “Để tôi yên tĩnh một mình.”

“Là do cái võ kỹ kia sao?” Đoạn Dã đi theo sau lưng, như có điều suy nghĩ.

“Tôi đã nói là im lặng rồi, đừng nhắc lại nữa.”

“... Phốc ha ha ha ha.”

“Bá ”

Trần Vũ rút kiếm.

Đoạn Dã lập tức nín cười.

Khi cả hai bước ra khỏi cổng đồn cảnh sát, họ nhìn thấy một bóng người quen thuộc đang đợi ở trước cổng —— Gia Cát Ngô Dụng.

Nhìn thấy Trần Vũ, Gia Cát Ngô Dụng hưng phấn lao tới: “Tiểu ca, cậu đi ra rồi sao!”

“... Ừm.”

“Nghe được suy luận của cậu, cảnh sát có bị trí tuệ của cậu hù dọa không?”

Trần Vũ: “...”

“Tiểu ca? Nói chuyện đi?”

Dừng bước lại, Trần Vũ cáu kỉnh gãi đầu, tìm kiếm từ ngữ một hồi lâu mới nói: “Vị tiền bối này, có thể là quá mệt mỏi, nên tối hôm qua tôi hơi bị ngáo. Nếu có nói gì sai, mong ngài bỏ qua cho. Bây giờ chúng tôi phải đi cứu viện, chúng ta liên lạc qua Wechat đi.”

Nói xong, Trần Vũ liền mang theo Đoạn Dã rời đi.

Gia Cát Ngô Dụng sững sờ tại chỗ, thất thần nhìn qua bóng lưng của Trần Vũ đang dần biến mất, không biết tại sao, một nỗi buồn vì bị bỏ rơi trào dâng từ đáy lòng rồi lan ra khắp cơ thể của anh ta.

Vô hình, một câu nói hiện lên trong đầu anh ta.

“Cô, sợ thiếu một tri kỷ vậy…”

Chương 314: Lần 3 vào dị cảnh (1)
Chương 314: Lần 3 vào dị cảnh (1)

“Mau nhìn! Có người còn sống bên trong!”

“Là người sống!”

“Mau mau! Chậm một chút! Nhanh lên! Dùng sức nâng vách tường lên! Nhanh lên! Chậm một chút chậm một chút…”

Kèm theo một tràng ồn ào, Trần Vũ huy động khí kình, dùng hết sức lực: “Uống! !”

“Ầm…”

Bức tường nặng nề bằng xi măng cốt thép bị nâng lên một khe nhỏ, cậu ta lập tức duỗi chân trái vào, lấy đầu gối chống đỡ, sau đó cúi người, đưa tay vào khe hở, lại dùng sức!

“Hắc! !”

“Long long long…”

Bức tường cuối cùng cũng được nâng lên, tạo ra không gian cho hai người ra vào.

“Xong rồi!” Đoạn Dã nhảy dựng lên hưng phấn ra lệnh: “Diêu tử, người cô nhỏ, cô vào trong lôi người bị thương ra ngoài đi.”

“Được.” Thiếu nữ gật đầu, hóp lưng lại như mèo, linh hoạt chui vào, nắm lấy người bị thương kéo ra ngoài.

Đoạn Dã khoa tay múa chân: “Nhẹ thôi nhẹ thôi… Dùng sức! Cô không dùng sức thì có thể kéo ra ngoài sao? Bị kẹt rồi này! Ài ài! Nhẹ tay thôi!”

Trần Vũ tức giận: “Con mẹ nó cậu có thể ngậm miệng lại được không!”

Không bao lâu, người bị thương máu me be bét được kéo ra ngoài,

Trần Vũ lập tức buông tay, lui lại.

“Bùm! !”

Tường gạch rơi xuống, từng lớp bụi đất bay lên.

“Ba ba ba…”

Khi bụi đất tan hết, Trần Vũ vỗ nhẹ lớp bụi trên người rồi quay lại nhìn những người bị thương, chợt giật mình.

Người này, cậu ấy biết.

“Đại Hải? !”

“Khục. . . Khụ khụ…” Đại Hải mở to một mắt, nhìn thấy vẻ mặt của Trần Vũ, khàn cả cổ họng: “Tôi. . . Có phải là tôi ngủm rồi phải không? Tại sao lại. . . Lại gặp được cậu…”

Trần Vũ: “... Ý anh là sao, tôi hẳn là nên móm rồi đúng không?”

“Ọe…”

Đau đớn ho ra một ngụm máu, Đại Hải nhắm mắt hít sâu: “Không. . . Không được… Dường như xương sườn của tôi đã đâm vào trong phổi.”

“Anh ta sắp lên cơn sốc rồi, các người nhường chỗ một chút nào.” Người võ giả chữa bệnh mặc áo khoác trắng xua đám đông ra, mở hộp thuốc bằng tay trái và tìm thuốc tiêm. Tay phải điều động khí kình để cầm máu vết thương.

Rất nhanh, khi các tế bào được “xúc tác” tăng sinh nhanh chóng, vết thương khắp nơi đang lành lại. Sắc mặt tái nhợt của Đại Hải cũng khôi phục rất nhiều.

Mà Trần Vũ ở một bên nhìn thấy cảnh này, cũng không khỏi có chút kinh hãi.

Chỉ là võ giả chữa bệnh cấp 1 liền có loại thực lực này.

Vậy nếu cấp 3 trở lên thì sao?

Cấp 5? Thậm chí cấp 6…

Về sau, ở trong chiến trường, nếu mình bị trúng một chiêu "Đại trị liệu thuật" thì chẳng phải sẽ chết rất thảm.

'Không được.'

Trần Vũ nhắm mắt lại.

Trong lòng lập tức tăng đẳng cấp bí mật của mình lên thêm nữa.

Cậu ta biết rất rõ về ưu điểm của mình.

So với những võ giả khác, "Điểm mạnh" của cậu không phải là thể chất, cũng không phải là vô hạn khí kình.

Mà là thông tin không cân xứng.

Chẳng hạn như trận chiến trong dị cảnh Thanh Thành.

Chẳng hạn như vụ bắt cóc ở thủ đô.

Chính vì kẻ địch không hiểu rõ thông tin của cậu ta nên đã để lọt rất nhiều sơ hở chí mạng, tạo cơ hội sống sót cho cậu.

Nếu như bí mật bị tiết lộ, thì lại gặp một tình huống tương tự, kẻ thù có thể dễ dàng giết cậu ta chỉ bằng cách tìm một người buff máu.

"Có vẻ như mình phải thận trọng hơn trong tương lai"

Trong lúc suy tư.

Sau khi Đại Hải nhận được sự điều trị đơn giản, đã có thể miễn cưỡng ngẩng đầu: "Trần Vũ… Cậu qua đây."

"Anh nói đi." Trần Vũ hoàn hồn, bước lên trước.

Đại Hải ôm ngực, đau đớn thở hổn hển một chút rồi hỏi: "Trong hai ngày này, cậu. . . Cậu có thấy một cô bé mặc đồ đỏ không?"

"Hả? Không thấy." Trần Vũ ngẩng đầu nhìn những người khác: "Các người có thấy không?"

“Không có.”

“Không nhìn thấy.”

“Không có…”

Nghe vậy, Đại Hải gật gật đầu: “Tôi hiểu rồi.”

” Đừng nói chuyện, giữ sức.” Võ giả chữa bệnh đặt Đại Hải lên cáng cứu thương: “Anh phải đến bệnh viện để làm giải phẫu, có thể tự mình cắm ống dẫn nước tiểu không? Tôi phải ở lại chỗ này.”

“… Có thể.”

“Vậy đi đi, đừng cử động.”

Thời điểm bị đẩy lên xe cứu thương, Đại Hải nhìn Trần Vũ đột nhiên hét lên: “Tên mập chết rồi.”

Trần Vũ sững sờ, lập tức gật đầu: “Ừm.”

Đại Hải cũng gật gật đầu: “Ừm.”

“Đông!”

Cửa xe đóng chặt, tài xế tự mình điều khiển xe cấp cứu rời đi.

Trần Vũ trực tiếp ngồi trên mặt đất, lấy ra một điếu thuốc, châm lửa, im lặng hút một hơi thật sâu.

“Hô…”

Nhìn thấy bạch quang từ từ lan tràn, đột nhiên cậu ta cảm thấy mệt mỏi.

Nhưng mà chưa qua được vài giây, Bát Hoang Diêu bên cạnh đưa một chai đồ uống: “Đây.”

Trần Vũ quay đầu: “Cái gì.”

“Cậu nghỉ ngơi đi.” Thiếu nữ nhét đồ uống vào tay Trần Vũ.

Trần Vũ: “Không phải là tôi đang nghỉ ngơi đấy sao.”

” Ý tôi là, uống chút gì đó, rồi. . . Nghỉ ngơi một chút.”

“Ồ.” Trần Dư lắc lắc chai đồ uống liếc nhìn nhãn hiệu: “Hả? Sữa đu đủ?”

“Ơ, làm sao vậy?”

Chậm rãi đưa mắt nhìn về phía nàng thiếu nữ, vẻ mặt của Trần Vũ rất kỳ lạ: “Hình như là… Tôi đã phát hiện ra một điều gì đó không bình thường.”

Chương 315: Lần 3 vào dị cảnh (2)
Chương 315: Lần 3 vào dị cảnh (2)

...

Đêm, thành phố Đường chìm trong bóng tối.

Sau nhiều cuộc điều tra công nghệ cao của chính phủ, người ta đã xác nhận rằng không còn con dị thú nào ở dưới lòng đất nữa, và mọi người cuối cùng đã có thể ngủ ngon.

Trần Vũ không có ý nghĩ về việc nghỉ ngơi, thay vào đó, cậu ta cầm một chiếc ba lô và lái xe qua các con phố tránh né tuần tra võ giả với bộ dáng đầy hiềm nghi.

Với năm giác quan nhạy bén của mình, cậu ta đã vượt qua bức tường thành đã sụp đổ và đến bên ngoài đảo Bồ Đề một cách suôn sẻ.

Cậu cũng không biết là có trạm gác ngầm nào theo sau mình hay không.

Cho dù có thì cũng chả có gì quan trọng.

Ngày mốt, sau khi giải cứu xong, cậu sẽ bị Trương Thiết mang về kinh thành.

Khi đó lại muốn tiến vào dị cảnh để nâng cấp thuộc tính thì không biết phải đợi đến năm nào tháng nào.

Hạ thấp thân hình, Trần Vũ ẩn mình trong bóng tối, lặng lẽ bỏ qua cảnh sát vũ trang đang tuần tra, bám vào cổng, suy nghĩ một chút.

“Bạch!”

Không gian có chút vặn vẹo, cậu lập tức xuyên qua cánh cổng và đứng ở quảng trường sau cánh cửa.

“Ken két.”

Sau khi hoạt xương khớp một chút, Trần Vũ tăng tốc độ và đi thẳng đến trước đại sảnh Thời không môn.

Quay đầu, cẩn thận quan sát một chút, bước ra một bước, liền tiến vào bên trong dị cảnh.

“Lạch cạch.”

Cả hai chân đều đặn tiếp đất trên nền gạch, nhìn khung cảnh quen thuộc trước mặt, Trần Vũ thở phào nhẹ nhõm rồi lẫm liệt bước về phía trước.

Có thể đã đóng cửa trong hai ngày, không có võ giả đến “cày” phó bản. Có rất nhiều oán linh bơi xung quanh đại sảnh.

Nhưng khi những linh thể này nhìn thấy Trần Vũ, bọn họ vẫn nhanh chóng chạy trốn và không quay đầu lại.

“...”

Tĩnh lặng, Trần Vũ mở ba lô của mình ra, lấy Tụ Linh Châu từ bên trong ra, nắm trong tay.

“Khí trùng Thượng Tinh Huyệt!”

“Ông…”

Trong đêm tối, Trần Vũ nhìn thấy hạt châu hơi phát sáng.

“Hạt châu này của mình còn rất xinh đẹp…”

Đặt Tụ Linh Châu đặt ở giữa hai tay lăn lộn, Trần Vũ liếm liếm môi, bộc phát khí kình, điên cuồng chạy về một phương hướng.

Thậm chí cậu ta còn lội xuống nước để che giấu dấu chân của mình.

Nửa giờ sau, cậu ta dừng lại, và trốn trong một bụi cây, quan sát ba oán linh đang lang thang trước mặt.

Cậu cúi đầu liếc nhìn Tụ Linh Châu đang hơi tỏa sáng, hắn di chuyển như một con thỏ gian xảo, lao thẳng vào trung tâm của ba

con oán linh.

Những con oán linh kinh hãi và muốn chạy trốn.

Nhưng còn chưa kịp chạy, chúng đã bị một lực hút bí ẩn nào đó lôi kéo, xoay tròn, vùng vẫy… Dần dần biến mất ở trong Tụ Linh Châu.

Trần Vũ: “? ?”

Tụ Linh Châu: “…”

“Ta là để bọn chúng chui vào trong cơ thể mình!”

“Ngươi lại nuốt con mẹ nó luôn là sao? !”

Tụ Linh Châu: “…”

Trần Vũ giận dữ giơ hạt châu lên và cẩn thận nhìn vào vị trí của Dải Ngân hà trên bầu trời đêm.

Trần Vũ mơ hồ có thể nhìn thấy ba cái bóng đang bơi trong hạt châu.

“Mẹ nó, bất cẩn rồi.”

“Đây là hạt châu này hút, không phải ta a…”

“Xxx DKM cờ hó…”

Trần Vũ cầm Tụ Linh Châu, nhíu mày suy nghĩ miên man, đại não hoạt động hết công suất, nghiên cứu cách chuyển oán linh từ trong hạt chậu vào trong cơ thể mình.

Rồi từng phút từng phút trôi qua, Trần Vũ nhìn chằm chằm Tụ Linh Châu, đầu đều choáng váng, nhưng cũng không thể tìm ra biện pháp nào.

” Loại vấn đề này hiển nhiên liên quan đến lĩnh vực của chuyên ngành võ pháp rồi.”

“Vẫn là phải đi hỏi Đoạn Dã sao…”

Vô thức lấy điện thoại di động ra muốn gọi cho Đoạn Dã, lại phát hiện không có tín hiệu.

Trần Vũ gõ gõ cái đầu đau đớn của mình: “Tế bào não không đủ. Ai… Đêm nay uổng công rồi.”

Cậu đứng dậy, có chút uể oải đi trở về.

Nhưng mà khi đang đi, cậu đột nhiên sững sờ.

“Tế bào não…”

“Tế bào não không đủ…”

“Đúng rồi! Có thể để cho tên Trần Vũ ngáo đá kia thử một lần à, vạn nhất có biện pháp giải quyết thì sao?”

Nghĩ đến đây, anh lúng túng nhìn trái nhìn phải, chắp tay trước ngực.

“Ba!”

“Võ pháp —— Tụ Đỉnh Thông Thấu!”

Ngọn lửa của võ kỹ bùng cháy, Trần Vũ chậm rãi ngẩng đầu, mở to hai mắt tràn ngập trí tuệ.

“Cái thằng ngu học này.”

Trần Vũ hùng hùng hổ hổ vung tay lên, há mồm, trực tiếp nuốt Tụ Linh Châu vào trong bụng.

“Ăn vào không phải được rồi sao.”

“Lỡ như xảy ra chuyện gì thì ngày mai phọt từ hậu môn ra là được.”

Hoảng hốt một chút, ý thức của Trần Vũ xuất hiện trong một không gian rộng lớn vô định.

Trước mặt cậu là ba con oán linh run lẩy bẩy đang ôm lấy nhau.

Trần Vũ sững sờ hồi lâu, nhanh chóng đoán ra chuyện gì đã xảy ra.

Khi Trần Vũ “ngáo đá” nuốt Tụ Linh Châu vào cũng không suy nghĩ gì nhiều.

Nhưng trùng hợp là vì viên châu này đã cô lập với thế giới bên ngoài, không có ion magiê, lực hấp thu cũng không còn, nên ba con oán linh tự nhiên sẽ xuất hiện.

Chương 316: Lần 3 vào dị cảnh (3)
Chương 316: Lần 3 vào dị cảnh (3)

Mà dạ dày ở bên trong cơ thể cậu, bên ngoài khí kình vẫn còn đang đốt cháy hừng hực, mấy con oán linh này chỉ có thể bị ép tiến vào tinh thần của cậu ta.

Lại bởi vì ý thức xâm nhập vào không gian suy nghĩ, tác dụng của võ kỹ biến mất, nên Trần Vũ "không bị ngáo" mới chiếm quyền khống chế ở đây."

Nghĩ đến tận, trong lòng Trần Vũ vô cùng phức tạp.

"Chuyện này… Thật là hợp lý ngoài ý muốn."

Chẳng lẽ đây chính là truyền thuyết người ngốc có ngốc phúc sao?

Trí thông minh giảm xuống, vận may tăng vọt.

Đại lão dù ghê gớm đến đâu cũng không thể bằng "Vận mệnh" chi tử…

'Về sau vẫn phải cẩn thận một chút.' Trần Vũ trầm tư: 'Không có năng lực phán đoán bình thường, rất dễ đâm đầu vào tường.'

Không có trí thông minh không đáng sợ.

Không có trí thông minh mà gan lớn, cái này mới đáng sợ…

Bình phục cảm xúc, Trần Vũ không tiếp tục suy nghĩ lung tung, ánh mắt nhìn về phía ba con oán linh đang run dữ dội kia, mở miệng: "Các ngươi đã xảy ra chuyện gì."

(A! Nó nói chuyện với ta kìa!)

(Ác ma đang nói chuyện với ta…)

(Mẹ ơi! Con sắp móm rồi.)

"Sao các người đột nhiên lại sợ ta như vậy?"

(Oa! Thật là đáng sợ.)

(Ác ma đã nói chuyện với ta…)

(Tạm biệt mẹ, xuân này con không về rồi…)

Trần Vũ: "…"

Khống chế tình trạng thân thể của mình, Trần Vũ nắm lấy con oán linh đầu tiên bên trái lên, lạnh lùng nói: "Muốn chết đúng không?"

(Oa! Tôi không muốn chết.)

"Vậy ta hỏi, ngươi trả lời."

(Oa! Tôi không muốn trả lời.)

"Các ngươi không phải thích hút tinh thần của nhân loại sao, tại sao khi thấy tôi lại bỏ chạy?"

(A! Tổng thống nói cho chúng tôi biết, ngươi là Ác ma, phải tránh xa ngươi ra.)

(Đừng nói chuyện với Ác ma!) Oán linh ở giữa ồn ào.

(Ba là cây nến vàng… Mẹ là cây nến xanh…) Con oán linh phía bên phải vươn cổ hát lớn.

"Hai người câm miệng lại!" Trần Vũ một cước bên trái , một đạp bên phải đá bay hai con oán linh, sau đó hỏi con oán linh đầu tiên: "Ai là tổng thống."

Chương 317: Lần 3 vào dị cảnh (4)

(a…)

"Đừng có 'A', con A nữa là ta tiễn ngươi về với đất mẹ đó."

(tôi không A.)

"Ai là tổng thống."

(Đó là người đã giải cứu chúng tôi và là vị thần vĩ đại nhất trong

vũ trụ.)

Trần Dư nhướng mày, dừng lại, tiếp tục hỏi: “Ở đâu.”

(Ngài ở khắp mọi nơi.)

“Là ngươi nói quá lên? Hay là hắn ta ở khắp mọi nơi theo nghĩa khách quan?”

(Là ở khắp mọi nơi. Trong vật lý, trong thực tế. Không có gì trong vũ trụ có thể thoát khỏi con mắt của Tổng thống.)

” Vậy là hắn đã chứng kiến cảnh ta tàn sát ngươi rồi đúng không, hắn bảo các ngươi tránh xa ta hả?”

(đúng vậy. Tổng thống đã sớm phát hiện ra ngươi là ác ma.)

“Vậy thì tại sao hắn không đến để giải quyết tôi? Hắn phải bảo vệ các ngươi mà?” Trần Vũ trầm ngâm.

(a…)

“Đừng ‘A’ !”

(tổng thống đại nhân rất bận, ngài ấy ở khắp mọi nơi.)

“Đã ở khắp mọi nơi thì càng hẳn là phải thò đầu ra tiêu diệt ta chứ?”

(…) Oán linh sửng sốt một lát: (ngài ở khắp mọi nơi.)

Sau đó, Trần Vũ liên tục hỏi về tên “tổng thống” này từ nhiều góc độ khác nhau, nhưng đối phương giống như đã bế tắc, chỉ lặp lại một câu.

(Ngài ở khắp mọi nơi.)

Điều này khiến Trần Vũ đột nhiên nhận ra rằng những linh hồn có vẻ nhanh nhẹn và bất thường này có thể không có nhiều trí tuệ.

Nó giống như là một trí tuệ nhân tạo mạnh hơn $1+1=2$.

Sau khi cân nhắc hồi lâu, cậu ta thay đổi câu hỏi.

“Các ngươi một mực nói mình là nhân loại sao.”

(Chúng tôi chính là nhân loại mà.)

“Các ngươi là nhân loại, vậy ta là cái gì.”

(ngươi là đồ ăn.)

“Vậy thì các ngươi đang nói chung một ngôn ngữ với đồ ăn đó?.” Trần Vũ cười ra tiếng: “Không cảm thấy rất kỳ lạ sao?”

(Chuyện này thì có gì kỳ lạ? Chúng tôi đã ăn mấy vạn năm rồi.)

Khi những lời này rơi xuống, đồng tử của Trần Vũ đột nhiên co rút lại.

Nổi da gà khắp người.

“Ngươi nói gì?”

(a?)

“Các ngươi… Đã ăn nhân loại mấy vạn năm sao?”

(đúng vậy.)

Trần Vũ vô thức nắm chặt oán linh, thấp giọng mở miệng: “Ngươi biết một năm là bao lâu sao.”

(ba trăm sáu mươi lăm ngày.)

“Các ngươi đã sống… Hàng vạn cái ba trăm sáu mươi lăm ngày sao?”

(đúng vậy.) oán linh gật đầu.

Buông ra oán linh, đại não của Trần Vũ nhanh chóng vận chuyển.

Cậu ta không biết dị cảnh đảo Bồ Đề xuất hiện được bao nhiêu năm rồi.

Nhưng có thể khẳng định, chắc chắn không có mấy vạn năm xa như vậy.

Trong thế giới thực, thảm họa ngày tận thế của loài người chỉ cách hiện giờ một thế kỷ mà thôi.

Như vậy…

Vấn đề là.

Trăm năm trước, oán linh ở đây, ăn là ai…

Kìm nén cảm giác ớn lạnh, Trần Vũ nhìn hai con oán linh khác, lúc này mới phát hiện là hai con oán linh kia đã biến mất không thấy đâu.

“! !”

Quay đầu lại mãnh liệt nhìn con thứ nhất.

Nhưng lại phát hiện đối phương có vẻ như đang sụp đổ, cứng đờ tại chỗ, trợn to hai mắt: (Ngài. . . Ngài. . . Ngài không gì không biết…)

Dứt lời, con oán linh này cũng đột nhiên biến mất.

Như thể nó chưa từng tồn tại vậy.

Chương 317: Lần 3 vào dị cảnh (4)

Một giây sau, Trần Vũ thấy hoa mắt, thoát khỏi không gian ý thức và trở về thế giới trong dị cảnh.

Cậu sờ sờ cơ thể của mình và nhìn lên bầu trời đêm.

Chẳng biết tại sao những lớp mồ hôi lạnh chảy ra từ sau lưng.

“Rốt cuộc thì mình đã phát hiện ra cái gì?”

“Dường như mình cũng không đoán ra được gì cả…”

“Nhưng nỗi sợ hãi này… Là chuyện gì đang xảy ra…”

Thiên hà hình tròn trên bầu trời vẫn kỳ vĩ như vậy.

Trần Vũ nhìn đi xem lại, nhưng càng nhìn thì càng cảm thấy có một cái miệng to lớn muốn nuốt chửng hắn và toàn bộ thế giới.

Im lặng hồi lâu.

Trần Vũ rút một điếu thuốc từ trong ngực ra, run run nhóm lửa, hít một hơi thật sâu, sau đó dần dần bình tĩnh lại.

Dị cảnh thành phố Thanh Thành, dị cảnh đảo Bồ Đề, dường như đều liên quan đến con người…

Dựa trên thông tin này, cậu ta đã mơ hồ đoán rằng mọi thế giới trong dị cảnh rất có thể là một thế giới song song còn sót lại sau sự diệt vong của loài người.

Nhưng ngày hôm nay sau khi nói chuyện với con oán linh đó, cậu phát hiện ra có lẽ mọi chuyện không đơn giản như vậy …

Hút xong một điếu thuốc, bắn bay điếu thuốc.

Trần Vũ không nhìn những vì sao trên bầu trời nữa, mà vùi đầu trở về theo đường cũ.

Và trên đường đi, cậu không bao giờ gặp được thêm một con oán

linh nào nữa.

...

“Trần Vũ, nghe nói sáng nay cậu về trễ?”

Ngày hôm sau, vào buổi chiều.

Trong khu vực thiên tai bận rộn, Trương Thiết đi đến bên người Trần Vũ và hỏi.

Trần Vũ sững sờ: “Há, đúng.”

“Vậy thì tối hôm qua cậu đã đi đâu.”

“Bây giờ đã là buổi chiều, anh mới chạy đến hỏi sao.”

“Đừng ngắt lời tôi. Nói đi, cậu đã đi đâu..” Trương Thiết nhíu mày.

“Em không sao, em đi dạo.”

“Nửa đêm thì cậu đi đâu dạo.”

“Phố đèn đỏ.”

“Cái gì? Phố đèn đỏ?” Đoạn Dã đang đào đất thì nghe được từ mấu chốt, mãnh liệt quay đầu nhìn.

“Cờ rốp.”

Một âm thanh giòn giã phát ra từ cổ của cậu ta.

Trương Thiết giật nảy mình, ánh mắt nhanh chóng chuyển qua trên người Đoạn Dã: “Cậu. . . Cậu không sao chứ?”

“Em không sao, chỉ là dùng sức quá mạnh, đầu em nó không quay về vị trí cũ được.” Đoạn Dã ngoẹo đầu, nhìn chằm chằm Trần Vũ: “Đừng lo lắng cho em, nói việc chính đi, tối hôm qua cậu đi phố đèn đỏ sao không mang tôi theo?”

Trần Vũ: “...”

“Cậu chính là người như vậy, tôi nhận ra từ lâu rồi!” Đoạn Dã tức

giận ném cuốc xuống đất nhìn Trương Thiết: “Ngẩn người ra đó làm gì? Anh làm sao chăm sóc trẻ con vậy hả? Làm sao làm được nhân viên an ninh vậy? Thấy em bị thương còn không đi tìm bác sĩ?”

“Cậu…”

“Nhanh lên, đau đau đau đau!”

Trương Thiết do dự một chút, liền xoay người đi tìm bác sĩ.

Sau đó, đầu của Đoạn Dã lập tức khôi phục, nhướng mày tự đắc: “Vũ ca, thấy tôi thế nào?”

“Quá ăn ý!” Trần Vũ phất tay: “Hoàn mỹ.”

“Ba!”

Hai người dùng sức vỗ tay một cái.

Sau đó, Trần Vũ lấy viên Tụ Linh Châu từ trong túi ra: “Thấy cậu biểu hiện tốt như vậy, liền trả hạt châu này lại cho cậu.”

“Má?” Đoạn Dã vội vàng tiếp nhận: “Tôi còn tưởng rằng cậu “mượn” luôn rồi chứ.”

“Nghĩ cái gì vậy. Tôi còn có thể cướp đi hay sao? Mặt mũi tôi lớn như vậy mà?”

“Ha ha, lỗi tôi. Là tôi lấy lòng tiểu nhân, đo lòng quân tử.” Đoạn Dã đắc ý vuốt ve Tụ Linh Châu: ” Vấn đề là thứ này đắt, hơn nữa còn rất khó mua. Hả? Sao nó sạch như vậy nhỉ?”

“Phải sạch thôi.” Trần Vũ khoát tay: “Tôi rửa rất nhiều lần rồi đó.”

“Cẩn trọng! Vũ ca thật quá cẩn trọng! Không cần nói gì nữa.” Đoạn Dã vui vẻ hôn Tụ Linh Châu một ngụm, lập tức nhét vào trong túi, liếm liếm môi: “Trở về kinh thành, tôi mời cậu ăn cơm.”

“Không được.”

Trần Vũ cự tuyệt: ” Gần đây tôi hơi bị buồn nôn, sang năm rồi nói

tiếp…”

“Rầm rầm rầm…”

Tiếng động cơ vận chuyển hết công suất vang lên, chiếc máy bay chở khách từ từ cất cánh, xoay tròn rời khỏi cái thành phố bừa bộn này.

Xung quanh chiếc máy bay chở khách còn có 4 chiếc máy bay chiến đấu chở đầy tên lửa đối không. Chịu trách nhiệm bảo vệ toàn bộ chuyến đi.

Trong khoang của chiếc máy bay chở khách, mỗi sinh viên của Đại học Bắc Kinh đều mang theo bộ dù nhảy rất dày, bao gồm cả Trần Vũ. Điều này nhằm đảm bảo hành khách có cơ hội thoát thân sau khi máy bay bị dị thú tấn công.

Không lâu sau, chiếc máy bay đã hoàn thành việc cất cánh và bước vào giai đoạn bay ổn định.

Trần Vũ lập tức thọc Bát Hoang Diêu bên cạnh: “Diêu nhi, đổi vị trí đi? Tôi bị say máy bay.”

Nàng thiếu nữ ngồi bên cửa sổ sửng sốt, có chút lưu luyến liếc nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ, rồi ngoan ngoãn đổi vị trí.

“Thoải mái.”

Ngồi ở bên cửa sổ, Trần Vũ nới lỏng khóa an toàn của chiếc dù, nhìn những đám mây gợn sóng ngoài cửa sổ, trong lòng đột nhiên dễ chịu.

“Vũ ca?” Cạnh ngoài Đoạn Dã thăm dò: “Chúng ta cũng đổi vị trí đi, để em qua đó ngó một chút nha?”

“Cậu đang nghĩ cái đếch gì thế? Đây là chỗ ngồi cạnh cửa sổ.” Trần Vũ khoát tay: “Chỉ có tên ngốc mới đổi chỗ thôi.”

Bát Hoang Diêu: “…”

Đoạn Dã buông tay, nhìn về phía Bát Hoang Diêu: “Ly hôn với cậu ta luôn đi.”

“Đừng. . . Đừng có nói lung tung!” Mặt của thiếu nữ đỏ bừng.

“Trần Vũ.” Đúng lúc này, giọng nói của Trương Thiết từ hàng ghế đầu truyền đến: “Cậu qua đây đi.”

“Chuyện gì?”

“Đây là lần đầu tiên cậu ngồi máy bay của trường, để tôi chỉ cho cậu biết những điểm cần chú ý.”

Chương 318: Mâu thuẫn không có cách giải (1) Chương 318: Mâu thuẫn không có cách giải (1)

“Chuyện này thì có gì mà nói?”

“Kêu cậu qua thì cậu cứ qua đi! Biết mở dù nhảy không? Nút bấm khẩn cấp nằm chỗ nào biết không? Biết cách xài ghế nảy không? !”

“... Được rồi.” Trần Vũ đứng dậy, đi vòng qua hai tên đồng đội, tới hàng ghế đầu. Vẫn không quên uy hiếp một câu: “Tiểu Dã à, cậu mà có gan thì cướp ghế của tôi thử đi.”

Đoạn Dã mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm: “Thử thì thử, ngại gì vết bẩn.”

“Nếu làm vậy thì cậu sẽ ngủm đó.”

“Ngủm thì ngủm thôi…”

Một sinh viên nước ngoài cạnh lối đi: “?”

Đi tới hàng ghế đầu, Trần Vũ tựa vào dây xích: “Nói đi.”

“Ngồi ở đây đi.”

Trương Thiết ngồi bên cửa sổ vỗ vỗ cái ghế bên cạnh.

Đợi Trần Vũ ngồi xuống, Trương Thiết bắt đầu giải thích cặn kẽ: “Đây là dây kéo của chiếc dù. Đây là bảo hiểm. Sau khi cậu kéo nó ra, hãy kéo sợi dây kéo xuống và chiếc dù sẽ mở ra. Nhưng đừng mở sớm quá.”

Trần Vũ: “Vâng.”

“Đây là nút phóng. Bảo hiểm nằm ở chỗ phi hành đoàn. Nếu cô ấy không mở nó, thì sẽ không phóng ghế ra được.”

Trần Vũ ngẩng đầu chỉ chỉ phía trên: “Nếu có trần nhà thì sao?”

“Đừng lo lắng. Sau khi tiếp viên hàng không mở bảo hiểm, trần của chiếc máy bay sẽ tự động mở ra.”

“Nếu phóng trúng người ta thì làm sao bây giờ?” Trần Vũ tư duy mở rộng.

“Cậu quan tâm đến chuyện này làm gì? Khi gặp dị thú tập kích thì thường là ở nơi hoang dã. Nơi hoang dã không có ai cả. Đừng ngắt lời, tôi sẽ dạy cậu về nút khẩn cấp…”

Trương Thiết dạy bảo cực kỳ chi tiết, bốn bước đơn giản để chạy thoát đều nói hơn mười phút.

Sau khi nghe xong, Trần Vũ cảm thấy mình có thể tạo máy bay luôn rồi.

“Vậy đó, quay về đi.” Trương Thiết vặn ra chai nước khoáng uống một hớp, khoát tay: “Chú ý, đi máy bay không thể so với việc ngồi cao tốc đường sắt, tính nguy hiểm rất cao. Phải luôn tập trung và chuẩn bị tinh thần đối phó với những trường hợp khẩn cấp.”

“Khả năng máy bay gặp tập kích rất cao sao?” Trần Vũ đứng lên hỏi.

“Rất cao. Hàng năm thì máy bay trường học đều sẽ gặp sự cố.”

“Đây là máy bay của trường sao?” Trần Vũ kinh ngạc.

“Đúng vậy.”

“Vậy. . . Vậy bốn chiếc máy bay chiến đấu bên ngoài…”

“Cũng là của trường học. Kỳ lạ lắm sao?”

“Chỉ là một trường đại học thì đã mạnh như vậy? Ngay cả máy bay chiến đấu đều có?”

“Cậu chỉ vừa mới bước vào trường nên không hiểu.” Trương Thiết đặt chai nước xuống nói: “Đừng áp dụng mô hình của trường trung học cơ sở và trung học phổ thông vào đại học. Để tôi nói cho cậu biết…”

Trương Thiết duỗi ra hai ngón tay: “Đất nước chúng tôi, và thậm chí hầu hết các quốc gia trên thế giới, có hai loại hệ thống bạo lực. Một là quân đội. Hai là trường đại học.”

Trần Vũ: “Ồ…”

Đoạn Dã: “Oa…”

Giống như Đoạn Dã, Bát Hoang Diêu cũng thò đầu qua: “Thiết. . . Thiết ca, còn có gia tộc nữa phải không?”

“Gia tộc, đồn cảnh sát, chuyển phát nhanh công ty, công ty bảo vệ vân vân, có thể coi là những nhóm lực lượng bổ sung.” Trương Thiết giải thích: “Từ góc độ vĩ mô, chỉ có hai lực lượng chính là quân đội và trường đại học.”

Anh ta hơi dừng lại, thấy cả ba người đều đang chú ý lắng nghe, anh ta tiếp tục giải thích: “Trong quân đội, những người bình thường là trụ cột. Với trang bị công nghệ cao, họ có thể tạo thành một lực lượng chiến đấu đáng kể. Nếu như chỉ huy đúng cách sẽ bộc phát một sức chiến đấu đáng kể, tạo thành hiệu quả khá tốt trong việc tiêu diệt dị thú.”

“Tuy nhiên, quân đội cũng có hạn chế của nó, cá nhân một người bình thường có sức chiến đấu thấp, không đủ thể lực và thiếu khả năng cơ động khiến họ khó tiến hành các hành động đặc biệt. Cũng không có cách nào hạn chế các võ giả đẳng cấp cao, vì vậy chỉ có thể dùng để trị an và đối mặt với dị thú khi chúng tiến công.”

“Tất nhiên, quân đội cũng có võ giả. Họ thành lập lực lượng đặc biệt để bù đắp những thiếu sót của mình.”

Nói đến đây, Trương Thiết lại uống một hớp nước để làm trơn cổ họng.

“Quân đội nói xong rồi, giờ sẽ nói một chút về trường đại học. Đầu tiên, các cô cậu phải hiểu rằng trong thế giới của võ giả, thì võ giả chính là lực lượng. Mà các trường đại học là đơn vị giáo dục và phát triển võ giả. Thì nó nghiễm nhiên sẽ trở thành một bộ môn bạo lực.”

“Hiện giờ thì các cậu chỉ có thể tiếp xúc với tôi, một nhân viên an

ninh, tầm mắt của các cậu còn nhỏ lắm. Trong các trường đại học, cốt lõi thực sự chính là nhóm giáo sư. Mỗi một vị giáo sư chính thức, khí kình của người đó sẽ không thấp hơn cấp 6. Viện trưởng của các viện, các uỷ ban, thực lực của họ phải là cường giả cấp bảy, thậm chí cấp tám."

Chương 319: Mâu thuẫn không có cách giải (2) Chương 319: Mâu thuẫn không có cách giải (2)

“Ngay cả khi không tính những võ giả đã tốt nghiệp mỗi năm nhưng vẫn ở lại trường, một mình những giáo sư này có thể dễ dàng chống lại cả quân đội.”

“Cho nên…” Trương Thiết dừng chủ đề, chỉ vào máy bay: “Loại thế lực gần như là bạo lực này có máy bay và máy bay chiến đấu. Không phải là chuyện rất bình thường sao?”

“Hiểu rồi.” Trần Vũ gật đầu.

Kỳ thật, sai lầm của cậu ta là đã dùng thường thức của mình ở kiếp trước để áp dụng cho thế giới hiện tại.

Trong xã hội “bình thường” của kiếp trước, giáo dục chỉ là một trong nhiều hệ thống của đất nước.

Mà trong thế giới cao võ, giáo dục là một đơn vị có thẩm quyền áp đảo mọi đơn vị khác.

Điều này dẫn đến cán cân quyền lực của thế giới đã bị biến dạng ngay từ đầu.

Người bình thường đã được định sẵn là không có quyền lợi gì.

Bởi vì … ngay cả bản thân võ giả cũng không có quyền lợi.

Nói một cách cường điệu, loài người hiện đang là mối quan hệ giữa hàng tỷ “nô lệ” và một số ít “chủ nô”.

Khi một ngày nào đó, có một võ giả cấp mười hoành không xuất thế thì những “chủ nô” trước đây sẽ ngay lập tức trở thành “nô lệ”.

Nó giống như nên văn minh trái đất gặp nền văn minh Tam Thể*... (truyện khoa học viễn tưởng của trung quốc, khá hay, đã có xuất

bản bên VN bác nào muốn đọc thì lên mạng mua đi.)

Nghĩ đến đây, Trần Vũ đột nhiên nghĩ thông suốt rất nhiều.

Hệ thống xã hội của võ giả bị áp bách sinh ra.

Và ngay từ khi sinh ra, đó đã là một nỗi bi ai.

Bất luận là ai, bất kỳ võ giả nào đều trốn không thoát.

Do đó, tinh anh trị quốc sẽ không bao giờ tồn tại.

Hệ thống pháp lý? Pháp luật? Cân bằng? Đó là vô nghĩa. Những điều này được giới hạn trong việc "cùng một chủng tộc" sử dụng " cùng một sức mạnh".

Một lãnh chúa có thể dễ dàng giết nhiều người bằng súng, nhưng anh ta cũng sẽ dễ dàng bị giết bởi súng.

Người bình thường và võ giả, theo một ý nghĩa nào đó, đã là những "chủng tộc" khác nhau.

Võ giả cấp một và võ giả cấp hai cũng là những chủng tộc khác nhau.

Cấp 3 và cấp 4…

Cấp 5 và cấp 6…

Chênh lệch càng ngày càng xa.

Đây là bước nhảy vọt của sinh mệnh, sự thăng hoa của lực lượng.

Khi cấp độ ngày càng cao, khoảng cách giữa mỗi cấp độ cũng ngày càng rộng ra.

Nó cũng giải thích được tại sao việc võ giả phạm pháp lại chỉ cần đền bù là xong."

Bởi vì pháp luật của "nền văn minh trái đất" không thể ước thúc được "nền văn minh Tam Thể ".

Người bình thường và võ giả cũng giống như vậy.

Toàn bộ thế giới cao võ này, căn bản không có pháp luật.

Cho dù là giai cấp trung tầng, giai cấp thượng tầng , hay là giai cấp thống trị, họ đều không dựa vào "Giảng đạo lý", " xài thủ đoạn", "So kiến thức", "Dựa vào chiến tích" để đi lên.

Cái họ dựa vào chính là nắm đấm.

Cấp của người nào cao hơn thì người đó là "Chủ nô" .

Một con hổ sẽ không bao giờ thuần phục trước một con cờ hó, ngay cả khi con cờ hó đó giỏi hơn nó…

'Một xã hội quá hỗn loạn…'

Trần Vũ hít sâu một hơi, đè nén trái tim nặng nề, hỏi Trương Thiết: "Cho nên, những người nắm quyền của các quốc gia, đều ở trong trường đại học, đúng không?"

"…" Trương Thiết im lặng một chút rồi nói: "Đúng vậy."

"Hiểu rồi."

Trần Vũ ngồi trở lại vị trí ban đầu, nhìn ánh nắng chói chang ngoài cửa sổ, không vui không buồn.

Vẻ hòa bình của bên ngoài chỉ là quán tính của nền văn minh một thời.

Vì vậy xã hội sẽ nảy sinh ra hàng loạt mâu thuẫn, cũng không cần thiết phải hòa hoãn.

Bởi vì không có giải pháp nào cả.

"Bọn chúng" sẽ đồng hành cùng với nhân loại, cho đến khi diệt vong…

..

Tháng chín.

Mùa của sương mù.

Những ký ức đóng băng giống như những chiếc lá, từng chiếc từng chiếc bay xa theo gió.

Mùa thu năm nay lạnh vô cùng.

Mùa xuân và mùa hè như thể đã rời đi từ lâu.

Cái mà mọi người mong đợi, chỉ còn lại mùa đông giá rét. . .

Kinh thành.

Diễn võ trường Đại học Bắc Kinh.

Toàn bộ thành viên của lớp hai đều tập trung tại đây, ngoại trừ nhân viên an ninh Trương Thiết.

Đây là khen thưởng lớp học mỗi tháng một lần và chỉ mở cho các lớp tinh anh.

Nghe nói thực lực của giáo viên giảng bài thấp nhất cũng là cấp 6.

Đương nhiên là ba người Trần Vũ sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy rồi, họ đã đến đợi ở đây từ sớm, chờ giáo sư xuất hiện.

“Két két. . .”

Không biết trải qua bao lâu, cuối cùng thì cánh cổng sắt của diễn võ trường cũng bị đẩy ra, một người đội mũ cao bồi bước vào.

“Good.” Một người đàn ông có khuôn mặt lai Tây: Trung điển hình, ngậm một điếu xì gà, từ từ đi đến: “Đứng cũng rất thẳng đó.”

Trần Vũ ba người: “Chào thầy.”

“Đừng có căng thẳng như vậy.” Người đàn ông cầm điếu xì gà trong tay nhìn ba người: “Tự giới thiệu một chút, tôi tên là Jill, các đồng nghiệp đều gọi tôi là Kê Nhi*, nhưng tôi không quan tâm. Biệt danh chỉ là một cách xưng hô mà thôi. Nhưng. . .” (gà con)

Chương 320: Bất truyền tuyệt học (1)
Chương 320: Bất truyền tuyệt học (1)

Nam nhân hút một hơi xì gà, mỉm cười: “Tôi khuyên các người đừng gọi tôi vậy.”

Ba người liên tục gật đầu.

“Còn về tên của các cô cậu thì tôi cũng biết chút ít.” Jill nhìn về phía Bát Hoang Diêu: “Ví dụ như, em tên Bát Hoang Diêu.”

“Vâng.” Thiếu nữ cúi đầu.

“Em có biết tại sao tôi biết em không?”

“Không. . . Không biết.”

“Bởi vì em xinh đẹp.” Jill nhe răng: “Em là cô gái được xếp hạng đầu tiên trong danh sách hoa khôi của sinh viên năm nhất trong trường.”

“Hử.” Thiếu nữ sững sờ, vô thức lùi lại một bước.

Trần Vũ: “. . .”

Đoạn Dã: “. . .”

“Nhưng tôi không nghĩ em xứng đáng với cái danh này.” Jill dùng ngón tay của mình làm cái gạt tàn thuốc, quét tàn thuốc xì gà: “Em quá phẳng.”

Bát Hoang Diêu: “. . .”

Trần Vũ: “. . . Phốc.”

Đoạn Dã: “Oa ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha.”

Đang cười được nửa đường thì cậu ta bị Trần Vũ đá một cước lảo đảo.

Trần Vũ nghiêm túc: “Đừng có cười, đang ở trong lớp đó. Muốn cười thì đi ra ngoài mà cười. . . Phốc ha ha a hai tôi cảm thấy mình nên đi ra ngoài trước.”

“Đi ra ngoài đi, ngỗng ngỗng ngỗng ngỗng. . .”

“Trần Vũ! !” Bát Hoang Diêu xấu hổ hét lên.

“Khục.” Trần Vũ lúng túng kéo Đoạn Dã về: “Quay về đi, nghe giảng bài.”

Jill nhìn tình huống này và nhướng mày ngạc nhiên. Sau một lúc im lặng, anh ta nói tiếp: “Tôi nói dối em thôi. Tôi biết em, là vì anh trai em, Bát Hoang Dịch.”

Bát Hoang Diêu giật mình: “Hả.”

“Bát Hoang Dịch, thần tượng của tôi!” Đoạn Dã xoa tay.

“Mà tôi. . .” Jill cởi bỏ chiếc mũ cao bồi của mình:“Chính là đạo sư của Bát Hoang Dịch.”

“Ồ. . .” Ba người đều bất ngờ.

“Rất khó chịu.” Nghe thấy giọng nói của ba người, Jill cau mày: “Tôi là giảng viên của cậu ta, nhưng tôi vẫn sống dưới cái bóng của cậu ấy. Dù là tự mình giới thiệu ở đâu đi nữa, nếu không nhắc đến Bát Hoang Dịch thì sẽ không ai nhận biết tôi, mẹ nó, cái này thì đi đâu nói lý được.”

“Núi không ở cao, có tiên tắc linh.” Trần Vũ nói: “Người khác không phải ngạc nhiên vì thầy là đạo sư của Bát Hoang Dịch. Mà họ ngạc nhiên vì thầy có thể được làm đạo sư của Bát Hoang Dịch.”

Nghe vậy, Jill ngậm xì gà, nhìn lên nhìn xuống Trần Vũ: “Được đấy, cậu có tiềm chất vuốt mông ngựa đấy. . . Nhưng mà đại tràng của tôi đều khô hết rồi.”

“Nghĩa là sao?”

“Toàn thân tôi đều cảm thấy thoải mái!” Jill vỗ vỗ bả vai Trần Vũ:

“Chàng trai trẻ rất có tương lai đó, tôi xem trọng em.”

Sau đó, anh ta nhìn qua Bát Hoang Diêu: “Em, là người giống con người nhất trong cả dòng họ Bát Hoang mà tôi từng gặp.”

“Hả?” Thiếu nữ ngẩng đầu.

Đưa tay sờ đầu Bát Hoang Diêu, Jill phì phèo điếu thuốc: ” Nhìn thấy tình trạng của em bây giờ, chắc hẳn anh trai em sẽ rất vui. ”

“Anh ấy. . . Sẽ vui vẻ sao.”

“Tất nhiên, tôi chắc chắn là cậu ta sẽ. Bởi vì tôi là người hiểu rõ cậu ta nhất trên thế giới. Còn rõ hơn cả chính bản thân cậu ta.”

“. . .” Khẽ mở miệng, Bát Hoang Diêu sững sờ, hồi lâu mới hoàn hồn lại.

Thu tay lại, Jill nhìn về phía Trần Vũ: ” Ngoài cô ấy ra, tôi còn biết cậu. Cậu nhóc có chỉ số EQ cao, cậu tên là Trần Vũ đúng không.”

“Thật vinh dự.” Trần Vũ gật đầu: “Em tên là Trần Vũ.”

” Em có biết tại sao tôi biết em không?”

Trần Vũ: “Bởi vì em là người xếp thứ nhất của danh sách soái ca trong trường.”

Jill: “. . . Em thật vi diệu.”

Bóp tắt xì gà, Jill tự đập vào bắp tay của mình: “Tôi biết em vì em là trạng nguyên mạnh nhất của năm nay. Dù là so với khóa trước, em cũng là người mạnh nhất. Còn tôi, điều tôi ngưỡng mộ nhất chính là sức mạnh”.”

Dứt lời, anh ta đột nhiên nắm chặt tay, hung hăng nện xuống đất!!

“Ầm! !”

Lập tức, mặt đất rung chuyển dữ dội..

Hàng trăm vết nứt lấy Jill làm trung tâm, lan ra bên ngoài, và cuối cùng lan ra toàn bộ sân võ.

Cơn chấn động khiến bàn chân của cả ba người trong lớp 2 tê dại.

Đoạn Dã: “Đù móa. . .”

Trần Vũ: ” Đù móa. . .”

Bát Hoang Diêu: “Đù. . . Thật là lợi hại.”

Họ đều là những võ giả chuyên nghiệp, và thấy rõ rằng Jill không hề sử dụng một chút khí kình nào trong quá trình xuất lực.

Mà chỉ dựa vào lực lượng của cơ thể liền có thể tạo ra sức công phá đáng sợ như vậy. . .

Đừng nói là thấy, ngay cả nghe mà bọn họ cũng còn chưa nghe qua.

Đặc biệt là Trần Vũ người có thể chất vượt trội, càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

‘Đây vẫn còn là người sao?’

Trần Vũ nhịn không được mở miệng: “Thần tiên, ngài là võ giả cấp mấy vậu?”

“Cấp 6.” Jill ngồi dậy.

“Cấp 6, sức mạnh thể chất kinh khủng như vậy?” Trần Vũ khó có thể tin.

“Đương nhiên. . . Không phải. Lực lượng của tôi mạnh hơn tất cả các võ giả cấp bảy trở xuống.”

“Vậy vì sao mà thầy lại mạnh mẽ như vậy?”

“Bởi vì rèn luyện. Khắc khổ, không ngừng rèn luyện.” Jill ngẩng đầu nhìn trời: “Em. . . Từng thấy qua Kinh Thành lúc 4 giờ sáng sao?”

“Thấy rồi.” Trần Vũ gật đầu: “Lúc đó em chưa ngủ.”

Jill: “. . .”

“Sao vậy?”

“Không có gì.” Mặt Jill không biểu tình: ” Tôi chỉ muốn nói rằng muốn có sức mạnh thì phải rèn luyện.”

“Có thể rèn luyện đến mạnh như vậy sao?”

Chương 321: Bất truyền tuyệt học (2)
Chương 321: Bất truyền tuyệt học (2)

“Nói nhảm.” Jill cười lạnh: ” Bằng không thì em cho rằng sức mạnh này là thứ mà ông trời ban cho sao?”

Trần Vũ do dự một chút rồi gật đầu: “Đúng thế mà.”

Jill: “. . .”

Trần Vũ: “Em chính là ví dụ điển hình.”

Jill: “. . .”

Trần Vũ: “Thầy ơi, sắc mặt của thầy giống như không tốt lắm.”

“Câm miệng!” Jill bực bội móc ra một điếu xì gà, châm bằng bật lửa chống gió, rồi hít một hơi thật sâu, chậm rãi phun ra: “Đừng có nói mấy chuyện tào lao nữa, bây giờ bắt đầu tiết học.”

“Vâng.” × 3

“Không tệ.” Jill liếc nhìn ba người: “Nhiều người như vậy, mà tôi chỉ nhận biết có hai người.”

“. . .” Đoạn Dã im lặng thở dài: “Thầy cứ nói thẳng là không biết em thì được rồi.”

“Hả?” Jill kinh ngạc nhìn về phía Đoạn Dã: “Ở đây còn có người nữa hả?”

Đoạn Dã: “Không phải, là con chó.”

“Ồ, vậy em tên gì.”

“Đoạn Dã.”

“Dã Cẩu.”(chó hoang)

“. . . Thực lực thầy mạnh, thầy nói sao cũng được.”

“Đoạn Dã. . . ừm.” Jill vỗ vỗ đầu: “Tên này thầy biết mà! Cái thằng Đoàn Dự có quan hệ gì với em vậy?”

“. . . Không quen biết.”

“Ồ, vậy là tôi nhận nhầm người rồi.” Jill bóp tắt xì gà khoát khoát tay: ” Nhưng điều đó không quan trọng, cũng không cần quan tâm. Tôi biết tên là được rồi, giờ thì lớp học bắt đầu.”

Dứt lời, anh ta ném đi điếu xì gà, sắc mặt khôi phục bình tĩnh, híp mắt nhìn ba người: “Các thanh niên, các bạn rất may mắn. Vậy mà có thể được học lớp của tôi. Có thể thấy là trường học rất coi trọng lớp hai của các bạn. ”

” Vậy thì hôm nay, tôi sẽ dạy cho các bạn một tuyệt chiêu bảo mệnh.”

Duỗi một ngón tay ra, khóe miệng Jill nhếch lên: “Sau khi học được chiêu này thì tỉ lệ sống sót, hiệu quả tấn công và hiệu quả răn đe sẽ tăng ít nhất 30%.”

Ba người Trần Vũ nhìn nhau rồi đứng thẳng lưng, vẻ mặt ngưng trọng.

Đây chính là đạo sư của Bát Hoang Dịch.

Có thể trở thành người chỉ bảo cho “Hi vọng của nhân loại ” thì không có khả năng một vài tuyệt chiêu.

Mà nhân vật tầm cỡ này, bây giờ lại muốn truyền thụ “Tuyệt kỹ” cho bọn họ, ngay cả Trần Vũ cũng có chút hưng phấn.

“Người đã sáng tạo ra chiêu này là đạo sư của tôi. Nhưng ông lão đã hy sinh rồi. Vì vậy, chỉ có bốn người trên thế giới biết được kỹ năng này. ”

Jill ngẩng đầu: “Tôi, Bát Hoang Dịch, và hai đồng đội cùng lớp với Bát Hoang Dịch.”

Ba người Trần Vũ nín thở.

” Nhưng sau ngày hôm nay, sẽ có thêm ba người trên thế giới này

nắm giữ nó. ” Jill rống to: “Muốn học không!”

“Muốn!” ×3

” Muốn học thì các cô cậu phải hứa với tôi một điều kiện.” Đôi mắt của Jill lóe lên sát khí: “Không được truyền cho ngoại nhân. Bằng không, không ai có thể giữ được mạng của các bạn đâu.”

Ba người Trần Vũ lại nhìn nhau.

“Đệch, có vẻ hơi nghiêm trọng. . .” Trần Vũ nhỏ giọng nói.

“Tuyệt học đều là bí mật bất truyền, có thể lý giải.” Đoạn Dã nhìn Bát Hoang Diêu, hạ giọng: “Diêu tử, cô muốn học không?”

“Muốn.” Thiếu nữ thật lòng gật đầu.

“Vũ ca thì sao?”

“Tôi thì nhất định là muốn nhìn xem một chút rồi.”

“Vậy thì học đi.” Đoạn Dã gật gật đầu, nhìn về phía Jill, lớn tiếng nói: “Chúng tôi học!”

” Vậy thì hãy nhớ lời hứa của mình. Không được truyền ra ngoài.”

“Vâng!”

“OK.” Jill cởi chiếc mũ cao bồi của mình và ném nó thẳng lên trời một cách thô bạo.

“Võ pháp —— tĩnh!”

Ánh sáng màu xanh lục mở rộng và rơi khỏi vành mũ, bao bọc lấy Jill và ba người Trần Vũ.

“Đây là một kết giới cách âm, không cần quan tâm đến nó.”

Jill ngẩng đầu: “Bây giờ, tôi sẽ giao tuyệt chiêu này cho các bạn.”

“Vâng.” Ba người chút nghiêm túc đầu.

“Tên của nó là. . .” Jill trong mắt hàn mang lấp lóe: “Bí kỹ ——

Biển số xe bí ẩn của nữ diễn viên!”

Bát Hoang Diêu: “?”

Đoạn Dã: “? ?”

Trần Vũ: “? ? !”

Trên Diễn võ trường bị vỡ.

Bên trong kết giới cách âm.

Yên tĩnh.

“Sao các em không nói chuyện?” Jill nhíu mày.

“Tuyệt chiêu này của thầy…” Trần Vũ gãi gãi tai: “Nó chính quy không.”

“Sao lại không chính quy?”

“Vậy cái biển số xe của thầy…” Đoạn Dã mặt không biểu tình: “Nó chính quy không?”

“Khẳng định là chính quy.” Jill gật đầu: “Dù tôi chưa báo cáo với nhà trường, nhưng chiêu này chắc chắn là một tuyệt chiêu bảo mạng.”

“Đến cùng là có ý gì?” Chỉ có Bát Hoang Diêu vẫn còn vẻ mặt ngây thơ hỏi.

“Cậu đừng xen vào, đây là đề tài của người lớn.” Trần Vũ bước lên phía trước ngăn ở trước người Bát Hoang Diêu: “Bát Hoang Dịch cũng từng học chiêu này rồi sao?”

“Đương nhiên.”

“Anh ta học?”

“Học.”

“Có comment gì không?”

“Điểm mười cho chất lượng.”

Nghe vậy, Trần Vũ nhìn về phía Đoạn Dã, giao lưu ánh mắt trong nửa giây rồi gật đầu: “Vậy được rồi, thầy dạy đi.”

“Lùi lại.” Jill đẩy tay: “Tránh ra hết.”

Cả ba nhanh chóng lùi lại và đứng trên mép của kết giới.

“Biển số xe bí ẩn của nữ giáo viên, đúng như tên gọi, tập trung vào từ “bí ẩn”. Jill duỗi ra một ngón tay: “Xin hỏi, ở trên chiến trường, trong trận chiến và sau trận chiến thì điều gì là quan trọng nhất?”

Trần Vũ, Đoạn Dã, Bát Hoang Diêu nhìn nhau rồi lắc đầu.

“Không biết.”

“Tất nhiên là bí ẩn rồi.” Jill giơ tay, vận dụng khí kình viết lên không trung hai chữ.

Chương 322: Bất truyền tuyệt học (3)
Chương 322: Bất truyền tuyệt học (3)

Chữ viết thực chất, thật lâu không tiêu tan.

Đoạn Dã nhấc tay: “Đạo sư, chữ ‘Thần’ viết sai rồi.”

“Đừng có xen vào.” Jill trừng mắt nhìn Đoạn Dã rồi nói tiếp: “Tầm quan trọng của bí ẩn nằm ngoài sức tưởng tượng của cậu. Trong nhiều trường hợp, sống và chết thường là sự khác biệt giữa tình báo của hai bên.”

Nghe vậy, Trần Vũ sửng sốt, sau đó gật đầu đồng ý.

Cậu ta hiểu rất rõ về tầm quan trọng của “tình báo”, và rất tán thành câu nói trên.

Jill thu tay lại, bước chậm nói: “Thế giới này rất phức tạp. Kẻ thù của chúng ta là dị thú, điều này cũng đúng, nhưng còn nhiều đồng loại còn đáng sợ hơn cả dị thú. Các em vừa trở về từ thành phố Đường thì chắc là hiểu những gì mà tôi vừa nói.”

Ba người gật đầu.

“Sau nhiều thập kỷ phát triển, một nhóm ba người đã trở thành xu hướng chủ đạo, Đây là tỷ lệ nhân sự hiệu quả nhất sau khi nghiên cứu một cách khoa học. Vậy thì vấn đề là…” Jill bước chân dừng lại, hỏi: “Giao lưu giữa các đồng đội với nhau thì dựa vào cái gì?”

Trần Vũ: “Ngôn ngữ.”

Đoạn Dã nhấc tay: “Ánh mắt.”

“Em thì sao?” Jill nhìn về phía Bát Hoang Diêu.

Thiếu nữ suy tư: “Ăn ý cũng được.”

“Vậy thì tôi sẽ nói về cái “ăn ý” trước .” Jill chỉ xuống Bát Hoang Diêu: “Ăn ý, thì cần phải được trau dồi. Đội ngũ phải mất một thời gian dài mới có thể thực hiện được, nếu không, kiểu “ăn ý” này sẽ

phản tác dụng. Và trong nhiều trường hợp, không có cơ hội nào để sử dụng ăn ý. Những suy nghĩ dư thừa, sẽ làm trễ bộ máy chiến đấu, bỏ lỡ phối hợp. Thời khắc sinh tử chỉ là ngắn ngủi nửa giây thôi."

"Cho nên." Jill khoát khoát tay chỉ: "Ăn ý, không phải là cách tốt nhất để giao tiếp. Nó chẳng qua chỉ là một phân đoạn hoa mỹ trong các tác phẩm điện ảnh và truyền hình. Chiến trường thực sự, sẽ bị tác động của nhiều thông tin phức tạp, mỗi đồng đội đều có những mối quan tâm khác nhau. Ăn ý? Đó là đang muốn chết."

"... Thụ giáo." Bát Hoang Diêu cúi đầu.

"Bây giờ thì nói một chút về "ánh mắt" của em." Jill chỉ vào Đoạn Dã: "Tôi muốn hỏi em, khi võ giả chiến đấu, bụi đất bay lên với một lượng lớn như là rải vôi khiêu vũ, lúc đó thì em sử dụng ánh mắt như thế nào?"

Đoạn Dã: "..."

Jill: "Đồng đội bị ngăn cách, thì làm sao giao tiếp bằng ánh mắt?"

Đoạn Dã: "..."

Jill: "Tầm mắt bị chặn thì làm sao giao tiếp bằng ánh mắt?"

Đoạn Dã: "..."

Jill: "Con mắt bị đánh mù thì làm sao giao tiếp bằng ánh mắt?"

Đoạn Dã: "... Thụ giáo."

Jill gật gật đầu, không hỏi tiếp nữa, mà nhìn về phía Trần Vũ: " Câu trả lời thực sự chính xác là những gì Trần Vũ đã nói, ngôn ngữ. Đây là cách giao tiếp đơn giản và cơ bản nhất. Nhưng đừng bỏ qua nó, nó cũng là cách giao tiếp tốt nhất."

" Nền văn minh của loài người ra đời là do sự xuất hiện của ngôn ngữ."

Nói, Vừa nói, Jill vừa xóa hai chữ trên không trung rồi viết hai chữ khác, nói: " chúng ta cần ngôn ngữ để giao tiếp với nhau. Nhất là

khi chúng ta còn là võ giả, dưới sự gia trì của khí kình, âm thanh có thể truyền được rất xa, dù là đồng đội ở cách xa cả ngàn mét, cũng có thể phối hợp và chỉ huy một cách chính xác nhất."

" Nhưng cái gì cũng có hai mặt. Ngôn ngữ có khả năng giao tiếp với đồng đội, thì đương nhiên cũng có thể nhắc nhở cho địch nhân. Vì vậy, một bộ hệ thống mật mã mà chỉ đồng đội của mình mới có thể hiểu được là điều kiện tiên quyết để thành lập một đội ưu tú."

Nghe vậy, Trần Vũ hoảng nhiên: "Cho nên, hôm nay thầy định dạy cho chúng em cách phối hợp ám hiệu hả?"

"Đúng vậy." Jill gật đầu, mỉm cười: " Nhưng đó không phải là một ám hiệu đơn giản, nó được gọi là bí thuật: biển số xe bí ẩn của nữ giáo viên."

Ba người: "..."

" Một bộ ám hiệu xuất sắc phải truyền tải được thông tin một cách chính xác. Và bộ mật mã của tôi không chỉ chứa thông tin chính xác mà còn rất đơn giản, rõ ràng và có thể mở rộng được. Quan trọng hơn là nó rất có thể gây ra sự nhầm lẫn nhất định cho địch nhân."

"Ví dụ..." Jill nhanh chóng thốt ra một dãy số: "JD-253."

Trần Vũ và Đoạn Dã đều sững sờ.

Trần Vũ với kinh nghiệm phong phú của mình, thậm chí còn bắt đầu tìm kiếm trong đầu.

" Biển số xe này có nghĩa là thành viên đội số 2 sẽ phóng chiêu tuyệt sát, và những người còn lại sẽ chấp hành chiến thuật số 3." Jill giang hai tay ra: " Khi bạn đang ở trên chiến trường và đột nhiên hét lên loại biển số xe này thì chuyện gì sẽ xảy ra? "

Trần Vũ và Đoạn Dã trợn mắt hốc mồm: "..."

" Nó sẽ khiến cho địch nhân phải suy nghĩ." Jill nhắm mắt lại: "Sau khi tôi và đạo sư của mình nghiên cứu và tổng kết nhiều năm, 84% địch nhân sẽ có những suy nghĩ như sau..."

“Một, đây là một ám hiệu!”

” Bước đầu tiên, kẻ địch đang trong trạng thái giao tranh sẽ cảnh giác hơn. Phòng bị những hành động tiếp theo của các bạn. Và sự tập trung chú ý sẽ khiến chúng càng thêm để ý đến số biển số xe mà các bạn đã nói ra.”

“Hai, không đúng! Cách thức này sao lại quen thuộc như vậy?”

Chương 323: Bất truyền tuyệt học (4)
Chương 323: Bất truyền tuyệt học (4)

“Bước thứ hai, theo bản năng của con người, não bộ sẽ tự động tìm kiếm những ký ức mờ ảo không kiểm soát. Điều này giống như việc nhìn thấy một ngôi sao quen thuộc, và chắc chắn bạn sẽ nhớ lại tên người ấy theo bản năng. Bạn hoàn toàn không thể kiểm soát được bản thân.”

” Bởi vì đặc thù của định dạng biển số xe, thoạt nhìn không dễ nhớ. Nó càng chiếm khả năng tính toán trong não của đối phương.”

“Tiếp theo, chính là bước thứ ba.”

“Ba, á đù! Đây là biển số xe!”

” Bước thứ ba, kẻ địch sẽ bất ngờ nhận ra. Và kiểu “bất ngờ” này sẽ khiến hắn sững sờ ít nhất là từ 0,05 đến 0,3 giây. Vì trong giai đoạn này, não bộ ghi nhớ thành công, nó sẽ tự động tiết ra dopamine để tự thưởng cho mình, và việc sản xuất các chất hóa học liên quan đến sự truyền dẫn bị hạn chế bởi các quy tắc vật lý. Vì vậy, không thể tránh khỏi việc chết lặng.”

” Đây được gọi là vòng vòng đan xen. Sau đó, chuyển sang bước thứ tư.”

“Bốn, họ thực sự sử dụng biển số xe để làm ám hiệu hả?”

” Trong bước thứ tư, kẻ thù phản ứng kịp sẽ một lần nữa kích hoạt bản năng — nghi ngờ. Sự tò mò được khắc sâu trong gen của con người và con người không thể chống lại nó. Nếu không được đào tạo qua tư duy chuyên nghiệp thì trong quá trình này, ít nhất sẽ chậm trễ hơn 0,25 giây và không bị giới hạn thời gian cao nhất.”

” Cuối cùng, đến bước thứ năm.”

“Năm, không! Mình bị lừa rồi!”

Tiếng nói hơi ngừng lại, Jill thở dốc một hơi: “Ngay cả một võ giả có tư duy logic mạnh mẽ muốn phát hiện ra sự thật là mình bị lừa cũng cần mất 0.1 giây. Và những cảm xúc khác nhau như kinh ngạc, hối hận, sợ hãi và khó chịu sẽ làm trầm trọng hơn sự bài tiết các chất hóa học trong cơ thể, và làm trễ việc truyền các tín hiệu thần kinh khác nhau trong não.”

” Sẽ trì hoãn được bao lâu??”

Đội chiếc mũ cao bồi lên đầu, Jill lấy ra một điếu xì gà: “Năm bước, bước này chèn lên bước kia. Xin hỏi, điều này sẽ tạo ra cho các em bao nhiêu thời gian? Các em đều là những sinh viên tài cao, chắc là phải hiểu khi mà võ giả chiến đấu, 0,1 giây chính là ranh giới giữa sự sống và cái chết.”

” Và lợi thế ngoài sức tưởng tượng này chỉ đòi hỏi các em phải phun ra một loạt các con số, chỉ thế thôi.”

Nói xong.

Hiện trường im lặng.

Trần Vũ và Đoạn Dã đã hoàn toàn choáng váng.

Trong đầu toàn tiếng ong ong.

Không biết phải sử dụng ngôn ngữ và cách diễn đạt nào để thể hiện cảm xúc trong lồng ngực mình…

Đoạn Dã: “Thật không thể tin được…”

Trần Vũ: “Thầy và sư phụ của thầy… Có mấy quả óc chất nhờ…”

Đoạn Dã: “Tuyệt…”

“Các em nghĩ sao?” Jill châm điếu xì gà với một lời chế nhạo: “Võ đạo, không phải mời khách ăn cơm. Đó là tính mạng. Mạnh của em, mạng của địch nhân, mạng của đồng đội. Chém giết, thì phải dùng bất cứ thủ đoạn nào.”

“Chồng chất võ kỹ, phóng thích đại chiêu, đó không gọi là chém giết.”

“Chém giết chân chính, là chi tiết, là sở trường, là quỷ quyệt, là tính toán.”

“Đây chính là chém giết.”

“Đây chính là nghệ thuật.”

Jill nhả ra một làn khói.

“Đây chính là bài học mà hôm nay tôi muốn dạy cho các em…”

Jill, đã đi rồi.

Chỉ còn lại ba người trong lớp hai, và để lại một tập sách giấy tờ xe mỏng.

Trần Vũ, Đoạn Dã, Bát Hoang Diêu ngồi thành một vòng tròn trên mặt đất, nhìn sự kết hợp giữa chữ và số trên tập sách, suy nghĩ của họ khác nhau.

Trần Vũ thì im lặng.

Đoạn Dã đang nghĩ tào lao.

“HFS-122 là đội viên số một hỗ trợ cho đội viên số 2 tiến công. HFS-223 là đội viên số 2 hỗ trợ cho đội viên số 3 tiến công…”

Chỉ có Bát Hoang Diêu là vẻ mặt nghiêm túc học thuộc lòng từng câu một.

Trần Vũ and Đoạn Dã: “…”

“VR-296 là toàn đội tản ra, lấy đội viên số 2 làm chủ… Hả? Sao các cậu không học?” Bát Hoang Diêu nghi ngờ quay đầu: “Thầy Jill nói rồi, trễ nhất là trước ngày mai, ám hiệu này sẽ bị tiêu hủy.”

Trần Vũ: “…”

Đoạn Dã: “…”

“Nếu. . . Nếu các cậu không học… Thì tôi sẽ lật qua trang khác đó?” Thiếu nữ ngập ngừng lật một nửa trang giấy: “Lật trang nhé?”

“Vũ ca, chúng ta thật sự muốn học cái thứ này sao?” Đoạn Dã nâng trán.

“... Jill nói không sai, chúng ta cần một bộ ám hiệu liên lạc. Tự mình nghiên cứu quá phiền phức, cũng không chuyên nghiệp.” Trần Vũ chỉ vào tập sách biển số xe: “Học đi.”

“Thế nhưng mà…” Đoạn Dã cúi đầu xem vài lần, thở dài: “Không bình tĩnh được à, nhìn những con số này, tôi luôn nghĩ đến mấy thứ tào lao. Khổ cái là tôi bị mất điện thoại, nếu không tôi lướt facebook rồi..”

“Người trong cuộc như chúng ta mà còn như vậy, nếu địch nhân nghe được, nhất định sẽ bị quấy nhiễu. Học đi, kỹ nhiều không ép thân.” (ý là phải dũng cảm học hỏi, khi có tài nghệ đứng đầu thì có thể hành tẩu thiên hạ: nguồn baidu.)

“Thôi được rồi…”

“Mà nè, cậu bị mất điện thoại di động rồi hả? Mất khi nào?”

Chương 324: Thú triều đột kích (1)
Chương 324: Thú triều đột kích (1)

“Lúc mà cậu phá giải vụ án của thành phố Đường đó? Khi bắt hai tên hung thủ, hù đến tôi rơi mất cái điện thoại di động? Sau đó quên nhặt.”

“... Ừm.”

Nhìn thấy hai đồng đội bắt đầu học “Ám hiệu”, Bát Hoang Diêu đưa ngón trỏ lên miệng, suy tư một lúc, nhịn không được hỏi: “Những con số này có ý nghĩa gì? Tại sao lại có thể quấy nhiễu đối phương?”

“Không có ý gì, chỉ là một ám hiệu bình thường thôi.” Trần Vũ khoát tay.

“Vậy các cậu kỳ kỳ quái quái làm gì…”

Đoạn Dã ngẩng đầu, nghi hoặc: “Chúng tôi kỳ quái, thì chuyện này có gì mà kỳ quái?”

“Đúng đó.” Trần Vũ cũng ngẩng đầu: “Chúng tôi không kỳ quái, đó mới là kỳ quái.”

Bát Hoang Diêu: “...”

Bảng danh sách biển số xe trông rất dày, nhưng hầu hết nội dung trong đó đều là ghi chú. Không có nhiều “biển số xe” thật, chỉ hơn một trăm chiếc.

Vì vậy, trước khi trời tối, cả ba người đều đã học gần xong.

“Ba.”

Khép danh sách lại, Trần Vũ liếc nhìn hai người đồng đội: “Các ngươi đều học thuộc rồi chứ? Cùng nhau kiểm tra đi”

“Học xong rồi, cậu hỏi đi.” Đoạn Dã khom người một cái.

“S-222 là gì.”

“Tất cả tập trung lại để đề phòng các cuộc tấn công từ xung quanh.” Bát Hoang Diêu nhấc tay.

“Vậy WBR-521 đâu?” (Toàn mã phim Ét Ét Ét đó mấy bác, search google mà tham khảo)

“Tập hợp và tấn công hướng 1 giờ.” Đoạn Dã mở miệng.

“WBR-524.”

“Tập hợp và tấn công hướng 4 giờ…”

Cuộc kiểm tra lẫn nhau kéo dài nửa giờ, sau khi xác nhận mọi người đều đã học thuộc lòng, liền giao danh sách đó cho Đoạn Dã.

“Đốt đi.”

“Ok.”

Đoạn Dã gật đầu, điều động khí kình biến thành ngọn lửa, đốt hết toàn bộ bản “bí kỹ”.

Sau nửa phút, tro bụi bị hất tung, Đoạn Dã vỗ vỗ tay: “Tôi cảm giác như mình đang đốt một trăm triệu.”

“Hệ thống ám hiệu này còn có thể mở rộng, chúng ta có thể tăng thêm một vài ám hiệu vào đó.“Trần Vũ đứng dậy, đề nghị: “Chúng ta cũng sửa lại võ kỹ của mình luôn đi. Làm như vậy, đối phương không biết chúng ta muốn tung ra chiêu thức gì, nhưng đồng đội lại biết, cũng căn cứ theo tình hình hiện trường mà phối hợp.”

“Vậy sau này…” Đoạn Dã ngây người: “Chúng ta không thể hô tên chiêu thức một cách cool ngầu nữa…”

Trần Vũ: “Nhưng chúng ta có thể hô những biển số xe mê người.”

Đoạn Dã: “…”

Đoạn Dã: “… Giống như cũng không tệ.”

…

Cùng lúc đó.

Một mệnh lệnh bí mật bằng giấy, được bọc trong giấy màu đỏ, được chuyển qua một nhiều kênh đặc biệt thông qua từng lớp từng lớp phê duyệt, và được trực tiếp đệ trình lên văn phòng của Phó hội trưởng các trường đại học trên toàn quốc.

“Xoẹt…”

Phó hội trưởng không hề dao động chậm rãi xé lá thư ra, lấy ra tờ giấy trong cùng, liếc mắt nhìn, trong chốc lát con ngươi đột nhiên giãn ra. Sau đó nhanh chóng co lại.

“Tin tức đã được xác nhận chưa.”

“Vẫn chưa, bộ phận điều hành đang xác minh, sớm nhất cũng phải khoảng bốn giờ sáng.” Trợ lý cúi đầu: “Nhưng dựa theo phân tích tình báo hiện tại, xác suất là hơn 80%.”

Ngồi trên chiếc ghế được làm bằng gỗ đỏ, phó hội trưởng trầm ngâm hồi lâu, lấy bút viết ra hai dòng, ký tên, đóng dấu chính thức rồi đưa cho trợ lý: “Giao cho người phụ trách của trung đoàn 2, để anh ta xin quyền hành quân về phía tây với danh nghĩa là diễn tập.”

“Vâng.” Trợ thủ cung kính tiếp nhận văn kiện.

“Sau đó…” Phó hội trưởng nhắm mắt lại: “Giảm thuế và giá nhà đất ở phía tây thủ đô, kích thích kinh tế.”

Nghe vậy, trợ lý tóc đều lập tức dựng lên, hắn cắn răng cúi đầu: “… Vâng.”

Rõ ràng, điều này là để dẫn dắt mọi người ở bên ngoài thành phố từ ba hướng khác về phía tây…

Văn phòng, ngày càng yên tĩnh.

Phó hội trưởng nhìn chằm chằm trợ lý của mình, một lúc lâu sau mới nói: “Từ khi dị thú xuất hiện đến nay, loài người hoàn toàn bị đánh bại.”

“Vâng.” Trợ thủ gật đầu.

“Chỉ cần hình thành thú triều, kết quả nhất định là tử vong cho nhân loại.”

“Vâng.”

“Vì vậy, chúng ta phải phá vỡ bất lợi này. Tập trung toàn bộ lực lượng của chúng ta để giành chiến thắng trong trận chiến này. Đây là hy vọng cuối cùng của cả nhân loại. Vì điều này, chúng ta tình nguyện hi sinh mọi thứ.”

“Vâng…”

“Đi xuống đi.”

“Vâng.”

Nhìn trợ lý rời đi, phó hội trưởng nhắm mắt suy tư hồi lâu, mở mắt ra, lại cầm tờ giấy ghi chép lên.

Chỉ có sáu từ được viết trên tờ giấy bạc.

“Phía Tây, thú triều đột kích.”

…

Điều đau khổ nhất trên thế giới là gì?

Lỗ Tấn đã từng đưa ra một câu trả lời: “Người còn sống, nhưng tiền mất hết.”

Trần Vũ cũng còn không ít tiền. Nhưng cậu ta thiếu học phần…

Sau hai tuần phung phí, 100 học phần đã được ba người ở lớp hai tiêu hết.

Đặc biệt là Đoạn Dã, đơn giản là một con thú nuốt vàng lớn, mới chỉ là sinh viên năm nhất nhưng đã bắt đầu bộc lộ tài năng “đút cho ăn” cũng ăn không no.

Đồng thời Trần Vũ cũng đang cân nhắc về “Pháp sư chi đạo”, nhu cầu về học phần chắc chắn sẽ tăng vụt lên.

“Kiếm tiền.”

Mục tiêu này đã trở thành trọng tâm hiện tại của lớp hai.

Chương 325: Thú triều đột kích (2)
Chương 325: Thú triều đột kích (2)

Về phía cho vay nặng lãi thì chưa tới một tháng, không tiện thu lưới.

Coi như thu lưới, vẫn phải giữ lại tiền cho khoản vay thứ hai và mở rộng nguồn vốn.

Như vậy chỉ còn một lựa chọn duy nhất cho ba người-nhận nhiệm vụ.

Trao đổi đơn giản và thống nhất suy nghĩ, Trần Vũ đã "báo cáo" ý tưởng này với nhân viên an ninh Trương Thiết.

Trương Thiết đột nhiên nhảy cao ba thước sau khi nghe điều này.

"Con bà nó cuối cùng thì cậu cũng chịu nhúc nhích."

Anh ta đã mang hai ba khóa lớp tinh anh, bốn năm khóa lớp phổ thông, và anh ta chưa bao giờ thấy có người "Nhàn " như ba người Trần Vũ .

Mỗi ngày đều chơi, không làm chính sự, thì làm sao có thể thành võ giả ưu tú được…

Ngày hôm sau, bốn người từ lớp 2 đến sảnh tầng ba của ký túc xá, tìm kiếm một nhiệm vụ.

Trong lúc các hàng chữ trên màn hình lớn đổi mới, Đoạn Dã đã tìm chính xác từ khóa, chỉ vào màn hình nói: "Nhìn xem, cột thứ tư và hàng thứ mười ba, cứu nữ võ giả bị trượt chân, lại là một nhiệm vụ cấp A."

Đám người Trần Vũ vô thức nhìn qua, quả nhiên, tên của nhiệm vụ trong hàng đó đúng là "Giải cứu nữ võ giả bị trượt chân."

Đoạn Dã quay đầu nhìn sang Trương Thiết: "Thiết ca, nghĩa của cái từ trượt chân này, là nghĩa nào? Em cảm thấy khá là khó hiểu."

“Cho dù là nghĩa nào của “trượt chân” thì cậu cũng không cần quan tâm. Đó là nhiệm vụ cấp A.” Trương Thiết nắm chặt đầu lấy của Đoạn Dã: ” Nhìn vào nhiệm vụ cấp C và khu vực nhiệm vụ cấp B.”

Tuy rằng đầu của Đoạn Dã đã bị vịn, nhưng con mắt của cậu ta lại nhìn chằm chằm vào khu A: “Em có rất nhiều kinh nghiệm trong việc thuyết phục người khác quay đầu là bờ, nếu không chúng ta…”

“Câm miệng. Không thể nhận nhiệm vụ nào cao hơn cấp B, xem cũng không được.”

Bát Hoang Diêu ở một bên chớp mắt, nhìn một lúc rồi vung tay lên: “Cái này thì sao? Đánh giết bầy dị thú ở thành phố An Khang. Ủy thác cấp B.”

“Cũng không được.” Trương Thiết lắc đầu: ” Hiện tại các bạn mới học năm nhất, có thể không tiếp xúc với dị thú thì không cần đi tiếp xúc.”

“Nhận nhiệm vụ cấp A đó đi.” Đúng lúc này, một giọng nữ có chút nghẹn ngào đột nhiên từ phía sau lớp hai vang lên.

Sau khi nghe thấy âm thanh, bốn người Trần Vũ quay đầu lại, ngoại trừ Trương Thiết, Trần Vũ, Đoạn Dã, Bát Hoang Diêu ba người đều sững sốt.

Người nói chuyện, lại là Trương Yến Yến.

Chỉ thấy cô ấy lúc này hai mắt đỏ chót, tinh thần tiều tụy, đôi môi tái nhợt run nhè nhẹ: “Xin các cậu… Nhận nhiệm vụ đó đi.”

Trần Vũ phản ứng nhanh nhất, nhìn lên nhìn xuống Trương Yến Yến: “Chẳng lẽ… Nhiệm vụ đó là của cô…”

“Đúng.” Trương Yến Yến nghẹn ngào khóc rống: “Là tôi ban bố, là tôi ban bố đó…”

Đoạn Dã trừng lớn hai mắt chó: “Chúng tôi cho mượn tiền cũng đâu có đòi cô phải chụp ảnh “bảo vệ môi trường”? Sao cô lại tự mình sa đọa như vậy”

“...” Tiếng khóc của Trương Yến Yến ngừng lại.

Đại học Bắc Kinh.

Trong một căn phòng trên tầng bốn của ký túc xá.

Trương Yến Yến đôi mắt sưng đỏ, nghẹn ngào, câu được câu mất thuật lại toàn bộ quá trình của câu chuyện.

“Mặc dù là câu được câu mất, nhưng tôi cũng nghe đại khái rồi.” Trần Vũ dựa vào ghế tổng kết lại: “Bởi vì muốn làm nhiệm vụ có độ khó lớn hơn, lớp 4 của các cậu đã mượn học phần của chúng tôi, sau đó liền đi mua sắm trang bị, nhưng cuối cùng vẫn là toang.”

“Đúng.” Trương Yến Yến che mặt đau khổ nói: “Nhiệm vụ đó, không ngờ lại xuất hiện kẻ địch cấp 4. Nếu không phải nhờ nhân viên an ninh, chúng tôi chắc chắn đã chết trong đó.”

“Cuối cùng khi chạy thoát được, lớp các cậu đã lạc mất người đồng đội của mình. Phải không.” Trần Vũ hỏi.

“Đúng…”

“Đó là lý do tại sao cô lại đặt tên cho nhiệm vụ là ‘Giải cứu nữ võ giả trượt chân ‘.” Đoạn Dã nhíu mày: “Đồng đội thì không rõ sống chết, cô còn ở đây đú theo hot trend.”

“Không.” Trương Yến Yến lắc đầu: “Tôi chỉ nghĩ rằng cái tên như vậy có thể thu hút sự chú ý của nhiều người hơn. Đã ba ngày rồi, chúng tôi không còn thời gian nữa.”

“Cô làm rất đúng.” Trần Vũ gật đầu, chỉ chỉ Đoạn Dã: “Đã thu hút thành công sự chú ý của một LSP* nào đó.” (* ý chỉ những người thích nội dung khiêu dâm.)

Trương Yến Yến không nói tiếp, mà chỉ nhìn Trần Vũ bằng ánh mắt van xin: “Xin cậu… Hãy nhận nhiệm vụ này đi.”

“Không được.” Trương Thiết thẳng thừng từ chối: “Nhiệm vụ này liên quan đến võ giả cấp 4, là một nhiệm vụ cấp A thật sự. Em nên tìm một lớp có đẳng cấp cao hơn.”

“Tìm không thấy…” Trương Yến Yến run rẩy hít sâu: “Đơn giản là chúng tôi không có tiền để trả phần thưởng cho nhiệm vụ cấp A.”

Nghe vậy, bốn người Trần Vũ nhìn nhau: “Ý cậu là sao?”

“Ta và bạn cùng lớp, cộng thêm số tiền quyên góp được từ trong, chỉ đủ 500 học phần để trả phần thưởng cho nhiệm vụ cấp B thôi. Ủy thác cấp A thì phần thưởng ít nhất là 1000 học phần.”

Chương 326: Nhiệm vụ cấp A Chương 326: Nhiệm vụ cấp A

“Nhưng các cậu lại ủy thác nhiệm vụ cấp A.”

“Đúng vậy.” Trương Yến Yến vùi đầu: “Bởi vì chúng tôi cũng nhận nhiệm vụ này.”

“Thì ra là thế.” Trần Vũ giật mình: “Phần thưởng nhiệm vụ là 1000 học phần, lớp 4 các cậu cũng nhận nhiệm vụ, nếu như có thêm một lớp nhận nữa thì đó sẽ là nhiệm vụ hợp tác, và số học phần sẽ được chia cho mỗi lớp một nửa. Vì thế chỉ cần 500 học phần là có thể ủy thác một nhiệm vụ cấp A…”

Đoạn Dã không khỏi giơ ngón tay cái lên: “Hay đó…”

“Chúng tôi không có lựa chọn nào khác.” Trương Yến Yến nức nở.

“Lấy 500 học phần, làm nhiệm vụ 1000 học phần, ai mà nguyện ý làm việc này.” Trần Vũ buông tay.

“Lớp 4 chúng tôi có thể hỗ trợ mà.” Cô gái lau đi nước mắt: “Đây là nhiệm vụ hợp tác. Chỉ là lớp chúng tôi không cần một nửa học phần mà thôi.”

“Lớp em còn lại mấy người?” Trương Thiết bỗng nhiên mở miệng.

“Em… Cùng với nhân viên an ninh.”

“Hả?” Đoạn Dã nghi hoặc: “Không phải lớp cậu vừa mới lạc mất một đồng đội thôi sao? Người đồng đội còn lại đâu.”

“Đồng đội còn lại bị thương nặng, vẫn đang được cấp cứu.”

“Vì vậy, lớp bốn chỉ còn lại cô và một nhân viên an ninh thôi đúng không.”

“Thật xin lỗi…” Trương Yến Yến lại cúi đầu: “Tôi… Đã không còn cách nào khác.”

“Vũ ca, chuyện này tính sao?” Đoạn Dã nhìn về phía Trần Vũ.

“Không được.” Không đợi Trần Vũ mở miệng, Trương Thiết lắc đầu nói: “Nhiệm vụ cấp A quá nguy hiểm. Cho dù có hai nhân viên an ninh, rủi ro cũng quá lớn.”

“Chủ yếu là tỉ lệ giá cả: hiệu suất quá thấp.” Trần Vũ buông tay: “Nhiệm vụ cấp A thì tương đương với một trận tái đấu ở thành phố Đường mà chỉ kiếm được 500 học phần. Không đáng giá.”

“Nhưng…” Bát Hoang Diêu véo góc áo, liếc mắt nhìn nức nở Trương Yến Yến: “Nếu chúng ta không đi thì sẽ không có ai đi. Đồng đội của cô ấy… Chết chắc rồi.”

Trần Vũ bình tĩnh mở miệng: “Đây cũng là chuyện không còn cách nào.”

“…” Bát Hoang Diêu muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là ngậm miệng.

Nàng cũng không thân với Trương Yến Yến, chỉ gặp mặt vẻn vẹn có một lần mà thôi.

Nhưng những gì đã xảy ra với đối phương khiến cô đồng cảm theo bản năng.

Cô đang nghĩ, nếu mình gặp phải tình huống này, hai người đồng đội, một người mất tích, một người trọng thương…

Thì cô sẽ phải làm gì…

Sau một hồi im lặng, Bát Hoang Diêu hỏi: “nhà trường không quản đến những chuyện như thế này sao?”

“Quản thế nào được.” Trương Thiết vòng hai tay trước ngực: “Nếu mỗi một sinh viên gặp nạn, trường học đều đi cứu, vậy thì hủy hết tất cả nhiệm vụ đi được rồi.”

“…”

“Vào ngày nhập học, Chủ tịch Hội sinh viên Bát Hoang Dịch đã nói rồi, khi vào đại học, các bạn sẽ không còn là sinh viên nữa. Các

bạn là chiến sĩ. Vậy thì việc các chiến sĩ hy sinh là chuyện bình thường và bình thường."

"..."

Bát Hoang Diêu không cãi lại được, chỉ cúi đầu im lặng.

Trần Vũ và Đoạn Dã cũng không nói câu gì.

Ba sinh viên năm nhất một lần nữa cảm nhận được sự tàn khốc của thế giới võ đạo.

Để tồn tại, thì cố gắng dốc hết toàn lực.

Ở một góc độ nào đó, nói không chừng thì cuộc đời của những người bình thường có thể đã "may mắn" hơn một chút ít...

"Đi thôi." Thở dài một hơi, Trần Vũ quay người dẫn đầu rời đi: "Nhiệm vụ này chúng tôi không nhận được."

Trương Yến Yến cúi đầu toàn thân chấn động, không nói gì, chỉ nghẹn ngào một mình.

Trương Thiết, Đoạn Dã theo sau rời đi.

Chỉ có Bát Hoang Diêu do dự tại chỗ, cắn môi, vỗ nhẹ bả vai của Trương Yến Yến: "Xin lỗi."

...

Lớp hai trở lại đại sảnh lầu ba một lần nữa.

Bốn người đứng cạnh nhau dưới màn hình lớn, cùng nhìn lên dòng chữ đang chuyển động trên màn hình.

Ngoại trừ Trương Thiết, ba người còn lại đều không có tâm trạng để xem.

Đột nhiên cảm thấy những dòng chữ đỏ như máu kia bỗng nhiên chói lóa hơn bao giờ hết.

Trần Vũ, Đoạn Dã, Bát Hoang Diêu đều bị chói đến không mở chúng ra được.

“Nhận nhiệm vụ này đi, vận chuyển dược phẩm ở cự ly ngắn. Cấp B.” Trương Thiết tìm được một nhiệm vụ thích hợp.

“Không ổn.” Trần Vũ lắc đầu.

“Tôi cũng cảm thấy không ổn.” Đoạn Dã lắc đầu.

“Vậy thì nhiệm vụ kế tiếp, phối hợp với tiểu đoàn 5 Pháo binh đóng quân cảnh giới. Cấp B.”

“Không ổn.”

“Không ổn.”

“Đến dị cảnh thành phố Băng để thu thập tài nguyên, cũng là cấp B.”

“Không ổn.”

“Vẫn không ổn lắm.”

“...” Trương Thiết ngậm miệng, thở dài cười khổ, bước lên trước, đứng trước mặt ba người, trong đầu tìm kiếm từ ngữ thích hợp, nói: “Tâm trạng của các cậu, tôi hiểu, đều là người trẻ tuổi. Dù cho Trương Yến Yến kia có là bạn của các cậu, nhưng khôn sống mống chết, thế giới này tàn nhẫn như vậy đấy.”

Ba người im lặng.

“Hãy học cách thích nghi với xã hội này. Đến một ngày nào đó, khi các bạn không còn những dao động cảm xúc vì sự sống chết của bất kỳ võ giả nào nữa. Lúc đó là bạn đã trưởng thành”

Ba người vẫn im lặng.

Chương 327: Thực lực tăng lên (1)
Chương 327: Thực lực tăng lên (1)

Trương Thiết vỗ vỗ bờ vai của Trần Vũ, nói: “Bất kỳ võ giả nào cũng phải làm quen với sự lạnh lùng và thờ ơ này. Trạng thái hôm nay của các bạn không thích hợp để nhận nhiệm vụ. Đều trở về đi.”

“Đó không phải là trưởng thành.”

“Cái gì?” Trương Thiết sững sờ.

“Em nói, đó không phải là trưởng thành.” Trần Vũ bình tĩnh đối mặt với Trương Thiết: “Khi một ngày nào đó, chúng ta không còn dao động vì sự sống chết của người khác, đó không phải là trưởng thành. Mà là… Chết lặng và trầm luân.”

Trương Thiết từ từ trợn tròn tròng mắt.

“Không nhớ là ai đã từng nói.” Trần Vũ gạt tay của Trương Thiết đang khoác trên vai mình ra: “Mọi thứ trên thế giới này đều bắt đầu bằng việc bị bức bách và kết thúc bằng sự tự hủy hoại bản thân.”

“Em không phải một người vĩ đại.”

“Cũng không muốn trở thành một tấm gương đạo đức giả.”

“Em không hám lợi, cũng không có lòng từ bi.”

“Em không muốn sống trong hoàn cảnh u ám này, rồi vẫn phải nói ‘cứ như thế này đi’.”

Nói xong, Trần Vũ chỉ chỉ chính mình: “Thiết ca, anh có biết thứ quý giá nhất của một người là cái gì không?”

“... Là cái gì.”

“Đó là lúc đầu gối của mình còn chưa khuỵu xuống.”

“…”

“Em có cả ngàn lý do để từ chối ủy thác của Trương Yến Yến, không có lời, quá nguy hiểm, nhìn cô ta không vừa mắt, thậm chí là lười vận động. Đều được cả.”

Trần Vũ chỉ chỉ đầu của mình: “Nhưng, chỉ có không bao gồm… Chết lặng.”

Dứt lời, hắn đưa tay ra: “Hai người ai có giấy bút.”

“Tôi. . . Chỗ tôi có!” Đoạn Dã giật mình, nhanh chóng lấy giấy bút từ trong ba lô ra.

“Ba.”

Trần Vũ cắn mở nắp bút, trên giấy viết xuống một tờ phiếu “Vay nặng lãi”, kéo xuống, giao cho Bát Hoang Diêu: “Đi hỏi người diễn viên quần chúng kia có chịu hay không, sau khi hoàn thành nhiệm vụ hợp tác lần này, cộng thêm nợ nần mà cô ấy thiếu lần trước, tổng tiền gốc + lãi là 300* học phần.” (* khúc này bị mất số ta chém bừa đó)

“Tốt!” Trong mắt người thiếu nữ như có một luồng ánh sáng, cầm phiếu nợ, xoay người nhảy lên rồi rời đi.

“Tổng cộng 300 học phần, hai nhân viên an ninh cấp 4 sẽ ra sân, cùng nhau làm nhiệm vụ cấp A, không lỗ đi.”

“Không lỗ!” Đoạn Dã hưng phấn: “Đâu chỉ không lỗ! Kiếm nhiều là đằng khác!”

“Đương nhiên kiếm nhiều rồi.”

Trả lại giấy bút, Trần Vũ nhìn dòng chữ “giải cứu nữ võ giả trượt chân” trên màn hình.

“Hơn nữa còn có thể kiếm ‘Càng nhiều’ …”

“Cám ơn, cám ơn các bạn rất nhiều.”

Trong phòng trên tầng bốn của ký túc xá, Trương Yến Yến khóc

như mưa: “Chỉ có các bạn . . mới nguyện ý giúp tôi.”

“Thiên hạ rộn ràng đều vì lợi hướng, cũng không phải là giúp không.” Trần Vũ ngậm một điếu thuốc, phun ra một làn khói: “Đến thời hạn nhớ trả học phần là được.”

“Nhất định.” Trương Yến Yến lau nước mắt: “Đến lúc đó chúng tôi sẽ trả lại 1000 học phần.”

“Thế thì không cần, thiếu bao nhiêu trả bấy nhiêu là được.” Trần Vũ gạt gạt tàn thuốc: “Nhiệm vụ thì chúng tôi cũng nhận rồi, bây giờ hãy nói vào đề chính đi.”

“Được. . . Để tôi bình tĩnh lại một chút.” Trương Yến Yến bụm mặthít sâu vài cái, cố gắng bình phục cảm xúc: “Nhiệm vụ mà chúng tôi nhận lúc đó tìm một lô rượu cao cấp bị bọn cướp đánh cắp, địa điểm ở xung quanh thành phố Bảo. Cấp độ nhiệm vụ là B, bởi vì trong vụ cướp mà bọn chúng thực hiện, chỉ xuất hiện một thủ lĩnh là võ giả cấp 3.”

“Sau đó các cậu dùng nhiều cách khác nhau để tìm bọn chúng và cuối cùng tìm đến tận hang ổ của bọn trộm.” Trần Vũ trầm ngâm: “Lúc đó mới phát hiện là cấp 4 ở trong ổ trộm.”

“Đúng vậy.” Trương Yến Yến lắc đầu: “Hơn nữa còn là hai tên cấp 4.”

Trương Thiết đứng ở đằng xa nghe vậy, lông mày nhíu lại: “Hai võ giả cấp 4? Trộm rượu? Võ giả cao cấp bây giờ mất giá vậy sao.”

“Em. . . Em cũng không biết.”

“Vậy các em làm sao trốn thoát được.”

“Nhân viên an ninh đã giải cứu bọn em.”

Trương Thiết đi lên trước, nhìn lên nhìn xuống Trương Yến Yến: “Nhân viên an ninh trong lớp của em chắc cũng là cấp 4, đúng không?”

“Vâng.”

“Một cấp 4, gánh theo 3 cục tạ, vậy mà có thể thoát khỏi hai võ giả cấp 4 và một nhóm cướp, khá đấy.”

“Cho nên chúng ta an toàn viên cũng bị thương.” Trương Yến Yến cúi đầu.

“Nhân viên an ninh lớp em là ai.” Trương Thiết hỏi.

“Anh ấy tên là Trương Cương.”

Vừa nói xong, Trương Thiết lập tức sửng sốt.

Trần Vũ, Đoạn Dã, Bát Hoang Diêu đều đồng loạt nhìn về phía Trương Thiết.

“Người tên Trương Cương này. . .” Đoạn Dã thăm dò: “Là cha anh hả?”

Trương Thiết: “. . .”

Trần Vũ nói tiếp: “Hay là con của anh?”

Trương Thiết: “. . . Là anh trai tôi.”

“Được rồi.” Đoạn Dã nhìn về phía Trần Vũ: “Cậu nói như vậy liền rất phiến diện, làm sao có thể là con trai của anh ta được.”

Trần Vũ cũng nhìn về phía Đoạn Dã: “Cậu không phải cũng rất quá đáng sao? Làm sao có thể là cha anh ta được.”

“Các cậu chắc phải biết là tâm tình bây giờ của tôi rất không tốt.” Trương Thiết vươn tay ra, túm hai người đang cãi nhau ném về phía sau, còn anh ta thì ngồi ở trước bàn, đối mặt Trương Yến Yến hỏi: “Thương thế của anh ta thế nào.”

Chương 328: Thực lực tăng lên (2)
Chương 328: Thực lực tăng lên (2)

“Không phải vết thương nghiêm trọng. Chiều nay anh ấy có thể xuất viện rồi. Anh … anh và tiền bối Trương Cương là anh em sao.”

“Đúng.”

Trương Thiết gật đầu.

Một lát sau, bổ sung: “Đã từng là.”

Nhìn thấy Trương Thiết không muốn nói thêm, Trần Vũ liền nhận lấy chủ đề: “Đồng đội của cô đang không rõ sống chết, không thể lề mề được nữa. Chờ buổi trưa sau khi nhân viên an ninh của cậu xuất viện, chúng ta liền xuất phát đi.”

“Cám ơn.” Trương Yến Yến liên miên cúi đầu: “Các vị là ân nhân của lớp bốn chúng tôi. . .”

“Vậy liền chuẩn bị đi.” Trần Vũ chăm sóc: “Mỗi người các cậu mặc tốt trang bị, điều chỉnh trạng thái cho tốt, buổi chiều liền rời đi.”

“Được.” Đoạn Dã gật đầu: “Tôi sẽ trở về ký túc xá mang theo một số đầu đạn đặc biệt.”

Trần Vũ: “Đúng lúc tôi cũng muốn trở về.”

Trương Thiết đứng lên: “Mặc dù tôi không đồng ý các cậu tiếp nhận nhiệm vụ cấp A. Nhưng tôi chỉ là nhân viên an ninh, các cậu mới là những người có tiếng nói cuối cùng. Nhưng hãy nhớ kỹ một điều, cẩn thận, cẩn thận, cẩn thận hơn. Nhiệm vụ có thể thất bại, nhưng nhất định phải giữ mạng.”

Đoạn Dã: “Oak.”

Bát Hoang Diêu: “Hiểu rồi.”

Trần Vũ sững sờ, nhìn về phía Trương Yến Yến: “Đúng rồi, nói đến

nhiệm vụ thất bại, nhiệm vụ tìm rượu này của các cậu phải giải quyết như thế nào? Còn có thể tiếp tục làm sao?"

"Không thể." Trương Yến Yến lắc đầu: "Chúng tôi trốn thoát và báo cáo tình hình cho nhà trường. Trường học đã tiến hành xử phạt với thương hội đã tuyên bố ủy thác của thành phố Bảo rồi. Nhưng mà thương hội đó nghe tin có võ giả cấp 4xuất hiện, nên đã hủy bỏ nhiệm vụ rồi."

"Tại sao?" Bát Hoang Diêu nghi hoặc.

"Rất đơn giản, hoặc là sợ trả thù, hoặc chính là chi phí để tuyên bố nhiệm vụ cấp A quá cao, tìm được rượu cũng không có lời." Trần Vũ trả lời.

"Đúng thế." Trương Yến Yến cúi đầu.

"Vậy lớp bốn các cậu có nhận được số tiền mà trường học phạt bên đó không?"

"Đang xét duyệt, tối thiểu phải mất hai tháng. Chỉ khi xét duyệt xong thì tiền bồi thường mới được cấp cho người thân của đồng đội."

"Thật đáng tiếc." Trần Vũ bóp tắt thuốc lá: "Vậy nếu như số rượu này bên thương hội đã không cần thì chúng ta cướp về đó chính là của chúng ta."

"Không được!" Trương Thiết cự tuyệt: "Nhiệm vụ của chúng ta là cứu nữ sinh của lớp 4, không phải là đi liều mạng với hai võ giả cấp 4 kia. Chỉ cần có thể tìm tới nữ sinh là được. Có thể không tiếp xúc với giặc cướp thì không cần tiếp xúc."

"Thiết ca." Trần Vũ đột nhiên thấp giọng nói ở bên tai Trương Thiết: "Nếu như bọn cướp chỉ có hai tên võ giả cấp 4, anh, cộng thêm cha anh. . ."

"Anh trai tôi!"

"Đúng, anh, lại thêm anh trai của anh, thêm tôi nữa, tuyệt đối có thể san bằng ổ cướp đó một cách nhẹ nhõm."

“. . . Cậu đối với thực lực của mình tự tin như vậy sao.”

“Đến lúc đó thì anh sẽ biết.” Trần Vũ mỉm cười làm động tác “OK”, sau đó quay người ra lệnh: “Tất cả, giải tán. Hai giờ chiều chúng ta sẽ tập trung ở cổng trường.”

. . .

Trở lại ký túc xá, cửa đã khóa, Trần Vũ không chậm trễ, trực tiếp kéo chặt rèm cửa, từ trong ngăn kéo dưới giường lôi ra hai cái chai.

Bên trong chai là một loại dầu màu trắng không biết tên.

—— Chất lỏng tổng hợp cấp A!

Đã qua một thời gian kể từ lần “thăng cấp” cuối cùng, cơ thể đã tiêu hóa hoàn toàn phần khí kình được gia tăng.

Hiện tại sắp phải đi làm nhiệm vụ cấp A, thực lực cũng cần phải thăng cấp rồi.

Cẩn thận mở nắp chai, Chen Yu nhìn lại cửa sổ và xác nhận rằng rèm cửa đã được kéo chặt, sau đó cậu ta tìm một cây kim tiêm, từ từ rút dầu ra khỏi chai.

Mới chỉ rút được một nửa, cậu ta đã ngừng lại.

Do dự một lúc rồi đâm kim vào tĩnh mạch cổ tay.

[Bị nhiễm bởi chất lỏng không xác định: Khí kình +]

Trong tích tắc, một cảm giác thoải mái khó tả lan tỏa khắp cơ thể theo dòng máu chảy.

“. . . Nice.”

Sau khi run rẩy hít thở sâu, Trần Vũ thở ra một ngụm trọc khí, sau đó lại cẩn thận đẩy ống kim tiêm chất lỏng màu trắng tinh vào bên trong.

[Bị nhiễm bởi chất lỏng không xác định: Khí kình +]

[khí kình +]

[khí kình +]

[. . .]

Sau khi tiêm được một phần ba, Trần Vũ rút kim tiêm ra và đặt kim tiêm sang một bên.

Sau đó, cậu ta điều động khí hải trong cơ thể.

“Ầm!”

Mênh mông khí kình đột nhiên bộc phát.

Gió thổi làm cho căn phòng vang lên những tiếng vù vù.

“Cấp 1.6.”

Cảm nhận được sức mạnh của mình, Trần Vũ thử ra quyền, nhảy, đi, lộn ngược. . .

Đảm bảo rằng sức mạnh được tăng lên đột ngột này có thể được cậu ta kiểm soát một cách chính xác.

“Có thể, còn có thể bổ sung thêm.”

Thu hồi khí kình, cậu ta tiêm 2/3 mũi tiêm còn lại vào hết trong cơ thể.

[khí kình +]

[khí kình +]

[khí kình. . .]

Chỉ với một bi, thực lực đã trên đỉnh cấp 1.7.

Đặt kim tiêm xuống, Trần Vũ vẫn đang phân vân không biết có nên trực tiếp tăng lên 1.8 hay không.

Chương 329: Một kiếm chém cấp 3 (1)
Chương 329: Một kiếm chém cấp 3 (1)

Nhưng cân nhắc đến nhiệm vụ sắp tới, thăng liền 0. 3 cấp thì chắc chắn sẽ không ổn định được lực lượng. Cuối cùng cậu ta chọn dừng ở mức 1.7.

Khi trở thành "Người da đen" trong một đoạn thời gian, cậu đã chán ngấy với trải nghiệm "Đầu nặng chân nhẹ " đó rồi.

Đứng người lên, thả khí kình, Trần Vũ ngây người trong chốc lát.

Năng lượng "Gào thét" bốn phía làm cho cậu ta có cảm giác như lần đầu tiên được hút thuốc lào. . .

"Không được, mình nên ra ngoài hoạt động một chút. Làm quen với khí cảm."

Suy nghĩ đến đây, cậu đeo mainboard BB lên lưng, giẫm lên ba lô, vội vàng chạy xuống lầu, tùy tiện tìm một diễn võ trường có diện tích rộng lớn, điên cuồng chạy lòng vòng.

Một vòng lại một vòng.

Tốc độ càng lúc càng nhanh, thỏa thích tiêu xài năng lượng vô hạn.

. . .

Đại học Kinh Thành.

Hai giờ chiều.

Trần Vũ đến cổng phía tây của Đại học Bắc Kinh đúng giờ và thấy Đoạn Dã, Bát Hoang Diêu, còn có Trương Yến Yến đã chờ sẵn ở đó.

"Chào buổi chiều, các vị."

"Vũ ca." Trương Yến Yến cúi đầu: "Cám ơn anh đã. . ."

"Đừng cảm ơn nữa, cám ơn bao nhiêu lần rồi." Trần Vũ khoát tay:

“Thiết ca chưa tới sao?”

“Tôi ở đây.” Trương Thiết nhảy xuống từ một gốc cây bên cạnh cánh cổng: “Người đến đủ, tôi đã đặt vé rồi. Đường sắt cao tốc 3:30, bây giờ đến bệnh viện tìm Trương Cương.”

Năm người chuẩn bị xong xuôi, bắt hai chiếc taxi đến Bệnh viện trực thuộc Đại học Bắc Kinh.

Vừa bước xuống xe liền thấy một người đàn ông cao lớn với khuôn mặt có phần giống với Trương Thiết đang ngồi trên băng ghế ở lối vào bệnh viện.

Trên đầu anh ta còn quấn băng vải nhuốm máu.

“Trương Cương đại nhân. . .” Trương Yến Yến dẫn đầu tiến lên, mở miệng: “Em mang theo các bạn học nhận nhiệm vụ đến đây rồi ạ.”

Nghe vậy, nam nhân bình tĩnh quay đầu lại, nhìn thấy Trương Thiết trong đội, thân hình đột nhiên run lên: “Cậu? Sao cậu lại tới đây?”

“Nhận nhiệm vụ, nên mới tới.” Trương Thiết mặt không biểu tình.

“. . . Đây là một nhiệm vụ cấp A.”

“Tôi biết rõ.”

“Tôi khuyên cậu, hiện tại rút lui vẫn còn kịp.”

“Đại nhân. . .” Trương Yến Yến lo lắng.

“Ngậm miệng.” Trương Cương đứng lên, đi tới trước mặt Trương Thiết, dưới con ngươi màu nâu ẩn chứa cảm xúc phức tạp không ai có thể nhìn thấu: ” Đây là nhiệm vụ cấp A. Cậu chỉ là một thằng buff thì đến tham gia náo nhiệt làm gì. ”

” Lớp tôi đã nhận nhiệm vụ rồi thì tôi có thể làm gì.” Trương Thiết nhún vai: “Cái tôi đang quan tâm là với bộ dạng hiện giờ của mình, anh còn đánh đấm được sao.”

“. . . Là cậu nhận hả.” Trương Cương nhàn nhạt nhìn Trần Vũ đám người, ngữ khí yếu ớt: “Cũng đúng thôi, em chỉ là một nhân viên an ninh, thì làm gì mà có quyền quyết định. Người ta là tinh anh cao quý nên có quyền mà.”

“Trương Cương.” Trương Thiết nhíu mày: ” Đừng nói về những nhận xét ngây thơ của anh nữa.”

“. . . Tốt. Tôi ngậm miệng.” Kéo miếng băng dính máu ra, Trương Cương vô cảm liếc nhìn Trương Yến Yến nói: “Còn chờ gì nữa. Đi thôi.”

” Vết thương của anh thế nào? Còn có thể tiếp tục được không?” Trương Thiết hỏi.

“Dù sao thì đánh thắng cậu là không có vấn đề.”

Trương Thiết cười ra tiếng: “Một người chuyên ngành võ kỹ đánh thắng được tôi thì có gì mà khoe khoang.”

Trương Cương không chút khách khí, chỉ yên lặng liếc nhìn Trần Vũ và những người khác, trong con ngươi sâu thẳm hiện lên sát ý: “Ai biết được. . .”

Thế giới này rất nguy hiểm.

Du hành trong một thế giới nguy hiểm lại càng nguy hiểm hơn.

Vì vậy, không biết từ bao giờ, tốc độ tàu hỏa, tàu cao tốc cứ chậm dần theo năm tháng.

May mắn thay, thành phố Bảo rất gần thủ đô, và chỉ mất hai giờ để đến đích.

Đoàn người Trần Vũ xuống tàu, vượt qua vòng kiểm tra an ninh rồi đi ra vùng ngoại thành, tiến đến vị trí cuối cùng mà đồng đội của lớp 4 đã “bị mất”.

“Hành trình tiếp theo thì chuẩn bị đi bộ đi.” Trương Cương xụ mặt chạy đầu tiên: “Khoảng cách không gần, các ngươi cũng đừng sử dụng quá nhiều khí kình, giữ cho bản thân mình ở trạng thái tốt nhất.”

Nghe vậy, Trần Vũ quay đầu nhìn thành phố Bảo, hỏi: “Giữ gìn trạng thái? Ở vị trí gần thành phố như vậy mà cũng có cướp sao?”

“Không phải cướp, mà là dị thú.” Trương Cương chỉ thẳng về phía trước: “Càng đi xa thì dị thú càng nhiều. Các ngươi tự cầu phúc đi.”

“Nếu tôi nhớ không lầm. . .” Trần Vũ suy tư: “Phía trước hẳn là Vọng Đô thành. Giữa thành phố Bảo và Vọng Đô thành thì sẽ không có bao nhiêu dị thú chứ? Đây là con đường chính mà.”

“Vũ ca kiến thức địa lý của cậu đã quá hạn bao nhiêu năm rồi?” Đoạn Dã liếc xéo: “Đô thành đã không còn nữa.”

“Không còn?”

“Đúng. Giống như Hạc Thành vậy, diệt vong trong thú triều.” Đoạn Dã thở dài: “Mặc dù cuối cùng thú triều cũng tự động biến mất, nhưng là có rất nhiều dị thú bị bỏ lại. Và bởi vì nhìn thấy Đô thành bị diệt vong, người của thành phố Bảo cũng không đi về hướng tây nam nữa, khu vực này liền bị hoang phế.”

“Thảo nào bọn cướp coi nó như nhà của mình vậy..” Trần Vũ như có điều suy nghĩ.

Chương 330: Một kiếm chém cấp 3 (2)
Chương 330: Một kiếm chém cấp 3 (2)

". . . Không đúng." Lúc này, kinh nghiệm phong phú Trương Thiết lắc đầu nói: "Nhìn phụ cận Đô thành, mật độ dị thú chắc chắn là gấp mấy lần những vùng dã ngoại khác. Những băng cướp bình thường thì làm sao có khả năng sinh sống ở đây?"

Nói xong, Trương Thiết nhìn về phía lĩnh đội Trương Cương: "Là một nhân viên an ninh, anh nên nghĩ đến điều này. Rượu đều bị cướp đến hướng Đô thành rồi, tại sao lại không đề nghị các học sinh từ bỏ nhiệm vụ?"

Trương Cương đột ngột dừng bước, nhưng không quay đầu nhìn lại, sau một lúc im lặng, anh ta nói: "Tôi có đề nghị. Nhưng mấy vị tinh anh này không chịu nghe."

". . ." Trương Yến Yến trong đội cúi đầu.

"Những tấm chiếu non nớt chưa từng trải thì làm sao mà biết cái gì gọi là nguy hiểm. Họ cũng đầy mơ mộng viển vông về nhiệm vụ. nghĩ rằng với một 'Player' cao cấp như tôi trong vai trò cận vệ, thì họ có thể trấn áp bất kỳ kẻ thù nào dưới cấp 4 theo ý muốn."

Nói đến đây, Trương Cương cuối cùng cũng quay đầu liếc nhìn tất cả học sinh bao gồm cả Trần Vũ: "Đây không phải là trò chơi cám ơn. Đừng nói là một tên cấp bốn nhỏ nhoi như tôi, cho dù là cấp năm hay cấp sáu đến, cũng không dám cam đoan có thể hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ cấp B. Đây là hiện thực. Hiện thực là ngẫu nhiên. Từ nhiệm vụ cấp D đột nhiên vọt lên cấp S, cũng không phải là chuyện phát sinh lần một lần hai."

". . . Thật xin lỗi." Trương Yến Yến nức nở: "Chúng em sai rồi."

"Sao lại thế." Trương Cương cười lạnh: "Các người thế nhưng là tinh anh, các người là Trạng Nguyên, là thiên chi kiêu tử, làm sao có thể sai được? Muốn sai, cũng chỉ sẽ là. . ."

"Trương Cương!" Trương Thiết trầm giọng quát: "Đi nhanh đi. Ai

cũng thời tuổi trẻ. Anh mới là người không có tư cách nói ra những lời này nhất."

Nghe vậy, thân thể Trương Cương chấn động, vẻ mặt cũng từ từ bình tĩnh trở lại.

Hồi lâu, anh im lặng quay lại và bước tiếp.

Nhưng bất cứ ai cũng có thể cảm nhận được sự tức giận và uất ức đang đè nén bên trong anh. . .

"Vũ ca." Đoạn Dã ghé vào lỗ tai Trần Vũ, nhỏ giọng nói: "Chắc là có chuyện xưa trong này rồi."

"Cậu không phải là đang nói nhảm sao." Trần Vũ xua tay: "Đừng có quan tâm, đó là chuyện gia đình người ta."

Đội ngũ sáu người im lặng từ đó trở đi.

Không có người nào mở miệng.

Chỉ vùi đầu đi đường.

"Đến, chính là ở đó."

Khoảng một giờ sau, trời bắt đầu tối, Trương Yến Yến chỉ tay về phía trước: "Đó là nơi tôi đã lạc mất đồng đội của mình."

Ánh sáng gần đó rất mờ, nhưng cô ấy lại có thể nhớ được rõ ràng như vậy. Có thể tưởng tượng có thể tưởng tượng ra khung cảnh lúc đó đã lưu lại những ấn tượng sâu sắc nhường nào cho vị nữ quán quân này.

"Sưu sưu. . ."

Mọi người dừng lại, bước nhanh đến vị trí của Trương Yến Yến, cẩn thận quan sát trái phải.

Vì ba ngày nay trời không có mưa nên dấu vết trên mặt đất vẫn rất rõ ràng.

Ngoài dấu chân của đám người Trương Cương, còn có thể nhìn

thấy một vũng máu khô.

“Là đồng đội của tôi.” Trương Yến Yến lo lắng nói: “Dấu chân của cô ấy không hề đuổi theo chúng tôi.”

“Là đi về phía đông.” Trần Vũ cúi xuống, nặn đất đỏ sậm, nhìn về phía đông: “Vết chân bên trái thì không sao, nhưng bên phải thì kéo dài. Cô ấy có bị thương ở chân phải đúng không?”

“Ừm.” Trương Yến Yến xoa xoa khóe mắt: “Bị gãy.”

“Xem ra tình trạng lúc đó của cô ấy rất tệ. Chắc cô ấy muốn tìm một nơi trốn để chữa trị.” Đứng dậy, Trần Vũ rũ sạch vết bẩn trên tay: “Cứ đi theo dấu chân của cô ấy đi.”

Đám người lập tức chuyển hướng.

Bắt đầu theo dấu chân của nữ sinh lớp 4 để tìm kiếm.

“Vũ ca, cậu cảm thấy học sinh đó thế nào rồi?” Đoạn Dã vừa chạy vừa hỏi.

“Rõ ràng.” Trần Vũ tập trung ánh mắt vào dấu chân trên mặt đất: “Chỉ là phải xem bọn cướp có bắt được cô ta hay không thôi. Nếu cô gái này chạy thoát mà ba ngày vẫn không có tin tức gì thì nhất định là dữ nhiều lành ít.”

“Cho nên bây giờ chúng ta chỉ còn cách phải cầu nguyện cho nàng bị tóm được sao?”

“Ừm. Nếu không thì nhiệm vụ của chúng ta có thể bị tuyên bố là thất bại.”

“e mm mm. . .” Đoạn Dã biểu lộ phức tạp.

Mặc dù từ tận đáy lòng cậu đã cảnh cáo bản thân, những suy nghĩ tiếp theo của cậu là sai lầm.

Nhưng vẫn có những bộ phim nhỏ với nhiều chủ đề khác nhau được vang dội trong tâm trí cậu.

“Ai.” Đoạn Dã khoát tay: “Tôi lại hi vọng nàng chết đi.”

Nghe vậy, Trương Yến Yến ở cuối đội cắn chặt môi, trong lòng rối bời. . .

“Đến rồi.”

Lĩnh đội Trương Cương đột nhiên dừng lại, duỗi tay ngăn cản mọi người: “Dấu chân đã biến mất.”

“Cũng không phải là biến mất.” Trần Vũ hướng mắt về phía trước quét vài lần, rồi lại nhìn về phía nam: “Là bị người khác bắt đi. Là thông qua phương thức nhảy xa về phía trước.”

“Phương hướng là phía nam.” Đoạn Dã vuốt ve cái cằm không có một sợi râu nào của mình: “Xem ra thật sự là bị bọn cướp trói lại. Ai.”

Chương 331: Một kiếm chém cấp 3 (3)
Chương 331: Một kiếm chém cấp 3 (3)

“Ai. . .”

Trương Thiết cũng thở dài.

Nhưng không giống như Đoạn Dã, anh ta chủ yếu là than thở về độ khó của nhiệm vụ ngày càng tăng.

Xem ra cái hang của bọn trộm ở thành phố Bảo không đi thì không được rồi.

“Không có gì để nói.” Trần Vũ chỉ về phương nam: “Thừa dịp tối đêm, chúng ta hãy xông tới, xem chúng ta có thể tìm được cơ hội lén cứu cô ấy ra hay không.”

“Gần đây có trạm gác ngầm, có dị thú, rất khó để tiềm hành.” Trương Thiết lắc đầu.

“Trừ phi là hành động một mình.” Trương Cương cười chế nhạo: “Nếu không, để tôi và Trương Thiết đi qua đó vậy.”

“Ba.”

Đoạn Dã vỗ tay một cái: “Biện pháp tốt đấy.”

“Tên không biết xấu hổ.” Sự mỉa mai trong mắt Trương Cương càng đậm hơn: “Cậu còn tưởng thật sao? Là các người đang làm nhiệm vụ, hay là nhân viên an ninh như chúng tôi đang làm nhiệm vụ? Thật sự coi chúng tôi như nô lệ sao?”

Khi những lời này rơi xuống, biểu cảm của mọi người đều thay đổi.

“Anh có thể câm miệng lại được không!” Trương Thiết tức giận: “Nhiệm vụ này còn muốn làm hay không? Nếu không muốn thì cút trở về thủ đô đi.”

“Tôi không dám à.” Trương Cương quay người lại: “Tính mệnh của

những vị tinh anh này rất đáng quý, nếu tôi quay về thì sẽ bị trường học lăng trì đấy."

"Các em đừng có nghe anh ta nói nhảm, anh ta từ trước đến nay đều là như vậy, bộ dáng muốn ăn đòn."

Trương Thiết nhìn bốn người Trần Vũ im lặng: "Nhưng mà có sao thì nói vậy, nhân viên an ninh của chúng tôi chỉ là một bảo hiểm, chỉ để đảm bảo an toàn cho các thành viên trong đội vào những thời khắc quan trọng. Dựa theo chế độ điều lệ, bây giờ chúng tôi chỉ có thể đi sau lưng các cậu thôi, nếu như tham gia nhiệm vụ cùng các cậu thì sẽ bị tính là phạm quy."

"Thiết ca, anh không cần giải thích, chúng em hiểu mà." Đoạn Dã sửa sang lại cổ áo: "Là em được voi đòi tiên. Nhưng anh biết là em không có ý gì khác."

"Anh hiểu." Trương Thiết gật đầu, dừng lại một lát: "Tiếp theo, chúng ta sẽ đi thẳng đến thành phố Vọng Đô bị bỏ hoang, tôi sẽ buff chúc phúc cho tất cả các bạn."

"Được." Đoạn Dã đám người gật đầu.

Trần Vũ sợ hãi cả kinh.

Một cái buff "chúc phúc" của võ giả cấp 4 thì sẽ mạnh bao nhiêu?

Lập tức, Trần Vũ di chuyển hai chân và bắt đầu lùi lại từ từ.

"Trần Vũ, bắt đầu từ cậu trước đi." Trương Thiết nhìn về phía Trần Vũ, "Ba " một tiếng chắp tay trước ngực: "Võ pháp. . ."

"Đệch." Trần Vũ lập tức căng thẳng, tiện tay nắm một cái liền đem Bát Hoang Diêu đang không có cảm giác tồn tại "tóm" ra ngăn ở trước người: "Trước. . . Buff cho tiểu Diêu trước đi."

"Bạch!"

Ánh sáng rọi xuống, nghiêm ngặt bao phủ Bát Hoang Diêu.

"Hả?" Trương Thiết nghi hoặc: "Cậu không cần buff sao?"

“Em không vội, em xếp cuối cùng cũng được mà.” Trần Vũ ngượng ngùng cười.

“Cùng một đoạn thời gian, khí kình của tôi có hạn, càng gần cuối thì hiệu quả càng kém.”

“Vâng, cho nên em mới xếp cuối cùng.”

Nghe vậy, Trương Thiết nở nụ cười: “Được thôi, cũng bắt đầu giống như một lớp trưởng rồi đấy.”

“Vũ ca đại khí.” Đoạn Dã giơ ngón tay cái lên: “Vậy thì em sẽ là người tiếp theo.”

Ngay cả Trương Cương, người ngoài rìa nhất cũng vô thức nhìn lại Trần Vũ. . .

“Bá.”

“Bá.”

“Bá. . .”

Theo từng đợt khí kình bộc phát, Bát Hoang Diêu, Đoạn Dã, Trương Yến Yến, và thậm chí là cả chính mình, Trương Thiết đều buff thêm chúc phúc.

Sau đó, anh ta nhìn về phía Trương Cương: “Này, anh có cần không.”

“Cậu cứ nói đi.”

“Cái miệng của anh cho dù có buff chúc phúc nào cũng đều là thúi.” Trương Thiết chắp tay trước ngực: “Nên cho anh buff một chiêu nguyền rủa. Để tăng thêm trí nhớ.”

“Vậy tôi khuyên cậu nên buff cho tôi một bộ càng sớm càng tốt.”

“Võ pháp —— thịnh. . .”

“Ầm ầm!”

Khi Trương Thiết sắp sửa buff “Chúc phúc” cho Trương Cương,

mặt đất đột nhiên rung chuyển dữ dội.

“Không tốt.” Trương Cương giật mình: “Là dị thú bị ánh sáng hấp dẫn tới! Ở dưới đất! Lui!”

Phản ứng nhanh nhất là Trần Vũ.

Không đợi Trương Cương nói hết lời, liền ôm lấy Đoạn Dã, nhanh chóng nhảy ra xa hơn mười mét. . . (thế 2 em gái kia đâu mà nó đếch ôm lại đi ôm thằng đực rựa vậy. Móa, đáng đời FA.)

“Ầm ầm! !”

Mặt đất rung chuyển dữ dội, tất cả mọi người đều bỏ chạy.

Phản ứng nhanh nhất là Trần Vũ.

Tiếp theo là Trương Cương, Trương Thiết, Bát Hoang Diêu, Trương Yến Yến…

Về phần Đoạn Dã, cậu ta đã bị Trần Vũ ôm chặt trong tay.

Không nhìn phong cảnh đang lao về phía sau với tốc độ nhanh chóng, đôi mắt của Đoạn Dã nhìn chăm chú vào Trần Vũ, bờ môi run rẩy tràn ngập thâm ý: “… Tại sao, lại cứu tôi đầu tiên.”

“Cậu cứ nói đi?” Trần Vũ vung tay liền ném bay Đoạn Dã về phía sau: “Chính cậu là người chậm chạp nhất, làm như tôi quan tâm lắm đấy.”

“Sặc!”

Sau khi rút thanh trường kiếm ra, Trần Vũ lộn mèo trên không trung, vừa điều chỉnh trọng tâm xong thì thấy ở nơi mà mọi người đã từng đứng đột ngột xuất hiện một con dị thú to lớn giống như một con giun đất.

Chương 332: Một kiếm chém cấp 3 (4)
Chương 332: Một kiếm chém cấp 3 (4)

“Anh anh rống —— ”

Dị thú phát ra một tiếng kêu bén nhọn, vặn vẹo cơ thể như một con giun cát, há miệng tròn xếp đầy những chiếc răng sắc nhọn, nhắm vào người Bát Hoang Diêu và phun một thứ giống như là mũi tên màu mực có nọc độc.

“Diêu! Chạy!” Trần Vũ hô to.

Bát Hoang Diêu phản ứng nhanh chóng, thiêu đốt khí kình, toàn thân xoay trái quay phải, lập tức bị tách ra làm hai người!

“Võ pháp —— Bát Hoang Bí Thuật —— Thành Ảnh!”

“Lạch cạch.”

Nọc độc rơi vào trên mặt đất, nơi mà Bát Hoang Diêu vừa “Tách ra “, ngay lập tức đốt cháy mặt đất thành một lỗ lớn.

“Chiêu này kinh đấy!”

Đoạn Dã người vẫn đang bay trên không trung, hai mắt sáng ngời. Gần như theo bản năng, nhiều thuật ngữ đua xe xuất hiện trong đầu cậu ta: “Chỉ cần một người, cũng có thể mở ra một hậu cung nhỉ? Không biết trong nhà cô ấy còn có em họ nào không…”

“Tất cả lui về phía sau, đây là dị thú cấp ba.” Trương Thiết hét lên một tiếng, sau đó thúc giục khí kình lao về phía trước.

“Ngừng.”

Trương Cương lập tức xuất hiện, đứng ở trước người của anh ta: “Anh muốn làm gì.”

“Cậu muốn làm gì?”

“Cậu là nhân viên an ninh, không phải bảo mẫu.” Trương Cương

mặt không biểu tình: “Ngay cả một con dị thú 3 cấp cũng không xử lý được, vậy mà dám nhận nhiệm vụ cấp A sao? Tất cả cút cmn hết cho lão tử. Ông mày đếch muốn theo đám ngu ngốc này liều mạng.”

“...” Trương Thiết trầm mặc.

“Không cần các người.” Trần Vũ cười lạnh, mở miệng: “Tôi dẫn đoàn đội tiếp cấp A, thì phải có tự tin làm được. Thiết ca anh không cần lên, một con giun nhỏ mà thôi, một người em liền xử được.”

Nói xong, cậu ta nhìn xung quanh và nói với đám người Đoạn Dã, Bát Hoang Diêu: “Các cậu cũng đừng có lên, đều tránh sang bên cạnh đi.”

“Vũ ca…” Bát Hoang Diêu hai hợp làm một, muốn nói lại thôi: “Nó. . . Nó là dị thú cấp ba đó.”

“Đừng nói nhảm, đều tránh ra.” Trần Vũ hai tay nắm chặt trường kiếm, giơ lên cao.

“Vũ ca, trang bức cũng không thể quá lớn như vậy.” Đoạn Dã ồn ào: “Việc này còn phải tùy vào kích thước.”

“Trần Vũ cậu muốn làm gì.” Trương Thiết nhíu mày.

“... Hô.”

Trần Vũ hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm con Sa Trùng đang lăn lộn, che chắn mọi quất nhiễu xung quanh, giẫm mạnh chân!

“Ba!”

Bụi mù bốc lên, cơ thể cậu ta lao thẳng về phía trước giống như một luồng sáng.

“Anh rống!”

Dị thú gầm lên và dùng sóng âm cảm nhận được tốc độ lao tới của Trần Vũ, há miệng ra, rung rung hàm răng gớm ghiếc phản kích về phía Trần Vũ.

“Cẩn thận!” Trương Yến Yến hoảng sợ bịt miệng lại.

“Ầm!”

Đột nhiên bộc phát khí kình cấp 1.7!

Có khí kình gia trì, tốc độ công kích của Trần Vũ đã tăng lên gấp đôi, cả người biến mất ngay lập tức!

“Bá…”

Một ánh sáng không thể nhận thấy bằng mắt thường nhấp nháy.

Một giây sau.

Thân hình Trần Vũ hiện ra, thu hồi khí kình, nhẹ nhàng đáp xuống, ung dung cắm trường kiếm trở về, không nhìn sang con dị thú đang cứng ngắt ở sau lưng.

“Tê ——— ”

“Tê tê ——— ”

Huyết dịch, dần dần phun ra từ thân thể của dị thú.

Từ một vết đến hai vết, cuối cùng, giống như một ống nước bị vỡ, nó tạo thành một vòng tròn 360 °.

“Đông…”

Sau đó, từ vết nứt, con dị thú bị chia thành hai phần và rơi xuống mặt đất.

Hàng tấn máu đỏ tuôn ra, nhuộm đỏ cả một vùng rộng lớn.

“Cái này. . .” Trương Cương chấn kinh.

Liền ngay cả Trương Thiết, Đoạn Dã, Bát Hoang Diêu bọn người cũng là một mặt khó có thể tin.

Đến Trương Yến Yến, thì giống như chết lặng tại chỗ.

Võ giả cấp 1, một kiếm chém giết một con dị thú cấp 3…

“Chuyện này. . . Chuyện này sao có thể.” Đồng tử của Trương Cương tiếp tục giãn ra do tâm trạng thất thường: “Đó là võ kỹ gì?!”

Trần Vũ không giải thích, mà chỉ duy trì vẻ mặt lãnh đạm, đứng yên tại chỗ cũng không quay đầu nhìn lại: “Xin hỏi, chúng tôi có khả năng nhận nhiệm vụ cấp A sao.”

“Ba. . . Ba ba ba…”

Nơi xa, Đoạn Dã lấy lại tinh thần, kinh ngạc vỗ tay lên: “Thật sự là tiểu mẫu ngưu sinh* Đoạn Dã…” (* một loại chơi chữ của tác giả, viết tắt là NB nghĩa là ngưu bức.)

Trương Yến Yến vô ý thức quay đầu: “Hả?”

“... Cái này bức trang cũng quá đẹp trai.”

Trương Yến Yến: “...”

Có thể cảm thấy “lời nói” mình hơi có chút quá trang bức, Trần Vũ thả lỏng cơ bắp, đi tới chỗ Trương Cương: “Yên tâm đi. Tôi có năng lực có thể chi viện cho anh. Còn có vấn đề gì không.”

“...” Trương Cương trầm mặc.

“Không có thì mọi người tập hợp đi, tiếp tục đến thành phố Vọng Đô.”

Trương Cương nhìn Trần Vũ thật sâu, không nói nhiều, xoay người dẫn đường đi.

Trần Vũ bình tĩnh đuổi theo.

Những người còn lại nhìn nhau một lúc lâu, cũng tăng tốc đuổi kịp.

“Đù móa Vũ ca, anh cũng quá ngưu bức, làm sao hay vậy?” Đoạn Dã đi đến bên cạnh Trần Vũ, cao giọng kích động.

“Thao tác cơ bản.” Trần Vũ trong lòng sảng khoái, nhưng mặt không hề cảm xúc.

Thực lực hiện tại của cậu ta đã đạt tới 1.7, cộng với thể chất của bản thân, dốc hết sức lực có thể đạt tới đẳng cấp của võ giả cấp 2 đỉnh phong.

Chương 333: Nghệ nhân (1) Chương 333: Nghệ nhân (1)

Cùng với thanh kiếm BB bất khả chiến bại, tìm đúng thời gian, tìm đúng chỗ yếu, một chiêu miểu sát cấp 3 cũng không phải là chuyện không thể nào.

Nếu như lại sử dụng võ kỹ Tụ Đỉnh Thông Thấu…

Loại trừ những yếu tố bất định do chỉ số IQ giảm xuống gây ra, võ giả cấp ba bình thường thực sự không đủ để hắn chặt chém.

“Vũ ca, cậu…” Bát Hoang Diêu cũng chậm nghi xông tới: “Sao tốc độ tăng trưởng khí kình của cậu lại nhanh như vậy. Lúc ở thành phố Đường mới có 1.5 mà thôi?”

“Trước khi chuẩn bị nhận nhiệm vụ, mấy ngày nay tôi đã ăn rất nhiều Tăng Khí đan.” Trần Vũ thản nhiên nói lời vô nghĩa.

“Tôi cũng có ăn mà.” Thiếu nữ cúi đầu: “Từ đầu năm học đến giờ chỉ tăng 0,1.”

Đoạn Dã nhấc tay: “Tôi còn chưa tăng được 0,1. Lúc tôi từ khóa huấn luyện đặc biệt trở về là 1,7, bây giờ vẫn là 1,7. Cuối cùng thì cậu đã ăn bao nhiêu viên vậy.”

“Xuỵt.”

Lúc này, Trương Thiết quay đầu, hạ giọng nói: “Phía trước là khu rừng, khẳng định có bầy dị thú, đều cẩn thận một chút, đừng nói chuyện.”

Trương Cương nói tiếp: “Đều thu hồi khí kình hết đi, đừng có phát sáng đấy.”

Mọi người lập tức thu hồi khí kình vào trong cơ thể.

Đột nhiên, ngoại trừ Trần Vũ, tốc độ của những người khác đều giảm mạnh.

Nhưng để phù hợp với tốc độ của đồng đội, Trần Vũ cũng chỉ có thể giảm tốc độ.

“Trương Thiết, cậu ra đằng sau nhìn xem, tôi ở phía trước.” Trương Cương chỉ huy.

“Được.” Trương Thiết cũng không nhiều lời, gật gật đầu, lui đến phía sau đội ngũ.

“Trong lớp cậu thì chỉ có cậu là chuyên ngành võ pháp đúng không.” Trương Cương nhìn về phía Đoạn Dã.

“Đúng.”

“Vướng víu thì có ý thức của vướng víu đi, ra giữa đứng đi.”

Đoạn Dã: “...”

Lập trận, đội ngũ đi vào rừng rậm, chậm chạp tiến lên.

“Trong rừng có thể sẽ có trạm gác ngầm, ai có phát hiện, có thể giẫm chân ba lần.”

Vừa nói xong thì Đoạn Dã lập tức giẫm lên cỏ ba lần.

“Sa sa sa.”

Trương Cương quay đầu: “Phát hiện cái gì?”

“Không phát hiện gì cả, tôi chỉ thử một chút xem có dùng được hay không thôi.”

Trương Cương sắc mặt lập tức tái xanh.

Trầm mặc nửa ngày, giọng nói của anh ta trầm xuống: “Cậu nhóc, người thù dai thì sẽ không có kết cục gì tốt đâu.”

Đoạn Dã: “Lần sau nhất định.”

...

Trong thời gian còn lại thì không có ai lên tiếng cả. Tất cả đều tập trung di chuyển.

Sắc trời cực đen.

Trong rừng không có ánh sao, thậm chí đưa tay ra cũng không thể nhìn được 5 ngón.

Trần Vũ và những người khác chỉ có thể mò mẫm tiến về phía trước.

May mắn thay, những loài vật như dị thú thường gây ra những tiếng động lớn, dựa vào thính giác, cũng có thể miễn cưỡng né tránh.

Còn về mùi vị, cũng đặc biệt dễ xử lý.

Tìm một số phân của động vật và bôi nó lên cơ thể là được…

Mười phút.

Nửa giờ.

Một giờ…

Khi thời gian trên điện thoại điểm chín giờ tối, mọi người cuối cùng cũng đi qua khu rừng.

Trước mắt chúng tôi là một bãi đất hoang rộng và bằng phẳng.

Có thể nhìn thấy một mảnh mái hiên bị hỏng ở nơi một bức tường bị đổ một cách mờ nhạt.

“Đó chính là Vọng Đô thành.” Trương Cương chỉ về phía trước, giọng nói không dám khuếch đại một chút nào: “Ổ của bọn cướp nằm trong một khu phức hợp cao ốc bị sập ở thành Bắc.”

“Thật đúng là dám lập hang ổ ở trong thành.” Trần Vũ tặc lưỡi: “Lá gan thật lớn, xem ra xung quanh đây cũng chả có con dị thú nào.”

“Đây chắc chắn không phải là một ổ cướp bình thường.” Trương Thiết ở cuối đội sắc mặt nghiêm túc:” Tôi nghi ngờ có thể là căn cứ của một số thế lực.”

“Vậy thì cuối cùng có đi hay không.” Trương Cương lạnh giọng: “Hay là từ bỏ.”

“Đến cũng đến rồi.” Trương Thiết nheo mắt liếc nhìn Trần Vũ: “Nếu như đối phương thật sự chỉ có hai tên cấp 4, anh, tôi, cộng thêm Trần Vũ, tôi nghĩ chúng ta có thể dễ dàng hạ bọn họ. Dù sao một cái mạng ở chỗ này, đã đi đến trước mặt, chẳng lẽ còn có thể không cứu sao.”

Nghe vậy, Trương Cương Trương Cương quay đầu lại, nhìn chằm chằm Trương Thiết hồi lâu: “Mặc dù cậu là người ngu ngốc, nhưng tiêu chí của cậu không phải là có thể tránh được nguy hiểm thì sẽ tránh sao. Làm sao mới mấy năm không gặp, người cũng đều thay đổi rồi.”

“Người đều sẽ thay đổi.” Trương Thiết dùng ánh mắt liếc nhìn ba người Trần Vũ, Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu: “Có đôi khi, có thể chỉ cần nửa tháng.”

“... Nếu các người đã nhất định muốn đi…” Trương Cương quay đầu đi về phía phế tích trong bóng tối: “Vậy thì đi đi.”

“Ừm?”

Đoạn Dã đứng sau lưng Trương Cương sững sốt, sờ sờ mặt của mình, ngẩng đầu: “Trời mưa rồi sao?”

Vọng Đô thành.

Bên ngoài bức tường thành sụp đổ.

Hai chiến binh mặc quần bó đen đứng trước một hang động, canh gác xung quanh.

Bởi vì dị thú thường phản ứng với ánh sáng, phát ra ánh sáng nơi hoang dã vào ban đêm tương đương với hành vi tự sát.

Huống chi Vọng Đô thành còn là một phế tích với dị thú dày đặc.

Chương 334: Nghệ nhân (2) Chương 334: Nghệ nhân (2)

Hai lính canh chỉ có thể tuần tra bên trái và bên phải bằng thính giác để ngăn dị thú tiếp cận.

“Sàn sạt. . .”

Đúng lúc này, một người trong số họ mơ hồ nghe thấy những tiếng động lạ, còn chưa kịp có phản ứng gì, hắn đột nhiên cảm thấy cổ của mình mát lạnh.

Đau dữ dội lan vào não.

Sau đó, cả thế giới quay cuồng. . .

Một giây sau.

Trần Vũ xuất hiện sau cái xác không đầu như một bóng ma.

Tay trái véo một đống cỏ đè lên động mạch của tử thi để ngăn tiếng máu phun ra quá lớn, rồi tay phải như điện, thanh kiếm sắc bén dễ dàng chém đứt đầu tên còn lại.

“Tê ——— ”

Lập lại chiêu cũ, dùng cỏ chặn cổ lại, đợi khi cột nước phun ra của hai xác chết không còn mạnh nữa, Trần Vũ liền rũ bỏ vết máu trên thân kiếm, lấy ra một túi đựng phân và nước tiểu của dị thú phủ lên trên mặt đất.

Mùi máu cũng sẽ thu hút sự chú ý của “con người” và dị thú.

“Sa sa sa.”

Bước ra ngoài hang, Trần Vũ nhẹ nhàng giậm chân ba lần để phát tín hiệu. Sau đó cậu ta quay trở lại hang động với thanh kiếm của mình, hạ thấp trọng tâm xuống và từ từ tiến về phía trước.

Trong động, càng ngày càng tối.

Nó tối đến nỗi một người bình thường không thể di chuyển mà không mò mẫm tìm đường.

Nhưng Trần Vũ rõ ràng không phải người bình thường.

Sau nhiều lần “tiến hóa” thị lực, đôi mắt của cậu ta đã có thể sánh ngang với camera hồng ngoại.

Đêm tối là sân nhà của cậu ta.

Giảm tốc độ và đi bộ hơn mười mét.

Trần Vũ lại nhìn thấy một tên cướp khác đang trốn trong bóng tối.

Tên cướp đang ngồi trên mặt đất quay mặt về hướng của Trần Vũ, nhưng hiển nhiên là gã cũng không nhìn thấy gì. Ngay cả khi bị Trần Vũ tiếp cận trong vòng ba mét, khuôn mặt của gã ta vẫn vô cảm.

“Ba.”

Nhìn thấy cơ hội, Trần Vũ đột nhiên tăng tốc, và đâm thanh trường kiếm xuyên qua cổ họng tên cướp một cách đơn giản và gọn gàng.

Tên cướp sợ hãi và muốn hét lên, nhưng dây thanh quản của hắn đã bị “đè” bởi thanh kiếm, thậm chí còn không thể phát ra tiếng thở hổn hển.

Chỉ sau hai giây, việc thiếu oxy trong não khiến gã ta rối loạn và từ từ suy yếu.

“SO. . .”

Chậm rãi rút ra trường kiếm, Trần Vũ cúi xuống xử lý thi thể, trong lòng không tránh khỏi có chút khó chịu.

Sau khi giết chết ba người, lồng ngực của cậu ta rất khó chịu.

Nhưng không có cách nào, cậu là người lẻn vào đây thích hợp nhất lẻn khi không bộc phát khí kình.

Thể chất tốt, tốc độ nhanh, giác quan nhạy bén, vũ khí sắc bén.

Đối mặt một đám võ giả không kịp sử dụng khí kình, quả thực giống như nhẹ nhõm đồ sát người bình thường vậy. . .

“Hô.”

Chậm rãi thở phào, chịu đựng mùi tanh và hôi thối, cậu tiếp tục đi về phía trước, lần lượt giải quyết hai tên cướp nữa, lúc này mới đến tầng bên trong của sơn động.

Ở tầng bên trong, cuối cùng cũng có một tia sáng yếu ớt xung quanh.

Vì ở độ sâu này, đã không còn sợ bị dị thú phát hiện.

Trần Vũ dừng lại, nhìn bên trong một hồi, lựa chọn tạm thời dừng lại. Nửa phút sau, Trương Thiết và những người khác cuối cùng cũng đuổi tới.

“Vũ ca, hạ thủ cũng quá dứt khoát. Ngưu bức.” Đoạn Dã tiến lên trước, thở ra bên tai Trần Vũ.

“Có thể đừng phun khí được không?” Trần Vũ gãi gãi ốc tai.

“Đang phải nói chuyện nhỏ tiếng mà.” Đoạn Dã tiếp tục thở ra: “Làm sao vậy? Có cảm giác rồi sao?”

“Mẹ, cút.”

“Ọe.”

Ở cuối đội, khuôn mặt của Trương Yến Yến tái nhợt, che miệng, thỉnh thoảng phát ra những âm thanh kỳ quái từ cổ họng.

“Cô không sao chứ?” Bát Hoang Diêu vuốt khẽ lưng của cô.

“Không có. . . Không có việc gì. . .” Trương Yến Yến thở một cách nặng nhọc, nhìn về phía Trần Vũ, ánh mắt phức tạp: “Cậu ta quá mạnh. Tôi cũng là Trạng Nguyên, nhưng lại kém quá xa. Nếu như tôi cũng có được thực lực giống cậu ta, hai đồng đội của tôi liền sẽ không. . .”

Trương Cương lạnh lùng ngắt lời: “Cho dù là em có đạt tới cấp ba,

thì vẫn sẽ nghĩ tới làm nhiệm vụ cấp năm.”

Trương Yến Yến cúi đầu, không lên tiếng.

Trương Thiết cũng không quan tâm đến đoạn đối thoại ở cuối đội, cậu ta đẩy Đoạn Dã ra, tiến đến bên cạnh Trần Vũ hỏi: “Sao cậu không vào trong?”

“Bên trong sáng quá, rất khó để ẩn thân.” Trần Vũ lắc đầu: “Hơn nữa em nhìn thấy phía trước có lối rẽ. Không biết nên đi đường nào.”

Nghe vậy, Trương Thiết quay đầu, nhỏ giọng nói: “Trương Cương, lần trước anh đi đường nào?”

“Không biết.” Trương Cương lạnh giọng: “Lần trước chúng tôi đi trên mặt đất, không đi xuống dưới lòng đất.”

Trương Thiết nhún vai: “Vậy thì chỉ có thể chọn đại một đường rồi.”

Cắm thanh trường kiếm vào, Trần Vũ hạ thấp người: “Thôi để em bắt một tên vào đây đi.”

Nói xong, cậu ta ra hiệu cho mọi người dừng lại, rồi dựa sắt vào tường, men theo ánh đèn yếu ớt tiến lên phía trước.

guyong. . .

guyong. . .

Không lâu sau, ở góc đường bên trái, nghe thấy tiếng hít thở của hai người.

Chương 335: Nghệ nhân (3) Chương 335: Nghệ nhân (3)

Kiềm chế hồi lâu, Trần Vũ nhanh chóng dò xét, quét mắt nhìn vào trong lối đi, sau khi xác nhận chỉ có hai tên cướp, cậu ta dứt khoát dùng chiêu dịch chuyển không gian.

“Bạch!”

Không gian vặn vẹo, biến mất tại chỗ.

Ngay sau đó, cậu ta xuất hiện ở giữa hai tên cướp, tấn công cả hai bằng nắm đấm!

“Thùng thùng!”

Lực lượng đáng sợ dâng trào, hai người ngất đi một cách đơn giản gọn gàng.

Đổi nắm đấm thành móng vuốt, túm cổ áo hai người, Trần Vũ rút lui giống như tên trộm gà.

“Bịch.”

Quay lại chỗ gần mọi người, ném hai tên cướp xuống đất, Trần Vũ hỏi: “Ai có dây thừng, trói và bịt miệng chúng lại đi.”

“Tôi có!” Đoạn Dã tiến lên xung phong nhận việc, từ trong ba lô lấy ra hai sợi dây thừng mỏng.

“Dây chắc không đấy?” Trần Vũ nhíu mày.

“Nhìn nó xem mảnh vậy thôi? Nhưng nó có thể treo một chiếc xe lên được luôn đó?” Quệt miệng, Đoạn Dã hoạt động gân cốt: “Nhìn xem kỹ nghệ của tôi đi!”

Sau đó, cậu ta kéo tên cướp ở bên trái, tách hai chân của gã ta ra, trói tay trái và chân trái vào nhau, đồng thời trói tay phải và chân phải của gã ta lại với nhau.

Sau đó, sợi dây còn lại được cắt, điểm giữa được gấp đôi và thắt một nút duy nhất. Quấn nút đơn đã buộc ngay sau cổ của tên cướp, đặt hai sợi dây riêng biệt trước mặt gã ta và vòng quanh ngực hai lần. . .

Trương Thiết dần dần nghiêng đầu.

Trương Cương cũng không nhịn được nghiêng đầu.

Trương Yến Yến thậm chí còn nghiêng đầu đến 90 °.

Trần Vũ: ". . ."

"Ầm!"

Đột nhiên, Trần Vũ đạp một cước, đá bay Đoạn Dã, hận không thể rút trường kiếm ném qua đó: "Đệch mẹ nó, cậu đang buộc cái gì?"

Đoạn Dã lăn vài vòng trên mặt đất, mờ mịt bò dậy: "Buộc. . . Buộc người à?"

"Có cần tôi dẫn thêm hai cô em đến không? Lại chuẩn bị thêm roi da và ngọn nến, để cậu ở đây từ từ chơi?"

"Xem cái tính tình bá đạo của cậu kìa, tôi không buộc nữa." Đoạn Dã tức giận: "Chính cậu tự buộc đi!"

"Xuỵt! Nói nhỏ chút." Bát Hoang Diêu dùng tay đấm cho Đoạn Dã một đấm, nhặt dây thừng lên và thuận theo trình tự của Đoạn Dã buộc tiếp.

Trần Vũ: ". . ."

Trần Vũ ngồi xổm xuống, nhìn Bát Hoang Diêu đang nghiêm túc buộc dây thừng, trầm mặc một lát, mở miệng: "Sao vậy, cô ở đây để học những cái này sao?"

"Hả?" Thiếu nữ nghi hoặc.

"Cậu biết tại sao tôi lại đá tên đó ra không?"

"Không. . . không phải là do động tác của cậu ta quá chậm sao?"

“. . . Cô tránh xa tôi ra một chút.” Nhấc Bát Hoang Diêu lên rồi ném về phía sau, Trần Vũ nắm lấy dây thừng, trói chặt hai tên cướp lại, sau đó xé quần áo của 2 gã đó rồi nhét vào miệng bọn cướp.

“Cắt.” Đoạn Dã bĩu môi: “Kiểu này chả đẹp gì cả.”

“Sặc!” Trần Vũ rút kiếm.

Đoạn Dã lập tức rụt đầu lại.

“Vù vù. . .”

Hất trường kiếm tới cổ của hai tên cướp, Trần Vũ thấp giọng nói: “Đánh tỉnh bọn chúng đi.”

Trương Cương bước tới, hai tay nắm lấy hai người rồi nhéo một cái thật mạnh.

“Ngô ngô. . .”

Bọn cướp lập tức tỉnh táo, kinh hoàng giãy giụa.

“Yên lặng.” Trần Vũ trầm giọng, lắc lắc thanh kiếm: “Nếu không thì tôi sẽ tiễn hai người về với ông bà ngay lập tức. Chúng tôi có thể tới được chỗ này thì đã giết không ít rồi.”

Hai tên cướp lập tức câm như hến.

“Bây giờ, tôi sẽ rút thứ trong miệng của hai người ra, đừng có làm ồn, cũng đừng có sử dụng khí kình. Tôi hi vọng hai anh sẽ thông minh một chút.”

Nói xong, Trần Vũ duỗi tay ra và dùng sức mạnh của những ngón tay bóp một viên đá, nghiền nát nó từng chút một trước mặt hai người họ.

“Két. . .”

“Ken két. . .”

Nham thạch, rơi xuống từng mảnh.

Ánh mắt của hai tên cướp giống như là thấy ma vậy.

Chương 336: Thế như chẻ tre (1)

Không sử dụng khí kình mà lại có loại lực lượng lớn như này sao. . .

Mả mẹ nó, không lẽ đây chính là võ giả cấp 5 sao? !

“Thủng hết chưa.”

“Ngô ngô.”

Cả hai gật đầu lia lịa.

Ra hiệu bằng ánh mắt với đám người Trương Thiết, Trần Vũ cởi bỏ “Miếng giẻ” trong miệng tên cướp bên trái, nói thẳng vào vấn đề: “Đừng lớn tiếng. Ta hỏi cái gì, ngươi trả lời cái đó.”

“Được.”

“Các ngươi đã bắt được một nữ học sinh phải không?”

“. . .”

“Nói.” Trần Vũ hơi cử động cổ tay, trên cổ của đối phương lập tức bị cắt ra một vết máu.

“. . . Vâng.”

“Bắt được sao.”

“Bắt được.”

“Nàng ở đâu.”

“Địa. . . Địa lao.”

“Vị trí địa lao ở đâu.”

Tên cướp do dự.

“Phốc phốc!”

Trần Vũ động thủ mà không chút do dự.

Thanh kiếm sắc bén xuyên qua cổ họng mỏng manh trong nháy mắt!

Gã toát hết cả mồ hôi lạnh, đái một vũng ngay tại chỗ.

Nhưng mà khi gã cứng đơ nửa ngày, lại không cảm thấy đau đớn gì. Kinh ngạc quay đầu lại, gã phát hiện là đồng bọn của mình đã "chết thẳng cẳng". . .

Thì ra, tên Trần Vũ giết là một gã cướp khác. . .

Tên cướp bị giết kia rất khó hiểu, mắt nhìn chằm chằm vào Trần Vũ, co giật liên hồi rồi ngủm con mẹ nó luôn.

Chết không nhắm mắt.

"Ùng ục."

Gã cướp nuốt ngụm nước miếng, run giọng: "Là. . . Là tôi không nói, cậu. . . cậu giết hắn làm gì. . ."

Trần Vũ: "Đâm lệch chút thôi mà."

Đám người: ". . ."

Chương 336: Thế như chẻ tre (1)

Lại kề thanh trường kiếm vào cổ tên cướp, Trần Vũ liếc nhìn xác chết rồi lạnh lùng nói: “Hỏi cái gì thì ngươi đáp cái đó, nếu không lần sau ta sẽ không đâm lệch nữa đâu.”

“Ừng ực.”

Sau khi nuốt nước bọt lần nữa, mặt mày gã tái nhợt, lại gật đầu lia lịa: “Ngài. . . Ngài hỏi đi, đừng động thủ…”

“Nơi giam giữ nữ sinh kia ở đâu?”

“Ở khu số 3, tôi. . . Để tôi vẽ lại bản đồ cho các anh…”

“Bạch!”

Trần Vũ không nghĩ nhiều, trực tiếp nâng kiếm lên, cắt đứt dây thừng tay phải của đối phương, nói: “Vẽ đi.”

Cũng không lo lắng đối phương sẽ chơi ám chiêu gì.

Hiện trường có nhiều “Lão hổ” vây quanh như vậy, con cừu bị gãy chân này sẽ không lật nổi bọt sóng gì.

“Tôi. . . Tôi thuận tay trái.” Tên cướp dùng tay phải chỉ tay trái một cách thận trọng.

“Hử, nếu tay phải đã không dùng được, vậy thì để tôi chặt nó xuống dùm ngươi, để lại cho người cần.” Trần Vũ giơ trường kiếm lên.

“Đừng! Đừng đừng đừng! Có thể. . . Có thể hoạt động! Hiện tại liền có thể dùng.” Tên cướp vội vã vẽ lên mặt đất.

Năm phút sau, một bản đồ đơn giản hiện ra trước mặt mọi người.

Trương Thiết bước lên phía trước, nhìn bản đồ một lúc rồi suy nghĩ xem mình đang ở đâu, chỉ vào bên trong hang động: “Đi từ lối bên trái đi lên sảnh. Địa lao ở dưới sảnh.”

“Vậy chúng ta đi nhanh lên đi.” Đoạn Dã thúc giục: “Lại chậm trễ thêm chút nữa thì chắc bọn cướp sẽ thay ca đó.”

“Chờ một chút.” Trần Vũ tỉ mỉ kiểm tra bản đồ, chau mày: “Bản đồ này… Hừm… Tại sao phía bắc có nguyên một vùng rộng lớn lại không có gì cả?”

Nghe vậy, mọi người cũng nghi hoặc, không biết tại sao.

“Ba.”

Trần Vũ tát một cú lên trán của gã cướp: “Hỏi ngươi đó, tại sao phía bắc chả có gì cả?”

“Không. . . Không phải.” Gã cướp khẩn trương: “Có những đường hầm ở khu vực phía bắc, nhưng tôi không có quyền hạn tiến vào, và tôi cũng không biết cấu trúc bên trong đó.”

“Ồ.” Trần Vũ trầm mặc, não bộ hoạt động hết công suất.

“Vũ ca, anh phát hiện được gì vậy?” Đoạn Dã nghi hoặc: “Chúng ta thật sự phải nhanh chóng hành động.”

“Cậu nói…” Trần Vũ nheo mắt chỉ vào bản đồ: “Cấu trúc dưới lòng đất ở đây trông như thế nào?”

“Trông như thế nào?” Đoạn Dã cẩn thận quan sát một chút, do dự: “... Băng vệ sinh?”

Trần Vũ: “...”

Đám người: “...”

“Đừng nói nữa.” Trương Thiết vuốt ve cái cằm: “Thật đúng là giống.”

Trần Vũ nhìn lại bản đồ vài lần: “Ha ha, vừa rồi tôi còn không có chú ý, quả thật có chút giống…”

“Rốt cuộc thì cậu muốn nói gì.” Trương Cương ngữ khí bất thiện: “Nó giống hay không giống băng vệ sinh thì có liên quan gì đến hành động của chúng ta?”

Bỏ qua sự không hài lòng của Trương Cương, vẻ mặt của Trần Vũ rất nghiêm túc: “Kết cấu ở đây mỏng ở hai đầu và dày ở giữa. Vị trí dày là đại sảnh lại quay về hướng Nam. Mà hướng bắc thì những con gà như tên này lại không thể vào. Tôi nghi ngờ nơi đó cũng là một đại sảnh…”

“Thì sao?” Trương Cương lạnh giọng.

“Nếu như, tôi nói là nếu như” Trần Vũ chỉ vào bản đồ phía bắc: “Nếu như nơi này cũng là một đại sảnh, vậy thì phương hướng của cái đại sảnh này, có phải hơi mẫn cảm một chút hay không?”

“Ý cậu là…” Trương Thiết lập tức kịp phản ứng: “Nó hướng về phía thành phố Bảo? !”

“Nó chắc chắn hướng về phía thành phố Bảo.” Trần Vũ uốn nắn: “Vọng Đô thành và thành phố Bảo đều nằm ở hướng đông và chếch đi 13°, mà góc độ của cái đường hầm dưới lòng đất này cũng là hướng đông chếch đi 13°. Đại sảnh ở phía bắc và thành phố Bảo là một đường thẳng hoàn hảo.”

“Tôi hiểu rồi.” Đoạn Dã lấy lại tinh thần, nghĩ kĩ mà sợ: “Ở đây có rất nhiều dị thú, đường hầm ở sảnh bắc hướng thẳng đến thành phố Bảo. Vậy thì…”

“Vậy thì bọn chúng đang vận chuyển những con dị thú xuống lòng đất của thành phố Bảo!” Bát Hoang Diêu giật cả mình.

Đột nhiên, một ý tưởng nảy ra trong đầu bốn người của lớp hai.

“Thảm họa dị thú ở thành phố Đường!”

Trần Vũ đứng lên nhìn về phía Đoạn Dã, hỏi: “Chung quanh Đường Thành có thành phố nào bị thú triều nuốt chửng không.”

“Có.” Đoạn Dã gật đầu: “Có ba cái.”

“Khoảng cách từ đó tới chỗ này là bao nhiêu.”

“53 cây số.”

“Vậy nếu chỉ cần tới thành phố Bảo thôi thì sao?”

“43 cây số.” Đoạn Dã ngẩng đầu nói với Trương Thiết: “Thiết ca, chỗ này thật sự không phải là ổ cướp gì cả…”

“Đây là nơi mà hội Công Bình dùng dị thú để tiến công thành phố Bảo!”

Vẻ mặt của mọi người đều khó coi.

Trương Cương càng là một mặt kinh hãi.

Liền ngay cả tên cướp đang bị trói cũng choáng váng.

“Làm. . . Làm sao bây giờ?” Góc Trương Yến Yến nhỏ giọng mở miệng.

“Nếu suy đoán của chúng ta là đúng, thì phía bắc mới là khu vực trọng điểm, ở sảnh phía nam sẽ không có nhân lực quá mạnh.” Trần Vũ phân tích, hỏi Trương Cương: “Hai vị cao thủ cấp 4 mà lần trước anh gặp trên mặt đất, là từ trong động dưới đất chui lên đúng không?”

Chương 337: Thế như chẻ tre (2) Chương 337: Thế như chẻ tre (2)

“Đúng.” Trương Cương gật đầu: “Nếu không thì tôi còn không biết là có đường hầm trong hang trộm.”

“Vậy đã như vậy, Thiết ca, anh ra cửa hang trước đi, liên hệ với trường học qua điện thoại vệ tinh, báo cáo phát hiện của chúng ta, để chính quyền thành phố Báo chuẩn bị đi.”

Trong bất tri bất giác, Trần Vũ nắm quyền chỉ huy cả đội: “Những người còn lại sẽ ở lại chỗ cũ. Chờ Thiết ca quay lại rồi sẽ cùng nhau đuổi theo tôi. Chúng ta tranh thủ thời gian cứu nữ sinh lớp bốn ra, sau đó trực tiếp té khỏi đây.”

“Được.” Trương Thiết không do dự, lấy điện thoại di động ra, vội vàng rời đi.

“Vũ ca, còn hắn thì sao?” Đoạn Dã chỉ vào tên cướp.

“Tôi… Tôi không nghe thấy gì cả!” Tên cướp hoảng sợ giãy dụa.

Trần Vũ giơ tay đưa trường kiếm cho Bát Hoang Diêu: “Đến, cầm lấy.”

“Hả?” Thiếu nữ nghi hoặc.

“Giết hắn, luyện gan một chút…”

“Phốc phốc.”

Trước khi Trần Vũ kịp nói hết lời, Bát Hoang Diêu đã chặt đầu tên cướp một cách gọn gàng.

Trần Vũ: “...”

Những người còn lại, bao gồm cả Trương Cương: “...”

Bát Hoang Diêu đã khéo léo dùng thân kiếm để chặn động mạch lại không cho máu bắn ra khắp nơi. Chờ tên cướp chết hẳn, cô trả lại

trường kiếm cho Trần Vũ: “Nè.”

Trần Vũ kinh ngạc nhận lấy thanh kiếm, trầm mặc một lát: “Sao… Thủ pháp của cô còn chuyên nghiệp hơn tôi vậy.”

“Tôi không thích giết người.” Thiếu nữ nhẹ duỗi tóc: “Nhưng giết người lại là thứ mà tôi biết rõ nhất. Từ nhỏ đã biết rồi.”

Đoạn Dã chậm rãi giơ ngón tay cái lên: “Đây chính là đại tộc Bát Hoang sao? Mém chút nữa là tôi són ra quần rồi…”

Trần Vũ lắc lắc thân kiếm, gãi gãi tai, không biết nên nói gì, dứt khoát quay người: “Tôi đi đây, chờ tín hiệu của tôi.”

…

Lại lần nữa một mình chui sâu vào trong đường hầm.

Tốc độ tiềm hành của Trần Vũ dần dần chậm lại.

Bởi vì ánh đèn xung quanh càng ngày càng dày đặc, khó có thể âm thầm ám sát như trước.

“Phốc phốc.”

Trường kiếm xẹt qua, lại giải quyết hai tên cướp, Trần Vũ cả người dính đầy máu đứng im tại chỗ.

“Phốc, phốc phốc…”

Lau khô máu trên mặt, cậu ta ghê tởm nhổ nước bọt vài lần, và cuối cùng cảm thấy khó làm.

Bằng vào “Tốc độ” và “Thuấn di”, dù cho không thể ám sát thì cũng có thể cường sát. Nhưng mà khi đến nơi này, ngay cả cường sát cũng không làm được.

Bởi vì cậu ta nhìn thấy camera…

Dù không chắc có người túc trực trong phòng giám sát nhưng hành động đột ngột chắc chắn không phải là một bước đi khôn ngoan.

Lôi kéo hai cái thi thể lại, Trần Vũ ngồi lên một cái, suy nghĩ một

chút, giơ tay lên, rồi búng tay một cái.

“Ba!”

Trong vòng chưa đầy nửa phút, đám người Trương Thiết cũng đi qua đây.

“Tại sao không đi tiếp?” Trương Thiết nghi hoặc.

“Không đi được, bên trong có camera. Tôi đã nhìn thấy.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Đoạn Dã nhíu mày.

“Khoảng cách đã rất gần.” Trương Thiết đột nhiên bắt đầu hoạt động gân cốt: “Dựa theo bản đồ, sau khi vượt qua được hai đường hầm phía trước, chính là đại sảnh phía nam, xông lên đi. Không còn lựa chọn nào khác.”

“Tiến công chớp nhoáng là một biện pháp tốt.” Trương Cương mặt không biểu tình: “Địa lao ở dưới đại sảnh, Nếu nhanh chóng hành động, một phút nữa là có thể giải cứu được nữ sinh kia.”

“Thu xếp một chút đi.” Trần Vũ đứng người lên: “Kiếm của tôi rất sắc bén, có thể chém gãy cửa sắt và xiềng xích, tôi sẽ phụ trách xuống dưới cứu người.”

Trương Thiết: “Tôi phụ trách yểm hộ.”

Trương Cương: “Tôi phụ trách bọc hậu.”

Đoạn Dã: “Tôi phụ trách cổ vũ.”

Đám người: “...”

Trần Vũ liếc xéo: “Cậu làm một chút chuyện nghiêm túc có được không…”

“Hắc hắc hắc.” Đoạn Dã lấy ra hai cái lọ, lắc đều bột phấn bên trong: “Tôi đã chuẩn bị rất đầy đủ, yên tâm đi, đến lúc đó thì chỉ cần một mồi lửa thì sẽ thiêu rụi hết mọi thứ ở đây.”

“Được đó.” Trương Thiết vỗ vỗ bả vai Đoạn Dã: “Tôi sẽ yểm hộ

cho cậu, cậu cứ yên tâm mà tụ năng lượng.”

“Oak.”

“Như vậy…” Trần Vũ liếc nhìn toàn trường, nắm chặt trường kiếm: “Cùng nhau xông vào đi. Những tên hộ vệ dọc đường thì tôi sẽ bỏ qua để các người giải quyết.”

“Có thể.”

“Chuẩn bị sẵn sàng.” Trần Vũ hít một hơi thật sâu rồi thở ra, cắm trường kiếm về chỗ cũ, hai chân tụ lực: “Đếm ngược.”

“Ba.”

“Hai.”

“Một.”

“…”

“Xông lên! !”

…

“Xông lên!”

“Ầm!”

“Phanh phanh phanh phanh…”

Theo mệnh lệnh của Trần Vũ, mọi người lập tức bộc phát khí kình, vang vọng những tiếng ầm ầm như sấm sét.

“Đông! !”

Trần Vũ là người lao ra đầu tiên.

Thể chất siêu nhân, phối hợp vô cùng vô tận khí kình, làm cho cậu ta đạt đến đỉnh cao tốc độ chỉ trong giây lát! Thậm chí không để lại tàn ảnh.

Mười mét.

Trăm mét.

Ngàn mét…

Trần Vũ lao tới nhanh như điện chớp, cả người hóa thành một mũi tên sắc bén, xuyên qua các lớp lực cản của không khí, và lao về phía trước.

Và nơi mà mỗi khi cậu ta đi qua đều sẽ để lại ánh lửa dưới mắt đất

Tập trung toàn bộ thị lực, thính lực, tinh thần lực.

Trần Vũ chỉ có thể cảm thấy bên tai gào thét, lần lượt vượt qua đám hộ vệ, nhanh chóng chạy tới cánh cửa thép trước đại sảnh.

Chương 338: Thế như chẻ tre (3) Chương 338: Thế như chẻ tre (3)

“Sặc!”

Rút ra trường kiếm, Trần Vũ hết sức tập trung, ngay khi bóng dáng của cậu ta sắp tông sầm vào cánh cửa thì thanh kiếm được vung ra.

“Võ kỹ —— Hơi Thở Của Sấm Sét!”

“Bá bá bá…”

Chém ra năm kiếm, giống như dùng dao cắt đậu phụ, cánh cửa thép tách ra ngay lập tức.

Thuận tiện chém luôn hai tên hộ vệ ở sau cánh cửa.

“Đông!”

Sau đó, Trần Vũ đá tung cánh cửa thép ra từng mảnh, giết vào với tốc độ không giảm mà còn tăng lên…

Cùng lúc đó, ở lối đi bên ngoài sảnh đã xảy ra chém giết.

“Uống!”

Trương Thiết dẫn đầu, đốt cháy khí kình của mình và đấm thẳng một cú vào người của một tên cướp.

“Đông! !”

Gã cướp bị lực lượng khủng khiếp đó xé thành vài mảnh.

Máu phun ra như mây mù lan rộng.

Một quyền này, ngay cả mấy con dị vài chục tấn cũng có thể đánh bay.

Càng đừng nói là một tên võ giả cấp một.

Trương Thiết vững vàng, dẫn đầu đội ngũ vững bước tiến lên, vung quyền vẩy cước, mỗi một lần công kích nhất định sẽ giết chết một người.

Những tên cướp trong lối đi thậm chí còn không đủ tư cách để ngăn cản.

Ngay cả khi có một con cá lọt lưới, cũng sẽ bị Bát Hoang Diêu tém cái nhẹ.

Còn về Trương Cương, thì anh ta đi ở cuối đội ngũ và không có ý định ra tay..

Đương nhiên, cũng không cần thiết ra tay.

Tiểu Thiết đang làm rất tốt không phải sao?

Đổi chỗ với cậu ta để làm gì?

...

Trong đại sảnh.

Rộng lớn và sáng tỏ.

Hoàn toàn không thể nhìn ra rằng nó là một tòa nhà được kiến tạo dưới lòng đất.

Có chừng hơn hai mươi tên võ giả trong đại sảnh, chúng đang tụ tập thành một vòng tròn ngồi chơi bài.

Nghe thấy tiếng cửa thép bị vỡ, họ nghi ngờ quay đầu nhìn lại.

Liền thấy Trần Vũ với vẻ mặt “Hung thần ác sát “, đã lao tới đây với một tốc độ chóng mặt!

Trên thực tế, khi Trần Vũ xông vào, cậu ta vốn định đi thẳng vào địa lao.

Nhưng nhìn thấy một đám võ giả đang ngẩn tò te thì làm sao cậu có thể bỏ lỡ cơ hội tốt này được?

Giơ trường kiếm lên, “bay” về phía trước với tốc độ ánh sáng và

những cơn lốc xoáy dần hình thành.

“Võ pháp —— phỏng chế · bát hoang bí thuật —— Phong Toàn Ngũ!”

“Ông —— ”

Cậu biến thành một chiếc cưa máy, giống như một cơn gió, “lặng lẽ” trôi qua.

Xương cốt, (che đậy), (che đậy), (che đậy), huyết dịch… Nổ tung phô thiên cái địa! Trừ hai võ giả cấp 3 phản ứng cấp tốc, bộc phát khí kình né tránh, mười mấy người còn lại đều bị chia thành nhiều đoạn.

Lần lượt la hét, nuốt nước bọt, ngã, và rên rỉ vang lên.

Nhìn thoáng qua, dường như đang bước vào một lò mổ.

Còn là một lò mổ với ống thoát nước bị tắc…

“C!” Một tên võ giả cấp 3 trốn thoát được thì cảm thấy vành mắt như bị nứt, đột nhiên rút thanh trường đao sau lưng ra, tức giận lao lên.

Gã ta có thể cảm nhận rõ ràng rằng Trần Vũ chỉ là một võ giả cấp một

Bị một võ giả cấp 1 tấn công và giết nhiều người như vậy? Phổi của gã giống như sắp nổ tung vậy.

“Võ kỹ —— Thông Thiên Phách Địa!”

Lưỡi đao gào thét lao vút bay thẳng đến đỉnh đầu đang xoay tròn của Trần Vũ.

“Chi chi —— ”

Trần Vũ đột nhiên ngừng lại, tiện tay một kiếm chém bay thanh đao trở về.

Trần Vũ: “Võ kỹ —— Chuyên khắc các loại Thông Thiên Phách

Địa.”

“Muốn chết!” Sát khí lóe lên trong mắt võ giả cấp 3.

“Sặc…”

Hai luồng ánh sáng và bóng tối đan xen vào nhau, thời gian dường như đang trôi chậm lại.

Chỉ thấy thanh trường đao của tên võ giả đã bị chặt đứt một cách dễ dàng.

Sau đó đến da, cơ, xương ức, thùy phổi, tim và cột sống…

“Bịch.”

nghiêng người sang một bên, đôi mắt di chuyển theo chiều ngang, và nhìn về phía một tên võ giả cấp 3 khác đang có vẻ mặt sợ hãi.

“Đông!”

Gã võ giả cấp 3 kia không chút do dự, xoay người chạy.

Trần Vũ đương nhiên sẽ không đuổi theo, xoay người lao tới cửa địa lao, cắt khóa sắt rồi mở cửa.

“KÍTTT… Dát…”

Tiếng chói tai do cửa sắt ma sát vang lên.

“Ai? !”

Võ giả canh gác bên dưới ngẩng đầu lên hỏi.

“Cha ngươi.”

“Phốc phốc.”

Một kiếm xuyên qua đầu võ giả, Trần Vũ quay đầu lại hô một tiếng với đám người Trương Thiết: “Tôi đi xuống dưới cứu người, mọi người chuẩn bị sẵn sàng.”

“Được.”

Làm một động tác OK, Trần Vũ xoay người nhảy xuống.

“Đoạn Dã, hành động.” Trương Thiết đứng ở chính giữa lối đi của địa lao, rồi nói với Đoạn Dã: “Nhanh lên.”

“Rõ rồi.”

Đoạn Dã mở nắp hai cái lọ, thoa bột theo hình tròn, rồi chắp tay trước ngực.

“Võ pháp —— Ma Trận Tam Thức!”

“Ông! !”

Gió nổi, khí động.

Hai mắt Đoạn Dã đột nhiên trở thành màu trắng.

Trong đại sảnh, một vòng xoáy lớn đột ngột xuất hiện, hấp thụ tất cả khí kình xung quanh vào trong đó.

Hiệu quả mãnh liệt đến mức ngưng tụ thành mây và sương mù phía trên Đoạn Dã.

“Ba!”

Bởi vì tất cả kẻ địch đã bị Trần Vũ tàn sát, Trương Thiết có đầy đủ thời gian để ngưng tụ khí kình, buff một cái lâm thời chúc phúc cho Đoạn Dã.

“Võ pháp —— gain !”

Hào quang chiếu xuống, toàn bộ khuôn mặt của Đoạn Dã đều trở thành màu trắng.

Chương 339: Tình thế chắc chắn phải chết (1) Chương 339: Tình thế chắc chắn phải chết (1)

Bộ não giống như một chiếc máy tính, liên tục biến đổi, chồng chất, phân tách và chồng chéo các khí kình của các ma trận khác nhau…

Mà khí thế khuấy động cũng trở nên đáng sợ hơn.

Trương Yến Yến ở cuối đội mơ hồ cảm thấy đứng không vững: ” Tính nhẩm nhanh như vậy sao… Cậu. . . Cậu ta là thần tiên sao…”

Trương Cương nhìn ở trong mắt, vẻ mặt thay đổi.

Một tên Trần Vũ, thực lực liền đã vượt qua dự liệu của anh ta.

Không ngờ trong lớp 2 lại có người có thể đem tụ linh trận “ép xung” đến loại trình độ này…

Lại thêm cô gái gia tộc Bát Hoang ở bên cạnh có tuyệt kỹ “Khắc mệnh”...

Trương Cương nắm chặt hai tay: “Lớp này…”

“Có vấn đề…”

...

“Đang!”

Thanh trường kiếm rơi xuống, tia lửa bắn ra khắp nơi.

Chặt đứt khóa xích, Trần Vũ nhanh chóng mở cửa phòng giam, vươn tay ra với cô gái đang kinh ngạc ở bên trong: “Nhanh, đi.”

“Cậu. . . Cậu là Trần Vũ!”

” Đúng, tôi là Trần Vũ. Tới cứu cô đó, nhanh đi. Đừng con mẹ nó lề mề nữa.”

“Tốt!”

Nữ sinh hở ra tóc dài có vết bẩn, che lại đùi phải, khập khiễng bước ra, nắm lấy tay Trần Vũ.

“Sử dụng khí kình được không?”

“Không, bị tiêm thất hoạt tề rồi.”

“OK, vậy tôi cõng cô, đừng lộn xộn.”

“Được.” Xác định thật sự có người đến cứu mình, nữ sinh kiềm chế cảm xúc, trèo lên sau lưng Trần Vũ, nghẹn ngào nói: “Có thể. . . Có thể bám vào vỏ kiếm không?”

“Đừng đụng vỏ kiếm của tôi, nắm bả vai tôi đi.”

“Được.”

Cảm nhận được thứ gì đó chạm nhẹ và mềm mại từ phía sau, Trần Vũ lập tức quay trở lại theo con đường như cũ.

Trong lúc chạy, một ý nghĩ vụt qua trong đầu cậu một cách vô thức.

‘Cặp này khá lớn đấy…’

Hành lang địa lao đã được bảo phủ bởi thi thể.

Hầu như tất cả đều bị chặt thành hai khúc.

Một số vẫn còn sống và đang khóc trong đau đớn.

“Cái này. . . Những này đều là cậu làm sao?”

“Đừng nói chuyện.”

“Ừm…”

Khi đến lối ra, Trần Vũ dễ dàng nhảy ra ngoài đại sảnh và hét lên với mọi người ở lối đi: “Cứu ra rồi.”

“Từ Nhược!” Trương Yến Yến lập tức bật khóc.

“Yến Yến…” Nữ sinh cuối cùng cũng không kìm được nước mắt khi nhìn thấy người bạn đồng hành của mình.

“Được rồi.” Trương Thiết quay đầu: “Đoạn Dã!”

“Oak.”

Đoạn Dã ngẩng đầu lên hai tay lại vỗ lần nữa.

“Ba!”

Một làn khí lãng cao gần đến cấp 4, từ từ luân chuyển trong vòng sáng, tốc độ càng lúc càng nhanh..

Một quả cầu lửa siêu lớn màu trắng dần dần ngưng tụ.

“Võ pháp ——Friz…”

“Đông!”

Nhưng mà…

Đột nhiên vang lên một tiếng trầm.

Khí kình của Đoạn Dã lập tức biến mất…

Tất cả mọi người ngạc nhiên nhìn lại.

Đoạn Dã cứng ngắc quay đầu lại, chỉ thấy Trương Cương đang đứng ở đằng sau cậu ta, thu hồi tay của mình.

“Ngươi. . . Ngươi hắn mà…”

“Bịch.”

Đoạn Dã còn chưa kịp nói xong, liền trợn to hai mắt ngất đi, ngã xuống đất.

“Tôi đã từng nói với cậu rồi, những người thù dai thường sẽ không có kết cục tốt.” Trương Cương đứng tại chỗ, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào đám đông đang kinh hoàng.

“Các vị.”

“Dừng ở đây…”

Dưới mặt đất Vọng Đô thành.

Bên trong sảnh được chiếu sáng rực rỡ.

Quả cầu lửa do Đoạn Dã tạo ra đang dần dần biến mất.

Chỉ còn lại một đám sương mù khí kình, vẫn đang quay cuồng chậm rãi trong vòng sáng.

Xuyên qua làn sương mù mơ hồ, Trương Thiết ngẩn người tại chỗ, sững sờ nhìn Trương Cương, thân thể cứng đờ, giọng điệu run rẩy: “Anh. . . Anh đang làm gì vậy…”

“Chuyện này còn không rõ sao.” Trương Cương giang hai tay ra, trên mặt không chút biểu cảm: “Như cậu thấy đó, thật xin lỗi, tôi là nội ứng.”

“Anh đã gia nhập hội Công Bình…” Trương Thiết thất thần.

“Tôi gia nhập từ lâu lắm rồi.” Cúi đầu xuống, liếc nhìn Đoạn Dã đang bị ngất dưới chân, Trương Cương lạnh lùng nói: “Tôi thật sự không muốn bại lộ thân phận của mình. Tôi cũng đã cho các ngươi rất nhiều cơ hội để từ bỏ nhiệm vụ lần này. Nhưng nếu các ngươi nhất định muốn chết, thì tôi cũng chỉ có thể tiễn các ngươi một đoạn đường.”

“Không có khả năng… Đó không phải là anh.”

“Tùy tiện đi. Cậu nói tôi là ai thì là người đó.”

Không để ý tới những lời “thiểu năng” của Trương Thiết, Trương Cương ngẩng đầu, nhìn lối vào phía bắc đại sảnh: “Các ngươi quá chậm chạp, hiện tại mới đến.”

Trần Vũ và những người khác lập tức quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trên lầu 2 của đại sảnh đã xuất hiện một đám võ giả chẳng biết từ lúc nào.

Trong đó đứng đầu là một nam một nữ.

Nhìn thấy bọn họ, Trương Yến Yến lập tức sợ hãi: “Là hai tên võ giả cấp 4 kia!”

“Ngươi bại lộ.” Nam nhân cấp 4 cùng Trương Cương nhìn nhau, bình tĩnh nói..

“Hiệu suất của các người kém như vậy, tôi có thể không bại lộ sao? Nếu tôi không ra tay, những người này liền đi rồi.” Trương Cương vô hình bực bội: “Một đám heo đồng đội.”

“Không sao.” Nam nhân vẫy vẫy tay, nhìn liếc qua Trần Vũ cùng những người khác: “Giải quyết bọn họ thì ngươi có thể tiếp tục trở về làm nội ứng.”

Chương 340: Tình thế chắc chắn phải chết (2) Chương 340: Tình thế chắc chắn phải chết (2)

“Anh đang nói nhảm với tôi đó sao? Chết nhiều người như vậy rồi, khi tôi trở về thì có thể thoát khỏi sự thẩm tra của những người chấp pháp trong trường không?”

“Vậy thì không liên quan gì đến tôi…”

Tận mắt nhìn thấy anh trai mình cùng với đầu mục của hội Công Bình trò chuyện một cách quen thuộc, Trương Thiết rốt cuộc phá bỏ mọi ảo tưởng, hai mắt từ từ đỏ lên: “Trương Cương… Sao anh lại biến thành ra thế này?”

“Thế này thì sao? Tôi vẫn luôn luôn là dạng này.”

“Tại sao phải gia nhập hội Công Bình?” Trương Thiết đột nhiên gào thét: “Rốt cuộc thì anh đang làm cái con mẹ gì ở đây? ! Anh xứng với cha mẹ đã chết của mình sao?”

“Đừng nhắc đến họ với tôi!” Trương Cương cũng gầm thét: “Chẳng lẽ cậu xứng đáng sao? Ở tại cái ngôi trường chó má đó, bị một đám tinh anh xem như nô lệ, cậu thì xứng đáng cha mẹ sao? !”

“… Trương Cương… Đây là lời mà một nhân viên an ninh có thể nói ra sao… Anh điên rồi…”

“Tôi cho cậu biết Trương Thiết.” Trương Cương xé cúc áo khoác và phồng lên cơ bắp phát triển của mình: “Gia đình chúng ta, người duy nhất thực sự không điên là tôi. Cái lũ ngu xuẩn như các người, đều bị tẩy não, cam nguyện làm nô lệ cho người khác. Cuối cùng thì sẽ có tốt kết cục sao? Không có! Bất kỳ nhân viên an ninh nào, kết thúc cuối cùng cũng là cái chết!”

“Vậy ngươi gia nhập hội Công Bình, thì có kết cục tốt đẹp gì sao?”

“Có lẽ không có. Nhưng tôi nguyện ý, Tôi hy sinh vì bản thân và vì sự công bằng.” Trương Cương chỉ vào Trần Vũ, Bát Hoang Diêu,

Trương Yến Yến ba người: “Mà không phải vì bọn ngu xuẩn này.”

“Cái công bằng mà ngươi nói chính là xua dị thú tấn công nhân loại sao?” Trương Thiết kiềm nén lửa giận.

“Đó là chuyện mà phái áo đen làm, không liên quan gì đến tôi, và tôi cũng không biết. Mà lại xây dựng một đường hầm nối thẳng đến thành phố, chẳng lẽ chỉ là vì vận chuyển dị thú thôi sao? Nó không thể dùng để trao đổi vật tư sao?”

Liếc mắt nhìn đám võ giả trên thềm lầu hai, Trương Cương lạnh giọng nói: “Về sau chúng tôi sẽ tự mình điều tra chuyện này. Hiện tại thì tôi không muốn thảo luận chủ đề này, tôi chỉ hỏi cậu một câu.”

“Câu gì.”

“Cho cậu một cơ hội, gia nhập hội Công Bình.”

Nghe vậy, Trương Thiết nắm chặt hai tay: “Ngươi cho rằng ta sẽ giống ngươi? Người không muốn làm lại đi làm cờ hó?”

“Cậu xem tôi là chó, nhưng tôi xem cậu, chẳng bằng một con chó.”

Không dài dòng thêm, Trương Cương cũng không muốn lãng phí thời gian nữa.

Hắn ta hiểu rất rõ em trai của mình, não hơi bị tàn, không thể thuyết phục cậu ta được.

“Ầm! !”

Bộc phát khí kình cấp 4, trong mắt Trương Cương lóe lên sát ý xen lẫn đau thương, hai chân đạp mạnh, nắm đấm lao thẳng về phía Trương Thiết.

“Võ kỹ —— Phá Trùng Quyền!”

Giống như một vầng mặt trời, thân hình của Trương Cương nhảy lên cao, người ở giữa không trung, đột ngột đổi hướng, từ trên lao xuống đánh thẳng vào người Trương Thiết.

Hai mắt Trương Thiết như muốn nứt ra, thôi động cực hạn khí kình, giơ hai tay lên ngăn cản.

“Ầm ầm…”

Lực lượng khổng lồ đan xen, tản ra sóng xung kích có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Mặt đất sụp đổ ngay lập tức!

Trương Thiết bị đập vào địa lao ở tầng dưới của đại sảnh.

Thu quyền, lắc lắc vết máu trên khớp tay, Trương Cương nhìn về phía đám người ở lầu hai: “Mấy tên nhóc này thì giao cho các ngươi. Cẩn thận một chút, thực lực bọn chúng đều rất mạnh, đừng để lật thuyền trong mương.”

“Được.” Nam nhân cấp 4 gật đầu: “Anh đi đối phó với em trai của mình đi, bọn hắn giao cho tôi.”

“Còn có.” Trương Cương đưa tay chỉ vào Trần Vũ: “Chú ý kiếm của cậu ta, rất sắc bén.”

“Được.”

Trương Cương dặn dò xong liền trực tiếp nhảy xuống địa lao.

Không lâu sau, tiếng va chạm vang lên từ bên trong.

Mà phía trên, đám võ giả của hội Công Bình cũng bắt đầu hành động, lần lượt nhảy xuống, vây quanh đám người Trần Vũ vào giữa.

“Ai…” Trần Vũ đau đớn thở dài: “Phiền toái.”

“Vũ ca, làm sao bây giờ?” Sắc mặt Bát Hoang Diêu trở nên ngưng trọng, bảo vệ bên người Đoạn Dã đang ngất xỉu.

“Chờ một chút.” Trần Vũ nâng nữ sinh đang nằm trên lưng mình lên, đột nhiên phất tay ném lên lầu hai: “Đi ngươi.”

“A! !”

Nữ sinh hoảng sợ thét lên.

Thân hình vẽ một vòng cung trong không trung…

“Ba kít.”

Mạnh mẽ và vào trên tường. Sau đó, cô ta rơi xuống thềm lầu hai rồi nằm bất cmn động luôn.

Các võ giả của hội Công Bình thấy vậy, cũng không thèm quan tâm.

Dù sao chỉ là một người tàn tật không thể sử dụng khí kình, để sau này giải quyết cũng được.

Trần Vũ đặt thân kiếm nằm ngang trước mặt, từng bước đến bên cạnh Bát Hoang Diêu và Trương Yến Yến, hạ giọng nói: “Hai tên cấp 4, và có không biết bao nhiêu cấp 3. Cộng thêm trong địa lao, Thiết ca chắc chắn sẽ không phải là đối thủ của tên nội ứng kia. Cho nên đây là ván tất bại. Lúc cần thiết, có thể đầu hàng, bảo toàn tính mạng quan trọng.”

Chương 341: Tình thế chắc chắn phải chết (3) Chương 341: Tình thế chắc chắn phải chết (3)

"... Ân." Nhìn Đoạn Dã còn nằm trên đất, Bát Hoang Diêu gật đầu với vẻ mặt phức tạp.

"Vũ ca... Thật xin lỗi." Trương Yến Yến bờ môi trắng bệch: "Là tôi đã hại các anh, tôi. . . Tôi không biết nhân viên an ninh của chúng tôi là..."

"Không cần phải nói. Nếu một nhân viên an ninh làm mấy chục năm là phản đồ, thì sẽ không ai phát giác được nếu không dùng góc nhìn của Thượng Đế" Trần Vũ khoát tay: "Mà lại bởi vì hắn ta và Trương Thiết có quan hệ, trên đường có một số chuyện không thích hợp, đều làm cho tôi nghĩ rằng bọn họ đang đấu khí."

"Thật xin lỗi..."

Không nghe Trương Yến Yến nói tiếp, Trần Vũ nhanh chóng nghĩ biện pháp ứng phó.

'Hai tên cấp 4.'

'Chí ít mười tên cấp 3 trở lên.'

'Coi như sử dụng Bất Động Bạo Thể, cũng rất khó để có được kết quả ngay lập tức...'

'...'

'Không được...'

'Tình thế chắc chắn phải chết...'

"Vũ ca!"

Ngay lúc Trần Vũ đang suy nghĩ miên man, Bát Hoang Diêu đột nhiên hô to: "Bọn hắn xông đến rồi!"

Trần Vũ lập tức lấy lại tinh thần, giơ trường kiếm lên, ngưng trọng nói: “Nhớ kỹ lời tôi nói, nếu phát hiện mình đánh không lại thì lập tức đầu hàng! Tôi sẽ tìm cách sau…”

“Giết.”

Chưa kịp dứt lời, nam võ giả Cấp 4 của hội Công Bình đã lạnh lùng hạ lệnh: “Giết hết bọn chúng, không giữ lại tên nào. Báo thù cho những người anh em đã chết.”

“Vâng!” ×34

Bát Hoang Diêu: “…”

Trương Yến Yến: “…”

Trần Vũ: “…”

…

…

“Ầm!

“Ầm ầm…”

Từng lớp sóng va chạm khuếch tán tứ phía

Nhà tù sụp đổ, vách tường đứt gãy.

Cả tòa địa lao đã bị bao phủ trong lớp bụi dày đặc. Chỉ có những luồng ánh sáng của khí kình lóe lên, mới có thể miễn cưỡng nhìn thấy hình bóng của hai người đang tử chiến.

“Đông! Đông đông đông…”

Một nắm đấm xuyên thủng hàng phòng ngự, Trương Cương túm tóc Trương Thiết, lôi mặt của anh ta xuống để đầu gối lên ngôi.

“Đông!”

Máu mũi bay tứ phía.

Dưới đòn đánh nặng nề, năng lượng khí kình của Trương Thiết trở nên bàng hoàng trong phút chốc.

“Đừng giãy dụa nữa.”

Đẩy mạnh Trương Thiết vào góc tường, Trương Cương trầm giọng nói: “Đừng nói là đẳng cấp khí kình của em không bằng anh, coi như là cao hơn anh, thì em cũng chỉ là một người phụ trợ mà thôi, em đánh không thắng được anh trai mình đâu. Bây giờ, không có những người khác ở đây, anh sẽ cho em một cơ hội cuối cùng, gia nhập hội Công Bình.”

“Phụt.”

Trương Thiết phun ra một ngụm máu: “Tôi là một nhân viên an ninh vinh quang, làm sao có thể cùng với hạng đầu trộm đuôi cướp như ngươi thông đồng làm bậy.”

“Cái chức nhân viên an ninh của em, sắp phải mất việc rồi.” Trương Cương chỉ chỉ phía trên: “Hai cái cấp 4, 12 cấp 3, chả còn hy vọng gì cho những học sinh đó nữa? Sớm muộn gì em cũng sẽ có thể nhìn thấy thân ảnh của bọn họ.”

“... Đừng làm thế.”

Trương Thiết trầm mặc một lát, im lặng một lát, ánh mắt tức giận dần dần dịu đi, lộ ra vẻ khẩn cầu: “Bọn họ không thể chết. Chỉ cần ngươi quay đầu, tất cả đều có hy vọng.”

“Hy vọng gì?” Trương Cương mặt không biểu tình: “Tiếp tục hầu hạ những tên tinh anh kia cho đến khi chiến tử. Đó mà là hi vọng sao?”

“Bọn họ vẫn còn là những đứa trẻ, anh có thể oán hận xã hội này, nhưng không thể trả thù lên người của họ.”

“A, đúng lúc, người mà tôi hận chính là những đứa nhóc này.” Trương Cương ngẩng đầu: “Ít nhất 15 nhân viên an ninh từ Đại học Bắc Kinh và Đại học Thanh Hoa đã gia nhập hội Công Bình.”

“Không có khả năng!”

“Yên tâm, sẽ chỉ ít hơn, chứ không nhiều hơn đâu.” Trương Cương ngữ khí yếu ớt: “Em có biết tại sao không?”

“... Tại sao.”

“Vì sinh tồn.”

Trương Cương ghé vào bên tai Trương Thiết: “Những nhân viên an ninh gia nhập hội Công Bình chỉ là để sống sót trong tay lũ chó đó.”

Buông tóc Trương Thiết ra, hắn ta chỉ lên phía trên, tiếp tục nói: “Chúng ta những nhân viên an ninh này đang sợ hãi những người được gọi là trạng nguyện và tinh anh này. Sợ trong đầu bọn nó đều là ý nghĩ hão huyền, không biết chữ “chết” viết như thế nào.”

“Liền lấy tôi mà nói, từ ngày mà tôi làm nhân viên an ninh, mỗi một khóa! Tôi đều sẽ nhắc đi nhắc lại là không được làm những nhiệm vụ nguy hiểm mà phải biết lượng sức mà làm.”

“Nhưng mà bọn họ nghe sao? Bởi vì có nhân viên an ninh, bọn họ tham lam và ngu ngốc.” Trương Cương nghiến răng nghiến lợi: “Nhân viên an ninh cũng là người, là người thì ai cũng sợ chết. Nhưng tại sao phải lấy mạng của mình để bảo vệ những thứ rác rưởi được gọi là sinh viên này?”

“Bất kỳ nhiệm vụ nào cũng có sự đột biến, nhiệm vụ có độ khó càng cao càng có nhiều khả năng phát sinh đột biến. Cũng chính vì sự ích kỷ của những người được gọi là tinh anh này mà hằng năm đã có rất nhiều nhân viên an ninh phải hy sinh.”

“Chúng ta sẽ thành chất dinh dưỡng.”

“Chúng ta sẽ thành chất dinh dưỡng đó em có biết không?”

Giọng nói của Trương Cương càng ngày càng cao, cũng dần dần cuồng loạn: “Dùng tính mạng của chúng ta để nâng cao kiến thức, ma luyện ý chí và nâng cao thực lực của đám tinh anh này… Dù sao đối với giới tinh anh mà nói, chết một nhân viên an ninh thì sẽ ngay lập tức được bổ sung một người khác.”

Chương 342: Tình thế chắc chắn phải chết (4) Chương 342: Tình thế chắc chắn phải chết (4)

“Khi lên đến năm đại học thứ ba, đẳng cấp thăng lên rồi sẽ lạnh lùng đá bay chúng ta ra ngoài. Chỉ một mình em cũng đã trải qua rất nhiều lần rồi mà?”

“Anh chỉ muốn hỏi…

“Dựa vào cái gì?”

Trương Cương bóp chặt miệng Trương Thiết: “Nói đi, dựa vào cái gì?”

Trương Thiết im lặng: “…”

“Trả lời không được sao? Anh cho em biết. Chỉ là bởi vì thiên phú của chúng ta có hạn, chỉ vì chúng ta sẽ dừng ở cấp ba hoặc cấp bốn, tự nhiên là phế vật lợi dụng, chăm non cho những tên được gọi là Trạng Nguyên như bọn chúng.”

“… Đây là chức trách, đây là việc chúng ta phải làm.” Giọng Trương Thiết khàn khàn.

“Đừng có nói mấy cái lời chó má đó, hiện giờ tôi sẽ nói với trường học là mình sẽ từ chức, thì hậu quả sẽ như thế nào?! Đây không phải chức trách, đây là dây thừng để buộc chó?” Trương Cương gào thét: “Dựa vào cái gì người chết phải là chúng ta?”

“Nếu như không có nhân viên an ninh, ngươi cũng đã chết từ lâu rồi.” Trương Thiết nắm chặt nắm đấm phản bác: “Lúc trước nếu không phải ngươi khăng khăng tiếp nhận nhiệm vụ có độ khó cao, mẹ sẽ hy sinh để bảo vệ anh sao.”

“Má!”

Vừa nói xong, Trương Cương liền giống như phát điên, đột nhiên dùng tay đấm vào mặt của mình, khuôn mặt dữ tợn với những

dòng máu chạy ròng ròng: “Đúng! Cũng là bởi vì tôi mà mẹ chết rồi. Cho nên tôi càng hận hơn! Tại sao phải có nhân viên an ninh? Tại sao phải tồn tại cái chức vụ chó má này? Ngu ngốc thì không nên nhận được sự bảo hộ? Nhất là đối với một kẻ ngu ngốc như tôi, cứ để tôi chết đi?!”

Trương Thiết: “... Ngươi điên rồi.”

“Tôi không điên.” Trương Cương nắm lấy cổ áo dính máu của Trương Thiết: “Khi tôi thực sự điên rồi, tôi đã đến ký túc xá trong trường và giết hết tất cả sinh viên trong đó, không chừa một ai. Để phía trên nhìn xem hệ thống nhân viên an ninh này ngu ngốc đến mức nào! Hãy để họ xem sự phản kháng của những người ở dưới đáy của xã hội sẽ đáng sợ đến nhường nào!”

Trương Thiết bi ai: “... Anh trai, Anh thật sự điên rồi.”

“Tôi không điên! Đụt mẹ nó!” Trương Cương há to miệng và khàn giọng gầm lên. Dùng sức mạnh phun những bãi máu đỏ lòm trong cổ họng ra.

“Ầm!”

“Ầm ầm! !”

Trương Cương phát điên, vung tay đấm, đập bừa bãi các bức tường xung quanh, lại dùng đầu đập vỡ những mảnh bê tông.

Nước mắt hòa cùng máu chảy ròng ròng:“Tôi không điên… Tại sao…”

“Tại sao phải có nhân viên an ninh…”

“Tại sao phải cứu tôi…”

“Tại sao phải sống trong một thế giới như vậy…”

“Ai đó có thể nói cho tôi biết được không, Tại sao vậy…”

Trương Cương quỳ trên mặt đất vung nắm đấm, khóc lớn.

Bụi mù khuếch tán càng ngày càng đậm, giống như muốn kéo hắn

vào sâu trong bùn đất.

Trương Thiết dựa vào tường, nước mắt đục ngầu không ngừng chảy ra.

Anh ấy đã từng là một người anh trai hiền lành, ai là người đã khiến anh ấy trở nên như vậy…

Là do cái chết của mẹ sao?

Hay oán hận cha mình?

Hay là… Càng nhiều…

Không biết qua bao lâu, Trương Cương mệt mỏi, lắc lư đứng lên, nằm ở trên người Trương Thiết, khàn khàn nói bên tai anh ta: "Hiện giờ tôi chẳng còn gì cả."

"Chỉ còn lại em."

"Vì vậy, anh cho em một cơ hội cuối cùng."

"Gia nhập hội Công Bình đi…"

"Coi như anh… Van xin em vậy…"

…

Phía trên địa lao.

Nghe được mệnh lệnh "giết hết" của võ giả cấp 4, trái tim của Trần Vũ đột nhiên chìm xuống đáy.

Đối phương muốn đuổi tận giết tuyệt.

Vậy liền không có bất kỳ đường lui nào cả…

"Vũ ca…" Bát Hoang Diêu nhìn về phía Trần Vũ, môi anh đào khẽ mở: "Anh chạy đi. Tốc độ của anh nhanh, để tôi bọc hậu, nhất định có thể thoát được."

"Đúng dịp." Trần Vũ sững sờ, vỗ vỗ đầu thiếu nữ: "Đó cũng là điều mà tôi muốn nói. Cô chạy đi, tôi còn có thể kéo càng lâu. Mang

theo Đoạn Dã, chạy.”

“...”

Cô gái im lặng một lúc, đột nhiên dùng tay bóp vào vai mình.

Trần Vũ đồng tử đột nhiên co rút lại: “Cô muốn làm gì? !”

“Xoẹt...”

Bát Hoang Diêu cào thật mạnh vào đôi tay của mình!

Cùng lúc với tiếng xé vải, cơ bắp, mạch máu và lớp biểu bì, mười vết thương ăn sâu vào trong da thịt đột ngột xuất hiện.

Máu tươi chảy xuôi giống như không cần tiền.

Cơn đau dữ dội liên tục kích thích adrenaline và phản ứng căng thẳng trong cơ thể cô gái.

“Ầm!”

Thiên phú phát động!

Khí kình ngay lập tức tăng vọt lên cấp 1.6.

Sau đó, trong chớp mắt, cô lại cắn vào lưỡi mình.

1.7...

1.8...

1.9...

“Ầm! !”

Khí lãng bốc lên, thiếu nữ đột phá cấp 2 một cách đơn giản và gọn gàng.

Mái tóc dài đỏ càng trở nên đặc sắc hơn.

Một đôi đồng tử cũng tràn đầy huyết sắc.

“Đây. . . Đây là gia tộc Bát Hoang!”

Võ giả cấp 4 của hội Công Bình chấn kinh: “Cô ta là người của Bát Hoang gia!”

“Vũ ca, đi thôi…” Thân thể nàng thiếu nữ dần dần bay bổng, quay đầu nhìn chằm chằm Trần Vũ. Đôi mắt đẹp như chứa đựng hàng vạn cảm xúc: “Mang theo Dã ca rời đi.”

Dứt lời, nàng liền lao đến hai tên võ giả cấp 4 không chút du dự…

Chương 343: Tử đấu (1) Chương 343: Tử đấu (1)

“Vì để tránh cho ngộ thương, tất cả võ giả dưới cấp 3 đều tránh ra.” Võ giả cấp 4 nhanh chóng ra lệnh.

“Vâng!”

“Những người còn lại, chuyên ngành võ pháp thì ở tại chỗ chờ lệnh, những người khác thì cùng tiến lên. Tử sĩ của gia tộc Bát Hoang rất khó đối phó, đừng chậm trễ, dốc toàn lực.”

“Vâng!”

Chúng võ giả tản ra.

Hai cao thủ cấp 4 xếp hàng với sáu cấp 3 thành một trận hình, dùng khoẻ ứng mệt, nghênh đón Bát Hoang Diêu.

“Võ kỹ —— Bát Hoang Bí Thuật —— Chấn!”

Dưới sự vội vàng, chỉ trong một giây, Bát Hoang Diêu đã lao lên phía trước và tung ra đòn tấn công dữ dội.

“Đông! !”

Lực lượng khổng lồ mang theo tần số chấn động tuôn ra, đánh trúng vào người võ giả cấp 4.

Nhưng chênh lệch đẳng cấp quá lớn chỉ khiến dáng người hắn hơi run lên một chút.

Cấp 2 đối cấp 4, trừ khi “Tỷ lệ chuyển hóa khí kình” đã đạt đến cấp độ của Bát Hoang Dịch, nếu không cho dù tài giỏi đến đâu cũng không thể chống lại một hoặc hai chiêu thức.

“Chết.”

Võ giả cũng biết rõ điều này, nên khi xuất thủ cũng không lưu một tia dư lực, thừa dịp Bát Hoang Diêu chưa tung hết đòn, gã ta quả

quyết phản công bằng một chiêu võ kỹ.

“Bạch!”

Bát Hoang Diêu đột nhiên phân thân, vượt qua võ giả cấp 4, chui vào nhóm võ giả cấp 3, sau đó hợp lại làm một, lấy ra hai con dao găm, thân hình xoay tròn.

“Võ kỹ —— Phong Toàn Vũ.”

“Sưu…”

Một võ giả cấp 3 không né được, một vết thương đột ngột mở ra trên ngực hắn ta, máu chảy không ngừng.

Mà những tên võ giả khác tránh được, thì xếp thành nửa vòng tròn, tìm kiếm cơ hội để chuẩn bị tung ra một kích tất sát…

Thấy Bát Hoang Diêu đã bắt đầu cuộc chiến, Trần Vũ tự nhiên không thể nhìn cô ấy nguy hiểm, quả quyết cầm kiếm giết tới.

Trong lúc chạy, cậu không quên quay lại hét với Trương Yến Yến hô: “Bảo vệ Đoạn Dã, mau đánh thức cậu ta đi! Nếu không, chúng ta đều phải chết!”

“Ồ nha.” Trương Yến Yến gật đầu lia lịa, loạng choạng chạy vào trong vòng sáng, quỳ xuống bên cạnh Đoạn Dã, dùng sức đập vào mặt Đoạn Dã: “Tỉnh. . . Tỉnh! Tỉnh lại đi…”

…

Võ kỹ, dù sao cũng không thể giống Trần Vũ có thể xoay không ngừng.

Bất quá ba giây, cơn bão quay vòng Bát Hoang Diêu nhanh chóng giảm tốc độ.

Nữ võ giả cấp 4 đã nắm bắt cơ hội và lao ra với tốc độ không thể nhìn bằng mắt thường. Một cái chân quét đã làm Bát Hoang Diêu vấp ngã, sau đó một nắm đấm rực lửa bên phải đánh vào ngực cô gái!

“Ba!”

Tốc độ nhanh đến mức phát ra tiếng động lớn tương tự như tiếng nổ của âm thanh.

“Bạch!”

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, Bát Hoang Diêu một lần nữa chia làm hai phần, tránh được chiêu thức nguy hiểm đó.

“Trơn như cá chạch.” Nữ võ giả có đôi mắt lạnh lùng, hết tốc lực đuổi theo.

“Uống! !”

Cùng lúc đó, Trần Vũ cũng tiến vào cuộc chiến, thuận thế xông lên, hoành tảo thiên quân, bao gồm hầu hết các võ giả trong đó.

Do lời nhắc nhở trước của Trương Cương, nam võ giả cấp 4 ngay lập tức tránh đi.

Những võ giả cấp 3 còn lại cũng chật vật né tránh.

Chỉ có một võ giả cấp 3 nhấc chuỳ thép trong tay ngăn cản theo bản năng…

“Bạch!”

Một giây sau, hắn đã được cắt thành hai một cách gọn gàng.

Đồng tử của võ giả cấp 4 đột nhiên co rút, hô to: “Cẩn thận kiếm của hắn!”

Mặc dù đã sớm chuẩn bị, biết rõ “thanh kiếm” của Trần Vũ có thể sẽ rất sắc bén, nhưng không ngờ nó lại sắc bén như vậy.

Quả thực chưa từng nghe thấy…

“Võ kỹ —— Yến Phản!”

Võ giả cấp 4 nhảy lên không trung, phản lại các quy tắc vật lý, giống như một cái boomerang, vòng qua một đường cong, né tránh mũi kiếm, xuất hiện ở bên trái Trần Vũ.

“Đông!”

Một cú đấm thẳng vào bụng Trần Vũ.

“Phốc…”

Một ngụm máu phun ra, bụng Trần Vũ đột nhiên đau như dao cắt.

‘Mẹ nó, quyền này thốn thật…’

Đột ngột rút thanh trường kiếm lại, bức lui võ giả cấp 4 về phía sau, Trần Vũ lăn người tránh một mũi giáo dài do một võ giả cấp 3 đâm tới, rồi dùng chân phóng ra, đuổi theo tên võ giả cấp 4 quất tới.

‘Cơ hội chỉ có một lần…’

Trong khi trượt, ánh mắt của Trần Vũ rất sắc bén, và mũi kiếm của cậu ta chĩa thẳng vào võ giả cấp 4.

“Thật cho là ta sợ ngươi sao? Còn đuổi theo nữa.” Võ giả cấp 4 giận quá hóa cười, khí kình bốc lên, lấy tốc độ nhanh hơn bắt đầu phản kích.

5 mét!

3 mét!

1 mét!

Khi cả hai sắp chạm mặt nhau, Trần Vũ đã biến mất ngay lập tức.

Tốc biến! (^^ tên chiêu này ta thấy nó hay hơn là dịch chuyển.)

“Cái gì? !” Sắc mặt của võ giả cấp 4 đại biến, trong mắt hiện lên vẻ khó tin: “Tốc độ như vậy? Không thể nào !!!”

Hoảng sợ, hắn ta nhìn xung quanh và thấy Trần Vũ đang thực sự xuất hiện phía sau một nữ võ giả Cấp 4 khác cách đó vài mét.

“Tránh ra!” Hắn lo lắng gầm lên.

Lúc này, nữ võ giả cấp 4 đang đuổi theo Bát Hoang Diêu, không

ngờ Trần Vũ lại đột ngột xuất hiện sau lưng ả ta?

Nghe lời nhắc nhở, cô chỉ kịp cúi người xuống…

Chương 344: Tử đấu (2) Chương 344: Tử đấu (2)

“Bạch!”

Thanh trường kiếm chém xuống theo đường chéo.

Cánh tay phải của nữ võ giả lập tức bị đứt lìa.

“Ngạch. . . Ngạch…” Nữ võ giả nhìn phần thân bên phải của mình máu phun xối xả, mắt vành như muốn nứt ra: “Ồ… A a a! !”

“Đáng tiếc…”

Trần Vũ ở trong không trung thở dài tiếc nuối..

Năng lực phản xạ của các võ giả cấp 4 quả thực rất đáng sợ.

Cậu ta đã đánh lén đến mức độ này, nhưng vẫn không thể một kích tất sát.

Mà loại cơ hội như vậy, cũng không khả năng có nữa.

Đối phương đã biết được cậu ta có khả năng “Tốc biến”, tuyệt đối sẽ càng thêm cẩn thận.

Kỳ thật, nếu như cậu ta sử dụng “Tụ Đỉnh Thông Thấu”, tốc độ tuyệt đối sẽ tăng lên, và nhất định có thể giết chết nữ võ giả cấp 4.

Nhưng mà “Trí thông minh bị giảm xuống”, lại là một bất lợi lớn.

Mọi người có mặt tại hiện trường đều không ý thức được rằng, khả năng lộn cái bàn duy nhất vào lúc này chính là ở chỗ của Đoạn Dã.

Cậu ấy cần duy trì khả năng tư duy để phối hợp với khả năng tấn công của Đoạn Dã.

Vì thế, chỉ có thể hi sinh một chút sức chiến đấu…

“Diêu, cầm lấy!” Trần Vũ lộn mấy vòng, vung tay ném thanh trường kiếm cho Bát Hoang Diêu.

Bát Hoang Diêu khéo léo và giàu kinh nghiệm chiến đấu, cầm kiếm sẽ càng mạnh mẽ hơn.

“Ba.”

Thiếu nữ cầm lấy chuôi kiếm, thở hổn hển: “Vậy cậu làm sao bây giờ?”

“Tôi đương nhiên là muốn xài tuyệt chiêu rồi, đừng đến gần tôi.”

Trần Vũ nhanh chóng kéo dài khoảng cách với Bát Hoang Diêu, sau đó chắp tay trước ngực, khí kình hình thành mạch kín trong nháy mắt.

“Không còn cách nào —— ”

“—— Tự Động Bất Diệt Bạo Thể!”

“Ầm! !”

Từng trận gió lốc, bay phất phới.

Ngọn lửa màu trắng trong nháy mắt lan tràn khắp cơ thể Trần Vũ, bốc lên từng tầng lực hút vô hình.

“Cái này. . . Đây là cái gì?” Bát Hoang Diêu chấn kinh.

Trần Vũ không có trả lời, mà là trực tiếp chạy tới nam võ giả cấp 4: “Nữ cấp 4, giao cho cô!”

“Đông!”

“Đông đông đông!”

Gạch lát sàn bị vỡ từng khối, Trần Vũ vội vàng tiến lại gần đám cướp.

Các võ giả trong phạm vi ngay lập tức bị hút khí kình và truyền vào cơ thể Trần Vũ…

Khí kình tăng vọt đối với cậu ta mà nói cũng chả có ích gì.

Nhưng các võ giả của hội Công Bình lại hoảng sợ, kể cả võ giả cấp 4, tất cả đều hoảng sợ rút lui.

“Đây là võ kỹ gì? !”

“Hắn ta đang hút khí kình tôi!”

“Tránh ra! Đều tránh ra…”

Tình huống đám người vây giết Trần Vũ đột nhiên trở thành Trần Vũ đuổi giết đám người…

Tốc độ của võ giả cấp 4 rất nhanh, Trần Vũ cảm thấy mình sẽ không đuổi kịp, thì lập tức chuyển mục tiêu chạy đến chỗ hai võ giả cấp 3, thiết quyền vung vẩy, hung hãn lấy một địch hai.

Không có trường kiếm thì cậu ta sẽ không có khả năng chiến đấu lâu dài với hai tên võ giả cấp 3.

Nhưng mà khí kình đang bị hấp thu đã làm cho hai tên võ giả này sợ hãi chỉ nghĩ đến chạy trốn, rời xa Trần Vũ, càng xa càng tốt…

‘Tổn thương vẫn là quá nhỏ.’

Trần Vũ âm thầm thở dài.

Ngay cả khi cậu ta có một thể chất siêu phàm và có thể chiến đấu với một võ giả cấp 3, những mức độ khí kình của cậu ta cuối cùng chỉ là 1.7. Tổng lượng khí kình quá nhỏ.

Nếu như Trần Vũ là cấp 3, nhiều nhất mười lăm giây, liền có thể hút khô những võ giả có mặt ở đây.

“Mọi người bình tĩnh, bình tĩnh một chút.”

Võ giả cấp 4 quan sát từ xa rất dày dặn kinh nghiệm, không lâu sau, gã ta đã nhìn thấu điểm yếu của chiêu thức này và lập tức chỉ huy: “Chiêu này tuy quỷ dị, nhưng cũng không hút được bao nhiêu khí kình, hãy theo ta giết đi lên! Hắn không có kiếm.”

“Vâng! !”

Không biết mới là đáng sợ nhất. Có đầu mục chỉ huy, các võ giả đã dần ổn định và nhanh chóng bao vây.

Áp lực của Trần Vũ đột nhiên tăng lên.

“Đông đông đông đông…”

Song quyền nan địch tứ thủ, Trần Vũ lăn mình một cái kéo dài khoảng cách, sử dụng “Dịch chuyển”, thoát khỏi vòng vây, sau đó quay đầu nhìn về phía Trương Yến Yến: “Đoạn Dã còn chưa tỉnh sao? Cô ở đó làm đếch gì vậy? !”

“Cậu. . . Cậu ta không tỉnh lại à!”

Trương Yến Yến nhanh khóc, không ngừng đẩy ngực Đoạn Dã: “Cậu ta bất tỉnh, bất tỉnh thì làm sao bây giờ…”

“Cô tự mà nghĩ biện pháp đi chứ, mẹ nó!” Trần Vũ chật vật né tránh thế công của đám người, rống to: “Tự mình nghĩ đi! Nhanh lên! !”

“Tôi. . . Tôi…”

Trương Yến Yến khóc ra tiếng, luống cuống tay chân ấn huyệt nhân trung, vỗ tay, đạp mông, nhưng Đoạn Dã vẫn không tỉnh lại, vẫn đang ở trạng thái hôn mê.

“Tôi…”

Nhìn thấy Trần Vũ đang dần dần bị ép vào góc tường, Trương Yến Yến nhất thời thở hổn hển, nghiến răng nghiến lợi, trực tiếp sải bước lên người Đoạn Dã.

“A a…”

Lau đi những giọt nước mắt, cô nghẹn ngào, run rẩy, đau đớn cởi quần jean nhắm vào mặt Đoạn Dã… (C L G T)

“Ào ào ào…”

“…”

“…”

“… Ngô… ?”

Chất lỏng trên mặt, khiến Đoạn Dã từ từ thoát ra khỏi bóng tối sâu thẳm.

Chương 345: Tụ khí trận cấp 4 (1)
Chương 345: Tụ khí trận cấp 4 (1)

Cậu che mặt, nghiêng đầu, đau đớn ho khan vài tiếng: “Ngô… Khụ khụ… Trời mưa… Khục. . . Trời mưa?”

Lau khô chất lỏng trên mặt, Đoạn Dã ngồi dậy với cái đầu đau đớn, nhìn xung quanh một vòng, đột nhiên trở nên tỉnh táo: “Đánh nhau? Thiết ca đâu?”

Nhìn thấy Đoạn Dã cuối cùng cũng tỉnh lại, Trương Yến Yến nhấc quần lên, khuôn mặt đỏ bừng: “Vũ ca! Đoạn Dã tỉnh rồi! Cậu ta tỉnh rồi…”

Chật vật né tránh vòng vây của đám chiến binh, Trần Vũ “dịch chuyển” để tạo khoảng trống cho mình, quay đầu hô to: “Đoạn Dã, tiếp tục tụ năng lượng! Nhanh lên!”

Nghe vậy, Đoạn Dã lập tức tỉnh táo, bật người một cái đứng dậy, ngẩng đầu nhìn phía trên đang ngưng tụ khi kình, chắp tay trước ngực.

“Ba!”

“Võ pháp —— Ma Trận Tam Thức.”

Vòng sáng sáng rõ!

Màn sương tù đọng lại tiếp tục quay cuồng.

Uy thế gần như cấp 4 đó khiến tất cả mọi người có mặt đều run lên vì sợ hãi.

“Hắn đang tụ tập khí kình, không thể kéo dài được nữa!” Võ giả cấp 4 gào thét: “Tách ra một đội, giết tên võ pháp kia, những người còn lại toàn bộ xông lên, võ pháp võ kỹ đều lên, đừng sợ ngộ thương!”

“Vâng!”

Những võ giả đang đứng xem từ xa bỗng nhiên ùa vào chiến trường, cũng tách ra bốn người lao tới chỗ Đoạn Dã.

Thấy vậy, Đoạn Dã không chút do dự ngừng tích tụ năng lượng, vận chuyển khí kình thành mạch kín, bắt đầu phóng thích hỏa cầu.

“Đừng có xài chiêu!” Trần Vũ gấp giọng: “Tiếp tục tụ tập khí kình! Lên tới cấp bốn!”

Đoạn Dã sững sờ, tuy rằng khó hiểu nhưng cậu ta vẫn nghe theo lời chỉ huy, từ bỏ sử dụng võ pháp, tái chiếm quyền điều khiển ma trận, tiến hành “ép xung” cực hạn.

“Trương Yến Yến, cản lại giùm tôi.”

“Được.” Trong mắt Trương Yến Yến lóe lên một vẻ kiên quyết, thôi phát khí kình cấp 1.6, ngăn trước người Đoạn Dã.

“Cô dùng cái gì để đánh thức tôi vậy? Mặn quá.” Đoạn Dã vừa tụ tập năng lượng, vừa phun nước miếng.

“…”

Lời này rơi xuống, khi thế mà Trương Yến Yến vất vả nhô lên bị tán loạn trong nháy mắt…

…

Một bên khác, cuộc chiến của Bát Hoang Diêu và nữ võ giả cấp 4 cũng đến hồi gay cấn.

Với một thanh trường kiếm chém sắt như bùn, và đối thủ bị thương nặng, nàng thiếu nữ cuối cùng cũng có thể solo một cách sòng phẳng với đối phương.

Đồng thời đối phương đang chảy máu càng thêm nghiêm trọng, thời gian trôi qua, cán cân thắng lợi sẽ phải nghiêng về phía cô.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy Trần Vũ đang trong tình cảnh nguy hiểm trên chiến trường, Bát Hoang Diêu đã từ bỏ lợi thế của mình mà không do dự và lao vào vòng chiến với thanh kiếm.

“Ngô.”

Bước tới gần Trần Vũ mười mấy mét, nàng liền cảm giác được khí kình đang xói mòn trong nháy mắt. Làm cho khí hải của cô đã không mấy dư dã nay lại càng thêm cạn kiệt.

Quay đầu, nhìn nữ võ giả cấp 4 đang đuổi đến đây với một bộ mặt hung tợn, Bát Hoang Diêu nghiến răng tiếp tục đến gần Trần Vũ thêm vài mét, tìm kiếm góc độ chính xác, rồi trực tiếp ném thanh trường kiếm lên không trung.

“Vũ ca! Tiếp lấy!”

“Ngăn lại!” Võ giả cấp 4 hét lên một tiếng, bắt đầu hành động, chỉ muốn đoạt lấy thanh kiếm.

Nhưng mà khi Bát Hoang Diêu ném kiếm, cô ấ liền cố tình tránh hướng của gã ta ra, còn những võ giả khác thì lại không nhanh bằng Trần Vũ. Chuôi kiếm ném lên không trung đã bị Trần Vũ bắt lấy thành công.

Thiếu nữ thở phào nhẹ nhõm và dứt khoát lùi lại. Tiếp tục chiến đấu với nữ võ giả.

Nhưng không có thanh trường kiếm khiến đối thủ kiêng kỵ, cộng thêm số lượng khí kình không còn nhiều, cán cân” vốn dĩ đang cân bằng bỗng nghiêng theo chiều hướng bất lợi.

Tình hình đã trở nên tồi tệ hơn…

…

“Sặc!”

Bên này, với một thanh kiếm sắc bén trong tay, vòng vây dày đặc của các võ giả lập tức tản ra. Áp lực của Trần Vũ giảm đi đáng kể.

Đối mặt với loại vũ khí “Không gì không phá” này, không một ai dám đến gần, kể cả võ giả cấp 4.

“Mẹ nó.”

Võ giả cấp 4 chửi thể một tiếng, gầm thét: “Tất cả mọi người, đi giết nữ nhân kia trước, ta đang chặn ở đây!”

Trần Vũ mí mắt nhảy loạn, lập tức thu hồi võ kỹ “Tự Động Bất Diệt Bạo Thể “, xông tới chỗ Bát Hoang Diêu, vào trong cùng một chiến trường.

Không nói việc Bát Hoang Diêu không thể chết.

Một khi không có sự kiềm chế của Bát Hoang Diêu, đối mặt với thế công của hai võ giả cấp 4, và đông đảo võ giả cấp 3, khả năng lộn cái bàn càng nhỏ.

Lộn mấy vòng, lao đến bên người Bát Hoang Diêu, Trần Vũ cầm kiếm cản một đợt công kích, ngữ tốc nhanh chóng: “Cô sao rồi.”

“... Vẫn được, chiến lực chênh lệch quá xa.” Sắc mặt thiếu nữ hơi tái nhợt: “Tốt nhất là cậu mang Đoạn Dã chạy trốn đi, tôi còn có mấy lá bài tẩy, có thể ngăn lại vài phút.”

” Con át chủ bài của cô chẳng qua là tiêu hao sinh mệnh thôi, bây giờ còn chưa đến lúc đó.” Trần Vũ vỗ vỗ bờ vai nhuốm máu của Bát Hoang Diêu: “Giữ lại chiêu cuối, ổn định, chúng ta có thể thắng.”

Bát Hoang Diêu: “...”

“Bây giờ chỉ còn chờ bên Đoạn Dã…”

Chương 346: Tụ khí trận cấp 4 (2)
Chương 346: Tụ khí trận cấp 4 (2)

...

“Đang!”

“Đương đương…”

Không giống như Trần Vũ và Bát Hoang Diêu, Trương Yến Yến rơi vào tình thế cực kỳ bất lợi khi đối mặt với thế công của ba tên cấp 2 và một tên cấp 3.

Chỉ vẻn vẹn một cước, liền bị võ giả cấp 3chuyên ngành võ pháp đá bay mười mấy mét, đâm vào vách tường, không đủ sức vùng vẫy.

“Thật sự là không đáng tin cậy à.”

Đoạn Dã suy sụp tinh thần, chỉ có thể mượn một phần mười khí kình trong ma trận để che cho mình bằng một tấm khiên 360 °.

Mặc dù nó có thể tạm thời ngăn địch, nhưng điều này cũng kéo dài thời gian tụ khí của cậu ta.

“Đang!”

“Đương đương đương…”

Bốn tên võ giả vây quanh bên ngoài vòng sáng, dùng hết sức tấn công vào chiếc khiên đang lung lay sắp vỡ, sử dụng hết toàn bộ sức mạnh.

Buộc cho Đoạn Dã phải tiếp tục trích năng lượng từ trong ma trận để tiếp tục kéo dài tính mạng cho tấm khiên.

Điều đó làm cho khí kình trong ma trận không tăng mà ngược lại còn giảm xuống.

“Cái mả mẹ nó… Này còn đánh thế nào?”

Trong lòng Đoạn Dã càng ngày càng sầu.

Liệu Trần Vũ và Bát Hoang Diêu có thể ngăn cản chủ lực của bọn cướp trong thời gian dài hay không?

Không thể nào.

Trương Thiết chỉ là một phụ trợ, có thể solo thắng Trương Cương ở dưới địa lao sao?

Cũng là không thể nào.

Còn về Trương Yến Yến, càng chả có cơ hội nào.

Cộng thêm việc cậu ta đang dần dần nhập không đủ xuất, tình hình đã lâm vào cục diện nguy hiểm cùng cực.

“Thà rằng phóng đại hỏa cầu ra, giết được chút nào hay chút đó.”

Đoạn Dã thở dài một hơi, không biết phải làm sao.

Dù là Trần Vũ hay là Trương Thiết, chỉ cần một bên thất bại, cục diện sẽ lập tức đổ bể.

“Mẹ ơi…”

“Con trai của mẹ lập tức đến gặp mẹ rồi…”

Nhưng mà.

Ngay lúc Đoạn Dã đang dần dần tuyệt vọng, xuyên thấu qua vòng sáng bảo hộ, cậu ta nhìn thấy một bóng người gầy gò, đang liều mạng lao lên…

Trương Yến Yến!

“Đông!”

Dựa vào đánh lén, nàng đã đánh lui một tên võ giả cấp 2, và sau đó nhảy đến chỗ của tên pháp sư cấp 3 không chút do dự.

“Muốn chết!”

Võ giả 3 cấp chậm chạp không phá được vòng bảo hộ, đầu toàn là mồ hôi, nhìn thấy Trương Yến Yến quấn lấy mình, lửa giận không kìm nén được nữa, giơ chân dùng hết sức đá tới.

“Đông!”

“Phốc…”

Trương Yến Yến không có bất kỳ dấu hiệu né tránh nào, đột ngột tung một cú đá, máu bẩn trộn lẫn với những mẫu vụn thức ăn phun ra từ miệng cô như không cần tiền.

Nhưng cô lại không bị đá lên bay, thay vào đó, cô dùng hai tay ôm lấy chân của võ giả cấp 3, ngẩng đầu lên sọ rồi đập mạnh vào háng của võ giả.

“Đông! !”

“Ngô…” Hai tròng mắt của võ giả cấp 3 lồi ra, sắc mặt lập tức xanh mét, trong chốc lát thân thể kịch liệt run rẩy, đột nhiên hét lên những tiếng kêu thảm thiết: “Ngao ngao ngao a a! ! !”

“Bịch.”

Võ giả bấu chặt lấy đũng quần, gầm rú và lăn lộn khắp sàn nhà.

Trương Yến Yến nôn hết máu này đến máu khác, không chút do dự, cô tiếp tục lao tới một nam võ giả cấp 2 khác.

Nam võ giả bỗng cảm thấy dưới háng mình phát lạnh, không để ý tới vòng bảo hộ nữa, mà rút trường đao ra rồi bổ tới, muốn bức lui Trương Yến Yến.

Tuy nhiên, Trương Yến Yến dường như đã mất trí, cô ta xông tới với tốc độ nhanh hơn, đối mặt lưỡi đao đang chặt tới, đột nhiên nghiêng cánh tay trái của mình lên ngăn cản.

“Bạch!”

Sau một khắc, chém vào bên ngoài cổ tay của Trương Yến Yến, ngay lập tức cắt bỏ da, cân, mỡ và cơ, vết cắt sâu đến tận xương.

Và bởi vì cánh tay bị nghiêng, sau khi lưỡi dao “chạm mạnh” vào, nó không cắt đứt xương, mà theo đường nghiêng của xương, một đường bổ xuống, và cắt tất cả các mô bên ngoài cánh tay trái của Trương Yến Yến!

Lộ ra xương cánh tay trắng bệch…

“A a a!”

Ngay tại lúc đó, Trương Yến Yến cũng hung hãn lao tới, khuôn mặt méo mó đến gớm ghiếc, há miệng ra và cắn xé cổ họng của tên võ giả một cách dữ dội.

“Két xùy!”

Máu tươi bắn tung tóe, toàn bộ khuôn mặt của Trương Yến Yến là màu đỏ tươi.

“Ngô ngô ngô…”

Sau khi cắn đứt yết hầu, Trương Yến Yến lắc đầu qua lại giống như một con cờ hó vậy, chỉ trong vòng một giây, cô đã xé “miếng thịt” ra.

“Ọe…”

Sau khi phun ra thứ trong miệng, Trương Yến Yến quay đầu, trong miệng nôn ra huyết dịch không biết của ai, rống to: “Tiếp tục! Nhanh!”

“Ồ… A a a! !”

Đoạn Dã đang bị kinh sợ lập tức hoàn hồn, tự nhiên sẽ không lãng phí thời gian quý báu mà đồng bạn dùng mạng sống để đổi lấy, cậu ta lại bắt đầu tích tụ năng lượng, bắt đầu tụ tập khí kình.

“Giết… Giết cô ta!”

Bên ngoài vòng sáng, võ giả cấp 3 nắm chặt đũng quần, lung la lung lay đứng dậy, tức giận gầm lên: “Cùng tiến lên! Giết cô ta trước!”

Sau đó, hắn chắp tay lại, huy động khí kình, ngưng tụ ra một mũi tên băng sắc bén trên đầu.

Chương 347: Tụ khí trận cấp 4 (3)
Chương 347: Tụ khí trận cấp 4 (3)

Còn hai tên võ giả cấp 2 khác thì lấy vũ khí ra, vây quanh trái phải của Trương Yến Yến.

Biết rằng mình không thể lấy một địch hai, Trương Yến Yến nhìn da thịt của mình và cái xác đang co giật trên mặt đất, rồi lao tới võ giả bên trái với tốc độ tối đa.

“Sưu ——— ”

Có vết xe đổ, võ giả bên trái không chém chéo mà chọn cách đâm thẳng.

Nhưng mà Trương Yến Yến vẫn không thèm né tránh, thậm chí còn giơ bụng lên.

“Phốc phốc!”

Lưỡi đao đâm sâu vào bụng cô một cách dễ dàng và gọn gàng.

Nhưng lại không ngăn được cái tính điên cuồng thấy chết không sờn của cô!

“Đông!”

Một cú va đầu làm gãy sống mũi của đối thủ, Trương Yến Yến lại mở miệng, lặp lại kỹ thuật tương tự và cắn vào cổ họng của tên võ giả.

Nhưng tên võ giả này đương nhiên sẽ không phạm cùng một sai lầm giống như đồng bọn của mình, y vội vàng lùi ra sau.

“Két xùy!”

Răng chỉ cắn vào quai hàm của y.

“Biến đi! Cút đi, đồ điên!”

Cơn đau kịch liệt khiến tên võ giả hét lên một tiếng, dùng hết sức nhấc chân lên và đá vào bụng Trương Yến Yến.

“Đông!”

“Phốc phốc.”

Trương Yến Yến bị đá ra xa.

Người nàng ở trên không trung, trong khi đang mất đi trọng lượng, cô thấy thời gian xung quanh mình dường như đang chậm lại.

Ngưng trệ.

Rút dần con dao dài ra khỏi cơ thể.

Vùng bụng đầy máu…

Hết thảy hết thảy như đang được chiếu chậm lại lộ ra một vẻ thê mỹ.

Nàng quay đầu lại nhìn xem Đoạn Dã đang tụ năng lượng.

Lại nhìn về phía Trần Vũ và Bát Hoang Diêu đang trong hiểm cảnh.

Nước mắt trào ra nơi khóe mắt, nhưng không hề nhuốm một chút màu đỏ.

“Thật xin lỗi…”

“Là tôi hại các cậu…”

“Tha thứ cho tôi…”

“Đông!”

Thân thể đập vào tường đại sảnh một cách nặng nề, thế giới trong mắt Trương Yến Yến dần dần chìm vào bóng tối.

“Giết! !”

Đôi mắt của võ sĩ cấp 3 đỏ hoe, vẫn không nương tay, nhắm ngay đầu của Trương Yến Yến, vung ra một mũi tên băng.

mũi tên sắc bén cắt xuyên qua các lớp không khí.

Giống như một con cá ngừ trong nước, nó lao thẳng tới.

Đồng tử của Đoạn Dã đột nhiên co rút lại: “Đừng…”

“Ầm!”

“Ầm ầm! !”

Nhưng vào lúc này, mặt đất lập tức phồng lên! nổ tung! Sụp đổ!

Rất nhiều bùn đất và đá vụn trúng vào mũi tên đang bay, mang theo khí thế đáng kinh ngạc, bụi mù mịt khắp nơi.

Mọi người ở hiện trường đều quay đầu lại, thần sắc khác nhau.

Các võ giả của hội Công Bình thì vui mừng.

Còn tâm tình của nhóm người Trần Vũ thì lại trầm xuống.

Cuộc chiến ở địa lao đã phân ra thắng bại…

“Phanh.”

“Phanh phanh phanh…”

Những viên gạch đá trên trời lần lượt rơi xuống dưới tác động của lực hút.

Tro bụi cũng dần dần trở nên rõ ràng hơn.

Một bóng người loạng choạng bước ra khỏi đống đổ nát.

Một bước, hai bước, ba bước…

Những bước đi nặng nề, như một cái trống lớn, chấn động tâm trí mọi người.

“... Hắn. . . Hắn là…”

“Cái gì? !”

“Không có khả năng! !”

“Tuyệt đối không có khả năng! ! !”

Khi thân hình hoàn toàn lộ ra trước mắt, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Người đến… Lại là Trương Thiết!

“Thiết ca…” Đoạn Dã sững sờ xuất thần, đại não đình trệ: “Làm sao có thể…”

Chỉ thấy Trương Thiết cả người rối bời, hai mắt đỏ bừng, trên má hiện rõ hai hàng lệ.

Trong ngực của anh ta còn ôm một người —— Trương Cương.

“Bịch.”

Trương Thiết quỳ rạp xuống đất, run rẩy đặt thi thể của Trương Cương xuống, một nỗi buồn không thể diễn tả thành lời, từ ánh mắt của anh ấy lan đến toàn trường.

Một lát sau, anh ta đưa tay ra vuốt nhẹ đôi mắt đang mở to của Trương Cương rồi lảo đảo đứng dậy.

“Ầm! !”

Bộc phát vài tia khí kình còn sót lại, Trương Thiết giống như một con bò đực xông tới chỗ của một tên võ giả cấp 3, trong ánh mắt kinh hãi, anh ta tung một cú đấm!

“Đông! !”

Võ giả ngay lập tức bị đánh bay xa mười mấy mét..

“Hô. . . Hô…”

Sau khi thở hồng hộc, Trương Thiết nhìn về phía Đoạn Dã, gầm lên một tiếng xen lẫn bi thống, phẫn nộ, u ám, bất lực: “Tụ khí! !”

Đoạn Dã bừng tỉnh, vội vàng tập trung tinh thần, tiếp tục tăng lên khí kình triều.

“Tại sao…”

Sắc mặt của võ giả cấp 4 cực kỳ khó coi: “Một võ giả chuyên ngành võ kỹ lại bị giết bởi một tên phụ trợ? ! Trương Cương bị thiểu năng hay sao? !”

“Làm sao bây giờ?” Một nữ võ giả cấp 4 khác cũng lại gần, nhịn đau nói

“Thương thế của cô thế nào.”

“Máu đã ngừng chảy.”

“Vậy thì tốt rồi.” Võ giả cấp 4 gật đầu, xé áo khoác xuống, nhìn về phía Trương Thiết: “Hắn đã là nỏ mạnh hết đà, nhiều nhất ba chiêu, tôi sẽ xử lý hắn.”

“Ừm.” Nữ võ giả nhìn về phía Bát Hoang Diêu: “Cô gái kia cũng đã không chịu được nữa, màn kịch này nên đến hồi kết rồi.”

“Ầm!”

Võ giả cấp 4 thiêu đốt khí kình, để lại hàng loạt tàn ảnh, lao thẳng về phía Thiết.

“Đông! !”

Một quyền đánh ra, Trương Thiết lập tức bay ngược, đâm vào vòng bảo hộ của Đoạn Dã, phun ra một ngụm máu đen.

“Thiết. . . Thiết ca, anh không sao chứ?”

Chương 348: Toàn diệt (1) Chương 348: Toàn diệt (1)

Trương Thiết lau khô vết máu khóe miệng, thở hổn hển đứng dậy: “Tôi còn có thể chịu được nhiều nhất là nửa phút, cậu xem đó mà làm.”

Nói xong, anh ta lao về phía trước và chiến đấu với võ giả cấp 4, cấp 3 và hai võ giả cấp 2.

Tình hình còn nguy kịch hơn một chút so Trần Vũ và Bát Hoang Diêu.

“…”

Đoạn Dã cắn chặt hàm răng, tâm hung ác, trực tiếp bỏ đi tấm khiên, hóa thành khí kình, đổ vào “biển mây” trên đầu.

Sau đó, cậu ta che chắn mọi sự can thiệp từ thế giới bên ngoài, điều khiển hết ma trận này đến ma trận khác bằng toàn bộ cơ thể của mình.

Năm giây.

Mười giây.

Hai mươi giây…

Trương Thiết đã thất hứa.

Anh ta vẫn chưa kiên trì được nửa phút, liền lại bị đánh bay lần nữa.

“Ầm! !”

Cùng lúc đó, một âm thanh trầm đục vang lên, toàn bộ thân trên của Đoạn Dã đều trở nên trắng bệch.

Khí hải cấp bốn…

Thành hình!

Nhìn xem trong vòng sáng có chất lỏng tỏa ra khí kình cấp 4, Trần Vũ không chút do dự nắm tay Bát Hoang Diêu vọt tới.

“Trương Yến Yến chắc là còn chưa chết, cậu tới chỗ cô ta đi.”

“Cậu. . . Cậu muốn làm gì?”

“Đừng có quan tâm.”

Cầm một thanh kiếm sắc bén, đẩy lùi tất cả các võ giả đang muốn đến gần, Trần Vũ nhảy lên không trung, ném Bát Hoang Diêu như ném một cái cối xay gió, điểm đến là vị trí của Trương Yến Yến.

Sau đó, sử dụng “Tốc biến” biến mất tại chỗ, thoát khỏi vong vây của hội Công Bình, lao tới chỗ tên võ giả cấp 4.

“Lão đại, hắn ở sau lưng anh đó!”

“Mau tránh ra!”

Nghe thuộc hạ nhắc nhở, võ giả cấp 4 đang chuẩn bị đuổi theo Trương Thiết liền đột ngột dừng lại, lộn mèo một cú tránh thoát nhát chém của Trần Vũ một cách nhẹ nhàng, sau đó gã ta co chân phải và đá ra ngoài..

“Đông!”

[bị thương: Khí huyết +4508]

Trúng một cú đá nặng nề, cả người Trần Vũ lăn lộn bay lên trời đụng nát trần nhà vang lên một tiếng “phanh”.

[bị thương: Khí huyết +3250]

“Trần Vũ!” Đoạn Dã kêu lên, kém chút liền muốn lao ra ngoài.

Trần Vũ lại giống như không có chuyện gì xảy ra, không bị tổn hại gì đến khả năng di chuyển của mình, kiểm soát trọng tâm và rơi về phía vòng sáng của Đoạn Dã.

“Hắn muốn làm gì?”

Nhìn thấy Trần Vũ trâu bò như vậy, võ giả cấp 4 cảm thấy không ổn, co cẳng đuổi qua.

Nhưng Trần Vũ đang ở trên không trung, liền thanh kiếm cũng cần, phóng kiếm ra như một cây lao.

“Sưu ——— ”

Tốc độ nhanh chóng, kèm theo tiếng gió vù vù.

Võ giả cấp 4 tê dại cả đầu, tự nhiên không dám đỡ thanh kiếm “Chém sắt như chém bùn” này, nên liền vội vàng lách mình tránh ra.

Cũng vì sự né tránh thanh kiếm nên đã hoàn toàn cắt đứt con đường sống của gã ta…

“Bịch.”

Trần Vũ lộn mèo rơi xuống vòng sáng bên trong ma trận, một cước đá bay Đoạn Dã: “Đi, đến chỗ Thiết ca!”

“Cậu muốn làm cái gì…” Giọng nói của Đoạn Dã kéo dài, ngã xuống bên cạnh Trương Thiết.

“Tất nhiên là… Tuyệt địa phản kích rồi!”

“Ba!”

Chắp hai tay trước ngực, Trần Vũ kiềm chế sự sung sướng trong lồng ngực, chuyển toàn bộ khí kình kinh khủng trên đầu vào trong tầm kiểm soát của cậu ta.

“Long long long…”

Mặt đất bắt đầu run rẩy.

Đại sảnh, dần dần rung chuyển.

Từng đợt gió lốc thổi bay toàn bộ cát bụi trong bán kính hàng chục mét.

Chậm rãi ngẩng đầu, lay động theo toàn bộ thế giới, Trần Vũ khàn

giọng gầm lên một tiếng: “ABP-685!”

Tiếng gầm lan ra khắp đại sảnh.

Các võ giả của hội Công Bình nhao nhao ngạc nhiên.

Nhưng mà sắc mặt của Bát Hoang Diêu và Đoạn Dã thì đột nhiên thay đổi, một người ôm Trương Yến Yến, một người khác ôm Trương Thiết, cấp tốc nằm xuống.

“Võ pháp —— Amaterasu! !”

“Ầm! ! !”

Sau đó.

Một tia sáng không thể nhìn thấy bằng mắt thường lóe lên.

Sảnh ngầm có diện tích vài trăm mét bỗng chốc chìm trong “biển lửa”!

“Không. . . Không. . . Không a a a…”

Gã võ giả cấp 4 ở trước mặt chỉ kịp hét lên một tiếng, cả người nhanh chóng cháy thành than rồi biến mất.

Những tên võ giả khác sau lưng gã cũng bị biến thành một đống tro tàn chỉ trong vài giây ngắn ngủi.

Đồng thời, khi nhiệt độ tiếp tục tăng lên, mặt đất phía trước cũng dần dần bị tan chảy.

Đèn đóm bị thiêu rụi.

Cột chịu lực vỡ tan tành.

Trần nhà rơi xuống.

Toàn bộ đại sảnh đã hoàn toàn biến thành nhân gian luyện ngục…

Ngay cả bản thân Trần Vũ cũng bị thổi bay bởi áp suất không khí đột ngột tăng lên, và đập vào bức tường phía sau cậu ta.

“Ngô…”

Bát Hoang Diêu ngẩng đầu lên với vẻ ngạc nhiên.

“Đệch…”

Đoạn Dã càng là lặng cả người.

Cậu ta cũng là chuyên ngành võ pháp, đương nhiên biết rõ “bề rộng” của những ngọn lửa thế này cần có tinh thần lực đáng sợ như thế nào.

“Ầm ầm…”

“Rầm rầm rầm…”

Biển lửa bùng cháy không ngừng. Càng ngày càng nghiêm trọng.

Trần Vũ chật vật bò ra khỏi bức tường hét lên: “Nhanh! Chạy đi! Nơi này đầy bụi, sắp nổ rồi!”

Bát Hoang Diêu lấy lại tinh thần, lập tức đứng dậy, ôm Trương Yến Yến đang không rõ sống chết chạy ra đại sảnh.

Chương 349: Toàn diệt (2) Chương 349: Toàn diệt (2)

Còn về Đoạn Dã, cậu ta cũng không còn tinh lực đi suy nghĩ làm thế nào mà Trần Vũ có thể tạo ra cảnh tượng hoành tráng như thế này, chỉ nâng Trương Thiết đang trọng thương lên và chạy.

“Hô…”

Chờ đợi đồng đội đều rút đi, Trần Vũ cắn răng một cái, đặt mainboard xuống, nhảy vào biển lửa.

[bị thương: Khí huyết +4577]

[bị thương: Khí huyết +5312]

Chịu đựng cơn đau bị thiêu đốt, cậu nhặt thanh trường kiếm trên mặt đất lên, sau đó rút ra khỏi ngọn lửa, cầm lấy mainboard BB, và lao ra khỏi sảnh.

Sau đó, khi đang chuẩn bị chạy trốn dọc theo lối đi, trong mắt hiện lên một tia xoắn xuýt, cậu quay trở lại đại sảnh, nhảy lên thềm lầu hai vẫn còn nguyên vẹn, phát hiện nữ sinh đang ở trong góc.

Nữ sinh ở lầu hai, lại còn ở trong góc khuất, nhưng cô ấy cũng bị lửa lan đến và bị thương.

Hơn nữa, tác động của áp suất không khí khi ngọn lửa nổ tung cũng làm cho nàng thất khiếu chảy máu, cũng không biết là sống hay chết.

Quay đầu lại, ngắm nhìn biển lửa đang lan ra càng lúc càng nhanh, Trần Vũ ôm lấy thân thể trần trụi của cô gái và rời đi…

…

“Oanh…”

“Ầm ầm…”

Nghe thấy âm thanh trầm đụt truyền tới từ phía sau, Bát Hoang Diêu ôm chặt Trương Yến Yến, ngữ điệu giọng nghẹn ngào: “Đoạn Dã, Vũ. . . Vũ ca còn chưa đi ra đó! Tại sao cậu ta lại không chạy ra vậy?”

“Đừng lo lắng.” Không còn người chỉ huy, Đoạn Dã bị ép tiếp nhận quyền lãnh đạo, cõng theo Trương Thiết đang dần lâm vào hôn mê, đá cho Bát Hoang Diêu một cước: “Chúng ta chạy trước! Tốc độ Vũ ca rất nhanh, nhất định sẽ không có chuyện gì. Chạy trước!”

“Thế nhưng mà…”

“Nhanh lên! Hầm sắp sụp rồi! !”

“…”

Bát Hoang Diêu cắn nát bờ môi, nhìn về phía sau một lúc rồi tiếp tục di chuyển chân với vẻ mặt lo lắng.

Một người, đã trải qua một trận chiến đẫm máu.

Một người, đã hết sạch khí kình.

Bọn họ đều đã là nỏ mạnh hết đà, chỉ dựa một cỗ lực lượng mang tên chạy thoát, nên mới có thể lao đi với tốc độ như vậy.

Những bức tường sụp đổ và những tảng đá rơi liên tục cản trở tốc độ chạy trốn của họ.

Mà càng chạy lên trên thì hoành cảnh càng là tối đen như mực, buộc cả hai chỉ có thể đi bộ..

“Còn chưa ra tới… Vũ ca còn chưa đuổi kịp chúng ta sao!” Bát Hoang Diêu vừa đi vừa khóc.

“Sẽ ra tới, sẽ ra tới. Cậu ta ở bên trong làm gì? Nhân lúc còn nóng bắn một phát sao?”

“Đã lâu như vậy, lẽ ra cậu ấy phải ở sau lưng chúng ta rồi chứ? Tại sao lại kéo xa như vậy…”

“Đừng lo lắng.” Đoạn Dã vẫn chưa ý thức được, giọng nói của bản

thân mình của đang run rẩy: “Những tên cùi bắp giống như cậu ta thì sao có thể chết? Cô tin cậu ta sẽ chết sao?”

“Ô… Làm sao bây giờ…”

Bát Hoang Diêu đột nhiên dừng lại: “Tôi. . . Tôi muốn đi tìm cậu ấy.”

“Đừng có điên nữa! Đi nhanh lên!”

“Lỡ như cậu ta bị kẹt ở đâu đó thì sao, tôi muốn đi cứu cậu ấy…”

“Đừng có suy nghĩ mấy thứ không đâu nữa.” Đoạn Dã lại đá cho Bát Hoang Diêu một cước, thúc giục cô đi tiếp.

Lúc này, trong đầu Đoạn Dã chỉ có một chấp niệm.

Đưa Bát Hoang Diêu và Trương Thiết ra ngoài.

Nếu đến lúc đó đường hầm vẫn chưa bị sập, cậu ta sẽ lại đi vào trong tìm kiếm.

“Ầm ầm.”

“Ù ù…”

Trong đại sảnh, không biết là do bụi hay do giản nở. Vụ nổ thứ hai của biển lửa đã xảy ra. Làm cho lối đi lung lay sắp đổ.

Dưới tình thế cấp bách, Đoạn Dã “Moi ruột gan”, lấy ra một tia khí kình cuối cùng, phóng ra một quả cầu ánh sáng, chiếu sáng trong phạm vi hai thước.

Tốc độ của cả hai đột ngột tăng gấp đôi.

“Long…”

“Ù ù…”

Theo sự rung chuyển, đường hầm trước mặt dường như càng dài thêm.

Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu đều mất đi khái niệm thời gian, cũng

không biết đã "vật lộn" bao lâu, đột nhiên bước hụt chân, chỉ cảm thấy trước mặt có gió mát, chợt nhìn thấy bầu trời đầy sao sáng trên đầu họ…

"Ra. . . Đi ra…"

Bát Hoang Diêu kinh ngạc ném Trương Yến Yến xuống, quay đầu nhìn về phía trong động: "Vũ ca…"

"Chăm sóc tốt cho Thiết ca, tôi đi vào trong tìm." Thu xếp xong cho Trương Thiết, sắc mặt Đoạn Dã cứng đờ, quay người muốn xông vào lòng đất.

"Không…"

Nhưng đúng vào lúc này, Bát Hoang Diêu lại níu cậu ta lại.

"Không. . . Đừng…" Thiếu nữ nước mắt đầm đìa lắc đầu: "Đừng xuống dưới, Vũ ca sẽ thoát ra thôi…"

"Buông tay."

Đoạn Dã không mạnh bằng Bát Hoang Diêu, vùng vẫy một hồi thì thấy mình không có cách nào tránh thoát, liền trầm giọng nói: "Lỡ như cậu ta bị kẹt tại nơi nào thì sao, tôi muốn đi cứu cậu ấy…"

Bát Hoang Diêu: "..."

"Buông tay."

"Đừng đi…"

"Rống! ! !"

Ngay khi hai người đang dây dưa, đột nhiên vang lên một tiếng gầm thét đinh tai nhức óc của dị thú..

Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu quay đầu nhìn xung quanh thì thấy một con dị thú khổng lồ có kích thước hơn chục mét đang mở cái mồm gớm ghiếc của nó lao về phía hai người.

"Là một con dị thú bị chấn động hấp dẫn…" Đoạn Dã thất thần.

Chương 350: Tiểu Mẫu Ngưu nổ (1)
Chương 350: Tiểu Mẫu Ngưu nổ (1)

“Rống!”

Dị thú đã áp sát chớp mắt, cả hai đã kiệt sức không còn sức phản kháng, họ chỉ có thể nhìn cái miệng khổng lồ đang tiến tới càng ngày càng gần hơn…

“Sặc!”

Bên trong hang động lóe lên một luồng ánh sáng của tia lửa.

Một bóng người màu trắng thoát ra!

Đâm kiếm như hồng…

“Phốc phốc!”

Hình bóng của thanh kiếm lóe lên một cái rồi biến mất.

Dị thú cấp 2 bị miểu sát một cách gọn gàng chỉ với một kiếm.

“Đông…”

Con dị thú hơn mười mấy thước ngã ầm xuống đất.

Trần Vũ thiêu đốt khí kình vẫn còn dư dả như lúc đầu, tay trái ôm nữ, tay phải cầm kiếm, tiêu sái quay người, nhếch miệng lên: “Các cậu không có sao chứ.”

“Vũ ca…” Bát Hoang Diêu sửng sốt hồi lâu, vội vàng lau khóe mắt: “Tại sao trễ như vậy mới đi ra, cậu…”

Lời còn chưa dứt, Đoạn Dã bỗng nhiên mở miệng: “Mau nhìn! Đó là thứ gì? ! Còn biết nhúc nhích nữa?”

Ánh mắt của Bát Hoang Diêu dời xuống theo bản năng, khuôn mặt tái nhợt của nàng lập tức đỏ bừng: “A…”

“?” Trần Vũ cũng định thần lại, cúi đầu nhìn thoáng qua: “... Đệch!”

Cậu ta nhanh chóng ném cô gái trong tay ra, che lại đũng quần, khuôn mặt đỏ bừng: “Các người còn nhìn cái gì? Xoay người qua hướng khác đi!”

Bát Hoang Diêu lập tức xoay người, che mặt ngồi xổm xuống, đầu óc giống như bị ngừng lại, cái cổ đỏ bừng.

Đoạn Dã nhìn lên nhìn xuống: “Đừng có che nữa, che có được đâu mà che.”

Trần Vũ: “...”

Đoạn Dã: “Đây là sở thích mới nhất của cậu sao?”

“Ngậm miệng, lấy cho tôi một bộ quần áo.” Trần Vũ hùng hùng hổ hổ: “Thế mà lại quên mất chuyện bị cháy mất quần áo…”

“Hoắc!” Đoạn Dã lập tức hăng hái: “Tại sao phải thêm chữ lại vào nữa? Cậu thích phô diễn cơ thể mình sao.”

“Cút. Còn có con mắm kia…” Trần Vũ đột nhiên chỉ Trương Yến Yến đang nằm trên mặt đất: “Cô chưa chết sao? Còn nhìn cái mẹ gì vậy?”

Trương Yến Yến vội vàng nhắm mắt lại: “Ai u. . . Ai u…”

Trần Vũ mặc chiếc áo mà Đoạn Dã đưa tới, phát hiện thấy cũng không che lại được, nhìn chằm chằm vào quần của cậu ta: “Đưa cho tôi cái quần luôn.”

“Vậy tôi mặc cái gì?”

“Ngươi mặc cái gì thì liên quan đếch gì đến ta?” Trần Vũ trực tiếp đi thẳng tới, kéo quần của Đoạn Dã.

“Đừng mà! Anh muốn làm gì? Vũ. . . Vũ ca yamate! Vũ ca đừng mà…”

Nửa phút sau, quần đổi chủ, Trần Vũ cúi đầu cài thắt lưng, mũi

bất giác giật giật, “Hả? Mùi gì vậy?”

“Mùi gì là mùi gì?” Đoạn Dã mặc quần đùi, sắc mặt khó coi.

“Quần áo của cậu sao lại hôi như vậy? Ngày thường không đi tắm sao?”

“Ai u… Ai…” Trương Yến Yến đang đau đớn thì thào, lập tức ngậm miệng lại..

“Ngươi một tên ăn mày còn ngại hôi sao?” Đoạn Dã giận dữ: “Bà mẹ nó, giờ có mặc hay không, không mặc thì trả lại tôi.”

“Mặc mà mặc mà, đừng có lôi lôi kéo kéo.” Trần Vũ ngăn Đoạn Dã lại, ngồi xổm người xuống, xem xét tình trạng của Trương Thiết.

Quan sát một hồi, lông mày khẽ cau lại: “Hôn mê, chảy máu cũng khá nghiêm trọng. Không biết nội tạng có bị tổn thương không, phải đưa đi bác sĩ càng sớm càng tốt.”

“Vậy thì nhanh đi thôi.” Đoạn Dã nhìn xung quanh: “Vừa rồi động tĩnh quá lớn, nhất định sẽ thu hút dị thú tới đây.”

“Ừm.” Trần Vũ gật đầu rồi nhìn về phía Trương Yến Yến, đưa tay vỗ vỗ mặt cô: “Ê? Cô sao rồi?”

“Tay. . . Cánh tay đau.”

“Đưa bụng ra tôi xem chút nào.” Gỡ tay của đối phương ra, Trần Vũ nhìn thoáng qua, lập tức lộ ra biểu tình ngạc nhiên: “Ồ… Lòi ruột ra rồi này.”

Sau đó cậu ta đứng dậy, cẩn thận ôm Trương Thiết lên, rồi chỉ huy Đoạn Dã: “Đặt hai người bị thương kia lên lưng của tôi luôn.”

“Được. Hả, cậu muốn cõng hết mấy người này về sao?”

“Sao vậy? Cậu có máy bay sao?”

“... Con đường gập ghềnh này sẽ làm thương tích nặng thêm đó.”

“Chuyện này thì phải xem ý trời rồi.” Trần Vũ nhún vai: “Có thể

cứu được một người thì cứu một người. Đúng rồi, đặt Trương Yến Yến ở bên trên, chí ít sẽ không bị đè bẹp, còn có mấy cái đệm thịt để giảm xóc."

"Cám. . . cám ơn cậu." Trương Yến Yến yếu ớt nói, có chút thụ sủng nhược kinh.

"Không cần cám ơn. Cô còn thiếu tôi tám trăm học phần, chết rồi thì rất khó giải quyết."

Trương Yến Yến: "..."

Khiêng hai cô gái lên, Trần Vũ liếc mắt nhìn lại cái hố toàn bụi bặm, sau đó ngưng tụ khí kình, bước nhanh về phía trước theo con đường mà lúc đi tới.

"Vũ ca." Đoạn Dã phí sức đuổi kịp: "Lấy điện thoại của Thiết ca ra đi, tôi sẽ gọi điện thoại cho trường học, để nhà trường liên hệ với chính phủ cử trực thăng đến đón chúng ta."

"Được rồi, trong túi của anh ta, tự mình lấy đi." Trần Vũ ôm Trương Thiết trong ngực.

Đoạn Dã đưa tay xâm nhập: "Hả? Sao điện thoại này lại là hình bầu dục?"

"Cái tên ngu dốt này, tối lửa tắt đèn ngươi sờ chỗ nào đó? ! Là cái túi ở bên ngoài!"

"Ồ a nha… Mẹ nó cậu chửi tôi làm gì, cậu ăn cái giống gì vậy? Cái đồ chơi này giống như bị đột biến gien vậy."

"Câm miệng. Hả? Bát Hoang Diêu đâu?" Trần Vũ dừng bước lại.

Chương 351: Tiểu Mẫu Ngưu nổ (2)
Chương 351: Tiểu Mẫu Ngưu nổ (2)

“Còn đang ngồi xổm phía sau kìa.”

“Tâm lý của cô bé này cũng quá yếu kém đi.”

“Đừng trách cô ấy, nhìn thấy mấy thứ bẩn thỉu, có thể hiểu được mà.”

“Cái đ.ỵt con mẹ nhà ngươi.”

“Cậu vẫn là nên tìm một loài động vật nào đó đi, con người không thể được, ít nhất là họ không vừa…”

“…”

…

May mắn thay, mọi người đã không gặp phải hiểm cảnh nào trên đường đi.

Nửa đường gặp được một chút dị thú, đẳng cấp cũng không vượt qua cấp ba, dễ dàng bị Trần Vũ giết chết.

Khi họ trở lại thành phố Bảo, trời đã gần sáng.

Tiến vào bệnh viện, sau nhiều giờ cứu chữa, Trương Yến Yến và đồng đội của cô Từ Nhược đều đã thoát khỏi cơn nguy kịch.

Trương Thiết là người bị thương nặng nhất.

Xuất huyết họp sọ, vỡ gan, chèn 3 xương sườn vào dạ dày …

Chính là dựa vào sinh lực mạnh mẽ mới sống tới bây giờ, nếu đổi thành những võ giả dưới cấp hai khác, chắc là không nhịn được một giờ.

Cuối cùng, sau khi liên hệ với trường học, Trần Vũ làm thủ tục chuyển viện cho Trương Thiết, ngồi máy bay của trường học trở

về thủ đô ngay trong đêm.

“Đừng lo lắng, có thể giữ lại được tính mạng.”

Bệnh viện trực thuộc Đại học Bắc Kinh, trong hành lang.

Nhìn Trương Thiết bị đẩy vào phòng chăm sóc đặc biệt, Trần Vũ vỗ vỗ vai Đoạn Dã: “Trình độ chữa bệnh của bệnh viện trực thuộc đại học Bắc Kinh rất tốt, khi đó Bát Hoang Diêu bị thương còn nghiêm trọng hơn? Còn có thể cứu được đó thôi.”

Nghe vậy, Đoạn Dã vuốt vuốt mặt: “Tôi không nghĩ chuyện này. Tôi chỉ đang cảm thán, còn chưa tới nửa phút thì Thiết ca đã bị đánh thành thế này. Võ giả cấp 4 thật sự quá nguy hiểm.”

“Đúng vậy à…”

“Nhưng tôi lại càng cảm thán, hai người còn chưa tới cấp hai vậy mà đếch có chuyện gì?”

“Không giống.” Trần Vũ khoát tay: “Tôi và Bát Hoang Diêu là vừa trốn vừa đánh, chạy trốn còn nhiều hơn đánh nhau, như là xiếc đi trên dây vậy. Hơn nữa tôi đã cắn lén được một võ giả cấp 4, làm cho ả ta bị thương nặng, những người còn lại sợ ném chuột vỡ bình, sợ tôi dịch chuyển qua đó giết bọn hắn.”

Đoạn Dã im lặng: “Thiết ca là vì bảo hộ tôi, căn bản không có đường lui, chỉ có thể đối đầu trực diện với bọn chúng…”

“Đúng. Hơn nữa trạng thái lúc đó của anh ấy rất tệ. Cậu nhìn Trương Yến Yến kìa, không phải cũng là vì yếu mà thích cân mấy thằng level cao hơn nên mém chút ngủm mẹ nó luôn. Sự chênh lệch về đẳng cấp là rất khó để bù đắp.”

Nhìn qua cửa kính của phòng chăm sóc đặc biệt, Đoạn Dã nhìn người đang nằm trên giường bệnh: “Vậy Thiết ca đã làm cách nào để đánh bại Trương Cương?”

“... Có lẽ là đã có chuyện gì đó xảy ra trong địa lao.”

Hai người nhìn nhau và im lặng.

Mà Bát Hoang Diêu ở bên cạnh, từ đầu đến cuối đều không nói một lời. Chỉ cúi đầu thấp xuống, không biết suy nghĩ cái gì.

“Nói mới thấy là chúng ta thật sự rất may mắn.”

Một lúc lâu sau, thấy bầu không khí uể oải, Đoạn Dã mới nở nụ cười, cánh tay trái ôm lấy Trần Vũ, tay phải vỗ về Bát Hoang Diêu: “Loại tình huống đó, tình huống chắc chắn phải chết, vậy mà không ai trong chúng ta chết cả. Chuyện này rất đáng ăn mừng, hahaha …”

Vừa cười được nửa chừng, một nữ y tá bước ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt, liếc nhìn Đoạn Dã từ trên xuống dưới: “Tiên sinh, ở đây là bệnh viện, xin đừng chỉ mặc đồ lót mà đi qua đi lại.”

Nụ cười của Đoạn Dã bỗng nhiên cứng ngắc.

…

…

“Đông đông đông!”

Ngày hôm đó.

Buổi sáng, tám giờ. Tòa nhà ký túc xá Đại học Bắc Kinh.

Cửa phòng Trần Vũ bị gõ.

Cậu ta từ từ mở mắt ra, bối rối trong chốc lát mới có phản ứng, đứng dậy xuống giường, ngáp một cái rồi đi tới cửa: “Ai vậy?”

“Trần Vũ, chúng tôi là hội học sinh. Mời cậu mở cửa.”

“Kít —— ”

Cửa phòng mở ra, Trần Vũ dụi dụi mắt, quan sát bên ngoài cửa: “Chuyện gì?”

Chỉ thấy hai người một nam một nữ đứng ở ngoài cửa, họ đều giống như những học sinh năm cuối.

Nữ sinh dẫn đầu bước tới và nói: “Bạn học Trần Vũ, liên quan tới

nhiệm vụ ‘Cứu vãn nữ võ giả trượt chân ‘ của tối ngày hôm qua, hội sinh viên muốn anh giải trình một chút.”

“Ý chị là việc Trương Cương gia nhập hội Công Bình hả?”

“Sẽ có chuyên gia tới hỏi anh về tất cả chi tiết của chuyện đó. Bây giờ, mời anh ăn mặc chỉnh tề và theo chúng tôi đến hội sinh viên.”

“Hỏi luôn ở chỗ này không được sao?”

“Bạn học Trần Vũ, mời anh hợp tác với công việc của hội sinh viên.”

Trần Vũ ngáp một cái, không còn cách nào khác, chỉ đành trở về phòng rửa mặt một phen, mặc quần áo tử tế, rồi cùng ba thành viên hội học sinh rời đi.

Sau khi đi ra khỏi tòa nhà ký túc xá và đi qua diễn võ trường, bốn người họ đến một khu biệt thự.

Dừng lại trước căn biệt thự thứ năm từ bên trái sang, nữ sinh vươn tay ra hiệu Trần Vũ tiến vào: “Đến.”

“Ừm.”

Trần Vũ gật đầu đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu đang đứng trong đại sảnh được trang hoàng gọn gàng.

Chương 352: Tiểu Mẫu Ngưu nổ (3)
Chương 352: Tiểu Mẫu Ngưu nổ (3)

“Hả, vậy là các cậu cũng bị mời “lên phường” hả?”

“Tôi đến đây từ sớm rồi. Nghe nói trường học rất coi trọng vụ của Trương Cương, sẽ có đại lão đến tìm hiểu tình hình với chúng ta.” Nói xong, Đoạn Dã tiến lên trước, nắm lấy áo của mình, đưa cho Trần Vũ: “Tới.”

“Hả?” Trần Vũ nghi hoặc.

“Ngửi đi.”

“Làm gì?” Trần Vũ hít hà: “Sao vậy?”

Đoạn Dã: “Còn thúi không?”

Trần Vũ: “...”

Đoạn Dã lại đi đến trước mặt Bát Hoang Diêu, nắm chặt quần áo: “Cô ngửi thử đi, còn thúi không.”

Bát Hoang Diêu: “...”

“Nếu như không thúi, vậy thì không phải là vấn đề của tôi.” Đoạn Dã ngưng trọng nói: “Tôi nghi ngờ tối hôm qua Trương Yến Yến đã đi tiểu lên người tôi.”

“Đừng mẹ nó nói hươu nói vượn.” Trần Vũ bị chọc trúng điểm G: “Cô ta bị bệnh tâm thần hả, sao phải đi tiểu lên người cậu.”

Bát Hoang Diêu ở bên cạnh muốn nói lại thôi.

“Sao vậy?” Hai mắt Đoạn Dã tỏa sáng: “Diêu tử, cô muốn nói cái gì?”

“Tôi…” Thiếu nữ nhìn Đoạn Dã, lại nhìn Trần Vũ một chút, gương mặt phiếm hồng: “Vũ. . . Vũ ca, tối hôm qua lúc mà anh đi ra từ trong đường hầm, Tôi. . . Thật ra…”

Trần Vũ: “?”

Bát Hoang Diêu: “Thật ra tôi không nhìn thấy gì cả…”

Trần Vũ: “...”

Trần Vũ mặt không biểu tình: “Nếu đã không nhìn thấy, thì cũng không cần nói cám ơn.”

“Các cậu đang nói chuyện gì?” Đoạn Dã xen vào, nắm chặt từ bản thân quần áo: “Không phải là đang thảo luận về vấn đề tào lao nào của tôi đó chứ?”

Trần Vũ: “Cậu luôn là người thúi nhất ở đây.”

Đoạn Dã: “Nhưng cái thúi này không giống cái thúi kia…”

“Két két.”

Khi hai người đang cãi nhau, cánh cửa biệt thự bị đẩy ra.

Ba người dẫn đầu đi đến.

Đám người Trần Vũ nghe tiếng nhìn lại, đều sững sốt.

Bát Hoang Diêu thậm chí còn rụt rè lùi lại một bước.

Ba người đó, người đứng đầu chính là —— Bát Hoang Dịch.

“Đông! !”

Cửa biệt thự tự động đóng lại.

Bát Hoang Dịch cởi bỏ mũ trùm đầu và nói không chút tình cảm dao động nào:” Chủ tịch Hội đồng Sinh viên Đại học Bắc Kinh, Bát Hoang Dịch.”

“Bát Hoang Dịch đại lão! Cái này thì anh không cần giới thiệu? Làm gì có ai không biết anh được!”

Đoạn Dã kịp phản ứng, hưng phấn nhảy lên phía trước, không biết từ đâu lấy ra một cây bút, vén áo lên, lộ ra bụng của mình: “Dịch thần, Anh có thể cho tôi xin một chữ ký được không? Liền ký lên

rốn đi.”

Bát Hoang Dịch ánh mắt bình tĩnh, liếc nhìn Đoạn Dã một cái.

“Hí.”

Đoạn Dã đột nhiên cảm thấy trong lòng ớn lạnh, nhanh chóng lùi về phía sau: “A… Tôi chỉ giỡn chút thôi.”

“Hôm nay mọi người chắc đã biết mục đích chúng tôi tìm các người rồi chứ.” Bát Hoang Dịch dẫn theo hai tên thuộc hạ đi thẳng lên lầu hai biệt thự: “Từng người một đến phòng làm việc của tôi, nói hết những gì nên nói.”

Đưa mắt nhìn Bát Hoang Dịch chậm rãi rời đi.

Đoạn Dã trừng mắt nhìn về phía Bát Hoang Diêu, giơ ngón tay cái lên: “Cái này. . . Cái này cũng quá có thần thái đi. Anh trai cô quá ngầu! Không hổ là thần tượng của tôi!”

“Đúng vậy.” Trần Vũ gật đầu, cũng nhìn về phía Bát Hoang Diêu: “Anh trai cô giống như là một con bò cái nhỏ tới kỳ kinh nguyệt vậy…”

Đoạn Dã: “Sao lại nói vậy?”

Trần Vũ: “Huyết ngưu bức!”

Đoạn Dã lắc đầu: “Không không không, đây là một con bò cái nhỏ tới kỳ kinh nguyệt…”

Trần Vũ: “Vậy thì nói thế nào?”

Đoạn Dã: “Ngưu bức hỏng rồi a!”

Trần Vũ: “Không không, là một con bò cái nhỏ tới kỳ kinh nguyệt… Ngưu bức phế đi.”

Đoạn Dã: “Không, là một con bò cái nhỏ tới kỳ kinh nguyệt… Ngưu bức không xong rồi.”

“Là một con bò cái nhỏ tới kỳ kinh nguyệt… Ai lên cũng không

được.”

“Con bò cái nhỏ tới kỳ kinh nguyệt… Ngưu bức đỏ đỏ.”

“Con bò cái nhỏ…”

“Đông! !”

Cửa phòng làm việc trên lầu hai đột nhiên bị mở ra, một người trong hội sinh viên hét lớn: “Bà mẹ nó, các ngươi đừng có ở đó thảo luận về loài bò nữa! Có lên đây hợp tác không thì bảo? Một người lên đây đi!”

…

Chương 353: Lại nổ (1)

Trần Vũ là người đầu tiên lên lầu.

Bởi vì Bát Hoang Diêu đã sợ tới thu mình lại.

Đoạn Dã nhất định muốn vào nhà vệ sinh thay đổi kiểu tóc.

Chỉ có thể để cậu ta lên trước.

Trần Vũ tiến vào thư phòng, không cần bất luận kẻ nào lên tiếng liền lẫm liệt ngồi vào ghế chính giữa, nhếch chân bắt chéo, nhìn về phía Bát Hoang Dịch: “Là ai phái anh tới đây.”

Trong phòng đám người: “…”

Thành viên bên trái của hội sinh viên ho khan một tiếng: “Trần Vũ, là chúng tôi đang hỏi cậu.”

“Há, bệnh cũ ấy mà, đừng để ý. Các người hỏi đi.”

“Đầu tiên…” Thành viên cầm lên một cuốn sổ, nhìn chằm chằm sắc mặt của Trần Vũ: “Tại sao anh lại muốn tiếp nhiệm vụ do Trương Yến Yến ủy thác? Lợi ích của nhiệm vụ lần này không cao, cần lắm một lời giải thích.”

Trần Vũ ngẩng đầu: ” Vieni, vedi, vinci.”

Thành viên nhíu mày: “Nói tiếng người.”

Bát Hoang Dịch bình thản mở miệng: “Ngươi tới, ngươi xem, ngươi chinh phục.”

“Được đấy.” Trần Vũ nhìn lên nhìn xuống Bát Hoang Dịch: “Biết cả tiếng Latin luôn?”

P/s: Cầu kim phiếu

Chương 353: Lại nổ (1)

“Câu nói này có ý tứ gì?” Thành viên nghi hoặc.

“Mặt chữ ý tứ. Tôi đến chỗ nhận nhiệm vụ, thì thấy được chuyện bất bình, tôi lựa chọn đi hoàn thành nó.” Trần Vũ buông tay: “Làm một võ giả, nhận nhiệm vụ phụ thuộc vào lợi ích là không sai, nhưng trong mắt không thể chỉ có lợi ích.”

Hai người bên cạnh Bát Hoang Dịch hiển nhiên là rát kinh ngạc.

Trần Vũ mỉm cười: “Làm một người không thẹn với linh hồn võ giả của mình, câu này, chính là nhẫn đạo của ta.”

“...” Thành viên trầm mặc nửa ngày: “... Trần Vũ đồng học, mời cậu nghiêm túc chút.”

“Tôi rất nghiêm túc.”

“Cho ta.” Bát Hoang Dịch đưa tay, cầm lấy sổ ghi chép của thủ hạ, rồi đích thân hỏi thẳng vào đề chính: “Thời gian quý giá, mỗi một vấn đề tôi chỉ hỏi một lần thôi. Tiến vào đường hầm dưới đất của Vọng Đô thành, hội Công Bình có tổng cộng hai tên cấp 4, 12 tên cấp 3, mười mấy người cấp 2 và cấp 1. Bên anh chỉ có một cấp 4 phụ trợ, một tên nội ứng phản bội, những người còn lại là võ giả cấp 1. Làm sao sống sót được.”

“À.” Trần Vũ trầm tư: “Theo như cậu vừa so sánh thì đáng lẽ ra tất cả chúng tôi nên về với đất mẹ hết sao…”

” Trả lời câu hỏi hoặc mô tả tình huống chi tiết.”

Nghe vậy, Trần Vũ không nói dài dòng, kể lại tất cả tình hình lúc đó.

Từ vụ ám sát rồi tiến vào đại sảnh, đến khi Đoạn Dã tụ khí không thành lại cắn trộm, rồi Trương Thiết lại từ trong địa lao thắng lợi mà ra, cuối cùng cậu ta đã dùng khí triều cấp 4 giết ngược, đánh nát nhà chính của địch nhân…

Không thừa một chữ, không sót một từ.

Ngoại trừ những điểm đặc biệt của riêng mình, điều nên nói cậu ta đều nói hết.

” Vậy thì làm thế nào mà các anh có kiên trì cho đến khi Đoạn Dã tụ tập thành công khí triều cấp 4 dưới sự bao vây của rất nhiều võ giả.” Một thành viên của hội sinh viên nói.

” Chuyện này đừng hỏi.” Trần Vũ khoát tay: “Có hỏi thì câu trả lời chính là thiên phú.”

“Một kích trọng thương một tên cấp 4 chuyên ngành võ kỹ, chuyện này quá không có khả năng.”

“Đừng hỏi, hỏi chính là thiên phú.”

” Đốt cháy toàn bộ pháo đài dưới lòng đất không phải là điều mà khí triều cấp 4 có thể làm được.”

Trần Vũ tiếp tục khoát tay: “Đừng hỏi, hỏi chính là thiên phú.”

Hai tên thuộc hạ của Bát Hoang Dịch: “...”

“Mời anh trả lời đàng hoàng.” Bát Hoang Dịch nhắm mắt lại: “Nếu không, tự gánh lấy hậu quả.”

” Tôi luôn nói sự thật.” Trần Vũ thò người ra, đối mặt với anh ta.

“...”

“...”

Trong thư phòng, yên tĩnh hồi lâu.

Bát Hoang Dịch gật gật đầu: “Được rồi. Để phù hợp với bài phát biểu của mình, mời anh hãy thể hiện sức mạnh của mình. Tôi sẽ tự động dẫn vào một mô hình khí triều cấp 4, để xem có thể đạt được đến mức độ mà anh nói không.”

“Anh chắc chắn chứ?” Trần Vũ nhíu mày.

“Chắc chắn.”

“… Chậc chậc.” Trần Vũ nhếch miệng lên…

…

“Ầm! !”

Nửa phút sau, một tiếng nổ bất ngờ lan ra khắp nửa sân trường…

Theo tiếng nổ bất ngờ vang lên, toàn bộ phần mái của ngôi biệt thự đều bị xốc lên.

Biển lửa đang hoành hành và bùng cháy.

Trong phòng tắm tầng một, Đoạn Dã đã chỉnh xong kiểu tóc, vừa mở cửa ra, tóc đã bị ngọn lửa thiêu trụi.

“?”

Đoạn Dã: “Tóc. . . Tóc của mình…”

“… Hả?”

“Chạy mau!” Bát Hoang Diêu ở một bên thúc giục khí kình, lắc mình mấy cái xông tới bên người Đoạn Dã, nắm lấy quần áo của hắn lôi ra ngoài.

“Hô —— ”

Chỉ trong vòng một giây, hai người đã lao ra khỏi bức tường lửa, nhìn lại thì thấy căn biệt thự hai tầng tinh xảo vốn có đã hoàn toàn chìm trong biển lửa.

Ngay cả gốc cổ thụ bên cạnh cũng không may mắn thoát khỏi.

“Chuyện này. . . Đã xảy ra chuyện gì?” Đoạn Dã gãi gãi mái tóc dài bị cháy xém, vẻ mặt thất thần.

“Không biết.” Thiếu nữ lắc đầu: “Đột nhiên nó bốc cháy.”

“Bắt đầu cháy từ nơi nào?”

“Lầu hai…”

“...” Đoạn Dã kinh ngạc xuất thần một hồi, vỗ đầu một cái: “Mẹ nó, bọn họ đang đập nhau hả?”

“Ai đánh nhau…”

“Anh trai cô và Trần Vũ đó!”

“Vì… vì cái gì…”

“Chuyện này còn phải hỏi sao?” Đoạn Dã chỉ vào biển lửa: “Bởi vì cái gọi là một núi không thể chứa hai hổ, một phòng không dung hai bức, anh cô và Trần Vũ đều là bức vương, hai người này chạm mặt còn không đập nhau đến chết?”

“A…” Bát Hoang Diêu mờ mịt.

“Đông!”

Đúng lúc này, bức tường chịu lực ở tầng hai của biệt thự bị phá vỡ, hai bóng người chật vật nhảy ra, trên người họ toàn là bụi đất.

Họ là hai thuộc hạ của Bát Hoang Dịch.

Mà Bát Hoang Dịch, thì vẫn ngồi trên ghế sau bàn, vẻ mặt bình thản.

Xuyên thấu qua bức tường sụp đổ, Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu còn có thể nhìn thấy Trần Vũ cũng đang ngồi bên trong biển lửa, đối mặt với Bát Hoang Dịch.

“Sao rồi.” Trần Vũ mở miệng: “Bây giờ tin chưa.”

“Tin.” Bát Hoang Dịch ngữ khí đạm mạc: “Vượt quá dự kiến của tôi. Tinh thần lực rất ưu tú.”

“Có bao nhiêu ưu tú?”

“Chỉ kém hơn một chút so với tôi.”

“Thật sao? Tôi không tin.”

Chương 354: Lại nổ (2) Chương 354: Lại nổ (2)

Bát Hoang Dịch chân thành nói: “Tôi không nói dối.”

Trần Vũ gật đầu: “Ta nói dối. Vì vậy, tôi thường nói rằng tôi không bao giờ nói dối.”

“...” Bát Hoang Dịch im lặng.

Ngồi trong biển lửa, không biết anh ta đã dùng phương pháp gì để che chắn hoàn toàn ngọn lửa mà không hề hấn gì.

Một lúc lâu sau, anh ta nói: “Ở đây có hỏa hoạn.”

Trần Vũ: “Rõ ràng.”

“Tại sao không đi.”

“Không phải anh cũng không đi đó sao.”

Bát Hoang Dịch: “Quần áo cậu đã bốc cháy rồi kìa.”

Trần Vũ buông tay: “Không có việc gì, quen rồi…”

“Vãi cả quen.” Bên ngoài biệt thự, Đoạn Dã hô to: “Trần Vũ! Đừng cố trang bức nữa! Mau chạy ra đây!”

Trần Vũ quay đầu: “Không.”

Đoạn Dã lập tức muốn khóc: “Vũ ca! Coi như em van anh! Mau ra đây đi…”

“... Cũng được. Nếu như hôm nay không phải huynh đệ của tôi cầu xin, tôi sẽ trần truồng ở đây chịu đựng cùng anh.” Có bậc thang, Trần Vũ đương nhiên không muốn tiết lộ bí mật của mình, thản nhiên phóng ra khỏi biệt thự rồi dập tắt ngọn lửa trên quần áo của mình.

Sau đó, cậu ta vỗ vỗ vai của Đoạn Dã: “Hảo huynh đệ, cám ơn

quan tâm.”

“Tôi không phải lo lắng cho cậu.” Đoạn Dã hùng hùng hổ hổ: “Tôi chỉ lo là lát nữa cậu ra cướp quần áo của tôi thôi.”

Trần Vũ: “...”

[Tổn thương tâm lý: Tinh thần +5]

“Ong ong ong —— ”

Sau một khắc, một uy áp kèm theo tiếng động truyền tới.

Bát Hoang Dịch đứng dậy, bay lơ lửng trên không, xuyên qua trần nhà bị nổ, và đứng trên mái nhà.

Sau đó, chỉ nghe “đông” một tiếng, Bát Hoang Dịch phóng khí kình màu lam nhạt ra, nhẹ nhàng vung tay phải lên.

“Ầm!”

Sóng xung kích vô hình đập xuống như là Thái Sơn áp đỉnh, lập tức đè bẹp toàn bộ biệt thự xuống lòng đất.

Ngọn lửa đã được dập tắt một cách tự nhiên…

Trần Vũ: “...”

Sau một lúc im lặng, Trần Vũ quay đầu lại nhìn Đoạn Dã: “Đó là cách mà pháp sư các cậu dập lửa sao?”

“Ngầu vãi chưởng!” Đoạn Dã nuốt ngụm nước miếng, trong mắt có những ngôi sao nhỏ: “Đây mới là niềm tự hào của chuyên ngàng võ pháp chúng tôi…”

“Thì ra anh ta là một pháp sư?” Trần Vũ nhíu mày.

“Không thì sao?” Đoạn Dã hỏi lại: “Với tỷ lệ chuyển hóa năng lượng cao như vậy, nếu không phải là pháp sư, chẳng lẽ còn đi làm một vũ phu?”

“... Cậu sắp sửa bị một vũ phu đập sml. Tôi nói đó.”

Không trung.

Bát Hoang Dịch đang lơ lửng từ từ hạ xuống, nhìn Trần Vũ một cái, xoay người đi tới biệt thự bên cạnh: “Điều tra còn chưa kết thúc, tiếp tục đi.”

“Không có vấn đề, tôi tuyệt đối hợp tác với anh.” Trần Vũ đuổi theo: “Đúng rồi, không cần tôi phải bồi thường đúng chứ? Là các anh kêu tôi phóng hỏa mà.”

“Không cần.”

Hai tên thủ hạ kia cũng muốn đi theo, nhưng lại bị Bát Hoang Dịch ngăn cản: “Các người ở lại.”

“... Vâng.”

Đợi khi Trần Vũ và Bát Hoang Dịch trở về một “chiến trường” khác.

Không bao lâu sau, nơi xa liền truyền đến một vài âm thanh xé gió.

Nhìn thật kỹ thì sẽ phát hiện ra đó là một nhóm người bịt mặt mặc áo choàng viền vàng.

“Đội chấp pháp của trường!” Đoạn Dã kinh hô.

Ngay sau đó, người đàn ông đứng đầu đội chấp pháp lao tới đám đông với tốc độ không thể nhìn thấy bằng mắt thường, và phát ra âm thanh bán máy móc khó nhận biết: “Vừa rồi là cái gì bị nổ?”

...

Trong một ngôi biệt thự khác, chỉ còn lại hai người Trần Vũ và Bát Hoang Dịch, Bát Hoang Dịch cũng không tìm thư phòng, trực tiếp ngồi trên sô pha trong phòng khách.

“Thiên phú tinh thần của cậu rất mạnh, tại sao không chọn chuyên ngành võ pháp.”

“Tôi thích.”

“Muốn vào hội học sinh không.”

“Không muốn.”

“Cậu đối với tôi có địch ý.”

” Đây không phải là nói nhảm sao?”

Ánh mắt Bát Hoang Dịch giống như giếng cổ, bình tĩnh vô cùng: “Bởi vì em gái tôi sao.”

“Hả?” Trần Vũ kinh ngạc: “Anh còn nhớ rõ là mình còn có em gái sao?”

Nghe vậy, Bát Hoang Dịch im lặng, một lúc lâu, anh lấy ra một chiếc hộp gỗ từ trong áo choàng, đặt lên bàn.

Trần Vũ cúi đầu nhìn thoáng qua: “Làm gì?”

“Cậu.”

“Cho tôi?”

“Ừm.” Bát Hoang Dịch gật đầu.

Cúi xuống thân, Trần Vũ nghi ngờ dò xét: “Là bom hả?”

“… Không phải.”

“Vôi?”

“Không phải.”

“Vậy thì là cái gì?”

“Cậu mở ra thì biết.”

“Nằm mơ hả?” Trần Vũ lui lại hai bước, cười lạnh: “Tôi vừa đốt xong cái biệt thự của anh, anh tặng đồ sao tôi dám cầm?”

Bát Hoang Dịch không trả lời, tự mình động thủ, mở ra nắp hộp.

Bên trong, có mười viên thuốc được sắp xếp gọn gàng!

“Đây là… Tăng Khí đan?”

“Là Tăng Linh Đan.” Bát Hoang Dịch nói một cách thờ ơ: “Một viên, bằng 1000 viên Tăng Khí đan.”

“Tặng. . . Tặng cho tôi?” Trần Vũ choáng váng.

“Đúng.”

Nghe vậy, thần sắc của Trần Vũ đột nhiên co rút lại!

Cái con cờ hó mày rậm mắt to này quả nhiên là muốn hại cậu!

Một viên có giá trị một ngàn viên Tăng Khí đan, nếu là ăn hết 10 viên…

Tuy nói giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền.

Nhưng đều là võ giả, tu luyện cũng không dễ dàng gì, chỉ là lỡ tay đốt nhà của hắn ta mà thôi, đối phương lại ra tay tàn độc như vậy?

Chương 355: Lại nổ (3) Chương 355: Lại nổ (3)

Nghĩ đến lúc này, một cỗ sát ý dày đặc lóe lên trong mắt Trần Vũ: "Ngươi thật là độc ác."

Bát Hoang Dịch: "... ?"

"Tuy nói anh cũng chả có lòng tốt gì, nhưng mà đã tặng đồ vật, thì tôi cũng không thể không nể mặt mũi của anh."

Nói xong, Trần Vũ khép lại nắp gỗ, đóng nắp gỗ lại, bỏ viên Tăng Linh đan vào trong túi rồi nói: "Tôi là một người sĩ diện, tự nhiên cũng không thể không nể mặt anh. Đồ vật tôi nhận, tâm ý thì thôi, kiên quyết không thu."

Bát Hoang Dịch: "... Cậu đang muốn nói cái gì."

"Không cần để ý đến chi tiết." Trần Vũ cất kỹ Tụ Linh đan, lùi lại một bước, bắt đầu tính toán xem mình có thể bán được bao nhiêu tiền.

Một viên Tăng Khí đan, thì giá khởi điểm đã là 2 vạn.

Viên Tăng Linh đan này, dù là chỉ tính thêm số không vào cũng liền 20 triệu... (1TLD = 1000TKD, thêm 3 số không thì 2 vạn bằng 2000 vạn.)

Mười viên, chính là 2 ức rồi...

Sau khi định thần lại, hít một hơi thật sâu, Trần Vũ nhận xét về Bát Hoang Dịch: " Anh là người tốt, nhưng hơi xấu."

Bát Hoang Dịch rốt cuộc bàt ra một cái biểu lộ nhíu mày: "Rốt cuộc thì cậu đang nói về cái gì."

"Đừng có quan tâm."

Khoát khoát tay, thần sắc Trần Vũ trở nên nghiêm túc: "Tại sao anh phải tặng cái thứ này cho tôi."

Bát Hoang Dịch không có trả lời.

Trần Vũ nhưng lại đăm chiêu: “Chẳng lẽ… Là…”

Bát Hoang Dịch gật đầu: “Cậu đoán không sai.”

“... Là vì thích tôi?”

Bát Hoang Dịch: “...”

“Ba.”

Bát Hoang Dịch bóp gãy cả xương ngón tay của mình: “Cậu… Đang nghiêm túc đó sao?”

” Vậy tại sao anh lại đưa đồ cho tôi?”

“Tôi là bởi vì… Bát. . . Bát…”

“Lão Bát?”

“... Bát Hoang Diêu.”

“Ý của anh là… Muốn cảm ơn tôi vì đã cứu Bát Hoang Diêu?”

Bát Hoang Dịch trên mặt không có biểu cảm gì, mím chặt môi, gật đầu: “Đúng.”

“Nếu là muốn cảm ơn tôi, lễ vật cũng đưa rồi. Anh không biết nói hai chữ cảm ơn sao.”

“... Cậu có thể đi.”

“Anh không nói cảm ơn, thì tôi sẽ không đi.”

“Vậy thì để tôi tiễn cậu đi.” Bát Hoang Dịch bộc phát khí kình.

“e mm mm…” Trần Vũ gãi gãi tai, quay người: “Được, tôi đi đây, bye bye ngài.”

Thông qua việc cố ý thăm dò mấy câu cuối cùng này, Trần Vũ gần như đã nắm được tính cách của Bát Hoang Dịch.

Đây không phải liền là một tên ngạo kiều sao…

‘ Có vẻ như mối quan hệ giữa hai người này còn cẩu huyết hơn vẻ bề ngoài nhiều.’

Âm thầm bàn tán, Trần Vũ đặt lòng bàn tay lên nắm cửa, trước khi kịp mở nó ra, tiếng hét của Bát Hoang Dịch đã truyền tới.

“Chờ một chút.”

“Chuyện gì?” Trần Vũ dừng bước, quay đầu lại.

” Những viên thuốc đó không phải tặng hết cho cậu.”

“Nà ní?”

“Cậu chỉ có thể lấy 1 viên.” Bát Hoang Dịch nói một cách đạm bạc.

Lấy hộp gỗ trong túi ra, Trần Vũ nhìn chằm chằm hộp gỗ, sau đó lại nhìn chằm chằm Bát Hoang Dịch: “Tốn hơn nửa ngày, hóa ra tôi chỉ là một thằng shipper?”

“Cậu có 1 viên.”

“Vậy tôi phải cảm ơn anh rồi.”

“Không cần.” Bát Hoang Dịch đứng dậy đội mũ trùm đầu: “Bát. . . Bát Hoang Diêu ở chỗ của cậu, rất tốt.”

“Sau đó thì sao?”

“Cậu có thể đi.”

“Sao anh không tự mình đi đưa?” Trần Vũ hỏi.

“Cậu có thể đi.”

“Tại sao phải để cho tôi ship?”

“Cậu có thể đi.”

“Nếu tôi không muốn đưa thì sao?” Trần Vũ lắc lắc cái hộp gỗ: “Tôi tự mình dùng.”

” Cậu không phải loại người như vậy.” Bát Hoang Dịch vẫn là mặt cá chết.

“Ồ, thì ra anh biết rõ về tôi như vậy?”

“Hiểu rõ.”

“Nói như vậy… Anh đã lén quan sát tôi từ rất lâu rồi.”

“Đúng.”

Trần Vũ cười lạnh: “Vẫn là thích tôi sao.”

“Ba.”

Bát Hoang Dịch lại bóp gãy một xương ngón tay khác, thân thể có chút phát run: “... Phắn đi.”

“Bái bai.”

“Còn có…”

Trần Vũ thu hồi bước chân: “Có thể nói xong trong một lần được không?”

“Đừng nói cho em ấy biết.” Bát Hoang Dịch bước lên cầu thang, đi lên lầu hai: “Đừng nói là tôi đưa. Nếu nói ra, thì tự gánh lấy hậu quả.”

“Chậc chậc, được thôi. Ăn người tay ngắn, anh nói cái gì thì là cái gì. Nghe nhiều nói ít, luôn là nhẫn đạo của tôi.”

Dứt lời, Trần Vũ bước ra khỏi biệt thự và đi thẳng đến chỗ Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu.

“Nè.”

Cậu ta cầm chiếc hộp trên tay và đưa cho Bát Hoang Diêu.

“Hả… Ả?” Thiếu nữ kinh ngạc nhận lấy, vẻ mặt khó hiểu: “Cái này. . . Đây là cái gì?”

“Tăng Linh đan. Anh trai cậu tặng.”

“Hả? !” Bát Hoang Diêu chấn kinh.

“Ầm! !”

Một giây sau, một luồng khí tức kinh người đột nhiên lan tràn ra từ trong biệt thự! Cả căn biệt thự như muốn vỡ vụn trong tích tắc!

Sau đó, đội chấp pháp vừa mới rời đi chưa được nửa phút liền vội vàng chạy về.

Người đàn ông cầm đầu đeo mặt nạ nổi trận lôi đình: “Lại là thứ gì bị nổ nữa? !”

“Biệt thự…”

“Mẹ nó! Các ngươi chưa chơi xong sao? !”

…

Ngày đó, ghi chép về cuộc phỏng vấn của ba người Trần Vũ đã được nộp lên phòng giáo vụ.

Cùng với nó, có một báo cáo cập nhật về thiên phú của Trần Vũ.

Đêm đó, có mấy vị giáo sư của học viện võ pháp đã xông vào học viện võ kỹ, và sau đó một cuộc xung đột kéo dài 74 giây nổ ra.

Chương 356: Thay đổi nhân viên an ninh (1) Chương 356: Thay đổi nhân viên an ninh (1)

Thanh thế to lớn đến mức hầu như tất cả học sinh trong trường đều nghe thấy, nhưng họ không biết chuyện gì đã xảy ra…

Vài ngày sau, cuộc sống của lớp 2 bình yên trở lại.

Về phần Trương Thiết, các cuộc giải phẫu đã thành công.

Nhưng do bị xuất huyết não nặng nên ý thức vẫn trong tình trạng lơ mơ. Theo các bác sĩ, thông qua phương pháp điều trị "kiểu sóng" của y học hiện đại, thức tỉnh là hoàn toàn không có vấn đề, tối đa sẽ mất nhiều hơn một chút thời gian mà thôi.

Ba người Trần Vũ nghe được mới yên tâm, mỗi người tiếp tục tu hành.

Hoàn thành nhiệm vụ cấp A lấy được năm trăm học phần, Trần Vũ cũng không cho vay.

Bởi vì không còn nhân viên an ninh, nên không thích hợp nhận nhiệm vụ. Để lại những khoản học phần này là đủ để cả ba người họ tiêu xài cho đến khi Trương Thiết thức tỉnh.

Vài ngày nữa trôi qua.

Thời gian đến ngày 15 tháng 9.

Trên sân trường của trường đại học Bắc Kinh, một tiếng phát thanh đột ngột vang lên.

"Lớp 2 năm nhất xin chú ý."

"Lớp 2 tinh anh năm nhất xin chú ý."

" Mười phút nữa hãy có mặt trên tầng sáu của phòng giáo dục."

"Lặp lại, lớp 2 năm nhất xin chú ý…"

Trong túc xá, Trần vũ đang chơi Trill(顫音) để tu luyện trí thông minh lập tức bị đánh thức, mở cửa sổ thò đầu ra ngoài, cẩn thận lắng nghe.

Sau khi xác nhận rằng đài phát thanh đang tìm là lớp hai của mình, cậu ta nhanh chóng cầm điện thoại di động lên và nhấp vào WeChat.

“Đinh đinh đinh đinh…”

Lập tức, âm thanh nhắc nhở có tin nhắc dồn dập vang lên.

Trần Vũ phớt lờ những tin nhắn bị bỏ lỡ và nhấp vào WeChat group lớp hai, hai ngón tay cái như bay.

[Trần Vũ: Chuyện gì vậy? Trường học vậy mà đã sử dụng phát thanh để tìm chúng ta?]

[Bát Hoang Diêu: Không sử dụng phát thanh thì sẽ tìm không được.]

[Trần Vũ: Tại sao?]

[Bát Hoang Diêu: Trường học đã gọi điện và gửi WeChat cho cậu, nhưng cậu không trả lời.]

[Trần Vũ: Thì tôi đang tu luyện mà? Vì sợ bị làm phiền nên tắt chế độ máy bay và WeChat luôn. Tại sao cậu không đến phòng tìm?]

[Bát Hoang Diêu: Tới rồi, nhưng trong phòng của cậu không có ai cả.]

[Trần Vũ: Đệch! Làm sao mà có chuyện tôi không ở trong phòng được… À, lúc đó tôi không có mở của. Vậy thì không sao rồi.]

[Bát Hoang Diêu: Tại sao không ra mở cửa.]

[Trần Vũ: Tôi tưởng là hội sinh viên, nên liền giả bộ không có ở nhà.]

[Bát Hoang Diêu: ...]

[Bát Hoang Diêu: Cậu tới đây nhanh đi, bây giờ tôi đang ở phòng giáo dục. Nhiều lãnh đạo trường đang chờ các cậu đó.]

[Trần Vũ: Các cậu? Hóa ra là cũng không tìm được Đoạn Dã luôn sao?]

[Bát Hoang Diêu: Ừm.]

[Trần Vũ: Gọi điện thoại đi!]

[Bát Hoang Diêu: Điện thoại di động của cậu ta không phải bị mất rồi sao.]

Trần Vũ: "..."

Đặt điện thoại xuống, cậu rửa mặt một chút, thay quần áo rồi rời khỏi tòa nhà ký túc xá.

Vội vàng chạy tới phòng giáo dục, đi lên tầng 6. Trước khi bước vào phòng, cậu đã nghe thấy những tiếng chửi rủa giận dữ từ bên trong.

"Lão tử làm giáo dục mười mấy năm rồi, học sinh chờ lãnh đạo có rất nhiều. Nhưng một đám lãnh đạo chờ học sinh, chưa từng thấy qua, thật tà môn!"

"Ùng ục."

Trần Vũ vò đầu bứt tai, nuốt nước bọt rồi lao vào trong phòng.

Chỉ thấy bên trong phòng, Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu đang thành thành thật thật đứng ở chính giữa.

Và xung quanh họ, là mười vị lãnh đạo có sắc mặt khó coi.

"Này! Đoạn Dã!" Trần Vũ nhảy đến bên cạnh Đoạn Dã, đổ ập xuống chỉ trích: " Cậu làm mất điện thoại bao lâu rồi? Không biết mua sao? Còn phải để cho trường học dùng loa ngoài để gọi cho cậu? Cậu cảm thấy mình đủ lông đủ cánh rồi sao?"

Đoạn Dã: "... Cậu có điện thoại, nhưng không phải cũng để trường học phát loa ngoài sao, có khác gì nhau."

“Còn dám cãi sao?” Trần Vũ tức giận: “Nhanh lên, nhanh xin lỗi với các vị lãnh đạo đi.”

“Không cần.”

Phía sau bàn hội nghị, một người đàn ông trung niên rất béo đứng lên, ánh mắt sắc bén: “Cậu chính là cái tên Trần Vũ đúng không…”

“Cậu chính là cái tên Trần Vũ kia phải không? !”

Tiếng quát to này khiến Trần Vũ run lên vì sợ: “A… Không phải, tôi tên Trương Thiết, nhân viên an ninh lớp hai, anh tìm Trần Vũ có chuyện gì sao?”

Mọi người trong phòng: “...”

“Ba!”

Lão mập hung hăng vỗ bàn: “Đừng có giả con mẹ nó ngẩn với ông! Ông đây còn có thể ăn thịt cậu hay sao? !”

“Ăn, cái này không được…”

“Vậy thì cậu bày ra bộ dạng sợ sệt đó là sao.”

“Nhưng cắn một cái thì tôi cũng không chịu được đâu.”

“Ba! !”

Lão mập mạp tức giận, trợn to hai mắt: “Mẹ nó, cậu ngon thì nói thêm câu nữa? ! Tin hay không lão tử lập tức cắn cậu 2 ngụm?”

Trần Vũ: “... Tin.”

“Mẹ nó, cậu thật đúng là tin sao? Cậu đang chửi tôi là chó sao?”

Gã mập giận quá, gã xắn tay áo định lao lên.

Các vị lãnh đạo trong phòng vội vàng bước tới ngăn cản.

“Cẩu Ca, thôi bỏ đi.”

“Cẩu chủ nhiệm, đừng có so đo với con nít…”

Chương 357: Thay đổi nhân viên an ninh (2) Chương 357: Thay đổi nhân viên an ninh (2)

” Đúng vậy, ngài bớt nóng.”

“Làm gì có con chó nào có thể sánh bằng Cẩu chủ nhiệm ngài được…”

Gã mập lập tức quay đầu lại: “Chờ đã, vừa rồi là ai nói câu đó?”

Đám người sững sốt, lãnh đạo 1 nhìn về phía lãnh đạo 2.

Lãnh đạo 2 nhìn về phía lãnh đạo 3.

Lãnh đạo 3 nhìn về phía lãnh đạo 4…

Sau khi đi một vòng, tất cả lãnh đạo tạo thành một vòng khép kín, do dự một chút, cuối cùng nhìn về phía gã mập.

“Đều nhìn tôi làm gì? Tôi đang hỏi vừa nãy thằng nào nói ra cái câu đó!”

“Chủ. . . Chủ nhiệm, chính là ngài nói đó.”

“Đúng vậy đó chủ nhiệm.”

“Ngài nói, chúng tôi đều nghe thấy ”

“Tất cả đều là do thằng oắt con kia, nhìn xem làm Cẩu ca tức giận kìa…”

Gã mập nghi ngờ: “Hử… Là tôi nói?”

“Đúng đúng đúng…” Chúng lãnh đạo nhao nhao gật đầu.

“Có đúng không…” Gã béo như có điều suy nghĩ.

Một bên, Trần Vũ nhịn không được nhỏ giọng nói với Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu: “Có vẻ như lão ta không được thông minh cho

lắm.”

“Con mẹ nó ai vừa nói đó? !” Béo nam gầm thét.

Chúng lãnh đạo đồng thời quay đầu, nhìn chằm chằm về phía Trần Vũ.

Trần Vũ giật mình, lập tức uy hiếp: “Các ông nếu dám nói là tôi nói, tôi sẽ chỉ ra người nói câu vừa rồi là ai nói.”

Chúng lãnh đạo lại quay đầu và nhìn chằm chằm vào người đàn ông béo.

“Mẹ!” Gã béo vỗ bàn: “Các ngươi đang muốn nói là tôi nói câu đó sao?”

“Đúng vậy đúng vậy …”

“Chủ nhiệm, ngài bớt nóng, nóng dễ nổi mụn lắm.”

“Cẩu chủ nhiệm, ngài bớt giận…”

“Đều cút con mẹ nó hết đi!” Lão mập tức giận vẫy vẫy tay: “Tất cả cút, đừng có làm phiền tôi.”

Mọi người nhìn nhau thở dài ra khỏi phòng.

Trần Vũ và Đoạn Dã cũng nhìn nhau, ăn ý từ từ lui ra khỏi gian phòng.

“Mẹ nó! Quay về! !” Tên mập cảm thấy phổi nổ tung: “Con bà nó chứ, tôi để cho hai ngươi đi chưa?”

Đoạn Dã thành thật bước vào nhà và đứng sau lưng Bát Hoang Diêu.

Trần Vũ Trần Vũ do dự một chút, thành thật vào nhà đứng sau lưng Đoạn Dã.

“Cậu!” Tên mập chỉ vào Trần Vũ: “Ra đây, đừng núp phía sau nữ nhân.”

Trần Vũ nhìn Đoạn Dã, kinh ngạc: “Cậu tự cung khi nào vậy?”

“Lão sư.” Đoạn Dã nhấc tay: “Vừa rồi là cậu ta mắng thầy đó. Thầy có thể đuổi học cậu ta. Em đã chịu cậu ta đủ lắm rồi.”

“…”

Lão mập mạp thân thể dần dần run lên: “Các ngươi có chừng có mực thôi. Sự nhẫn nại của tôi có hạn. Cậu, Trần Vũ, ra đây.”

Trần Vũ thận trọng bước tới, đứng ở chính giữa phòng họp: “Cẩu chủ nhiệm, ngài nói.”

“Hô…”

Lão mập hít sâu một hơi cố gắng bình tĩnh cảm xúc, một lúc lâu sau mới nói:“Tìm các ngươi tới, là có mấy con mẹ nó chuyện, trong đó có một chuyện liên con mẹ nó quan đến cậu, cậu phải giao cho tôi một câu trả con mẹ nó lời.”

Trần Vũ gật đầu: “Cái này là khẳng con mẹ nó định.”

Béo nam: “… Cậu đừng con mẹ nó học tôi.”

“Được rồi, ngài nói.”

“Mấy thằng cờ hó bên chuyên ngành võ pháp đến đây để kiến con mẹ nó nghị cậu chuyển từ chuyên ngành võ kỹ sang chuyên ngành võ pháp đi. Cậu là ưa con mẹ thích võ pháp? Hay là thích võ kỹ?”

Lời này vừa rơi xuống, hơn chục cái đầu đột nhiên xuất hiện ở hai bên cửa phòng họp.

Trần Vũ quay đầu lại liếc nhìn mấy vị lãnh đạo ở phía sau, sờ sờ cằm: “Chuyển chuyên ngành đối với em có chỗ tốt gì.”

“Có nhiều chỗ tốt lắm, bạn học Trần Vũ…” Một vị lãnh đạo ở ngoài cửa không nhịn được đi vào.

“Soạt…”

Hắn chưa kịp nói xong, mập mạp nhấc một cái bình hoa trên bàn đập ra: “Ta cho các ngươi đi vào rồi sao. Các ngươi bị lạc con mẹ nó đường hả?”

Các lãnh đạo run sợ trong lòng, nhao nhao rụt đầu lại.

“Cậu nói đi, rốt cuộc thì cậu muốn học chuyên con mẹ nó ngành nào.”

Trần Vũ thăm dò: “Em có thể học cùng lúc hai cái chuyên ngành sao?”

Vẻ mặt của gã béo không tốt lắm: “Cậu đang nghĩ cái đếch gì thế.”

“Vậy…” Trần Vũ suy nghĩ thật lâu: “Cho em suy nghĩ vài ngày, em sẽ cho thầy một câu trả lời.”

“Lão tử cho cậu mấy chục năm thời con mẹ nó gian suy nghĩ, cậu liền bị đuổi con mẹ nó học rồi.”

Trần Vũ nhíu mày: “Tính tình của thầy cũng lớn quá đi, đây là chuyện chung thân đại sự, phải để cho em có thời gian suy nghĩ một chút chứ…”

“Đứa nhỏ nói rất đúng.” Ngoài cửa, một vị lãnh đạo của học viện võ kỹ nhịn không được bước vào: “Đây là chuyện chung thân đại…”

“Đông!”

Lần này, tên béo ném chiếc ghế qua, đập xuống đất: “Nếu có kẻ nào dám vào nữa, tôi sẽ giết Trần Vũ để không ai trong các ngươi lấy được!”

Trần Vũ: “...”

Đoạn Dã lập tức xoay người rời đi: “Chủ nhiệm, lát nữa em đi vào, thầy nhớ giữ lời nha.”

“...” Trần Vũ mặt không biểu tình, chậm rãi rút thắt lưng ra.

“A… Em chỉ giỡn chút thôi.” Đoạn Dã ngượng ngùng đi trở về.

“Nhanh lên.” Gã béo bực bội thúc giục: “Tôi chỉ cho cậu ba giây, đi đâu.”

P/s: thấy hay cho mình xin 1 đề cử ạ

Chương 358: Thay đổi nhân viên an ninh (3) Chương 358: Thay đổi nhân viên an ninh (3)

“Đi học viện võ pháp, em còn có thể lên lớp ở học viện võ kỹ sao?”

“Cậu đừng nằm con mẹ nó mơ nữa?”

“Vậy được rồi.” Trần Vũ gật đầu, có quyết định: “Em chỗ con mẹ nó nào cũng không đi.”

“Ba!” Tên mập đập bàn hét lớn: “Nói cho cậu biết! Đừng mẹ nó học ta!”

Trần Vũ: “...”

Ngoài phòng, tất cả mọi người trong học viện võ pháp nghe cậu trả lời của Trần Vũ liền thất vọng rời đi.

Các vị lãnh đạo của học viện võ kỹ thì phấn khởi cùng nhau rời đi.

“Được rồi. Chuyện này kết thúc.” Gã mập thở hổn hển lấy ba tập tài liệu từ trong ngăn bàn ra:” Tiếp theo, có hai việc muốn thông báo cho cả lớp. Nhưng trước khi nói, để tôi tự giới thiệu trước, tôi họ Cẩu, tên Thánh, tên đầy đủ Cẩu Thánh. Các cậu gọi tôi là Cẩu chủ nhiệm được rồi.”

Bát Hoang Diêu cúi đầu: “Cẩu chủ nhiệm.”

Đoạn Dã cúi đầu: “Cẩu chủ nhiệm.”

Trần Vũ gật đầu: “Cẩu chủ nhiệm.”

“Ừm.” Cơn giận của anh dịu đi đôi chút, Cẩu Thánh phát 3 tập tài liệu cho bọn người Trần Vũ.

“Đây là cái gì?” Đoạn Dã nhận lấy rồi hỏi.

“Con mẹ nó cậu không biết đọc sao?”

“Đây có phải là tài liệu ứng tuyển của hội sinh viên không?” Bát Hoang Diêu kinh ngạc.

“Đúng.” Cẩu Thánh gật đầu: “Ký tên của mình lên, các cậu liền có thể tiến vào hội sinh viên.”

“Tiến vào hội sinh viên, có chỗ tốt gì sao?” Trần Vũ hỏi.

“Chỗ tốt! Chỗ tốt! Trong đầu của cậu toàn nghĩ đến chỗ con mẹ nó tốt!” Cẩu Thánh lại không kìm được lửa giận: ” Hội sinh viên là một trong những bộ phận quan trọng nhất của trường, cậu nói có chỗ con mẹ nó tốt hay không?”

“Vũ ca.” Đoạn Dã ở một bên giải thích: ” Tham gia Hội sinh viên có rất nhiều lợi ích. Đầu tiên là hoàn toàn trở thành một phần của trường. Hai trường Đại học Bắc Kinh và Đại học Thanh Hoa, như cậu đã biết rồi là những giai cấp tối cao trong nước. Chúng ta vào hội sinh viên, thì tương đương với…”

“Nhập *.” Trần Vũ hiểu ý: “Hiểu rồi.”

“Ừm.” Đoạn Dã mở tài liệu ra tiếp tục giải thích: ” Nếu muốn trở thành giáo sư, trợ lý, nhân viên an ninh, thậm chí là cao tầng của trường, tiền đề là cậu cần phải tham gia hội sinh viên. Tài nguyên mà nhà trường trao cho hội sinh viên, và các học sinh bình thường cũng là hoàn toàn khác nhau.”

” Nếu đã gia nhập thì sẽ không thể dễ dàng rời khỏi, đúng không?”

“Đúng thế.” Đoạn Dã gật đầu, nhìn về phía Trần Vũ: ” Nếu đã ký rồi, cậu sẽ bị buộc chung một chỗ với nhà trường. Trừ phi là bị cấp trên đuổi học, nếu không cậu không thể rút lui.”

” Nhưng sau khi ký kết, cậu sẽ không còn là một sinh viên bình thường nữa.” Cẩu Thánh bỗng nhiên mở miệng, biểu lộ nghiêm túc: “Mà là đại diện cho đất nước, trở thành một nhân vật ở cấp độ quốc gia. Tiến vào địa khu, địa phương, nếu như nhiệm vụ cần, thậm chí có thể thông qua trường học thỉnh cầu, chỉ huy bộ môn cấp thành phố.”

Nghe vậy, Trần Vũ nhìn tài liệu trong tay, không hiểu sao trong đầu lại nghĩ đến người đàn ông tên Trương Cương kia.

Nghĩ đến đó, cậu lật từng trang giấy, xem từng dòng từng chữ, hồi lâu sau, cậu đưa tài liệu trở lại: “dây thừng buộc người, tôi lựa chọn không tham gia.”

Cẩu Thánh nhíu mày: “Cậu xác con mẹ nó định sao? Loại cơ hội này không phải lúc nào cũng có.”

“Đúng vậy.”

“Được.” Cẩu Thánh lấy lại tập tài liệu, cất vào ngăn kéo, nhìn về phía Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu: “Các cậu thì sao.”

Bát Hoang Diêu cắn môi, do dự một lúc rồi lắc đầu: “Thật. . . thật xin lỗi, em cũng tạm thời không muốn tham gia.”

“Hoắc, kỳ quái.” Cẩu Thánh lấy lại tài liệu của Bát Hoang Diêu: “Người khác muốn vào cũng đếch con mẹ nó được, các cậu thì được mời thì lại còn từ con mẹ nó chối. Cậu thì sao, con cá hố, cũng muốn từ bỏ sao?”

Đoạn Dã mặt đen lại: “Em tên Đoạn Dã, sao thầy lại liên tưởng em như cá hố.”

“Ông đây lười nhớ tên, nhanh quyết định đi tham gia hay không, lão tử bề con mẹ nó bộn nhiều việc.”

“Em…” Đoạn Dã lật ra một trang cuối cùng: “Em tham gia.”

Trần Vũ nhắm mắt lại, gãi gãi tai: “Đoạn Dã, tôi cảm thấy không tốt lắm, cậu phải cân nhắc kỹ một chút.”

” Không có gì phải cân nhắc.” Đoạn Dã lộ ra tiếu dung: ” Tuy rằng tôi không biết hai người nghĩ thế nào, nhưng gia nhập hội sinh viên là một lựa chọn rất tốt. Tôi không thích quyền lực, nhưng tôi cần tài nguyên, những tài nguyên đó không thể được mua bằng học phần. Hơn nữa…”

“Hơn nữa cái gì?”

” Hơn nữa, đối với một lớp học có thành viên ở trong hội sinh viên, có quyền lợi rất lớn. Dù là làm nhiệm vụ hay là tu luyện hàng ngày, cũng có thể nhận được kết quả gấp rưỡi, rất tiện lợi.”

Đoạn Dã cầm bút trên bàn lên, nghiêm túc nhìn Trần Vũ: “Lớp chúng ta, cần loại quyền lợi này.”

Dứt lời, cậu ta ký tên của mình lên.

Trần Vũ chớp chớp mắt, không biết nên nói cái gì, đành phải gật đầu: “Vậy tôi chúc mừng cậu.”

“Cùng vui.”

” Cuối cùng, có một người bình thường.”

Chương 359: Thay đổi nhân viên an ninh (4) Chương 359: Thay đổi nhân viên an ninh (4)

Cẩu Thánh hài lòng cầm lấy tài liệu, nhìn lướt qua chữ ký, đột nhiên vô cùng tức giận: “Cậu ký con mẹ nó tên chính là cá hố hả.”

“Cái tên cá hố này không được sao?” Đoạn Dã kinh ngạc: “Dù sao thì thầy cũng không nhớ được mà.”

“Ba!”

Cẩu Thánh tức giận ném tập tài liệu xuống đất: “Nhớ hay không là chuyện của tôi! Cậu ký tên giả để lừa gạt chó hay sao?”

Đoạn Dã cúi đầu nhìn tập tài liệu trên mặt đất, do dự một lát rồi gật đầu: “Ừm.”

“Con mẹ nó cậu còn dám “Ừm” nữa hả? !” Cẩu Thánh tức đến vành mắt như muốn nứt ra, lấy một cây rìu từ trong ngăn kéo ra: “Lại ‘Ừm’ thêm một tiếng nữa đi?”

Trần Vũ thấy thế, vội vàng can ngăn, tiến lên phía trước một bước rồi đá cho Đoạn Dã một cước: “Cái thằng trẻ trâu này, cậu so đo mấy cái chi tiết vớ vẩn này với Cẩu. . . Chủ nhiệm làm gì?”

“Cậu nói cái gì? !” Cẩu Thánh giơ rìu lên.

“Không đúng, làm sao cậu dám phân cao thấp với Cẩu chủ nhiệm hả?” Trần Vũ vội vàng đổi giọng.

“Em xin lỗi, em sai rồi.” Đoạn Dã mượn dốc xuống lừa, đối với Cẩu Thánh xin lỗi: “Em sẽ ký tên đàng hoàng.”

“Ký đi!” Cẩu Thánh đặt rìu xuống, lấy ra một xấp đơn khác từ ngăn kéo và ném nó ra ngoài.

Đoạn Dã đưa tay bắt lấy, lật đến trang cuối cùng, ký tên của mình lên.

Trần Vũ nhìn thử, phát hiện cậu ta ký là tên thật "Đoạn Dã ", thấp giọng nói: "Quyết định rồi sao?"

"Ừm." Đoạn Dã đưa lại tập tài liệu rồi nhìn xem Trần Vũ và Bát Hoang Diêu, vỗ ngực một cái: "Sau này, tôi chính là thành viên của hội sinh viên, hai người có chuyện gì, cứ việc đến tìm tôi. Đương nhiên là cái gì cũng phải có giá của nó, Địa vị của tôi ở lớp chúng ta, cũng nên thay đổi rồi đúng không?"

"Được, cái này cần thiết." Trần Vũ gật đầu: "Từ nay về sau cậu sẽ là người đứng thứ ba trong lớp chúng ta."

"?" Đoạn Dã bất mãn: "Thì ra địa vị của tôi còn bị hàng thêm một cấp sao? Không nói là đệ nhất, nhưng ít ra cũng phải giữ được thứ hai chứ?"

"Bóc lột công nhân mà, phải thấp cổ bé họng một chút mới bóc lột được chứ. . ."

"Hai người lại lảm nhảm thêm chút nữa?" Cẩu Thánh liếc mắt: "Lão tử tặng luôn cái văn con mẹ nó phòng này cho các người?"

"Cẩu. . . Cẩu chủ nhiệm, thầy nói, thầy nói tiếp đi." Bát Hoang Diêu hơi cúi đầu: "Đừng quan tâm đến bọn họ."

Liếc nhìn Bát Hoang Diêu, cơn giận của Cẩu Thánh giảm đi một chút, ông ta lại ngồi xuống: "Chuyện thứ ba, chính là. . ."

"Bịch."

Lời còn chưa dứt, lão ta đã bị té sml.

"Mẹ! Cái ghế của ông đâu rồi? !"

Trần Vũ: "Vừa nãy thầy ném đi rồi."

Đoạn Dã: "Đúng vậy đó, nó nát bấy luôn rồi."

". . ." Cẩu Thánh siết chặt nắm đấm đứng dậy, trong mắt hiện lên lửa giận: "Các người là học sinh kém nhất mà tôi từng gặp!"

Trần Vũ: "Vậy thì kiến thức của thầy cũng quá ít đi."

Đoạn Dã: “Đúng vậy đó, chờ năm sau chúng em được lên lớp, thầy còn có thể thấy dài dài.”

“Các cậu nói ít mấy câu đi!” Bát Hoang Diêu vội vàng đẩy Trần Vũ và Đoạn Dã về phía sau, sau đó lập tức lấy một cái ghế đặt sau lưng Cẩu chủ nhiệm: “Chủ nhiệm thầy ngồi đi ạ.”

“. . . Hôm nay, nếu không có đứa nhỏ này, tôi đã bẻ gãy đầu gối của người để làm bóng đá rồi.”

Sau khi đe dọa vài lời, Cẩu Thánh ngồi trên ghế, hắng giọng một cái: “Vấn đề của hội sinh viên đã nói xong rồi. Tiếp theo chính là chuyện con mẹ nó thứ ba. Sau khi thảo luận với phòng giáo dục, chúng tôi cân nhắc sẽ đổi cho các cậu một nhân viên an ninh khác.”

“Đổi nhân viên an ninh?” Trần Vũ sững sờ: “Đổi Thiết ca hả?”

“Đúng.” Cẩu Thánh gật đầu: “Tình hình của Trương Thiết đã không còn thích hợp đảm nhiệm một nhân viên an ninh nữa.”

Ba người Trần Vũ nhìn nhau vài cái, Bát Hoang Diêu do dự nói: “Chủ nhiệm, Em. . . Nhân viên an ninh của chúng em chỉ là đang bị hôn mê, tại sao lại không thích hợp?”

“Cậu ta sẽ hôn mê rất lâu. Ít nhất một tháng, trong khoảng thời gian này, các em còn có thể làm nhiệm con mẹ nó vụ sao?”

“Ồ. . . Chỉ là nhiệm vụ thôi thì sẽ không có chuyện gì.” Trần Vũ khoát khoát tay: “Chúng em có đầy đủ học phần rồi, không cần nhận nhiệm vụ. Thật sự không được, chúng em còn có thể cho vay nặng lãi.”

Cẩu Thánh nghiêng đầu: “Vay nặng lãi?”

“Không phải, là vay không thế chấp.”

Cẩu Thánh nghiêng đầu lợi hại hơn: “Vay không cần thế chấp? !”

Đoạn Dã vội vàng che miệng Trần Vũ lại: “Cẩu. . . Cẩu chủ nhiệm, dù sao thì chúng em cũng không thiếu học phần. Nếu như chỉ là vì làm nhiệm vụ, thì phòng giáo dục không cần quan tâm đâu ạ,

chúng em sẽ chờ nhân viên an ninh của mình tỉnh rồi mới nhận nhiệm vụ.”

“Vấn đề nhân viên an ninh thì để lát nữa nói.” Cẩu Thánh đứng dậy, nghi ngờ nhìn chằm chằm Trần Vũ: “Vay không thế chấp là chuyện gì?”

“. . .” Trần Vũ im lặng hồi lâu: “. . . Aba Aba Aba.”

“Cậu bỗng nhiên bị câm con mẹ nó luôn rồi sao?”

“Aba.” Trần Vũ gật đầu.

Cẩu Thánh nheo mắt lại, nhìn về phía Đoạn Dã: “Cậu nói.”

Đoạn Dã: “. . . Aba Aba.”

Cẩu Thánh: “. . .”

Chương 360: Thay đổi nhân viên an ninh (5) Chương 360: Thay đổi nhân viên an ninh (5)

Trong phòng họp bỗng nhiên trở nên yên tĩnh tuyệt đối.

Cẩu Thánh nắm chặt nắm đấm, nhìn về phía Bát Hoang Diêu đang run lẩy bẩy: “Em, nói!”

Bát Hoang Diêu: “. . .”

Cẩu Thánh: “. . .”

Bát Hoang Diêu: “. . . Aba.”

Cẩu Thánh: “. . .”

“. . .”

“Phanh phanh phanh.”

Sự yên tĩnh không được ba giây, Cẩu Thánh đang muốn phát điên thì một tiếng gõ cửa vang lên.

“Cẩu chủ nhiệm.” Chỉ thấy một vị nữ võ giả trưởng thành đang ôm một chồng tài liệu đến, hô: “Hiệu trưởng đã thông báo cho thầy lên lầu để họp, thầy mau lên đó đi.”

“. . . Biết rồi.”

Sau khi nữ võ giả rời đi, Cẩu Thánh lại ngồi xuống, nhìn lướt qua ba người Trần Vũ: “Các người. . . Không thích hợp. Sau này tôi sẽ nhìn chằm chằm vào các người.”

Ba người Trần Vũ cười một cách ngượng ngùng.

“Thời gian có hạn, tôi nói thẳng cho nó vuông.” Cẩu Thánh nói một cách nhanh chóng: “Việc khi nào Trương Thiết tỉnh lại đó không phải là vấn đề. Vấn đề là bởi vì cậu ta đã bị tổn thương đến não, việc này về lâu về dài sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến hiệu quả

chiến đấu của cậu ta. Vì vậy, chúng tôi quyết định tạm thời dừng chức vụ nhân viên an ninh của cậu ấy và sẽ thay thế cho các em một người khác càng phù hợp hơn. ””

“Cái gì gọi là càng phù hợp?” Trần Vũ hỏi.

“Thiên phú của các bạn tốt hơn nhiều so với dự đoán lúc nhập học, cho nên sẽ phải có một nhân viên an ninh mạnh mẽ hơn. Bây giờ, chỉ cần các bạn không có ý kiến gì thì phòng giáo dục sẽ tự động sắp xếp các bạn.”

“Không có ý kiến? Chúng em làm sao có thể không có ý kiến được?” Đoạn Dã sắc mặt khó coi: “Trương Thiết từng cứu mạng của em, cũng là chiến hữu đã kề vai chiến đấu cùng chúng em. Nói đổi liền đổi sao?”

“. . .” Cẩu Thánh im lặng một lúc lâu rồi nói: “Cái này là vì lợi ích của cậu.”

“Không cần!” Đoạn Dã kiềm chế cảm xúc trong lồng ngực, gục xuống bàn, mắt không nháy một cái nhìn chằm chằm Cẩu Thánh: “Trương Thiết, chính là nhân viên an ninh của lớp hai chúng em. Ai cũng không thể thay đổi.”

Trần Vũ chậm rãi nhấc tay: “. . .”

Bát Hoang Diêu dùng sức gật đầu: “Vâng!”

“. . . Trừ khi là một bà chị ngực to mông nở thân hình đồng hồ cát.” Đoạn Dã bổ sung.

“Ba!”

Một giây sau, Trần Vũ trực tiếp tát một cú lên trán của Đoạn Dã: “Con mẹ nó ta đập chết ngươi.”

“Ồ hống hống hống!” Đoạn Dã ôm đầu, phát ra tiếng khỉ gọi: “Đau đau đau đau. . .”

Đẩy Đoạn Dã ra phía sau, Trần Vũ vẻ mặt nghiêm túc: “Cẩu chủ nhiệm, dựa theo những gì mà thầy vừa nói, em có một thắc mắc, mong thầy giải đáp..”

Cẩu Thánh đưa cổ tay lên và liếc nhìn thời gian được khắc trên chiếc đồng hồ Rolex “Được, nhanh lên.”

“Thầy nói, phòng giáo dục vừa quyết định tạm dừng chức vụ nhân viên an ninh của Trương Thiết. . .”

“Có vấn đề gì sao?” Có ánh sáng lóe lên trong đôi mắt của Cẩu Thánh.

“Có.” Trần Vũ gật đầu: “Lúc này anh ấy đang ở phòng chăm sóc đặc biệt, tiêu chuẩn chữa trị mà anh ấy nhận được chính là phúc lợi của nhân viên an ninh. Nếu như tạm dừng chức vụ nhân viên an ninh của anh ấy thì tiêu chuẩn chữa trị đó có thay đổi gì không?”

“. . .” Nghe vậy, Cẩu Thánh im lặng.

Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu ở một bên cũng có phản ứng, sắc mặt có chút thay đổi.

“Thật ra, ý nghĩ của nhà trường là từ bỏ Trương Thiết đúng không?” Trần Vũ đổi phương hướng hỏi: “Thực lực bị hao tổn, đang hôn mê và không cách nào chiến đấu, lại có quan hệ với hội Công Bình, cộng thêm chi phí chạy chữa đắt đỏ đang tiến hành, dứt khoát lựa chọn dừng chức vụ nhân viên an ninh của anh ấy, chấm dứt, đúng không?”

“. . .” Cẩu Thánh vẫn im lặng như cũ.

“Đây không phải là chuyện mà con người nên làm.” Trần Vũ nheo cặp mắt lại.

“. . . Sự tình rất phức tạp, nó không đơn giản như những gì mà cậu vừa nói đâu.”

“Ra là vậy.” Đoạn Dã cười lạnh: ” Tất cả nhân viên đều là công cụ người phải không. Em không muốn tham gia hội sinh viên nữa, bây giờ rút lui còn kịp không?”

“Trường học cũng là vì lợi ích của các bạn mà thôi.” Cẩu Thánh đứng lên liếc nhìn đám người: “Trương Thiết, thật sự không thích hợp làm nhân viên an ninh của các bạn nữa.”

“Các người không phải là đang suy nghĩ cho lợi ích của chúng tôi.” Trần Vũ chỉ chỉ tự mình: “Mà chỉ là nghĩ về lợi ích của các người mà thôi.”

Nói xong, cậu ta xoay người rời đi.

Trước khi ra khỏi cửa còn để lại một câu: “Việc thay đổi nhân viên an ninh, lớp hai sẽ không có ai đồng ý cả.”

“Suy nghĩ của các cậu bây giờ là không có lý con mẹ nó trí!” Cẩu Thánh đột nhiên rống to.

“Mặc kệ nó có lý trí hay không, ít nhất cũng phải chờ khi chạy chữa xong cho Thiết ca rồi nói.” Đoạn Dã bĩu môi, đi theo rời đi.

“Thật. . . thật xin lỗi.”

Bát Hoang Diêu khẽ cúi đầu và bước đi nhanh chóng.

“. . .”

Trong phòng họp, chỉ còn lại một người Cẩu Thánh.

Ông ta đứng ở vị trí cũ, vẻ mặt tức giận dần dần biến mất, trở lại bình tĩnh.

“Một đám ngu ngốc.”

“. . .”

“. . . Ngu xuẩn.”

. . .

Rời đi phòng giáo dục.

Trần Vũ đưa Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu đến một rừng cây nhỏ.

Chương 361: Thay đổi nhân viên an ninh (6) Chương 361: Thay đổi nhân viên an ninh (6)

“Đầu tiên việc kia. . .” Sau khi phân loại lời nói một hồi, Trần Vũ mở miệng: “Tôi không có thương lượng với các cậu, liền đã độc đoán đưa ra quyết định, nhưng chắc là các cậu cũng có ý kiến giống tôi, đúng không??”

“Ừm.” Bát Hoang Diêu gật đầu: “Đúng vậy.”

“Ừm.” Đoạn Dã gật đầu: “Ý kiến giống nhau.”

Trần Vũ trừng Đoạn Dã một cái rồi tiếp tục nói: “Nhưng sự thật là não của Thiết đã bị thương, ngay cả khi anh ấy tỉnh dậy, dựa theo những gì mà trường học đã nói, là cần một khoảng thời gian dài mới có thể hồi phục. Chúng ta có thể phải đối mặt với một tình huống là không có nhân viên an ninh trong tương lai. Vấn đề này mọi người có thể chấp nhận đúng không.”

“Ừm.” Thiếu nữ vẫn như cũ gật đầu: “Có thể.”

“Tôi cũng không thành vấn đề, nhưng mà. . .” Đoạn Dã chần chờ: “Từ phương diện lý trí. .. Ừ, tôi mà nói thì cậu không thể đánh tôi.”

“Tôi đánh cậu làm gì?” Trần Vũ vén tay áo lên: “Yên tâm to gan nói đi.”

“Ùng ục. . .”

Đoạn Dã trừng mắt nhìn rồi lắc đầu: “Tôi. . . Thôi vẫn là không nói.”

” Nếu không nói cho tôi biết, bây giờ rất dễ bị đánh.”

“Ngươi mẹ nó. . .”

“Đừng có học cái con cờ hó kia, nói nhanh lên.”

“Vậy tôi nói.”

Đoạn Dã lui lại mấy bước, nấp sau lưng Bát Hoang Diêu: “Thiết ca là người tốt và có mối quan hệ rất tốt với chúng ta. Chúng ta không thể làm hành động tá ma giết lừa*. Nhưng mà suy nghĩ lý trí thì. . . Nếu như sau khi Thiết ca tỉnh lại, trạng thái vẫn luôn rất kém cỏi, chúng ta. . . Hai ngươi hiểu ý tôi muốn nói chứ.”

Nghe vậy, Bát Hoang Diêu trầm mặc.

Trần Vũ thả tay áo xuống: ” Ý cậu là, Thiết ca sẽ không thể thực hiện được chức trách của một nhân viên an ninh. Vì lợi ích của lớp, chúng ta phải thay đổi một nhân viên an ninh khác, đúng không?”

Đoạn Dã rụt rụt đầu: “A. . . Đúng.”

“Xem kìa, cậu sợ hãi như vậy làm gì, có khi nào tôi đánh cậu đâu? Sợ cái gì?”

Trần Vũ ngồi xuống bãi cỏ và thở dài: “Tình cảm là tình cảm, hiện thực là hiện thức. Nếu Thiết ca thực lực yếu kém sau khi anh ấy tỉnh dậy, thì việc đưa anh ấy đi làm nhiệm vụ cũng là một mối nguy hiểm và gánh nặng.”

“Cho nên. . .” Bát Hoang Diêu cúi đầu: “Thiết ca. . . sớm muộn gì cũng bị người khác thay thế.”

“Còn tùy tình huống. Nếu việc khôi phục diễn ra tốt đẹp, đương nhiên là sẽ không có chuyện gì. Tóm lại, trong khoảng thời gian Thiết ca vắng mặt, chúng ta không có nhân viên an ninh bảo vệ nên chỉ có thể dựa vào chính mình.”

“Vết thương của Thiết ca lần này quá đột ngột và quá nghiêm trọng.” Đoạn Dã bực bội: “Nếu như lúc đó tôi có thể nhanh hơn một chút. . .”

“Nếu không có cậu, nhóm chúng ta đã bị tiêu diệt.” Trần Vũ vỗ vỗ đầu gối của Đoạn Dã: “Đừng suy nghĩ quá nhiều.”

“Nói đến tiêu diệt, tôi cũng cảm thấy rất kỳ quái. Tinh thần lực của cậu lúc đó quá cường đại, làm sao làm được vậy?”

“Chẳng phải là chuyện bình thường thôi sao? Cậu học chuyên ngành võ pháp, tinh thần lực còn không sánh bằng tôi một thằng vũ phu, cậu không biết xấu hổ sao mà còn hỏi?”

Đoạn Dã: “. . .”

“Vũ ca, tinh thần lực của anh mạnh như vậy, thì tại sao lại không lựa chọn thay đổi chuyên ngành vậy?” Bát Hoang Diêu đột nhiên mở miệng.

“Cô bị ngốc sao? Một lớp học tiêu chuẩn có hai võ kỹ, một võ pháp. Tôi đổi sang chuyên ngành. . .” Trần Vũ duỗi ngón trỏ vuốt má của Bát Hoang Diêu: “Chẳng phải anh sẽ mất đi em sao.”

Đoạn Dã: “. . .”

Bát Hoang Diêu sững sờ nhìn xem Trần Vũ, đại não hoàn toàn đứng máy.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây sau.

Da thịt toàn thân của nàng thiếu nữ bắt đầu ửng đỏ.

Trên đầu bốc khói. . .

Trần Vũ bất ngờ chỉ vào đầu của Bát Hoang Diêu: “Đoạn Dã cậu xem, đầu cô ấy bốc khói rồi kìa!”

Đoạn Dã cũng giật nảy mình: “Á đù, thật sự, bốc khói bốc khói rồi!”

Trần Vũ: “Ghê gớm à!”

Đoạn Dã: “Ghê gớm ghê gớm. . .”

“. . .”

Bát Hoang Diêu hô hấp dồn dập, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, “Bịch” một tiếng ngã xuống trên mặt đất.

Trước khi hôn mê, nàng vẫn còn mơ hồ nghe thấy tiếng la hét của hai người đồng đội.

“Ôi thần linh ơi, tại sao còn bốc khói nữa thế? Sẽ không bốc cháy luôn chứ?”

“Cậu nhanh sử dụng võ pháp để hạ nhiệt cho cô ấy đi. . .”

“Không được, sẽ bị thương đó. . .”

. . .

Cùng lúc đó.

Thầy chủ nhiệm Cẩu Thánh đã đi tới tầng cao nhất của phòng hội nghị, nhìn thấy trong phòng có rất nhiều đại lão, lập tức căng thẳng, nhanh chóng di chuyển đôi chân mập mạp và ngồi vào chỗ của mình.

“Két két.”

Chiếc ghế không chịu nổi gánh nặng, phát ra tiếng rên rỉ chói tai.

“Người đến đủ rồi chứ.” Trên thủ vị, một ông lão có sợi râu dài đến phần bụng nói thẳng vào chính đề: “Quy mô của triều thú đang dần thành hình, nhiều nhất một tháng sẽ phát động tổng công kích vào thủ đô.”

Dứt lời, sắc mặt tất cả mọi người đều trông nghiêm trang hơn.

“Nhưng giải đấu các trường đại học trên thế giới sẽ bắt đầu trong vòng một tháng nữa, chúng ta có nên hủy bỏ nó không.” Một giọng nói trẻ phá vỡ bầu không khí im lặng.

Chương 362: Tiêu trừ dị thú (1) Chương 362: Tiêu trừ dị thú (1)

Mọi người nhìn lại.

Người phát biểu chính là Bát Hoang Dịch.

“Không hủy bỏ.” Lão già râu dài lắc đầu: “Không những không nên hủy bỏ mà còn nên làm lớn chuyện lên. Tốt nhất là có thể tập hợp được tinh anh của các trường đại học trên toàn thế giới.”

“Ý ngài là. . .” Cẩu Thánh nheo cặp mắt lại.

“Đúng thế.” Ông lão gật đầu: “Ta muốn kéo cả thế giới này xuống nước để cùng nhau chống lại thú triều này.”

“Ong ong ong. . .”

Mọi người ngay lập tức bắt đầu thảo luận.

“Phanh phanh.”

Ông cụ gõ nhẹ lên bàn, trong vòng một giây, hiện trường bỗng nhiên yên tĩnh lại.

“Vì vậy, tôi quyết định tăng chi phí cho giải đấu các trường đại học trên thế giới này và mời tất cả các trường nước ngoài hạng ba trở lên, bao trọn gói ăn ở, thứ hạng giải thưởng của người chiến thắng sẽ được mở rộng lên 100.”

“Cái này. . . Loại quy cách này, quá lớn. . .”

“Ừm. Về gánh nặng tài chính, mọi người có thể lập kế hoạch tốt hơn để giảm thiểu chi phí chi cho các giáo sư, trợ lý, nhân viên an ninh, các đơn vị và chi nhánh khác. Đặc biệt là đối với những người bị thương nặng không thể chiến đấu sau một tháng nữa, hãy từ bỏ họ. Rồi tập trung lực lượng chữa trị, tăng cường cứu chữa những người bị thương nhẹ và những người dự kiến sẽ bị thương, đảm bảo sức mạnh chỉnh thể của võ giả. ”

“Trong trường hợp đó … sự bất mãn và xung đột có thể tiếp tục gia tăng. . .”

“Trước mặt dị thú mà còn quan tâm cảm xúc và xung đột sao?” Ông lão ánh mắt sắc bén: “Có thể nói, đây chính là cơ hội cuối cùng của nhân loại. Đúng lúc đuổi kịp giải đấu các trường đại học trên thế giới, sau này thì sẽ không còn cách nào để tập trung nhiều lực lượng như vậy nữa.”

“. . . Vâng, thưa hiệu trưởng, ngày mai tôi sẽ đưa cho ngài danh sách khách mời và kế hoạch dự kiến.”

“Ừm.” Ông già gật đầu rồi đứng dậy: “Chúng ta không chỉ nên mời sinh viên từ các trường đại học khác nhau, mà còn mời cả những võ giả có trình độ giáo sư để tiến hành giao lưu, nếu thích hợp, chúng ta có thể hứa hẹn một số lợi ích. Tóm lại, những võ giả tiến đến Kinh Thành lần này, hoặc là đồng quy vu tận với Kinh Thành, hoặc là đẩy lùi thú triều. Không còn khả năng nào khác nữa.”

“Bằng cách này, cho dù có đẩy lùi được thú triều, danh tiếng của đất nước chúng ta. . .”

“Mạng không còn thì muốn danh tiếng làm cái gì?” Ông lão cắt ngang: “Khi thành công, mọi người liền sẽ quên hết những thủ đoạn hắc ám đã từng sử dụng.”

“Ngài nói thật con mẹ nó đúng!” Cẩu Thánh kích động khó nhịn, bỗng nhiên đứng lên: “Liền con mẹ nó hẳn là nên làm như vậy!”

“Tôi đã nói rất nhiều lần rồi? Nếu như chửi tục trước mặt tôi thì cậu tự mình lăn ra đi.”

“Vâng.”

Cẩu Thánh cao hứng bừng bừng khom lưng, hóa thành một trái bóng tròn, rồi từ từ lăn ra ngoài. . .

“Sau đó, còn có hai chuyện nữa.”

Nói xong, ông già râu dài nhìn Bát Hoang Dịch: “Việc đầu tiên là trì hoãn cuộc tấn công của thú triều và đảm bảo cho giải đấu các trường đại học được diễn ra suôn sẻ, sau đó, công việc ‘Dẫn dụ’

thú triều liền giao cho cậu."

"Được." Bát Hoang Dịch mặt không cảm giác gật đầu, chỗ sâu trong con ngươi của anh ta lóe lên một tia sáng mà không ai có thể nhìn thấy.

"Việc thứ hai. . ." Giọng điệu của lão giả lập tức trở nên tiêu sát: "Khôn sống mống chết, huy động toàn bộ học sinh để tiêu diệt dị thú ở ngoài rìa của thú triều."

"Đã đến lúc để họ phải nhìn thấy máu. . ."

. . .

Đây là một viên đan dược.

Một viên đan dược phản chiếu màu sắc mê ly dưới ánh đèn lờ mờ.

Bề mặt của nó không mịn màng, nhưng được bao phủ bởi những đường vân dày đặc.

Cầm viên đan dược này trong tay, Trần Vũ chăm chú quan sát.

"Tăng Linh đan…"

"22 triệu một viên."

"Có tiền cũng không mua được."

Cẩn thận cảm nhận được cảm xúc trên viên đan dược, Trần Vũ biểu lộ nghiêm túc.

Viên đan dược này có giá trị liên thành.

Là Bát Hoang Dịch tặng cho cậu.

Chín viên khác thì đang ở chỗ của Bát Hoang Diêu.

Tìm kiếm thông tin trên mạng thì thấy loại thuốc này do chính phủ trong nước sản xuất. Nó là một vật liệu chiến lược đặc biệt và không được bày bán công khai.

Túm cái váy lại là nó chỉ được dùng làm phần thưởng cho các anh

hùng.

22 triệu thực chất chỉ là giá thành sản xuất của nó.

Dựa theo những tin tức được tuồn ra, lần cuối cùng loại vật này xuất hiện công khai là hai năm trước khi quốc gia trao tặng huân chương đặc xá cho Bát Hoang Dịch, nó là một trong những phần thưởng được kèm theo.

Rõ ràng, đó là chiếc hộp đang thuộc sở hữu của Trần Vũ và Bát Hoang Diêu…

“Đáng tiếc.”

Trần Vũ tắc lưỡi: “Không tiện bán, chuyện này rất khó xử lý…”

Mỗi đường vân trên viên thuốc đều là một loại mã hóa phức tạp, được cấp thẻ căn cước riêng. Chỉ cần một quốc gia muốn kiểm tra, họ có thể dễ dàng truy xuất nguồn gốc và ai là người đã bán nó.

Theo quy định của pháp luật, việc kinh doanh vật liệu chiến lược đặc biệt của quốc gia bị nghiêm cấm.

Loại Tăng Linh đan này tự nhiên cũng không có bao nhiêu chợ đen dám thu.

Lấy ra một chiếc hộp nhỏ, cẩn thận cất viên thuốc vào trong hộp, Trần Vũ nhìn màn đêm ngoài cửa sổ, quyết định đưa cho chị gái mình.

Dù sao thì cậu ta cũng không thể ăn thứ này được.

“Phần phật.”

Đi đến cửa sổ và kéo chặt rèm cửa.

Chương 363: Tiêu trừ dị thú (2) Chương 363: Tiêu trừ dị thú (2)

Trần Vũ tắm nước nóng giản đơn một chút, sau đó từ dưới giường lấy ra hai chai dung dịch tổng hợp hạng A.

Đã hơn một tuần kể từ lần tiêm cuối cùng.

Thực lực tăng trưởng cũng đã được tiêu hóa hoàn toàn, đây là lúc để tiếp tục chích rồi.

Bây giờ không có nhân viên an ninh, tốc độ tăng trưởng khí kình không thể chậm lại.

“Tiêm nửa ống mỗi tuần. Tần suất này chắc là tương đối ổn định…”

Lầm bầm, cậu ta nâng nắp chai lên, từ bên trong chiết ra nửa ống dầu trắng, khéo léo xuyên vào tĩnh mạch cổ tay, rồi từ từ đẩy ra.

[Bị nhiễm bởi chất lỏng không xác định: Khí kình + 16560]

[khí kình +15803]

[khí kình +15729]

[khí kình…]

Nửa ống dầu trơn đều được tiêm vào trong cơ thể, Trần Vũ phê đến trợn trắng tròng mắt.

Người chưa từng trải sẽ không bao giờ hiểu được khoái cảm khi khí tức được bành trướng tức thời.

Nửa ngày, lấy lại tinh thần.

Trần Vũ rút kim tiêm ra, dùng lưỡi liếm vết thương, sau đó thử bộc phát khí kình một phen.

“Ầm!”

Cơn gió dữ dội làm rèm cửa vang lên những tiếng sột soạt.

” Cấp 1.9. Còn được.”

Thu hồi khí kình, Trần Vũ đóng nắp chai lại và đặt hai lon dầu xuống dưới gầm giường.

Thông qua những lời nhắc nhở điện tử trong đầu, cậu ta có thể phát hiện lượng khí kình đã tăng trưởng là càng ngày càng thấp.

Từ lúc mới bắt đầu mỗi giọt “18000+”, đến bây giờ mỗi giọt “15000+” .

Cũng giống như hút thuốc, khi sức đề kháng và mức độ sức mạnh của cơ thể tăng lên, tác dụng của chất lỏng tổng hợp Hạng A chắc chắn sẽ ngày càng kém hơn.

Nhưng điều này ít nhất là sau cấp 3, bây giờ Trần Vũ cũng không vội.

“Một tuần tiêm nửa ống, cùng lắm là nửa tháng, có thể chính thức đột phá cấp 2.”

“Có thể…”

“Bành bạch!”

Hài lòng vỗ vỗ bụng, cậu nằm ở trên giường chuẩn bị đi ngủ.

Một loạt các sản phẩm “hỗ trợ giấc ngủ” được xếp cạnh giường.

Có Red Bull.

Cà phê.

Thuốc tỉnh táo.

Và kẹo cao su vị caffeine.

Cuối cùng là quả tạ quen thuộc…

Dù sao thì vẫn luôn có cách khiến cậu ta ngủ một cách vui vẻ.

“Ông. . . Ông…”

Sau khi nuốt hai miếng kẹo cao su caffein, còn chưa kịp nhai thì điện thoại đã rung lên.

Nằm ở trên giường cầm lấy xem xét, là Bát Hoang Diêu gọi tới.

“Tút.”

Kết nối, đem microphone đặt ở bên tai, Trần Vũ vừa nhai vừa nói: “Hello Diêu, chào buổi tối.”

“Chào. . . Chào buổi tối…”

“Mấy ngày nay thế nào rồi? Hết sốt chưa?”

“... Hết rồi.”

” Có chuyện gì mà gọi điện thoại muộn như vậy?”

“Vâng.” Trong ống nghe, giọng nói của Bát Hoang Diêu rất nghiêm túc: “Bên tôi nhận được tin là nhà trường sắp giao một nhiệm vụ bắt buộc..”

“Nhiệm vụ bắt buộc? Là cái gì?”

” Mỗi tuần, mỗi lớp phải hoàn thành nhiệm vụ bắt buộc do nhà trường ban hành ít nhất một lần.”

“Chúng ta cũng phải đi sao?” Trần Vũ nhíu mày.

“Đúng vậy, đều phải đi.”

“Độ khó của nhiệm vụ như thế nào?”

” Nghe nói là rất cao, đại đa số đều có liên quan đến việc tiêu diệt dị thú.”

“Dị thú? Chí ít cũng là cấp C trở lên đó?” Trần Vũ kinh ngạc.

“Đúng thế.” Thiếu nữ chần chờ: “Nhưng… lớp chúng ta hiện giờ không có nhân viên an ninh, còn phải làm nhiệm vụ. Làm sao bây giờ? ”

Di chuyển điện thoại từ tai trái sang tai phải, Trần Vũ thay đổi tư thế, cau mày suy nghĩ: “Ừm… Phải hoàn thành một nhiệm vụ bắt buộc trong vòng một tuần, quy tắc này bắt đầu từ khi nào?”

” Mới bắt đầu ngày hôm qua.”

” Vậy chúng ta còn có năm sáu ngày thời gian?”

“Đúng thế.”

“Đây là đã xảy ra chuyện gì sao?” Trần Vũ cào bên tai: “Trường học đột nhiên ban hành cái quy tắc kì quái như vậy.”

“…” Đầu dây bên kia im lặng.

Một lúc lâu sau, có lẽ là do trong kẹo cao su có chất cafein, Trần Vũ cảm thấy hơi buồn ngủ ngáp một cái: “Được rồi, chuyện này thì tôi biết rồi, ngày mai chúng ta gặp mặt rồi thảo luận một chút. Đoạn Dã đâu? Lát nữa cậu gọi điện thông báo cho cậu ta một tiếng.”

“Đoạn. . . Đoạn Dã không phải đã làm mất điện thoại rồi sao…”

Trần Vũ đột nhiên bốc lên một cỗ tà hỏa, cả người lập tức sôi trào: “Ta Đyt con mẹ nó.”

…

Ngày hôm sau, ba giờ chiều.

Sau khi Trần Vũ và Bát Hoang Diêu tìm kiếm suốt một ngày, cuối cùng họ cũng lôi được Đoạn Dã người đang ở trong phòng thí nghiệm của học viện võ pháp ra ngoài.

“Ai! Đừng đừng! Lỗ tai đau đau đau…”

“Cậu còn biết đau hả?” Trần Vũ buông tay, nổi trận lôi đình đá một cước vào mông Đoạn Dã: “Cậu không biết đi mua một cái điện thoại sao? Cậu muốn chết hả?”

“Tôi đang bận học tập mà, giờ tôi lập tức đi mua.” Đoạn Dã xoa xoa vị trí bị đá, bất mãn nói: “Tiết học đó trị giá 2 điểm học phần

đó, tôi mới vừa học được một nửa.”

Khi nghe thấy đây là một bài học đắt giá, Trần Vũ lập tức xua tay: ” Mau quay về đi! Chúng tôi sẽ đợi cậu ở bên ngoài. Chúng ta bàn bạc sau.”

“Oak Oak…” Đoạn Dã vội vàng quay trở về sau khi vỗ nhẹ vào bụi đất trên mông mình.

Đưa mắt nhìn Đoạn Dã biến mất trong cánh cổng, Trần Vũ chỉ vào băng ghế bên cạnh nói: “Chúng ta ngồi đó đi.”

“Tốt. . . Tốt.”

Cả hai bước đến, ngồi xuống và yên lặng chờ đợi.

Chương 364: Tiêu trừ dị thú (3) Chương 364: Tiêu trừ dị thú (3)

Làn gió thu mát rượi phả vào mặt lá hòa cùng hơi thở sảng khoái khi lá rụng.

Nhìn từng nam nữ sinh thong thả đi qua trước mặt mình, Trần Vũ đột nhiên cảm thấy thư thái lạ thường.

Trong tâm trí sâu thẳm, những cảm xúc căng thẳng không thể giải thích được dần dần thả lỏng.

Giống như uống một ngụm cocacola mát lạnh dưới cái nắng như thiêu đốt. Đó là cảm giác như toàn bộ cơ thể đã được "thay thế"...

"Cậu. . . Cậu bị sao vậy?" Bát Hoang Diêu cẩn thận phát hiện ra sự khác thường của Trần Vũ.

"Hả?" Trần Vũ sửng sốt một chút, rồi lấy lại tinh thần: "Há, không có gì, chính là đột nhiên phát hiện một ít chuyện..."

"Chuyện gì?"

Giơ tay chỉ vào khung cảnh xinh đẹp trước mặt của mùa thu lá mang màu sắc vàng cam, rồi nói: "Tôi chợt cảm thấy... Ngồi ở chỗ này, cả người ngừng lại, đơn giản là đang giết thời gian, giống như một cuộc sống đại học thực sự."

"Hả?" Thiếu nữ không hiểu được.

" Tất cả chúng ta đều đang vội." Trần Vũ dựa lưng vào băng ghế, nheo mắt, ánh nắng chói chang xuyên qua từng lớp cành lá rồi chiếu vào mặt cậu: "Mỗi một phút giây đều hận không thể phân thân mình ra, trong đầu chỉ toàn nghĩ đến làm cách nào để tăng thực lực của mình lên."

"Không phải thì sao?"

"Không phải... Thì cũng có thể giống như vậy." Trần Vũ cười vỗ vỗ băng ghế: " Không có việc gì phải nghĩ, không cần làm, cũng

không cần chơi… cứ phung phí hai tiếng đồng hồ này.”

“Cái này. . . Là như vậy sao?” Bát Hoang Diêu học theo Trần Vũ dựa lưng vào ghế, ngơ ngác nhìn mặt trời sau tán cây.

“Đúng.” Nhắm mắt lại, Trần Vũ nhẹ giọng: ” Cứ như thế này… Đừng nghĩ bất cứ thứ gì.”

“… Ân.”

Dần dần, không biết trôi qua bao lâu.

Bát Hoang Diêu cũng cảm nhận được một cảm giác thư thái không thể diễn tả bằng lời.

Khóe miệng dần dần nhếch lên một nụ cười như có như không.

“Bạn gì ơi?”

“Tỉnh dậy đi bạn gì ơi?”

Bỗng nhiên, một tiếng kêu được cố ý đè thấp giọng nói truyền đến.

Bát Hoang Diêu mơ mơ màng màng mở mắt ra, và thấy một nữ sinh đang đứng trước mặt mình.

Tóc dài phất phới, đeo kính gọng màu hồng, khá điệu đà.

“Hả? Bạn. . . Bạn có chuyện gì sao?” Bát Hoang Diêu nghi ngờ.

“Có chuyện.” Cô gái đeo kính nhẹ nhàng duỗi tóc, cẩn thận nhìn Trần Vũ đang nhắm mắt, nhỏ giọng hỏi :“Bạn và anh chàng đẹp trai kia là học chung một lớp sao?”

Bát Hoang Diêu nhìn Trần Vũ một cái rồi gật đầu: “Đúng vậy .”

” Ngoài là bạn học, hai người có phải là người yêu của nhau không?”

“Người. . . người yêu…” Hai má của nàng thiếu nữ ửng hồng, điên cuồng lắc đầu: “Không. . . Không phải!”

“Úc!” Cô gái đeo kính vui vẻ mà lấy điện thoại di động của mình

ra: “Bạn gì ơi, bạn có thể hay cho tôi biết nick Wechat của anh ta được không? Xuỵt! Nói nhỏ chút.”

“Bạn. . . Bạn muốn làm gì?” Bát Hoang Diêu ngây người.

“Cô hiểu mà.” Cô gái đeo kính nháy mắt tinh nghịch:: “Giúp đỡ chút đi! Mời bạn ăn cơm.”

“Nhưng. . . Thế nhưng mà…”

“Nhanh lên, nói nhỏ chút, soái ca sắp tỉnh lại rồi…”

“Ngô.” Trong đầu của Bát Hoang Diêu loạn thành một đoàn, mơ mơ màng màng liền nói nick Wechat của Trần Vũ cho đối phương biết.

“Cám ơn!” Cô gái đeo kính tìm kiếm, bấm thêm bạn, hưng phấn ôm Bát Hoang Diêu một cái: “Cám ơn nha! Rất cám ơn bạn! Vị soái ca này rất có thần thái! Quá đẹp trai. Tôi muốn theo đuổi.”

Bát Hoang Diêu: “...”

“Cám ơn rồi! Gặp lại sau!”

Bát Hoang Diêu: “... Đừng. . . Đừng khách khí…”

Quay đầu lại, cô ngẩn người nhìn Trần Vũ, tinh thần của cô cuối cùng cũng thả lỏng, lại bắt đầu căng thẳng…

“Cô ấy muốn làm gì…”

“Reng reng reng…”

4 giờ 30 phút chiều, tiếng chuông báo đúng giờ vang lên ở phòng thí nghiệm.

Trần Vũ mơ màng tỉnh dậy sau giấc ngủ, liền thấy hàng loạt học sinh đổ xô chạy ra cổng.

Cậu xoa xoa mặt, nhìn sắc trời, quay đầu áp một cái với Bát Hoang Diêu đang ngồi ở trên một ghế dài khác: “Mấy giờ rồi? Đoạn Dã còn chưa có đi ra sao?”

“... Ân.” Thiếu nữ ngồi ở tại chỗ, lo được lo mất gật đầu, tiếng trầm: “Bốn. . . Hơn bốn giờ rồi.”

“Hả? Cậu bị sao vậy?”

“Không có gì…”

Móc móc lỗ tai, Trần Vũ duỗi lưng một cái, nhìn nhìn Bát Hoang Diêu: “Tới tháng rồi hả?”

“Ngô.”

“Trạng thái của cậu chắc chắn là có vấn đề? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có. . . Không có. Tôi rất khỏe.”

Trần Vũ nhíu mày, suy tư một lát, ngoắc ngoắc ngón tay với Bát Hoang Diêu: “Nào, cậu qua đây ngồi đi.”

“Hả?” Thiếu nữ tỉnh táo lại, nghi ngờ hỏi: “Tại… Tại sao?”

“Cậu nói tại sao? Cách tôi xa như vậy làm gì, cậu đang muốn cách ly hả?”

Bát Hoang Diêu do dự, hơi nâng hông lên, nhích từng centimet về phía Trần Vũ.

“... Cậu bị dị ứng với tôi hả?”

“Không có!”

“Vậy liền tới đây nhanh đi.”

Vừa nói, Trần Vũ vừa nhích lại gần nàng thiếu nữ, đồng thời đưa tay vuốt trán cô ấy: “Có phải là bị bệnh rồi không?”

“Không có. . . Không có!” Hai má của Bát Hoang Diêu đỏ bừng, vội vàng lùi về phía sau.

Chương 365: Tiêu trừ dị thú (4) Chương 365: Tiêu trừ dị thú (4)

“Để cho tôi sờ cái!” Trần Vũ lập tức theo sát, thuận thế nắm lấy quần áo của nàng rồi đưa tay sờ.

“Không… A, Vũ ca anh làm gì… Ngô.”

Thiếu nữ giãy dụa.

Trần Vũ bá đạo khống chế được nàng thiếu nữ đang giãy dụa.

Thiếu nữ tiếp tục giãy giụa.

Trần Vũ trực tiếp đè nàng xuống.

“Nhất định là có chuyện rồi! Bị cảm hả?”

“Ngô ngô…”

Khi hai người còn đang anh anh em em, Đoạn Dã đi tới với vẻ mặt khiếp sợ, trừng to mắt chó: “Ngươi. . . Các người…”

Cả Trần Vũ và Bát Hoang Diêu đều đang ở trong tư thế “đô vật” đồng thời quay đầu lại nhìn về phía Đoạn Dã.

“Các người…” Đoạn Dã nhìn xung quanh: “Trước mặt bàn dân thiên hạ, các người như vậy mà dám… Hung hăng ngang ngược thế sao?”

Dứt lời, má của Bát Hoang Diêu chuyển từ đỏ sang tím, đẩy Trần Vũ ra một cách khó khăn, loạng choạng đứng dậy và bỏ chạy trong bối rối…

“Khục.”

Trần Vũ sửa soạn một chút quần áo, bình thản nói: “Hình như nàng bị cảm.”

“Cho nên cậu muốn chích cho cô ấy một cái đúng không?”

“Cậu đang nghĩ cái mẹ gì thế. Con thỏ còn không ăn cỏ gần hang, huống chi cô ấy lại còn phẳng như vậy.”

” Đúng, con thỏ là không ăn cỏ gần hang. Nhưng mà ra vào hang động, cọ qua cọ lại là điều khó tránh khỏi.”

Trần Vũ: “…”

“Được rồi, dù sao cũng là anh em, tôi liền cho cậu chút mặt mũi, không nói chuyện này.” Đoạn Dã khoát tay ngồi ở trên ghế dài, hỏi thăm: “Hai người tìm tôi có chuyện gì vậy?”

“Cậu có biết tin tức về nhiệm vụ bắt buộc mà nhà trường vừa đề ra không?”

“Nhiệm vụ bắt buộc? Không biết?” Đoạn Dã mờ mịt.

Trần Vũ gật đầu và giải thích rõ ràng chi tiết về “nhiệm vụ bắt buộc”, Đoạn Dã kinh ngạc đến mức giật cả mình.

“Đây là lãnh đạo của trường nào nghĩ ra được cái thứ này vậy? Tự do đâu? Dân chủ đâu? Hiện giờ nhân viên an ninh của chúng ta còn hôn mê đó, trực tiếp đi giết dị thú, cũng quá nguy con mẹ nó hiểm đi?”

“Cho nên chúng ta phải thương lượng một chút.” Trần Vũ buông tay: “Cậu cẩn thận suy nghĩ xem nên giải quyết như thế nào?”

“Hả?” Đoạn Dã kinh hỉ: “Tôi cũng có quyền quyết định hả?”

“Đó là tất nhiên! Chúng ta đều học chung một lớp mà. Hơn nữa cậu còn là thành viên hội sinh viên.”

“Tốt lắm!” Đoạn Dã xoa xoa tay: “Nếu không… Đi tìm phòng giáo dục? Giải thích rõ tình hình của lớp chúng ta? Yêu cầu bọn họ hủy bỏ nhiệm vụ bắt buộc của lớp chúng ta?”

“Không được. Phòng giáo dục đang nghĩ cách thay đổi Thiết ca đó, làm thế là cậu đang bật đèn xanh cho họ đó?”

“Vậy… Thật sự đi đổi một nhân viên an ninh thì sao?” Đoạn Dã ngập ngừng.

“Không được. Cậu có còn là con người hay không? Tôi thì đang tính đổi cậu thành một nhân viên an ninh đấy.”

“Hoặc là… Chúng ta hợp tác với các lớp khác?”

“Không được. Các nhiệm vụ bắt buộc của mỗi lớp đều là riêng biệt, cậu tìm ai để hợp tác?”

“Vậy cậu muốn gì?”

Trần Vũ duỗi ra ba ngón tay: “Chỉ có ba người chúng ta, đi nhận nhiệm vụ.”

“Thế nhưng là…”

“Không nhưng nhị gì hết, quyết định vậy đi.”

“…” Đoạn Dã im lặng một lúc, hét lên: “Vậy cậu còn tới đây thương lượng cái đếch gì vậy?! Tại sao không tự mình quyết con mẹ nó định luôn đi?”

“Cái đó không được. Chúng ta là một lớp, tôi không thể chuyên quyền độc đoán.”

Đoạn Dã: “…”

“Tốt lắm, nếu cậu và Bát Hoang Diêu đều đồng ý, không có ý kiến gì, việc này không nên chậm trễ, chúng ta sẽ đi nhận nhiệm vụ ngay bây giờ, đi chuẩn bị trước đi.”

Đoạn Dã: “…”

…

Mười mấy phút sau, đã tìm được Bát Hoang Diêu đang chạy trốn, ba người lớp hai đã đi tới ký túc xá tầng ba trong đại sảnh nhiệm vụ.

Bước vào trong sảnh, một bầu không khí u uất phả vào mặt.

Giữa đám đông nhốn nháo, gương mặt của học sinh nào cũng cứng ngắt.

Cũng không phải tất cả cấp lớp đều là lớp tinh anh.

Hầu hết học sinh đều tập trung ở các lớp học bình thường.

Nhân viên an ninh, người mạnh nhất cũng chỉ có cấp 3, đối mặt với dị thú thì ngay cả bản thân họ còn khó bảo toàn, thì có thể phát huy được bao nhiêu tác dụng của "Bảo vệ".

"Đây không phải là đưa học sinh đến chỗ chết sao?" Đoạn Dã đứng sau lưng Trần Vũ, vẻ mặt khó coi.

"Nhất định là đã xảy ra chuyện." Trần Vũ nhắm mắt lại.

Bát Hoang Diêu vụng trộm liếc nhìn Trần Vũ một cái, lắp bắp nói: "Trường. . . Trường học đã chính thức phát ra thông báo nói là giải đấu các trường đại học sắp bắt đầu, đây là cuộc huấn luyện nhằm vào. . . Tất cả học sinh trong trường…"

"Không có khả năng." Trần Vũ lắc đầu: "Đây là đang lừa gạt người ngu sao."

"Đúng." Đoạn Dã gật đầu: "Nếu bên chính phủ đã lên tiếng, vậy thì đầu tiên hãy loại bỏ đáp án mà chính phủ đưa ra."

Bát Hoang Diêu: "..."

"Chỉ có một ít lớp mới có tư cách tham gia giải đấu các trường đại học. Không có khả năng làm ra động tác lớn như vậy." Nói xong, Trần Vũ tiến lên xếp hàng: "Nhưng nội tình bên trong, chúng ta những này binh tôm tướng cua sẽ không biết được đâu. Nên cũng đừng suy nghĩ nhiều nữa."

Chương 366: Tiêu trừ dị thú (5) Chương 366: Tiêu trừ dị thú (5)

Hôm nay, hiệu quả làm việc của các nhân viên trong đại sảnh cao một cách đáng ngạc nhiên.

Chỉ trong vòng mười phút, Trần Vũ vốn còn đang xếp ở cuối hàng liền đã đi tới vị trí thứ nhất.

“Chào anh, mời anh lấy ra thẻ sinh viên của mình.” Sau quầy, người phụ nữ duỗi ra một cánh tay.

Trần Vũ lấy thẻ sinh viên của mình ra và đưa nó.

Một lúc sau, người phụ nữ ngẩng đầu lên, kinh ngạc liếc nhìn Trần Vũ: “Các cậu học lớp hai hả?”

“Đúng.” Trần Vũ gật đầu: “Có vấn đề gì sao.”

“Nhân viên an ninh của các cậu… Đang bị thương nặng? Không thể tham chiến, đúng không?”

“Đúng thế.”

“Ừm…” Người phụ nữ sau quầy cau mày, cắm mặt vào màn hình máy tính: “Không thích hợp…”

“Tại sao lại không thích hợp?” Trần Vũ nghi hoặc.

“Vui lòng chờ một chút.” Làm một cử chỉ im lặng, người phụ nữ cầm điện thoại trên bàn lên rồi bấm đường dây nội bộ.

“Xin chào? Tôi ở bên đài số 3, tôi phát hiện một tình huống ở đây. Nhân viên an ninh của lớp hai năm nhất không tham chiến được, nhưng mức độ nhiệm vụ bắt buộc có chút không bình thường, có phải là phát sai rồi không? Hả? Không phải sao? Anh có thể kiểm lại được không… A, a a a, hiểu rồi, tốt…”

Cuộc trò chuyện đơn giản kết thúc, người phụ nữ đặt điện thoại xuống và nhìn Trần Vũ với vẻ xấu hổ.

“Làm sao? Có vấn đề gì.” Trần Vũ ẩn ẩn cảm thấy không ổn.

“Nói như thế nào đây… Cậu tự mình xem nhiệm vụ đi.” Người phụ nữ cầm lấy thẻ sinh viên của Trần Vũ quẹt vào máy.

Màn hình hiển thị trước quầy lập tức nhấp nháy thông tin nhiệm vụ của lớp hai năm nhất.

(Xác nhận thành công)

(Nhiệm vụ bắt buộc của lớp hai năm nhất 1: Vận chuyển quân nhu đến phía bắc của rừng Dã Tam Pha, và dọn sạch tất cả dị thú trong vòng ba km tính từ địa điểm mục tiêu.)

(đẳng cấp: Nhiệm vụ cấp B)

(thành viên: Trần Vũ, Đoạn Dã, Bát Hoang Diêu.)

(phần thưởng học phần khi hoàn thành nhiệm vụ: 650)

“Á đù…”

Không đợi Trần Vũ nhìn rõ, những học sinh xếp hàng sau anh lần lượt thốt lên.

“Dã Tam Pha? Nơi đó có rất nhiều dị thú đó?”

“Dọn dẹp tất cả dị thú trong vòng ba cây số…”

“Đệch mẹ…”

“Lớp tinh anh khủng bố như vậy sao!”

“Nhiệm vụ này sắp đạt tới cấp A rồi đó…”

Nghe thấy tiếng bàn luận sau lưng, Trần Vũ trầm ngâm: “Chị ơi, nhiệm vụ này rất khó hả?”

“Phi thường khó.” Người phụ nữ đứng sau quầy gật đầu: “Hơn nữa nhân viên an ninh của các cậu còn đang bị thương, lớp cậu không nên được giao loại nhiệm vụ này. Tôi đề nghị cậu đến phòng giáo vụ hỏi một chút, tôi không có thẩm quyền thay đổi nhiệm vụ. Nhiệm vụ bắt buộc của mỗi lớp đều đã được sắp đặt

trước.”

“... Hiểu rồi, minh bạch.”

Gật gật đầu, nhận lấy thẻ sinh viên, Trần Vũ bước ra khỏi đội dưới sự chú ý của rất nhiều học sinh và quay trở lại chỗ của Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu.

“Vũ ca , nhiệm vụ thế nào? Sao những người khác lại phản ứng như vậy?” Đoạn Dã hấp tấp nói.

“Phòng giáo dục đang chỉnh chúng ta đó mà.” Trần Vũ cười lạnh: “Nhiệm vụ phi thường khó, nghe lời nói của người phục vụ kia, rất nhiều lớp tinh anh đầy đủ biên chế đều không có nhiệm vụ khó như vậy.”

“Đây là tại sao…” Bát Hoang Diêu kinh ngạc mở miệng.

“Ép buộc chúng ta đổi một nhân viên an ninh khác chứ sao nữa.” Trần Vũ nghẹn một bụng lửa: “Nhiệm vụ khó khăn như vậy, để cho ba người võ giả cấp một như chúng ta đi làm, hiển nhiên là nhất định không dám đi rồi, cũng chỉ có thể yêu cầu bọn họ đổi một nhân viên an ninh khác cho chúng ta.”

“Cái Đyt cụ nó.” Đoạn Dã mắng câu thô tục: “Mấy cái thằng cờ hó đó.”

“Đoạn Dã cậu nói nhỏ chút.” Bát Hoang Diêu thở dài: “Chúng ta phải làm gì bây giờ?”

“Ba người, còn tính toán mấy cái chuyện “chó má” như vậy?” Trần Vũ cưỡng chế lửa giận: “Không phải là nhiệm vụ cấp B sao? Làm đi. Tiến trình điều trị của Thiết ca đang trong thời điểm mấu chốt, đừng có cho lũ chó trong trường này kéo anh ấy ra khỏi ICU?”

“Đúng!” Đoạn Dã tức giận nói: “Dù sao người chỉ chết có một lần mà thôi, cùng lắm thì tiêu sái một lần. Vũ ca, đêm nay chúng ta liền đi phố đèn đỏ chơi overnight luôn, để chúng ta phong lưu một bữa.”

Trần Vũ chậm rãi quay đầu lại, nhìn chằm chằm Đoạn Dã: “Nếu đầu của cậu thật sự là bị mèo đái ỉa trên đó thì cậu nên mổ sọ càng

sớm càng tốt, khử mùi.”

Đoạn Dã: “...”

Quay đầu trở lại, Trần Vũ cất thẻ sinh viên, nói với Bát Hoang Diêu: “Diêu, gần đây cậu có ăn thuốc Tăng Linh đan đó chưa?”

“Không có. . . Không có.”

“Tại sao lại không ăn?”

“Chưa kịp ăn…” Thiếu nữ cúi đầu.

“Nhất định là nhịn ăn rồi?” Đoạn Dã nhắm mắt lại, vặn eo, học giọng điệu của Bát Hoang Diêu, khoa trương bắt chước: “Đây là thứ mà anh. . . Anh trai tôi đưa, tôi. . . Tôi muốn giữ nó, anh anh anh…”

Bát Hoang Diêu: “...”

“Sặc!” Trần Vũ rút kiếm ra: “Yêu nghiệt! Nhận lấy cái chết!”

“Đừng đừng đừng em sai rồi…” Đoạn Dã lập tức trốn sau lưng Bát Hoang Diêu.

Chương 367: Tiêu trừ dị thú (6) Chương 367: Tiêu trừ dị thú (6)

Không để ý đến Đoạn Dã đang càng ngày càng ngáo, Trần Vũ nghiêm túc nói: “Diêu, lát nữa trở về, cậu lập tức ăn liền một viên tăng thực lực lên. Năm ngày sau chúng ta đi làm nhiệm vụ.”

“Dược hiệu của Tăng Linh đan quá mạnh, tôi. . . Tôi không kiểm soát được nó.”

“Cho nên tôi mới kêu cậu ăn liền bây giờ. Năm ngày này, cậu liền có thể tiêu hóa hết lượng khí kình đã tăng trưởng. Nhiệm vụ lần này của chúng ta chính là đang đánh cược với mạng sống của mình.”

“... Minh bạch.” Bát Hoang Diêu thở dài: “Lát về tôi ăn liền.”

“Ừm.” Trần Vũ cắm lại thanh kiếm, nói láo: “Sau khi quay về tôi cũng ăn luôn viên Tăng Linh đan kia, có lẽ sẽ tăng lên được cấp 2.”

“Được.”

Dứt lời, Bát Hoang Diêu nhạy cảm chợt nhận ra điều gì đó, quay đầu lại nhìn về phía Đoạn Dã: “Kia. . . Cái kia…”

Đoạn Dã: “Hử?”

“Hai chúng tôi đều có cái để ăn,. . . Để tôi chia cho cậu một viên Tăng Linh đan vậy…”

Nghe vậy, Đoạn Dã sửng sốt hồi lâu, cắn chặt môi mình, cười ra tiếng: “Diêu tử, thứ đó rất quý giá, muốn mua cũng mua không được, tự mình giữ lại đi.”

“Tôi có tám viên, cho cậu một viên thì còn lại bảy viên.” Bát Hoang Diêu lắc đầu: “Chúng ta không có nhân viên an ninh, cậu còn là một pháp sư, càng cần phải tăng thực lực lên.”

“...” Đoạn Dã trầm mặc.

Thiếu nữ tươi cười như hoa: “Chờ khi quay về tôi sẽ lấy cho cậu.”

Đoạn Dã mặt không biểu tình, hít thở sâu một hơi, gật đầu: “... Được.”

Cảm nhận được tâm trạng của Đoạn Dã thay đổi, Trần Vũ nhếch miệng lên, vỗ vỗ vai cậu ta, sau đó nói với Bát Hoang Diêu: “Cô cho cậu ta mà lại không cho tôi, không thích hợp chút nào?”

“Cậu. . . Không phải là cậu…”

“Viên đó là anh trai cậu cho tôi. Cậu chưa cho tôi viên nào mà phải không?”

“Hả…” Hai má Bát Hoang Diêu phiếm hồng: “Vậy. . . Vậy tôi cũng cho cậu một viên.”

“Cậu cho Trần Vũ thêm một viên, vậy chẳng phải Trần Vũ sẽ có hai viên sao?” Đoạn Dã bất mãn: “Tôi chỉ có mỗi một viên.”

“Vậy. . . Vậy. . . Vậy tôi cũng cho cậu thêm một viên…”

Trần Vũ bĩu môi: “Cho nên cô vẫn là cho cậu ta thêm một viên sao?”

Bát Hoang Diêu muốn khóc: “...”

“Oây, ở chỗ này trò chuyện vui vẻ vậy sao.”

Lúc này, một giọng nói có ngữ khí không tốt lắm đột nhiên truyền đến, làm gián đoạn cuộc trò truyện giữa ba người.

Ba người quay đầu nhìn lại, nhao nhao sững sờ.

Người đến, đúng là người quen!

Chính là nhóm ba người đã vay 850 học phần của họ.

Người đàn ông bên trái là gã béo, người đàn ông bên phải đeo kính râm, và người đàn ông ở giữa mặc áo khoác hào hoa.

Vẫn hình dạng cũ.

Vẫn là chỗ cũ.

“Thì ra là khách hàng.” Trần Vũ sung sướng vội vàng tiến lên nắm tay: “Mấy anh dạo này thế nào?”

“Vẫn được.” Người mặc áo khoác hào hoa nghiêng đầu: “Nghe nói, dạo gần đây mấy chú lại hoàn thành một nhiệm vụ cấp A rồi phải không? Nhân viên an ninh còn bị trọng thương nữa?”

“Khả năng thu thập tin tức của anh trai đây cũng rất tốt đấy?”

“Con mẹ nó? !” Người đàn ông đeo kính râm bên phải tức giận: “Anh trai là loại người như nhóc có thể gọi sao?”

“Ngậm miệng.” Người mặc áo gió ngăn lại đồng đội nói với Trần Vũ: “Nhiệm vụ mà cậu nhận trong đại sảnh đã có rất nhiều người biết rồi.”

“Ồ.” Trần Vũ ứng tiếng: “Vậy ba vị là tới đây trả nợ sao? Chưa tới thời gian mà?”

“Con bà nó chứ!” Người đàn ông đeo kính râm giơ tay muốn đánh: “Còn dám hối thúc sao?”

“Tôi kêu cậu câm miệng.”

“Vâng, đại ca.”

Rũ rũ chiếc áo gió, người đàn ông mặc áo gió cười khà khà: “Trả nợ thì còn phải một tuần nữa mới đến hạn, lần này tôi đến tìm cậu, là vì muốn mượn thêm một chút.”

“Như vậy à.” Trần Vũ gật đầu: “Nhưng tạm thời không mượn.”

“Bà mẹ nó!” Người đàn ông đeo kính râm tháo kính râm và hét lên: “Mẹ nó còn dám từ chối hả? Còn bà nó chứ.”

“Lần này không phải mượn không.” Người mặc áo gió ghé vào lỗ tai Trần Vũ: “Còn một tuần nữa là đến kỳ trả nợ không phải sao? Tôi tình cờ nhìn thấy cậu ở đây, cũng nên tính là có duyên đi. Cậu cho chúng tôi mượn một chút, tuần sau liền trả lại hết cho cậu, tính thêm tiền lãi một tháng nữa.”

“Cái này sao…” Trần Vũ bắt đầu suy tư.

Trong một tuần tới, lớp hai của cậu phải ở trong diễn võ trường để rèn luyên, kiểm soát lượng khí kình tăng trưởng quá nhanh. Chắc là không cần phải xài học phần.

Chờ cho đến khi nhiệm vụ bắt buộc hoàn thành, vừa vặn có thể đi bốc bát họ…

“Ừm…”

Nghĩ đến lúc này, Trần Vũ gật đầu: “Không có vấn đề, nhưng hiện giờ chúng tôi chỉ có 400 học phần. Tính thêm tiền lãi một tháng, làm tròn 550 học phần đi, anh thấy sao?”

“Có thể.” Áo khoác nam cười lạnh.

“550 cộng với 1200 trước đó, bằng 1750.” Trần Vũ vui vẻ: “Bỏ số lẻ đi là 1800, thứ hai tuần tới trả lại tôi.”

“Con mẹ nó chứ, còn bỏ số lẻ nữa sao?” Người đàn ông đeo kính râm tức giận lao ra, lại bị người đàn ông mặc áo gió kéo lại.

“Có thể, cậu đã thống khoái thì tôi cũng thống khoái, liền 1800, tuần sau tôi ‘Cho’ cậu.”

Chương 368: Tiêu trừ dị thú (7) Chương 368: Tiêu trừ dị thú (7)

Trong từ “cho”, người đàn ông mặc áo khoác tăng thêm giọng điệu.

“OK!” Trần Vũ lập tức thọc lưng Đoạn Dã: “Nhanh lên, cho ba anh trai đây ghi cái phiếu nợ.”

“Vũ ca…”

“Nhanh lên.”

“Được…”

Mười phút sau, giấy nợ ký xong, học phần chuyển hết.

Ba người đàn ông mặc áo gió quay lưng bỏ đi.

“Hắc hắc, đại ca, có mấy trăm học phần này, nhiệm vụ lại càng dễ hoàn thành.”

“Hừm, muốn mua gì thì mua nhanh lên. Nhiệm vụ bắt buộc này không đơn giản.”

“Đại ca.” Người đàn ông đeo kính râm nhìn lại ba người Trần Vũ, trầm giọng nói: “Anh nói thằng nhóc đó có phải là ngu hay không? Còn tưởng rằng chúng ta sẽ trả tiền thật sao?”

“Không có ai là thằng ngu cả.” Người mặc áo gió lạnh lùng: “Hắn cũng biết là chúng ta sẽ không trả.”

“Vậy tại sao còn mượn?”

“Đương nhiên là muốn cứng đối cứng rồi, để cho chúng ta ‘Chủ động’ trả tiền…”

…

Một bên khác, Đoạn Dã thở dài: “Vũ ca, tôi nghĩ bọn hắn sẽ không

thể nào trả nổi 1800 học phần đâu, khoản tiền đó lớn lắm.”

“Bọn hắn đương nhiên sẽ không trả rồi.”

Trần Vũ hờ hững xua tay: “Bọn hắn cũng biết chúng ta biết rõ bọn hắn không thể nào trả tiền. Cho nên đến lúc đó liền để bọn hắn biết rõ chúng ta biết rõ bọn hắn không trả nhưng chúng ta phải để bọn hắn biết được cái gì gọi là không thể không trả.”

Đoạn Dã: “?”

Bát Hoang Diêu: “? ? ?”

Rời khỏi đại sảnh nhiệm vụ, ba người trong lớp hai tách ra.

Trần Vũ trở về ký túc xá.

Đoạn Dã thì đi theo Bát Hoang Diêu lấy đan dược.

Trần Vũ vào phòng, rửa mặt, kéo chặt rèm cửa, sau đó lấy dịch tổng hợp loại A từ trong gầm giường ra, chiết ra một nửa ống tiêm.

Nhiệm vụ bắt buộc ập đến, cậu không còn thời gian để ổn định, nên chỉ đành quyết liệt hơn thôi.

[Bị nhiễm bởi chất lỏng không xác định: Khí kình + 16033]

[khí kình +15772]

[khí kình +15805]

[khí kình. . .]

“Hả?”

Nửa ống dầu trơn chui vào trong cơ thể, Trần Vũ khẽ cau mày: “Hình như chưa đột phá. . .”

Thử phát động khí kình.

Quả nhiên, thực lực chỉ dừng ở cấp 1.9.

Do dự một lúc, cậu ta lại lấy thêm nửa ống dịch tổng hợp khác và từ từ đẩy vào tĩnh mạch.

[Bị nhiễm bởi chất lỏng không xác định: Khí kình +15628]

[khí kình. . .]

Buông ống tiêm xuống, Trần Vũ đứng lên, bộc phát khí kình lần nữa.

“Ầm!”

Cơn cuồng phong ập đến.

Nhưng cấp khí kình vẫn như cũ không đạt tới cấp 2.

“Nguyên một ống dịch tổng hợp, chắc là được rồi chứ. . .”

“Chẳng lẽ còn có chuyện bình cảnh nữa hay sao?”

Nghĩ đến đó, đầu tiên cậu ta che phủ chất lỏng tổng hợp lại, sau đó nhấc điện thoại lên và tìm kiếm trong Baidu.

Rất nhanh, thì có kết quả.

Thì ra, sau khi đẳng cấp đạt tới 1.9, 2.9, 3. 9 sẽ có một thứ giống như “bình cảnh”.

Đó là một loại “gia công thêm” với khí hải.”

Ví dụ, trước cấp độ 2, khí hải đều được ngưng tụ trong trạng thái sương mù.

Muốn tiến thêm một bước, chỉ có thể nén khí hải, nén đến khi nó thành thể lỏng, tạo ra một không gian trong đan điền, mới có thể tiếp tục “Tích lũy” càng nhiều khí kình.

Sau khi nén thành công, bạn có thể lên cấp 2.

Trước cấp 3 cũng vậy.

Cần phải nén “dịch lỏng” ở khí hải thành trạng thái rắn, khi đó mới có thể tăng lên cấp 3.

Đẳng cấp sắp xếp của nhân loại cũng được phân chia theo điểm này.

Chỉ riêng về điểm này, Trần Vũ liền đoán ra một sự thật.

Càng đạt đến cấp độ cao, sự khác biệt về sức mạnh càng lớn!

Bởi vì sau mỗi lần nén, khoảng cách về tổng lượng khí kình sẽ được tăng lên theo cấp số nhân.

Ví dụ, khí kình của cấp 1,9 là 90, thì khí kình của cấp 2 là 100, nhưng khi khí hải được nén thành trạng thái lỏng, khí kình của cấp 2.1 có thể đạt tới 200. . .

Cứ thế mà suy ra.

Ở cấp 2.9, khí kình là 900, và khí kình của cấp 3 là 1000. Sau đó, khí kình của cấp 3.1 đạt 2000.

3.9 là 9000, cấp 4 là 10000, 4.1 chính là 20000. . .

Do đó, khi đối mặt với kẻ thù, nếu bạn đang ở cấp 1.9 và đối phương ở cấp 2.0, đừng sợ hãi, hai bên có đủ sức để solo với nhau.

Dù sao thì chênh lệch cả hai chỉ là kém một lần áp súc khí hải mà thôi.

Nhưng khi gặp võ giả cấp 2.1, vậy thì lượng khí kình của đối phương có thể là gấp hai lần cấp 1.9, hoàn toàn không có cách nào để solo, có thể chạy bao nhanh thì chạy bao nhanh. . .

Đây là chênh lệch của cấp 4 trở xuống. Khoảng cách không phải là thái quá.

Khi đạt đến cấp 4 trở lên, tổng lượng khí kình giữa 0,1 cấp độ sẽ rất đáng sợ..

“Nếu là quy định như vậy. . .” Trần Vũ trầm ngâm: “Tầm quan trọng của một thiên tài còn quan trọng hơn hàng trăm võ giả cộng lại.”

Năm võ giả cấp 3 có thể hợp tác với nhau để tiêu diệt một võ giả

cấp 4.

Nhưng một trăm võ giả cấp 7 không bao giờ có thể thắng được một võ giả cấp 8.

Đối mặt với cấp 8.1, bao nhiêu võ giả cấp 8 cũng vô ích.

Cấp độ 8.2, có thể vả sml những võ giả cấp 8.1. . .

Chương 369: Tiêu trừ dị thú (8) Chương 369: Tiêu trừ dị thú (8)

“Cái mả mẹ nó.”

Trần Vũ có chút choáng váng: “Hệ thống sức chiến đấu kỳ quái, khoảng cách mỗi cấp đều quá xa. . .”

Cúi đầu, hai lon dung dịch tổng hợp hạng A trên giường. Cậu do dự.

Vốn dĩ tưởng rằng hai bình này ít nhất cũng có thể giúp mình đột phá cấp 3.

Nhưng bây giờ xem ra, có thể tăng lên 2.5 đã là tốt lắm rồi.

“Vậy thì rốt cuộc sự chênh lệch về thể chất của mình với thiên phú của Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu đến cùng là lớn bao nhiêu?”

Đây cũng không phải là tam lục cửu đẳng nữa.

Đây chính là ba trăm sáu mươi chín đẳng!

Lúc trước lấy thể chất của cậu ta, thì sẽ là khoảng “30 đẳng”, như vậy Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu chính là “300 đẳng”.

Còn về Bát Hoang Dịch?

Chắc là khoảng “3000″ nhỉ. . .

“Như vậy xem ra, cứu vớt nhân loại cũng rất đơn giản à.”

Trần Vũ tư duy mở rộng: “Nếu như dị thú có đẳng cấp cao nhất trong thú triều là cấp 9, vậy thì chỉ cần xuất hiện một thiên tài cấp 9.1, liền có thể trấn áp toàn bộ đàn thú triều đó.”

“Cả nhân loại vẫn luôn chờ đợi sự xuất hiện của vị “9.1” kia. . .”

“Mà người đó. . . mọi người dường như đã chờ được.”

Quay đầu, nhìn về phía viên Tăng Linh đan trên bàn mà Bát Hoang Dịch tặng.

Một nụ cười có vị cà ri xuất hiện trên khóe miệng của Trần Vũ: "Đó là kẻ hèn này sao. . ."

"Hừm, hợp lý."

Trần Vũ gật gật đầu, không suy nghĩ nữa mà tiếp tục lướt màn hình điện thoại để tìm cách nén khí hải.

Tuy nhiên, sau nửa giờ tìm kiếm vẫn không thu được gì.

Loại tri thức thăng cấp này giống như đã bị phong tỏa.

Không có thông tin miễn phí được công khai trên Internet.

Sau một lúc trầm ngâm, cậu thoát khỏi trình duyệt, nhấp vào WeChat và gõ câu hỏi vào nhóm WeChat của lớp 2.

[Trần Vũ: Có người không?]

[Bát Hoang Diêu: Có.]

[Trần Vũ: Đoạn Dã đâu?]

[Bát Hoang Diêu: Điện thoại di động của cậu ta bị mất rồi.]

[Trần Vũ: Tuyệt lắm.]

[Thành viên nhóm "Đoạn Dã" đã bị chủ nhóm "Trần Vũ" đuổi ra khỏi nhóm]

[Trần Vũ: Được rồi, để hắn ta cút đi. Tôi có chút chuyện muốn hỏi cậu.]

[Bát Hoang Diêu: Cậu hỏi đi.]

[Trần Vũ: Muốn thăng cấp thì cần phải nén khí hải, Cậu có biết cách để nén khí hải không?]

[Bát Hoang Diêu: Tôi sẽ. Nhưng vấn đề này mà nói thì rất phức tạp, ngày mai cậu có thể tìm một giáo sư để học một lớp trả phí,

có thể lập kế hoạch phương pháp nén cho mình.]

[Trần Vũ: OK, vậy thì cậu ghi danh cho tôi một buổi học, tốt nhất là vào buổi sáng, để không bị chậm trễ. Chúng ta còn đủ học phần không?]

[Bát Hoang Diêu: Còn thừa lại hơn hai mươi học phần, đủ để trả cho khóa học cơ bản này rồi.]

[Trần Vũ: Tốt, cám ơn Diêu Diêu, off đây.]

[Bát Hoang Diêu: Vũ ca.]

[Trần Vũ: Chuyện gì?]

Trong giao diện trò chuyện im lặng một lúc.

Ngay khi Trần Vũ tưởng rằng máy bị đứng hình thì đối phương phát tới một tin tức.

[Bát Hoang Diêu: Vũ ca, hôm nay có người thêm bạn Wechat với anh không?]

[Trần Vũ: Tôi không có xem, có người kết bạn với tôi sao? Vậy bây giờ tôi đi xem một chút.]

[Bát Hoang Diêu: . . .]

[Trần Vũ: Hắc, thật đúng là có một cô em kết bạn với tôi nè. Cám ơn nhắc nhở, off đây.]

[Bát Hoang Diêu: . . .]

Sau khi thoát khỏi nhóm WeChat của lớp 2, Trần Vũ nhấp vào "Bạn bè mới" trong "Sổ danh bạ" và nhấn tùy chọn đồng ý.

Ba, rất nhanh! Người bạn mới đã gửi tới một tin nhắn.

[Xao khả ái: Chào anh!]

[Trần Vũ: Chào em.]

[Xao khả ái: Anh là anh chàng đẹp trai chiều nay ngồi trước cửa

phòng thí nghiệm số 3 của học viện võ pháp phải không?]

[Trần Vũ: Chỗ nào?]

[Xao khả ái: Chính là trên ghế dài ở trước cổng trường, anh ngủ ở đó phải không?]

[Trần Vũ: À! Đúng vậy, có chuyện gì không?]

[Xao khả ái: Không có gì? ~ Chỉ là em muốn hỏi, soái ca chàng gọi* cái gì ? (? ▽? *)] (từ này bên trung có 2 nghĩa, nó dùng để hỏi tên, và cũng dùng để miêu tả hành động là gọi một ai đó hoặc nói một điều gì đó.)

[Trần Vũ: Anh không có gọi? Anh đang ngủ mà.]

[Xao khả ái: Không phải. . . Em muốn hỏi là, anh tên gì!]

[Trần Vũ: Em xem không hiểu tiếng Trung quốc sao? Anh đang ngủ mà! Không có gọi!]

[Xao khả ái: . . . .]

[Trần Vũ: Em đang bị rụng trứng sao?]

[Xao khả ái: Đ-t bà nó, thằng ngu.]

[Trần Vũ: ? (!)]

[Xao khả ái đã xóa bạn khỏi danh sách bạn bè, bạn chưa phải bạn bè của anh ấy (cô ấy) nữa. Vui lòng gửi yêu cầu xác minh kết bạn trước. Sau khi đối phương chấp nhận kết bạn, bạn mới có thể trò chuyện.]

Đặt điện thoại xuống, Trần Vũ bối rối: “Con mắm này bị bệnh thần kinh hả?”

. . .

Đêm.

Không biết bắt đầu từ khi nào.

Một số chủ đề đột nhiên xuất hiện trên Internet.

Nội dung của những chủ đề này đều liên quan đến thú triều ở thành phố Thanh Thành.

Chẳng hạn như: “Triều thú ở Thanh Thành đổi hướng như thế nào?”

“Tại sao góc độ di chuyển và vị trí của thú triều lại hoàn toàn nhằm vào Hạc thành?”

“Phải chăng là có hình bóng của một quốc gia khác xuất hiện trong này?”

Chương 370: Tiêu trừ dị thú (9) Chương 370: Tiêu trừ dị thú (9)

Những chủ đề phân tích, giải thích và nghi vấn được mọc lên như măng sau mưa xuân, nhao nhao nổi bật. Dưới sự tiếp tay của những thế lực vô danh, sự việc ngày càng trở nên gay gắt và nhanh chóng dấy lên những cuộc bàn tán sôi nổi của cư dân mạng cả nước và thậm chí cả thế giới.

Ý tưởng trung tâm của những bài viết này rất nhất quán.

Cũng giống như cư dân mạng, họ đã nhìn từ nhiều góc độ, đưa ra nhiều bằng chứng để chứng minh rằng sự chuyển hướng của thú triều ở Thanh Thành là do con người thao túng.

Sau đó, theo một tiết tấu được định sẵn, hướng bàn tán của dư luận dần dần chuyển từ phổ cập thông tin sang vấn đề đạo đức và luân lý.

Vào thời điểm nhạy cảm này. . .

Vào thời điểm mà giải đấu các trường đại học trên thế giới sắp bắt đầu. . .

Vào thời điểm mà thú triều chuẩn bị đột kích. . .

Một bàn tay đen đang cầm một con dao sắc bén lặng lẽ đi tới. Tìm kiếm cơ hội, sẵn sàng giáng cho mục tiêu một đòn chí mạng. . .

Cuối thu đã qua.

Mùa đông đang tới.

Ngày hôm sau.

Học viện võ kỹ, một biệt thự nào đó trong khu biệt thự giành cho giáo sư.

Trần Vũ ngồi trên ghế sô pha trong phòng khách, nhìn ông lão trước mặt rồi từ từ nói.

Tuổi của ông cụ này cũng đã lớn rồi, đầu bạc phơ, răng đã rụng hết, nết nhăn tràn đầy gương mặt hốc hác, chỉ có đôi mắt là sáng ngời có thần.

Đi một bước lắc ba lần, nói chuyện khi có khi không, nghe đến Trần Vũ vò đầu bứt tai.

Nhưng những điều này có thể chấp nhận được.

Điều duy nhất không thể chấp nhận được là trí nhớ của vị giáo sư già dường như không được tốt…

“Nén khí hả chính là môn nghệ thuật vĩ đại, nó đòi hỏi kỹ thuật kiểm soát khí kình so với việc phóng thích võ kỹ còn nghiêm ngặt hơn. Cho nên cậu. . . Cậu… Cậu tên gì vậy?”

Trần Vũ mặt không biểu tình: “Trần Vũ.”

“À, bạn học Trần Vũ.” Ông lão gật gật đầu đang muốn mở miệng, sững sờ, lại hỏi: “Cậu đến đây làm gì?”

“... Em đến để học tập cách nén khí hải từ thầy.”

“Ồ đúng!” Lão nhân giật mình, hai tay chắp sau lưng rồi bước đi chậm rãi: ” Nén khí hả chính là môn nghệ thuật vĩ đại, nó đòi hỏi kỹ thuật kiểm soát khí kình so với việc phóng thích võ kỹ còn nghiêm ngặt hơn. Cho nên cậu. . . Cậu… Cậu tên gì vậy?”

Trần Vũ nắm chặt hai tay: “... Em tên Trần Vũ.”

“Trần Vũ, đúng. Ân… Hả? Cậu muốn học cái gì?”

Thân thể Trần Vũ run rẩy: “Em muốn học cách làm sao mới giết được thầy.”

“Giết giáo sư hả, cái này không khó.” Ông cụ đột nhiên nói: ” Các trường đại học khác nhau sẽ có những phương án bảo vệ khác nhau giành cho giáo sư. Nhưng đối thủ chính là bản thân giáo sư. Vì để có thể trở thành giáo sư thì mức độ khí kình của hắn sẽ không thấp. Cậu định giết giáo sư thật hả?”

“Một giờ.” Trần Vũ nước mắt lưng tròng nói: “Em cầu xin thầy làm

ơn bình thường một chút, đừng có nhai đi nhai lại 2 câu trên nữa, được không?"

Nói xong, cậu ta cầm lấy giấy bút trên bàn, viết bốn chữ "Áp súc khí hải" trên đó, dừng một chút, sau đó viết tiếp "Em tên Trần Vũ" bốn chữ.

Rồi dán lên trán mình.

"Giáo sư, bây giờ thầy nhớ được chưa?"

"Ồ nha…" Lão nhân đeo lên kính viễn thị lên: "Lần này nhớ kỹ, em muốn học cách nén khí hải đúng không? Đây chính là một môn nghệ thuật vĩ đại, nó đòi hỏi việc kiểm soát khí kình…"

Cuối cùng, với "Phần mềm hack" được tạo ra bởi Trần Vũ, mọi chuyện rốt cuộc suôn sẻ.

Bài giải cũng có thể nói một cách trơn tru.

Trong khoảng nửa giờ đồng hồ, Trần Vũ đã hiểu hết các bước nén khí hải theo lời giảng giải của giáo sư.

Tuy nhiên, khi cậu đang nén khí hải dưới sự chỉ huy của vị giáo sư già, âm thanh tổng hợp điện tử đột nhiên vang lên bên tai khiến cậu sững sờ.

[đang nén khí hải: Mật độ khí kình:18]

[đang nén khí hải: Mật độ khí kình:23]

[…]

Trần Vũ: "…"

[tổn thương tâm lý: Tinh thần +25]

Chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn vị giáo sư già đầy mong đợi trước mặt, Trần Vũ do dự không biết nói gì.

"Thế nào? Bạn học Trần Vũ? Tiếp tục đi?"

"Giống… Giống như có điều gì đó không đúng."

“Không đúng chuyện gì?”

“Ừm…” Trần Vũ im lặng một lát, co chân lại, rồi hỏi với vẻ mặt thành thật: “Giáo sư, muốn thăng cấp thì cần phải nén khí kình, vậy có cách nào có thể mở rộng khí kình hay không?”

Chương 371: Tiêu trừ dị thú (10)

Lão giáo sư: “? ? ?”

“Chính là từ trái nghĩa của dồn nén.” Trần Vũ Trần Vũ duỗi tay ra hiệu: “Mở rộng, lan rộng, lan tràn, loại nào có hiệu quả ngay tức thời ấy…”

“... Cậu muốn làm gì?”

“Em. . . Em cộng sai điểm rồi, muốn rớt level để cộng lại.”

Giáo sư: “...”

Trần Vũ: “...”

Giáo sư: “Cút.”

“Giáo sư ngài…”

“Cút.” Cơn giận của giáo sư già làm cho bộ râu của lão run rẩy, lão chỉ ra ngoài cửa:: “Cút ngay! Còn dám giễu cợt kỹ thuật nén khí hải của ta? !”

“Không phải, thầy hiểu lầm…”

“Cút! !”

“Bịch.”

Trần Vũ bị đá một cước ra ngoài biệt thự theo đường cửa sổ.

“Cút xa một chút!”

Chương 371: Tiêu trừ dị thú (10)

Vị giáo sư già hét lên, đóng chặt cửa sổ với một tiếng "rầm" và đóng rèm lại…

"…"

"Khục…"

Trần Vũ chật vật đứng lên, vỗ vỗ bụi trên người, nghiêng đầu suy nghĩ tại chỗ.

Cậu ta thế mà quên rằng trong cơ thể mình còn có buff [nguyền rủa] , cái hố siêu to khổng lồ này đang đợi cậu.

"Thật là phiền con mẹ nó phức…"

Thiên hạ to lớn, có không ít kỹ thuật nén khí hải.

Nhưng chắc chắn sẽ không có người nào ngu ngốc đi nghiên cứu làm cách nào để "Tán khí "...

"Làm sao để thăng cấp bây giờ?"

Ngẩng đầu nhìn vầng thái dương rực rỡ trên bầu trời, Trần Vũ sững sờ: "Lão tử kẹt cấp…"

Thật lâu sau, cậu ta mới hoàn hồn, lại đi tới trước cửa biệt thự, vươn tay gõ.

"Đông đông đông!"

"Ai vậy?"

"Két két…"

Cánh cửa gỗ bị đẩy ra, vị giáo sư già trí nhớ không tốt nhìn về phía Trần Vũ: "Có chuyện gì sao?"

"Xin chào giáo sư, em là sinh viên đã mua khóa học trả phí của thầy." Trần Vũ cúi đầu.

“Ồ!” Vị giáo sư già giật mình, vội vàng nhường đường: “Mời vào. Lúc này là mấy giờ rồi, sao bây giờ mới tới?”

“Em xin lỗi, em bị kẹt xe.”

“Trong trường học còn có thể bị kẹt xe hả?”

“Đừng để ý đến những chi tiết này.” Trần Vũ đi vào biệt thự, thúc giục: “Chúng ta bắt đầu bài giảng thôi.”

“Được rồi, cậu muốn học cái gì?”

“Học thuật thảo luận, làm thế nào để mở rộng khí hải!”

“...” Nghe vậy, lão giáo sư sửng sốt một chút, rồi đột nhiên phản ứng lại: “Tôi nhớ rồi! Là cậu!”

Trần Vũ: “...”

“Cút! ! !”

...

Nửa giờ sau.

Trần Vũ uể oải đi tới diễn võ trường của lớp hai, bước vào cánh cổng sắt nhỏ, nhìn thấy hai người Đoạn Dã đang chăm chỉ luyện tập.

Kiểm soát sức mạnh tăng vọt.

“Vũ ca đã về rồi hả?”

Nhìn thấy Trần Vũ, Đoạn Dã vội vàng cùng Bát Hoang Diêu chạy tới, hỏi thăm: “Sao rồi? Lên được cấp 2 rồi sao?”

“Không có.”

“Hả?” Đoạn Dã sững sờ.

“Không có lên được cấp 2.” Trần Vũ lặp lại.

“Tại sao vậy?”

“Tôi cảm thấy khoảng cách thực lực giữa chúng ta quá lớn.” Trần Vũ chững chạc đàng hoàng nói: “Nếu như tôi lên được cấp 2, không phải sẽ nghiền ép các cậu một cách dễ dàng sao?”

Bát Hoang Diêu: “...”

Đoạn Dã: “...”

Trần Vũ: “Tôi sợ hai người sẽ cảm thấy tự ti, vì vậy tôi sẽ dừng lại ở cấp 1,9″

Bát Hoang Diêu: “...”

Đoạn Dã: “Cậu đang muốn gạt thằng ngu hả?”

“Vũ ca.” Bát Hoang Diêu yếu ớt mở miệng: “Ý tốt của anh chúng tôi hiểu mà, nhưng. . . nhưng anh sẽ không thể trưởng thành nếu luôn chăm lo cho cảm xúc của chúng tôi.”

Đoạn Dã quan sát Bát Hoang Diêu từ trên xuống dưới: “Cậu bị ngốc hả? Hắn ta nói cái gì cậu tin cái đó sao?”

“Ngô…”

“Được rồi, đừng lo lắng cho tôi, hai người nhanh đi tập luyện đi.” Trần Vũ nói sang chuyện khác: “Đoạn Dã, sau khi cậu ăn đan dược thì khí kình tăng lên tới cấp nào rồi?”

“2.2.”

“Đệch, mạnh vậy sao? !” Trần Vũ giật mình.

“Đúng vậy, tác dụng của Tăng Linh đan quá mạnh.” Đoạn Dã liếm liếm bờ môi, vẻ mặt vẫn chưa thỏa mãn: “Tôi cắt nó ra thành nhiều mảnh để ăn, trong túc xá còn lại một nửa.”

“Vậy còn cậu?” Quay đầu, Trần Vũ nhìn về phía Bát Hoang Diêu.

“Tôi cũng chỉ ăn một nửa. Hiện tại cũng là cấp 2. . . 2.2.”

“... Ghê vậy.”

Thứ lỗi cho văn hóa nông cạn của Trần Vũ, cậu ta chỉ có thể thốt

lên hai từ này để diễn tả tâm trạng của mình…

Lại trò chuyện ngắn ngủi một lúc, Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu tiếp tục luyện tập, còn Trần Vũ ngồi trên ghế ở trong góc lấy điện thoại di động ra tìm kiếm.

Hắn nhớ tới vào cái đêm mà hắn bị [nguyền rủa], hắn cũng đã tìm kiếm [cách tu luyện để giảm lượng khí kình võ giả].

Cuối cùng tìm ra ba đáp án.

Đáp án thứ nhất, là thuốc lá.

Các alkaloid carbon monoxide và kim loại nặng trong thuốc lá có thể ảnh hưởng đến hiệu quả vận chuyển khí kình. Đó cũng là phương pháp mà cậu ta đã sử dụng để tăng trưởng khí kình của mình trong giai đoạn đầu.

Đáp án thứ hai, là sắc.

Giả thuyết hormone; giả thuyết trao đổi năng lượng; giả thuyết di truyền không tiến hóa của con người, v.v. Càng nghiện, khí hải giảm càng nhanh. Do điều kiện khắc nghiệt và Trần Vũ không có hứng thú với sắc, phương pháp này đã không được sử dụng.

Đáp án thứ ba, chính là độc!

Một số chất độc thậm chí có thể khiến cho võ giả quay lại thời kỳ trước giải phóng, trở thành người bình thường…

Như chúng ta đã biết, sự tăng trưởng và tiêu thụ khí kình phải tuân theo các quy luật vật lý, và có sự thay đổi tuyến tính từ đầu đến cuối.

Và nó có thể biến một võ giả thành một người bình thường ngay lập tức…

“Tác dụng của loại độc dược đó hẳn không phải là giảm xuống lượng khí kình.” Trần Vũ hai mắt nhắm lại: “Mà là trực tiếp triệt tiêu khí hải.”

“Như vậy đổi thành mình, chẳng phải là ngon rồi… Ngưng tụ

sao?”

“Chỉ là thứ này quá khó tìm.”

Chất độc chống lại võ giả là hàng cấm nghiêm trọng nhất.

Ngay cả tư tàng cũng là một tử tội!

Trước đây, Trần Vũ nghĩ rằng việc nghiêm cấm chất độc là để bảo vệ toàn bộ quần thể võ giả.

Chương 372: Tiêu trừ dị thú (11) Chương 372: Tiêu trừ dị thú (11)

Nhưng khi trải qua nhiều chuyện như vậy, có kiến thức và sự hiểu biết sâu rộng của mình về toàn thế giới và xã hội, để cho cậu ta hiểu được việc chính phủ nghiêm cấm thuốc độc chỉ vì nó có thể đe dọa các cấp thượng tầng.

Trực tiếp làm tiêu tan khí hải, và có thể gây sát thương chí mạng cho các võ giả trên cấp bảy. Vì vậy, việc những chất độc như thế này bị cả thế giới phong sát là điều đương nhiên.

“Có lẽ, chỉ có một tổ chức cực đoan như Hội Công Bình mới có thể có loại thuốc đó…”

Nghĩ đến đây, sắc mặt Trần Vũ trở nên khó coi.

Dù cậu ta là Trạng Nguyên, dù là sinh viên ưu tú của Đại học Bắc Kinh, nhưng cậu ta vẫn thuộc hàng trung cấp trở xuống của cái thế giới võ đạo này.

Gần như không có khả năng tiếp xúc với chất độc khiến cho các cao tầng sợ hãi.

Trừ khi là tiết lộ bí mật [nguyền rủa] của mình cho cao tầng của trường học biết.

Như vậy thì sẽ hoàn toàn không phải lo lắng về chất độc.

“…”

Để điện thoại di động xuống, Trần Vũ thở dài: “Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, biện pháp này chỉ có thể nghĩ nghĩ thôi.”

“…”

“Thế giới võ đạo rộng lớn nhường này, lại có quá nhiều đại lão. Thực sự không có một giáo sư ngu ngốc nào nghiên cứu cách “tán khí” sao…”

“…”

“…”

“… Hả?”

“Giáo sư ngốc? !”

Đột nhiên phúc chí tâm linh, để Trần Vũ lóe lên một suy nghĩ sáng như bóng đèn.(ý chỉ người gặp được thời cơ thích hợp tạo nên những suy nghĩ linh hoạt hoặc hành động thích đáng.)

“Giáo sư ngu ngốc! Thanh Hoa có à!”

…

Buổi trưa.

Thanh Hoa, khu biệt thự dành cho giáo sư.

Trần Vũ có trí nhớ rất tốt, đi dọc theo con đường rải sỏi bên trái, đi nhanh năm phút đồng hồ, liền đến một biệt thự ở trong góc khuất của khu biệt thự.

Vẫn giống như cũ.

Tro bụi, gạch ngói tồi tàn.

Cởi bỏ khẩu trang, cậu bước tới trước cửa, gõ nhẹ nhàng.

“Phanh phanh.”

Trong phòng không có phản hồi.

Sau một hồi chờ đợi, cậu ta gõ lần hai.

“Phanh phanh!”

Vẫn như cũ không có phản hồi.

“Giáo sư?” Trần Vũ mở miệng hét lên: “Giáo sư có ở nhà không?”

Biệt thự: “…”

“Giáo sư Chân! Giáo sư Chân Thông Minh, ngài có ở nhà không?”

“Ba!”

Cửa sổ lầu hai đột nhiên bị đẩy ra, một ông lão có đầu tóc bù xù thò ra: “Ai vậy?”

“Là em.” Trần Vũ lùi lại mấy bước, vẫy tay lên lầu hai: “Giáo sư còn nhớ em không?”

“Cậu là… Tiểu Trần? Trần Vũ!” Chân Thông Minh kinh hỉ.

“Là em.”

“Nhanh! Nhanh vào nhà đi!” Chân Thông Minh kích động đến mức không kìm chế được mà nhảy từ lầu hai xuống, ôm chằm lấy Trần Vũ.

“Trần Vũ! Cuối. . . Cuối cùng thì cậu cũng tới rồi! Cậu… Tôi… Ô ô ô…”

Trần Vũ hoảng hốt: “Chân. . . Giáo sư Chân, ngài làm sao vậy? Sao lại khóc?”

“Tôi. . . Tôi khổ lắm!” Ông lão giống như một đứa trẻ, há to miệng gào khóc: “Tôi oan lắm! !”

“Giáo sư bình tĩnh một chút, vào nhà trước, chúng ta vào nhà rồi nói.”

“Được… Ô…”

Chân Thông Minh được Trần Vũ đưa vào nhà trong tình trạng nước mắt lưng tròng. Sau khi cửa đóng lại, ông ấy khóc càng dữ dội hơn, thậm chí khóc đến mức ngồi dưới đất lăn lộn.

Đứng ở phía sau giáo sư, Trần Vũ vỗ nhẹ vào lưng đối phương, nhẹ giọng nói: “Chân. . . Giáo sư Chân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thầy nói cho em nghe đi.”

“Tôi bị oan à!” Chân Thông Minh hai mắt đẫm lệ nhìn xem Trần Vũ, nghẹn ngào: “Ông trời ban cho tôi đầy bụng kinh luân, nhưng

mà ở ngôi trường Thanh Hoa to lớn này lại không có một người hiểu được tôi, tôi sống… Còn có nghĩa lý gì?”

“Thầy đừng có nghĩ quẩn! Không phải là còn có em ở đây sao? Em hiểu thầy, giáo sư Chân. Thầy có thể nói cho em biết là đã xảy ra chuyện gì trong một tháng vừa qua không.”

“Tôi. . . Tôi…”

Chân Thông Minh lau đi nước mắt, xoa vào quần của Trần Vũ, sau đó trấn tĩnh lại, nói: “Lần trước, không phải nhờ lời khuyên của cậu mà tôi đột nhiên sáng tỏ sao? Tôi thề sẽ sáng tạo ra một môn võ kỹ chỉ có khuyết điểm mà không có ưu điểm. Để đóng góp cho nghiên cứu của người khác trong tương lai.”

“Chẳng lẽ thầy thất bại rồi sao?”

“Tôi mà thất bại? Tất nhiên là tôi đã thành công rồi! Còn là thành công lớn!” Chân Thông Minh kích động: “Chỉ trong nửa tháng, tôi đã tạo ra một môn võ kỹ giảm 37% sức công phá! Tên là « Tín Ngưỡng Chi Dược», vượt xa mong đợi 24%!”

“Á đù!” Trần Vũ kinh ngạc, giơ ngón tay cái lên: “Ghê gớm à! Nó giống như những gì mà thầy đã nói trước đây, trực tiếp lấp đầy chỗ trống trong lĩnh vực nghiên cứu này ở đất nước chúng ta!”

“Đúng vậy! Có được tính là một công lớn hay không? !”

“Khẳng định tính!” Trần Vũ vỗ ngực một cái: “Loại võ công này, không nói đến sinh viên ở trường này, cho dù là em ở Đại học Bắc Kinh cũng nóng lòng muốn mua.”

“Cậu chắc chắn là mình sẽ mua chứ?”

“Em chắc chắn! Nếu em mà nói dối thì kiếp này em sẽ bị hiếm muộn, con cháu đầy đàn!”

“Nhìn xem!” Chân Thông Minh phẫn nộ: “Tôi nói loại võ kỹ này, cho dù không phải dùng để nghiên cứu, thì cũng có giá trị rất cao trên thị trường!”

Chương 373: Tiêu trừ dị thú (12) Chương 373: Tiêu trừ dị thú (12)

“Nhất định rồi. Sao vậy? Lãnh đạo có phải là vui vẻ hết mức luôn đúng không? Còn ban thưởng cho thầy nữa phải không?”

“Hắn ban thưởng cái đếch chứ ban!” Chân Thông Minh giận dữ hét lên: “Tôi có ý tốt tự mình đưa võ kỹ qua cho hắn, vậy mà hắn ta lại coi ta như là nhân vật phản diện, nói đánh là đánh! Còn có rất nhiều người ở đó nữa! Rất nhiều người đang xem đó…”

“Chuyện này. . . Chuyện này. . .” Trần Vũ kinh ngạc không thể tin được: “Lãnh đạo của thầy có phải bị điên rồi không?”

“Hắn ta còn nói tôi bị điên đó!”

“Cái này cũng xem không hiểu, hắn ta nhất định là điên rồi!” Trần Vũ giống như đồng cảnh ngộ, tức giận đến cả người phát run: “Thầy nghiên cứu ra võ kỹ ghê gớm như vậy mà còn bị đánh? Thiên lý ở đâu? Pháp luật ở đâu? Nhân tính ở đâu? Đạo đức ở đâu?”

“Oa!” Nghe thế, Chân Thông Minh bị khởi dậy nỗi buồn, lại bắt đầu gào khóc: “Tôi khổ lắm…”

“Giáo sư, đừng khóc.” Trần Vũ ôm lấy Chân Thông Minh: “Thầy phải mạnh mẽ lên. Lãnh đạo vì sao phải đánh thầy? Thầy không thể để cho kẻ ác đắc ý!”

“Hả?” Chân Thông Minh miệng mở rộng ra, lau nước mắt: “Tại sao lãnh đạo của tôi lại đánh tôi? Tôi cũng đang thắc mắc đó.”

“Đây chính là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường.”

Trần Vũ phẫn hận giải thích: “Ngài hãy ngẫm lại, võ kỹ nà của ngài đã hỗ trợ ngược cho việc nghiên cứu các môn võ kỹ khác của cả nhân loại, có những học sinh từ các trường bên ngoài như em không thể chờ đợi mà móc sạch vốn liếng để mua chúng… Điều này chứng minh rằng đây chính là đồ tốt!”

“Đúng!” Chân Thông Minh gật đầu.

“Vậy lãnh đạo tại sao còn muốn đánh người vậy?”

“Tại… Tại sao?”

“Lỗ Tấn tiên sinh đã từng nói, loại bỏ tất cả những điều không thể, những thứ còn lại cho dù có khó tin đến đâu thì nó cũng là sự thật!” Trần Vũ nói bừa: “Lãnh đạo thầy… Đang đố kị với thầy!”

Chân Thông Minh chấn kinh: “Đố kị. . . Đố kị tôi…”

“Chuyện này không phải đã rõ ràng rồi sao? Em hỏi thầy, thầy nộp lên quyển võ kỹ này, lãnh đạo của thầy có nhận hay không?”

“Không nhận…”

“Đương nhiên là không thể nhận rồi. Ông ta sợ nếu như đặt vào thư viện của trường sẽ thu hút sự chú ý của một số người có đôi mắt sáng như em.”

“Có. . . Có lý.”

“Em hỏi thêm một câu nữa.” Trần Vũ hạ giọng: “Sau khi lãnh đạo đánh thầy xong, ông ta có xử phạt gì thầy nữa không?”

“Ông ấy ra lệnh cho tôi không được nghiên cứu bất kỳ môn võ kỹ nào nữa.”

“Quá độc ác.” Trần Vũ nghiến răng nghiến lợi: “Cách tàn nhẫn nhất để đối phó một thiên tài chính là tiêu hao tài năng của hắn! Nhân tính … Thật là đen tối.”

Nghe vậy, Chân Thông Minh dần dần hình dung ra mọi chuyện trong đầu, lửa giận từ đáy lòng dâng lên, dùng hết sức rống lên: “Móa! Cái đ*t con mẹ nó chứ! !”

“Xuỵt!” Trần Vũ nhanh chóng che miệng Chân Thông Minh lại: “Giáo sư Chân, thầy phải bình tĩnh! Bởi vì cái gọi là Hàn Tín có thể nhịn nhục, bây giờ thứ mà ngài muốn đối kháng là quyền thế, đó là một con đường chết!”

“Vậy. . . Vậy tôi phải làm sao bây giờ?”

“Ừm… Để cho em suy ngẫm một chút…”

Nhíu mày, cân nhắc hồi lâu, Trần Vũ ngoắc ngoắc ngón tay: “Giáo sư Chân, lãnh đạo của thầy nói là thầy không được nghiên cứu võ kỹ khác đúng không?”

“Đúng.”

“Vậy thì thầy càng phải nghiên cứu! Em luôn tin rằng công lý và ánh sáng sẽ không thể bị bóng tối che khuất. Thiên phú và tài năng cuối cùng sẽ tỏa sáng rực rỡ trên thế giới này! Hãy nghĩ đến Đỗ Phủ, nghĩ đến Picasso, nghĩ đến Vasilii · Grossman. Thầy nhất định phải đứng lên và tiếp tục nghiên cứu!”

Chân Thông Minh nắm chặt nắm đấm: “Thầy đương nhiên là phải tiếp tục sáng tạo võ kỹ rồi. Giáo sư không làm nghiên cứu, ăn no rồi ngồi chờ chết sao?”

“Ba ba ba ba…”

Trần Vũ lập tức vỗ tay, dùng sức quá mạnh, lòng bàn tay đỏ chót.

“Nhưng. . . thế nhưng là…” Chân Thông Minh ngập ngừng: ” Tôi đã bị nhà trường cấm túc, còn bị cắt giảm tiền lương. Không có tài chính, không có tài nguyên … Làm sao nghiên cứu được.”

“Giáo sư Chân. Đúng là thầy chả có gì cả. Nhưng…” Trần Vũ vẻ mặt trang trọng, ánh mắt trang nghiêm: “Thầy còn có em.”

Khi những lời nói này rơi xuống, Chân Thông Minh sững sờ ở tại chỗ.

” Thưa giáo sư, mặc dù em chỉ là một sinh viên không đáng được nhắc đến. Nhưng em hiểu được tầm quan trọng của tri thức, và em cũng hiểu được tầm quan trọng của một thiên tài trăm năm có một như thầy.”

Hít sâu một hơi, Trần Vũ lấy điện thoại di động ra: ” Dù nghèo đến đâu thì cũng không thể nào tiết kiệm trong việc nghiên cứu khoa học được. Tuy em không giàu có, nhưng em vẫn có một số tiền, dù

nó chỉ là hạt cát trong sa mạc. Nhưng thầy đừng ghét bỏ, em sẽ đưa hết cho thầy!!"

"..." Bờ môi của Chân Thông Minh run rẩy, hô hấp như nghẹn lại, việc ma sát của hai hàm răng đã lộ ra tâm trạng rung động của ông ta lúc này.

"Ba!"

Đột nhiên ông ta mở rộng vòng tay, kiên quyết ôm chặt lấy Trần Vũ, nước mắt như mưa: "Ân nhân! Cậu không chỉ là Bá Nhạc của tôi, mà còn là ân nhân của tôi! Ân nhân của tôi..."

Chương 374: Tiêu trừ dị thú (13) Chương 374: Tiêu trừ dị thú (13)

“Đừng khóc nữa giáo sư. Ngày tận thế sắp đến, loài người cần thiên tài. Ngài là phần tử không thể thiếu được. Chúng ta không có thời gian để xoắn xuýt trong chuyện tình yêu nữa.”

“... Tôi biết.”

Gật đầu một cách nặng nề, trong mắt Chân Thông Minh lóe lên vẻ quyết tâm chưa từng có.

Trên đời này, điều gì có thể khiến loài người trở nên bất khả chiến bại?

Đó chính là sự khích lệ của các đồng chí!

“Trần Vũ.” Chân Thông Minh hít sâu: ” Tôi đã quyết định rồi, tôi sẽ bắt đầu nghiên cứu ngay hôm nay. Đây là ý nghĩa tồn tại của tôi. Tôi sẽ tiếp tục sáng tạo ra những môn võ kỹ như ‘Thốn Băng Quyền’, ‘Tự Diệt Bất Động Bạo Thể’, để toàn thể giáo sư trên thế giới này không phải đi đường vòng nữa.”

“Thật là chí khí.”

“Vậy thì tiếp theo tôi nên nghiên cứu cái gì?”

“Giáo sư, em có một đề nghị, không biết có được hay không.”

“Cậu là chiến hữu của tôi, cũng là Bá Nhạc của tôi, cậu nói thì sẽ không sai được.”

“Vậy…” Trần Vũ ghé vào tai Chân Thông Minh: ” Lần này, chúng ta hãy nghiên cứu một chuyện lớn, làm thế nào để khí hải trong đan điền có thể mở rộng, tràn lan.”

“Chuyện này. . . Không phải là đang giảm tu vi xuống sao?” Chân Thông Minh kinh ngạc.

“Đúng. Ngoài thầy ra, còn có ai có thể sáng tạo ra loại thần kỹ này

để cảnh báo thế nhân đâu?”

“... Tôi hiểu rồi. Chỉ cần có tài nguyên và vật liệu thí nghiệm, cho tôi thời gian nửa tháng, sẽ có kết quả! ”

“Được. Em sẽ gửi qua cho thầy 2 triệu. Nếu không đủ, em sẽ gom tiếp. ”

“Trần Vũ.” Chân Thông Minh lại sắp khóc: “Cám ơn mọi thứ mà em đã làm, nhưng em lại không nhận được bất kỳ hồi báo nào.”

“Chẳng phải thầy cũng không nhận lại được gì sao?”

Trần Vũ mỉm cười: ” Trên đời này, thứ cần nhất chính là một vị anh hùng vô danh tiểu tốt như chúng ta…”

...

Hai mươi phút sau.

Dưới ánh nhìn tha thiết không nỡ rời xa của Chân Thông Minh, Trần Vũ ôm quyển « Tín Ngưỡng Chi Dược » rời đi đại học Thanh Hoa.

” Sức công phá giảm xuống 37%...”

“Giáo sư Chân Thông Minh, thật sự là quá thông minh…”

« Tín Ngưỡng Chi Dược»

Một kiệt tác đỉnh phong khác của giáo sư Chân Thông Minh.

Ban đầu khi thiết kế võ kỹ này là vì giảm 24% khả năng nhảy của người dùng. Do đó có tên là “Dược”.

Tuy nhiên, tài năng sáng tạo võ kỹ của Chân Thông Minh đã cho phép ông nâng cấp hoàn hảo sức mạnh nhảy “Cục bộ ” thành sức bộc phát “Chỉnh thể “, một lần nữa tăng 13% giá trị tỷ lệ.

Đã đạt mức đáng kinh ngạc 37%!

Lực bộc phát giảm xuống 37%... Trên chiến trường, tuyệt đối không có bí thuật tự sát nào hiệu quả hơn chiêu thức này.

Nhưng mà khi đổi người sử dụng thành Trần Vũ…

“Đây không phải là một chiêu giống với “Tụ Đỉnh Thông Thấu” mà lại không có tác dụng phụ sao?”

Ngồi trên băng ghế trong diễn võ trường, Trần Vũ liên tục vuốt ve trang bìa của cuốn « Tín Ngưỡng Chi Dược», yêu thích không buông tay.

Nếu như loại trừ lo lắng về trí thông minh bị giảm, vậy thì “Tín Ngưỡng Chi Dược” + “Tụ Đỉnh Thông Thấu” + “Tự Động Bất Diệt Bạo Thể”, ba chiêu dùng cùng một lúc thì thực lực sẽ tăng vọt bao nhiêu?

Lại cộng thêm trường kiếm BB chém sắt như chém bùn và dịch chuyển không gian, võ giả cấp 3 bình thường đã không còn là đối thủ của hắn.

Hơn nữa, sự kết hợp của ba kỹ năng này rõ ràng là thích hợp hơn cho việc thu hoạch dị thú trên chiến trường.

Bởi vì Trần Vũ không sợ bị thương, khí kình vô hạn, chỉ cần suy nghĩ một chút, cậu ta liền có thể đoán được sức mạnh hủy diệt cảu mình khi trong bầy thú.

“Trong bất tri bất giác, dường như mình đã bị ép phải tiến hóa thành một sát thủ chuyên giết dị thú. Nhưng mà mình giết dị thú còn không nhiều bằng con ngươi … Chậc chậc.”

Cảm thấy có một chút mỉa mai không thể giải thích được, Trần Vũ ngừng suy nghĩ về nó, mà thay vào đó, mở cuốn bí tịch ra và bắt đầu đọc hết trang này đến trang khác.

Về phía giáo sư Chân Thông Minh, kỹ thuật “Khuếch tán Khí kình” vẫn đang được nghiên cứu, nhanh nhất cũng phải mất nửa tháng.

Đồng nghĩa với việc cậu ta chỉ có thể dừng lại ở cấp 1,9 trong vòng nửa tháng này.

Vì vậy, để tăng cường thực lực, học được võ kỹ mới càng sớm thì càng dễ dàng kiểm soát được kỹ năng đó…

“Vũ ca, cậu ở đây làm gì?”

Chưa xem được bao lâu, Đoạn Dã đã lộn nhào đến gần: “Sách gì vậy?”

“Một cuốn sách võ kỹ.”

“Cậu thật sự không muốn lên cấp sao? Dừng luôn ở cấp 1.9 hả?”

“Ừm. Tranh thủ thời gian học lộn nhào đi, đừng làm phiền tôi.” Trần Vũ không kiên nhẫn phất tay.

“Đúng dịp, cậu ở chỗ này đọc sách, chúng ta chơi tàn nhẫn một chút?”

“Tàn nhẫn?” Trần Vũ ngẩng đầu: “Cái gì tàn nhẫn.”

“Ba!”

Đoạn Dã chắp tay trước ngực, điều động khí kình cấp 2.2 cấp, dùng võ pháp tạo ra hàng chục bong bóng lớn bay lượn xung quanh Trần Vũ.

“Cậu đang làm gì thế?” Trần Vũ khó hiểu nhìn xung quanh..

“Sức tập trung là một trong những phẩm chất quan trọng nhất của một võ giả.” Đoạn Dã lấy ra hai khẩu súng lục từ thắt lưng của mình và mỉm cười: “Cậu ở chỗ này đọc sách, tôi sẽ bắn vào những bong bóng xung quanh cậu, vừa có thể rèn luyện sức tập trung của cậu, vừa có thể rèn luyện độ chính xác của tôi.”

Chương 375: Tiêu trừ dị thú (14) Chương 375: Tiêu trừ dị thú (14)

“Bắn trượt thì làm sao?”

“Tôi sẽ mua cho cậu một bộ quan tài bằng pha lê cộng thêm một bộ thiết bị chống sốc và một chiếc đèn đua ngựa.”

Nghe vậy, Trần Vũ dường như đột nhiên trở về ngày đầu gặp Đoạn Dã.

Sau một lúc im lặng, khóe miệng cậu ta nhếch lên: “OK, chơi luôn.”

“Ầm!”

Dứt lời, Đoạn Dã nhấn cò súng một cách dứt khoát và bắn vỡ một quả bong bóng, sau đó lộn nhào về phía sau, đồng thời bắn liên tục về hướng Trần Vũ.

“Ầm!”

“Phanh phanh phanh…”

Còn Trần Vũ thì cúi đầu, tiếp tục rơi vào hải dương tri thức.

Nơi xa, Bát Hoang Diêu không khỏi mỉm cười khi nhìn thấy cảnh tượng này.

Cô rất thích cuộc sống giống như bây giờ.

Cũng thích hai người đồng đội cùng lớp này.

So với quá khứ, nơi đây dường như là thiên đường.

Đồng thời, cô cũng biết được thái độ thực sự của anh trai đối với mình…

“Hô…”

Thở ra một hơi thở yếu ớt, má của nàng thiếu nữ đỏ lên vì thỏa mãn.

“Thực sự hy vọng rằng thời gian có thể dừng lại trong giai đoạn này mãi mãi…”

Tự lẩm bẩm một mình, cô tiếp tục thôi thúc khí kình của mình và dùng chân đá vào cái cột thép trước mặt.

“Phanh phanh phanh…”

Tiếng đá và tiếng súng của Đoạn Dã vang lên cùng nhau.

...

“Rống! !”

“Rống úc…”

Đây là một bầy thú triều trùng trùng điệp điệp không thể nhìn thấy ranh giới.

Bọn chúng tụ tập trên đồng bằng, gào thét, và chạm, từng đôi mắt khát máu, chăm chú nhìn về hướng Đông.

Nơi đó, là hướng của Kinh Thành.

Ở phía trên của đàn thú triều đang tích tụ một đám mây đen lan tràn ra cả trăm dặm, nó ngăn cản hết tầm nhìn từ vệ tinh.

Những đám mây này được sắp xếp bởi 22 vị giáo sư.

Chỉ cần bọn họ không rời đi, những đám mây đen này sẽ kéo dài mãi mãi.

” Đội trưởng, số lượng dị thú của thú triều lần này quá lớn. Còn nhiều hơn thú triều ở Thanh Thành.”

Một vách đá trên đỉnh núi, bốn người nhìn thú triều từ xa và nói chuyện với nhau.

” Ít nhất gấp mười lần ở Thanh Thành.” Trong số bốn người, một thiếu nữ xinh đẹp thở dài: “Hơn nữa, số lượng của chúng còn đang

không ngừng tăng lên.”

“Dù sao thì thú triều lần này cũng là nhắm về phía Kinh Thành.” Một người đàn ông cường tráng lắc đầu: ” Quy mô và nhân số cũng sẽ tăng lên theo năm tháng.”

“Các anh đoán xem… lần này chúng ta có thể kháng cự thành công không? ”

“Không biết.”

” Từ trước đến nay, nhân loại chưa từng chiến thắng thú triều một lần nào cả, nếu như lần này thua vậy liền chỉ còn lại…” Thiếu nữ quay đầu nhìn người đàn ông đi trước: “Chỉ còn lại Bát Hoang Dịch đi.”

“Nhưng mà cậu ta cần thời gian để trưởng thành.” Người đàn ông cường tráng nở nụ cười miễn cưỡng: ” Mặc dù dị thú luôn chiếm ưu thế, nhưng sau mấy chục năm phát triển, chúng ta cũng đã có con át chủ bài là Bát Hoang Dịch, tình hình cũng không tệ lắm. ”

“Ừm.”

“Dịch, sắp đến giờ rồi, đến lượt cậu hành động.”

“…”

Trên đỉnh vách núi, Bát Hoang Dịch mặc áo choàng vẫn không trả lời, mà nhìn chằm chằm vào đàn triều thú ở phía xa.

Sau đó anh ta nhảy lên, nhảy xuống vách núi…

Nhìn bóng lưng của Bát Hoang Dịch đang dần rơi xuống, thiếu nữ bất giác che ngực mình lại.

Nghĩ lại những ngày qua, bầu không khí trong trường học, Bắc Kinh và bầu không khí trên Internet. Mơ hồ, cô có một linh cảm chẳng lành.

“…”

“… Ai.”

...

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Năm ngày trôi qua trong nháy mắt.

Đúng tám giờ sáng, ba người của lớp hai đã tập trung đúng giờ ở cổng phía Tây của đại học Bắc Kinh. Chuẩn bị đến doanh trại phía tây bên ngoài thành phố để lấy vật tư và thực hiện nhiệm vụ.

“Thiếu đi Thiết ca, tôi cảm thấy có chút khó chịu.” Trần Vũ thắt chặt mainboard đang nằm trên lưng, gãi gãi bên tai: “Chỉ còn lại ba người chúng ta.”

Bát Hoang Diêu gật đầu: “Không có Thiết ca, chúng ta càng phải cẩn thận hơn.”

Đoạn Dã: “...”

“Cậu làm sao vậy?” Trần Vũ nhận thấy được sự kỳ quái của Đoạn Dã, quan sát từ trên xuống dưới: “Bị táo bón rồi hả? Yếu như vậy?”

“... Không có.”

“Tâm tình của cậu không tốt lắm?”

“Tôi đang suy nghĩ một chuyện.”

Trần Vũ nhíu mày: “Chuyện gì?”

“Vũ ca.” Đoạn Dã ngẩng đầu đối mặt với Trần Vũ: “Gần đây cậu có lên mạng không?”

“Tôi không để ý, đã xảy ra chuyện gì?”

” Rất nhiều cơ quan nghiên cứu khoa học và đơn vị tình báo đã nghiên cứu ra được.” Đoạn Dã nheo mắt lại: ” Xác nhận là hướng đi của thú triều ở thành phố Thanh Thành là do con người thay đổi.”

“Cách đây không lâu cũng đã nói là do con người can thiệp rồi

mà?”

” Trước đây tất cả chỉ là suy đoán. Nhưng lần này đã đưa ra rất nhiều bằng chứng xác thực.” Đoạn Dã nghiêm túc: ” Hiện giờ mọi người đều đang tìm kiếm người hoặc thế lực đã xoay chuyển phương hướng của triều này xem rốt cuộc là ai. ”

“Có thể tìm được sao?” Bát Hoang Diêu hỏi.

“Có thể.” Đoạn Dã gật đầu: “Chuyện thú triều ở Thanh Thành là chuyện cũ nhắc lại, nhất định là có tổ chức nào đó đứng sau lửa cháy đổ thêm dầu, nếu đã đi đến một bước này, sớm muộn gì thì tên hung thủ cũng bị lôi ra thôi.”

Chương 376: Tiêu trừ dị thú (15) Chương 376: Tiêu trừ dị thú (15)

“Đến lúc đó thì cậu sẽ làm gì?” Trần Vũ nói.

“Đương nhiên là…” Đoạn Dã xòe bàn tay ra: “Chính tay mình đâm chết tên hung thủ, vì cha mẹ, người thân, cùng với bách tính ở Hạc thành báo thù.”

“Nếu như thú triều không bị chuyển hướng, diệt vong chính là Thanh Thành.”

“Tôi biết.”

Đoạn Dã gật đầu: ” Nhưng đây là hai chuyện khác nhau. Không cần biết lý do chuyển hướng của hắn quan trọng như thế nào, tôi chỉ quan tâm đến những người chết sau trận thú triều đó. Mỗi người, đều có chuyện riêng của mình, tìm ra hung thủ, giết chết hắn, chính là toàn bộ động lực của tôi.”

Trầm mặc một chút, Trần Vũ vỗ vỗ vai Đoạn Dã: “Tôi hiểu. Nếu như là tôi thì tôi cũng làm như vậy.”

” Chờ đến khi‘ người ’hoặc‘ thế lực ’kia bại lộ, cậu sẽ giúp tôi chứ?”

“Nếu như cậu cần, hú một tiếng là được.”

“Ba.”

Đoạn Dã nắm chặt Trần Vũ tay: “Cảm ơn.”

” Tôi. . . Tôi cũng có thể.” Bát Hoang Diêu cũng rụt rè vươn tay: ““ặc. . . Mặc dù là vì thú triều chuyển hướng nên Thanh Thành mới còn sống. Nhưng tôi. . . Chúng ta là đồng đội.”

“…” Đoạn Dã nở nụ cười, cũng nắm chặt lấy tay của cô: ” Đúng, chúng ta là đồng đội. Làm sao có thể tách ra bay một mình được.”

“Được rồi, đừng có nói mấy lời buồn con mẹ nó nôn ở đây.”

Hất tay Đoạn Dã ra, Trần Vũ đi thẳng ra khỏi cổng trường: “Nhiệm vụ bắt đầu, không được nói nhảm.”

“Oak.”

Đón ánh nắng của buổi trưa, cả ba người dần khuất vào đám đông ở ngoài trường…

Sau khi rời khỏi trường học, ba người Trần Vũ không có lập tức chạy tới điểm xuất phát nhiệm vụ. Thay vào đó, họ đi đường vòng đến Bệnh viện trực thuộc Đại học Bắc Kinh.

Trong phòng chăm sóc đặc biệt của tòa nhà nội trú, trông thấy Trương Thiết vẫn chưa tỉnh. Nhưng nước da của anh ấy rõ ràng đã hồng hào hơn.

“Nửa tháng nữa, anh ta thật sự có thể tỉnh lại sao?” Bát Hoang Diêu uể oải.

“Trong nửa tháng, cho dù là không tỉnh lại, đại não cũng đã gần như khôi phục lại.” Trần Vũ mở miệng: “Đến lúc đó, tôi có thể tự mình ra tay, đánh thức anh ta.”

“Vũ ca, anh còn có khả năng này sao?” Đoạn Dã kinh ngạc.

“Nhìn đi.” Trần Vũ đắc ý, chỉ chỉ Bát Hoang Diêu: “Lần trước khi cô ấy hôn mê, chính tôi là người đã đánh thức cô ấy, chỉ trong vài phút mà thôi.”

Bát Hoang Diêu: “…”

“Kinh vậy!”

Sau một hồi trầm trồ, Đoạn Dã áp sát vào trên cửa sổ, quan sát một hồi, mới quay đầu lại: “Các cậu đoán xem là tôi đã thấy được những gì?”

“Cái gì?”

“Tôi thấy nước tiểu chảy ra từ ống thông tiểu của Thiết ca.”

“… Cậu bị điên con mẹ nó rồi?” Trần Vũ nhịn không được tát cho

cậu ta một cái: “Để tôi xem thử.”

Bát Hoang Diêu: “...”

Sau một lúc im lặng, thấy Trần Vũ và Đoạn Dã đang nhìn một cách hăng say, nàng cũng không nhịn được nhón chân lên, liếc nhìn về hướng đó.

“Này! Các người đang làm gì vậy? Không thể áp mạnh như vậy vào cửa sổ thủy tinh được.”

Đột nhiên, một lời khiển trách khiến cả ba người đều quay đầu nhìn lại.

Người nói chuyện là một bác sĩ mặc áo choàng màu trắng.

Trần Vũ và Bát Hoang Diêu đều biết người này.

“Là bác sĩ Trần sao.” Trần Vũ chủ động lên tiếng chào hỏi: “Còn nhớ tôi không?”

“Nhớ.” Trần bác sĩ cười lạnh: “Trần Thế Mỹ đúng không.”

“Nắm tay nắm tay.”

” Xin chào bác sĩ Trần.” Bát Hoang Diêu cúi đầu.

“Chào cô.” Bác sĩ Trần thay đổi sắc mặt với tốc độ ánh sáng, lộ ra nụ cười thân thiện, nhìn lên nhìn xuống cô gái: “Thân thể khôi phục như thế nào rồi?”

“Đã khỏi rồi, cám ơn sự cứu chữa của ngài.”

“Chuyện này không liên quan gì đến tôi, chủ yếu là do công lao của gia đình cô.” Sau khi khiêm tốn vài câu, ông ta liếc nhìn phòng chăm sóc đặc biệt: “Người ở bên trong là bạn của các cô cậu sao?”

“Là nhân viên an ninh của lớp chúng tôi.”

“Ồ…” Bác sĩ Trần gật gật đầu, suy tư một lát, nói: “Nếu đã là nhân viên an ninh của các cô cậu, vậy thì lát nữa tôi sẽ xin phép chuyển cậu ta lên lầu để tôi điều trị. Vừa đúng lúc là trong tay tôi còn có

một hạn ngạch thí nghiệm, không cần phí nâng cấp."

"Thật. . . Có thật không?" Trong mắt Bát Hoang Diêu hiện lên những ngôi sao nhỏ, cúi đầu liên miên: "Vậy cám ơn ngài rất nhiều!"

"Không có việc gì, một cái nhấc tay mà thôi."

Đoạn Dã ở bên cạnh thấy vậy, lập tức ghé vào lỗ tai Trần Vũ thấp giọng hỏi: "Đây là một đại lão sao?"

"Chắc là đại lão. Bát Hoang Diêu đã được ông ta điều trị. Dù sao thì quy cách ở tầng trên cũng phải cao hơn tầng dưới."

"Không hổ là em gái của Bát Hoang Dịch." Đoạn Dã tắc lưỡi: "Thật có mặt mũi. Thiết ca sinh thời có thể nằm ở khoa nội trú cao cấp cả đời, ít nhất anh ấy sẽ mỉm cười dưới cửu tuyền."

Trần Vũ: "... Nếu như cái miệng của cậu không biết nói chuyện thì sau nay mặc đồ lót vào cho nó rồi nói."

Đoạn Dã kinh ngạc: "Tôi vẫn đang mặc đấy thôi?"

Trần Vũ: "..."

Trần Vũ: "Cậu vô đối thật rồi."

Không lâu sau, bác sĩ Trần gọi một cuộc điện thoại, nhóm bác sĩ đang chữa trị cho Trương Thiết đã đưa anh vào thang máy và chở lên lầu trên của khoa nội trú.

Chương 377: Tiêu trừ dị thú (16) Chương 377: Tiêu trừ dị thú (16)

Mọi người cũng lên theo.

Nhìn thấy hoàn cảnh bài trí quen thuộc, Trần Vũ đột nhiên hỏi: "Bác sĩ Trần, tôi nhớ trước đây có một cậu bé thường đi dạo xung quanh đây. Bây giờ nó đâu rồi?"

"À, là Vương Bính Bính hả." Trần bác sĩ khoát tay: "Đừng hỏi nữa, các cậu sẽ không muốn biết đâu."

"Hay là…" Trần Vũ thăm dò: "Qua đời rồi?"

"Không có." Bác sĩ Trần chỉ huy y tá đẩy Trương Thiết vào phòng chăm sóc đặc biệt, quay đầu lại, đối với Trần Vũ lộ ra một nụ cười bí hiểm: "Còn đang nhảy nhót tưng bừng đấy…"

…

Sau khi rời khỏi bệnh viện, ba người Trần Vũ không chậm trễ nữa, mà tăng tốc đến nơi xuất phát của nhiệm vụ —— Quân doanh Thành Tây.

Nửa giờ sau, đến cửa thành phía Tây, xếp hàng xuất hành.

"Vũ ca." Đoạn Dã nhìn dòng người tiến vào thành phố từ phía xa xa, nghi ngờ: "Người nước ngoài nhiều như vậy sao, trước đây cũng không có nhiều như vậy đúng không?"

"Tất cả đều là đến để tham gia giải đấu các trường đại học trên thế giới đấy." Trần Vũ lấy điện thoại ra nhìn ngày tháng: "Tính toán thời gian thì cũng sắp bắt đầu khởi tranh rồi, đến sớm nửa tháng là chuyện rất bình thường. Đúng, tiện thể nhắc luôn, chúng ta cũng tham gia."

"Chúng ta? Cũng tham gia?" Đoạn Dã chấn kinh: "Tôi mới học năm nhất thôi đó? !"

"Thiết ca đã báo danh cho chúng ta." Trần Vũ buông tay: "Nói hai

người thuận buồm xuôi gió quá mức. Điều đó nên khiến anh ấy cảm thấy thất vọng và bàng hoàng, nên phải để các cậu sớm nhận ra trình độ của mình."

"... Tôi nghĩ đây là những gì mà anh ấy đã nói với cậu."

Khi đang trò chuyện.

Ba người trong lớp 2 quẹt thẻ căn cước và đi ra bên ngoài thành phố.

Trên đường đi, phát hiện lớn nhất của ba người là dân cư ở phía Tây thành phố quá nhiều.

Trên vỉa hè, mực độ dân cư đông đúc đến mức thậm chí không thể chứa được xe đạp. Nhìn xung quanh, toàn là những cái đầu đang run run, giống như đang ở trong phim thủy triều xác sống...

"Người... Nhiều như vậy sao?" Trần Vũ càng đi càng kinh ngạc hơn.

"Nghe nói rằng giá nhà đất đã giảm mạnh." Đoạn Dã giải thích: "Ngoài việc chính phủ kích thích kinh tế và trợ cấp, không chỉ dân cư từ phía bắc, nam và đông, mà ngay cả những người dân ở các thành phố khác cũng đến đây."

"Thật là... Thật là nhiều người." Bát Hoang Diêu tự lẩm bẩm.

"Chỉ nhìn cảnh tượng này, ai dám nói là tận thế? Thật là phồn hoa."

"Ngoại trừ thủ đô, trên đời này không có nơi nào có thể tập trung đông dân cư như vậy." Đoạn Dã cảm thán...

Lại qua nửa tiếng đồng hồ.

Ba người Trần Vũ ngồi xe lửa, chạy tới điểm xuất phát nhiệm vụ ——quân doanh thành tây.

Sau khi quẹt thẻ sinh viên và đợi trong phòng họp một lúc, cán bộ phụ trách bàn giao nhiệm vụ xuất hiện.

“Tôi là người phụ trách Cục vật tư của doanh trại thành tây, các bạn có thể gọi tôi là thiếu tá Vương.”

Người sĩ quan ngay thẳng, vẻ mặt kiên cường, nhìn lướt qua Trần Vũ cùng những người khác, rồi hỏi: “Các bạn đều là học sinh lớp ưu tú hai của đại học Kinh Thành sao?”

“Đúng.” Trần Vũ gật đầu.

“Chỉ có ba người thôi sao? Nhân viên an ninh đâu?”

“Nhân viên an ninh lớp chúng tôi đang bị thương.” Trần Vũ buông tay: “Chỉ có ba người chúng tôi mà thôi.”

“Không có nhân viên an ninh? Ba người năm nhất?” Thiếu tá Vương ngạc nhiên: “Làm nhiệm vụ này?”

Đoạn Dã xen vào: “Đừng ngạc nhiên, đầu của lãnh đạo trường chúng tôi toàn là nước, cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, giao vật tư cho chúng tôi nhanh lên. Sau khi giao vật tư xong, chúng tôi còn phải dọn dẹp dị thú nữa.”

“... Chờ một chút, để tôi đi kiểm tra một chút.”

Thiếu tá Vương chào bằng quân lễ rồi quay người rời đi.

Sau khoảng năm phút, anh ta lại quay lại: “Không có vấn đề, mọi người đi theo tôi.”

Theo sự dẫn dắt của Thiếu tá Vương, lớp hai đã đến một sân võ đài.

Chỉ thấy ba chiếc xe tải địa hình đậu ở bên trái của một khoảng đất trống với các ký tự “Lớp hai” được viết trên đó.

Trên thân xe được bao phủ bởi vải lanh màu xanh lá cây sẫm, và không thể nhìn rõ hàng hóa được chất lên.

Nhưng thông qua áp suất của lốp xe, có thể đoán rằng đó là một nhóm vật rất nặng.

“Chỉ vận chuyển ba chiếc xe này thôi sao?” Trần Vũ vòng qua xe

quân sự nhìn Thiếu tá Vương: “Trong đó có cái gì”

“Thuốc nổ loại mạnh.”

“Đưa đến Dã Tam Pha làm gì?”

“Bí mật quân sự.” Thiếu tá Vương nghiêm mặt nói: “Cân nhắc đến việc các bạn có thể là lần đầu tiên tiếp xúc với nhiệm vụ hộ tống của quân đội, tôi sẽ nói một chút về những điều cần lưu ý. Khi các bạn đang hộ tống, vui lòng không lên xe ngồi, luôn quan sát môi trường xung quanh, dự báo nguy hiểm từ sớm.”

“Vậy tôi có thể ngồi trên nóc xe được không?” Trần Vũ nhấc tay.

Vương thiếu tá: “...”

“Thói quen trong kỳ thi tuyển sinh đại học, vì vậy tôi có thể ngồi trên nóc ô tô cho mát không.”

“... Chỉ cần anh không lên xe. Anh tự quyết định đi.”

“Vậy thì còn chần chừ gì nữa?” Trần Vũ nhảy lên không trung và đứng trên nóc chiếc xe tải đầu tiên: “Bắt đầu hành động đi.”

Chương 378: Tiêu trừ dị thú (17) Chương 378: Tiêu trừ dị thú (17)

“Chờ một chút, tài xế sẽ tới ngay. Ồ, đến rồi.”

Trần Vũ nhìn theo tầm mắt của Thiếu tá Vương và nhìn thấy 9 người lính đang đi ở đằng xa.

Sáu người cầm súng dài và ba người cầm súng ngắn.

“Thủ trưởng!” Chín người đi tới, cúi chào.

“Lên xe!”

“Vâng!”

Chín người quân nhân chạy chậm đến, ngồi vào trong xe.

Có ba người trong một chiếc xe tải, một tài xế và hai bảo vệ.

Hành động cấp tốc, động tác chỉnh tề.

“Ông —— ”

Rất nhanh, ba chiếc xe tải địa hình xuất phát.

Sự nổ và đốt cháy nhiên liệu diesel đẩy động cơ quay tròn, va chạm, phát lực.

“Bát Hoang Diêu.” Đứng trên nóc xe, Trần Vũ ra lệnh: “Cô phụ trách chạy lên phía trước cảnh cáo.”

“Được.”

“Đoạn Dã, cậu phụ trách đi theo phía sau bọc hậu.”

“Được.” Đoạn Dã gật đầu: “Vậy cậu phụ trách cái gì?”

Trần Vũ duỗi lưng một cái rồi nằm trên nóc xe: “Tôi phụ trách ‘Phụ trách’ ...”

...

Cùng lúc đó.

Trong phòng giáo dục của Đại học Bắc Kinh.

Cẩu Thánh đang bận xử lý tài liệu trên tay, đóng dấu từng cái một. Làm cho văn phòng chấn đến rung ra những tiếng "Phanh phanh".

"Cẩu chủ nhiệm, tôi có chuyện muốn báo cáo với ngài."

Cẩu Thánh không ngẩng đầu lên: "say."

"Có tin tức từ trại quân thành Tây rằng lớp hai của năm nhất đã bắt đầu làm nhiệm vụ."

Cẩu Thánh ngẩng đầu nghi hoặc: "Cái này thì báo con mẹ nó cáo làm gì… Cái gì? Lớp hai năm nhất? Trần Vũ và Bát Hoang Diêu sao?"

"Đúng." Trợ thủ cười khổ: "Quân doanh thành tây vừa gọi điện thoại tới."

"Bọn họ thậm chí không có nhân viên an ninh mà cũng dám đi đến đó sao?" Cẩu Thánh đập vào mặt bàn một cách "bốp" và hét lên: "Thật là làm con mẹ nó loạn! Không muốn sống nữa sao? !"

"Chủ nhiệm, làm sao bây giờ? Tạm thời hủy bỏ nhiệm vụ của bọn họ sao?"

"Không được." Cẩu Thánh bực bội dùng hai tay chống nạnh: "Bọn họ là đang chống lại ông đây. Nếu như bây giờ chúng ta lùi một bước, hai tên tiểu tử kia không phải là muốn lên trời luôn sao?"

"Vậy… Chỉ có thể cho điều một võ giả trung giai tới đó?" Trợ lý ngập ngừng hỏi.

"Đi thôi, để vệ sĩ tránh xa ra một chút, đừng để bị bọn họ phát hiện. Nếu có nguy hiểm gì thì cứu Bát Hoang Diêu trước."

"Vâng."

...

“Một khi có nguy hiểm, thì đừng quan tâm đến Bát Hoang Diêu.”

Ngồi trên nóc xe, Trần Vũ hét lên với Đoạn Dã đang đi theo sau: “Cậu tự mình chạy trước đi, ngực cô ta lép, chạy nhanh lắm luôn.”

“Hô. . . Hô…”

Hai cái đùi của Đoạn Dã nhanh chóng chuyển động: “Tại sao cậu có thể ngồi? Mà hai người chúng tôi thì phải chạy bộ?”

“Bởi vì tôi muốn chỉ huy toàn cục.” Trần Vũ chắp hai tay sau lưng, liếc nhìn phong cảnh phía sau xe: “Lãnh tụ, liền phải đứng ở trên cao, thấy xa…”

“Đang!”

Vừa dứt lời, Trần Vũ liền cảm thấy sau đầu đau nhức, bị hất nằm úp xuống nóc xe.

[bị thương: Khí huyết +343]

“Mẹ… Tê!”

Trần Vũ che gáy lại, kêu đau ngẩng đầu, phát hiện trên đỉnh đầu là một cái hạn cao côn*. (Không biết VN mình dịch là gì nên để nguyên, nói chung là một tấm biển hàng ngang được dựng ở giữa hai cây cột. Nó giống như là cái tấm bảng “khu phố văn hóa” abc xyz đó.)

“Má!” Cậu ta lập tức giận dữ: “Đoạn Dã, cậu cố ý làm vậy đúng không? Một mực lằng nhà lằng nhằng với tôi. Đằng trước có một tấm bảng cậu cũng không nói cho tôi biết?”

Đoạn Dã: “Ngài không phải là lãnh tụ sao? Lãnh tụ không phải là nên nhìn xa sao? Hóa ra ngài chỉ có thể nhìn được gần thế này thôi hả…”

Đoàn xe, từ từ giảm tốc độ.

Thì ra là đã đến trạm kiểm soát.

Trong số những người lính đóng quân, có một sĩ quan bước tới: "Không sao chứ?"

"Hô…" Xoa xoa vết thương rồi đưa tay ra trước nhìn một chút, sau khi xác định không có máu, Trần Vũ gật đầu, "Không sao."

"Không phải, tôi đang hỏi hạn cao côn có sao không?"

Trần Vũ: "..."

"Đụng đến móp luôn rồi, cái này ngài phải bồi thường đó."

Trần Vũ: "..."

Đoạn Dã: "Oa ha ha ha ha ha ha ha ha ha…"

Trần Vũ: "Kiếm thằng ở sau lưng trả tiền đó."

Đoạn Dã: "Ha ha… Hả?"

Nhảy xuống nóc xe, Trần Vũ bước đến ghế lái của xe tải, gõ cửa sổ: "Này."

Cửa sổ được kéo xuống, người lính lái xe cúi chào : "Chào ngài!"

"Kiểm tra xe cần một chút thời gian. Chúng ta tâm sự chút." Trần Vũ dựa vào cửa xe chầu chực: "Trong khoảng thời gian này, anh đã vận chuyển rất nhiều vật tư đúng không?"

"Đúng thế."

"Nào, hút điếu thuốc."

"Không được hút thuốc trong thời gian thực hiện nhiệm vụ."

"Không có gì đâu, không phải rượu đâu, bây giờ tôi là người có tiếng nói nhất ở đây đó. Cho anh hút thì anh cứ hút đi."

Tài xế do dự một lúc, sau đó nhận lấy điếu thuốc.

Thứ này rất đắt, hắn vốn đã thèm từ lâu.

"Nào." Trần Vũ lại lấy ra thêm hai điếu, đưa cho hai quân nhân

đang ngồi ở ghế phụ lái: “Các anh cũng hút đi.”

“Cám ơn.”

Lấy ra bật lửa, chủ động giúp ba người lính châm thuốc, Trần Vũ nhẹ nhàng nhả ra một đám khói thuốc: “Nhóm vật tư này có ba xe, xem như không ít ha?”

Chương 379: Bước tiến gian nan (1)
Chương 379: Bước tiến gian nan (1)

“Nhiêu đây thì nhằm nhò gì.” Người lái xe nói bằng giọng Bắc Kinh chính gốc: “Tuần trước, cá nhân tôi đã tham gia vào một đoàn xe có quy mô còn lớn hơn. Có hơn hai trăm chiếc xe tải loại này, thậm chí còn có cả những công ty chuyển phát nhanh tham gia vào nữa. Bưu điện cũng tới luôn.”

“Khá lắm.” Trần Vũ kinh ngạc: “Vận chuyển cũng là quân giới sao?”

“Ừm. Còn nhiều thứ linh tinh khác nữa, không biết là cái gì.” Tài xế hút sâu một hơi.

“Tất cả đều vận chuyển đến phía tây sao.”

“Đa số là phía tây, cũng có phía nam.” Tài xế hất nhẹ tàn thuốc lá: “Nghe nói là diễn tập quân sự. Đây không phải là muốn khởi tranh giải đấu các trường đại học trên thế giới sao? Tôi muốn là đang phô bày lực lượng quân sự rồi nhân tiện bán luôn một số vũ khí và thiết bị.”

“Chủ yếu là tuyên truyền.” Ở bên ghế phụ lái, một quân nhân cầm súng mở miệng: “Để các quốc gia khác lựa chọn theo hướng phân tán học hỏi từ chúng ta cách tập trung dân số và sức mạnh để chiến đấu chống lại các loài dị thú.”

“Ai, đều đã tận thế, còn làm chính trị nữa.” Tài xế ném tàn thuốc đi, đẩy hộp số, nhìn về phía Trần Vũ: “Cám ơn nhiều, thuốc lá này rất mạnh.”

“Ừm.”

Gật gật đầu, Trần Vũ lui lại, nhảy lên đầu xe tải nơi kiểm tra phương tiện, thân thể lắc lư theo thân xe.

Nhìn về phía trước, bộ não của cậu ta hoạt động nhanh chóng, tập trung những manh mối rải rác trong tâm trí mình.

“Nhiệm vụ bắt buộc…”

“Dân số ở phía tây thành phố tăng lên…”

“Vận chuyển vật tư quân dụng…”

“Giải đấu các trường đại học trên thế giới…”

“Tuyên bố chính trị…”

“…”

“… Có điều gì đó không đúng.”

Không lâu sau, ánh mắt Trần Vũ lóe lên một tia sáng: “Có điểm mâu thuẫn.”

Quay đầu lại, quan sát trạm kiểm soát được trang bị súng ống đạn dược sau lưng mình, bỗng nhiên cậu cảm thấy một cơn ớn lạnh trực tiếp xông trên đầu.

Trần Vũ không chút do dự lập tức lấy điện thoại ra, bấm số của Trần Tư Văn.

“Bĩu ——— ”

“Alo? Tiểu Vũ hả?”

“Hừm, là em.” Trần Vũ ngữ khí nghiêm túc: “Chị có ở nhà không?”

“Không có a? Ta tại võ quán đâu. Ngươi muốn trở về a?”

“Không, ta hiện tại có nhiệm vụ, không thể mặt đối mặt nói. Ngươi bây giờ liền về nhà, mang mẹ đi.”

“Đi? Đi đâu?” Trần Tư Văn nói với giọng khó hiểu trong ống nghe.

“Thu dọn tất cả hành lý và đồ có giá trị rồi trở về Thanh Thành.”

“Tại… Tại sao vậy?”

“Nghe em.” Trần Vũ cường điệu: “Em cảm thấy Kinh Thành có điều gì đó không bình thường, chị đưa mẹ đi ngay trong hôm nay.”

“Em. . . Có phải là em vừa nhận được tin tức gì trong trường rồi không?” Giọng điệu của Trần Tư Văn cũng trở nên nghiêm túc.

“Em không nhận được tin tức gì cả. Em chỉ là một sinh viên, không có tình báo gì. Nhưng chị nghe lời em đi, mang mẹ trở về, coi như trở về du lịch. Khi nào em gọi về đây thì mới được quay về.”

“Vậy… Được rồi.”

“Hừm, đi ngay hôm nay.”

“Ừm. Em nhớ chú ý an toàn, đừng có dọa chị.”

“OK.”

Cúp điện thoại xong, Trần Vũ thở ra nhẹ nhàng.

“Hi vọng là mình nghĩ nhiều…”

...

Đội xe, dần dần rời xa trạm kiểm soát.

Đường nhựa ngày càng khó đi.

Mà cây cối cũng bắt đầu nhiều lên. Nó đã chắn hết tầm nhìn của Trần Vũ.

“Đông…”

“Thùng thùng…”

Không biết là đã đi bao lâu, với năm giác quan nhạy bén của mình, Trần Vũ mơ hồ cảm nhận được mặt đất đang rung chuyển.

“Xoát!”

Sau đó, Bát Hoang Diêu: người một mực không thấy tăm hơi đột nhiên từ đằng trước nhảy lại đây: “Vũ ca! Có dị thú xông đến đây! Mấy con!”

Nghe vậy, Trần Vũ kinh hãi: “Bây giờ cách Kinh Thành bao xa?”

“Vậy mà đã có dị thú rồi sao? !”

“Đông.”

“Thùng thùng…”

Độ rung chuyển của mặt đất ngày càng lớn. Biết không còn thời gian chậm trễ, Trần Vũ lập tức nhảy xuống đầu xe, rút trường kiếm ra, quát: “Người không phải là võ giả, chạy trốn trước đi.”

“…”

Phía sau cậu, không ai đáp lại.

Trần Vũ kinh ngạc quay đầu lại, lập tức trợn mắt hốc mồm.

Chỉ 9 người lính đã cầm vũ khí từ sớm và bỏ chạy ra xa cách chỗ này hàng trăm mét…

Trần Vũ: “…”

“Quá chuyên nghiệp.” Đoạn Dã đi lên trước, cùng quay đầu lại nhìn với Trần Vũ: “Phắn nhanh như vậy, mà lại không có một người bị ngã…”

“… Đừng lo cho bọn hắn, nơi đây toàn là bom, không thể dùng làm chiến trường được.”

“Ầm!”

Trần Vũ bộc phát khí kình, dẫn đầu xông lên: “Chặn bọn chúng ở đằng trước!”

“Tốt!”

Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu cũng lần lượt thiêu đốt khí kình, đi theo xông lên.

Ba người nhanh chóng tiến lên.

Chẳng bao lâu liền nhìn thấy ba con quái vật khổng lồ ở đằng xa.

Một con giống loài chó.

Một con giống loài hưu.

Một con giống loài gấu.

Từ kích thước hình thể của ba con dị thú, có thể xác định rằng thực lực của chúng đều chỉ ở cấp 2.

“Đây là đường cái, không đánh được, chỉ có thể dẫn chúng vào rừng.” Trần Vũ mở miệng.

“Oak.”

Gật đầu, Đoạn Dã chắp tay trước ngực, khí kình bao phủ toàn thân xoay tròn từng lớp.

Chương 380: Bước tiến gian nan (2)
Chương 380: Bước tiến gian nan (2)

Chỉ một giây ngắn ngủi đã tạo ra một quả cầu ánh sáng có kích thước bằng quả bóng rổ.

Ánh sáng do quả cầu phát ra ở cự ly gần còn chói hơn cả ánh mặt trời, và nó ngay lập tức thu hút sự chú ý của ba con dị thú.

“Đi!” Đoạn Dã cầm quả cầu ánh sáng, xoay người dứt khoát, chạy vào khu rừng rậm bên trái đường cái.

“Rống rống! !”

Các dị thú gào thét, cử động tứ chi và nhanh chóng đuổi theo.

“Trước đừng nhúc nhích.”

Ngăn Bát Hoang Diêu đang muốn nhảy ra ngoài lại, Trần Vũ cúi thấp người, yên lặng chờ ba con quái thú khổng lồ đi qua trước mặt mình, sau đó dẫn cô ấy đuổi theo, đi theo sau cái mông của mấy con dị thú từ đằng xa.

“Vũ ca, đã đến lúc ra tay chưa? Thể chất của Đoạn Dã không tốt, sẽ bị dị thú đánh thương.”

“Ừm… Vị trí ổn rồi. Thừa dịp bọn chúng không chú ý đánh lén, bên trái là cậu, chính giữa và hai con bên phải là của tôi, có vấn đề gì không?”

“Không có.”

“Tốt, hành động!”

Vừa nói xong, hai chân Bát Hoang Diêu đạp một cái.

“Đông!”

Một cái hố to xuất hiện dưới đất. Mà cả người nàng thì như là “Đằng vân giá vũ”, phóng lên bầu trời tới chỗ của con dị thú loài

chó.

“Võ pháp —— Bát Hoang Bí Thuật —— Bát Hoang · Chấn!”

“Ầm!”

Ngọn lửa màu đỏ thẳm bùng cháy lên!

Thiếu nữ giống như biến thành một ngôi sao băng từ trên trời rơi xuống, hung hăng đập vào thắt lưng của dị thú loài chó!

“Ầm! !”

“Hống hống hống…”

Phần eo dày dặn ban đầu của con dị thú bị đứt gãy như một lớp đáp trả!

Sau đó, tần số chấn động kinh khủng lan rộng, và chỉ trong vài giây, nó đã làm tan nát cơ bắp, nội tạng và xương của con dị thú.

Huyết tương nổ tung và các mảnh nội tạng phun ra khắp nơi, nhuộm đỏ cả mảnh rừng nhỏ trước mặt…

“Á đù…”

Nhìn đống máu bụi hỗn độn phía trước, Trần Vũ ngạc nhiên.

Một kích, đánh nát nửa con dị thú!

Sức công phá này không thua gì võ giả cấp 2 đỉnh phong bình thường.

Chỉ có thể nói, khi đẳng cấp được tăng lên về sau, thì tỉ lệ cao chuyển hóa năng lượng rốt cuộc được bộc lộ…

“Không được, không thể lề mề.”

Sau khi định thần lại, Trần Vũ phản ứng nhanh chóng, thúc giục khí kình trong cơ thể tạo thành một vòng tròn khép kín.

“Võ pháp —— Tín Ngưỡng Chi Dược!”

[Cơ thể bị áp chế: Lực bộc phát giảm xuống +37%]

Ánh sáng trắng tỏa ra chói mắt.

Một cảm giác không thể diễn tả bằng lời, lực lượng được thấm nhuần trong từng hạt tế bào.

“Giáo sư Chân, thật sự là thần nhân…”

Cảm thán một phần tư giây, Trần Vũ tụ lực phần eo, hai chân đạp mạnh!

“Đông! !”

Một cái hố lớn hơn xuất hiện trên mặt đất!

Cú va chạm mạnh hơn đương nhiên đẩy Trần Vũ bay lên không trung với tốc độ nhanh hơn.

“Võ pháp —— phỏng chế bát hoang bí thuật —— Bát Hoang Diêu · cha.”

“Sặc!”

Mũi kiếm gào thét, khí thế cộng minh!

Quang ảnh lóe lên, con dị thú loài hưu chưa đụng đến thân kiếm thì đầu lâu của nó đã phóng lên trời, phun ra cả tấn tương đỏ.

Bát Hoang Diêu: “…”

Trần Vũ lăng không quay người, hung hăng ném thanh kiếm trên tay phải ra!

“Bạch!”

Lưỡi kiếm sắc bén xuyên qua sau tai của dị thú loài gấu, lao thẳng qua não, thấu xương mà ra.

“Ầm ầm!”

“Ầm ầm! !”

Hai con dị thú khổng lồ rơi xuống, đập nát hàng chục cái cây, bụi tung tóe.

Nửa ngày.

Chờ cho bụi bặm lắng xuống.

Đoạn Dã tưng tửng chạy tới, vỗ tay liên tục: “Hai người thật tuyệt vời! Về sau tôi đã có bắp đùi. Nhất là Vũ ca, thời điểm phi kiếm anh thật là soái con mẹ nó ca!”

“Ừm. Thao tác cơ bản.” Trần Vũ bình tĩnh xua xua tay, xắn tay áo lên, tiến vào trong rừng.

“Vũ ca, đi đâu vậy?”

“Tìm kiếm.”

“...”

Nhìn bóng lưng của Trần Vũ biến mất, Đoạn Dã chuyển sang mục tiêu khác, nhìn về phía Bát Hoang Diêu: “Diêu tử cậu cũng làm rất tốt, cơn chấn động vừa rồi làm cho hai chân tôi tê dại luôn. Sau đó bỗng nhiên tôi nảy ra một ý tưởng táo bạo.”

“Ý tưởng gì?” Thiếu nữ nghi hoặc.

“Cơn chấn động hồi nãy có thể sinh ra trong cơ thể con người được không?”

“Có thể? Sao vậy?”

“... Không có gì, chỉ là cậu sắp hot girl rồi.”

“Hả?” Bát Hoang Diêu một mặt mờ mịt.

“Hai người đang nói nhảm cái gì vậy?” Tiếng gầm của Trần Vũ từ xa truyền đến: “Mau giúp tôi tìm thanh kiếm! Mẹ kiếp! Tôi tìm không thấy…”

...

Mười mấy phút sau, ba người Trần Vũ trở lại đoàn xe.

Thì thấy chín người quân nhân đã lên xe, sẵn sàng tiến lên bất cứ lúc nào.

“Ủa? Các anh trở về lúc nào?” Đoạn Dã lên đầu xe, nói với giọng điệu chế giễu: “Em tưởng rằng các anh đã đi tiếp rồi chứ, có lẽ bây giờ đã tới Tam Á rồi cũng nên.”

Hai vị quân nhân: “...”

Tài xế: “Chúng tôi không chạy nhanh được như vậy.”

“Cậu nói mấy cái chuyện tào lao này làm gì.” Trần Vũ khoát tay: “Những việc chuyên nghiệp thì phải để người chuyên nghiệp đi làm. Họ là binh lính, không phải võ giả. Khi gặp phải một con dị thú, họ đã chấp hành quy tắc tất yếu. Nếu không, cậu đến lái xe tải sao?”

Chương 381: Trí tuệ phàm nhân (1)
Chương 381: Trí tuệ phàm nhân (1)

“Ừm… Cũng đúng. Là tôi chưa thấy qua việc đời.”

“Đều đi đi.” Trần Vũ phất phất tay rồi leo lên nóc xe: “Diêu, cậu tiếp tục ở phía trước dò đường, chú ý an toàn. Đoạn Dã thì bọc hậu, tiếp tục tiến lên.”

Mệnh lệnh được phát ra, đội xe tiếp tục xuất phát.

Lắc lắc ung dung đi về phía Dã Tam Pha.

Trong hành trình tiếp đó, những con dị thú xuất hiện ngày càng nhiều.

Sau khi đi ngang qua Nam Câu Dục, thì cứ cách vài km liền sẽ gặp được một vài con dị thú, thật phiền phức.

Tốc độ di chuyển tự nhiên cũng dần dần chậm lại.

Hơn nữa, cấp độ của dị thú cũng dần tăng lên khiến ba người Trần Vũ khó đối phó hơn.

“Oanh…”

Kèm theo một tiếng vang thật lớn, không biết là con dị thú thứ bao nhiêu đã mất mạng ngã xuống đất.

Trần Vũ lắc lắc vết máu trên thân kiếm, thu kiếm lại, quay đầu. Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu đã sớm thở hồng hộc.

“Hai ngươi không sao chứ?”

“Không có. . . Không có vấn đề.” Thiếu nữ gật đầu.

“Tôi thì không được rồi.” Đoạn Dã chật vật nuốt nước miếng, ngồi trên thân cây gãy, liên tục xua tay: “Pháp sư thân thể yếu ớt, khí kình của tôi gần như cạn kiệt, cần phải điều dưỡng…”

“Nếu không đụng phải dị thú nữa thì các cậu đừng động thủ. Cứ giao cho tôi đi.” Trần Vũ kiến nghị: “Bảo tồn thực lực, lát nữa tiến vào Dã Tam Pha, nhất định sẽ gặp phải dị thú lạ cấp 3, thậm chí là cấp 4 trở lên, sẽ có những trận ác chiến.”

“Vậy thì thể lực của cậu có đủ không?” Bát Hoang Diêu hỏi.

“Tôi thì có thể có chuyện gì được?” Trần Vũ ngẩng đầu: “Tôi đây một đêm mấy trăm lần, cậu hỏi tôi thể lực có đủ hay không sao?”

“Không có vấn đề.” Đoạn Dã thở hển giơ ngón tay cái lên: “Nhật hữu âm vũ, dạ hữu tình, biệt vấn vũ ca hành bất hành. Thiên hữu hùng ưng, địa hữu háo, một hữu ngã vũ ca bất năng thảo. Đều giao cho cậu ta đi, tôi cử động hết nổi rồi…” (Ngày có lúc mưa, đêm có lúc trời quang mây tạnh. Đừng hỏi Vũ ca là anh ấy có làm được hay không. Trên trời có đại bàng, dưới đất có lúc bị hao tổn, không có chuyện gì mà Vũ ca không giải quyết được.)

Trần Vũ: “... Làm tốt lắm.”

“Tại sao ở đây lại có nhiều dị thú như vậy.” Bát Hoang Diêu lau mồ hôi trên trán: “Trước kia cũng vậy sao?”

“Không thể nào.” Đoạn Dã lắc đầu: “Khu vực này cách thủ đô rất gần, lại có nhiều dị thú, sau nhiều năm như vậy, lẽ ra chúng phải bị các giáo sư giết hết rồi chứ.”

“Chẳng. . . chẳng lẽ là thú triều…” Bát Hoang Diêu rụt rè nói ra phỏng đoán của mình.

“Không.” Đoạn Dã lắc đầu: “Thú triều có tính tụ tập, bình thường khi có thành phố nào xảy ra thú triều thì số lượng dị thú xung quanh thành phố đó sẽ giảm xuống.”

“Vậy thì nơi này quá không bình thường.” Trần Vũ nhíu mày: “Dị thú chỗ này cũng không có tụ tập. Đều là tốp năm tốp ba.”

“Ai biết là đã xảy ra chuyện gì…”

Mang theo nghi ngờ, đội xe lại tiếp tục tiến lên từ từ…

Mà cách phía sau đoàn xe vài trăm mét, một bóng người yểu điệu

ẩn hiện trong tán cây.

Nàng có đổi mắt phượng quyến rũ, chăm chú nhìn Trần Vũ ở trên nóc xe, một chiếc lưỡi thơm tho lướt qua đôi môi đỏ mọng gợi cảm của cô.

“Thể chất thật là kinh khủng..”

Lẩm bẩm, cô lôi từ trong ba lô ra một tấm nệm gấp: “Anh anh anh.”

“Con chó săn nhỏ này bản cung cua chắc rồi, chúa Jesus đều không giữ được hắn, tôi nói đấy…”

Kinh thành, phía tây.

Phía bắc Dã Tam Pha.

Đoàn xe vận chuyển quân tư sau khi vượt mọi chông gai cuối cùng cũng đến đích.

Gần như cả ba chiếc xe tải đều bị máu nhuộm đỏ.

Trần Vũ, Đoạn Dã, Bát Hoang Diêu cũng rất chật vật.

“Là chỗ này đúng không?”

Đứng giữa một mảnh đất trống trải trong rừng, Trần Vũ nhìn xung quanh: “Nơi đây rất bằng phẳng và rất thích hợp để chất vật tư. Chắc là có một vị pháp sư nào đó đã dọn dẹp từ trước.”

Chín người lính nhảy ra khỏi xe, cởi bỏ tấm vải xanh và bắt đầu tháo những quả đạn pháo trên xe xuống.

“Móa, ba chiếc xe tải này chở đầy đạn pháo hết hả?” Đoạn Dã vòng quanh ba chiếc xe tải lớn một vòng, sửng sốt: “Cần thiết phải tập trận quân sự quy mô lớn như thế nào?”

Những người lính không trả lời, họ chỉ vùi đầu vận chuyển.

Một viên đạn pháo có trọng lượng trên trăm cân. Bọn họ nâng lên mà không va chạm chút nào.

Bởi vì trong cái thế giới võ đạo này, “Người bình thường” cũng chỉ là một phép so sánh mà thôi. Miễn là bạn đã chịu được chín năm giáo dục bắt buộc, mức khí kình của bạn thường sẽ không thấp hơn 0,3 sau khi trưởng thành.

Đứng trên nóc xe, nhìn “Núi đạn pháo” chồng chất trong mảnh đất thoáng đãng kia, Trần Vũ càng suy nghĩ càng cảm thấy sợ hãi.

Đây chỉ là sức chứa của ba chiếc xe tải thôi, số lượng đạn pháo đã nhiều như vậy rồi.

Vậy thì theo lời của người lái xe, thì trong những ngày qua hàng trăm xe chiếc tải sẽ vận chuyển được bao nhiêu vật tư?

Diễn tập quân sự?

Chỉ có tên ngốc mới tin vào những điều vô nghĩa này…

“Vũ ca.” Đoạn Dã nhảy lên, xoa hai tay một cách phấn khích: “Quy mô của cuộc tập trận lần này chắc chắn là rất hoành tráng và hùng vĩ, đến lúc đó tôi muốn đi xem thử.”

Trần Vũ: “…”

Chương 382: Trí tuệ phàm nhân (2)
Chương 382: Trí tuệ phàm nhân (2)

Không bao lâu sau, dưới sự bận rộn của chín người lính, đạn pháo trên cả ba chiếc xe tải đều đã dỡ hết xuống, được chất thành mười hai ngọn núi nhỏ.

Mỗi một tòa "núi pháo" đều được giãn cách năm mét, rõ ràng là dành chỗ cho bệ phóng.

"Trần tiên sinh, nhiệm vụ vận chuyển vật tư đã hoàn thành." Người lái xe dẫn đầu nhìn lên nóc xe, cúi chào Trần Vũ: "Cảm tạ các anh đã hộ tống."

"Nhiệm vụ của chúng tôi cũng được xem là hoàn thành rồi sao?" Đoạn Dã hỏi.

"Đúng vậy, chỉ hoàn thành phần việc mà quân doanh thành Tây ủy thác." Tài xế bỏ tay xuống giải thích: " Nghe nói các anh còn có nhiệm vụ tiêu trừ dị thú, ủy thác này không thuộc bổn phận của quân doanh."

"Chúng ta vẫn còn một ủy thác nữa là diệt trừ dị thú trong phạm vi vài km." Trần Vũ suy tư: "Chắc là do quân bộ phát ra, để đảm bảo rằng điểm hỏa lực này có thể được kích hoạt thuận lợi mà không bị can thiệp."

"Cho nên chúng ta phải làm hết thảy hai nhiệm vũ cưỡng chế đúng không?"

"Không sai biệt lắm."

"Cái tên họ Cẩu kia thật đúng là "cẩu" à." Đoạn Dã hùng hùng hổ hổ: "Việc gì mà dính vào lão ta thì chả phải việc tốt lành gì."

Trần Vũ khoát tay, nhảy xuống xe và hỏi tài xế: "Vậy khi chúng tôi đi tiêu diệt dị thú xung quanh đây, thì các anh làm sao bây giờ? Trú đóng ở nơi này sao?"

"Chúng tôi muốn về quân doanh." Tài xế lắc đầu: "Ngày mai tôi

còn phải vận chuyển bệ phóng tới đây nữa.”

“Trên đường về không có võ giả nào bảo vệ, không nguy hiểm sao?”

“Chúng tôi chưa bao giờ được bảo vệ.” Người lái xe mỉm cười: “Thứ được bảo vệ luôn là những vật tư này.”

“...” Trần Vũ trầm mặc.

“Đi theo đường cũ quay về, Nếu may mắn thì sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Nếu không may mắn thì … chắc là sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.” Tài xế xòe tay ra: “Từ ngày tôi vào bộ đội, tôi chỉ có một ước muốn duy nhất đó là có thể sống sót về hưu.”

“...”

“Không nói nữa, chúng tôi đi đây, hữu duyên gặp lại.” Anh ta vẫy vẫy tay dẫn binh lính vào trong xe, kéo cửa sổ xuống và nói với Trần Vũ: “Cám ơn thuốc lá của cậu, thuốc rất mạnh.”

“Ông ——— ”

Ba chiếc xe tải xuất phát, để lại mười hai ngọn đồi đạn pháo, từ từ biến mất ở cuối con đường đổ nát.

Thân xe lắc lư giống như một chiếc thuyền đang ở trong sóng gió bão bùng, trong giây phút tiếp theo có lẽ sẽ chìm trong sóng biển vô bờ.

“Hô…”

Một lúc lâu sau, Trần Vũ hít sâu một hơi, loại bỏ những suy nghĩ lung tung trong đầu, quay đầu nhìn Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu: “Tiếp theo, chỉ còn lại việc tiêu trừ dị thú.”

“Phần này so với hộ tống khó hơn nhiều.” Đoạn Dã nghiêm túc: “Với số lượng dị thú dày đặc trong bán kính ba km, đánh chết tôi cũng không tin là không có dị thú cấp 4.”

“Cũng đúng.” Trần Vũ gãi gãi tai: “Vừa rồi tôi còn đang cảm thán

những binh lính kia ăn bữa hôm lo bữa mai, vậy mà bây giờ chắc là chúng ta chết còn nhanh hơn họ ấy chứ.”

Dứt lời, cậu ta rút thanh trường kiếm ra, bộc phát khí kình cấp 1 đỉnh phong, ra lệnh: “Bắt đầu giết từ hướng 1 giờ theo chiều kim đồng hồ trong phạm vi 3 cây số.”

Đoạn Dã: “Được.”

Bát Hoang Diêu: “Minh bạch.”

“Giống như lúc đến, hai người tiết kiệm sức lực. Không nên ra tay khi gặp được dị thú dưới cấp 3, cứ xem tôi trình diễn là được.”

“Được.” ×2

“Hành động!”

“Phanh phanh phanh!”

Ba tiếng nổ cắt ngang bầu trời, ba người Trần Vũ lao vào khu rừng rậm theo đội hình tam giác…

Một lúc lâu sau.

Người phụ nữ mảnh mai bước ra ngoài, nhìn chằm chằm phương hướng mà bọn Trần Vũ vừa rời đi một lúc, sau đó mở tấm nệm gấp ra, đặt xuống đất, sau đó chổng mông lên rồi thổi vào tấm nệm.

“Hô…”

“Hô hô…”

“Hô hô hô…”

Không lâu sau, tấm đệm phồng lên, người phụ nữ vui vẻ ngồi lên đó, chắp tay trước ngực.

“Võ pháp —— tại sao tôi không thể lên trời chi thuật.”

“Ầm!”

Một làn sóng không khí màu trắng đột nhiên bùng nổ, tấm đệm dường như biến thành một con diều giấy, xoay tròn rồi từ mặt đất trồi lên! Xông thẳng vào bầu trời.

Vẻn vẹn mấy phút, người phụ nữ đã bay lên trên đám mây.

Mà từ trên cao nhìn xuống, nàng cũng có thể quan sát rõ hơn động tác của ba người Trần Vũ.

...

“Bạch!”

“Ầm ầm…”

Một kiếm, một nửa phần đầu của dị thú đã bị chặt đứt, Trần Vũ giẫm lên xác của con dị thú đi xuống đất.

Đợi khói bụi tiêu tan, Đoạn Dã chạy lên trước, điên cuồng vung vẩy hai bó hoa dại trong tay: “Vũ ca 66666…”

Bát Hoang Diêu cũng rụt rè đi tới, lắc lư những bông hoa một cách cứng rắn: “Vũ ca… 6. . . 6666…”

“Động tác mềm mại một chút, lớn tiếng lên.” Đoạn Dã chỉ đạo: “Hoạt náo viên mà cậu còn làm không tốt thì còn có thể làm được chuyện gì.”

Bát Hoang Diêu: “...”

“Được rồi.” Trần Vũ hài lòng gật đầu: “Dù sao cũng là lần thứ nhất, học một chút liền biết.”

P/s: cầu kim phiếu

Chương 383: Trí tuệ phàm nhân (3)
Chương 383: Trí tuệ phàm nhân (3)

“Tôi cũng là lần thứ nhất mà, sao cô ấy lại không làm tốt bằng tôi được.” Đoạn Dã làm một động tác uyển chuyển: “Cô ấy chính là không chịu thả lỏng, da mặt lại mỏng. Cô nói đi, hai chúng ta không ra tay, chỉ có Vũ ca một người ra sức, chúng ta chỉ hô 666 thôi mà cô cũng không chịu mở miệng? Có công bằng không?”

“Tôi. . . Tôi thà ra tay con hơn.” Hai má của nàng thiếu nữ đỏ lên.

“Nói cậu có hai câu liền cãi lại rồi.”

Bát Hoang Diêu: “...”

Đoạn Dã: “Vũ ca, anh cứ tiếp tục thể hiện đi, mặc kệ cô ấy. Có tôi là được rồi.”

Trần Vũ dùng lông của dị thú để lau sạch vết máu trên thân kiếm rồi nhảy xuống mặt đất, hỏi: “Đây là con dị thú thứ mấy đã bị giết rồi.”

“Con thứ chín!” Đoạn Dã giơ ngón cái lên: “Liên tiếp giết chín con dị thú, trong đó còn có cấp ba. Mặt không đỏ, hơi thở không gấp, thật là thần.”

Trần Vũ ngẩng đầu nhìn bầu trời rồi phất phất tay, dẫn hai người tiếp tục đi về phía trước: “Tăng tốc độ lên, cố gắng hoàn thành nhiệm vụ khi trời tối.”

...

Theo chiều của kim đồng hồ, một đường vừa đi vừa giết, ba người phối hợp càng lúc càng ăn ý.

Vì thể chất mạnh mẽ nên Trần Vũ cũng không thôi động khí kình.

Cho nên khi gặp được dị thú cấp 2, chỉ cần một mình cậu liền có thể giải quyết nó thông qua đánh lén.

Gặp dị thú cấp 3 thì ba người đồng thời ra tay, cũng chỉ mất khoảng 1 giây mà thôi.

Gọn gàng mà linh hoạt, không dây dưa dài dòng.

Tốc độ tiêu diệt nhanh chóng làm cho "Nữ bảo tiêu" trên trời nhìn tới trợn mắt hốc mồm.

Là một nhân viên an ninh cấp cao, kinh nghiệm của cô ấy cũng không ít.

Nhưng ngoài Bát Hoang Dịch ra, cô chưa thấy bất kỳ học sinh năm nhất trong lớp nào có thể có khả năng sát thương phi thường như vậy.

Giết dị thú như chém dưa thái rau vậy…

Thời gian, từng phút từng giây trôi qua.

Đến hai giờ chiều, ba người Trần Vũ đã tiêu diệt được một phần năm.

"Không được."

Đứng trên đỉnh của một ngọn đồi nhỏ, Trần Vũ nhìn xuống biển rừng bên dưới: "Hôm nay giết không hết được, ở đây có quá nhiều dị thú."

"Tốc độ của chúng ta đã rất nhanh rồi." Đoạn Dã thở dài: "Chỉ có thể nói, nhiệm vụ này không phải là nhiệm vụ có thể hoàn thành trong một ngày được."

"Hoặc là nói, nhiệm vụ này hoàn toàn không phải dành cho sinh viên năm nhất." Trần Vũ cười lạnh.

"Nhưng nếu chúng ta có thể hoàn thành, thì chúng ta có thể tát thẳng vào mặt của tên Cẩu chủ nhiệm đó."

"Vũ ca…" Bát Hoang Diêu đi theo phía sau ngập ngừng.

"Sao vậy?"

“Trạng thái của tôi và Đoạn Dã đã gần như khôi phục rồi, nếu như phải làm thì… Chúng ta có thể hành động một mình, tốc độ sẽ nhanh hơn”

Nghe vậy, Đoạn Dã quay đầu lại một cách mạnh mẽ, nhìn lên nhìn xuống Bát Hoang Diêu

“Làm. . . Làm gì…” Thiếu nữ lui lại nửa bước.

“Tôi đang nghi ngờ cậu là nội ứng.”

Bát Hoang Diêu: “...”

“Cậu chưa xem phim sao? Bất cứ một đội nhóm nào bị tiêu diệt thì cũng đều bắt đầu từ việc chia rẽ.”

“Không. . . Không phải là toàn bộ tách ra, mà là tôi với cậu chung một đội, Vũ ca một mình một đội. Hai chúng ta chỉ tấn công dị thú cấp 2 thôi, còn cấp 3 thì tụ tập một chỗ cùng nhau giết, hiệu suất sẽ cao hơn. Chúng ta không thể không làm gì cả.”

“Cậu đang nói ai không làm gì cả vậy?” Đoạn Dã kích động, chỉ vào bình cắm hoa trên đỉnh đầu, váy cỏ trên người, trên tay còn có vòng hoa: “Tôi đều đã hy sinh như vậy, bán sắc đẹp để cổ vũ cho Vũ ca, tại sao có thể nói là tôi không làm gì cả được?”

“Tiểu Diêu nói rất đúng.” Trần Vũ che mắt: “Hay là tách ra đi, tôi không muốn nhìn thấy cậu.”

“Vũ ca, anh nói như vậy thì lương tâm anh sẽ…”

“Ngừng!”

Đột nhiên, Trần Vũ dường như phát hiện ra điều gì đó, lập tức cắt ngang lời nói của Đoạn Dã, cẩn thận quan sát xung quanh: “Có cảm giác được không? Vừa rồi mặt đất rung chuyển một chút.”

“Có sao?” Đoạn Dã kinh ngạc, nằm ở trên đỉnh núi, dùng lỗ tai cẩn thận lắng nghe: “Là một trong số hai người đã thả bom phải không?”

Bát Hoang Diêu: “...”

“Chắc chắn là có.” Trần Vũ kết luận: “Xung quanh không có bóng dáng của con dị thú nào, nhưng nó có thể làm cho mặt đất rung chuyển. Chắc chắn là có một con dị thú khổng lồ nào đã xuất hiện.”

“Thùng thùng…”

Trần Vũ vừa dứt lời, quả nhiên cơn rung chuyển lại ập đến. Nó rõ ràng đến nỗi cả ba người họ đều có thể cảm nhận được.

“Thật có dị thú!” Đoạn Dã lập tức bò dậy, nhìn về phía rừng rậm dưới núi.

“Không có. . . Không thấy được.” Bát Hoang Diêu chần chờ: “Có một con ở hướng 11 giờ, nhưng nó không lớn chút nào, tối đa cũng chỉ là cấp 3. Nó không thể gây ra chấn động ở khoảng cách đó được.”

“…”

Trong im lặng, não bộ của Trần Vũ nhanh chóng chuyển động, hai giây sau, cậu ta đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt kịch biến.

“Chạy mau! Nhảy xuống dưới!”

Rống to một tiếng, cậu ta lôi kéo Đoạn Dã còn đang sững sờ, bộc phát tất cả khí kình, dùng hết sức nhảy ra khỏi đỉnh núi.

Chương 384: Trí tuệ phàm nhân (4)
Chương 384: Trí tuệ phàm nhân (4)

Bát Hoang Diêu phản ứng rất nhanh, ngay khi được nhắc nhở, cô ấy đã nhảy lùi lại cả trăm mét.

“Ầm!”

“Ầm ầm! !”

Sau một khắc, ngọn núi dưới chân ba người bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Đá lăn, bụi và bùn lần lượt rơi xuống, làm cho khu rừng phía dưới núi trở nên lộn xộn.

“Rống!”

Sau đó, với một tiếng rống kinh thiên động địa, “Ngọn núi” thế mà đứng lên được.

“Cái này. . . Cái này. . .” Đoạn Dã bị Trần Vũ ôm vào trong ngực kinh hãi: “Con mẹ nó đây là một con rùa hả? !”

“Tuyệt đối là dị thú cấp năm.”

Trần Vũ sắc mặt khó coi: “Thảo nào xung quanh không có cấp 4, hóa ra đây là địa bàn của dị thú cấp 5.”

“Con này lớn quá vậy…” Nhìn con thú khổng lồ gần như che khuất một nửa tầm mắt, Đoạn Dã từ trong lúc khiếp sợ lấy lại tinh thần: “Con này đánh thế đếch nào được.”

“Rống…”

Rũ bỏ tất cả những vật nặng trên mai, quái vật hình rùa nhấc chân lên, xoay người khi mặt đất còn đang rung chuyển và nhìn chằm chằm vào hai người Trần Vũ chỉ to bằng hạt gạo trên không trung.

“Không tốt!”

Trần Vũ ớn lạnh trong lòng, không chút do dự ném bay Đoạn Dã.

“Rống!”

Sau đó chỉ trong một cái chớp mắt, ánh sáng đỏ rực lập lòe trong mắt con quái vật bỗng nhiên mở ra, bộc phát ra khí khình cấp 5 khủng bố làm người hít thở không thông.

“Ầm ầm —— ”

Cùng với tiếng động lớn như màng nhĩ nổ tung, một làn sóng không khí bị nén rồi phóng ra ngay lập tức, lao thẳng về phía Trần Vũ.

Vành mắt Đoạn Dã như muốn nứt ra: “Trần Vũ!”

Bát Hoang Diêu thất thần: “Trần Vũ…”

Người đang ở trên không trung, nghìn cân treo sợi tóc. Trần Vũ theo bản năng sử dụng dịch chuyển không gian.

“Bạch!”

“Ầm! !”

[bị thương: Khí huyết +7437]

“Phốc…”

Máu loang lổ phun ra từ miệng cậu ta một cách không kiểm soát, Trần Vũ lao thẳng vào trong rừng rậm.

“Soạt…”

[bị thương: Khí huyết +443]

[khí huyết +325]

[khí huyết +107]

“Đông! !”

[bị thương: Khí huyết +2041]

Sau một lúc xuất thần, một cơn đau nhói đột ngột từ các cơ quan nội tạng truyền đến.

Mắt, mũi, miệng và hai lỗ tai của Trần Vũ chảy máu ồ ạt.

Thậm chí ngay cả đại tiểu tiện cũng bài tiết không kiềm chế.

“Khốn kiếp…”

Nằm trên mặt đất run cầm cập, nôn ra một ngụm máu, cậu ta chật vật đứng lên kiểm tra tình trạng của mình.

“Không bị gãy xương…”

“Chỉ là nội tạng bị chấn động…”

“Còn tốt…”

“Con mẹ nó, hên là né được, mém chút nữa là ngủm con mẹ nó rồi…”

Chửi xong, Trần Vũ mạnh mẽ rút thanh trường kiếm từ trong mainboard ra và nhìn về phía con dị thú.

“Rống!”

Con dị thú gầm lên, thấy mục tiêu chưa chết, lập tức giơ bốn chân lao đến.

Tốc độ nhanh đến mức mọi người không thể nhận ra đây thực chất chỉ là một con rùa…

Ở phía xa, Đoạn vừa tiếp đất liền chửi rủa vài tiếng, chắp tay trước ngực, huy động khí kình ngưng tụ thành một quả cầu ánh sáng lớn, cố gắng thu hút ánh mắt của dị thú.

Nhưng không giống như những con dị thú dưới cấp 4, con rùa này dường như có một sự khôn ngoan nhất định, hoàn toàn không bị quấy rầy, trực tiếp đuổi theo muốn giết chết Trần Vũ.

Từ hành động của dị thú đến khi Trần Vũ rơi xuống.

Tất cả những điều này đều chỉ xảy ra trong chốc lát mà thôi.

Khi người phụ nữ trên mây phản ứng và điều khiển tấm nệm lao xuống để chi viện thì đã quá muộn rồi.

“Võ pháp —— Tín Ngưỡng Chi Dược!”

“Ầm!”

Ngọn lửa màu trắng bao trùm toàn thân, Trần Vũ không chút do dự mà dùng sức nghiền ép tất cả lực lượng trong tế bào của cơ thể để đẩy thân thể mình chạy thoát ra ngoài.

“Đông đông đông đông…”

Con dị thú cấp 5 giậm chân trên mặt đất, đuổi theo, hết lần này đến lần khác há cái miệng dữ tợn phun ra từng đợt sóng không khí..

“Ầm ầm…”

“Ầm ầm…”

Mỗi đợt xung kích của sóng không khí có thể để lại một khe nứt có đường kính hơn 30 mét. Cây cối, thảm thực vật, động vật… lần lượt bị băm nát.

“Đừng tới đây! Trốn đi! Các cậu không có cửa để đánh với nó đâu!” Trần Vũ hét lớn trong lúc chạy, nhắc nhở hai người đồng đội, rồi đột ngột đổi hướng lao về phía con dị thú theo hình vòng cung.

Bởi vì giẫm trên mặt đất, có điểm tựa, linh hoạt hơn trên không trung rất nhiều, tránh được hai luồng sóng không khí, liền đã lao tới bên người của con dị thú cấp 5.

Ngẩng đầu lên, nhìn con quái vật khổng lồ dường như “cao đến tận trời” kia, Trần Vũ nghiến răng, dùng sức ở hai chân, trực tiếp nhảy lên mai của con rùa cấp 5.

Nắm chặt thanh trường kiếm, cậu ta nằm xuống, quả quyết sử dụng “Tốc biến” với ý đồ muốn tiến vào cơ thể của con dị thú.

“Đương.”

Tuy nhiên, một lực đẩy được tạo thành bởi khí kình đã đánh bật cậu ta ra một cách dữ dội.

Trần Vũ: “? ? ?”

“Rống!”

Nhận thức được Trần Vũ đang ở trên lưng mình, con dị thú cấp 5 lập tức nhảy dựng lên, xoay lưng lại, đè Trần Vũ trên lưng.

Sau đó, dưới tác dụng của trọng lực, cái mai khổng lồ rơi xuống cùng với Trần Vũ!

Chương 385: Trí tuệ phàm nhân (5)
Chương 385: Trí tuệ phàm nhân (5)

“! ! !”

Nghe gió rít bên tai, nhìn mặt đất càng ngày càng gần bên dưới, da đầu Trần Vũ tê dại, không có lựa chọn nào khác.

“Võ pháp —— Tụ Đỉnh Thông Thấu!”

[trạng thái không xác định tăng thêm: tăng chỉ số IQ tạm thời:49%]

[Kích hoạt tê liệt! !]

[Tốc độ tạm thời + 93%]

“Ầm!”

Ngọn lửa toàn thân chuyển từ trắng thành xanh, Trần Vũ hung hăng ngẩng đầu, dưới một đôi mày kiếm, hai “trí giả” dần dần đổi chỗ cho nhau, lộ ra một ánh mắt vô cùng “khôn ngoan”.

“Ba thằng ngu này!”

“Làm cái mẹ gì ở đây vậy?”

“Đạn pháo của 3 chiếc xe tải kia đâu mà đéo biết sử dụng? Nổ một phát thì banh con mẹ nó 3 cây số rồi còn đánh với chả giết làm cái mẹ gì? !”

“Ầm!”

Dưới sự gia trì của hai tầng võ kỹ, Trần Vũ giống như hóa thành một tia sáng, chớp một cái liền biến mất dưới mai của con dị thú.

“Ầm ầm!”

Mai rùa rơi xuống đất một cách nặng nề, rừng rậm nứt ra từng mảnh.

Làn sóng xung kích lan rộng và làm bật gốc vô số cây đại thụ.

“Bịch.”

Trần Vũ đáp chân xuống đất, quay đầu lại, liếc nhìn con dị thú đang giãy dụa muốn “lật” người lại, miệng cậu ta nổi lên một vòng cung lạnh lùng chảnh chọe và kiêu ngạo, rồi lao thẳng đến nơi đang chất đống đạn pháo.

“Đoạn Dã, Bát Hoang Diêu ở đâu? !”

Bát Hoang Diêu ở phía xa sửng sốt, giơ tay lên theo tiềm thức: “Tôi. . . Tôi ở đây.”

Đoạn Dã cau mày khi nghe thấy cái giọng này.

Cái giọng điệu chảnh chọe quen thuộc này là đã xảy ra chuyện gì vậy…

“Mọi người đi theo ta! Đừng có tụt lại phía sau.”

Thiếu nữ vội vàng đuổi theo.

Đoạn Dã quay đầu, liếc nhìn dị thú cấp 5, cũng cất bước đuổi theo.

Tốc độ tăng +93%

Lực bộc phát tăng +37%

Tập hợp chung một chỗ, đó là tốc độ mà người bình thường không bao giờ có thể nhìn thấy rõ ràng với thị giác của họ..

Ngay cả cô gái ngồi trên tấm nệm bay trên trời cũng dần dần không đuổi kịp.

“Cái này. . . Đây thật sự là sinh viên năm nhất sao? !”

“Quá không hợp lý?”

“Hử… Không đúng.”

“Thể lực thật tốt, tốc độ nhanh như vậy…” Cô gái nệm hơi sửng sốt, trên má hiện lên một tia ửng hồng: “Thực sự là… Quá tuyệt

vời.”

…

“Hô hô hô ——— ”

Không khí lúc này dường như trở thành thể lỏng, cố gắng ngăn cản Trần Vũ tiến lên. Ngay cả chân tóc cũng bị thổi cho gãy rụng.

Nhưng anh ta không quan tâm đến điều đó, bỏ qua luôn việc thiếu mất mấy sợi tóc.

Bởi vì cái gọi là thông minh tuyệt đỉnh, không có gì phải xoắn…

“Kít ——— ”

Không lâu sau, Trần Vũ dừng lại đột ngột và đi đến bãi đất trống trong rừng, nơi chất đống đạn pháo, cậu ta cúi người, dùng cả hai tay nắm lấy một viên rồi nhìn về phía con quái vật khổng lồ đằng xa với vẻ chế nhạo.

“Rõ ràng là có rất nhiều vũ khí tầm nhiệt hiện đại, lại không biết sử dụng.”

“Năng lực tư duy thật là kém cỏi.”

“Đương nhiên, cũng không trách bọn hắn được. Dù sao…”

“Trí tuệ của phàm nhân cuối cùng cũng có hạn mà…”

Khi đang cảm thán, Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu cuối cùng cũng đuổi theo tới và đang thở hồng hộc.

“Vũ. . . Vũ ca… Chúng ta rút lui hả?” Thiếu nữ hỏi thăm.

“Rút lui.” Trần Vũ nhướng mày, khiêng đạn pháo lên quan sát Bát Hoang Diêu từ trên xuống dưới: “Nghe nói là phụ nữ ngực to thì không có não. Có vẻ như điều này không chính xác lắm.”

Bát Hoang Diêu: “…”

“Chỉ là một con dị thú cấp 5, bản tôn có thể diệt trừ nó trong nháy mắt, há có lý do để rút lui?”

“Vũ ca…” Đoạn Dã lộ vẻ lo lắng: “Anh lại bị ngáo rồi hả?”

“Đáng buồn… Thật đáng buồn.” Trần Vũ giơ viên đạn pháo lên, lắc đầu liên tục: “Khi con người không thể hiểu được trí tuệ ở chiều không gian cao hơn, họ sẽ chỉ bước chân lên con đường tà giáo. Đoạn Dã, nhớ lấy.”

Vừa nói, Trần Vũ vừa vươn tay chỉ vào trán của Đoạn Dã, nói: “Hủy diệt loài người Không bao giờ là ngu dốt và nhu nhược, mà là kiêu ngạo và thành kiến.”

Đoạn Dã: “...”

“Kẻ ngu xuẩn sẽ chỉ càng cho rằng người khác cũng ngu xuẩn.” Trần Vũ cười lạnh bộc phát khí kình, giơ viên đạn pháo trong tay lên: “Các người chỉ là những phàm nhân ngu xuẩn thì làm sao có thể hiểu được trí tuệ của ta?”

Dứt lời, cậu ta buông lỏng tay ra.

“Sưu…”

Trong nháy mắt, viên đạn pháo nặng hơn trăm cân bay lên trên không trung xẹt qua một ngã rẽ theo đường vòng cung, và đến ngay vị trí chính xác của con dị thú cấp 5.

“Nở rộ đi…”

Trần Vũ giang tay ra, nhắm mắt lại: “Ánh lửa trí tuệ!”

“Đang!”

Đạn pháo đập mạnh lên mai rùa … Tia lửa văng tung tóe..

Sau đó…

Đạn pháo bị đụng xẹp.

Chuyện gì cũng không xảy ra…

Đoạn Dã: “...”

Bát Hoang Diêu: “...”

Trần Vũ: “...”

Dị thú: “... ?”

“Là nó mạnh hay.” Trần Vũ mở mắt ra, vẻ mặt lãnh đạm: “Là viên đạn pháo này bị hỏng.”

“...”

“Hỏng cái quần què chứ hỏng? !” Đoạn Dã không nhịn được nữa, điên cuồng than thở: “Đây đều là đạn pháo của quân đội, làm sao có thể bị hỏng một cách dễ dàng như vậy!”

“Vậy ngươi có biết tại sao nó không nổ sao?”

Chương 386: Trí tuệ phàm nhân (6)
Chương 386: Trí tuệ phàm nhân (6)

“Đây là đạn pháo, không phải là thuốc nổ, nó phải dựa vào lực ly tâm sinh ra từ tốc độ quay cao trong nòng súng để giải phóng chốt bảo hiểm. Làm sao nó có thể bị nổ tung chỉ vì cậu ném nó qua được!”

“Ừm…” Lại cầm lên một viên đạn pháo, Trần Vũ tán thành gật đầu với Đoạn Dã: “Ngươi thế mà có thể trả lời được câu hỏi của ta, không tệ, không tệ.”

Đoạn Dã: “...”

Bát Hoang Diêu: “...”

“Vậy thì, như tôi đã nghĩ lúc đầu, cứ để viên đạn pháo quay là được.”

Hai tay Trần Vũ nắm chặt đạn pháo, mắt sáng như đuốc: “Như vậy tiếp theo, chính là…”

“Vũ. . . Vũ ca…” Bát Hoang Diêu do dự ngắt lời.

“Gọi ta làm gì?” Hai mắt tràn đầy trí tuệ của Trần Vũ liếc qua một cái, có một cỗ khí thế rất đặc biệt.

“Cái này. . . Cái này. . . Những viên đạn pháo này đều là của quân đội đó…”

“Quân đội thì thế nào? Ở đây có người trông giữ sao?”

“Không có. . . Không có a…”

“Nhìn thấy thì giống như cướp được, vậy tại sao chúng ta không dùng được.”

Bát Hoang Diêu: “...”

Đoạn Dã mở miệng: “Những đạn dược này rất không dễ dàng gì

mới vận chuyển vào được đây, cậu cứ thế mà dùng luôn sao?"

Trần Vũ: "Đúng vậy à, đây là chúng ta vận chuyển đến, tại sao không dùng được?"

Đoạn Dã: "..."

Bát Hoang Diêu nhanh chóng trả lời: "Nhưng mà những thứ này được dùng để tập trận quân sự!"

Trần Vũ: "Tập trận có chiến đấu với dị thú không? Chúng ta cũng đang chiến đấu với dị thú đấy thôi. Có khác gì nhau đâu?"

Bát Hoang Diêu: "..."

Đoạn Dã: "Nếu quân bộ biết chuyện này, sẽ giết chết cậu đấy!"

"Cái đếch." Trần Vũ bĩu môi: "Những viên đạn pháo này có dán chữ không thể sử dụng lên trên sao? Pháp luật quy định ta Trần Vũ không được sử dụng sao? Từ thiếu tá Vương đến lái xe quân đội, ai đã nói với chúng ta là không thể sử dụng những thứ này?"

"Ai có thể nghĩ rằng cậu lại có thể lấy đạn pháo đi sử dụng à!" Đoạn Dã sắp khóc rồi: "Trình độ tư duy của cậu không phải là thứ mà các sinh vật cacbon hiểu được? !"

Trần Vũ: "Vậy thì không có biện pháp rồi, muốn trách thì chỉ có thể trách bọn họ ủy thác nhiệm vụ không nghiêm cẩn."

Bát Hoang Diêu: "Nhưng. . . nhưng nhiệm vụ của chúng tôi là hộ tống đạn dược đến đây mà..."

Trần Vũ: "Đúng vậy, nhiệm vụ 1, hộ tống đạn dược đến đây, chúng ta đã hoàn thành. Nhiệm vụ 2, dọn sạch những con dị thú trong vòng ba km xung quanh, không phải vừa vặn có thể sử dụng đạn pháo sao?"

Đoạn Dã: "..."

Bát Hoang Diêu: "..."

Trần Vũ: "Các ngươi còn muốn hỏi gì nữa không?"

“Không có…” ×2

“Vậy thì ngậm miệng lại.” Trần Vũ quay người lại bĩu môi: “Thực sự là… Câu hỏi ngu ngốc của phàm nhân…”

Hai người: “...”

Trần Vũ nắm chặt phần đuôi của viên đạn pháo, xoay vòng tại chỗ, cả người và viên đạn pháo càng xoay càng nhanh. Nửa giây sau, cậu ta đột ngột buông hai tay ra.

“Bá…”

Thân đạn quay vòng và bay tới con quái vật ở phía xa.

“Nở rộ đi…”

Trần Vũ giang hai tay ra lần nữa, nhắm mắt lại: “Ánh lửa trí tuệ!”

“...”

“...”

“... Ầm! ! !”

“Rống!”

Ánh lửa bùng lên đến tận trời xanh.

Ngọn lửa bốc lên xen lẫn tiếng gầm rú của con dị thú vang vọng khắp Dã Tam Pha.

“Hắn … hắn thế mà ném nổ được đạn pháo…” Trên tầng mây, cô gái đệm khí trừng to mắt chó: “Vậy thì ném thẳng từ thủ đô tới đây không phải được rồi sao? Còn vận chuyển tới làm cái quần què gì vậy? ”

“Xinh đẹp, home run.”

Mở mắt ra nhìn con dị thú đang vật lộn trong ngọn lửa phía xa, Trần Vũ không chút do dự nhặt lên một viên khác, xoay vòng vòng rồi ném.

“Sưu…”

“Ầm ầm! !”

Sau đó, là viên thứ ba.

“Sưu… Ầm!”

Viên thứ tư.

“Sưu… Ầm ầm! !”

Trúng liên tiếp 4 viên đạn pháo, con dị thú cấp 5 cuối cùng cũng tìm được chỗ của ba người Trần Vũ, nó gầm lên và lao tới.

“Tránh ra hết đi.”

Quát lui hai người Đoạn Dã, Trần Vũ nắm lấy phần đầu bén nhọn của viên đạn pháo, một tay cầm một viên, rồi giống như một con quay xoay vòng vòng tại chỗ.

“Sưu sưu…”

Buông tay theo thứ tự, hai viên đạn pháo quay tròn lộn nhào trúng vào mục tiêu.

“Oanh long long long…”

“Rống.”

“Còn thất thần làm gì?” Trần Vũ nhìn về phía Bát Hoang Diêu: “Ném đi, chờ nó chạy tới đây, cái thân thể nhỏ nhắn của cô còn không đủ nó nhét kẽ răng.”

“…” Sau một hồi im lặng, cô gái thở dài, chỉ đành nhặt lên một viên đạn pháo, học cách của Trần Vũ, xoay mười mấy vòng rồi buông tay.

“Sưu…”

“Ầm!”

“Cái đệch mẹ…” Đoạn Dã chửi bới, cũng giơ lên một viên: “Tại sao

lại trở nên như thế này vậy…”

“Sưu… Ầm ầm!”

Ba người lớp hai biến thành ba cái pháo đài, đạn pháo ném hết viên này đến viên khác, thổi bùng lên những ngọn lửa.

Sát thương vũ khí nhiệt hiện đại ở nhiệt độ cao, chất nổ cao và áp suất cao không phải là thứ mà một con dị thú cấp 5 có thể chịu đựng được.

Rất nhanh, hình thể khổng lồ liền bị nổ tung, sau đó, chia năm xẻ bảy.

“Đù má…”

“Đù má nó…”

Cô gái đệm khí trên mây đã hoàn toàn ngẩn người…

Sau đó, Trần Vũ còn không ngừng tay, buộc hai người Đoạn Dã, Bát Hoang Diêu tiếp tục “ném đạn”, thỏa thích phung phí tài nguyên trên sân.

Chương 387: Trí tuệ phàm nhân (7)
Chương 387: Trí tuệ phàm nhân (7)

“Ầm ầm!”

“Ầm ầm!”

“Oanh long long long…”

Chỉ mất chưa đầy mười phút.

Mười hai ngọn đồi đạn pháo không còn sót lại chút gì, thậm chí là một sợi lông cũng chả có. (_)

Về phần phía bắc của rừng Dã Tam Pha cũng hoàn toàn chìm trong biển lửa…

“Ba ba ba.”

Sau khi ném xong viên đạn pháo cuối cùng, Trần Vũ vỗ vỗ tay, hai tay chống nạnh nhìn xung quanh với ánh mắt tràn đầy trí tuệ: “Chậc chậc, không tệ.”

“Đừng nói là trong vòng ba km. Dù là trong vòng mười km cũng đã rất sạch sẽ.”

“Nhà trường chắc là vô cùng hạnh phúc sau khi chúng ta hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc như thế…”

…

…

Không biết đã trôi qua bao lâu.

Khói lửa dần dần tiêu tán.

Thu hồi võ kỹ, Trần Vũ “cùi bắp” đã trở lại.

Nhìn biển lửa hừng hực trước mặt, Trần Vũ chậm rãi che đầu

mình: “...”

“...”

“...”

“Tôi đã làm gì vậy...”

Đoạn Dã: “Cậu vừa làm nổ tung chỗ này.”

Bát Hoang Diêu: “Cậu . . Cậu đã ném hết sạch đạn pháo rồi.”

“... Tại sao lại không ngăn tôi lại?”

“Cái gì? Vũ ca anh đã khôi phục lại rồi sao?”

Trần Vũ: “...”

“Vũ ca, em phải nói nói rõ chuyện này với anh mới được.” Đoạn Dã bước tới vỗ vỗ vai Trần Vũ: “Nếu anh bị bệnh, chúng ta phải điều trị cho sớm, không thể trì hoãn.”

Trần Vũ: “...”

“Liền giống như vừa rồi, anh liền tỏ ra ta đây rất là nguy hiểm, làm cho chúng tôi rất bất lực...”

Trần Vũ: “...”

“Vậy. . . Làm sao bây giờ?” Bát Hoang Diêu yếu ớt mở miệng.

“...”

Trầm mặc thật lâu, Trần Vũ dứt khoát đứng dậy: “Chuyện đã xảy ra rồi, hối hận cũng vô ích. Ai làm người ấy chịu, Đoạn Dã, cậu làm phải không?”

Đoạn Dã vội vàng lắc đầu: “Chắc chắn không phải là tôi làm!”

“Còn cậu thì sao, Diêu?”

“Không. . . Không phải.”

Trần Vũ: “Tôi cũng không có làm.”

Hai người: “...”

“Nếu đã không có ai làm, vậy thì còn chờ gì nữa?” Trần Vũ bỗng nhiên bộc phát khí kình, vọt ra ngoài trăm mét: “Tranh thủ thời gian té thôi!”

“Đúng!” Đoạn Dã giật mình, vội vàng đuổi theo, quay đầu lại hét lên với Hoang Diêu còn đang sững sờ: “Chạy mau! Người chạy cuối cùng là chó con.”

“Ồ. . . A nha…” Sau khi phản ứng lại, cô gái cũng thúc giục khí kình, chỉ trong hai giây đã vượt qua Đoạn Dã, sánh vai cùng với Trần Vũ.

Đoạn Dã: “? ? ?”

“Vũ. . . Vũ ca…” Vừa chạy, Bát Hoang Diêu vừa lo lắng hỏi: “Chạy trốn có phải hay không không tốt? Nếu bị phát hiện thì sao…”

“Ai có thể phát hiện?” Trần Vũ khoát tay: “Cậu không nói, tôi không nói, Đoạn Dã cũng không nói. Ai biết là chúng ta đã ném đạn pháo? Đến lúc đó chúng ta thống nhất lời khai, một mực chắc chắn không biết là được. Còn có người có thể đem chứng cứ phạm tội của chúng ta chụp lại hay sao?”

“Ngô…”

Cùng lúc đó.

Không trung.

Cô gái đệm hơi chậm rãi cất điện thoại Samsung đi, thở phào nhẹ nhõm: “Đã chụp hết rồi…”

...

Chạng vạng tối.

Ba người bừa bộn trở về đại học Bắc Kinh.

Vừa đi, vừa lớn tiếng giao lưu.

“Thật là đáng sợ, vậy mà có người dám dẫn nổ những viên đạn pháo kia.” Trần Vũ cảm thán: “Mém chút nữa là chúng ta tèo luôn rồi.”

“Đúng vậy đó đúng vậy đó.” Đoạn Dã gật đầu: “Vật tư quân dụng quý giá như vậy, nói nổ liền nổ, thật là lớn gan chó!”

Trần Vũ vội vàng thọc thọc, hạ giọng: “Chó ở trong trường đó?”

“Ồ đúng… Thật là lớn mật!”

Trần Vũ: “Tôi nghi ngờ là quân đội.”

Đoạn Dã lắc đầu: “Không, có thể là hội Công Bình.”

Trần Vũ: “Hội Công Bình thì hợp lý hơn. Chuyện gì bọn hắn cũng làm ra được?”

Đoạn Dã: “Chính cmn xác, chính là hội Công Bình.”

Trần Vũ: “Suýt chút nữa đã làm cho chúng ta táng mệnh trong biển lửa, thù này không đội trời chung!”

Đoạn Dã: “Thù này tất báo!”

Bát Hoang Diêu: “…”

Thấy thiếu nữ không nói chuyện, Trần Vũ và Đoạn Dã đồng thời quay đầu lại, nhìn về phía Bát Hoang Diêu, sắc mặt khó coi.

“… Báo thù.” Cô gái run rẩy giơ bàn tay nhỏ bé lên.

” Đúng, báo thù!”

“Báo thù! !”

“Ba vị bạn học ơi, xin chờ một chút.” Ngay khi bọn người Trần Vũ la hét chuẩn bị bước vào cổng trường, một thành viên của hội học sinh đã ngăn anh ta lại: “Xin hỏi, các bạn là sinh viên lớp hai năm nhất đúng không?”

Trần Vũ lập tức tiến lên: ” Đúng, là chúng tôi. Chúng tôi vừa mới bị vũ khí nhiệt công kích…”

“Ba bạn học này.” Thành viên của hội sinh viên cắt ngang lời của Trần Vũ: “Mời các bạn sau khi sửa soạn đơn gian rồi đến văn phòng chủ nhiệm ở lầu sáu của phòng giáo dục ngay lập tức.”

“Cái đó…” Nhìn hai người đồng đội bên cạnh, Trần Vũ gãi gãi tai: “Hiện giờ chúng tôi đang bị hãm hại, cần phải nghỉ ngơi. Có thể không đi được không?”

“Tất nhiên là không rồi.”

“Có thể đi trễ một chút được không?”

“Trễ như thế nào?”

“... Trước khi tốt nghiệp.”

“Hiển nhiên là càng không được.” Thành viên hội học sinh đẩy kính: “Sai lầm của lớp các bạn lần này rất nghiêm trọng, xin đừng ôm tâm lý may mắn. Hãy thành khẩn nhận lỗi. ”

“Sai lầm?” Đoạn Dã không phục: “Chúng tôi không có ném đạn pháo à! Chúng tôi có lỗi lầm gì?”

Trần Vũ: “...”

Bát Hoang Diêu: “...”

Chương 388: Vũ ca, đến lúc bốc bát họ rồi (1) Chương 388: Vũ ca, đến lúc bốc bát họ rồi (1)

Thành viên hội sinh viên mặt không biểu tình: “Chi tiết thì cứ giải thích với chủ nhiệm đi. Hiện giờ tôi phải đi rồi, các bạn tự lo thân đi.”

Sau đó, anh ta quay lưng bỏ đi.

Để lại ba người Trần Vũ cứng ngắt tại chỗ.

“…”

“…”

“Giống như không ổn rồi.” Đoạn Dã cắn ngón tay.

“Ba!”

Trần Vũ hung hăng tát một cái vào đầu của Đoạn Dã, hét lên: “Cậu không biết nói chuyện thì im con mẹ nó mồm đi! Tự thú làm cái đếch gì? ! Má!”

Đoạn Dã: “…”

“Vậy. . . Làm sao bây giờ…” Bát Hoang Diêu chọc chọc ngón tay: “Trường học giống như đã biết rồi.”

“… Bình tĩnh.” Trần Vũ sửa sang lại cổ áo, bình tĩnh nói: “Chúng ta làm nhiệm vụ, cái mớ bồng bông đó chắc chắn sẽ đổ hết lên người chúng ta. Việc chúng ta cần làm là cắn chết không thả, cái gì cũng không biết, chẳng lẽ bọn họ còn có thể vu oan giá hoạ hay sao?”

“Đúng!” Đoạn Dã xen vào: “Cho dù đối phương có ba hoa chích chòe như thế nào thì cũng nói là không biết. Nhất là Diêu tử, chỉ sợ cái miệng của cậu không tự chủ được thôi.”

“Bây giờ thì tôi chỉ sợ nhất cái mồm của cậu mà thôi.” Lại tát cho

Đoạn Dã một cái, Trần Vũ vỗ vỗ vai nàng thiếu nữ: “Chỉ cần nhớ một câu, kháng cự sẽ nghiêm trị, về nhà ăn tết!”

Đoạn Dã: “Thẳng thắn sẽ khoan hồng, Nepturn tài trợ*.” (Vô khám thì tất nhiên là phải có nhà tài trợ nepturn rồi _)

“...” Trần Vũ nắm chặt tay.

“Tôi. . . Tôi biết rồi.” Bát Hoang Diêu thở dài một cách nặng nề.

“Đi.”

Trần Vũ vẫy tay mang theo hai người đồng đội, dũng cảm bước đi…

Đi qua quảng trường, vòng qua ký túc xá, đi tới phòng giáo dục.

Ba người đi đến tầng sáu.

“Ba.”

“Được rồi.” Trần Vũ búng tay một cái: “Bắt đầu.”

Đoạn Dã hú lên một tiếng: “Thật là quá đáng sợ! !”

Trong văn phòng, Cẩu chủ nhiệm đang uống trà lập tức bị bỏng đến run rẩy: “...”

“Đúng vậy đó, quá là đáng sợ. Những quả đạn pháo đó hóa ra lại là do con người dẫn nổ.” Trần Vũ cảm thán, dẫn đồng đội của mình vào văn phòng: “Mém chút nữa là chúng ta tèo con mẹ nó luôn rồi.”

Cẩu chủ nhiệm: “...”

Cô gái đệm hơi trong góc phòng: “...”

“Đúng vậy đúng vậy.” Đoạn Dã liếc mắt nhìn Cẩu chủ nhiệm, gật đầu: “Vật tư quân dụng quý giá như vậy, nói nổ liền nổ, thật là lớn gan chó… gan cướp!”

“Thật đúng là can đảm.” Trần Vũ nhíu mày: “Tôi nghi ngờ… Là do quân đội làm.”

Chương 389: Vũ ca, đến lúc bốc bát họ rồi (2)

Đoạn Dã lắc đầu: “Không, có thể là do hội Công Bình.”

Cẩu chủ nhiệm: “...”

Cô gái đệm khí: “...”

Trần Vũ: “Hội Công Bình thì hợp lý hơn. Chuyện gì bọn hắn cũng làm ra được?”

Đoạn Dã: “Chính cmn xác, chính là hội Công Bình.”

Trần Vũ: “Suýt chút nữa đã làm cho chúng ta táng mệnh trong biển lửa, thù này không đội trời chung!”

Đoạn Dã: “Thù này tất báo!” (Cười sắp xỉu luôn.)

Cẩu chủ nhiệm: “...”

Bát Hoang Diêu: “... Báo. . . Báo thù.”

Cẩu chủ nhiệm: “...”

Cô gái đệm khí: “...”

” Đúng, báo thù!”

“Báo thù! !”

“Đông!”

Cẩu chủ nhiệm chịu không nổi nữa, hung hăng đập bàn, trong mắt phun ra lửa: “Diễn?”

Ba người: “...”

“Tiếp tục diễn đi? !”

Ba người: “...” - Truyện Dịch Hay Giá Rẻ

“Diễn tiếp đi chứ!” Cẩu chủ nhiệm gào thét.

Đoạn Dã: “Thật là quá đáng sợ, những viên đạn pháo kia lại là bị người dẫn nổ, mém chút nữa thì chúng ta cũng nổ…”

“Ba.”

Trần Vũ tát một phát cho đồng đội mình nằm xuống.

“Sao vậy?” Cẩu chủ nhiệm cười lạnh: “Tôi nói đúng rồi phải không? Các người thực sự đang làm diễn kích với tôi đúng không?”

“Đông! !”

Lão ta lại đập xuống bàn một cái, rống to: “Thật sự là lẽ nào lại như vậy!”

“Muốn làm gì thì làm!”

“Không chút kiêng kỵ!”

“Vô pháp vô thiên! !”

“Trên trăm viên đạn pháo, để cho các người nổ con mẹ nó hết rồi? ! Chỉ vì giết một con dị thú cấp 5 thôi sao? !”

“Con mẹ nó các người nói gì đi chứ!”

Trong phòng giáo dục, Cẩu Thánh điên cuồng gào thét.

Trần Vũ, Đoạn Dã, và Bát Hoang Diêu toàn thân đầy mùi thuốc súng, bị hét đến rụt cả cổ lại.

“Nói chuyện đi! !”

“Kia. . . Cái đó…” Trần Vũ kiên trì: “Kỳ thật chuyện này không liên quan gì đến chúng em. Chúng em đi tiêu diệt dị thú, mất cảnh giác một chút liền bị nổ.”

“Còn ở chỗ này nói dối với ta nữa đúng không?” Mặt Cẩu chủ nhiệm lạnh như băng sương, trực tiếp ném chiếc điện thoại Samsung của cô gái trên đệm khí ra: “Tự mình xem đi! Trong này đã quay được rất rõ ràng! Còn giảo biện sao?”

Trái tim của cả ba đều đập dữ dội.

“Làm sao có thể?”

Trần Vũ kinh hãi nhấc điện thoại, sau đó buông lỏng tay, đá một cái…

“Ầm!”

“Ầm! !”

Chiếc điện thoại di động rơi xuống đập mạnh vào vách tường, nổ ra một ngọn lửa.

Cẩu chủ nhiệm: “…”

Đoạn Dã: “…”

Bát Hoang Diêu: “…”

Trần Vũ thu chân lại, nhìn chiếc điện thoại di động đang bốc cháy, sau đó lại nhìn về phía Cẩu chủ nhiệm còn đang khiếp sợ, cậu ta im lặng một lát, nghiêm túc nói: “Chủ nhiệm, cái thầy vừa nói là chiếc điện thoại đó sao?”

Cẩu chủ nhiệm: “…”

Trần Vũ: “Thật xin lỗi, em vô tình làm rơi mất nó rồi.”

“…” Cẩu chủ nhiệm toàn thân run rẩy.

Cô gái đệm khí: “Điện thoại của mị…”

“Trần Vũ! ! !”

Cẩu chủ nhiệm gào thét đến khàn cả giọng: “Cậu muốn tạo phản sao!”

Chương 389: Vũ ca, đến lúc bốc bát họ rồi (2)

“Cẩu chủ nhiệm, còn. . . Còn chưa tới lúc tức giận mà.” Trần Vũ vội vàng chạy đến bên cạnh chiếc điện thoại, dập tắt ngọn lửa, lo lắng mở điện thoại ra, lấy tấm thẻ nhớ từ trong điện thoại ra: “Chỉ cần thẻ nhớ không bị hỏng, thì video còn không có chuyện gì. . .”

“Crắk.”

Dứt lời, thẻ nhớ phát ra một âm thanh giòn giã và bị nghiền nát thành nhiều mảnh.

Đám người: “. . .”

Trần Vũ: “Bây giờ mới hỏng nè.”

Cẩu chủ nhiệm ôm ngực, hô hấp dồn dập: “Bây giờ tức giận được chưa.”

“Được. . .”

“. . . Trần Vũ! Ông đây muốn đuổi học cậu! ! !”

Trần Vũ lui lại mấy bước, ủy khuất: “Em đã làm sai điều gì. Tại sao phải đuổi học em.”

“Cậu không xem kỷ luật ra gì! Vi phạm quy định của nhiệm vụ! Vật tư trang bị phá hủy trị giá hàng ngàn vạn! Đủ để trục xuất chưa!”

“Có chứng cứ sao.”

“Cô ấy có video!” Cẩu chủ nhiệm chỉ vào mặt cô gái trên tấm nệm hét lên.

Trần Vũ nhìn về phía cô gái nệm: “Video đâu.”

“Trong điện thoại.”

“Điện thoại đâu.”

“Đưa cho Cẩu chủ nhiệm rồi.” Cô gái nệm chỉ vào Cẩu chủ nhiệm.

Trần Vũ nhìn về phía Cẩu chủ nhiệm: “Điện thoại đâu.”

“Còn phải là bị cậu đạp nát con mẹ nó rồi sao! !”

“Vậy còn có những chứng cứ khác không?”

“Ta có nhân chứng!” Cẩu chủ nhiệm chỉ vào cô gái nệm và gầm lên: “Cô ấy tận mắt nhìn thấy!”

Trần Vũ lại nhìn về phía cô gái nệm: “Tận mắt nhìn thấy sao?”

“Đúng.”

“Có chứng cứ sao?”

“Tôi có dùng di động để quay video.”

“Điện thoại đâu?”

“Đưa cho Cẩu chủ nhiệm rồi.” Cô gái nệm chỉ vào Cẩu chủ nhiệm.

Trần Vũ lại nhìn về phía Cẩu chủ nhiệm: “Điện thoại đâu?”

“Cái đyt con mẹ nhà mày!Nát!Nát rồi! Bị mày đạp nát rồi!” Cẩu chủ nhiệm giận đến bộc phát khí kình, cả tòa nhà đều chấn động ba lần.

“Vậy còn có chứng cứ khác sao?”

“Cái đyt con mẹ nó chứ. . .” Cẩu chủ nhiệm đột nhiên nguôi giận, im lặng ngồi xuống lấy hai tay che trán, ngữ khí trầm thấp: “Các người đi đi, tôi mệt rồi.”

Ba người Trần Vũ sững sốt.

“Có thể. . . Có thể đi rồi hả?”

“Cút nhanh đi.”

“Được rồi! Cám ơn thầy rất nhiều Cẩu chủ nhiệm, chúc thầy may mắn!” Trần Vũ tinh thần phấn chấn, một tay túm lấy Đoạn Dã, một tay túm lấy Bát Hoang Diêu, co chân bỏ chạy.

“Đông đông đông đông. . .”

Nghe tiếng bước chân xa dần, mũi của Cẩu chủ nhiệm chua chua, ủy khuất dâng trào, vội vàng nhắm mắt lại, góc ngửa mặt lên trời một góc 45 độ.

Đó là góc mà nước mắt không thể chảy ra. . .

“Chủ. . . Chủ nhiệm, ngài không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Cẩu chủ nhiệm xua xua tay sụt sịt: ” Đây là lần đầu tiên có một sinh viên khiến tôi tức giận đến như vậy.”

“Chủ nhiệm, ngài bớt giận.” Cô gái ngồi đệm vội vàng bước tới và đập vào lưng Cẩu chủ nhiệm.

Bình tĩnh hồi lâu.

Cẩu chủ nhiệm kìm nén cảm xúc, ngẩng đầu, hít thở sâu một hơi: ” Đừng nói về cái này, chuyện này tôi sẽ giải thích với bộ quân sự. Hãy kể lại chi tiết nhất những gì cô đã thấy, sức chiến đấu của lớp hai như thế nào? Mô tả một cách kỹ càng về sức mạnh của Trần Vũ.”

“Mấy cái đó tôi đều đã quay vào trong điện thoại hết rồi.”

“. . .”

“. . . Điện thoại nát CMN rồi! Nát! Nát rồiiii! !”

. . .

“Vậy là. . . Chúng ta đã thoát rồi đúng không?” Bước ra khỏi tòa nhà của phòng giáo dục, Đoạn Dã ngạc nhiên mở miệng.

“Xuỵt!”

Trần Vũ ra dấu hiệu im lặng: “Nói nhỏ thôi, tôi nghĩ có thể là lão

ta đã đặt thiết bị nghe lén lên người chúng ta rồi. Đừng nói chuyện. Kiểm tra lại người mình đi.”

Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu vội vàng tìm kiếm.

Trần Vũ cũng vừa đi vừa sờ vào cổ áo, tay áo, túi áo, phần lưng, dây cột tóc. . . Dây cột tóc?

Bát Hoang Diêu rụt rè che đầu: “Cậu. . . Cậu sờ tôi làm gì. . .”

“À, sờ nhầm, đừng để ý.” Trần Vũ ngượng ngùng thu tay lại, sắc mặt nghiêm túc: ” Xem ra trên người các cậu cũng không có gì cả? Vậy thì có thể yên tâm rồi.”

“Vũ ca.” Đoạn Dã vén áo lên, lộ ra cái bụng: “Cậu cũng sờ sờ tôi. . .”

“Cút.”

“Oak.”

Rời xa phòng giáo dục, cả ba tùy tiện tìm một chiếc ghế dài trong hoa viên và ngồi xuống

Sau khi ngồi xuống, vẻ mặt của Trần Vũ hơi thay đổi.

“Sao vậy?” Bát Hoang Diêu vốn luôn nhạy cảm, lập tức nhận ra sự kỳ lạ của Trần Vũ, bối rối hỏi: “Cậu không sao chứ?”

“Không có. . . Không có gì. . . Nói chính sự.” Khẽ nhấc mông lên, Trần Vũ nghiêm túc chuyển đề tài: “Chính sự có hai cái. Thứ nhất, chuyện xui xẻo lần này, tôi không nghĩ nó sẽ trôi qua một cách dễ dàng như vậy. Lần sau, hãy giữ mồm giữ miệng của mình, cho dù là ai hỏi, cũng phải trả lời không biết.”

Đoạn Dã gật đầu: “Được.”

Bát Hoang Diêu gật đầu: “Được.”

Trần Vũ hỏi: “Đoạn Dã, ai ném đạn pháo?”

Đoạn Dã: “Tôi không biết.”

“Cậu thì sao, Diêu.”

“Không. . . Không biết.”

“Rất tốt.” Trần Vũ nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng: “Cậu đã trở nên càng ngày càng tài giỏi. Đã sắp giỏi bằng hai chúng tôi rồi.”

“Tôi sẽ nỗ lực. . .”

“Ừ. Chỉ là ánh mắt của cậu còn có chút né tránh, phải bình tĩnh tập trung cao độ, cậu nói cái gì thì phải nghĩ cái đó! Lại tới, ai ném đạn pháo?”

Chương 390: Vũ ca, đến lúc bốc bát họ rồi (3) Chương 390: Vũ ca, đến lúc bốc bát họ rồi (3)

“Không biết!” Lần này ánh mắt của nàng thiếu nữ đã trở nên kiên định hơn rất nhiều..

“Rất tốt!” Trần Vũ vỗ tay.

Đoạn Dã cũng vỗ tay: “Có tiến bộ có tiến bộ.”

Gương mặt của Bát Hoang Diêu ửng đỏ, ngượng ngùng cúi đầu.

“Tiếp theo, chúng ta hãy nói về vấn đề thứ hai.” Trần Vũ hạ giọng: “Nếu… Ý tôi là nếu, một khi chuyện này cuối cùng cũng được phơi bày, chúng ta phải tìm ra một hung thủ và người chủ sự, thì nên chọn ai đây?”

Đoạn Dã chỉ vào Trần Vũ.

Trần Vũ rút trường kiếm ra.

Đoạn Dã thu ngón tay lại.

“Chọn ai thì không phải đã rõ ràng rồi sao?” Trần Vũ chỉ vào Bát Hoang Diêu: “Đương nhiên là cô ấy rồi.”

Thiếu nữ: “?”

Đoạn Dã sửng sốt một chút, suy nghĩ thông suốt, vỗ đùi: “Tuyệt vời! Đúng vậy à! Chọn nàng!”

Thiếu nữ: “? ?”

Trần Vũ: “Anh trai cô ấy là Bát Hoang Dịch, nhà trường còn có thể đuổi học cô ấy hay sao?”

“Đúng đúng đúng!” Đoạn Dã liên tục gật đầu: “Anh trai cô ấy là chủ tịch hội sinh viên, có lẽ hình phạt gì cũng không có. Cho dù có thì chắc cũng là làm bộ chút mà thôi.”

Thiếu nữ: “. . .”

“Vậy liền quyết định vậy đi. Nếu có ai hỏi về vấn đề đạn pháo, thì hãy nói rằng chúng ta không biết. Nếu bị lộ tẩy thì chúng ta sẽ nói rằng chính Bát Hoang Diêu đã ra lệnh, Bát Hoang Diêu là người ném nhiều nhất.”

Đoạn Dã: “Không có vấn đề.”

Trần Vũ vỗ vỗ vai Bát Hoang Diêu: “Là ai đã ném đạn pháo?”

Bát Hoang Diêu: “. . . Tôi. . . Tôi ném. . .”

Trần Vũ: “Ngoan.”

Đoạn Dã hưng phấn: “Từ nay về sau khi hai chúng ta xảy ra chuyện gì, chẳng phải cứ đẩy hết lên người Diêu Tử liền xong rồi sao? !”

“Đúng. Tôi cũng đang có ý này.”

“Thật sự là quá tuyệt vời. . .”

Thiếu nữ: “. . .”

. . .

Nửa giờ sau.

Ba người lớp hai giải tán.

Trần Vũ trở lại ký túc xá, liền tiến vào phòng tắm ngay lập tức, cởi hết tất cả quần áo và đốt hết chúng.

Sau đó bật vòi sen ở mức tối đa, xả nước hết lần này đến lần khác.

Vừa tắm trong miệng cậu ta còn không ngừng chửi bới.

“Cái con mẹ nó.”

“Lại bị đánh ra *. . .”

“. . .”

. . .

Vụ bạo tạc của Dã Tam Pha cứ thế mà trôi qua.

Mặc dù nó gây ra nên sự chú ý từ một số phương tiện truyền thông, nhưng cũng không gây ra được nhiều sóng gió.

Còn hung thủ thực sự là ba người Trần Vũ thì kinh hồn táng đảm đợi hai ngày, chỉ chờ thông báo "nhiệm vụ thất bại", sau đó tất cả đều thở phào nhẹ nhõm.

Mỗi người tự mình tu luyện.

Trần Vũ không có bất kỳ lớp nào để học, vì vậy cậu ta ở trong ký túc xá để trau dồi chỉ số IQ.

Thỉnh thoảng, cậu ta cũng gọi điện thoại cho Chân Thông Minh, người đang ở "Thanh Hoa xa xôi", để hỏi về tiến độ nghiên cứu.

Câu trả lời của giáo sư Chân là kinh phí tạm thời đủ và nhiều nhất là trong vòng mười ngày nữa là có thể hoàn thành.

"Một trường Thanh Hoa nho nhỏ thế này lại có một thần nhân như vậy, quả thật mối hoạn của đại học Bắc Kinh hoạn ta. . ."

Sau đó, Đoạn Dã ủy thác Bát Hoang Diêu gửi tới một tin nhắn.

[Vũ ca, hết học phần rồi.]

Nhiệm vụ bắt buộc thất bại nên không có học phần.

Còn lại mấy trăm học phần của được Trần Vũ mượn ra ngoài.

Lần đầu tiên, lớp hai rơi vào cảnh túng quẫn nghèo đói.

Nhưng Trần Vũ cũng hoàn toàn không lo lắng gì cả, bật người dậy rồi từ trên giường đi xuống, thay quần áo, đeo bo mạch chủ BB và thanh trường kiếm lên lưng, sau đó thản nhiên mở cửa.

"Không có học phần. . ."

"Vừa đúng lúc, thời hạn một tháng đã đến. . ."

Rời khỏi tòa nhà ký túc xá.

Đi thẳng đến phòng làm việc trên tầng ba của đại sảnh nhiệm vụ.

Trần Vũ bước vào sảnh và dùng đôi mắt đại bàng sắc bén quét qua toàn trường, nhanh chóng tìm ra mục tiêu.

Người đàn ông mập mạp.

Người đàn ông đeo kính râm.

Và người đàn ông mặc áo khoác.

“Vẫn được, không có giảm quân số. Có thể đe khỉ dọa gà. . .”

Trần Vũ liếm liếm môi, ánh mắt ngưng lại, bỗng nhiên bộc phát toàn thân khí kình.

“Ầm!”

Tiếng nổ vang vọng toàn trường.

Hàng trăm sinh viên trong hội trường kinh ngạc quay đầu nhìn Trần Vũ.

Tiếng ồn ào của đám đông cũng lần lượt bị dập tắt.

“Sặc.”

Sau khi thu hút sự chú ý của mọi người, Trần Vũ rút thanh trường kiếm của mình ra và bước từng bước về phía ba người đàn ông mặc áo khoác.

“Lạch cạch.”

“Lạch cạch.”

Lúc này, tiếng bước chân vốn dĩ không đáng kể lại phi thường chói tai.

Ba người mặc áo gió nhìn nhau, vẻ mặt đột nhiên trở nên châm chọc, trào phúng.

“Lạch cạch. . .”

Không lâu sau, Trần Vũ đi tới trước người đàn ông mặc áo gió, dừng lại, khóe miệng mỉm cười: “Vũ ca đến bốc bát họ. . .”

“Vũ ca, đến thu tiền.”

Lời này vừa rơi xuống, toàn trường đều sợ hãi.

“Bang lang!”

Người đàn ông đeo kính râm bên phải tháo kính râm ra rồi hất nó đi, sau đó gã ta túm cổ áo Trần Vũ lại: “Cái đ*t cụ mày! Dám ở trước mặt lão đại của chúng ta xưng ca sao? Con mẹ nó…”

P/s : cầu kim phiếu

Chương 391: Trực tiếp xin nhẹ một cánh tay (1) Chương 391: Trực tiếp xin nhẹ một cánh tay (1)

“Buông tay.” Áo khoác nam mặt không biểu tình.

“Lão đại?”

“Buông tay.”

“…” Nhìn Trần Vũ với một cái nhìn dữ tợn, người đàn ông đeo kính râm thu tay về một cách bất đắc dĩ.

Nụ cười của Trần Dư vẫn như cũ, cậu ta chỉ là sửa soạn lại cổ áo của mình: “Hòa khí sinh tài, mời ba vị hãy mỉm cười và trả lại tiền một cách vinh dự.”

“Trả cái gì tiên?” Người đàn ông mặc áo gió cài nút lỗ tai, ghé vào miệng Trần Vũ: “Nói lớn tiếng một chút.”

“Học phần. Cả vốn lẫn lãi, hết thảy 1800 điểm. Anh đã quên rồi sao?”

“Quên thì chưa quên. Nhưng…” Người mặc áo gió chế nhạo chỉ vào thanh trường kiếm trong tay Trần Vũ: “Cậu muốn làm gì vậy? Muốn chơi cứng với chúng tôi sao.”

Trần Vũ run run thanh kiếm, nhún vai: “Bây giờ thì vẫn còn mềm mà, sau này thì sẽ không như vậy.”

“Mả mẹ nó! Ngươi cảm thấy mình rất ngầu sao!” Người đàn ông đeo kính nhặt kính râm lên, ném nó đi lần nữa, rồi lại nắm lấy cổ áo của Trần Vũ.

“Tóm lại…”

Cúi đầu xuống, Trần Vũ liếc nhìn bàn tay đang nắm chặt cổ áo của mình, nụ cười thu lại: “Giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền, thiên kinh địa nghĩa. Đã ký xong giấy nợ, thì phải thành

thành thật thật trả tiền, muốn mượn tiếp nữa cũng không khó, đúng không."

"... Chàng trai trẻ." Người đàn ông mặc áo gió đẩy đồng đội ra, đưa tay sờ trán Trần Vũ: "Đầu của cậu bị bọ hung xây tổ rồi sao?" (Ý tác là đầu toàn cứt đó.)

"Ha ha ha..."

Trong đại sảnh vang lên một tràng cười không quá mãnh liệt.

"Cậu chỉ là tân binh cấp một, làm hai nhiệm vụ cấp A với sự giúp đỡ của nhân viên an ninh, thì đã cảm thấy mình ghê gớm rồi sao?" Trong mắt của người mặc áo gió lóe lên sự hung tợn: "Ở trước mặt ông nội mày thể hiện sao?"

"Ầm!"

Dứt lời, người mặc áo gió cũng cũng thúc giục khí kình của bản thân.

Gió bất chợt nổi lên.

Uy thế lan tỏa!

Sóng không khí cao tới cấp 3 ngay lập tức dập tắt khí thế của Trần Vũ.

"Vu Hồ..."

Trong hội trường nhiệm vụ, tiếng kinh hô lần lượt vang lên..

"Ngưu bức!"

"Cấp 3 đó..."

"Hắn đột phá cấp ba rồi, Kinh!"

"Xúc đi! Xúc đi! Xúc đi..."

Những diễn viên quần chúng bắt đầu cổ vũ, đã không thể chờ đợi diễn biến tiếp theo...

Cơn gió từ từ lướt qua khuôn mặt Trần Vũ, nhưng cậu ta không hề nhúc nhích, thậm chí không chớp mắt: “Sinh viên đại học, tất cả mọi người đều rất bận, nên đừng lãng phí thời gian của nhau nữa. . . Tôi chỉ hỏi một câu, 1.800 học phần, trả hay là không trả. ”

“Cậu nói là tôi có nên trả hay không?”

“Chắc là sẽ trả đi.”

Người mặc áo khoác liếc mắt nhìn: “Nếu tôi không muốn trả thì sao.”

“Tôi đề nghị anh trả.”

“Không trả thì làm gì nhau.”

“... Rất tốt.”

Trần Vũ gật đầu, lùi lại và cắm thanh kiếm vào: “Tôi liền biết nó sẽ như thế này. Không được phép đánh nhau trong ký túc xá, vì vậy các ngươi nên cảm thấy may mắn.”

“Làm sao?” Áo khoác nam cười ra tiếng: “Hãi rồi sao?”

“Xuy…”

Trong đại sảnh, có vài tiếng thở dài phối hợp vang lên.

Bỏ qua những lời chế giễu của đối phương, Trần Vũ tự nhủ: “Nếu tôi đã dám cho các ngươi vay, thì tôi sẽ không sợ bị quỵt nợ. 1.800 học phần không phải là một số tiền nhỏ, với tinh thần nhân văn, tôi sẽ cho các ngươi một ngày thời gian để gom tiền. Hoặc là ngoan ngoãn trả nợ. Hoặc là…”

“Hoặc là như thế nào?”

” Buổi trưa ngày mai mười hai giờ, diễn võ trường thứ hai, tôi sẽ trực tiếp xin nhẹ cánh tay của anh.”

Dứt lời, đại sảnh nhiệm vụ lại yên tĩnh.

“Mày nói cái gì?” Sắc mặt của người đàn ông mặc áo khoác dần

dần u ám: “Nói lại lần nữa.”

“Ngươi là cái thứ gì.” Trần Vũ thu hồi khí kình, xoay người rời đi: “Có tư cách để cho tôi nói hai lần? Tóm lại trưa mai, ai không đến chính là con lừa sinh.”

“Ầm! !”

Người mặc áo gió bộc phát khí kình đến cực hạn, trong mắt lóe lên sát ý: “Mày đang đùa với lửa đấy con ạ.”

Bỏ qua ba người đang tức giận phía sau, Trần Vũ ôm quyền, cong người xuống trong đại sảnh: “Nếu như mọi người có rảnh thì hoan nghênh mọi người đến xem. Diễn võ trường số 2 rất rộng, có sức chứa hàng nghìn khán giả. Ngoài ra, những sinh viên đã mượn học phần của tôi, vui lòng tự trả lại vào ngày mai, nếu không tự gánh lấy hậu quả.”

“…”

“…”

“…”

Đám đông khán giả xung quanh ngẩn người, ngơ ngác nhìn Trần Vũ biến mất sau cánh cổng.

…

“Trần. . . Trần Vũ! Trần Vũ…”

Trần Vũ vừa bước ra khỏi tòa nhà liền nghe thấy tiếng chào hỏi từ phía sau, quay đầu lại thì thấy đó là một cô gái có mái tóc dài.

“Tìm tôi? Cô là…”

“Anh Trần Vũ, anh không nhớ em sao?” Cô gái vén mái tóc dài lên, hơi cúi đầu: “Em là Từ Nhượcợc nè, là anh đã cứu em ra từ Vọng Đô thành đó.”

“Há, a a a! Nhớ rồi.” Trần Vũ vỗ vỗ đầu mình rồi nhìn lên nhìn xuống: “Thân thể của cô bình phục? Nhanh như vậy?”

“Nhờ phúc của anh, đã bình phục.” Hai má Từ Nhượcợc đỏ bừng: ” Chỉ là em chưa tìm được cơ hội để cảm ơn anh. Cảm ơn anh, Anh Trần Vũ. ”

Chương 392: Trực tiếp xin nhẹ một cánh tay (2) Chương 392: Trực tiếp xin nhẹ một cánh tay (2)

“Đừng gọi tôi là anh, dù sao thì cứu một mạng người cũng còn hơn xây bảy cấp phù đồ, chuyện này cũng không tính là gì, cô cứ trực tiếp gọi tôi là cha đi.”

Từ Nhượcợc: “...”

“Chỉ đùa chút thôi, cô thật là không có khiếu hài hước.”

Từ Nhược: “...”

“Còn cái cô hải yến gì đó sao rồi? Thân thể cô ấy đã hồi phục chưa?”

“Là. . . Là Trương Yến Yến.”

“Ồ, Trương Yến Yến hả, tôi không thể nào nhớ nổi tên của cô ấy, cổ sao rồi.”

“Cũng sắp bình phục rồi.”

“Há, vậy là tốt rồi.” Trần Vũ gật gật đầu rồi quan sát cô gái từ trên xuống dưới: “Tìm tôi có chuyện gì không?”

“Chỉ là tôi muốn gặp mặt để cảm ơn anh thôi…”

“Lời cám ơn thì tôi nhận được rồi, không cần khách khí. Vậy tôi đi trước.” Trần Vũ khoát tay rồi quay người rời đi.

“Chờ. . . Chờ một chút. Còn có một chuyện nữa.” Từ Nhược chạy tới trước mặt Trần Vũ, lo lắng nói: “Ba người kia là học trưởng năm ba, nghe nói năm ngoái họ còn thăm gia qua giải đấu các trường đại học trên thế giới, anh Trần Vũ, anh không nên bốc đồng như vậy. Thực lực của bọn hắn rất mạnh.”

” Đã biết, cám ơn đã nhắc nhở, tôi sẽ chú ý..”

“Ừm…”

“Đi rồi, gặp lại.”

“Gặp. . . Gặp lại…”

Nhìn bóng lưng của Trần Vũ khuất dần, Từ Nhược khẽ thở dài.

…

[Bát Hoang Diêu: Vũ ca, cậu đi bốc bát họ rồi sao? !]

Trở về ký túc xá, Trần Vũ vừa nhấc điện thoại di động lên, đang định tu luyện IQ một hồi thì có tin nhắn của đồng đội truyền đến qua WeChat.

Nhấp vào khung chat, cậu ta nhìn lướt qua, gõ chữ trả lời.

[Trần Vũ: Làm sao cậu biết.]

[Bát Hoang Diêu: Bây giờ nó đang lan rộng khắp trường rồi, còn nói là cậu sẽ quyết đấu với họ vào ngày mai.]

[Trần Vũ: Là đi tính tiền. Quyết đấu cái đếch gì.]

[Bát Hoang Diêu: Tôi nghe nói rằng họ rất mạnh, nhưng họ không phải là thứ tốt lành gì. Nếu như không được thì chúng ta tìm nhà trường can thiệp đi.]

[Trần Vũ: Cô bị ngốc sao, chúng ta là những người cho vay nặng lãi, trường học có thể giúp như thế nào? Đừng lo lắng chuyện đó, ngay cả dị thú cấp 3 mà tôi cũng giết, huống chi là con chó con mèo.]

[Bát Hoang Diêu: …]

[Trần Vũ: Đừng lo lắng. Sau ngày mai, chúng ta sẽ trở nên nổi tiếng khắp toàn trường, và hoạt động kinh doanh cho vay nặng lãi sẽ tiếp tục phát triển ngày càng lớn mạnh. Đoạn Dã đâu? Kêu cậu ta viết sẵn mấy chục tấm giấy nợ dự bị ngay hôm nay đi.]

[Bát Hoang Diêu: Điện thoại của Đoạn Dã bị mất rồi.]

[Trần Vũ: ...]

[Trần Vũ: Mẹ, việc này còn chưa xong đúng không?]

Sau khi thoát khỏi WeChat, ngón tay cái của Trần Vũ do dự một lúc, thay vì nhấp vào "Vibrato", cậu ta lại vào trình duyệt và nhấp vào diễn đàn trên trang web chính thức của Đại học Bắc Kinh.

Quả nhiên, giống như những gì mà Bát Hoang Diêu đã nói.

Mục buôn chuyện trên diễn đàn của trường đã bùng nổ.

Võ giả cấp 1, nháo nhào "khiêu khích" võ giả cấp 3, hơn nữa còn đồng ý "quyết đấu" vào 12h ngày mai, drama này vừa xuất hiện thì ngay lập tức thu hút sự chú ý của toàn trường.

Chẳng mấy ai quan tâm đến việc cả hai bên đã nợ bao nhiêu "tiền".

Trọng tâm chỉ chú ý vào trưa mai, võ giả cấp 1 kia sẽ thảm cỡ nào mà thôi.

Những kẻ hiểu chuyện thậm chí còn đăng ảnh Trần Vũ cầm kiếm khiến cho các sinh viên điên cuồng comment.

[tầng 1: Ghế sô pha.] (Ý chỉ những người comment đầu trong mỗi chủ đề.)

[tầng 2: Thằng ở trên bán lựu đạn, RPG và tên lửa hạt nhân.]

[tầng 3: Người anh em này nhìn cũng khá là lẹp trai đó?]

[tầng 4: Đáng tiếc là não nó không dùng được.]

[tầng 5: Rất đẹp trai…]

[tầng 6: Rất đẹp trai +1, muốn xxx.]

[...]

[tầng 10: Có ai có thông tin về thằng nhóc này không?? Chảnh chó vậy sao?]

[...]

[tầng 16: Tôi biết, trạng nguyên của Thành phố Thanh Thành. Thật là điên rồ, tôi nghe nói rằng cậu ta còn chả thèm đi khóa đặc huấn ở La Lạp sơn.]

[tầng 17: Ha ha, tôi ở hiện trường, thằng này cứ thích tỏ ra là mình ngầu!]

[...]

[tầng 26: Bất kể như thế nào, tối thiểu cũng phải tôn trọng với các tiền bối trong trường. (mỉm cười)]

[tầng 27: Mới ra trường cấp ba, còn là một tấm chiếu mới chưa từng trải, nên chuyện cũng bình thường thôi. Sau này thì sẽ biết điều một chút.]

[...]

[tầng 36: Người này tên là Trần Vũ, đã hoàn thành hai nhiệm vụ cấp A. Nhiệm vụ cấp A thứ hai suýt chút nữa đã giết chết nhân viên an ninh, thật ghê gớm.]

[tầng 37: Các anh nhân viên an ninh đâu, còn không mau ra cảm ơn chúng tôi ân không giết?]

[tầng 38: Tên nhân viên an ninh nào đã bày ra chuyện này, thảm như vậy ha ha ha…]

[tầng 39: Năm nhất liền đã đi làm nhiệm vụ cấp A, đúng là chày gỗ…]

[...]

[tầng 45: Oa A ha ha ha, thứ nhất! Ghế sô pha là của ta rồi!]

[tầng 46: Oa A ha ha ha, thứ nhất! Ghế sô pha là của ta rồi!]

[tầng 47: Oa A ha ha ha…]

[...]

“Chậc chậc.”

Trần Vũ nhếch miệng đóng lại Browser, nằm trên ghế sa lon thành hình chữ “卻”.

Nhà trường sẽ không khuyến khích sinh viên tư đấu, nhưng dù sao thì chỗ này cũng là thế giới cao võ, nên nhà trường sẽ không phản đối điều đó. Chỉ cần không xảy ra nhân mạng, luận bàn một chút thôi thì sẽ không có lãnh đạo quan tâm.

Chương 393: Trực tiếp xin nhẹ một cánh tay (3) Chương 393: Trực tiếp xin nhẹ một cánh tay (3)

Cho nên Trần Vũ cũng không lo lắng dư luận của sinh viên sẽ làm cho cuộc "Đòi nợ" vào ngày mai bị hủy bỏ, ngược lại cậu ta còn chờ mong náo nhiệt có thể lớn một chút.

Để chuyện kinh doanh "bốc bát họ"sau này sẽ nhẹ nhàng hơn một chút…

" Sau khi danh tiếng nổi lên, tiền lãi ít nhất cũng phải tăng lên một chút. Ừm … vay 100, trả 150. Vay 300, trả 400. Mỗi tháng có thể tăng gần gấp đôi, mười tháng là mười bình phương, không đúng, phải gọi gấp mười lần…"

"Dù sao thì trước khi tốt nghiệp có lẽ sẽ đủ tiền mua lại cả cái trường học này…"

…

Mặt trời lặn rồi lại lên.

Một ngày thời gian, thoáng qua liền mất.

"Đông đông đông!"

Ngày hôm sau.

Trần Vũ vẫn còn đang ngủ thì bị đánh thức bởi những tiếng gõ cửa dồn dập.

Mơ mơ màng màng ngồi dậy, cậu ta nhìn về phía cửa phòng: "Ai vậy?"

"Ta! Cha ngươi."

Ý thức Trần Vũ lập tức tỉnh táo, cậu ta vén tay áo lên rồi lao xuống giường, mở cửa ra liền đạp luôn một cú: "Chúc cha buổi sáng tốt

lành.”

“Đông!”

Đoạn Dã bị đá ngã xuống đất một cách gọn gàng, hồi lâu cũng không dậy nổi.

Bát Hoang Diêu ở bên nâng trán: “Cậu. . . Cậu không sao chứ.”

“Không có việc gì. Chỉ là cảm thấy có chút đột nhiên và bất hiếu mà thôi.”

“Đừng để ý đến cậu ta, vào đi.“Trần Vũ mở cửa, ngáp một cái đi vào phòng vệ sinh, rửa mặt đơn giản một chút rồi đi ra.

Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu đã ngồi ở trên ghế sô pha.

” Bây giờ là mấy giờ rồi? Đến tìm tôi sớm như vậy.”

“Đã hơn chín giờ rồi, còn sớm sủa gì?” Đoạn Dã ôm bụng mở miệng: ” Còn ba giờ nữa là 12 giờ, đừng đến muộn để cả trường chê cười. Mẹ kiếp… cú đá của anh thật là quá dã man, trong bụng em còn đang mang thai đứa con của anh đấy, đồ cầm thú. ”

“… Diêu, cậu lấy thanh kiếm trên giường đưa cho tôi.”

“Đừng lấy Diêu tử! Đây là chuyện tuyệt mật giữa hai chúng tôi! Hắn ta muốn giết người, giết chó … Diệt khẩu!”

Bát Hoang Diêu: “…”

Trần Vũ bước đến trước tủ lạnh, mở cửa ra tìm kiếm đồ uống: “Uống cái gì?”

Bát Hoang Diêu: “Nước khoáng.”

Đoạn Dã: “Điểu nhạc mỹ.”(Nhãn hiệu trung quốc, không biết là gì.)

Trần Vũ bỗng nhiên nổi nóng: “Điểu cái mẹ gì, bị đánh chưa đủ đúng không?”

“Người khác muốn đánh em đó là nằm mơ.” Đoạn Dã chớp mắt: “Em chỉ để cho anh đánh thôi.”

Trần Vũ: "..."

Bát Hoang Diêu bưng kín mặt: "..."

"Được rồi, Đùa cũng có mức độ thôi." Nhìn thấy Trần Vũ muốn vọt đến, Đoạn Dã lập tức trở mặt, nghiêm túc đứng lên, nói sang chuyện khác: " Tiếp theo, chúng ta phải thảo luận một chút chuyện nghiêm túc."

"Chuyện gì nghiêm túc?" Bát Hoang Diêu ngăn Trần Vũ lại, vội vàng nói tiếp.

" Hôm nay là ngày mà lớp hai năm nhất của chúng ta sẽ trở nên nổi tiếng." Đoạn Dã nghiêm mặt: "Hơn nữa nhất định sẽ lưu lại tư liệu hình ảnh, lưu truyền hậu thế. Khi tới ngày mà chúng ta đều trở thành Võ Thần, chuyện hôm nay, chắc chắn sẽ được mọi người lật ra để thưởng thức, để đánh giá lịch sử."

Trần Vũ: "Cho nên."

"Cho nên, chúng ta không thể cứ đi như vậy được."

Vừa nói, Đoạn Dã vừa lấy từ trong ba lô ra ba bộ quần áo: "Chúng ta phải trông thật là ngầu lòi mới được!"

"Đây là cái gì?" Bát Hoang Diêu hiếu kì.

"Thánh y."

Trần Vũ: "? ? ?"

"Đầu tiên, là của Vũ ca." Đoạn Dã cầm bộ đầu tiên đưa cho Trần Vũ: " Áo choàng đen có mũ trùm đầu, kiểu dáng giống nhau, chất vải tuyệt đối là hàng tốt. Mặc thử đi. "

"... Cậu bị điên rồi sao?"

"Nghe lời tôi đi Vũ ca, trình độ may vá của tôi mà cậu còn không tin được sao? Mặc vào, tuyệt đối trở thành soái ca..."

Nửa giờ sau...

Cửa phòng ký túc xá của Trần Vũ mở ra.

Ba bóng người lần lượt bước ra.

Người cầm đầu —— Trần Vũ, người mặc một chiếc áo choàng đen tuyền.

Miệng áo vẫn được khảm viền vàng như là hình lá liễu cho đến tận cuối chiếc áo. Đằng sau chiếc áo choàng đen là chữ "Vũ" màu đỏ đang bùng cháy với hiệu ứng ngọn lửa đặc biệt.

Chỉ cần nhìn thôi đã thấy là ngầu vãi cả đái rồi.

Phối hợp với biểu cảm … vô cảm của Trần Vũ, không thể không nói, nó đã tăng thêm mấy phần thần thái của một người bề trên.

Người thứ hai —— Đoạn Dã, mặc một chiếc áo choàng màu đỏ của hoàng gia.

Phong cách rất giống áo của Trần Vũ. Chỉ là từ "Dã" ở mặt sau đã bị đổi thành màu đen.

Giống như là một cặp với áo choàng đen của Trần Vũ.

Cuối cùng, là Bát Hoang Diêu, mặc một chiếc váy kiểu nữ hề. (na ná bộ áo của bạn gái Joker.)

Mũ trắng, váy trắng, găng tay trắng, tất trắng, ủng trắng…

Ngoài ra còn có một cái đuôi màu trắng…

"Tén Tén Tén Ten!" Đoạn Dã giang hai cánh tay ra, hưng phấn nói: " Thế nào? Hình ảnh của chúng ta bây giờ có phải là ngầu lòi không?"

Trần Vũ: "… Thật đúng là, khi mặc bộ quần áo này vào thì tôi đã ngửi thấy mùi vị kia."

"Mùi gì?"

"Mùi của Bát Hoang Dịch." Trần Vũ vén cổ áo của hắn lên, trên mặt không chút biểu cảm: "Giống như mặt cũng sẽ không cử động

được vậy.”

“Tôi. . . Tôi…” Bát Hoang Diêu ở bên cạnh muốn nói lại thôi.

Chương 394: Trực tiếp xin nhẹ một cánh tay (4) Chương 394: Trực tiếp xin nhẹ một cánh tay (4)

“Diêu tử, cậu bị sao vậy?” Đoạn Dã hỏi.

“Bộ quần áo này của tôi là gì vậy…” Thiếu nữ sắp khóc rồi: “Giống như một đứa trẻ vậy.”

” Đừng nhúc nhích! Đây là phong cách của Kinomoto Sakura, tôi đã thêm tiền để đặt hàng người ta ngay trong đêm đó.” Đoạn Dã nắm lấy áo choàng hoàng gia của mình: “Bộ của tôi là phong cách của Namikaze Minato.”

Trần Vũ: “Còn bà nó cậu tưởng chỗ này là nơi để chơi cosplay hả?”

“Cũng không phải hoàn toàn.” Đoạn Dã chỉ vào áo choàng của Trần Vũ: “Bộ của cậu không phải, nhưng cậu có phát hiện được không? Quần áo của chúng ta thật ra là bộ đồ đôi…”

“…” Nghe vậy, Trần Vũ im lặng, một lúc lâu sau mới nói: “… Thật không tệ.”

Bát Hoang Diêu: “…”

…

“Két két!”

Cánh cửa lớn của tòa nhà ký túc xá bị đẩy ra.

Ánh nắng buổi trưa chiếu rọi khắp nhà.

Sau đó là tiếng ồn ào của đám đông truyền đến…

“Ra rồi!”

“Tên Trần Vũ ra rồi.”

“Á đù…”

“? ? ?”

“Mặc chảnh chó vậy sao…”

“Hình như là có chút đẹp trai đấy…”

“Mau xem em gái kia kìa! Đù móa thật là đáng yêu!”

” Được rồi! Chúng tôi đã nhìn thấy Trần Vũ bước ra khỏi ký túc xá. Vẫn còn bốn mươi tám phút nữa mới đến ‘12 giờ. Các bạn trên diễn đàn vui lòng đừng đi. Thông tấn xã chúng tôi sẽ tiếp tục tường thuật trực tiếp cho các bạn…”

Dần dần thích ứng với ánh sáng bên ngoài, Trần Vũ hơi hơi nheo mắt, liền thấy ngoài cửa đã có một đám người đông nghìn nghịt, người người nhốn nháo, tiếng người huyên náo, người đến người đi.

Thậm chí đã có nhiều máy quay chuyên nghiệp được lắp ở trên không trung từ sớm, quay ba người bọn họ cùng một lúc.

“Tình cảnh lớn như vậy sao?” Đoạn Dã giật mình: “Khi tôi và Diêu tử tới đây cũng chỉ có mười mấy người thôi mà.”

“Đừng có quan tâm.” Bị áo choàng đen khống chế nét mặt, Trần Vũ hất đuôi áo choàng, bước ra ngoài, nhìn lướt qua khán giả: “Đi theo tôi.”

Một khí thế không tên toát ra làm cho những diễn viên quần chúng đang hóng chuyện ở đây lần lượt tránh ra một con đường.

“Đi diễn võ trường số 2.”

Gió bắc cuối thu chầm chậm thổi qua.

Trong diễn võ trường số 2 của Đại học Bắc Kinh, đã là người đông nghìn nghịt.

Vài trăm người đã có mặt ở đây, ngoài sinh viên của Đại học Bắc Kinh thì nhiều sinh viên của Đại học Thanh Hoa bên cạnh cũng chạy đến.

Học võ là một quá trình khô khan, khó được một drama như này, chỉ cần là người có rảnh thì chẳng ai nỡ lòng bỏ lỡ.

“Sắp đến thời gian chưa.”

Ở hàng ghế đầu, một thiếu nữ xinh đẹp đeo kính râm nâng cổ tay lên nhìn giờ trên đồng hồ: “Chắc là sắp đến lúc rồi.”

“Mã tỷ.” Bên cạnh cô ta là một người phụ nữ trẻ, một người đàn ông vạm vỡ cằn nhằn: “Tên Trần Vũ kia thật lợi hại như vậy sao? Chúng ta ngay cả nhiệm vụ cũng không làm chỉ chạy tới đây để nhìn hắn thôi sao.”

“Rất lợi hại. Lúc trước khi giao thủ với cậu ta, tôi đã bị áp chế hoàn toàn.” Người phụ nữ trẻ tháo kính râm xuống, lộ ra một khuôn mặt khá tốt.

Hóa ra là Mã Lệ…

Cất kính râm đi, Mã Lệ nhàn nhạt nói: “Cậu ta là người duy nhất còn có thể tự do di chuyển dưới sự đàn áp ‘chiếc mũ xanh’ của tôi”

“Lợi hại như vậy?” Tên cơ bắp kinh ngạc.

“Lát nữa khi cậu ta động thủ, nhớ ghi hình lại toàn bộ quá trình.” Mã Lệ biểu lộ nghiêm túc: “Chúng ta chắc chắn sẽ gặp phải tiểu đội của Trần Vũ trong giải đấu các trường đại học trên thế giới, ghi chép thành tích của cậu ta, để tôi có thể lập kế hoạch tốt hơn.”

“Chị cứ yên tâm đi.” Người đàn ông lực lưỡng gật đầu, lấy từ trong ngực ra một chiếc máy quay chuyên nghiệp: “Mà này, chị cũng không đoán ra được giải đấu các trường đại học trên thế giới có âm mưu gì mà cũng muốn tham gia sao?”

“Đương nhiên. Tôi muốn chiến thắng cậu ta một lần…”

“Ầm!”

Khi đang nói chuyện, cánh cổng sắt của diễn võ trường đột nhiên bị đẩy ra.

Tất cả mọi người tại hiện trường đều quay đầu nhìn sang.

“Lạch cạch.”

Chỉ thấy một cái chân đang bước vào bên trong cánh cửa, và mang theo chủ nhân của nó xuất hiện trước mắt của những người có mặt ở đây.

Đó là Trần Vũ!

“Soạt.”

Rũ áo choàng một cái, khuôn mặt không chút biểu cảm của Trần Vũ đang bước từng bước vào trong với dáng vẻ điềm tĩnh.

Phía sau cậu là Đoạn Dã đang ngẩng đầu ưỡn ngực và Bát Hoang Diêu đang đỏ bừng cả khuôn mặt.

“U.” Mã Lệ mỉm cười rồi lại đeo kính râm lên: “Quán quân và á quân đều chung một đội, 2 người này cũng xứng đôi đấy.”

“Mã tỷ, cô bé kia cũng ghi lại luôn sao?”

“Đều quay lại.” Mã Lệ đưa tay chỉ vào hai người Bát Hoang Diêu vào Đoạn Dã: “Trong lớp của Trần Vũ, cho dù là ai ra tay đều ghi lại hết. Có thể ở chung lớp với Trần Vũ và Bát Hoang Diêu cũng sẽ không phải là tiểu nhân vật gì.”

“Minh bạch.”

Mã Lệ mỉm cười, duỗi eo một cái, mặt mũi tràn đầy chờ mong: “Đã lâu như vậy rồi, để xem thực lực bây giờ của các người như thế nào rồi…”

Chương 395: Trực tiếp xin nhẹ một cánh tay (5) Chương 395: Trực tiếp xin nhẹ một cánh tay (5)

“Ba ba ba ba…”

Không biết là ai mang tiết tấu, hiện trường bỗng nhiên vang lên những tiếng vỗ tay.

Đồng thời một truyền mười, mười truyền trăm, chẳng mấy chốc đã lan rộng ra toàn bộ diễn võ trường.

Võ giả cấp 1 khiêu chiến cấp 3.

Bất luận như thế nào, chỉ cần dám tham chiến cũng là điều đáng để ngưỡng mộ rồi.

“Cao quang, cao quang a…” Đoạn Dã đi theo sau lưng Trần Vũ, lỗ mũi đều hướng lên trời một góc 90°: “Đây chính là thời khắc mà ông đây tỏa sáng…”

Hai má của Bát Hoang Diêu ngày càng đỏ hơn và cô cảm thấy ngứa ngáy khắp cả người mà không thể giải thích được. Cái đuôi màu trắng hất qua lại: “Tôi….. Tại sao phải mặc loại trang phục này…”

Trần Vũ đi phía trước, sắc mặt vẫn không có biểu tình gì, đi thẳng đến trung tâm của diễn võ trường mới dừng lại.

Bên tai còn vang lên âm thanh tổng hợp điện tử.

[được cổ vũ: Tinh thần:8; tự tin:4; may mắn:1; mị lực:3…]

[được cổ vũ: Tinh thần:7; mị lực:2…]

“Chuyện nhỏ.”

Trong miệng Trần Vũ lầm bầm một câu, chắp tay trước ngực chào một vòng những người có mặt trong hiện trường, cất cao giọng nói: “Bởi vì một số mâu thuẫn cá nhân đã gây ra động tĩnh lớn như

vậy và làm chậm trễ thời gian của tất cả mọi người, ở đây tôi muốn gửi lời xin lỗi.”

“Ba ba ba…”

“Mời các vị không cần nhiệt tình như thế, vậy là được rồi.”

“Ba ba ba…” Đám đông càng hăng hơn.

Trần Vũ đột nhiên tức giận gầm lên: “Tụi bậy bị ngu hết hả! Đã nói là đừng có vỗ tay nữa mà, bị bệnh phù tay phù chân nên ngứa tay ngứa chân đúng không? !”

Tiếng vỗ tay đột ngột dừng lại: “...”

Sau đó, tiếng chửi rủa như là gạch đá được ném tới.

“Mẹ nó thằng lờ điên này?”

“Thấy mày trẻ trâu nên mấy bố mới thưởng cho mày chút mà đã ẳng rồi?”

“ĐM thằng ngu.”

“Nhìn mặt nó giống như mấy thằng ngáo đá ấy…”

“Mả mẹ thằng trẻ trâu này, phách lối như mấy thằng trẻ trâu ấy.”

“Thằng ngu này chắc chưa bị người khác hội đồng nên chưa biết mùi đây mà…”

Đoạn Dã: “...”

Bát Hoang Diêu: “...”

Trần Vũ: “Hắc hắc hắc hắc!”

[Bị chửi: Khí chất +11; tinh thần +8; may mắn +5; mị lực +13; lực hiệu triệu +10; phẩm đức +8; nhân duyên sức cuốn hút +14…]

“Không biết xấu hổ hay sao mà còn cười vậy?”

“Mẹ nó, nhìn như thằng sửu nhi.”

“Tao muốn táng một phát vào mặt nó ghê…”

“Xuy!”

“Xuy! !”

“Xuy xuy xuy xuy…”

[Bị bài xích: Tinh thần +15; mị lực +12; may mắn +3…]

“Vũ ca.” Đoạn Dã nhịn không được thọc Trần Vũ: “Cậu bị gì thế? Sao chúng ta đột nhiên lại trở thành nhân vật phản diện vậy!”

“Xuỵt, đừng lên tiếng, tôi đang cày cấp đấy…”

Trong tiếng la ó, thời gian đã trôi đến mười một giờ rưỡi.

Cánh cổng sắt của diễn võ trường lại bị đẩy ra lần nữa.

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn sang.

Quả nhiên.

Phe đối diện cũng đã lên sàn.

Người đàn ông béo, người đeo kính râm và người đàn ông mặc áo khoác đứng ở giữa.

“Ha ha, có không ít người đó.” Người mặc áo gió nhìn quanh chế nhạo một tiếng.

“Lão đại.” Người đàn ông đeo kính râm cau mày: “Nhiều người như vậy, chúng ta không tiện nặng tay à.”

“Chuyện này chắc nằm trong bàn tính của đối phương rồi?” Béo nam phân tích: “Dù sao chúng ta cũng bên nợ tiền, không chiếm lý…”

Nhưng sau đó, tiếng vỗ tay và tiếng hò reo vang lên nồng nhiệt làm cho ba người họ đều chết lặng.

“Cố lên!”

“Tốt!”

“OHHHHHHHH...”

“Đánh thằng ngu đó cho tao!”

“Đập sml nó! Các anh là phe của chính nghĩa!”

“Cấp 3 mà đánh đéo được thằng cấp 1 thì chết mẹ tụi mày hết đi? Đập sml thằng ngu kia cho tao!”

“Cố lên! Cố lên! Cố lên…”

Áo khoác nam ba người: “...”

“Lão đại.” Người đàn ông đeo kính râm chậm rãi tháo kính râm xuống: “Có. . . Có phải là cách mở của của chúng ta có gì đó không đúng phải không.”

Lão mập cau mày: “Có âm mưu!”

Người đàn ông mặc áo khoác khẽ nheo mắt lại, cẩn thận liếc nhìn toàn trường: “Lùi về phía sau, vào lại thêm lần nữa xem sao.”

Sau đó, ba người họ từ từ lùi lại, ra khỏi cửa và đóng cửa lại.

Tiếng vỗ tay của đám đông lại đột ngột dừng lại: “...”

“...”

“Đkm! Hai phe này đều bị ngu hết hay sao vậy?”

“Nhìn mấy đứa đó là tao thấy nghi nghi rồi.”

“? ? ?”

“Mẹ nó.”

“Tao tốn thời gian đến đây chỉ để xem mấy thằng thiểu năng đánh nhau sao?”

“Hình như có điều gì đó không đúng ở đây…”

Khoảng chừng nửa phút sau.

“Ầm!”

Cánh cửa lại được mở ra “một lần nữa”.

Ba người đàn ông mặc áo gió đi tới với vẻ mặt đầy đe dọa.

Hiện trường tự nhiên cũng không còn tiếng vỗ tay nữa.

“Lão đại, lần này bình thường.” Người đàn ông mập mạp hạ giọng.

“Ừm.” Người mặc áo khoác gật đầu.

“Con mẹ nó.” Người đàn ông đeo kính râm: “Thật thần kỳ…”

Dưới cái nhìn “phức tạp” của khán giả trong hiện trường, cả ba bước đến trung tâm diễn võ trường và nhìn chằm chằm vào Trần Vũ.

“Tốt lắm, ngươi thật đúng là dám đến.” Người mặc áo gió bẻ bẻ cổ của mình:“Ta còn tưởng rằng ngươi chỉ biết hù thôi chứ.”

Chương 396: Trực tiếp xin nhẹ một cánh tay (6) Chương 396: Trực tiếp xin nhẹ một cánh tay (6)

“Tôi cũng rất vui vẻ.” Trần Vũ cởi mũ trùm xuống: “Nếu là các ngươi không tới, tôi liền chuẩn bị bắt các người lại rồi đập cho sml.”

“Con mẹ nó!” Người đàn ông đeo kính râm giận dữ giơ tay lên.

“Mả mẹ nó!” Đoạn Dã trực tiếp bắt tay đối phương

Kính râm nam không dám tin: ” Con mẹ nó…”

Đoạn Dã trừng mắt: ” Mả mẹ nó.”

” Con mẹ nó!”

” Mả mẹ nó!”

“Ta…”

Trần Vũ và người đàn ông mặc áo bào đồng thanh nói:: “Ngậm miệng!”

Cả hai cùng lúc lui ra phía sau.

Người đàn ông kính râm: “Con mẹ nó, mày chờ đó.”

Đoạn Dã: “Mả mẹ nó, chờ đấy.”

Hiện trường người xem: “…”

Cởi áo gió ra, người mặc áo gió uốn éo cơ bắp nói: “Nói đi, giải quyết như thế nào.”

“Đương nhiên vẫn là hai lựa chọn đó rồi, hoặc là trả hết nợ hoặc là xin nhẹ ngươi một cánh tay.”

“Ta đang hỏi là ngươi muốn xin như thế nào.”

“Ồ, có nhiều cách để xin lắm sao?”

“Đúng.” Áo khoác nam gật đầu: ” Loại thứ nhất, quy tắc của giải đấu các trường đại học trên thế giới, một lớp chơi với một lớp. Loại thứ hai là quy tắc đối đầu, một chọi một. Tùy ngươi chọn.”

Nghe vậy, khóe miệng Trần Vũ lộ ra nụ cười, giang hai tay ra: “Tôi chọn cách thứ 3, 1 solo 3, 3 người các ngươi cùng lên đi.”

Tiếng nói rơi xuống.

Khán giả náo động.

Ngàn người trợn mắt hốc mồm…

“Ngu đéo ai bằng.”

Trong một xó xỉnh nào đó, một nam sinh tóc vàng mắt xanh bĩu môi, xoay người rời đi: ” Nếu Đại học Bắc Kinh và Đại học Thanh Hoa đều thuộc loại này, thì giải đấu các trường đại học trên thế giới so với trong dự kiến còn dễ đối phó hơn nhiều. ”

“Đội trưởng, muốn đi rồi sao?” Hai người nước ngoài khác đuổi kịp: “Không xem hả?”

” Có gì để xem. Vừa nghe nói cấp 1 thách đấu cấp 3 thì tôi đã không muốn tới rồi. Thật là một trò hề…”

…

“Tôi không nghe lầm chứ?” Người mặc áo gió dần dần tức giận, giọng nói run run: “Ngươi một người đánh với ba người chúng tôi?”

“Đúng rồi. Ngươi tai điếc sao? Vậy tôi lặp lại lần nữa.” Trần Vũ thắm giọng, lớn tiếng nói: “Điệp khúc không dài, ba người các ngươi cùng tiến lên đi. Vũ ca rất bận rộn.”

“Xuy…”

Hiện trường lại vang lên nhiều tiếng hô kinh ngạc.

“Đông! !”

Sau một khắc, người mặc áo gió bùng nổ khí kình! Thổi bay các lớp bụi.

“Ầm!”

“Ầm!”

Người đàn ông béo phía sau và người đàn ông đeo kính râm cũng thôi phát khí kình.

Cả tòa diễn võ trường có diện tích không nhỏ, lập tức bị gió lốc dữ dội bao trùm.

Áo khoác nam —— cấp 3.

Kính râm nam —— cấp 2 đỉnh phong.

Béo nam —— cấp 2 đỉnh phong.

“Hôm nay, ta sẽ bẽ gãy 4 chi của ngươi.” Người đàn ông mặc áo gió từ trong kẽ răng gạt ra một chữ câu: “Để ngươi biết rõ, cái gì gọi là họa từ miệng mà ra.”

“Lão đại, anh lui lại đi, để em chơi với nó.” Người đàn ông đeo kính râm nói.

“Cút. Lão tử muốn tự mình xé xác hắn.”

“Vũ ca, em biết anh rất ghê gớm.” Đoạn Dã bước tới nói vào tai Trần Vũ: “Nhưng mà một chọi ba có phải là có chút liều mạng hay không? Đừng lật thuyền trong mương.”

“Không sao đâu.” Trần Vũ khoát khoát tay: “Các cậu lui về sau đi.”

“Vũ ca…” Bát Hoang Diêu muốn nói lại thôi.

“Chúng ta đi xuống thôi.” Đoạn Dã ngăn cản kéo cô gái lại “Số trời đã định, Vũ ca muốn trang bức, dù có muốn cản cũng cản không được.”

Bát Hoang Diêu: “...”

“Ầm!”

Đợi đồng đội lui ra, Trần Vũ cũng bùng phát khí kình cấp 1.9.

So với khí thế cường đại của đối phương, bên phía Trần Vũ có vẻ như yếu ớt hơn rất nhiều.

Nhưng hắn bình tĩnh, ngược lại là thuận gió cất bước: ” Mấy người anh em đang xem náo nhiệt ở xung quanh đây nghe nè, chuyện sắp sửa xảy ra, có thể có chút cẩu huyết tàn nhẫn. Nếu như tâm lý yếu kém, xin mời về sớm. ”

Dứt lời, Trần Vũ và áo khoác nam đối mặt: “Anh muốn tôi xin nhẹ cánh tay nào trước?”

“Nếu như cậu có bản lĩnh.” Người mặc áo gió híp mắt thành một đường: “Lấy hết cũng được.”

Trần Vũ: “Tốt.”

Hàng nghìn người trên sân lập tức nín thở.

“Nào.” Người đàn ông mặc áo khoác ngoắt ngoắt ngón tay.

“Tôi tới đây.” Trần Vũ gật đầu.

“Tới.”

“Đến!”

“Ầm!”

Gió thổi mạnh!

Bầu trời, dưới tầng mây.

Cô gái đệm khí chở Cẩu chủ nhiệm từ từ bay tới, quan sát tình hình bên dưới.

Do mây mù bao phủ khắp thủ đô nên họ chỉ có thể quan sát qua kính viễn vọng.

“Chủ nhiệm…”

Cô gái đệm hơi ngồi trước tấm đệm cố hết sức thôi phát khí kình: “Ngài nặng quá đi, tôi sắp chịu không nổi nữa.”

“Cố chịu đi.”

Cẩu chủ nhiệm nằm ở trên giường điều chỉnh tiêu cự kính viễn vọng: “Còn chưa động thủ nữa, hai người này lề mà lề mề cái đếch gì thế? Muốn đánh thì tranh thủ đánh mẹ đi? !”

“Chủ nhiệm, ngài muốn xem thì đi thẳng vào trong xem trực tiếp không phải tốt hơn sao…”

“Đéo. Ông đây đường đường chủ nhiệm của văn phòng giáo con mẹ nó dục, mà phải đích thân tới hiện trường để xem mấy thằng sửu nhi solo hả? Tôi không cần mặt mũi sao?”

Chương 397: Trực tiếp xin nhẹ một cánh tay (7) Chương 397: Trực tiếp xin nhẹ một cánh tay (7)

“Nhưng. . . Nhưng mà…” Cô gái đệm hơi đau đớn: “Tôi sắp không chịu nổi nữa rồi…”

“Chịu đựng. Cấp bốn đỉnh phong mà ngay cả ta chỉ hơn một trăm cân cũng chịu không nổi sao?”

“Ngài. . . Ngài sắp một tấn rồi…”

“Ngậm miệng! Bọn sửu nhi sắp đánh! Sắp đánh rồi!”

…

Chính giữa diễn võ trường số 2.

“Ầm!”

Dưới ánh nhìn của toàn bộ những người có mặt trong diễn võ trường, Trần Vũ và người đàn ông mặc áo khoác đồng thời điều động khí kình đến mức tối đa.

Gió bất chợt nổi lên.

Bụi bay vòng vòng lên trời.

Giữa võ đài trống rỗng, chỉ có hai người lạnh lùng nhìn nhau.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây…

Khán giả tập trung tinh thần, cả hội trường im lặng.

Sự im lặng này ngay lập tức bị phá vỡ sau khi giằng co năm giây…

“Ầm!”

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, mặt đất vỡ tung!

Người đầu tiên ra tay là người đàn ông mặc áo khoác.

Gã ta không thể nào chịu nổi cái vẻ mặt “phách lối” của Trần Vũ.

Ngoài trừ chưa sử dụng võ kỹ, gã ta đã xuất ra tất cả lực lượng!

“Ầm!”

Trong phút giây đó, Trần Vũ không chần chờ nữa, cũng tung ra một đòn công kích là một cú đấm thẳng, va chạm dữ dội với người mặc áo khoác.

“Liều mạng với một võ giả cấp 3? Muốn chết!”

Một tia tàn nhẫn lóe lên trong mắt người mặc áo khoác, toàn bộ khí kình cấp 3 đều dồn vào trong cánh tay, hắn muốn trực tiếp dùng một đấm đập nát cánh tay của Trần Vũ…

“Đông! !”

Trong khoảnh khắc tiếp theo, hai nắm đấm va vào nhau.

Một làn sóng xung kích tràn ra xung quanh khi 2 bên va chạm.

Sắc mặt của người mặc áo khoác lúc này cũng đột nhiên thay đổi.

“Răng rắc!”

“Răng rắc răng rắc…”

Những tiếng xương vỡ vụn ghê gợn vang vọng khắp khán đài.

Chỉ thấy các khớp ngón tay, xương cổ tay, khớp khuỷu tay của người đàn ông mặc áo khoác … cứ vặn vẹo, uốn cong từng lớp một.

Và ở phía Trần Vũ thì các khớp cổ tay và khuỷu tay cũng bị bẻ gãy 90 độ.

“Oanh…”

Sau một phần tư giây, sóng xung kích lan truyền bùng phát, khiến hàng nghìn người có mặt ở hiện trường lập tức tỉnh táo lại.

“Hoa ——— ”

Sau đó, sau một thời gian ngắn nghi hoặc và mờ mịt.

Bỗng nhiên bộc phát những tiếng ồn, kém chút liền ép đổ bốn bức tường của diễn võ trường.

“Đù móa?”

“Đù móa nó?”

“Cái đ-t con mẹ nó?”

“Đù móa…”

Trong đầu mỗi người không thể tiết ra được một lời nào nữa, chỉ còn lại cụm từ “đù móa” thẳng thốt không ngớt…

“Không có khả năng!”

Đồng tử của người đàn ông vạm vỡ bên cạnh Mã Lệ đột nhiên co rút lại: “Võ giả cấp 1.9? Làm sao có khả năng đánh ngang tay với cấp 3 được!”

Mã Lệ không trả lời mà sững sờ nhìn Trần Vũ trên sân, tự lẩm bẩm một mình: “Thể chất của hắn … lại trở nên mạnh mẽ hơn rồi sao?”

...

“Không…”

“Chuyện gì xảy ra…”

Trong đấu trường, người mặc áo khoác sững sờ tại chỗ, khuôn mặt méo mó của hắn ta nhìn chằm chằm vào cánh tay phải đang “uốn éo” của mình, suy nghĩ mông lung.

“Làm sao có thể…”

“Làm sao có thể…”

“Ta. . . Ta là cấp ba…”

“Làm sao có thể…”

Hai giây sau, một cỗ đau đớn thấu tận tâm can từ từ truyền tới, nam nhân mặc áo khoác đột nhiên trừng lớn mắt, khàn giọng kêu lên: “Ao ah ah !!!”

Đối diện, Trần Vũ cũng nhìn lướt qua vết thương của mình, nhưng mặt vẫn không có biểu tình gì.

“Ba.”

Cậu ta duỗi tay ra, nắm lấy xương cánh tay của mình, mạnh mẽ bẻ lại!

“Răng rắc!”

Khớp khuỷu tay được nối lại.

Toàn trường người xem khẽ run rẩy.

Sau đó, cậu ta lại duỗi tay ra, nắm lấy lòng bàn tay, mạnh mẽ bẻ lại!

“Răng rắc!”

Xương cổ tay lại quay về vị trí cũ.

Toàn trường người xem lại khẽ run rẩy.

“Xoẹt…”

Sau đó, Trần Vũ xé một mảnh vải trên áo choàng ra, quấn quanh các đốt ngón tay đẫm máu rồi “xẹt” một tiếng siết chặt lại.

Không ai trên khán đài bình tĩnh được nữa…

“Thằng này… Không có cảm giác đau hả?”

“Đại nhập cảm quá mạnh, tôi bị chuột rút luôn rồi.”

“Trần Vũ…”

“Cấp một đánh cấp ba… Đây không phải là một trận thi đấu biểu diễn đó chứ?”

“Rốt cuộc thì cậu ta là ai? Tại sao tôi chưa từng nghe nói qua nhân vật như cậu ta?”

“Đù móa…”

[bị thương: Khí huyết +537]

[khí huyết +442]

[xương cốt khỏe mạnh +36]

[xương cốt khỏe mạnh +29]

Nghe âm thanh tổng hợp điện tử vang lên bên tai, cảm thấy vết thương của mình đang dần hồi phục, Trần Vũ thử cử động cánh tay, ngước mắt lên nhìn khán đài xung quanh.

Mặc dù mức độ khí kình của cậu ta chỉ là 1,9, nhưng bất cứ nơi nào mà cậu nhìn qua đều trở nên im lặng.

Đây là một khí thế mà từ ngữ không thể diễn tả được.

Và nó đã bao phủ toàn trường.

“Má! Kinh vậy sao!” Hậu phương, Đoạn Dã tru lên một tiếng, giơ nắm đấm lên: “Cảm thụ nỗi sợ hãi mà Vũ ca mang lại đi!”

Bát Hoang Diêu: “...”

“Con mẹ nó…” Người đàn ông đeo kính râm run rẩy tháo kính râm ra, hơi thở dần trở nên dồn dập: “Con mẹ nó… Con mẹ nó a…”

“Lão đại, anh không sao chứ?” Gã mập ba chân bốn cẳng chạy tới trước người của người đàn ông mặc áo khoác, khẩn trương nói: “Gãy xương rồi…”

Chương 398: Trực tiếp xin nhẹ một cánh tay (8) Chương 398: Trực tiếp xin nhẹ một cánh tay (8)

“A. . . A a…” Người đàn ông mặc áo khoác hét lên một cách đau đớn, trong mắt gã ta lóe lên vẻ độc ác: “Không có khả năng… Tuyệt đối không có khả năng ! !”

“Còn tốt chứ.” Vẻ mặt Trần Vũ bình tĩnh, giọng điệu kiên định: “Tôi lên tiếp đây.”

“Ầm!

Dứt lời.

Chiếc áo choàng tung bay, mặt đất nổ tung.

Trần Vũ lại phát động công kích lần nữa, một cú đá ngang, đá mạnh vào người đàn ông mặc áo khoác.

“Cút!” Đẩy đồng đội mình ra, người mặc áo khoác chịu đựng cơn đau dữ dội gầm lên: “Võ pháp —— Phá Thương · Vẫn!”

“Ầm ầm…”

Người đàn ông mặc áo gió đứng dậy trong luồng khí xoáy quay quanh mình! Người gã đang ở giữa không trung, giạng thẳng hai chân, gót chân tỏa ra khí kình sắc bén, đập thẳng vào đầu của Trần Vũ.

Trần Vũ ngay lập tức thu hồi thế công.

“Võ pháp —— Tín Ngưỡng Chi Dược.”

[cơ thể bị ức chế: Lực bộc phát giảm xuống:37%]

“Ba!”

Lực bộc phát đột nhiên được tăng thêm làm tốc độ của cậu ta tăng lên.

Một cú né gần như không tuân theo bất cứ quy tắc vật lý nào, lướt qua phạm vi tấn công của người đàn ông mặc áo khoác, đi vòng ra sau gã ta và nắm lấy cánh tay bị thương của gã.

“Không tốt.” ắc mặt của người đàn ông mặc áo khoác kịch biến.

“Vũ ca, đến đòi nợ.”

“Răng rắc!”

Cự lực bồng phát!

Huyết quang dâng trào.

Một vệt máu màu đỏ như được vẽ qua con ngươi của tất cả mọi người có mặt ở đây…

“Lạch cạch.”

Cánh tay rơi trên mặt đất.

Nhuộm đỏ một vùng đất rộng lớn.

Trong diễn võ trường, càng lúc càng im ắng…

“Biết rõ…”

“Cái gì là quy củ rồi chứ?” Trần Vũ vươn tay vỗ vỗ người mặc áo khoác đang sững sờ tại chỗ, rồi nói: “Tôi đã nói là muốn xin nhẹ một cánh tay của anh, anh nói là nếu tôi lấy được thì lấy hết đi. Mặc dù tôi có thể làm được, nhưng tôi chọn không làm.”

Người mặc áo khoác thở dốc: “...”

“Đồng lý, thiếu nợ thì trả tiền, thiên kinh địa nghĩa. Đã anh lựa chọn mượn tiền, tôi cũng đã cho anh mượn rồi, đến hạn thì phải trả tiền. Đây không chỉ là vấn đề về sự uy tín. Nó còn là vấn đề về quy tắc.”

“Ngươi. . . Ngươi rốt cuộc là ai…” Sắc mặt của người mặc áo khoác tái nhợt, run rẩy quay đầu.

“Trong hai ngày, gom góp 1800 học phần rồi đưa tới cửa cho tôi.”

Không có đáp lại câu hỏi của đối phương, Trần Vũ đi thẳng về phía hai đồng đội khác của người mặc áo khoác: “Nếu không, lần sau không chỉ xin nhẹ cánh tay thôi đâu.”

“Ngươi. . . Ngươi không được qua đây!” Tên mập bộc phát khí kình, chắp tay trước ngực, hoảng sợ muốn thi triển võ pháp.

“Quá chậm, còn chậm hơn Đoạn Dã rất nhiều.”

Chỉ trong chớp mắt, Trần Vũ đã trực tiếp xuất hiện phía sau người đàn ông mập mạp, đầu gối lên sườn đối phương, siết chặt cánh tay, kéo thật mạnh!

“Răng rắc!”

“Bịch…”

Lại một cánh tay rơi trên mặt đất, máu tươi vung vãi khắp võ đài.

“Cuối cùng, là ngươi.” Trần Vũ nhìn về phía người đàn ông đeo kính râm.

Người đàn ông đeo kính râm: “... Con mẹ nó…”

Trần Vũ bước từng bước một tới chỗ người đeo kính râm.

“Con mẹ nó…” Người đàn ông đeo kính râm run rẩy và lùi lại.

Trần Vũ: “Ta cho ngươi đi rồi sao?”

“Tôi. . . Tôi không đi à đại ca… Ai u con mẹ nó đại ca…”

“Bịch.”

Lại nghe thấy cái âm thanh trầm thấp này vang lên, người đàn ông đeo kính râm mềm nhũn ngã xuống đất, trên người đầy mồ hôi lạnh, che ngực mình, đau đớn giãy giụa: “Con mẹ nó… Đại ca… Đại ca bỏ qua cho em đi…”

“Lạch cạch.”

Nâng chân giẫm lên cánh tay trái của người đàn ông đeo kính râm, Trần Vũ nhắm mắt lại, dùng lực đè xuống.

“Răng rắc!”

“A a a a con mẹ nó a a! !”

...

” Thể chất của kẻ này thật sự là không thể tưởng tượng nổi.”

Trong tầng mây, Cẩu Thánh đặt kính viễn vọng xuống, trầm giọng nói: “Thực lực cấp 1 đỉnh phong, có thể dễ dàng đối kháng cấp 3. Hơn nữa còn chưa dùng hết toàn lực.”

Nữ nhân nệm hơi gật đầu: “Đúng vậy. Tốc độ cao nhất của hắn còn nhanh gấp đôi thế này. Còn có một thanh kiếm sắc bén vô cùng nữa.”

“Còn gì nữa không?”

“Hình như cậu ta còn có một chiêu võ kỹ khác có thể đột ngột tăng tốc, nhanh đến mức đến tôi cũng không thể nhìn rõ.”

“Nói như vậy…” Cẩu Thánh trầm ngâm: “Cậu ta là loại võ giả bộc phát tốc độ.”

“Không.” Nệm nữ lắc đầu: “Thể lực của cậu ta còn tốt hơn.”

Nghe vậy, Cẩu Thánh hồ nghi: “Tốt thế nào?”

Nệm nữ: “Tôi muốn cưa cậu ta.”

Cẩu Thánh: “...”

Cẩu Thánh: “Vậy thì đúng là rất tốt…”

...

Vài phút sau.

Người mặc áo khoác và hai người đồng đội của gã từ từ đứng dậy, im lặng hồi lâu, rồi dìu dắt nhau từ từ rời đi.

Không nghĩ tiếp tục chiến đấu và cũng không nghĩ đến phản công nữa.

Tất cả mọi người đều là võ giả chuyên nghiệp, giao thủ mấy hiệp liền nắm được thực lực của nhau.

Ai cũng có thể nhìn ra là Trần Vũ đã chưa sử dụng hết toàn lực.

“Két két…”

Đẩy ra cánh cửa sắt lớn, người đàn ông mặc áo khoác nắm lấy cánh tay cụt của mình, quay đầu lại: “Trần Vũ…”

“Còn có việc sao?”

“Tôi nhớ mặt cậu rồi.”

“Muốn trả thù hả?” Trần Vũ nhíu mày.

“Không.” Người mặc áo khoác lắc đầu:: “Chỉ đơn giản nhớ mặt cậu thôi.”

Chương 399: Trực tiếp xin nhẹ một cánh tay (9) Chương 399: Trực tiếp xin nhẹ một cánh tay (9)

“Nhớ rồi thì đi đi.” Trần Vũ khoát tay: “Đã sớm nhắc nhở các ngươi là phải mang bác sĩ theo, tranh thủ lúc này còn có thể nối lại được, tự mình đi tìm đi.”

“... Học phần thiếu, ngày mai sẽ trả cho cậu.”

“Không có vấn đề. Chúc ba vị mượn tiền vui vẻ.”

Ba người dần dần biến mất.

Lúc đến thì hung hăng càn quấy, lúc về thì chật vật tàn tạ.

Hiện trường chỉ còn lại hàng nghìn người xem, im lặng như thường.

Trần Vũ thu hồi khí kình cấp 1.9 rồi nhìn cánh tay phải đang bị thương, ôm quyền chào hỏi mọi người trong hội trường: “Trò hay đã kết thúc. Mọi người đi được rồi. Nếu như có ý định vay tiền thì ngài mai có thể chờ tôi ở trong đại sảnh nhiệm vụ. Còn những người đã vay thì ngày mai mời tự giác trả nợ đi.”

Đám đông cuối cùng cũng bình tâm trở lại và bắt đầu bàn tán xôn xao.

Ánh mắt khi nhìn về phía Trần Vũ đều vạn phần phức tạp.

Cấp 1 đỉnh phong quật ngã cấp 3…

Cái này cần tỷ lệ chuyển đổi khí kình cao bao nhiêu mới làm được?

Chẳng phải là đã gần với trình độ của Bát Hoang Dịch rồi sao…

“Có thể đi.” Trong đám người, Mã Lệ đẩy kính râm, quay người rời đi: “Trở về thôi.”

“Mã tỷ, chị đã tìm được phương pháp để đối phó bọn họ rồi sao?”

“Tìm được.” Mã Lệ gật đầu: “Cũng không khó lắm.”

“Mã tỷ lợi hại!” Người đàn ông vạm vỡ giơ ngón tay cái kích động: “Chị định đối phó với họ như thế nào?”

“Phương pháp rất đơn giản, gặp được đội của Trần Vũ thì chúng ta lập tức đầu hàng. Đừng do dự.”

Tên cơ bắp: “...”

“Còn sững sờ ở chỗ này làm gì? Đi thôi?”

“Chị. . . Chị không muốn chiến thắng anh ta rồi hả?”

“Không muốn. Chúng ta vẫn là suy nghĩ xem làm thế nào để vô địch giải đấu các trường đại học trên thế giới thì thực tế hơn…”

...

“Nè, đây là lãi suất, cậu xem đi.”

“Được rồi, tiếp theo.”

“Khoản vay của lớp hai chúng tôi chắc chắn sẽ khiến ngài hài lòng.”

” Văn hóa doanh nghiệp của chúng tôi là giải quyết những nhu cầu cấp thiết của các bạn…”

Những diễn viên quần chúng hóng drama đang xếp hàng rời đi.

Còn Đoạn Dã thì đứng ở trước cổng, phát tờ rơi cho những người đó.

Khi người trong diễn võ trường đi hết cũng là lúc những tờ rơi trong tay cậu ta được phát hết.

“Bang!”

Đóng cổng sắt lại, liếc qua diễn võ trường trống rỗng, Đoạn Dã đột nhiên nhảy dựng lên rồi lao về phía Trần Vũ: “Vũ ca ngưu bức! !”

“Đừng đụng tôi.” Trần Vũ ghét bỏ đẩy ra.

“Cậu nhập diễn quá sâu rồi đấy?”

“Không. Tôi cảm thấy rằng cảm xúc của mình đang được chiếc áo choàng này điều khiển.”

“Vậy thì cầm nó trong tay được rồi.” Đoạn Dã xoa xoa tay: “Nhân thiết hiện giờ của cậu là ngưu bức ầm ầm, rất giống với đại lão Bát Hoang Dịch. Sau này khi chúng ta đi thu tiền, có thể nhẹ nhàng hơn nhiều.”

Nói xong, cậu ta cảm thán: “Lần này, lớp hai chúng ta chắc là sẽ nổi tiếng rồi. Võ giả cấp 1 đập gãy tay võ giả cấp 3! Mẹ nó! Thật là high!”

Nghe vậy, Trần Vũ không khỏi nở một nụ cười đắc thắng.

Cậu ta cũng cảm thấy rất hài lòng về màn trình diễn của ngày hôm nay…

“Trên. . . Diễn đàn đã có tin tức rồi.” Bên cạnh, khuôn mặt của Bát Hoang Diêu đỏ bừng vì hưng phấn, giơ điện thoại lên.

“Để cho tôi xem thử.”

Đoạn Dã nhanh chóng chộp lấy, vuốt màn hình, thấy trong diễn đàn của trường Đại học Bắc Kinh, trang 1, 2 và 3 gần như tràn ngập các bài viết liên quan đến “Trần Vũ”.

[chủ đề: Bạn nghĩ gì về trận đấu 1 Vs 3 này?]

[lầu một: Một chữ, Kinh dị!]

[lầu hai: Cám ơn nha, tôi xem ở trên máy bay, cấp 1 đập sml một thằng cấp 3, hai thằng cấp 2, Thứ lỗi cho tôi không chấp nhận sự thật này. Tôi sẽ nhảy xuống máy bay, tạm biệt.]

[lầu ba: Đây chính là người chơi nạp tiền tỷ trong truyền thuyết đó sao? Vượt cấp còn chém 3 mới ác chứ…]

[...]

[lầu mười: Con mẹ nó, tôi xem mà bị choáng luôn.]

[lầu mười một: Tôi ở hiện trường, bây giờ còn chưa hoàn hồn nữa nè.]

[...]

[lầu hai mươi bảy: Tốc độ của tên Trần Vũ kia quá nhanh, rõ ràng có thể chiến thắng bằng kỹ xảo. Nhưng cậu ta toàn va chạm trực diện với đối phương, còn thắng con mẹ nó luôn, quả thực không hợp thói thường.]

[lầu hai mươi tám: Các vị xem hiểu sao? Sao tôi chả hiểu gì?]

[...]

[lầu bốn mươi ba: Trả lời lầu 28: Có ba lý do. Đầu tiên là tỷ lệ chuyển hóa năng lượng của Trần Vũ rất cao, thậm chí đã gần đạt đến cấp độ của "Bát Hoang Dịch". Thứ hai là thể chất của Trần Vũ rất mạnh, sau khi gia trì khí kình, cậu ta có thể chống lại cấp 3 với khí kình cấp 1 đỉnh phong. Thứ ba, đây là một trận thi đấu biểu diễn.]

[lầu bốn mươi bốn: Thi đấu biểu diễn là không có khả năng, tôi ở hiện trường xem. Dựa trên nhiều năm kinh nghiệm xem AV của tôi, tôi xác định đây là thật.]

[...]

[lầu sáu mươi sáu: Có phải tôi là người duy nhất chú ý đến sự dữ tợn của người đó không…]

Chương 400: Kinh đào lãng hải (1)
Chương 400: Kinh đào lãng hải (1)

[lầu sáu mươi bảy: +1, quá độc ác! quá độc ác! Nối lại xương vỡ của chính mình mà không chớp mắt một lần !(run lẩy bẩy)]

[lâu sáu mươi tám: (Tin nhắn này bị xóa vì vấn đề chửi cmn bậy).]

[lầu sáu mươi chín: Người mới của đại học Bắc Kinh rất mãnh nha!]

[bảy mươi lâu: Tôi thừa nhận, tôi bị đánh mặt.]

[...]

[tầng 105: Ai có phương thức liên lạc của Trần Vũ? Tôi muốn theo đuổi anh ta. Quá MAN luôn! Nhất là khi anh ấy đánh gãy tay người khác, cảnh máu me phun trên mặt quá sexy! Tôi cũng muốn bị bẽ…]

[tầng 106: Trên lầu là một người phụ nữ biến thái!]

[tầng 107: Giải đấu các trường đại học trên thế năm nay rất đáng xem, tôi hy vọng là lớp của Trần Vũ sẽ tham gia, nói không chừng sẽ lọt vào top 100 ấy chứ…]

[tầng 108: Khen vừa vừa phải phải thôi, Giải đấu các trường đại học trên thế giới có sự tham gia của các sinh viên từ năm nhất đến năm cuối. Toàn thế giới có hai ngàn lớp thuộc lớp tinh anh, có thể đi vào Top 300 là đã ngon lắm rồi.]

[tầng 109: Dù gì thì cũng là một lớp năm nhất mà thôi? Có thể lọt vào top 500, tôi sẽ “lai sờ trym” ăn cứt trực tiếp.]

[tầng 110: A ha ha! Ghế sopha lần này cũng nên đến lượt tôi cướp được rồi? !]

[...]

Đoạn Dã cười giống như một đứa thiểu năng, hưng phấn vuốt màn hình, lật từng trang nhận xét về Trần Vũ, nào là "Sợ hãi thán phục", "Sùng bái", "khen ngợi", "Đố kị", "Đánh giá ".

Như thể những người này đang khen cậu ta vậy, thật là thoải cmn mái.

"Vũ ca, từ nay về sau anh sẽ là thần tượng thứ hai của em!" Đoạn Dã nấc một tiếng, không ngậm miệng được: "Nếu em mà là con gái, em sẽ gả cho anh đến răng long đầu bạc."

Trần Vũ: "..."

Bát Hoang Diêu: "..."

"Không được, quá sung sướng, để tôi bình tĩnh lại." Đoạn Dã hít thở sâu một hơi, thoát ra khỏi bài đăng đó và bắt đầu tìm kiếm những bình luận khác.

Nhưng khi đang tìm kiếm, nụ cười trên mặt cậu ta nhanh chóng thu lại, cả người sững sờ tại chỗ.

"Hả?" Trần Vũ nghi hoặc: "Cậu bị sao vậy?"

"..." Đoạn Dã ngẩng đầu, mê mang liếc nhìn Trần Vũ và Bát Hoang Diêu, sau đó giơ điện thoại lên để họ xem nội dung trên màn hình.

Chỉ thấy trên diễn đàn của trường, trong số rất nhiều bài đăng về "Trần Vũ", bất ngờ có một bài có chủ đề khác…

« Nóng! Xác nhận là có người đến gần trước khi thú triều đổi hướng ở thành phố Thanh Thành! Tất cả là bốn người! Ba người trong số họ đang mặc đồng phục của Đại học Bắc Kinh! »

"Ầm!"

Giống như một tiếng sấm ập đến trong tâm trí của Trần Vũ và Bát Hoang Diêu…

"Đây là…"

Trần Vũ cầm lấy điện thoại, nhìn xem dòng tiêu đề trên diễn đàn,

sau đó bấm tiến vào.

“Cho tôi xem chút.” Đoạn Dã vẻ mặt nghiêm túc, lập tức nghiêng người về phía trước.

Nội dung bài viết rất ngắn gọn, chủ yếu là đăng lại tin tức từ một trang web truyền thông nào đó. Đại khái kể về thú triều ở thành phố Thanh Thành, rồi thông qua một bộ ảnh vệ tinh mờ ảo, thấy được sự xuất hiện của lớp tinh anh ở Đại học Bắc Kinh.

Có tất cả bốn người.

Một nhân viên an ninh, ba thành viên trong lớp.

Nhưng danh tính của 4 người này hiển nhiên đã bị phong tỏa. Một tổ chức hacker nào đó đã xâm nhập vào cơ sở dữ liệu nội bộ của chính phủ Thanh Thành nhưng không tìm thấy gì.

Tin tức đột nhiên bị khui ra, trước mắt thì chính quyền Thanh Thành và Đại học Bắc Kinh không có phản hồi…

Sau khi đọc hết nội dung, Trần Vũ cật nhập lại bài viết thì thấy rằng bài viết đã bị xóa.

Trần Vũ ngẩng đầu nhìn về phía Đoạn Dã.

Bát Hoang Diêu cũng rụt rè nhìn về phía Đoạn Dã.

“…”

Đoạn Dã thì im lặng, nhìn chằm chằm vào màn hình.

“Đoạn Dã.” Trần Vũ đưa tay ra lắc lắc trước mặt cậu ta rồi nói: “Cậu không sao chứ.”

“…”

“Có muốn nghỉ ngơi một chút không?”

“… Tôi không sao.”

“Có. . . Có lẽ đó là tin tức giả.” Bát Hoang Diêu an ủi.

“Không, chắc là thật.” Đoạn Dã tỉnh táo lại, lắc đầu, khàn giọng nói: “Việc triều thú ở Thanh Thành bị con người thao túng là một sự thật đã được công nhận.”

“Ừm.” Trần Vũ gật đầu.

“Những người này…” Đoạn Dã chỉ vào bài đăng đã bị xóa: “80% là họ có liên qua đến chuyện này. Thậm chí là hung thủ đã thao túng thú triều.”

“… Ân.” Trần Vũ do dự một chút tiếp tục gật đầu.

“Thời gian dài như vậy, tôi đã nghĩ tới rất nhiều khả năng về thân phận của hung thủ.” Đoạn Dã đối mặt với Trần Vũ: “Nhưng điều duy nhất mà tôi không nghĩ tới chính là việc hung thủ lại học chung đại học với mình.”

Từ đôi đồng tử màu nâu của Đoạn Dã, Trần Vũ nắm bắt được một tia cảm xúc đau đớn.

Trần Vũ trầm mặc hồi lâu mới nói: “Trường học phái những lớp tinh anh đi tìm kiếm thú triều là chuyện rất bình thường. Không nhất thiết phải có liên quan đến việc thay đổi hướng đi của thú triều.”

“Tôi biết.” Đoạn Dã gật đầu: “Nhưng danh tính của lớp tinh anh tham gia tìm kiếm này lại bị chính phủ che giấu, chuyện này liền không bình thường.”

Chương 401: Kinh đào lãng hải (2)
Chương 401: Kinh đào lãng hải (2)

"..." Trần Vũ trầm mặc.

Cậu ta biết rõ suy luận của đối phương vô cùng chính xác.

Sau khi thú triều xảy ra, thông tin của bốn người đó đều bị phong tỏa, việc này hiển nhiên sẽ không phải là chỉ "tìm kiếm" đơn giản như vậy.

Mối liên hệ giữa những người đó và tên hung thủ đã "mưu hại Hạc Thành" đã rất rõ ràng...

Trong diễn võ trường số hai im lặng thật lâu, lần im lặng này kéo dài đến 10 phút.

Khi một cơn gió bắc thổi qua.

Đoạn Dã mới lại mở miệng: "Từ đầu đến giờ, việc thay đổi phương hướng triều thú ở Thanh Thành luôn có một thế lực ở phía sau từng bước thao túng. Vì vậy, tôi không vội. Coi như tạm thời không liên quan đến trường học."

Dứt lời, cậu ta nhìn Trần Vũ và Bát Hoang Diêu một cái: "Dù sao thì scandal tai tiếng của những minh tinh màn bạc thường bị đảo ngược, tôi sẽ không tùy tiện đưa ra kết luận. Cứ để viên đạn... Bay thêm một đoạn đi."

Sau đó, Đoạn Dã gật đầu với hai người Trần Vũ, mặc áo choàng và mũ trùm đầu, quay người rời đi.

Bóng lưng gầy gò ấy, dưới làn gió thu thổi qua, hiện ra có chút đìu hiu...

"Bang!"

Cánh cổng sắt được mở ra rồi lại đóng lại.

Bát Hoang Diêu quay đầu lại nhìn Trần Vũ: "Vũ ca... Chuyện

này…”

“Đoạn Dã rất lý trí. Không cần phải thảo luận tiếp, để cho viên đạn bay thêm một hồi đi.”

“Vạn nhất…” Cô gái hạ thấp giọng: “Trong trường hợp thật sự là bị trường học che đậy, Đoạn Dã…”

“Cậu ta sẽ phản trường học.” Trần Vũ trả lời không do dự.

“…” Bát Hoang Diêu cúi đầu.

Tính cách của những người đồng đội, thân nhau lâu như vậy nên rất hiểu nhau.

Bên dưới bề ngoài “hào nhoáng” kia, vị võ pháp sư này luôn tiềm ẩn một cốt cách vô cùng cứng rắn, sống rất có nguyên tắc.

Nếu như xác nhận được “hung thủ” đã phá hủy Hạc Thành, Đoạn Dã sẽ trả thù bằng mọi giá.

“Bành bạch.”

Một lúc lâu sau.

Trần Vũ duỗi tay ra vỗ đầu Bát Hoang Diêu: “Sóng gió này mới bắt đầu, còn chưa đến mức hỏng bét. Ngay cả khi xác định được hung thủ là bốn người kia, thì vai trò của đại học Bắc Kinh có thể chỉ là bao che mà thôi.”

“Ý của cậu là, việc chuyển hướng của thú triều không có liên quan gì đến trường học? Có lẽ là do bốn người kia nhúng tay vào thôi?”

“Đúng vậy.” Trần Vũ gật đầu: “Oan có đầu, nợ có chủ, Đoạn Dã sẽ chỉ báo thù tên hung thủ thực sự. Hơn nữa…”

“Hơn nữa cái gì?”

“Hơn nữa bốn người kia có thể là do thế lực nào đó giả mạo, cũng nói không chừng.”

“Ồ…” Bát Hoang Diêu giật mình: “Đúng vậy! Còn có khả năng

này.”

“Thế giới này quá rộng lớn, xã hội này quá tăm tối, và có quá nhiều kịch bản trong đó. Chưa đến thời khắc cuối cùng thì đừng vội đưa ra những nhận xét hấp tấp.”

Trần Vũ mỉm cười, khoát khoát: “Đi thôi, trở về.”

“Ừm…”

Hai người đều có tâm tư riêng, lẳng lặng rời khỏi diễn võ trường số 2.

Sau đó tách ra ở ngã ba ký túc xá.

“Vũ ca, vậy tôi đi về trước.”

“Được rồi. Ngày mai học phần tới sổ, cậu liền có thể tiếp tục đi học.”

“Ừm. Gặp lại.”

“Bye.”

Quay trở lại tòa nhà ký túc xá, đi lên tầng sáu và vào phòng của mình.

Trần Dư nằm trên giường “phịch” một cái, hai mắt nhìn chằm chằm trần nhà.

Cậu ta đã gạt Bát Hoang Diêu, bốn người đó có thể là giả mạo.

Nhưng trong lòng Trần Vũ biết rõ, đây là chuyện không thể nào.

Bốn người trong lớp tinh anh kia nhất định là sinh viên của trường đại học Bắc Kinh !

Và người chủ sự phía sau, rất có thể là trường đại học Bắc Kinh…

Nhắm mắt lại, trong đầu Trần Vũ nhanh chóng suy nghĩ.

Cậu ta mơ hồ nhớ rằng trước khi thú triều xuất hiện, “Hình Bích” cô ả đã từng phế bỏ chị gái mình cũng có mặt ở trường Nhị Trung.

Còn diễn thuyết một bài trên bục giảng nữa.

Hình Bích, chính là sinh viên của đại học Bắc Kinh.

Cũng là động lực ban đầu mà Trần Vũ phải thi vào đại học Bắc Kinh.

Nhưng sau khi lên đại học, thực tế quá bận rộn. Hơn nữa chị gái Trần Tư Văn của cậu đã khôi phục, Trần Vũ cũng chưa bao giờ gặp được Hình Bích ở trong trường.

Ý nghĩ trả đũa Hình Bích đã giảm đi rất nhiều. Suýt nữa thì quên mất người này.

“Hình Bích…” Trần Vũ treo cái tên này bên miệng.

“Không lẽ ả ta chính là một trong bốn người kia sao?”

“Không đúng. Có rất nhiều người biết về bài diễn thuyết của ả ở trường Nhị Trung. Bài diễn thuyết đó cũng không phải bí mật gì không thể công khai, không phải là ả…”

Đang nghĩ ngợi, Trần Vũ đột nhiên đứng dậy, lấy điện thoại di động ra tìm kiếm trên trang web chính thức của trường.

Rất nhanh đã tra được tình huống trong lớp của Hình Bích.

Lớp tinh anh sáu, năm thứ ba.

Đội viên: Hình Bích; *; *.

Tiếp tục tìm kiếm, Trần Vũ đôi mắt híp lại.

Cậu phát hiện ra rằng trước khi thú triều ở Thanh Thành xảy ra, thành viên trong lớp 6 không phải hai người hiện giờ!

Sau khi thú triều xảy ra, là * và *.

Trước khi thú triều xảy ra lại là * và *!

Chương 402: Nhân viên an ninh mới (1)
Chương 402: Nhân viên an ninh mới (1)

Dựa trên manh mối này, cậu ta tìm kiếm nhiều từ khóa khác nhau trong phần trò chuyện của diễn đàn, cuối cùng là tóm tắt một số thông tin chính bằng những từ ngữ thẳng thắng.

Tức là: Lớp 6 mà Hình Bích đã từng học đã bị tiêu diệt bởi thú triểu ở thành phố Thanh Thành!

Trừ Hình bích, hai đồng đội và một nhân viên an ninh đều đã hy sinh..

“Đi tới thành phố Thanh Thành sau đó chết hết. Nhất định là bởi vì thú triều, sẽ không có chuyện trùng hợp khác.”

“Như vậy…”

Trần Vũ ngửa đầu, ghép tất cả thông tin lại với nhau…

“Thông tin về lớp 6 của Hình Bích đã được công khai, vì vậy họ không phải là bốn người đó.”

“Điều đó cho thấy rằng, lúc trước đại học Bắc Kinh đã phái ra hai tiểu đội để tìm kiếm thú triều.”

“Qua phân tích dòng thời gian, lúc đó, Đại học Bắc Kinh cũng không biết là ở Thanh Thành sẽ có một đợt thú triều, vì vậy bọn họ chỉ là đang nghi ngờ thôi. Nếu không, lớp của Hình Bích sẽ không bị tống vào chỗ chết…”

“Vậy thì, thú triều chuyển hướng có thể không phải là ý muốn của trường. Mà là ý nghĩ của một tiểu đội khác cũng được nhà trường phái đi.”

“Cộng thêm việc ở trong thú triều thì sẽ không có cách truyền đạt tín hiệu…”

“Việc thú triều chuyển hướng hẳn là do bốn người đó thao tác!”

“Vậy tại sao phải đổi hướng thú triều sang Hạc Thành? Có lẽ ở trong mắt bốn người đó, thành phố Thanh Thành quan trọng hơn…”

“Thậm chí trong bốn người, thì có một người là dân ở thành phố Thanh Thành.”

“Sau đó…”

Trần Vũ càng phân tích, thân thể càng lạnh.

“Sau đó, nhà trường đã chủ động phong tỏa thông tin của họ, điều này chứng tỏ bốn người này quan trọng hơn rất nhiều so với các lớp tinh anh bình thường khác… Hoặc là nói, thân phận của một trong bốn người là vô cùng quan trọng.”

“Người của thành phố Thanh Thành…”

“Thân phận cực kỳ quan trọng…”

“…”

“…”

“… Bát Hoang Dịch.”

Mở mắt ra, Trần Vũ nổi da gà khắp người.

Ngay lập tức, cậu ta nhảy lên bàn, lần lượt viết ra tất cả thông tin về các lớp tinh anh từ năm nhất đến năm cuối của Đại học Kinh Thành.

Lại thông qua mục chuyện phiếm và cơ sở dữ liệu của diễn đàn trường, cậu đã sàng lọc được có tất cả bao nhiêu lớp không có nhiệm vụ vào ngày mà Hình Bích thực hiện nhiệm vụ.

“Bá bá bá.”

Trần Vũ hạ bút như bay, đánh dấu một mảng lớn màu đỏ.

Sau đó, chỉ còn lại sáu lớp được xác định là có thực hiện nhiệm vụ cùng ngày với lớp Hình bích thực hiện nhiệm vụ!

Trong đó…

Thình lình xuất hiện lớp 4 năm cuối của Bát Hoang Dịch!

“Thì ra…”

Trần Vũ nắm chặt đầu bút, đáy lòng như kinh đào hải lãng: “Là hắn.”

Vụ việc đại học Bắc Kinh có thể thao túng hướng di chuyển của thú triều, một khi được các phương tiện truyền thông đưa tin, lập tức quét sạch toàn bộ mạng lưới như một trận cháy rừng.

Trận bão mà scandal này gây ra còn lớn hơn so với dự kiến.

Dưới thời tận thế, việc hy sinh thành phố này để bảo toàn một thành phố khác đã hoàn toàn chạm đến điểm mấu chốt của tất cả mọi người.

Hôm qua, có thể hiến tế Hạc thành.

Vậy thì hôm nay, phải chăng có thể vì Kinh Thành mà hiến tế nửa quốc gia?

Đặc biệt, khi mọi người biết được hậu trường có thể là Đại học Bắc Kinh, cơn tức giận không kiềm chế được của họ đột nhiên dâng lên đến đỉnh điểm.

Đánh giá của đại học Bắc Kinh ngã xuống một cách thê thảm.

Việc có người thay đổi hướng đi của thú triều ở Thanh Thành đã gây ra một hậu quả rất tồi tệ.

Bởi vì Hạc Thành và Thanh Thành là hàng xóm, vì mau chóng tiếp thu những đứa trẻ vị thành niên rút lui ở thành phố Thanh Thành khi thú triều diễn ra, Hạc thành đã dồn hết toàn bộ lực lượng vận chuyển của mình để cứu trợ.

Nhưng thú triều lại đột ngột đổi hướng và đánh cho Hạc Thành không kịp trở tay. Các nguồn lực vận chuyển vốn đã sẵn sàng chạy đi chi viện Thanh Thành giờ lại phải ngừng lại hoàn toàn, rút về để tự cứu, nhưng rõ ràng là đã quá muộn.

Cuối cùng, ngắn ngủi trong vòng nửa giờ, chỉ có chưa đến 1/5 nhóm chăm sóc y tế, phụ nữ mang thai và học sinh được sơ tán có thể trốn thoát.

Hơn nữa Hạc Thành còn là một thành phố tầm trung với dân số cao hơn Thanh Thành ít nhất là 200.000 người…

Bất luận là từ đạo đức, luân thường hay sự công bằng cơ bản nhất, Hạc thành không nên trở thành nạn nhân hy sinh cho thành phố Thanh Thành.

Nếu đó thực sự là những hành động chủ quan do Đại học Bắc Kinh gây ra thì họ chắc chắn phải chịu bản án tội ác chống lại loài người.

Một hòn đá khuấy động ngàn con sóng.

Trong vòng một ngày.

Giới khoa học, võ thuật, giáo dục, và thậm chí là cả những người bình thường đều phát động làn sóng chỉ trích bằng lời nói chống lại Đại học Bắc Kinh.

Các cuộc biểu tình quy mô lớn bắt đầu diễn ra.

Rất hiếm khi các nhóm xã hội khác nhau trong và ngoài nước thống nhất ý kiến, họ đòi hỏi đại học Bắc Kinh phải công khai chi tiết vụ việc và lộ ra thông tin danh tính của bốn người đó.

Đối với vụ việc lần này.

Trên đầu sóng ngọn gió, đại học Bắc Kinh chưa đưa ra bất kỳ đáp án nào.

Hoàn toàn giống như rùa đen rút đầu.

Chương 403: Nhân viên an ninh mới (2)
Chương 403: Nhân viên an ninh mới (2)

Điều này càng thúc đẩy sự tức giận của mọi người lên nhiều hơn.

Ngay tại bên trong Đại học Bắc Kinh, một số câu lạc bộ và lớp học cũng ra ý phản đối.

Nhưng không giống như bên ngoài trường học, loại phản kháng từ bên trong trường học này đã bị triệt tiêu chỉ trong vòng một đêm.

Các đội chấp pháp hiếm khi xuất hiện lại được phái đi lần lượt, được điều đến mọi ngóc ngách trong trường.

Nhỏ đến sinh viên, nhân viên an ninh, lớn đến quản lý, giáo sư, tất cả những người tham gia thảo luận, hoặc phản đối đều sẽ bị cưỡng chế bắt đi.

Một cỗ sát khi bao trùm toàn bộ đại học Kinh Thành.

Những thay đổi này khiến Trần Vũ và Bát Hoang Diêu lo lắng cho Đoạn Dã, sợ rằng cậu ta sẽ bị bắt vì một số hành vi quá khích.

Nhưng trên thực tế, Đoạn Dã mấy ngày nay lại không có chút hành động nào, nên lên lớp thì lên lớp, nên luyện tập thì tập luyện, không nhận bất cứ dư luận nào quấy nhiễu.

Đã bình tĩnh, lại an tâm…

…

“Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.”

Ngày 24 tháng 9, buổi sáng.

Lớp hai lại tập trung lại.

Đứng ở cổng phía Tây vắng vẻ của Đại học Bắc Kinh, ba người

nhìn những cột cờ, băng rôn, lon nước lộn xộn xung quanh…

Không hiểu sao bỗng nhiên có cảm giác là tận thế đến rồi.

Trần Vũ: “Quá hoang vắng.”

” Hôm qua có một cuộc diễu hành ở đây.” Đoạn Dã giải thích: “Tôi ở hiện trường, rất phấn khích.”

“Cậu tham gia luôn hả?” Bát Hoang Diêu giật mình.

“Không, tôi xem náo nhiệt.” Đoạn Dã đưa ngón tay ra phía trước: “Nhìn thấy cái đống vỏ hạt dưa kia không? Tôi gặm đấy.”

Bát Hoang Diêu: “…”

” Nghe nói bây giờ mặc đồng phục của trường đại học Bắc Kinh rất dễ dàng bị ăn đập khi đi trên đường.” Đoạn Dã nhún vai: ” Cũng may là chúng ta chưa bao giờ mặc đồng phục.”

Một bên, Trần Vũ lấy điện thoại ra để kiểm tra thời gian, rồi đi thẳng ra khỏi cổng trường: “Đừng lề mề. Đi nhanh lên, Buổi chiều còn phải làm nhiệm vụ bắt buộc nữa.”

” Một tuần nữa lại trôi qua. Thời gian thật nhanh.” Đoạn Dã nói một câu hai nghĩa: “Không biết tôi còn có thời gian để hoàn thành tất cả các khóa học hay không.”

Nghe vậy, Trần Vũ cũng không tỏ rõ ý kiến, chỉ là phất phất tay, thúc giục: “Đi mau.”

Rời khỏi khu vực Đại học Bắc Kinh, dòng người đã tăng trở lại.

Ba người gọi một chiếc taxi, không lâu sau liền chạy tới bệnh viện trực thuộc đại học Bắc Kinh.

Xe nhẹ đường quen đi ngang qua khoa ngoại, vào khu nội trú, đi thang máy lên lầu, nhìn thấy khoa chăm sóc đặc biệt, Trương Thiết đang vất vả ăn hoa quả.

Sau khi được bác sĩ Trần chăm sóc, Trương Thiết đã thức dậy vào rạng sáng ngày hôm nay.

Vì vậy, khi ba người nhận được tin tức liền lập tức chạy tới thăm hỏi.

“Phanh phanh.”

Đi tới bên cửa sổ, Trần Vũ gõ gõ cửa sổ: “Thiết ca?”

Nghe tiếng, Trương Thiết quay đầu lại, lập tức kinh ngạc, đặt trái cây xuống vẫy tay gọi lại.

Ba người Trần Vũ lập tức đẩy cửa tiến vào.

“Thiết ca.” Đoạn Dã sà đến, dùng hai tay nắm chặt Trương Thiết: “Trường học… Để anh chịu ủy khuất rồi.”

Trương Thiết: “...”

Trần Vũ và Bát Hoang Diêu: “...”

“Cậu. . . Cậu ta đã được làm quan hay sao vậy?” Trương Thiết nhìn về phía Trần Vũ.

“Ừm.” Trần Vũ gật đầu: “Gia nhập hội sinh viên.”

“Khó trách…”

“Thiết ca.” Bát Hoang Diêu tiến lên hai bước, cẩn thận quan sát sắc mặt của Trương Thiết: “Bây giờ anh vẫn còn cảm thấy không thoải mái trong người hả? ”

“Còn có chút đau đầu, Bác sĩ Trần nói ít nhất phải nghỉ ngơi nửa tháng.” Tiếng nói hơi ngừng lại, Trương Thiết nhìn về phía Trần Vũ: ” Khôi phục sức chiến đấu, ít nhất cũng phải một hai tháng.”

Trần Vũ: “Thiết ca anh đừng lo lắng về những chuyện khác. Có thể tỉnh lại nhanh như vậy đã là chuyện tốt rồi.”

Nghe vậy, Trương Thiết im lặng một lát, tránh thoát bàn tay của Đoạn Dã, chân thành nói: ” Sau khi tỉnh lại, trường học đã gọi điện thoại cho tôi. Và đã giải thích tình hình hiện tại.”

“Trường học nói gì?” Trần Vũ nhướng mày.

“Trước mắt, trường học đang thực thi nhiệm vụ bắt buộc, mỗi tuần một lần. Tôi chắc chắn sẽ không thể tham chiến với bộ dạng như hiện giờ.”

“Thiết ca.” Đoạn Dã ngồi dậy: “Ý của anh là…”

“Ừm.” Gật gật đầu, Trương Thiết lộ ra nụ cười nhạt: “Các cậu nộp đơn xin đổi nhân viên an ninh đi.”

“…”

Dứt lời, trong phòng bệnh lập tức yên tĩnh.

Có thể nghe rõ cả tiếng kim rơi.

“Thiết ca.” Bát Hoang Diêu lên tiếng trước: “Tôi. . . Chúng tôi chịu được, anh…”

“Tiểu Diêu.” Trương Thiết ngắt lời nàng, lắc đầu: ” Tôi biết rằng các bạn đều là học sinh trọng tình trọng nghĩa. Nhưng tôi là một nhân viên an ninh, nhiệm vụ của tôi là bảo vệ sự an toàn của cả lớp. Bây giờ tôi lại đang bị bệnh nặng nằm trên giường, không thể tham chiến, nhưng lại chiếm cứ một chỗ trong lớp, đây là một hành vi làm tổn hại đến lợi ích của mọi người. Kể cả chính bản thân tôi.”

” Nhưng anh chỉ cần nghỉ ngơi một tháng là có thể trở về rồi mà…”

” Có thể là hai tháng hoặc lâu hơn. Trong khoảng thời gian này, các bạn sẽ luôn đối mặt với nguy hiểm.” Trương Thiết chỉ chỉ đầu mình: “Tôi chính là một ví dụ, sống nay chết mai. Trước khi các bạn trưởng thành phải được một nhân viên an ninh bảo vệ. Mà tôi…”

Chương 404: Nhân viên an ninh mới (3)
Chương 404: Nhân viên an ninh mới (3)

Nói xong, Trương Thiết chậm rãi nằm xuống: “Thì tạm thời nghỉ ngơi một lúc vậy.”

Bát Hoang Diêu cắn môi, nhìn về phía Trần Vũ, điềm đạm đáng yêu.

Đoạn Dã cũng cắn môi, nhìn về phía Trần Vũ, điềm đạm đáng yêu.

Trần Vũ: “...”

“Ba.”

Sau khi quay lại tát cho Đoạn Dã một cái, Trần Vũ bước lên phía trước gật đầu: “Thiết ca, em hiểu. Sau khi trở về, em sẽ nộp đơn lên phòng giáo dục để yêu cầu thay nhân viên an ninh.”

“Được.” Trương Thiết vỗ vỗ ngực Trần Vũ: ” Vậy lát nữa tôi sẽ thu dọn đồ đạc rồi đi xuống dưới lầu. Tôi đã tỉnh rồi. Nếu như còn ở đây thì sẽ rất lãng phí tài nguyên.”

“Thiết ca, anh yên tâm.” Đoạn Dã giơ nắm đấm lên: ” Khi anh hoàn toàn bình phục, chúng em sẽ làm thịt tên nhân viên an ninh này, để anh quay về!”

Trương Thiết: “...”

Bát Hoang Diêu: “...”

“Ba!”

Trần Vũ lại tát một cái, đập cho Đoạn Dã ngã xuống mặt đất: “Con mẹ nó, cậu vẫn còn là người sao?”

Sau hai giờ.

Ba người của lớp 2 bước ra khỏi bệnh viện với tâm trạng phức tạp.

” Kể từ giờ phút này, có lẽ sẽ không còn cơ hội tiếp tục hợp tác với Thiết ca nữa. ” Đoạn Dã thở phào một hơi, ngoắc ngón tay với Trần Vũ: “Có thuốc không, cho tôi một điếu.”

“Ừm.” Trần Vũ lấy hộp thuốc ra, cầm ba điếu, sau khi đưa cho Đoạn Dã một điếu, rồi nhìn về phía Bát Hoang Diêu: “Cậu có muốn làm một điếu không?”

Bát Hoang Diêu lui lại: “Không. . . Không muốn…”

“Vậy thôi.” Trần Vũ gật đầu, nhét 2 điếu còn lại vào trong miệng, châm lửa, nhả khói: “Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn. Lớp tinh anh, đều là một nhóm thiên tài nhanh chóng trưởng thành. Thực ra Thiết ca đã từ từ không thể bảo vệ được chúng ta nữa rồi.”

“Đúng vậy.” Đoạn Dã mê ly: ” Nhiệm vụ càng ngày càng khó, nếu cứ tiếp tục, Thiết ca sẽ không thể lần nào cũng gặp được may mắn như hiện giờ.”

“Các cậu gần đây có ăn Tăng Linh đan không?” Trần Vũ thay đổi đề tài.

Đoạn Dã: “Ăn. Cấp 2.3 rồi.”

Bát Hoang Diêu: “Tôi cũng ăn, cũng là 2.3.”

“Hừm, mau chóng tăng thực lực lên đi.” Trần Vũ nói với giọng nhàn nhạt: “Giải đấu các trường đại học trên thế giới đã được Thiết ca báo danh, đến lúc đó ráng lấy được một thứ hạng tốt coi như là quà tạm biệt cho anh ấy vậy.”

“Vậy sao cậu vẫn còn kẹt ở cấp 1.9 nữa?” Đoạn Dã hỏi.

“Chờ thời cơ thích hợp, sẽ không dừng nữa. Dù sao còn phải cân nhắc đến cảm xúc của hai người.”

“Chỉ toàn chém gió là giỏi. Tôi nghi ngờ là cậu đã bán luôn viên Tăng Linh đan kia rồi.”

” Chủ đề này kết thúc ở đây.” Trần Dư búng nhẹ tàn thuốc, quay đầu nhìn Đoạn Dã: ” Hả? Sao cậu còn chưa hút điếu thuốc đó

vậy?”

Đoạn Dã giơ tay lên hít đầu lọc thuốc lá chưa cháy một hơi thật sâu: “Cậu còn chưa châm lửa cho tôi nữa…”

…

Sau khi rời khỏi bệnh viện trực thuộc Đại học Bắc Kinh, ba người Trần Vũ trở lại trường, đến phòng chủ nhiệm trên tầng sáu của văn phòng giáo dục.

“Đông đông đông!”

Đứng trước cửa, Trần Vũ vươn tay gõ.

Đoạn Dã ở bên cạnh mở miệng: “Vào.”

“Được rồi.” Trần Vũ liền đẩy cửa ra.

Bát Hoang Diêu: “…”

Trong văn phòng, Cẩu Thánh đang mặc áo chẽn cạo lông nách, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hai vị khách không mời đã xông vào này: “… Hả?”

Đoạn Dã: “Chủ nhiệm đang bận hả?”

Trần Vũ: “Dáng người cũng được đấy.”

Bát Hoang Diêu ở ngoài cửa: “…”

“Con mẹ nó ai để cho các người vào đây?” Cẩu Thánh sửng sốt một chút, mắng to.

Sau đó, ông ta cắt nhầm một lỗ nhỏ dưới nách của mình.

“Má… Hí…”

“Tôi, năm nhất, lớp trưởng lớp tinh anh 2, thỉnh cầu thay đổi nhân viên an ninh.” Trần Vũ tiến lên mấy bước cầm lấy thẻ sinh viên của mình để lên bàn.

Nghe thấy “đổi nhân viên an ninh”, Cẩu Thánh lập tức lấy lại tinh

thần, mặc áo khoác và cầm thẻ sinh viên của Trần Vũ lên: ” Cuối cùng thì các cậu cũng đã sáng con mẹ nó suốt rồi. Không uổng công sáng nay tôi gọi điện cho Trương Thiết.”

“Kỳ thật, nếu như nhà trường không cắt giảm quy cách trị liệu nhân viên an ninh của chúng tôi. Chúng tôi đã thay người lâu rồi.”

” Trường học có chế độ riêng của mình. Cậu quyết định được sao?”

Cẩu Thánh bĩu môi, lấy từ ngăn kéo ra một tập tài liệu đã được nhân viên an ninh ký tên và một máy nhận dạng, bỏ thẻ sinh viên của Trần Vũ vào trong máy và bắt đầu cập nhật dữ liệu.

“Tít tít tít…”

Máy móc phát ra ánh sáng đỏ.

“Hả?” Cẩu Thánh ngẩng đầu nghi ngờ nhìn Trần Vũ: “Cậu không phải lớp trưởng hả?”

Trần Vũ: “? ? ?”

“Thật ngại quá.” Đoạn Dã tiến lên, sửa sang lại cổ áo, mỉm cười lây thẻ sinh viên của mình ra: “Tôi là thành viên của hội học sinh, nên sẽ được tự động thăng chức lớp trưởng. Cám ơn.”

Trần Vũ: “...”

“Đích —— ”

“Lần này mới đúng nè.” Vứt thẻ sinh viên của Trần Vũ đi, Cẩu Thánh đặt cái máy lên bàn: “Cá hố, cậu ấn dấu tay của mình lên màn hình thì có thể thay đổi nhân viên an ninh.”

“Em không phải tên là cá hố.”

“Tên gì cũng được, nhanh lên đi.”

Đoạn Dã đưa tay ra lưu lại dấu vân tay trên màn hình, hỏi Cẩu Thánh: “Có cần phải ký tên giấy tờ gì nữa không?”

Chương 405: Nhân viên an ninh mới (4)
Chương 405: Nhân viên an ninh mới (4)

“Nằm mơ hả? Tôi còn sẽ cho cậu cơ hội ký cái tên ‘Cá hố ‘ nữa sao?” Cẩu Thánh cười lạnh, rút thẻ sinh viên ra rồi ném cho Đoạn Dã: “Việc thay đổi nhân viên an ninh đã xong rồi. Đi tìm cô ấy đi.”

“Cô ta ở đâu?” Trần Vũ hỏi.

Chương 406: Nhiệm vụ bắt buộc cấp A (1)

“Vũ ca, tôi là lớp trưởng, những việc như thế này thì để tôi làm cho.” Đoạn Dã ngăn cản Trần Vũ phát biểu, mỉm cười nói: “Cô ta ở đâu.”

“Ba!”

Cái tát thứ ba của Trần Vũ trong ngày hôm nay vẫn là dành cho Đoạn Dã: “Đi sang bên cạnh chơi đi.”

” Tập kích… hành hung cấp trên!” Đoạn Dã chỉ vào Trần Vũ, nhìn Cẩu Thánh: ” Hắn ta làm vậy mà không phạm pháp hả?”

Cẩu Thánh: “Cậu cũng có thể đánh lại mà.”

Đoạn Dã hỏi: “Cậu có đánh trả không?”

Trần Vũ: “Không.”

Đoạn Dã: “… Cậu có đánh trả hay không thì tôi cũng không đánh đâu, đánh nhau là chuyện mà trẻ trâu mới làm.”

Bỏ qua những lời oán thầm của Đoạn Dã, Trần Vũ hỏi lại: “Nhân viên an ninh của chúng em đâu? Đi đâu mới tìm được?”

“Để tôi xem.” Cẩu Thánh ấy điện thoại di động ra và nhấp vào một phần mềm bản đồ đặc biệt: ” Bây giờ… thì… cô ấy… cô ấy đang ở trên mái nhà.”

“Mái nhà?”

“Đúng.” Cẩu Thánh ngẩng đầu, chỉ lên trần nhà, đột nhiên tức giận: “Mẹ nó! Cô ta lại giẫm lên mái con mẹ nó nhà của tôi rồi!”

Trần Vũ nhìn chiếc điện thoại trong tay Cẩu Thánh rồi đột nhiên nói: “Chủ nhiệm, thầy có thể biết được vị trí của tất cả nhân viên an ninh luôn hả?”

“Đúng vậy, có chuyện gì?”

“Trên người bọn họ có gắn thiết bị định vị hả?”

“Không…” Cẩu Thánh lắc đầu: “Không phải trên người họ. Mà là…”

“…” Trần Vũ híp mắt lại.

“Mà là trong cơ thể.”

“…”

“Trong tuỷ sống.”

“…”

“Còn có câu hỏi nào nữa không?”

” Hệ thống quản lý rất ưu tú.” Trần Vũ giơ ngón tay cái lên, quay người rời đi: “Tuyệt vời.”

Nhìn Trần Vũ ba người rời đi.

Cẩu Thánh lại cởi áo khoác, tiếp tục cạo lông nách: “Âm dương quái khí, muốn chửi thì cứ chửi thẳng mặt đi…”

…

Đều là võ giả, nên việc trèo cao là chuyện rất bình thường.

Ba người Trần Vũ dùng cả hai tay hai chân là có thể leo lên được đỉnh của tòa nhà trong nửa phút.

Nhưng khi nhìn thấy nhân viên an ninh của mình, họ lại sửng sốt.

Người này, vậy mà mặc áo tắm bikini, đeo kính mát, đang ung dung nằm trên chiếc ghế được đặt trên cát.

Mà dưới gầm ghế, có một mảnh cát mà cậu ta cũng không biết là nó được lấy từ đâu ra…

Lừa mình dối người phiên bản bãi cát…

“Chu cha.” Người phụ nữ nghe được âm thanh liền tháo kính mát xuống, lộ ra môit khuôn mặt quyến rũ: “Hoan nghênh quang lâm, cùng nhau đi ngắm biển sao?”

“Cô là…” Đoạn Dã trừng to mắt: “Cô chính là người đã chụp lén chúng tôi!”

“Đúng vậy.” Cô gái ở trên nệm ngồi dậy, vén mái tóc dài gợn sóng, lộ ra vòng eo duyên dáng: “Sao, các cô cậu lên đây là muốn bồi thường chiếc điện thoại của tôi phải không?”

“Cẩu chủ nhiệm kêu chúng tôi tới đây.” Trần Vũ đẩy Đoạn Dã ra, quan sát người phụ nữ này một hồi: “Bây giờ cô sẽ là nhân viên an ninh mới của chúng tôi.”

“Vậy sao.” Cô gái trên nệm mắt sáng lên, liếm môi một cái: “Vậy cậu có biết… Muốn tôi làm nhân viên an ninh thì phải tuân theo một quy định.”

“Quy định gì?”

” Để phát huy hết sức mạnh của tôi, lớp trưởng của những người mà tôi bảo về sẽ phải làm bạn trai của tôi.” Cô gái trên nệm chớp chớp mắt: “Cậu… Chuẩn bị xong chưa?”

Trần Vũ: “…”

Bát Hoang Diêu: “…”

“Đương nhiên là chuẩn bị xong rồi!”

Đột nhiên, Đoạn Dã nhảy lên trước mặt của Trần Vũ, kích động chỉ vào bản thân: “Tôi chính là lớp trưởng của lớp 2 này! Tôi là! Tôi mới là!”

Cô gái nệm: “...”

Đoạn Dã: ” Chúng ta bắt đầu từ đâu đây?”

Cô gái nệm: “... Quy định này đã bị hủy bỏ.”

Đoạn Dã: “? ? ?”

“Hủy rồi? Hủy khi nào vậy?”

Đoạn Dã nổi giận: “Tôi vừa mới nói được mấy câu làm sao lại hủy rồi?”

“Đúng.” Cô gái nệm gật đầu: “Ngay cái lúc mà cậu nói câu đầu tiên thì nó đã bị hủy.”

“Cô đang cố tình nhắm vào tôi sao?”

“Cậu còn đang nghi ngờ hả?”

Đoạn Dã: “. . .”

Cô gái nệm đứng dậy, vươn vòng eo “gợi cảm” rồi bước tới trước mặt Trần Vũ, đưa tay ra: “Chào cậu, Trần Vũ.”

“Xin chào.” Trần Vũ bắt tay với cô ta: “Xin hỏi em nên xưng hô với cô như thế nào.”

“Tôi là Hata Yui.” Cô gái nệm mỉm cười: “Sau này các bạn có thể gọi tôi là Yui.”

“Hata Yui. . .” Đoạn Dã trầm ngâm: “Yui Hatano có quan hệ gì với cô không?”

“Cô ấy là thần tượng của tôi.” Cô gái đệm tháo kính râm xuống: “Tôi đổi tên cũng là vì cô ấy.”

Ba người: “. . .”

“Các bạn có mang quyết định bổ nhiệm nhân viên an ninh tới không?” Hata Yui hỏi.

“Quyết định bổ nhiệm?” Trần Vũ sửng sốt một chút, giật mình: “Ồ,

là cái tập tài liệu trên bàn Cẩu chủ nhiệm phải không?”

“Đúng.” Hata Yui gật đầu: “Có mang tới không?”

Trần Vũ quay đầu nhìn Đoạn Dã: “Cậu có mang tới không?”

Đoạn Dã quay đầu nhìn Bát Hoang Diêu: “Cậu có mang tới không?”

Bát Hoang Diêu: “. . .”

Hata Yui nhíu mày: “Tại sao lại không mang tới?”

Trần Vũ nhíu mày: “Tại sao lại không mang tới?”

Đoạn Dã nhíu mày: “Tại sao lại không mang tới?”

Bát Hoang Diêu: “. . .”

Chương 406: Nhiệm vụ bắt buộc cấp A (1)

“Quên đi, lát nữa tự tôi đi lấy vậy.” Khoát khoát tay, Hata Yui xua tay, nhìn về phía ba người: “Tên của các bạn, Cẩu chủ nhiệm đã sớm cho tôi biết rồi.”

Sau, cô ấy chỉ vào Trần Vũ: “Cậu là Trần Vũ.”

Trần Vũ gật đầu: “Đúng.”

“Cô là Bát Hoang Diêu.”

Bát Hoang Diêu gật đầu: “Xin. . . Chào chị Yui.”

“Cậu là cá hố.”

Đoạn Dã gật đầu “Đúng rồi, em là cá hố. Ai con mẹ nó tên cá hố! Em tên Đoạn Dã! Đoạn Dã! !”

“Cậu đổi tên khi nào vậy?”

” Vào ngày em được sinh ra, cha em đã đổi tên cho em. Lúc trước em được gọi là trứng đã thụ tinh.”

“Được rồi, không quan trọng. Tên gọi chỉ là một danh hiệu thôi.” Hata Yui không kiên nhẫn: ” Mỗi năm tôi đều đổi tên một lần, không phải cũng chả có chuyện gì sao.”

Cất chiếc ghế và dù che nắng đi, cô ấy phủ lên người một chiếc áo khoác, nói tiếp: “Tên của tôi thì mọi người đã biết rồi. Tiếp theo, tôi sẽ nói một chút về hoàn cảnh cá nhân của mình. Chuyên ngàng của tôi là võ pháp sư, khí kình 4.9 , am hiểu về khí và võ pháp. Có thể công, có thể thủ, cũng có thể rút lui. Tính cơ động tương đối mạnh.”

“4.9. . . Võ pháp. . .” Đoạn Dã hai mắt sáng loáng: “Đại lão à!”

“Một tiểu đội mới được thành lập thì cần phải rèn luyện. Đúng lúc là hôm nay các bạn cũng phải tiếp nhận một nhiệm vụ bắt buộc đúng không?”

“Đúng.” Trần Vũ gật đầu: “Buổi chiều thì phải đi rồi.”

“Rất tốt. Vậy chúng ta đi ngay bây giờ luôn.” Hata Yui nhếch miệng nở một nụ cười quyến rũ: “Nhân tiện, tôi cũng muốn cho các bạn xem năng lực của mình.”

“Ba!”

Dứt lời, cô ấy vung tay phải lên, không biết từ chỗ nào biến ra một cái túi.

Sau đó, cô đặt chiếc túi xuống đất, chổng mông lên và thổi mạnh.

“Cái này. . .” Đoạn Dã nhìn không rời mắt: “Cái ghế trên bãi cát này to thật.”

“Đúng vậy.” Trần Vũ đồng ý: “Không chỉ to mà còn trắng nữa.”

“. . .” Bát Hoang Diêu ngẩng đầu, mặt đỏ bừng.

“Hô. . .”

“Hô hô. . .”

Nửa ngày, trong túi đã được thổi đầy không khí, biến thành một chiếc giường đệm bằng khí dài gần 2 mét.

“Bành bạch!”

Sau khi vỗ nhẹ lên trên giường, Hata Yui ngồi lên: “Nào, mọi người lên đây đi.”

Trần Vũ: “. . .”

Đoạn Dã: “. . .”

“Lên đi?” Hata Yui nhíu mày: “Còn chờ gì nữa?”

“Diêu tử.” Đoạn Dã bắt đầu cởi áo khoác, nói với Bát Hoang Diêu: “Cậu đi xuống trước đi, lát nữa chúng tôi tới liền.”

Bát Hoang Diêu: “. . .”

“Ba!”

Hata Yui ném mắt kính ra đập vào trán của Đoạn Dã: “Ý tôi là để các ngươi lên giường!”

Đoạn Dã suy nghĩ xuất thần: “Không một là cùng một nghĩa sao?”

“Là ngồi trên giường! Tôi đưa các cậu bay lên trời! Cậu bị ngáo hay sao vậy?”

Đoạn Dã suy nghĩ xuất thần: “Câu này cũng là cùng một nghĩa mà?”

Trần Vũ suy nghĩ, gật đầu: “Đúng vậy, suy nghĩ của tôi cũng giống như cậu.”

Hata Yui: “. . .”

Im lặng một lát, cô ta trực tiếp đứng dậy, một tay cầm Trần Vũ, một tay cầm Đoạn Dã rồi ném lên giường, sau đó nhìn về phía Bát Hoang Diêu: “Em cũng lên đi.”

“Không. . .” Thiếu nữ lui lại: “Em. . . Em còn nhỏ. . . Em đi trước. . .” (Má, em gái ngây thơ của tui đâu mất rồi.)

Cánh tay của Hata Yui nhanh như một dòng điện, nhấc Bát Hoang Diêu lên rồi ném lên trên nệm.

Sau đó, cô ta măng tô một vòng rồi bay lên nệm, chắp tay trước ngực.

“Ba.”

“Võ pháp —— sao tôi lại không được lên trời chi thuật!”

“Ầm!”

Khí kình bộc phát, gió mạnh nổi lên.

“Đù má?” ×2

“A a. . .”

Dưới tiếng kinh hô của ba người Trần Vũ, giường đệm khí bất ngờ bay lên không trung! Bay thẳng đến tầng mây!

Đoạn Dã trừng to mắt: “Cái này. . . Cái này chẳng lẽ chính là trong truyền thuyết. . .”

Trần Vũ nói tiếp: “Ngự giường phi hành!”

Đối mặt với cơn gió vù vù thổi tới, Hata Yui quay người nhìn về phía ba người họ: “Tôi, được biết đến với cái tên Nakoruru trong số các nhân viên an ninh. Tôi có thể bay trên chiến trường chỉ với thực lực cấp 4 và còn có thể sử dụng võ pháp để chi viện từ xa.”

“Trong rừng Dã Tam Pha, cô chính là người đã chụp lén chúng tôi từ trên trời đúng không?” Đoạn Dã nằm ở bên giường, nhìn phong cảnh bên dưới.

“Đúng vậy.”

“Yêu yêu.” Đoạn Dã hưng phấn: “Sau này mà làm mấy cái nhiệm vụ phải cuốc bộ đường dài thì không cần phải đi nữa, bay tới không phải sướng hơn sao.”

“Không được.” Hata Yui lắc đầu: “Trên không trung, rất có thể sẽ gặp được dị thú biết bay. Cho nên, đi đường dài vẫn phải đi phương tiện giao thông.”

Bát Hoang Diêu ngồi trong góc, khẩn trương đến nỗi phải nắm lấy chân của Trần Vũ, vừa rụt rè nhìn phong cảnh bên dưới nệm khí vừa cảm thấy mới lạ.

Chỉ thấy từng con phố, từng tòa kiến trúc, một biển người nhỏ như kiến trải dài đến cuối tầm mắt một cách vô định.

” Có rất nhiều người ở phía tây thành phố. Nhiều hơn rất nhiều so với ba hướng còn lại.” Thiếu nữ mở miệng.

Trần Vũ và Đoạn Dã cũng lập tức nhìn về phía Tây.

Quả nhiên, kinh thành phía tây, ở phía tây thủ đô, những đám người có kích thước cỡ con kiến phi thường dày đặc, số lượng còn nhiều hơn cả ba hướng nam, bắc, đông cộng lại.

“Quá cao.” Đoạn Dã rụt cổ lại: “Nếu như mà rơi xuống, thịt nát xương tan.”

Chương 407: Nhiệm vụ bắt buộc cấp A (2)
Chương 407: Nhiệm vụ bắt buộc cấp A (2)

Trần Vũ nhìn về phía Hata Yui: “Trình độ phi hành dạng này thì cô có thể chịu được bao lâu?”

“Chỉ cần Cẩu chủ nhiệm không lên, ta có thể bay đến chân trời.”

. . .

Sau khi lượn vài vòng đơn gian trên không.

Mọi người trở lại sân trường của Đại học Bắc Kinh. Đến ngay sảnh nhiệm vụ để nhận nhiệm vụ bắt buộc.

Khi ba người Trần Vũ bước vào cửa, đám sinh viên xung quanh lập tức đều hướng mắt về họ.

Vài ngày trước, sau trận chiến trong diễn võ trường số 2, Trần Vũ đã thành người nổi tiếng.

Sân trường dù to lớn, nhưng những nơi có người đi qua đều biết tên cậu ta.

Nhưng cũng có rất nhiều rắc rối kéo theo.

Những bức thư tình lần lượt kéo đến, Trần vũ cảm thấy không thoải mái khi xé thư ra. Đôi khi sẽ có hình ảnh của một người đàn ông đột nhiên xuất hiện trong bức thư, nó đáng sợ như là phim kinh dị vậy. . .

Khi đang bị mọi người vây xem, bốn người đi đến trước bàn nhận nhiệm vụ.

Đoạn Dã đứng sau lưng Trần Vũ, nhìn trái nhìn phải: “Vũ ca, thằng đó thiếu học phần của chúng ta đó. Còn còn mắm kia, anh nhìn thấy nó chưa? Con đó cũng thiếu nữa. Còn có tên ở bàn số 2 kia cũng thiếu. Người xếp hàng ở đằng trước chúng ta cũng thiếu. . .”

“Rất tốt.” Trần Vũ vui mừng: “Sự nghiệp càng ngày càng phát

triển.”

Hata Yui: “. . .”

Trần Vũ xếp ở cuối hàng lớn tiếng hỏi: “Đúng rồi, cậu nói tên ở trước mặt đang thiếu nợ chúng ta đúng không?”

“Đúng.”

“Thiếu bao nhiêu?”

“Không nhiều, một trăm học phần thôi.”

“Được.” Trần Vũ gật đầu: “Đến lúc đó một mình tôi đi đòi.”

Nam sinh phía trước không khỏi rùng mình một cái, nhanh chóng tránh đường: “Vũ ca, anh lên trước đi.”

Trần Vũ kinh ngạc: “Cái này không tốt lắm đâu?”

“Không có việc gì không có việc gì, anh lên trước đi, em không vội.”

“Vậy được rôi, cám ơn nha.”

“Không cần khách khí. . .”

Lên được một người, Đoạn Dã nhìn xung quanh một hồi, kinh hỉ nói: “Vũ ca! Người thứ mười ba ở đằng trước cũng thiếu nợ chúng ta!”

“Hừm, ghi lại, đến ngày đó tôi sẽ đích thân đi đòi.”

“. . . Vũ ca.” Học sinh thứ mười ba lập tức rời bỏ đội ngũ: “Hay là chúng ta đổi chỗ đi, anh lên thế chỗ của em nè.”

“Cái này. . . Cậu khách khí quá.”

“Việc phải làm thôi, anh cứ lên đi. . .”

“Được rồi, miễn cho cậu 10 học phần tiền lãi.”

“Tạ ơn tạ ơn. . .”

Đi tới giữa đội ngũ, Đoạn Dã tiếp tục nói: “Vũ ca! Người thứ ba ở đằng trước, thiếu nợ.”

Vị trí thứ ba trong đội đột nhiên run rẩy một cái, nghiêng người: “Vũ ca, anh lên đi. . .”

. . .

Kết quả là thời gian xếp hàng chưa tới ba phút, đội cảu Trần Vũ đã đứng ở vị trí đầu tiên.

“Người mượn học phần của chúng ta thật đúng là không ít à.” Đoạn Dã cảm thán.

“Đúng vậy.” Trần Vũ gật đầu: “Một xu tiền có thể nghẹn chết anh hùng hảo hán, ai cũng có những lúc khó khăn. Ngoài chúng ta ra, ai có thể mượn cho bọn họ được?”

“Đúng vậy đúng vậy. . .”

Bên ngoài hàng, Hata Yui: “. . .”

“Người đẹp, tôi muốn nhận nhiệm vụ bắt buộc.” Trần Vũ lấy thẻ sinh viên của mình rồi đưa ra.

“Được rồi.” Nhân viên công tác cầm lấy, quét thẻ.

Trên màn hình bên ngoài, chi tiết của nhiệm vụ xuất hiện ngay lập tức.

(xác nhận thành công)

(Lớp hai năm nhất nhiệm vụ bắt buộc 2: Đi theo đội ngũ của Bát Hoang Dịch để cùng nhau chiến đấu, giảo sát bầy dị thú.)

(Cấp độ: Nhiệm vụ cấp A)

(thành viên: Trần Vũ, Đoạn Dã, Bát Hoang Diêu.)

(Nhân viên an ninh: Hata Yui.)

(học phần ban thưởng khi hoàn thành nhiệm vụ: 1240)

Trần Vũ quay đầu lại đối mặt với Đoạn Dã: “Cùng với Bát Hoang Dịch. . .”

Đoạn Dã kinh hô: “Liên hợp tác chiến? !”

“Nhiệm vụ ra rồi.”

Cất thẻ sinh viên đi, Trần Vũ mang Đoạn Dã quay lại bên cạnh Bát Hoang Diêu, nói: “Cùng với anh trai cậu liên hợp tác chiến.”

“Anh trai tôi…”

“Bát Hoang Dịch hả?” Hata Yui khẽ cau mày.

“Đúng.”

“Bát Hoang Dịch là chủ tịch của Hội sinh viên, còn mạnh hơn một số giáo sư. Liên minh với đám năm nhất như các bạn để làm gì?”

“Không cần quan tâm.” Trần Vũ phất phất tay: “Nhiệm vụ bắt đầu lúc hai giờ chiều. Chúng ta sẽ tập trung ở cổng phía tây lúc một giờ. Hiện giờ thì giải tán thôi, mọi người tự mình đi chuẩn bị đi.”

“Được.” Bát Hoang Diêu hưng phấn gật đầu nhẹ: “Tập hợp lúc 1 giờ đúng.”

Có thể nhìn thấy anh trai để khiến nàng thích thú nhảy cẫng lên.

“Được.” Đoạn Dã cũng hưng phấn gật đầu: “Nhiệm vụ cấp A, sống chết không rõ. Để tôi về nhà sóc cái lọ đã.”

Có thể nhìn thấy thần tượng của mình, lại có thể liên hợp tác chiến… Còn có nhiệm vụ nào tuyệt vời hơn nhiệm vụ này nữa?

Chương 408: Trận chiến của Trần Vũ (1)
Chương 408: Trận chiến của Trần Vũ (1)

“Trần Vũ, cậu muốn đi đâu?” Hata Yui hỏi.

“Tôi hả?” Trần Vũ sững sờ: “Tôi cũng quay về ký túc xá.”

“Tôi đi với cậu.” Hata Yui tỏ vẻ nghiêm túc: “Đội ngũ với mới được thành lập, tôi có chút chuyện muốn thương lượng với lớp trưởng.”

“Tôi! Tôi là lớp trưởng.” Đoạn Dã bước lên phía trước, chỉ vào người mình.

“Nói sai.” Hata Yui đổi lời: “Là thảo luận với thành viên trong đội.”

“Cô ấy thì sao! Cô ấy cũng là thành viên.” Đoạn Dã chỉ về phía Bát Hoang Diêu.

“Nói sai nữa rồi.” Hata Yui tiếp tục đổi lời: ” Là thảo luận với thành viên “nam” trong đội.”

Đoạn Dã: “Cô cứ nói trực tiếp là muốn thương lượng với Trần Vũ luôn cho rồi?”

Hata Yui quan sát Đoạn Dã một hồi: “Cậu thật đáng ghét.”

“Tình địch đều sẽ chán ghét lẫn nhau.” Đoạn Dã chỉ vào Trần Vũ: “Cô cứ ăn ngay nói thật đi, cô muốn lên giường mới cậu ta chứ gì?”

Nữ nhân viên an ninh gật đầu: “Đúng thì sao?”

Bát Hoang Diêu: “! !”

Trần Vũ: “…”

“Tôi và Vũ ca thân thiết như là cha con vậy.” Đoạn Dã ôm Trần Vũ, ngẩng đầu: ” Chuyện tình cảm của con trai, người làm cha như tôi không thể xen vài lời được sao…”

“Ba!”

Chưa kịp nói xong, Trần Vũ lại tát cho Đoạn Dã một cái, đập cho cậu ta ngã trên mặt đất: “Lão tử đánh ngươi sẽ chưa đủ hả.”

Đoạn Dã lảo đảo đứng dậy, trong bụng nở hoa: “Thật bất hiếu…”

...

Sau khi rời khỏi sảnh nhiệm vụ, bốn người đứng ở dưới lầu, chào tạm biệt nhau.

Sau đó.

Hata Yui đi về phía phòng giáo dục.

Trần Vũ và Đoạn Dã thì cùng nhau đi về khu ký túc xá.

Bát Hoang Diêu thì đi về ký túc xá nữ.

Nhưng mà, khi Bát Hoang Diêu đi đến chỗ rẽ thì đột nhiên chui vào bụi cỏ, quay trở về đường cũ, hạ thấp người xuống. Xa xa đi theo sau lưng Trần Vũ và Đoạn Dã như một con thỏ ranh mãnh.

Mười mét.

Trăm mét.

Ngàn mét…

Nhìn thấy Trần Vũ và Đoạn Dã đi vào các tòa ký túc xá khác nhau, nàng thiếu nữ vẫn cứ nằm trong bụi cỏ, bí mật quan sát bằng đôi mắt to của mình.

Nới quan sát đương nhiên là ký túc xá của Trần Vũ rồi.

Thời gian, từng giây từng phút trôi qua.

Bát Hoang Diêu dường như đã hóa thân thành một ninja, cơ thể bất động, mắt không chớp, nhịp thở và nhịp tim chậm lại gấp đôi.

Không biết là đã qua bao lâu.

Cô ấy dường như đã tìm được mục tiêu, cô lập tức tỉnh táo lại!

Chỉ thấy ở phía xa xa, một hình bóng quen thuộc đang lắc lắc mông, chậm rãi từ tòa nhà ký túc xá bên trái đi tới.

Chính là Hata Yui!

“Hừ!”

Một giọng hừ bất mãn vang lên, Bát Hoang Diêu dứt khoát đứng dậy, linh hoạt xuyên qua bụi cỏ, nhảy vào cửa sổ hành lang bên phải của tòa nhà ký túc xá.

“Bịch.”

Hai chân rơi xuống đất, cô gái khẩn trương nhìn xung quanh, lon ton chạy hết quãng đường còn lại với đôi má ửng hồng, đi đến cổng chính của tòa nhà ký túc xá.

Sau đó, cô ấy cúi đầu bước ra khỏi cánh cửa với vẻ mặt tràn đầy thất vọng.

Canh thời gian rất chuẩn xác!

Đúng lúc gặp được Hata Yui đang bước tới.

“Hả? Bát Hoang Diêu?” Hata Yui sững sờ.

“Hả?” Bát Hoang Diêu cũng tỏ ra rất là kinh ngạc: “Chị Yui.”

“Sao em (chị) lại ở đây?” ×2

“Em (chị) nói trước đi.” ×2

“…” ×2

“Để tôi nói trước cho.” Bị bắt quả tang, Hata Yui cũng không nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề: “Tôi đến đây để tìm Trần Vũ.”

“Em. . . Em cũng đến đây để tìm anh Vũ.”

“Ồ? Em tìm được chưa?”

“Tìm được rồi.” Bát Hoang Diêu gật đầu: “Nhưng anh Vũ không ở trong đó nên em đi ra lại.”

“Không ở trong đó sao?” Hata Yui nghiêng đầu: “Đi đâu rồi?”

“Em có hỏi. . . hỏi anh ấy qua Wechat rồi, anh. . . Anh ấy nói là đang ở phòng của Đoạn Dã.”

“Ồ.” Giật mình, Hata Yui chép miệng tiếc nuối: “Vậy thì chuyện này đành để lần sau bàn lại.”

Dứt lời, cô ta vẫy vẫy tay với Bát Hoang Diêu rồi quay người rời đi.

“Tạm biệt.” Bát Hoang Diêu cũng bước ra khỏi ký túc xá, vẫy tay chào với nhân viên an ninh của mình, sau khi nhìn thấy đối phương biến mất, nàng lại chui vào trong bụi cỏ.

Guyong…

Guyong…

Guyong về đến vị trí ban đầu, hết sức chăm chú, quan sát trái phải…

Năm phút.

Mười phút.

Nửa tiếng sau…

Hata Yui lại xuất hiện.

Lần này, cô ta đi về phía hành lang bên phải của tòa nhà ký túc xá.

“Bạch!”

Bát Hoang Diêu chủ động xuất kích, chạy về phía bên trái của tòa nhà ký túc xá, nhảy vào cửa sổ hành lang, lặp lại thủ đoạn của mình, dứt khoát bước ra khỏi cửa chính của ký túc xá.

“Hả? Bát Hoang Diêu?”

“Hả? Chị Yui!”

Hata Yui bối rối: “Em. . . Em còn chưa đi sao?”

“Đi rồi.” Hai má của nàng thiếu nữ đỏ lên: “Vừa rồi em lại tới nữa, em muốn nhìn xem là anh Vũ đã về chưa.”

“Vậy ý của em là…” Hata Yui trên soi dưới nhìn một lát: “Cậu ta lại không ở ký túc xá hả?”

“Vâng.”

Nghe vậy, Hata Yui mặt đối mặt với Bát Hoang Diêu, nhìn chằm chằm đến khi nàng thiếu nữ cảm thấy bất an cúi đầu xuống.

“e mm mmm… Được thôi.” Đột nhiên, cô vươn tay vỗ vai thiếu nữ: “Vậy thì lần sau sẽ bàn lại. Đi rồi, gặp lại.”

Chương 409: Trận chiến của Trần Vũ (2)
Chương 409: Trận chiến của Trần Vũ (2)

“Tạm. . . Tạm biệt chị Yui…”

Chờ khi Hata Yui rời khỏi, Bát Hoang Diêu chui vào trong bụi cỏ lần thứ ba, lắc lắc cái mông nhỏ, tiếp tục mai phục.

Một bên khác, Hata Yui cũng chui vào trong bụi cỏ, cười chế giễu: “Tiểu nha đầu, dám tranh đàn ông với chế sao, cái mông nhỏ thế kia thì làm sao là đối thủ của chế được? Ok! Nếu như bé không cho chế đi thì hai chúng ta ai cũng đừng mong được đi. Từ nay về sau chế sẽ để mắt đến bé…”

Nhưng ngay khi hai người phụ nữ đang giằng co với nhau.

Một cô gái mang khẩu trang hình gợn sóng từ từ đi vào ký túc xá, bước vào thang máy, đi thẳng đến cửa phòng ký túc xá của Trần Vũ.

Đưa tay.

Gõ cửa.

“Phanh phanh phanh.”

“Ai vậy?” Tiếng hét của Trần Vũ từ trong phòng vang lên.

“Là em, Từ Nhược.”

“Két két…”

Cửa phòng mở ra, Trần Vũ quan sát một chút: “Có chuyện gì sao?”

Từ Nhược tháo khẩu trang ra, lộ ra một khuôn mặt thanh tú được trang điểm nhẹ, ngượng ngùng nói: “Nghe. . . Nghe nói các anh lại nhận được nhiệm vụ cấp A, Đây là bùa hộ mệnh do tổ tiên nhà em truyền lại, nó rất hữu ích, em tặng cho anh đó. Hy vọng nó có thể giữ cho anh được bình an.”

Nói xong, cô ấy liền tháo sợi dây chuyền trên ngực xuống và đưa cho Trần Vũ.

Trần Vũ sững sờ, nhận lấy, nhưng ánh mắt của cậu vẫn nhìn chằm chằm vào phần thân trên của cô gái: “Bùa hộ mệnh này… Thật là lớn…”

“…”

Sắc mặt của Từ Nhược càng đỏ hơn, nhưng lại ưỡn thẳng ngực lên: “Em. . . Em đã từng học qua kỹ thuật xoa bóp chuyên nghiệp, một lát nữa là anh phải đi làm nhiệm vụ rồi, để em giúp anh thoải mái một chút nhé? Chỉ là thoải mái một tí thôi…”

“Không tốt lắm đâu?” Trần Vũ chần chờ.

“Anh là ân nhân cứu mạng của em, có gì mà không tốt. Đây là chuyện em phải làm.” Vừa dứt lời, Từ Nhược không mời mà đến, nhanh chóng tiến vào phòng ký túc xá của Trần Vũ rồi vẫy tay: “Anh Vũ, tới đây nhanh lên.”

“Vậy… Được rồi.” Trần Vũ gãi gãi tai rồi khép cửa phòng lại.

“Phanh.”

Bên ngoài tòa nhà ký túc xá.

Bát Hoang Diêu vẫn đang nằm trên bãi cỏ, dương dương tự đắc: “Ngày đầu tiên gia nhập đội là mình đã biết cô ta không có ý tốt rồi, cô ta chắc chắn không phải là gái ngoan, đừng có mơ mà có ý đồ gì với anh Vũ…”

Hata Yui cũng nằm trong bụi cỏ, liên tục cười lạnh: ” Đúng vậy, bé cứ nằm luôn ở chỗ này đi, thử xem bé có dám rời khỏi đây không. Dám đấu với chế hả? A…”

…

Sau một giờ.

Một giờ đúng.

Từ Nhược đeo khẩu trang lên, đỏ mặt rời khỏi phòng ký túc xá của Trần Vũ: “Anh Vũ, vậy em về trước đây.”

“Ừm. Gặp lại.”

“Anh nhất định phải chú ý an toàn đó, đừng để bị thương.”

“Được.”

“Gặp lại…”

Cô gái ngực khủng đã đi rồi.

Mà Trần Vũ thì vẫn còn nằm trên giường, rung đùi đắc ý, hoạt động gân cốt: “Còn đừng nói, kỹ thuật của ngực khủng thật sự là quá chuyên nghiệp.”

Quay đầu nhìn tấm bùa hộ mệnh được đặt ở trên bàn, cậu ta nghĩ nghĩ, dù sao đây cũng là lòng tốt của cô gái, liền duỗi tay cầm rồi nhét vào túi.

Cậu đứng dậy, rửa mặt đơn giản một chút.

Trần Vũ mặc áo khoác, lấy điện thoại di động ra nhìn thời gian, sau đó đi tới cổng phía tây của đại học Bắc Kinh, chuẩn bị tập hợp.

“Đi ra!”

Trong bụi cỏ ngoài cửa, nhìn thấy thân ảnh của Trần Vũ, Bát Hoang Diêu thở phào nhẹ nhõm, trong lòng vui mừng trước việc “hộ chồng” thành công của mình, nàng liền nhanh chóng xoay người chạy vòng qua một con đường khác, đi đến cổng trường phía tây.

“Ai…”

Ở trong một bụi cỏ khác, Hata Yui cũng thở dài, hậm hực rời đi: “Nha đầu này thật là đáng ghét…”

Đối mặt với làn gió mùa thu thổi tới, Trần Vũ bước đi chậm lại.

Cậu vừa thưởng ngoạn cảnh đẹp của khuôn viên trường học, vừa

đi bộ đến cổng trường phía Tây.

Liền thấy ở trước cổng trường, chỉ có một mình Bát Hoang Diêu đang chờ ở đó.

“Chào buổi chiều.” Trần Vũ vẫy gọi.

“Chào buổi chiều.”

“Hả?” Trần Vũ đi xung quanh nàng một vòng, nghi hoặc: “Trên người cậu sao lại có bùn đất vậy?”

“Vừa. . . vừa rồi tôi bị ngã một lần.”

“Một sinh viên chuyên ngành võ kỹ đi đường mà con bị ngã sao.” Trần Vũ cười nhạo một câu, cũng không suy nghĩ nhiều, liếc mắt nhìn xung quanh: “Đoạn Dã và nhân viên an ninh vẫn còn chưa tới sao?”

“Chưa.” Khuôn mặt của Bát Hoang Diêu đỏ bừng vì xấu hổ.

Nghe vậy, Trần Vũ không kiên nhẫn: “Gọi điện thoại cho Đoạn Dã đi.”

“Cậu ta bị mất điện thoại rồi.”

“Cái đ*t cụ nó! Gọi điện thoại cho nhân viên an ninh đi.”

“Điên thoại di động của chị ấy cũng bị hư rồi.”

“... Hóa ra là trong cái lớp này chỉ có tôi và cậu là có điện thoại thôi sao?” Trần Vũ khí nở nụ cười.

“Tôi…” Bát Hoang Diêu lấy điện thoại di động kiểu cũ của mình ra: “Điện thoại di động của tôi hay bị đứng máy lắm…”

“Không phải là tôi đã cho cậu mượn tiền rồi sao? Sao không mua cái mới?”

Chương 410: Trận chiến của Trần Vũ (3)
Chương 410: Trận chiến của Trần Vũ (3)

“Chưa kịp mua. Cái này vẫn còn dùng được.”

“Có lương thần mãnh tướng như các người phụ tá, thiên hạ của cô* phải vong rồi…” (* cô ở đây là chỉ Trần Vũ nhé, từ này hay được các hoàng đế hồi xưa sử dụng để tự xưng, nó giống như từ Trẫm vậy.)

Lại mười mấy phút nữa trôi qua.

Trước một giờ hai mươi phút, Đoạn Dã và Hata Yui cũng đến cả rồi.

Trần Vũ lấy điện thoại ra nhìn thời gian: “Các ngươi tới muộn rồi. Đặc biệt là cô, tiểu thư Yui Hatano, cô đến trễ hẳn hai mươi phút.”

“Không phải là Yui Hatano.” Nữ nhân viên an ninh mặt không biểu tình: “Là Hata Yui. Tôi không phải là Hatano.”

“Cô tới trễ.”

“Tôi cố ý đó.” Hata Yui lấy đệm hơi ra đặt trên mặt đất: “Bởi vì bà đây biết bay, đến sớm như vậy để làm gì?”

Nói xong, cô ta liền bắt đầu thổi nệm hơi.

Bên cạnh, Đoạn Dã nhìn xem mà nhíu chặt lông mày: “Nè bà chị ơi, chị không thể sử dụng võ pháp để nó tự thổi không khí vào hả?”

“Lỗ Tấn tiên sinh đã từng nói.” Hata Yui ngẩng đầu, liếc Đoạn Dã liếc mắt: ” Một lão nông và chuyên gia tên lửa nói rằng tên lửa nên đốt than, chuyên gia tên lửa mà trả lời lại điều gì với ông lão ấy thì tên chuyên gia đó chính là một kẻ ngu ngốc. Cậu tới cấp 4 rồi sao? Cậu hiểu võ pháp phi hành sao?”

Đoạn Dã sửng sốt một chút, duỗi ngón tay tính toán: “Trả lời một câu thì là ngu ngốc, vậy nếu như chuyên gia tên lửa trả lời sáu câu thì sao?”

Thổi nệm hơi xong, Hata Yui ngồi lên, chỉ vào Đoạn Dã: “Rất tốt, đừng có mà nghĩ lên được giường của bà nhá.”

Đoạn Dã: “...”

“Tôi cuốc bộ.”

Dứt lời, nữ nhân viên an ninh chắp tay trước ngực, điều khiển khí kình, khống chế đệm khí lơ lửng ở giữa không trung: “Ngoài Đoạn Dã ra, còn lại lên hết đi.”

“Được rồi.” Trần Vũ hưng phấn nhảy lên giường.

“Vũ ca…” Đoạn Dã điềm đạm đáng yêu: “Anh nhẫn tâm vứt bỏ em sao?”

Trần Vũ: “Tôi thậm chí còn đang cảm thấy vui nữa.”

Đoạn Dã: “...”

Im lặng một lát, Đoạn Dã vừa nhìn về phía Bát Hoang Diêu: “Diêu tử…”

“Ngô.” Thiếu nữ do dự, nhìn chút nệm một chút rồi lại nhìn về phía Đoạn Dã, lựa chọn gian nan.

“Diêu tử, vẫn là cậu tốt bụng. Chúng ta đi, để hai người bọn họ bay một mình đi.”

Nghe được Trần Vũ sắp bay chung với Hata Yui, Bát Hoang Diêu đột nhiên hoàn hồn, lập tức nhảy lên đệm khí không chút do dự.

Đoạn Dã: “...”

“Thật. . . thật xin lỗi dã ca, hay là anh xin lỗi chị Yui đi?”

Đoạn Dã: “Tôi…”

Hata Yui lập tức điều khiển tấm nệm bay lên: “Không chấp nhận.”

“Ầm!”

Sóng không khí bùng nổ và khói bụi bay lên khắp nơi.

Tấm nệm chở theo ba người Trần Vũ, giống như một luồng ánh sáng, bay về phía những đám mây xa.

...

Tòa nhà phòng giáo dục.

Văn phòng chủ nhiệm.

Cẩu Thánh nhìn bóng đen bay xa trên bầu trời, quay người lại, lấy điện thoại di động ra, kiểm tra nhiệm vụ của lớp Trần Vũ trong phần mềm chuyên môn của trường.

“Nhiệm vụ liên hợp…”

Các nhiệm vụ bắt buộc của mỗi lớp trên danh nghĩa đều thuộc thẩm quyền của phòng giáo dục. Nhưng bình thường thì nó do hội sinh viên sắp xếp.

Bát Hoang Dịch là chủ tịch của hội sinh viên.

Nói cách khác, ở phương diện này, anh ta có thể dễ dàng thay đổi thông tin nhiệm vụ của mỗi lớp.

Nhiệm vụ “Liên hợp tác chiến ” lần này, dù là dùng chân gót để nghĩ cũng biết là tác phẩm của Bát Hoang Dịch.

” Khoảng thời gian nhạy cảm này…”

“Bát Hoang Dịch tìm lớp của Trần Vũ là muốn làm gì…”

Nhăn mày suy nghĩ một hồi, ông ta dùng di động gọi cho nhân viên an ninh của Bát Hoang Dịch.

“Bĩu —— ”

Một giây sau, cuộc gọi được kết nối.

“Alo, lão cẩu, chuyện gì.” Trong ống nghe truyền đến giọng nói trầm thấp của một người đàn ông.

“Gọi tôi là Cẩu chủ nhiệm.”

“Tôi thấy là da lão đang bị ngứa đúng không.” Nam nhân bực bội: “Có việc thì nói, tôi đang làm nhiệm vụ.”

“Bát Hoang Dịch ở bên cạnh ông không?”

“Ở chỗ của tôi, nhưng khoảng cách khá xa. Nói đi.”

“Dạo gần đây Bát Hoang Dịch có biểu hiện gì không được bình thường hay không?”

“Khi nào thì hắn có biểu hiện bình thường vậy.”

“... Cũng đúng. Nhưng hôm nay, cậu ta đã ủy thác một nhiệm vụ cưỡng chế cho lớp của Trần Vũ, nhiệm vụ đó là liên hợp tác chiến với lớp của cậu ta. Tôi cảm thấy có chút là lạ.”

“Trần Vũ là ai.”

“... Trong lớp của tên đó có một cô gái, tên là Bát Hoang Diêu.”

“Ồ…” Ở đầu ống nghe bên kia, giọng điệu của người đàn ông càng trầm thấp hơn mấy phần: “Tôi hiểu ý của ông rồi.”

“Hừm, nhìn chằm chằm vào cậu ta đi, dường như là có điều gì đó không đúng rồi.”

“Ừm. Cúp.”

“Bĩu ——— ”

Nghe thấy âm báo bận rộn từ điện thoại di động, Cẩu Thánh đặt điện thoại xuống, suy nghĩ mông lung.

“Phanh phanh.”

Đúng lúc này, cửa phòng vang lên những tiếng gõ cửa, nữ trợ lý mở cửa ra rồi nghiêng nửa người vào: “Chủ nhiệm, danh sách là thành viên của 1206 lớp tinh anh đến từ khắp nơi thế giới các nơi trên thế giới, tất cả đã tập trung đông đủ. Buổi lễ của giải đấu các trường đại học trên thế giới sẽ bắt đầu sau vài ngày nữa, hiệu trưởng nhắn lại là kêu ngài chuẩn bị một chút.”

Chương 411: Trận chiến của Trần Vũ (4)
Chương 411: Trận chiến của Trần Vũ (4)

“... Biết rồi.”

“Vâng.”

Trợ lý rời đi, Cẩu Thánh điều khiển khí đóng cửa phòng lại. Quay đầu nhìn lá cây sắp héo tàn bên ngoài cửa sổ: “Nhiều chuyện…”

“Mùa thu rồi à.”

...

Không thể không nói.

Bay trên trời thật sự là nhanh hơn cuốc bộ dưới đất nhiều.

Ba người Trần Vũ khởi hành lúc 1 giờ 20, Hai mươi phút sau, họ đã đi qua thủ đô, vùng ngoại ô, vùng đất hoang, núi và sông, đến được địa điểm tập hợp của nhiệm vụ.

Đây là một biệt thự ngoài trời có cảnh sắc mỹ lệ và phong cách kiến trúc nổi bật.

Có một cái hồ bên ngoài ngôi nhà, một ngọn núi phía sau, và hai bên là vùng đồng bằng.

Hata Yui điều khiển tấm nệm hạ xuống, ba người liếc mắt liền nhận ra được bóng người bên bờ hồ—— Bát Hoang Dịch.

Lúc này, anh ta đang cầm trên tay một chậu kê, đang cho đàn chim nước di cư đến xung quanh đây ăn.

Đứng bên cạnh anh ta là một người nam và một người nữ.

Ba người xuống giường, Hata Yui thu hồi đệm khí, vẻ mặt nghiêm túc hiếm thấy: “Đi theo tôi, khi nói chuyện với Bát Hoang Dịch thì phải tôn kính một chút.”

“Hiểu rồi.”

Trần Vũ gật đầu, hét lên một tiếng: “Tiểu Dịch tử! Đang chơi chim hả?”

Một nam một nữ ở bên cạnh Bát Hoang Dịch kinh ngạc.

Hata Yui: “...”

Bên ngoài biệt thự yên tĩnh.

Hata Yui kinh ngạc nhìn xem Trần Vũ: “Tôi. . . Không phải là tôi đã nói với cậu là khi nói chuyện phải tôn kính một chút sao?”

“Đúng vậy.” Trần Vũ lôi kéo Bát Hoang Diêu, hiên ngang lẫm liệt đi tới chỗ của Bát Hoang Dịch: “Tôi đã tôn trọng cả trăm triệu lần luôn rồi đó.”

“Anh ta là Bát Hoang Dịch đấy!”

“Bát Hoang Dịch cũng được mà Bát Hoang Nan cũng không sao. Tôi có quan hệ rất thân với anh ta mà.” Nói xong, Trần Vũ đi đến sau lưng Bát Hoang Dịch, vỗ vỗ cô gái kế bên mình: “Anh rể à, anh xem em mang ai đến xem anh nè.” (Dịch có nghĩa là dễ, còn Nan là khó.)

Hata Yui: “...”

Gương mặt của Bát Hoang Diêu bỗng nhiên đỏ bừng: “...”

“Soạt.”

Bát Hoang Dịch ném hết kê trong chậu ra ngoài rồi quay người lại, hai con mắt nhìn về phía Trần Vũ không chứa một chút tình cảm nào: “Đến rồi hả.”

“Đến rồi.” Trần Vũ gật đầu nói: “Anh em chúng ta nhậu một bữa đê?”

“Giới thiệu với cậu.” Bát Hoang Dịch chỉ vào hai người bên cạnh mình rồi nói một cách trực tiếp, lời ít mà ý nhiều: “Đồng đội. Nam gọi Lưu Vĩ, nữ tên Xuân Lôi.”

“Xin chào.” Người nam đưa tay ra: “Chào người anh em thiện lành, cái tên Trần Vũ quả là như sấm bên tai. Tôi tên Lưu Vĩ.”

“Chào anh.” Trần Vũ bắt tay với anh ta.

“Chào em trai.” Nữ nhân tiếp lấy vươn tay: “Chị tên là Xuân Lôi, bạn gái của Dịch.”

Bát Hoang Diêu: “! ! !”

“Ồ! Chào chị chào chị!” Trần Vũ kinh ngạc nắm lấy hai tay của Xuân Lôi, lắc dữ dội: “Chị là bạn gái của cái tên Bát Hoang Dịch luôn thích tỏ ra ngầu lòi này sao! Vậy em nên xưng hô với chị là bitch hả… Không đúng, cặn bã nữ… Không đúng, B… Không đúng, oanh…”

Xuân Lôi: “…”

“Chắc là phải gọi là chị dâu nhỉ! Chị dâu tha thứ cho thằng em này, nãy gặp được chị em rung quá !” Trần Vũ quay đầu nhìn về phía Bát Hoang Diêu còn đang sững sờ: “Nhanh lên, kêu chị dâu đi.”

Bát Hoang Diêu chớp chớp mắt, muốn nói lại thôi. Cuối cùng, cũng không nói ra được câu nào.

Sắc mặt của Xuân Lôi vốn là đang rất khó coi, nhưng mà khi Trần Vũ một tiếng chị dâu hai tiếng chị dâu làm cho chị ta tâm hoa nộ phóng, nhiệt tình quan sát Trần Vũ: “Em khách khí rồi. Chị là phó chủ tịch của hội sinh viên, nếu sau này em gặp được bất cứ khó khăn nào thì cứ mở miệng nói với chị.”

“Cái gì chị cũng giúp được sao!” Trần Vũ vui vẻ: “Nếu chị đã là phó chủ tịch thì bây giờ em đang có chuyện cần tới sự giúp đỡ của chị.”

“Em cứ nói đi!”

“Em muốn làm chủ tịch.”

Xuân Lôi: “…”

Mọi người: "..."

"Chuyện này chị có thể làm được không?"

"Được rồi." Bát Hoang Dịch mở miệng, nắm lại quyền lãnh đạo ở hiện trường: "Chuyện phiếm kết thúc ở đây đi. Nhiệm vụ hiện giờ của lớp 2 các cậu là đi theo lớp tôi dọn dẹp lũ dị thú. Lên đường ngay đi."

"Chờ chút." Trần Vũ cự tuyệt: "Lớp tôi còn một người đồng đội chưa tới."

"Tại sao lại không đến cùng một lúc?" Lưu Vĩ ở bên cạnh nhíu mày.

"Cậu ta sợ độ cao." Trần Vũ tìm đại một cái cớ: "Hơn nữa trên nhiệm vụ đã ghi rõ là tập hợp lúc 2 giờ mà. Bây giờ mới hơn 1 giờ 40 mấy thôi."

Bát Hoang Dịch nhìn chằm chằm vào Hata Yui đang ở trong góc rồi đi thẳng vào biệt thự: "Nhiều nhất mười phút."

"Hí..." Hata Yui bất giác rùng mình một cái.

"Không có vấn đề!" Trần Vũ gật đầu.

Mọi người nhìn Bát Hoang Dịch vào nhà, Xuân Lôi vội vàng mở miệng: "Em trai à, nhanh gọi điện thoại cho người đồng đội của em đi!"

Trần Vũ và Bát Hoang Diêu trăm miệng một lời: "Cậu ta làm mất điện thoại di động rồi."

...

Biệt thự cách Kinh Thành cũng không gần cho lắm.

Ngồi xe thì trong vòng bốn mươi phút cũng chưa chắc đã tới kịp.

Vì vậy Đoạn Dã chỉ có thể cuốc bộ.

Tiêu hao khí kình, tiêu hao thể năng, cuối cùng cũng chạy tới đích

lúc 1 giờ 50 phút.

“Bịch.”

Chương 412: Tôi giao lại em gái của mình cho cậu đó (1) Chương 412: Tôi giao lại em gái của mình cho cậu đó (1)

Khi nhìn thấy Trần Vũ và những người khác, Đoạn Dã mệt đến mức khuỵu xuống đất, hét lên: “Vũ. . . Vũ ca! Tôi đã từng nói rồi phải không? Tôi. . . Tôi nói là sẽ làm thịt con mụ nhân viên an ninh này để Thiết ca quay về lại? Mẹ nó… Mệt chết. . . Mệt chết cha…”

Hata Yui: “…”

“Cậu nói cái mẹ gì thế?” Trần Vũ giận dữ: “Những chuyện như thế này sao lại nói ra cho bàng dân thiên hạ đều biết vậy? ! Chuyện như vậy phải ở trong tối âm thầm nghiên cứu thôi?”

Hata Yui: “…”

Ở bên cạnh, Xuân Lôi cười ra tiếng, sau đó mặt mũi tràn đầy ghen tị: “Thật tốt. Có thể nói chuyện có thể đùa giỡn, lớp các em thật là ấm áp.”

Hata Yui cứng đờ quay đầu lại: “Cô… gọi là này là ấm áp hả?”

“Đúng vậy. Lớp chúng tôi chỉ có tôi và Lưu Vĩ nói chuyện với nhau. Ngày thường đều là âm u đầy tử khí…”

“Két két —— ”

Chưa kịp nói xong, cánh cửa gỗ của biệt thự đã bị đẩy ra..

Có hai bóng người đi ra từ trong đó.

Một là Bát Hoang Dịch, và người còn lại là một người đàn ông trung niên có chiều cao trên 1m90.

“Để tôi giới thiệu với các bạn, đây là nhân viên an ninh của lớp chúng tôi. Cứ gọi anh ấy là Bá Vương được rồi.” Nhìn thấy hai người họ, Xuân Lôi vội vàng hạ giọng và bắt đầu giới thiệu.

Không giống với bọn người Trần Vũ, Hata Yui rõ ràng là quen biết đối phương, lập tức cúi người chào: “Xin chào Bá viện trưởng.”

Người đàn ông trung niên thậm chí nhìn cũng chưa từng nhìn Hata Yui một cái, mở miệng nói: “Đến giờ rồi, đi thôi.”

“Người cầm đầu một viện lại đi làm nhân viên an ninh, chậc chậc.” Trần Vũ chắc lưỡi một cái, đi đến bên cạnh Đoạn Dã: “Khỏe chưa, phải đi rồi, đứng dậy đi.”

“Tôi mệt quá.” Đoạn Dã bất mãn: “Tôi muốn hôn một cái rồi nâng lên cao cao.”

Trần Vũ: “!@#$%^.”

Lề mề một hồi thì một nhóm tám người này mới chính thức chuẩn bị lên đường.

Tiến đến mục tiêu của nhiệm vụ—— Tiểu Ngũ Đài Sơn.

Theo báo cáo của thám tử, một nhóm hơn nghìn con dị thú đang tập trung ở đó. Yêu cầu của nhiệm vụ là phải tiêu diệt tất cả.

Độ khó của nhiệm vụ đạt tới cấp S.

Nhưng lớp của Trần Vũ chỉ có nhiệm vụ cộng tác, và được đi theo một tiểu đội rất mạnh, cho nên độ khó của nhiệm vụ giảm xuống chỉ còn là A.

Mở gara của biệt thự ra, bên trong có tổng cộng hai chiếc xe địa hình đã được độ thêm trang bị cao cấp.

Lốp off-road, dây cáp và bình xăng phụ đều có sẵn.

Bát Hoang Dịch đứng ở giữa đám đông, nhìn về phía Đoạn Dã: “Cậu, tới.”

“Tôi? Á đù? Lão đại anh kêu em hả?” Đoạn Dã thụ sủng nhược kinh, tung tăng chạy tới: “Thần tượng! Anh cứ phân phó!”

“Biết lái xe không.” Bát Hoang Dịch hỏi.

“Yêu cầu của ngài, thì tôi làm sao có thể không biết được!” Đoạn Dã liên tục gật đầu.

“Một lát nữa, cậu lái chiếc xe thứ hai.”

“Không có vấn đề! Bao trên người em! Anh có thể tin tưởng tuyệt đối vào Đoạn Dã em.” Nói xong, Đoạn Dã liền hưng phấn chạy vào gara, chui vào chiếc xe thứ hai, nắm chặt vô lăng.

Ngập ngừng một hồi, cậu ta chồm người ra ngoài và hét lên: “Nên giẫm chân ga hay là chân côn trước?”

Đám người: “...”

Trần Vũ nhíu mày: “Rốt cuộc thì cậu có biết lái xe hay không? Đương nhiên là giẫm chân côn trước rồi!”

“Ồ đúng rồi.”

Đoạn Dã rụt đầu lại, vội vàng thao tác một chút.

Chiếc xe, không nhúc nhích tí nào.

“...” Suy nghĩ một hồi, cậu ta lại chui đầu ra: “Tại sao không có ai nói cho tôi biết là phải đánh lửa trước?”

Mọi người: “...”

Xuân Lôi đến gần và nói vào bên tai của Trần Vũ: “Đầu óc của đồng đội em có phải là… Ân…...”

“Là hơi bị ngáo. Quen rồi, không cần phải để ý đến cậu ta.”

“Ông…”

Không lâu sau, chiếc xe địa hình do Đoạn Dã cầm lái đã khởi động.

“Ong ong ong…”

Không biết cậu ta giẫm như thế nào, chiếc xe địa hình đột nhiên gầm rú hết cỡ rồi lao thẳng ra ngoài gara, bất ngờ đâm thẳng vào người Hata Yui.

“Ầm!”

Hata Yui kịp thời bộc phát khí kình.

Phần đầu của chiếc xe địa hình bẹp dúm.

Mọi người: “...”

Hata Yui mặt không biểu tình: “Cá hố.”

Đoạn Dã chưa hoàn hồn: “Hả?”

“Tôi có lý do để hoài nghi là cậu đang trả thù tôi.”

“A. . . Thật xin lỗi, tay lái của tôi không được cứng cho lắm…”

“Dịch.” Ở bên rìa của mọi người, sắc mặt của Bá Vương có chút khó coi: “Chỉ là đi dọn dẹp một bầy dị thú, đem mấy tên vướng víu này theo làm gì.”

“Tôi muốn gặp em gái mình.” Ánh mắt của Bát Hoang Dịch rất bình tĩnh: “Có vấn đề gì không.”

“... Tùy cậu.”

“Ngô.” Khuôn mặt của Bát Hoang Diêu ở bên cạnh đột nhiên đỏ lên, kích động nắm chặt quần áo của Trần Vũ.

“Lên xe.” Bát Hoang Dịch trực tiếp mở cửa xe địa hình ngồi vào trong: “Tất cả mọi người trong lớp hai đều ngồi trong chiếc xe này.”

“!” Hata Yui kinh hỉ, vội vàng lau chùi bụi bận không hề tồn tại trên người mình, chuẩn bị lên xe.

“Ngoài nhân viên an ninh ra.” Bát Hoang Dịch bổ sung.

Hata Yui: “...”

“A A ha ha ha ha! !” Đoạn Dã đột nhiên há to miệng, lộ ra một đôi răng nanh, cười một cách điên cuồng: “Thiên Đạo Luân hồi à! Dễ Thần sẽ bỏ qua cho ai? Ha ha ha…”

“Tại sao lại phải sắp xếp như vậy.” Bá Vương nhíu mày.

Trong xe, Bát Hoang Dịch nhắm mắt lại: “Tôi không muốn ngồi chung với mấy người nữa.”

Chương 413: Tôi giao lại em gái của mình cho cậu đó (2) Chương 413: Tôi giao lại em gái của mình cho cậu đó (2)

“Phốc.” Xuân Lôi che ngực, cảm giác mình vừa bị dính một đòn chí mạng.

Cuối cùng thì mọi người cũng đã ngồi xuống hết, vẫn là lấy Bát Hoang Dịch làm chuẩn.

Bá Vương, Hata Yui, Lưu Vĩ, Xuân Lôi bốn người họ ngồi ở xe trước.

Bát Hoang Dịch, Trần Vũ, Đoạn Dã, Bát Hoang Diêu thì ngồi ở xe sau.

“Đích đích!”

Tài xế xe trước là Lưu Vĩ , anh ta ấn hai tiếng còi ô tô rồi đạp chân ga, nghênh ngang rời đi.

“Chúng ta cũng đi thôi.”

Trần Vũ ngồi ở xe sau mở miệng nói chuyện với Bát Hoang Dịch: “Theo sau anh ta hả.”

“Sao lại là theo sau? Với cấu hình chiếc xe này của chúng ta, còn có anh Dịch – niềm hy vọng của loài người , anh Vũ – nỗi tuyệt vọng của loài người, Diêu tử: một nàng thiếu nữ siêu cấp dễ thương, và tôi – một pháp sư tuyệt đỉnh đại danh, làm sao chúng ta có thể đi theo sau hít khói của người khác được?”

Dứt lời, ánh mắt của Đoạn Dã đột nhiên trở nên sắc bén, tay trái nắm chặt tay lái, tay trái nắm chặt vô lăng, tay phải điên cuồng sang số, chân trái đạp côn, chân phải giẫm mạnh vào chân ga, khí tụ đan điền, bộc phát kình lực, rống to: “Xông lên!”

“Ông! ! !”

“Phốc phốc.”

“Phốc phốc.”

“Phốc phốc.”

“Phốc phốc…”

Chiếc xe phun ra từng làn khói đen, chao đảo, chao đảo lao về phía trước.

Mọi người lóe lên một cái, lóe lên một cái, lóe lên một cái, lóe lên một cái…

Đoạn Dã ngồi ở vị trí cầm vô lăng lóe lên một cái, lóe lên một cái, đưa mắt nhìn về phía Bát Hoang Diêu đang ngồi ở ghế phụ cũng lóe lên một cái, lóe lên một cái.

Bát Hoang Diêu thì khẩn trương thắt chặt dây an toàn trong lúc đang lóe lên một cái, lóe lên một cái.

Đoạn Dã lại lóe lên một cái, lóe lên một cái, quay đầu lại nhìn về phía Trần Vũ đang lóe lên một cái, lóe lên một cái, và Bát Hoang Dịch cũng đang lóe lên một cái, lóe lên một cái, sau đó mở miệng: “Nhanh. . . Nhanh. . . Nhanh không?”

Bát Hoang Dịch mặt không cảm giác gì chỉ lóe lên một cái, lóe lên một cái…

Mặt của Trần Vũ cũng không có cảm giác gì, lóe lên một cái, lóe lên một cái: “Nhanh. . . Nhanh. . . Nhanh…”

Đoạn Dã: “Nhanh. . . Nhanh là được.”

Trần Vũ: “Nhanh. . . Nhanh. . . Nhanh con mẹ mày.”

Con đường núi quanh co nhưng cũng rất rộng rãi.

Làn gió mùa thu đang thổi.

Những chiếc lá rơi lả tả nối tiếp nhau.

Chỉ thấy một chiếc xe địa hình đang loạng choạng chạy trên con

đường núi.

Giống như một ông già mắc bệnh hen suyễn, bước một bước lại ho khan một lần, rất… thảnh thơi.

“Thế. . . Thế nào?” Thông qua gương chiếu hậu của xe, Đoạn Dã đắc ý nhìn về phía Trần Vũ và Bát Hoang Dịch: Xe này bây giờ lái êm hơn nhiều, đúng không?”

Trần Vũ vươn hai tay, nắm chắc đầu của Đoạn Dã lắc qua lắc lại: “Con mẹ nó chứ, cậu có chịu thả. . . Thả chân côn ra không thì bảo.”

“Vậy hả?” Đoạn Dã đột nhiên nhả chân côn ra.

“Phốc…”

Xe địa hình bị tắt máy ngay lập tức.

“Cậu biết lái xe không vậy?” Không đợi Trần Vũ chửi rủa, Đoạn Dã đã cau mày oán trách: “Không biết lái xe thì đừng có ngồi đây mà chỉ bậy chỉ bạ.”

“Ai kêu cậu buông con mẹ nó chân côn ra luôn hả? ! Ý tôi là nhả từ từ ra!” Trần Vũ gào thét: “Còn nữa, tốc độ chỉ có mười dặm, con bà nó cậu gạt sang số 6 làm cái mẹ gì? ! Bị điên hả? Trả về số 1!”

“Cậu xem anh Vũ nhà mình kìa.” Đoạn Dã đối Bát Hoang Diêu cười nhạo nói: “Đã ngu mà thích tỏ ra nguy hiểm, số 6 mà xe nó còn chạy chậm như vậy, trả về số 1 thì nó chạy lùi con mẹ nó luôn ấy chứ?”

Bát Hoang Diêu: “...”

Trần Vũ: “...”

Chờ cho xe khởi động lại.

Trần Vũ quay đầu nhìn về phía Bát Hoang Dịch, lung lay mở miệng: “Nếu. . . Nếu không thì. . . Để tôi lái đi.”

“Không. . . Không cần.” Ánh mắt của Bát Hoang Dịch không có

chút dao động nào: “Cứ để cậu ta lái.”

“Được thôi.” Trần Vũ ngồi ngửa ra sau, tựa lưng vào ghế: “Nói. . . Nói đi.”

“Nói chuyện gì.”

“Cố tình an bài nhiệm vụ cho chúng tôi là hợp tác với lớp của anh. . . Hơn nữa, lại còn ngồi cùng một chiếc xe, nhất định là có việc muốn nói chúng tôi đúng. . . Không.”

“Ừm.” Bát Hoang Dịch khe khẽ gật đầu.

Trần Vũ: “...”

Bát Hoang Dịch: “...”

Trần Vũ: “... Vậy thì nói gì đi chứ?”

“Không vội.” Bát Hoang Dịch nhìn về phía Đoạn Dã, người đang hưng phấn tràn trề ở vị trí tay lái chính, nói: “Đợi khi đến nơi rồi nói.”

“Đợi cho cậu ta lái đến. . . Đến nơi đó, anh đã quên là mình định nói gì rồi?”

Nghe vậy, Bát Hoang Dịch chồm người về phía trước và nhìn vào đồng hồ tốc độ trong bảng điều khiển.

15 km/ giờ.

Đoạn Dã đang ngồi ở trên ghế lái thấy được ánh mắt của Bát Hoang Dịch, đắc ý: “Dịch Thần, kỹ thuật lái xe của tôi tăng lên rất nhanh phải không?”

Bát Hoang Dịch hu người lại và nói: “Vậy thì nói ngay bây giờ luôn.”

Trần Vũ đưa tay: “say.”

Bát Hoang Dịch gật đầu: “Em gái tôi, Bát Hoang Diêu.”

Trần Vũ: “Tôi biết. Tôi còn biết là ông già nhà cậu tên là Bát Hoang

Chấn.”

Bát Hoang Diêu đang ngồi trên ghế phụ lái lập tức căng thẳng, vểnh tai lên.

“Ừm. Bát Hoang Diêu, ở chỗ của cậu rất tốt.”

“Sau đó thì sao?”

Bát Hoang Dịch: “...”

Mọi người: “...”

Theo sự im lặng của Bát Hoang Dịch, tiếng gầm của động cơ trong xe dường như cũng đã nhỏ hơn rất nhiều.

Chương 414: Tôi giao lại em gái của mình cho cậu đó (3) Chương 414: Tôi giao lại em gái của mình cho cậu đó (3)

Bát Hoang Dịch: "... Tôi giao em ấy cho cậu."

Trần Vũ: "!"

Đoạn Dã: "! !"

Bát Hoang Diêu: "! ! !"

"Két két —— "

Phanh lại bị đạp xuống, chiếc xe địa hình tắt máy ngay lập tức và dừng lại giữa đường...

Cả Trần Vũ và Đoạn Dã đều khiếp sợ nhìn về phía Bát Hoang Dịch.

Bát Hoang Diêu không quay đầu, nhưng sự vội vã trong chuyển động của đôi vai đã bộc lộ cảm xúc của cô vào lúc này.

"Anh..." Trần Vũ nhìn lên nhìn xuống Bát Hoang Dịch: "Anh nói cái gì?"

Bát Hoang Dịch đối mặt với Trần Vũ, lặp lại: "Tôi giao em gái của mình cho cậu."

Trần Vũ: "..."

Bát Hoang Diêu: "Ngô anh..."

"Chờ. . . Chờ một chút. Để tôi xen vào một đoạn." Đoạn Dã nhịn không được nhấc tay: "Cái từ 'cho' này, là 'cho' theo đúng nghĩa đen hả?"

Bỏ qua lời nói của Đoạn Dã, Bát Hoang Dịch tiếp tục mở miệng: "Theo nghĩa đen, tôi sẽ giao em ấy cho cậu. Cậu muốn không."

"Cho tôi?"

” Đúng, cho cậu.”

Trần Vũ nheo mắt lại: “Cho như cho một món hàng ấy hả?”

“Không.” Bát Hoang Dịch cũng nheo mắt lại: “Là giao cho một người mà tôi có thể tin tưởng.”

“Anh…” Bát Hoang Diêu run giọng nói: “Anh. . . Anh muốn làm gì…”

“Ngậm miệng.”

“…”

“Muốn hay không.” Giọng điệu của Bát Hoang Dịch vẫn thờ ơ như cũ: “Muốn, thì sau này em ấy sẽ là vợ của cậu.”

Nghe được lời này, Bát Hoang Diêu càng run hơn.

Trần Vũ thì lại có khác ý nghĩ, vô thức sờ sờ cằm của mình, trầm ngâm: “Loại chuyện này, anh quyết định được sao?”

“Trong gia tộc Bát Hoang, tôi không quyết định được. Nhưng tài năng của cậu đã từ từ hiện ra, nếu như thông gia với cậu thì gia tộc Bát Hoang chắc chắn sẽ không phản đối. Sau này, tôi sẽ mở đường cho cậu. Cậu muốn cái gì, tôi sẽ cho cái gì. Gia tộc Bát Hoang là gia tộc nằm trong top 10 của thế giới, sẽ là chỗ dựa vững chắc nhất của cậu.”

“Đù móa…” Đoạn Dã trợn mắt hốc mồm: “Đây là cưới vợ xong được tặng nhà, tặng xe, tặng việc làm, tặng mối quan hệ, tăng luôn tiền tiết kiệm sao…”

“Sau đó thì gia tộc Bát Hoanh các người sẽ không thể khống chế được Tiểu Diêu đúng không?” Trần Vũ hỏi.

“Có thể khống chế.” Bát Hoang Dịch ngửa đầu: “Chỉ là, đến lúc đó thì phải xem cậu có mấy phần thủ đoạn. Nếu như cậu đủ mạnh, toàn bộ gia tộc sẽ bị cậu khống chế trong tay.”

Nghe vậy, Trần Vũ im lặng một lúc, sau đó giơ tay gõ lên nóc xe: “Đoạn Dã, Tiểu Diêu, hai người xuống xe đi.”

Đoạn Dã: “Hả?”

“Xuống xe, cút xa một chút.”

“Giữ bí mật thì sẽ không phải là chuyện gì tốt cả!” Đoạn Dã bất mãn.

Bát Hoang Dịch mở miệng: “Hai người xuống xe đi.”

“Được rồi!” Đoạn Dã trở mặt trong nháy mắt, hoan thiên hỉ địa kéo Bát Hoang Diêu đang sững sờ xuống xe.

“Bây giờ không có ai cả.” Bát Hoang Dịch nói.

Trần Vũ: “Trong xe có thiết bị thu âm không?”

“Có.” Bát Hoang Dịch búng tay một cái.

“Ba!”

“Xì xì xì…”

Mấy chỗ trong xe lóe lên một vài tia lửa, anh ta gật gật đầu: “Bây giờ thì không có nữa.”

“Được rồi.” Nhìn Đoạn Dã đang ở ngoài xe, Trần Vũ thấp giọng nói ra một cậu đủ đến khiến bất cứ ai cũng kinh ngạc: “Việc thay đổi hướng đi của thú triều ở thành phố Thanh Thành là anh làm đúng không!”

Bát Hoang Dịch mặt không biểu tình, không chút do dự thừa nhận: “Đúng.”

“Con mẹ nó chứ, tôi biết mà.” Trần Vũ mỉm cười, lấy một điếu thuốc từ trong túi ra và châm lửa: “Từ khi tận thế giáng lâm đến nay, con người chưa bao giờ điều khiển được thú triều, anh làm việc đó như thế nào.”

Bát Hoang Dịch hỏi lại: “Sao cậu đoán được.”

“Tôi là người Thanh Thành, biết nhiều thông tin một chút. Cộng thêm việc tôi là học sinh Nhị Trung, con ả Hình Bích kia cũng đến

Nhị Trung, tôi có thể từ từ suy đoán ra.”

Trần Vũ nhả ra một làn khói, ngữ khí nhẹ nhàng: “Trước hết, tôi muốn cảm ơn anh. Bởi vì anh đã lật ngược tình thế của thú triều, tôi, mẹ tôi, chị gái và bạn bè của tôi đều có thể sống sót. Nhưng tôi muốn hỏi là tại sao anh lại làm như vậy. Bởi vì Thanh Thành là nhà của anh sao? ”

“Đúng.”

“Loại người như anh mà cũng quan tâm đến nhà hả?”

“Tôi không quan tâm đến nhà.” Thân thể của Bát Hoang Dịch run nhè nhẹ: “Tôi chỉ quan tâm đến Bát Hoang Diêu.”

“Thú triều đột kích, Bát Hoang Diêu là một học sinh cấp ba, còn là học sinh đứng top trong Nhất Trung, cô ấy chắc chắn sẽ có tên trong danh sách những người rút lui đầu tiên. Nếu anh không thay đổi hướng đi của thú triều, cô ấy cũng sẽ không chết được. Chỉ có ông già của anh mới phải chết, bởi vì ông ta là cục trưởng, phải liều chết để thủ thành.”

“Tôi biết chắc là em ấy sẽ không chết. Nhưng mà…” Trong mắt của Bát Hoang Dịch trong lóe lên một tia sáng của sự bệnh hoạn: “Căn phòng của em ấy sẽ biến mất.”

“... Cái gì?” Trần Vũ đột nhiên giật mình hỏi: “Anh nói cái gì?”

“Khi thú triều đến. Căn phòng của Bát Hoang Diêu sẽ biến mất.”

“Cũng. . . Cũng chỉ vì một căn phòng? Anh lại đi hiến tế một thành phố? !”

“Đúng. Như thế nào.”

“Con mẹ nó anh là tên biến thái hả?”

Chương 415: Tôi giao lại em gái của mình cho cậu đó (4) Chương 415: Tôi giao lại em gái của mình cho cậu đó (4)

Bát Hoang Dịch duỗi chân ra, từ trong tủ lạnh nhỏ của chiếc xe lấy ra một chai rượu vang đỏ, tự rót cho mình một ly, lắc nhẹ chất lỏng màu đỏ trong cốc: "Bát Hoang Diêu, sống ở trong đó. Trong phòng có một đoạn hồi ức đẹp nhất của em ấy về người mẹ quá cố của chúng tôi. Còn có những kỷ niệm của tôi và em ấy khi sống ở đó, tự nhiên không thể nào phá hủy được."

"Cho nên phải hiến tế mấy trăm ngàn người ở Hạc Thành sao?"

"Sống chết của bọn họ thì có liên quan gì đến tôi."

Bát Hoang Dịch nhẹ nhàng nhấp một ngụm, môi mỏng bị rượu đỏ nhuộm một màu hung tợn: "Ở phía đông Thanh Thành, có một thành phố nhỏ hơn. Nhưng thú triều xuất hiện từ trong hư không. Nếu chúng ăn no thì sẽ không chịu biến mất, tôi liền dẫn bọn chúng đến Hạc Thành, nơi có dân cư đông đúc hơn thôi."

Trần Vũ tuy là người được hưởng lợi từ sự thay đổi của triều thú, nhưng lúc này, cậu ta đã tức giận đến không kiềm chế được: "Ngươi là ma quỷ sao?"

"Tôi là Bát Hoang Dịch."

"... Người tác nghiệt, không thể sống. Anh có nghĩ đến hậu quả chưa?"

"Nghĩ tới. Chỉ là chết mà thôi." Bát Hoang Dịch đặt ly rượu xuống, nhìn về phía Trần Vũ: "Làm sao?"

"... Tôi hiểu rồi."

Trần Vũ hít sâu một hơi gật đầu: "Tôi hiểu được ý của anh khi gọi chúng ta đến đây rồi. Xem ra lần này anh đã gặp phải tai kiếp khó thoát rồi?"

Bát Hoang Dịch không tỏ rõ ý kiến: “Trình độ của cậu còn kém quá xa so với tôi. Mâu thuẫn của giai cấp thượng tầng đã quá sâu rồi, tôi cũng chỉ là một quân cờ mà thôi.”

“Cho nên anh đành giao lại Bát Hoang Diêu cho tôi?”

“Đúng. Không có tôi, em ấy sẽ bị gặm đến xương cũng không còn.”

“Vậy nếu như tôi không muốn thì sao?” Trần Vũ hỏi.

“Tại sao cậu lại không muốn.”

“Ẻm phẳng quá.”

Bát Hoang Dịch: “...”

Im lặng một hồi, Bát Hoang Dịch uống nốt phần rượu đỏ còn lại, trong mắt lóe lên một tia điên cuồng: “Vậy thì tôi sẽ giết nàng.”

“Giết nàng? Em gái anh hả?”

“Đúng.”

“... Anh thật sự là tên biến thái.”

“Cái Thế giới bẩn thỉu này vốn là không nên tồn tại.” quanh người của Bát Hoang Dịch giống như tràn ra một luồng sát khí: “Chỉ hận thời gian của tôi đã không còn kịp nữa rồi.”

“Anh sẽ chết sao.” Trần Vũ đột nhiên đổi chủ đề.

“Tôi lại hi vọng là mình sẽ chết.”

“Một câu hỏi cuối cùng, sau này sẽ có chuyện gì sẽ xảy ra với Kinh Thành.”

“Không phải là cậu đã biết rồi sao.”

“...”

“Đây là một trận đại kiếp, cậu nên hiểu rõ điều này. Tôi có thể đảm bảo cho các cậu sống sót trăm phần trăm.”

“…”

“…”

Dứt lời, cả hai chìm vào trong sự im lặng kéo dài..

Sau một hồi lâu .

Đoạn Dã dẫn Bát Hoang Diêu đến trước xe, nhìn vào bên trong xe, gõ cửa sổ: “Ha ha, hai ngươi xong chưa?”

Trần Vũ: “…”

Bát Hoang Dịch gật đầu: “Vào đi.”

“Được rồi!”

Đoạn Dã mở cửa xe ra rồi ngồi vào trong xe với Bát Hoang Diêu.

“Ông ——— ”

Khởi động động cơ, Đoạn Dã quay đầu lại nói: “Vậy chúng ta tiếp tục đi rồi chứ?”

Bát Hoang Dịch: “Đi.”

“Được rồi!”

Đoạn Dã hét lớn một tiếng, tay phải gạt hộp số, rồi đạp chân ga.

“Phốc phốc.”

“Phốc phốc…”

Chiếc xe địa hình tiếp tục “rung rinh” trên đường. Lần này, nó rõ ràng đã di chuyển mượt mà hơn.

Bát Hoang Dịch lắc lên lắc xuống, cất ly rượu đi, mặt không biểu tình: “Tôi chỉ cho cậu thời gian một ngày để cân nhắc.”

Chỗ ngồi kế tài xế thiếu nữ thân thể lắc một cái.

“Không cần một ngày.” Trần Vũ chỉ vào Bát Hoang Diêu: “Em gái

anh, tôi muốn.”

Bát Hoang Diêu: “! ! !”

“Két két —— ”

Chiếc xe lại chết máy lần nữa…

…

Khi nhóm người của Trần Vũ chạy tới Tiểu Ngũ Đài Sơn, sắc trời đã dần tối.

Ánh chiều tà chiếu xuống mặt đường làm bừng lên sắc vàng đặc trưng của mùa thu.

“Kít…”

Chiếc xe lại tiếp tục dừng lại, tắt máy, mở cửa.

Bốn người Trần Vũ từ trong xe chui ra ngoài.

“Các người quá chậm.” Bá Vương đứng trên đỉnh núi nổi giận đùng đùng đi tới, trừng mắt nhìn Bát Hoang Dịch: “Trời tối rồi!”

“Vậy thì giết luôn trong đêm.” Bát Hoang Dịch bình tĩnh trả lời, đi thẳng đến vách đá trên đỉnh núi, nhìn đàn thú dày đặc bên dưới.

“Sao các cậu lại đến chậm vậy!” Hata Yui đi tới, dậm chân: “Có biết là tôi…”

Giọng nói hơi dừng lại, cô cẩn thận liếc nhìn Bá Vương một cái rồi hạ giọng nói: “Có biết là tôi ở đây bi thảm như thế nào không? Bị đè nén muốn chết…”

“Đừng có trách chúng tôi.” Đoạn Dã thở dài: “Hiệu suất của chiếc xe này không tốt, đã đạp ga hết cỡ mà chạy cũng không nhanh. Thôi, đừng nói chuyện này nữa, để tôi nói cho chị biết một tin tốt.”

“Tin gì?” Hata Yui sững sờ.

Đoạn Dã vươn tay chỉ vào Trần Vũ và Bát Hoang Diêu, ngữ khí

tràn ngập oán niệm: “Hai người bọn họ kết hôn rồi.”

Hata Yui: “? ? !”

“A…” Hai má của Bát Hoang Diêu bỗng nhiên đỏ bừng, nhưng ở trước mặt Hata Yui, cô lại tự hào một cách không thể giải thích được: “Hừ ân.”

Trần Vũ: “...”

“Ward fuck? Kết hôn rồi? Các người kết hôn ngay trong xe luôn hả?”

Chương 416: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (1) Chương 416: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (1)

Trần Vũ: “Đúng vậy, phải nhờ tài lái xe tốc độ cao của Đoạn Dã, nếu không con cái của phọt ra luôn rồi.”

“Đánh rắm!” Đoạn Dã vung tay lên: “Cuộc hôn nhân của hai người chính là chính trị thông gia, còn biết xấu hổ hay không mà đổ hết tội lên đầu của tôi.”

“... Bát Hoang Diêu.” Hata Yui nhìn về phía nàng thiếu nữ: “Chuyện này. . . Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

“Đừng. . . Đừng có nghe Đoạn Dã nói năng bậy bạ.” Bát Hoang Diêu cúi đầu, vết ửng hồng từ gò má lan xuống tận cổ: “Tôi. . . Chúng tôi chỉ là nói miệng mà thôi.”

“Đúng vậy.” Trần Vũ gật đầu: “Chỉ nói miệng thôi, thuộc về loại đính hôn nhưng không chắc chắn sẽ kết hôn. Trừ phi một ngày nào đó cô ấy hết phẳng.”

Bát Hoang Diêu: “...”

“Nghe thấy chưa?” Đoạn Dã đột nhiên tinh thần tỉnh táo, ghé vào lỗ tai cô gái: “Với tình trạng của cô ấy à… Cậu ta căn bản là không muốn cưới cô đau. Cậu ta chỉ cần cái…”

Chưa kịp nói xong, Đoạn Dã cúi đầu xuống giống như đã đoán được từ trước.

Sau đó, cái tát của Trần Vũ lướt qua đầu Đoạn Dã và vỗ vào mặt của Bát Hoang Diêu.

“Ba!”

Tiếng vang khá là thanh thúy.

Làm người khác chú ý.

Trần Vũ: "..."

Bát Hoang Diêu: "..."

Xa xa, Bát Hoang Dịch đang đứng ở rìa vách núi, dường như có cảm ứng quay đầu nhìn sang.

Trần Vũ giật mình trong lòng, vội vàng giả bộ vỗ nhẹ hai lần vào má của nàng: "Tiểu Diêu, khuôn mặt nhỏ của em thật là đàn hồi."

"..." Bát Hoang Dịch híp híp mắt, trực tiếp nhảy xuống vách núi.

Sau đó, anh ta lơ lửng giữa không trung và giang hai tay ra.

"Đông! !"

Khí kình cấp 4 đỉnh phong bùng phát!

Cuồng phong nổi lên và lan tràn, khiến cho bọn người Trần Vũ nhao nhao lui lại.

"Loại khí thế này, không hổ là Bát Hoang Dịch." Hata Yui tự lẩm bẩm: "Cũng đã sắp vượt qua võ giả cấp 6 rồi..."

Sau đó, dưới cái nhìn của mọi người, Bát Hoang Dịch một mình lao đến con quái vật khổng lồ ở trung tâm đàn thú.

"Võ pháp —— Thành Ảnh."

"Bá bá bá..."

Quang ảnh lấp lóe, khí kình bốc lên.

Mọi người hoa mắt một cái, thì thấy Bát Hoang Dịch đang từ một người, chia thành mười người! Lao về phía con quái vật khổng lồ ở trung tâm với uy thế như là một viên sao băng đang rơi.

Chỉ trong một cái chớp mắt, mười bóng đen chồng lên nhau, Bát Hoang Dịch bay lên trên không một lần nữa.

Mà còn quái vật khổng lồ có thực lực ít nhất là cấp năm đỉnh cao đã vỡ thành hàng trăm mảnh.

Máu, nội tạng và xương phát nổ như những quả bom…

Trần Vũ: "…"

"Đù móa…" Đoạn Dã trợn mắt hốc mồm.

Nhưng cuộc tấn công của Bát Hoang Dịch vẫn chưa kết thúc.

Chỉ thấy anh ta lơ lửng trên không trung, chắp tay trước ngực, một luồng khí áp kinh khủng bỗng nhiên khuếch tán!

Bầu trời đang buổi hoàng hôn đột nhiên bị mây đen bao phủ trong nháy mắt.

Trần Vũ: "…"

"Á đù…" Nhìn thấy áo choàng của mình bị gió thổi bay, Đoạn Dã nắm chặt hai tay: "Cái này chẳng lẽ chính là truyền thuyết… "còn cái nịt" đây sao? !"

"Ầm ầm!"

Một tiếng sấm nổ vang.

Một luồng khí kình khổng lồ phun ra từ trong cơ thể gầy gò của Bát Hoang Dịch.

"Võ pháp —— Độn Không Di Hình."

"Răng rắc!"

Trong mắt mọi người, thế giới này dường như được chia làm hai phần.

"Răng rắc!"

Bốn phần…

"Răng rắc!"

Tám phần…

Dưới vách núi, hàng ngàn con dị thú dường như đã bị chém bởi

thanh kiếm vô kiên bất tồi của Trần Vũ, xác của chúng bị chia năm xẻ bảy.

Không có con nào còn sống…

“Hô…”

Khí kình cấp 4 đỉnh phong được thu lại.

Mùi tanh hôi tràn ngập.

Bộ não của toàn bộ thành viên trong lớp hai dường như đã bị đứng máy.

Chiến lực mà Bát Hoang Dịch thể hiện quá nhận thức của ba người Trần Vũ.

“Vũ ca…”

Hồi lâu.

Đoạn Dã đưa tay ra nâng cằm của mình, cố gắng khép nó lại: “Vũ ca… Anh. . . Anh ta đang chỉ cậu đó…”

Mồ hôi lạnh toát ra, Trần Vũ dùng lòng bàn tay đang run rẩy của mình vuốt vuốt mặt của Bát Hoang Diêu: “Tục. . . Tục tưng ơi… Em còn đau không…”

Cô gái nhìn bóng dáng anh trai mình trên bầu trời, suy nghĩ mông lung, lẩm bẩm nói: “... Đau.”

“Xin em đừng đau…”

“…”

“... Đau.”

“Phốc phốc.”

“Phốc phốc…”

Chiếc xe địa hình lao nhanh qua đường núi trong bóng đêm.

Đèn xe sáng ngời thu hút hết con dị thú này đến con dị thú khác.

Nhưng những con dị thú này chỉ cần tới gần trong phạm vi 50 mét của xe, chúng sẽ bị chém bởi một vết nứt không gian vô hình.

Máu bắn tung tóe, thi thể nát bét tại chỗ.

Trong xe.

Tài xế: Đoạn Dã.

Ghế lái phụ: Đổi thành Bát Hoang Dịch.

Ghế sau: Trần Vũ, Bát Hoang Diêu.

Là một pháp sư không có vấn đề gì với IQ và logic, dù là Đoạn Dã mới được sờ xe ngày hôm nay, nhưng bây giờ đã có thể lái nó một cách đàng hoàng.

Chỉ là chân ga và chân côn vẫn còn chưa ăn khớp, lâu lâu lại bị "lag" một chút.

"Trong xe có cảm thấy hơi nóng không?"

Đưa tay ấn mở công tắc máy lạnh, Đoạn Dã cau mày vừa lái xe vừa kéo cổ áo: "Đã nóng lại còn nực nữa."

"Đây là nguyên nhân." Trần Vũ ngồi ở hàng sau chỉ chỉ Bát Hoang Diêu bên cạnh đang đỏ bừng toàn thân: "Cô ấy bốc hơi luôn rồi."

Chương 417: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (2) Chương 417: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (2)

Đoạn Dã quay đầu lại nhìn, giật mình: “Á đù, xảy ra chuyện gì?”

Bát Hoang Dịch cũng liếc qua, giọng điệu bình thản: “Em ấy thế nào.”

Trần Vũ: “Chắc là sắp được lên hot search trên Weibo nên đang làm nóng người trước đó mà.”

“Anh…” Bát Hoang Diêu chóng mặt: “Em. . . Em có thể đổi. . . Đổi chỗ với anh được không…”

“Tại sao.”

“Em…” Thiếu nữ thử xem xét Trần Vũ liếc mắt, khuôn mặt đỏ hơn.

Kể từ khi Bát Hoang Diêu xác lập “Một mối quan nào đó” với Trần Vũ, được ngồi bên cạnh cậu ta làm cho cô ấy cảm thấy mình sắp ngất tới nơi rồi.

“Em. . . Em muốn đổi.”

“Không được.”

Bát Hoang Dịch lạnh lùng nhìn lại, giơ tay lên. Một con dị thú ở trước mặt anh ta đột nhiên đầu mình chia lìa.

“Nhiệm vụ ngày hôm nay quả thực như là đi du lịch.” Đoạn Dã chép miệng một cái: “Có Dịch Thần, thực sự là quá thoải mái.”

Trần Vũ nhích cái mông ra ngoài một chút, nhìn cô gái bằng ánh mắt ghét bỏ: “Nếu không để cho nàng lên nóc xe ngồi đi. Nhiệt độ trên người cô ấy sắp luộc trứng gà được luôn rồi.”

“Không ai được phép nhúc nhích.” Bát Hoang Dịch lại giơ tay lên.

Lại chém giết một con dị thú.

“Anh Dịch nè, tuyệt kỹ vừa rồi của anh thật là tuyệt vời đó!” Đoạn Dã hâm mộ đến chảy nước miếng: “Đây là võ pháp không gian hả? Vô địch cmn luôn rồi.”

“Là một loại võ pháp không gian.” Bát Hoang Dịch quay đầu nhìn về phía Đoạn Dã: “Tôi đã cải tiến.”

“Ngô…” Thân thể của Đoạn Dã đột nhiên cứng đờ: “Anh. . . Anh Dịch… Anh đừng có nhìn em nữa, em sẽ khẩn trương đó.”

“Phốc phốc.”

“Phốc phốc…”

Xe địa hình lại bắt đầu rung rinh…

Bát Hoang Dịch quay đầu lại và nhìn về phía trước không có chút cảm xúc nào.

Chiếc xe cũng dần dần ổn định lại.

Bên trong xe địa hình lại một lần nữa chìm vào im lặng.

Chỉ còn lại xác của những con dị thú nằm la liệt dưới con đường đêm.

Nửa giờ sau.

Chiếc xe xuyên qua đường núi, đi tới vùng đồng bằng.

Trong khu vực rộng rãi, ngày càng có nhiều dị thú bị thu hút bởi đèn xe.

Trùng trùng điệp điệp, làm cho mặt đất rung chuyển dữ dội.

Bát Hoang Dịch vẫn ngồi ở vị trí cũ, hễ giơ tay lên là có con phải gục. Đoạn Dã càng xem thì đôi mắt của cậu ta càng sáng.

Trong thế giới võ đạo của thế hệ trẻ.

Bát Hoang Dịch hoàn toàn xứng đáng là một vị lãnh tụ.

Đặc biệt là đối với những pháp sư như Đoạn Dã…

Không biết đã qua bao lâu, số lượng dị thú giảm dần. Bát Hoang Dịch thu tay lại, liếc nhìn Đoạn Dã: “Thích không?”

“Hả?” Đoạn Dã sững sờ, còn chưa lấy lại được tinh thần: “Anh nói cái gì?”

“Cậu có thích võ pháp của tôi không.”

“Thích lắm!” Đoạn Dã điên cuồng gật đầu: “Quá thần kỳ! Em ngồi ở bên cạnh anh lâu như vậy cũng không đoán ra được cách anh vận chuyển kinh mạch như thế nào. Anh có thể sử dụng võ pháp mà không bộc phát khí kình sao?”

“Đó là kỹ thuật của những pháp sư cao cấp.” Bát Hoang Dịch khẽ nhúc nhích bờ môi: “Chỉ cần là pháp sư trên cấp 6 đều biết.”

“Âm cho đến chết. Nhưng tôi càng thích võ pháp không gian của anh hơn. Chưa từng nghe thấy.”

“Muốn học không.”

Cơ thể của Đoạn Dã lập tức căng cứng, đạp mạnh phanh lại.

“Két két ——— ”

Thân xe đột nhiên ngừng lại.

Và Trần Vũ và Bát Hoang Diêu cũng rất kinh ngạc khi nghe anh ta nói ra lời này.

“Anh. . . Anh. . . Anh nói cái gì?”

“Muốn học không.” Bát Hoang Dịch lặp lại.

Trần Vũ và Bát Hoang Diêu đồng thời nín thở.

Đoạn Dã thở ra một cách dồn dập, trừng lớn hai mắt: “Dịch Thần… Anh. . . Anh nói nghiêm túc sao?”

“Muốn học không.” Bát Hoang Dịch lặp lại lần thứ ba.

“Muốn học! Dĩ nhiên là muốn học rồi! Rất muốn học!”

“Muốn học…” Bát Hoang Dịch híp mắt lại nhìn ra ngoài vùng tối đang được đèn xe chiếu sáng: “Thì tôi dạy cho cậu…”

…

Đêm dài, trôi qua.

Lớp tinh anh hai năm nhất đã “Xuất sắc” hoàn thành nhiệm vụ.

Nghỉ ngơi một ngày.

Sáng ngày thứ ba, Trần Vũ một mình tiến đến đại sảnh nhiệm vụ và rút ra một khoản tiền khổng lồ hơn 1.200 điểm học phần.

Sau đó những học phần này lại được cậu ta “vay” hết ra ngoài.

Đến khi hết bận, cậu ta trở về ký túc xá thì đã là giữa trưa.

Nếu như là trước đây thì loại chuyện tầm thường này nhất định sẽ để cho Đoạn Dã đi làm.

Nhưng từ cái đêm mà Đoạn Dã và Bát Hoang Dịch “Thông đồng” với nhau, sau khi trở lại trường học, trời còn chưa sáng thì Đoạn Dã đã thu dọn đồ đạc lên xe lửa, chuyển vào ở trong biệt thự của Bát Hoang Dịch.

Ròng rã một ngày một đêm…

Củi khô gặp liệt hỏa.

Có vẻ như cả hai người đều chưa từng ra khỏi cưaar…

“Hô…”

Thở dài một hơi, Trần Vũ cất hết những giấy nợ của ngày hôm nay vào trong ngăn kéo, mệt mỏi duỗi lưng một cái, đi vào phòng vệ sinh tắm gội.

Võ giả là quần thể có độ nguy hiểm cao.

Rất dễ dàng phát sinh những nguy hiểm chết người.

Nhưng mà một lớp học trong một trường học sẽ không bị đoàn diệt dễ dàng như vậy.

Chương 418: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (3) Chương 418: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (3)

Bởi vì vào thời khắc nguy cấp, nhân viên an ninh luôn có thể giải cứu một hoặc hai người. Vì vậy Trần Vũ không quá lo lắng về vấn đề "nợ khó đòi".

Miễn là một thành viên trong lớp còn sống, món nợ sẽ được kế thừa.

Nếu như tất cả thành viên trong lớp đều chết hết.

Thì những học phần kia Trần Vũ cũng chả cần nữa, coi như là quà tặng vậy.

"Phần phật…"

Dòng nước rơi xuống, Trần Vũ nhắm mắt lại, cảm giác được giọt nước đang chạm vào người mình, trong đầu rơi vào suy nghĩ.

Không phải đang suy nghĩ vấn đề của "bốc bát họ".

Mà là đang suy nghĩ về mối quan hệ của "Đoạn Dã" và "Bát Hoang Dịch".

Không còn nghi ngờ gì nữa, Bát Hoang Dịch chính là kẻ thù của Đoạn Dã.

Là đồng đội và cũng là bạn bè, Trần Vũ hẳn là nên nói cho Đoạn Dã biết sự thật.

Nhưng với tư cách là một người đồng đội và một người bạn, cậu ta lại không thể nói…

Nói ra, có thể là một sinh mệnh.

"Bát Hoang Dịch vì ùng ục ùng ục ùng ục…"

Trần Vũ: "…"

“Bất ~ ”

Trần Vũ phun nước trong miệng ra rồi khóa vòi sen lại, trong miệng lẩm bẩm một mình: “Tại sao Bát Hoang Dịch lại muốn dạy cho Đoạn Dã…”

“Anh ta chắn hẳn phải biết Đoạn Dã là người của Hạc thành…”

“Là cảm thấy áy náy trong lòng sao?”

“Thằng đó mà cũng có cảm tình sao? Không có khả năng.”

“…”

“Nhất định là có âm mưu…”

Lau vết nước trên mặt, Trần Vũ ánh mắt phức tạp nhìn mình trong gương: “… Đù móa thật là đẹp trai.”

“Không đúng, không phải chuyện này…”

“Mình phải nghiên cứu một chút các biện pháp đối phó.”

“Có cảm giác như tất cả chúng ta đều đang bị Bát Hoang Dịch điều khiển…”

Ngửa đầu, nhớ lại ngôn luận về “Quân cờ” của Bát Hoang Dịch, Trần Vũ không hiểu sao lại cảm thấy bực bội.

Thượng tầng coi Bát Hoang Dịch là quân cờ.

Bát Hoang Dịch lại xem bọn họ là quân cờ.

Sáo lộ hả?

Thực lực mạnh thì thật sự có thể muốn làm gì thì làm sao?

“…”

“… Thật là đẹp trai.”

“Má, không được, không thể soi gương nữa, nó ảnh hưởng quá nhiều đến suy nghĩ của mình.”

Trần Vũ lập tức xoay người lại rồi mở vòi sen một lần nữa, vắt óc suy nghĩ lung tung…

“Phanh phanh!”

Khoảng nửa giờ sau, đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Trần Vũ đột nhiên từ trong suy nghĩ tỉnh táo lại, tắt nguồn nước, quấn khăn tắm rồi bước ra khỏi phòng tắm: “Ai vậy?”

“…”

Không ai trả lời.

Trần Vũ nhíu nhíu mày đẩy cửa phòng ra.

Ngoài cửa, không có một ai.

Trần Vũ: “?”

Khi ra ngoài cửa, cậu ta liếc nhìn xung quanh hàng lang nhưng lại không thấy ai cả, đang định đóng cửa lại.

Nhưng ánh mắt của cậu lại nhìn thấy một bức thư màu đen nằm trên mặt đất.

“Hả?”

Trần Vũ khom lưng nhặt thư lên, nghi hoặc: “Thư tình? Không đúng, đây là…”

Nhìn thấy mặt sau của bì thư có đóng dấu của hiệu trưởng, cậu ta sững sờ, vội đóng cửa lại, trốn vào trong phòng quan sát thật kỹ.

Phong thư toàn thân màu đen.

Chỉ có con dấu của hiệu trưởng ở mặt sau là màu đỏ.

Kết cấu tương tự như vải, nhưng sờ vào thì cực kỳ lạnh, không rõ chất liệu.

Sau khi quan sát một lúc, Trần Vũ cẩn thận mở nó ra và lấy từ trong phong bì ra một tấm mặt nạ đầy màu sắc…

“What?”

Mở mặt nạ ra, một tờ giấy từ bên trong rơi ra ngoài.

“Ầm!”

Sau đó liền nghe được một tiếng vang trầm.

Mặt nạ trong tay Trần Vũ biến thành màu đen!

“Đây là…”

Nhìn vào kiểu dáng quen thuộc của chiếc mặt nạ, cậu ta chợt nhớ đến sự tồn tại của một thế lực bí ẩn nào đó trong ngôi trường này —— đội chấp pháp.

Trần Vũ đặt mặt nạ xuống và nhặt tờ giấy lên, mở ra.

Có hai dòng chữ “đơn giản” nhưng lại không hề “đơn giản” được viết trên đó.

Khí thế sắc bén phả vào mặt…

“Chấp pháp chi uy, không dám không theo.”

“Chém không cần tấu, quốc quyền đặc cách.”

Chấp pháp là quần thể bí ẩn nhất trong xã hội của đất nước này.

Dù được mang danh là “Chấp pháp”, nhưng họ lại không tuân theo “Luật pháp” .

Cũng không có pháp luật nào có thể khiến họ phải tuân theo.

Mỗi một vị chấp pháp đều dựa vào sự “vui buồn” của bản thân hoặc “Mệnh lệnh” của cấp trên để thẩm phán người khác.

Họ không bị quản chế bởi các quy tắc của công an, bộ đội, an ninh, lính canh, toà án, quan chức, học viện và các bộ phận, nhóm hoặc lực lượng khác.

Họ đã hoàn toàn tách biệt với những người bình thường ở ngoài.

Khi đeo mặt nạ chấp pháp lên, dù là lớn đến các quan chức cấp cao, viện trưởng, giáo sư, hoặc nhỏ đến võ giả, bình dân, chó săn, không có người nào là không thể giết.

Miễn là bạn có trình để solo thắng…

Tiền trảm hậu tấu, trảm mà không tấu, đều là một ý niệm.

Khi bạn có đủ "trình" thì từ một khía cạnh nào đó, quyền lực chính thức của các nhân viên chấp pháp đã đến gần "Vô hạn".

Bất kể trong thời bình hay thời chiến, ngoài trừ chính các nhóm chấp pháp có thể giám sát lẫn nhau, thì sẽ không có lực lượng nào có thể can thiệp và chỉ huy được họ.

Ngay cả khi thú triều giết tới dưới thành, nhân viên chấp pháp cũng có thể rút lui tùy ý.

Chương 419: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (4) Chương 419: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (4)

"..."

Nhìn thấy những thông tin rời rạc về "người chấp pháp" trên trang web, Trần Vũ từ từ đặt điện thoại xuống, cầm mặt nạ lên, đôi mắt híp lại.

Không cần suy nghĩ nhiều.

Cái thân phận chấp pháp này nhất định là một trong những món "Đồ cưới" mà Bát Hoang Dịch chuẩn bị cho y.

Sau khi đeo mặt nạ, cậu ta sẽ không bị ràng buộc bởi bất kỳ "luật lệ" nào nữa, và khi có nguy cơ xuất hiện, có thể co giò lên chạy trốn.

Trên chiến trường, khi gặp được nguy hiểm, cũng có thể tùy thời bỏ chạy...

Thực sự là muốn làm gì thì làm, vô pháp vô thiên.

"Cái thứ này..."

Giơ mặt nạ lên, đặt dưới ánh mặt trời quan sát kỹ càng, Trần Vũ nhàn nhạt nói: "Chắc là còn quý hơn mười viên Tăng Linh đan."

Kiểm tra một hồi, cậu bước đến bên cửa sổ, kéo chặt rèm cửa, thản nhiên ngồi vào một góc trên ghế sô pha, chậm rãi đeo mặt nạ lên.

"Sưu —— "

Ở trước mặt bộ khoảng cách Trần Vũ không đủ năm centimet lúc,

Khi mặt nạ cách Trần Vũ chưa đầy năm cm, mặt nạ dường như có sự sống và nó tự động gắn vào mặt của cậu ta.

Vừa khít.

Không có một kẽ hở nào.

Sau một khắc, những dòng văn tự xuất hiện trong tầm nhìn của cậu.

(Ràng buộc sơ bộ)

(Liên kết thành công)

(số hiệu: C278)

(thân phận: Thành viên chấp pháp)

“Đích ——— ”

“Tôi là B27. Thành viên chấp pháp C278 đã đăng nhập chưa.”

Giọng nói đột ngột vang lên bên tai khiến Trần Vũ sững sờ một lúc. Nhưng cậu ngay lập tức nhận ra đây là có người đang giao tiếp với mình qua mặt nạ, vội vàng nói: “Tại.”

“Trả lời là đã đến rồi.”

Trần Vũ: “... Đã đến rồi.”

B27: “Chúc mừng cậu đã trở thành nhân viên chấp pháp. Tôi sẽ giải thích quy tắc của các thành viên chấp pháp cho cậu biết trong vòng ba phút, chỉ giải thích một lần và không được lan truyền ra ngoài. Nếu không giết không tha.”

Trần Vũ lập tức căng thẳng tinh thần: “Được.”

B27: “Đầu tiên, giới thiệu bảng xếp hạng các cơ quan hành pháp. Có ba cấp độ A, B và C, các cơ quan này phụ thuộc lẫn nhau.”

“Cấp A, được biết đến với cái tên đại chấp pháp, có tổng cộng chín người. Được đánh số từ A1 đến A9.”

“Cấp B, là thứ chấp pháp, nhân số đông đảo, được đánh số từ B11 đến B99. Tôi là B27 trong số đó.”

“Cấp C, tức là các thành viên chấp pháp thông thường, được đánh số từ C111 đến C999. Bạn là C278 trong số đó.”

“Nhân tiện, để tôi giới thiệu ý nghĩa của các con số.”

“Lấy cậu làm ví dụ, C278. Chữ cái đầu tiên C thể hiện cấp độ thành viên của cậu. Số 2 đầu tiên thể hiện cậu thuộc cơ quan của đại chấp pháp cấp A nào. Số 7 thứ hai biểu thị bạn thuộc cơ quan thứ chấp pháp cấp B nào.”

“Con số cuối cùng là 8, có nghĩa cậu là cấp dưới thứ tám của tôi.”

“Tóm cái váy lại chính là, cậu thuộc thành viên thứ tám của đội thứ chấp pháp B27 và trực thuộc đội đại chấp pháp A2. Tức là C278. Nghe rõ chưa?”

Trần Vũ nắm lấy mặt nạ, lúng túng gật đầu: “Minh. . . Minh bạch.”

“Ừm.” Giọng nam trong mặt nạ dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Bên trên chín đội đại chấp pháp còn có một người là thủ tịch đại chấp pháp, người này chịu trách nhiệm lãnh đạo toàn bộ đội chấp pháp. Đó chính là đoàn thể đã cấu thành đội chấp pháp này.”

“Các thành viên không được tiết lộ danh tính thật của mình. Cho dù tôi là cấp trên của cậu, tôi cũng không biết thông tin danh tính về cậu.”

“Các thành viên không được phép dò hỏi về nhau.”

“Nếu danh tính thực sự bị lộ, tùy trường hợp sẽ bị trục xuất hoặc tử hình.”

Trần Vũ: “...”

“Mỗi một cơ quan đại chấp pháp cấp A đều có một bộ quy tắc riêng biệt. Quy tắc của A2 chúng ta là thực hiện nhiệm vụ cùng nhau mỗi tháng một lần. Thời gian còn lại thì tự do hành động.”

“Tất nhiên, chúng ta sẽ phải hoàn thành KPI hàng tháng. Nếu có những nhiệm vụ khẩn cấp khác, thì sẽ thông báo sau.”

“Đó là tất cả, kết thúc.”

“Cậu còn muốn hỏi gì nữa.”

Nghe vậy, Trần Vũ gãi gãi tai: “Chỗ chúng ta còn có KPI sao?”

“Có.”

“Là cái gì?”

“Mỗi tháng, giết chết mười người.”

Trần Vũ kinh ngạc: “Giết người?”

“Đúng thế.” Giọng nói trong mặt nạ hơi trầm xuống: “Mười người có tội.”

Trần Vũ hơi híp mắt lại: “Thế nào mới là có tội?”

“Cậu tự mình quyết định.”

“... Tôi muốn giết thì giết sao?”

“Đúng vậy, muốn giết cứ giết.” Giọng người đàn ông tiếp tục trầm thấp: “Ăn trộm, cướp bóc, lừa gạt, dâm ô, thậm chí là cậu nhìn thấy thằng đó ngứa mắt cũng có thể giết.”

Sau một hồi im lặng, Trần Vũ tặc lưỡi: “Chuyện này mà để cho những “anh hùng bàn phím” tới thực thi pháp luật thì chỉ trong vòng mấy tháng thôi là những dị thú kia chắc chắn sẽ chết đói.”

“Nếu như tôi không thích cái truyện cười ngu ngốc của cậu, thì tôi cũng có thể tìm tới rồi tiễn cậu về với ông bà.”

“Tùy ý giết người thì tôi hiểu. Nhưng là sẽ có giới hạn nào đó, đúng không?” Trần Vũ nghi ngờ.

“Đúng thế. Tất cả những người cậu giết sẽ được tự động ghi lại và kiểm tra ngẫu nhiên. Một khi cậu thực sự giết người một cách tùy tiện, kết quả sẽ rất thảm.”

Chương 420: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (5) Chương 420: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (5)

Nói đến đây, người bên kia đột nhiên bật cười, một câu hai ý nghĩa: “Chấp pháp là quần thể có được quyền lợi lớn nhất trên thế giới này. Nhưng cũng là quần thể không dám sử dụng quyền lợi này nhất. Hi vọng cậu có tự hiểu lấy mình.”

Dứt lời, liên lạc giữa hai người đã bị đóng lại.

Trần Vũ im lặng nửa ngày, cởi bỏ mặt nạ, trầm tư.

“Chấp pháp…”

“Chậc chậc.”

...

Khúc nhạc dạo ngắn qua đi.

Cuộc sống của lớp 2 đã bình thường trở lại.

Nhưng mà trong kinh thành cũng dần dần “Không bình thường”.

Dưới sự tuyên truyền của chính phủ, các phương tiện truyền thông và các lực lượng xã hội khác nhau, giải đấu các trường đại học trên thế giới cuối cùng cũng bắt đầu đếm ngược.

Trong những lúc mà Trần Vũ rảnh rỗi, cậu ta thường đi dạo lòng vòng trong thành.

Phát hiện ra mỗi một con phố đều là giăng đèn kết hoa, tranh chữ đầy trời.

Thỉnh thoảng sẽ còn vang lên những tiếng pháo mừng và pháo hoa, không khí như đang ăn tết vậy.

Các nhà máy và trường học cũng nghỉ đồng loạt.

Hơn nữa đây còn là một kỳ nghỉ có lương bắt buộc do chính phủ ra lệnh.

Tất cả những người ở thủ đô đều tràn ngập trong sự phấn khích, cảm xúc của họ trở nên sôi động hơn.

Ở đất nước này, thịnh hội hàng năm cũng chỉ có một lần, đó là lúc kỳ thi tuyển sinh đại học bắt đầu.

Nhưng năm nay, sự điên rồ, tăng lớn chi phí đầu tư của chính phủ, đã làm cho mức độ phổ biến của "giải đấu các trường đại học trên thế giới" cao chưa từng có.

Và theo thời gian trôi qua, giải đấu này còn đang tiếp tục ấm lên.

"Đây không phải là giống với thế vận hội Olimpic ở kiếp trước sao…"

Đi trên đường, Trần Vũ thản nhiên quan sát một quầy hàng bánh mì nhỏ ở ven đường, rồi nhìn xung quanh: " Người nước ngòai tới đây cũng không ít à."

"Phanh phanh… Ầm!"

Trên không trung lại bùng nổ từng đóa pháo hoa.

Cậu ta ngẩng đầu, nhìn lên những đóa pháo hoa lộng lẫy, lắng nghe tiếng hò reo của mọi người xung quanh, trong đầu chợt hiện lên một ý nghĩ.

"Lần điên cuồng cuối cùng…"

Lẩm bẩm, cậu ăn hết cái bánh mì nhỏ trong tay rồi xoay người rời đi.

"Tiên. . . Tiên sinh xin chờ một chút!"

"Hả?"

Trần Vũ dừng lại, quay đầu nhìn ông chủ của quán nhỏ ven đường: "Có chuyện gì sao?"

“Ngài là võ giả sao?”

“À, đúng.”

“Vậy. . . Vậy ngài ăn bánh ngọt của tôi…” Chủ quầy làm khó.

Trần Vũ cúi đầu nhìn lướt qua bảng quảng cáo: “Không phải là miễn phí nếm thử sao?”

“Là ăn thử miễn phí. Nhưng. . . Nhưng mà anh ăn cũng nhiều quá đi, ăn hết nguyên một khay luôn rồi.”

“Ồ… Thật có lỗi, tôi đang suy nghĩ một số chuyện, không có chú ý.” Trần Vũ nhanh chóng lấy ra một trăm tệ đưa cho đối phương.

“Nhiều lắm, không cần nhiều như vậy.” Ông chủ quầy hàng bị sự hào phóng của Trần Vũ làm cho kinh ngạc, lập tức nhận tiền, liên tục cúi đầu.

“Biết trả dư rồi thì ông còn không mau hoàn lại tiền thừa đi?”

Chủ quầy hàng: “…”

Sau khi nhận tiền lẻ, Trần Vũ tiếp tục lang thang trên các con phố thương mại khác, thuận tiện đi về hướng trường học để chuẩn bị quay trở về.

Nhưng chưa đi được bao xa thì chuông điện thoại vang lên.

Nhìn pháo hoa vẫn đang nở rộ trên bầu trời, Trần Vũ tìm một con đường tương đối yên tĩnh, lấy điện thoại di động ra, kết nối: “Xin chào? Ai vậy?”

“Chế đây, chị mày đó.”

“À! Chúc mừng năm mới.”

“… Ở đâu ra năm mới.”

“Chị nghe thử đi nè.” Trần Vũ di chuyển điện thoại hướng về phía pháo hoa trên không trung dừng lại ba giây, thu hồi lại: “Nghe thấy chưa? Đang nã pháo đó.”

“Nghe rồi. Chị cũng đã xem tin tức rồi, giải đấu các trường đại học lần này được tổ chức ở Bắc Kinh lớn ghê nhỉ.”

“Lớn lắm đấy. Quăng tiền tính bằng tấn đó, chắc là ngày tháng sau này không sống được nữa, nên tổ chức một bữa tiệc chúc thọ đó mà.”

Trần Tư Văn ở đầu bên kia của ống nghe: “...”

“Chế gọi điện cho em có chuyện gì không?”

“Em có tham gia cuộc thi lần này hay không?”

“Có tham gia.”

“Chị và mẹ muốn đi hiện trường xem.”

“Không được.” Trần Vũ dứt khoát từ chối, sau đó thận trọng nhìn xung quanh, hạ giọng nói: “Mấy ngày sắp tới sẽ có náo nhiệt xảy ra, hai người còn đến để tham gia náo nhiệt sao. Đây là ném pháo vào bát cơm của vương bát à…”

“Có . . . Có ý gì?”

“Face book a!” (phi phân bất khả.) (không hiểu cho lắm, chắc tác đang chửi xéo facebook toàn là cứt hay sao đó.)

Trần Tư Văn: “...”

“Tóm lại, đừng tới đây. Ngoan ngoãn ở lại Thanh Thành đi.”

“Tiểu Vũ, em có thể nói cho chị biết là chuyện gì đã xảy ra không?”

“Không thể.” Trần Vũ lắc đầu: “Dù sao cũng không phải là chuyện tốt.”

“Vậy em thì sao?”

“Yên tâm, em không chết được.” Trần Vũ vô thức sờ sờ mặt nạ trong ngực: “Chẳng những không chết được, còn chả rớt miếng da nào nữa. Chị và mẹ cứ yên tâm đi.”

“Được rồi…”

“Tạm biệt.”

“Tạm biệt, chú ý an toàn…”

Cúp điện thoại.

Trần Vũ cất điện thoại đi, đột nhiên mất hứng tiếp tục di dạo phố. Cậu đi thẳng về trường.

Hơn mười phút sau.

Khi cậu ta bước vào cổng trường Đại học Bắc Kinh, một luồng sát khí không thể giải thích được ngay lập tức đập vào mặt cậu.

Chương 421: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (6) Chương 421: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (6)

Mặc dù sự kiện hot hiện giờ là "Giải đấu các trường đại học trên thế giới", đã làm giảm cường độ chỉ trích Đại học Bắc Kinh trên Internet, nhưng chính sách cao áp của Đại học Bắc Kinh vẫn chưa thể buông lỏng.

Những học sinh đi qua không thể nói là câm như hến, nhưng đều rất vội vàng, tinh thần căng thẳng.

"Đợi khi chuyện của Bát Hoang Dịch bị lộ triệt để ra ánh sáng, chắc là sẽ lật trời rồi…"

Hít sâu một hơi, Trần Vũ bước nhanh trở về ký túc xá.

Nhưng khi cậu bước đến cổng ký túc xá, một bóng người đột nhiên xuất hiện! Nhe răng trợn mắt: "Ha! Surprise!"

Trần Vũ: "..."

Đoạn Dã lui ra phía sau nửa bước, nhíu mày: "Sao cậu lại không sợ?"

"Có chuyện gì?"

"Không có chuyện thì không thể tìm cậu được sao." Đoạn Dã ôm cổ Trần Vũ: " Lưỡng tình nhược tại trường cửu thời, đó nhất định là bên nhau sớm sớm chiều chiều à!"

"Có chuyện thì nói." Trần Vũ thờ ơ.

"Cậu đi đâu vậy? Tôi tìm cậu nửa ngày cũng chả thấy bóng dáng cậu đau. Làm cho tôi phải đi…"

Trần Vũ: "Hả?"

"... Tìm."

Trần Vũ: “... Cậu không biết gọi điện thoại sao? Đúng rồi, điện thoại di động của cậu bị mất rồi ha.”

” Đúng vậy, điện thoại di động của tôi bị mất rồi.”

“... Cái đ.t con mẹ. Cậu đếch biết chạy đi mua cái mới hả?”

“Vũ ca, tôi thích cái miệng nhỏ nhắn của cậu, ngọt như mật vậy. Nhưng đừng nhắc đến chuyện này. ” Đoạn Dã khoát tay: “Hôm nay cậu đi đâu?”

Trần Vũ lấy ra một điếu thuốc lá, châm lửa: “Tôi không sao, đi ra ngoài dạo.”

“Nếu cậu đã không có chuyện gì, vậy có thể giúp thằng em này một chút chuyện nhỏ được không?”

“Nói.” Trần Vũ phun ra một vòng khói thuốc.

“Chuyện là như vầy.” Đoạn Dã nghiêm mặt nói: ” Tôi là thành viên của hội sinh viên mà, đúng không? Lễ khai mạc giải đấu các trường đại học trên thế giới sẽ được tổ chức vào ngày mốt. Chính phủ đã chọn các tình nguyện viên từ các hội sinh viên trong một số trường đại học ở Bắc Kinh , và tôi là người được chọn. Nhưng tôi không muốn đi. ”

“Không giúp.” Trần Vũ đẩy cánh tay Đoạn Dã ra rồi đi vào khu ký túc xá: “Tôi cũng không muốn đi.”

“Vũ ca đừng đi! Giúp đỡ cho em chút đi mà!” Đoạn Dã bước nhanh về phía trước, lo lắng kéo quần của Trần Vũ xuống.

Trần Vũ: “...”

Đoạn Dã: “...”

Trần Vũ: “...”

Đoạn Dã: “Á đù! Anh là thằng biến thái sao! Ngay cả sịp cũng không mặc hả? !”

“Ầm!”

Đạp bay Đoạn Dã bằng một tuyệt chiêu "cú đạp của lừa", Trần Vũ bình thản nâng quần lên: " Không phải tôi không mặc, mà là tôi không mua được quần sịp nào có thể vừa vặn với thằng em của mình."

Đoạn Dã: "..."

"Chỉ có thể để nó ở bên ống quần trái vào buổi sáng và đặt nó ở bên ống quần phải vào buổi chiều, miễn cưỡng sinh hoạt như vầy thôi."

Đoạn Dã: "..."

"Còn có chuyện gì khác nữa không? Không có thì tôi đi rồi. Hôm nay mặc quần jean, tôi cảm thấy có chút không thoải mái."

"... Đừng, Vũ ca." Đoạn Dã bò dậy, kéo áo Trần Vũ lại lần nữa: "Giúp đỡ chút đi, chỉ là đi làm người tình nguyện một lần dùm thằng em này thôi mà."

"Sao cậu lại không đi?"

"Tôi rất bận mà! Gần đây tôi còn phải học tập võ pháp với Dịch Thần nữa, làm sao có thể lãng phí thời gian quý giá như này được."

Nghe vậy, Trần Vũ hơi do dự.

"Vũ ca!" Đoạn Dã biểu lộ nghiêm túc: "Dã phụ của anh là tôi đây chưa từng nhờ anh lần nào cả, lần này nếu mà Vũ ca anh chịu giúp tôi, sau này khi tôi có bạn gái, tôi cho anh mượn dùng một tuần lễ."

"..."

"Giúp đỡ chút đi mà..."

"Khục." Hắng giọng một cái, Trần Vũ vỗ vỗ mặt của Đoạn Dã một chút, gật đầu: " Được rồi, không liên quan gì đến bạn gái tương lai của tôi, tôi chỉ giúp vì cậu rất thành tâm."

Chương 422: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (7)

“Oak.” Đoạn Dã kinh hỉ, hưng phấn xoa tay: “Vũ ca trọng nghĩa à! Vậy lát nữa khi điền tên của tình nguyện viên thì tôi sẽ điền tên của cậu nha.”

“Nói cho tôi biết một chút những gì cần chú ý khi làm tình nguyện viên.”

“Rất đơn giản. Lễ khai mạc của giải đấu các trường đại học sẽ được tổ chức trong 3 ngày. Cậu chỉ cần phục vụ trà, làm người dẫn đường, làm một số việc vặt và mang theo máy ảnh là được.”

“Chỉ vậy thôi sao?”

” Đúng, chỉ vậy thôi.” Đoạn Dã gật đầu.

” Tại sao lễ khai mạc giải đấu các trường đại học trên thế giới lại diễn ra trong ba ngày?” Trần Vũ thắc mắc.

” Ngày đầu tiên là lễ khai mạc. Ngày thứ hai và thứ ba sẽ là phần thi đấu dành cho các môn thể thao.”

Trần Vũ: “Walter? Thi đấu thể thao?”

” Đúng, chính là chạy nước rút, nhảy cao, bóng đá, bóng rổ, ... Các tình nguyện viên có thể sẽ phải làm trọng tài vào thời điểm đó. ”

“Thi đấu thể thao này…” Trần Vũ nhíu mày: “Có hạn chế võ giả tham dự sao?”

“Không hạn chế. Ai cũng có thể đăng ký, nhưng không thể sử dụng kình khí.” Đoạn Dã khoát tay: “Chủ yếu là để cho bách tính xem chút náo nhiệt và hâm nóng các trận đấu chính thức của giải đấu mà thôi. Nghe nói có hơn một nghìn lớp sẽ tham gia giải đấu lần này. Trận chiến rất lớn. Cả thế giới đều đang chú ý.”

Chương 422: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (7)

Trần Vũ: "... Chúng ta cũng là một trong số đó."

"Ừm." Đoạn Dã nhếch miệng lên: "Vũ ca, tôi khuyên cậu đừng dừng nữa, sớm chút đột phá cấp 2 đi. Tôi đã học không ít tuyệt kỹ từ Dịch Thần rồi, khi mà giải đấu các trường đại học trên thế giới diễn ra, toàn cầu mấy tỉ người xem, đừng kéo chân sau của tôi đó."

"Ghê đấy ghế đấy." Trần Vũ từ trên cao nhìn xuống sờ sờ đầu của Đoạn Dã: "Cậu đang khá là kiêu đấy."

"Tóm lại, việc người tình nguyện thì xin nhờ Vũ ca. Ngày mai cậu phải đi tới Sân vận động Tổ chim để điểm danh."

"Được." Trần Vũ phất tay: "Giao cho tôi, cậu phắn đi."

"Đúng vậy!" Đoạn Dã vỗ hai cái bắp đùi của mình rồi cúi đầu thỉnh an: "Vũ ca xuất mã thì chắc chắn là mọi chuyện êm xuôi rồi. Gặp lại sau!"

"Ừm."

Nhìn Đoạn Dã xoay người rời đi, vẻ mặt của Trần Vũ từ từ trầm xuống.

Một lúc sau, cậu ta đột nhiên mở miệng: "Đoạn Dã!"

"Hả?" Đoạn Dã quay đầu: "Sao vậy?"

"Bát Hoang Dịch..."

"Sao?"

"... Cậu... Ừm... Học hành có thoải mái không."

"Thoải mái!" Đoạn Dã hưng phấn: " Dịch Thần coi tôi là thân đồ đệ à, cái gì cũng chịu dạy."

“…” Trần Vũ muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là hít thở sâu một hơi, gật đầu: “Vậy được rồi, chăm chỉ học tập đi.”

“Nhất định! Đi rồi.”

“Ừm.”

“…”

“… Đoạn Dã!”

“Vũ ca, rốt cuộc là có chuyện gì?” Đoạn Dã lại dừng bước lần nữa, nghiêng đầu: “Cậu muốn nói gì?”

“Cái này…” Trần Vũ gãi gãi tai: “Chính là chuyện mà cậu vừa nói… Khi mà cậu có bạn gái đó, nhớ giữ lời đấy.”

“Chắc chắn là giữ lời mà! Yên tâm, ngày mà tôi có bạn gái cũng là ngày tôi đưa cô ấy cho cậu!”

“Dã ca có lòng.” Trần Vũ hài lòng.

“Cũng không biết là cậu có thích bạn gái tương lai của tôi hay không.”

“Đừng có nói mấy lời như vậy.” Trần Vũ nghiêm mặt: “Chỉ cần là bạn gái của anh em mình, bất luận đẹp xấu ra sao tôi đều thích.”

Nghe vậy, Đoạn Dã hơi nghẹn ngào: “Vũ ca, anh em tốt, chuyện gì cũng không cần nói.”

“Đừng nói nữa, đi thôi.”

“Được.” Đoạn Dã đi được hai bước, quay đầu lại: “Đúng rồi, em quên nói với anh là thật ra em thích con trai.”

“…” Nụ cười trên mặt Trần Vũ cứng đờ.

Bên trên thành phố.

Ánh trăng sáng tỏ chiếu rọi xuống bóng tối vô biên.

Đem cái thành phố thủ đô ngàn năm tuổi này nhuộm thành những

vòng tròn hào quang đầy màu sắc.

Ở dưới thành phố.

Những chiếc đèn tuyệt đẹp đầy màu sắc được nối tiếp nhau, nhưng chúng lại không thể phác thảo lại bất kỳ đường nét của tòa nhà nào. . .

Trong biên giới của ánh sáng và bóng tối này, Trần Vũ lặng lẽ bước đi.

Anh ta mặc một chiếc áo choàng, đeo mặt nạ chấp pháp, những vết máu lấm tấm dính lên trên bàn tay trắng của anh.

Những nơi đi qua, người người đều sợ hãi, chỉ lo là không tránh kịp.

Ngay cả một số lượng lớn cảnh sát ở bên đường, khi nhìn thấy mặt nạ của Trần Vũ, họ cũng vô thức quay đầu tránh né.

“Lạch cạch.”

“Lạch cạch.”

Bước chân dừng lại.

Trần Vũ ngẩng đầu lên, nhìn quầy bar với ánh đèn nhấp nháy trước mặt, bước vào trong dưới sự ngỡ ngàng của đám người.

“A!”

“Á đù!”

“Chấp. . . Chấp pháp. . .”

“Đi mau đi mau. . .”

Khi bóng dáng của Trần Vũ xuất hiện trong quán bar, giống như sấm sét đột nhiên nổ tung.

Các khách hàng kinh hoàng bỏ chạy, và khung cảnh bỗng trở nên hỗn loạn.

Trần Vũ đứng yên bất động, chỉ thờ ơ nhìn một người đàn ông sau quầy bar.

Đối phương lúc này đã toát mồ hôi lạnh, hai mắt mở to tràn đầy tuyệt vọng.

Ông ta biết rằng người chấp pháp này đang nhắm vào mình . . .

“Lạch cạch.”

“Lạch cạch. . .”

Khi đám người bỏ chạy hết, Trần Vũ cất bước, từng bước đi tới trước quầy bar, ngồi xuống, búng tay một cái: “Cho tôi một chén.”

“Đại. . . Đại nhân. . .” Cả thân thể của người đàn ông này đang run rẩy, mở miệng nói với giọng khàn khàn: “Ngài. . . Ngài. . . Ngài muốn uống chút. . . Cái gì.”

‘Tại sao hội chấp pháp lại để mắt tới một người bình thường như mình? !’

‘Bọn họ không phải nên đi tìm võ giả sao? !’

Trong lòng ông ta điên cuồng chửi ầm lên.

Trần Vũ đỡ chiếc mặt nạ để nó không rơi xuống dưới, nhìn xung quanh: “Lấy cho tôi một ly sữa chua Wahaha.”

“Vâng. . . Tốt. . .”

Người đàn ông nuốt nước bọt, đẩy mạnh cô hầu gái bên cạnh, hét lớn: “Nhanh lên! Mau rót rượu cho đại nhân!”

Mặt của nữ phục vụ không còn chút máu nào, hoảng hốt đến cà lăm: “Đại. . . Đại. . . Đại nhân, ngài uống gì. . .”

“Wahaha sữa chua.” Trần Vũ lặp lại.

“Trong. . . Trong tiệm chúng em không có loại rượu này à ô ô. . .” Nữ phục vụ bị hù khóc.

Trần Vũ: “Tôi chỉ muốn uống cái đó.”

“Có nghe chưa!” Nam nhân gào thét: “Đại nhân chỉ muốn uốn cái đó! Còn. . . Còn không mau đi mua!”

“Vâng vâng em đi liền!”

Nữ phục vụ hét lên rồi bỏ chạy.

Người đàn ông bỗng nhiên kịp phản ứng, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Ông ta đã nhận ra, “người chấp pháp” đang cố tình dẫn người khác rời đi. . .

“Xin chào.” Khóe miệng Trần Vũ nhếch lên dưới mặt nạ, cầm lấy một chiếc cốc rỗng, từ từ thưởng thức nó: “Ông có một cửa hàng ở phía đông thành phố, đúng không?”

“Đúng vậy đại nhân. . .” Áo sơ mi của người đàn ông đã ướt sũng.

Chương 423: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (8) Chương 423: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (8)

“Trong đó có một vài thiếu nữ là bị ông gạt đến, đúng không.”

“Không!” Đôi mắt của người đàn ông như muốn nứt ra:: “Không phải! Vu khống! Tuyệt đối không có! Đại nhân ngài phải. . . Ngô. . .”

Lời còn chưa dứt, quang ảnh trong tay Trần Vũ lóe lên một cái rồi biến mất.

“Phốc phốc —— ”

Máu tươi hơi nhớt trào ra từ cổ họng của người đàn ông..

“Ngươi. . . Ục ục. . . Cô. . .”

“Bịch.”

Lượng máu chảy ra rất lớn khiến người đàn ông nhanh chóng ngất xỉu, sau đó não bị thiếu oxy và co giật dẫn đến tử vong.

“Bất ~ ”

Cầm một chai rượu trên quầy rượu lên, Trần Vũ mở niêm phong, rót vào ly.

Sau đó bỏ con dao găm dính máu vào trong cốc xoay xoay để rửa sạch vết máu, sau đó đứng dậy quay đi.

Với tư cách là người chấp pháp.

Anh ta không cần nghe những lời giải thích.

Cũng không cần bất kỳ chứng cứ nào.

Càng không cần phải làm theo quy trình gì cả.

Chỉ cần xác định là đối phương phạm tội, họ sẽ bị giết ngay tại chỗ.

“Thân là người chấp pháp nhưng lại không bao giờ tuân thủ pháp luật . . . Chậc chậc.”

Vô hình, Trần Vũ cảm thấy một sự vô lý và trớ trêu.

“Đích ——— ”

Mặt nạ vang lên một tiếng vù vù, giọng nói của cấp trên truyền đến: “Mười người rồi. Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, KPI của cậu đã hoàn thành.”

“Rất đơn giản mà.” Trần Vũ nhún vai: “Tội nhân nhiều như vậy, sau khi nghe ngóng thì sẽ thu thập được một lượng lớn thông tin. Còn không cần thiết phải tìm chứng cứ.”

“Nhưng cũng không cần thiết phải vội vã như vậy.”

“Tôi đang vội lắm. giải đấu các trường đại học trên thế giới sắp bắt đầu rồi, tôi sẽ bề bộn nhiều việc.”

“Xin đừng nên để lộ thân phận của mình.” Giọng nam trong mặt nạ cực kỳ nghiêm túc.

” Khi giải đấu các trường đại học trên thế giới sắp bắt đầu, tôi muốn nếm thử mấy cô em học sinh người nước ngoài, anh có thể đoán ra tôi là ai không?”

“. . . Chờ khi nào tôi đoán ra được thì tôi sẽ mần thịt cậu ngay lập tức.”

“Được rồi mà bấy bỳ. Còn có chuyện gì sao?”

“Có.” Giọng nam hỏi: “Tìm ngươi là muốn hỏi một chút, thực lực của cậu chắc là không kém đi.”

“Vẫn được.” Trần Vũ gãi gãi tai: “Có thể solo năm ăn năm thua với Bát Hoang Dịch.”

“. . . Ngươi đánh rắm.”

“Vậy anh còn nghe làm gì?”

B27: “. . . Nhóc à, anh lặp lại lần thứ hai, đừng để cho anh biết được thân phận thực sự của nhóc nhé.”

“Được rồi. Còn có chuyện gì nữa không?”

“Có. Nếu cậu đã có thực lực không yếu, tại sao khi giết mười người này lại toàn là người bình thường?”

” Đối với mục tiêu chấp pháp thì phải có yêu cầu là võ giả mới được giết hả?”

“Không có.”

” Vậy thì có gì lạ khi tôi giết những người bình thường vậy. ”

“Người bình thường. . .” Giọng nam do dự một chút: “Quan tâm bọn họ làm gì. Võ đạo giới mới phức tạp, mới là nơi cần quản lý.”

“. . . Không, thế giới của những người bình thường thì càng cần người chấp pháp hơn.”

“Đích.”

Cuộc giao tiếp kết thúc.

Trần Vũ bước ra từ cửa sau của quán bar với một nụ cười mỉa mai..

Bảy lần quặt tám lần rẽ tới được một góc khuất âm u chật chội.

Lập tức.

Cậu ta cởi bỏ mặt nạ, ném áo choàng đi, cả người đột nhiên cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Để không ảnh hưởng đến “Giải đấu các trường đại học trên thế giới”, cậu ta phải vội vàng làm việc, cuối cùng trong vòng hai ngày đã hoàn thành KPI một tháng.

Thời gian có thể dồi dào hơn.

Nhưng cậu ta đã tiếp nhận ủy thác của Đoạn Dã, ngày mai sẽ phải đi sân vận động tổ chim để báo danh, nên chỉ có thể "Thức khuya tăng ca".

Mà hai ngày chấp pháp này, cũng cho cậu ta trải nghiệm được những "Cơ sở " của tội ác.

Đầu độc, buôn lậu, lừa đảo, ngoại tình, bắt cóc, đột nhập, trộm cắp … vân vân và mây mây.

Trong thế giới này, nơi người siêu việt và người thường chung sống với nhau, chỉ cần ở một nơi mà ánh mặt trời không thể chiếu tới, tội ác chắc chắn sẽ sinh sôi.

So với một bộ phận võ giả vô ý thức "Ức hiếp", Trần Vũ phát giác được, có lẽ những "Tội ác" ở ngay dưới mí mắt này mới là cơn ác mộng đáng sợ nhất của người bình thường.

Cậu ta cũng đã từng là một người bình thường ở dưới đáy của xã hội.

Nhưng thân phận "Học sinh " đã giúp cho cậu ta được bảo vệ cho đến tận bây giờ.

Nhưng cho dù là thế, khi trước cũng gặp phải những nguy cơ khác như là vụ bắt cóc của "tập đoàn Nhạc Duy".

"Khi đó Kỳ tỷ chịu thu lưu mình, có lẽ cũng là dựa vào cái thân phận này. . ."

Nghĩ đến đây, Trần Vũ bỗng nhiên nhớ đến bà chủ của mình.

Không biết là trong nửa năm này, chị ấy sống ở Thanh Thành có tốt không. . .

Sau một hồi. Ý thức của Trần Vũ mới trở về, không suy nghĩ nhiều nữa. Cậu ta nhảy ra khỏi ngõ một cách linh hoạt rồi trở về đại học Kinh Thành.

Dọc đường.

Trong mắt Trần Vũ hiện giờ, sự tương phản giữa những con phố

chính đông đúc rực rỡ ánh đèn và những con phố tối tăm, âm u chật chội rất mạnh mẽ.

“. . . Hô.”

Im lặng thở dài, lướt qua những khung cảnh này. . .

. . .

Ngày hôm sau.

Mười giờ sáng.

Chương 424: Giải đấu các trưởng đại học trên thế giới (9) Chương 424: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (9)

Trần Vũ rời khỏi trường học, đi qua bức tường ở nội thành đến bên ngoài sân vận động tổ chim ở phía tây thành phố đúng giờ.

Chỉ cần nhìn thoáng qua, cậu ta liền bị kinh ngạc.

Trong thời gian này, cậu và đồng đội của mình còn đang làm nhiệm vụ nên không biết nhiều về việc tổ chức "Giải đấu các trường đại học trên thế giới".

Bây giờ tới đây quan sát, suýt chút là nuốt luôn lưỡi của mình.

Chỉ thấy ở quảng trường của cái sân vận động tổ chim rộng lớn này đã có rất nhiều người.

Nam nữ già trẻ đều có.

Ở xa ước chừng ít nhất có khoảng 100.000 người.

Hơn nữa số lượng vẫn còn đang tăng lên.

Cứ 100m trong quảng trường lại có một chiếc xe của binh lính cầm súng để ổn định trật tự.

Cũng có võ gia đang mặc quân phục để đi tuần tra.

Trần Vũ thậm chí còn gặp được một vài đồng nghiệp của mình —— người chấp pháp.

"Không phải là ngày mai mới bắt đầu lễ khai mạc sao? Những người này hôm nay tới đây làm gì?"

Trần Vũ nhíu mày không hiểu ra sao.

Nhưng cậu ta cũng không suy nghĩ nhiều, xách ba lô lên và bước tới trước cổng của sân vận động tổ chim.

Điều đáng nói là kiếp trước Trần Vũ cũng chưa từng tới tổ chim, nhưng cậu ta có thể chắc chắn rằng "tổ chim" của thế giới này lớn hơn rất nhiều so với "tổ chim" ở kiếp trước.

Ít nhất thì quảng trường "Tổ chim" ở kiếp trước không có thể nào chứa được 100.000 người trong một không gian như vậy. . .

Số lượng 100.000, trùng trùng điệp điệp, đã gần như vô biên vô hạn.

"Xin chào."

Dựa theo chỉ dẫn của Đoạn Dã, Trần Vũ đi đến cổng số 12 và nói với những nhân viên đang bận rộn ở cửa: " Tôi là tình nguyện viên của Đại học Bắc Kinh."

"Ồ! Được rồi." Nhân viên công tác ngẩng đầu: " Cho tôi xem danh sách tình nguyện viên của anh."

"Ừ."

"Ừm. . . Trần Vũ?"

"Đúng."

"Biết ngoại ngữ không?"

"Biết chút xíu."

"Được rồi." Nhân viên gật đầu: "Vậy thì lát nữa cậu liền phụ trách tiếp đãi các nhóm truyền thông trên toàn cầu đi, có rất nhiều người, chịu khó một chút."

"Không vấn đề gì."

Sau khi nhận được thẻ thông hành từ nhân viên, Trần Vũ đeo lên cổ, bước vào cổng số mười hai, sau khi dò hỏi một chút, cậu ta liền tiến tới sảnh tiếp tân truyền thông.

Trần Vũ đứng ở ngoài cửa, nghe được những tiếng ồn ào từ bên trong truyền ra, liền sửa sang lại cổ áo của mình: " Bên trong hình như có rất nhiều phóng viên. . ."

“Tất nhiên là rất nhiều rồi! Mà mùi của những người nước ngoài đó, a. . . Tôi khuyên cậu lúc này đừng nên vào trong.”

Nghe được sau lưng vang lên một giọng nói quen thuộc, Trần Vũ lập tức xoay người lại: “Á đù? Sao cậu lại ở đây?”

. . .

“Sao cô lại ở đây?”

Nghe thấy giọng nói sau lưng mình, Trần Vũ vô thức quay đầu lại, lập tức giật mình.

Người đến.

Hóa ra lại là đối thủ của cậu trong kỳ thi tuyển sinh đại học ở Thanh Thành —— Mã Lệ.

Chính là cô gái có gia tài đồ sộ, vung vẫy cái mũ màu xanh, gặp ai cũng đội cho người đó cái mũ xanh. . .

“A… Hô.” Mã Lệ lắc lắc mái tóc ngắn mới mẻ của mình, vui vẻ vỗ tay một cái với Trần Vũ: “Xâu ca*, đã lâu không gặp.”(Nghĩa là rất lợi hại.)

“Đúng vậy, rất lâu không. . . Xâu ca? !”

“Há, là Vũ ca. Vũ ca đã lâu không tiện à.”

“Mã Lệ, cô cũng đã lâu không gian rồi.”

Mã Lệ: “Cũng vậy.”

Trần Vũ: “Đã nhường đã nhường.”

“Thật ra thì là cậu rất lâu không thấy tôi thôi.” Mã Lệ nhún vai: “Lần trước cậu ở trong trường của mình trang bức tôi còn tới đó xem mà.”

“?”

“Chính là cái lần mà cậu 1 vs 3 đó, khi ấy Mã Mã tôi đang ở hiện trường luôn.”

“Ồ! Vậy sao lúc đó cô không lên tiếng chào hỏi vậy.”

“Lúc ấy tôi không có trang điểm, không muốn gặp được người quen.” Nói xong, Mã Lệ xoay một vòng, chỉ vào trang điểm của bản thân: “Đẹp không.”

Trần Vũ: “Không đẹp.”

Mã Lệ gật đầu: “Đẹp là được.”

Trần Vũ: “Tôi nói là không đẹp.”

Mã Lệ: “Được rồi, khen nữa thì tôi kiêu ngạo đấy.”

Trần Vũ: “Không đẹp! Tôi nói là trang điểm của cô không đẹp! Nghe không hiểu hả?”

Mã Lệ: “Đừng nói là anh thích em rồi nha?”

Trần Vũ: “. . .”

Mã Lệ: “Anh đang ngẩn người kìa, em cảm thấy xấu hổ rồi đó.”

Trần Vũ: “Nãy giờ tôi đang nói chuyện với cái bà bán thuốc ba đời nhà tôi sao trên youtube hả. . .”

“Đi thôi, tôi đưa cậu đến một nơi tốt.” Lắc lắc tóc ngắn, Mã Lệ kéo cánh tay Trần Vũ chạy về phía bên trái.

“Đi đâu vậy? Tôi là tình nguyện viên, phải vào bên trong để phục vụ mấy ông phóng viên kia nữa.”

“Tôi cũng là tình nguyện viên, nhiệm vụ cũng giống như cậu thôi. Vì vậy đừng có quan tâm đến bọn họ nữa, đi theo tôi.”

Đi theo Mã Lệ vòng qua vòng lại.

Cả hai đi lên cầu thang và đến một căn phòng trên tầng hai.

Vào phòng, Trần Vũ thấy trong phòng có một chiếc giường, và có một buồng tắm.

Nhìn thấy kiểu trang trí này, cậu ta nhanh chóng lùi lại một bước:

“Mã Lệ, chuyện này. . . Chuyện này không tốt lắm đâu. Chúng ta còn đang làm nhiệm vụ đó.”

Chương 425: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (10) Chương 425: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (10)

“Cậu nghĩ gì vậy?” Mã Lệ liếc một cái mị nhãn: “Đây là phòng nghỉ của các tình nguyện viên. Bên trong có một cánh cửa sổ có thể nhìn thấy tình hình của các phóng viên ở đại sảnh lầu một.”

“Ồ!” Trần Vũ giật mình: “Có lý. Nhưng nếu như cô không bắt đầu cởi quần áo, tôi kém chút nữa là tin.”

“Vào phòng nghỉ thay quần áo là chuyện bình thường mà đúng không?”

Ma Li cởi áo khoác, cởi cúc chiếc váy, cúi người xuống, lấy ra một vật hình bầu dục vẫn đang “vo ve” rung động.

Trần Vũ: “. . .”

“Ừm.” Mã Lệ bình tĩnh nhặt viên cầu lên đặt lên mặt rung rung, mát xa: “Là một người phụ nữ phải làm việc liên tục, việc mang theo những sản phẩm làm đẹp giúp giảm lão hóa da bên người là chuyện rất bình thường mà, đúng không?”

“Lạch cạch.”

Sau đó, cô ấy ném chiếc áo khoác đã cởi ra, nhưng rồi lại rơi ra một chiếc điều khiển nhỏ từ xa.

Trần Vũ: “. . .”

“Két.” Tắt điều khiển từ xa, quả cầu mát xa ngừng rung, Mã Lệ bình tĩnh giải thích: “Sản phẩm điện tử, có chức năng điều khiển từ xa thì rất bình thường thôi.”

Trần Vũ: “. . .”

“Được rồi, mau vào đi. Tôi có việc muốn nói với cậu.”

Trần Vũ tiếp tục lùi lại nữa bước: “. . .”

Mã Lệ: “Nếu anh còn không đi vào thì em sẽ cởi truồng rồi đuổi theo anh đấy.”

“. . . Đại tỷ thật là ngưu bức.” Trần Vũ đi vào gian phòng.

“Nhìn các cửa sổ đằng kia đi, đều là kính một chiều cả đấy, các phóng viên thì đều ở bên dưới hết rồi.”

“Được.”

Trần Vũ gật đầu bước qua phòng tắm và chiếc giường, đi thẳng đến trước cửa sổ.

Chỉ thấy bên ngoài lớp kính nâu là hội trường rộng rãi đã chật ních bốn năm trăm phóng viên.

Những phóng viên này, cũng như những khán giả bên ngoài sân vận động, loại người gì cũng có.

Cũng nhìn thấy không ít người nổi danh mà Trần Vũ nghe nhiều nên biết.

“Trận thế này thật lớn. . .” Trần Vũ nhịn không được cảm thán: “Ánh mắt của mọi người trên toàn thế giới chắc là đều tập trung hết ở đây rồi.”

“Lạch cạch.”

Đột nhiên, có một âm thanh giòn tan sau lưng anh.

Khi Trần Vũ kinh ngạc quay đầu lại, anh thấy cửa đã bị Mã Lệ khóa chặt.

Mà Mã Lệ. . .

Thì đeo lên mình một đôi bông tai kim cương và một dây chuyền mã não.

Mặc một bộ quần áo bó hình chú thỏ, cùng với một đôi tất lưới cá gợi cảm.

Đang bước từng bước đến chỗ của Trần Vũ. . .

Trần Vũ: “. . .”

Lấy điện thoại di động ra, Mã Lệ phát bài nhạc “Hỏa” của Trương Huệ Muội.

Sau đó cô nhẹ nhàng xoay người, uốn éo bước nhảy, ngồi trên bàn cà phê trước cửa sổ với cặp mông tròn trịa, duỗi thẳng cái chân phải dài mảnh mai của mình ra rồi đặt nó vào trong lòng của Trần Vũ..

Trần Vũ: “. . .”

Mã Lệ: “Ừm hừ ~?”

Trần Vũ: “. . . Cô muốn làm gì?”

“Đinh linh ~ ”

Mã Lệ gõ gõ đôi bông tai của mình, ra vẻ quyến rũ, chỉ vào chân phải đang duỗi của cô: “Nhìn thấy nó, anh không muốn làm chút gì sao?”

Trần Vũ cúi đầu, nhìn lướt qua cái chân mặc tất lưới cá đang nằm trong lòng mình, im lặng một lúc, rồi nói thật: “Muốn. Chỉ cần là đàn ông thì sẽ muốn.”

“Vậy thì tại sao anh không làm đi?” Mã Lệ le lưỡi liếm ngón trỏ.

“Có thể làm hả?”

“Anh muốn làm gì thì làm ~?”

“Tốt lắm.” Trần Vũ gật đầu, không tránh khỏi có chút phấn khích, lấy bút từ trong túi rồi ra vẽ một vòng tròn vào chỗ trống của chiếc tất lưới cá của Mã Lệ.

Mã Lệ: “. . .”

“Come on.” Trần Vũ ngẩng đầu, chờ mong: “Đến lượt cô đó.”

“. . . Mẹ nó, làm tốt lắm.”

Sau khi nhận bút, Mã Lệ vẽ một dấu × bên cạnh “hình tròn”.

Trần Vũ ngay lập tức vẽ một “○” bên cạnh “×”.

Mã Lệ lại vẽ cái “×” khác.

Trần Vũ tiếp lấy vẽ cái “○” .

Cứ như vậy, hai người chơi bắt đầu chơi cờ ca rô. . .

“Trần Vũ, cậu nói. . .” Mã Lệ vừa vẽ vừa nói: “Cậu cho rằng có tình bạn thuần túy giữa nam và nữ không?”

Trần Vũ suy tư: “Chắc là không có?”

Mã Lệ: “Tôi cũng đã từng nghĩ như vậy. Nhưng bây giờ tôi nghĩ là có.”

Trần Vũ: “Thật sao?”

Mã Lệ: “Đúng. Tôi nhìn thấy cậu bây giờ, thực sự là tôi không có bất kỳ ý nghĩ nào nữa.”

“Hắc!” Trần Vũ đột nhiên vui vẻ: “Ngũ Tử Liên Châu! Tôi thắng!”

Mã Lệ: “. . .”

“Mau mau! Đổi chân khác, tiếp tục!”

Mã Lệ: “. . .”

“Tình nguyện viên đâu rồi? !”

“Cứ để cho chúng tôi ở đây thôi hả?”

“Nhân viên phục vụ đâu?”

“Người đâu hết rồi!”

“Nói là có cơm trưa mà chả thấy đâu vậy?”

“Có người không? Có tình nguyện viên nào không. . .”

Lúc này, các phóng viên ở sảnh ngoài cửa sổ đều bị kích động, lần lượt kêu lên bất bình.

Trần Vũ liếc mắt nhìn, cau mày: “Các phóng viên đói rồi, chúng ta xuống dưới đi.”

“Xuống dưới làm gì?”

“Chúng ta là tình nguyện viên mà! Xuống hỗ trợ!”

“Không cần.” Mã Lệ ưu nhã khoát khoát tay: “Từ xưa tới giờ chỉ có người khác phục vụ chế thôi, không ai dám để cho chế phục vụ cả.”

Trần Vũ: “. . . Vậy cô tới làm tình nguyện viên chi vậy?”

“Tôi không muốn làm? Nhưng nhà trường chọn trúng tôi.”

“Nhưng mà. . .” Trần Vũ quay đầu lại nhìn đám phóng viên đang có dấu hiệu náo loạn, đau đầu nói: “Bọn hắn đang tức lắm rồi kìa.”

Chương 426: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (11) Chương 426: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (11)

“Bình thường.” Mã Lệ bĩu môi: “Cậu có biết ý nghĩa tình nguyện viên là gì không?”

“Là gì?”

” Tình nguyện viên là những người mạnh mẽ chuyên giải quyết những bất bình. Tên gọi tắt là Trị Oán Giả.”

Trần Vũ: “. . .”

Mã Lệ: “Liền những tay săn ảnh này, bản cung còn không có biện pháp trị được bọn hắn hay sao?”

“Cô không sợ bọn họ tố cáo cô hả?”

“Không sợ, tôi khóa cửa chính lại rồi, bọn họ còn có thể đi ra ngoài hay sao.”

“. . .”

Thật lâu.

Trần Vũ đặt chân Mã Lệ xuống, cất bút đi, sắc mặt trở lại bình thường: “Nhàn thoại thì dừng ở đây đi, chúng ta trực tiếp vào đề tài chính luôn đi. Cô tìm tôi thì nhất định là có chuyện gì rồi đúng không.”

“Tại sao anh lại luôn đề phòng em vậy.” Mã Lệ ủy khuất rút chân lại.

“Nếu không có chuyện gì khác thì tôi đi trước.”

“Được rồi.” Nhảy khỏi bàn cà phê, Mã Lệ đứng dậy, nhìn ra đại sảnh bên ngoài cửa sổ, nói: ” Ngày mai, lễ khai mạc của giải đấu các trường đại học sẽ bắt đầu. Ngày mốt, ba ngày sau thì sẽ bắt

đầu sự kiện thi đấu thể thao.”

Trần Vũ gật đầu: “Chuyện này thì tôi biết rồi.”

“Vậy cậu có biết cuộc thi đấu chính thức sau khi kết thúc sự kiện thể thao này sẽ có quy tắc nào không?”

” Cái này… Tôi không biết. Không phải là phía chính phủ đã bảo mật sao. Cô có tin tức hả?”

“Ta không có tin tức.” Mã Lệ mỉm cười, chỉ chỉ vào đầu mình: “Nhưng tôi có cái này, có thể phân tích ra được.”

“Vậy à.” Nghe vậy, Trần Vũ không tỏ rõ ý kiến, hai tay khoanh trước ngực: “Vậy thì cô phân tích thử đi. Tôi nghe một chút.”

” Rất đơn giản. Quy mô của cuộc thi lần này rất lớn, với hơn 1.200 lớp từ khắp nơi trên thế giới. Vậy thì phương pháp 1-1 hoặc n-to-n thông thường sẽ không đủ thời gian để tìm ra hết tất cả vị trí.”

“Tiếp tục.”

Mã Lệ đùa nghịch mái tóc ngắn của mình: ” Vì vậy, phải có hai hệ thống sàng lọc cho cuộc thi năm nay.”

” Đầu tiên là đặt hơn 1.200 lớp học vào một nơi bí mật, hoặc một nơi nào đó đã được chuẩn bị trước.”

” Thứ hai, loại bỏ hơn 1.000 lớp học, chỉ để lại từ một đến hai trăm võ đài.”

“Tôi phân tích thế nào?” Mã Lệ im lặng, nhìn xem Trần Vũ.

“Vẫn được.” Trần Vũ gật đầu: ” Ai có bệnh trĩ ở miệng đều có thể phân tích rõ ràng những gì mà cô vừa nói.”

” Nhưng tôi còn có thể phân tích ra được địa điểm thi đấu ở đâu.” Trong mắt Mã Lệ lóe lên một tia sáng.

Trần Vũ cũng sững sốt: “Ở đâu?”

” Phía tây kinh thành.” Mã Lệ chăm chú theo dõi sắc mặt thay đổi

của Trần Vũ: ” Nơi thú triều tụ tập.”

“. . .”

Cho dù là Trần Vũ đã cố gắng kiềm chế cảm xúc nhưng mí mắt nhấp nháy của cậu vẫn bị ánh mắt tinh tường của Mã Lệ thấy được.

“Xem ra.” Khóe miệng Mã Lệ nhếch lên: “Cậu đã biết là phía tây có thú triều.”

“. . .” Sau một hồi im lặng, Trần Vũ nói: “Cô cũng biết?”

“Đúng vậy.”

“Sao cô biết được?”

“Phân tích.” Mã Lệ buông tay.

“. . . Cô đã phân tích ra được bao nhiêu.”

“Tôi suy đoán. . .” Mã Lệ hạ giọng: ” Cấp trên cố ý tổ chức giải đấu có quy mô lớn như vậy là để thu hút thiên hạ cường giả ở lại đây để chiến đấu chống lại thú triều. Theo chính sách, dân cư sẽ được dời về phía tây, và những người này được xem như là khẩu phần lương thực dị thú, hình thành một khu giảm xóc chiến lược. Tôi suy đoán. . . Vào ngày mà cuộc thi này kết thúc, sau khi đã ban phát xong những phần thưởng đắt giá, thú triều sẽ đến. Vì chính phủ đã không có tài nguyên nào nữa rồi.”

Trần Vũ hơi híp mắt lại, đè nén kinh hãi trong lòng, hỏi: “Vậy nếu như địa điểm đầu tiên tổ chức giải đấu được đặt ở trong thú triều, thì chẳng phải là vạch trần trước sự tồn tại của thú triều sao.”

“Không.” Mã Lệ nở nụ cười bí hiểm: ” Đừng quên, cư dân mạng trên internet vẫn đang tiếp tục chỉ trích sự thay đổi hướng đi của thú triều. Trường đại học Bắc Kinh của cậu có một người có thể thay đổi hướng đi của thú triều.”

Trần Vũ: “. . .”

” Chỉ cần người đó tách ra triều thú ra một chút, là đủ để làm địa

điểm thi đấu. Cũng có thể dùng sinh mệnh của những người này để tiêu hao một phần triều thú.”

Trần Vũ: “. . . Người đó là ai.”

“Ta muốn nói Bát Hoang Dịch. . .” Mã Lệ nheo mắt lại, dò xét hỏi: “Cậu tin không?”

Trần Vũ: “. . .”

“Chu choa.” Mã Lệ nghiêng đầu: ” Hình như là cậu cũng biết chuyện này rồi. Tôi đã phải suy nghĩ rất lâu mới đoán được đó.”

Nhìn cô gái đang mặc trang phục thỏ mặt, vẻ sợ hãi ẩn chứa trong mắt của Trần Vũ càng sâu thêm vài bậc: “Mã Lệ, rốt cuộc thì cô còn biết những chuyện gì nữa.”

” Thông qua loạt phản ứng vừa rồi của cậu. Tôi biết rất nhiều điều. Ví dụ như là cậu đã có phương pháp để trốn khỏi thủ đô sau trận đấu. Hãy để tôi đoán xem phương pháp này là gì. . .”

Tiếng nói hơi ngừng lại, Mã Lệ ngửa đầu suy tư: “Ừm. . . Sau khi Bát Hoang Diêu được cậu cứu, cô ấy lại tình cờ được phân vào lớp của cậu, hơn nữa còn có thể chung đội với cậu lâu như vậy mà không bị gia tộc can thiệp. Điều đó chứng minh là sau có người ở sau lưng hỗ trợ cho người bạn học cũ này của tôi.”

Chương 427: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (12) Chương 427: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (12)

“Tham khảo đến các mối quan hệ của cô ấy thì chắc là chỉ có Bát Hoang Dịch mà thôi.”

“Như vậy thì nguyên nhân mà lúc trước Bát Hoang Dịch thay đổi hướng đi của thú triều cũng sẽ được sáng tỏ, anh ta là vì em gái của mình.”

” Điều này chứng minh rằng trong mắt của Bát Hoang Dịch, Bát Hoang Diêu rất quan trọng. Tuyệt đối không thể nhìn thấy cô ấy chết chung với kinh thành được.”

“Ừm. . . Hiện tại trên mạng có thế lực đang có ý muốn tấn công Bát Hoang Dịch. Chắc anh ta đã đoán được rằng mình sắp xui xẻo rồi. Gia tộc thì đều là tử sĩ không có tình cảm, hoàn toàn không thể trông cậy vào được. Như vậy chỉ có thể giao em gái của mình cho cậu, đó là sự lựa chọn tốt nhất.”

“Sau đó, tham khảo đến những bí mật mà cậu đã biết, rõ ràng là cậu đã đạt được một giao dịch nào đó với Bát Hoang Dịch.”

” Để đảm bảo rằng cậu và Bát Hoang Diêu có thể sống sót, chắc chắn anh ta sẽ trợ giúp cho cậu.”

“Vậy thì. . . Để tránh cho việc đánh cỏ động rắn, phương thức tốt nhất chính là để cho cậu có một thân phận không chịu quy tắc hạn chế. . .”

” Có thể chạy trốn tự do trong cuộc chiến và những thời điểm quan trọng mà không làm cho người khác chú ý.”

“Như vậy với thân phận của Bát Hoang Dịch, cái thân phận mà anh ta tạo ra cho cậu. . .” Mã Lệ ngửa đầu, tiếp tục suy luận: “Chắc là trong truyền thuyết. . .”

“Đủ.”

Trần Vũ rốt cuộc không nhịn được nữa cắt ngang lời nói của Mã Lệ: “Được rồi.”

“Ừm hừ ~” Mã Lệ chớp chớp mắt: “Xem ra tôi đoán đúng rồi.”

“Vậy rốt cuộc thì mục đích của cô là cái gì?”

“Rất đơn giản nha.” Mã Lệ nhảy cẫng mở miệng: ” Một, trong cuộc thi lần này, cậu và tôi sẽ thành lập một đội giúp tôi thăng tiến. Đương nhiên, lớp của tôi cũng sẽ trợ giúp cậu. Trong cái giải đấu mà cường giả như mây này thì thực lực của chúng ta quá nhỏ bé, không đủ trưởng thành. Liên hợp lại là sự lựa chọn tốt nhất.”

“Có một thì sẽ có hai sao.”

“Đương nhiên. Hai. . .” Giọng nói của Mã Lệ lại trầm xuống: ” Khi nào thú triều tiến tới thì mang theo tôi chạy ra ngoài.”

“. . . Nếu cô đã biết nhiều chuyện như vậy rồi thì sao không sớm thoát thân đi.”

“Nào có đơn giản như vậy. Khi tôi hiểu rõ mọi chuyện thì Kinh Thành đã lâm vào tình cảnh chỉ có thể tiến vào mà không thể rời đi. Các nhiệm vụ do trường học phát ra cũng không xa, muốn chạy ra ngoài cũng không dễ dàng.”

“Vậy thì cô sẽ làm gì nếu không có tôi.”

” Đương nhiên là tôi còn có cách khác rời đi nhưng mà quá mạo hiểm.” Sắc mặt Mã Lệ bỗng nhiên trở nên nghiêm túc: ” Vừa rồi tôi đưa cậu tới đây, nói với cậu nhiều chuyện như vậy là đang muốn cứu cậu ra ngoài đó.”

Trần Vũ nhíu mày: “Thật sao?”

“Thật mà.” Mã Lệ gật đầu: ” Chỉ là sau khi nói chuyện thì tôi thấy cậu có phương pháp chạy trốn tốt hơn, cho nên tôi mới thay đổi chủ ý.”

“. . .”

“Thế nào? Có thể giúp tôi được không?”

“Có một, có hai, còn có ba không?”

“Không có. Chỉ hai điều này thôi. Tôi nghĩ đây là sự lựa chọn mà đôi bên cùng có lợi, cậu không có lý do gì để từ chối.”

“. . .” Trần Vũ đứng im tại chỗ yên lặng suy nghĩ một lát rồi gật đầu: “Được. Nhưng tôi chỉ có thể mang một mình cô đi. Không bao gồm đồng đội của cô.”

“Cám ơn rồi!” Mã Lệ lập tức cao hứng, cô hôn lướt qua má của Trần Vũ.

Trần Vũ: “. . .”

” Tôi rất vui vẻ khi có một người đồng hương như cậu. Mã Lệ tôi thiếu cậu một món nợ ân tình.” Nói xông, cô ta bắt đầu cởi nút thắt của bộ trang phục thỏ ra: “Muốn tôi trả liền bây giờ luôn không. Cậu thích gì thì cứ lấy đi nha ~?”

Trần Vũ: “Cô không được qua đây. . .”

“Sưu ——Duang!”

“Sưu sưu —— ”

“Duang! !”

Pháo hoa dày đặc nổ vang khiến cho các ô cửa sổ “rung rung”.

Trần Vũ dần dần tỉnh lại sau giấc ngủ, nheo mắt lại nhìn bầu trời đầy pháo hoa, có chút cáu kỉnh.

“Mẹ.”

“Bây giờ là mấy giờ rồi còn bắn pháo bông nữa.”

“Tinh luyện những thuốc súng này thành tên lửa để chống lại thú triều không phải là tốt hơn sao. . .”

Trần Vũ mắng mỏ ngồi dậy, ngáp một cái, ngẩn ngơ ở trên giường vài phút trước khi xuống giường rửa mặt thay quần áo.

Hôm nay là ngày khai mạc của “giải đấu các trường đại học trên

thế giới”.

Thời gian khai mạc là mười hai giờ trưa.

Sau khi rửa mặt xong, Trần Vũ lấy điện thoại di động ra xem thời gian, phát hiện còn sớm nên nằm trên sô pha đọc « võ pháp vỡ lòng từ nhập môn đến nhập thổ ».

Sau một thời gian dài “ rèn luyện IQ”, giờ đây tư duy logic, trí nhớ và khả năng phán đoán của cậu đã tiến bộ vượt bậc.

Cái cuốn « võ pháp vỡ lòng » này từng làm cho cậu mờ mịt một thời, bây giờ căn bản là xem một trang chưa quá 1 phút.

Hiệu quả học tập nhanh hơn người thường.

Theo dự đoán của Trần Vũ, chỉ trong vòng nửa năm thôi là cậu ta có thể đạt được kết quả học tập sáu hoặc bảy năm của Đoạn Dã.

Chương 428: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (13) Chương 428: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (13)

“Chậc chậc.”

Liếm liếm môi, ảo tưởng về tương lai có thể “Hô phong hoán vũ ” của mình, Trần Vũ hưng phấn khó nhịn, càng có động lực để xem sách.

“Pháp sư, pháp sư tốt à. . .”

. . .

Cùng lúc đó.

Biệt thự của Bát Hoang Dịch.

“Rắc rắc!”

Theo một âm thanh tương tự như kính vỡ.

Rộng lớn trong tầng hầm ngầm,

Trong tầng hầm rộng rãi, một vết nứt trong suốt xuất hiện từ không khí, cắt đứt mục tiêu kim loại ở trung tâm.

“Đang!”

Phần trên của mục tiêu bằng kim loại rơi xuống đất, đập vỡ gạch lát sàn và bắn ra những tia lửa lấm chấm.

“Xong rồi.”

“Xong rồi!”

Đoạn Dã mở to mắt, vẫn bảo trì tư thế chắp tay trước ngực như cũ, kích động đến toàn thân run rẩy: “Dịch. . . Dịch Thần! Tôi học được rồi! Học được. . .”

“Ừm.”

Ở trong góc, Bát Hoang Dịch mặc trường bào gật gật đầu, giọng nói bình thản không gợn sóng: “Còn lại, tự mình tìm hiểu.”

“Dịch Thần. . .”

Cảm xúc của Đoạn Dã dần dần đạt đến đỉnh điểm, cậu ta nhìn về phía Bát Hoang Dịch, mũi chua xót, giọng nói có chút nghẹn ngào: “Anh đối với em quá tốt.”

“. . .” Bát Hoang Dịch không trả lời.

“Anh không tính nhận em làm đồ đệ sao?”

“. . .” Bát Hoang Dịch vẫn không trả lời.

Trong tầng hầm ngầm lập tức trở nên yên tĩnh trong giây lát.

Sau nhiều ngày ở chung, Đọan Dã đã biết rõ tính tình của Bát Hoang Dịch, sẽ không có bởi vì đối phương trầm mặc mà suy nghĩ lung tung.

Ức chế sự hưng phấn trong lồng ngực, Đoạn Dã đứng thẳng người, cúi đầu thật sâu nói với Bát Hoang Dịch: “Dịch Thần, em biết rõ loại võ công này là quý giá, vô giá, khó có thể mua được. Cho dù anh có nhìn ta thế nào cũng được, bắt từ bây giờ em sẽ coi anh như một người thầy.”

Bát Hoang Dịch nhìn về phía Đoạn Dã, trong đôi mắt đen láy không có chút dao động nào.

Thật lâu, anh ta ngoắc ngoắc tay, nói: “Cậu qua đây.”

“Ngài nói đi.” Đoạn Dã lập tức bước nhanh đến trước.

“Trước đó tôi đã nói là sẽ dạy cho cậu hai kỹ năng, một, là võ pháp không gian mà tôi đã cải tiến, cậu đã học được rồi. Hai, là học cách để sử dụng võ kỹ hoặc võ pháp mà không bộc phát khí kình hoặc không thôi động khí kình. Cậu còn chưa được học.”

“Ngài. . . Ngài muốn tiếp tục dạy điều thứ hai hả?”

“Đúng vậy.” Bát Hoang Dịch gật đầu: “Thường thì loại kỹ năng không bộc phát khí kình, nhưng lại có thể sử dụng võ kỹ này cần phải sau cấp 6 mới có thể học được. Nhưng có một loại đạo cụ, chỉ cần bạn cầm trong tay là có thể làm được điều này.”

“Ngài nói chính là. . .” Suy tư nửa giây, Đoạn Dã bỗng nhiên chấn kinh: “Là. . . Là Hạo Thiên quyền trượng?”

“Đúng vậy.” Bát Hoang Dịch duỗi quyền ra.

“Đông!”

Đập vỡ bức tường của tầng hầm và lấy ra một cây trượng màu đen khổng lồ dài khoảng hai mét.

Đầu của cây trượng là một hình tròn bất quy tắc.

Phần đuôi của cây trượng thì là gai nhọn sắc bén.

Sau đó, anh ta đưa cây quyền trượng này cho Đoạn Dã: “Quyền trượng Hạo Thiên, tên đầy đủ Hạo Thiên Thông Minh quyền trượng, là một vật phẩm được sản xuất ở trong dị cảnh Hạo Thiên. Chỉ cần da của người dùng tiếp xúc với nó, người đó liền sẽ tiến vào một loại trạng thái hoàn toàn mới, ở trong trạng thái đó, cậu có thể lướt qua trình tự bộc phát kình khí, thi triển khí kình hình thành mạch kín.”

“Quyền trượng Hạo Thiên. . .” Đoạn Dã trợn mắt ngoác mồm: “Cái này. . . Đây là quốc bảo sao. . .”

“Đúng vậy.”

“Là cây quyền trượng mà quốc gia đã ban cho ngài?”

“Quyền trượng Hạo Thiên, thế gian chỉ có một cây.” Bát Hoang Dịch mặt không biểu tình: “Cậu phải luôn mang theo nó ở bên người, thời gian dài rồi thì dù cho quyền trượng có rời khỏi tay, thì cậu cũng có thể duy trì được trạng thái đó. Đó là cách mà tôi tập luyện.”

“Dịch Thần. . . Nó quá quý trọng.”

“Cầm.”

“. . . Tôi không thể nhận.”

“Chờ khi cậu học được kỹ xảo nào thì trả lại cho tôi.”

“. . .”

Nhìn qua cây quyền trượng thon dài và đẹp đẽ trước mặt, đáy lòng dần dần chiếm thượng phong.

Từ từ, Đoạn Dã run rẩy vươn tay cầm lấy chuôi của cây quyền trượng.

Trong chốc lát!

Thiên địa thông thấu.

Tầm mắt sáng tỏ.

Mọi thứ trong mắt cậu ta dường như đã được bật một bộ lọc “sắc nét” trong tích tắc. . .

“Thử một lần.” Bát Hoang Dịch ra hiệu xin mời.

Đoạn Dã lập tức xoay người, tay trái cầm quyền trượng, hướng về phía mục tiêu là kim loại đã bị vỡ nát bên phải.

“Răng rắc!”

Trong vòng chưa đầy một giây, một vết nứt không gian xuất hiện.

Một lần nữa cắt trúng mục tiêu.

Đồng thời trong toàn bộ quá trình, cậu ta đều không có bộc phát ra bất cứ khí kình nào.

“Thật không thể tin được. . .”

Đoạn Dã rung động tại chỗ.

“Vậy cứ như vậy đi.” Bát Hoang Dịch đứng lên, đội mũ trùm đầu rồi tự mình rời đi: “Quyền trượng phải dùng vải quấn lên, để tránh

lộ tài. Nên dạy đều dạy. Sau này đừng tới nữa."

Nhìn qua bóng dáng gầy gò đang bước đi của Bát Hoang Dịch.

Đoạn Dã ngây người hồi lâu, cuối cùng cũng nén lại cảm xúc phức tạp, tiếp tục lần nữa cúi đầu thật sâu.

Chương 429: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (14) Chương 429: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (14)

Lập tức, đứng thẳng dậy, cậu ta bị choáng ngợp bởi sự sung sướng trào dâng từ đáy lòng.

Với cây quyền trượng này, trước khi sử dụng võ pháp sẽ không cần "niệm" lâu như vậy nữa.

Cậu ta sẽ có thể ra đòn tấn công còn nhanh hơn cả những võ giả chuyên ngành võ kỹ!!

"Chậc chậc."

Đoạn Dã phấn khích không chịu được le lưỡi liếm môi, mơ tưởng về tương lai "duy khoái bất phá" của mình.

"Chiến sĩ, chiến sĩ tốt à. . ."

. . .

Thời gian đã đến mười một giờ trưa.

"Ba."

Trần Vũ khép quyển sách dày cộp lại, đứng dậy vươn vai.

"Nên đi rồi."

Chép miệng một cái, Trần Vũ mặc vào áo khoác mở cửa bước ra khỏi ký túc xá với ước mơ trở thành pháp sư.

Khi cửa phòng bị mở ra, cậu ta không khỏi giật nảy mình.

Ngoài cửa, đang đứng một người —— Bát Hoang Diêu.

"Vũ ca." Nàng thiếu nữ vốn còn đang mê man lập tức tỉnh táo: "Anh ra rồi sao."

“Không phải đã nói là sẽ tập hợp ở cổng phía Tây của trường học sao?” Trần Vũ trên dưới dò xét cô gái: “Sao cô lại tới đây? Đứng ở đây bao lâu rồi?”

“Một. . . Một lúc thôi.”

“Sao không gõ cửa?”

“Em sợ anh đang ngủ, gõ cửa sẽ đánh thức anh dậy.”

“Cái này. . . Cô làm cho tôi khá là ngại đấy.”

Nghe vậy, Bát Hoang Diêu ngượng ngùng cúi đầu.

Mà lúc này Trần Vũ cũng nghĩ đến “quan hệ” giữa hai người, trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút mập mờ.

“e mm mmm. . .”

Gãi gãi tai, Trần Vũ đóng cửa lại nói: “Vậy chúng ta đi thôi, lễ khai mạc còn một tiếng nữa là bắt đầu, sắp trễ rồi.”

“Được.” Thiếu nữ gật đầu, ngoan ngoãn đi theo sau lưng Trần Vũ.

Hai người cùng nhau bước ra khỏi khu ký túc xá, đến cổng trường phía Tây, thì nhìn thấy Đoạn Dã cũng đang đi tới, lạnh nhạt dựa vào cột cửa, trên tay ôm một cây trượng được quấn chặt bằng vải bông.

Trần Vũ đi tới trước mặt Đoạn Dã, nhíu mày: “Đang trang bức hả?”

“Điều này không phải đã rõ ràng rồi sao? Nhanh chụp một tấm hình đi, lựa góc nào soái chút nha.”

“Tôi còn tưởng rằng cậu sẽ ở chỗ của Bát Hoang Dịch không tới được chứ.”

“Dịch Thần sẽ có một bài diễn thuyết ở trong nghi thức khai mạc, cho nên chắc chắn phải đi rồi. Hơn nữa. . . Tôi đã xuất sư rồi.”

Đoạn Dã đắc ý, lắc lắc cây quyền trượng trong ngực: “Nhìn đi, lễ

vật xuất sư.”

Trần Vũ nghiêng đầu: “Đây là cái gì?”

“Chụp ảnh trước đi, lát nữa tôi sẽ giải thích cho hai cậu.”

Trần Vũ bĩu môi, khoát khoát tay: “Tiểu Diêu, chụp cho cậu ta tấm hình.”

“Được.” Bát Hoang Diêu gật gật đầu, lấy điện thoại di động cũ ra, bật chức năng camera.

“. . .”

“. . .”

“. . .”

Trần Vũ: “Chụp lẹ lên coi?”

“App. . . Máy ảnh còn chưa mở ra được.” Thiếu nữ lo lắng bấm vào màn hình đang bị đứng máy: “Sắp rồi, sắp chụp được rồi.”

“. . .”

“. . .”

Đoạn Dã: “. . . Vũ ca, nghi thức khai mạc sắp kết thúc rồi.”

“Mẹ kiếp.” Trần Vũ đẩy cô gái sang một bên, lấy điện thoại di động của mình ra, chụp vài tấm hình: “Được rồi, đi thôi.”

“Vũ ca cho tôi xem chút.”

Đoạn Dã từ bỏ tư thế, hào hứng nhảy đến, cầm lấy điện thoại di động của Trần Vũ để xem.

Sau đó, sắc mặt cậu ta tối sầm lại: “. . . Cậu chụp ở chế độ tự sướng hả?”

Trần Vũ giật lại điện thoại: “Cậu cũng không nói là chụp ai.”

“Không được không được, chụp dùm tôi hai tấm, nhanh nhanh

nhanh. . .”

“Đi rồi, cậu lấy điện thoại của mình ra mà chụp.”

“Điện thoại di động của không phải bị mất rồi sao.”

“Cái đ*t mẹ nó, đáng đời.”

. . .

Ba người cười đùa gây ồn ào suốt chặng đường, đúng 12 điểm giờ thì đi đến bên ngoài sân vận động “Tổ chim” ở phía Tây thành phố.

Quảng trường lớn với sức chứa 100.000 người đã chật cứng.

Ở dưới, đầu người, đầu người, và người đầu.

Bên trên, hoa tươi, tranh chữ, khinh khí cầu.

Tiếng hoan hô, chen chúc, tiếng thét chói tai, tiếng chửi rủa, tiếng hô hoán, những tiếng ồn ào liên tục phát ra.

Khung cảnh vô cùng náo nhiệt.

“Những người đang đứng ở hướng 4 giờ xin chú ý.”

Một nhân viên cầm micro đứng trên nóc sân khấu, hướng về chỗ mà đám người Trần Vũ đang vẫy tay chào: “Xin đừng chen chúc, đừng xô đẩy, người mới đến sẽ đi bộ về phía tôi, rồi đi từ từ đến cổng số 15 và đợi tới lượt mới đi vào trong quảng trường.”

“Mọi người nhanh lên!”

“Giải đấu các trường đại học trên thế giới sắp bắt đầu rồi. . .”

“Vũ ca, giấy chứng nhận tình nguyện viên của anh đâu?” Đoạn Dã nhìn hàng dài hùng dũng trước mặt, nói: “Nếu lấy nó ra thì cậu có thể mang tôi và Diêu Tử vào trong một cách nhanh hơn đấy.”

“Được.”

Trần Vũ gật đầu, dẫn hai người đi vòng qua hàng đợi, đến cổng 12, đưa giấy thông hành: “Người đẹp, tôi là tình nguyện viên, tôi

có thể dẫn hai người bạn vào chung được không?”

“Được, nhưng cậu đến muộn quá đấy.” Nhân viên công tác liếc nhìn giấy thông hành của Trần Vũ: “Bên trong đang rất bận. Mau vào trong hỗ trợ một chút.”

“Không có vấn đề.”

Tiến vào sân vận động Tổ chim.

Trần Vũ và Đoạn Dã mỉm cười với nhau, chuẩn bị cởi giấy chứng nhận trên ngực ra, nhưng còn chưa kịp cởi ra thì chủ quản xuất hiện, bất ngờ bắt lấy tay cậu: “Tình nguyện viên hả! Cậu đang làm gì vậy?”

Chương 430: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (15) Chương 430: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (15)

“A… A, giấy chứng nhận của tôi bị lệch, tôi muốn tháo ra gắn lại ấy mà.”

“Đánh rắm! Mấy thằng ranh con tình nguyện viên này, trong hồ sơ có tổng cộng 800 tình nguyện viên, vậy mà bây giờ tập hợp 500 người cũng không đủ! Vào rồi liền chuồn mất! Có ý thức trách nhiệm gì không hả?!” Chủ quản tức giận bắt đầu chửi.

Trần Vũ: “…”

Đoạn Dã: “ha ha ha ha ha ha ha…”

“Cậu cười cái gì? Vào đây bằng cách nào?” Chủ quản chuyển tầm mắt sang người Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu.

“Người đẹp bên ngoài nói rằng chúng tôi có thể đi theo tình nguyện viên vào.” Đoạn Dã vội vàng giải thích.

“Cái này không phải là đi cửa sau sao?”

“Đây không phải là cửa sau.” Đoạn Dã phản bác: “chúng tôi đi cửa chính đàng hoàng.”

“Đừng có ba hoa chích chòe với tôi.” Chủ quản lấy từ trong tay ra một xấp đơn: “Muốn miễn vé vào cửa, miễn xếp hàng đi vào, thì không thể chỉ vào mà không làm gì, đây là các môn thể thao đang thiếu vận động viên, hai người các cậu mỗi người báo danh ba môn.”

“Mở thế vận hội Olympic mà phải đi tìm vận động viên ở ngay hiện trường hả?” Đoạn Dã chấn kinh.

“Đừng lề mề, chọn nhanh lên.” Chủ quản nhét cho Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu hai tờ đơn: “Mỗi người ba môn, dự thi vòng loại. Không chọn thì phắn ra ngoài đi.”

Ba người nhìn nhau, Trần Vũ nhún vai: “Chọn đi, coi như khởi động vậy, chơi một chút cho náo nhiệt.”

“Cậu cũng phải chọn!” Chủ quản lại nhìn Trần Vũ, đưa ra một tờ đơn: “Chọn đi!”

“Con bà nó, tôi là tình nguyện viên đó! Có thời gian rảnh để chơi mấy thứ này sao?!”

“Ít nhất cũng phải chọn một cái.” Chủ quản cau mày: “Lâm thời thêm vào vài môn thể thao, số lượng người đăng ký không đủ. Các bạn đều là sinh viên của các trường đại học hàng đầu. Chỉ cần chọn đại rồi vào làm kiểng là được.”

Nghe vậy, Trần Vũ đành phải nhận lấy tờ đơn, nhìn lướt qua hai lần, ngẫu nhiên chọn một môn “bóng rổ”: “Một môn, chọn xong.”

“Ba môn.” Đoạn Dã đưa tờ đơn ra: “Chọn xong rồi.”

“Em. . . Em cũng chọn xong rồi.” Bát Hoang Diêu là người cuối cùng.

“Ừm.”

Chủ quản nhận lấy và kiểm tra từng cái một. Khi nhìn thấy những môn mà Đoạn Dã đã đăng ký thì lập tức nổi giận: “Con mẹ nó, cậu chọn cái thứ gì vậy?”

Đoạn Dã nghiêng đầu: “Sao vậy?”

“Thể dục, bơi đồng bộ, múa ba lê trên băng? !”

Đoạn Dã ưỡn ngực: “Ba cái này không thích hợp em sao?”

Trần Vũ liếc xéo: “Cậu qua đó tán gái đúng không?”

Đoạn Dã phản bác: “Tán gái không phải cũng là một môn thể thao sao?”

“Chọn lại đi! !”

Chủ quản hét lớn một tiếng, đưa tờ đơn trở về cho Đoạn Dã, sau

đó liền nhìn những môn mà Bát Hoang Diêu đã chọn, im lặng một lát, anh ta càng tức giận hơn: “Cử tạ, đô vật, bóng bầu dục? !”

Bát Hoang Diêu đứng tại chỗ, bị hét đến rụt cả cổ lại: “... Ngang.”

Trần Vũ: “...”

“Chọn lại hết đi! ! !”

...

Cuối cùng, dưới áp lực mạnh mẽ của chủ quản, Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu buộc phải sửa những môn thể thao yêu quý của họ, rồi đi về ghế của vận động viên.

Trần Vũ cũng được đưa vào phòng nghỉ của tình nguyện viên, chờ phân công nhiệm vụ.

Khi bước vào phòng nghỉ, cậu ta đã đi tìm xung quanh, nhưng không tìm thấy bóng dáng của Mã Lệ.

Khi bước vào phòng nghỉ, cậu ta đã đi tìm xung quanh, nhưng không tìm thấy bóng dáng của Mã Lệ.

Dùng chân gót để nghĩ thì cũng biết là người phụ nữa đó đã chuồn rồi.

“Hô…”

Khẽ thở phào, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, Trần Vũ nhìn về phía màn hình lớn được treo ở giữa phòng.

Trên màn hình là hình ảnh của sân vận động Tổ Chim đang được truyền hình trực tiếp.

Bên trong sân vận động có diện tích cực kỳ rộng, và tỷ lệ người tham dự là gần một nửa.

Chỉ chờ tất cả khán giả bên ngoài bước vào, chỗ ngồi liền chật kín.

“Tuyệt đại đa số đều là người bản xứ.”

“Dù sao cũng là thời tận thế, người nước ngoài muốn phiêu dương

qua biển cũng không dễ dàng…”

Nhìn cảnh pháo hoa được bắn tung tóe và đám đông đang cỗ vũ trên màn hình TV, Trần Vũ không khỏi liên tưởng đến kỳ thi tuyển sinh đại học ở Thanh Thành.

Xét về quy mô và sự chú ý, thì giải đấu các trường đại học trên thế giới này lớn hơn cả trăm kỳ thi tuyển sinh đại học cộng lại.

Tuy nhiên, Trần Vũ có thể nhận thức một cách nhạy cảm rằng sự nhiệt tình của mọi người đối với cuộc thi các trường đại học này không phải xuất phát từ trái tim.

Chỉ có kỳ thi tuyển sinh đại học mới là ngày lễ trọng đại nhất trong lòng tất cả mọi người…

“Ba ba ba!”

Khoảng mười phút sau, chủ quản bước vào phòng nghỉ và dùng sức vỗ tay, sau khi thu hút được sự chú ý của mọi người, anh ta hét lên: ” Đợt nhiệm vụ thứ hai đã được gửi tới. Tất cả mọi người hãy tập trung đi. Tôi chỉ đến ai thì người đó đến bên cạnh tôi.”

“Cậu, cậu cậu cậu, cậu, còn có cậu…”

Trần Vũ, bị chọn trúng.

“Các cậu đi sang phòng kế bên, nhận camera, phụ trách quá trình quay phim các cuộc tranh tài.”

“Không phải đã có rất nhiều phóng viên rồi sao?” Trần Vũ nhấc tay hỏi.

” Đó là do người khác tự quay, chúng ta cần là tài liệu video của chính mình.”

Chương 431: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (16) Chương 431: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (16)

” Đối với một sự kiện lớn như vậy mà những nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp cũng không đi mời một nhóm…” Trần Vũ bất lực lảm nhảm.

“Chỉ là để người bình thường có cái xem cho vui thôi, các cậu cứ quay đại là được.” Chủ quản không kiên nhẫn khoát khoát tay: “Nhanh lên đi.”

Trần Vũ đi theo đoàn người tới căn phòng bên cạnh, nhận được một chiếc camera đeo trên vai.

Sau khi chơi thử một lúc, thì phát hiện ra là hiệu năng của chiếc máy này tốt hơn nhiều so với máy cùng kích thước ở đời trước.

Tất nhiên là nó cũng nặng hơn rất nhiều.

Nếu không phải là võ giả thì khó mà có thể khiêng được.

” Xong hết rồi đó, còn có ai không biết cách xài không?” Một người phụ trách khác cũng xách camera lên và la to: ” Không biết sử dùng thì đến đây tôi chỉ, đừng có con mẹ nó vào trong sân rồi mà nút nguồn nằm chỗ nào cũng không biết.”

Đông đảo nhiếp ảnh gia rởm cũng không có ai trả lời.

“Được, nếu ai cũng biết hết rồi thì xuất phát đi.” Người phụ trách phất tay.

Mang theo một chiếc camera nặng nề, Trần Vũ bước nhanh rời khỏi phòng và tiến vào sân vận động tổ chim ồn ào.

Đứng ở cửa, nhìn chiêng trống ầm ầm, pháo nổ, cờ đỏ và khán giả đông đúc, lòng Trần Vũ trở nên phấn khích không thể giải thích được.

Cảnh tượng hoành tráng ngoài sức tưởng tượng của người thường trong thời tận thế này là quá hiếm có.

Nhưng nghĩ nghĩ, lại nghĩ đến một trăm nghìn người có mặt ở đây có thể sẽ chết trong đợt thú triều sau này, sự phấn khích của Trần Vũ cũng từ từ phai nhạt.

“Cậu là Trần Vũ đúng không?”

Phía sau, người phụ trách đi tới chỗ Trần Vũ và chỉ tay về phía nhà thi đấu điền kinh: ” Các nội dung chạy 100 mét, 200 mét, 800 mét và 3000 mét sẽ do cậu phụ trách. Nhớ chú ý độ ổn định đấy. ”

“Không thành vấn đề.” Trần Vũ ra hiệu đồng ý.

” Có một cái ròng rọc bên cạnh đường đua, cậu có thể ngồi trên đó để quay.”

Trần Vũ: “Vậy thì càng không thành vấn đề.”

Cáo biệt người phụ trách, Trần Vũ giống một người chiến sĩ cô độc, một mình khiêng camera, đi tới đến bên cạnh đường chạy điền kinh rồi ngồi lên vòng ròng rọc.

Năm phút.

Mười phút.

Hai mươi phút sau.

Thời gian đã đến 12:25.

Một người lính cao lớn, tay trái cầm lá cờ đỏ và tay phải súng phóng tên lửa tiến về trung tâm sân vận động dưới sự chứng kiến của hàng trăm nghìn người có mặt ở hiện trường và hàng tỷ người đang xem qua màn ảnh nhỏ trên khắp thế giới.

“Phốc phốc!”

Dùng lực tay trái cắm lá cờ đỏ lên cỏ, người lính quỳ một chân xuống, giơ súng phóng tên lửa cá nhân và nhắm lên trời.

Toàn trường bỗng trở nên lặng ngắt như tờ.

Vô số camera nhắm vào hình tượng này.

Sau đó, các đại lão tập trung trên bục diễn thuyết, Bát Hoang Dịch bình tĩnh đứng dậy, đến trước micro và đọc theo đúng kịch bản.

“Các vị đại biểu, các vị quý khách, các bằng hữu, các đồng chí.”

“Lịch sử, khắc ghi cho chúng ta những nỗi đau của quá khứ.”

“Thời gian, để cho chúng ta hãy hướng tới sự thịnh vượng trong tương lai…”

“Aba Aba Aba…”

“Aba Aba…”

“Giải đấu các trường đại học trên thế giới lần này nhất định sẽ thúc đây nền văn minh, tăng cường đoàn kết, khuyến khích lẫn nhau, trao đổi kinh nghiệm, làm rõ mục tiêu, chung sức đồng lòng. Làm cho cuộc thi lần này trở thành một Hội nghị văn minh, đoàn kết, hòa bình, thịnh vượng và tự tin. Trở thành một sự kiện lớn sẽ hồi sinh nhân loại và tạo ra những vinh quang lớn hơn…”

“Tôi, Bát Hoang Dịch, thay mặt cho người dân cả nước tuyên bố.”

“Cuộc thi đấu của các trường đại học trên thế giới năm nay…”

“Sưu ——— ”

Ngay lúc giọng nói của Bát Hoang Dịch dừng, người lính ở giữa bãi cỏ đã bóp cò.

Một tên lửa bay vút lên bầu trời, và “bùm”một tiếng, nổ tung thành một đám mây hình nấm…

Bát Hoang Dịch: “Chính thức, bắt đầu!”

“OHHHHHHHHH...”

Toàn trường sôi trào.

Núi kêu biển gầm.

Hàng trăm nghìn khán giả vẫy tay và cảm thấy rạo rực trong lồng ngực.

Trần Vũ đang ngồi trên vòng ròng rọc thì mặt xạm lại.

“Không hổ là tận thế.”

“Dùng một quả bom hạt nhân nhỏ xem như một lời chào…”

Phát biểu xong xuôi, trên đài hội nghị, Bát Hoang Dịch và các bô lão khác liền rời tiệc.

Cái sự kiện “lừa gạt” người dân bình thường này chỉ là một sự kiện thể thao cung cấp thời gian chuẩn bị cho giải đấu, không ai muốn mất thời gian để xem nó.

Nhưng khán giả lại khá hào hứng, la lớn, vỗ tay, hò hét để chào đón những vận động viên lên sân khấu.

Có lẽ chỉ có “Thế vận hội” này mới có thể khiến họ ấp ủ ký ức nhớ về một thế giới hòa bình…

12 giờ 45 phút.

Môn thể thao tranh tài đầu tiên là môn điền kinh chạy nước rút 100 mét.

Dưới con mắt của muôn người, 10 nam nữ hỗn hợp bước ra đường băng và ngồi xổm để chuẩn bị.

Đúng vậy.

Dù sao cũng đều là “Lừa gạt”, phía chính phủ thậm chí còn không thèm chia ra tổ nam và tổ nữ…

Chương 432: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (17) Chương 432: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (17)

Trực tiếp đặt hết lên một đường đua và cứ thế mà chạy thôi…

“Bắt đầu làm việc.”

Nhấc camera lên, bật công tắc và kiểm tra tình trạng của thiết bị, Trần Vũ hướng camera về phía mười người trên đường băng.

Mà ở xung quanh cậu ta thì nhiều phóng viên và đội truyền thông cũng giơ camera lên.

” Mọi người vào vị trí.”

Một tình nguyện viên làm trọng tài giơ súng lên và bóp cò.

“Ầm!”

10 người ngay lập tức xuất phát, phóng nhanh về đích.

Nhưng sau đó, tình nguyện viên tiếp tục nói: “Chuẩn bị …”

Mười vận động viên dừng lại ngay lập tức và bối rối nhìn trọng tài.

“Chạy!” Tình nguyện viên hét lên: “Chạy đi!”

Mười vị vận động viên: “…”

“Ngơ ngác làm gì? Tiếng súng là để cảnh báo cho người, tôi vừa nói chạy thì phải chạy liền!”

Mười vị vận động viên: “…”

“Chạy đi! Chạy à!” Tình nguyện viên lại giơ súng lên và bóp cò.

“Ầm! Phanh phanh phanh phanh!”

“Chạy nhanh lên!”

Trần Vũ: “...”

Các vận động viên nhìn nhau một chút và sau đó bắt đầu chạy.

“Chi chi ——— ”

Cùng lúc đó, vòng ròng rọc dưới người của Trần Vũ cũng chuyển động, chở cậu ta chạy theo để quay phim.

Vài giây sau, các tuyển thủ lần lượt vượt qua vạch đích.

Trần Vũ cũng đặt camera xuống, ngáp một cái.

Công việc này dễ dàng hơn anh tưởng rất nhiều.

“Còn có thể đích thân tới hiện trường, thật không tệ…”

Nhóm 100 mét đầu tiên kết thúc, thì nhóm thứ hai sẽ xuất hiện ngay lập tức.

Vẫn là tình nguyện viên kia làm trọng tài, giơ súng lên, hô to: “Mọi người vào vị trí! Chuẩn bị!”

“Ầm!”

Tiếng súng vang lên, nhưng các vận động viên vẫn bất động.

Tình nguyện viên cau mày: “Làm gì vậy? Tôi nổ súng thì cũng có ý là bắt rồi, chạy đi!”

Trần Vũ: “...”

Một vận động viên nhấc tay: “Lần trước không phải nói là bắn súng không tính sao?”

“Lần trước là lần trước, lần này là lần này.” Tình nguyện viên bất mãn: “Ai mới là trọng tài?”

“Đ-t cụ mày!”

Trần Vũ ngồi trên vòng ròng rọc lập tức nhảy lên, một cước đá bay

tình nguyện viên ra xa mười mét: “Có biết làm trọng tài không vậy? Cút đi!”

Sau đó, cậu ta nhặt khẩu súng trên mặt đất lên, ngồi lên vòng ròng rọc một lần nữa, lớn tiếng nói: “Lấy tiếng súng làm chuẩn, mọi người vào vị trí, chuẩn bị…”

Mười tuyển thủ khom người.

“Ầm!”

Tiếng súng vang qua, các vận động viên lao nhanh về phía trước.

Trần Vũ cầm súng trên tay trái và mang máy ảnh trên vai trái, dưới sự lôi kéo của vòng ròng rọc, cũng đã hoàn thành quay chụp.

“Sự chuyên nghiệp” của Trần Vũ đã giành được sự khen ngợi của chủ quản.

Kết quả là ở các nhóm tiếp theo, Trần Vũ vừa là nhiếp ảnh gia và vừa là trọng tài, hoàn thành tất cả các vòng sơ loại và bán kết của các nội dung 100m, 200m, 800m và 3000m.

Hiệu suất rất nhanh, vận động viên hầu như không có thời gian nghỉ ngơi.

Trên một địa điểm có “đẳng cấp quốc tế” như vậy mà lại tổ chức một đại hội thể thao cấp “ao làng”. Trần Vũ cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng khán giả lại xem rất sung sướng.

Phất cờ hò reo, nhảy nhảy nhót nhót, quên cả trời đất.

Trận chung kết của môn điền kinh bắt đầu lúc hai giờ chiều.

Trần Vũ đi nghỉ theo các vận động viên, rời sân nghỉ ngơi.

Lúc hai giờ, khi Trần Vũ quay lại sân thì thấy cái vòng ròng rọc của mình đã bị tháo dỡ.

Vị trí ban đầu của đường trượt đã bị chiếm giữ bởi các vận động quả tạ…

Trần Vũ: “? ? ?”

Nhìn thấy trên đất toàn là tạ, lại nhìn một chút không đường đua bên ngoài, Trần Vũ ngẩn tò te, tìm tới trọng tài của môn quả tạ hỏi: “Làm gì vậy?”

Trọng tài của môn quả tạ cũng là một tình nguyện viên, quay đầu lại nghi ngờ hỏi: “Cái gì?”

“Sao lại tháo hết đồ của tôi ra vậy?”

“Tôi nghĩ là cậu không còn dùng nữa…”

“Đánh rắm! Cậu bên tổ quả tạ thì bén mảng qua đây làm gì? Còn tháo hết đồ của tôi ra nữa?”

“Ta cũng không có cách nào.” Trọng tài quả tạ buông tay: “Vị trí của chúng tôi đã bị tổ ném lao chiếm giữ.”

Trần Vũ: “Vậy cái sân của tổ ném lao đâu?”

Trọng tài: “Bị tổ nhảy xa chiếm.”

Trần Vũ: “Sân của tổ nhảy xa đâu?”

Trọng tài: “Bị tổ đô vật chiếm rồi. Hình như bọn họ nói là té trên cát thì không đau.”

Trần Vũ: “… Tổ nhảy xa đồng ý hả?”

Trọng tài: “Có đồng ý hay không không quan trọng, quan trọng là họ đánh không lại tổ đô vật.”

Trần Vũ: “…”

Trần Vũ kinh ngạc quay đầu lại, nhìn xem cái sân “Loạn thất bát tao ” này, tâm tính như muốn sụp đổ: “Mẹ nó, cái sự kiện thể thao này thật là nhảm nhí.”

“Cẩn thận! Quả tạ!” Trọng tài đột nhiên rống to.

Nhưng đã chậm.

Khi Trần Vũ lấy lại tinh thần lúc, một quả bóng sắt bay đã đập mạnh vào bụng cậu ta.

“Bùm!”

[bị thương: Khả năng sinh sản +43]

[Chất lượng tinh trùng +26; Sức khỏe tuyến tiền liệt +20; khí huyết +105]

Trần Vũ: “...”

[tinh thần lực +11]

“Người anh em, cậu không sao chứ?” Trọng tài ôm lấy quả tạ, thận trọng hỏi thăm.

Trần Vũ thì mặt không biểu tình: “Mang theo vận động viên của cậu, cút đi.”

Chương 433: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (18) Chương 433: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (18)

“Thế nhưng là chúng ta…”

Trần Vũ cầm súng lên: “...”

“Được được được, chúng tôi đi.” Trọng tài quả tạ teo, đi đến trước mặt các vận động viên và hét lên: “Đi thôi đi thôi, chúng ta đi chiếm lấy sân cầu lông…”

...

Trong nhiều sự kiện thể thao, điền kinh được công nhận môn thể thao vương miện.

Mà nội dung chạy nước rút 100 mét trong môn điền kinh là viên ngọc quý cao nhất trên vương miện.

Bước vào trận chung kết 100 mét, dù là cho có lệ thì bên phía chính phủ cũng phân công người dẫn chương trình trực tiếp bình luận.

Mọi ánh mắt, mọi thấu kính cũng đều tập trung vào đây.

“Tốt ～” MC thử microphone, cao giọng mở miệng: “Xin chào quý vị khán giả và các bạn ngồi trước TV, trở lại với môn chạy nước rút 100 mét. Sau một giờ tranh tài quyết liệt, cuối cùng thì tám thí sinh này đã lọt được vào vòng chung kết.”

“Bọn họ là, tuyển thủ *, võ giả cấp 5.”

“Tuyển thủ *, võ giả cấp 5.”

“Tuyển thủ **, võ giả cấp 6.”

“...”

“Và tuyển thủ cuối cùng là **, võ giả cấp 5.”

“Qua phân tích sức mạnh trên giấy, tuyển thủ số 3 ** chắc chắn là người được đánh giá cao nhất đoạt chức vô địch. Bởi vì có thực lực cấp 6, dù cho không bộc phát khí kình, thể chất của anh ta cũng vượt trội hơn nhiều so với những vận động viên khác.”

“Được rồi! Chúng ta có thể thấy rằng trọng tài và thợ quay phim của bộ môn này đã khởi động trên đường băng và giơ súng bắn… tín hiệu.”

“Tranh tài sẽ lập tức bắt đầu! Để cho chúng ta rửa mắt chờ đợi.”

Mấy trăm ngàn người ở hiện trường yên tĩnh lại.

“Mọi người vào vị trí!” Trần Vũ giơ súng lên: “Chuẩn bị…”

“Mọi người chú ý! Trận đấu sắp bắt đầu rồi! Trong cuộc đọ sức thuần túy về thể chất, sức mạnh và tốc độ này, ai sẽ là người giành được vương miện trong ngày hôm nay?”

“Ầm!”

“Tiếng súng nổ! Tốt! Mười thí sinh đã lao ra khỏi đường đua với tốc độ quá nhanh!”

“Thí sinh Số 8 đã ngã xuống và sử dụng khí kình của mình trong tiềm thức, bị loại! Anh ta phải rút lui khỏi đấu trường sớm…”

“Quả nhiên! Người dẫn đầu thực sự là người chơi số 3 **! Thực lực cấp sáu để cho anh ta có được thể chất mạnh mẽ! Khoảng cách của anh ta với những vận động viên khác càng ngày càng lớn!”

“Ồ! Thì ra là ở trận đấu trước anh ta vẫn giữ lại thực lực. Thắng! Anh ta nhất định phải thắng! Bởi vì anh ta lúc này không hề đơn độc, phía sau anh ta có hàng ngàn võ giả cấp sáu đang theo dõi trận đấu này!””

“Cấp 6, làm sao có thể thua cấp 5 được?”

“Các bạn khán giả, hãy cổ vũ nhiệt tình lên nào! Với niềm tin, anh ấy sắp lao thẳng tới … Cái gì? Có người sắp bắt kịp anh ta rồi? !”

“Nhanh như vậy! Thật sự sắp đuổi kịp rồi!”

“Người đó còn đang khiêng một chiếc camera? !”

“WTF! Là thợ quay phim! Người quay phim sư cái sau vượt lên cái trước, vậy mà chạy ngang ngửa với thí sinh số 3 rồi!”

“Chín vận động viên khác đã ngẩn người cả rồi!”

“Ôi thần linh ơi. Thí sinh số 3 nhìn thấy người quay phim sắp đuổi kịp mình, anh ấy đã choáng váng luôn rồi.”

“Thật nhanh! Vượt qua rồi! Vượt qua rồi! Qua vạch đi! vượt qua vạch đích rồi!”

“Đã vượt qua vạch đích!”

“Quán quân! Quán quân lần này là người quay phim! ! !”

” 5 giây 33! Một kỷ lục mới! Một kỷ lục thế giới mới đã được sinh ra!”

“Chúng ta hãy chúc mừng vị này … hả?”

“DKM, sao lại là người quay phim? !”

Trận chung kết đã kết thúc.

Hiện trường mấy trăm ngàn người thì lại lặng ngắt như tờ.

Trần Vũ từ từ dừng lại, điều chỉnh vị trí của máy quay, rồi quay lại nhìn những tuyển thủ khác đang ngẩn người.

“Nhìn tôi làm gì? Thi đấu xong rồi thì rời sân đi! Trận chung kết 200 mét sắp bắt đầu. Nhanh lên, mọi người rời sân nhanh đi…”

Các vận động viên lần lượt rời sân.

Chỉ có người đoạt giải quán quân thật sự: vị thí sinh có thực lực cấp sáu là đang “lưu luyến không rời” nhìn chằm chằm Trần Vũ.

“Sao anh còn không chịu rời đi vậy?” Trần Vũ nhíu mày hỏi.

“Tôi. . . Tôi cũng tham gia chạy 200m…”

“Ồ, vậy được, tới vạch xuất phát chuẩn bị đi.” Trần Vũ xua tay, trở lại vạch xuất phát, kiểm tra số lượng viên đạn còn lại trong khẩu súng, rồi yên lặng chờ đợi các thí sinh chạy 200 mét vào sân.

Ba phút sau, tám vận động viên đã chuẩn bị sẵn sàng.

Trần Vũ giơ súng lên: “Mọi người vào vị trí.”

“Chuẩn bị ~ ”

“Bùng!”

Tiếng súng vang dội!

Trần Vũ cầm súng bên tay trái và khiêng camera trên vai phải, lao thẳng về phía trước!

Toàn trường người xem: “...”

“thịch thịch thịch thịch thịch —— ”

Mỗi lần dậm chân xuống đất là sẽ tạo ra một cái hố nhỏ, mặt cỏ cũng bị xới tung lên.

Rất nhanh, nhờ vào thể chất và tốc độ tuyệt vời của mình, cậu ta đã chiếm được ưu thế tuyệt đối và chạy thẳng tới trước vạch đích. Sau đó ngồi xổm trên mặt đất và dùng camera quay lại cảnh những “người đến sau”...

Võ giả cấp sáu: “...”

Sau khi trận chung kết 200m kết thúc.

Trận chung kết 800 mét sẽ bắt đầu ngay sau đó.

Chương 434: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (19) Chương 434: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (19)

Trần Vũ lại vượt qua người ta một bậc, khiêng camera lên dẫn đầu đoàn bão.

Và tất cả khán giả cũng đã từ bỏ việc theo dõi các vận động viên mà chỉ lo nhìn chằm chằm vào Trần Vũ – người đang lao nhanh ở bên ngoài đường băng.

Nhiều phóng viên báo đài cũng đặt ống kính lên người Trần Vũ.

Thế là, một cảnh tượng kỳ lạ đã xuất hiện.

Trần Vũ thì đang tập trung quay phim các vận động.

Còn các phóng viên thì đang tập trung quay Trần Vũ.

Cho đến lúc trận tranh tài kết thúc…

Kết thúc trận chung kết 800 mét, trước khi trận đấu 3000 bắt đầu, người chủ quản bước vào sân với vẻ mặt đắng chát: “Ai… Trần Vũ, cậu qua đây một chút.”

“Có chuyện gì vậy?” Trần Vũ nghi ngờ bước tới.

“Là vầy…” Chủ quản cố gắng tìm từ: “Cậu là thợ quay phim đúng không…”

“Đúng vậy.” Trần Vũ gật đầu: “Tôi quay không tốt hả?”

“... Không. . . Không phải là chuyện tốt hay không. Chuyện quan trọng là cậu là thợ quay phim mà không phải là vận động viên…”

“À, vậy thì sao?”

“Cậu… Không thể chạy nhanh hơn cả vận động viên được.”

“Nhưng mà cái vòng ròng rọc bị hỏng rồi.” Trần Vũ chỉ vào cái mớ

hỗn độn ở phía đằng xa.

“Dù là vậy thì cậu cũng không thể chạy nhanh hơn vận động viên được.” Chủ quản vò đầu bứt tai: “Một vài tuyển thủ đã bị suy sụp tinh thần rồi, tranh tài xong là trực tiếp rời đi luôn, ngay cả phần thưởng cũng không cần.”

“Vậy. . . Vậy tôi cũng không có cách nào khác cả.” Trần Vũ ủy khuất buông tay: “Tôi là thợ quay phim, muốn quay vận động viên thì chắc chắn là phải chạy nhanh hơn họ rồi, bằng không thì đi đằng sau quay cái mông của bọn họ chắc.”

Chủ quản không phản bác được: “...”

Trần Vũ giữ im lặng: “...”

Hai người nhìn nhau, im lặng hồi lâu.

Chủ quản mở miệng: “Hay là … Để tôi giao cho cậu một nhiệm vụ khác…”

...

Cứ như vậy, Trần Vũ bị đuổi đi, vì không làm tròn trách nhiệm của một thợ quay phim.

Chủ quản đã phân công cậu ta đến phòng tập thể dục trong nhà để đảm nhận một số nhiệm vụ không cần phải chạy.

Ví dụ như… Trọng tài môn bóng bàn.

“Chủ quản, tôi không biết chơi bóng bàn à, cũng không biết luật chơi của môn đó luôn.” Trần Vũ thất vọng: “Hay là ngài để cho tôi quay lại làm thợ quay phim đi.”

“Không được, cậu nói tạm biệt với cái camera luôn đi.”

“Nhưng tôi không biết luật chơi thì làm sao trở thành trọng tài được đây?”

Ở kiếp trước, cậu ta chỉ xem người ta chơi bóng bàn trên TV và chưa bao giờ cầm được cái vợt bóng bàn trên tay.

“Cậu không cần phải hiểu luật chơi, dù sao thì cũng chỉ làm dáng một chút mà thôi. Chuông reo là bắt đầu.” Chủ quản bề bộn nhiều việc, trực tiếp đẩy Trần Vũ ra rồi ném cho cậu ta một danh sách thi đấu, sau đó lão ta rời khỏi sân vận động.

Tay trái Trần Vũ cầm theo cây súng, tay phải thì đang nắm lấy danh sách thi đấu, cậu ta đảo mắt nhìn các vận động viên đang khởi động ở xung quanh rồi thở dài.

“Con bà nó chứ, cái hội thể thao chó chết này…”

Khán giả cũng ngồi chật kín khán đài của nhà thi đấu bóng bàn.

Nhưng số người đã ít hơn rất nhiều.

Trần Vũ nhìn một vòng, ước chừng nhiều nhất cũng không vượt qua ba ngàn người.

Thật trùng hợp, cậu ta vậy mà thấy được Đoạn Dã ở nơi này.

Đoạn Dã tự nhiên cũng nhìn thấy Trần Vũ, y cầm vợt bóng bàn sáp lại gần: “Vũ ca, sao anh lại đến đây vậy?”

“Làm trọng tài.”

“Á đù! Vậy thì tốt, có sự giúp đỡ của cậu, tôi nhất định sẽ đoạt giải quán quân.”

“Reng reng reng —— ”

Ngay khi Đoạn Dã vừa nói xong, tiếng chuông báo hiệu trận đấu bắt đầu đã vang lên.

“Vũ ca, bắt đầu rồi.”

“Ừm…”

Trần Vũ kiên trì bước đến cái bàn dưới ánh đèn sân khấu. Đôi mắt u buồn bốc lên kim tinh…

“Răng rắc răng rắc…”

Một vài ánh đèn flash truyền đến làm cho cậu ta định thần lại,

nhanh chóng cầm danh sách trận đấu lên đọc: “Tổ đầu tiên, * đấu với… Đoạn Dã, mười bàn thắng sẽ phân định thắng bại.”

“Mình là người đầu tiên hả?” Đoạn Dã hưng phấn xoa xoa tay, cầm vợt bóng bàn rồi nhảy vào.

Thí sinh * cũng đi vào.

“Ừm…” Trần Vũ trầm ngâm rồi giơ súng lên nhắm vào trần nhà: “Nghe được tiếng súng của tôi vang lên thì trận tranh tài sẽ bắt đầu.”

“Trọng tài.” tuyển thủ * hỏi: “Vậy ai là người phát bóng đầu tiên?”

“Đúng!” Trần Vũ vỗ trán một cái: “Giống như còn phải định ra người phát bóng nữa, hai người các cậu chơi oẳn tù tì đi, ai thắng ai phát bóng.”

Khán giả trên khán đài: “…”

Đoạn Dã: “Anh trai ở đối diện ơi, anh ra cái gì vậy?”

*: “Gì?”

“Tôi đang hỏi anh đấy, anh ra cái gì.”

“Tôi. . . Tôi nghĩ ra búa.”

“Bắt đầu đi.”

Sau đó, hai người ra quyền.

ra búa, Đoạn Dã ra bao.

*: “…”

Đoạn Dã ngẩng đầu: “Con gà, tôi biết là trong miệng cậu nói ra búa nhưng trên thực tế là muốn ra kéo. Sau đó cậu lại nghĩ tới câu hỏi vừa nãy của tôi liền chắc con mẹ nó chắc là tiếp tục ra búa, nhưng lại không nghĩ được tôi lại cố tình ra bao!”

Chương 435: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (20) Chương 435: Giải đấu các trường đại học trên thế giới (20)

*: "..."

Đoạn Dã: "Biết thế nào là chênh lệch IQ chưa?"

*: "..."

Trần Vũ nhịn không được đành bóp cò súng "bùm" một tiếng: "Được rồi, đừng chém gió nữa, tranh tài bắt đầu."

"Được rồi." Đoạn Dã tự đắc cầm lấy một quả bóng bàn, nhưng rồi gã ta lại đột nhiên sửng sốt.

Đến giờ gã mới nhớ là mình không biết chơi bóng bàn...

Thân ở tận thế, mỗi ngày ngoại trừ luyện tập ra thì thời gian còn lại là học tập, gã còn chưa từng xem qua video bóng bàn bao giờ, hoàn toàn không hiểu cái môn này chơi thế nào.

"Vậy... Làm thế nào mới phát bóng được đây..."

Học tư thế của đối thủ, Đoạn Dã nắm chặt vợt bóng bàn nhìn về phía Trần Vũ, với ý muốn là mong đạt được một chút xíu trợ giúp.

Trần Vũ cũng nhìn về phía Đoạn Dã , cũng có ý muốn là mong cậu ta giúp mình xíu.

Đoạn Dã: "..."

Trần Vũ: "..."

Đoạn Dã: "..."

Trần Vũ: "Cậu đánh bóng bàn với đối thủ đi, nhìn tôi làm cái đếch gì."

Đoạn Dã: "À..."

Đoạn Dã cau mày nắm chặt quả bóng trong tay.

Trong lòng bắt đầu hối hận.

Sớm biết như vậy thì trận oẳn tù tì vừa rồi mình nên thua cho đối phương mới phải…

Để xem bên đó làm mẫu như thế nào…

“Thôi được rồi, không phải chỉ là một cú giao bóng thôi sao? Tặng không cho y một điểm cũng chả sao?”

Nghĩ như vậy, Đoạn Dã cắn răng nghiến lợi, giậm chân một cái, vung tay trái lên rồi ném quả bóng bàn lên cao.

Khán giả ở hiện trường ngay lập tức nín thở.

Thân hình của thí sinh * cũng hạ xuống, ánh mắt sắc lạnh.

Trần Vũ thì đổ đầy mồ hôi lạnh…

“Sưu —— ”

Quả bóng bàn bay lên cao, bay lên cao, bay lên cao…

Dường như nó đã mọc được một đôi cánh nên không bao giờ rớt xuống nữa…

Người xem ở hiện trường: “…”

*: “…”

Đoạn Dã: “…”

Trần Vũ: “Cậu ném quả bóng đi đâu rồi?”

Đoạn Dã kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn về phía trần nhà: “Không ngờ tới đúng không.”

Trần Vũ rống to: “Làm lại!”

nghe được lời này thì không khỏi nhíu nhíu mày.

Vì theo luật, nếu đối phương giao bóng sai thì sẽ được tính thua, rồi đến lượt mình giao bóng…

‘Chẳng lẽ giải đấu lần này đã thay đổi luật chơi rồi sao?’

Y không biết, cũng không dám hỏi, chỉ có thể lặng thinh chờ Đoạn Dã phát bóng lần hai.

‘Vẫn là lượt giao bóng của mình hả?’

Đoạn Dã nghi ngờ cầm quả bóng thứ hai lên.

‘Nếu như lần này lại thất bại nữa thì chắc là sẽ được tính mất điểm, và rồi sau đó sẽ đến lượt đối thủ giao bóng…’

‘Ừm.’

‘Chắc là như vậy rồi…’

‘Ai, thời gian không còn kịp nữa rồi, nếu không thì vừa rồi mình có thể đi hỏi anh Vũ về luật chơi của môn này…’

Suy nghĩ lung tung, Đoạn Dã cầm vợt bên tay phải, lại ném quả bóng lên lần nữa.

Lần này rút kinh nghiệm, gã ném rất thấp.

Chỉ chưa tới một giây, quả bóng xoay tròn rồi rớt xuống.

‘Dù sao thì cũng mất điểm.’

‘Xem tôi cho cậu một đòn phủ đầu nè!’

Ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu, Đoạn Dã đột nhiên há to miệng rồi luôn ngậm trái bóng bàn.

“Răng rắc!”

Sau đó cắn nát…

Khán giả có mặt ở hiện trường đột nhiên lộ ra vẻ kinh hãi: “…”

cũng bị giật mình, mặt mũi như là gặp quỷ.

“…”

Trần Vũ thì lại đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân.

Nếu như trí nhớ của cậu ta chính xác thì luật chơi của môn bóng bàn là phải đánh, chứ không phải ăn…

Nhưng mà vừa rồi Đoạn Dã cũng đã nói là gã ta chắc chắn sẽ đoạt được chức vô địch.

Dù là cậu ta có đang chém gió thì có thể nói một cách hùng hồn dũng mạnh như vậy, thì chắc gã ta phải biết luật chơi của môn này…

‘Cho nên…’

‘Bóng bàn của cái thế giới này là phải chơi như vậy hả?’

Trần Vũ rụt rè giơ tay lên: “Đoạn Dã… Được một điểm?”

Đoạn Dã: “!”

*: “! !”

Toàn trường người xem: “! ! !”

Đoạn Dã giật mình: “Thì ra bóng bàn là phải chơi như vậy sao…”

Khán giả ở hiện trường của sững sờ: “Để cho môn này thêm phần thú cmn vị thì ban tổ chức đã thay đổi luật chơi rồi hả…”

“Ba…”

“Bành bạch.”

“Ba ba ba ba…”

Không biết là ai bắt đầu, trong nhà thi đấu lần lượt vang lên những tiếng vỗ tay như sấm.

Trần Vũ vốn còn đang lo sợ nay đã bình tĩnh lại: “Xem ra là mình đoán đúng rồi, thật là kinh cmn dị.”

Đoạn Dã cũng trầm tĩnh lại: “Mình vậy mà lại đoán đúng luật chơi, thật là tuyệt vời.”

*: “…”

…

Một tiếng sau.

Đoạn Dã đã giành được chức vô địch như mong muốn.

Bởi vì không có một tuyển thủ nào có thể ăn bóng một cách nhanh và mạnh như gã ta.

Khi đến loạt trận chung kết, mặc dù gặp được một đối thủ cũng có thể ăn quả bóng bàn một cách “dũng mãnh”, nhưng Đoạn Dã chơi ác hơn, trực tiếp gặm luôn cây vợt bóng bàn, cắn nát luôn cái bàn thi đấu, làm cho khán giả ở hiện trường sửng sốt!

Vinh quang giành được chức vô địch!

Cầm được một tấm huy chương vàng tượng trưng cho danh dự…

Thời gian khi đó cũng đã đến buổi tối, các sự kiện thể thao cũng đã kết thúc.

Trần Vũ và Đoạn Dã vẫn còn đang hoài niệm về trận giao đấu tuyệt vời khi nãy, không thể thoát ra được.

Trần Vũ: “Đây thực sự là một trận tranh tài nhẹ nhàng và thú vị!”

Đoạn Dã lau miếng vụn gỗ của cái bàn: “Đúng vậy đó…”

…

Màn đêm buông xuống.

Trong văn phòng hiệu trưởng của trường đại học Bắc Kinh, một văn kiện khẩn cấp được chuyển đến hiệu trưởng.

Mở ra xem xét, trên thư chỉ có hai hàng chữ.

“Bát Hoang Dịch dẫn đạo thất bại.”

“Thú triều đột kích!”

Chương 436: Huyết tinh đào thải (1)
Chương 436: Huyết tinh đào thải (1)

Ngày hôm sau.

Mười giờ sáng.

Ba thành viên của lớp 2 tập hợp tại cổng tây của đại học Bắc Kinh như thường lệ.

Bát Hoang Diêu thì vẫn mặc thường phục giống ngày hôm qua.

Đoạn Dã thì vẫn như cũ đang ôm cây quyền trượng ngày hôm qua.

Trần Vũ thì lại thay đổi hoàn toàn diện mạo của mình.

Hai con dao găm treo ở đùi trái và một khẩu súng lục treo ở đùi phải; sáu quả lựu đạn được quấn quanh eo, đạn dược thuốc nổ cũng đã được trang bị đầy đủ.

“Vũ ca.” Đoạn Dã quan sát một hồi: “Cậu đang định đi đâu vậy.”

“Đi sân vận động.”

“Cậu có chắc là mình không đi đánh bom sân vận động đó chứ?”

“Nói hươu nói vượn gì đó.” Trần Vũ nhíu mày, thắt chặt túi thuốc nổ sau lưng: “Tôi đi làm tình nguyện viên.”

“Nhưng. . . Nhưng mà. . .” Bát Hoang Diêu ở bên cạnh cũng không nhịn được lên tiếng: “Vũ ca, anh đi làm tình nguyện viên thì sao phải mang nhiều vũ khí như vậy làm gì.”

“Thì là lần trước tôi có đăng ký một môn thể thao đó? Môn bóng rổ. Hôm nay môn đó sẽ bắt đầu tranh tài. Tôi phải thắng trận đấu hôm nay.”

“Cậu chắc là mình đi chơi bóng rổ chứ?” Đoạn Dã nhịn đến đỏ cả mặt: “Sao tôi lại thấy cậu giống như đang đi đánh trận ấy.”

“Ồ.” Trần Vũ gật đầu, kiểm tra lựu đạn trên người: “Chơi bóng rổ thì phải thêm chút đặc hiệu cho nó ngầu lòi.”

Hai người: “. . .”

“Với lại khi đang chơi ngon lành cành đào mà lại có mấy thằng muốn lao vào ăn thua đủ thì sao. Phải chuẩn bị sẵn sàng nha, không thể hố đồng đội được.”

Dứt lời, Trần Vũ lấy điện thoại ra nhìn thời gian, vẫy tay: “Hôm qua đã đến trễ rồi, hôm nay chúng ta phải đến sớm một chút, xuất phát.”

Trần Vũ dẫn đường, Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu theo sau.

Rất nhanh liền đến sân vận động Tổ Chim ở phía Tây thành phố.

Bước vào trong sân thì ba người bọn họ đột nhiên nhận được một thông báo.

“Đại hội thể dục thể thao” đã bị hủy bỏ. . .

Và trong buổi chiều hôm nay thì giải đấu các trường đại học trên thế giới sẽ chính thức trực tiếp bắt đầu, sớm hơn thời gian dự kiến hai ngày.

“Thông báo này được phát khi nào?” Đoạn Dã chất vấn nhân viên công tác: “Sao chúng tôi lại không biết gì vậy?”

“Rạng sáng hôm nay chính phủ vừa mới thông báo.”

Nữ tính nhân viên bất đắc dĩ dang tay: “Những người ở sân như chúng tôi cũng vừa mới biết thôi. Mà nghe nói là hội sinh viên đã biết từ sớm rồi, lớp các cậu đã tham gia tình nguyện viên thì phải có người nằm trong hội sinh viên chứ nhỉ? Không có nhận được cú điện thoại thông báo nào sao?”

“Đánh rắm!” Đoạn Dã bất mãn dậm chân: “Tôi chính là thành viên của hội sinh viên! Sao tôi lại không nhận được điện thoại. . . À, điện thoại di động của tôi bị mất rồi, vậy thì không sao.”

“Bốp!”

Trần Vũ trực tiếp tát cho Đoạn Dã một cái, gào thét: “Con mẹ nó, còn chưa xong cái vụ này hả? Cho cậu ba ngày thời gian cuối cùng! Nếu như không mua được điện thoại thì ông đây gặp mày một lần thì sẽ đập một lần!”

“Vũ. . . Vũ ca, đều là đồng đội, đừng có đánh nặng tay như vậy. . .” Bát Hoang Diêu ở một bên cầu tình.

“Còn có cô!” Trần Vũ quay đầu sang nàng thiếu nữ: “Cái điện thoại đập đá của cô cũng phải đổi sớm một chút! Nghe rõ chưa?”

“Nghe. . . Nghe rồi. . .”

“A. . .” Đoạn Dã lắc lắc cái cổ đứng dậy, thần thái sáng láng: “High còn đừng nói, tối hôm qua tôi ngủ không ngon, từ khi ngủ dậy liền cảm thấy mê man. Đập một bàn tay xong liền sảng khoái hơn nhiều.”

Nhân viên công tác: “. . .”

“Trận đấu bóng rổ cũng bị hủy bà nó rồi.” Trần Vũ cúi đầu, nhìn xem trang bị toàn thân của mình, bực bội: “Toi công một trận, gã Đoạn Dã cũng thật chả phải đồ tốt lành gì, chút chuyện nhỏ này cũng không làm được.”

“Vậy chúng ta phải làm gì bây giờ?” Bát Hoang Diêu hỏi.

Trần Vũ gãi gãi tai nhìn về phía nhân viên công tác, hỏi: “Buổi chiều mấy giờ thì giải đấu mới bắt đầu khởi tranh?”

“Hai giờ chiều.”

“Được rồi, cám ơn.”

Trần Vũ gật đầu rồi mang theo hai người đồng đội rời khỏi sân vận động, nhìn hàng trăm nghìn người dân thường vẫn còn đang xếp hàng dài trước sân vận động, mở miệng nói: “Được rồi, giải trí kết thúc, phải làm thật rồi. Chúng ta trở về chuẩn bị một chút rồi chờ đợi giải đấu bắt đầu.”

“Được.” Đoạn Dã khẽ nheo mắt lại: “Lại đến lúc “sóc lọ” rồi.”

Trần Vũ: “. . .”

“Cậu. . . Cậu ta nói “sóc lọ” cái có ý gì?” Thiếu nữ nghi hoặc hỏi hướng Trần Vũ.

“A. . .” Trần Vũ sững sờ, lập tức nhíu mày, vắt hết óc tìm kiếm tìm từ ngữ: “Cái này. . . Ân. . . Cô. . . Cô biết sóc cái lọ không?”

“Hả?” Thiếu nữ càng tỏ ra khó hiểu hơn.

Đỉnh đầu của Đoạn Dã sáng như cái bóng đèn: “Vũ ca, đồng dâm à. . .”

. . .

Chương 437: Huyết tinh đào thải (2)
Chương 437: Huyết tinh đào thải (2)

Thời gian trôi qua.

Việc hủy bỏ các sự kiện thể thao được lan truyền nhanh chóng và ngày càng được nhiều người biết đến.

Khán giả mua vé cũng không có phản ứng gì, dù sao sự kiện thể thao cũng chỉ là mang tính chất giải trí thôi, sự kiện chính là ở giải đấu các trường đại học, bắt đầu sớm cũng không thành vấn đề.

Nhưng mà hơn 1.200 lớp học tham gia giải đấu này từ khắp nơi trên thế giới đều không đồng ý.

Vốn dĩ giải đấu các trường đại học lần này được tổ chức một cách quá vội vàng, thí sinh quá nhiều, phía chính phủ không thể nào chăm sóc tốt cho tất cả mọi người được.

Nhiều lớp muốn tìm một võ đài miễn phí để làm một căn cứ trước khi giải đấu bắt đầu còn khó.

Bây giờ giải đấu lại phải bắt đầu sớm hai người, rất nhiều sinh viên phương tây còn không thể thích nghi kịp với múi giờ. . .

“Thay đổi xoành xoạch, tốt đấy tốt đấy.”

“putain!”

“Đ-t cụ nó chứ!”

“Tôi chúc cho giải đấu sẽ bị đánh bom trong thời gian diễn ra sự kiện.”

“vaffanculo. . .”

“くそ、うんこ、しっこ. . .”

“Thay đổi tốt à, sự thay đổi lần này có lợi cho nước mình. Lại còn có thể gia tăng sự quấy nhiễu cho địch nhân!”

Trước sự không hài lòng của các trường đại học ở nhiều quốc gia, chính phủ chỉ lặp lại một lời giải thích.

[Bởi vì đây là lần đầu tiên quốc gia chúng tôi tổ chức sự kiện thể thao nên chưa có kinh nghiệm, thậm chí đã xảy ra sự cố vận động viên nhai luôn bàn bi-a. Để không xúc phạm tới tinh thần thể thao Olympic, tất cả các sự kiện thể thao đều bị hủy bỏ. Cũng mong các trường đại học và các lớp bỏ qua cho chúng tôi.]

“Vũ ca! Tôi được lên ti vi rồi!”

“Cút.”

“Được rồi.”

Rất nhanh, thời gian đã đến một giờ rưỡi chiều.

Ba người Trần Vũ quay lại sân vận động một lần nữa, được sự hướng dẫn của các nhân viên công tác, ba người họ đi vào phòng chờ đặc biệt dành cho các lớp tham gia.

Căn phòng cũng không lớn.

Nhưng có phòng ngủ, phòng ăn, phòng khách và phòng tắm.

Các thiết bị gia dụng cũng có đầy đủ.

Là một nơi nghỉ ngơi tạm thời, nơi này chắc chắn có thể được xếp một tiêu chuẩn cao.

“Còn nửa tiếng nữa là bắt đầu. Chúng ta hãy nghiên cứu một chút chiến lược cho lần tranh tài này và sự trưởng thành của mọi người trong thời gian qua.”

Trần Vũ ngồi ở trung tâm của ghế so fa liếc nhìn hai người: “Hai người ai nói trước?”

“Tôi! Tôi tôi tôi!” Đoạn Dã giơ tay liên tục: “Tôi nói trước!”

“Được.” Trần Vũ gật gật đầu, chỉ vào Bát Hoang Diêu: “Vậy thì Tiểu Diêu cậu nói trước đi.”

Đoạn Dã: “. . .”

“Nếu. . . Nếu không thì để Đoạn Dã nói trước đi?”

“Không, cô cứ nói trước đi.”

Đoạn Dã: “. . .”

“Được.” Thiếu người liếc nhìn Đoạn Dã rồi chắp tay áy náy, sau đó lập tức nghiêm mặt nói: “Trong khoảng thời gian này, tôi đã tiếp tục ăn thêm nửa viên Tăng Linh đan, đẳng cấp khí kình đã đạt tới 2.4. . .”

Đoạn Dã nhịn không được chen vào: “Vừa nghĩ tới việc cô còn 6 viên rưỡi nữa, nước mắt của tôi liền ngăn không được chảy xuống khóe miệng.”

“Ngậm miệng.” Trần Vũ vỗ vỗ bàn: “Để tiểu Diêu nói tiếp.”

“Ngô. . .” Thiếu nữ cười ngượng ngùng: “Em. . . Em nói xong rồi, để anh Đoạn Dã nói đi.”

Đoạn Dã: “Tốt lắm!”

“Mới tăng lên có 0.1 cấp thôi sao?”

“. . . Vâng.” Thiếu nữ gật đầu: “Em sợ ăn nhiều thì dẫn đến việc khí kình bất ổn, sẽ làm giảm hiệu quả chiến đấu.”

“Ba!”

“Sáng suốt.” Trần Vũ búng tay một cái, nhìn về phía Đoạn Dã: “Hồi nãy cậu muốn nói đúng không. Được, đến lượt cậu nói. Cậu mà không diễn thuyết được 1000 chữ thì tôi sẽ thiêu rụi hết tóc của cậu.”

“Không có vấn đề! Đừng nói là 1000 chữ, 3000 chữ thì tôi cũng có thể nói ra được!” Đoạn Dã hưng phấn, nhảy một phát lên bàn trà: ” Trước tiên thì nói một chút về đẳng cấp khí kình của tôi đi. . .”

“Ừm.” Trần Vũ làm ra động tác xin mời: “Nói.”

“Đẳng cấp khí kình của tôi chả tăng lên một chút nào, cậu nói có ghê gớm hay không.”

“Sặc!”

“Đừng. . . Đừng rút kiếm, tôi đây là trước nói khuyết điểm sau mới nói ưu điểm mà.” Đoạn Dã vội vàng nhảy khỏi bàn trà, lui lại hai bước: ” Tuy rằng cấp độ khí kình của tôi không tăng lên, nhưng thực lực lại có bước tiến bộ nhảy vọt..”

“Ví dụ đâu?” Trần Vũ hỏi.

“Ví dụ như thế này.”

Vừa nói xong, Đoạn Dã đột nhiên chỉ tay về phía Trần Vũ: “Surprise!”

Trong khoảnh khắc, trong lòng Trần Vũ bỗng nhiên cảm thấy ớn lạnh.

Sau đó, chiếc TV phía sau lưng cậu ta bị cắt làm đôi bởi một lực lượng nào đó. . .

“Ngô!” Bát Hoang Diêu khiếp sợ che cái miệng nhỏ nhắn lại.

“Soạt. . .”

Chương 438: Huyết tinh đào thải (3)
Chương 438: Huyết tinh đào thải (3)

Chiếc TV LCD bị chia thành hai rồi rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Trần Vũ chậm rãi quay đầu lại, liếc nhìn những mảnh kính vỡ, sau đó lại nhìn Đoạn Dã, hai mắt nheo lại: "Đây là. . . Chiêu thức của Bát Hoang Dịch."

"Chính xác mà nói, là hai chiêu." Đoạn Dã dương dương đắc ý: "Chiêu thứ nhất, là võ pháp không gian, tôi đã học xong rồi. Chiêu thứ hai, là kỹ xảo sử dụng võ pháp mà không cần bộc phát khí kình."

Nghe vậy, Trần Vũ im lặng một hồi, mới nói: "Vậy cậu có thể làm sát thủ được rồi."

Là một người có thể chất siêu việt, cậu ta chính là một nhân vật tiêu biểu của việc không bộc phát khí kình nhưng lại có sức chiến đấu đáng kinh ngạc.

Trần Vũ nhận thức được tầm quan trọng của năng lực này khi ở trong một môi trường có hoàn cảnh phức tạp.

Lúc khi ở Vọng Đô thành, cậu ta chỉ bằng vào ưu thế không cần bộc phát khí kình của mình mà thi triển những thủ đoạn đánh lén rất thuận lợi, thế như chẻ tre.

Nhân lúc quân địch không kịp phản ứng, gặp kẻ nào giết kẻ đó.

Bây giờ, Đoạn Dã ở trước mặt cậu ta cũng có được năng lực này. . .

Nghe được lời khen ngợi của Trần Vũ, Đoạn Dã lập tức đi lên, lại nhảy lên bàn trà, khoa tay múa chân: "Giờ này thì tôi không còn chỉ là một sát thủ nữa, mà là một nhân tài toàn diện gồm chiến sĩ, pháp sư, xạ thủ!"

"Nhưng khi cậu sử dụng võ pháp trong nháy mắt đó, mặc dù không có bộc phát khí kình nhưng tôi vẫn có thể phát giác được

khí kình đã thành mạch kín.” Trần Vũ nghiêng đầu phân tích: “Nếu đối phó với kẻ địch có cảm giác nhạy bén, khả năng móc lốp thành công dường như là không thể.”

“Không có cách nào.”

Đoạn Dã dang tay: “Dù sao thì đã sử dụng võ pháp thì không có khả năng không lộ ra bất cứ dấu hiệu gì. Trừ phi là người biến thái như cậu, không bộc phát khí kình mà có thể so được với võ giả cấp 2.”

“Làm sao mà cậu học được chiêu này?” Trần Vũ đột nhiên hỏi: “Tôi cũng có thể học không?”

Trong thời gian gần đây Trần Vũ vẫn đang dò tìm con đường của “pháp sư”.

Nếu như có thể giống như Đoạn Dã, sử dụng võ pháp mà không cần bộc phát khí kình thì sức chiến đấu của cậu ta sẽ tăng lên đáng kể.

“Đương nhiên là học được rồi.” Đoạn Dã càng đắc ý hơn, giơ cây quyền trượng bên người lên rồi mở lớp vải bông ra: “Nhìn xem đây là gì.”

“Quyền trượng Hạo Thiên!” Sắc mặt của Bát Hoang Diêu biến đổi khi nhận ra cây quyền trượng này.

“Hả?” Trần Vũ mờ mịt, quan sát cây gậy thon dài trước mặt: “Quyền trượng gì?”

Đoạn Dã: “. . . Vũ ca, trình độ văn hóa của cậu thật là kém, tốt nhất là đừng vượt giới, tiếp tục làm vũ phu của cậu đi.”

“Vũ. . . Vũ ca.” Bát Hoang Diêu lấy lại tinh thần, ánh mắt phức tạp giải thích: “Đây là quyền trượng Hạo Thiên, thuộc về quốc bảo.”

“Quốc bảo. . .” Trần Vũ nhíu mày: “Bát Hoang Dịch đưa cho cậu hả?”

“Là cho tôi mượn.” Năm ngón tay của Đoạn Dã nhẹ nhàng vuốt ve thân trượng: “Chỉ cần nó tiếp xúc với thân thể của tôi, thì tôi sẽ

tiến vào trạng thái minh bạch, bỏ qua trình tự bộc phát khí kình khi sử dụng võ pháp.”

“Thì ra là thế.” Trần Vũ giật mình.

“Đúng. Khi được tiếp xúc trong thời gian dài, cho dù là không có quyền trượng thì cũng có thể ở trong trạng thái minh bạch mọi lúc mọi nơi.” Đoạn Dã lại dùng vải bông quấn lên quyền trượng: “Chờ khi tôi học được, tôi sẽ cho cậu mượn.”

“Học trong bao lâu mới được?”

“Tôi cũng không biết.”

“Hay là. . .” Con ngươi của Trần Vũ xoay vài vòng: “Chúng ta cùng nhau học đi?”

Đoạn Dã: “? ? ?”

. . .

“Xin chào các khán giả có mặt ở hiện trường.”

“Chào các khán giả có mặt trước màn hình TV.”

“Trải qua một năm mòn mỏi, giải đấu các trường đại học trên thế giới lần thứ 29 đã được tổ chức một cách thuận lợi!”

Trong sân vận động Tổ Chim, trên sân khấu trung tâm.

Người dẫn chương trình hét lên với giọng điệu cuồng nhiệt: “Đồng thời, chúng ta có thể tự tin tuyên bố, từ trước đến nay chưa từng có giải đấu các trường đại học trên thế giới nào đạt tới quy mô lớn như năm nay!”

“Các quốc gia tham gia —— 95 quốc gia!”

“Các trường đại học đã báo danh —— 416 trường!”

“Lớp tham gia ——1206 lớp!”

“Tổng số thí sinh——5788 người!”

“Các kênh phát sóng trực tiếp ——877 kênh!”

“Số lượng người xem ước tính—— 2,4 tỷ!”

“Điều này có nghĩa là gì?” Người dẫn chương trình phấn khích hét lên, huy động cảm xúc của khán giả.

“Đây là thời đại hưng thịnh của cả nhân loại!”

“Đây là lễ hội của tất cả võ giả!”

“Đây chính là —— giải đấu các trường đại học trên thế giới lần thứ 29!”

Chương 439: Huyết tinh đào thải (4)
Chương 439: Huyết tinh đào thải (4)

“Oanh. . .”

Hiện trường trong nháy mắt vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Tiếng la hét đinh tai nhức óc của hàng trăm nghìn người vang lên.

Mặt cỏ của sân vận động dường như đã run lên nhè nhẹ.

Sau mười phút, hiện trường dần dần an tĩnh lại.

Người dẫn chương trình tiếp tục: “Vậy thì không nói nhảm nữa. Bây giờ, tôi sẽ giới thiệu từng người một, 1.206 lớp đã tham gia cuộc thi.”

” Đầu tiên, đó là lớp đến từ đại học Bắc Kinh của đất nước chúng ta!”

“Xuy. . .”

Ngay khi giọng nói của người dẫn chương trình cất lên, đã có rất nhiều tiếng la ó vang lên ở hiện trường.

Nhiều người thậm chí còn giơ ngón tay giữa lên.

Sau khi vụ việc thay đổi hướng đi của thú triều ở thành phố Thanh Thành được chứng minh là có liên quan đến đại học Kinh Thành, thì thanh danh của trường đại học nhanh chóng xấu đi.

Càng ngày càng tệ.

Không ít bách tính đã thay đổi câu chào hỏi buổi sáng thường ngày của họ.

“A, Lưu gia, ăn sáng chưa? Đại học Bắc Kinh ngu ngốc.”

“Ăn rồi. Ăn gan xào, món chính gốc luôn đó, ngon phải biết! Đại học Bắc Kinh ngu ngốc.”

“Hẹn gặp lại! Đại học Bắc Kinh ngu ngốc.”

“Đúng vậy! Đại học Bắc Kinh ngu ngốc. . .”

Nghe tiếng la ó xông thẳng lên bầu trời, nhìn khán phòng đang có dấu hiệu giống như sắp bạo động, người dẫn chương trình này cũng là một MC chuyên nghiệp, lập tức bỏ qua đoạn giới thiệu trường học, đi thẳng vào đề chính: “Sau đây sẽ là lớp đầu tiên, Lớp 1 năm 4! Lưu Vĩ, Xuân Lôi, Bát Hoang ~~~ Dịch!”

Tiếng la ó của mấy trăm ngàn người ở hiện trường đã dừng lại

Sau vài giây im lặng, tiếng hoan hô vang lên.

“OHHHHHHHH!”

“Cố lên!”

“Dịch thần! Em muốn sinh con cho anh!”

“Dịch thần Dịch thần anh là giỏi nhất! Cha mẹ tôi mất rồi cũng chả có gì phải lo!”

Chương 440: Huyết tinh đào thải (5)

“Dịch thần Dịch thần anh là tuyệt nhất! Cả gia đình tôi dù có đi đầu thai cũng sẽ không quên anh!”

“Dịch thần!”

“Đông đông đông!”

“Giỏi nhất!”

“Đông đông đông!”

“Dịch thần!”

“Đông đông đông!”

“Giỏi nhất!”

“Đông đông đông. . .”

Cảm xúc cá nhân sẽ được phóng đại vô hạn trong một quần thể.

Những khán giả đã kiềm chế được cảm xúc cũng dần dần đánh mất lý trí bởi những người hâm mộ cuồng nhiệt xung quanh họ, vỗ tay, nhảy, vẫy tay, la hét điên cuồng …

Và trong tiếng ồn náo nhiệt lên tới hàng trăm decibel, Bát Hoang Dịch mặc một chiếc áo choàng dẫn theo hai người đồng đội của mình lên sân cỏ.

“Tên khốn này toàn tỏ vẻ cool ngầu. . .”

Bên ngoài sân, một người đàn ông da đen nói thạo tiếng Trung Quốc ghen tỵ nói: “Các người ai dám lên đạp cho hắn ta một cước. Tôi đưa người đó 100.000 USD.”

“Đưa tiền cho một cái xác hả?” Đồng bạn hỏi.

Người da đen: “. . .”

“Dịch thần!”

“Đông đông đông!”

“Giỏi nhất!”

“Đông đông đông. . .”

Khi Bát Hoang Dịch đi lên sân khấu, tiếng là ở hiện trường lại lớn hơn gấp đôi.

Đã ồn ào đến mức người dẫn chương trình muốn bịt lỗ tai lại.

“Dịch thần? Có muốn lên đây nói hai câu không?” Người dẫn chương trình chịu đựng cơn đau màng nhĩ, đưa micrô xuống, khàn giọng hét lên với Bát Hoang Dịch.

“. . .”

Bát Hoang Dịch mặt không cảm giác lắc đầu.

“Hiểu rồi!”

Người dẫn chương trình ra hiệu OK và nhanh chóng giơ micro lên:" Được rồi, lớp 1 năm 4 của đại học Bắc Kinh đã xuất hiện. Sau đây là Lớp 4 của năm 4, , ** và *! Chúng ta hãy cho một tràng pháo tay để chào đón họ một cách nhiệt liệt!"

". . ."

Những khán giả có mặt ở hiện trường vừa rồi còn đang điên cuồng bỗng bình tĩnh lại.

Bầu không khí náo nhiệt vừa rồi bỗng nhiên biến mất. . .

"Mẹ nó!"

Bên ngoài sân, đội trưởng lớp 4 năm 4 đang chuẩn bị lên đài không khỏi thất vọng, anh ta chửi thề một câu: "Đ-t bà nó chứ, cái quái gì vậy. . ."

Đồng đội lớp: ". . ."

Sau đó, người dẫn chương trình giới thiệu từng lớp một.

Lớp 4 năm 4, Lớp 5 năm 4, Lớp 8 năm 4. . .

Lớp 1 năm 3, Lớp 6 năm 3, Lớp 7 năm 3. . .

Lớp 2 năm 2, lớp 5 năm 2. . .

Mỗi lớp đều ra sân theo thứ tự từ cao xuống thấp.

"Anh Vũ."

Dưới đài, Đoạn Dã cảm thán nói: "Danh tiếng của Dịch thần thật khủng bố. Khi nào thì chúng ta mới được như vậy."

"Không có khả năng." Trần Vũ lắc đầu: "Bát Hoang Dịch là nơi để mọi người ký thác tinh thần trong cái thời đại đặc biệt này, uy danh của anh ta sẽ không thể bị người đến sau vượt qua. Trừ phi. . ."

"Trừ phi cái gì?" Đoạn Dã quay đầu hỏi.

"Trừ phi. . ." Trần Vũ hai mắt nhắm lại: "Trừ phi xuất hiện một

thiên tài còn thiên tài hơn Bát Hoang Dịch, hoành không xuất thế, thậm chí là có thể lấy sức mạnh của một mình hắn trảm diệt thú triều. Vậy thì hắn ta sẽ trở thành anh hùng của toàn bộ lòai người. . . Thanh thế tuyệt đối vượt qua Bát Hoang Dịch hiện giờ."

"Anh hùng của toàn bộ loài người. . ." Ánh mắt của Đoạn Dã dần dần mê ly: "Người mà cậu đang nói. . . Chính là kẻ hèn này đi."

Trần Vũ: ". . ."

Bát Hoang Diêu: ". . ."

"Sau đây, cho mời lớp 2 năm nhất, Trần Vũ, Đoạn Dã, em gái ruột của Bát Hoang Dịch—— Bát Hoang ~ Diêu!"

"Xoạt!"

Em gái của Bát Hoang Dịch, cái thân phận này đã hấp dẫn sự chú ý của tất cả khán giả có mặt ở hiện trường.

Sự cổ vũ nhanh chóng lan tỏa trên khán đài.

Các phóng viên, các nhà truyền thông và các lớp chuẩn bị dự thi cũng đều hướng mắt về sân khấu.

"Đến lượt chúng ta ra sân." Trần Vũ bá khí vung tay lên rồi chỉ thẳng về phía trước.

"Được rồi. Vũ ca, mời anh đi trước."

"Cậu đi trước đi."

"Tôi đã đi lên một bước rồi."

"Ồ." Trần Vũ cúi đầu liếc nhìn phần thân dưới của Đoạn Dã: "Cậu bước là chân trái hả, vậy tôi bước chân phải."

"Không đúng, cậu cũng nên bước chân trái!"

"Hừm, bước rồi đó. Tới lượt cậu."

"Được rồi, tôi bước tiếp đây. . . Vũ ca cậu làm gì vậy? Đừng nhúc nhích! Trọng tâm của tôi không ổn định!"

“Pháp sư như cậu thật là phế vật, sự cân bằng của thân thể kém vậy hả?”

“Cậu còn không biết nói tôi sao?” Đoạn Dã rống to, hỉ tay về phía cây quyền trượng đã “ghép hai người bọn họ” lại với nhau: ” Nếu như không phải cậu đang túm lấy cây quyền trượng của tôi, tôi có cần phải bước đi vất vả vậy không?”

“Đừng nói nhảm, chúng ta bây giờ đã là châu chấu trên một cây trượng.”

“Em van anh, chúng ta đã bị buộc chung một chỗ với cây quyền trượng này rồi, không thể nào bước đi được nữa. . .”

“Nhịn một chút. Không phải là chúng ta đã bàn bạc xong cả rồi sao? Cây quyền trượng dài như vậy, một mình cậu cầm lấy thì lãng phí quá. Chúng ta mỗi người một nửa, dán sát lên người, chẳng phải là có thể cùng lúc rèn luyện ra trạng thái minh bạch sao?”

Đoạn Dã: “Con mẹ nó. . .”

Trần Vũ: “Đừng có lề mề nữa, đi tiếp đi. Giờ nên bước chân bên nào trước đây?”

Bát Hoang Diêu sau lưng hai người: “. . .”

Chương 440: Huyết tinh đào thải (5)

“Lớp 2 năm nhất?”

“Lớp 2 năm nhất nghe được không vậy?”

Trên khán đài ở trung tâm sân vận động, người dẫn chương trình nhìn qua lối đi ra và nhắc lại: “Lớp 2 năm nhất, Trần Vũ, Đoạn Dã, Bát Hoang Diêu, xin mời mau lên sân khấu, đừng làm chậm trễ thời gian.”

“Bên trên đang gấp lắm rồi kìa.” Đoạn Dã thúc giục: “Nhanh lên đi!”

“Quan trọng là cậu đó, khả năng giữ thăng bằng thật là quá con mẹ nó kém, bình thường cậu đi đường như thế nào vậy?”

“Đi như thế nào? Đương nhiên là đi bằng ba cái chân rồi!”

“Thật là vô dụng…” Trần Vũ thở dài một tiếng: “Như vầy đi, tôi đếm số, đếm 1, chúng ta đồng thời bước chân trái, đếm 2, thì đồng thời bước chân phải.”

“Được được được, nhanh lên nhanh lên…”

“Tốt, 1, 2, 1, 2…”

Bát Hoang Diêu: “…”

Dưới sự chỉ huy của Trần Vũ, hai người đang bị cây quyền trượng buộc chung một chỗ này cuối cùng cũng đã tiến lên phía trước.

“1, 2, 1, 2, 1…”

“1, 2, 1, 1… 2 là chân phải! Con bà nó cậu còn chả phân biệt được bên nào là bên trái và bên nào là bên phải hả!” Trần Vũ bị vấp lảo đảo suýt té, cậu ta chửi ầm lên.

Đoạn Dã tức giận phản bác: “Mẹ nó, vừa rồi rõ ràng là cậu đếm số 1 mà!”

“Đó là do tôi đếm sai! Cậu dùng tuyến tiền liệt đi suy nghĩ cũng biết là bước xong chân trái thì nên bước chân phải mà? !”

“Ai biết được cách tư duy của cậu như thế nào?”

“Đừng nói nhảm, đi nhanh lên đi, 1, 2, 1, 2… Phải tăng tốc rồi! 1212121212…”

Liền như vậy.

Hiện trường hàng trăm ngàn người im lặng như tờ khi chứng kiến cuộc cãi vả của hai người họ.

Trần Vũ và Đoạn Dã “Tập tễnh” bước từng bước một tới, hai người đi tới vị trí mà lớp của mình đã được sắp xếp.

“A… Ha ha ha, cách xuất hiện trên sân khấu rất là thú vị.”

Người dẫn chương trình sửng sốt một lúc, vội vàng kết luận: “Cùng nhau bước, cùng tiến và cùng lùi, điều này thể hiện đầy đủ phẩm chất đoàn kết và cầu tiến của sinh viên Đại học Bắc Kinh.”

“Nó cũng chỉ ra lối thoát duy nhất để loài người chúng ta tồn tại trong cái thời đại tận thế này! Đó chính là hợp thành! Đó chính là liên kết! Đó là sự đoàn kết và hợp tác lẫn nhau!”

“Đối mặt thú triều hoành hành, chiến đấu đơn lẻ cũng chỉ có một con đường chết. Cũng chỉ có tập trung toàn bộ lực lượng để làm việc lớn như đất nước chúng ta mới có thể tạo nên hi vọng! Tạo nên kỳ tích!”

Người dẫn chương trình giơ hai tay lên hô to.

“Hoa lạp lạp lạp…”

Trong sân vận động vang lên những tiếng vỗ tay rung trời.

Đoạn Dã kinh ngạc quan sát Trần Vũ từ trên xuống dưới: “Vũ ca, không ngờ tới việc chúng ta tự trói mình lại với nhau lại có những ẩn ý sâu xa đến vậy.”

Trần Vũ: “... Ân. Thao tác cơ bản.”

Trên sân khấu, nhìn thấy không khí vui vẻ tại hiện trường, người dẫn chương trình thở phào nhẹ nhõm, sau đó đặt micro xuống và nói to: “Hai ngươi cút qua kia đi.”

Trần Vũ và Đoạn Dã: “?”

“Xin mời đừng có cản đường của quý cô Bát Hoang Diêu, cần phải chụp cận cảnh đó, hai người tránh ra hết đi.”

Trần Vũ và Đoạn Dã: “...”

“Nhanh lên tránh đường đi.” Người dẫn chương trình thúc giục.

Trần Vũ và Đoạn Dã liếc mắt nhìn nhau, cả hai cùng nhếch miệng, sau đó tách ra hai bên trái phải.

“Kít.”

Nhưng lại bị cây quyền trượng lôi về…

Trần Vũ: “Thằng ngu này! Cậu không biết bước chung hướng với tôi sao?”

Đoạn Dã: “Ai biết cậu sẽ đi hướng nào mà bước. Nam trái nữ phải, tôi đi hướng bên phải là đúng rồi?”

Trần Vũ: “Trái, đi bên trái đó.”

Đoạn Dã: “Được.”

Hai người cùng nhau bước một bước dài sang bên trái.

“Phanh.”

Sau đó, đầu của cây quyền trượng đụng trúng phần lưng của một nữ sinh đang đứng bên trái.

“Các người…” Nữ học sinh giận dữ: “Hai người đâm trúng tôi rồi!”

Đoạn Dã: “Có chuyện gì to tát đâu, chúng tôi chỉ là cọ xát một chút thôi mà.”

Trần Vũ: “Không sai, còn không có dùng sức đâm nữa, có bị gì đâu,

thật là…”

Nữ học sinh: “...”

Vị trí đã được nhường lại, Bát Hoang Diêu đang run lẩy bẩy bại lộ diện trước mặt của người dẫn chương trình. MC hưng phấn: “Quý cô Bát Hoang Diêu, cô có muốn nói vài lời không?”

“Không. . . Không cần.” Cô nàng đỏ mặt và lắc đầu nguầy nguậy.

“Nói vài lời thôi.”

“Không!”

“Thôi được rồi…”

Người dẫn chương trình tiếc nuối tặc lưỡi, giơ micro lên, tiếp tục nói lớn: “Vậy là tất cả các lớp tham gia giải đấu lần này của trường đại học Bắc Kinh đều đã xuất hiện trên sân khấu. Tiếp theo, sẽ là sự xuất hiện của đại học Thanh Hoa. Thanh Hoa là trường đại học tốt nhất trong và ngoài nước. Đã đào tạo ra vô số kỳ tài ngút trời và đã để lại những dấu ấn không thể phai mờ, cống hiến cho sức mạnh chung của cả nhân loại…”

Những tuyển thủ ra sân sau thì có phong cách bình thường hơn rất nhiều.

Không bao lâu, Trần Vũ liền thấy được Mã Lệ đang mang theo đàn em của mình ra sân.

Khơi dậy một ít tiếng kinh ngạc từ khán giả.

Dù sao thì có rất ít sinh viên năm nhất dám tham gia vào giải đấu này..

Mà giống như cấp lớp bình thường của Mã Lệ thì càng hiếm thấy hơn.

“Hắc.”

Thấy được Trần Vũ đang nhìn mình, Mã Lệ tinh nghịch nháy mắt mấy cái. Cô Vén ống quần lên để lộ ra tất chân bên trong, mở

miệng: “Lát nữa chơi cờ nha ~?”

Trần Vũ: “...”

“Anh Vũ, cô bé đó có phải là…” Đoạn Dã đảo mắt: “Ừm… Đúng rồi! Là người đã cho cậu đội nón xanh đúng không?”

Trần Vũ: “...”

“Tâm cơ của con ả đó hơi sâu đó, cậu cũng không thể mang bao được…”

Trần Vũ: “Hả?”

“À, ý tôi là cậu không thể mắc lừa ả ta đó!”

Trần Vũ: “Ồ…”

Bát Hoang Diêu: “...”

Khi người dẫn chương trình giới thiệu xong các sinh viên đến từ đại học Thanh Hoa, tốc độ giới thiệu của anh ta đột nhiên tăng lên.

Càng ngày càng qua loa…

Chương 441: Huyết tinh đào thải (6)
Chương 441: Huyết tinh đào thải (6)

“Sau đây cho mời các lớp của trường đại học Khai Nam gồm lớp 3 năm 4, và lớp 6 năm 4, và lớp 1 năm, lớp 5 năm 3, lớp 3 năm 2 …”

“Tiếp theo là bốn lớp học tại Princeton College, mọi người lên hết đi.”

“Sau đây sẽ là đại học Hugh Death, đại học Fei Nan và Đại học Jingdong. Là hàng xóm của nhau, nên mọi người cùng nhau lên cho nó ấm cúng…”

Từng lớp, từng lớp, giống như một cuộc chạy nạn, người người cạnh nhau, “lao” về phía trước rồi “chen lấn”, xếp hàng để lên sân khấu.

…

[nhận không biết quấy nhiễu: Tư duy sáng suốt cải thiện:1]

Ngay khi giới thiệu được một nửa của hơn 1200 lớp học.

Âm thanh tổng hợp điện tử đột nhiên vang lên bên tai khiến Trần Vũ sửng sốt, sau đó nhàn nhạt thở dài.

“Xem ra những thay đổi từ trong linh hồn cũng phải đảo ngược lại…”

Là bảo vật quốc gia, năng lực của Quyền Trượng Hạo Nhiên quá mạnh.

Cho dù ngay từ đầu Trần Vũ đã có dự đoán trước trong lòng, nhưng vẫn đặt cây quyền trượng này bên người với thái độ muốn thử một chút.

Bây giờ kết quả toàn là nước mắt và nước mắt, cậu ta chỉ có thể từ bỏ ảo tưởng phi thực tế…

“Đáng tiếc à.”

Trần Vũ lẩm bẩm, không chút do dự tháo sợi dây trên cây quyền trượng ra và tách khỏi Đoạn Dã.

“Cậu, tự do.”

Nhìn xuống sợi dây đang nằm trên mặt đất, rồi lại ngẩng đầu nhìn Trần Vũ, Đoạn Dã sửng sốt: “Làm sao vậy?”

“Không sao.” Trần Vũ khoát khoát tay: “Chán ở chung với cậu rồi.”

Im lặng một lát, Đoạn Dã ôm lấy quyền trượng, một cảm giác khó chịu không thể giải thích dâng lên từ đáy lòng: “Em cảm giác là anh đã thay đổi rồi.”

Trần Vũ: “...”

“Lúc đầu chính là anh theo đuổi em, nhưng em rõ ràng là không đồng ý, mà anh thì nhất định phải ở bên nhau. Sau đó khi ở bên nhau, trải qua những khó khăn trắc trở, cuối cùng cũng ổn định lại, tại sao anh lại đột nhiên muốn rời đi.”

Trần Vũ: “...”

“Được rồi…” Đoạn Dã hít sâu: “Bây giờ nếu anh đã nói là muốn tách ra thì tách ra đi. Sau này đừng có mong dỗ dành được em quay lại.”

Trần Vũ: “...”

Đoạn Dã: “Nếu cuộc sống chỉ là vài năm ngắn ngủi, em cũng không phàn nàn gì anh đâu. Nhưng mối quan hệ của hai chúng ta lại không thể chịu được thử thách của thời gian…”

Trần Vũ: “Con bà nó, có im không thì bảo.”

“...” Đoạn Dã rụt cổ lại, muốn nói lại thôi: “Hay là… Cứ chịu đựng cho qua đi? Anh còn thật sự có thể tách ra hay sao.”

“Sặc!”

Trần Vũ đột nhiên rút trường kiếm ra.

“Fuck! Vừa mới tâm sự thật lòng với cậu mà cậu lại động tay động chân hả, Ok! Cách cách cách…”

...

Khoảng nửa tiếng sau.

1.206 lớp dự thi, 5788 người, tất cả đã xuất hiện trên sân khấu.

Sau khi người dẫn chương trình ở trên sân khấu tiếp tục nói thêm vài lời khách sáo, anh ta liền cúi đầu và lui ra ngoài.

Sau đó, phía trên sân vận động Tổ Chim, ở một khe hở hình bầu dục, một tấm nệm “bay” vào, mang theo một “người khổng lồ” và một người dáng dấp nhỏ bé xuất hiện trước mặt mọi người.

Với thính giác của Trần Vũ, có thể mơ hồ nghe thấy cuộc tranh cãi giữa hai người.

“Chủ nhiệm, ngài lại béo lên rồi.”

“Cô ngậm con mẹ nó miệng lại! Là do thực lực của thụt lùi thì có.”

“Tôi. . . Tôi sắp không được rồi… Không chịu nổi nữa…”

“Chút trọng lượng này ta còn không chịu nổi, làm sao có thể gánh vác thiên hạ?”

“Ngài. . . Ngài còn nặng hơn thiên hạ nhiều lắm.”

“Ngậm miệng! Đồ vô dụng…”

Thở dài một tiếng, cảm nhận tấm nệm đã lung lay sắp đổ nệm, bất đắc dĩ, Cẩu Thánh đành phải đứng dậy, giống như một con quay tròn tròn, lộn nhào nhảy xuống.

“Sưu —— ”

Ở độ cao hơn 100 mét trên không trung.

Trọng lượng gần nửa tấn.

Cẩu Thánh dường như đã biến thành một ngôi sao băng, phát ra

một tiếng hú chói tai, dưới hàng trăm nghìn cặp mắt và hàng nghìn ống kính, lão ta nặng nề đáp xuống sân khấu.

“Ầm ầm!”

Mặt đất, ở trong nháy mắt này, rung chuyển ba lần.

Bụi bặm bốc lên, dù nhìn thế nào đi nữa thì cũng thấy giống hình cây nấm…

Trần Vũ: “…”

Toàn trường đám người: “…”

“Khục.”

“Khụ khụ khụ…”

Khoảng nửa phút sau, Cẩu Thánh mặt mũi lấm lem bụi đất bò ra khỏi hố.

Lão ta muốn chống tay lên hông, nhưng lại thấy vòng eo quá rộng nên không thể với tới. Đành phải tìm cho mình một tư thế tự cho là khá “đẹp trai”, và bộc phát khí kình.

“Ầm!”

Trong nháy mắt, một khí thế kinh khủng tràn ra!

Đám bụi đất bị thổi bay trong chớp mắt.

Trước sức ép như vậy, bất kể là khán giả trên khán đài hay là các thí sinh ở trên sân khấu, bất kể thực lực ra sao, họ đều cảm thấy tức ngực khó thở.

“Cấp 7…”

Đoạn Dã thất thần: “Cái con chó… Cẩu chủ nhiệm lại là cấp 7…”

“Dù sao thì cũng là thầy chủ nhiệm.” Trần Vũ nheo hai mắt lại: “Tuyệt đối là cao tầng của trường học.”

“Alo!”

Sau khi hắng giọng, Cẩu Thánh vỗ nhẹ lớp bụi trên người và quét qua khán giả toàn trường, giọng nói như sấm: “Con mẹ nó… Tôi tên Cẩu Thánh. Chủ nhiệm của văn phòng giáo dục đại học Kinh Thành. Tôi thật vinh dự khi trở thành trọng tài chính của giải đấu các trường đại học trên thế giới lần này.”

“Vì một số lý do đặc biệt, giải đấu đã được diễn ra sớm hai ngày. Vì vậy, thay mặt cả nước, tôi xin lỗi vì sự bất tiện đã gây ra cho tất cả thí sinh.”

“Xuy…”

Nghe được là đại diện của trường đại học Kinh Thành, toàn trường khán giả la ó om sòm.

“Đều ngậm con mẹ nó miệng lại! ! !”

Cẩu Thánh bỗng nhiên rống to một tiếng, gió bão khuếch tán!

Như thể làn sóng xung kích truyền qua từng tầng một, mọi người đều bị chấn động đến im lặng…

Ở cự ly gần, ống kính của nhiều máy camera đã bị vỡ vụn.

Chương 442: Huyết tinh đào thải (7)
Chương 442: Huyết tinh đào thải (7)

“Khục.”

Cẩu Thánh nới lỏng cà vạt, hai tay ôm ngực, mặt không chút thay đổi nói: “Chuyện phiếm đã kết thúc. Bây giờ tôi sẽ giới thiệu luật của giải đấu, và tôi sẽ chỉ nói một lần”

“Giải đấu các trường đại học trên thế giới lần thứ 29, do số lượng lớn các lớp tham gia, nên cải cách hệ thống thi đấu. Nó được chia thành hai phần.”

“Một, đặt 1.206 lớp vào một nơi bí mật để cạnh tranh giành lấy 100 vị trí cao nhất. 1.106 lớp còn lại sẽ bị loại.”

Vừa dứt lời, trái tim của hơn năm nghìn người trên bãi cỏ đều căng thẳng.

Cẩu Thánh bỏ qua sự dị thường của mọi người và nói tiếp: “Thứ hai, top 100 sẽ trở lại sân thi đấu trong đấu trường, để chọn ra quán quân, á quân và quý quân.”

Nghe vậy, Trần Vũ vô thức liếc nhìn Mã Lệ ở phía xa.

Những này đã được Mã Lệ dự đoán từ trước và không sai một chút nào.

“Bây giờ, giải thích các chi tiết quy tắc của phần đầu tiên.”

Cẩu Thánh nhảy khỏi sân khấu và đi từ từ qua trước mắt các thí sinh: “Sau nửa tiếng, các bạn sẽ lên máy bay vận tải và tiến về địa điểm thi đấu theo từng đợt. Có một số lượng lớn dị thú trong địa điểm đã được ‘chuẩn bị trước’.”

Nghe thế, Trần Vũ lại vụng trộm liếc nhìn Mã Lệ…

“Trong cơ thể của những con dị thú này, đội tổ chức sự kiện đã cho bọn chúng ăn tổng cộng 1.000 viên huỳnh quang châu. Nhiệm vụ của các bạn là tiêu diệt những con dị thú và giành lấy những

viên quang chây này. Hoặc…”

Giọng nói của Cẩu Thánh hơi ngừng lại, hơi dừng lại, khóe miệng nhếch lên lạnh lùng: “Đánh bại những thí sinh khác và cướp đoạt quang châu của họ.”

“…” Các lớp trầm mặc.

“Xin lỗi, thưa ngài.” Đột nhiên, trong đám đông, một thanh niên mắt một mí mặc đồng phục samurai Nhật Bản nói: “Đánh bại mà ngài nói, có bao gồm cả việc giết chết đối phương hay không.”

“Ồ. Đương nhiên rồi, nhưng tôi không khuyến khích các bạn làm điều này.” Cẩu Thánh và nhìn tuyển thủ Nhật Bản đầy ẩn ý: “Bởi vì, cái mạng nhỏ của các bạn, có lẽ còn có tác dụng khác…”

“Nếu như giết chết quá nhiều học sinh của đất nước ngài thì có bị chế tài gì không.”

“Không. Nếu như cậu có thể làm được.”

“Cám ơn, tôi không có vấn đề gì nữa.”

“Các bạn còn có những câu hỏi gì nữa không?” Cẩu Thánh liếc nhìn toàn trường.

Các học sinh im lặng không mở miệng.

“Được rồi, chúng ta hãy nói về phần thưởng xếp hạng cao thấp đi.” Cẩu Thánh mỉm cười, lấy một cây bút ra và nhấn nút.

“Bạch!”

Một hình chiếu ảo khổng lồ được hiển thị giữa không trung.

“Tôi đã nói trước là trong giải đấu lần này thì top 100 cũng sẽ có phần thưởng. Điều này đương nhiên không phải là nói dối. Danh sách như sau.”

“Từ thứ 50 đến thứ 100, từ nhiều đến ít, thưởng một rương Tăng Khí Đan. Mỗi hộp có 100 viên.”

Hơn 5.000 người dự thi đồng thời ngưng tụ ánh mắt.

Giá của một viên thuốc Tăng Khi đân ít nhất là 20.000 nhân dân tệ.

Như vậy thì cho dù là top 100 đi nữa thì cũng có thể nhận được ít nhất một rương Tăng Khí đan trị giá 2 triệu…

“Ngon vậy bây…” Trần Vũ nhịn không được nuốt nước miếng.

“Sau đó, là hạng mười đến hạng bốn mươi chín.” Cẩu Thánh điều khiển hình chiếu ảo: “Từ nhiều đến ít, ban thưởng nhiều viên Tăng Linh đan.”

“Hô…”

Sân vận động hàng trăm nghìn người vang lên những tiếng kinh ngạc.

“Vũ. . . Vũ ca.” Đoạn Dã trừng to đôi mắt chó: “Tăng Linh đan đều đưa? Chính phủ không đau lòng hả?”

Trần Vũ: “...”

“Yên lặng.”

Địa điểm tổ chức ồn ào làm cho Cẩu Thánh bực bội.

Lão ta liếc nhìn khán giả toàn trường bằng đôi mắt bén nhọn, toàn bộ khán giả lập tức ngậm miệng.

“Sau đây là phần thưởng từ hạng 1 đến hạng 9.”

Cái tay phải mập mạp của lão điều khiển hình chiếu, và đồ họa ba chiều của các bảo vật đã được hiển thị.

“Thứ chín, phần thưởng là kết tinh của La Lạp sơn. Xuất từ dị cảnh La Lạp sơn. Chỉ cần ở xung quanh một mét thì có thể tiếp tục tăng trưởng khí kình, như thể bạn đang ở trong dị cảnh La Lạp sơn vậy. Giá trị liên thành… Đ-t mẹ nó! Đừng có hét!”

Ba chữ cuối cùng khiến khán giả sắp há hốc mồm lại ngậm miệng…

“Đù móa!”

Đoạn Dã chấn kinh: “Cái thứ này nếu như chúng ta lấy được một cái…”

“Tôi sẽ tống cổ cậu ra khỏi đội.” Trần Vũ mặt không biểu tình.

Đoạn Dã: “...”

“Thứ tám.” Cẩu Thánh mở miệng: “Phần thưởng là thuốc tiêm dòng T9 do Phòng thí nghiệm Thần Châu sản xuất. Nó có thể…”

Khi thứ hạng tăng lên, những báu vật mà các võ giả bình thường thậm chí không thể nhìn thấy lại lần lượt “xuất thế”.

Tâm trạng của hơn 5.000 người ở bãi cỏ dần dần cảm thấy có chút không đúng.

Sự cuồng nhiệt và tham lam trong mắt bọn họ, cho dù là lý trí như Mã Lệ cũng không thể che giấu được.

“Tiếp xuống, là giải ba. Quả trứng của con thằn lằn mặt quỷ khổng lồ.”

Vẻ mặt của Cẩu Thánh trở nên nghiêm túc: “Xuất sứ từ dị cảnh Amazon số 4. Con thằn lằn mặt quỷ khổng lồ trong dị cảnh này có thực lực không thua kém gì võ giả cấp 5 khi trưởng thành. Nếu ấp nó ra, rồi thuần hóa nó ngay từ khi còn nhỏ bằng một phương pháp đặc biệt, bạn sẽ có được một trợ thủ có thực lực cấp 5.”

“Giải nhì, thánh thư võ pháp. Những trang sách được làm bằng Không Linh Mộc xuất sứ từ dị cảnh Thần Nông Giá ở đại bắc. Nếu mang theo bên người thí có thể tăng cường rất nhiều tinh thần lực. Đó là vật phẩm thiêng liêng mà tất cả các pháp sư đều mơ ước. Tên cổ là thánh thư võ pháp…”

“Vũ ca!” Hai con mắt của Đoạn Dã lập tức đỏ, cơ bắp căng cứng: “Tôi muốn thứ đó!”

Trần Vũ: “Nếu mà mệt quá thì đi ngủ một giấc đi, trong mơ cái gì cũng có.”

Đoạn Dã: "..."

"Cuối cùng." Cẩu Thánh đột nhiên tắt máy chiếu, điều động khí kình, âm thanh truyền khắp nơi: "Là giải nhất. Cũng là quốc bảo của nước ta."

Khán giả như ngừng thở, nhìn chằm chằm vào thân hình mập mạp của Cẩu Thánh.

"Nó chính là..."

Với một nụ cười chế giễu nở trên khóe miệng, Cẩu Thánh đưa tay vào trong ngực và rút ra một khẩu súng lục ổ quay bạc: "Quốc bảo —— Magnum. 44 thiện ác hữu báo."

"Cái danh tự lung tung gì thế này?"

Giống như nhiều khán giả khác, Trần Vũ cũng không hiểu ra sao.

Nhưng đôi mắt của những thí sinh biết hàng hóa xung quanh thì như muốn rớt ra ngoài.

"Magnum. 44 thiện ác hữu báo, Nó là sản phẩm đỉnh cao của người thợ thủ công bậc nhất của đất nước chúng tôi. Nó tích hợp hoàn hảo các quả cầu tâm linh được sản xuất ở Moscow nước Nga, và nó có thể xác định chính xác thiện và ác trong trái tim của mỗi người."

"Chức năng của nó là: cứ sau 6 ngày rưỡi, nó sẽ tự động tạo ra một quả bom khí kình, tối đa là năm quả."

"Khi bị bắn trúng, nếu như trong lòng người đó có ác ý, thì các công năng trong cơ thể của hắn sẽ bị giảm xuống. Ác ý càng nhiều thì hiệu quả càng cao. Trong trường hợp ác ý quá cao thì có thể gây sốc hoặc là tử vong mà bỏ qua thực lực của đối phương."

"Khi bị bắn trúng, nếu như đối phương lòng có thiện ý, thì sẽ kích thích các tế bào trong cơ thể, khôi phục thương thế toàn thân. Thiện ý càng thịnh thì hiệu quả càng tốt. Thời khắc mấu chốt, hoạt tử nhân nhục bạch cốt mặc dù là không thực tế, nhưng là hoàn toàn có thể cứu lại một mạng sống..."

Sau khi giới thiệu xong, Cẩu Thánh thận trọng cất khẩu súng lục đi.

Những người mà lúc nãy còn không hiểu gì về “bảo vật quốc gia” này thì nay đã ở trong trạng thái đứng máy.

“Cái này. . . Thế giới này…”

“Còn có món đồ chơi ghê gớm đến vậy sao…”

“Đoạn Dã!” hai mắt của Trần Vũ lập tức đỏ, cơ bắp căng cứng: “Thứ đó, tôi muốn!”

Đoạn Dã: ” Nếu mà mệt quá thì đi ngủ một giấc đi, trong mơ cái gì cũng có.”

Trần Vũ: “…”

Chương 443: Huyết tinh đào thải (8)
Chương 443: Huyết tinh đào thải (8)

Thu hồi quốc bảo —— súng lục ổ quay.

Cẩu Thánh liếc nhìn những đôi mắt đỏ bừng của tất cả các tuyển thủ, cười lạnh liên tục.

Đều đang nghĩ cái đếch gì thế?

Quốc bảo như thế thì làm sao phải cho các người?

Các người tai to mặt lớn vậy sao?

Là Bát Hoang Dịch không cần, vẫn là Bát Hoang Dịch không cần, vẫn là Bát Hoang Dịch không cần?

Luận về hiệu suất giết dị thú, coi như mấy trăm người cộng lại cũng không bằng một cánh tay của Bát Hoang Dịch.

Tất nhiên, những lời như vậy thì Cẩu Thánh không thể nói ra miệng được.

Dù sao thì nếu như muốn con ngựa chạy thì phải thả miếng mồi cho nó…

Cẩu Thánh chỉnh sửa lại cổ áo tiếp tục mở miệng: “Tôi đã nói tất cả những gì nên nói. Đây là vài câu cuối cùng mà tôi: Cẩu chủ nhiệm nói.”

“Một, trong quá trình diễn ra trận đấu, sẽ có một camera lơ lửng đi theo để quay toàn bộ quá trình. Xin đừng tấn công nó.”

“Hai, đây là một cuộc thi đấu, không phải là một cuộc đấu sinh tử. Mặc dù được phép tấn công lẫn nhau, nhưng khi có người chấp nhận thua cuộc thì không thể tiếp tục công kích. Người vi phạm hủy bỏ tư cách dự thi.”

“Ba, thời gian thi đấu là 24 giờ. Cứ hai giờ sẽ có một hồi chuông. Nếu hết thời gian mà vẫn chưa ra tới, giống như trên, sẽ bị loại.”

“Bốn, giải thưởng cho vị trí thứ nhất đến thứ chín sẽ được phân phát ngay tại chỗ. Giải thưởng cho vị trí thứ mười đến 100 sẽ được phát sau khi giải đấu này kết thúc.”

“Nói xong. Các bạn còn có vấn đề gì không.”

Trong khu vực đại học Bắc Kinh, Trần Vũ nhấc tay: “Em.”

Nghe tiếng, Cẩu Thánh nhìn về phía Trần Vũ, đôi mày nhỏ bé nhíu chặt lại: “Hỏi.”

“Thầy nói phần thưởng sẽ được phát ngay tại chỗ, ý là sau khi trận đấu kết thúc đúng không?”

“Đúng.”

“Vậy thì sau khi kết thúc trận đấu, á quân và quý quân thì sao?”

“Lôi đài thi đấu á quân và quý quân sẽ có những phần thưởng khác.”

“Ồ.” Trần Vũ gật đầu rồi hỏi tiếp: “Tại sao phần thưởng từ top 10 đến top 100 không thể phát ngay tại chỗ?”

Theo dự đoán của Trần Vũ, lớp 2 bọn họ, khả năng lớn nhất là nằm trong top khoảng thứ 10 đến 100.

“Bởi vì phần thưởng của những người này đều là Tăng Linh đan và Tăng Khí đan. Số lượng khổng lồ, cần phải sắp xếp. Vì thế cho nên phần thưởng này sẽ được phát sau khi giải đấu bế mạc.” Cẩu Thánh gác tay: “Có vấn đề gì không?”

Vấn đề lớn đấy!

Trần Vũ trong lòng điên cuồng khinh thường.

Đợi khi giải đấu này bế mạc?

Lúc đó thú triều đã xông tới con mẹ nó rồi…

‘Quả nhiên, mấy ông lão cấp trên của chính phủ không muốn tiêu tốn mấy viên thuốc này.’

‘Còn những bảo vật mà bọn họ phát ra, nếu như chết trong thú triều, thì những phần thưởng này tự nhiên lại quay về túi mấy lão này rồi…’

Nghĩ vậy, Trần Vũ lộ ra một nụ cười giống như meme của mấy ông gia trên Wechat, nói: “Được rồi, không có vấn đề nào khác. Các ngài vui vẻ là được.”

Nghe vậy, Cẩu Thánh nhìn Trần Vũ thật sâu, sau đó quay đầu lại: “Vậy thì trận đấu vòng loại sẽ được bắt đầu. Máy bay trực thăng đã đến!”

Trong hai từ cuối cùng, lão ta đã sử dụng kỹ năng phát âm đặc biệt.

Các sóng âm thanh giống như thực chất, nhắm vào một hướng và lan truyền từ từ …...

“Máy bay đến…”

“Bay tới…”

“Tới…”

Một lúc sau, trời liền đen thui.

Khi mọi người nhìn lên, họ thấy hàng chục chiếc máy bay vận tải vũ trang hạng nặng bay song song phía trên sân vận động Tổ Chim đang mở mái!

“Tutututu…”

Tiếng ồn do hàng chục động cơ cùng phát ra khiến đám đông trên khán đài phải bịt tai.

“Lát nữa có thể phải nhảy dù.” Trần Vũ biểu lộ ngưng trọng nói với Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu: “Chúng ta sẽ nắm lấy tay nhau khi đến thời điểm đó. Đừng bay lẻ đó.”

“Cậu nói cái gì?” Đoạn Dã nghiêng lỗ tai hét lớn: “Âm thanh của cánh quạt này lớn quá.”

“Tôi nói là!” Trần Vũ hô to: “Một lát nữa nắm lấy tay nhau! Đừng có bay lẻ ra!”

“Hả?”

“Nắm chặt tay nhau! Đừng có tách ra!”

“Cậu nói to lên một chút được không! Tôi nghe không được.”

“... Cái đ-t cụ mài.”

“Được rồi, cái này tôi nghe được nè. Chỉ là đằng sau còn có hai chữ … Chữ gì nữa nhể? !” Đoạn Dã đột nhiên chấn kinh: “Cậu vậy mà muốn…”

Khi máy bay vận tải từ từ đến gần, Trần Vũ không thể nào nghe được Đoạn Dã đang nói những gì.

“Tất cả mọi người, hãy lên máy bay theo thứ tự đã đăng ký!” Chỉ có tiếng gầm rú của Cẩu Thánh dưới tác dụng của khí kình mới có thể che đậy hết những tiếng ồn.

Đội mũ trùm đầu và đối mặt với những cơn cuồng phong phả vào mặt, Bát Hoang Dịch là người đầu tiên di chuyển.

Chỉ thấy anh ta không chọn cách leo dây, mà đầu gối hơi khụy xuống rồi duỗi thẳng, cả người nhảy lên cabin chính xác như một mũi tên.

“Bức này trang không sai.”

Khi nhìn thấy điều này, một sinh viên đến từ một quốc gia nhỏ bé ở Đông Nam Á đã bĩu miệng và bộc phát khí kình cấp 2 đỉnh phong, hắn cũng cúi người và duỗi thẳng đầu gối rồi nhảy lên không trung.

Nhưng rõ ràng là hắn ta đã xem nhẹ động năng khủng khiếp của cánh quạt chính trên chiếc máy bay vận tải.

Theo thân hình của hắn ta bay lên, dưới sự quấy nhiễu của cơn cuồng phông, hắn ta lập tức mất đi trọng tâm, chỉ có thể hoảng sợ, trơ mắt nhìn thân thể của mình đụng vào cánh quạt đang xoay với

tốc độ cao…

“Ầm!”

Đầu vỡ tung và cơ thể tan nát.

Mưa máu trên trời trôi theo cơn gió.

“Bịch.”

Cái xác rơi xuống đất, máu văng tung tóe.

Cẩu Thánh nhấc tay: “Một vị tuyển thủ trang bức thất bại, treo mẹ rồi.”

Đám người: “…”

Trần Vũ đưa tay ra lau những vết máu đã bắn lên mặt mình, ngữ khí yếu ớt: “Xem ra… Không may mắn cho lắm.”

“Anh Vũ, anh đang nói gì vậy?”

“Cút.”

“Ừm.”

…

Chương 444: Huyết tinh đào thải (9)
Chương 444: Huyết tinh đào thải (9)

Có vết xe đổ, hầu hết những tuyển thủ còn lại đều thành thật leo dây thừng.

Rất nhanh, liền đến lượt của ba người Trần Vũ.

Giơ tay lên làm động tác mập mờ với Mã Lệ ở phía xa, Trần Vũ nắm chặt dây thừng, linh hoạt leo lên, ngồi vào trong cabin.

Sau đó, Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu cũng lên tới.

Những chiếc máy bay vận tải này được cải tiến từ chiếc Yun-20. Có thể chứa ít nhất 200 người.

Nhưng để đảm bảo sự thoải mái khi di chuyển đường dài, nên chỉ có 120 chỗ ngồi. Mặc dù vậy, nó là quá đủ để chở tất cả các lớp học của Đại học Bắc Kinh.

“Dịch Thần hôm nay vẫn rất phong độ.”

Phi hành đoàn đã lên đầy đủ và cabin được niêm phong. Đoạn Dã nhìn Bát Hoang Dịch đang nhắm mắt ngồi phía trước mình, trong mắt đầy những ngôi sao nhỏ.

” Vừa rồi bên ngoài ồn ào quá, tôi nói cái gì thì các cậu cũng không nghe thấy. Bây giờ tôi nói lại.” Trần Vũ nắm lấy đầu Đoạn Dã nhìn về phía mình: “Có thể là một lát nữa chúng ta phải nhảy dù, cho nên vì tránh cho thất lạc, một hồi khi nhảy dù chúng ta phải nắm lấy tay nhau.”

“Không được.” Đoạn Dã lắc đầu: ” Nếu chúng ta ở quá gần, mở dù trên không trung có thể gặp nguy hiểm.”

“Vậy thì chậm chút mới mở.”

“Tốc độ phản xạ của tôi chắc chắn là không nhanh bằng cậu và Diêu Tử rồi, lỡ như không mở kịp thì sao?”

“Không sao cả, cậu không cần mở dù, tôi ôm cậu.”

Nghe vậy, Đoạn Dã quay đầu lại, đắc ý nhìn về phía Bát Hoang Diêu, giơ hai ngón tay ra: “A.”

Bát Hoang Diêu ngơ ngác sững sờ: “...”

“Đột đột đột —— ”

Không biết qua bao lâu, mọi người trong khoang cảm giác thân thể chìm xuống, trực thăng bay lên rồi bay về phía tây Kinh Thành.

Trong khoang còn có một số camera tròn 360 ° lơ lửng trong cabin để chuyển tiếp những hình ảnh thu được đến Sân vận động Tổ chim.

Sau đó, phát sóng ra toàn thế giới thông qua sân vận động.

Trong cabin kín, tiếng ồn rất nhỏ.

Phát ra những bản nhạc du dương.

Tinh thần căng thẳng của tất cả mọi người đã từ từ thả lỏng, và không lâu sau các lớp học bắt đầu thì thầm bàn tán.

“Các bạn học.”

Đột nhiên, một nam sinh ngồi ở hàng ghế đầu đứng lên nói: “Đặc biệt là sinh viên của Đại học Bắc Kinh, đều nhìn qua đây. Tôi có vài lời muốn nói.”

Tất cả mọi người, kể cả Trần Vũ và Bát Hoang Dịch đều nghe tiếng nhìn sang.

“Tôi là lớp trưởng của lớp 4 năm 4. Bởi vì thiên tư ngu dốt nên già hơn mấy tuổi, mọi người có thể gọi tôi một tiếng Kiệt ca.”

Chàng trai bước vào giữa cabin, giọng nói đều đều: ” Tôi đã nhận được tin tức về giải đấu các trường đại học này rồi. Tính nguy hiểm sẽ rất lớn. Là chủ nhà, sinh viên của trường đại học Bắc Kinh chúng ta là nhiều nhất, trừ Thanh Đại ra. Dù là không giúp đỡ lẫn nhau thì cũng đừng nên chém giết lẫn nhau. Cho nên, tôi kiến

nghị, trường học chúng ta trừ phi là vạn bất đắc dĩ, nếu không đừng tranh đấu với nhau. Muốn chơi liều thì đi kiếm trường khác mà chơi."

"..."

"..."

"Đồng ý." Sau nửa phút im lặng trong cabin, một lớp giơ tay.

"Lớp 5 cũng đồng ý."

"Không có vấn đề."

"Chỉ cần không cướp của tôi thì mọi chuyện đều dễ nói."

"Đồng ý..."

Gật đầu hài lòng, và chàng trai tự nhận là Kiệt ca tiếp tục nói: " Ngoài ra, tôi cũng đề nghị nếu mọi người thấy các cựu sinh viên của trường đang chiến đấu với kẻ thù. Tôi hy vọng mọi người có thể trợ giúp một tay."

"..."

"..."

Lần này, tất cả mọi người trong cabin đều im lặng.

Kiệt Ca nhìn xung quanh vài lần, phát hiện không có ai lên tiếng nên dời tầm mắt về phía Trần Vũ: "Vị bạn học này."

Trần Vũ nhấc tay: "Kiệt ca."

"Xin hỏi, đề nghị của tôi thế nào?"

"Đề nghị gì."

" Nếu như nhận thấy các cựu sinh viên gặp nguy hiểm trong cuộc thi thì sẽ tiếp cận để cứu họ."

Trần Vũ nhíu mày: "Ý của anh là, liên hợp lại sao?"

“Liên hợp… Xem như thế đi.” Kiệt ca dang tay: “Các cậu là năm nhất, chắc có lẽ là lớp có thực lực yếu nhất trong tất cả cấp lớp, theo đề nghị của tôi…”

“Kiệt ca.” Một sinh viên nào đó trong đám đông nói: “Cậu ta là Trần Vũ, đã từng solo với một lớp năm 3. Không phải là yếu đâu.”

“Ồ?” Kiệt ca hơi kinh ngạc dò xét Trần Vũ vài lần, nói: ” Cho dù không phải là yếu nhất thì cũng sẽ không phải là mạnh nhất? Trong 1.206 lớp này, cậu có thể đứng trong top năm trăm sao? Một khi gặp được đối thủ trường khác thì sẽ lành ít dữ nhiều. Cho nên, cậu có cái nhìn thế nào về lời đề nghị vừa rồi của tôi.”

“…” Trần Vũ im lặng một lúc rồi vén áo lên, lộ ra cái bụng: “Tôi nhìn bằng cái rốn.”

Kiệt ca: “…”

“Ha ha ha…”

Vài tiếng cười vang lên trong cabin.

” Nếu như anh cho rằng cái rốn của tôi là khiếm nhã thì tôi có thể thay thế bằng con mắt đằng sau.”

“Ha ha ha ha…”

Tiếng cười xung quanh to hơn.

“Liên hợp tác chiến thì chẳng phải lớp được lợi là năm nhất các cậu sao?” Kiệt ca nhíu mày.

“Không phải.” Trần Vũ ngả ra sau rồi dựa lên trên ghế dựa: “Có thể tới đây báo danh tham gia cái giải đấu này, thì chả có mấy ai là không tự tin về thực lực của mình cả. Đều ôm lấy tư tưởng không thành công liền thành nhân. Cùng trường có thể không đấu tranh lẫn nhau, nhưng cái này chính là cực hạn. Liên hợp? Không thể nào.”

“Một mình tác chiến, không sợ sao.”

“Sợ hãi?” Trần Vũ nở nụ cười, liếc nhìn Đoạn Dã, hất cằm lên: “Sợ

hãi thì làm võ giả làm gì.”

Kiệt ca nheo mắt đầy nguy hiểm: “Cậu có thể sẽ hối hận.”

“Cũng có thể là không.”

Nhìn chằm chằm Trần Vũ thật lâu, Kiệt ca gật gật đầu, quay về vị trí của mình, cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì.

Nhưng rõ ràng, kế hoạch đã bị phá vỡ đã khiến anh ta hơi bực mình.

“Vũ. . . Vũ ca, hình như chúng ta đã đắc tội với y rồi.” Bát Hoang Diêu ở bên cạnh ghé vào bên tai Trần Vũ, khẩn trương mở miệng.

“Sợ cái gì.” Trần Vũ hờ hững nhún vai: “Một lát nữa khi bắt đầu đấu vòng loại, đắc tội người còn nhiều nữa.”

“Thế nhưng là…”

Bát Hoang Diêu muốn nói gì đó nhưng lại dừng, cuộc trò truyện liền bị Đoạn Dã xen ngang: “Vũ ca, anh xem người đó kia, bộ dáng thật kỳ quái, giống cái gì?”

“Giống cái gì hả?” Trần Vũ nhìn về phía Kiệt ca, nhíu mày suy tư một lát: “Giống như một con cờ hó.”

…

Mười lăm phút sau.

Máy bay vận tải lơ lửng.

Trong cabin lập tức vang lên những tiếng ồn đinh tai nhức óc.

“Đã tới được điểm đến!”

“Giải đấu các trường đại học trên thế giới lần thứ 29, vòng đấu loại trực tiếp đầu tiên…”

“Chính thức bắt đầu!”

Chương 445: Huyết tinh đào thải (10)
Chương 445: Huyết tinh đào thải (10)

“Mời các lớp chuẩn bị sẵn sàng.”

“Trận đấu loại trực tiếp đầu tiên chính thức bắt đầu…”

“Đã đến được địa điểm, lần thứ 29…”

Sau khi lặp lại những đoạn hồi nãy ba lần, cửa bên trong cabin mở ra và một người phụ nữ lưng hổ eo sói bước ra ngoài.

Chỗ mắt trái của cô ta có một vết sẹo lan đến tận mang tai, dưới ánh đèn mờ của cabin trông có chút gớm ghiếc.

“Năm phút nữa cabin sẽ đúng giờ mở cửa. Trước đó, mọi người đến chỗ của tôi để nhận dù nhảy. Mẫu mã giống nhau, mỗi người một chiếc.” Người phụ nữ lôi ra một chiếc túi dù lớn, ném xuống đất.

“Chị ơi.” Trong góc, một nữ sinh giơ tay: “Không biết cách sử dụng dù thì phải làm sao bây giờ?”

Vết sẹo trên mặt người phụ nữ run lên: “Vậy thì té sml thôi.”

Nữ học sinh: “…”

“Một đám võ giả có thể chất vượt xa người bình thường, nếu như là vì không biết cách bung dù mà ngã chết, vậy thì chết cnm luôn đi.”

Đoạn Dã cảm thấy ả ta có thể là đang “chửi ” mình nên lập tức kìm chế lửa giận nói: “Nếu như dù nhảy có vấn đề thì sao?”

Người phụ nữ liếc nhìn Đoạn Dã: “Yên tâm, tôi nhất định sẽ cho cậu cái dislike.”

“…” Đoạn Dã: “… Vậy thì chị cực khổ rồi. Nhớ mang đồ cúng theo nha.”

“Không thành vấn đề.”

Túi vải dù có màu xanh toàn thân.

Nó dường như đã được trải qua một số cải tiến. Đó không phải là chiếc ba lô dày và to mà Trần Vũ nhớ.

“Chi chi —— ”

Khi hết thời gian, cửa khoang nặng nề từ từ mở ra.

Tiếng ồn và tiếng gió dữ dội ập đến ngay lập tức, quần áo của tất cả những người có mặt trên cabin bị thổi bay vù vù.

“Để giữ cho các lớp cách xa nhau, chiếc trực thăng sẽ bay lòng vòng.” Giọng người phụ nữ giống như tiếng gầm của Sư tử hà đông: “Bắt đầu từ Lớp 1 năm 4, nhảy từng lớp một.”

Dứt lời, Bát Hoang Dịch mặc áo choàng màu đen đã đi đến trước cửa khoang, mặt không cảm giác nhảy xuống.

“Đù móa?” Người phụ nữ sững sờ, rống to: “Cậu không mang dù nhảy sao!”

“Không sao, anh Dịch nhà tôi không cần.” Xuân Lôi đi lên trước giải thích.

“Cô nói cái gì?” Phụ nữ nhìn về phía Xuân Lôi: “Lớn tiếng chút!”

“Tôi…” Xuân Lôi há to miệng, quyết định từ bỏ cuộc trò chuyện, đeo dù rồi nhảy xuống.

Lưu Vĩ theo sát phía sau.

“Lớp thứ hai, lớp 4 năm 4.” Phụ nữ rống to.

Người thanh niên tự xưng là Kiệt ca bước đến trước cửa khoang và quay lại nhìn mọi người: “Mọi người phải nhớ kỹ những gì mà tôi đã nói, chúng ta đều học chung một…”

“Ầm!”

Còn chưa kịp nói xong thì đã bị người phụ nữ mặt sẹo đá một

phát: “Lảm nhảm cái beep. Kế tiếp!”

Cứ như vậy.

Số người trong cabin càng ngày càng ít.

Trong khoảng chừng năm, sáu phút, đại học Bắc Kinh liền chỉ còn lại lớp 2 năm nhất của Trần Vũ.

“Đến lượt các người.” Người phụ nữ ngoắc ngoắc tay về phía Trần Vũ: “Năm nhất mà cũng dám dự thi, dũng cảm đấy.”

“Xin hỏi, tôi có thể lấy chiếc dù mà Dịch thần không muốn được không?” Đoạn Dã cõng một cái dù nhảy, ôm lấy một cái dù nhảy, hỏi người phụ nữ.

“Cậu nói lớn tiếng một chút!”

“... Được rồi, tôi không muốn.”

Trong môi trường ồn ào khắc nghiệt này, Đoạn Dã cũng đã từ bỏ ý định giao tiếp với đối phương, vứt dù của Bát Hoang Dịch, bước tới cửa cabin.

“Cùng nhau nhảy đi.” Trần Vũ và Bát Hoang Diêu đi tới: “Giữ chặt lấy nhau, đừng buông tay.”

“Oak.”

“Ba, hai, một… Nhảy!”

“Sưu!”

Nhẹ nhàng nhảy lên, cả ba người bay ra khỏi cabin, đột nhiên cảm thấy mất thăng bằng, gió và mưa thổi mạnh vào mặt.

Hóa ra ngoài trời đang mưa.

Khả năng giữ thăng bằng cơ thể của Trần Vũ và Bát Hoang Diêu đều cực kỳ mạnh, có lẽ là gấp bảy lần loài mèo.

Rất nhanh, trọng tâm đã được ổn định.

Được sự "nâng đỡ" của hai người kia, Đoạn Dã nhanh chóng nắm giữ được thế cân bằng.

"Nhìn thấy bức tường vây tròn bên dưới không?"

Chịu đựng sức cản của gió, Trần Vũ nhìn chằm chằm địa hình rừng rậm bên dưới: "Trong vòng tròn này có lẽ là địa điểm tổ chức vòng loại trực tiếp. Chúng ta sẽ hoạt động trong vòng tròn này."

"Đó là một khu vực rộng lớn…" Bát Hoang Diêu miễn cưỡng mở mắt ra một khe nhỏ: "Công trình này lớn quá."

"Không lớn lắm." Đoạn Dã xen vào: "Chỉ là do một nhóm võ giả trên cấp 7 tạo ra mà thôi."

Trần Vũ: "Nghe cậu nói mà tôi cứ ngỡ những pháp sư kia hình như là cha cậu."

Đoạn Dã: "... Vũ ca, anh nói chuyện thật là hài hước."

Sức hút trái đất…

Thật kỳ diệu.

Khi tiếng ồn của cánh quạt phía trên xa dần, và trong cơn mê man, cả ba người họ không thể phân biệt được là mình đang rơi hay là đang bay lên…

"Oh!"

Đột nhiên, Đoạn Dã hét lên một tiếng, làm cho Trần Vũ và Bát Hoang Diêu giật mình một cái.

"Mày bị điên hả?" Trần Vũ nhíu mày.

"Vũ ca!" Cảm xúc của Đoạn Dã có chút hưng phấn: "Để cho gió nâng, cậu không cảm thấy rất thoải mái sao?"

"... Vẫn được."

"Vậy thì ba người chúng ta so xem giọng ai lớn hơn?"

Trần Vũ mặt đen lại: "Đầu của chúng tôi bị tàn tật hay sao mà phải

chơi cái trò con nít này với cậu?”

“Nào, hét lên, rất thoải mái.” Đoạn Dã ngửa đầu lên, hít sâu, hú lên: “A a a…”

Trần Vũ: “...”

Bát Hoang Diêu: “...”

Đoạn Dã: “A úc úc úc ~ ”

Trần Vũ: “...”

Bát Hoang Diêu: “...”

Đoạn Dã: “Rống! A a a…”

Trần Vũ: “... A a!”

Bát Hoang Diêu: “...”

Đoạn Dã: “Ha ha ha, ngao ngao a a! ! !”

Trần Vũ: “OHHHHH...”

Bát Hoang Diêu: “... Nha nha!”

Đoạn Dã vui sướng lên tiếng: “A a…”

Trần Vũ vui sướng lên tiếng: “A a…”

Bát Hoang Diêu vui sướng lên tiếng: “A…”

Cả ba siết chặt lấy nhau.

Tiếng là hét vang vọng trong gió thật lâu.

Chương 446: Huyết tinh đào thải (11)
Chương 446: Huyết tinh đào thải (11)

Sự sảng khoái và thư thái thoát ra từ ba người, cộng hưởng với những tiếng reo hò khi xoay người, đan xen vào đó là cảm giác hạnh phúc khó diễn tả thành lời.

La hét và hét lên, tôi không biết tại sao. Khóe mắt của Đoạn Dã lại tràn ra vài giọt lệ, cậu ta đột nhiên hát một bài hát bằng tiếng Quảng Đông: "Tài sản nhiều năm đều biến mất, ánh mắt mỏi mệt chờ mong!"

"Hôm nay chỉ còn lại thể xác, đón những năm tháng huy hoàng…"

Trần Vũ: "Trong mưa gió bạo làm cơ hữu…"

Đoạn Dã sững sờ, lúng túng nhìn về phía Trần Vũ.

Trần Vũ nhếch miệng lên, tiếp tục hát nói: "Sau một đời lang bạt đấu tranh! Tự tin có thể thay đổi tương lai…"

Bát Hoang Diêu: "Hỏi ai … và có thể làm được…"

Tiếng hát dừng lại, và cả ba liếc nhìn nhau.

Việc trao đổi lời nói trong mắt nhau không thể mang thông tin cảm xúc.

Không bao lâu sau, cả ba người đều cười thành tiếng như là tâm hữu linh tê.

Tiếng hát giống như tiếng khóc và tiếng sói tru lại được cất lên.

"Hôm nay chỉ còn lại thể xác!"

"Nghênh đón những năm tháng vàng son…"

"Trong mưa gió bạo làm cơ hữu…"

"Sau cả một đời lang thang vất vưởng!"

“Sự tự tin có thể thay đổi tương lai…”

“Thử hỏi ai có thể làm được…”

…

Công thức của lực cản không khí: F = (1/2) CρSV ^ 2

Nó có nghĩa là giới hạn tốc độ rơi của con người trong khí quyển là khoảng 60 mét / giây.

Mất 63 giây để nhảy xuống từ độ cao 3539 mét đến khi hạ cánh xuống mặt đất.

Khi thời gian đến 50 giây, Trần Vũ buông tay Bát Hoang Diêu rồi đẩy cô nàng ra xa: “Tản ra, mở dù.”

“Được.” Nàng thiếu nữ gật đầu, nghiêng người bay đi như diều gặp gió.

Đoạn Dã thì vẫn đang ôm lấy Trần Vũ không hề buông tay.

“Tôi mở bao đây, nắm chặt!”

Đoạn Dã: “Oak, mở đi.”

Trần Vũ lập tức kéo dây dù.

“Ầm!”

Với một tiếng động bị bóp nghẹt, cả hai cảm thấy tê dại toàn thân, và họ bị không khí phía trên níu lại.

Tốc độ rơi giảm mạnh.

“Hoàn hảo.” Trần Vũ một tay giữ Đoạn Dã, một tay ra hiệu OK với Bát Hoang Diêu ở một bên: “Tình trạng của cậu ở đó thế nào?”

“Không sao.” Bát Hoang Diêu liếc nhìn dưới mặt đất và hơi cau mày: “Nhưng mà bên dưới có nhiều dị thú lắm. Rất khó để tìm được điểm hạ cánh.”

Nghe vậy, Trần Vũ cũng nhìn xuống dưới.

Chỉ thấy trong khu rừng rậm rạp, bốn con dị thú có kích thước hơn mười mét đã phát hiện ra ba người Trần Vũ, chúng trực tiếp chờ đợi bên dưới ba người họ, và khi 3 người chuẩn bị đáp xuống, bọn chúng sẽ phát động tấn công.

Trong số đó, thậm chí có một con dị thú giống như mèo đang há miệng ra đợi sung rụng, chờ ba người Trần Vũ chui lọt vào bụng nó …

“Tiểu Diêu, mở dù phụ ra và giảm tốc độ rơi xuống.” Trần Vũ rút trường kiếm sau lưng ra: “Để tôi đối phó bọn chúng.”

“Không cần.” Đoạn Dã phát biểu: ” Bốn con dị thú cấp 2 này bần đạo không để vào mắt. Vũ ca, anh ôm chặt tôi là được. ”

Dứt lời, gã ta lập tức bộc phát khí kình, “Ba ” một tiếng, chắp tay trước ngực.

Rườm rà, thâm ảo khí kình mạch kín, từng tầng từng tầng xếp chồng lên nhau…

“Võ pháp —— ”

Đồng tử của Đoạn Dã hơi co lại: “—— Độn Không Di Hình!”

“Răng rắc!”

Giữa thiên địa, một vết nứt xuất hiện trong hư không và nhanh chóng thu nhỏ lại.

Hai con dị thú lập tức đầu một nơi thân một nẻo.

“Võ pháp —— Độn Không Di Hình!”

“Răng rắc!”

Một vết nứt khác lóe lên.

Hai con dị thú khác cũng bị cắt thành nhiều khúc…

“Ầm ầm!”

Bốn con dị thú rơi xuống đất một cách nặng nề, đập vỡ nhiều cây

cối, thảm thực vật, bụi bay tung tóe.

“Đây. . . Đây là…” Bát Hoang Diêu nghẹn họng nhìn trân trối: “Anh tôi…”

“Không sai.” Đoạn Dã vỗ vỗ lòng bàn tay: “Tuyệt chiêu của anh trai cậu đấy.”

“Được đấy.” Trong mắt Trần Vũ dị sắc liên miên: “Thỉ biệt tam nhật, đĩnh đang quả mộ tương khán a.” (Nghẹn cứt 3 ngày, phải nhìn với cặp háng khác. Na ná vậy ta cũng không biết.)

“Thao tác cơ bản. Đây đều là thao tác cơ bản. Rất bình thường.” Đoạn Dã mỉm cười khẽ khép tay lại: “Không cần phải ngạc nhiên như vậy, chỉ là chút tài mọn mà thôi.”

Trần Vũ: “...”

“Bá.”

Trần Vũ lập tức buông tay.

“Á đù!” Sắc mặt Đoạn Dã đột biến: “Á đù! Á đù a ～～～ ”

“Đông!”

Đập vào xác của một con dị thú.

“Bịch.”

“Bịch.”

Ngay sau đó, Trần Vũ và Bát Hoang Diêu cũng lần lượt rơi xuống đất.

“Tiểu Diêu, đề phòng bốn phía. Tôi sẽ mở những xác chết này ra xem thử coi có hạt quang châu nào không.”

“Được.” Bát Hoang Diêu gật đầu, cắt dây dù, và nhảy lên ngọn cây bằng một cú lộn nhào, cẩn thận quan sát xung quanh..

“Tôi đã nói là tôi ghét con cờ hó nhất rồi mà.” Từ trong tóc của dị thú, Đoạn Dã chật vật bò ra: “Cậu chờ đến ngày mà tôi trở nên lợi

hại…”

“Sặc!”

Trần Vũ đã cắm thanh kiếm dài vào mainboard, lại rút ra lần nữa.

Đoạn Dã: “… Gâu.”

“Đừng có ở đây giả vờ dễ thương.” Lấy ra một con dao ngắn ném cho đối phương, Trần Vũ ra lệnh: ” Đi rạch con dị thú ở ngoài cùng xem có hạt châu nào không. Tôi sẽ xử lý ba con này. ”

“Phải mổ bụng hả?”

” Nếu chúng tiêu hóa nhanh, có thể cậu phải mở ruột non đấy.”

“… Mẹ, chuyện này thật kinh tởm.” Đoạn Dã nôn khan: “Thằng óc chó nào đã đặt ra cái quy tắc này vậy? Đầu nó toàn cứt hả?”

“Ầm ầm!”

Vừa dứt lời, những đám mây u ám trên bầu trời nổ tung kèm theo một tiếng sấm, một cái cây to lớn ở phía xa đột nhiên bị gãy.

Đoạn Dã: “…”

Chương 447: Huyết tinh đào thải (12)
Chương 447: Huyết tinh đào thải (12)

“Đừng lảm nhảm nữa, làm việc nhanh lên. Động tĩnh mà võ pháp không gian của cậu gây ra hơi lớn, có thể sẽ thu hút sự chú ý của các võ giả khác. ”

Vừa nói, Trần Vũ vừa cầm thanh trường kiếm mổ bụng của một con dị thú ra.

Máu, các cơ quan nội tạng và mỡ được cắt bỏ xếp chồng như một ngọn núi…

“Thật kinh tởm.” Đoạn Dã cố chống lại cơn buồn nôn và đi về phía cái xác mà gã ta chịu trách nhiệm.

Thân là võ giả, có khí lực gia trì.

Chỉ trong ba phút, Trần Vũ và Đoạn Dã đã mổ xẻ xong bốn thi thể.

Cuối cùng, chỉ tìm được một hạt huỳnh quang châu.

“Thủy độn! Đập lớn ai xây ha!”

Đoạn Dã búng tay một cái tạo ra một màn nước rửa sạch vết máu trên hạt châu. Sau đó, gã lắc bay vết nước còn sót và đặt hạt châu trước mắt để quan sát..

Đây là một hạt châu có kích thước bằng một quả bóng bàn.

Toàn thân có màu trắng sữa và toát lên vẻ óng ánh. Vẻ ngoài rất tốt.

“Vũ ca, cái thứ này hơi lớn thì phải?” Đoạn Dã nghiêng đầu: “Mà lại còn nặng nữa. Một viên hai viên còn đỡ, nếu mà mang theo một hai trăm viên thì có vấn đề lớn đấy.”

“Có lẽ càng vướng víu hơn nữa.” Trần Vũ tiếp nhận huỳnh quang châu, lấy quần áo của mình phủ lên nó, lại phát hiện thấy rằng ánh sáng của những hạt châu lại có thể chiếu xuyên qua quần áo.

“Sáng vậy à?” Đoạn Dã kinh ngạc.

“Dị thú rất nhạy cảm với ánh sáng. Càng nhiều hạt châu thì ánh sáng sẽ càng mạnh, và dễ dàng thu hút thêm dị thú và các võ giả khác.”

“Chính phủ đang cố ý tăng độ khó cho game đúng không?” Đoạn Dã suy đoán.

“Chắc không phải đâu.” Trần Vũ cười lạnh: ” Chỉ là để cho các cường giả trong đám thí sinh này giết nhiều con dị thú hơn mà thôi.”

Sau khi tiếp tục trao đổi hai câu, Đoạn Dã thu hồi hạt châu, hỏi thăm: ” Tiếp theo nên làm gì?”

“…”

Trần Vũ im lặng một lúc, từ trong ngực móc ra một thứ giống như là pháo.

“Cái này là gì?”

” Một công cụ liên lạc. Chờ tôi chút.”

Cầm công cụ liên lạc, Trần Vũ cẩn thận kiểm tra hướng dẫn sử dụng được viết trên đó, sau đó nhếch miệng lên, chỉ lên trời và kéo dây buộc xuống.

“Một chi Xuyên Vân tiễn!”

“Sưu!”

Ánh sáng màu đỏ đột ngột bật ra từ khe hở, bay đến vài trăm mét trên bầu trời và nổ tung.

“Bùm! !”

Bảy màu “đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm và tím” nằm rải rác.

Mỗi màu tương ứng với một phương hướng.

“Hoàng…” Trần Vũ híp mắt lại rồi nhìn về phía Đông: “Hướng bốn

giờ.”

“Vũ ca.” Đoạn Dã đi tới, nghi hoặc: ” Anh đang làm cái trò gì vậy?”

” Tôi đang tìm một lớp để liên minh.”

“Liên minh?” Đoạn Dã ngạc nhiên: “Tại sao? Liên minh với ai?”

“Với người không mang bao.”

“… Cô gái đội mũ xanh?” Đoạn Dã chấn kinh: “Cậu tìm cô ta làm gì?”

“Đoạn Dã…” Trần Vũ đối mặt với Đoạn Dã: “Cậu có muốn phần thứ thánh thư võ pháp không.”

“Muốn. . . Muốn a…”

“Bây giờ chỉ dựa vào một lớp chúng ta thì rất khó để đạt được vị trí thứ hai. Nó thậm chí gần như là không thể.”

” Vậy tìm lớp của cô gái đội mũ xanh liên minh thì sẽ bớt khó khăn hơn hả?” Đoạn Dã hồ nghi: ” Mà lại thêm một lớp thì hạt huỳnh quang châu phải chia đều hả. ”

“Không.” Trần Vũ lắc đầu: ” Tôi đã đàm phán xong với Mã Lệ rồi. Tất cả tài nguyên mà hai đội đạt được sẽ giao hết cho chúng ta. Chỉ cần cô ấy có thể tiến vào vị trí thứ 100 thôi. ”

“Cái này… Thật thú vị.”

“Các tài nguyên nghiên cứu ban đầu đã được thay thế bằng các hạt huỳnh quang châu. Cô nàng đó có một số thủ đoạn khác với những người bình thường. Có lẽ họ có thể giúp chúng ta lọt vào top 10. Nếu họ không thể thì đuổi họ đi cũng không thành vấn đề.”

” Nhưng tại sao cô ấy lại giúp chúng ta mà chả có lý do gì cả?” Đoạn Dã nhíu mày: “Loại người như cô ta không thấy lợi ích thì sẽ không dậy sớm.”

“Bởi vì cô ta còn muốn cầu tôi một việc.”

“Cái tư thế đó khủng bố như vậy sao.”

“… ?”

“Thôi được.” Đoạn Dã dang tay ra: “Con người của em thì anh biết rồi đấy, là điển hình của việc phu xướng phụ tùy, anh nói cái gì thì là cái đó.”

“…”

Trần Vũ phớt lờ cuộc trò chuyện khó xử của đồng đội.

Trong đáy lòng cậu, thật ra còn một câu nữa không nói ra được.

Lần này đi tìm Mã Lệ.

Ngoài việc muốn kiếm lời, cậu ta còn mang theo một tia sát ý…

“Phòng” người chi tâm không thể không.

Trong trường hợp phát sinh “thù hằn ” .

Không có địa điểm nào thích hợp hơn chỗ này để giải quyết…

“Vũ ca!”

Đột nhiên, Bát Hoang Diêu nhanh chóng nhảy khỏi ngọn cây, đáp xuống chỗ Trần Vũ và Đoạn Dã trong tám lần lộn nhào liên tiếp: “Có người ở đây. Ba tên.”

“Soạt.”

Ngay khi cô gái vừa nói dứt lời, bụi cây bị đẩy ra, và ba người nước ngoài mắt xanh từ trong đó chui ra.

“Tản ra.” Trần Vũ tỉnh táo trở lại, bình tĩnh chỉ huy.

“Sưu!”

Bát Hoang Diêu và Đoạn Dã ngay lập tức tách ra bên trái và bên phải. Lập đội hình tam giác nhọn với Trần Vũ.

“Hả?”

Đối diện, ba sinh viên người nước ngoài nhìn thấy Trần Vũ liền rất ngạc nhiên.

Người đứng đầu trong số họ trầm ngâm: “Người này…... Tôi cảm thấy rất quen.”

“Đội trưởng, anh quên rồi sao?” Đồng bạn tiến lên nói: ” Mấy ngày trước chúng ta đã đến Đại học Bắc Kinh và nhìn thấy cậu ta trong một sân đấu võ.”

“... À!” Tên cầm đầu vỗ đầu một cái: “Nhớ rồi. Lúc đó hắn ta còn đang mặc một cái áo choàng nhìn như mấy thằng thiểu năng vậy.

Trần Vũ: “...”

“Đúng vậy. Chúng ta không chờ tới khi bọn họ đánh nhau, anh nói chúng chỉ thích diễn hề nên chúng ta liền rời đi.”

“Hừm, nhớ rồi.”

Nam học sinh tóc vàng mắt xanh bẻ bẻ cổ: “Các cậu cũng tính tình của tôi rồi đấy, gặp được ‘Thằng hề’ thì phải động thủ. Lúc đó, tôi đã không kìm được tức giận nên đã rời đi. Nhưng bây giờ …… Chậc chậc. Duyên phận thật là tuyệt vời.”

Chắc lưỡi một cái, một tia sáng lạnh lẽo lóe lên trong mắt nam sinh: ” Cậu nhóc, cậu không phải là muốn 1 chọi 3 sao? Bây giờ, để tôi chỉ cho cậu thấy cái gì mới gọi là 1 chọi 3.”

Trần Vũ: “?”

Đoạn Dã: “?”

Bát Hoang Diêu: “?”

” Tên tôi là Tom, hãy nhớ kỹ tên tôi.”

Ba người: “...”

“Nào nhanh lên.” Tom chỉ vào ba người Trần Vũ ngoắc ngoắc ngón tay: “Cùng lên đi. Hôm nay ta sẽ dạy cho các ngươi một bài học. Quá kiêu ngạo, thì sẽ bị đập sml.”

Ba người: “...”

Chương 448: Chém giết (1) Chương 448: Chém giết (1)

“Vũ ca.” Đoạn Dã đi đến bên cạnh Trần Vũ: “Thằng này… Hình như không được thông minh cho lắm.”

“Xuỵt! Đừng có nhắc nhở nó.”

Ra một dấu hiệu im lặng với đồng đội, Trần Vũ tiến lên hai bước: “Người anh em nè, giữa chúng ta chắc là không có mâu thuẫn gì phải không? Mà lại vòng đấu loại vừa mới bắt đầu thôi mà, cướp hạt châu thì cũng chả được bao nhiêu đâu. Ít ra thì cũng phải chờ ngày mai rồi hẵng cướp chứ.”

“Bố đây nhìn mày thấy ngứa mắt đấy. Có vấn đề gì không?”

Tom ngẩng đầu: “Đừng lo, anh đây chỉ muốn khởi động một chút thôi, không đánh chết chú mày đâu. Có trách thì trách bản thân chú máy thích chơi nổi đi. Không đánh chú mày một trận thì anh mày lại cảm thấy khó chịu.”

Trần Vũ: “…”

“Để tôi long trọng giới thiệu cho các người biết.” Đồng đội nam bên cạnh Tom đứng lên: “Chúng tôi đến từ ngôi trường đại học hàng đầu thế giới, Đại học Paris VI. Tên đầy đủ là Đại học Pierre và Marie Curie. Và đội trưởng của chúng tôi, một người đàn ông được mệnh danh là còn nhanh hơn cả cái bóng.”

Tom khẽ gật đầu: “Chính là bản tôn. Không ai có thể nhanh hơn ta.”

Đoạn Dã: “Anh Vũ của chúng tôi không phục.”

Trần Vũ gật đầu: “Không sai. Nếu mà bàn về tốc độ thì tôi mới là chuyên gia.”

“Vậy thì đi thử một chút đi.” Tom nhếch khóe miệng lên.

“Ầm!”

Bộc phát khí kình cấp 3.

Thổi bay mùi máu tanh của dị thú ở xung quanh.

“Có thể giết chết 4 con dị thú cấp 2 thì cũng xem như không tệ. Cũng gọi là có một chút xíu thực lực.” Tom ngoắc ngoắc ngón tay lần nữa: “Cho nên một mình anh đập 3 thằng ất ơ tụi bây thì cũng không được tính là bắt nạt con nít nhỉ.”

“... Vũ ca, tôi hiểu rồi.”

Đoạn Dã giật mình: “Thì ra thằng này cũng ngáo như vậy anh vậy, hai thằng ngáo gặp nhau thì sao anh có thể lọt mắt được?”

Trần Vũ: “... Hình như chú mày đang mắng anh phải không?”

“Cái này. . .” Đoạn Dã cười ngượng ngùng: “Anh cứ yên tâm đi anh Vũ, anh không ngáo bằng thằng đó đâu.”

Trần Vũ: “...”

Sau một lúc im lặng, Trần Vũ đột nhiên nắm lấy Đoạn Dã, đẩy về phía trước.

Đẩy đến trước mặt Tom.

“Anh… Anh Vũ, anh làm gì vậy?” Đoạn Dã giật mình.

“Lên đi, giải quyết thằng đó.”

“Tôi là một pháp sư mà…”

“Nếu không thì để tôi giải quyết cậu nha.”

“... Vũ ca, đừng làm vậy. Em sai rồi.”

Thấy Trần Vũ thờ ơ, Đoạn Dã nhìn về phía Bát Hoang Diêu với một biểu lộ “Điềm đạm đáng yêu”: “Diêu Tử, cậu nói câu gì đi chứ…”

Bát Hoang Diêu: “... Câu gì.”

Đoạn Dã: “...”

“Chúng mày đang có ý gì?” Tom nheo hai mắt lại: “Xem lời của anh đây là gió thoảng qua tai hả?”

Đoạn Dã: “Vũ ca à, vừa rồi thằng em chỉ nói đùa chút thôi.”

Trần Vũ: “Tôi không đùa giỡn gì hết. Tôi chỉ muốn xem sức mạnh của cậu trong trận đấu một chọi một, rồi đánh giá sức mạnh tổng thể của lớp chúng ta.”

Đoạn Dã: “Đối phương rõ ràng là một tên chuyên ngành võ kỹ đó, đáng lẽ phải để cho Diêu Tử lên mới đúng chứ? Diêu tử, giúp đỡ chút, cậu lên solo với gã ta đi.”

Bát Hoang Diêu đứng tại chỗ, sửng sốt một chút, lấy điện thoại ra, chọc chọc màn hình: “... Lại bị đứng máy rồi.”

Đoạn Dã: “...”

Tom nắm chặt hai tay, giận dữ hét lên: “Chúng mày thực sự coi anh đây là không khí hả? !”

Đoạn Dã quay lưng về phía Tom, thở dài: “Tuy rằng thực lực của tôi hiện tại đã tiến bộ rất nhiều, nhưng vẫn là không thể nào solo được. Tôi nghĩ bây giờ mình vẫn là nên làm một AD.”

“Không.” Trần Vũ lắc đầu: “Nếu như cậu có năng lực đối chiến trực diện tốt, chiến thuật của đội chúng ta sẽ phong phú hơn rất nhiều.”

“Diêu tử, cậu nghĩ sao?” Đoạn Dã hỏi Bát Hoang Diêu.

Bát Hoang Diêu giơ điện thoại lên: “Tôi. . . Tôi đang xem tin tức.”

“...” Toàn thân của Tom run rẩy, cắn chặt răng, trong mắt gần như là ứa ra tia máu: “Chúng mày không thèm xem bố đây là gì hả? !”

“Chu choa.” Đoạn Dã nở nụ cười: “Mấy câu nói đùa giỡn của anh Vũ đây mà, cậu học cũng nhanh đấy.”

“Ha ha…” Nàng thiếu nữ ngượng ngùng cúi đầu.

“Anh có thấy không Anh Vũ? Diêu Tử bây giờ càng ngày càng cởi

mở.”

“Ừm.” Trần Vũ gật đầu: “Đây là chuyện tốt. Trước kia cô ấy quá tự kỷ.”

“... Ngô. Ngô ngô.” Hơi thở của Tom ngày càng gấp gáp, một ngọn lửa đột ngột trào lên cổ họng của hắn.

“Phốc!”

Phun ra một ngụm máu tươi.

Sau đó cả người hắn uể oải ngã xuống đất.

“Không tốt!”

Hai đồng đội của Tom kinh hãi và lao đến giúp đỡ.

“Xong rồi, đội trưởng bị bọn họ tức đến hộc máu luôn!”

“Thầy giáo đã nói là khi đi ra ngoài thì đừng làm cho anh ta tức giận, tất cả đều là tại cậu! Sao cậu lại không đi khuyên anh ta.”

“Làm sao mà tôi khuyên được? Cậu cũng không phải là không biết tính tình của đội trưởng chúng ta, mỗi khi nhìn thấy người khác trang bức thì nín thở, đến lúc mà anh ta trang bức mà không được gì thì lại tức giận. Tôi có thể làm gì được đây?”

“... Ai. Ban đầu ở Pháp, tình trạng của đội trưởng cũng không phải là tốt rồi. Tôi nghĩ đến đây thì anh ta có thể bình tĩnh được một chút, nhưng không ngờ rằng đất nước này lại có nhiều người thích trang bức như vậy…”

“Nhanh. . . Nhanh…” Lúc này, Tom đã tỉnh lại, yếu ớt duỗi tay ra: “Đi… Mang… Mang ta đi…”

“Biết rồi đội trưởng!”

“Đi!”

Hai người nhìn nhau, đồng thời ném ra một tấm vải lớn màu trắng lên người bọn họ.

“Hoa…”

Khi tấm vải trắng rơi xuống, ba người bạn ngoại quốc đã biến mất.

Chương 449: Chém giết (2) Chương 449: Chém giết (2)

Mà cuộc trò chuyện của ba người Trần Vũ vẫn còn đang tiếp tục.

“Lần đầu tiên mà tôi nhìn thấy Diêu tử chính là ở trên tivi, khi đó đang phát lại trận chiến của hai người.” Đoạn Dã nước bọt bay tứ tung: “Lúc đó đã lại cho tôi một ấn tượng quá sâu sắc. Đặc biệt là khi trận chiến đến đoạn gay cấn cuối cùng, ống kính đã miêu tả lại khuôn mặt của Diêu Tử, cặp mắt lúc đó của cô ấy rất là thần thái, cả đời này tôi cũng không bao giờ quên được.”

“Lúc đó cô ấy có chút ngây thơ.” Trần Vũ gãi gãi tai: “Ừm… Kỳ thật bây giờ cũng còn chưa có trưởng thành. Nhưng so với trước kia thì đã tốt lắm rồi.”

“Đó. . . Đó là phải cám ơn sự giúp đỡ của các anh.” Bát Hoang Diêu cúi đầu, mắc cỡ đỏ cả mặt.

“Đều là chiến hữu chung một lớp mà, có gì mà cám ơn với không cám ơn.” Đoạn Dã xua tay: “Được rồi, không nói nữa, cũng nên đến lúc tôi solo với cái thằng đó rồi, dù sao thì tôi cũng là một pháp sư cận chiến, không phải… Hả? Người đâu?”

…

Trong bất tri bất giác.

Thực lực tổng thể của lớp 2 năm nhất đã được tăng lên rất nhiều.

Đặc biệt là Đoạn Dã, chỉ cần cậu ta có đủ số lượng khí kình, một combo võ pháp không gian thì sẽ đánh đâu thắng đó.

Bất kể là dị thú cấp 2 hay là cấp 3, đều sẽ bị một chiêu đánh chết từ xa.

Trần Vũ và Bát Hoang Diêu chả có cơ hội để mà ra tay nữa.

Điều này tự nhiên làm cho Đoạn Dã rất là phê.

Đi trên đường, mà giống như đi trên mây vậy.

Cậu ta cũng muốn thử vểnh cái mũi lên trời, nhưng bây giờ thì trời đang mưa nên đành thôi…

“Trẫm cảm thấy, trong cái tiểu đội này của chúng ta, hạch tâm chiến đấu phải thay đổi một chút rồi.”

Lúc gần chạng vạng tối.

Đoạn Dã ngồi ở trên thi thể của một con dị thú, vểnh chân lên bắt chéo, ánh mắt bỗng nghễ: “Sức chiến đấu mạnh nhất không còn quan trọng nữa. Điều quan trọng là … Phải xài chiêu liên tục được.”

“Đúng.” Trần Vũ mổ dạ dày của con dị thú ra: “Cậu nói đúng.”

“Tôi cũng là đội trưởng trên danh nghĩa. Bây giờ cũng đã tới lúc giao cho tôi một chút quyền lực rồi phải không. Chuyện này cũng là vì toàn đội thôi. Đừng có hỏi một đội có thể làm được gì cho một người. Mà phải hỏi là một người có thể làm được gì cho cả đội.”

“Đúng.” Trần Vũ lấy ra một hạt huỳnh quang châu từ trong cơ thể của con dị thú: “Nói quá đúng. Rất tuyệt vời, lại thêm một viên.”

“Cực khổ rồi.” Đoạn Dã từ trên thi thể nhảy xuống, cầm lấy huỳnh quang châu, lau lau vài lần rồi cho vào túi, sau đó vỗ vỗ vai Trần Vũ: “Thu dọn chiến trường cũng là một công việc quan trọng. Đừng có cảm thấy mình kém cỏi.”

“Yên tâm.” Trần Vũ vẫy vẫy vết máu trên thân kiếm: “Chỉ cần cậu có thể tiếp tục giết dị thú, thì công việc dơ bẩn này tôi đều sẽ tiếp tục làm.”

“Tốt lắm, co được dãn được, tốt đồng chí.”

“Bây giờ có bao nhiêu viên rồi?” Trần Vũ hỏi.

Đoạn Dã dỡ xuống ba lô, mở ra khóa kéo: “Bốn viên, thu hoạch không sai. Chỉ là cái thứ này hơi nặng.”

“Nếu không thì đưa tôi cõng cho. Thể lực của cậu…”

“Không được.” Đoạn Dã thẳng thừng từ chối: “Tôi nhất định phải khống chế kinh tế.”

“... Cậu vui vẻ là được.”

“Tiếp theo, nghe tôi nói.” Đoạn Dã nhìn về phía Đông: “Tiếp tục đi về hướng bốn giờ để tập họp với nhóm của Mã Lệ. Cậu không có dị nghị gì đấy chứ.”

“Vâng vâng vâng.” Trần Vũ liên tục gật đầu: “Nghe lời ngài.”

“Tiến lên.”

Đoạn Dã ra “lệnh” một tiếng, còn chưa kịp xuất phát, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến tiếng la hét của Bát Hoang Diêu.

“Anh Vũ! Có biến!”

Chỉ thấy cô nàng nhanh chóng nhảy khỏi ngọn cây, lộn nhào mười sáu lần liên tiếp đáp xuống chỗ Trần Vũ và Đoạn Dã: “Lại có người đến. Ba người.”

Trần Vũ: “... Cô không thấy chóng mặt hả.”

“Không có.”

“...” Trần Vũ đang định nói gì đó, nhưng bên tai truyền đến một thanh âm kỳ quái, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

“Là RPG!”

“Tản ra! ! !”

Chương 450: Chém giết (3) Chương 450: Chém giết (3)

“Tản ra!”

“Sưu ——— ”

Đường đạn bay với tốc độ cao của đã ma sát với không khí và tạo ra những âm thanh bén nhọn.

Sắc mặt của Trần Vũ kịch biến, và cậu ta gần như là theo bản năng nắm lấy Đoạn Dã rồi né sang một bên.

Mà Bát Hoang Diêu thì lại không lùi mà còn tiến lên, lao về phía đầu đạn đang bốc cháy.

Khi sắp va chạm với đầu đạn, cô nàng đã phân ra làm hai bóng người, thoát khỏi nguy hiểm chỉ trong một tích tắc……

“Ầm ầm!”

Đầu đạn lao thẳng vào xác của con dị thú, phát ra tiếng nổ lớn.

Ngọn lửa lan rộng và sóng xung kích khiến toàn bộ thi thể bị nổ tung ra từng mảnh.

“Móa, là tên lửa rocket.” Đoạn Dã rùng mình một cái: “Bọn nó muốn chơi chết mình luôn đây mà!”

“Sưu ——— ”

“Sưu sưu ——— ”

Vừa dứt lời thì có thêm ba quả tên lửa lao vun vút từ hai hướng trái phải.

“Đây là một vòng mai phục.” Trần Vũ giật mình, tiếp tục nắm lấy Đoạn Dã lùi về phía sau tránh né.

“Ầm!”

“Ầm ầm…”

[bị thương: Khí huyết +337]

Một cơn đau dữ dội truyền tới từ bên vai trái.

Trần Vũ quay đầu lại và thấy rằng một mảnh da đã bị mảnh vỡ của tên lửa quét trúng.

Đoạn Dã: “Không sao chứ?”

Trần Vũ: “Không sao. Kẻ tấn công có rất nhiều vũ khí tầm nhiệt. Quá bị động.”

Đoạn Dã đảo mắt nhìn xung quanh: “Diêu tử đâu?”

“Lao về phía kẻ tấn công đầu tiên rồi.”

“Yểm trợ cho tôi.”

“OK.”

Nhảy ra khỏi vòng tay của Trần Vũ, Đoạn Dã nhanh chóng lấy từ trong túi ra hai viên đá màu trắng, một tay nắm một viên, đập chúng vào nhau rồi chắp tay trước ngực.

“Ba!”

“Soạt…”

Viên đã bị vỡ thành bột phấn, trộn lẫn với máu tươi chảy ra từ trong lòng bàn tay của Đoạn Dã. Một cỗ khí kình với dao động đặc thù bỗng nhiên bộc phát.

“YRH-096!”

Nghe thấy ám hiệu này, Trần Vũ mí mắt giật giật, dứt khoát ngồi xổm xuống.

Phía trước, Bát Hoang Diêu đang tìm kiếm bóng dáng của kẻ thù cũng ngay lập tức nằm xuống.

“Võ pháp —— Độn Không Di Hình!”

Ngay sau đó, hai cánh tay của Đoạn Dã mở ra.

“Răng rắc!”

“Răng rắc răng rắc…”

Một vết nứt không gian hình elip, đang lan ra nhanh chóng 360 ° không góc chết!

Bất cứ nơi nào nó đi qua, cây cối, đá tảng, mọi thứ đều bị cắt thành hai phần!

“Oanh long long long…”

Đá đổ, thực vật rơi xuống, bụi và lá rơi bay tung tóe, bán kính hàng trăm mét tan hoang.

Trần Vũ trợn mắt hốc mồm: “...”

Nhưng cuộc tấn công của Đoạn Dã còn chưa kết thúc. Chỉ thấy rằng cậu ta lấy ra hai viên tinh thạch màu đỏ ra và đập nát chúng trong lòng bàn tay!

“Ầm!”

Khí kình bao phủ xung quanh lập tức chuyển thành màu đỏ.

Sau đó, cậu ta nói bằng tiếng Nhật một cách rõ ràng…

“Vũ phu —— tạp háng —— đào quần loạn lột!” (võ pháp, hỏa độn, bạo phong loạn vũ)

Một vòng tròn lửa bùng lên, mở rộng, lan tràn, khuếch tán với tốc độ nhanh hơn tầm nhìn động của người bình thường…

“Ầm!”

Nó đốt cháy thảm thực vật theo ba hướng trái, trước và phải.

“Minions!” (tiếp tục)

Đoạn Dã bộc phát khí kình cấp 2, mượn thế còn lại của các viên tinh thạch, tiếp tục thi triển một chiêu võ pháp.

“Vũ phu —— tạp háng —— tự mình mở lột!”

“Oanh…”

“Vũ phu —— tạp háng —— lớn thiến trứng!” (Đại Viêm Đạn)

“Ầm ầm…”

“Vũ phu —— tạp háng —— nướng dầu thiến trứng!” (Hỏa Long Viêm Đạn)

“Oanh…”

“Senou Ni!” (cuối cùng)

Đoạn Dã mãnh liệt ngẩng đầu, điều động khí kình còn sót lại, mắt nhìn phía trước.

“Vũ phu —— đũng quần —— tại sao phải thiến trứng!” (võ pháp, phong độn, Cáp Mô Du Viêm Đạn)

“Hô hô hô! !”

Cơn cuồng phong càn quét lập tức thổi tắt biển lửa vừa mới bùng lên kia.

Nó cũng thổi bay bụi bẩn và các vật thể rơi còn sót lại.

Trần Vũ: “...”

“Hô.”

Thở ra một hơi thật sâu, Đoạn Dã thu hồi hai bàn tay nhuốn máu, khuôn mặt nghiêm túc: “Trẫm, hôm nay biểu hiện có mãnh như hổ không.”

Trần Vũ: “...”

Trần Vũ ngước mắt lên và nhìn Bát Hoang Diêu đang nằm trên mặt đất ở đằng trước, còn ba tên địch nhân thì còn đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

Trần Vũ che lồng ngực ngột ngạt: “Cái. . . Cái này đếch đụng được

một sợi lông của bọn nó nữa…”

“Đây là chuyện bình thường.” Đoạn Dã gật đầu: “Suy cho cùng thì combo chiêu thức của tôi chủ yếu là thay đổi địa hình. Phá vỡ hoàn cảnh phục kích của đối phương mà thôi.”

Trần Vũ: “…”

“Bây giờ thì nên đến lượt vũ phu lên sân khấu.” Đoạn Dã cười bỉ ổi rồi chỉ vào ba kẻ địch bên trái, phía trước, bên phải: “Liền quyết định là ngươi, thế giới tuyệt vọng —— Trần Vũ! Lên!”

Cố nén lại cơn xúc động muốn vả sml thằng đồng đội, Trần Vũ nâng thanh kiếm sắc bén của mình lên, và trong khi kẻ thù còn đang bàng hoàng thì cậu đã quyết định lao hết tốc lực về phía tên võ giả ở bên trái.

“CWP-57!” (công kích điểm tập kích)

Nghe vậy, Bát Hoang Diêu cũng đứng dậy ngay lập tức và lao về phía trước.

“Tôi. . . Tôi biết rồi!” Ở bên trái, nam võ giả đang khiêng theo khẩu bazooka đột nhiên nhận ra: “Các ngươi nói là xe…”

“Bạch!”

Đối phương còn chưa kịp nói xong, Trần Vũ đã lóe lên và vung kiếm, chém đứt phần thân trên của nam võ giả.

“Bịch…”

Khi phần thân thể của hắn rơi xuống đất, nam võ giả vẫn trợn to hai mắt: “Là. . . Là biển số xe…”

Dứt lời, mất mạng.

Chết không nhắm mắt.

“Võ pháp —— Tín Ngưỡng Chi Dược!”

[cơ thể bị ức chế: Lực bộc phát giảm xuống:37%]

Ngọn lửa tràn đầy khí kình bao trùm lấy Trần Vũ, cậu ta giậm chân tại chỗ rồi lao tới kẻ địch bên phải.

“Không. . . Không được qua đây!”

Người võ giả bên phải cuối cùng cũng hoàn hồn lại, mắt của gã ta trừng to ra, và gã bóp cò súng liên tục trong lúc hoảng hốt.

“Sưu ——— ”

Một tên lửa lao vút tới.

“Ách.”

Trần Vũ cười lạnh một tiếng, chỉ cần đổi hướng đơn giản liền có thể né tránh một cách dễ dàng, sau đó tiếp tục lao tới.

Võ giả ở bên phải cũng không có thời gian nạp đạn.

“Bạch!”

Một kiếm chém qua.

Bị giết ngay lập tức…

Chương 451: Chém giết (4) Chương 451: Chém giết (4)

Ở phía trước, chỉ trong vài giây ngắn ngủi. Trận chiến của Bát Hoang Diêu và địch nhân cũng tiến vào giai đoạn gay cấn.

Khác với hai võ giả cấp 2 ở bên trái và bên phải.

Tên võ giả ở phía trước này có thực lực cấp 3.

Nhưng trong cuộc chiến với Bát Hoang Diêu, tên này lại rơi vào tình thế bất lợi tuyệt đối.

Chỉ thấy nàng thiếu nữ đang tấn công một cách điên cuồng, cùi chỏ, đầu gối, cánh tay, đầu, ngón tay, bàn chân, bàn tay, tất cả đều là vũ khí tấn công!

Giành từng tấc, đánh mạnh, giật mạnh, đàn áp đường lui của địch hết lần này đến lần khác.

“Không. . . Không có khả năng!”

Vẻ mặt của võ giả cấp 3 như nhìn thấy ma vậy, khí hải trong cơ thể của hắn ta cũng trở nên dị thường.

Hắn là võ giả cấp 3…

Lại bị một võ giả cấp 2 đánh không ngẩng đầu lên được?

“Đông!”

Ngờ đâu, trong lúc hắn ta lùi lại thì bị mất thăng bằng , cái mông của hắn đã bị cô gái túm được.

Đầu tiên là một quét chân một cái, đá trật thân hình của và quấy nhiễu trọng tâm của hắn, khiến cho hắn ta không thể phát lực một cách hiệu quả được.

Sau đó, lợi dụng lúc hắn ta đang dang chân ra, không phòng bị, Bát Hoang Diêu đá thẳng vào “cái háng” của đối thủ mà không hề do

dự.

“Phốc!”

Sắc mặt của võ sĩ cấp 3 lập tức tái xanh, trợn mắt hốc mồm.

Ngay lập tức, cô gái giơ tay phải lên, ngón trỏ và ngón giữa đâm thẳng vào hốc mắt của võ giả cấp 3 với tốc độ cực nhanh!

“Phốc phốc!”

Nước dịch màu trắng và máu tươi bắn tung tóe khắp nơi, trái tim của tên giả như ngừng đập, miệng đột nhiên mở ra, hét lên những tiếng kêu thảm thiết.

“Ngao ngao a! !”

“Đông!”

Bát Hoang Diêu hết sức chăm chú, thừa thắng xông lên, tung một cú đấm bằng tay trái, đánh chính xác vào hàm dưới đang mở ra của gã võ giả này!

“Két xùy!”

Chiếc lưỡi thè lưỡi đã bị cắn đứt.

Những chiếc răng cũng lần lượt gãy rụng.

Tên võ giả này ngay lập tức rơi vào trạng thái choáng váng và ngất xỉu.

Nhưng nàng thiếu nữ vẫn không hề nương tay, đầu gối đè lên eo và bụng của đối phương, cô ngồi xuống và tung những cú đấm sắc bén như mưa rơi xuống.

“Đông đông đông đông đông…”

Sống mũi bị hóp.

Gò má xẹp xuống.

Thanh quản lệch vị trí.

Mặt vỡ tan tành…

Cho đến khi đối thủ tắt thở, Bát Hoang Diêu mới từ từ dừng lại và đứng dậy khỏi những vết máu.

Trần Vũ: "…"

Đoạn Dã: "…"

Lắc lắc hai tay đầy máu, thiếu nữ quay đầu lại thì phát hiện hai người Trần Vũ đều đang nhìn mình chằm chằm, hai má lập tức đỏ bừng: "Hai . . . Hai người nhìn tôi như vậy làm gì…"

Trần Vũ: "…"

Đoạn Dã: "…"

"Sặc."

Cất kiếm đi, Trần Vũ vô cảm bước tới chỗ của Đoạn Dã, thấp giọng nói:"Người anh em, giúp đỡ chút đi…"

"Không được." Đoạn Dã thản nhiên lắc đầu: "Cô ấy phẳng lì."

Trần Vũ: "…"

…

Có lẽ là do hai bên gây ra động tĩnh quá lớn.

Chỉ trong vòng nửa phút, thì đã có hai chiếc máy quay lơ lửng bay đến, quay lại toàn bộ hiện trường.

Đặc biệt là thi thể của các võ giả, còn tập trung quay lại cận cảnh.

Nhưng khi hai máy quay quay được đối thủ của Bát Hoang Diêu, thì đã dừng lại ngay tại chỗ…

Rõ ràng, những người quay phim ở phía sau cũng hiếm khi được chứng kiến cái chết "thê thảm" như vậy.

Sự xuất hiện của máy quay khiến cho Bát Hoang Diêu có chút lo lắng.

“Đây là phát sóng trực tiếp, đừng có để ý đến nó.”

Trần Vũ liếc nhìn chiếc máy quay trôi nổi trên không trung, nhẹ nhàng nói: “Do đối phương đã phát động tấn công muốn giết chết chúng ta trước. Đã vi phạm quy tắc, chúng ta giết họ cũng chả sao cả.”

“Ừm.” Thiếu nữ ngoan ngoãn gật đầu.

Trần Vũ đi lên trước và đẩy ra hai chiếc camera, bắt đầu kiểm tra quần áo và ba lô của xác chết.

Rất nhanh, đã tìm được một cái kính viễn vọng hồng ngoại.

” Có vẻ như chúng đã theo dõi chúng ta được một khoảng thời gian rồi, đến đây để cướp hạt châu đấy.” Sau khi cầm ống nhòm bỏ vào túi, Trần Vũ nhìn Bát Hoang Diêu: “Sao cậu phát hiện được bọn họ?”

” Tôi đã được học trinh sát chuyên nghiệp.” Thiếu nữ giải thích: ” Khi họ đến gần quá, tôi có thể phát hiện ra họ.”

“Vũ ca, trên người bọn họ có hạt châu không?” Đoạn Dã lại gần.

“Không, chúng ta tìm hai cái xác kia thử đi.”

“Được.”

Hai người tách ra và tìm kiếm hai thi thể còn lại.

“Không có.” Trần Vũ nhấc tay.

“Chỗ tôi cũng không có.” Đoạn Dã vò đầu bứt tai: “Chó chết… Tự mình không muốn đi giết dị thú, chỉ biết ăn cướp của người khác.”

” Bọn họ có rất nhiều lựu đạn, bỏ hết vào luôn đi.”

“Được.”

” Mà này, vừa rồi khi cậu sử dụng võ pháp có lấy ra mấy viên đá gì vậy?”

“Một công cụ giúp đẩy nhanh quá trình chuyển hóa của các hạt

cực nhỏ, có thể giảm thời gian hình thành võ pháp…”

Trong lúc trò chuyện, ba người đã thu dọn xong bãi chiến trường.

Tiếp tục di chuyển theo hướng 4 giờ.

Và hai camera cũng bay theo để quay.

“Thứ này làm tôi cảm thấy có chút phiền phức rồi đấy.”

Vừa đi, Trần Vũ vừa nhíu mày: “Giống như con ruồi vậy, cứ bay qua bay lại.”

“Tôi có nên phóng một quả cầu lửa ra đốt trụi cái thứ này luôn không?” Đoạn Dã kiến nghị.

“Không. . . Không phải là không được công kích máy quay phim sao?” Bát Hoang Diêu ở cuối đội yếu ớt nói.

” Đúng là không cho phép công kích.” Trần Vũ híp mắt: “Nhưng mà ‘Ngộ thương’ thì sẽ không có chuyện gì đúng không…”

Ba người xì xào bàn tán nửa ngày.

Vừa định hành động, lỗ tai của Trần Vũ khẽ động rồi dừng lại: “Chờ chút.”

“Sao vậy?”

” Có thứ gì đó đang đến từ phía trước bên trái.”

“Lại là kẻ địch hả?” Bát Hoang Diêu giật mình.

“Lần này hình như không phải…”

Nheo mắt lại, Trần Vũ ra hiệu cho đồng đội từ từ tản ra.

Không lâu sau, vang lên những tiếng “vo ve”, ba bóng người bước ra từ khu rừng rậm phía trước.

Đoạn Dã: “Á đù?”

Bát Hoang Diêu: “A…”

Trần Vũ: "..."

Hóa ra là Lưu Vĩ, Xuân Lôi, và Bát Hoang Dịch đang đi ở giữa!

Càng làm cho người ta khiếp sợ là có hàng trăm máy quay đang trôi nổi xung quanh cơ thể của Bát Hoang Dịch.

Không sai.

Chính là cái loại đang "theo đuổi" 3 người Trần Vũ...

Chỉ thấy rậm rạp chằng chịt camera bay tới bay lui, ra ra vào vào.

Có cái đang quay mặt Bát Hoang Dịch.

Có cái đang quay lỗ mũi Bát Hoang Dịch.

Còn có cái bay vào bên trong trường bào của Bát Hoang Dịch, không biết đang quay cái thứ gì...

Nhưng không có ngoại lệ, xếp hạng ratting của các hình ảnh được phát bởi những chiếc máy ảnh này siêu cao luôn.

"Cái này. . ." Đoạn Dã chấn kinh: " Đây chính là một đoàn nòng nọc đã nhìn thấy trứng hả!"

Bát Hoang Diêu: "..."

"Đừng có nói hươu nói vượn." Trần Vũ nhíu mày: " Rõ ràng là một đám con ruồi nhìn thấy "cục kít"."

Bát Hoang Diêu: "..."

Đoạn Dã: "Ha ha ha."

Trần Vũ: "Ha ha ha ha ha..."

Chương 452: Chém giết (5) Chương 452: Chém giết (5)

Khi khoảng cách gần hơn, Xuân Lôi cũng nhìn thấy Trần Vũ ba người, ngay lập tức hưng phấn tới chào hỏi: “Hả? Trần Vũ, các em cũng tới đây à.”

” Thật trùng hợp.” Trần Vũ phất tay: “Thu hoạch thế nào?”

“Vẫn được.” Xuân Lôi cầm lên chiếc ba lô nặng nề đang phát sáng: “Hơn ba mươi viên. Các em thì sao?”

Trần Vũ: “Bốn…”

Đoạn Dã xen vào: “4 tỷ viên.”

Đám người: “...”

Xuân Lôi: “... Em phải “sóc lọ” thì mới ra được nhiêu đó đấy.”

“Đi thôi.” Bát Hoang Dịch nhìn cũng không nhìn 3 người Trần Vũ, trực tiếp vượt qua ba người, đi về hướng tây: “Đừng nói nhảm.”

“A…” Xuân Lôi lúng túng gãi gãi đầu: “Vậy bọn chị đi trước đây, các em nhớ chú ý an toàn đó. Loại hạt huỳnh quang châu này hơi sáng, buổi tối nhất định phải giấu đi đấy.”

Trần Vũ gật đầu: “Không có vấn đề.”

Đoạn Dã nhắc tay: “Nói Dịch thần của em biết, nhắc anh ấy cẩn thận một chút. Đừng sợ hãi.”

Trần Vũ and Bát Hoang Diêu: “...”

Bát Hoang Dịch lặng lẽ rời đi.

Giống như anh ấy lặng lẽ tới.

Vung ống tay áo lên, để lại bảy tám cái camera…

Hiển nhiên, có thể để cho đoàn đội của Bát Hoang Dịch chủ động chào hỏi, đã làm cho không ít người quay phim có ý tưởng đi theo lớp của Trần Vũ.

Hơn nữa, nơi này còn có một cô em gái ruột của Bát Hoang Dịch…

“Xong.” Trần Vũ nhíu mày: “Hồi nãy đến gần đám cứt nên lũ ruồi của bu lại bên mình luôn.”

Bát Hoang Diêu: “…”

Quay đầu lại, nhìn về hướng Bát Hoang Dịch đang rời đi, Trần Vũ lấy trong túi ra một điếu thuốc, bỏ vào miệng, nhìn Đoạn Dã một cái: “Chúng ta nghỉ ngơi một chút đi.”

“Cũng được.”

” Nào, làm cái máy đánh lửa, châm cho tôi một điếu thuốc.”

“Không thành vấn đề.”

Đoạn Dã lập tức chắp tay trước ngực, bộc phát khí kình toàn thân.

“Ầm!”

“Vũ phu —— tạp háng —— đào quần loạn lột!” (võ pháp, hỏa độn, bạo phong loạn vũ)

“Ầm!”

“Tạp háng —— tự mình mở lột!”

“Oanh…”

“Tạp háng —— lớn thiến trứng!”

“Ầm ầm…”

“Tạp háng —— nướng dầu thiến trứng!”

“Oanh long long long…”

Biển lửa xoay tròn, khí lãng tung hoành.

Trong ánh đèn đỏ, các camera xung quanh bị cháy thành một đám sắt vụng…

“…”

“…”

“Ừm.”

Gõ gõ điếu thuốc là chỉ còn lại cái đầu lọc trong tay, Trần Vũ vuốt ve cái đầu hói của mình: “Rất tốt. Nhưng lần sau cố gắng để lại cho tôi một ít tóc.”

“Không thành vấn đề.”

…

Lợi dụng màn đêm chưa hoàn toàn buông xuống.

Ba người Trần Vũ tiếp tục khởi hành và tăng tốc.

Ven đường đụng phải dị thú, cũng không tiếp tục ra tay nữa.

Cuối cùng, vào khoảng 5 giờ 30 phút chiều, Trần Vũ đã tìm thấy dấu vết do Mã Lệ để lại.

Đoạn Dã: “Đây là…”

“Không sai.” Trần Vũ gật đầu, dùng ngón cái và ngón trỏ cẩn thận lấy đồ vật trên cây xuống, để ở trước mặt quan sát: “Đây là một cái tất lưới đánh cá.”

Bát Hoang Diêu: “…”

Đoạn Dã: “… Thật sự là một nữ thiên tài.”

” Phương hướng mũi chân của chiếc tất này chỉ là…” Trần Vũ ghét bỏ ném cái tất lưới đi, chỉ thẳng về phía trước: “Bên trái.”

“Vậy thì đi nhanh thôi, trời sắp tối rồi.” Đoạn Dã thúc giục.

“… Chờ chút.”

Đột nhiên, Trần Vũ dường như đã phát hiện ra điều gì đó, cậu ta lại cầm chiếc tất đánh cá lên, kéo căng nó ra và quan sát kỹ càng.

“Anh Vũ à, chỉ là một cái tất thôi mà, anh có cần vã vậy không?”

“Xuỵt. Cậu qua đây.”

“Hả?”

“Cậu hãy nhìn thật kỹ vào cái tất đánh cá này. Có gì kỳ lạ không?”

“e mm mmm…” Đoạn Dã nhíu mày, nhìn kỹ mấy lần, sững sốt: ” Trên đó có một vạch màu vàng!”

“Chính xác.” Trần Vũ gật đầu và chỉ vào phần giữa của chiếc tất lưới cá: “Từ nơi này bắt đầu, cô ấy dùng chiếc tất làm bản đồ và vẽ một đường cong trên lưới cá.”

“Đây là có ý gì?”

“Không biết.”

Trần Vũ cầm chiếc tất và trầm ngâm: ” Cô ấy đã vạch ra phương hướng rồi, vậy tại sao cô ấy phải di chuyển và vẽ thêm một đường nữa…”

“Vẽ cho vui?” Đoạn Dã nghi hoặc.

” Không, cô ấy không phải loại người như vậy…”

“…”

“…”

“… Má! Hiểu rồi!”

Trần Vũ vỗ đầu một cái: ” Tất lưới cá có điểm giao nhau là của một ô lưới và một ô lưới! Giao điểm của mỗi ô lưới là một tọa độ! Một chiếc quần tất lưới cá có hàng trăm điểm giao nhau, và Mã Lệ dùng những đường kẻ màu vàng. Vẽ một cái tọa độ…”

” Có cái gì trong tọa độ mà cô ấy đã vẽ?” Đoạn Dã hỏi.

“Chắc chắn rồi. Nhanh lên, mặc cái vớ này vào đi, sau đó đi theo tọa độ phía trên để tìm!”

Nói xong, Trần Vũ nắm lấy cái vớ lưới đánh cá và nhìn về phía cô gái duy nhất ở đây—— Bát Hoang Diêu.

Đoạn Dã thì nhìn chiếc tất lưới cá, và cả Bát Hoang Diêu, nhân tiện, cậu ta cúi đầu nhìn vào chân của Bát Hoang Diêu luôn.

“Ngô…” Cô gái kinh hãi lùi lại một bước…

...

Ba phút sau.

Sau khi xé rách vài lần, chiếc tất lưới cá vẫn còn được mặc trên chân.

” Nếu lấy cái cây này làm điểm xuất phát, thì điểm tọa độ đầu tiên được đánh dấu bằng màu vàng chính là cái cây đó…”

Nhìn đôi chân trong cái tất lưới cá đó, Trần Vũ đi bộ tới dưới gốc cây cách đó mười mét bên trái.

Sau khi kiểm tra cẩn thận một lúc, thì tìm ra manh mối.

“Ở đây!”

Trần Vũ lập tức lên tinh thần, nhanh chóng đào một cái hố, ngay sau đó cậu ta từ trong cái hố đó lấy ra một hạt huỳnh quang châu.

Bát Hoang Diêu kinh ngạc: “Oa…”

Trần Vũ kích động: “Đù móa, được đấy! Đường màu vàng dài như vậy, Mã Lệ rốt cuộc bỏ lại bao nhiêu viên đây!”

“Mẹ nó thích bỏ lại bao nhiêu thì bao liêu! Ông đây không có thèm!”

Đoạn Dã không nhịn được nữa, duỗi thẳng đôi chân vớ lưới cá của mình ra, tức giận đến khàn cả giọng: “Con mẹ nó cậu mặc cái tất này lên chân của tôi làm cái quái gì vậy? !”

Chương 453: Vua của các ngươi, trở lại rồi (1) Chương 453: Vua của các ngươi, trở lại rồi (1)

“Không mặc lên chân cậu thì chả lẽ lại mặc lên chân của tiểu Diêu sao?”

Trần Vũ nghiêng đầu: “Thứ này chắc chắn là bị Mã Lệ mặc qua rồi, chả lẽ còn để cho Tiểu Diêu mặc nữa hay sao?”

“Vậy cậu để cho tôi mặc làm gì? !” Đoạn Dã gào thét.

“Bởi vì cậu tiện à.”

“. . . Đúng vậy nhỉ.”

Bát Hoang Diêu: “. . .”

Vỗ vỗ phần bụi trên huỳnh quang châu, Trần Vũ vung tay lên: “Chụp nè.”

“Ba.”

Đoạn Dã nhanh chóng bắt lấy, cẩn thận cất vào trong túi xách của mình: “Năm viên.”

“Còn nữa, đi theo tôi. Tiểu Diêu, chú ý đề phòng bốn phía.”

“Được.”

Cô gái gật đầu, nhẹ nhàng nhảy lên ngọn cây, ở trên cao nhìn xuống quan sát trái phải.

“Cậu đi ra đây, trời hơi tối chút, tôi nhìn không rõ.” Trần Vũ nhìn về phía Đoạn Dã, gọi một cách không kiên nhẫn.

“. . .” Đoạn Dã im lặng một lúc rồi bước từng bước một lên phía trước, cố nén nhục nhã, duỗi thẳng chân ra.

“. . . Phốc.”

“Cậu còn muốn mặt hay không mà còn cười vậy!” Đoạn Dã đỏ mặt hiếm thấy.

“. . . Khục. Xin, tôi rất chuyên nghiệp, dưới tình huống bình thường tôi không biết cười.” Trần Vũ vuốt vuốt mặt mình, nghiêm túc quan sát tất chân.

“Tiết điểm ở chỗ này, tọa độ tiếp theo là. . .”

“Trần Vũ! Nhìn thì xem chứ đừng có sờ!”

“Tốt tốt tốt. . .”

“. . . Con mẹ nó! Đã kêu là đừng có sờ rồi mà!”

“Có sao nói vậy, chân của cậu thật là trắng đó.”

“Đừng có đụng vào! ! !”

“Xuỵt! Nói nhỏ thôi, đã hơn nửa đêm rồi. . . Không sờ nữa không sờ nữa. . . ha ha ha ha ha ha ha ha ha. . .”

Nhìn thấy Trần Vũ đang cười như điên, Đoạn Dã vừa xấu hổ vừa tức giận, trong cơn tức giận lại mang theo khó xử, trong cơn khó xử . . . dường như cũng mang theo một số cảm giác kỳ lạ không nói thành lời.

Tăng thêm đôi tất lưới vào chân thật là mát mẻ và sảng khoái.

Cảm giác đúng sai đan xen tâm lý và sinh lý này khiến Đoạn Dã có chút kỳ lạ …

‘Hình như. . .’

‘Cũng không phải là quá tệ. . .’

. . .

Cứ như vậy, dựa vào sự hướng dẫn của Mã Lệ, ba người Trần Vũ đi về hướng đông, vừa đi vừa nghỉ.

Rất nhanh, số lượng huỳnh quang châu trong ba lô đã vượt quá 15 viên.

Nói cách khác, số hạt châu mà Mã Lệ để lại cho bọn họ đã đạt tới con số 15 viên. . .

“Quá đáng.”

“Thật là quá đáng.”

Lại nửa tiếng nữa trôi qua.

Đào ra một hạt châu cuối cùng.

Trần Vũ không giấu được sự kinh hãi trong lòng: “Đoạn Dã, tổng cộng có bao nhiêu viên rồi?”

“Tính luôn viên trong tay cậu, tất cả là. . . 17 viên.”

Nghe vậy, Trần Vũ trầm mặc.

Đoạn Dã cũng không nói ra được lời nào.

Bọn họ giết đến kiệt sức cũng chỉ lấy được 4 viên.

Chương 454: Vua của các ngươi, trở lại rồi (2)

Nhóm của Mã Lệ chỉ là một lớp học bình thường, vậy mà có thể góp nhặt được 13 viên. Còn nhiều hơn nhóm Trần Vũ gấp 3 lần!

“Vũ ca. . .” Thật lâu sau, Đoạn Dã ngẩng đầu hỏi: “Cô ta làm bằng cách nào vậy?”

“Tôi không biết.” Trần Vũ lắc đầu: ” Nhưng tôi chắc chắn rằng đó không phải là phương pháp bình thường. Bọn họ chỉ là lớp bình thường, cho dù có Mã Lệ đi nữa thì hiệu suất chắc chắn sẽ không bằng nhóm chúng ta được.”

” Chẳng lẽ là … cướp của người khác?”

“Khả năng rất lớn.”

“Vũ ca.” Lúc này, Bát Hoang Diêu đang trèo qua trèo lại giữa những cành cây bỗng nhiên mở miệng: “Tôi nhìn thấy phía trước có khói.”

“Khói?” Trần Vũ ngạc nhiên, quay đầu nhìn người con gái ở trên cây: “Khói gì?”

“Chính là khói bếp.” Bát Hoang Diêu híp mắt: “Trời càng ngày càng tối, tầm nhìn không tốt lắm, Từ hình dạng bốc lên đến xem thì có cảm giác như là khói vậy.”

“Để tôi xem thử.”

Đưa hạt châu cho Đoạn Dã, Trần Vũ nhảy đến bên cạnh Bát Hoang Diêu và nhìn theo hướng ngón tay mà cô gái chỉ.

“Ừm. . . Là khói.”

“Là Mã Lệ để lại hay sao?”

” Từ góc độ phương hướng đến xem, chắc là như vậy.”

” Làn khói lộ liễu như vậy, cô ấy không sợ bị tuyển thủ khác tấn công sao? ” Bát Hoang Diêu ngập ngừng: “Mà lại. . . Tôi có cảm giác đây là một cái bẫy.”

Ngồi xổm trên ngọn cây, Trần Vũ trầm tư suy nghĩ: “Tôi đi xem. Các cậu đi theo phía sau.”

“Không. . . Sẽ không gặp phải nguy hiểm gì chứ. . .”

“Có gặp hay không thì cũng phải đi xem thử.” Trần Vũ cười lạnh nhảy xuống: “Phân tán, chú ý ẩn nấp. Đừng tới gần tôi trong phạm vi một cây số. Đoạn Dã, cậu có ổn không đấy.”

Đoạn Dã gỡ cây quyền trượng Hạo Thiên sau lưng ra, cầm trong tay: “Không sao. Trừ phi là một chuyên gia chiến đấu như Diêu Tử, còn không thì hiện giờ chả có tên vũ phu nào áp sát được tôi đâu.”

“OK. Chú ý giao tiếp bằng ám hiệu.”

Trần Vũ gật đầu chắp tay trước ngực.

“Ba!”

“Võ pháp —— Tín Ngưỡng Chi Dược.”

[cơ thể bị ức chế: Lực bộc phát giảm xuống:38%]

“Đi.”

Trần Vũ phất phất tay rồi cất bước, dẫm xuống mặt đất nát cả đá vang lên một tiếng “bùm”! Cả người cậu hóa thành một vệt sáng lao thẳng về phía trước.

Chỉ còn lại những tàn ảnh lờ mờ.

“Theo sau.” Chờ khi Trần Vũ biến mất nửa phút sau, Đoạn Dã mới ra lệnh: “Phân tán.”

“Ừm.”

. . .

“Đông!”

“Đông đông đông. . .”

Như thể pháo binh Ý đang khai hỏa.

Mỗi khi Trần Vũ cất bước thì đều phải phát ra một tiếng động thật lớn!

Tốc độ nước rút ngày càng nhanh.

Chỉ hơn một phút, cậu ta đã chạy đến nơi có khói bốc lên.

“Chi chi —— ”

Thân hình đột nhiên ngừng lại, Trần Vũ thu hồi khí kình, lăn người trốn vào trong bụi cỏ, bò về phía trước.

Lúc này, màn đêm đã hoàn toàn bao phủ thế giới.

Những lớp mây đen dày đặc trên bầu trời, lại không có ánh sáng từ những vì sao chiếu xuống.

Tầm nhìn phi thường thấp.

Nhưng loại hoàn cảnh này chính là sân nhà của Trần Vũ.

Khả năng nhìn ban đêm của mắt cậu ta là gấp bảy lần mắt mèo …

Guyong. . .

Guyong. . .

Rất nhanh, Trần Vũ ngừng hoạt động, cẩn thận gỡ bỏ thảm thực vật.

Chỉ thấy một nhóm người đang nghỉ ngơi quanh đống lửa đã tắt ở một khu vực trống trải phía trước.

Xung quanh họ còn có xác của hai con dị thú cấp 2.

“Soạt. . .”

Nâng người cao hơn một chút, Trần Vũ nhìn chăm chú, lập tức căng thẳng.

Chắc chắn, đó là lớp của Mã Lệ.

Chương 454: Vua của các ngươi, trở lại rồi (2)

“. . .”

“. . . Không đúng.”

Cậu ta không đi ra ngoài ngay lập tức. Vì vấn đề an toàn, Trần Vũ đợi tại chỗ và quan sát kỹ một lúc, và sau đó cậu ta đã phát hiện ra được điều bất thường.

Nhóm của Mã Lệ. . .

Bị bắt cóc rồi!

Mặc dù trời tối, nhưng với nhãn lực của Trần Vũ, cậu ta hoàn toàn có thể nhìn thấy sợi dây thừng sẫm màu đang trói quanh người Mã Lệ.

“Có chút kỳ lạ. . .”

Những người mà Mã Lệ mang theo chỉ toàn là những võ giả bình thường, đấu không lại những lớp tinh anh khác thì có thể hiểu được.

Nhưng thực lực của cô ta không tính là yếu, hơn nữa kế hoạch tác chiến lại phi thường xuất sắc, vậy mà bị bắt làm tù binh khi không bị thương chút nào?

Mà lại đây là giải đấu các trường đại học trên thế giới, bắt tù binh thì có tác dụng quái gì chứ?

Trần Vũ chờ ở trong bụi cỏ suy nghĩ thật lâu, nhưng không tài nào hiểu được. Liền lý trí lui lại.

Không lâu sau, cậu ta tập hợp lại với hai người Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu.

“Phát hiện ra cái gì?” Đoạn Dã hỏi.

“Xuỵt. . .” Trần Vũ ra dấu hiệu im lặng: “Có chút không bình thường, Mã Lệ bị bắt cóc.”

“Hả?” Bát Hoang Diêu kinh ngạc.

“Bắt cóc? Ai làm?” Đoạn Dã nghi hoặc.

“Không biết. Họ chỉ ngồi ở nơi có ánh sáng và không bị thương gì, nhưng họ lại bị trói. Không rõ kẻ bắt cóc là ai.”

” Là một cái bẫy do Mã Lệ cố tình giăng ra hả?”

“Không rõ ràng. . .”

Đoạn Dã nhíu mày: ” Vậy thì phải làm sao bây giờ? Còn phải tụ họp với nhóm người Mã Lệ nữa không?”

“Tụ họp là nhất định. Bọn họ thu thập hạt châu nhanh như vậy, ít nhất cũng phải biết được họ đã làm điều đó như thế nào.”

“. . . Vậy cậu mang bọn tôi tới đó xem một chút đi?”

“Được, đi theo con đường vừa rồi, đừng có lên tiếng.”

“Được.”

Cả ba lại lẻn về hướng của Mã Lệ.

Lúc hành tẩu, Trần Vũ mơ hồ nhìn thấy được chiếc tất lưới cá trong quần của Đoạn Dã, lập tức sửng sốt: “Cậu còn mặc cái tất hả?”

“Hả? à. Đúng.” Đoạn Dã gật đầu: “Không kịp cởi ra. Xuỵt, đi nhanh một chút, chính sự quan trọng.”

Trần Vũ: “. . .”

Không lâu sau, ba người họ đến bãi cỏ nơi Trần Vũ đã ẩn nấp trước đó, gạt thảm thực vật sang một bên, âm thầm quan sát tình huống trước mặt.

“Có phát hiện gì sao?” Trần Vũ hạ giọng hỏi.

” Chờ một chút. Tôi có thứ này, nè.” Đoạn Dã lấy ống nhòm hồng ngoại ra.

Trần Vũ giật mình: “Tôi quên luôn là mình có thứ này.”

“Xuỵt.” Nâng kính viễn vọng lên, Đoạn Dã nhìn trộm nửa phút trong tư thế cực kỳ chuyên nghiệp. Sau đó đặt nó xuống: “Đã hiểu.”

Trần Vũ: “Cậu hiểu được gì?”

Đoạn Dã thấp giọng giải thích: ” Ma Li quả nhiên là bị bắt cóc rồi. Và bọn bắt cóc đang dùng bọn họ làm mồi nhử.”

Trần Vũ: “Nói tiếp.”

“Cậu có nhìn thấy những thi thể của dị thú ở cả hai bên họ không?”

“Ừm.”

“Các loài dị thú không thể ăn thịt lẫn nhau, nếu không thì chúng sẽ bị tiêu chảy.”

Đoạn Dã khua tay múa chân: “Vì vậy nhóm của Mã Lệ trốn ở giữa những xác thú này, sẽ không cần quá lo lắng về việc những con dị thú khác chạy tới. Lửa trại được đốt lên và dập tắt vì làm cho khói bốc lên. Khói không phát ra ánh sáng, nó sẽ không thu hút dị thú, nhưng nó sẽ thu hút chúng ta.”

“Hiểu rồi.”

Trần Vũ gật đầu: “Chỉ là chưa đợi được chúng ta tới thì đã thu hút sự chú ý của những lớp khác. Sau đó đối phương biết được chúng ta cũng có huỳnh quang châu từ trong miệng của nhóm người Mã Lệ, cho nên mới tạo thành một cái bẫy như bây giờ.”

“Bingo!” Đoạn Dã búng tay một cái nhưng không phát ra tiếng: “Chính là như vậy.”

“Mã. . . Mã Lệ thật là ngốc khi làm như vậy?” Bát Hoang Diêu một mặt mờ mịt: ” Cô ấy nên biết rằng nếu có khói bốc lên, thì nhất

định sẽ thu hút sự chú ý của những người khác.”

“Cô ta cố ý đấy.” Trần Vũ cười lạnh: “Tôi biết hết những chiêu bài của cô ta rồi.”

“Chiêu gì?” Thiếu nữ hỏi.

” Là một lớp học phổ thông ở một nơi như thế này, thì lớp cô ấy chắc chắn là lớp yếu nhất trong tất cả các lớp tham gia. Nhưng Mã Lệ cũng là một nhân vật tàn nhẫn. Cô ta cố tình giả heo ăn hổ, vừa tạo ra khói chờ chúng ta đến, vừa hấp dẫn sự chú ý của những tuyển thủ khác. Nếu như những người yếu chạy tới thì sẽ bị cô ta ăn hết.”

“Nhưng cuối cùng cô ta cũng đạp phải một tấm sắt.” Đoạn Dã nói.

“Đó là điều chắc chắn rồi, sớm muộn gì cũng sẽ gặp được tấm sắt thôi. Vì vậy, sau khi chạm trán thì cô ta đã đầu hàng và nhượng bộ. Nhân tiện nói cho đối phương biết tin tức của chúng ta, để những kẻ bắt cóc đó nhắm vào chúng ta.” Trần Vũ giải thích.

“. . . Thật là tiện.” Đoạn Dã nheo mắt lại: “Đợi đến khi chúng ta xuất hiện và giết chết hết bọn bắt cóc, thì sẽ thu được một số lượng lớn huỳnh quanh châu.”

“Nếu chẳng may chúng ta không cẩn thận lật thuyền trong mương, ít nhất chúng ta sẽ cùng đối phương lưỡng bại cậu thương. Còn cô ta sẽ ngồi đó mà ngư ông đắc lợi.”

“Con ả này thâm đấy. . .”

“. . .” Nghe thấy bố cục như vậy, Bát Hoang Diêu đều choáng váng.

” Bây giờ các cậu đã hiểu được rõ ràng tình hình rồi, thì hãy hành động đi.” Trần Vũ cầm lấy ống nhòm hồng ngoại của Đoạn Dã rồi nhìn về phía trước: “Bọn bắt cóc có tổng cộng là 3 người, còn có hai tên ở dưới xác dị thú bên trái. Còn cái xác bên phải thì có một tên.”

“Hừm, vừa rồi tôi đã thấy rồi.” Đoạn Dã ánh mắt lăng lệ: “Có thể động thủ rồi chứ?”

“Được rồi. Đánh lén hai người ở bên trái, đừng nương tay. Cũng đừng bộc phát khí kình, sẽ làm cho đối phương cảnh giác đấy.”

“Oak.”

Đoạn Dã quay đầu nhìn về phía xác dị thú bên trái t, trong mắt lóe lên tinh quang!

“Răng rắc!”

Một vết nứt không gian xuất hiện từ trong không khí!

Nháy mắt chặt đứt xác của con dị thú.

Đồng thời chặt luôn hai võ giả đang ẩn náu bên dưới.

“A a! !”

Tiếng hét thảm thiết.

Lập tức vang vọng toàn trường!

Võ giả giấu ở xác thú bên phải thì vừa kinh vừa sợ, bộc phát khí kình của mình với tốc độ nhanh nhất.

“Ầm!”

Làn sóng xung kích khi bộc phát khí kình đã thổi bay xác của con dị thú lên. . .

“Đây là. . .”

Đồng tử của ba người Trần Vũ đồng thời co lại.

“Võ giả cấp 4? !”

“Vũ ca!” Trong tiếng thét chói tai của Đoạn Dã mang theo một tia sợ hãi: “Hắn tới rồi!”

“Cấp 4. . .”

“Đây là tấm sắt?”

“Con bà nó chứ, đây là một tấm hợp kim titan đó!”

Không chút do dự, Trần Vũ không quan tâm đến cái gì khác nữa, lập tức chắp tay trước ngực.

“Ba!”

“Võ pháp —— Tín Ngưỡng Chi Dược!”

[cơ thể bị ức chế: Lực bộc phát giảm xuống:37%]

“Võ pháp —— Tụ Đỉnh Thông Thấu!”

[trạng thái không xác định tăng thêm: tăng chỉ số IQ tạm thời:50%]

[Kích hoạt tê liệt! !]

[Tốc độ tạm thời ＋92%]

“Ầm! !”

Một ngọn lửa trắng bay lên bầu trời, và đôi mắt đại bàng của Trần Vũ lại lóe lên một tia sáng khôn ngoan và thâm thúy.

“Sặc!”

Đứng lên, anh ta rút kiếm ra với khi thế uy phong lẫm lẫm, chỉ thẳng về phía tên võ giả cấp 4 đang lao tới, đằng đằng sát khí.

“Ha ha. Chỉ là cấp 4, cũng dám kiêu ngạo sao?”

“Vũ ca. . .” Đoạn Dã kinh ngạc ngẩng đầu: “Anh. . .”

Trần Vũ quay đầu, nhìn xem Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu, khóe miệng nhếch lên một tia kiêu ngạo.

“Ngu xuẩn phàm nhân.”

“Vua của các ngươi. . . Trở lại rồi.”

Chương 455: Vua của các ngươi, trở lại rồi (3) Chương 455: Vua của các ngươi, trở lại rồi (3)

“Vũ ca…”

“Đừng gọi ta là Vũ ca.” Ánh mắt của Trần Vũ nhìn về phía bầu trời: “Gọi ta là… Thần.”

Đoạn Dã: “...”

“Ầm!”

Vừa nói xong, mặt đất đột nhiên nổ tung tạo ra một cái hố lớn!

Mà thân hình của Trần Vũ, dưới tác động của lực trùng kích đáng sợ này đã bay về phía võ giả cấp 4.

“Không có khả năng!”

Đồng tử của võ giả cấp 4 giãn ra, gần như theo bản năng xoay người sang một bên.

“Bá —— ”

Ngay sau đó, một vết thương từ kiếm xuất hiện trên vai hắn ta…

“Tốc độ này…”

“Làm sao có thể?”

“Ngươi rốt cuộc là ai? !”

Thân hình dừng lại, Trần Vũ hơi nhắm mắt, quay lưng về phía võ giả cấp 4, một tay cầm kiếm.

Bóng lưng lạnh lùng và kiêu ngạo, dưới làn gió đêm thổi qua, càng lộ vẻ đìu hiu và chán chường.

Từ từ, cậu ta mở mắt ra, đôi mắt đen thuần khiết của cậu như

chứa đựng hàng ngàn thiên hà …

Đây là loại ánh mắt gì thế này?

Dường như nó đã nhìn thấu thế giới này, và hiểu rõ về Đại Đạo của Vũ trụ.

Mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát vô tận của cậu ấy…

“Ta, không quan tâm ai có trí tuệ.”

Trần Vũ chậm rãi xoay người, bình tĩnh nhìn võ giả cấp 4: “Bởi vì, không có người nào có trí tuệ bằng ta.”

“Ngươi hỏi ta là ai.”

“Chỉ vì sự tồn tại của ta mà ngươi đã sinh ra sợ hãi.”

“Nhưng, người quá ngu ngốc, chỉ có thấy được thực lực của ta. Nhưng lại không thấy được những thứ thực sự là đáng sợ của ta.”

“…” Võ giả cấp 4 lúng túng há to miệng.

“Thứ đáng sợ nhất mà tôi có.” Trần Vũ nhếch khóe miệng chỉ vào đầu của mình: “Là trí tuệ của ta. Mà trí tuệ là sự khác biệt giữa dã thú và người, người và thần.”

Võ giả cấp 4: “…”

Đoạn Dã: “…”

Bát Hoang Diêu: “…”

Mã Lệ đang bị trói: “…”

Những người còn lại: “…”

“Chiến đấu, không phải là mời khách ăn cơm, cũng không phải là vùi đầu làm loạn.” Vừa nói, Trần Vũ từ từ giơ kiếm lên: “Chiến đấu là nghệ thuật của trí tuệ. Vào giây phút cuối cùng của cuộc đời ngươi, có thể nhìn thấy được thứ nghệ thuật này, là vinh hạnh của ngươi.”

“... Mẹ thằng ngáo đá!”

Võ giả cấp 4 cuối cùng lấy lại tinh thần, chửi thề một tiếng rồi dùng hết sức lao về phía Trần Vũ: “Chết!”

“Ầm! !”

Một quyền chi uy, mặt đất nứt ra từng inch.

Làn sóng chấn động khuếch tán làm cho Đoạn Dã có chút đứng không vững.

Mà Trần Vũ thì có thể nhẹ nhàng né tránh.

“Ầm!”

Sau đó, lại một quyền khác.

Trần Vũ, vẫn như cũ né được.

“Ầm ầm! !”

Lại tung một cú đá.

Trần Vũ vẫn tránh được.

“Tốc độ, không được.” Trần Vũ ngẩng đầu: “Nếu như ngươi chỉ có trình độ cỡ này, thì còn lâu mới nữa có thể ép ta sử dụng trí tuệ của mình.”

“Mẹ thằng ngáo, mày tưởng rằng chỉ một mình mày có tốc độ thôi sao?”

Võ giả cấp 4 chắp tay trước ngực.

“Võ pháp —— Chân Lôi Hộ Thể!”

“Xì xì xì...”

Mạch kín hình thành, tính ra có tới hàng trăm hồ quang điện xung quanh thân thể của tên võ giả này.

Dưới sự kích thích của dòng điện, tốc độ của hắn quả nhiên tăng

mạnh, có thể mơ hồ đuổi kịp tốc độ của Trần Vũ.

“Vu Hồ.”

Trần Vũ vừa trốn tránh, vừa nghiêng đầu nói: “Cuối cùng cũng thú vị được một chút…”

“Mã. . . Mã tỷ…” Giữa đất trống, một cô nữ sinh đang bị trói không nhịn được nói: “Đây chính là người mà chị đã nói ấy à, Tên. . . Tên là Trần Vũ đúng không?”

Ma Li vẫn đang duy trì vẻ mặt sững sờ: “... Hình như không phải.”

“Bạch!”

“Bá bá bá…”

“Bá…”

Trong trận chiến, tốc độ của Trần Vũ và tên võ giả cấp 4 càng lúc càng nhanh.

Không bao lâu, mọi người ở đây đều sắp nhìn không rõ thân hình của họ.

Dưới bóng đêm, chỉ còn nghe được những âm thanh chói tai tựa như viên đạn ma sát với không khí.

“Kết thúc đi!”

Trải qua hơn mười hiệp đấu, võ giả cấp 4 dần dần hiểu được cấp độ tốc độ của Trần Vũ, công kích không còn thận trọng nữa, dần dần gia tăng áp lực lên.

“Võ pháp —— Phá Nham Suất!”

“Cú chém của trí tuệ.”

Đối mặt với võ kỹ của đối phương, Trần Vũ bình tĩnh vung ra một kiếm.

Đây là lần đầu tiên cậu ta vung kiếm trực diện, mục đích là vì đánh cho địch nhân trở tay không kịp.

Nhưng là một võ giả cấp 4 đã chiến đấu nhiều năm, kinh nghiệm chiến đấu của hắn ta phong phú đến mức nào? Tình nguyện không công mà lui, cũng sẽ không cố gắng chống đỡ "Chiêu thức mới" của kẻ địch.

Thế là, võ giả cấp 4 dứt khoát từ bỏ võ kỹ, bứt ra rồi lùi về phía sau.

"Bạch!"

Một kiếm của Trần Vũ chém vào không khí.

Lại vạch lên mặt đất một dấu vết nhỏ bé đến mức không thể nhìn thấy bằng mắt thường…

"Thật là sắc bén…"

Võ giả cấp 4 đột nhiên đổ mồ hôi lạnh, lông tơ toàn thân dựng đứng.

"Chiêu giả heo này của mình… Lại bị nhìn thấu?"

Trần Vũ hơi kinh ngạc: "Lúc đầu giao đấu, ta đã bí mật phục kích chiêu này rồi. Để sau khi ngươi khinh thường ta, ta sẽ cho ngươi một đòn tất sát. Không ngờ ngươi đã nhìn thấu được mưu kế thâm sâu này của ta."

Võ giả cấp 4: "..."

Đám người: "..."

"Đối. . . Đối mặt với những kẻ thù kỳ lạ thì cẩn thận một chút không phải rất bình thường sao…" Cô gái bị trói lẩm bẩm một mình.

Mã Lệ: "..."

"Xem ra ngươi cũng là một trí giả vượt trội hơn người thường." Trần Vũ giơ kiếm lên cao, ánh sáng khôn ngoan trong mắt càng ngày càng sắc bén: "Nếu đã như vậy, thì ta sẽ nghiêm túc vậy!"

"Chết mẹ mày đi thằng ngáo!"

Võ giả cấp 4 gầm lên và lao tới Trần Vũ thêm một lần nữa.

“Võ pháp —— Phá Nham Suất!”

“Phá nè.” Trần Vũ lại chém ra một kiếm, buộc cho đối phương phải né tránh.

“Võ pháp —— Bạo Liệt Quyền!”

“Phá nè.”

“Võ pháp —— Phá Nham Suất!”

“Phá nè…”

Chương 456: Vua của các ngươi, trở lại rồi (4) Chương 456: Vua của các ngươi, trở lại rồi (4)

Võ giả cấp 4 tự nhiên cũng hiểu được Trần Vũ đang giương đông kích tây, sau vài hiệp, lúc thanh trường kiếm của Trần Vũ đâm tới, hắn ta dứt khoát sử dụng tuyệt kỹ của mình.

“Võ pháp —— Thác Vị Thiểm Thân!”

“Sưu —— ”

Như thể có một luồng không khí đang thổi qua, võ giả cấp 4 bất ngờ xuất hiện ở bên trái cơ thể của Trần Vũ.

“Chết đi!”

Võ giả điên cuồng gào thét, song quyền tụ lực: “Kiếm của ngươi đang ở bên phải! Để ta xem ngươi phá như thế nào! Có ngon thì mày phá cho bố mài coi đi? Phá tiếp đi! ! !”

Mà trong chớp mắt đó, Trần Vũ chỉ kịp quay đầu lại đối mặt với đối phương…

Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu đột nhiên đứng dậy, trăm miệng một lời: “Trần Vũ! ! !”

Võ giả: “Võ pháp —— Song Biên Liệt Trùng Bạo…”

Trần Vũ: “… Phụt.”

Một ngụm nước miếng đã rơi chính xác vào cái miệng đang há to của võ giả cấp 4…

Võ giả cấp 4: “…”

Toàn trường đám người: “…”

Tràng diện im ắng ngay lập tức.

Tất cả mọi người cứng đờ tại chỗ.

Bao gồm cả võ giả cấp 4.

Bộ não của mọi người hoàn toàn trống rỗng…

“…”

“…”

Võ giả cấp 4: “… Ừng ực.”

Đám người: “…”

“…”

“…”

“Phốc phốc.”

Một giây sau, Trần Vũ xoay tay lại đâm ra một kiếm, xuyên qua ngực của võ giả cấp 4.

“…”

“…”

Cúi đầu, võ giả nhìn lưỡi kiếm sắc bén trên ngực, vẻ mặt không thể tin được.

Trần Vũ: “Phá rồi đó.”

Khí kình, chậm rãi tiêu tán.

Thể lực dần dần hao mòn.

Võ giả mềm nhũn ngã xuống đất, trợn mắt ngoác mồm nhìn Trần Vũ: “Ngươi … ngươi … ngươi đã làm gì…”

Con ngươi màu đen của Trần Vũ lộ ra trí tuệ vô biên: ” Nghệ thuật chiến đấu. Ngươi xem không hiểu sao.”

“Ngươi. . . Ngươi vừa rồi đã làm gì?” Máu phun ra từ miệng của

võ giả cấp 4: “Ngươi. . . Ngươi đã nhổ nước. . . Nước. . . Nước…”

“Ồ, còn muốn nữa hả?” Trần Vũ sững sốt, lập tức thỏa mãn: “Phụt…”

Võ giả: “…”

Toàn trường đám người: “…”

“…” Thân thể run rẩy một cách điên cuồng, vành mắt của võ giả cấp 4 như muốn nứt ra, một cỗ tức giận không thể diễn tả thành lời xông lên đỉnh đầu: “Đ-t con mẹ mày…”

Trần Vũ: “Phụt.”

“… Đ-t con mẹ mày…”

Trần Vũ: “Phụt.”

“… Con mẹ mày…”

Trần Vũ: “Phụt.”

“… Ta…”

Trần Vũ: “Phụt.”

“…”

Trần Vũ: “Phụt.”

Cuối cùng, võ giả ngậm chặt miệng. Nhìn chằm chằm vào Trần Vũ, để bản thân chết dần chết mòn trong sự tức giận và cay cú.

Hai mắt, chết không nhắm mắt…

Thật lâu.

Trần Vũ cầm lấy một cây gậy nhỏ, thọc thọc: “Ngủm chưa bây?”

Thi thể: “…”

“Ai.” Trần Vũ yếu ớt thở dài, thu hồi trường kiếm: “Có thể nhìn

thấu mưu kế nhỏ nhoi của ta thì cũng coi như một trí giả. Thật không may là gặp được ta. Đây chính là chuyện không thế nào tránh khỏi, kỳ phùng địch thủ đã không còn. Quan trung hoa sổ nội, độc bất kiến xương bồ. Đã sinh Du, đã sinh Du a…"

Toàn trường đám người: "..."

Cảm xúc đã dâng trào đến mức kích động, Trần Vũ thực sự cảm thấy đồng cảm với cái xác.

"Thôi được rồi."

Vỗ vỗ tay, cậu ta lại rút thanh trường kiếm ra.

Dưới cái nhìn của chăm chú của mọi người, một cái hố đã được đào ngay tại chỗ, thi thể của tên võ giả cấp 4 đó thì bị đá vào trong hố.

Sau khi đá vào thì nhận thấy cái hố không đủ dài, cậu ta chặt hai chân của tên võ giả và bỏ chúng sang một bên.

"Vậy là tốt rồi. Yên tâm nghỉ ngơi đi."

"Soạt…"

"Soạt…"

Thuần thục, chôn cất thi thể.

Trần Vũ rũ bỏ lớp bụi trên thanh kiếm của mình, nhìn về phía Mã Lệ và nhóm của cô ta.

Đám người: "! ! !"

Trong lớp của Mã Lệ có tám người, lúc mà Trần Vũ nhìn sang nơi này, 6 đứa đã ngất ngay lập tức.

Chỉ còn lại Mã Lệ và một cô gái đang run lẩy bẩy.

"Mã. . . Mã tỷ." Răng cô gái run lên: "Em. . . Em sợ …"

Mã Lệ: "... Chị cũng sợ."

“Sặc.”

Nhấc trường kiếm lên, Trần Vũ liếc nhìn một chút, rồi đi catwalk đến bên người của Mã Lệ.

” Chào buổi tối. Người phụ nữ thông minh.”

Mã Lệ: “…”

“Bạch!”

Một kiếm chặt đứt dây thừng đang trói Mã Lệ, Trần Vũ nhìn về phía những người còn lại: “Đều dậy hết đi. Giả vờ ngất trước mặt của một trí giả sao? Ha ha.”

Sáu người ngã xuống đất lập tức ngồi dậy, nhưng không dám nhìn Trần Vũ.

“Tại sao lại không nhìn bản thần.” Trần Vũ nói.

Đoạn Dã: “Bình thường khi chúng tôi đi ra ngoài đường mà gặp mấy thằng bị ngáo ngáo thì đều không dám nhìn.”

“Hả?” Trần Vũ quay đầu lại liếc nhìn Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu đang đi tới: “Ta đã từng nói với ngươi rồi, chỉ có thằng ngu mới đi chất vấn người khác. Ngươi chỉ là một tên phàm nhân ngu xuẩn, làm sao có thể hiểu được trí tuệ của ta?”

“Bạn học cũ, cậu ta bị gì vậy?” Mã Lệ thấp giọng hỏi Bát Hoang Diêu.

“Cậu…” Thiếu nữ chần chờ: “Cậu ta. . . Tâm tình của cậu ta không tốt lắm.”

Đám người: “…”

Đoạn Dã kéo Trần Vũ qua một bên, lo lắng nói vào bên tai của cậu ta: “Anh Vũ, được rồi, trận chiến kết thúc rồi, nhanh thu hồi khí kình, trở lại bình thường đi.”

“Ồ?” Trần Vũ rất có hứng thú nhíu mày: “Là trí tuệ của ta đã làm cho ngươi cảm thấy áp lực sao?”

Đoạn Dã: “...”

” Trí tuệ chân chính là trí tuệ vĩnh viễn. Cái thằng ngu xuẩn ta kia, thì phải chờ thêm một chút nữa.”

Nói xong, Trần Vũ thu hồi trường kiếm, nhìn về phía Mã Lệ: ” Bây giờ, hãy giải thích rõ ràng tình hình của ngươi. Ta cần đủ thông tin để lập kế hoạch cân cả thiên hạ.”

Mã Lệ: “...”

Chương 457: Vua của các ngươi, trở lại rồi (5) Chương 457: Vua của các ngươi, trở lại rồi (5)

“Nói nhanh lên.” Trần Vũ từ trên cao nhìn xuống: ” Trí tuệ đỉnh cao là có thời hạn.”

“A.. . Ừ, tốt.”

Rút ra một con dao găm, Mã Lệ vừa giải thích vừa giúp đồng đội nới lỏng dây trói: “Quá trình rất đơn giản, chính là tạo ra một đám khói ở đây để các cậu có thể tìm được tôi, sau đó tập hợp lại. Nếu như thu hút được sự chú ý của bọn yếu nhớt thì cướp sạch luôn huỳnh quang châu của chúng. Còn mà gặp phải đối thủ mạnh mẽ thì chúng tôi sẽ đầu hàng, chờ cậu tới cứu.”

“Vậy là chờ chúng tôi đánh chết đối thủ thì lại có thể thu hoạch được thêm một số hạt châu?” Trần Vũ nhếch miệng lên.

“Đúng thế.”

“Quả nhiên là không ngoài sở liệu của ta.” Trần Vũ chắp hai tay sau lưng: ” Trình độ thông thái như thế này, IQ ít nhất cũng phải trên 200.”

Mã Lệ nhún vai: “Cám ơn lời khen.”

Trần Vũ: “Mà ta, là một ức.”

Mã Lệ lại nhìn về phía Bát Hoang Diêu lần nữa: “… Bạn học cũ, cậu ta thật sự không có chuyện gì đấy chứ?”

Bát Hoang Diêu véo góc áo: “Cậu ta. . . Tâm tình của cậu ta không tốt lắm.”

“Đoạn Dã.” Trần Vũ ngạo nghễ hạ lệnh: ” Đi lấy huỳnh quang châu của bọn bắt cóc ra đây.”

Nghe vậy, Đoạn Dã nghiêm túc nhìn ánh mắt như mắt gà của Trần

Vũ, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn phải từ bỏ. Thở dài một hơi: “Được…”

Rất nhanh, hai thi thể đã được khám xét sạch sẽ, Đoạn Dã hô: “Trên người hai tên này không có.”

“Chuyện này mà còn phải xét người nữa sao?” Trần Vũ cười lạnh: ” Dùng ống dẫn trứng để suy nghĩ thì cũng biết được là hạt châu đang ở trên người của võ giả cấp 4 đó rồi.”

Đoạn Dã: “… Tôi làm gì có ống dẫn trứng?”

“Thích ăn cãi không. Đi lấy đi.”

“Hắn ta bị cậu chôn cất rồi!”

“Ngươi không biết đào lên lại sao?”

Đoạn Dã: “…”

“Hô…”

Hít một hơi thật sâu, miệng của Đoạn Dã lẩm nhẩm “Đừng có cãi nhau với thằng ngu”, “Đừng có cãi nhau với thằng ngu “, rồi dùng hai tay của mình đào cái xác ra.

Từ trong ba lô đeo lưng của thi thể lấy ra một túi huỳnh quang châu: “Tìm được!”

“Ừm.” Trần Vũ gật gật đầu: “Chôn hắn ta lại đi.”

Đoạn Dã: “? ? ?”

Trần Vũ: “Trí giả, cần được tôn trọng.”

Đoạn Dã: “…”

Bức bách dưới dâm uy của Trần Vũ, Đoạn Dã vẫn là chôn cái xác lại trong sự cay đắng.

Sau đó, kiểm lại số lượng huỳnh quang châu: ” Tổng cộng là 16! Thêm vào 17 viên của chúng tôi, bây giờ có 34 hạt.”

” 16 cộng với 17…” Trần Vũ khẽ nhíu mày, duỗi ngón tay ra rồi nghiêm túc tính toán: ” 10 cộng 10 bằng 20 … 7 trừ 1 bằng 6… Hai cái 6 bằng 6 + 6 là mười hai, 12 cộng với 20 bằng 32. Thêm vào 1 thì là … 33.”

Đám người: “...”

Trần Vũ lập tức ngẩng đầu, dùng ánh mắt cơ trí nhìn chằm chằm vào Đoạn Dã: “Không phải nên là 33 hả?”

“...” Đoạn Dã mắng lên: “Con mẹ nó… Ừhm… Hình như thật sự là 33.”

“Trí tuệ phàm nhân.”

Trần Vũ giận cậu quá ngu ngốc: “Võ giả, cho dù thực lực mạnh bao nhiêu đi nữa mà không có tương ứng IQ để khống chế, thì đó chính là một sự bi ai! 16 cộng 17 mà còn có thể tính sai, càng là bi ai trong bi ai!”

Đám người: “...”

Đoạn Dã không kìm được mở miệng: “Mấu chốt là cậu tính toán cũng chậm như rùa vậy!”

“16254 + 82642, trong nữa giây mà cậu tính ra được thì chính là đồ ngốc, nhanh thì nhanh rồi, có ích lợi gì không?”

Đoạn Dã: “...”

Đám người: “...”

“... Được thôi, tôi sai rồi.” Đoạn Dã lý trí không tiếp tục tranh luận với thánh cãi · Trần Vũ, đưa tất cả huỳnh quang châu ra: “Nè, vị thần của trí tuệ, cái số tiền lớn này đưa cho cậu hết đó.”

“Khoản tiền lớn?” Trần Vũ cong môi khinh thường chỉ vào Mã Lệ: “Liền nàng, thu thập được chút đỉnh này mà cũng xứng được gọi khoản tiền lớn sao? Còn chôn nữa, buồn cười. Buồn cười đến cực điểm.”

Trong lớp của Mã Lệ, cuối cùng cũng có một thằng không chịu nổi

sự kiêu ngạo của Trần Vũ, tức giận hét lên: “Anh nói Mã tỷ của chúng tôi thu thập ít, vậy các người góp nhặt được bao nhiêu? !”

“A.” Trần Vũ kiêu ngạo duỗi ra bốn ngón tay.

“Bốn mươi?”

Trần Vũ: “Bốn viên.”

Đám người: “...”

Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu đều xấu hổ cúi đầu.

“Chỉ thu thập được bốn viên, vừa bằng số lẻ của chị Mã nhà chúng tôi, anh cuồng cái quái gì?”

” Một đám ăn mày, thảo luận với người giàu vài xu tiền.” Trần Vũ chắp tay nhìn lên bầu trời đêm một góc bốn mươi lăm độ: “Thật sự là, phàm nhân ngu xuẩn.”

“... Anh Vũ, được rồi.” Đoạn Dã kéo góc áo Trần Vũ: “Anh thu hồi thần thông đi.”

“Buông tay.”

Vẻ mặt của Trần Vũ đột nhiên trở nên lạnh lùng, cậu ta gạt bỏ tay của Đoạn Dã, sải bước đi đến giữa đám người: “Một đám ngu xuẩn. Chỉ là mấy viên hạt châu rách nát này mà cũng phải tranh đi tranh lại? Còn phải đi cướp của người khác? Ta chỉ cần tiện tay nhặt cục đá thì số lượng cũng nhiều hơn các ngươi rồi.”

“Chém gió!”

Sự phẫn nộ của mọi người đã làm cho họ không thèm đếm xỉa đến thực lực của Trần Vũ, lần lượt mở miệng chửi.

“Mày là thằng ất ơ nào?”

“Thật sự tưởng rằng hạt châu dễ kiếm vậy sao?”

“Giỏi vậy sao không bay lên trời đi?”

“Bát Hoang Dịch còn không cuồng bằng gã nữa…”

“Mã tỷ, đây là người mà chị đã tìm sao?”

“Buồn nôn…”

“Ầm!”

Trần Vũ bỗng nhiên bộc phát khí kình, đẩy tất cả mọi người trong lớp của Mã Lệ ra xa nhau: “Câm miệng lại cho bản thần! !”

Hiện trường, không có bất kỳ một âm thanh nào nữa.

” Từ trước đến nay thì thứ đã đánh bại loài người chính là kiêu ngạo và thành kiến. Chỉ là huỳnh quang châu, tùy tiện thì có thể kiếm được mấy trăm viên, còn không phải chỉ là chuyện tiếu lâm thôi sao?”

Sau khi những lời này rơi xuống, Đoạn Dã lùi lại mấy bước: “Xong, điên thật rồi, không về được…”

“Nhớ lấy.” Trần Vũ đảo mắt nhìn toàn trường, trí khí trùng thiên: ” Tôi không nhắm vào ai cả, ý của tôi là 1.206 lớp học trên thế giới này, hơn 5.700 người, tất cả đều là … Thằng! Ngu!”

Đám người: “...”

“Sặc!”

Trần Vũ rút trường kiếm ra, chỉ thẳng vào thi thể của con dị thú: “Hỏi, dị thú có thể nuốt chửng lẫn nhau sao?”

“Không. . . Không thể, ăn xong sẽ bị tiêu chảy. Nếu không thì đã không có thú triều.”

“Vậy còn chờ gì nữa?”

Trần Vũ liếc nhìn đám người, giống như đang xem một đám heo đầu óc chậm chạp: “Chặt thịt chúng ra rồi đút cho dị thú ăn!”

“Ầm!”

Phảng phất như một tiếng sấm nổ bên tai.

Tất cả mọi người đều ngây ngốc tại chỗ.

“Ăn thịt xong, thì chắc chắn bọn chúng sẽ bị tào tháo rượt, lúc đó có bao nhiêu hạt châu thì sẽ ị ra bấy nhiêu.”

Đám người: “...”

“Chẳng lẽ cái hạt châu này còn bị dính vào trong ruột hay sao?”

Đám người: “...”

Chương 458: Đại chiến (1) Chương 458: Đại chiến (1)

Những đám mây đen trên bầu trời đang trôi chầm chậm.

Đất trống nơi này, im ắng…

Khi Trần Vũ vừa nói dứt lời, tất cả mọi người có mặt như bị sét đánh, tất cả đều cứng đờ tại chỗ, không thể phát ra âm thanh nào.

Thật lâu sau.

Đoạn Dã với "khả năng miễn dịch" mạnh nhất dẫn đầu hoàn hồn trở lại "Con mẹ nó. . . Đây là ý tưởng mà người ở trên trần gian có thể nghĩ ra được sao?"

Mã Lệ cũng kịp phản ứng, trong mắt lấp lóe tinh quang: "Không quan tâm là âm phủ cùng dương gian, phương pháp này xem ra thật sự có thể thực hiện được!"

"Các ngươi, là đang chất vấn trí tuệ của bản tôn sao?" Trần Vũ từ trên cao nhìn xuống liếc xéo.

Đám người: "…"

"Vậy còn thất thần làm gì? Một đám heo ngu ngốc." Trần Vũ quát lạnh: "Trí thông minh không đủ còn không biết làm việc sao? Đi cắt thịt đi! !"

Các học sinh trong lớp của Mã Lệ lại tỏ ra hào hứng, nghiễm nhiên nhận lệnh, nhanh chóng cầm con dao lên và bắt đầu "phân xác" của dị thú.

"Không sai." Cất kiếm đi, Trần Vũ hài lòng gật đầu: "Có thể nhận biết được trí thông minh không bằng ta, nhận rõ được cái thân phận cu li của mình, không phải là hạng người mắt cao hơn trời. Không sai…"

Nghe vậy, động tác của mọi người đều dừng lại.

Nhưng sau khi nhìn nhau vài lần, họ giả vờ như không nghe thấy gì và tiếp tục làm việc.

YYSY.

Họ đã thực sự bị thuyết phục bởi thủ thuật "nuôi dưỡng dị thú" này …

Dần dần, Mã Lệ cũng bình tĩnh lại từ cú sốc ban đầu và bắt đầu phân tích một cách hợp lý: "Ăn thịt đồng loại quả thực có thể gây tiêu chảy cho dị thú. Nhưng chúng có thể phân biệt được sự khác biệt giữa đồng loại và loài người? Làm sao chúng ta có thể cho vào miệng chúng một cách trơn tru được?"

"Đúng à!" Đoạn Dã giật mình: "Nếu như cưỡng ép đút cho từng con một, thì thà rằng giết quách nó đi cho rồi. Cởi quần đi ị, vẽ vời thêm chuyện."

Bát Hoang Diêu nhấc cái đầu nhỏ lên: "?"

"Có biết là điều gì dễ xảy ra nhất trong một đội không?" Trần Vũ đột nhiên nói sang chuyện khác.

"Điều gì?" Đoạn Dã sửng sốt.

"Đó chính là, khi đội này đã có một cái trí giả thì chỉ số IQ của những người còn lại trong đội sẽ toàn là số âm."

Đoạn Dã: "..."

" Tôi đi bóng vào vòng cấm, vượt qua hậu về, lừa qua thủ môn, che mắt cả trọng tài có thể thổi phạt việt vị, chỉ cần một cú đá cuối cùng. Các ngươi cũng không biết đá sao?"

Trần Vũ ánh mắt lãnh khốc: "Vậy thì khác quái gì đội tuyển quốc gia đâu?"

Mã Lệ: "..."

Trần Vũ: "Đã có sẵn thi thể của nhân loại rồi, đem máu, ruột của bọn họ trộn với thịt của dị thú cũng không biết sao?"

Đám người: “...”

Trần Vũ: ” Cho dù là các ngươi tôn trọng người chết, nhưng mà đây là thời tận thế. Người sống còn chưa được coi trọng, các ngươi còn quan tâm nhiều như vậy làm gì? Cuối cùng chỉ cần đem thi thể của họ chôn cất là xong, tốt hơn nhiều so với việc phơi xác ở nơi hoang dã, không phải sao? ”

Đám người: “...”

Trần Vũ: “Tiếp theo, chúng ta nhiều người như vậy, mỗi người nhổ một ngụm nước miếng, đái một vài lần thì “mùi của loài người” không phải đã đủ rồi sao? Nếu nhưu mà thật sự không đủ thì còn có máu à, dị thú còn không ăn sao?”

Đám người: “...”

Trần Vũ: “Cuối cùng, dị thú luôn đuổi theo những vật thể phát sáng, trong tay chúng ta có hơn 30 viên huỳnh quang châu, tìm đại 10 viên rồi đập nát nó ra, nghiền thành bột, rồi rắc lên thịt như gia vị vậy, sắc hương vị đều toàn, các dị thú còn không ăn đến chết đi được sao?”

Đám người: “...”

Trần Vũ: “Ăn xong rồi còn không biết đi ị sao?”

Đám người: “...”

Trần Vũ: “Ị xong thì sẽ không ra hạt châu sao?”

Đám người: “...”

Trần Vũ: ” Lúc hừng đông, nhiều như vậy cứt mà không nhặt được trăm hạt châu, thì có xứng với trí tuệ siêu phàm của ta không?”

Đám người: “...”

Không một tiếng động, im lặng kéo dài nửa phút.

Mã Lệ nhìn chăm chú vào đôi mắt “tập trung” của Trần Vũ, nói: “Cậu… Thật sự là Trần Vũ hả?”

“Không phải.”

Trần Vũ vươn tay vuốt ve đỉnh đầu đã bị lửa thiêu trụi hết: “Là thông minh tuyệt đỉnh, Trần Vũ…”

…

“Răng rắc!”

“Răng rắc răng rắc…”

Một giờ sau, khi hai mươi hạt huỳnh quang được nghiền thành bột, sự bận rộn của mọi người cũng đã gần kết thúc.

Rắc đều vụn huỳnh quang lên đống thịt, Mã Lệ quay lại hét: “Vũ ca, xong rồi.”

Trong rừng rậm, Trần Vũ yên lặng chậm rãi khoan thai đi ra.

Chỉ thấy cậu vẫn còn đang bảo trì trạng thái “Võ kỹ “, đi vòng quanh núi thịt một vòng, xác thực từng miếng thịt đều “sáng láng”, hài lòng nói: “Máu thịt của những tên võ giả kia đã trộn vào chưa?”

“Trộn vào rồi.”

“Cứt đái của các ngươi thì sao.”

“… Cũng đều đã trộn vào.”

“Khi nào trộn.”

“Mười mấy phút trước…”

“Mười mấy phút…” Trần Vũ nheo lại đôi mắt cơ trí: ” Bây giờ, mọi người đi uống nước đi, có bao nhiêu nước, thì uống bấy nhiêu nước, mười phút sau sẽ có thể đi tiểu tiếp.”

Đám người: “…”

” Tiếp theo, đã đến lúc tôi đi tiểu.”

Nói xong, Trần Vũ đột ngột nhảy lên không trung, sau đó nhắm

ngay núi thịt phía dưới, cởi ra quần.

“A!” Bát Hoang Diêu và vài tên nữ sinh che mặt kinh hãi.

Mà Đoạn Dã, Mã Lệ, và những thanh niên khác thì mở to mắt. Nhìn chăm chú.

“Cái lồng má!”

“Đây là đuôi hả?”

” Giữa hai chân thực sự còn có một cái chân nữa hả?”

“Cam…”

Gió đêm xen lẫn mưa phùn làm cho mông của Trần Vũ có chút mát lạnh.

Cậu ta đang bay lên không trung, trong đầu nghĩ về đại lộ của vũ trụ, trong miệng lẩm bẩm về cơ học lượng tử, nhưng phần dưới cơ thể của cậu ta lại phun ra một khẩu súng nước có đủ màu sắc, còn dùng tay phải để rung lên một cách nhịp nhàng.

“Hoa lạp lạp lạp…”

Những giọt chất lỏng, bị lực hút của trọng lực, rơi xuống.

Như là cơn mưa phùn rắc lên những miếng thịt.

Đây là một cảnh đẹp mà không một họa sĩ nào có thể tưởng tượng được …

Thanh lịch.

Tôn quý.

Đầy trí tuệ và khôn khéo, gánh vác lấy hy vọng và trách nhiệm.

Nó trùng hợp với khung cảnh nền tối, tương ứng với những đám mây đen bao phủ, hài hòa với gió, mưa và thiên nhiên.

Họ đã cùng nhau tạo ra một khung ảnh khiến ai nhìn vào cũng phải mê mẩn.

Chủ đề của bức tranh này là sự phản kháng.

Và tên của nó là nghệ thuật …

Chương 459: Đại chiến (2) Chương 459: Đại chiến (2)

“Bịch.”

Khi cả hai chân tiếp đất, Trần Vũ ngạo nghễ xuất ra một giọt chất lỏng cuối cùng, giật giật thân mình, chậm rãi kéo quần lên.

“…”

Hiện trường lại lần nữa lặng ngắt như tờ.

“Mười phút sau, cho các ngươi đi tiểu một lần cuối cùng, sau đó bắt đầu hành động.” Trần Vũ ra lệnh một tiếng: “Uống nước!”

Mọi người dần dần hoàn hồn lại, dưới sự “Bức bách” của Trần Vũ , bắt đầu đi rót nước.

Kể cả Bát Hoang Diêu cũng đang uống nước không ngừng.

Mà nguồn nước thì là do Đoạn Dã sản xuất…

Trần Vũ bước chân nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Mã Lệ, mở miệng: “Ngươi, cũng coi như là có chút khôn vặt. Cho nên, kiểm tra ngươi một vấn đề.”

Mã Lệ: “Tấn tấn tấn tấn tấn…”

Trần Vũ: “Khoan uống vội.”

Mã Lệ: “Tấn tấn tấn…”

Trần Vũ: “Kiểm tra ngươi một chút, ngươi cảm thấy, những thịt này, dị thú sẽ ăn sao?”

“Tấn tấn…” Đặt bình xuống, Mã Lệ nuốt nước xuống và lau miệng: “Chắc là có ăn có không.”

“Tại sao.”

“Bởi vì đây đều là thịt của dị thú, từ tính toán đến xem, mùi của loài người không quá nặng. Cho dù có rắc bột huỳnh quang lên thì cũng chỉ có thể tăng thêm một phần hấp dẫn mà thôi, không xác định chắc chắn được rằng các dị thú sẽ ăn. Dù là ăn, cũng không thể tất cả dị thú đều ăn.”

“... Không sai.” Trần Vũ gật đầu: “Có thể may mắn đoán ra một chút suy nghĩ của ta. Có tiền đồ.”

Mã Lệ: “...”

“Cho nên , chúng ta cần phải tăng thêm một chút ‘Nhân vị’.” Nói xong, Trần Vũ nhìn về phía mộ phần cách đó không xa, nhíu mày: “Đoạn Dã!”

“Hả?” Đoạn Dã đang sản xuất nước kinh ngạc ngẩng đầu.

“Lại đây.”

“Chuyện gì vậy?”

” Võ giả cấp 4 kia, máu và ruột trong cái xác đó đã được trộn vào rồi sao?”

“Hắn. . . Hắn bị chôn rồi mà…”

“Không biết đào hắn ra một lần nữa hay sao?”

Đoạn Dã: “...”

“Đi!”

Đối mặt với Trần Vũ đang ở trạng thái “siêu thần”, Đoạn Dã không dám phản bác, xông thẳng về phía mộ phần, tiếp tục kiếp sống đào mồ.

Trần Vũ: “Làm xong rồi thì chôn lại luôn.”

Đoạn Dã: “? ? ?”

Trần Vũ nhìn lên bầu trời đêm và nói với giọng điệu nhàn nhạt: “Trí giả, cần được tôn trọng.”

Đoạn Dã: “... Tôn trọng cậu thì chỉ có ăn hành thôi.”

Mười phút sau.

Dưới sự giám sát của con mắt trí tuệ Trần Vũ.

Đám đông không còn lựa chọn nào khác ngoài việc xếp hàng, trước tiên là đàn ông rồi đến phụ nữ, tất cả đều lần lượt tè vào cái núi thịt đằng trước.

Mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn sàng.

“Cuối cùng, để tôi kết thúc công việc đi.”

Nhìn qua núi thịt trước mặt, Trần Vũ ánh mắt sắc bén, giống như Mị Ảnh hàng thế, “rầm” một tiếng, cậu ta lại nhảy lên không trung! Chuẩn bị cởi quần.

Đám người: “...”

“Đồng dạng là đi tiểu.” Mã Lệ tự lẩm bẩm: “Tại sao khí thế của cậu ta lại mạnh như vậy…”

Bát Hoang Diêu xe nhẹ đường quen bưng kín mặt.

Mà lại không giống như lần trước, lần này, cô ấy thậm chí còn hơi tách các ngón tay ra …...

Tuy nhiên.

Khi Trần Vũ bay tới điểm cao nhất, chuẩn bị móc súng ra. Ngọn lửa võ kỹ bừng bừng khắp người bỗng nhiên vụt tắt.

Võ kỹ…

Biến mất…

Sắc mặt của cậu ta đột nhiên thay đổi!

Khí kình là vô hạn, nhưng khí kình võ kỹ hình thành mạch kín lại không thể duy trì mãi mãi…

“Sưu —— ”

Cả hai chân đều không chạm đất.

Trí thông minh đã quay trở về.

Trong lúc rơi xuống, Trần Vũ nhìn đám người phía dưới, nhìn lại cái thắt lưng mà mình vừa mới cởi ra, một cỗ thê lương từ trong ra ngoài quét qua toàn thân.

“Con mẹ nó…”

“Tôi đang làm gì vậy…”

“Bịch! !”

Đầu của Trần Vũ hướng xuống dưới, nặng nề ngã trên mặt đất.

Không nhúc nhích.

“…”

“…”

Hiện trường yên lặng nửa ngày.

Đoạn Dã thận trọng bước tới, nhặt một cành cây, cẩn thận từng ly từng tí đâm thọc Trần Vũ.

Trần Vũ vẫn như cũ không nhúc nhích: “…”

Thấy Trần Vũ không có phản ứng, gã ta tiếp tục đâm thọc.

Trần Vũ nằm trên mặt đất vẫy tay: “… Đừng làm phiền tôi.”

Vứt cành cây đi, Đoạn Dã vỗ tay: “Được rồi, cậu ta đã trở lại bình thường rồi. Mọi người giải tán đi, tất cả giải tán.”

“Rốt cuộc thì cậu ta bị sao vậy?” Mã Lệ do dự một lúc rồi hỏi Bát Hoang Diêu.

Thiếu nữ lúng túng nói: “Tâm. . . Tâm trạng của cậu ta bây giờ tốt hơn rồi.”

Mã Lệ: “…”

Quỳ người xuống, Đoạn Dã ghé vào bên tai Trần Vũ, hạ giọng: “Trở lại rồi hả?”

“Đừng đụng vào tôi.” Trần Vũ bắt đầu gyong, dùng sức đào đất với ý muốn là chôn luôn chính mình: “Để cho tôi chết đi, làm ơn.”

Chương 460: Đại chiến (3) Chương 460: Đại chiến (3)

Ngoài trăm dặm.

Sân vận động Tổ chim Bắc Kinh.

Ngay cả khi màn đêm buông xuống, trăng và sao vẫn thưa thớt.

Trong sân vận động vẫn đèn đuốc sáng trưng, phi thường náo nhiệt.

Hàng trăm nghìn khán giả vừa reo hò, cổ vũ vừa theo dõi phần trình diễn của các tuyển thủ trên màn hình cực lớn.

Bên sân, có năm bình luận viên chuyên nghiệp đang ngồi ở đó, đối mặt với máy quay, ngươi một lời ta một câu.

“Như vậy bây giờ các bạn có thể thấy khi đêm đến, sự lựa chọn của các cầu thủ đã bình tĩnh hơn rất nhiều.”

“Đúng thế. Bởi vì hoàn cảnh xung quanh có rất nhiều mây, tầm nhìn rất thấp, tấn công dị thú một cách bất ngờ không phải là phương pháp tốt, rất dễ bị phản công.”

“Đêm nay chắc có lẽ là dừng lại ở đây thôi. Chủ đề ngày mai có thể nghiêng về cướp đoạt nhiều. ”

“Đúng. Ngày mai trời vừa sáng, sẽ là thời khắc chém giết thật sự!”

“Mau nhìn! Một số lớp thu thập được nhiều huỳnh quang châu đã bắt đầu chôn cất các hạt châu rồi. Vì quá nhiều hạt châu tụ lại với nhau sẽ phát ra ánh sáng rất mạnh. Rất dễ dàng để thu hút dị thú, cũng dễ dàng hấp dẫn địch nhân.”

“Không sai, ở trong môi trường hoang dã đen nghịt này, ánh sáng chính là lưỡi liềm của thần chết…”

” Mọi người!” Trên ghế bình luận , một bình luận viên mập ú vội vàng nói: “Hình tượng đã được truyền đến lớp của Bát Hoang

Dịch. Họ vẫn đang không ngừng giết dị thú. Họ còn sử dụng đặc tính phát sáng của huỳnh quang châu để tích cực thu hút dị thú.”

“Đây chính là thực lực.” Một nữ bình luận viên khác thở dài: ” Ngoài anh ta ra, còn ai có thể tàn sát những con thú lạ trong bóng tối một cách không kiêng kỵ như vậy?”

” Có vẻ như chức vô địch đã được định sẵn từ trước, chúng ta hãy chúc mừng Bát Hoang Dịch. ”

“OHHHHHHHH...”

Tại sân vận động, đám đông khán giả dần sôi sục.

“Dịch thần!”

“Đông đông đông!”

“Dịch thần!”

“Đông đông đông!”

“Dịch thần!”

“Đông đông đông…”

Năm bình luận viên nhìn lại sân vận động đang “nổ tung”, tất cả đều bật cười.

” Bây giờ, hồi hộp duy nhất là xem lớp của Bát Hoang Dịch có thể hơn được vị trí thứ hai bao nhiêu huỳnh quang châu.” Bình luận viên mập mạp duỗi ra bốn ngón tay: “Tôi cảm thấy, ít nhất là 400 viên.”

“Bốn trăm viên? Mặc dù Bát Hoang Dịch là thí sinh mạnh nhất, nhưng tổng cộng chỉ có một nghìn viên…”

“Tuyệt đối là bốn trăm viên.” Bình luận viên mập mạp tràn đầy tự tin: ” Là bình luận viên chuyên nghiệp, một chút phán đoán vẫn là phải có.”

“Không.” Nữ bình luận viên lắc đầu: “Trong thế giới của võ giả,

vĩnh viễn sẽ không bao giờ biết được điều gì sẽ xảy ra tiếp theo. Có lẽ là Dịch thần sẽ mắc sai lầm ở một nơi nào đó, và anh ấy sẽ bỏ lỡ chức vô địch."

"Vậy thì cô chính là ngực to mà không có não." Bình luận viên béo bĩu môi.

"Anh. . . Anh nói cái gì?" Nữ bình luận viên đột nhiên tức giận.

" Ồ, tôi xin lỗi. Phải là ngực nhỏ cũng không có não."

Bình luận viên mập mạp xòe tay: " Tôi biết cô đang muốn bày tỏ điều gì. Không có chuyện gì là tuyệt đối. Nhưng ví dụ quá cực đoan. Bát Hoang Dịch sẽ không giành được chức vô địch? Câu này mà cô cũng dám nói sao? "

Nghe vậy, ba bình luận viên còn lại gật đầu lia lịa.

"Bát Hoang Dịch chắc chắn là quán quân lần này."

"Không thể nào không thể nào? Sẽ không thực sự có người cho rằng Bát Hoang Dịch không đoạt được quán quân đó chứ?"

" Bất kể từ góc độ nào đến xem thì Dịch thần cũng đều là số 1…"

Khi nghe đồng nghiệp phát biểu, nữ bình luận viên chỉ biết nhún vai và không còn gì để nói.

Trên thực tế, cô ấy cũng biết rằng quán quân chắc chắn sẽ là Bát Hoang Dịch.

Bởi vì cấp độ cao nhất không cao hơn cấp 4, tỷ lệ chuyển hóa năng lượng của Bát Hoang Dịch lại được mệnh danh là không có đối thủ…

"Quay lại chủ đề lần trước." Bình luận viên mập mạp nhìn máy quay trước, xòe bốn ngón tay ra: "Bốn trăm viên. Nếu như Dịch Thần không thể hơn được vị trí thứ hai 400 viên, tôi sẽ hôn mông một con lừa sống."

Các nhà bình luận xung quanh cũng nhao nhao ồn ào.

” Rất mong đợi.”

” Tôi lại đột nhiên hy vọng rằng Bát Hoang Dịch không kiếm được nhiều như vậy.”

“Là xem Dịch Thần có giành được quán quân với số điểm lớn đây, hay là xem anh hôn mông của con lừa nhỉ? Thật là rối rắm…”

Phía ngoài cùng bên trái khán đài bình luận, nữ bình luận viên bị chế giễu, sau một hồi trầm mặc, đột nhiên nói: “Vậy nếu như Dịch thần thua thì sao?”

“…”

Các bình luận viên quay đầu kinh ngạc.

Những bình luận rôm rả hiếm thấy im lặng tẻ nhạt.

“Dịch thần thua? A, A ha ha ha ha…” Bình luận viên mập mạp há to miệng cười đến nhìn thấy cả dạ dày: ” Dịch Thần nếu có thể thua, ngay tại chỗ này! Tôi sẽ ăn luôn cái màn hình máy tính này!”

“…”

Lời vừa dứt, hàng trăm nghìn khán giả trên khán đài bỗng nhiên lặng đi.

Cứ như thể cả thế giới đều bị dừng lại.

Bình luận viên mập mạp vui mừng trong lòng.

Anh cho rằng chính tiếng hét của mình đã khiến khán giả bị sốc, nhưng khi nhìn xung quanh, anh thấy các đồng nghiệp của mình cũng đang sững sờ, tất cả đều nhìn thẳng vào trong màn hình lớn.

“Hả?”

Bình luận viên mập mạp nhíu mày, vô thức nhìn theo ánh mắt của mọi người, toàn thân chấn động.

Chỉ thấy rừng rậm tối tăm bên trong màn hình lớn, đột nhiên sáng như ban ngày!

Một quả cầu ánh sáng khổng lồ bay lên bầu trời! Như thể đã là một ngày mới …

“Cái này. . . Cái này. . .”

Tất cả mọi người đều choáng váng.

Kể cả cái đám “tay to” trên bàn hội nghị.

” Chuyện con mẹ nó gì đang xảy ra vậy? !” Cẩu Thánh đột ngột đứng lên, ánh mắt kinh hãi: “Tự sát hả? !”

“Oanh…”

“Ầm ầm…”

Sau một khắc.

Thế giới trong ống kính rung chuyển dữ dội.

Hàng ngàn con dị thú điên cuồng gầm rú lao về phía quả cầu ánh sáng.

Toàn bộ khoảng sân trong rừng rậm trong nháy mắt bạo động!

...

Chương 461: Đại chiến (4) Chương 461: Đại chiến (4)

“Vũ ca, được rồi. Anh nằm sắp nửa tiếng rồi đó.”

Ở bên cạnh hố, Đoạn Dã nhìn thấy Trần Vũ đang vặn vẹo trong hố, thở dài: “Đi ra đi. Phải đối mặt với thực tế. Nói thật, thủ đoạn làm cho tất cả dị thú tiêu chảy này, thật là tuyệt con mẹ nó vời.”

“... Ngậm miệng.”

Trần Vũ ngưng guyong, đứng dậy trèo ra khỏi hố: “Tất cả mọi người đi đi.”

“Hả?”

Đoạn Dã, Ma Li và những người khác ở đằng xa đều sửng sốt.

“Tất cả đi hết đi, để cho tôi tĩnh lặng một chút. Cách tôi ba trăm mét.”

“Chẳng phải chúng ta… đang bắt đầu thu hút dị thú rồi sao?” Mã Lệ do dự.

“Đều đi hết đi.”

Đám người nhìn nhau.

“Đi vào rừng rậm bên kia chờ tôi.” Trần Vũ chỉ đại một cái phương hướng.

Uy tín hiện tại của cậu ta vẫn rất cao, tuy rằng mọi người không hiểu gì cả, nhưng cũng ngoan ngoãn rời đi chỗ đất trống, chỉ còn lại Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu.

“Hai người cũng đi đi.”

“Chúng tôi cũng đi luôn hả?” Đoạn Dã chớp mắt mấy cái.

“Ừ. Nhanh lên.” Trần Vũ lấy điện thoại ra liếc nhìn thời gian: “Đã

hơn tám giờ tối rồi, thời gian sắp không còn kịp nữa rồi."

"Vũ ca…" Thiếu nữ lo lắng nói: "Anh muốn làm gì? Không có vấn đề gì chứ."

"Không có việc gì, các người đi trước đi. Tiện thể giúp ta nhìn chằm chằm đám người Mã Lệ."

"Vậy… Được rồi."

Phất tay vài cái qua loa cho có, Đoạn Dã cũng mang theo Bát Hoang Diêu rời đi.

"Sặc!"

Khi mọi người đi hết, Trần Vũ rút thanh kiếm sắc bén từ trong mainbroad bb ra, thân hình như thiểm điện, biến mất tại chỗ.

Khoảng năm phút sau.

Cậu ta bộc phát khí kình, kéo theo hai cái xác của dị thú khác đến, trường kiếm vung vẩy, chặt thi thể ra thành nhiều mảnh rồi ném chúng lên trên núi thịt, sau đó, đặt lưỡi kiếm vào cổ tay của mình.

Dùng sức rạch một đường!

"Cọ!"

Kim loại sắc nhọn cắt đứt lớp hạ bì và động mạch, máu tươi màu đỏ tuôn ra như một vòi phun nước!

[bị thương: Khí huyết +470]

[bị thương: Khí huyết +486]

Chịu đựng cơn đau, Trần Vũ suy nghĩ hơi động, tim đập nhanh hơn, cột máu trên cổ tay đột nhiên từ phun đổi thành bắn ra! Xối lên trên cái núi thịt trước mặt.

[bị thương: Khí huyết +682]

[khí huyết +705]

[khí huyết +741]

Chỉ số IQ giảm vừa rồi thực sự đã mở ra cho cậu ta một con đường mới.

Nhưng khi chỉ số thông minh của Trần Vũ trở lại, cậu ta liền nhận ra rằng "các nhân tố cơ thể người" hiện giờ đã được pha tạp và không đủ sức để thu hút còn những con dị thú đến đây để ăn một cách điên cuồng.

Nhiều nhất chỉ có thể làm cho dị thú ăn mấy miếng thôi, khi bọn chúng phát hiện không đúng mùi vị liền sẽ rời đi.

Mà vài miếng thịt đó, có thể làm chúng nó tiêu chảy hay không thì cũng còn chưa biết được…

Vì vậy, trong thời gian nằm sấp ở trong hố, cậu ta đã nảy ra cái kế hoạch này.

Dùng máu tưới lên tất cả các miếng thịt.

Dù sao thì "khí huyết" của cậu ta là không giới hạn.

Để cho thịt thú hoàn toàn trở thành thịt "người"!

"Tê tê tê —— "

Âm thanh của động mạch phun ra hơi bén nhọn, làm cho răng của người nghe tê dại.

Trong bóng đêm, Trần Vũ giống như là ác quỷ trong truyền thuyết tâm linh, dùng dòng máu của mình, tưới lên những thịt "chất đầy" như núi, cố gắng tạo ra một thao thiết thịnh yến gây chấn động thiên hạ …

"Tê tê —— "

"Hí."

Rất nhanh, vết thương lành lại và máu ngừng chảy.

Trần Vũ khẽ cau mày, tiếp tục cắt động mạch một lần nữa.

Nhưng mà sau khi xịt được chưa đầy mười giây thì vết thương đã lành trở lại.

“Không được.”

“Cách này quá chậm.”

“Hơn nữa, cắt từng đao từng đao, không nói đến đau đớn, nhìn xem cũng giống như tên biến thái…”

Ngẩng đầu ngắm nhìn núi thịt cao cao kia, Trần Vũ hơi híp mắt, suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên nâng kiếm lên, trực tiếp chặt đứt toàn bộ cẳng tay của mình!

“Phốc phốc!”

“Tê tê tê! ! !”

[bị thương : Khí huyết +3899]

[khí huyết +3042]

Cúi người xuống, nhặt lên cánh tay bị gãy, Trần Vũ nghiến răng nghiến lợi giơ lên cánh tay, giống như Astro Boy cánh tay sắt vậy, nhắm ngay phía trước mà phun.

“Tê tê —— ”

“Ào ào ào…”

Sau khi cánh tay bị cụt sẽ không thể mọc thêm cánh tay mới.

Nhưng vết thương vẫn sẽ từ từ lành lại.

Vì vậy, cậu ta phải “cắt” hết lần này đến lần khác để “ống nước” không bị tắc.

Nhưng bất luận là nói như thế nào, hiệu quả của việc phun máu cũng tăng lên gấp mấy lần.

Khoảng bảy hoặc tám phút sau, bên trong và bên ngoài của núi thịt đều đã bị thấm “gia vị”. Trần Vũ cất thanh trường kiếm đi, và dùng sức đưa cánh tay chưa bị hoại tử của mình trở lại vết cắt.

“Đậu!”

“Má…”

Cơn đau dữ dội khiến cho Trần Vũ đổ đầy mồ hôi lạnh, cắn nắt cả răng thép.

[bị thương: Khí huyết +1708]

[khí huyết +1539]

[xương cốt khỏe mạnh +43]

[sức miễn dịch + 16]

[chất lượng tinh trùng +7]

[khí huyết +1024]

[...]

Sau một lúc, âm thanh tổng hợp điện tử vang lên trong tai biến mất.

Trần Vũ thử siết chặt nắm tay và vẫy vẫy cánh tay của mình, thấy rằng mọi thứ đã được chữa lành, sau đó cậu ta mới thở phào nhẹ nhõm, huýt sáo và bước về hướng mà mọi người đã rời đi.

“skr~ ”

Không lâu sau, hai bóng người vội vàng chạy tới.

Chính là Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu.

“Gọi bọn tôi hả?”

“Ừ.” Trần Vũ gật đầu: “Bên chỗ Mã Lệ thế nào?”

“Mọi chuyện đều bình thường, chúng tôi không tụ hợp với bọn họ.” Đoạn Dã nâng ống nhòm hồng ngoại lên: “Tôi chỉ đang âm thầm quan sát. Không có phát hiện dị thường.”

“Tốt lắm, một lựa chọn thông minh. Trước tiên đừng nói chuyện

này, sau đó đến lượt cậu ra tay.” Trần Vũ quay người, chỉ về phía núi thịt.

“... Đù móa? !” Đoạn Dã chỉ chú ý tới vết máu be bét trên mặt núi: “Thế nào là sao? Sao lại đỏ hết cả lên vậy?”

“Thêm một chút gia vị.” Trần Vũ không muốn nói thêm: “Chỉ là làm cho dị thú càng thích ăn mà thôi.”

Chương 462: Đại chiến (5) Chương 462: Đại chiến (5)

Sắc mặt Bát Hoang Diêu đầy nghiêm túc, bước tới và vê lên một giọt máu: “Đây là máu. Hơn nữa còn là máu người. Vũ ca, anh lấy máu người ở đâu ra vậy?”

“Đù móa…” Đoạn Dã càng kinh hãi hơn: “Máu người? Toàn là máu người? Ta mẹ nó trực tiếp thụ tinh…”

“Đừng quá lo lắng, đã tám giờ rưỡi rồi, nhanh lên.”

“Vũ ca, nhiều máu như vậy … Anh … Làm thế nào vậy?”

“Làm thế nào là làm thế nào, đừng hỏi nữa được không? Tôi bị kinh nguyệt không đều đó được chưa? ! Tôi còn bị tới kỳ đổi con mẹ nó trứng đó vừa lòng chưa?”

“Ba!”

Trần Vũ tát một cú vào trán của Đoạn Dã: “Nhanh lên, hỗ trợ!”

“Hỗ. . . Hỗ trợ cái gì?”

“Phóng thích võ pháp.” Trần Vũ híp mắt lại: “Đem một nửa dị thú trong khu rừng đều hấp dẫn lại đây cho ông…”

“Chơi lớn vậy…” Đoạn Dã trợn mắt hốc mồm.

“Làm đi, nghe tôi.” Trần Vũ vỗ vỗ vai Đoạn Dã: “Đoạn đại pháp thần, mời cậu bắt đầu biểu diễn.”

Nhìn Trần Vũ, lại nhìn Bát Hoang Diêu vẫn đang ngồi xổm trên mặt đất để kiểm tra vết máu, Đoạn Dã gật đầu, chắp tay trước ngực.

“Ba!”

“Võ pháp —— tóc bị cạo sạch Lâm Tuấn Kiệt!”

Trần Vũ: "..."

Bát Hoang Diêu: "..."

"Ầm!"

Khí kình tung hoành, mạch kín chồng lên nhau.

Một quả cầu ánh sáng chói lọi nhanh chóng hình thành và điên cuồng mở rộng.

"Đều nhắm mắt lại!" Đoạn Dã hét lên rồi nhắm chặt mắt lại.

Bát Hoang Diêu nhanh chóng nhắm mắt lại và nói: "Được."

Trần Vũ duỗi hai tay mở mắt mình ra: "Được!"

"Ong ong ong —— "

Quả cầu ánh sáng bay lên bầu trời, và chỉ trong ba giây, từ kích thước của một quả bóng thể dục nó đã nở ra thành kích thước của một ngôi biệt thự.

[Bị thương do ánh sáng mạnh: Lâm thời thị lực +4766; thị lực +24]

"Đi mau!"

Ỷ vào việc thị lực của mình không bị ảnh hưởng, Trần Vũ tay trái một con "Gà", tay phải một con "Vịt", bắt lấy hai người Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu rồi chạy trốn.

"Nhanh!"

Vài giây sau, đi ngang qua đám người Mã Lệ, Trần Vũ hét lên: "Dị thú sắp tới, chạy theo tôi!"

Mã Lệ và những người khác vốn đã bị chấn động bởi sự hình thành của quả cầu ánh sáng, nghe vậy, họ không dám do dự và lập tức đuổi theo.

...

Tốc độ ánh sáng là 300.000 km / giây.

Vì vậy, khoảnh khắc quả cầu ánh sáng được đưa lên bầu trời, tất cả các lớp học trong toàn bộ sân vận động đều nhìn thấy nó, và tất cả đều sửng sốt.

“Mả mẹ nó?”

“Ai làm? Muốn chết hả?”

“... Không được, chúng ta ở quá gần, chạy nhanh lên!”

“Cái đ-t con mẹ nó, muốn tự sát thì đừng có làm liên lụy đến người khác chứ? !”

“Fuck!”

Hơn 5.000 người bỗng chốc trở thành một mớ hỗn độn.

Những người ở gần quả cầu ánh sáng chưa kịp mắng mỏ thì đã chạy ra ngoài với tốc độ nhanh nhất từng có.

“Rầm ầm ầm…”

Mặt đất bắt đầu rung chuyển..

Bầu trời cũng giống như đang rung chuyển.

Đây là cuộc thi chạy của hàng ngàn con dị thú khổng lồ.

Chúng hú lên, la hét và lao đến nguồn sáng một cách bất chấp.

Kỳ thế chi uy, dù cho là Bát Hoang Dịch cũng phải lựa chọn lẫn tránh.

“Ai đã làm ra chuyện này vậy?” Xuân Lôi vừa chạy trốn vừa la hét: “Bị ngu hay sao vậy?”

“Nghe nói qua truyện Tam Thể chưa?” Lưu Vĩ bình tĩnh phân tích: “Đây có thể là kiếm của người cầm kiếm. Để uy hiếp đối phương, hắn ta đã vung kiếm trước.”

Xuân Lôi: “... Hắn ta rất tiện.”

...

Cùng một thời gian, sau khi Trần Vũ cùng mọi người chạy được vài km, nhìn đám dị thú càng lúc càng gần, dứt khoát dừng lại, rút ra thanh trường kiếm.

“Lui về phía sau!”

Mọi người nhanh chóng dừng lại, chưa hoàn hồn.

“Võ pháp —— phỏng chế · bát hoang bí thuật —— Phong Toàn Vũ!”

“Sưu sưu sưu —— ”

Cầm trường kiếm, Trần Vũ xoay tròn tại chỗ, càng lúc càng nhanh, nhanh chóng hóa thành một con quay.

Khi đạt tốc độ nhất định, cậu ta nhảy lên không trung, nằm thẳng người ra rồi rơi xuống …

“Sưu sưu —— ”

Thanh trường kiếm sắc bén cắt mặt đất giống như cắt đậu phụ vậy.

Rất nhanh, một đường nối dài trên mặt đất đã được vẽ ra.

Chiều rộng của nó vừa đủ để một người chui vào trong đó.

“Chi chi.”

Thân hình dừng lại, Trần Vũ không hoa mắt chút nào cắm lại thanh trường kiếm về chỗ cũ, lôi kéo Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu nhảy vào trong khe: “Mã Lệ các người cũng vào trong đi!”

“Ồ nha! Nhanh lên! Đều nhảy vào trong…”

Nghìn cân treo sợi tóc, hiệu suất của mọi người đều cực cao, xếp hàng một cách trật tự rồi nhảy vào trong khe hở.

“Đừng lên tiếng.” Trần Vũ nghiêm nghị ra lệnh: “Im lặng.”

Mọi người gật đầu như gà mổ thóc.

“bùm…”

“Ầm ầm…”

Sau một vài phút, sự rung chuyển của mặt đất đột nhiên mạnh lên.

Mọi người đồng thời ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy bên ngoài “vạch trời”, từng đoàn dị thú đang lao qua khe nứt trên mặt đất.

Chiều rộng của khe hở chỉ có vài chục cm, vì vậy không cần lo lắng về việc bàn chân của những con dị thú khổng lồ này sẽ bước vào.

Và kết cấu theo phương thẳng đứng, không phải lo lắng về việc lực tác động lên lớn lên nó sẽ gây ra sụp đổ.

Có lẽ.

Không có nơi ẩn nấp nào an toàn hơn …

“Rầm rầm rầm…”

“Ù ù…”

Không biết đã trải qua bao lâu.

Thế giới an tĩnh.

Trần Vũ và những người khác toàn thân đầy bụi đất, nhưng vẫn không dám xuất hiện.

“Quả cầu ánh sáng bị vỡ.” Đoạn Dã hạ giọng nói: “Tôi cảm giác được.”

“Vậy thì… Liệu những con dị thú có ăn thịt đó không?” Mã Lệ mở miệng.

“Có.” Trần Vũ nhìn về phía Mã Lệ, miệng nhếch lên, nhân tiện phun ra một ngụm cát: “Tôi cảm giác được.”

Mã Lệ: “... Cậu phun hết lên mặt tôi rồi.”

...

Thời gian.

Từng giây từng phút trôi qua.

Làm kim đồng hồ xẹt qua đến một góc độ thần thánh nào nó, hạnh phúc đến gõ cửa…

“Phốc phốc…”

Một tiếng động lớn kèm theo mùi lạ làm cho mặt đất rung chuyển.

Mọi người trong cái kẽ hở của mặt đất lập tức vui sướng, gần như đồng thanh …

“Fuck”

Chương 463: Đại chiến (6) Chương 463: Đại chiến (6)

Bài hát —— « Đi ị overnight »

Lời —— Phương Văn Sơn.

Nhạc —— Châu Kiệt Luân.

Những tán cây dưới bóng đêm có một loại ấm áp cô đơn.

Những hạt mưa trên lá xanh phản chiếu hình bóng của dị thú.

Nhảy lung tung và quay vòng vòng không có mục đích.

Chúng không biết mình nên đi đâu để "phọt".

Liệu chiếc TV trên bức tường của sân vận động tổ chim có còn người đang xem không.

Lá của cây bạch dương dính đầy "phân", số lượng nhiều đến nỗi chả ai có thể chùi hết được.

Dị thú chỉ quen với việc "ỉa" lên người đồng loại của nó…

Bức tường phía xa đã được bao bọc chỉ còn lại những mùi hôi thối bốc ra bừa bãi.

Khu rừng này, cánh đồng trống.

Đi ị nguyên đêm…

…

…

Trong bất tri bất giác.

Bình minh đã ló dạng.

Khi tia nắng ban mai đầu tiên chiếu vào vết nứt trên mặt đất, Bát

Hoang Diêu là người thức dậy đầu tiên.

“Ngô…”

Cô che miệng khẽ ngáp một cái, ngẩng đầu nhìn lên trên rồi nhanh chóng vỗ vai Trần Vũ: “Vũ ca?”

Trần Vũ: “… zZZ ”

“Vũ ca? Tỉnh dậy đi.”

Những tiếng động này không có làm cho Trần Vũ thức dậy, nhưng những người khác đều đã dậy hết.

“Hả?” Đoạn Dã muốn vươn vai, nhưng lại bị một bức tường hẹp chặn lại, sửng sốt một chút, bỗng nhiên hoàn hồn: “Đù móa? Mấy giờ rồi?”

“Buổi sáng.” Bát Hoang Diêu lấy điện thoại di động cũ nát ra, liếc nhìn thời gian: “Sáu giờ hai mươi.”

“Bọn chúng “phọt” ra hết chưa vậy?”

“Không biết, tôi đã ngủ thiếp đi.” Thiếu nữ chần chờ: “Nhưng trước khi tôi ngủ, lúc đó là khoảng rạng sáng, bọn chúng đã yên tĩnh lại rồi.”

Ở bên trái, Mã Lệ mở miệng: “Tôi ngủ muộn hơn cậu, nên lúc đó tôi có nghe được động tĩnh, sau khi bọn chúng “phọt” xong rồi hình như đã tản ra.”

“… Đợi tôi ra ngoài xem thử.” Đoạn Dã kiến nghị.

“Để tôi đi cho.” Bát Hoang Diêu nhấc tay: “Vũ ca còn đang ngủ, để tôi ra ngoài ngó một cái.”

“Không cần, tôi có thể sử dụng võ pháp. Tạo ra một con mắt nhỏ.”

Nói xong, Đoạn Dã chắp tay trước ngực…

“Bùm.”

Không thành công.

Bởi vì cùi chỏ của y đã đập vào vách tường.

Y nhíu mày, lập tức đổi tư thế, lại chắp tay trước ngực…

“Bùm.”

Cũng không thành công…

“Chỗ này thật là quá con mẹ nó hẹp? !”

Bát Hoang Diêu nghi hoặc, mở miệng: “Cậu có thể…”

Nhưng chưa kịp nói xong thì bị Đoạn Dã trừng một cái.

Thiếu nữ kịp phản ứng, đổi giọng: “Cậu có thể lên trên, phóng thích xong võ pháp rồi quay về đây.”

Ở đây có người ngoài.

Đoạn Dã có thể phóng thích võ pháp mà không cần quy trình khí kình, nhất định phải giữ bí mật…

“Các cậu đang làm gì vậy?”

Lúc này, Trần Vũ mới bị đánh thức, có chút bực bội mở miệng: “Ban ngày mà không để cho tôi ngủ thêm một chút được hả?”

“Vũ. . . Vũ ca, trời sáng rồi.” Bát Hoang Diêu yếu ớt nói.

“Trời sáng rồi sao?” Trần Vũ mở mắt ra một khe nhỏ: “Trời sáng không phải là lúc để ngủ hay sao.”

Đám người: “...”

“...”

“...”

“Hả?”

Một lát sau, Trần Vũ đột nhiên phản ứng lại đây, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên trên: “Đúng rồi, dị thú đi ị xong hết chưa?”

Đoạn Dã: “Xong rồi.”

“Ba!”

Trần Vũ đập một cú vào sau ót của Đoạn Dã: “Vậy sao cậu không kêu tôi dậy? !”

Đám người: “...”

“Tôi phải nhanh đi ra ngoài xem thử mới được.” Trần Vũ chống đỡ thân thể, từ từ leo lên trên: “Những cục cứt đó đều đã ở trong miệng chúng ta rồi, không thể để cho người khác cướp được!”

Đám người: “...”

Rất nhanh, Trần Vũ đã chui ra khỏi mặt đất, cậu ta vừa thò đầu ra nhìn thì, một mùi hôi thối xộc thẳng vào mặt…

“... Ọe!”

Bên trong khe đất, Mã Lệ ngẩng đầu: “Bên ngoài buồn nôn vậy sao?”

Trần Vũ che miệng, vội vàng rụt trở về: “Mẹ nó… Ọe, mẹ nó thúi quá. Buồn nôn, thật kinh tởm.”

Mã Lệ: “Vậy cậu nôn hết ở lên đầu của tôi thì không kinh tởm hả?”

“Hả?” Trần Vũ sững sốt, vội vàng quay đầu nhìn lại: “Chuẩn vậy sao?”

Mã Lệ: “Bên ngoài lớn như vậy, tại sao cứ phải nôn vào trong đây vậy?”

“e mm mmm… Xin lỗi, không có ý tứ, thói quen thôi. Bên trên không có dị thú đâu, lát nữa tôi kêu Đoạn Dã dọn dùm cho cô…”

Sau khi mọi người trong khe đất chuẩn bị sẵn sàng.

Thì từng người một bò lên trên.

Mà ở trên mặt đất, mùi tỏa ra rất khó chịu.

Dù là không nhìn thấy cứt, nhưng còn thúi hơn là nhìn thấy cứt…

“Cứt của mấy con cờ hó này sao thúi vậy?” Đoạn Dã che mũi.

“Cứt của cờ hó thì không có thúi, nhưng trong đàn dị thú có loài họ mèo.” Trần Vũ giải thích.

“…” Đoạn Dã im lặng một lúc rồi gật đầu: “Có lý.”

“Thật sự là… Thối quá.” Bát Hoang Diêu bị sặc đến chảy cả nước mắt, ngồi xổm trên mặt đất, nôn thốc nôn tháo.

“Mọi người đừng có nôn nữa.”

Thấy thế, Trần Vũ tiến lên vài bước khuyên bảo bọn họ: “Bây giờ thì đã là gì đâu, lát nữa chúng ta còn phải bới những cục cứt này để tìm huỳnh quang châu nữa mà.”

Đám người: “… Ọe!”

“Không đúng.” Trần Vũ uốn nắn: “Là cứt lỏng chứ. Dù sao bọn chúng đều là ỉa chảy.”

Đám người: “… Ọe ọe! !”

Chương 464: Đại chiến (7) Chương 464: Đại chiến (7)

“Đừng ói ra.” Trần Vũ bất mãn: “Để tôi nói cho mọi người một chút thường thức cơ bản, Khi ngửi thấy mùi hôi, nghĩa là đã có những hạt nhân của phân đi vào trong khoang mũi, đây chính là nguồn gốc của mùi hôi. Đều đã chui vào trong họng hết rồi, sao còn phải cảm thấy kinh tởm nữa vậy?”

Đám người: “... Ọe ọe ọe! ! !”

“Trần Vũ, nếu cậu còn là người thì ngậm miệng lại!” Mã Lệ sắc mặt xanh lét.

“Ồ đúng, còn cô nữa.” Trần Vũ vỗ đầu một cái: “Đoạn Dã, cậu rửa sạch cái đống trên đầu Mã Lệ đi.”

“... Được.”

Đoạn Dã chắp tay trước ngực, điều động khí kình trong cơ thể: “Vũ phu —— thùy đông —— đại khẩu đàm nã khứ cật!”

“... Ọe.” Mã Lỵ, người đang cố kìm nén cơn nôn, lần này rốt cuộc không nhịn được nữa: “Hai người… Muốn chết đúng không!”

“Soạt!”

Dòng nước đã cắt đứt lời nói của Mã Lệ.

Rửa sạch vết bẩn trên người Mã Lệ, nhân tiện làm ướt luôn quần áo và lộ ra dáng người yêu kiều uyển chuyển của cô ấy.

Điều đó lập tức hấp dẫn ánh mắt của không ít người…

Mã Lệ lau lau vết bẩn trên khóe miệng rồi nhìn về phía Đoạn Dã, mặt không biểu tình: “Rửa sạch đầu là được rồi, sao cậu còn xối nước toàn thân tôi làm gì.”

Đoạn Dã: “Tôi xin lỗi, tôi không cố ý. Trượt tay thôi.”

Mã Lệ: "..."

Trần Vũ: "Trượt tay thôi..."

Bát Hoang Diêu: "..."

Thiếu nữ cúi đầu, vô thức nhìn bản thân mình một chút... Đôi chân trắng lóa, ánh mắt của nàng trở nên ảm đạm đôi phần.

"Hả?" Con mắt của Trần Vũ rất sắc bén, chỉ vào chiếc quần đã ướt đẫm của Mã Lệ: "Cô còn mặc tất lưới trong đó hả?"

"Đúng vậy." Mã Lệ khom lưng, xốc quần của cô lên: "Tổng cộng có hai bên, không phải tôi đã đưa cho cậu một bên để làm dấu hiệu rồi sao. Bây giờ trả lại cho tôi đi, tôi còn phải mặc nữa."

"Được." Trần Vũ gật gật đầu, nói với Đoạn Dã ở bên cạnh: "Đưa cho cô ấy đi."

Mã Lệ: "?"

"Ờ..." Đoạn Dã trả lời với giọng điệu thất lạc, sau đó vén quần lên, bắt đầu cởi bỏ chiếc tất lưới đang mặc...

Mã Lệ: "? ?"

Đám người: "? ? ?"

"Nè, cho cô."

Mã Lệ: "..."

"Cô không muốn sao? Không muốn thì tôi mặc tiếp nha."

Mã Lệ: "... Võ pháp ——NTR Krillin nén giận Khí Nguyên Trảm!"

...

"Các khán giả thân mến, nếu có bầy dị thú tụ tập thì tín hiệu sẽ mất hết hiệu lực ở nơi đó. Vì vậy, chúng tôi cũng không thể biết được là đã có chuyện gì xảy ra đêm qua."

"Nhưng mà đến rạng sáng hôm nay thì đàn thú đã giải tán, và

thông qua những thước phim từ ống kính truyền lại, chúng tôi có thể thấy phân và nước tiểu vương vãi khắp nơi trên mặt đất…”

Trong sân vận động tổ chim đông đúc, năm bình luận viên đã bày tỏ quan điểm của họ.

“Bởi vì tình huống đột xuất này, chúng tôi đã cố ý mời phó hội trưởng của hiệp hội nghiên cứu dị thú, chuyên gia Giả.”

Bình luận viên mập mạp nghiêng người sang bên cạnh, lộ ra một người đàn ông già nua: “Xin chào chuyên gia Giả.”

“Chào cậu.” Chuyên gia Giả nhẹ nhàng bắt tay với đối phương.

“Ông đã biết được chi tiết về chuyện đã phát sinh tối ngày hôm qua chưa ạ?”

“Biết.” Chuyên gia Giả nhìn về phía ống kính, ngồi nghiêm chỉnh: “Một lớp học nào đó đã phóng ra một quả cầu ánh sáng, thu hút gần như tất cả các dị thú đến một nơi. Sau đó, tín hiệu biến mất.”

“Đúng vậy.” Bình luận viên mập mạp gật đầu, chỉ vào màn hình lớn phía xa: “Đến bốn giờ sáng, bầy dị thú đã giải tán, chỉ để lại một mảnh phân và nước tiểu. Điều này rất kỳ lạ, ông nghĩ sao về chuyện này?”

“Mọi người đều biết, dị thú có tập tính sống theo bầy đàn. Nhưng kể từ khi chúng xuất hiện đến nay, loại chuyện này chưa từng xảy ra bao giờ.”

“Đúng thế. Chúng tôi cũng biết rằng điều đó chưa từng xảy ra, vì vậy chúng tôi muốn hỏi ông lý do tại sao.”

“Vậy cậu biết nguyên nhân vì sao không?”

“Tôi không biết.”

“Các cậu có biết không?” Chuyên gia Giả nhìn những bình luận viên khác.

“Không biết…” ×4

“Tất cả các khán giả có mặt ở hiện trường và những khán giả có mặt trước màn hình tivi có biết ly do tại sao không?”

“Không biết…”

“Nếu như tất cả mọi người đã không biết thì dựa vào đâu mà tôi biết?” Chuyên gia Giả nghiêng đầu: “Logic của cậu rất kỳ lạ.”

“…” Nghe vậy, bình luận viên mập mạp trong tiềm thức muốn xắn tay áo lên.

Nhưng mà cậu ta vẫn đang ở trước ống kính, nên phải kiềm chế lại.

Nữ bình luận viên ở bên cạnh vội vàng tiếp lời: “Tôi … chúng tôi mời ông đến đây với mong muốn là ông có thể giải đáp thắc mắc cho quý vị khán giả đang quan tâm đến sự việc lần này. Dù là ông không biết, nhưng ông là một chuyên gia tron lĩnh vực này, ông có đưa ra những suy đoán này không ạ.”

“Suy đoán… Có đó.”

“Vậy thì mời ông hãy chia sẻ với chúng tôi những suy đoán của mình.”

“Được rồi. Dựa trên nhiều năm nghiên cứu và kinh nghiệm học được từ xã hội loài người của tôi.” Chuyên gia Giả nói một cách nghiêm túc: “Tôi nghi ngờ…”

“Ông nghi ngờ điều gì?” Bình luận viên béo hỏi.

“Tôi nghi ngờ bọn chúng đang xã giao.”

Các bình luận viên: “…”

“… Xã giao?” Nữ bình luận viên thắc mắc: “Đi ị chung với nhau là xã giao hả?”

“Có vấn đề gì sao?” Chuyên gia Giả xòe tay: “Con người chúng ta có thể tập trung ăn uống với nhau để xã giao. Thì dị thú tu tập trung bài tiết với nhau để xã giao thì cũng chả có gì lạ cả.”

“... Vậy nếu một chuyên giả nói bậy nói bạ mà bị bình luận viên đánh thì cũng hợp lý hả?” Binh luận viên béo hỏi.

“Đương nhiên.” Chuyên gia Giả gật đầu: “Mọi chuyện trên đời, chỉ cần xảy ra chuyện, thì đó chính là hợp…”

“Ầm!”

Một cú đấm mạnh đập cho chuyên gia Giả rơi xuống đất.

Bình luận viên mập mạp vuốt ve mái tóc dài của mình và đối mặt với máy quay: “Được rồi, tôi xin cảm ơn chuyên gia Giả vì những lời giải thích tuyệt vời này. Mời đội ngũ kỹ thuật hãy hoán đổi màn hình đến hiện trường.”

“Được rồi. Như các bạn có thể thấy, khi mưa tiếp tục rơi thì phân của những con dị thú này bắt đầu chảy ra xung quanh.”

“Quá tệ.” Nữ bình luận viên chen vào: “Vị trí của đống phân là ở điểm cao nhất trong toàn bộ sân thi đấu. Nếu cứ tiếp tục chảy như thế này thì không gian cho các tuyển thủ di chuyển sẽ bị thu hẹp lại.”

“Không sai. Dù sao thì người bình thường cũng chả muốn đứng trên một đống cứt. Ồ … Mau nhìn xem, những con dị thú còn lại đã bỏ đi. Ngay cả những con dị thú cũng không muốn đứng trên cái đống … hả??”

Bình luận viên mập mạp đột nhiên sửng sốt, dụi dụi mắt, lại nhìn, kinh hãi hét: “Chuyện gì vậy? ! Tôi đã thấy được cái gì? Có người đã xông vào cái đống cứt kia?”

“Không phải một người!” Nữ bình luận viên kinh ngạc đứng lên: “Là. . . Là mười người! Không đúng, là mười một người! Bọn họ đang làm gì vậy?”

“Khoảng cách quá xa, nhìn không rõ…” Bình luận viên mập mạp nheo mắt lại, cố gắng nhìn thật kỹ: “Bọn họ có vẻ như đang cúi người, đang đùa giỡn trong đống cứt…”

“Không phải là đừa giỡn. Bọn họ là đang… Đù móa!” Nữ bình luận viên chửi bậy: “Bọn họ đang ăn!”

“ĐKM! Thật sự là đang ăn cứt!”

“Còn vừa ăn vừa cười nữa…”

Chương 465: Đại chiến (8) Chương 465: Đại chiến (8)

...

“Ha ha ha ha!”

Toàn thân được bao bọc trong một màng nước độc lập, Trần Vũ đứng trong biển cứt cao đến đầu gối của cậu ta, cười điên cuồng: “Viên thứ ba mươi! Tôi mò được viên thứ ba mươi rồi!”

Phía sau cậu ta không xa, Đoạn Dã cũng bị bao bọc trong màng nước, hé miệng, hai tay cầm lưới cỏ, mò ra một quả bóng màu đen.

“Vù vù.”

Vẫy hết vết bẩn trên quả bóng, y đặt quả cầu trước mặt quan sát lần nữa, không nhịn được cất tiếng cười to: “Ha ha! Đây là viên thứ 33! Vũ ca anh thật là cùi bắp.”

“Tổng cộng đã vét được bao nhiêu viên rồi?”

“Hai chúng ta cộng lại liền đã 60 viên rồi, công thêm Diêu tử và nhóm của Mã Lệ, ít nhất cũng là 200 viên.”

“Hiệu suất của họ chậm quá.” Trần Vũ có chút không hài lòng, quay đầu lại quát mọi người: “Đều đã vào trong đống cứt rồi, còn mặc ‘Trang phục bảo hộ’ nữa, buông tay ra làm không được sao? Sợ cái mẹ gì không biết nữa?”

“Đàn bà con gái chính là như vậy đấy.” Đoạn Dã bĩu môi: “Mặc dù là lúc đầu có chút buồn nôn, nhưng ở lâu thì riết rồi cũng quen thôi.”

“Cái vòng bảo hộ này của cậu thật sự ngăn được hả?” Bát Hoang Diêu vẻ mặt đau khổ, đâm vào cái màn nước trước mặt.

“Đây là một môn võ pháp dùng để ngăn chặn sự tấn công của khí độc.” Đoạn Dã sắc mặt không tốt lắm: “Cậu đang nghi ngờ trình độ

chuyên nghiệp của tôi sao?”

“Tôi. . . Tôi sợ cái đống cứt này lọt vào trong…”

“Yên tâm đi, không xuyên qua được đâu, cậu cứ can đảm mò đi!” Nói xong, Đoạn Dã nhặt một vũng cứt ném lên đầu mình: “Xem nè, không vào được đâu.”

“Ọe…” Cách đó không xa, Mã Lệ mặt đen kịt: “Đừng làm mây cái động tác kỳ quái đó được không? Bên kia có camera đang bay tới rồi kìa, các cậu không muốn mặt nhưng chúng ta còn muốn đó.”

“Mặt là cái gì?” Đoạn Dã nghi ngờ hỏi Trần Vũ.

“Không biết.” Trần Vũ xòe tay: “Chỉ cần cho tôi đoạt được giải nhất, kêu ở ngủ trong đống cứt này cũng được.”

“Tôi cũng vậy. Chỉ cần để tôi cầm được giải nhì, kêu tôi đớp cứt tôi cũng đớp.”

“Cậu đớp cứt thì có chút ghê tởm đấy.”

“Cậu ngủ trong cái đống cứt này thi không ghê tởm chắc…”

Đặt những viên huỳnh quang châu vào cái giỏ cỏ dưới chân mình, Trần Vũ cảm thấy rằng mình nên nâng cao sĩ khí, tăng hiệu suất làm việc của cả đội.

Nếu không thì đợi một thời gian nữa, những tuyển khác tỉnh táo lại thì sẽ có đối thủ…

“Các vị.”

Hắng giọng một cái, Trần Vũ liếc nhìn đám người: “Chúng ta đã trốn trong cài màn cách ly này rồi, đã rất sạch sẽ, vứt bỏ hết gánh nặng tâm lý đi!”

Đám người: “...”

“Tôi là sinh viên khoa học tự nhiên, cho nên tôi sẽ sử dụng toán học để nói chuyện.”

Nói xong, Trần Vũ chỉ tay vào đống phân xung quanh mình: “Một người một phút vớt được mười tám kg phân, vớt hai giờ, rất dễ… Rất khó hả? Vớt một lần thì đã được 3 cân cứt rồi. Rất khó hả?”

Đám người: “…”

Trần Vũ: “Không khó chút nào thì chúng ta sợ cái gì?”

Đám người: “…”

Trần Vũ: “Chỉ có một đống cứt như vậy thôi, nhiều lắm hả?”

Đám người: “…”

“Thật ra thì tôi chỉ muốn nói cho mọi người biết một việc thôi.” Trần Vũ nhún vai: “Số lượng biết nói chuyện, chúng ta không cần sợ!”

Đám người: “…”

“Bây giờ, tôi sẽ thiết lập chế độ đào thải người cuối cùng. Ba mươi phút sau, ai lấy được ít hạt châu nhất, tôi thực sự sẽ ném cậu ta vào trong đống phân đó đấy.”

Đám người: “! ! !”

“Làm việc!”

Tốc độ hành động của mọi người bỗng nhiên tăng lên.

Từng viên huỳnh quang châu lóe sáng tái hiện trên thế gian…

“Ong ong ong…”

Máy quay trôi nổi chậm rãi bay tới, phát hiện ra Trần Vũ và những người khác đang vớt những hạt châu, họ rõ ràng là rất ngạc nhiên nên quay xung quanh Trần Vũ.

“Cút!”

Trần Vũ bực bội, nhặt lên một đống cứt và ném lên ống kính camera.

Lập tức, nó gây ra nôn mửa trên toàn thế giới…

…

Mười phút.

Ba mươi phút.

Bảy mươi phút…

Sau khi đám đông thu thập hơn 400 viên huỳnh quang châu, cuối cùng cũng xuất hiện ba bóng người ở phía đằng xa, những người này cũng đang mò phân.

Trần Vũ nhìn thấy đối phương.

Đối phương cũng nhìn thấy đám người Trần Vũ.

Động tác của tất cả các võ giả có mặt đột nhiên cứng lại, một cỗ khí thế hòa lẫn với mùi thối nhanh chóng tràn ra.

“Có người đến.”

Trần Vũ đứng dậy rồi rút trường kiếm ra.

“Sặc!”

Thân kiếm xuyên qua màn nước và chỉ thẳng lên bầu trời.

“Người đến…” Giọng của cậu ta như sấm sét: “Là người nào? !”

“Các người là ai?” Thủ lĩnh của ba người ở đằng xa hét lên.

Trần Vũ híp mắt lại: “Cái đống cứt này đã bị chúng tôi bao hết rồi, cút đi!”

“Trên đống cứt này có viết tên của cậu hả?”

“Tôi chỉ hỏi là mấy anh có cút hay không thôi. Đừng có mò cứt.”

“Chúng tôi đến đây chính là để mò cứt đấy. Thì sao?”

“Được.” Trong mắt Trần Vũ tràn đầy sát cơ, kiếm khí như hồng:

“Đã vậy…”

“Ầm!”

Bộc phát khí kình!

Cứt văng khắp nơi!

Trận chiến trong đống cứt…

Chính thức bắt đầu…

Chương 466: Kiếm nhi (1) Chương 466: Kiếm nhi (1)

Sóng khí thổi cho đống cứt bay tá lả, Trần Vũ lao đến ba người bọn họ như truy tinh cản nguyệt.

“Phi, thì ra là một thằng võ giả cấp 1, vậy mà cứ thích tỏ ra nguy hiểm… Không đúng, tốc độ này…”

“Bạch!”

Lời còn chưa dứt, Trần Vũ đã xuất hiện sau lưng của ba người, kề trường kiếm vào cổ của tên thủ lĩnh: “Nếu dám động đậy thì ta giết hết.”

“Ực…” Thân thể của tên thủ lĩnh bỗng nhiên cứng đờ: “Ngươi không thể nào là cấp một…”

“Đừng có quan tâm tôi cấp mấy, tôi chỉ hỏi một câu, nhận thua chưa?”

Vừa nói, lưỡi kiếm sắc bén vừa rạch một vệt máu trên cổ của đối phương.

“... Nhận thua.” Tên thủ lĩnh liếc mắt nhìn về phía camera ở đằng xa, lý trí nhận thua.

“Lấy hết hạt châu ra.”

“Tất cả. . . Ở đây.”

Tiếp nhận túi huỳnh quang châu của đối phương, Trần Vũ chậm rãi thu kiếm lại, lạnh giọng: “Cút.”

Nghe vậy, ba người liếc mắt nhìn nhau, lập tức bỏ chạy.

“Phốc phốc.”

“Phốc phốc.”

Hai chân giẫm lên bãi cứt đái, Trần Vũ từng bước đi về phía đám người, cắm trường kiếm vào, nghiêm nghị nói: “Mọi người thu thập được bao nhiêu hạt châu rồi?”

Đoạn Dã: “Tôi 68 viên.”

Bát Hoang Diêu: “30 viên.”

Mã Lệ: “42.”

“40.”

“35…”

Viết ra những con số do mọi người báo lại, Trần Vũ tính nhẩm trong đầu vài giây: “Tính luôn 64 viên của tôi, tổng cộng là… 433 viên huỳnh quang châu.”

Mọi người nhìn nhau khó nén được sự vui sướng.

Chỉ có một nghìn viên huỳnh quang châu trong đấu trường này. Họ đã chiếm được gần một nửa, ngôi đầu gần như chắc chắn rồi.

“Mẹ!” Đoạn Dã hưng phấn giẫm đạp đống phân ở dưới: “Không uổng công chúng ta đã lao lực như vậy, ổn.”

“Là rất ổn.” Trần Vũ gật đầu: “Nhưng chỉ có thể ổn định vị trí thứ nhất.”

“Thứ nhất không được hả?” Mã Lệ nghi hoặc.

“Thứ chúng tôi muốn bao gồm cả thứ nhất và thứ hai.” Trần Vũ nhìn về phía Đoạn Dã: “Cái cuốn thánh thư võ pháp đó chúng tôi cũng cần luôn.”

“…”

Vừa nói xong, Đoạn Dã vốn còn là đang vui vẻ hào hứng bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, giọng nói hơi nghẹn lại: “Anh Vũ…”

Trần Vũ: “Bởi vì thứ đó có thể bán được giá cao.”

Đoạn Dã: “...”

Trần Vũ: “Sao vậy? Cậu vừa mới gọi tôi hả?”

Đoạn Dã: “Hừm, tôi muốn nói là chúc anh sẽ có được quyền nuôi dưỡng con cái sau khi ly hôn.”

Trần Vũ: “Cám ơn, vậy tôi cũng chúc cậu là sẽ luôn có 1 chiếc xe cứu thương lúc cậu bị tai nạn.”

“Hai ngươi trước dừng lại đã.” Mã Lệ nhấc tay: “Nếu số lượng huỳnh quang châu đã không đủ thì còn đứng đây nói nhảm làm gì? Tiếp tục vớt đi.”

“Không vớt nữa.” Trần Vũ lắc đầu: “Đã xuất hiện người cạnh tranh thứ nhất rồi thì những người còn lại cũng mau chóng phát hiện ra thôi. Chúng ta nên rút lui.”

“Sẽ không nhanh như vậy được.” Mã Lệ phân tích: “Ít nhất là trong vòng hai mươi phút sẽ không có lớp thứ hai tới đây. Hơn nữa, cho dù có đối thủ, bụp hết tụi nó chả phải xong rồi sao.”

Trần Vũ: “Nếu chẳng may đụng trúng tấm sắt thì sao?”

Mã Lệ nhún vai: “Còn có tấm sắt nào cứng hơn cậu sao?”

“Cô đang đánh cược đấy.”

“Cược thắng thì có người mẫu trẻ.” Mã Lệ bước đến bên người Trần Vũ: “Cũng không phải là ngày đầu tiên cậu nhận biết tôi. Chỉ cần tỷ lệ đủ lớn, thà đánh cược còn hơn là ngồi không.”

“Lúc trước, trong kỳ thi đại học ở thành phố Thanh Thành, cô cũng đánh cược sao.”

“Đúng vậy.”

“Sau đó, cô đi theo tôi tiến vào dị cảnh Thanh Thành cũng là đang cược.”

“Không sai.”

Trần Vũ buông tay: “Cả hai lần đó cô đều cược thua.”

“Ha…” Mã Lệ vuốt nhẹ mái tóc: “Không trách được tôi. Trên đời này chưa từng có sự việc nào chắc chắn 100%.”

“Nhưng nếu như rút lui ngay bây giờ, chắc chắn 100% là cô sẽ không đụng tới tấm sắt.”

“... Được thôi. Dù sao thì cậu cũng là thủ lĩnh, chúng tôi lấy được hạt châu cũng là vô dụng, đều đưa cho cậu hết. Cậu quyết định là được.”

Cách đó không xa.

Đoạn Dã đến gần Bát Hoang Diêu, nhỏ giọng nói nhảm: “Nhìn thấy chưa? Anh Vũ là loại người an toàn, gả cho một người đàn ông như vậy thì rất an tâm.”

Hai má của Bát Hoang Diêu bỗng nhiên đỏ bừng: “Ai. . . Ai muốn gả…”

Đoạn Dã: “Đương nhiên là tôi rồi. Nếu không thì cô nghĩ là ai?”

Vẻ ửng hồng trên khuôn mặt cô gái nhanh chóng tan biến, sau đó cô nàng đột nhiên đá cho Đoạn Dã một cước.

“Ầm!”

“Ngô…”

Đoạn Dã đau đớn ngồi xổm xuống.

“Sao vậy?” Nghe tiếng, Trần Vũ kinh ngạc nhìn sang.

“Không sao.” Đoạn Dã nhịn đau: “Chỉ là có chút cảm thán, có chút người đã không còn là người của ngày hôm qua.”

“... Không hiểu nổi.”

Cau mày, Trần Vũ không còn để ý nữa mà cầm cái rổ rơm đang đựng huỳnh quang châu lên, ra lệnh: “Tất cả mọi người, đừng mò nữa, đi theo tôi.”

Những người khác đã làm đủ lắm rồi, nghe nói kết thúc công việc,

họ lập tức kinh ngạc đi theo sau Trần Vũ.

Không lâu sau.

Đám người "Lên bờ", rời khỏi cái đống cứt khoảng vài dặm, tìm đại một nơi trống, đặt từng giỏ từng giỏ huỳnh quang châu có dính cứt đặt chung một chỗ.

"Rửa sạch đi." Trần Vũ nói.

"Oak."

Gật gật đầu, Đoạn Dã chắp tay trước ngực, khí kình bốc lên quanh thân: "Võ pháp —— đập lớn ai xây ha!"

"Ào ào ào —— "

Trần Vũ: "Rửa tiếp."

"Đập lớn ai xây ha!"

"Soạt —— "

Trần Vũ: "Tiếp tục rửa."

Chương 467: Kiếm nhi (2)

"Soạt…"

"Hoa…"

Chương 467: Kiếm nhi (2)

Công việc cọ rửa này kéo dài trong năm phút.

Cho đến khi không còn ngửi thấy bất kỳ mùi nào nữa thì Trần Vũ mới ra lệnh cho Đoạn Dã dừng tay.

Mà lúc này, bao gồm cả Mã Lệ và lớp của cô ta đã nhìn đến sững cả người.

Sự ngưng tụ của các phân tử nước bằng cách luân phiên nhiệt và lạnh là một loại võ pháp tiêu tốn khá nhiều khí kình.

Nhưng mà Đoạn Dã, một võ pháp sư cấp 2, thế mà có thể liên tục chế tạo ra nhiều nước như vậy…

“Lớp này…”

“Là tổ hợp thần tiên gì vậy…”

Mã Lệ nuốt nước miếng một cái, bỗng nhiên nghĩ tới tối ngày hôm qua, ngoại trừ võ giả cấp 4 bị chính Trần Vũ giết ra, hai võ giả cấp 3 còn lại đã chết trước đó.

“Chắc là do tên Đoạn Dã này ra tay.”

Ánh mắt của cô chợt lóe lên, bộ não nhanh chóng xoay chuyển: “Có thể bỏ qua quá trình tụ khí, trực tiếp sử dụng võ pháp… Bát Hoang Dịch… Quyền trượng Hạo Thiên! Hóa ra cái cây quyền trượng mà cậu ta mang theo lại là quyền trượng Hạo Thiên…”

Tình trạng bất thường của Mã Lệ, Trần Vũ không thấy được.

Cậu ta bước đến chiếc giỏ rơm, gói tất cả 433 hạt huỳnh quang châu vào trong một chiếc túi đen đã chuẩn bị từ trước, rồi mạnh tay nhấc lên nhưng không nhấc được.

“Thứ này nặng đấy.”

“Tôi thử xem.” Đoạn Dã bước tới, dùng hai tay nắm lấy cái túi màu đen, kéo mạnh.

“Xoẹt!”

Chiếc túi bị rách và những hạt huỳnh quang châu rơi vãi khắp mặt đất.

Trần Vũ: “...”

Đoạn Dã: “...”

“...” Trần Vũ nắm chặt nắm đấm, rống to: “Tự mình nhặt!”

Đoạn Dã bị phun đến rụt cả cổ lại, thành thật lấy ra một chiếc túi mới và nhặt những viên huỳnh quang châu đã rơi ra ngoài.

“Vũ ca, ngay cả cậu cũng cầm không được hả?” Bát Hoang Diêu hỏi.

“Tôi cầm được. Nhưng tôi không ngu ngốc, tôi không dùng quá nhiều lực vì sợ rằng chiếc túi sẽ bị rách.”

Đoạn Dã ngẩng đầu: “Cậu cứ trực tiếp nói thẳng là tôi ngu ngốc thì không phải được rồi sao?”

“Nhặt lên! !”

“...”

“Vậy thì chúng ta mang nó đi như thế nào?” Bát Hoang Diêu tìm ra mấu chốt của vấn đề: “Cho dù là cậu có thể cầm được nó lên thì chúng ta cũng cần phải tìm một vật chứa đủ chắc chắn.”

“Nếu không thì chia ra mỗi người cầm một ít.” Đoạn Dã ngẩng đầu đề nghị.

“Ba!”

Trần Vũ tát một cú cho Đoạn Dã nằm xuống đất: “Tôi nói là nhặt lên, nghe không thủng hả?”

“...” Đoạn Dã bò dậy, ủy khuất nhặt hạt châu.

” Công kích đồng đội như thế này không tốt lắm đâu?” Trong lớp của Mã Lệ, một cô gái xinh đẹp có ấn tượng tốt với Đoạn Dã, nhịn

không được lên tiếng: ” Dù sao cũng là đồng đội, còn ưu tú như vậy, cậu…”

“Cô đứng đó lảm nhảm gì vậy?” Đoạn Dã giận tím mặt: “Chuyện của gia đình chúng tôi thì cô xen vào làm gì? Liên quan gì đến cô?”

Nữ sinh xinh đẹp: “...”

Đoạn Dã: “Cô chưa từng nghe nói qua đánh là thân sao? Tôi nguyện ý bị đánh đó! Nào, anh Vũ! Đánh tôi thêm lần nữa đi! Để cho cô ta nhìn xem!”

Trần Vũ: “...”

“Mẹ nó! Có đánh hay không? Ông Đoạn gia đây nói chuyện không dùng được nữa sao?”

Trần Vũ mặt đen lại, vung tay lên.

“Ba!”

“Đúng rồi đó.” Đoạn Dã bị đánh đến thoải mái, nhìn xem nữ sinh dương dương đắc ý: “Thoải mái, cô quản được sao?”

“Ô…”

Cô gái không kìm được bật khóc. Mã Lệ nhanh chóng ôm đầu cô gái, nhẹ giọng an ủi rồi nhìn Trần Vũ: “Hai người là anh em ruột hả?”

Trần Vũ: “Sao lại nói vậy?”

Mã Lệ: “Tinh thần đều giống như có chút không được bình thường.”

“ok! Chém gió tới đây là đủ rồi, Đoạn Dã cậu tiếp tục nhặt hạt châu đi.” Trần Vũ có chút sốt ruột xua tay nói với Mã Lệ: “Bây giờ bàn luận chuyện chính, cô có cách nào vận chuyển những hạt châu này không?”

“Ừm…” Mã Lệ xoa cằm suy tư: “Mấy giờ rồi.”

“Tiểu Diêu, xem mấy giờ rồi.”

” Còn chưa đến tám giờ sáng.”

“Tám giờ…” Đôi mắt to của Mã Lệ xoay chuyển vài vòng: ” Tám giờ, còn chưa tới mười tiếng nữa là kết thúc cuộc tranh tài, như vậy chúng ta có thể làm một chút chuyện.”

“Làm cái gì.”

“Tìm một con dị thú cấp ba, đem những hạt châu này đều ném hết vào trong bụng của nó. Sau đó, chúng ta vừa giả vờ chiến đấu với nó vừa đưa nó đến lối ra. Tính toán tốt khoảng cách, khi thời gian kết thúc cuộc tranh tài còn mấy phút thì giết chết dị thú, giao nộp huỳnh quang châu.”

Dứt lời.

Trần Vũ, Đoạn Dã, Bát Hoang Diêu ba người đối mặt nhìn nhau, ánh mắt tràn đầy dị sắc.

“Chiêu này… Được đó.” Đoạn Dã dẫn đầu vỗ tay: “Biện pháp này rất ưu tú.”

“Quả thật không tệ.” Trần Vũ gật đầu: “Nhóm chúng ta đông người như vậy lại còn phải hội đồng dị thú cấp 3, những tuyển thủ khác khi đi ngang qua sẽ không nhằm vào chúng ta. Đẳng cấp mạnh mẽ thậm chí sẽ còn xem thường chúng ta.”

“Đúng vậy.” Mã Lệ gật đầu: “Thực lực bên ngoài của chúng ta rất kém, không có võ giả nào đạt tới cấp 3. Liên thủ đối phó với một con dị thú 3 cấp là chuyện rất hợp lý. Cũng có thể vận chuyển huỳnh quang châu.”

“Có lớp ngụy trang này, chúng ta còn có thể đánh lén các lớp khác!” Đoạn Dã nhấc tay.

“Cứ quyết định vậy đi. Mọi ngươi chờ ở đây, tôi đi tìm một con dị thú cấp ba tới…”

“Ầm ầm! !”

Trần Vũ còn chưa kịp nói xong, từ xa đột nhiên truyền đến một tiếng vang kinh thiên động địa!

Mọi người kinh ngạc nhìn lên, họ nhìn thấy bầu trời đang có một đám mây hình nấm đang từ từ bay lên ……

” Đó là một quả bom hạt nhân nhỏ.”

“Ầm!”

“Rầm rầm…”

Sau một khắc, có liên tiếp những ánh lửa sáng lên, khiến mọi người kinh ngạc, tim đập loạn nhịp, thay đổi suy nghĩ…

“Đại quân…”

“Đang đánh nhau ở phía trên.”

Chương 468: Kiếm nhi (3) Chương 468: Kiếm nhi (3)

Đoạn Dã lấy tay che nắng, nhìn đám mây hình nấm đang từ từ bay lên đằng xa, tặc lưỡi: “Đánh bom trong một đống cứt, giết địch một ngàn, tự tổn một ngàn…”

Trần Vũ: “Cái này gọi là cùng nhau dội cứt.”

“…” Mã Lệ cau mày suy nghĩ một chút, sửng sốt, sợ hãi cả kinh: “Không tốt!”

“Không tốt chuyện gì… Hả?” Trần Vũ sững sờ, sau đó phản ứng dữ dội, hét lớn: “Đoạn Dã! Bom hạt nhân có sóng xung kích!”

“… Con mẹ nó? !”

Sắc mặt Đoạn Dã kịch biến, vội vàng chắp tay trước ngực, điều động khí kình toàn thân.

“Võ pháp —— Ba Thuẫn Bích!”

“Ầm!”

Một màn nước cực lớn lập tức xuất hiện trước mặt mọi người.

Một giây sau, trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, một làn sóng “cứt đái” dưới tác động của bom hạt nhân, mãnh liệt bay tới!

“Nhanh! Trốn sau lưng tôi!” Đoạn Dã hét lên.

Mọi người vội vàng chạy tới.

“Bùm ầm ầm…”

Sóng cứt, cao gần chục mét.

Bất cứ nơi nó nào đi qua, thảm thực vật, cây cối và đá đều bị nuốt chửng.

Trần Vũ nhìn xem kinh hồn táng đảm: “Đoạn Dã, nêu cậu không cản lại được, ông đây xé xác cậu ra!”

“Mẹ, nếu mà bị dính cứt thì tôi tự xé…”

“Đây không phải là cùng nhau dội phân à, con mẹ nó đây là muốn cùng toàn trường đồng quy vu tận!”

“Chớ có nói nhảm.” Trên trán của Đoạn Dã đã đầy mồ hôi: “Đừng quấy rầy tôi.”

Trần Vũ lập tức ngậm miệng.

“Oanh long long long —— ”

Mặt đất rung chuyển.

Cự mộc rên rỉ.

Những chất bẩn này giống nhiều như biển cả, tràn ngập bầu trời bao phủ mặt đất, đập vào bức màn nước của Đoạn Dã.

“Đông!”

Bức màn nước trong veo ban đầu lập tức bị nhuộm thành một màu nâu.

“Lùi lại năm mét!” Đoạn Dã hét lên, từ trong túi móc ra hai viên tinh thạch, sau đó lùi lại mấy mét, đập nát tinh thạch, hai tay chồng lên nhau đặt ở trên mặt đất.

“Võ pháp —— Ông chú sửa ống nước!”

“KÍTTT… —— ”

Mặt đất lập tức phồng lên, biến thành một cánh cổng đá khổng lồ, chắn ngang trước mặt mọi người.

“Đông long!”

Màn nước vỡ tan, chất bẩn đập liên tiếp vào cánh cửa khổng lồ, phá vỡ ra một số vết nứt.

“Võ pháp —— Ba Thuẫn Bích!”

Một bức màn nước khác được hình thành, chắn sau cánh cổng khổng lồ.

“Ầm ầm…”

Khi cánh cổng khổng lồ tan vỡ, sức mạnh còn lại của “cơn sóng” này đã cạn kiệt, và nó không đủ để gây ra mối đe dọa nào cho tất cả mọi người.

“Hô…”

Hít một hơi thật sâu, da đầu Đoạn Dã ngứa ran: “Đứng vững.”

“Kinh đấy!”

“Nếu để cho tôi biết được là thằng ngu học nào thả bom hạt nhân thì tôi sẽ nuốt sống thằng đó!”

“Đừng có nuốt.” Trần Vũ mở miệng: “Trên người nó toàn cứt đái không à.”

Quay đầu, Đoạn Dã quan sát xung quanh, nhìn xem chất thải cuồn cuộn khắp nơi, muốn tự tử luôn cho lành: “Làm sao ra ngoài bây giờ?”

“Đừng có quan tâm tới chuyện này.” Trần Vũ chỉ tay về phía trước: “Cậu xem bên đó, hình như là có một người đang bay tới.”

Mọi người nhìn theo hướng ngón tay của Trần Vũ thì thấy một bóng người đang trôi nổi trên đống chất thải.

Đám người: “... Ọe.”

“Chắc là đã chết rồi.” Trần Vũ tắc lưỡi.

“Cái chết thảm nhất trong lịch sử là gì?” Đoạn Dã hỏi.

Trần Vũ: “Chính là chết trên đống cứt.”

Đoạn Dã: “... Mẹ nó, tuyệt.”

“A, có huỳnh quang châu!” Mã Lệ đứng ở cuối hàng, hai mắt tỏa sáng: “Hai viên!”

“Đoạn Dã, cậu tạo cho Mã Lệ một bức màn phòng hộ, để cô ấy ra đó vớt.”

“Được.”

“Sau đó cũng tạo cho tôi một bức màn luôn, tôi đi tìm dị thú, chúng ta phải nhanh lên rời đi cái chỗ chết tiệt này.”

“Được.”

Đoạn Dã gật đầu, tạo ra cho hai người đó mỗi người một màn nước.

“Tôi đi trước.”

Phất tay, Trần Vũ bước lên trước, vừa lội “sông”, vừa nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

“Tôi…” Cô gái có hảo cảm với Đoạn Dã đã kiệt sức, ngồi dưới đất, nước mắt chảy dài: “Tôi muốn về nhà…”

“Ô…”

“Đây không phải là những gì tôi đã tưởng tượng về cái cuộc thi này…”

...

“Ầm!”

“Phanh phanh…”

Trong rừng, Trần Vũ lao đi nhanh chóng.

Lần nào đặt chân xuống cũng phải tung tóe lên một vệt bùn đất.

Cây cối xung quanh đều được nhuộm thành màu sô cô la, nhìn xem sẽ thấy được một loài phong vị khác…

“Rống!”

Cuối cùng, sau khi tìm kiếm trong vài phút, Trần Vũ cũng đã tìm được con dị thú cấp 3 đầu tiên.

Chỉ thấy nó đang bị mắc kẹt trong "vũng lầy", vẫy vùng trong đau đớn.

"Cái này … bẩn quá, không cần."

Trần Vũ rút lui, không chút do dự bỏ qua và tiếp tục tìm kiếm.

Dị thú: "..."

Vài phút nữa trôi qua.

Cậu ta đã gặp được con dị thú cấp 3 thứ hai.

Đây là một con dị thú loài nai, cao khoảng 14 mét, một bên có cứt một bên không ……

"Con này thì được."

Khẽ gật đầu hài lòng, Trần Vũ chắp tay trước ngực, bộc phát khí kình.

"Ầm!"

"Võ pháp —— Tín Ngưỡng Chi Dược!"

[cơ thể bị ức chế: Lực bộc phát giảm xuống:37%]

Trạng thái buff xong, cậu ta dẫm mạnh chân trái và lao về phía con dị thú.

Cậu ta đã thực sự hiểu rõ về chiêu "Tụ Đỉnh Thông Thấu".

Có thể không xài thì cố gắng không cần xài.

Cậu ta thật sự là đáng sợ sau khi trí thông minh bị giảm xuống…

Cũng giống như một đời tổng thống, một người bình thường trở thành một tổng thống, và một người không bình thường trở thành một tổng thống, thì kết quả hoàn toàn khác nhau.

Cái trước, tạo phúc thế giới, cái sau… Làm suy sụp cả thế giới.

Chương 469: Kiếm nhi (4) Chương 469: Kiếm nhi (4)

“Đông!”

Một cú đấm nặng nề xuyên thủng màn nước và đập mạnh vào đầu của con dị thú, khiến cho nó hét lên.

Sau đó, con dị thú loài hươu này lập tức phản kích!

Một người một thú đang vật lộn trong cái vũng lầy này.

Bởi vì muốn bắt giữ, Trần Vũ không thể dùng kiếm.

Mà khi không có được sự trợ giúp của trường kiếm bb, thì cậu ta nhanh chóng hiểu được thực lực hiện tại của mình.

Thể chất + khí kình cấp 1.9, có thể solo năm ăn năm thua với một con dị thú cấp 3.

Nếu như được buff thêm “Tín Ngưỡng Chi Dược thì miễn cưỡng có thể áp chế được cấp 3.

“Cho nên nếu như là trong một trận chiến mà mình không có kiếm và phải chiến đấu ở một khoảng cách xa, thì có lẽ ngay cả Đoạn Dã mình cũng không thắng được.”

Nghĩ đến đây, Trần Vũ nhắm hai mắt lại.

“Bên phía giáo sư Chân chắc là phải có thành quả rồi chứ. Nhất định phải tăng thực lực lên…”

...

“Ầm!”

Một cú đá mạnh mẽ cuối cùng, thân hình to lớn của con dị thú ngã ầm xuống đất và rơi vào trạng thái ngất xỉu.

Trần Vũ vội vàng đáp xuống, nắm lấy cái gạc khá sạch sẽ của con

thú và kéo nó về phía của Đoạn Dã và những người khác.

Thỉnh thoảng cậu ta cũng đi một vài đường quyền nhằm bảo đảm rằng con dị thú đang bị ngất xỉu.

“Hoa ——— ”

“Hoa ——— ”

Vũng bùn chất thải này hoạt động như một chất bôi trơn để cho Trần Vũ kéo con dị thú này dễ dàng hơn.

Rất nhanh, cậu ta đã quay trở về chỗ của mọi người.

“Đoạn Dã, rửa sạch sẽ cho con súc sinh này đi.” Trần Vũ lắc lắc cánh tay chua xót, chỉ vào con dị thú cấp 3 nói.

“Được rồi.”

Đoạn Dã vui vẻ đáp lời, tạo ra một quả cầu nước, ném lên người Trần Vũ.

“Soạt…”

Trần Vũ: “...”

Đoạn Dã: “Oak.”

“Tôi kêu cậu rửa cho nó.”

“Thế à! Vậy sao cậu không nói rõ ràng.”

“... Cậu sắp bị ăn bụp rồi đấy. Sắp rồi.”

Rửa sạch sẽ thân hình của con dị thú.

Dưới sự chỉ huy của Trần Vũ, mọi người vội vàng nhét những viên huỳnh quang châu vào trong miệng của nó.

Giữa chừng, con dị thú có tỉnh dậy một lần, nhưng chưa kịp đứng dậy thì đã bị Mã Lệ đội lên đầu một chiếc nón xanh.

Sau đó, nó không thể động đậy được dù chỉ là một chút…

“Võ kỹ này của cô còn có tác dụng với cả dị thú luôn hả?” Trần Vũ bước đến bên cạnh Mã Lệ, châm một điếu thuốc, nhìn cái mũ xanh trên đầu dị thú, hỏi.

“Đúng vậy.” Mã Lệ nhíu mày: “Đối với tất cả mọi động vật đều có tác dụng, trừ cậu ra.”

“Không có ngoại lệ?”

“Không có. Từ sau khi tranh tài với cậu hôm đó tôi chả ngủ được miếng nào. Bởi vì tuyệt kỹ của tôi đã xuất hiện lỗ thủng.”

“Nào, cô thử lại một lần nữa đi.”

“Cậu chắc chứ?”

“Ừm.”

Mã Lệ ngay lập tức lấy từ trong túi ra chiếc mũ xanh thứ hai, gọn gàng linh hoạt đội lên đầu Trần Vũ.

“Ba!”

[Bị nguyền rủa: Hành động lực +100%]

Trần Vũ giả vờ như bị cứng đờ, nhưng trong đầu lại suy nghĩ đủ thứ.

Cái thần kỹ này vốn là “làm giảm” năng lực hành động, nhưng khi sử dụng lên người cậu ta thì sẽ thành “ tăng” năng lực hành động

Mặc dù năng lực hành động không bằng sự bùng nổ hoặc tốc độ.

Nhưng buff thêm 100% thì cũng không thể coi thường được.

‘Nếu như vừa buff Tín Ngưỡng Chi Dược, tăng thêm Tụ Đỉnh Thông Thấu, lại cộng thêm cái nón xanh này nữa, sức chiến đấu của mình có lẽ sẽ dễ dàng miểu sát cấp bốn nhỉ…’

Suy tư nửa ngày, Trần Vũ mở miệng: “Được rồi, chiêu này của cô hiệu quả đấy. Tôi không thể động đậy được nữa. Thu lại đi.”

“Thật sự không thể động đậy được sao?” Mã Lệ trừng mắt nhìn.

“Ừm.”

“Chắc chứ?”

“Tôi thực sự không thể cử động được nữa, có gì chắc với không chắc.”

“Thật sao…” Mã Lệ vươn lòng bàn tay mảnh mai ra vuốt ve ngực Trần Vũ.

Trần Vũ: “...”

Mã Lệ: “Vậy em muốn…”

Trần Vũ: “...”

“Ba!”

Lúc này, Bát Hoang Diêu đột nhiên xuất hiện, vỗ bay cái nón xanh trên đầu Trần Vũ: “Đủ rồi! Đừng có bắt nạt Trần Vũ.”

Trần Vũ nhẹ nhàng thở ra, giơ ngón tay cái lên: “Làm tốt lắm!”

“Cái mũ của tôi…” Mã Lệ quay đầu, ngơ ngác nhìn chiếc mũ xanh đang lơ lửng trên bãi chất thải ở phía xa: “Dính cứt rồi…”

“Ai. . . Ai kêu sờ vào cái thứ ghê tởm đó.” Gương mặt nàng thiếu nữ đỏ lên.

Trần Vũ: “?”

Mã Lệ nhìn về phía Trần Vũ: “Cô ây đang mắng cậu đấy.”

“Không phải! Không có! Tôi … Ý của tôi là ai biểu cô ta làm cái điều kinh tởm đó!”

Trần Vũ: “...”

Mã Lệ: “... Cô ấy vẫn đang mắng cậu đấy.”

“Tôi không có!” Thiếu nữ dậm chân, vành tai đỏ bừng.

“Được rồi, không có chuyện của cậu nữa.” Trần Vũ vươn tay đẩy

Bát Hoang Diêu đi: “Đừng có nói chuyện với cái con biến thái này, sẽ bị làm hư đó.”

“Hì hì.” Mã Lệ nháy mắt một cái: “Cám ơn lời khen.”

Đợi khi nàng thiếu nữ rời khỏi, đi đút những hạt châu vào miệng dị thú với mọi người, Mã Lệ mới tiến đến bên tai Trần Vũ: “Bạn học cũ của tôi đã thay đổi rất lớn đấy.”

“Rất lớn ấy hả?” Trần Vũ nghiêm túc quan sát một chút thân trên của cô nàng: “Tôi lại cảm thấy chả có thay đổi gì cả.”

“... Tôi đang nói đến tính cách.”

“À, cái đó thì đúng là có thay đổi. Không nói chuyện này nữa.” Trần Vũ chỉ vào chiếc mũ xanh đã bị nhuộm đầy “vàng” ở đằng xa, hỏi: “Cô có thể dạy chiêu võ kỹ này cho tôi được không?”

“Không được.”

“Tôi có thể trả tiền.”

“Chút tiền đó của anh hả?” Mã Lệ nhún vai: “Còn chưa đủ cho tôi ăn vài bữa cơm xa xỉ nữa.”

“Vậy cô nói đi, cần tôi trả giá những gì.” Trần Vũ chân thành nói.

“Trả cái gì cũng không được.” Mã Lệ cũng trịnh trọng nói: “Tôi không thể nào dạy cho cậu cái tuyệt kỹ bảo mệnh này được. Trừ phi…”

“Trừ phi tôi cưới cô hả?”

“Cưới tôi cũng không được, lỡ như ly hôn thì sao? Trừ phi hai chúng ta sinh em bé, tôi sẽ dạy cho con của mình.”

Trần Vũ: “...”

“Cho nên cậu đừng có nghĩ nữa.” Mã Lệ duỗi lưng một cái: “Cậu càng muốn học thì Mã Mã này sẽ càng không muốn dạy cho cậu.”

“Tại sao.”

“Bởi vì tôi đã nhìn ra được, môn võ kỹ này của tôi rất quan trọng đối với cậu.” Trong mắt của Mã Lệ lóe lên một tia ranh mãnh: “Nếu tôi dạy cho cậu, thì chẳng phải là tôi sẽ không giá trị gì nữa sao?”

“... Chậc chậc.” Trần Vũ gãi gãi khóe miệng.

“Cậu chính là một cái siêu cấp bắp đùi đó, tôi nhất định phải ôm cho chặt. Cậu càng cần chiêu võ kỹ này thì tự nhiên cũng sẽ càng cần tôi. Một vai phụ không có giá trị gì thì chẳng mấy chốc sẽ bị vứt bỏ.”

Trần Vũ: “Cô suy nghĩ nhiều quá rồi đấy, thảo nào không ngủ được. Đáng đời.”

“Tôi cũng không muốn suy nghĩ nhiều như vậy làm gì.”

Mã Lệ xòe tay, ánh mắt như có như không liếc về phía Bát Hoang Diêu: “Nhưng… Số phận của mỗi người đều khác nhau. Tôi không tài năng, không có bối cảnh và cũng không có may mắn. Tôi chỉ là một cô gái bình thường đến mức không thể nào bình thường hơn, lớn lên trong một trại trẻ mồ côi cùng với chị gái của mình. Các bạn nhỏ thời thơ ấu của tôi đơn thuần lắm đấy, nhưng họ đều đã chết hết.”

Dứt lời, Mã Lệ nở một nụ cười nhẹ rồi quay người rời đi.

Để lại Trần Vũ đứng im tại chỗ, không biết đang nghĩ chuyện gì…

Chương 470: Kiếm nhi (5) Chương 470: Kiếm nhi (5)

...

“Rống! !”

Mười phút sau, con dị thú giống như con nai này đã đứng lên khỏi mặt đất và phát ra một tiếng gầm gừ chói tai.

“Lên, chú ý nhẹ tay thôi, đừng đánh chết nó.”

Trần Vũ ra lệnh một tiếng, mọi người nhao nhao phát động tấn công, vừa cạo gió cho con dị thú vừa dẫn nó tiến về phía vòng ngoài.

Thời gian trôi qua thật nhanh, đám người càng chạy càng xa.

Trên đường đi, gặp được rất nhiều cấp lớp, và nhiều lớp trong đó đều rất mạnh, nhưng bọn họ cũng không có quấy nhiễu bọn người Trần Vũ.

Dù sao thì trong vòng đấu loại này, đoạt được hạt châu trong cái vũng chất thải này mới có thể chiến thắng.

Đám người Trần Vũ rõ ràng là không có huỳnh quang châu, nên chả có ai thèm quan tâm đến bọn họ làm gì.

“Chiêu này tuyệt thật đấy!”

Trần Vũ ngồi trên đầu của con dị thú, nắm chặt gạc của nó và tỏ ra hào hứng: “Chả ai có thể ngờ rằng trong bụng của con nai này lại có hàng trăm hạt châu.”

“Kiệt kiệt kiệt…” Đoạn Dã ở sau lưng cười quái dị: “Chờ đến khi tới cửa ra, mở bụng của con thú này trước mặt mọi người, từng viên từng viên huỳnh quang châu rơi ra, chắc là chương trình này sẽ hấp dẫn lắm đây.”

“Còn cách lối ra bao xa nữa?” Trần Vũ hỏi.

“Hướng đi của chúng ta là phía bắc. Với tốc độ hiện tại, vẫn còn phải đi thêm hai giờ nữa.”

“Hai giờ…” Trần Vũ dùng sức kéo cái gạc của con thú, nói với Bát Hoang Diêu đang dẫn đường: “Tiểu Diêu, tốc độ có thể chậm một chút.”

“Minh bạch.”

Thiếu nữ gật đầu, một quyền đấm cho con dị thú lùi lại bốn năm mét, tốc độ rút lui dần dần chậm lại.

“Vũ ca.” Đoạn Dã nhìn về phía nam: “Hình như có người đang đánh nhau ở bãi đất trống đằng kia.”

“Ừm. Tôi không nghe bất kỳ động tĩnh nào từ bên đó. Một quả bom nổ, toàn bộ yên tĩnh.”

“Không biết bên phía Dịch Thần thế nào rồi, đã thu thập được bao nhiêu hạt châu?”

“Nhiều nhất không quá ba trăm.” Tiếng nói hơi ngừng lại, Trần Vũ dừng một chút, tiếp tục bổ sung: “Trừ phi anh ta cũng đi mò cứt.”

“Không có khả năng. Dịch Thần mà phải đi mò cứt hả?”

“... Ha ha ha, hình tượng này quá đẹp.” Trần Vũ cười một tiếng.

“Vũ ca! Phía trước có người đến!”

Khi hai người đang chém gió, Mã Lệ người phụ trách trinh sát trong rừng, cầm cái ống nhòm hồng ngoại vội vàng chạy về, hét lên: “Diễn đi.”

Trần Vũ vội vàng lấy lại tinh thần, cầm lên một cái bảng kẹp giống như những cái ở trong phim trường, “Ai vào chỗ nấy, tập 6, lần quay thứ hai, bắt đầu!”

“Ba!”

Đám người lập tức lên tinh thần, nhốn nha nhốn nháo vây công dị thú, giả vờ như đang chiến đấu sống chết với con dị thú.

Không lâu sau, đằng trước xuất hiện ba người.

Và cũng thật là trùng hợp, ba người này còn là người quen cũ.

Đó chính là Kiệt Ca, người muốn lãnh đạo và đoàn kết mọi người trên trực thăng…

Khi cả ba người họ nhìn thấy một nhóm lớn đang bao vây một con dị thú cấp 3, còn đánh lâu như vậy mà còn đánh không chết, họ không tránh khỏi bĩu môi khinh thường.

“Một đám gà con. Lớp trưởng, chúng ta đi thôi.”

“Ừm…” Kiệt ca gật gật đầu, đang chuẩn bị dẫn đồng đội của mình vòng qua.

Nhưng khi hai phe tiến đến càng gần, Kiệt ca nhìn rõ Trần Vũ đang nhảy múa trên đầu của con dị thú, liền sửng sốt: “Hả? Thằng nhóc đó… Là Trần Vũ đúng không?”

“Đúng. Học chung trường với chúng ta.”

“Lúc ở trên máy bay không phải hắn đã tỏ ra rất nguy hiểm sao?” Kiệt ca trợn tròn mắt: “Tại sao nhiều người như vậy mà còn không thằng nổi một con dị thú cấp 3 nữa vậy?.”

“Bình thường.” Đồng đội dang tay ta: “Cho dù là có tài năng thế nào đi nữa thì cũng là võ giả cấp một mà thôi.”

“Đù. Vậy thì hắn tỏ ra nguy hiểm để làm gì…”

“Quan tâm bọn họ làm gì, lớp trưởng, chúng ta phải đi đến những nơi có cứt.”

“. . . Chờ một chút.” Kiệt ca lấy ra khẩu súng thép của mình, uy phong lẫm liệt: “Dù sao thì cũng là cùng trường, đã nói là sẽ nhất trí đoàn kết. Bọn họ đang gặp nguy hiểm, nhất định phải cứu.”

“Lớp trưởng, cái tên Trần Vũ kia lúc đó cũng không thèm đếm sỉa đến anh. Bây giờ chúng ta quan tâm hắn làm gì.”

“Đếm hay không đếm sỉa là chuyện của hắn, còn có cứu hay không

cứu là chuyện của tôi. Lấy ơn báo oán, mới là quân tử."

"Ầm!"

Dứt lời, gã ta đột nhiên bộc phát khí kình, lao đến trước mặt con dị thú cấp 3 như một cơn gió, trong ánh mắt kinh ngạc của đám người Trần Vũ, một thương, xuyên qua yết hầu của dị thú!

Trần Vũ: "..."

Đám người: "..."

Dị thú: "..."

"Ầm ầm!"

Cơ thể khổng lồ của một con dị thú giống như con nai rơi xuống đất, bụi bay tung tóe.

Đám người Trần Vũ thất thần đáp xuống đất, hết thảy đều ngốc trệ...

"Hô..."

Kiệt ca điều khiển khí kình thổi tan bụi đất, đưa lưng về phía mọi người, một tay cầm thương, đứng đó một lát rồi quay lại liếc nhìn tất cả mọi người với một khí thế uy phong lẫm liệt: "Các ngươi, đã an toàn."

Đám người: "..."

Kiệt Ca bước từng bước một đến trước mặt Trần Vũ, từ trên cao nhìn xuống: "Còn nhớ tôi không. Tôi tên Kiệt Ca. Quên rồi hả?"

Trần Vũ: "... Không quên được."

"Mặc dù cậu không chịu hợp tác, nhưng dù sao thì cậu cũng là hậu bối của tôi, tôi không so đo với cậu làm gì." Kiệt ca bỏ lại một câu rồi lạnh lùng quay đi: "Tự giải quyết cho tốt."

"..."

"..."

Trần Vũ: “... Tôi…”

Kiệt ca quay đầu, nở một nụ cười: “Không cần cám ơn, việc phải làm. Tôi đi.”

Trần Vũ: “... Cái đ-t con mụ mày.”

Kiệt ca: “?”

Trần Vũ: “Mày đi không được.”

Kiệt ca: “? ? ?

Chương 471: Vòng đấu loại kết thúc (1)
Chương 471: Vòng đấu loại kết thúc (1)

“Cậu. . . Cậu chửi tôi? !”

Kiệt ca ngốc trệ: “Tôi giúp các cậu giết dị thú, vậy mà cậu lại chửi tôi?”

“Chửi thì có con mẹ gì.” Trần Vũ vén tay áo lên: “Ông đây còn muốn đập chết mịa mày nữa đấy!”

“Vũ ca…” Đoạn Dã vội vàng ôm lấy Trần Vũ: “Bình tĩnh, đừng động thủ.”

“Bình tĩnh sao?” Trần Vũ cười lạnh: “Một lát nữa, mọi người còn phải bỏ những hạt châu kia vào lại đấy !”

Đám người: “…”

Đoạn Dã: “… Đ-t con mẹ nó! Các anh em, cầm vũ khí!”

Tất cả mọi người ào ào lao tới.

“Các. . . Các ngươi muốn làm gì?”

Kiệt ca kinh hãi, vô thức nắm chặt khẩu súng của mình chuẩn bị kháng cự. Nhưng mà sau khi một luồng ánh sáng lạnh lẽo léo lên, làm cho anh ta cứng đờ ngay lập tức.

“Bạch!”

“Loảng xoảng…”

Khẩu súng thép làm bằng hợp kim đã bị gãy.

Một thanh trường kiếm sắc bén chạm vào cổ họng của anh ta một cách dễ dàng.

Kiệt ca nhất thời ngẩn ra.

Sau đó, anh ta liền bị một nhóm “gã điên” lao vào đấm đá túi bụi.

“Buông tay!”

Hai người đồng đội của Kiệt Ca lập tức nổi giận, bộc phát khí kình định lao vào cứu.

“Đừng qua đây.” Đoạn Dã chắp tay trước ngực.

“Võ pháp —— Độn Không Di Hình!”

“Răng rắc!”

Không gian đột nhiên tách ra, xé nát mặt đất thành một rãnh sâu.

Hai người đồng đội lập tức dừng lại và ngượng ngừng rút lui.

“Cái kia… Mọi người cứ tiếp tục đi.”

” Đúng, tiếp tục…”

Không có sự can thiệp nào khác, đám người Trần Vũ có sự phân công rõ ràng khi đập Kiệt ca.

Trần Vũ đấm vào đầu.

Mã Lệ nện ngực.

Những người còn lại thì lo tay chân.

Đoạn Dã thì đứng sang một bên, luyện Thiếu Lâm quyền với không khí.

Bát Hoang Diêu thì nghiêng đầu nhìn Đoạn Dã luyện Thiếu Lâm quyền…

Khoảng mười phút sau.

Mọi người mệt mỏi nên dừng tay lại.

Kiệt ca nằm trên mặt đất nằm mũi sưng phồng, hô hấp dồn dập.

“Hết giận chưa?” Trần Vũ liếc nhìn mọi người.

Đám người nhao nhao gật đầu.

“Đã ghiền sao?”

Đám người tiếp tục gật đầu.

“Vậy thì tốt, đi làm việc đi, lấy hết hạt châu trong bụng của dị thú ra.”

Mọi người rời đi, Trần Vũ ngồi xổm xuống, cẩn thận nhìn vết thương của Kiệt ca, quan tâm nói: “Tiền bối, anh không sao chứ? Còn có thể cử động được không?”

Kiệt ca: “...”

“Mặt sưng lên luôn rồi này, các cậu đã làm gì vậy chứ hả?” Trần Vũ có chút tức giận: “Chưa nghe nói là đánh người không đánh mặt sao?”

“Là. . . Là. . . Chính là mày đánh đó!” Kiệt ca gào thét.

“Ba!”

Trần Vũ quát một bạt tai vào mặt của Kiệt ca: “Nói láo, tôi chưa từng đánh mặt.”

“...”

“Nói, ai đánh.”

“... Tôi đụng phải một cái cây.”

“Tại sao anh lại có thể bất cẩn như vậy được.” Trần Vũ đồng tình đỡ Kiệt ca dậy: “Cây không bị sao chứ?”

“...” Mũi của Kiệt ca chua xót, trong lòng nỗi buồn dâng trào, trong cổ họng dần dần vang lên tiếng nuốt nước bọt: “Cậu. . . Rốt cuộc thì cậu là ai.”

“Em là hậu bối của anh mà.”

“Cậu không thể nào chỉ có thực lực cấp 1 được.” Kiệt ca thở ra một hơi thật dài, nhìn thẳng phía trước: “Đây là một cái bẫy nhằm

vào tôi sao?”

“Ê.” Trần Vũ vỗ vỗ bả vai Kiệt ca: “Em bên trái này, anh đang nhìn hướng nào vậy?”

“Hả? À.” Kiệt ca nhìn về phía bên trái: ” Đây là một cái bẫy nhằm vào tôi sao?”

“Mắt của anh không có bị sao chứ?”

“Không có việc gì.” Kiệt ca cố gắng hết sức để mở đôi mắt sưng vù của mình ra: ” Đây là một cái bẫy nhằm vào tôi sao?”

Trần Vũ: ” Đây là một cái bẫy nhằm vào tôi sao?”

Đoạn Dã: ” Đây là một cái bẫy nhằm vào tôi sao?”

Mã Lệ: ” Đây là một cái bẫy nhằm vào tôi sao?”

Kiệt ca: “…”

“Đừng trách chúng tôi.”

Trần Vũ cất thanh trường kiếm đi: “Muốn trách, thì chỉ có thể trách anh quá ngu. Mà đã ngu rồi còn cố tỏ ra nguy hiểm.”

Nói xong, cậu ta ngoắc ngoắc tay với hai vị tiền bối đang xem náo nhiệt ở đằng xa: “Hai anh, tới đây.”

“Không. . . Không cần.” Một người lắc đầu.

“Bên đó là bán cầu nam, chúng tôi sợ nóng.” Một người khác xua tay.

Trần Vũ: “Tôi đếm ba tiếng. Nếu hai anh không chịu qua đây thì tôi sẽ cho đội trưởng của các anh ăn cứt đấy.”

Kiệt ca lo lắng: “Là bọn họ không chịu đến, cậu cho tôi ăn cứt làm gì? !”

Cũng may, hai vị tiền bối vẫn rất có nghĩa khí, tuy rằng sợ hãi nhưng cũng thận trọng bước tới.

“Giao hết tất cả những viên huỳnh quang châu ở trên người ra.”

Ba người Kiệt ca rất lý trí, thành thành thật thật móc hạt châu trên người ra.

Tổng cộng 18 viên.

Đối với một lớp có lớp trưởng là cấp 3, đội viên là cấp 2 mà nói, thì thu hoạch như này đã tính là rất không tệ rồi.

Khi Trần Vũ chưa tụ hợp với Mã Lệ, cậu ta chiến đấu nữa ngày mới tìm được 4 viên mà thôi.

Từ đó, chúng ta cũng có thể thấy được mục đích thật sự của ban tổ chức. Chủ yếu là để các lớp tham gia thi đấu với nhau.

Nếu không chỉ dựa vào săn giết dị thú, thì thu hoạch cuối cùng cũng có hạn.

Chương 472: Vòng đấu loại kết thúc (2)
Chương 472: Vòng đấu loại kết thúc (2)

Sau khi ước lượng được trọng lượng của 18 viên huỳnh quang châu này, Trần Vũ ngẩng đầu: “Vì để tránh cho các anh tiết lộ thông tin của chúng tôi, bây giờ tôi sẽ cho các anh hai lựa chọn. Một, giết người diệt khẩu, chấm hết.”

Kiệt ca: “... Cậu không xuống tay được đâu.”

“Đù móa, mẹ kiếp, anh bước tới đây cho tôi?” Trần Vũ khó tin rút trường kiếm ra: “Anh bước qua đây xem tôi có dám xuống tay hay không…”

“Ây được được được, đừng động thủ. Tôi tin.” Kiệt ca nhận sợ: “Tôi chọn hai, chọn hai.”

“Hai, dạy tôi Kamehameha.”

Kiệt ca: “...”

“Rốt cuộc thì anh chọn cái nào.” Trần Vũ vung thanh trường kiếm thổi bay lớp bụi không tồn tại trên đó: “Cho anh thời gian một phút để lựa chọn.”

“Trần Vũ, nếu cậu muốn giết tôi thì cứ trực tiếp giết đi. Đùa bỡn tôi rất thú vị sao?”

“Vậy được rồi, tôi cho anh thêm sự lựa chọn thứ ba nữa.”

“Lựa chọn thứ 3 là gì?” Kiệt ca vội vàng hỏi.

“Ba, dạy tôi Kamehameha.”

“...”

Trần Vũ: “Ha ha ha…”

“Ngươi khinh người quá đáng! Sĩ khả sát, bất khả nhục!”

“Được rồi.” Trần Vũ gật đầu, vung trường kiếm lên: “Vậy tôi không làm nhục anh nữa.”

“Đừng! Đừng đừng đừng…” Kiệt ca cười ngượng ngùng: “Lão đệ à, chú cứ tiếp tục nhục mạ anh đi, anh thích bị nhục mạ…”

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa.”

Vẻ mặt của Trần Vũ khôi phục lại vẻ nghiêm túc: “Các anh đã bị tôi bắt làm tù binh, khi nào đi tới lối ra thì khi đó tôi sẽ thả các anh đi.”

“... Được.”

” Tất cả đều là học chung trường, đừng có gây phiền phức cho tôi đấy. Tôi khuyên các anh là nên ngoan ngoãn nhất có thể.”

Cắm thanh lợi kiếm về vị trí, Trần Vũ chỉ vào thi thể của con dị thú cách đó không xa: ” Một lát nữa, chúng tôi sẽ giả vờ chiến đấu với dị thú như lúc nãy. Ba người các anh có nhiệm vụ là canh gác các hướng khác. Ồ đúng rồi, chúng tôi cần giữ một con tin ở đây.”

” Nếu như chúng tôi bỏ chạy, thì chuyện gì sẽ xảy ra với con tin?” Kiệt ca hỏi.

“Tôi sẽ quăng cứt vào mồm cho nó đớp.”

Ba người: “...”

Im lặng một chút, Kiệt ca mở miệng ” Tôi có thể hỏi một chứ, các cậu đang định làm gì vậy? ”

“Nhìn một chút thì sẽ biết.”

Trần Vũ nhún vai, mang theo ba người đi đến trước thi thể của con dị thú, vòng ra phía sau đi đến trước ngực của nó. Ba người Kiệt ca lập tức kinh hãi.

“Làm sao có thể? !”

“Đù má…”

“Nhiều huỳnh quang châu như vậy…”

Trần Vũ nhặt một hạt châu còn dính máu lên: “Hiểu rồi chứ, anh đã giết chết phương tiện vận chuyển của nhóm chúng tôi rồi đấy.”

“Cậu. . . Các cậu làm thế nào mà lấy được nhiều huỳnh quang châu như vậy?”

“Mò từ trong đống cứt ra đó.” Trần Vũ ăn ngay nói thật.

“…” Kiệt ca từ từ hoàn hồn lại sau khi bị kinh hãi, chậm rãi che đầu của mình: “Mẹ nó… Mả cha nó chứ! Tôi thật là ngu ngốc…”

“Chỉ có thể nói, đây là số mệnh.” Trần Vũ cảm thán: “Đường đi thì rất nhiều, nhưng mà luôn có mấy kẻ ngốc thích tỏ ra nguy hiểm.”

Ba người: “…”

“Giải thích xong rồi, Kiệt ca anh có thể đi làm việc rồi đó. ” Trần Vũ chắp tay sau lưng, ra lệnh cho Kiệt ca: “Anh có thể mang theo một người đồng đội, trong vòng mười phút, kiếm ra cho chúng tôi một con dị thú cấp 3, chậm một phút, thì tôi sẽ đút cho đứa còn lại một thìa.”

Nghe vậy.

Một vị tiền bối có vóc người tương đối cao thở dài: “Kiệt ca. Anh và cậu ta đi đi, tôi ở lại làm con tin cho.”

Kiệt ca sững sờ, bờ môi lập tức run rẩy: “Lão Bát, cậu nghĩ kỹ rồi sao?”

Vị tiền bối tên là lão bát gật đầu: “Đi thôi, không cần phải gấp, các cậu nhớ chú ý an toàn.”

“… Hảo huynh đệ!”

Một vị tiền bối khác có dáng người thấp hơn cũng ôm chằm lấy anh ta: “Huynh đệ, chờ chúng tôi.”

“Ừm.” Lão Bát nhàn nhạt mỉm cười: “Đi thôi, cẩn thận một chút, đừng để bị thương. Chỉ là cứt thôi mà, cũng không phải là chưa

ăn…... Không ăn được…”

...

Cứ như vậy.

Kiệt ca mang theo đồng đội của anh ta rời đi.

Đám người Trần Vũ thì đứng đợi tại chỗ, chờ Kiệt ca tìm được dị thú cấp 3, tiến hành chuyển giao “Hàng hóa “.

Tuy nhiên, ở phía xa, trong một góc rừng mà không ai chú ý đến.

Một đám người đang bò trên mặt đất, đôi mắt của họ đều rất hung tợn.

” 隊長、今行動しますか?” (Đội trưởng, anh có muốn hành động ngay bây giờ không?)

“口を閉じる.” (Ngậm miệng lại.)

“Hắc.”

Tên cầm đầu.

Là một thanh niên mắt một mí với khuôn mặt lạnh lùng và mặc trang phục samurai của Nhật Bản.

Liếc nhìn Trần Vũ ở phía xa, hắn ta đưa tay ra, từ từ tháo khăn bịt mắt xuống.

Mọi người xung quanh nhìn thấy cảnh này đều lộ ra vẻ sợ hãi…

Chương 473: Vòng đấu loại kết thúc (3)
Chương 473: Vòng đấu loại kết thúc (3)

Một phút.

Năm phút.

Mười phút sau…

Kiệt ca vẫn chưa trở lại.

Sắc mặt của con tin tên là Lão Bát này càng ngày càng trầm.

Anh ta liếc nhìn những người đang trò chuyện trên trời dưới đất, rồi nhìn về phía Trần Vũ đang hút thuốc, im lặng một lúc rồi nói: "Mười phút."

"Hả?" Trần Vũ nhìn về phía lão Bát, sửng sốt một lúc rồi gật đầu: "Ừm, mười phút."

Lão Bát: "..."

Trần Vũ: "..."

Lão Bát: "Còn chưa ra tay hả?"

Trần Vũ: "?"

"Tôi nói, cậu còn chưa chịu ra tay hả?" Lão Bát thay đổi tư thế, hỏi.

"Ra cái gì tay?"

"Không phải đã nói là nếu như sau mười phút mà Kiệt ca vẫn chưa quay lại, thì sẽ đút. . . Đút. . . Đút cái đó cho tôi sao."

"Ồ..." Trần Vũ hất nhẹ tàn thuốc lá: "Nói cho có mà thôi, tạo chút áp lực cho Kiệt ca ấy mà. Thực lực của gã tay chỉ là cấp ba, dù là có đồng đội trợ giúp thì việc bắt sống một con dị thú cấp 3 cũng chả dễ dàng gì đâu. Anh còn mong là tôi thật sự đút mấy cái thứ

bẩn thỉu đó cho anh sao? Trừ phi là bọn họ thật sự chạy trốn."

"Chuyện này. . ."

Lão Bát khẽ giật mình, sắc mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc: "Chuyện này không được!"

Trần Vũ: "? ?"

Cách đó không xa, tất cả mọi người bao gồm cả Đoạn Dã, Bát Hoang Diêu, và Mã Lệ đều ngừng cuộc trò chuyện lại, nhìn về phía này.

"Quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Không có quy củ không thành phương viên." Lão Bát đối mặt với Trần Vũ, giọng điệu trầm vang có lực: "Cậu là một người lãnh đạo, nói một thì là một. Thay đổi xoành xoạch như thế thì sẽ mất đi sự uy nghiêm. Làm sao có thể lãnh đạo được đội ngũ? Làm sao có thể để cấp dưới tin phục?"

"..."

Điều thuốc trong tay Trần Vũ đã rơi xuống đất: "Rốt cuộc thì anh muốn làm cái gì?"

"Tôi chả muốn làm gì cả." Lão Bát đứng lên: "Tôi chỉ hi vọng là cậu nói lời thì phải giữ lấy lời, thực hiện lời hứa của mình."

Trần Vũ: "Lời . . . Lời hứa gì?"

"Đút tôi."

Trần Vũ: "..."

Đám người: "..."

Lão Bát: "Cậu phải cho tôi ăn một chút khổ, nếu không thì sẽ không có ai phục cậu."

Trần Vũ: "..."

Lão Bát khí thế như hồng: "Đút tôi."

Trần Vũ lùi lại: "..."

Lão Bát: “Tôi muốn cậu đút tôi!”

Trần Vũ tiếp tục lùi lại: “...”

Một bên, Đoạn Dã hai tay nắm chặt, chống cằm, ánh mắt mê ly: “Thật là lãng mạn.”

Mã Lệ suýt chút nữa cắn trúng lưỡi: “Lãng mãn ở chỗ nào vậy? !”

“Bịch!”

Đúng lúc này, ở đằng xa, những ngọn núi đá đột nhiên rung chuyển, một con dị thú cấp 3 cao hơn 15 mét gào thét lao đến.

“Lão Bát!” Kiệt ca đứng trên đầu của con dị thú, dùng sức đập mạnh vào cắp sừng khổng lồ của nó rồi nói: “Cậu ăn chưa? !”

Lão Bát kinh ngạc, đứng tại chỗ, cái mũi chua chua, giọng nghẹn ngào: “Kiệt ca…”

Nhìn thấy biểu hiện của Lão Bát, Kiệt ca tâm trạng nặng nề, không kìm được nước mắt nói: “Thật xin lỗi! Chúng tôi… Chúng tôi tới chậm…”

“Không.” Lão Bát lắc đầu: “Đến sớm.”

“Trần Vũ!” Kiệt ca càng nghĩ càng giận, nhảy từ trên đầu dị thú xuống đất, điên cuồng lao tới túm lấy cổ áo của Trần Vũ: “Ngươi thật là khinh người quá đáng! Mẹ nó! Chỉ trễ có mấy phút thôi, mấy phút thôi đó! Chúng ta đều là đồng học, ngươi chờ một chút nữa mới đút không được hả? !”

Trần Vũ ủy khuất: “Tôi. . . Tôi chưa đút cho anh ta thìa nào cả mà…”

“Hả?” Kiệt ca ngạc nhiên, nghi hoặc nhìn về phía Lão Bát: “Vậy. . . Vậy cậu khóc cái gì?”

Lão Bát: “... Tôi cũng không biết.”

...

“Phương tiện vận chuyển” mới đã trình diện, Mã Lệ sử dụng một cái nón xanh để khống chế nó.

Sau đó, mọi người đặt những viên huỳnh quang châu vào bụng của con dị thú.

Đợi khi làm xong mọi chuyện.

Tiếp tục lên đường.

Bởi vì có thêm ba người Kiệt ca, “Trận hình” của cả đội đã phát sinh biến hóa.

Mã Lệ, vẫn như cũ phụ trách tiền trạm.

Còn bên trái và bên phải vốn là chỗ trống ban đầu thì do Kiệt ca và Lão Bát phụ trách.

Còn lại một người thì làm con tin đi theo sau lưng Trần Vũ.

Vốn dĩ Lão Bát muốn tiếp tục làm con tin, nhưng chẳng biết tại sao Trần Vũ lại có chút sợ người này, cho nên đẩy hắn đi xa xa…

“Vũ ca, với số lượng hạt châu của chúng ta bây giờ, việc tranh giành vị trí thứ nhất chắc chắc sẽ không thành vấn đề.”

Nhìn qua Bát Hoang Diêu đang làm mồi nhử dụ cho con dị thú tiến về phía trước, Đoạn Dã mở miệng nói: “Nhưng muốn đồng thời lấy được số một và thứ hai, có lẽ là không khả năng.”

“Bỏ hai chữ có lẽ đi.” Trần Vũ ngáp một cái: “Có Bát Hoang Dịch ở đây, dù là trong tay chúng ta có hơn 400 viên huỳnh quang châu thì cũng không có khả năng cầm được cả 2 vị trí đầu được.”

“Vậy thì phải làm sao bây giờ?”

“Đừng vội, cứ để người khác mò hết đi đã. Khi đến gần lối ra thì nhất định sẽ xảy ra một vài trận chiến lớn, đến lúc đó chúng ta tùy theo thời cơ mà hành động.”

Trần Vũ vỗ vỗ vai Đoạn Dã: “Nhất định phải ổn định tâm tình, đừng nóng vội. Dù là không lấy được thêm hạt châu thì có làm

sao? Ít nhất thì chúng ta cũng cầm được vị trí thứ nhất.”

Đoạn Dã do dự: “Nhưng mà nếu như vậy thì, thánh thư võ pháp của tôi… Chẳng phải là sẽ bị mất sao.”

“Mất thì mất.” Trần Vũ an ủi: “Nghĩ thoáng một chút. Vật ngoài thân dù có tốt đến mấy thì cũng là ngoại vật mà thôi. Đến khi chết già rồi, hai chân nằm thẳng thì cũng chả mang theo được gì, đúng không? Làm người ấy à, phải rộng lượng một chút.”

Đoạn Dã: “Nếu như… Phần thưởng của giải nhì mà cậu cũng muốn có thì cậu sẽ làm sao?”

“Vậy thì ông đây nhất định sẽ liều mạng đi đoạt! Còn ở chỗ này lảm nhảm cái quần què gì? !”

Đoạn Dã: “…”

Trần Vũ: “Hả? Cậu muốn đi đâu vậy?”

Đoạn Dã: “Tôi sợ lúc cậu bị sét đánh thì sẽ liên lụy đến tôi.”

Chương 474: Vòng đấu loại kết thúc (4)
Chương 474: Vòng đấu loại kết thúc (4)

Đang lúc trò chuyện.

Mã Lệ lại phát hiện ra tình huống khác và quay lại báo cáo: “Trần Vũ, có hai chiếc camera đang bay tới. Có cần phải tiếp tục biểu diễn hay không?”

“Không cần.” Trần Vũ khoát tay: “Ngoại giới sẽ không có cách nào để liên lạc với những tuyển thủ trong này được, không sợ bị bại lộ. Tiếp tục đi.”

“Được.”

Mã Lệ gật đầu và đi ra ngoài.

Sau một thời gian, quả nhiên có hai chiếc camera bay tới. Nhìn thấy đội ngũ của Trần Vũ đang hành động một cách kỳ là, liền lập tức dừng lại, bay tới bay lui để quay chụp.

Một trong những chiếc camera còn tập trung vào người Bát Hoang Diêu. Rõ ràng là người quay phim đã nhận ra cô ấy.

“Hiện giờ chúng ta đi đến đâu rồi?”

Đi được khoảng chừng hai mươi phút, đi qua một con sông, Trần Vũ thản nhiên hỏi.

“Cách lối ra phía bắc gần còn khoảng một giờ lộ trình nữa.” Đoạn Dã trả lời: “Tôi mơ hồ có thể nhìn thấy tường thành rồi.”

Ngẩng đầu nhìn mây đen dày đặc, cẩn thận xác định vị trí của mặt trời, Trần Vũ ra lệnh: “Vậy thì toàn đội dừng lại, chúng ta không đi nữa, nghỉ ngơi một chút.”

“Không đi nữa hả?” Đoạn Dã nghi hoặc.

“Hừm, không đi nữa.” Trần Vũ khoát khoát tay: “Mục tiêu của chúng ta quá lớn, đừng có vào vòng trong sớm quá.”

Nói xong, cậu ta liền bộc phát khí kình, đấm một quyền vào sau ót của con dị thú.

“Đông!”

“Rống ——— ”

“Đông đông đông!”

“Rống…”

Con dị thú gầm lên một tiếng đau đớn, từ từ ngã xuống đất rồi ngất đi.

Sau đó, Trần Vũ lấy ra một chiếc mũ màu xanh lá cây của Mã Lệ từ trong ngực của mình và đội nó lên đầu con dị thú.

Ngay lập tức, dị thú không nhúc nhích nữa.

“Thật sự là thần kỹ à… Đáng tiếc, thời hạn sử dụng của những chiếc mũ được “buff” như thế này chỉ có 30 phút. Nếu không Mã Lệ liền có thể trở thành người giàu nhất nhờ bán những thứ này…”

Tiếc nuối chép miệng một cái, Trần Vũ nhảy từ thân của con dị thú xuống đất, đi tới bờ sông, chuẩn bị rửa tay một cái, thì phát hiện màu nước sông có gì đó không đúng.

Hơi vàng…

“Vũ ca, đừng đụng vào.” Đoạn Dã bước lên trước, cầm một vũng nước lên, cẩn thận quan sát: “Trong này có cứt, hẳn là từ thượng nguồn chạy xuống.”

“… Vậy cậu còn đụng vào làm gì.”

“… Ọe.”

“Sặc.”

Rút trường kiếm ra, Trần Vũ nghiêm túc nói: “Tay này không thể dùng được nữa, cắt đi.”

“Vũ. . . Vũ ca, cậu xem bên đó kìa.” Lúc này, Bát Hoang Diêu dường như đã phát hiện ra điều gì đó, cô ấy chỉ thẳng về phía trước.

Trần Vũ nhìn theo hướng ngón tay nàng chỉ.

Thì thấy bên kia bờ sông, có ba tuyển thủ ngoại cao to, đen hôi đang ngồi xổm bên sông, bưng nước lên như đang định uống.

Đoạn Dã: “... Ọe.”

“Chắc là những người không biết rõ tình huống, nhắc nhở họ một chút.”

Trần Vũ thu hồi trường kiếm, hai tay để ở xung quanh miệng tạo thành một cái loa, hô to: “Này! Người anh em! Đừng có uống nước sông, thượng nguồn bị ô uế đó.”

Bát Hoang Diêu: “Nhìn đồng phục học sinh thì giống như người Mỹ.”

Trần Vũ: “Người Mỹ?”

Bát Hoang Diêu: “Đúng.”

Sửng sốt một lát, Trần Vũ nhanh chóng nói với giọng lớn hơn, vừa làm động tác uống nước vừa nói: “Hai tay phải để như thế này mới cầm được! Uống nhiều một chút! Đúng! Chính là như vậy…”

Đám người: “...”

Đoạn Dã: “... Thật là tởm.”

Trần Vũ: “Bọn hắn cũng chả phải người nước mình.”

Không lâu sau, ba người bên kia sông vừa uống nước vừa vẫy tay chào: “thank you!”

Trần Vũ: “Đó thấy chưa.”

...

“Chủ nhiệm, kết quả điều tra đã ra.”

Cùng lúc đó.

Một phòng họp nào đó trong Sân vận động Tổ chim.

Nữ cấp dưới cầm trên tay một xấp tài liệu và đang báo cáo cho Cẩu Thánh: “Theo kết quả kiểm tra mẫu vật ở đó, có thể suy ra là nhóm dị thú này khi bị quả cầu ánh sáng của đêm qua thu hút tới đó, dường như đã đã ăn thịt đồng loại, gây ra tiêu chảy nghiêm trọng. Đây là báo cáo phân tích do tổ “túi khôn” thứ hai đưa ra.”

Cẩu Thánh cầm lấy báo cáo, lật nhanh từ trang đầu đến trang cuối, vẻ mặt nghiêm túc: “Đồng loại thi thể… Tại sao bọn chúng lại ăn xác của đồng loại làm gì?”

“Bởi vì có rất nhiều thành phần cơ thể trên đó, chẳng hạn như … máu.”

“Có thể làm cho mấy ngàn con dị thú bị tiêu chảy, vậy thì phải bỏ con mẹ nó ra bao nhiêu máu?”

“Tóm lại là…” Nữ cấp dưới ngập ngừng: “... Rất nhiều.”

“Đây là tác phẩm của ai.” Cẩu Thánh hỏi.

“Đang phân tích.” Nữ cấp dưới lại đưa ra một tờ tài liệu: “Nhưng theo phán đoán hiện tại của tổ Túi Khôn thứ bảy, thì khả năng cao nhất là lớp 2 năm nhất.”

“Lớp 2 năm nhất…” Cẩu Thánh nheo mắt lại: “Cá Hố, Trần Vũ, và Bát Hoang Diêu…”

“Đúng vậy.” Nữ cấp dưới gật đầu.

“...”

“...”

Phòng họp trống rỗng im lặng trong nửa phút.

Đôi mắt của Cẩu Thánh đột nhiên trở nên sắc bén: “Bây giờ cô hãy đi ra thông báo, phải thu thập tất cả tin tức về Trần Vũ. Bao gồm cả tình huống ở thành phố Thanh Thành. Thằng nhóc này có vấn

đề.”

“Vâng!”

...

Đấu trường của vòng đấu loại.

Một giờ ba mươi phút chiều.

Trần Vũ đang nằm bên bờ sông nghỉ ngơi cuối cùng cũng đứng dậy, lấy điện thoại ra nhìn thời gian: “Gần đủ rồi, Còn một tiếng rưỡi nữa là kết thúc tranh tài. Đi được rồi.”

Cởi cái nón xanh ra, con dị thú liền giãy giụa đứng lên.

Mã Lệ phụ trách đằng trước.

Kiệt ca phụ trách bên trái.

Lão Bát phụ trách bên phải.

Trần Vũ phụ trách phụ trách…

Mọi người tiếp tục bắt đầu “cuộc hành trình.”

Năm phút.

Mười phút.

Hai mươi phút…

Dọc đường sóng yên biển lặng.

Nhưng Trần Vũ lại cau mày trầm tư.

“Không thích hợp.”

“Nơi này có vấn đề…”

Lối ra có rất nhiều, đông tây nam bắc đều có.

Nhưng tuyển thủ cũng không ít.

Bây giờ chỉ còn hơn một tiếng nữa là kết thúc cuộc tranh tài, nhiều lớp học đã trở về rồi, cho nên sân bãi nơi này hẳn là sẽ đông đúc náo nhiệt.

Nhưng mà khi đi xa như vậy rồi, mà ngay cả một lớp học cũng không thấy được…

“Ngừng.”

“Đều dừng lại.”

“Tiểu Diêu đừng đi nữa, dừng lại hết đi.”

Trần Vũ từ từ rút thanh trường kiếm ra, cẩn thận quan sát bốn phía: “Chuẩn bị chiến đấu.”

“Sao vậy?” Đoạn Dã tiến lên hỏi: “Cậu phát hiện được gì?”

“Xuỵt.”

Trần Vũ ra hiệu im lặng, vẻ mặt nghiêm túc: “Có biến, hình như là mình đã mai phục.”

Nói xong, thanh trường kiếm của Trần Vũ đã trực tiếp đâm xuyên qua đầu của con dị thú cấp 3!

“Đông!”

Tứ chi của dị thú cứng đờ, lập tức ngã xuống đất, co giật mà chết.

Chương 475: Vòng đấu loại kết thúc (5)
Chương 475: Vòng đấu loại kết thúc (5)

“Bịch.”

“Bịch…”

Hai người Trần Vũ và Đoạn Dã từ trong không trung đáp xuống đất.

Bát Hoang Diêu lập tức chạy tới, khẩn trương hỏi: “Vũ ca, có chuyện gì vậy?”

Trần Vũ không trả lời, mà là triệu hồi mọi người tập hợp lại, bộc phát khí kình, hét về phía trước, bên trái và bên phải: “Trở về đội! Mã Lệ, Lão Bát, Kiệt ca, đều quay về đây! Lập tức!”

“Soạt…”

Không lâu sau, Kiệt ca và Lão Bát đập phá bụi cây, từ bên trái và bên phải chạy trở về.

“Chuyện gì vậy?”

“Phát hiện cái gì rồi hả?”

Trần Vũ quan sát hai người: “Hai người không bị gì chứ?”

“Làm sao mà bị gì được?” Kiệt ca không hiểu ra sao, sau đó nhìn thấy con dị thú đã chết, ngạc nhiên hỏi: “Cậu giết nó rồi hả?”

“Ừm, tôi hoài nghi là chúng ta đã bị trúng mai phục. Vì lý do an toàn cho nên liền giết nó.” Trần Vũ trả lời: “Dù sao thì đoạn đường còn lại cũng không còn xa nữa, kéo nó đi là được.”

Dứt lời, Trần Vũ nhón chân lên, nhìn về phía trước: “Mã Lệ đâu?”

Mọi người đối mặt nhìn nhau, đều cảm thấy không ổn.

Dựa vào năng lực của Mã Lệ thì không thể nào lâu như vậy mà

chưa quay về được…

“Mã Lệ! Về đội đi!”

Trần Vũ trầm giọng quát lớn.

Nhưng vẫn không có phản hồi.

“Không lẽ… Đã xảy ra chuyện gì rồi sao?” Đoạn Dã nghi thần nghi quỷ.

Trần Vũ nheo mắt lại, suy tư một lát, nhìn về phía Kiệt ca và Lão Bát: ” Trong lúc do thám, hai người có phát hiện điều gì kỳ lạ không?”

“Không có.” Kiệt ca lắc đầu.

“Không có.” Lão Bát lắc đầu.

“Mã. . . Chị Mã sẽ không phải là gặp nạn rồi chứ…” Trong lớp của Mã Lệ, một cô gái sợ đến mức khóc ra tiếng.

” Chị Mã của chúng ta là ai chứ? Chỉ có cô ấy gây tai nạn cho người khác.” Người bạn đồng hành lập tức an ủi.

“Vũ ca, tôi đi lên phía trước nhìn xem?” Bát Hoang Diêu nhấc tay.

“Không được.” Không đợi Trần Vũ nói chuyện, Đoạn Dã đã từ chối ngay lập tức: ” Dù là phim điện ảnh, anime hay phim truyền hình, trong những trường hợp như thế này, tách ra chính là muốn đi đầu thai.”

“Không sai.” Trần Vũ đồng ý: “Không thể tách ra, chúng ta cùng nhau tiến lên phía trước. Kiệt ca, anh kéo con dị thú đi.”

Kiệt ca gật đầu: “Được.”

Sau một thời gian ngắn sắp xếp lại, mọi người bắt đầu đi theo bước chân của Mã Lệ.

Sau khoảng năm phút, toàn đội dừng lại.

“Dấu chân đã biến mất ở đây.”

Trần Vũ ngồi xổm xuống, tỉ mỉ quan sát mặt đất: “Tiểu Diêu, cô từng học qua lớp trinh sát đúng không?”

“Ừ.”

“Cô xem thử đi.”

“Được.”

Bát Hoang Diêu bước tới chỗ dấu chân, mở to mắt phân tích một lúc, nói: “Hình như chị Mã Lệ lại bị người khác bắt đi rồi.”

Trần Vũ: “Cái từ ‘Lại’ này dùng rất tốt.”

Đám người: “...”

Thiếu nữ tiếp tục mở miệng: “Độ ẩm của những dấu chân xung quanh rõ ràng là không giấu nhau, hiển nhiên là có người cố ý che giấu. Nhưng mà…”

“Nhưng mà sao?” Nữ sinh trong lớp của Mã Lệ hỏi.

“Nhưng mà thật là kỳ lạ.” Bát Hoang Diêu nghiêng đầu, khó hiểu nói: ” Không có bất kỳ dấu vết đánh nhau nào ở hiện trường.”

” Có thể là dấu vết của cuộc chiến cũng đã bị giấu đi?” Đoạn Dã nói.

“Không có khả năng.” Bát Hoang Diêu nhìn về phía Đoạn Dã: “Giấu một dấu chân thì vẫn bị tôi tìm ra được. Muốn che giấu hết toàn bộ vết tích của cuộc chiến ở hiện trường thì căn bản là không thể nào. Các cành cây xung quanh, thậm chí là những giọt sương trên cành lá đều không có gì bất thường cả.”

“Chuyện này rất kì lạ.” Trần Vũ nhíu mày: “Với thực lực của Mã Lệ, chẳng lẽ bị một chiêu của đối phương đánh ngất đi…”

Mọi người đứng bế tắc hồi lâu.

Đoạn Dã mở miệng: “Vũ ca, chúng ta phải làm gì bây giờ?”

“Nhất định phải tìm được Mã tỷ!” Học sinh trong lớp của Mã Lệ

nói.

“Đúng, tìm Mã tỷ.”

“Chị ấy chắc chắn đang gặp nguy hiểm.”

“Trần Vũ, chị ấy vì anh mới đi làm trinh sát, anh không thể thấy chết mà không cứu!”

“Mã tỷ Mã tỷ Mã tỷ…”

Trần Vũ bực bội rống to: “Ngậm miệng!”

“…”

Hiện trường nháy mắt lặng như tờ.

“Tiểu Diêu, cô có thể lần theo dấu chân của đối phương được không?” Trần Vũ hỏi Bát Hoang Diêu.

“Được.” Thiếu nữ gật đầu: “Nhưng sẽ rất chậm.”

“Chậm là bao lâu?” Đoạn Dã xen vào.

“Bắt đầu lần theo từ hướng này, nếu như Mã tỷ ở khoảng cách xa, có lẽ…” Thiếu nữ ngập ngừng: “Có thể sẽ không kịp quay trở về lối ra.”

“Thời gian tranh tài kết thúc thì chẳng phải đồng nghĩa với việc bị loại rồi sao?” Đoạn Dã nhíu mày.

“… Đúng.” Bát Hoang Diêu nhìn Trần Vũ.

Đoạn Dã cũng nhìn Trần Vũ.

Mọi người chung quanh cũng đều nhìn Trần Vũ.

Trong lúc nhất thời, cậu ta cảm nhận được áp lực nặng nề.

Nhưng cậu ta cũng không cần xoắn xuýt điều gì, nói một cách không do dự: “Đuổi theo. Lần theo dấu vết trước đã, đến lúc đó rồi tính.”

“Được.”

Khi có lệnh, cả nhóm điều chỉnh một chút hướng đi và tiến sâu vào trong rừng rậm.

Sau khi rời đi không bao lâu, Lão Bát trong đội đột nhiên nói: “Vũ ca, tôi muốn đi vệ sinh, sắp nhịn không nổi nữa rồi.”

Đoạn Dã quay đầu: “Tách ra chính là muốn chết.”

“Vậy. . . Vậy tìm một người đi chung với tôi.”

Nghe vậy, Trần Vũ trầm ngâm liếc nhìn lão Bát: “Không cần, anh đi luôn ở chỗ này đi. Đàn ông mà ngại cái đếch gì.”

“Tôi đi nặng đó…”

“Nặng nhẹ gì cũng đi tại chỗ.”

“Vậy. . . Vậy được rồi…”

Lão Bát gật đầu, chạy tới đằng sau xác của con dị thú, bắt đầu đi nặng.

“Anh Vũ nè, cái này có phải là đã tách ra rồi không vậy? Nếu không để tôi đi canh gác một lúc?” Đoạn Dã nói.

“Được.” Trần Vũ gật đầu.

Sắp xếp ngay ngắn lại cây quyền trường Hạo Thiên, Đoạn Dã che mũi đi ra đằng sau con dị thú: “Nè, Ị nhanh lên đi… Hả?”

Đoạn Dã ngây ngẩn cả người.

Bởi vì lão Bát không có cởi quần ra.

Đối phương chỉ yên lặng ngồi xổm ở đó.

“Trong thôn các anh đi toilet đều đi như vậy hả…”

“Ầm!”

Đoạn Dã còn chưa kịp nói xong, lão Bát bỗng nhiên bộc phát khí

kình, vung tay móc ra một con dao găm sắc bén, đâm về phía ngực của Đoạn Dã!

“! ! !”

Đồng tử của Đoạn Dã co rút lại, muốn phản ứng lại.

Nhưng khoảng cách lại quá gần, gã ta lại là một pháp sư, thân thể của gã chả thể nào nhúc nhích được dù chỉ là một tí…

“Mẹ nó…”

“Phốc phốc!”

Máu, bắn tung tóe…

Chương 476: Vòng đấu loại kết thúc (6)
Chương 476: Vòng đấu loại kết thúc (6)

“Phốc phốc!”

Một cánh tay cụt đang cầm một con dao sắc bén bay lên không trung, máu tươi văng ra khắp nơi.

“Cái gì?”

Lão Bát đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy trên thi thể của dị thú, Trần Vũ mặt không biểu tình thu hồi trường kiếm.

Bên cạnh, Đoạn Dã lập tức hoàn hồn, xoay người lộn nhào về phía sau vài cái, cách ra một khoảng cách an toàn với Lão Bát.

“Võ pháp thuấn phát của cậu đâu mất rồi?” Trần Vũ hỏi Đoạn Dã.

“Vãi, sao tôi biết được hắn ta sẽ động thủ chứ. Thuấn phát cũng phải cần thời gian mà.”

Dứt lời, Đoạn Dã chắp tay trước ngực, bộc phát khí kình, nhìn về phía lão Bát, ánh mắt tràn đầy sát khí: “Tại sao lại tấn công tôi?”

Lão Bát không trả lời mà nhìn Trần Vũ với ánh mắt kỳ quái.

Mặt Trần Vũ cũng chả có một cảm xúc nào nhìn hắn: “Ngươi không phải là lão Bát.”

“Ken két…”

Lão Bát ngoẹo cổ, đôi mắt trừng to, nước miếng bắt đầu tiết ra: “Tôi đương nhiên là Lão Bát rồi.”

“Xem ra, cả ngươi và Kiệt ca đều đã bị khống chế.”

Trần Vũ vừa dứt lời.

Phía trước xác của con dị thú đã vang lên hàng loạt tiếng động lớn.

Chỉ thấy Bát Hoang Diêu đã đá một cước cho Kiệt ca bay lên không trung, sau đó thế công như những cơn sóng, những đòn nặng nề hết lớp này đến lớp khác đã phá vỡ phòng ngự của đối phương.

“Võ kỹ —— Bát Hoang Bí Thuật —— Phong Toàn· Vũ!”

“Phanh phanh phanh…”

“Sưu —— ”

Dưới một lực lượng kinh khủng như vậy, Kiệt ca giống như một viên đạn pháo lao tới theo một đường thẳng, nặng nề ngã xuống bên cạnh Lão Bát.

“Đông…”

Bụi tung tóe lên không trung…

“Vũ ca.” Bát Hoang Diêu chạy đến: “Các anh không sao chứ.”

“Không sao cả, cậu thì sao.”

“Nhờ có những lời nhắc nhở vừa rồi của anh, nếu không thì tôi đã bị trúng chiêu.” Thiếu nữ vẫn chưa hoàn hồn.

“Nói như vậy… Người đã hoài nghi chúng tôi từ lâu rồi sao.” Trong vũng bùn, Kiệt ca nghiêng người đứng lên, hai mắt đỏ ngầu: “Ngươi phát hiện khi nào vậy.”

“Từ khi Mã Lệ mất tích.”

Trần Vũ nhảy từ trên thi thể của con dị thú xuống đất, nắm lấy cái cổ của Kiệt Ca bình tĩnh nói: “Các ngươi và Mã Lệ đồng thời phụ trách điều tra, Mã Lệ mất tích, nhưng các ngươi lại bình an vô sự trở về, lúc đó thì tôi đã nghi ngờ rồi.”

“Có lẽ là chúng tôi may mắn thì sao.”

“Tôi không tin vào sự may mắn, cũng không thích đánh cược. Ở trong một hoàn cảnh tốt để phục kích như thế này, tôi không tin là đối phương sẽ bỏ qua cho hai bên cánh. Đặc biệt là ở ngoài sáng, thực lực của các ngươi còn mạnh hơn Mã Lệ.”

“Vậy thì từ lúc nào mà chúng tôi bị lộ vậy?”

“Từ khi Lão Bát muốn đi vệ sinh.”

Trần Vũ nói với giọng điệu bình thản: “Hiện tại toàn đội đang tìm kiếm một người đồng đội bị mất tích, tinh thần đều rất căng thẳng. Trừ phi là không nhịn được nữa, nếu không thì dù là người có chút EQ cũng sẽ không làm gián đoạn cuộc tìm kiếm trong khoảng thời gian này. Tôi đã luôn chú ý hai người, một phút trước còn rất bình thường, nhưng mà phút tiếp theo thì lại không nhịn được nữa, sơ hở quá rõ ràng.”

Lão Bát đột nhiên mở miệng: “Có lẽ, tôi đột nhiên bị tiêu chảy thì sao?”

“Thể chất của võ giả rất cường tráng, không ăn cơm cũng có thể kiên trì được một thời gian dài. Thời gian đấu vòng loại là 24 tiếng đồng hồ, và sẽ không có một võ giả nào dừng lại để ăn cơm cả. Chúng tôi không ăn, chắc hẳn là các người cũng sẽ không ăn. Nếu đã không ăn cơm thì làm sao lại bị tiêu chảy.”

Khi đang nói chuyện, những người còn lại cũng vây lại đây, nhìn chằm chằm vào Kiệt ca và Lão Bát một cách thù địch.

“Trần Vũ, đây không phải Kiệt ca và Lão Bát.” Vị tiền bối làm con tin lộ vẻ lo lắng: “Bọn hắn bị khống chế rồi.”

“Ừm.” Trần Vũ gật đầu.

“Lạc lạc lạc lạc…”

Lão Bát cười quái dị: “Không hổ là người đã thu thập được mấy trăm viên huỳnh quang châu, không phải là thằng ngu nhể.”

“Vũ ca, đây là một loại võ pháp khống chế tinh thần.” Đoạn Dã trầm giọng nói.

“Làm sao giải trừ?”

“Đánh ngất là được.”

Nghe vậy, Trần Vũ cũng không nói nhảm thêm nữa, giơ nắm đấm

lên, sau đó tốc biến đến sau lưng hai người, đánh mạnh!

“Phanh phanh!”

Kiệt ca và lão Bát trợn trắng cả tròng mắt, khẽ ngã xuống.

“Băng bó cho cánh tay bị cụt của Lão Bát một chút đi, đừng để bị chảy máu nhiều quá.”

“Được.” Bát Hoang Diêu từ trong ba lô lấy ra loại thuốc cầm máu đặc biệt và băng vải, quấn quanh vết thương của Lão Bát: “Được rồi.”

“Ừm.”

Gật gật đầu, Trần Vũ thiêu đốt khí kình, nhảy lên xác của con dị thú, nhìn khắp bốn phía: “Ra đi. Vòng đấu loại chỉ còn nửa tiếng nữa thôi, tiếp tục chơi như vậy cũng không có ý nghĩa nào.”

Sau khi nói xong, khoảng chừng một phút sau.

Có hơn chục người vây quanh từ mọi hướng, sắc mặt của họ đều rất khó coi.

Người đứng đầu là một thanh niên mắt một mí mặc trang phục samurai Nhật Bản. Xung quanh cơ thể của hắn ta có năm hoặc sáu chiếc camera đang bay.

“Vũ ca, là sinh viên của Đại học Tokyo ở Nhật Bản.” Đoạn Dã mở miệng.

Trần Vũ không có đáp lời, mà là yên lặng nhìn chằm chằm với tên thanh niên một mắt này. Thật lâu sau, cậu ta hỏi: “Chính ngươi đã bắt Mã Lệ sao?”

“Là tôi bắt.” Thanh niên một mắt khàn giọng nói.

“Chết chưa.”

“Nhiều camera như vậy, tôi có thể giết được sao.”

“Vậy người đâu.”

“Treo trên cây.”

“Ừm…” Trần Vũ trả lời, giang tay ra: “Rất tốt, chú trọng. Một lát nữa khi đánh nhau, tôi sẽ nể tình một chút, các người cũng không cần lo lắng sẽ bị đứt tay đứt chân đâu.”

“Đừng manh động.” Sắc mặt của thanh niên một mắt trong rất nghiêm túc, nói bằng thứ tiếng Trung cứng ngắc: “Các người, đánh không lại tôi. Trừ Bát Hoang Dịch ra, tôi có thể cân cả cái đấu trường vòng loại này. Giao huỳnh quang châu ra rồi các người có thể đi.”

Ba người Trần Vũ, Đoạn Dã, Bát Hoang Diêu đối mặt nhìn nhau.

Đoạn Dã: “Vũ ca, lại có thêm một thằng thích tỏ ra nguy hiểm kìa.”

“Sặc…”

Người thanh niên một mắt chậm rãi rút thanh đao samurai từ thắt lưng ra, hai tay cầm đao, tách hai chân ra, khụy gối, ngồi chổm hổm tại chỗ.

Bình tĩnh nhìn xem Trần Vũ với một tư thế đứng rất chuyên nghiệp.

“Vũ ca…” Bát Hoang Diêu hạ giọng: ” Đây là một cao thủ kiếm đạo.”

Trần Vũ: “Không phải là hắn đang dùng đao hả?”

Bát Hoang Diêu: “…”

Chương 477: Vòng đấu loại kết thúc (7)
Chương 477: Vòng đấu loại kết thúc (7)

“Võ đạo vô tình, đao kiếm không có mắt.” Người thanh niên mặc đồ samurai nói với giọng điệu hơi máy móc: “Một khi đã quyết định động thủ thì sẽ không quản sống chết.”

“Ngươi đang nói cho camera nghe đấy sao.”

“Cũng là đang nói cho ngươi nghe. Giao hạt châu ra, những bi kịch sau đó sẽ không xảy ra.”

“Chậc chậc.” Trần Vũ cười lạnh một tiếng, ra dấu hiệu một cái với Đoạn Dã đang ẩn núp.

Đoạn Dã khẽ gật đầu, tâm niệm vừa động.

“Răng rắc!”

Một vết nứt trong không gian đột nhiên lộ ra.

“Đang!”

Nhưng mà, người thanh niên một mắt chỉ vung nửa đao thì vết nứt đó đã bị cắt thành hai đoạn.

Lông tóc không thương…

Đồng tử của Trần Vũ, Đoạn Dã và những người khác lập tức co rút lại.

“Đánh lén, tầm thường.”

Vẻ mặt cứng ngắc của thanh niên một mắt này dần dần lộ ra sát khí đáng sợ: ” Ta cho các ngươi một cơ hội cuối cùng. Giao hết huỳnh quang châu ra, nếu không, đao kiếm không có mắt.”

Trần Vũ quay đầu nhìn về phía Đoạn Dã, hỏi: “Võ pháp không gian cũng có thể bị xẻ ra làm đôi được hả?”

” Không gian chỉ có thể bị chia cắt bởi chính không gian.”

“Ồ thế à…”

“Vũ ca, người này không đơn giản đâu, hay là chúng ta nhận thua đi.” Đoạn Dã kiến nghị.

Trần Vũ: “? ? ?”

Đoạn Dã: “Phần thưởng gì đó, mất thì mất. Nghĩ thoáng một chút. Vật ngoài thân dù tốt đến đâu thì cũng là ngoại vật mà thôi. Đến cái ngày chết già, hai chân nằm thẳng cũng chả mang thứ gì theo được, đúng không? Làm người ấy mà, phải rộng lượng một chút.”

Trần Vũ: “…”

“Sặc!”

Im lặng nửa ngày, cậu ta bỗng nhiên rút trường kiếm ra.

Đoạn Dã giật mình, nghĩ là mình sắp bị ăn đập, liền vội vàng lùi lại bốn năm bước.

Nhưng sau một khắc, Trần Vũ lại trực tiếp xông về phía tên thanh niên một mắt kia.

“Ầm!”

Bộc phát khí kình, mũi kiếm sắc bén.

Khoảng cách mấy chục mét thoáng cái liền qua.

“Võ pháp —— Tín Ngưỡng Chi Dược!”

“Đông!”

Có thêm buff của võ kỹ làm cho tốc độ của Trần Vũ tăng vọt, đằng đằng sát khí chém về phía đối phương.

Thanh niên một mắt cũng bộc phát khí kình cao đến cấp 3, lấy bất biến ứng vạn biến.

Đợi cho kiếm phong tiến gần đến khoảng nửa mét, hắn ta đưa cổ

tay nâng thanh đao lên để chặn nó.

“Đang!”

Âm thanh của vàng và sắt va chạm làm chấn động màng nhĩ.

Hai người mỗi người lùi lại vài bước, sắc mặt cũng biến đổi.

“...”

“...”

Độc nhãn thanh niên: ” Đây là vũ khí đầu tiên có thể chặn đứng được một đao của ta.”

Trần Vũ: “Giống như trên.”

Độc nhãn thanh niên: “...”

Trần Vũ: “...”

Độc nhãn thanh niên: “Ngươi tên là gì.”

Trần Vũ: “Cương Bản Nhật Xuyên. Ngươi tên gì.”

Độc nhãn thanh niên: “Nhân Vương.”

Trong đám người, Đoạn Dã lại nhịn không được chen miệng vào: “Tại sao ngươi lại không gọi là Chỉ Lang luôn đi?”

“... Ngươi.” Nhân Vương quan sát Trần Vũ từ trên xuống dưới một lát, mở miệng: “Chắc là người mạnh nhất trong cái đội này phải không.”

“Không nhất định.” Trần Vũ lắc đầu: ” Chúng ta còn có một người mạnh hơn, chỉ là hắn ta xuất hiện được một lúc mà thôi.”

Bát Hoang Diêu: “...”

“Soạt.”

Nhân Vương lấy từ trong ngực ra một túi huỳnh quang châu, ném xuống đất: “Một chọi một. Người thắng sẽ nhận được chiến lợi

phẩm.”

“Một chọi một?” Trần Vũ nhìn lướt qua những kẻ địch xung quanh, sau đó nhìn lại lực lượng phe mình.

Mã Lệ mất tích.

Kiệt ca hôn mê.

Ngoài Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu ra, toàn là trợ thủ.

Bỏ hạt châu, mò một chút cứt thì được, nếu mà đi lên chiến đấu, một giây là tèo cmn rồi…

Sau khi suy nghĩ một chút, Trần Vũ gật đầu: “Được. Làm sao để phân định thắng thua?”

“Một bên nhận thua. Hoặc là…” Nhân Vương chậm rãi giơ đao trong hai tay lên: “Một bên tử vong.”

Trần Vũ cũng giơ trường kiếm lên: “Không có vấn đề.”

“Ong ong ong…”

Cả hai chiếc camera đều lơ lửng bay xung quanh họ, quay từ mọi góc nhìn và truyền hình ảnh đến khán giả trên khắp thế giới.

“Vũ ca, cẩn thận một chút.” Đoạn Dã thấp giọng nói.

“Ừ.”

“Nếu như anh chết rồi, em và Diêu tử sẽ là goá phụ đó.”

Trần Vũ: “...”

“Ba!”

Gương mặt của Bát Hoang Diêu bỗng chốc đỏ lên, nổi giận đá vào gót chân phải của Đoạn Dã.

Đoạn Dã: “Ui da…”

“Có thể bắt đầu được chưa?” Nhân Vương mặt không cảm giác

hỏi.

“Tới đi.” Trần Vũ ngoắc ngoắc ngón tay.

“…”

“…”

Tràng diện, an tĩnh lại.

Tất cả mọi người đều tập trung tinh thần. Chỉ còn âm thanh “ong ong” của những chiếc camera đang bay lơ lửng…

Một giây.

Ba giây.

Mười giây…

“Hô…”

Một làn gió mùa thu thổi qua, lá vàng rụng xuống.

Cũng liền ở trong cái khoảnh khắc này, hai người ra tay cùng một lúc, mãnh liệt đâm kiếm ra!

“Đang!”

Những tia lửa bắn tung tóe, Nhân vương người sở hữu kỹ năng kiếm thuật thượng thừa, cảm nhận rất rõ sự thay đổi trọng tâm của lực lượng truyền đến, lắc cổ tay một cái, hắn ta dễ dàng chống đỡ lưỡi kiếm.

Sau đó, vung thẳng thanh đao vào mặt của Trần Vũ!

“Bạch!”

Trong khoảng điện quang hỏa thạch, Trần Vũ quả quyết sử dụng tốc biến, dịch chuyển đến sau lưng đối phương, sau đó tung ra một chiêu Hoành Tảo Thiên Quân.

“Đang!”

Nhưng mà lại bị Nhân Vương đỡ được.

“Quả nhiên là võ kỹ né tránh loại không gian.” Nhân Vương nheo độc nhãn lại: “Không tầm thường. Loại vũ kỹ này thật… Không tầm thường.”

“…”

“Vũ ca không phải đối thủ hắn ta đâu.” Đoạn Dã sắc mặt nghiêm túc: ” Vừa ra tay thì đã rơi vào thế bất lợi.”

“Hừm, thực lực cách biệt hơi lớn.” Bát Hoang Diêu lộ vẻ lo lắng: “Đối phương là võ giả cấp 3, mặc dù thể chất của hắn không phải là quá mạnh mẽ, nhưng tốc độ vung đao rất nhanh. Lại còn là một cao thủ kiếm đạo nữa.”

“Quan trọng nhất là thanh đao kia. Lần đâu tiên có một vũ khí có thể ngăn cản được kiếm của Vũ ca. Điều này đã làm lộ ra trình độ kiếm thuật của cậu ta… Ồ quên mất, cậu ta không có trình độ kiếm thuật…”

“Vậy thì chúng ta phải làm sao bây giờ?” Thiếu nữ sầu lo.

“Một khi Vũ ca gặp được nguy hiểm thì chúng ta liền động thủ.” Đoạn Dã ghé vào tai của Bát Hoang Diêu, nhỏ giọng dặn dò.

“Không. . . Không phải nói là một chọi một sao?”

“Đúng vậy, một ức chọi một. Chúng ta lúc này mới có ba người mà thôi, còn chấp đối phương hơn 90 mấy triệu người đó.”

Bát Hoang Diêu: “…”

Chương 478: Vòng đấu loại kết thúc (8)
Chương 478: Vòng đấu loại kết thúc (8)

“Đang!”

“Đương đương đương…”

Trong trận chiến trực diện, khi các hiệp giao thủ tăng lên thì áp lực mà Trần Vũ nhận được cũng tăng lên.

Cậu ta đã nhìn ra được, đối phương căn bản là không có sử dụng hết sức lực của mình.

Chỉ là mấy động tác kiếm thuật đơn giản thôi mà cậu ta đã phải đối mặt với hoàn cảnh nguy hiểm rồi.

Nếu như hắn ta sử dụng võ kỹ, cậu ta sẽ bị thua ngay lập tức…

“Phải sử dụng Tụ Đỉnh Thông Thấu rồi sao…”

Trần Vũ rối rắm trong lòng.

Còn nửa tiếng nữa là cuộc thi đấu này sẽ kết thúc, khi mở “Chiếc hộp Pandora” đó thì sẽ không biết được điều gì có thể xảy ra.

“Lãng phí.”

Nhân Vương ép lui Trần Vũ chỉ với một đao, thân hình dừng lại: “Quá lãng phí.”

Trần Vũ lấy lại tinh thần, nhíu mày: “Lãng phí cái gì?”

“Thanh kiếm đó của ngươi. Nằm trong tay ngươi thật là quá lãng phí. Ngươi căn bản không hiểu kiếm.”

Cúi đầu nhìn lướt qua thanh kiếm mảnh mai, Trần Dư vô thức sờ sờ bo mạch chủ sau lưng: “Cô ấy không phải là kiếm của tôi.”

“Kết thúc thôi, vậy là đủ lắm rồi.”

Nhân vương vuốt nhẹ thanh đao của mình, đặt lại đao vào trong vỏ, sau đó cơ thể của hắn ta đột nhiên khựng lại, bao kiếm và lưỡi kiếm hướng lên trên đều run nhè nhẹ.

“Võ kỹ —— Cư Hợp Trảm!”

“Bạch!”

Như thể bầu trời đột nhiên tối lại, chỉ còn lại một luồng ánh sáng kéo dài vô tận.

Đồng tử của Trần Vũ đột nhiên co lại, theo bản năng muốn sử dụng tốc biến.

Nhưng ngay sau đó, trước mặt Nhân vương đột nhiên xuất hiện một vết nứt không gian…

“Răng rắc!”

“Đang!”

Để bảo vệ bản thân, lưỡi đao ban đầu vốn hướng về phía Trần Vũ nay đã đổi hướng về phía vết nứt ngay lập tức.

Nhân Vương quay đầu lại nhìn chằm chằm Đoạn Dã với ánh mắt sắc bén: “Hèn hạ!”

Đoạn Dã nghi hoặc: “Baby?”

“Bịch!”

Nhân Vương lộn nhào trên không trung và thu hồi thanh đao samurai, liên tục lộn nhào 3 lần liên tiếp để kéo dài khoảng cách với Trần Vũ: “Các ngươi trái với điều ước.”

Trần Vũ nhìn về phía Đoạn Dã.

Đoạn Dã giơ hai tay lên: “Sorry, bản năng, không khống chế được…”

“Vũ ca, cùng lên đi.” Bát Hoang Diêu bộc phát khí kình, lách mình đứng bên cạnh Trần Vũ.

Trần Vũ đứng tại chỗ, suy nghĩ một lát rồi gật đầu.

Hiển nhiên, binh khí không chiếm ưu thế nữa thì với thực lực 1.9 trước mắt của cậu ta, thì sẽ rất khó để đánh bại tên người Nhật này.

Chuyển từ đơn đấu sang đấu đội là lựa chọn hợp lý nhất lúc này.

“A. . . Ha ha ha…”

Nhìn thấy vậy, Nhân Vương cười một cách lạnh lùng, duỗi tay trái ra sờ lên cái bịt mắt của mình: ” Thực ra điểm yếu lớn nhất của ta chính là một chọi một. Nếu các ngươi đã lựa chọn hỗn chiến, như vậy… Sau này đừng có trách ta.”

Dứt lời, năm ngón tay của hắn ta căng ra, cơ bắp căng cứng, như thể vắt kiệt hết sức lực của cơ thể, hắn từ từ kéo chiếc khăn bịt mắt xuống.

Lộ ra một viên nhãn cầu đen tuyền…

Các sinh viên Nhật đang vây quanh lập tức kinh hãi lùi lại vài bước.

“Đây là…”

Sắc mặt Đoạn Dã đột nhiên thay đổi: “Mọi người đừng có nhìn vào mắt phải của hắn!”

Nghe vậy, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào mắt phải của Nhân Vương, bao gồm cả Trần Vũ và Bát Hoang Diêu…

Nhân Vương: “...”

Đoạn Dã: “...”

“... Võ pháp —— nhãn thuật —— Di Đoạn!”

Một hàng mười một người, con ngươi phóng đại, toàn bộ trúng chiêu…

...

“Kết thúc.”

Nhân Vương đứng lên và bịt lại con mắt của mình.

Sau khi chịu đựng cơn đau đầu dữ dội một lúc, hắn ta nhìn đám người Trần Vũ trước mặt.

Chỉ thấy tất cả mọi người, tất cả đều có vẻ mặt đau khổ.

Có người khuôn mặt vặn vẹo…

Có người không ngừng rơi lệ…

Có người gào thét khàn giọng…

Có người tuyệt vọng như chết…

“Di Đoạn, một đòn công kích tinh thần khá cao cấp. Nó có thể tái hiện những ký ức đau đớn nhất của cuộc đời trong ý thức của họ, và tiếp tục làm cho nó trở nên trầm trọng hơn, cho đến khi linh hồn sụp đổ.”

“Sau khi tinh thần sụp đổ, thì có thể tiếp nhận nhãn thuật giai đoạn hai, hoàn toàn khống chế được tinh thần của bọn hắn…”

“Giống như hai tên phế vật đó.”

Nhân vương liếc mắt nhìn về phía Kiệt ca và lão Bát còn đang bị hôn mê, đứng im tại chỗ, lẳng lặng chờ đợi.

Khi đang sử dụng nhãn thuật này thì hắn sẽ không thể cử động được.

Hơn nữa xung quanh “nạn nhân” cũng sẽ không được có ai khác bất ngờ xuất hiện. Nếu không, vì nguyên lý của “xúc mộng giả”, nó sẽ quấy nhiễu nhãn thuật này, làm cho những “nạn nhân” tỉnh dậy.

“Kimochi ~ ”

Nhưng mà, ngay lúc Nhân Vương đang đắc ý và chờ đợi thắng lợi…

Trong đám người, mơ hồ có tiếng rên rỉ thoải mái vang lên.

Nhân vương: “?”

Nhíu mày, hắn nghe tiếng nhìn lại, phát hiện chính Trần Vũ là người đã phát ra âm thanh.

Chỉ thấy trên cái khuôn mặt đau khổ của cậu ta… Có vẻ như đã không còn đau đớn như vậy nữa…

“Ồ ~~ ”

Trần Vũ nhắm mắt lại, khẽ mở miệng: “Em gái à, nhẹ thôi nha em…”

Nhân vương: “? ?”

“Đừng. . . Đừng có liếm, anh sắp không chịu được nữa rồi…”

Nhân vương: “? ? ?”

Chương 479: Vòng đấu loại kết thúc (9)
Chương 479: Vòng đấu loại kết thúc (9)

“Đông!”

Nắp quan tài nặng nề rơi xuống.

Vĩnh viễn ngăn cách luôn khuôn mặt của mẫu thân.

Thân hình gầy guộc của Bát Hoang Diêu đang đứng trên bậc thang, đôi mắt to tròn của cô như đã mất đi hết màu sắc vốn có của nó…

“Mẹ…”

“Mẹ…”

“Mẹ ngươi chết rồi.” Trên đầu đột nhiên vang lên một giọng nói lạnh lùng.

Bát Hoang Diêu kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy được một cái cằm dưới lạnh lùng.

“Mẹ… Chết rồi…”

“Chết rồi, chính là không thể tiếp tục tồn tại nữa.” Bát Hoang Chấn tiến lên mấy bước, đè quan tài xuống: “Bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ tiếp tục mang ngươi về ‘Tuyệt’ .”

“Không…”

Bát Hoang Diêu kinh hãi bật khóc, nhớ lại cái nơi như là địa ngục thâm uyên, vực thẳm âm u đó, toàn thân lạnh buốt: “Không. . . Không muốn… Con không muốn đi…”

“Ngươi không có quyền quyết định.” Hai con ngươi của Bát Hoang Chấn trừng thẳng, khóe miệng nhếch lên đi về phía Bát Hoang Diêu.

“Không… Không được qua đây!”

Bát Hoang Diêu sợ hãi kêu thảm thiết, bóng dáng nhỏ bé lảo đảo lùi về phía sau, từng bước từng bước lui về trong đại sảnh căn biệt thự: "Không…"

"Bạch!"

Bỗng nhiên, Bát Hoang Chấn biến mất.

Ngay lập tức, cô gái cảm thấy cơ thể mình đang bị ôm chặt từ phía sau.

"A a! ! !"

Nàng sợ hãi thét lên, nhưng khi quay đầu, tiếng khóc liền ngừng lại.

Bởi vì, người đang ôm chầm lấy nàng… Lại là mẹ của nàng.

"Mẹ…"

"Tiểu Diêu." Mẹ nở một nụ cười ấm áp, đặt trán của mình lên cái trán nhỏ của Diêu: "Đừng sợ, mẹ ở đây."

"Mẹ. . . Mẹ…" Run rẩy hồi lâu, Bát Hoang Diêu gào khóc: "Con không muốn đi … Con không muốn đi đâu…"

"Ngoan, bảo bối của mẹ sẽ không đi đâu cả." Người mẹ vuốt ve sau lưng của Bát Hoang Diêu: "Bảo bối ở đây với mẹ…"

"Phốc phốc!"

Chưa kịp dứt lời, đôi mắt của mẹ đột nhiên bị hai ngón tay xuyên thấu!

Máu tươi, xen lẫn với chất lỏng màu vàng trắng, trào ra.

Đồng tử của Bát Hoang Diêu mở to đến cực hạn, cô quên luôn cả khóc, chỉ ngây người nhìn người cha đang nâng thi thể mẹ cô từ phía sau lên.

"Mẹ ngươi, đã chết." Bát Hoang Chấn nghiêng người, khóe miệng giật giật, lôi thi thể ra khỏi biệt thự, mở nắp quan tài, ném thi thể

vào trong như một đống rác rưởi.

“Đông.”

Máu bắn tung tóe.

“Mẹ. . . Mẹ…” Hô hấp của Bát Hoang Diêu ngày càng gấp gáp.

“Người tiếp theo chính là ngươi…” Bát Hoang Chấn quay đầu lại, lộ ra hàng răng sắc nhọn: “Đưa ngươi về “Tuyêt”!”

“Mẹ… Cứu con…”

Bát Hoang Diêu loạng choạng đứng dậy, vừa chạy lên lầu vừa khóc nức nở. Bởi vì sợ hãi quá mức, chân trái đạp trúng chân phải, trọng tâm cơ thể bất ổn, ngã về phía bậc thềm.

“Ba.”

Nhưng trước khi ngã xuống, một vòng tay ấm áp đã ôm chặt lấy cô bé.

“Tiểu Diêu, con không sao chứ?”

Bát Hoang Diêu ngẩng đầu lên và lại nhìn thấy nụ cười dịu dàng của mẹ mình.

“Mẹ…”

“Mẹ ngươi chết rồi!” Bát Hoang Chấn gầm thét, từ trên không rơi xuống, thân thể nặng nề trực tiếp đè gãy vòng eo mảnh mai của mẹ. Những âm thanh “rắc rắc” vang lên.

“Ọe…”

Máu tươi tràn ra từ trong miệng của người phụ nữ: “Tiểu. . . Tiểu Diêu… Chạy mau…”

“A a a! !”

Bát Hoang Diêu hét lên, quay người chạy sang hướng khác lên lầu, lao vào trong phòng mình.

“Tiểu Diêu? Sao con lại hoảng sợ như vậy?”

Bên giường, mẹ đang ngồi phơi nắng, khẽ vén tóc, dịu dàng nhìn nàng: “Có phải là con đã gây hoạ rồi không?”

“Mẹ… Mẹ. . . Mẹ chạy đi, nhanh lên!” Bát Hoang Diêu vừa khóc vừa nói: “Ba đang muốn giết mẹ đó!”

“Hả?” Người phụ nữa nghi ngờ.

“Đông!”

Ngay sau đó, cánh cửa gỗ của căn phòng bị đập tung ra.

Bát Hoang Chấn khiêng theo một nửa thi thể, lảo đảo đi tới trước giống như một con Zombie: “Mẹ ngươi… Chết rồi…”

“Không! ! Mẹ chưa chết!” Trong cái thân thể gầy gò của Bát Hoang Diêu tuôn ra sự phận nỗ vô biên, quay đầu chỉ vào người mẹ đang ở bên giường: “Mẹ con ở đây! Mẹ chưa…”

Thiếu nữ không nói được nữa.

Bởi vì khuôn mặt xinh đẹp của người phụ nữ bên giường đã biến mất.

Bị một cái búa sắt đập cho nát bét…

“Tiểu Diêu…” Trong tay Bát Hoang Chấn đã không còn khiêng lấy thi thể nửa người nữa, ông ta gian nản ngẩng đầu: “Chạy mau…”

“Không…”

“Không…”

Bát Hoang Diêu che đầu, quỳ rạp xuống đất: “Đừng mà…”

…

Trong một ý thức khác.

Một gia đình ba người, ấm áp ngồi trước bàn cơm.

“Con trai, chúc con thi đại học suôn sẻ!” Người đàn ông nâng ly: “Nào, cạn ly!”

“High.” Đoạn Dã ũng nâng chén, lẫm liệt: “Tình cảm hai anh em chúng ta sâu đậm như vậy mà, đừng khách sáo.”

“Cốc!”

Người phụ nữ giơ chiếc thìa trong tay lên gõ vào đầu của Đoạn Dã: “Nói chuyện với bố con kiểu gì vậy hả?”

“Không sao, hôm nay vui vẻ, đừng bận tâm.” Người đàn ông rộng lượng vẫy vẫy tay.

Đoạn Dã nâng ly: “Cha ơi, cha nói xem cái âm thanh vang lên vừa rồi khi đầu con bị đánh đó, nghe hay có hay không ạ?”

“Thanh thúy! Hay lắm! Đầu tốt!”

“Là cha đẻ tốt.”

“Kiệt kiệt kiệt…” Người đàn ông cười chảy cả nước miếng.

“Hả?”

Lúc này, Đoạn Dã mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn.

“Rống!”

Sau đó trong giây tiếp theo, một cái đầu của con dị thú khổng lồ đập vỡ bức tường gạch! Mở cái miệng to như cái chậu ra nuốt chửng người phụ nữ đang ngồi xem hai cha con trò chuyện trên trời dưới đất…

“Răng rắc…”

“Răng rắc…”

Khi miệng của con dị thú khổng lồ động đậy, có thể nghe được rõ ràng âm thanh của việc cơ bắp bị xé rách và xương bị nghiền nát.

“Soạt.”

Đoạn Dã ngay lập tức kinh hãi đứng dậy và hất đổ bàn ăn.

“Con trai, con có nhìn thấy không?” Người đàn ông nhấp một ngụm rượu, chỉ vào miệng của con dị thú và nói: “Lúc đó, mẹ con chính là bị cắn chết như vậy đấy, nội tạng đều bị cắn nát, cha có mặt ở hiện trường, tận mắt chứng kiến đó.”

“Ngươi. . . Ngươi…” Vành mắt Đoạn Dã như muốn nứt ra.

“Sau đó, một con dị thú khác cũng lao đến và nuốt chửng cha…”

“Ầm ầm.”

Chưa kịp dứt lời, một con dị thú khác đã lao tới và cắn đứt phần thân trên của người đàn ông.

“Két xùy…”

“Két xùy…”

“Không! ! !”

…

Chương 480: Vòng đấu loại kết thúc (10)
Chương 480: Vòng đấu loại kết thúc (10)

Khác với hai ý thức trước.

Trong ý thức của Trần Vũ quả thực là hoan thanh tiếu ngữ.

“Các em ơi!”

Cầm micro lên, Trần Dư đứng trên ghế sô pha khoa tay múa chân: “Hát không hay thì có hát nữa, biết khiêu vũ thì lên chọn bài hát đi. Đừng ai nghịch điện thoại di động nữa! Tiền boa chắc chắn sẽ cho đủ!”

“Cám ơn anh Vũ!” Các cô em ngồi trước sô pha vui vẻ cúi đầu.

Trần Vũ ngồi xuống, ngoắc ngoắc ngón tay: “Tới tới tới, đều tới đây đi, phóng khoáng một chút!”

Các cô em xinh đẹp đột nhiên chen chúc kéo đến, ngồi xung quanh Trần Vũ.

Tiếng nhạc ồn ào, Trần Vũ trái ôm phải ấp, bầu không khí trong phòng dần dần trở nên ấm áp hơn.

“Ầm!”

Bỗng nhiên, cửa phòng bị đẩy ra.

Trần Tư Văn nổi giận đùng đùng chạy tới: “Trần Vũ!”

“Hả?” Trần Vũ bị dọa đến giật mình một cái, vội vàng ngồi dậy: “Chị…”

“Em. . . Sao em có thể chạm vào những người phụ nữ này? !”

“À… Không sao đâu, anh rể nói các nàng rất sạch sẽ, tiêu rất nhiều tiền mới có đó.”

“Em đang muốn chết có phải hay không!” Trần Tư Văn tức giận

dậm chân một cái: “Để bọn họ đi đi!”

Trần Vũ khoát tay: “Không cần đâu, chuyện nhỏ thôi mà chế ơi.”

“Để họ đi đi! Chị chơi với em.”

Trần Vũ: “? ? ?”

“Ầm!”

Trần Tư Văn bộc phát kình khí ném toàn bộ những cô em xinh tươi ra ngoài cửa sổ như ném một đống rác, sau đó cô ngồi bên cạnh Trần Vũ, vén tóc lên: “Rồi, hát đi.”

Trần Vũ: “...”

“Hai người là chị em ruột, không được đâu.” Cửa phòng mở ra, Bát Hoang Diêu ngượng ngùng bước vào: “Để. . . Để cho em làm cho…”

“Ba!”

Kỳ tỷ đột nhiên xuất hiện sau lưng nàng thiếu nữ, tát một cái làm cho cô nàng bay ra xa ba mét: “Con nít con nôi thì biết gì mà hầu hạ đàn ông? Để cho chế.”

“Không được.” Từ Nhược ưỡn ngực lên, nhẹ nhàng bước tới: “Anh Vũ thích gặm cỏ non, không thích lái máy bay.”

“Nói bậy.” Liễu Thiến, một mỹ nhân đã từng bị Trần Vũ ném ra khỏi sàn đấu cũng xuất hiện: “Trần Vũ chỉ thích người đẹp như tôi thôi.”

“N!” Hata Yui từ cửa sổ đi vào, ôm chặt lấy Trần Vũ: “Thân thể của người có bền chắc được như tôi không?”

“A.” Trong tủ rượu, Mã Nghiên – chị gái của Mã Lệ đẩy gọng kính, nói: “Tâm lý so sánh kỳ lạ của phụ nữ…”

“Thì ra đây chính là nhân loại sao…”

“Mẹ nó?” Mã Nghiên bị giọng nói đột ngột vang lên bên cạnh làm

cho kinh ngạc: “Cô là ai vậy?”

“Chào ngài, nhân loại tôn kính, tôi tên BB…”

...

“Bịch…”

“Bịch bịch…”

Hiện trường vòng đấu loại.

Trước mặt Nhân Vương.

Từng người sinh viên ngã xuống đất đau đớn, rơi vào trạng thái choáng váng, suy sụp tinh thần.

Sau đó, liền bị Nhân vương tiếp tục thi triển nhãn thuật điều khiển, đứng dậy mà không có bất kỳ dao động cảm xúc nào.

Chỉ còn lại ba người vẫn còn đang cố chấp chịu đựng.

Chính là Trần Vũ, Đoạn Dã, Bát Hoang Diêu…

“Ọe…”

Khoảng một vài phút sau, Đoạn Dã là người thoát ra đầu tiên. Thân thể cậu ta mềm nhũn quỳ trên mặt đất, nôn khan một lúc, ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Nhân Vương với đôi mắt đỏ ngầu tràn đầy tơ máu.

“...” Nhân vương khẽ quay đầu lại: “Giống như nữ nhân tên Mã Lệ, ngươi cũng chống cự được.”

“Ọe…”

Sau đó, Bát Hoang Diêu cũng nôn khan và thức tỉnh. Nhưng cơn đau dữ dội làm cho nàng mất đi ý thức.

“Diêu tử.” Đoạn Dã đổ đầy mồ hôi đỡ Bát Hoang Diêu dậy: “Tỉnh dậy, Này?”

“Mẹ. . . Mẹ…”

“Tỉnh dậy đi, đó là giả thôi.”

Đoạn Dã dùng sức tát mạnh vào lưng cô gái.

“Giả…”

Bát Hoang Diêu nhanh chóng ổn định lại, sửng sốt một lát liền lấy lại tinh thần: “Đoạn. . . Đoạn Dã cậu không sao chứ?”

“Vẫn tốt.”

“Vũ ca đâu?” Thiếu nữ vội vàng nhìn về phía Trần Vũ.

Trần Vũ đang nhắm mắt lại, thân thể run rẩy: “Hắc hắc… Hắc hắc hắc… Ha ha ha ha ha…”

Đoạn Dã: “…”

Bát Hoang Diêu: “…”

Nhân Vương: “…”

Đám người: “…”

“Mau nhìn!” Đoạn Dã bỗng nhiên chỉ vào hạ thể của Trần Vũ: “Xuất hiện! Đàn ông có ba chân!”

Đám người: “…”

Khán giả trước màn hình TV: “…”

“…”

Chương 481: Vòng đấu loại kết thúc (11)

Sau một hồi im lặng, Bát Hoang Diêu lúng túng nói: “Anh Vũ bị sao vậy…”

Đoạn Dã: “… Không biết, dù sao thì cậu ta cũng không trải nghiệm cùng kênh với chúng ta đâu.”

“Đủ rồi.”

Nhân vương nhìn vẻ mặt ngày càng sảng khoái của Trần Vũ, không nhịn được nữa, thu hồi nhãn thuật.

"... Hả?"

Trần Vũ lập tức tỉnh táo lại, có chút ngẩn người: "Người đâu?"

Nhân Vương: "..."

Mấy giây sau, Trần Vũ mới kịp phản ứng, nhìn về phía Nhân Vương: "Vừa rồi ngươi đã làm gì?"

"Chỉ là sử dụng nhãn thuật "Dị Đoan" mà thôi, để cho ngươi có thể sống và giãy dụa trong những ký ức đau đớn nhất."

"Đau đớn nhất..." Trần Vũ như có điều suy nghĩ: "Cách hiểu của ngươi về từ đau đớn có vẻ như khác với người bình thường nhỉ."

"Ta nghĩ ngươi mới là người khác với bình thường!"

Nhân Vương: "Ngươi là người thứ nhất, sau khi trúng chiêu đồng thuật của ta mà không bị gì cả. Tựa hồ ngay cả tinh thần cũng không gặp được đả kích nào."

"Đừng nói là gặp đả kích, bây giờ tôi chỉ cảm thấy phê như con tê tê, toàn thân tràn đầy năng lượng." Sau khi so sánh bắp tay của mình, Trần Vũ quay đầu nhìn về phía hai người đồng đội: "Các cậu thế nào... Vãi luyện? Hai người các cậu đã chơi « Civilization 6» rồi hả?"

Đoạn Dã: "..."

Bát Hoang Diêu: "..."

"Tại sao lại thành ra thế này?"

"Hai chúng tôi suýt chút nữa thì bị suy sụp tinh thần." Đoạn Dã vịn Bát Hoang Diêu, bước chân dao động: "Những người khác đều đã bị khống chế tinh thần rồi. Thật sự không được thì... Nhận thua đi."

Nghe vậy, Trần Vũ Trần Vũ quan sát tình hình xung quanh một

chút, nói: “Các cậu còn có thể chiến đấu được không vậy? Ví dụ như đối phó với những kẻ bị thao túng này.”

Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu liếc mắt nhìn nhau, đồng thời gật đầu: “Được.”

“Vậy thì tốt, bọn họ thì giao cho hai người. Tôi chuẩn bị liều ăn nhiều.”

Trần Vũ vẫy vẫy tay rồi tiến lên mấy bước, nhìn chằm chằm Nhân Vương: “Lần đầu tiên mà tôi biết được có một thứ gọi là đồng thuật đấy. Kinh vãi đái luôn.”

“Còn muốn vùng vẫy giãy chết sao.”

Nhân Vương từ từ rút thanh võ sĩ đao ra, lấy tư thế của người cửa trên ra, vận sức chờ phát động: “Mặc dù không biết tại sao đồng thuật của ta không có tác dụng gì với ngươi. Nhưng ngươi không có bất kỳ cơ hội nào nữa.”

“Lạch cạch.”

Lấy ra một điếu thuốc, châm bằng bật lửa điện tử, Trần Vũ hít sâu một hơi.

Sau đó, cậu ta từ trong ngực lấy ra một chiếc nón xanh, trang nhã đội lên đầu: “Tôi vốn không định ra lá bài tẩy, dù sao cũng là hậu quả khó lường. Nhưng bây giờ cũng không có biện pháp nào khác…”

[hành động lực +100%]

Nhân Vương khẽ nhíu mày, mơ hồ ý thức được nguy hiểm.

“Ngươi cho rằng…” Trần Vũ nhàn nhạt phun ra một vòng khói thuốc: “Chỉ có mình ngươi biết nhãn thuật thôi sao?”

“Cái gì?” Nhân Vương sững sờ.

“Nhãn thuật, tôi cũng biết.” Trần Vũ hơi cúi đầu.

“Võ pháp —— Tín Ngưỡng Chi Dược.”

“Ầm!”

[cơ thể bị ức chế: Lực bộc phát giảm xuống:37%]

“Võ pháp —— Tụ Đỉnh Thông Thấu.”

“Đông! !”

[trạng thái không xác định tăng thêm: Lâm thời trí thông minh tăng lên:49%]

[kích hoạt cứng ngắc: tốc độ tạm thời +5%]

Chậm rãi ngẩng đầu, Trần Vũ lộ ra một đôi mắt gà chọi…

Chương 481: Vòng đấu loại kết thúc (11)

“Nơi có người, không nhất định có thần.”

“Nhưng nơi nào có ta thì nhất định không có thần.”

Chậm rãi ngẩng đầu, Trần Vũ lộ ra hai con ngươi sáng suốt, nhai nát điếu thuốc lá trong miệng, nuốt vào.

[ăn đồ có độc: Khí kình +12; dạ dày khỏe mạnh +4; thân thể khỏe mạnh +3; thể chất +3; thận khỏe mạnh +5…]

“Bởi vì…”

“Vương miện dù có mạnh đến đâu đi nữa thì trước sự khôn ngoan của ta, nó cũng sẽ mất hết đi những ánh sáng rực rỡ đó.”

Nhân Vương: “…”

Đám người: “…”

“Là anh sao?” Đoạn Dã hỏi dò: “Là anh quay lại rồi sao?”

“Người có cao thấp quý tiện, thịt có ngũ hoa tam tầng.” Trần Vũ quay đầu lại, nhìn Đoạn Dã bằng ánh mắt lãnh đạm: “Chỉ nhìn cái thần thái ngút trời này của ta mà ngươi còn không nhận ra được sao.”

Đoạn Dã: “…”

Nhân Vương hơi lùi lại nửa bước, nắm chặt thanh đao, vẻ mặt nghiêm túc.

‘Người này đã trở nên mạnh mẽ hơn rồi…’

Kinh nghiệm chiến đấu phong phú làm cho hắn ta là người đầu tiên phát hiện được thực lực của Trần Vũ đã tăng lên. Hắn ta bắt đầu tập trung tinh thần và chuẩn bị, sẵn sàng đáp trả cuộc tấn công của kẻ địch…

“Đừng có khẩn trương.”

Trần Vũ hơi giương khóe miệng lên, cúi người nhặt cái túi có chứa huỳnh quang châu trên mặt đất lên: “Trước mặt của một con mãnh hổ, bất kỳ cảm xúc thấp thỏm nào cũng chỉ là niềm vui sau bữa ăn của nó mà thôi.”

Nhân Vương: “...”

“Và đối mặt với trí tuệ tuyệt đối, bất kỳ sự căng thẳng nào cũng sẽ trở nên vô nghĩa. Chỉ là để cho bản tôn càng thất vọng về ngươi hơn mà thôi.”

Nhân Vương: “...”

Trong khi nói chuyện, Trần Vũ bước đến cái xác của dị thú, dùng thanh trường kiếm mổ bụng nó ra, lấy cái túi ở trong dạ dày của con thú ra rồi nhét cái túi chứa hạt huỳnh quang châu của Nhân Vương vào đó.

“Ngươi đang làm gì?” Nhân Vương hỏi.

“Quét dọn chiến trường.” Trần Vũ hơi nhướng mày: “Chuyện này không phải đã rất rõ ràng rồi sao?”

“... Ngươi thắng rồi hả? Chưa gì mà đã vội quét dọn chiến trường rồi sao?”

“Ta? Trí tuệ tối thượng của nhân loại? Trần Vũ, sẽ không thắng được sao?”

Nhân Vương im lặng nửa ngày: “... Trí tuệ của ngươi đâu?”

“Ngu xuẩn phàm nhân…”

Dùng ánh mắt thương hại liếc nhìn Nhân Vương một cái, Trần Vũ thu hồi trường kiếm: “Nhìn thấu mười bước, là tuấn tài. Nhìn thấu trăm bước, là thiên tài. Mà ta, nhìn thấu 3000 tỷ bước, mà ngươi, ngay cả một bước cũng nhìn không thấu.”

Nhân Vương: “...”

“Cũng không trách được ngươi, dù sao đại đạo trên thế gian này, đều có định số của chính nó. Sinh ra đần độn cũng không phải là ý

muốn của ngươi.”

Dứt lời, Trần Vũ đột nhiên bộc phát khí kình!

“Ầm!”

Gió lốc tiêu tán, thổi bay cho những chiếc lá nhao nhao rụng xuống.

“Ầm!”

Thấy thế, Nhân Vương cũng bộc phát toàn lực, đè thấp thân hình, ổn định trọng tâm, chờ đợi đòn tấn công tiếp theo của Trần Vũ…

“Sắp bắt đầu rồi!” Phía sau máy quay, các khán giả trước màn hình TV ở Nhật Bản đều lên dây cót tinh thần.

“Kết thúc rồi.” Trần Vũ mỉm cười vẫy tay, bỗng nhiên chống khuỷu tay về phía sau, đập choáng một nữ sinh trong lớp của Mã Lệ.

Đám người: “?”

Sau đó, dưới ánh mắt kinh hãi của tất cả mọi người, tay trái của cậu ta khiêng cô nữ sinh, trên vai phải thì xách theo cái túi trong dạ dày của con dị thú rồi bỏ chạy!

“Đến được lối ra thì thằng con mẹ nó rồi? Còn ở lại đây đánh đánh cái mẹ gì không biết?”

“Phanh phanh phanh…”

Sóng âm nổ vang! Bụi mù bay lên bốn phía!

Trong giây lát, bóng lưng của Trần Vũ biến mất trong rừng rậm…

“…” Nhân Vương choáng váng.

“…” Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu bối rối.

“…” Những người còn lại cũng như những khán giả đang ngồi trước màn hình TV, bộ não của họ đều đã đứng máy.

Một lúc lâu sau.

Đoạn Dã là người phản ứng đầu tiên.

Gã ta giật mình vỗ đùi: “Vãi chưởng? Cái này cũng được hả? !”

“Ngươi…” Nhân Vương cũng định thần lại, trợn to hai mắt rồi rống to: “Nếu như ngươi dám chạy! Ta sẽ giết chết đồng đội của ngươi!”

Đoạn Dã: “Cậu ta thậm chí còn không nghe được nữa …”

Nhân Vương quay đầu lại, nhìn chằm chằm Đoạn Dã với đôi mắt tràn đầy sát khí.

Đoạn Dã xòe tay ra: “Dù cho ngươi có trừng đến rớt cả tròng mắt thì cũng chả có ích gì đâu, đây là vòng đấu loại, là đoạt huỳnh quang châu. Người ta đã mang theo hạt châu té khỏi đây rồi, nếu như ngươi dám giết chúng ta thì sẽ phạm pháp, tội hình sự đấy. Rất nhiều camera đang theo dõi đó.”

Nhân Vương nắm chặt tay, bóp cho chuôi “Ken két” rung động.

“Nhanh đuổi theo đi.” Đoạn Dã nhắc nhở: “Nếu không thì sẽ không đuổi kịp đó.”

“Baka! !”

Nhân Vương rống đến khàn cả giọng, hai chân đạp một cái, xách đao đuổi theo.

“Thấy được chưa.” Đoạn Dã nói với Bát Hoang Diêu: “Tức đến nói tiếng Nhật luôn rồi kìa.”

Bát Hoang Diêu: “...”

...

Huỳnh quang châu, mật độ cao, trọng lượng một viên cũng không nhẹ.

Mà hơn bốn trăm viên cộng lại thì một võ giả bình thường sẽ

không thể mang theo được.

Nhưng Trần Vũ rõ ràng là không bình thường.

Thể chất siêu phàm, cộng thêm nhiều loại buff, lại có vô hạn khí kình nên cậu ta càng chạy càng nhanh.

Chưa đầy nửa phút.

Đã có thể nhìn thấy rõ bức tường thành ở phía đằng xa…

Chương 482: Vòng đấu loại kết thúc (12)
Chương 482: Vòng đấu loại kết thúc (12)

“Dừng lại!”

Nhân Vương chạy hết tốc lực, thở hồng hộc đuổi theo không bỏ: “Không được chạy!”

“Ngu xuẩn phàm nhân.” Trần Vũ bĩu môi, tiếp tục tăng tốc: “Dùng ruột non chứa cứt để nghĩ thì cũng chả có ai thèm nghe lời ngươi đâu.”

“Đứng lại! Ta chưa bao giờ gặp được một người vô sỉ như ngươi!”

“Đó là tự nhiên. Loài người bao nhiêu năm mới có được một nhà thông thái phi thường như ta, làm sao có thể nhìn thấy ở khắp mọi nơi được?”

“Ngươi thật là ti tiện!”

“Đó là trí tuệ của ta.”

“Trí con mẹ mày!”

“Ngu xuẩn phàm nhân.”

Bước chân Nhân Vương càng lúc càng nặng, càng chạy càng chậm, cơn giận dữ dội dâng trào: “Ta. . . Ta tất sát ngươi…”

Chạy được một lát, nghe được phía sau không có động tĩnh gì nữa, Trần Vũ lập tức dừng bước, quay đầu nhìn lại: “Ngươi sao vậy? Hết sức rồi hả?”

“Giết!”

Nhìn thấy Trần Vũ dừng lại, Nhân Vương vui mừng khôn xiết, tiêu hao khí kình phát động công kích.

Nhưng Trần Vũ lại tiếp tục chạy, chỉ trong nháy mắt đã kéo dài khoảng cách lên mấy chục mét …

“Dừng lại!” Nhân Vương tức đến sắp nổ.

Trần Vũ: “Ngươi đuổi theo ta đi, nếu như ngươi đuổi kịp ta. Ta liền để ngươi hắc hắc hắc…”

“Trần Vũ! ! ! Ta sẽ giết ngươi!” Nhân Vương đứng tại chỗ, giơ cao thanh võ sĩ đao, ngửa mặt lên trời thét dài.

Trần Vũ dừng bước lại, quay đầu: “Lại hết sức rồi hả?”

“A a! !”

Nhân Vương lại tiếp tục đuổi theo.

Trần Vũ thì tiếp tục dẫn đầu.

Khoảng cách giữa hai người luôn được duy trì ở mức hai trăm mét …

“Ngươi. . . Ngươi…” Hô hấp của Nhân Vương càng ngày càng nặng nặng: “Ngươi đang dắt ta đi.”

“Sai.” Trần Vũ sửa lại: “Dắt chó.”

“Ngươi…” Nhân Vương nghiến răng nghiến lợi: “Ngươi dám dừng lại sao?”

Trần Vũ: “Ta dám.”

Nhân Vương: “Vậy ngươi dừng lại à!”

Trần Vũ: “Không dừng.”

“Vậy ra ngươi không dám dừng lại! !” Nhân Vương rống to.

Trần Vũ: “Ta dám.”

Nhân Vương: “Vậy ngươi dừng lại đi! !”

Trần Vũ: “Không dừng.”

“Ngươi chính là không dám! Không dám! !” Nhân Vương gào thét: “Phế vật! Đồ hèn nhát!”

Trần Vũ: “Ta dám.”

Nhân Vương: “Vậy ngươi dừng… Cái đ-t con mẹ nhà mày! !”

Trần Vũ: “Sao ngươi có thể chửi tục như vậy nhỉ? Ngu ngốc.”

“Bịch.”

Nhân Vương kiệt sức rồi đột nhiên ngã nhào xuống đất, nằm trong một đám cỏ dại.

Trần Vũ chậm rãi dừng lại, quay đầu: “Mới có mấy phút không gặp không thôi, ngươi đã mệt như thế rồi hả?”

Nhân Vương đột nhiên ngẩng đầu lên, tháo cái bịt mắt xuống, thi triển nhãn thuật mà không thèm quan tâm đến cơn đau trong đầu.

“Võ pháp —— nhãn thuật —— Mê Độn!”

[Bị quấy nhiễu tinh thần: Cân bằng +24%; lực bộc phát +17%; tốc độ suy nghĩ +25%]

Trần Vũ: “... Cám ơn nha.”

“Sắp chết đến nơi còn mạnh miệng!” Nhân Vương nắm chặt thanh võ sĩ đao, bò dậy, lao tới công kích quyết liệt.

Còn Trần Vũ thì càng chạy nhanh hơn…

“Không. . . Không thể nào!” Nhân Vương quá sợ hãi.

“Xem ra, ngươi đã không còn biện pháp nào nữa rồi.” Trần Vũ cảm thán: “Dù sao thì trí tuệ của phàm nhân cũng có hạn…”

Lại chạy thêm mấy phút nữa.

Rừng cây mất hết, trước mắt là một khoảng không gian rộng mở.

Hàng nghìn người đã tập trung ở trong quảng trường khổng lồ.

Có nhân viên công tác ở hiện trường, nhưng mà đa số là những tuyển thủ dự thi đến từ các quốc gia trên thế giới.

Chỉ là đã không thể nhìn thấy những chiếc camera lơ lửng nữa.

Bởi vì thành tích của các tuyển thủ sẽ được giữ bí mật trước khi trao giải.

Đạo diễn cũng sẽ cố tình tránh né những cảnh có liên quan khi phát sóng lại cảnh quay…

“Đông!”

Trần Vũ dừng lại, quẳng cái túi dạ dày nặng nề xuống đất, quay đầu nhìn về phía Nhân Vương đang mệt như một con chó: “Còn đuổi nữa sao? Ta đến nhà rồi.”

Nhân Vương: “…”

“Còn 21 phút nữa mới hết giờ tranh tài của vòng đấu loại.” Hai nhân viên công tác bước tới hỏi Trần Vũ: “Anh muốn kết thúc sớm sao?”

“Đúng.” Trần Vũ gật đầu, đặt nữ sinh đang hôn mê xuống rồi đảo mắt nhìn xung quanh: “Tại sao nơi này lại có nhiều người như vậy?”

“Có một sân bay ở lối ra phía bắc, thuộc về đại bản doanh.” Nhân viên công tác giải thích: “Dù là những tuyển thủ kết thúc tranh tài từ các lối ra khác cũng sẽ được gửi đến đây.”

“Ta đã đoán đúng, quả nhiên là không ngoài sở liệu của ta.”

“… Ngươi căn bản là không có đoán.” Một nhân viên công tác nhịn không được thì thầm.

Một nhân viên khác thì vội vàng chuyển chủ đề: “Đồng. . . Đồng học, bên trong quảng trường là khu vực an toàn, không thể tranh đấu. Mời anh thu hồi khí kình.”

“Ta cự tuyệt.”

Trần Vũ lắc đầu: “Ta cần phải có trí tuệ tuyệt đối để suy nghĩ về mọi chuyện trên đời, còn phải đối phó với lễ trao giải tiếp theo nữa. Yên tâm, ta sẽ không chiến đấu với bất kỳ ai đâu. Bởi vì,

phàm nhân đối mặt với thần thánh, chỉ có thua, làm gì có chuyện chiến đấu."

Hai người: "..."

"Nói nhảm như vậy là đủ rồi." Trần Vũ cầm lấy cái túi dạ dày của con dị thú để ở trước mặt hai người: "Hạt châu ở đây, đếm một chút đi."

"Tại sao lại để nó vào trong đó vậy?" Hai người nhân viên nghi hoặc.

Trần Vũ: "Ta cũng muốn để ở trong quần, nhưng mà cái quần không chứa được."

"... Đồng học này nói chuyện thật là mạnh mẽ."

Trần Vũ: "Trí tuệ chính là lực lượng, không có gì đáng ngạc nhiên cả."

Hai tên nhân viên đối mặt nhìn nhau, xì xào bàn tán.

"Hình như thằng này bị ngáo đó..."

"Ừ, nhìn giống như mấy thằng thiểu năng ấy."

"Đừng có nhiều lời với nó nữa, lỡ như chúng ta nói sai gì đó thì sẽ bị cắn đấy."

"Ừm, có lý..."

Chương 483: Vòng đấu loại kết thúc (13)
Chương 483: Vòng đấu loại kết thúc (13)

Sau khi bàn tán xong xuôi, một tên nhân viên trong đó lấy ra một con dao nhỏ, từ từ cắt dạ dày dị thú ra.

Một người khác thì đang cầm bút vở chuẩn bị ghi chép lại.

“Long long long…”

Nhưng mà, khi thành dạ dạy bị mổ ra, một ngọn núi nhỏ huỳnh quang châu đổ ập xuống trong chớp mắt, trực tiếp che luôn tên nhân viên đang cầm dao.

Những tuyển thủ khác trong quảng trường nghe được động tĩnh thì nhao nhao quay đầu nhìn sang.

Sau một khắc…

Toàn trường lặng ngắt như tờ…

“Đù móa…”

“Đkm…”

“Đây là ăn cướp của Bát Hoang Dịch rồi hả?”

“Rốt cuộc có bao nhiêu viên vậy…”

“Thằng nhóc này là ai thế?”

“Chả lẽ nguyên đám dị thú đi ị trước mắt nó hả?”

“VCL...”

Các tuyển thủ bạo động.

“Cái này. . . Cái này. . .” Người tổng phụ trách hiện trường loạng choạng chạy tới, nhìn những viên huỳnh quang châu rơi vãi khắp sàn, cổ họng như bị thắt lại: “Cái này. . . Trong này có bao nhiêu

viên vậy…”

“Không nhiều lắm.” Trần Vũ khoát tay: “Cũng chỉ bốn năm trăm viên thôi.”

Đám người: “…”

“Đều. . . Đều là của cậu hả?”

Trần Vũ chỉ vào người nữ sinh vẫn còn đang bị hôn mê: “Có một phần nhỏ là của lớp Mã Lệ. Tùy tình hình xếp hạng mà ta sẽ thưởng cho các nàng một chút. Thượng vị giả, thì phải hiểu ân uy cùng thi.”

“…”

“Đúng rồi, cái thằng không có não Bát Hoang Dịch kia trở về rồi chưa?”

“…”

“Bản tôn đang hỏi ngươi đấy.”

“Trở. . . Trở về rồi…”

“Hắn thu được bao nhiêu hạt châu?”

“…” Ánh mắt của người phụ trách rất phức tạp: “286 viên.”

“Hạng hai thì sao?”

“Trước mắt thì hạng hai là 73 viên.”

“Ai…”

Trần Vũ thở dài thườn thượt rồi chắp tay sau lưng, vẻ mặt u sầu: “Ta còn chưa dùng sức, tất cả mọi người đều đã ngã xuống.”

Đám người: “…”

“Thiên hạ to lớn to lớn như vậy mà không có ai có thể làm đối thủ của ta. Toàn là những con tôm con tép.”

[bị bài xích: Khí chất +11; tinh thần +7; may mắn +7; mị lực +15; lực hiệu triệu +10; phẩm đức +8; nhân duyên sức cuốn hút +14…]

[Bị bài xích: Tinh thần +15; mị lực +12; may mắn +3…]

“Chu choa?”

Nghe thấy âm thanh tổng hợp điện tử bên tai, Trần Vũ đột nhiên trở nên thích thú, cậu ta nhìn hàng nghìn tuyển thủ trước mặt và hét lên: “Mọi người đừng có hiểu lầm. Ta không phải là đang nhằm vào người nào…”

…

…

Hai giờ sau.

Vòng đấu loại chính thức kết thúc.

Trong sân vận động tổ chim ồn ào náo nhiệt này.

Chiêng trống vang trời, tiếng pháo cùng vang, cờ đỏ phấp phới, người đông nghìn nghịt…

Từng quả cầu pháo hoa nổ tung trong bóng đêm hắc ám.

Khiến cho cả thủ đô đều toát lên không khí tươi vui.

Nhưng mà, bầu không khí trong đại sảnh nghỉ ngơi của các tuyển thủ lại vô cùng kìm nén.

Hơn ba trăm người, gần như tất cả đều đang nhìn chằm chằm Trần Vũ với ánh mắt hung tàn.

Trần Vũ thì co rụt lại trong góc, run lẩy bẩy, nhìn chằm chằm mặt đất, không dám nhúc nhích…

“Vũ ca, rốt cuộc thì lúc đó cậu đã nói những gì vậy?”

Bên cạnh, Đoạn Dã cẩn thận quan sát xung quanh, hạ giọng nói: “Ánh mắt mà bọn họ nhìn cậu thật là đáng sợ.”

“Tôi cũng đâu có nói gì nhiều lắm đâu…”

“Vậy thì bọn hắn…”

“Chỉ là chửi bọn họ hơn 20 phút mà thôi.”

Đoạn Dã: “…”

Bát Hoang Diêu: “…”

“Ba.”

Trần Vũ che đầu đau đớn: “Nghiệp chướng à…”

“Nếu vậy thì trong trận đấu lôi đài ngày mai, bất kể là lớp chúng ta gặp được ai thì đối phương cũng sẽ ra tay một cách tàn nhẫn đúng không?” Đoạn Dã rùng mình một cái.

“Không nhất định.” Trần Vũ an ủi: “Có lẽ đêm nay sẽ có người tới cắn lén luôn rồi.”

Đoạn Dã: “… Bây giờ tôi muốn chuyển lớp còn kịp không vậy.”

“Két két —— đông!”

Ngay khi hai người đang nói chuyện, cánh cửa gỗ của sảnh nghỉ tạm thời bị đẩy ra.

Thân hình mập mạp của Cẩu Thánh một bước vào, giơ danh sách lên: “Đầu tiên, tôi xin chúc con mẹ nó mừng các bạn đã lọt vào top 100. Có thể đứng trong căn phòng này, thì đã chứng minh là các bạn đã là người chiến con mẹ nó thắng.”

Các tuyển thủ: “…”

“Tiếp theo đây sẽ là chuyện chính con mẹ nó sự.”

Cẩu Thánh lắc lắc tờ danh sách trong tay: ” Lễ trao giải sắp bắt đầu, chín người đứng đầu sẽ nhận được phần thưởng. Một lát nữa khi người dẫn chương con mẹ nó trình đọc đến tên ai thì người đó bước lên sân khấu, nghe thủng chưa?”

Các tuyển thủ gật đầu.

“Nghe thủng chưa? ! Đánh cái rắm coi! !”

“Thủng rồi.” ×302

“bịppp? ~ ”

Tất cả Mọi người đồng loạt quay đầu lại, khiếp sợ nhìn về phía Đoạn Dã.

Cẩu Thánh nheo mắt lại, kiềm nén lửa giận: “... Cá Hố, ngươi đang làm gì.”

Đoạn Dã ngượng ngùng nhấc tay: “Thầy. . . Không phải là thầy kêu em đánh cái rắm sao. Còn… Còn nữa, tên em không phải là Cá Hố.”

“... Hô. ”

Cẩu Thánh hít một hơi thật sâu, cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại: “Các ngươi, tất cả các ngươi luôn. Đừng thử thách sức chịu đựng của tôi. Một lát khi lễ trao giải bắt đầu, đừng có giở trò gì đó, nghe chưa?”

Các tuyển thủ gật đầu.

“Có nghe không? ! Trả lời đi!”

“Nghe được!” ×305

Sau đó Cẩu Thánh dẫn theo các giám khảo rời đi.

Khoảng chừng một phút sau.

Một lời mời gọi từ người dẫn chương trình ở bên ngoài sân đấu: “Sau đây cho mời lớp đứng thứ chín trong đấu vòng, Lớp tinh anh 3 năm 2 của Đại học St. Peter’s College, *, *, ** sẽ lên sân khấu để nhận giải thưởng!”

Trong sảnh, ba người đứng dậy, vội vàng bước ra khỏi cổng.

Trước khi đi, họ vẫn không quên trừng Trần Vũ một cái…

Trần Vũ: “...”

[tâm lý bị tổn thương: Tinh thần +6]

“OHHHHHH...”

Bên ngoài sân, tiếng hoan hô rung chuyển đất trời.

Thông qua chiếc TV trong nhà, các tuyển thủ có thể nhìn thấy rõ ràng sự cuồng nhiệt của khán giả.

“Ngỗng ngỗng ngỗng…”

Đoạn Dã nhịn không được cười ra tiếng ngỗng kêu: “Vũ ca, ngỗng ngỗng ngỗng…”

“Cậu cười cái gì?”

“Tôi đang cười, lát nữa khi khán giả phát hiện ra Dịch Thần đứng thứ hai, mà chúng ta mới là người đứng thứ nhất, chuyện này thật là thú vị.”

Nghe vậy, Trần Vũ im lặng một lúc, không nhịn được cười ra tiếng: “Ngỗng ngỗng ngỗng ngỗng…”

Bát Hoang Diêu: “... Ngỗng.”

Chương 484: Hắc ám sắp đến (1) Chương 484: Hắc ám sắp đến (1)

“Tiếp theo, xin mời vị trí thứ tám của vòng đấu loại, lớp tinh anh 6 năm 3 của trường đại học Thanh Hoa, , , * lên sân khấu để nhận thưởng!”

“…”

“Tiếp tục xin mời hạng bảy của vòng đấu loại, lớp tinh anh 2 năm 4 của đại học Khai Nam, *, **…”

“…”

“Cho mời hạng sáu vòng đấu loại…”

Trong tiếng hô to không ngừng của người dẫn chương trình, Đoạn Dã ở trong đại sảnh cũng càng ngày càng căng thẳng.

“Vũ ca, sắp đến lượt chúng ta rồi!”

“Ừm.”

“Cậu không kích động hả?”

“Vẫn được.”

Nghe vậy, Đoạn Dã nghi ngờ nhìn Trần Vũ: “Vũ ca anh có tâm sự gì sao?”

“…” Trần Vũ im lặng.

“Không phải là anh đang lo lắng về bị có người cắn lén chúng ta đó chứ?”

“Loại chuyện cỏn con này thì tôi quan tâm làm gì.” Trần Vũ liếc nhìn các tuyển thủ: “Chửi thì cũng chửi rồi, không phục thì lên lôi đài ăn thua đủ là được. Có thể làm gì được tôi chứ.”

“Vậy cậu đang suy nghĩ chuyện gì?”

“... Cậu không cảm thấy là quá vội vàng sao?”

“Vội vàng?” Đoạn Dã càng thêm bối rối: “Vội cái gì vàng?”

“Trận đấu lần này.”

Trần Vũ thấp giọng: “Sau khi vòng đấu loại kết thúc, ban tổ chức giải đấu đã vội vàng đem chúng ta đến nơi này, sau đó liền bắt đầu trao giải mà không thèm đợi tới buổi tối. Không có tiệc ăn mừng, không có lãnh đạo lên đài chém gió, cũng không có phóng viên đến phỏng vấn, càng không có trường học, đạo sư, hay là các vị đại biểu đến để tung hô vân vân và mây mây. Rõ ràng là quy mô lớn như vậy, nhưng lại được tổ chức cực kỳ gấp rút.”

“... Hừm.” Nghe vậy, ánh mắt Đoạn Dã đảo qua lại, như đang suy nghĩ điều gì đó: “Theo như những gì mà cậu nói thì đúng là có chút vội vàng thật. Giải đấu các trường đại học trên thế giới lúc trước tôi đang từng xem qua rồi, ban tổ chức chỉ toàn muốn kéo dài thời gian thôi. Bởi vì tỉ lệ người xem chính là tiền.”

“Tôi. . . Tôi nghe nói các buổi lễ trao giải lần trước đều được tổ chức sau mười giờ tối.” Bát Hoang Diêu nói xen vào: “Bây giờ mới là 6 giờ chiều mà thôi.”

Trần Vũ: “Nhưng trời đã tối rồi.”

“Đúng vậy.” Đoạn Dã ngẩng đầu lên nhìn trần nhà bằng kính của hội trường: “Là do mây quá dày nên đã cản hết ánh nắng… Trời sắp mưa rồi?”

“...” Trần Vũ vô thức xoa xoa ngón tay: “Đúng vậy đó.”

“Có thể, trời sẽ mưa to đấy…”

...

“Sau đây sẽ là lớp đứng thứ tư trong vòng đấu loại này! ** đến từ Đại học Bắc Kinh…”

Khi quá trình trao giải sắp bước vào top ba, Mã Lệ và bạn học của nàng cũng bước tới.

“Trần Vũ, tiếp theo sẽ đến lượt chúng ta.” Mã Lệ mở miệng.

“Ừm.” Trần Vũ gật đầu nói: “Thân thể của cô khôi phục thế nào rồi?”

“Tốt hơn nhiều rồi.” Mã Lệ lắc lắc tóc mái: “Cái nhãn thuật của thằng chó đó kinh thật đấy, suýt chút nữa là tôi bị suy sụp tinh thần luôn. Hên là cậu đã cướp sạch hạt châu của hắn. Nếu không thì khi lên lôi đài thi đấu, tôi cảm thấy hắn ta có thể dễ dàng lọt vào top 3.”

“Bình thường mà, tôi cũng bị trúng chiêu đó, nhưng mà tôi chả bị gì cả.”

“Cũng phải.” Mã Lệ gật đầu: “Ông bà ta thường nói là chó có thể nhìn thấy những thứ mà người bình thường không thể.”

Trần Vũ: “...”

“Tiếp theo, xin mọi người hãy vỗ tay, cổ vũ và hò hét nồng nhiệt để chào đón lớp đã đoạt giải quý quân! Các bạn sẽ không bao giờ có thể tưởng tượng được lớp đã đoạt giải quý quân đâu… Lớp 16 năm nhất, một lớp bình thường của đại học quốc gia Thanh Hoa! Cho mời Mã Lệ, , , **... Lên sân khấu!”

“Xuy —— ”

Trong sân vận động huyên náo vang lên những tiếng hô kinh ngạc.

“Đến lượt chúng tôi rồi.” Mã Lệ khoát khoát tay: “Đi nha, cảm tạ cậu đã cho chúng tôi 100 viên huỳnh quang châu.”

“Không cần cám ơn.” Trần Vũ mỉm cười: “Nhớ đưa phần thưởng lại cho tôi là được rồi.”

Mã Lệ: “...”

“Còn nữa, chờ chút…” Trần Vũ lấy từ trong ngực ra một cái nón xanh và ném tới: “Trả lại cho cô, cám ơn.”

“Ba.”

Giơ tay bắt lấy chiếc mũ, Mã Lệ duyên dáng thè lưỡi, liếm vành mũ, đội lên đầu cô: “Tuyệt thật, còn có mùi của soái ca nè.”

Bát Hoang Diêu: “...”

“Có lẽ vị giác của cô bị hỏng lần.” Trần Vũ gãi gãi tai: “Cái mũ này là cái mũ bị dính cứt trước đó đấy.”

Mã Lệ: “...”

Chương 485: Hắc ám sắp đến (2) Chương 485: Hắc ám sắp đến (2)

...

Là một lớp học bình thường.

Lại giành được phần thưởng top 3 trong top 100.

Toàn bộ sân vận động đều oanh động.

Điều này chưa từng xảy ra trong giải đấu của các trường đại học trên cái thế giới này.

Nhưng dữ liệu của 100 hạt huỳnh quang châu ở ngay đó, bất cứ ai cũng chỉ có thể tin vào điều đó.

Bởi vì tiếp theo, còn có nhiều điều khó tin hơn nữa…

“Chúc mừng lớp của Mã Lệ đã giành được vị trí thứ ba.” Người dẫn chương trình cầm micro hét lớn: “Tiếp theo, chúng ta hãy tiếc nuối với vị trí thứ hai trong vòng đấu loại trực tiếp này. Tại sao phải dùng tâm tình tiếc nuối để diễn tả? Bởi vì… Á quân chính là lớp tinh anh 1 năm 4 của đại học Bắc Kinh, niềm hi vọng của chúng ta —— Tuyển thủ Bát Hoang Dịch!”

“Xuy thở phì phò…”

Tiếng hít thở kinh ngạc trở nên dữ dội hơn.

Trong sân vận động, nhiệt độ dường như đã giảm xuống…

“Bát Hoang Dịch? Thứ hai?”

“Có tấm màn đen sao?”

“? ? ?”

“Tôi đã luôn xem kênh của Dịch Thần, ước tính rằng anh ấy đã đoạt được 2 hoặc 300 viên, làm sao chỉ đứng thứ hai được?”

“Số liệu ra rồi! 286 viên! Vậy thì vị trí thứ nhất phải là 300 viên, đúng không?”

“286 + 300, lại + 100 cho vị trí thứ ba, gần 700 viên! Tổng cộng 1.000 viên, ba hạng đầu đã chiếm hết 700 viên? Những người khác đang chơi với phân hả?”

“... Thì tất cả mọi người đúng là đang chơi phân mà.”

Những nghi ngờ của khán giả không thể ngăn cản quá trình trao giải.

Dưới sự tập trung của một loạt đèn flash, Bát Hoang Dịch mang theo Lưu Vĩ, Xuân Lôi đi lên bục nhận thưởng giành cho á quân.

“Dịch Thần, nói vài lời đi?” Người dẫn chương trình hớt ha hớt hải chạy lên đài, đưa microphone cho Bát Hoang Dịch.

“Không.”

“Được rồi… Như mọi người đã được chứng kiến, Dịch Thần đang cảm thấy khá là thất vọng khi bỏ lỡ chức vô địch.”

Bát Hoang Dịch: “...”

“Nhưng…” Người dẫn chương trình thở dài: “Đây chính là thi đấu, đây chính là võ đạo. Cho dù là ‘hy vọng’ của loài người chúng ta, vẫn sẽ có những lúc thất vọng. Ồ, phải rồi, tôi nhớ là có người nào đó đã nói là sẽ ăn cái màn hình vi tính mà nhỉ…”

Dưới sân khấu, trên ghế bình luận.

Bình luận viên mập ú đang khoanh hai tay trước ngực, cẩn thận quan sát màn hình máy tính mà mình đang đối diện…

“Cuối cùng, chính là người đã giành giải quán quân trong giải đấu các trường đại học trên thế giới lần thứ 29 này! Họ là ai?”

Hàng trăm nghìn người có mặt ở hiện trường lập tức yên tĩnh lại.

Tất cả mọi người đều muốn biết, rốt cuộc là ai có thể giành được chức vô địch từ trong tay của Bát Hoang Dịch…

“Bọn họ chính là… Quảng cáo, chúng tôi sẽ quay trở lại sau ít phút nữa!”

Người xem: “... Đkm!”

Màn hình trong sân vận động bắt đầu nhấp nháy, một loạt những video quảng cáo đã được lập trình từ trước bắt đầu phát ra.

Thời lượng phát sóng quảng cáo kéo dài trong năm phút.

Ở trong năm phút này, các quốc gia khác nhau đều sẽ phát những đoạn quảng cáo khác nhau.

Điểm chung duy nhất là lợi ích to lớn được tạo ra từ lượng truy cập khổng lồ của nó…

“Được rồi, chào mừng quý vị và các bạn đã trở lại với chương trình.” Người dẫn chương trình đối diện với máy quay và chỉ thẳng vào điểm cao nhất của bục quán quân: “Tiếp theo, xin mời quán quân của giải đấu các trường đại học trên thế giới lần thứ 29!”

“Lớp đã giành được vương miện với thành tích 352 viên huỳnh quang châu…”

“Đại học Kinh Thành, năm nhất! Lớp tinh anh 2…”

“Trần Vũ!”

“Đoạn Dã!”

“Cùng với em gái của Bát Hoang Dịch —— Bát Hoang Diêu!”

“Lên sân khấu!”

Sân vận động tổ chim, ba giây sau khi phần giới thiệu này kết thúc, những cuộc thảo luận gay gắt, tranh chấp, tiếng gầm rú nổ ra…

Từng tiếng không thôi.

Từng tiếng không thôi.

Kém chút nữa là thổi bay luôn nóc nhà của sân vận động…

“Ba!”

“Ba ba ba…”

Từng chiếc từng chiếc đen pha rọi xuống, tập trung ở đằng trước cổng chính.

Kèm theo hàng trăm chiếc camera hộ tống.

Năm giây.

Mười giây.

Ba mươi giây…

Đợi khi tiếng ồn ào trong khán đài dần dần lắng xuống, cuối cùng thì Trần Vũ cũng xuất hiện.

Cậu ta ngửa đầu ưỡn ngực, biểu lộ bình tĩnh, cố gắng duy trì thái độ không tự ti cũng không kiêu ngạo, bước lên bục nhận thưởng.

Xếp sau cậu là Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu.

Người trước thì vung vẩy hai tay, hai chân bước chậm, vặn eo tạo dáng, mũi vểnh lên trời… Nhìn thế nào cũng giống như Connor.

Người sau thì cúi đầu thấp xuống, gương mặt đỏ bừng, bước từng bước một, hành động cứng ngắt. Nếu quan sát tỉ mỉ, thì sẽ phát hiện nàng đang đi dáng “thuận quải”... (Thuận quải, từ ngữ phương bắc, ý chỉ những người đi đường đồng thời vươn mặt tay và chân ra, khi quay phim điện ảnh thì có thể làm thuật ngữ của phim điện ảnh. “顺拐” seach google sẽ biết.)

Trong sự chú ý của muôn người.

Mặc dù dáng đi của ba người có phần “hỗn loạn”, nhưng họ cũng đã thành công bước lên bục vinh quang.

Đứng ở nơi cao nhất giành cho quán quân.

“Ha.”

Trần Vũ với tư cách là một lớp trưởng, nên sẽ đứng ở vị trí hàng

đầu, chào hỏi nhiều máy camera và hít một hơi thật sâu: “Quả nhiên… không khí ở trên cao trong lành hơn nhiều.”

Bát Hoang Dịch: “...”

Chậc chậc lưỡi, Trần Vũ quay đầu lại, nhìn về phía Bát Hoang Dịch đang ở trên đài á quân bên cạnh, ngoáy ngoáy lỗ tai, vươn tay sờ sờ đầu của anh ta: “Này, mới mấy ngày không gặp thôi mà đã lùn như vậy rồi hả?”

Bát Hoang Dịch: “...”

Chương 486: Hắc ám sắp đến (3) Chương 486: Hắc ám sắp đến (3)

Dưới những đám mây đen.

Trong cơn mưa xối xả.

Một biển thú mênh mông vô tận chậm rãi đi về phía trước.

Ở phía đông xa xôi, có thể nhìn thấy những ánh đèn lung linh của thành phố một cách mờ nhạt. Nơi đó, chính là mục tiêu của bọn chúng.

“Từ khi tận thế hàng lâm đến nay, đây là lần thú triều có quy mô lớn nhất.”

Ở trên một đỉnh núi nào đó, một vài người có sắc mặt trầm giọng, thấp giọng trao đổi.

“Bởi vì cái mà bọn chúng sắp đối mặt, cũng là căn cứ nhân loại lớn nhất trong lịch sử.”

“Có thể ngăn cản được sao?”

“... Có thể.”

“Hẳn là có thể.”

“Nhất định có thể.”

“... Không thể.”

Khi lời này vừa dứt, mọi người đối mặt nhìn nhau.

Những hạt mưa đập vào mặt khiến cho những ánh mắt nhìn nhau không phân biệt được đó là nước mưa hay cái gì đó khác…

“Kinh thành còn bao nhiêu thời gian nữa.”

“Nhanh.”

“Thông tin tình báo cuối cùng đã được gửi đi chưa?”

“Được gửi cách đây năm phút rồi. Bây giờ tất cả các tín hiệu đã mất tác dụng.”

“Cái lá chắn trên trời cũng không cần phải tiếp tục duy trì nữa. Dù sao thì toàn thế giới sẽ lập tức biết được chuyện thú triều lần này thôi, giải tán đi.”

“... Đã giải tán từ sớm rồi.”

Nghe vậy, mọi người chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm ảm đạm.

“Cho nên đây là…”

“Đây là đám mây ban đầu sao…”

...

Cùng lúc đó.

Thủ đô rực rỡ ánh đèn, bên trong sân vận động tổ chim.

“Bạn học Trần Vũ, chúc mừng lớp 2 của các bạn đã giành chiến thắng trong vòng đấu loại này.” Người dẫn chương trình bước đến bục quán quân và đưa micro ra: “Bạn có điều gì muốn nói không? Nói vài lời với khán giả có mặt ở hiện trường nhé?”

“Tôi chỉ có thể nói một chút.” Trần Vũ duỗi ra một ngón tay.

Người dẫn chương trình vẫn tiếp tục mỉm cười, làm ra động tác xin mời.

Trần Vũ gật đầu, trực tiếp cầm lấy micro của người dẫn chương trình:: “Đầu tiên, tôi rất vui mừng vì đã giành được chức vô địch và vị trí thứ ba trong vòng đấu loại lần này. Nó ứng với những gì mà Lỗ Tấn tiên sinh đã từng nói —— ông trời sẽ ưu đãi cho những kẻ cần cù, nỗ lực sẽ không uổng phí. Đúng, không sai, vị trí thứ ba của lớp Mã Lệ cũng là nhờ những viên huỳnh quang là của tôi. Lúc mà mọi người còn đang kinh ngạc trước việc tôi đã thu thập được 300 viên huỳnh quang châu thì, thật ra tôi đã thu thập được tổng

cộng 500 viên rồi…”

Người dẫn chương trình: “...”

Người xem: “...”

“Người bạn tốt của tôi Đoạn Dã đã từng đề nghị, hay là chúng ta hốt hết 1000 viên huỳnh quang châu luôn đi. Nhưng mà tôi lại nghĩ, mọi chuyện nên để lại một đường. Dù sao thì cũng phải chừa chút mặt mũi cho người ta chứ, bọn họ ở xa đến mà. Thế là, chúng tôi thấy tốt thì lấy, chỉ đoạt một nửa. Cũng coi như là một chủ nhà hết tình hết nghĩa rồi…”

Các tuyển thủ: “...”

Người xem: “...”

[Bị bài xích: Khí chất +43; tinh thần +38; may mắn +26; mị lực +40]

[Bị bài xích: Nhân duyên sức cuốn hút +53; ngộ tính +4; may mắn +24…]

“Thằng nhóc này nói chuyện … Thật là ngông cuồng đấy.”

Trong phòng bình luận, một số bình luận viên không kiềm chế được bản thân nên đã đưa ra một số ý kiến.

“Mới nhìn thì tôi đã biết thằng nhóc này là một tấm chiếu mới rồi.”

“Ai có thể nói cho tôi biết, làm cách nào mà ba sinh viên năm nhất lại giành được vị trí thứ nhất vậy…”

“Các anh có phát hiện ra không…” Nữ bình luận viên hai mắt mê ly: “Tên nhóc Trần Vũ này, có chút soái đấy.”

“Crắc…”

” Crắc Crắc…”

Lúc này, có một âm thanh giòn giã từ bên cạnh truyền đến, thu hút

sự chú ý của những bình luận viên này.

Quay đầu nhìn lại thì thấy bình luận viên mập mạp đang chật vật cắn xé khung nhựa của cái màn hình vi tính: “Phi… Không được, tôi không nuốt được thứ này.”

Các bình luận viên: “...”

...

“Vậy thì những lời khách sáo đã nói xong, sau đây tôi sẽ đơn giản nói vài lời từ trái tim mình.”

Trên bục nhận thưởng, Trần Vũ khoa tay múa chân, nước bọt bay tứ tung: ” Tôi không muốn cảm ơn bất kỳ quốc gia, truyền thông, khán giả nào, ... Tất cả chỉ là dối trá mà thôi. Tôi chỉ muốn cảm ơn những người thân cận nhất của mình. Ví dụ như, mẹ và chị của tôi…”

“Tôi biết là vào giờ phút này họ sẽ có mặt trước màn hình TV…”

“Tiếp theo, tôi cũng muốn gửi lời cảm ơn đến cựu nhân viên an ninh của chúng tôi, Thiết ca, người đã dạy chúng tôi trưởng thành và cứu rỗi chúng tôi lúc nguy cấp…”

“... Aba Aba Aba a…”

“Kỳ tỷ, đã gần nửa năm không gặp chị rồi, cũng không biết là hiện giờ chị có khỏe không. Mấy ngày nay nếu như có thời gian thì nhất định em sẽ quay về thăm chị…”

“Aba Aba Aba…”

“Aba Aba…”

Bên cạnh, người dẫn chương trình cuối cùng cũng không nhịn được nữa nên giơ tay kéo kéo ống quần của Trần Vũ: “Bạn. . . Bạn học này? Thời gian có hạn, thời gian có hạn à…”

“... A. Đúng, thời gian có hạn, vậy thì tôi liền tạm dừng tại đây vậy.”

Trần Vũ hơi cúi đầu và để micro xuống.

Nhưng khi người dẫn chương trình phấn khích giơ tay ra muốn nhận lấy micro thì, Trần Vũ lại đưa cái micro cho Đoạn Dã: “Tiếp theo, xin mời một trong những người đồng đội của tôi, Đoạn Dã, sẽ nói vài lời với quý vị.”

“Cám ơn.” Đoạn Dã vui vẻ cầm lấy micro: “Tôi cũng chỉ có thể nói một chút thôi…”

Đám người: “...”

Chương 487: Hắc ám sắp đến (4) Chương 487: Hắc ám sắp đến (4)

“Tôi tên Đoạn Dã. Bây giờ tôi cũng không còn người thân nào để cảm ơn nữa rồi. Tôi sẽ kể cho các bạn nghe câu chuyện của mình. Tôi phải bắt đầu từ đâu đây?”

Đoạn Dã ngẩng đầu suy nghĩ một chút: “Liền bắt đầu từ lúc quốc gia của chúng ta lập quốc từ hơn trăm năm trước đi. Ông nội của tôi lúc đó là một nông dân nghèo chính hiệu…”

“Cạch!”

Đạo diễn ở trong phòng hậu trường không thể nhịn được nữa, nên đành cắt luôn kênh micro của Đoạn Dã.

Nhưng khi Đoạn Dã phát hiện ra Microphone “Không hoạt động”, y dứt khoát bộc phát khí kình, để cho giọng nói của mình truyền được vang hơn: “Đến thế hệ của cha tôi, mặc dù lúc đó cha tôi cũng mới chỉ sáu bảy tuổi thôi, tôi cũng nhớ rõ lắm…”

“Đoạn. . . Đoạn Dã! Đoạn ca! Đại ca!” Người dẫn chương trình như sắp khóc đến nơi: ” Chuyện đời của anh quả thật là đặc sắc tuyệt luân. Đợi khi nào có cơ hội thì em sẽ phỏng vấn cụ thể hơn được không. Hôm nay tới đây thôi được không?”

“Cái này. . .” Đoạn Dã chép miệng một cái, vẫn chưa thỏa mãn: “Ừm… Được rồi. Diêu tử, tới lượt cậu đó, nói vài lời đi.”

Người dẫn chương trình: “...”

Toàn trường người xem và tuyển thủ: “...”

Bát Hoang Diêu đỏ mặt, đưa lại micro cho người dẫn chương trình: “Tôi. . . Tôi không có gì có thể nói. Anh hãy chuyển sang tiết mục tiếp theo đi.”

Người dẫn chương trình sững sờ cầm lấy micro, sau khi đứng ngu ngơ ở đó 2 giây, anh ta bật khóc: “Bát Hoang Diêu tiểu thư, ngài thật sự là gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn!”

Trần Vũ: “?”

Đoạn Dã: “? ?”

...

Khúc nhạc dạo ngắn qua đi, lễ trao giải cuối cùng cũng đến phần quan trọng nhất:--- Trao giải.

Bắt đầu từ vị trí thứ chín, các giải thưởng quý giá đã được tiết lộ, giới thiệu và chuyển giao.

Rất nhanh, liền đến lượt vị trí thứ ba.

“Phần thưởng quý quân là trứng của thằn lằn mặt quỷ khổng lồ.” Người dẫn chương trình trịnh trọng giới thiệu: “Đến từ dị cảnh Amazon số 4. Chỉ cần ấp nở nó và thuần hóa bằng các biện pháp hữu hiệu, khi đến tuổi trưởng thành, bạn sẽ có được một người đồng hành có thực lực ngang với võ giả cấp 5! Tiếp theo, xin mời Giáo sư Cẩu Thánh sẽ trao phần thưởng này cho người về nhì của chúng ta!”

Đèn chiếu sáng tập trung và âm nhạc vang.

Cẩu Thánh cầm một quả trứng, bước đến bục của giải ba với vẻ mặt không kiên nhẫn, đưa quả trứng cho Mã Lệ: “Cầm.”

“Cám ơn.”

Mã Lệ cúi đầu bái một cái thật sâu, nâng quả trứng khổng lồ lên, đặt trước ống kính máy quay nửa phút, sau đó liền giao lại quả trứng khổng lồ cho Trần Vũ.

Trần Vũ nhận lấy quả trứng rồi nhìn Cẩu Thánh: “Thầy toàn thích làm những điều thừa thải nhỉ, trực tiếp đưa cho em luôn thì chẳng phải sẽ tốt hơn sao.”

Cẩu Thánh: “... Trong trứng của thằn lằn khổng lồ có kịch độc đấy, hi vọng lúc cậu ấp con mẹ nó trứng thì nó sẽ hạ độc chết cậu luôn đi.”

“Có độc hả?” Trần Vũ hai mắt tỏa sáng: “Vậy thì càng ngon…”

Thấy Cẩu Thánh có tâm trạng không tốt, người dẫn chương trình nhanh chóng đẩy nhanh tốc độ: “Phần thưởng của á quân là thánh thư võ pháp! Mang theo cuốn sách này ở trên người thì có thể tăng cường tinh thần lực. Dù không được tính là quốc bảo, nhưng tác dụng của nó lại còn hơn cả quốc bảo! Xin mời giáo sư Cẩu Thánh trao giải cho á quân của chúng ta!”

Cẩu Thánh liếc nhìn người dẫn chương trình một cái rồi từ trong ngực lấy ra một quyển sách, đi đến bục á quân, đưa cho Bát Hoang Dịch: “Dịch, chúc mừng.”

Bát Hoang Dịch gật đầu, đang định đưa tay ra thì phát hiện có một cánh tay khác đã đặt lên trang bìa của cuốn sách trước cả mình.

“...” Bát Hoang Dịch quay đầu nhìn Đoạn Dã: “Làm sao vậy.”

“A… Thật xin lỗi, em không kiềm chế được, chỉ sờ chút thôi…” Đoạn Dã ngượng ngùng thu tay lại. Lén lút đặt lên mũi ngửi thử: “Không sai, đây chính là hương vị của tình yêu…”

Trần Vũ nhìn thấy cảnh này: “Là hương vị của Cẩu Thánh hả?”

Đoạn Dã: “...”

“Cậu… Thật sự rất thích quyển sách đó sao?”

“Ừm.” Đoạn Dã gật đầu, sau đó chợt hiểu ra điều gì đó: “Vũ ca, chẳng lẽ anh định tìm cách lấy nó về cho thằng em hả…”

Trần Vũ: “Thích thì xem nhiều một chút đi.”

Đoạn Dã: “...”

Trần Vũ: “Một lát khi Bát Hoang Dịch cầm đi rồi thì sẽ không xem được nữa đâu..”

Đoạn Dã: “... Cám ơn.”

Trần Vũ: “Không có việc gì.”

“Cuối cùng, chính là phần thưởng của quán quân chúng ta! Quốc bảo —— Magnum. 44 thiện ác hữu báo!”

Người dẫn chương trình vừa dứt lời, khán giả ở hiện trường cũng chả có hứng thú gì mấy, nhưng đôi mắt của những tuyển thủ ở xung quanh thì lại toát ra ánh sáng.

Mang theo khẩu súng này, thì tương đương với việc luôn mang theo một vị võ pháp sư phụ trợ cao giai bên người.

Dù là giết kẻ thù hay là cứu mạng, thì nó cũng đều có đất để dụng võ.

" Khẩu súng này có thể xác định chính xác thiện và ác trong lòng của mỗi người. Cứ sáu ngày rưỡi, sẽ tự động tạo ra một viên đạn. Người trúng đạn có thiện tâm thì sẽ khôi phục thương thế, tăng cường thể chất; có ác tâm, thì thể chất sẽ bị suy yếu, bị choáng, thậm chí là chết."

"Cho mời giáo sư Cẩu Thánh, trao giải cho quán quân của chúng ta —— lớp 2 năm nhất của trường đại học Bắc Kinh!"

Những bản nhạc sục sôi vang lên.

Cẩu Thánh một mặt vô cảm bước tới chỗ Trần Vũ, lấy ra khẩu súng lục ổ quay bằng bạc sáng bóng: "Tiểu tử, có năng lực đấy."

"Năng lực mà thầy nói, là gì?" Trần Vũ nhếch miệng lên.

"Mò cứt."

"..." Trần Vũ khóe miệng rơi xuống.

" Thứ này ban đầu vốn là dành cho Bát Hoang Dịch." Cẩu Thánh thưởng thức khẩu súng lục trong tay một lúc rồi đưa cho Trần Vũ: " Bây giờ tôi sẽ đưa nó cho cậu. Hội đồng đại học không có ý kiến gì cả. Dù sao thì gia tài này cũng không đi ra nước ngoài. Cầm cho chắc, đừng làm rơi đấy."

"Nếu như người đoạt được thứ nhất là sinh viên nước ngoài thì sao?"

"Đây là quốc bảo." Cẩu Thánh cười lạnh: "Bọn hắn có mạng để cầm đi sao."

“Được đấy. Rất tiện.”

Cầm lấy khẩu súng lục màu bạc, dùng ngón tay cảm nhận bề mặt lạnh lẽo của nó, Trần Vũ không khỏi hưng phấn: “Đồ tốt.”

“Đương nhiên là đồ tốt.”

“Cám ơn nhiều. Thầy cảm ơn các đồng chí lãnh đạo dùm em luôn nha. ”

“Không cần cám ơn.” Cẩu Thánh xua tay, quay người rời đi, để lại một câu đầy ẩn ý: ” Tất cả quà tặng của số phận đều đã được đánh dấu bí mật hết cả rồi.”

Trần Vũ ngạc nhiên ngẩng đầu.

Chương 488: Hắc ám sắp đến (5) Chương 488: Hắc ám sắp đến (5)

...

Lễ trao giải kết thúc.

Toàn bộ tuyển thủ giải tán.

Khán giả rời sân theo thứ tự.

Chỉ có màn hình ở trung tâm sân vận động là vẫn chiếu bản trailer của các trận đấu chính thức trên võ đài ngày mai.

Cẩu Thánh trở về phòng làm việc tạm thời, đặt mông ngồi xuống ghế, châm một điếu thuốc và nói: “Người đâu? Tới đây một người đi.”

“Cẩu chủ nhiệm.” Một nữ cấp dưới nhanh chóng xuất hiện: “Ngài muốn phân phó chuyện gì.”

“Bên thú triều có truyền tin tức nào đến chưa?”

“Còn chưa có.” Nữ cấp dưới lắc đầu: “Bình thường mà nói, sẽ có lần liên lạc cuối cùng trước khi tín hiệu biến mất.”

“Xảy ra ngoài ý muốn rồi hả?”

“Tình hình không rõ. Đang điều tra.”

“Hô…”

Cẩu Thánh phun ra một vòng khói, bật đèn trên bàn lên: “Điều tra không được đâu. Xung quanh thú triều thì tín hiệu sẽ mất hết tác dụng. Dù có phái bao nhiêu người vào trong đó thì cũng là đưa thức ăn trước miệng cọp mà thôi.”

Nữ cấp dưới trầm mặc.

“Không nói chuyện này nữa, thông tin tư liệu của thằng nhóc Trần

Vũ đó đã thu con mẹ nó thập hết rồi chứ?”

“Đã thu thập được một ít, nhưng vẫn chưa toàn diện. Thành phố Thanh Thành đang tiến hành điều tra sâu.”

“Ừm. Cho tôi xem thử.”

Nữ cấp dưới gật đầu, mở tập tài liệu ra, từ trong đó chọn ra ba chương rồi đưa ra.

Cẩu Thánh nhận lấy, chỉ nhìn lướt qua hai dòng đầu tiên thì lông mày của lão ta đã nhíu lại.

“Hút thuốc lá thường xuyên mà có thể tăng trưởng đẳng cấp khí kình lên một cách nhanh chóng sao?”

“Tương đương với việc sử dụng Tăng Khí đan số lượng ít sao?”

“Đúng vậy.” Vẻ mặt của nữ cấp dưới lộ vẻ nghiêm trọng: “Trang cuối cùng có ghi chi tiết hơn. Sau khi kiểm tra đo lường, mẫu khám sức khỏe của Trần Vũ trong kỳ thi tuyển sinh đại học không tìm thấy thành phần Tăng Khí đan nào còn sót lại. Cho nên thực lực của cậu ta tăng lên rất kỳ lạ. Trang thứ hai là phân tích từng khung hình video về vòng thi tuyển sinh đại học của Trần Vũ, phỏng đoán sơ bộ là cậu ta có năng lực tự lành rất bất thường…”

” Được rồi, để tôi tự xem.”

“Vâng.”

Nữ cấp dưới cung kính cuối đầu rồi đi sang một bên chờ đợi.

“…”

“…”

“Tên Trần Vũ này… Rất kỳ lạ.”

Trong năm phút ngắn ngủi đã xem hết 3 trang giấy. Vẻ mặt của Cẩu Thánh càng ngày càng nghiêm túc: “Quá kỳ lạ. Tại sao bất cứ chuyện gì xảy ra trên người của hắn đều có kết quả trái ngược vậy…”

“Ý của ngài là…”

“Nghĩa đen thôi, một kết quả khách quan và thực tế, trên người của Trần Vũ giống như sẽ phản…”

“Oanh…”

Cẩu Thánh chưa kịp nói xong, bên ngoài hành lang đã vang lên những tiếng kinh hô chấn động màng nhĩ.

“Chuyện gì vậy?” Cẩu Thánh nghi hoặc ngẩng đầu.

Nữ cấp dưới đứng bên cạnh cửa quan sát một lát: “Hình như là ở cổng rời sân vận động đã xảy ra náo loạn.

“Bình thường rời sân thì làm sao có thể xảy ra náo loạn được? Cô ra ngoài xem thử đi.”

“Vâng, chủ nhiệm.”

Nữ cấp dưới gật đầu, đẩy cửa văn phòng ra và chạy chậm rời đi.

Một lát sau.

“Chủ. . . Chủ nhiệm… Ngài mau tới đây! Mau tới đây đi! !”

Nghe thấy tiếng hét có chút hoảng sợ của nữ thuộc hạ, sắc mặt Cẩu Thánh hơi thay đổi, ông ta dứt khoát lao ra ngoài.

Là một cấp dưới đã làm việc với ông ta nhiều năm rồi nên lão hiểu quá rõ tính cách của đối phương.

Trừ phi là chuyện đại sự “Kinh thiên động địa “, nếu không đối phương sẽ không thể nào thất thố như vậy…

“Ba!”

Khi Cẩu Thánh chạy đến hành lang, đè lên khung cửa sổ, nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài cửa sổ thì thân hình mập mạp của lão ta có chút đứng không vững.

Chỉ thấy trong cái màn hình lớn mà mấy trăm ngàn người chú ý đó, các đoạn trailer đã biến mất.

Thay vào đó là những chữ lớn màu máu lăn tăn hiện lên.

[vì công bằng mà chiến.]

“Là. . . Là Hội Công Bằng!”

Cẩu Thánh ngạc nhiên thật lâu, bỗng nhiên lấy lại được tinh thần, rống to: “Hệ thống bị hack rồi!”

“Không. . . Không thể nào bị hack được. Trong trường hợp này, phòng điều khiển nhất định sẽ đình chỉ phát sóng ngay lập tức.” Sắc mặt của nữ cấp dưới tái nhợt: “Hẳn là phòng điều khiển đã xảy ra chuyện rồi.”

“Người phụ trách phòng điều khiển đâu hết cả rồi? Còn có kiểm sát viên? Đều chết hết rồi sao?”

“Chuyện này. . . Buổi lễ không phải đã kết thúc rồi sao…” Nữ cấp dưới rùng mình một cái: “Giữa kiểm sát viên và người phụ trách, nhất định à có người tan làm sớm.”

“Mẹ nó!”

Nghe vậy, Cẩu Thánh chửi thề một câu, ông ta không chút do dự bộc phát khí kình cấp 7, lao tới phòng điều khiển ở đại sảnh lầu 1 với tốc độ cao nhất.

Và văn bản trên màn hình đã bắt đầu thay đổi.

[Tội ác ngập trời của ban tổ chức!]

[Đùa bỡn toàn thế giới trong lòng bàn tay.]

[Chúng ta phải đoàn kết lại, vì công bằng mà chiến!]

Văn bản chiếu xong, màn hình lại thay đổi.

Một video full HD không che từ góc nhìn của một con chim đã được trình chiếu trước hàng trăm nghìn người xem ở hiện trường và hàng tỷ người xem trước màn hình TV.

Đây là một đoạn video về thú triều.

Trùng trùng điệp điệp dị thú nhìn không thấy điểm cuối.

Nhưng chúng nó dường như đã bị can thiệp bởi một sự tồn tại nào đó, làm lệch hướng di chuyển…

Ở cuối màn hình còn có dòng ký tự nhỏ lấp lánh màu máu.

[Hung thủ của thú triều ở Hạc Thành——]

“Xuy…”

Tiếng kinh hô ở hiện trường càng ngày càng dồn dập.

Bởi vì màn hình đang phóng to, phóng to, rồi lại phóng to, hình bóng của người đang điều khiển hướng đi của thú triều dần dần trở nên rõ ràng hơn.

“Ầm!”

Trong phòng điều khiển của sân vận động, Cẩu Thánh cuối cùng đã đến muộn và tung ra một quyền, đánh nát hình chiếu trung tâm.

Hình chiếu ảo đột ngột đóng lại.

Nhưng mà, nhân vật trong đoạn video vừa rồi đã bị lộ mặt.

Gương mặt mà tất cả mọi người đều quá quen thuộc ——

Thủ lĩnh thế hệ trẻ của giới võ đạo, chủ tịch hội sinh viên trường đại học Bắc Kinh——

Bát Hoang Dịch…

Đám đông có mặt ở hiện trường lặng ngắt như tờ.

Chương 489: Hắc ám sắp đến (6) Chương 489: Hắc ám sắp đến (6)

“Hả?”

Đang trên đường trở về trường học, Trần Vũ mơ hồ nghe được động tĩnh, dừng bước nhìn lại: “Bên sân vận động hình như đã xảy ra chuyện gì rồi?”

“Sao vậy?” Đoạn Dã nhìn tầm mắt của Trần Vũ.

“Có vẻ như đã xảy ra một vụ náo loạn.”

“Nhiều người quá mà, xảy ra giẫm đạp rồi hả?”

“Chắc là vậy.”

Trần Vũ gật đầu không thèm quan tâm, tiếp tục đi: “Hôm nay vui vẻ, tôi mời khách, ăn thịt nướng.”

Đoạn Dã: “Tốt!”

Trần Vũ: “Cấm nói từ tốt.”

Đoạn Dã: “Cấm nói cấm nói từ tốt.”

Bát Hoang Diêu: “...”

Trần Vũ liếc mắt nhìn thấy sắc mặt của Bát Hoang Diêu hơi không tốt lắm, nhíu mày: “Tiểu Diêu, cậu bị gì vậy, bị thương khi đấu vòng loại hả?”

“Không có. . . Không có bị thương. . .” Thiếu nữ ôm quả trứng thằn lằn khổng lồ, ngẩng đầu lên: “Không biết tại sao mà tim tôi đập hơi nhanh. Luôn cảm thấy là có điều gì đó sắp xảy ra.”

“Chắc là cậu kích động khi đoạt được giải quán quân đấy.” Đoạn Dã lẫm liệt: “Nhìn lại bộ dáng của cậu đi, lúc này mới là gì đâu, giành được chức vô địch trong cuộc thi đấu lôi đài ngày mai mới thật sự là ghê gớm.”

“Không phải.” Bát Hoang Diêu lắc đầu: “Tôi. . . Trước khi mà mẹ của tôi qua đời thì tôi cũng đã trải qua loại cảm giác này rồi. Nó không được thoải mái cho lắm.”

Trần Vũ híp híp hai mắt, nhận lấy quả trứng thằn lằn khổng lồ từ trong ngực của nàng: “Hay là để tôi ôm cho, chắc là do cậu phẳng quá nên bị ép tim đó mà.”

Bát Hoang Diêu: “...”

Đoạn Dã: “Không thể như vậy được, không có mỡ thì xương ngực đáng lẽ có thể ngăn cản được mà.”

Bát Hoang Diêu: “...”

Trần Vũ: “Cái thứ bất học vô thuật, mỡ có chức năng giảm xóc đấy, hiểu chưa?”

Bát Hoang Diêu: “...”

Đoạn Dã: “Xương ngực cũng có chức năng đó mà! Đặt quả trứng lên trên ngực, xương ngực nó cản hết lại rồi thì làm sao mà ép tim được.”

Bát Hoang Diêu: “... Tôi. . . Hay là chúng ta tiếp tục đi ăn cơm đi, tim tôi không nhảy nữa rồi.”

Trần Vũ and Đoạn Dã: “Được rồi.”

Mười phút sau.

Ba người tìm ngẫu nhiên một nhà hàng thịt nướng bình dân, chọn một phòng riêng, gọi món ăn yêu thích, trò chuyện và chờ đợi.

“Cuối cùng thì vẫn là không lấy được cuốn thánh thư võ pháp đó nhỉ.” Đoạn Dã cảm thán: “Nhưng mà đưa cho Dịch thần cũng không tệ, quan hệ của chúng tôi rất tốt, không chừng tôi có thể mượn xài một lúc đấy.”

“Bát Hoang Dịch cũng là pháp sư, làm sao có thể cho cậu mượn được.” Trần Vũ uống hớp trà nước, bỗng nhiên nghĩ tới một vài vấn đề: “Đúng rồi, cậu mua điện thoại di động rồi chứ.”

“Chờ khi kết thúc thi đấu lôi đài thì tôi mua liền.”

Đoạn Dã xoa tay: “Nghe nói nếu như nằm trong top 10 của thi đấu võ đài thì sẽ có tiền thưởng nữa, nếu có tiền thì sẽ mua cái điện thoại di động 48 trong quảng cáo, người và máy rời nhau mười mét thì sẽ tự động phát nổ. Nó cũng có thể được sử dụng như một quả bom vào những thời điểm quan trọng. Ngỗng ngỗng ngỗng ngỗng…”

“Tôi hy vọng là cậu đi mua sớm một chút, tốt nhất là mua liền trong hôm nay.”

“Không, sau khthi đấu lôi đài i kết thúc rồi mua.”

“... Ngày mai lại ngày mai.”

“Ngày mai rồi nói tiếp.”

Trần Vũ đặt chén trà xuống, đối mặt với Đoạn Dã thật lâu rồi gật đầu: “Được thôi, cái trò này có thể chơi đến lúc chúng ta chết đấy.”

Đoạn Dã nở nụ cười: “Đó chính là chuyện lãng mạn nhất.”

Bên cạnh, Bát Hoang Diêu nghi hoặc nghiêng đầu: “Rốt cuộc thì các cậu đang nói chuyện gì vậy.”

Trần Vũ: “Chuyện của người lớn, con nít đừng có xía vào.”

“Đúng.” Đoạn Dã đồng ý: “Chuyện của cha mẹ, con cái đừng có quan tâm.”

Bát Hoang Diêu: “...”

Không bao lâu sau, thức ăn đã được bưng lên.

Người phục vụ châm lửa và xếp những lát thịt bò dày lên giá và nướng nó. Đồng thời bưng ba đĩa khoai lang tím lên và đặt ở trước mặt ba người Trần Vũ.

“Đây là món khoai lang tím đặc trưng của nhà hàng chúng tôi, thịt sẽ chín sau một khoảng thời gian nữa. Mọi người có thể nếm thử

món này trước để dằn bụng.”

Sau đó, người phục vụ tạm thời rời đi.

Bát Hoang Diêu liếm môi, cầm củ khoai lang tím lên rồi đây lớp vỏ mỏng của nó ra, cẩn thận cắn một miếng, cau mày “Hử… Hương vị có chút là lạ.”

“Lạ?” Đoạn Dã tò mò cầm miếng khoai lang tím trên đĩa lên rồi cắn một miếng thật lớn, cẩn thận nhấm nháp: “Ngô… e mm mmm. Đừng nói, thật là có chút lạ. Có một loại cảm giác giống như cha vậy. Rất chát, hơi chua, nhai kỹ thì sẽ cảm thấy có chút vị đắng…”

“Không đúng.” Trần Vũ nuốt xuống khoai tím trong miệng: “Cứt không phải hương vị này.”

“...” Bát Hoang Diêu cầm lấy tím khoai, mặt không biểu tình.

Cô ấy đã không còn khẩu vị gì nữa rồi.

...

Chương 490: Hắc ám sắp đến (7) Chương 490: Hắc ám sắp đến (7)

Mười giờ tối.

Cơm nước xong xuôi, lúc đi ra thì ba người phát hiện ngoài trời đang mưa.

Những hạt mưa to như hạt đầu ào ào tạt vào mặt, vừa đứng dưới mái hiên thì đã bị ướt hết cả ống quần rồi.

“Làm sao bây giờ? Tôi gọi GoJek nhé?” Đoạn Dã hỏi.

“Điện thoại di động của cậu đã bị mất con mẹ nó rồi!” Trần Vũ tát một cái vào đầu Đoạn Dã: “Bị mất rồi! Bị mất rồi!”

“Hay là… Chúng ta cứ như vậy đội mưa về đi?” Bát Hoang Diêu duỗi tay ra nghịch mưa, vui vẻ lộ ra cả răng nanh.

“Cũng được. Đường đường là võ giả, sẽ sợ mưa sao?”

Cả ba đạt được sự đồng thuận và lao vào trong cơn mưa một cách dứt khoát.

Mặc những giọt nước rơi vào mặt, lên cơ thể và bàn chân của mình, rất nhanh cả người cũng bị ướt hết.

“xẹt bùm!”

Một tia chớp cắt ngang bầu trời đêm, thắp sáng một nửa thế giới.

Tiếng sầm đùng đoàng, liên tiếp vang lên.

“Ầm ầm…”

“Long long long…”

“Vũ ca, cậu xem kìa.” Đoạn Dã cao hứng một cách không thể nào hiểu được, lau nước mưa trên mặt, chỉ vào con đường đối diện: “Đối diện cũng có ba thằng ngu đang tắm mưa kìa.”

“Ba!”

Trần Vũ lại tát một cái: “Đó là tấm gương!”

Đoạn Dã: “Ồ… Khó trách.”

“Gần đến mùa đông rồi, sao lại có giông bão lớn thế này nhỉ.” Bát Hoang Diêu thu mình lại sau lưng Trần Vũ, nhìn bầu trời.

“Xuỵt…”

Lúc này, Đoạn Dã đột nhiên dừng lại: “Các cậu nghe đi, có phải là có âm thanh gì đó kỳ quái không?”

“Âm thanh gì?” Trần Vũ đảo mắt nhìn xung quanh: “Chả lẽ lỗ tai của cậu còn thính hơn của tôi hay sao?”

“Nghe đi…”

Đoạn Dã nhắm mắt lại: “Là tiếng nhạc, tiếng nhạc đệm… năm tháng đã biến thứ đang sở hữu thành mất đi, ánh mắt mỏi mệt mang theo mong đợi…”

Trần Vũ sửng sốt một chút rồi nhếch miệng nở nụ cười: “Hôm nay chỉ còn lại thân xác, nghênh đón những năm tháng huy hoàng…”

“Trong cơn mưa gió làm bạn gay…”

“Một cuộc đấu tranh do dự, niềm tin có thể thay đổi tương lai. Thử hỏi ai có thể làm được…”

Một con phố không có bóng người.

Bên vỉa hè dưới một cơn giông.

Ba người dần dần đồng thanh hát vang, càng hát càng lớn, rồi cùng nhau biến mất ở điểm cuối mơ hồ.

...

“Két két —— đông.”

Sau khi tách khỏi hai người đồng đội, Trần Vũ trở về ký túc xá,

đóng cửa lại, đặt trứng thằn lằn xuống, cởi áo khoác ra rồi bước vào phòng vệ sinh tắm rửa.

“Ào ào ào —— ”

Nước ấm chảy trên người cậu, nhưng cậu ta lại không thể xua đi cái lạnh dù là nhỏ nhất trên bề mặt cơ thể của mình.

Ngược lại, càng tắm càng lạnh.

“Hô…”

Hít sâu một hơi, Trần Vũ tắt vòi hoa sen, ngẩn người trước gương.

Cậu cũng không biết là mình đang nghĩ cái gì.

Suy nghĩ rất hỗn loạn.

Ký ức, phỏng đoán và suy đoán đan xen lẫn nhau, lại không muốn sắp xếp cẩn thận, gây ra một mớ hỗn độn trong tâm trí của Trần Vũ…

Một lúc lâu sau.

Cậu ta trần truồng bước ra khỏi phòng ngủ và bật TV lên như đã được dự đoán từ trước.

Trong TV, truyền ra âm thanh xen lẫn tình cảm phức tạp của người dẫn chương trình…

“Hôm nay, chỉ vài phút trước khi giải đấu các trường đại học trên thế giới kết thúc, thế lực tà ác, tổ chức Công Bình Hội để cướp đoạt phòng điều khiển và phát cho toàn thế giới một đoạn video chỉ vài chục giây…”

“Trong video, Bát Hoang Dịch, chủ tịch hội sinh viên của trường đại học Bắc Kinh, đã chuyển hướng di chuyển của thú triều theo một phương pháp đặc biệt nào đó…”

“Sau khi được nhiều chuyên gia và tổ chức phân tích, đoạn video này không phải bị làm giả…”

“Sau khi vụ việc xảy ra, nhiều phương tiện truyền thông và diễn đàn trực tuyến đã bị tấn công bởi các nhóm hacker theo một kế hoạch đã được lập ra từ trước, nhiều hình ảnh, video, văn bản logic và các bằng chứng khác chống lại Bát Hoang Dịch đã được tung ra…”

“Đối mặt với những bằng chứng này, vào lúc chín giờ tối, Ban tuyên truyền đối ngoại của đại học Bắc Kinh đã tổ chức một cuộc họp báo ngắn, chính thức thừa nhận vụ việc thay đổi hướng đi của thú triều ở thành phố Thanh Thành chính là do Bát Hoang Dịch gây ra. Mục đích mà anh ta làm việc đang được làm rõ…”

“Hiện tại thì Bát Hoang Dịch đã bị khống chế…”

“Lạch cạch.”

Chương trình tin tức vẫn chưa kết thúc, nhưng Trần Dư đã tắt TV, trầm mặc bước đến bên giường, nằm xuống hình chữ “亦”.

“Cùng với dự đoán của mình không sai biệt lắm.”

“Cũng hẳn là thời gian này…”

“…”

“Nắm bắt thời cơ, đánh trúng bảy tấc.”

“… Quá độc ác.”

Cầm lấy điện thoại di động, nhìn tín hiệu ở góc trên bên phải càng ngày càng kém, Trần Vũ đột nhiên cảm thấy có chút không biết làm sao.

Không biết phải làm gì.

Trên thế giới này, luôn có một thứ tưởng chừng như không đáng kể, nhưng thực ra dù có lực lượng mạnh đến cỡ nào cũng không thể nào lay động được.

Ví dụ như một số ít ý chí của con người…

“Ầm ầm.”

Ngoài cửa sổ, cơn giông vẫn còn dữ dội.

Trần Vũ ngẩn người, cảm thấy mệt mỏi, chậm rãi nhắm mắt lại.

Nhưng rồi sau đó cậu ta lập tức mở mắt ra.

Ngồi dậy nhìn bóng người xuất hiện bên cửa sổ lúc nào không hay: "Anh vào lúc nào vậy."

Bên cửa sổ, Bát Hoang Dịch quay đầu lại, giọng điệu thờ ơ: "Chuyện này không quan trọng."

Trần Vũ hai mắt nhắm lại: "Vậy chuyện quan trọng là … Chuyện gì."

Bát Hoang Dịch: "Ví dụ như việc cậu mặc quần áo vào trước đã."

Trần Vũ: "..."

Chương 491: Nắm chặt lấy tự do (1)
Chương 491: Nắm chặt lấy tự do (1)

Bát Hoang Dịch: "..."

Trần Vũ: "Đây là nhà tôi."

"Dù là nhà cậu thì trước tiên cậu cũng phải mặc quần áo vào đã."

"Được rồi."

Trần Vũ gật đầu leo xuống giường, mặc áo khoác, thắt thêm cái nịt: "Anh có thể nói thật cho tôi biết, "cây súng" của tôi thế nào."

Bát Hoang Dịch cúi đầu, nghiêm túc suy nghĩ: "Có lẽ tôi nên thiến cậu trước."

Trần Vũ: "... Đừng đùa, thật ra là tôi đang bị sưng đó, tôi đã bị rắn cắn ở vòng đấu loại."

"Thời gian của tôi có hạn." Bát Hoang Dịch ngẩng đầu: "Tôi không có thời gian để nói chuyện phiếm với cậu."

"Tôi hiểu rồi. Vượt ngục cũng chả dễ dàng gì phải không, phải luôn giành giật từng giây từng phút." Trần Vũ bước đến trước ghế sô pha và ngồi xuống, rót hai chén trà, cầm lấy một chén rồi đưa cho đối phương: "Ngồi đi. Chúng ta uống chén trà trước nhé."

Bát Hoang Dịch mặt không biểu tình: "Không được."

"Tôi vẫn luôn rất kiêu ngạo về năm giác quan của mình. Cho dù là nữ sinh ở nhà bên cạnh đi tắm, tôi cũng có thể biết được là cô ấy đã đến ngày đèn đỏ hay chưa."

Trần Vũ uống cạn nửa chén trà: "Nhưng anh lại có thể vào phòng tôi một cách thần không biết quỷ không hay thế này, thật sự là làm cho tôi rất kinh hãi đấy. Anh làm bằng cách nào vậy."

"Tôi tìm cậu là có chuyện." Bát Hoang Dịch nói.

“Tôi biết. Nếu không thì anh đến chỗ tôi để thông đít hay sao? Tôi chỉ là đang thắc mắc. Cửa ra vào và cửa sổ đều không mở, cũng không có sự dao động không gian, sao anh lại vào được đây vậy.”

Bát Hoang Dịch hoàn toàn không muốn trả lời, lẩm bẩm nói: “Đừng quên những lời hứa hẹn trước đây của chúng ta. Tôi hy vọng cậu có thể giữ lời hứa của mình, bảo vệ tốt cho Bát Hoang Diêu.”

Trần Vũ: “Anh vào đây bằng cách nào?”

Bát Hoang Dịch: “Bảo vệ tốt cho Bát Hoang Diêu.”

Trần Vũ: “Anh vào đây bằng cách nào?”

Bát Hoang Dịch: “... Bảo vệ tốt cho Bát Hoang Diêu.”

Trần Vũ gật đầu: “Anh vào đây bằng cách nào.”

“...” Bát Hoang Dịch trầm mặc một lát: “Tôi không muốn nói cho cậu biết là tôi đã vào bằng cách nào, nhưng tôi có thể nói cho cậu biết là sau đây cậu sẽ chết như thế nào.”

“... e mm mmm, nhìn anh kìa, trò chuyện có một chút mà đã quạo rồi.” Trần Vũ ngượng ngùng uống một ngụm trà: “Giống y chang ông già chết tiệt nhà anh vậy.”

Bát Hoang Dịch: “...”

“Được rồi, tôi hứa, tôi thề với ngọn đèn.”

Trần Vũ giơ ngón trỏ và ngón giữa lên, nhắm vào chiếc đèn chùm trên trần nhà: “Không chỉ là chiếc đèn này thôi, tôi còn thề với cả đèn trong phòng vệ sinh, đèn phòng bếp và đèn ngoài hành lang rằng, tôi chắc chắn sẽ bảo vệ tốt cho em gái của anh, bảo vệ tốt cho Bát Hoang Diêu, để cho nàng ăn ngon ngủ say, thậm chí là tôi sẽ chăm chút cho nàng từ A đến D rồi sau đó đến EFG... Nếu như trái với lời thề, sẽ bị thiên lôi bổ xuống! Bổ thẳng vào đầu tôi, bổ mạnh vào!”

“Oanh long long long! !”

Ngoài cửa sổ, một tiếng sấm nổ kinh thiên động địa vang lên.

Làm cho căn phòng này rung lắc một chút…

Trần Vũ: "…"

Bát Hoang Dịch: "…"

Trần Vũ: "Anh ngó lại đi, trời sắp mưa thôi mà."

"Tôi có nên tin tưởng cậu không." Bát Hoang Dịch từ trên cao nhìn xuống Trần Vũ.

"Chắc chắn rồi. Anh tuyệt đối có thể tin tưởng vào Trần Vũ tôi." Trần Vũ vỗ ngực một cái rồi nói sang chuyện khác: "Nói chuyện chính đi, cái mớ rắc rối của anh hiện giờ còn có thể cứu vãn được không vậy?"

"Không." Bát Hoang Dịch mở cửa sổ ra, đưa tay hứng những giọt mưa bên ngoài cửa sổ: "Cứ như vậy thì tốt hơn."

"Anh sẽ chết đó."

"Tôi thì lại hi vọng mình sẽ chết."

"Vậy thì tôi chỉ đành chúc cho ước mơ của anh sẽ thành sự thật."

"…"

"Vậy…" Trần Vũ dò xét Bát Hoang Dịch một chút: "Anh dành cái khoảng thời gian vượt ngục quý báu này đến gặp tôi chỉ để dặn dò tôi một câu thôi hả?"

"Đương nhiên là còn những chuyện khác nữa."

"Vậy anh nói đi."

"Không." Bát Hoang Dịch dịch chuyển trước mặt đến Trần Vũ: "Chuyện này không thể dùng miệng nói được."

"Hả?" Trần Vũ theo bản năng cảm thấy không ổn.

"Mà phải dùng tay làm."

“Anh. . . Anh muốn làm gì?”

“Võ pháp ——” Tay phải của Bát Hoang Dịch nhanh như một dòng điện vỗ vào bụng của Trần Vũ: “Nhân quả bí thuật —— Linh Thông Mật Vận Chi Tỏa.”

“Đông!”

Những đám mây mù màu tím đột nhiên tràn ra khắp xung quanh.

Trần Vũ trợn to hai mắt, ôm bụng, đau đớn quỳ xuống: “Hả… Đây là cái gì…”

“Tôi trước giờ chưa từng tin tưởng bất kỳ ai.”

Bát Hoang Dịch lùi lại nửa bước, nói với giọng điệu bình thản: “Đương nhiên, tôi cũng sẽ không hoàn toàn tin tưởng cậu. Đây là một loại võ pháp. Tôi cũng đã thi triển một cái trên người Bát Hoang Diêu rồi. Sau khi hai khí kình này hình thành mạch kín, mạng sống của cậu sẽ tương liên với Bát Hoang Diêu. Chỉ cần Bát Hoang Diêu chết thì cậu sẽ chết theo.”

“Mẹ nó?” Trần Vũ sợ hãi thốt lên.

“Sưu —— ”

Sau một khắc.

Màn sương màu tím này xoay tròn rồi chui vào trong cơ thể Trần Vũ.

[nhận nguyền rủa đặc biệt!]

[“Giáp”, “Ất” sinh mệnh nhân quả ràng buộc.]

[Sau khi “Ất” chết, “Giáp” sẽ phục sinh.]

[Sau khi “Giáp” chết, “Ất” sẽ phục sinh.]

Trần Vũ: “…”

Bát Hoang Dịch: “Mạch kín đã hình thành. Từ giờ trở đi, cậu và Bát Hoang Diêu sẽ có chung một mạng sống.”

Trần Vũ: “...”

“Cho dù là có một người trong đó chết đi, thì người kia cũng sẽ chết theo. Chuyện này rất công bằng.”

Trần Vũ: “...”

“Đừng có trách tôi.” Bát Hoang Dịch quay người rời đi: “Giống với những lời mà Cẩu Thánh đã nói trên bục trao giải, tất cả những món quà của số phận đều đã được định giá một cách bí mật. Không có bữa cơm trưa nào là miễn phí cả, ai cũng đều như nhau cả thôi.”

Trần Vũ: “...”

“Gặp lại.”

Dứt lời, Bát Hoang Dịch biến mất.

Giống như một làn sương, xuyên qua bức tường, vô tung bát ngát…

Chương 492: Nắm chặt lấy tự do (2)
Chương 492: Nắm chặt lấy tự do (2)

Trần Vũ: "..."

Ngồi xổm tại chỗ.

Cậu ta ngẩn người một lúc.

Sau khi cơn đau giảm bớt, cậu ta từ từ vén áo lên để kiểm tra tình trạng vùng bụng.

Chỉ thấy trên rốn của cậu ta có một cái khóa nhỏ màu đỏ.

Hình xăm tinh xảo, có vẻ như màu sắc của nó sẽ thay đổi theo nhịp thở của Trần Vũ...

"Thế là..."

"Bây giờ mình có thêm một mạng nữa sao?"

Trần Vũ đứng dậy, nhìn về hướng mà Bát Hoang Dịch đã biến mất, không biết nên nói gì mới tốt.

" Tất cả những món quà của số phận đều đã được định giá một cách bí mật."

" Nhưng dường như tôi luôn luôn mua được mà chả cần phải trả giá gì cả..."

Sau một hồi im lặng, cậu ta lại tiếp tục ngồi xuống và uống hết một tách trà.

"Ầm ầm..."

Ngoài cửa sổ, tiếng sấm vẫn còn đang tiếp tục vang lên, hơn nữa càng lúc càng lớn.

Trong lúc bàng hoàng, mặt đất bắt đầu rung chuyển.

Đèn chùm cũng đang đu đưa theo.

Trần Vũ nhanh chóng dập tắt những suy nghĩ ngẫu nhiên trong đầu, đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Bởi vì thế giới bên ngoài cửa sổ, đã là khung cảnh của ngày tận thế!

Sấm sét có đường kính hàng trăm mét cuồn cuộn bổ xuống!

Đèn đường, thảm thực vật, nhà cao tầng, cao ốc … đã được bổ thành bột mịn, đốt thành than cốc.

Mặt đất cũng bắt đầu nứt ra, từng cột từng cột dung nham phun thẳng lên trời…

“Chuyện này. . .”

“Chuyện này thật sự là quá kinh con mẹ nó khủng…”

Trần Vũ đã hoàn toàn sững sờ, không thể tin được những gì đã xảy ra.

Chỉ có thể trơ mắt ra nhìn tia chớp và ngọn lửa ở đằng xa kia đang mỗi lúc một gần hơn.

Càng ngày càng gần.

Càng ngày càng gần…

“Ầm ầm!”

“Long long long…”

“Long…”

“... Ông…”

“... Ong ong.”

“Ong ong ong…”

Sự rung chuyển càng ngày càng trở nên dữ dội hơn.

Trần Vũ thức dậy sau giấc ngủ của mình.

Từ từ mở mắt ra, ngẩn người trong chốc lát, hắn đột ngột ngồi dậy và nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài cửa sổ, cơn dông vẫn như cũ.

Nhưng đã không còn cái cảnh tận thế toàn là sấm chớp và dung nham nữa.

“Đây là… Mơ sao?”

“Ong ong ong…”

Cơn chấn động dưới thân vẫn còn đang tiếp tục.

Trần Vũ lấy lại tinh thần, xuống giường xốc nệm lên, từ trong đó lấy ra cái mặt nạ của người chấp pháp.

Đèn đỏ nhấp nháy trên mặt nạ cho thấy cấp trên đã ban hành nhiệm vụ khẩn cấp.

Cầm chiếc mặt nạ trong tay, Trần Vũ trầm mặc một lúc, sau đó nhìn xuống bụng mình.

Hình xăm ổ khóa màu đỏ vẫn còn có thể nhìn rõ…

“... Bát Hoang Dịch.”

“Thật sự là quỷ thần chi thuật…”

Kiềm chế kinh hãi trong lòng, Trần Vũ hít sâu, vứt hết những suy nghĩ lung tung, kéo căng rèm cửa, đưa mặt nạ đến gần khuôn mặt.

“Bạch!”

Mặt nạ được gắn tự động và vừa khít.

“Đích —— ”

Bên tai lập tức vang lên những tiếng quát cáu kỉnh của gã cấp trên.

“Sao lâu vậy? Chết ở trong nghĩa trang rồi hả? !”

Trần Vũ: “Đang xem phim **, đang định xuất thủ.”

“C278, cảm nhận của ta về ngươi càng ngày càng kém rồi đó.”

Trần Vũ: “Đây là niềm vinh hạnh của tôi.”

“... Lát nữa ta sẽ cung cấp cho ngươi một địa chỉ e-mail, hãy gửi hết những bộ phim mà ngươi đang xem qua đó cho ta, nhớ kèm theo link đấy.”

“Anh đang nghĩ cái đếch gì vậy. Gửi qua cho anh thì chẳng phải là thân phận của tôi sẽ bị lộ ra sao?”

“A…”

Trần Vũ: “Ha ha ha…”

“Đừng nói nhảm nữa, nhiệm vụ khẩn cấp đến rồi. Nghe lệnh!”

“Vâng.”

“Thực thi nhiệm vụ với những cấp dưới khác của ta, nhiệm vụ là lùng bắt một tên tội phạm bị truy nã cấp S, thông tin sẽ được gửi tới sau năm giây nữa, lập tức hành động!”

“Vâng!”

Thông tin liên lạc bị treo.

Trần Vũ mang theo mặt nạ, vừa thay quần áo vừa chờ đợi thông tin về nhiệm vụ được gửi tới.

Ba giây sau, “Đinh” một âm thanh giòn giã vang lên.

Hàng loạt tin nhắn bằng văn bản và một bức ảnh trực diện của tên tội phạm bị truy nã đã xuất hiện trong tầm mắt của cậu ta.

Trần Vũ như đã bị sét đánh ngay lập tức…

Văn bản, mượt như nước chảy.

Nhưng mà Trần Vũ đã mất đi năng lực suy tính.

Chỉ nhìn chằm chằm vào tấm hình đó một cách vô hồn, đồng tử giãn ra, co lại, giãn ra, co lại…

“…”

“…”

“…”

Không biết đã trải qua bao lâu.

Thế giới trước mắt, tai và mũi của cậu mới tiếp tục hoạt động.

Trần Vũ tháo mặt nạ xuống, ngồi trên ghế sô pha, lặng lẽ châm một điếu thuốc.

“…”

“… Hô.”

Nửa ngày, điếu thuốc cháy hết.

Cậu ta lại đeo mặt nạ lên một lần nữa, cõng mainboard BB và trường kiếm lên, cuối cùng là khoác lên mình một chiếc áo choàng, thuấn gian di động, dịch chuyển đến bên ngoài. Lách mình vài cái linh hoạt, nhảy xuống dưới lầu.

“Ầm ầm…”

Cơn giông vẫn còn đang tiếp tục.

Nhưng càng ngày càng nhỏ.

Chương 493: Nắm chặt lấy tự do (3)
Chương 493: Nắm chặt lấy tự do (3)

Tâm trạng của Trần Vũ thì càng ngày càng phức tạp, tốc độ di chuyển giữa các tòa nhà, đình nghỉ mát, cây cối cũng dao động theo cảm xúc của cậu ấy, lúc nhanh lúc chậm.

Trước mắt cậu, dòng chữ mô tả trên thông báo truy nã đã biến mất.

Thay vào đó là một đoạn video có sự xuất hiện của Đoạn Dã.

Thông qua cái màn hình không có âm thanh này, có thể thấy rõ vẻ mặt đầy sát khí và phẫn uất của Đoạn Dã, y đã dùng cái đuôi sắc nhọn của cây quyền trượng Hạo Thiên để đâm thẳng vào ngực của Bát Hoang Dịch.

Mà trong toàn bộ quá trình, Bát Hoang Dịch không có bất kỳ chống cự nào.

Vẫn cứ bình tĩnh nhìn đối phương, rồi từ từ ngã xuống đất…

“Tít tít tít!”

Đột nhiên, tin nhắn liên lạc vang lên.

Các thành viên còn lại của đội chấp pháp đang đuổi theo Đoạn Dã và đang chia sẻ vị trí của họ.

Đến lượt Trần Vũ gửi tin nhắn, cậu ta chỉ nhàn nhạt trả lời: “Tập trung đủ người luôn rồi à, chỉ là một tên võ giả cấp 2 mà thôi, giao hết cho các người đó.”

Dứt lời, cậu ta tắt máy truyền tin, tháo mặt nạ xuống.

“Ầm ầm…”

Tia chớp xẹt qua, soi rõ khuôn mặt đẫm nước mưa của hắn.

Trong mắt hắn đằng đằng sát khí.

“Soạt.”

Xé áo choàng, cất mặt nạ và ném đại lên một cái cây nào đó. Trần Vũ từ từ rút thanh trường kiếm ra, bộc phát khí kình.

Sau đó, lao đến vị trí được chia sẻ bởi các đồng nghiệp chấp pháp với tốc độ tối đa …

…

Có những người thích sự phi lý khi bị rượt đuổi trong những đêm mưa.

Có những người thích sự hoang vắng khi bị bỏ rơi trong đêm mưa.

Có những người thích cái lạnh lẽo khi được bao quanh bởi đêm mưa.

Cũng có người thích nỗi tuyệt vọng khi bị đêm mưa nuốt chửng…

Trần Vũ không biết là mình thuộc loại người nào.

Hắn thích coi những đêm mưa như một nơi để hắn phát tiết nỗi lòng.

Chỉ là, cậu ta chưa từng thử qua bao giờ.

Nhưng Đoạn Dã, đã thử qua…

Dừng lại, từ xa nhìn vài cái xác bị chia năm xẻ bảy trên đường, đôi mắt Trần Vũ mờ mịt: “… Đoạn Dã.”

Nghe thấy âm thanh, Đoạn Dã đang thở hổn hển liền cứng đờ, chậm rãi quay đầu lại, nhìn về phía Trần Vũ.

“Đoạn Dã.”

“… Vũ ca…”

“Cậu giết Bát Hoang Dịch hả?”

“…”

“Tôi hỏi cậu, cậu giết Bát Hoang Dịch hả?” Trần Vũ lặp lại.

“Vũ ca… Sao anh biết được? Sao anh lại có thể tìm được tôi.”

Đoạn Dã đứng dậy, tay trái ôm lấy quyển thánh thư võ pháp, tay phải nắm chặt quyền trượng Hạo Thiên, vẻ mặt phức tạp: “Chỉ là ngắn ngủi mười mấy phút mà thôi, tin tức không thể nào truyền đi nhanh như vậy được.”

“Cậu giết Bát Hoang Dịch hả?” Trần Vũ tiếp tục lặp lại.

“… Đúng.”

“Cậu, có biện pháp giải quyết tốt hơn mà.”

“Không có.”

“Có.”

“Không có.”

Đoạn Dã quay đầu, dùng vai lau sạch những vết máu trên mặt: “Đây chính là chuyện mà tôi muốn làm nhất. Tự tay trả thù cho người thân của tôi và hàng trăm nghìn người dân ở Hạc Thành.”

“… Vậy cậu tính thế nào, đã nghĩ đến hậu quả chưa.”

“Sao cũng được. Cùng lắm thì chết thôi, đi gặp lại mẹ mình.”

Nước mưa cọ rửa vết máu trên mặt đất.

Hai người nhìn nhau, trầm mặc mười giây.

Trần Vũ: “Cậu đã sớm biết được hung thủ là Bát Hoang Dịch rồi, đúng không?”

“Không.” Đoạn Dã ánh mắt lấp lóe: “Cậu đã biết từ trước rồi hả?”

“… Tôi cũng không.”

“Vậy là, tôi phải cảm ơn Hội Công Bình sao. Đã để cho tôi biết rõ mục tiêu của mình.”

“…”

“…”

Hai người nhìn nhau, lại tiếp tục trầm mặc mười giây.

“Vũ ca.”

“Nói.”

“Cậu cũng giống như bọn hắn, tới đây để bắt tôi sao?”

Trần Vũ thu hồi trường kiếm: “Không phải.”

“Vậy tôi yên tâm. Dù sao thì cậu cũng hiểu rất rõ thông tin tình báo của tôi, so với những người chấp pháp này khó đối phó hơn nhiều.” Đoạn Dã gật đầu, cứng đờ xoay người rời đi: “Đi đây.”

“…”

Nhìn qua bóng lưng gầy gò, càng ngày càng nhỏ của Đoạn Dã, trong cơn mưa nặng hạt, ánh mắt của Trần Vũ có chút mơ hồ.

“Đoạn Dã…”

“Hử.” Đoạn Dã dừng lại.

“Cậu đi rồi, làm sao tôi có thể liên lạc được với cậu.”

Đoạn Dã khẽ nhếch khóe miệng: “Đương nhiên là gọi điện thoại rồi.”

“… Được, gọi điện thoại.” Trần Vũ giơ tay lên, nhẹ nhàng vẫy: “Gọi điện thoại cho cậu, nhớ tiếp đó.”

“Ừm.”

Đoạn Dã cũng giơ tay lên rồi vẫy vẫy với Trần Vũ, sau đó tiếp tục di chuyển.

“Đoạn Dã! !”

“Lại sao nữa vậy?” Đoạn Dã dừng bước, quay đầu nhìn về phía

Trần Vũ.

Dù là mắt của y đã mơ hồ, không thể nhìn thấy bất cứ điều gì.

Trần Vũ: “Đi thật hả?”

Đoạn Dã: “Đúng vậy.”

Trần Vũ: “Có thể không đi được không.”

Đoạn Dã: “Không đi? Không đi thì cậu sẽ bảo vệ tôi sao.”

“…”

“…”

“Tôi bảo vệ cậu.”

“…” Đoạn Dã mỉm cười: “Cậu bảo vệ tốt cho bản thân mình trước đi.”

Dứt lời, gã ta trực tiếp rời đi mà không quay đầu lại. Cam nguyện bị bóng tối và giá lạnh nuốt chửng.

Chỉ còn lại giọng ca quen thuộc thoang thoảng vang vọng…

“Năm tháng biến thứ từng có thành mất đi.”

“Đôi mắt mệt mỏi mang theo sự kỳ vọng…”

Trần Vũ chắp hai tay lại, lớn tiếng nói: “Hôm nay chỉ còn lại thể xác, nghênh đón tháng năm huy hoàng.”

“Trong mưa gió ôm chặt tự do.”

“Trải qua bàng hoàng giãy dụa một đời…”

“Niềm tin có thể thay đổi tương lai.”

“Hỏi, ai có thể làm được.”

“Ờ a a ~ nha!”

” Hôm nay chỉ còn lại thể xác, nghênh đón tháng năm huy hoàng.”

“Hỏi, ai có thể làm được…”

...

Nửa giờ sau.

“Ô ——— ”

“Ô ô ô ——— ”

Tiếng còi báo động thê lương vang lên khắp thành phố.

Một đám mây nấm dùng để cảnh báo cũng đã nổ tung trên bầu trời thành phố!

Thành tây.

Thú triều.

Chính thức đột kích…

Chương 494: Chiến thú triều (1) Chương 494: Chiến thú triều (1)

“Ầm!”

Văn phòng đại học quốc gia.

Người đàn ông trung niên ngồi ở giữa với vẻ mặt dữ tợn, đập mạnh vào bàn: “Tiếp tục, phong tỏa toàn bộ thành phố. Chỉ cần những người ngoại quốc kia dám kháng lệnh, lập tức giết chết bọn họ!”

“Vâng!” Hiệu trưởng trường đại học Khai Nam trinh trọng gật đầu rồi bước nhanh đi.

“Mặc dù tin tình báo cuối cùng không được truyền tới, nhưng thú triều chắc chắn sẽ đến lúc bình minh. Các người chỉ còn vài giờ để hoàn thành công việc đã đề ra trước đó.”

“Vâng!” ×3

Ba vị hiệu trưởng của đại học khác cũng gật đầu rời đi.

Người đàn ông trung niên chậm rãi đứng dậy, nhìn về phía những vị hiệu trưởng còn lại trong phòng, giọng điệu trầm xuống: “Nếu không có gì ngoài ý muốn thì đây sẽ buổi họp cuối cùng của chúng ta.”

“...” Nghe vậy, các hiệu trưởng trầm mặc.

“Sau khi lần thú triều này qua đi, bất luận là Kinh Thành có bị phá hay không…” Người đàn ông trung niên lấy từ trong túi ra một con dấu, đặt lên bàn: “Thì tôi cũng không còn tồn tại nữa. Chức vụ của tôi, thì tạm thời bàn giao cho lại cho hiệu trưởng của trường đại học Bắc Kinh. Các vị có ý kiến gì không.”

Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn về phía ông già có bộ râu dài kia.

“Ông, có ý kiến gì không.” Người trung niên hỏi ông già.

“... Không có.”

“Vậy cứ quyết định vậy đi. Làm tốt chuyện mà mình phụ trách là được.” Người đàn ông trung niên gật đầu rồi giao lại con dấu cho đối phương: “Thời gian không còn nhiều, tan họp.”

“Vâng.” × 33

Lão hiệu trưởng râu dài vươn tay cầm lấy con dấu, nói với giọng khàn khàn: “Ngài…”

“Đừng nói nữa. Đi thôi.”

“... Vâng.”

Chờ cho tất cả mọi người đều rời đi.

Người đàn ông trung niên chắp hai tay sau lưng, chậm rãi đi tới bên cửa sổ kiểu Pháp, suy nghĩ ngàn vạn…

Thú triều.

Tức là dị thú tụ tập thành một bầy.

Số lượng bình thường đều sẽ từ trăm vạn trở lên.

Hầu hết bọn chúng đều sẽ đến từ hư không. Về thực lực, nhỏ đến cấp 2, lớn đến cấp 8, Chỉ cần quy mô đã được hình thành lúc ban đầu thì sẽ không bị xáo trộn.

Ánh sáng, tiếng động, thậm chí là dùng cả thịt người… Cũng không thể lung lay tốc độ và hướng di chuyển của thú triều.

Từ khi tận thế đến nay.

Mỗi năm, sẽ có hàng chục, thậm chí là hàng trăm lần thú triều, và kết quả của nó đều là thành phá người vong, không có bất kỳ một ngoại lệ nào.

Thành phố duy nhất cầm cự được thú triều, là thành Đoản Xuân ở phía bắc.

Trận chiến đó, quốc gia này đã huy động gần như toàn bộ lực

lượng có thể huy động được để tới hỗ trợ. Mặc dù cuối cùng cũng không ngăn cản được việc thành phố bị hủy diệt, nhưng nó đã mang lại một tia hy vọng cho thế giới.

Chứng minh rằng thú triều không phải là bất khả chiến bại, dù chỉ là trên lý thuyết…

Mà bây giờ, thú triều đang nhắm mục tiêu vào Kinh Thành —— nơi này là căn cứ tập trung đông người nhất của nhân loại. Là cơ hội để kiểm tra lý thuyết bằng các thí nghiệm thực tế.

Vì một ngày này, ủy ban đại học đã bố trí rất nhiều năm.

Sau khi tiêu tốn rất nhiều nhân lực, vật lực, tiềm lực, tài nguyên, và cả danh vọng…

Thiên thời.

Địa lợi.

Nhân hòa.

Đều đã đầy đủ.

Chỉ cần chúng ta có thể giành được thắng lợi trong trận chiến này, nền văn minh bấp bênh của loài người sẽ như được tiêm vào một liều thuốc trợ tim!

Hệ tư tưởng thống nhất sẽ chiếm ưu thế tuyệt đối.

Cách cục của toàn thế giới cũng sẽ thay đổi ngay lập tức.

Những pháo đài kiên cố như Kinh Thành sẽ mọc lên như măng sau mưa xuân, hết thành này đến thành khác. Toàn bộ nền văn minh sẽ bước vào một kỷ nguyên mới…

Nhưng…

Nếu như, thất bại.

Mọi hy vọng sẽ không còn tồn tại nữa.

Thú triều không thể ngăn cản, sẽ thành thiết luật.

Bởi vì xã hội cũng không còn sức để tạo ra một Kinh Thành khác nữa.

Tất cả những gì đang chờ đợi nhân loại chỉ có một con đường là diệt quốc …

Ở phía trước cửa sổ.

Người đàn ông trung niên ngẩn ngơ nhìn chằm chằm những ngọn đèn neon trong cái thành phố Bắc Kinh này, ánh mắt càng ngày càng mờ mịt.

“Tử khứ nguyên tri vạn sự không…”

“Tử khứ nguyên tri vạn sự không…” (chết rồi sẽ không còn phải bận tâm gì nữa.)

...

...

Khi Trần Vũ quay lại ký túc xá, báo động phòng không ở Kinh Thành đã vang lên lần thứ hai.

Từng chiếc xe quân sự lao nhanh qua các con phố, ngõ hẻm, giống như những gì mà Thanh Thành đã làm lúc trước, triệu tập võ giả, sơ tán trẻ vị thành niên.

“Tất cả học sinh! Cảnh báo! Triều thú đang đến! Triều thú đang đến…” Ngoài cửa sổ, các thành viên của hội sinh viên hét đến khàn cả giọng: “Lập tức xuống lầu, lấy cấp lớp làm đơn vị, tập hợp ở trong quảng trường.”

“Toàn thể xuống lầu!” Một bên, người chấp pháp đang đeo mặt nạ nói bằng ngữ khí lạnh lẽo: ” Trong vòng mười phút, nếu không giết không tha!”

“Soạt.”

Trần Vũ kéo mở rèm cửa, liếc nhìn tình cảnh hỗn loạn ở bên dưới, bình tĩnh thay một bộ quần áo, xốc tủ giường lên.

Bên trong tủ, chính là toàn bộ tài sản của cậu ta.

Một chai đầy chất lỏng tổng hợp Loại A.

Nửa chai chất lỏng tổng hợp Loại A.

Một khẩu súng lục 92 của cảnh sát.

Một khẩu quốc bảo —— Magnum. 44 thiện ác hữu báo.

Còn có một vài thứ linh tinh, và một quả trứng sủng vật.

Mở khóa ba lô và bỏ tất cả những thứ hữu ích vào, tay trái Trần Vũ cầm theo quả trứng thằn lằn khổng lồ, tay phải cầm mang theo cái ba lô lớn, lao ra cửa phòng và đi thẳng đến tầng cao nhất từ cầu thang thoát hiểm.

Lập tức, sử dụng kỹ năng dịch chuyển tức thời, tốc biến lên đỉnh tòa nhà.

“Lạch cạch.”

Đặt quả trứng và cái ba lô vào một góc khuất và giấu kỹ. Trần Vũ liếc nhìn bốn phía không người, từ từ đeo mặt nạ chấp pháp lên.

“Ô ô ô —— ”

Nơi xa, âm thanh thê lương của lần báo động phòng không thứ ba vang lên.

Trần Vũ nắm chặt trường bào, đối mặt với gió đêm lạnh lẽo, đứng ở trên mái hiên nhìn về phía trước.

Mưa, không biết đã ngừng lại từ lúc nào.

Nhưng trên trời vẫn không yên tĩnh.

Hàng ngàn máy bay chiến đấu mang theo đạn dược, máy bay trực thăng có vũ trang và phi thuyền ném bom lao vút qua rồi bay thẳng về phía tây.

Nếu như không có gì ngoài ý muốn… Bọn họ sẽ không bao giờ có cơ hội quay lại được nữa.

Rồi cũng giống như đồng đội của cậu ta vậy…

“…”

Vô hình, một ngọn lửa ngang ngược lao thẳng lên đầu.

Ánh mắt Trần Vũ u ám, từ từ lấy ra khẩu súng lục Magda .44, chĩa họng súng vào thái dương và nhẹ nhàng bóp cò.

“KÍTTT… Dát…”

Tiếng bật của lò xo vậy mà lại vang lên một cách rõ ràng ở cái ban đêm hỗn loạn này…

“Ầm!”

Chốt an toàn gập xuống, khí kình đã khởi động động năng trong đó.

Lực lượng bành trướng đã đẩy đường đạn xoay tròn, lao ra khỏi ống thép rồi bắn vào mi tâm của Trần Vũ.

[Bị nguyền rủa: Tất cả · tố chất thân thể tạm thời +77%]

[khí huyết +2605]

[Chức năng thay thế tạm thời +1222; lâm thời khí quan tổng hợp cường độ +834]

[Khả năng chịu đau tạm thời +303; bị choáng tỉ lệ:39%...]

“Hô…”

Chương 495: Chiến thú triều (2) Chương 495: Chiến thú triều (2)

Cảm nhận được năng lượng dâng trào trong cơ thể, sắc mặt Trần Vũ ửng hồng, toàn thân run rẩy, hô hấp dồn dập. Nhịp tim nhanh đến mức như muốn lao ra khỏi lồng ngực.

Sau một lúc bình tĩnh, cậu ta cất khẩu súng lục đi rồi hoạt động cơ thể, thích nghi đơn giản với việc thể chất gia tăng đột ngột này, sau đó thôi động khí kình, buff thêm cho mình một lớp võ kỹ nữa.

“Võ kỹ —— Tính Ngưỡng Chi Dược!”

[cơ thể bị ức chế: Lực bộc phát giảm xuống:37%]

“Tạch tạch tạch…”

Dùng sức mở rộng phần lưng mỏi mệt, tiếng xương vang lên “lốp đốp” như là tiếng bỏ đậu vào trong chảo chiên.

Cảm giác như thể mọi tế bào đều đang tràn ngập sức mạnh, làm cho Trần Vũ xuất thần trong giây lát.

Hít một hơi thật sâu.

Hắn quay đầu liếc nhìn tài sản đã được giấu kỹ, không chút do dự xoay người nhảy xuống ký túc xá.

“Sưu —— ”

Trong lúc rơi xuống, cậu ta không hề làm động tác trợ lực hay né tránh nào, cứ như vậy, Trần Vũ đã rơi thẳng từ độ cao hàng chục mét xuống đất!

“Ầm!”

[bị thương: Khí huyết +671]

Kèm theo một tiếng động lớn là khói bụi mịt mù khắp nơi.

Lấy Trần Vũ làm trung tâm, gạch đá trong phạm vi mười mét của vòng tròn đã nứt ra từng khúc, khiến cho những sinh viên ở nơi xa trợn mắt hốc mồm.

Các thành viên của hội sinh viên quay đầu, nhìn về phía cái hố to trên mặt đất, rồi nhìn tiếp cái mặt nạ mà Trần Vũ đang đeo, không ai dám hó hé tiếng nào.

Chỉ có tên người chấp pháp kia là dám ra hiệu đơn giản cho Trần Vũ.

Trần Vũ cũng vẫy tay đáp lại, sao đó chỉnh sửa lại mặt nạ, hai đầu gối cong xuống, cả người như hóa thành một cái lò xo.

Sau một vài giây tụ lực liền bắn ra trong nháy mắt!

“Đông!”

Lực của cả hai chân rất mạnh, làm cho mặt đất xuất hiện cả tia lửa.

Và dưới động lực kinh khủng này, bóng dáng của Trần Vũ lao ra nhanh như một viên đạn, biến mất ở ngay trước mắt mọi người liền tàn ảnh cũng không để lại…

“… Khí kình cấp 1, mà có tốc độ cỡ này sao.”

Ánh mắt người chấp pháp đảo tới đảo lui.

Ông ta tin chắc rằng khi đối mặt với tốc độ cỡ đó, dù là võ giả cấp 4 bình thường cũng sẽ không kịp phản ứng …...

“Phanh…”

“Phanh phanh phanh!”

Trên đường đi.

Tiếng nổ liên tục vang lên.

Trần Vũ tùy ý tiêu xài khí kình và thể năng vô hạn của mình để tăng tốc độ lên tối đa.

Cho đến khi sức gió cản trở trước mặt dần dần cảm thấy như là chất lỏng, thì hắn mới lý trí giảm tốc độ lại.

Nhưng ngay cả như vậy, không một ai có thể nhìn rõ bóng dáng của cậu ta.

Sẽ chỉ cảm thấy là có một cơn gió lạnh lẽo đã thổi qua bên cạnh mình…

Rất nhanh.

Chương 496: Chiến thú triều (3)

Với tốc độ cực hạn, Trần Vũ đã đến khu biệt thự dành cho giáo sư của trường đại học Thanh Hoa.

Đúng vậy, cậu ta đến đây là để tìm giáo sư Chân Thông Minh.

Dù sao thì thú triều đã đột kích, nếu không tới lấy "Công pháp" thì có thể sẽ không còn cơ hội nào nữa…

"Chi chi —— "

Trần Vũ dừng lại, tìm đại một góc khuất ẩn nấp nào đó.

Tháo mặt nạ xuống, vuốt vuốt phần tóc bị dựng đứng, ba chân bốn cẳng chạy đi tới trước cửa phòng của giáo sư Chân, đưa tay, gõ cửa.

"Đông đông đông."

"Giáo sư Chân, thầy có ở nhà không ạ?"

"Giáo sư?"

"Thùng thùng…"

Trong phòng, không có người nào trả lời.

Trần Vũ đứng ở trước cổng, do dự một chút, lại gõ thêm một lúc, mới nhẹ nhàng cầm lấy tay nắm cửa.

"Két két…"

Cửa, mở.

“Giáo sư? Em là Trần Vũ, thầy có ở nhà không ạ?”

Trần Vũ nhô đầu vào trong biệt thự hét lớn một tiếng, nhưng chỉ có thể nghe thấy tiếng vang yếu ớt của chính mình.

“Bị điều đến tường thành rồi sao?”

Cau mày, cậu ta bước vào biệt thự, leo lên cầu thang tầng hai và tìm được một cuốn sách lớn trên bàn gỗ trong phòng khách trống trải.

Bìa của cuốn sách, có dán một tờ ghi chú nhỏ.

Bước tới, Trần Vũ chăm chú nhìn.

Cầm tờ giấy lên, khẽ đọc dòng chữ trên đó, Trần Vũ thở dài một hơi.

“Tri kỷ.”

“Đừng chết…”

Cẩn thận cất tờ ghi chú đi.

Cậu ta mở sách ra và đọc kỹ từ đầu đến cuối.

Quả nhiên, trên đó có ghi lại phương khuếch tán khí hải.

Mà dùng trên người hắn thì chính là ngưng tụ khí hải…

Ngó ngó xung quanh một chút, Trần Vũ tìm chỗ sàn nhà khá sạch sẽ, khoanh chân ngồi xuống, làm theo các bước trong sách, điều động khí kình, khuếch tán khí hải.

Một phút.

Ba phút.

Năm phút…

Thân hình của cậu ta dần dần tỏa ra ánh sáng màu trắng.

[khí hải bị tán loạn: Khí kình mật độ +32]

[khí kình mật độ +34]

” Hiệu quả!” Trần Vũ mãnh liệt ngẩng đầu.

Cậu ta kiềm chế lại cơn hưng phấn của mình, quen tay hay việc, từ từ tăng tốc độ “Tán khí “. Âm thanh tổng hợp điện tử vang vọng bên tai cũng đột nhiên tăng tốc.

[khí hải bị tán loạn: Khí kình mật độ +45]

[khí kình mật độ +48]

[khí kình mật độ +53]

[+61;+66;+74;+80…]

“Ô ô ô —— ”

Khi tiếng còi báo động phòng không vang lên lần thứ tư trong thành phố, Trần Vũ từ từ mở mắt.

Luồng xoáy khí kình trong cơ thể cũng chuyển từ một màn sương khuếch tán thành một giọt chất lỏng óng ánh…

Không gian bị trống ra cũng có thể chứa được nhiều khí kình hơn.

“Cuối cùng, cấp 2…”

Đứng dậy, vỗ nhẹ bụi ở hông, cất sách vở đi, cậu ta liếc nhìn căn phòng này lần cuối rồi nhảy cửa sổ rời đi.

Tổ chim bị phá, trứng có an toàn.

Cuối cùng thì cậu ta đã nhận ra được ý nghĩa sâu sắc của câu nói này.

Khi thảm họa ập đến, tất cả sự sống, đời sống hàng ngày, kiến thức, ước mơ, quan hệ nhân mạch … sẽ không còn nữa.

…

Cùng lúc.

Đại học Bắc Kinh, quảng trường chính.

Hàng ngàn sinh viên đã được trang bị đầy đủ vũ khí.

Bọn họ lấy cấp lớp làm đơn vị, tốp năm tốp ba tập hợp lại một chỗ, có im lặng, có nói nhỏ, có sợ hãi, có thấp thỏm.

Mà Trương Yến Yến thì lại đang cảm thán.

“Nhân sinh hỉ nộ vui buồn, thực tế thay đổi quá nhanh.”

Chương 496: Chiến thú triều (3)

Mười giờ trước, Trần Vũ giành được quán quân của vòng đấu loại. Mọi người còn đang bàn tàn về những thuyết âm mưu, và không thể nào tưởng tượng được là làm thế nào mà một sinh viên năm nhất lại có thể giành được chiến thắng.

Mười giờ về sau, sự thật về việc thay đổi hướng đi của thú triều bị lộ ra ngoài ánh sáng.

Địa vị cao cả của Bát Hoang Dịch đã rớt xuống ngàn trượng. Trên Internet và cả trong hiện thực, bất kỳ góc phố nào cũng tràn ngập những lời chỉ trích và chửi rủa.

Nhưng mà, mọi người chửi còn chưa đã thì thú triều lại tới…

Đột ngột, hoang đường, không có bất kỳ cảnh báo nào cả.

Thế là, trong cái kinh thành to lớn này, những người mà lúc trước còn đang chửi rủa Bát Hoang Dịch, thì lúc này đã bắt đầu khẩn trương thảo luận, liệu rằng có nên để cho Bát Hoang Dịch di chuyển làn sóng thú triều này tới những thành thị khác hay không…

Còn những người bên ngoài Kinh Thành nghĩ như thế nào thì bọn hắn cũng chả thèm quan tâm.

Dù sao thì tín hiệu cũng đã bị mất, bọn hắn không nghe được, không thấy được, có thể tùy điểm có dài điểm mấu chốt của mình ra…

“Một thế giới như vậy thì bị hủy diệt cũng không có gì là không tốt cả.”

Trương Yến Yến cười lạnh, tháo tấm băng vải trên cánh tay xuống, chẳng biết tại sao, trong lòng của cô mơ hồ có cảm giác sung sướng khi đã “trả được thù”.

“Yến Yến, cậu nói thử xem…”

Từ Nhược ở bên cạnh thở dài một tiếng rồi hỏi: “Chúng ta sẽ chết sao?”

“Chẳng lẽ cậu còn đang nghĩ là chúng ta sẽ có cơ hội sống hả?” Trương Yến Yến hỏi lại.

Từ Nhược: “...”

“Đây chính là thú triều đấy. Những người có thực lực kém cỏi như chúng ta thì chỉ có thể làm pháo hôi trong những thời khắc mấu chốt mà thôi. Dù là có thể bảo vệ được Kinh Thành đi nữa, thì chúng ta cũng chả còn mạng để sống đâu.”

“... Chỉ là cảm thấy nếu cứ chết đi như vậy, tôi còn rất nhiều việc mà không có thời gian để làm. ”

” Cuộc sống là như thế đấy.” Trương Yến Yến dang hai tay: “Chết rồi, thì chả còn lại gì nữa. Hơn nữa, cậu không cảm thấy là chúng ta đã kiếm lời rồi sao?”

“Lời. . . Lời được cái gì?” Từ Nhược mờ mịt.

“Lời mạng à.” Trương Yến Yến nở nụ cười: “Mạng của cậu, mạng của tôi, trước đó nhờ có Trần Vũ đến Vọng Đô Thành để giải cứu. Sống được thêm một tháng cũng đã là lời rồi.”

Nghe được cái tên “Trần Vũ” này, Từ Nhược vô thức nhìn về phía góc khuất.

Nơi đó, là vị trí của lớp 2 năm nhất, nhưng mà thành viên trong lớp thì chỉ có một mình Bát Hoang Diêu lẻ loi trơ trọi đứng đó.

“Không biết là anh Vũ đã đi đâu rồi. Đến giờ mà vẫn chưa thấy tập hợp nữa.” Từ Nhược cúi đầu: “Trông Bát Hoang Diêu thật là đáng thương.”

” Lớp học họ … tình huống rất là phức tạp.”

Trương Yến Yến cũng nhìn về phía Bát Hoang Diêu: “Đoạn Dã là người của Hạc thành, mà Bát Hoang Dịch lại là người trực tiếp hủy diệt Hạc thành. Đoạn Dã lại có quan hệ rất tốt với Bát Hoang Diêu – em gái của anh ta. Cái này. . . Quan hệ của họ thật là cẩu

huyết. Tôi vừa nghĩ đến đã tê cả da đầu."

"Hừm, tên Đoạn Dã đó cũng còn chưa đến." Từ Nhược dừng lại một chút, rồi nói với giọng điệu yếu ớt: "Lát nữa là phải lên tường thành rồi. Cũng không biết là còn có cơ hội nhìn thấy Vũ ca một lần nữa không…"

Nghe vậy, Trương Yến Yến vẻ mặt kỳ quái dò xét cô bạn của mình: "Có cái gì mà nhìn. Trước khi chết muốn anh anh em em hả."

"… Chỉ là muốn nhìn một chút."

"e mm mmm… Cậu… Không phải là cậu thích Trần Vũ rồi chứ?"

"Ừm."

Khi cái chết đang đến gần, Từ Nhược cũng không muốn giấu diếm điều gì nữa, hào phóng thừa nhận: "Mình thích anh Vũ. Rất thích."

"Bởi vì cậu ta cứu cậu hả?"

"Không phải chỉ có vậy. Từ trong ra ngoài, anh ấy là một chàng trai rất tốt. Cho dù anh ấy không có cứu mình, thì mình cũng sẽ thích anh ấy."

"…"

Trương Yến Yến trầm mặc.

Một lúc sau, cô ta nói: "Có một chuyện mà tôi không biết là có nên nói cho cậu biết hay không nữa."

"Có chuyện gì? Nói đi." Từ Nhược vuốt nhẹ mái tóc của mình: "Chúng ta đâu có còn được bao nhiêu thời gian để sống nữa."

"Thật ra…"

Nhớ lại cái màn "hành động" của Trần Vũ và Đoạn Dã trên xe buýt, Trương Yến Yến ngập ngừng nói: "Thật ra… Ân… Trần Vũ là…"

"Cậu có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra đi, ấp a ấp úng."

“... Trần Vũ là. . . là. . . gay.”

Từ Nhược: “? ? ?”

” Đúng, chính là gay.”

Từ Nhược: “...”

“Mình. . . Mình không có nói bậy đâu nha.” Trương Yến Yến lo lắng đến khoa tay múa chân: “Cậu ta cùng với cái tên Đoạn Dã đó, đã làm cái chuyện ấy với nhau rồi.”

“Cậu. . . Làm sao cậu biết?” Sắc mặt Từ Nhược rất phức tạp: “Cậu cũng đừng có nghe mấy cái lời đồn nhảm nhí đó. Tai nghe là giả.”

“Mình không có nghe, mà là chính mắt mình nhìn thấy đó.”

Từ Nhược: “...”

“Bọn họ và mình đều là người của tỉnh Tây, cũng đều là Trạng Nguyên, lại đi chung một chiếc xe. Bọn họ mới quen, sau đó đã uống một chút rượu, trong khi mọi người đi ngủ thì hai người đó đã ấy ấy với nhau.”

Từ Nhược: “...”

Trương Yến Yến: “Cần mình miêu tả chi tiết nội dung ra sao không? Chính là cái tên Đoạn Dã đó nằm sấp…”

“... Không cần.” Vẻ mặt Từ Nhược như tro tàn.

Cô ấy hiểu rất rõ tính cách của Trương Yến Yến, biết rõ đối phương sẽ không nói dối.

“...”

“...”

Bầu không khí giữa hai người khá là buồn tẻ.

Trương Yến Yến có chút hối hận.

Đều đã là một nhóm người sắp chết rồi, có chút mộng tưởng cũng

không được sao…

Tại sao nàng phải nói ra chuyện này để làm gì…

Im lặng thật lâu, Trương Yến Yến nhẹ nhàng vỗ vai Từ Nhược: “Em gái à, nhìn thoáng chút đi. Em đã từng nghe nói qua một câu chưa?”

Từ Nhược: “…”

” Những người đàn ông xuất sắc là người có rất nhiều tiền, đẹp trai, tài giỏi, lịch lãm, phong độ và lãng mạn. Nhưng thường những người đàn ông xuất sắc như vậy … đều là thích dùng dầu ăn.”

Từ Nhược: “…”

Ngẩng đầu lên.

Nhìn những đám mây đen đang từ từ tiêu tán trên bầu trời đêm, Từ Nhược mặt không biểu tình: “Thế giới này…”

“Mau hủy diệt đi.”

“Rất tốt.”

Trương Yến Yến: “…”

…

Từ khu biệt thự của giáo sư Thanh Hoa chạy đến quảng trường của đại học Bắc Kinh.

Trần Vũ chỉ mất có hai phút.

Đứng trên đỉnh của một cành cây, ánh mắt bén nhọn liếc nhìn nửa vòng, cậu ta đã nhanh chóng tìm thấy bóng dáng gầy gò của Bát Hoang Diêu trong đám người đông nghịt này.

“Bịch.”

Khuỵu gối một cái rồi nhảy ra phía sau cô gái.

Trần Vũ đưa tay, nhẹ nhàng vỗ đầu nàng: “Tiểu Diêu, chào buổi tối.”

Bát Hoang Diêu run rẩy dữ dội và chậm rãi quay đầu lại. (Em này khổ nhất trong truyện, tác đì được một lần đì mãi.)

Tôi đã nhìn thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của cô, này đã tràn đầy nước mắt.

“Tiểu Diêu…”

“Vũ ca.” Thiếu nữ nghẹn ngào, trong mắt phiếm hồng chỉ có sự bất lực: “Em phải làm sao bây giờ…”

Trái tim của Trần Vũ ẩn ẩn đau nhói.

Im lặng một lúc, anh mở tay ra, ôm chặt cô gái vào lòng: “... Tiểu Diêu.”

“Vũ ca…” Rốt cuộc thì nàng thiếu nữ đã không kìm được cảm xúc, gào khóc: “Làm sao bây giờ… Làm sao bây giờ …”

“Đừng nói nữa.” Trần Vũ đau lòng nhắm mắt lại, đặt cằm của mình lên đỉnh đầu của cô gái: “Đứa bé sinh ra mang họ của anh nhé.”

“... Hả sao?”

Chương 497: Chiến thú triều (4) Chương 497: Chiến thú triều (4)

“Hả?”

Bát Hoang Diêu ngừng khóc, kinh ngạc nhìn Trần Vũ.

“Thực sự không được thì anh theo họ của con cũng được.” Trần Vũ trầm giọng nói.

“Không. . . Không phải…” Cô gái lắp bắp: “Ý em muốn nói không phải là chuyện con cái.”

“Ồ.” Trần Vũ buông lỏng, phất tay: “Vậy thì dễ thôi. Chỉ cần không phải là chuyện của con cái thì chính là chuyện nhỏ.”

Bát Hoang Diêu: “...”

Bị Trần Vũ quấy rầy một chút, tâm tình bi thương mà cô gái tích tụ rất lâu đã tan biến đi rất nhiều.

Cúi người xuống, Trần Vũ duỗi ngón tay cái ra, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt nàng thiếu nữ, nói: “Em à, em đang lo lắng cho anh trai của mình sao.”

“... Vâng.” Hai mắt của Bát Hoang Diêu lại bắt đầu phiếm hồng: “Hóa. . . Hóa ra thú triều lại… Lại là do anh trai… Đây là tội chết đấy…”

“Không đâu.” Trần Vũ mỉm cười: “Anh trai em là ai cơ chứ? Là niềm hy vọng của nhân loại đó! Người nào dám trị tội anh ta? Chưa nói tới chuyện anh ta còn có một tấm miễn tử kim bài nữa. Nhiều nhất cũng là bị giam lỏng một thời gian mà thôi.”

“Nhưng. . . Nhưng còn bên phía Đoạn Dã thì…”

“Cậu ta chính là một tên cứng đầu, đúng là hơi khó giải quyết.” Trần Vũ ra vẻ u sầu: “Vừa rồi anh có đi ký túc xá để tìm cậu ta nhưng không thấy. Rõ ràng là cậu ta đã không chịu nỗi cú sốc này.”

“Cậu ấy đi đâu rồi…” Bát Hoang Diêu lúng túng nói.

“Anh nghi ngờ là cậu ta đã bỏ nhà đi bụi rồi.” Trần Vũ kéo cô nàng ngồi xuống, thấp giọng dụ dỗ: “Em nghĩ thử đi. Bát Hoang Dịch đã bị lộ ra là hung thu thay đổi hướng đi của thú triều, vậy thì có phải Đoạn Dã đã trở thành kẻ địch của Bát Hoang Dịch rồi không?”

“Ừm.” Thiếu nữ gật đầu.

“Nhưng Bát Hoang Dịch lại là thần tượng của Đoạn Dã, hơn nữa còn là nửa sư phụ của cậu ấy. Em nói xem, có phải là cậu ta đang đau khổ hay không?”

“… Đau khổ.” Nàng thiếu nữ gật đầu.

“Điều quan trọng nhất, Bát Hoang Dịch là anh trai em, em và cậu ta lại là bạn tốt, là đồng đội học chung lớp, đã cùng vào sinh ra tử. Cậu ấy sẽ phải đối mặt với em như thế nào đây? Oán hận sao? Không hợp lý. Vậy thì thờ ơ hả? Cũng không thể.”

“Ừm…”

“Đối mặt với tình huống này thì dù là ai cũng đều sẽ không biết phải làm sao mới tốt. Dùng cái đầu ngu ngốc của Đoạn Dã thì chắc chắn là sẽ không nghĩ ra biện pháp nào cả. Con người mà, khi gặp phải khó khăn thì sẽ trốn tránh thôi. Cho nên…”

“Ba.”

Trần Vũ vỗ hai tay một cái rồi giang tay: “Đã không thể đối mặt với nhau. Nên Đoạn Dã có thể không trốn chạy sao? Còn có thể không bỏ nhà đi bụi sao?”

“Là. . . Là như vậy à.” Bát Hoang Diêu ngây người.

“Vậy cậu ấy chạy đi đâu rồi?”

“Ngô…” Cô gái cúi đầu một hồi lâu, mới nói: “Em muốn nói lời xin lỗi với cậu ấy.”

“Xin lỗi dùm cho anh trai em hả?” Trần Vũ hỏi.

“Ừm.”

“Không cần. Nếu như lời xin lỗi có tác dụng thì cần cảnh sát làm gì nữa.”

Trần Vũ thở dài: “Anh trai em và Đoạn Dã có mối huyết hải thâm cừu. Mà cừu hận thứ này thì chỉ có thể để cho thời gian đến bào mòn thôi. Không cần phải quan tâm đến cậu ta làm gì, hãy cho cậu ta một không gian tự do để cậu ta từ từ suy nghĩ đi.”

Nghe vậy, Bát Hoang Diêu im lặng một lúc lâu, khơi dậy lên nỗi buồn, che mặt lại khóc: “Tại sao lại trở thành như thế này. Rõ. . . Rõ ràng là lúc ăn cơm hôm qua, còn rất tốt mà…”

Từ một góc mà thiếu nữ không nhìn thấy, biểu cảm trên mặt Trần Vũ dần trở lại vẻ lạnh lùng: “perhaps this is the life… (có lẽ đây chính là cuộc sống…) ”

“Tại sao anh trai em phải làm như vậy.” Thiếu nữ nghẹn ngào: “Tại sao phải thay đổi hướng di chuyển của thú triều…”

Trần Vũ: “Nếu như anh ta không thay đổi thì chẳng phải tôi đã nghẻo luôn rồi sao.”

Bát Hoang Diêu: “...”

“Em nói xem, anh nên cám ơn anh ta hay là nên cám ơn anh ta, hoặc là nên cám ơn anh ta.”

“... Nhưng mà bây giờ Đoạn Dã chỉ có một mình…”

“Một mình cậu ta đang ăn ngon uống sướng đấy!”

Trần Vũ lấy lại dáng vẻ hiên ngang lẫm liệt, chỉ về hướng tây: “Em còn lo lắng cho cậu ta sao? Chân trước vừa đi, chân sau thì thú triều đã tới. So với việc chúng ta còn muốn liều mạng với thú triều, cậu ta đã chuồn từ sớm rồi. Cậu ta là một pháp sư có thể sử dụng võ pháp không gian, bức tường dày đến mức nào mới có thể ngăn chặn được cậu ta?”

“Vậy. . . Vậy thì đây là một chuyện tốt.”

“Cho nên cái câu hỏi làm sao bây giờ của em chẳng phải là đã có câu trả lời rồi sao?” Trần Vũ nhún vai: “Thân phận của anh trai em rất quan trọng, cho nên anh ta sẽ bị giấu đi trong một khoảng thời gian mà thôi. Còn Đoạn Dã thì đã bỏ nhà đi bụi, lại may mắn tránh khỏi kiếp nạn lần này. Chuyện này không phải là rất tốt sao.”

Thuận theo dòng suy nghĩ của Trần Vũ để trầm tư một hồi, sắc mặt của Bát Hoang Diêu lập tức trở nên hồng hào hơn: “Hình như đúng là không … không tệ đến như vậy.”

“Thật là thì người tệ nhất chính là chúng ta.”

Trần Vũ đỡ cô nàng dậy, thuận tiện khẽ trộm luôn điện thoại di động của nàng: “Chúng ta sắp phải lên trên tường thành chống lại dị thú, sống hay chết còn chưa biết mà em còn có thời gian để lo lắng mấy cái thứ loạn thất bát tao này sao.”

Suy nghĩ của cô nàng đã bị Trần Vũ dẫn dắt thành công, Bát Hoang Diêu bắt đầu suy nghĩ về vấn đề thú triều sắp tới, cảm xúc trở nên thấp thỏm: “Anh Vũ… Anh nghĩ chúng ta sẽ chết sao?”

“Có anh đây rồi, không chết được đâu.”

Trong tích tắc, trong lòng cô gái tràn ngập cảm giác an toàn: “Ừm. Trận chiến này, nhân loại nhất định là bên chiến thắng.”

“Hi vọng là như thế… À đúng rồi, vừa nói đến từ chết…” Trần Vũ duỗi tay ra và vén áo khoác của Bát Hoang Diêu lên, để lộ ra cái bụng nhỏ nhắn của đối phương.

“Hả?”

Bát Hoang Diêu sững sờ một lúc, sau đó chợt giật mình, vội vàng che quần áo lại, cả khuôn mặt ửng hồng tím tái: “Anh. . . Anh làm gì vậy? !”

“Trên bụng của em, có một ổ khóa nhỏ màu đỏ.”

“Ổ . . . Ổ khóa gì?”

“Em không biết hả?” Trần Vũ nheo cặp mắt lại.

“Không biết…” Cô gái nghi ngờ mở cổ áo ra, cuối đầu xuống trực tiếp nhìn xuyên qua ngực thấy luôn vùng bụng của mình, quả nhiên phát hiện ra trên đó có một hình xăm màu đỏ.

“Hả? Thật sự có nè? Chuyện khi nào…”

Vẻ mặt của Trần Vũ đột nhiên trở nên phức tạp: “Chờ chút, chúng ta trước đừng nhắc đến hình xăm này vội. Em không cảm thấy việc rằng mình nhìn từ trên xuống mà thấy luôn vùng bụng của mình là một chuyện rất bi thương hả.”

Bát Hoang Diêu: “...”

...

Chương 498: Chiến thú triều (5) Chương 498: Chiến thú triều (5)

Khoảng mười phút sau, một vị thủ lĩnh mặc áo giáp và tay cầm búa tạ bước vào quảng trường đông đúc.

Cẩu Thánh.

Đứng trên bục cao tạm bợ, khuôn mặt của Cẩu Thánh không có biểu cảm gì, ngữ khí bình thản: “Các bạn học. Nhìn chỗ này.”

Ánh mắt của mọi người đều tập trung sang đó.

Hiện trường nhanh chóng an tĩnh lại.

“Tôi, là thầy chủ nhiệm của đại học Bắc Kinh, Cẩu Thánh. Chắc hẳn các bạn đều đã biết đến tên tôi, nên tôi sẽ không giới thiệu thêm nữa.”

“Giống như những gì mà các bạn đã nghe được, thú triều đến rồi.”

Dứt lời, hiện trường đã có một chút nghị luận.

Cẩu Thánh hiếm thấy không tức giận.

Chờ mọi người nghi luận xong rồi mới tiếp tục.

“Thú triều, chỉ cần hiện thế, thành phố bị nhắm đến thì chắc chắn sẽ diệt vong.”

“Vào đêm này, bọn chúng đang nhằm vào Kinh Thành.”

“Là căn cứ to lớn nhất của nền văn minh nhân loại, đồng thời cũng là pháo đài phòng thủ mạnh nhất, Kinh Thành khác với những thành phố khác.”

“Các bạn mới chỉ là học sinh, có thể không biết. Cả nước đã chuẩn bị cho cái ngày này bao lâu rồi.”

“Vật tư, đạn dược, hỏa lực, cường giả… Có thể nói, giờ này khắc

này, toà thủ đô này, chính là lực lượng mạnh nhất của cả nhân loại."

Giọng nói hơi dừng lại, Cẩu Thánh bước lên mấy bước, ngữ khí chân thành: "Các bạn học, các bạn rất xui xẻo. Bởi vì gặp phải thú triều, chỉ có thể tử chiến."

"Nhưng đồng thời, các bạn cũng rất may mắn. Bởi vì…"

Giọng điệu Cẩu Thánh dần dần tăng lên: "Bởi vì các bạn! Tôi! Hắn! Những người như chúng ta cuối cùng có cơ con mẹ nó hội, có lực lượng, có năng lực để chiến đấu một cách đường đường chính chính với thú triều!"

"Nhân loại! Mới là chúa tể trên cái hành tinh này!" Cẩu Thánh rống to: "Chúng ta đã sáng tạo ra một nền văn hóa rực rỡ! Chúng ta đã phát triển một nền văn minh vĩ đại! Chúng ta đã từng có tất cả mọi thứ!"

"Nhưng thú triều xuất hiện, từ đó đã làm cho chúng ta sống một cuộc sống người không ra con mẹ nó người, chó không ra chó."

"Biết cái gì gọi là kéo dài hơi tàn không?"

"Chính là ta!" Cẩu Thánh hét lên, và chỉ mạnh vào ngực mình: "Chính là chúng ta!"

"Chúng ta đã mất đi người thân, mất đi bạn bè và mất đi đồng bào, nhưng chúng ta lại không muốn trả thù. Chỉ có thể co đầu rụt cổ như một con chó, và để cho những con dị thú này nhấn chìm hết thành phố này đến thành phố khác. Cho đến khi đến lượt thành phố của bản thân mình."

"Đây là những gì mà chúng ta mong muốn sao?"

"Không thể nào!"

"Cho dù tên khốn khiếp không có trứng dái đi nữa, thì cũng sẽ nghĩ đến làm thế nào để báo con mẹ nó thù!"

"Chúng tôi có thể chịu được việc bị ngồi trên đầu trên cổ của mình để đi ị."

“Nhưng nếu như muốn mạng sống của chúng ta! Muốn xóa sổ luôn giống loài của chúng ta! Thì Đ-t con mẹ nó chứ!”

Đám đông hàng nghìn người đã dần trở nên hỗn loạn.

Cảm xúc của Cẩu Thánh cũng từ từ mất kiểm soát: “Cuối cùng … tối nay cũng đã đến lượt. Đến lượt Kinh Thành.”

“Ông đây đang rất hưng phấn, rất là hưng con mẹ nó phấn!” Lão ta hơi gập người lại, ra sức khuếch tán sóng âm trong cổ họng.

“Chưa bao giờ có một khởi đầu tốt đến như vậy!”

“Thời điểm mạnh nhất của nhân loại là ngay tại đây, ngay bây giờ!”

“Hôm nay mất đi, nhân loại sẽ chẳng còn lại gì cả!”

“Hôm nay, chính là sử thi!”

“Hôm nay, chính là bắt đầu!”

“Chỉ có hôm nay, chúng ta mới có thể xứng đáng là con mẹ nó người!”

“Bây giờ, tôi ra lệnh cho tất cả mọi người, há mồm ra, nhe răng ra! Cắn thật mạnh vào cái bọn khốn đó!”

Vẻ mặt Cẩu Thánh dữ tợn, gào thét: “Tranh thủ cơ hội duy nhất này, uống cạn máu của chúng! Xé cơ của chúng! Nuốt mỡ của chúng! Nhai nát xương! Tủy của chúng!!”

“Hận thù chỉ có thể trả bằng máu!”

“Đêm nay…” Cẩu Thánh bộc phát khí kình, giơ hai tay lên, khàn khàn gào thét: “Giết dị thú!”

Tất cả sinh viên có mặt đều bị kích thích bởi những lời nói này, và theo Cẩu Thánh giơ hai tay lên, khàn giọng.

“Giết dị thú! !”

“Báo huyết cừu!”

“Báo huyết cừu! !”

Ngay cả hai người Trần Vũ và Bát Hoang Diêu, dưới sự ảnh hưởng của bầu không khí này, ánh mắt cũng bắt đầu đỏ.

Trên thế giới này, không có người nào, là không có thù với dị thú…

“Giết dị thú!”

“Giết dị thú! !”

“Báo huyết cừu!”

“Báo huyết cừu! !”

“Đụt con mẹ nó, lớn tiếng lên!” Vành mắt Cẩu Thánh như muốn nứt ra: “Giết dị thú!”

“Giết dị thú! ! !”

“Báo huyết cừu!”

“Báo huyết cừu! ! !”

“Ầm!”

Lão ta nhấc chiếc búa tạ lên và đập mạnh cái bục cao dưới chân mình. Vẻ mặt của Cẩu Thánh trở nên điên cuồng, giọng nói như sấm: “Ai cũng có phần!”

“Rống! ! !”

“Theo ta, lên tường thành! !”

Chương 499: Chiến thú triều (6) Chương 499: Chiến thú triều (6)

Thú triều bất giờ xuất hiện, đã giáng cho tất cả những người "không biết chuyện" một đòn nặng nề.

Đặc biệt là những sinh viên từ xa đến, các giáo sư, nhà quản lý, và các nhà nghiên cứu đi cùng, tổng nhân số có thể đạt tới hơn vạn.

Những người này, người ngu, thì vẫn muốn thoát ra bằng những đường lối khác nhau.

Mà kẻ thông minh, thì liếc mắt đã nhìn ra được rằng bọn hắn đã trúng kế…

Ngay từ thời khắc bước chân vào Kinh Thành, tính mạng của bọn hắn đã gắn chặt với cái thành phố này…

"Anh Vũ, chết rất nhiều người rồi…"

Theo sau "Đội chiến đấu của đại học Bắc Kinh", Bát Hoang Diêu căng thẳng siết chặt góc áo của Trần Vũ.

Chỉ thấy trên con đường vốn là dòng người chen chúc, xe cộ qua lại, thì nay chỉ toàn là những người lính được trang bị đầy đủ đứng khắp mọi nẻo đường.

Những người nằm lại đều là xác chết trong vũng máu.

Số lượng xác chết vậy mà lại không ít hơn người sống…

"Loạn thế dùng trọng điển." Trần Vũ vỗ vỗ đầu cô gái: "Thú triều đã đến, những kẻ này còn lợi dụng sự hỗn loạn để làm bậy làm bạ, chả có người nào là tốt đẹp cả."

"Nếu. . . Nếu như người ta đi ra ngoài chỉ để tìm con cái của mình thì sao."

"… Nửa đêm mà phải đi ra ngoài đường tìm con cái sao?"

“Vạn nhất…”

“Chuyện đó cũng không còn cách nào khác.” Trần Vũ nhún vai: “Bây giờ là thời chiến, tính mạng con người không còn đáng giá nữa. So sánh được mất của một cá nhân với toàn bộ cuộc chiến thì đó chỉ là chuyện nhỏ nhặt không đáng kể.”

“…” Bát Hoang Diêu im lặng một hồi: “Cho nên, chúng ta cũng là nhỏ nhặt không đáng kể.”

“Đúng.” Trần Vũ gật đầu, chỉ chỉ xung quanh: “Em không phát hiện ra sao, tất cả những người này và chúng ta đều là sinh viên. Không thấy bóng dáng của một nhân viên an ninh hay giáo sư nào cả.”

“Vâng. Em thấy rồi.” Thiếu nữ nói: “Lúc nãy em còn muốn đi tìm nhân viên an ninh của lớp chúng ta nữa.”

“Hiệu quả chiến đấu của bọn họ cao hơn, nên đã được xếp vào những đội riêng biệt. Tăng thêm viện trưởng, hiệu trưởng, hoặc là những lão “tay to” cấp sáu, cấp bảy, bọn họ mới là chủ lực chân chính. Còn chúng ta…”

Bát Hoang Diêu: “Pháo hôi.”

“Pháo hôi thì có chút quá hèn mọn, nghe không hay.” Trần Vũ cảm thán: “Hẳn là nên thuộc về dầu bôi trơn. Giúp cho những lão “tay to” kia nã pháo một cách thuận lợi hơn.”

Bát Hoang Diêu: “…”

Bởi vì trong đội đều là võ giả.

Cho nên lên đường với tốc độ rất nhanh.

Không lâu sau.

Đám người đã đi qua sân vận động tổ chim và đến rìa phía tây của thủ đô.

Ở đây, có một quảng trường rất lớn.

Trang trí cũng rất đơn giản, gạch lát nền là đá bình thường, không

ăn nhập gì với tòa nhà tinh xảo phía đằng xa.

Ưu điểm duy nhất chính là không gian rộng lớn!

Hiển nhiên, đây là một bình đài tạm thời do nhà nước xây dựng. Được sử dụng để huy động, tổ chức và quản lý quần thể võ giả.

“Tất cả dừng lại.”

Thân hình đang dẫn đường của Cẩu Thánh dừng lại, bước chân đình chỉ.

Những học sinh phía sau lão cũng lần lượt dừng lại.

“Để bảo đảm cho hiệu suất giết địch, chúng tôi sẽ áp dụng đội hình một ‘cao’ mang trăm ‘thấp’. Tức là một võ giả cấp 5 sẽ dẫn đầu một trăm cấp thấp. Võ giả cấp thấp là gì? Đó là những người dưới cấp 4.”

“Ghê đấy…” Trần Vũ tắc lưỡi.

Ở thành phố Thanh Thành, võ giả cấp 2 đã có thể làm hiệu trưởng của các trường trung học. Mà ở cái Kinh Thành “giàu sang phú quý” này, cấp 4 trở xuống đều là kém…

“Anh xin rút lại những lời vừa mới nói.” Trần Vũ nói vào bên tai Bát Hoang Diêu: “Chúng ta ngay cả dầu máy cũng không bằng.”

Bát Hoang Diêu: “...”

“Bây giờ, bắt đầu chia đội. Đọc đến tên ai thì người đó tự động xếp sau lưng tôi theo thứ tụ.” Lấy ra một bản danh sách từ trong ngực mình, Cẩu Thánh lớn tiếng mở miệng: “*! *! *! ** .... .. ”

Giữa đám đông, từng người sinh viên được đọc tên lần lượt bước ra.

Rất nhanh, 100 cái tên đầu tiên đã được đọc xong.

Tuy nhiên, chỉ 94 trong số 100 cái tên xuất hiện.

Cẩu Thánh quay đầu lại kiểm tra sơ qua một lượt, khóe miệng

nhếch lên vẻ khinh thường: “Tốt lắm, có sáu người chưa tới. Hy vọng bọn hắn có thể tìm được một ngôi mộ có phong thủy tốt trước khi thú triều xuất hiện.”

Nói xong, lão ta vẽ khoanh tròn lên sáu cái tên đó, xé danh sách ra, đưa cho trợ lý bên cạnh: “Tốt nhất là nên mang về đây vài tên để tế cờ.”

“Vâng.”

Các học sinh nhìn nhau và không người mở miệng.

Thú triều không phải là nhiệm vụ bình thường.

Thú triều là một thảm họa.

Cho dù là thực lực có thấp đi nữa thì cũng phải liều mạng lao lên.

Lựa chọn lâm trận bỏ chạy thì có nghĩa là đã phản bội toàn nhân loại.

Đây cũng là lý do vì sao Trần Vũ tuy có thể chạy trốn nhưng vẫn phải xông pha chiến trường.

Ít nhất…

Cũng phải đánh thử, sau khi xác nhận là đánh không lại thì mới trốn…

“Tiếp theo, đội hai.” Sau khi liếc nhìn mọi người, Cẩu Thánh tiếp tục mở miệng đọc danh sách: “, , **…”

Từng đội từng đội được hình thành.

Thông qua những cái tên này, Trần Vũ mơ hồ đã phát hiện ra một ít quy luật.

Bất kể là điểm cao hay điểm thấp, học sinh trong lớp bình thường sẽ chỉ được sắp xếp chung với lớp bình thường mà thôi.

Còn lớp tinh anh thì sẽ xếp chung với những lớp tinh anh khác.

“Trong này có một tấm màn đây.”

Trần Vũ hơi nheo mắt lại.

Rất rõ ràng, học sinh trong các lớp bình thường sẽ được gửi đến những khu vực nguy hiểm nhất trên tường thành. Chắc chắn là thập tử vô sinh.

Còn học sinh của lớp tinh anh có lẽ sẽ được bảo vệ đôi chút.

Việc này là để tránh sau khi đánh cho thú triều rút lui thì cũng cạn kiệt luôn những "tài năng" của đất nước…

Mười phút sau.

Dưới sự "tuyên án" của Cẩu Thánh, cuối cùng cũng đến lượt lớp của Trần Vũ.

"Đội thứ mười một, Trần Vũ, Đoạn Dã, Bát Hoang Diêu, *, *, * ……"

"Anh Vũ, đến lượt chúng ta rồi."

"Ừm. Đi theo tôi."

Trần Vũ kéo Bát Hoang Diêu đi vòng qua Cẩu Thánh, tìm đại một nơi trống trải.

Các học sinh phía sau đương nhiên cũng đi theo cậu ta, đứng hết hàng này đến hàng khác.

"Có vẻ như đội mười một này chính là nòng cốt của Đại học Bắc Kinh."

Trần Vũ đảo mắt nhìn quanh, âm thầm suy nghĩ.

Chương 500: Chiến thú triều (7) Chương 500: Chiến thú triều (7)

Đội ngũ của cậu ta hầu như đều là những tinh anh trong tinh anh.

Bao gồm Lưu Vĩ, Xuân Lôi, và cả bọn người như Kiệt ca.

“Chị Xuân Lôi.” Khi Bát Hoang Diêu nhìn thấy hai người Lưu Vĩ và Xuân Lôi, thì đã nhịn không được quay đầu lại hỏi: “Anh trai em đâu?”

“Đang ở trong biệt thự của anh ấy, bị cách ly rồi.” Sắc mặt Xuân Lôi rất phức tạp.

Nếu như nói sau khi vụ “bê bối” của Bát Hoang Dịch bị phanh phui thì lớp của Trần Vũ là người bị ảnh hưởng nặng nề nhất. Vậy thì xếp ở vị trí thứ hai chắc chắn là hai người Lưu Vĩ và Xuân Lôi…

“Anh. . . Anh ấy có sao không.”

“Không sao cả.”

“Anh ấy sẽ phải nhận hình phạt nào?” Bát Hoang Diêu lo lắng.

“Không biết.” Xuân Lôi bước tới, hạ thấp giọng nói: “Nhưng mà nếu nói một câu không phải tiếng người thì, thú triều lần này tới thật đúng lúc. Dời hết sự chú ý của mọi người đi. Nếu không thì, dưới sự tức giận của đám đông, Dịch chắc chắn là dữ nhiều lành ít.”

“... Ân.” Nghe vậy, lại nghĩ đến những gì mà Trần Vũ đã nói, Bát Hoang Diêu càng thêm yên tâm.

Một bên, Trần Vũ biết rõ hết mọi chuyện lại thờ ơ lạnh nhạt.

Xung quanh, đám sinh viên nghe được cuộc đối thoại của hai người cũng đều im lặng…

Đội thứ mười một đã được phân bổ xong.

Cẩu Thánh quay đầu lại kiểm tra nhân số, liếc mắt liền phát hiện ra chỗ của Đoạn Dã đang bị bỏ trống.

Một ngôi trường khổng lồ nhưng những sinh viên nòng cốt chỉ có chừng đó mà thôi. Làm thầy chủ nhiệm, lão ta có thể nhớ rõ tên và ngoại hình của từng người.

“Trần Vũ.” Cẩu Thánh sắc mặt âm trầm, đi đến trước mặt Trần Vũ: “Cá hố đâu.”

Trần Vũ: “...”

“Nói chuyện.”

“Cẩu chủ nhiệm, thầy đang nói đến Đoạn Dã ấy hả.”

“Cậu biết là tôi đang nói ai mà.” Cẩu Thánh nắm chặt hai tay: “Hắn ta đi đâu rồi.”

“Anh Vũ…” Bát Hoang Diêu cắn môi, lo lắng nắm lấy ống tay áo của Trần Vũ.

“Cậu ta…” Trần Vũ cố gắng tìm từ: “... Rời trường rồi.”

“Là lâm trận bỏ chạy sao.”

“Không.” Trần Vũ đối mặt với Cẩu Thánh: “Cậu ta không phải là lâm trận bỏ chạy. Cũng không thể nào lâm trận bỏ chạy. Lúc mà cậu ta rời trường, thú triều còn chưa tới. Cậu ấy chỉ là rời trường mà thôi.”

Cẩu Thánh không tỏ rõ ý kiến: “Vậy sao.”

“Đúng thế.” Trần Vũ đem bên cạnh Bát Hoang Diêu hướng về phía trước đẩy: “Thầy hẳn là biết Đoạn Dã là dân của Hạc thành. Cũng đã biết trước khi thú triều phát sinh thì đã xảy ra chuyện gì.”

“... Nhưng người cậu ta không ở chỗ này, dù là với bất cứ lý do gì đi nữa thì cũng đều sẽ bị ghi nhận là phản bội bỏ trốn.”

“Cậu ta không phải là người phản bội bỏ trốn.” Trần Vũ lớn giọng.

“Đúng.”

“Không phải.”

“Đúng.”

“Không phải.”

“Đúng!” Cẩu Thánh trừng mắt lên.

“Vậy thì Bát Hoang Dịch cũng thế.” Trần Vũ cũng trừng mắt lên: “Anh ta còn chưa đến đây, mau ghi lại đi.”

Cẩu Thánh: “...”

Sau một hồi im lặng, lão ta nhìn Trần Vũ thật sâu, xé danh sách ra, đưa cho trợ lý:“Tốt, nghe cậu vậy, coi như hắn ta không phải.”

“Thật ra con người của thầy cũng rất tốt.” Trần Vũ giơ ngón tay cái lên: “Chỉ là có chút xấu bụng.”

“... Đừng nói những thứ vô dụng.”

Cẩu Thánh ghé cả mặt béo ú của lão đến bên tai Trần Vũ: “Nói mới nhớ, tôi rất tò mò về cậu đấy.”

“Tò mò là bước đầu tiên để yêu một ai đó.”

“Sự tò mò mà tôi đang nói đến là về cơ thể của cậu.”

“... Thấp hèn.”

Cẩu Thánh cười lạnh: “Đừng có hỗn láo với tôi. Cậu biết là tôi đang nói gì mà.”

Trần Vũ: “...”

“Nếu như, sau trận này thú triều, chúng ta có thể còn sống. Tôi muốn tâm sự với cậu đấy.”

Trần Vũ: “...”

Dứt lời, Cẩu Thánh liền xoay người lại, tiếp tục đọc tên trong danh

sách.

Mà Trần Vũ, thì đứng tại chỗ, chết lặng.

“Anh Vũ, lão ấy đã nói những gì vậy?” Bát Hoang Diêu hỏi.

“Không có gì.” Trần Vũ lắc đầu, quay lưng về phía mọi người lấy điện thoại di động ra, tìm kiếm trong trình duyệt.

(Làm sao để có thể giết chết một võ giả cấp 7? Online chờ, rất cấp bách.)

(...)

(...)

“Mẹ.”

Trần Vũ chửi thề một tiếng: “Không có mạng.”

...

Chờ tất cả các đội đã được phân bổ xong xuôi.

Đám đông bắt đầu di chuyển lên tường thành một cách trật tự.

So với bức tường thành khổng lồ làm bằng sắt thép ở trong “Nội thành” Bắc Kinh. Thì tường thành ở ngoại thành chắc chắn là thấp bé hơn rất nhiều.

Nhưng chiều rộng của nó cũng là quá đủ để chứa hàng chục người cạnh nhau.

“Đội thứ nhất, đến khu vực B1. Đội thứ hai, đến khu vực B2, cứ thế mà suy ra…”

Dưới sự chỉ huy của Cẩu Thánh, các sinh viên của Đại học Bắc Kinh phân tán sang hai bên trái và phải.

Trên đường đi, Trần Vũ quan sát khắp nơi, phát hiện ra rằng ngoài những sinh viên địa phương ở Bắc Kinh như đại học Thanh Hoa, đại học Hàng Không, đại học Khoa Học Và Công Nghệ, cậu ta còn thấy được rất nhiều sinh viên nước ngoài.

Sắc mặt của bọn hắn đều nhăn nheo khó coi, kém chút nữa là khóc tại chỗ…

“Hả?”

Đột nhiên, Trần Vũ nhìn thoáng qua thì thấy được một bóng người quen thuộc, lập tức dừng lại: “Đây không phải tiểu lão đệ sao?”

Bên tường, Nhân Vương nghe tiếng quay đầu lại, bình tĩnh nhìn về phía Trần Vũ: “Có việc?”

“À, không có, tôi chỉ đi lang thang thôi.”

Nói xong, Trần Vũ lấy từ trong túi ra một điếu thuốc Cáp Nhĩ Tân, đưa cho đối phương: “Đến cây Hoa tử?”

“Tôi không hút.”

“Hoa tử!”

“Cút.”

Chương 501: Chiến thú triều (8) Chương 501: Chiến thú triều (8)

Không thèm đếm xỉa đến thái độ không tốt của đối phương, Trần Vũ châm một điếu thuốc cho mình, vẫy tay ra hiệu cho Bát Hoang Diêu bước tới, sau đó ghé vào bên cạnh Nhân Vương, khẽ nhả mây mù: “Cậu có tin vào duyên phận không.”

“Ngươi có chuyện gì sao.” Nhân Vương mặt không biểu tình: “Nếu không có chuyện gì thì mời cút xa ra một chút.”

“Tôi cảm thấy hai người chúng ta chắc chắn là có duyên. Hắc, vừa mới đi lên không bao xa thì gặp được cậu. Đây có phải là duyên phận hay không?”

“Ta không có duyên với ngươi.”

“Hả?” Trần Vũ nghi ngờ nghiêng đầu: “Ta không phải đang nói chuyện với ngươi.”

Nhân Vương: “? ?”

“Tôi đang nói chuyện với cây đao này mà.” Trần Vũ đưa tay, chỉ vào thanh đao samurai trên eo Nhân Vương: “Tôi có duyên với nó.”

“... Ngươi quả nhiên là bị bệnh tâm thần.”

“Xuỵt, đây là bí mật của đất nước chúng tôi, không thể tùy tiện tiết lộ.”

“Rốt cuộc thì ngươi muốn làm gì.” Nhân Vương nắm chặt thanh võ sĩ đao của mình.

“Tôi nói rồi mà.” Trần Vũ chỉ vào thanh võ sĩ đao: “Tôi có duyên với nó.”

“Vậy thì sao?”

“Nếu mà tôi đã may mắn như vậy thì, hay đưa nó cho tôi luôn đi.” Trần Vũ mỉm cười.

Nhân Vương: "... Cút."

Trần Vũ đảo mắt liếc nhìn xung quanh rồi ghé vào tai Nhân Vương: "Lão đệ à, đệ cũng nên biết là mình sắp chết đến nơi rồi chứ."

Nghe được lời này, Nhân Vương tinh tường cảm nhận được ý tứ sâu xa trong lời nói của Trần Vũ: "Ngươi… Có ý gì."

"Vị trí mà đệ đang đứng là trung tâm của tường thành này. đương nhiên cũng là nơi nguy hiểm nhất. Khi thú triều kéo đến, cho dù đệ có tám cái mạng cũng không đủ để chết."

"Ngươi có chuyện gì thì nói thẳng ra đi."

"Đưa thanh đao cho ta. Ta mang đệ đến rìa của tường thành." Trần Vũ bắn bay điếu thuốc lá, nói ra chân tướng.

Nhân Vương: "..."

"Đệ nên biết rằng, ta là hạt giống trọng điểm mà quốc gia cực kỳ bảo vệ. Ai chết thì những thiên tài như chúng ta cũng sẽ không chết được. Vị trí mà phía trên đã giao cho chúng tôi cũng là ngoài lề nhất."

Ngập ngừng một chút, Trần Vũ hạ giọng nói nửa thật nửa giả: "Hơn nữa, lớp của tôi, lớp 2 năm nhất đang thiếu mất một chỗ. Đúng dịp là ông thầy chủ nhiệm cũng không khoanh tròn vào cái tên trống của lớp chúng tôi. Cho nên trên danh nghĩa mà nói, lớp của tôi vẫn đang đủ ba người. Nhưng bây giờ, chỉ đang có hai ngươi…"

"Ý của ngươi là…"

Lông mày của Nhân Vương nhảy kịch liệt: "Để cho ta giả mạo?"

"Có hứng thú sao. Ta mới nhớ được cái trò này sau khi nhìn thấy ngươi." Trần Vũ quay đầu, liếc nhìn đoàn đội đang bước càng lúc càng xa: "Thời gian không còn nhiều, ta chỉ cho ngươi một phút đồng hồ để suy nghĩ."

"..."

Nhân Vương ngậm miệng lại, xoắn xuýt.

“Lão đệ à, chỗ của chúng tôi có một người tên là Lỗ Tấn tiên sinh đã từng nói qua: Điều đáng buồn nhất trên đời này là người chết thì dù cho có tiền cũng không tiêu được.”

Nhân Vương: “...”

“Nếu như đệ chết rồi, để lại cây đao trong tay, chẳng phải cũng là chôn cùng sao.”

“... Cho ngươi.”

Nhân Vương cắn chặt răng, trên trán dần dần nổi lên gân xanh, run rẩy rút thanh đao samurai ra, đưa cho Trần Vũ..

“Danshari, kiêu hùng.” (Đọc cuốn sách “lối sống tối giản của người nhật” để biết thêm chi tiết.)

Trần Vũ tán thưởng một câu, cầm lấy thanh đao samurai và treo nó lên thắt lưng của mình: “Cây đao này, hẳn là rất quý giá nhỉ.”

“Ở đất nước chúng tôi, nó là quốc bảo.”

“Vậy thì đúng rồi. Tôi đã nói rồi mà, vũ khí mang theo lực lượng không gian không thể nào phổ biến như vậy được. Đi theo tôi. Nhớ kỹ, trong khoảng thời gian này, ngươi tên là Đoạn Dã.”

“... Ân.”

Dưới ánh mắt quan sát của những học sinh xung quanh, Nhân Vương đi theo sau lưng Trần Vũ.

Vừa đi, hắn ta vừa mở miệng nói: “Cây đao này, là rèn đao, không phải thái đao. Khi treo đao, lưỡi đao phải hướng lên trên.”

Trần Vũ cúi đầu nhìn bên hông: “Lưỡi đao của tôi hướng xuống dưới. Vậy thì sao?”

“Đó là sai lầm! Rèn đao, lưỡi phải hướng lên trên!”

“Tôi thích hướng xuống.”

Nhân Vương: "... Ngươi không xứng dùng nó."

"Yên tâm." Trần Vũ khoát khoát tay: "Ta có kiếm của mình, tại sao phải dùng nó."

"Vậy tại sao ngươi lại muốn nó?"

"Bởi vì..." Trần Vũ quay đầu, cười lạnh: "Mặc dù ta không dùng, nhưng cũng không muốn để người khác dùng..."

...

Trên tường thành.

Khu vực được phân chia rất hỗn loạn.

Cũng không phải được sắp theo kiểu A1, A2, A3; B1, B2, B3 như thế này.

Mà là A1, B1, C1, D1... Thẳng đến Z1, sau đó là A2, B2, C2.

Vì vậy mà khu vực B11 của đội Trần Vũ, nó đã ở rất xa, rất xa.

Hơn hai mươi phút sau.

Đám đông đã đến đích.

Nơi này, nằm ở rìa xa nhất bên phải của bức tường thành phía Tây.

Rời xa khu vực "điểm nóng" trung tâm.

Như Trần Vũ đã suy đoán từ trước, cấp trên đang cố tình kiểm soát số lượng "thiên tài" chết yểu.....

Đi đến bên tường thành.

Bát Hoang Diêu không thể che giấu sự tò mò của mình, chui đầu ra cái lỗ mai châu, thì thấy bức tường thành thẳng tắp bên dưới kéo dài đến cuối tầm mắt.

"Thật là hùng vĩ." Nàng không khỏi cảm thán một câu, giống như đã nghĩ tới điều gì:: "Vũ. . . Anh Vũ, không đúng à? Em nhớ được

trong Kinh Thành… Hình như chỉ có nội thành mới có tường thành?”

“Đúng vậy.” Trần Vũ chống hai tay lên tường rồi nhìn về phía trước: “Nhân khẩu ở Kinh Thành nhiều lắm. Hầu hết mọi người đều sống ở ngoài thành. Không có tài chính và điều kiện để chế tạo tường thành. Công trình quá lớn.”

“Vậy thì. . . Bức tường thành rộng lớn này từ đâu ra vậy?”

“Dùng võ pháp chế tạo ra thôi, giống như bức tường thành trong vòng đấu loại ấy.”

Nói xong, Trần Vũ dùng ngón tay bẻ một viên gạch xuống và đưa cho Bát Hoang Diêu xem: “Nhìn nè, đẹp không. Giòn như Sachima vậy đó. Nó chỉ là một viên đá bình thường mà thôi. Nghe nói bức tường trong nội thành đều được xây bằng những hợp kim đặc biệt. Khi dị thú há mồm cắn vào đó, nó có thể bị gãy răng.”

“Vậy…” Bát Hoang Diêu lúng túng xuất thần: “Vậy cái tường thành này có thể kiên trì được bao lâu?”

” Có thể là khi dị thú đến gần chạm và nó thì sẽ sụp đổ thôi. ”

“Vậy thì còn đánh như thế nào?”

“Dùng mệnh để đánh chứ sao.”

Vẻ mặt Trần Vũ bình tĩnh, tay trái cầm thanh đao samurai, tay phải rút thanh trường kiếm BB ra, nhìn về phía những cao ốc đô thị rậm rạp đằng sau: ” Kỳ thực chiến trường thật sự là ở phía tây thành phố.”

Bát Hoang Diêu kinh ngạc.

” Sử dụng mạng sống của người dân, sử dụng các tòa nhà cao tầng, làm vỏ bọc cho các võ giả tấn công và giết chóc…”

Chương 502: Chiến thú triều (9) Chương 502: Chiến thú triều (9)

Trời đã tờ mờ sáng.

Phía tây vẫn còn chìm trong sương mù trắng xóa, không có dấu vết nào của thú triều cả.

Nhưng phía trên bức tường thành, cảm giác thấp thỏm của mọi người đang tích tụ dần theo thời gian …

“Thú triều sắp tới.”

Trần Vũ bỗng nhiên mở miệng.

“Hả?” Nghe vậy, Bát Hoang Diêu nhanh chóng nghiêng người nhìn về phía tây, từ trên cao nhìn xuống: “Anh Vũ, anh nhìn thấy hả?”

“Không thấy.” Trần Vũ bắt đầu sắp xếp trang bị của mình: “Anh chỉ cảm thấy là nó sắp tới mà thôi.”

“A…” Thiếu nữ mờ mịt.

“Răng rắc.”

Sau khi kiểm tra bốn viên đạn còn lại của khẩu súng lục Magnum, Trần Vũ cài chốt bảo hiểm, nhìn xem Bát Hoang Diêu, nói: “Lúc mà thú triều tràn đến Thanh Thành, anh cũng đã ở trên tường thành. Bọn chúng đến vào lúc bình minh.”

“Lúc . . lúc đó anh không đi sơ tán hả?”

Trần Vũ nhún vai không trả lời, thay vào đó, anh ta lấy trong túi ra hai điếu thuốc, đưa cho cô nàng một điếu: “Hút không?”

“… Không hút.”

“Không biết chừng một lát nữa sẽ chết đấy. Em chắc là mình không hút chứ?”

“Không hút.”

“Có nguyên tắc, cô gái ngoan.” Trần Vũ gật đầu đưa hai điếu thuốc vào miệng rồi châm lửa đốt chung với nhau: “Sau khi lao vào chiến đấu với thú triều, em nhớ theo sát và nghe theo chỉ dẫn của anh.”

“Vâng.”

“Biết dùng đao không?”

“Biết.”

“Nice.” Trần Vũ thoải mái phun ra một làn khói, đưa thanh đao samurai của Nhân Vương cho cô nàng: “Cầm lấy, món đồ chơi này sắc lắm đó.”

“Trước đó em đã muốn hỏi rồi.” Cô gái cầm lấy thanh đao samurai, vô thức nhìn về phía Nhân Vương cách đó không xa: “Đao này, là của tên người Nhật kia hả?”

“Bây giờ là của chúng ta.”

Nhân Vương nghe thấy lời này liền lập tức nhìn về phía Trần Vũ.

Trần Vũ: “Ngươi nhìn cái gì.”

Nhân Vương: “... Không có gì.”

Nhìn thấy bộ dạng đáng thương của đối phương, Bát Hoang Diêu có vẻ hơi do dự: “Anh Vũ, làm vậy có phải là không tốt lắm.”

“Không có gì không tốt, cũng không phải là anh cướp được. Gã ta tự nguyện đưa cho anh để bảo vệ cái mạng của gã đấy. Đây chỉ là một thỏa thuận mà thôi. Còn có…”

Nói xong, Trần Vũ vừa đưa tay chỉnh lại tư thế treo dao của cô nàng: “Đây là rèn đao, không phải thái đao, lưỡi đao phải hướng lên trên. Làm sao lại không có học thức như vậy.”

Bát Hoang Diêu: “Ồ vâng!”

Nhân Vương: “...”

Hướng cái lưỡi đao lên trên, Bát Hoang Diêu ngạc nhiên nhìn về phía Trần Vũ: “Anh Vũ, thì ra là anh còn hiểu biết về văn hóa kiếm đạo của Nhật Bản nữa hả?”

Trần Vũ hai tay khoanh trước ngực: “Biết được một chút, đọc lướt qua mà thôi.”

Nhân Vương: “...”

“Đích!”

“Đích đích!”

Lúc này, có một tiếng còi truyền đến từ sau lưng của tất cả mọi người.

Những sinh viên ở khu b11 quay đầu nhìn lại thì thấy đó là một vài chiếc xe vận tải quân sự đang tiến đến.

“Phanh.”

Chiếc xe dừng lại, một sĩ quan bước ra khỏi xe và đóng cửa, anh ta chào mọi người một cái rồi nói: “Trên xe là trang bị vũ khí nóng. Mọi người hãy giúp tôi dỡ nó xuống. Thông qua máy bay không người lái quan sát thì thấy rằng thú triều đã đến rồi, xin hãy nhanh lên.”

Các sinh viên của Đại học Bắc Kinh nhìn nhau vài lần rồi lập tức bước lên phía trước.

“Đừng lấy quá nhiều. Vũ khí nóng ở mỗi khu vực đều có hạn. Chúng tôi còn phải gửi chúng đến khu vực c11 nữa.”

Anh cán bộ lấy một tập tài liệu ra, theo mẫu trong đó và nói nhanh: “Khu b11, 20 quả bom hạt nhân cỡ nhỏ cho bộ đội, 4 bệ phóng; 220 quả lựu đạn nổ liều cao; 8 khẩu gatting gun, đạn 15 hộp; 30 nỏ xuyên giáp, 300 nỏ nổ, 300 nỏ phốt pho trắng và 300 nỏ xuyên giáp; 100 súng lục hạng nặng Kiểu 92, 4 hộp hình nộm có chất nổ cao; một pháo lớn ……”

“Trần Vũ, lên đây giúp một chút, vật này hơi nặng” Trên toa xe, Lưu Vĩ vẫy tay với Trần Vũ rồi chỉ vào một khẩu đại bác trước

mặt.

“ok.”

Trong miệng Trần Vũ ngậm lấy điếu thuốc rồi tiến lên.

Cả hai mỗi người nâng một đầu rồi đặt khẩu đại bác lớn vào kẽ hở của bức tường thành.

“Vật này khá lớn đấy.” Trần Vũ trên dưới dò xét: “Hỏa lực có mạnh không?”

“Mạnh.” Lưu Vĩ gật đầu, từ trong xe lấy ra năm quả đạn pháo hình tròn: “Bên trong là võ pháp khí kình hình thành mạch kín được cô đọng lại, nếu mà đánh trúng trực diện, một pháo nổ chết một con dị thú cấp 6 cũng không thành vấn đề.”

“Woa… Kinh đấy.”

“Các thiết bị khác, mỗi người cầm một cây Type 92 hạng nặng thì không cần đề cập tới. Cậu còn có thể dùng được thứ gì nữa không?”

“Đưa cho tôi một bộ bom hạt nhân nhỏ.” Trần Vũ nói.

“Nếu mà dùng bom hạt nhân nhỏ thì sẽ không dùng được gatting gun. Dù sao cái này hai thứ vũ khí đều quá lớn.”

“Vậy thì lấy bom hạt nhân.”

“Được, còn gì nữa không.”

Trần Vũ quay đầu lại hỏi Bát Hoang Diêu: ” Chiếc nỏ quân sự này hình như khá tốt, em biết cách dùng không?”

“Biết.” Thiếu nữ gật đầu.

“Thế em không biết dùng những loại nào?”

Bát Hoang Diêu kiễng chân lên và cẩn thận liếc nhìn nhiều những vũ khí trước mặt: “Đều biết.”

Trần Vũ: “…”

“Những tộc nhân trong gia tộc Bát Hoang từ khi còn nhỏ đã được học những điều này ” Lưu Vĩ giang tay: “Bát Hoang Dịch cũng vậy, vũ khí lạnh, vũ khí nóng, nổ mìn, hạ độc, phá bom, trinh sát… không gì không biết.”

“Hạ độc?”

Khi nghe được từ mấu chốt, hai mắt Trần Vũ sáng lên: “Tiểu Diêu, em còn biết cả hạ độc luôn hả?”

“Biết. . . Một chút…”

” Có độc nào thích hợp cho anh sao?”

Bát Hoang Diêu: “? ? ?”

“Nói sai, là có độc dược nào thích hợp cho anh học không?”

“Ngươi nếu là muốn học lời nói, ta đều có thể dạy…”

“Ba.”

Trần Vũ chắp tay hưng phấn: “Cái cần nói thì không nói, một người vợ có thể hạ độc thật sự là khó tìm.”

“Ngô.” Hai má của nàng thiếu nữ lập tức đỏ bừng, xấu hổ cúi đầu xuống.

Lưu Vĩ: “… Một người vợ có thể đầu độc… Không phải liền là Phan Kim Liên đó sao?”

Trần Vũ: “Đúng đó, người vợ loại này thật là hiếm thấy?”

Lưu Vĩ: “…”

Chương 503: Chiến thú triều (10) Chương 503: Chiến thú triều (10)

Sau một lúc im lặng, Lưu Vĩ cách xa Trần Vũ một khoảng cách, trở lại bên người Xuân Lôi.

Xuân Lôi đang phân phát đạn cho mọi người, nhìn thấy Lưu Vĩ đi tới, cô rất ngạc nhiên: ” Sao không nói chuyện nữa? Không phải là cậu nói muốn tạo mối quan hệ tốt với Trần Vũ sao? ”

Lưu Vĩ: “… Từ khi tôi còn nhỏ thì mẹ tôi đã nói với tôi rằng nên tránh xa những người bị bệnh tâm thần.”

Xuân Lôi: “…”

Rất nhanh.

Vũ khí nóng đã được cấp phát xong xuôi.

Anh cán bộ điều khiển phương tiện giao thông tiếp tục chạy đến khu c11.

Đợi cho đội xe chạy xa, một người phụ nữ trung niên mặc áo choàng đỏ đi tới.

” Khu B11, toàn thể nhân viên…”

Người phụ nữ lướt qua đám đông và hét lên: “Tập hợp!”

” Tôi chính là đội trưởng sẽ lãnh đạo đội ngũ này của các bạn. Tự giới thiệu thì không cần, dù sao cơ hội sống sót sau này cũng không lớn, danh tự cũng chả có chút ý nghĩa nào. Các bạn gọi tôi là đội trưởng được rồi.”

Đám người: “Đội trưởng.”

“Chắc là mọi người cũng đã đoán ra được.” Người phụ nữ cởi mũ trùm đầu, vẻ mặt lạnh lùng: “Bởi vì các bạn có thiên phú không tồi cho nên được phân được rìa của tường thành, nguy hiểm sẽ nhỏ hơn rất nhiều. Nhưng điều này không có nghĩa là quốc gia phải

bảo vệ các bạn ”

“Khi thú triều tiến đến, không có bị người nào là được bảo vệ cả! Lúc cần xông pha chiến trường thì phải lao lên mà chiến!”

“Nếu như có người không tuân theo mệnh lệnh tự ý lùi lại, bà đây sẽ trực tiếp tháo hắn ta ra thành tám khối!”

Dứt lời, cô ấy lấy ra một tờ danh sách từ trong ngực mình ra: ” Bây giờ chúng ta sẽ điểm danh, số 1, Trần Vũ.”

Trần Vũ nhấc tay: “Ừm đây.”

“Nói đến!”

“Đến!”

“Số 2, Đoạn Dã.”

“...” Đám người im lặng.

Khẽ cau mày, người phụ nữ nhìn quanh: “Đoạn Dã đâu?”

“Thằng ngu này!” Trần Vũ đột nhiên đá một phát vào mông của Nhân Vương: “Gọi mày kìa!”

“Ồ… Đến!”

“...” Người phụ nữ nhìn Nhân Vương một cái thật sâu: “Nếu như lại có người “bị ngáo” thì làm ơn tự mình nhảy xuống tường thành đi nha. Số 3, Bát Hoang Diêu.”

“Đến!”

“Số 4, **...”

...

Trong bất tri bất giác.

Bầu trời đã hoàn toàn sáng sủa.

Khi kim đồng hồ chuyển đến một thời khắc đặc biệt, mặt đất bắt

đầu có dấu hiệu chấn động nhè nhẹ.

“Ô ô ô ——— ”

Âm thanh thê lương của chiếc còi báo động phòng không lập tức vang lên khắp thành phố.

Phía trên bức tường thành này, hàng vạn võ giả lập tức nâng cao tinh thần, đồng thời nhìn về phía tây.

Bên đó, vẫn không thấy bóng dáng của con dị thú nào cả.

Nhưng chấn động trên mặt đất lại càng ngày càng kịch liệt…

“…”

Chống tay lên tường thành, sắc mặt Trần Vũ chả đẹp đẽ gì.

Là một võ giả đã từng trải qua thú triều nên cậu ta có nhiều kinh nghiệm hơn một chút

Lúc mà thú triều tiến công Thanh Thành, ít nhất là sau khi nhìn thấy những con dị thú thì mặt đất mới bắt đầu rung chuyển.

Mà lần này, thú triều còn chưa nhìn thấy bóng dáng đâu thì mặt đất đã “rung lắc” dữ dội rồi…

“Các đồng chí!”

Phía sau bức tường thành, hàng chục chiếc loa khuếch đại đồng thời vang lên giọng nói của một người đàn ông: “Tôi, Lý Thanh Hải, là người lãnh đạo của giới võ đạo. Cũng là tổng chỉ huy của trận chiến lần này.”

“Như các bạn đã nhìn thấy rồi đó, thú triều đã tới.”

“Nhân loại bây giờ chỉ còn có một cơ hội này thôi. Sau khi thất bại, sẽ chả còn lại gì cả.”

“Không có bất kỳ ngôn ngữ nào có thể diễn tả được sự vĩ đại của trận chiến này.”

“Sự sống và cái chết của hàng chục triệu đồng bào ở Kinh Thành,

và số phận của hàng tỷ đồng bào khác trên khắp thế giới, vào thời khắc này, đang gắn chặt lên thân của mỗi một anh hùng chúng ta.”

“Tôi, yêu quý dân tộc của mình, yêu quý đồng bào của mình. Tôi yêu mọi một người mang loài gen giống tôi.”

“Bởi vì khi thảm họa thực sự tiến đến, chỉ có chúng ta mới là nhất thể.”

“Chúng ta sẵn sàng cống hiến mọi thứ cho đồng loại mình.”

“Là một trong hai vị võ giả cấp chín duy nhất trong nhân loại, Lý Thanh Hải tôi cũng không thể bảo đảm quá nhiều. Tôi chỉ có thể cam đoan rằng sẽ dùng tính mạng của mình để cống hiến cho vinh quang của nhân loại.”

“Cám ơn.”

Thông báo nói xong, trên tường thành yên tĩnh một lúc.

Trần Vũ quay đầu lại nhìn về phía chiếc xe đang chở cái loa phóng đại ở sau lưng, nỗi lòng vô hình bị xúc động.

Tình cảm chân thành thì sẽ không cần quá nhiều chi tiết để trang trí lộng lẫy cho nó.

Lời nói đơn giản của Lý Thanh Hải khiến tất cả mọi người đều cảm nhận được sức mạnh trong đó.

Nửa phút sau, mấy chục chiếc xe Boing, truyền đến tiếng hít vào từ trong miệng của Lý Thanh Hải…

“Toàn thể, nằm xuống.”

“Soạt —— ”

Hàng vạn người nhao nhao nằm trên mặt đất.

“Đợt ném bom đầu tiên, phát xạ!”

...

“Nhập vào chỉ lệnh quyền hạn, động, động, hai, ngoặt, câu…”

” Nhập vào chỉ lệnh quyền hạn, động, động…”

” Nhập vào chỉ lệnh quyền hạn…”

Cùng lúc đó, các vị trí pháo binh và các đơn vị tên lửa ở những thành phố khác nhau cũng đồng loạt nhấn nút phóng cùng một lúc.

“Sưu!”

“Sưu sưu sưu —— ”

Hết tên lửa này đến tên lửa khác, phóng thẳng lên bầu trời!

Sau khi tên lửa đẩy được tách ra, vào không gian và quay lại, lao vút tới như một ngôi sao chổi bay vào thế giới…

“Phanh…”

“Phanh…”

“Phanh…”

Các dây dẫn rơi ra từng cái một, và cuối cùng, chỉ còn lại đầu đạn và đế của mỗi quả tên lửa, chúng phát sáng và nóng lên trong khi ma sát dữ dội với bầu khí quyển…

Chương 504: Chiến thú triều (11) Chương 504: Chiến thú triều (11)

Phía tây thủ đô, trên bức tường thành.

Mọi người chỉ chờ chưa đầy hai phút, hàng trăm luồng ánh sáng từ trên trời rơi xuống.

“Toàn thể! Nằm xuống!”

Trên đài phát thanh, tiếng hét của người đàn ông lại truyền đến.

Chỉ có Trần Vũ mới dám ghé đầu lên cái lỗ trong trên tường thành, nhìn thẳng về phía trước không chớp mắt..

Sau một khắc.

Hàng trăm đầu đạn phát nổ cùng lúc dưới sự tính toán chính xác của máy tính, vụ nổ kéo dài đến cuối tầm mắt.

Ánh sáng…

Sáng lên một cách lặng lẽ.

Thế giới vì đó mà biến sắc.

Ngay cả mặt trời trên bầu trời cũng ảm đạm vô quang trong tích tắc.

[thị lực bị thương: Lâm thời thị lực +126%; vĩnh cửu trạng thái tĩnh thị lực +241; vĩnh cửu động thái thị lực +207; xem tế bào hoạt tính +145…]

[thị lực bị thương: Lâm thời thị lực +94%; vĩnh cửu trạng thái tĩnh thị lực +179…]

Sau khi dụi dụi mắt, Trần Vũ có thể nhìn rõ hơn.

Chỉ thấy ở giới hạn của đường chân trời, những đám mây hình nấm bốc lên.

Mặt đất, đang đổ nát.

Bầu trời đang bị xé toạt ra.

Chúng vọng vào nhau, quấn lấy nhau, và dưới nguyên lý bất ổn của Rayleigh Taylor, chúng tạo thành một bức tranh "đẹp" khó diễn tả bằng lời.

Những vòng mây trắng đầu tiên thu nhỏ lại, sau đó nhanh chóng lan rộng ra.

Tầng tầng lớp lớp.

Hết vòng này đến vòng khác…

Không biết đã qua bao lâu, khi một cơn gió thổi tới, tâm lý của Trần Vũ trở nên căng thẳng, vội vàng nằm xuống!

"Oanh…"

"Ầm ầm —— "

Tiếng vang đinh tai nhức óc, khoan thai tới chậm!

Tất cả mọi người đều cảm thấy tức ngực khó chịu…

"Ầm!"

"Rầm rầm rầm…"

Sau nửa phút, sóng xung kích qua đi.

Mọi người ngồi dậy, rũ bỏ những lớp tro bụi trên người.

Nhưng mà, các võ giả còn chưa kịp bàn luận với nhau, tiếng hét của gã chỉ huy lại từ phía sau vang lên: "Toàn thể, nằm xuống!"

" Đợt ném bom thứ hai, phát động!"

"…"

"…"

“Ầm! ! !”

…

“Toàn thể, nằm xuống!”

” Đợt ném bom thứ ba, phát động! !”

“…”

“…”

“Oanh long long long…”

…

“Toàn thể! Nằm xuống!”

” Đợt ném bom thứ tư, phát động!”

…

“Vòng thứ năm, phát xạ!”

…

“Vòng thứ sáu, phát xạ!”

…

Của cải tích lũy được của một đất nước trong bao nhiêu năm qua nay đã bị tiêu xài hết.

Những đám mây trắng bị nổ tung bay trên bầu trời không bao giờ tan biến.

Bom hạt nhân, bom phốt pho trắng và thậm chí cả bom phản vật chất vừa được nghiên cứu cũng đều đã được bắn ra.

Nhưng, vì khoảng cách quá xa, các võ giả đứng trên tường thành không biết được kết quả của trận chiến.

“Thắng. . . Thắng không vậy?”

Vỗ vỗ quần áo của mình, Bát Hoang Diêu đứng dậy với bụi bám đầy người: “Hình như không có động tĩnh gì.”

” Đòn xạ kích bão hòa này quả thực rất ác liệt.” Trần Vũ thở dài: ” Nhưng nếu như triều thú bị vũ khí nóng trấn áp đơn giản như vậy, thì đâu cần phải chết nhiều người như thế nữa.”

“Long long long…”

Quả nhiên, không lâu sau khi lời nói của Trần Vũ phát ra, mặt đất lại bắt đầu rung lắc dữ dội.

Giữa bầu trời và mặt đất, “hải dương” gần như vô tận đang đến gần…

” Đánh bom kết thúc!”

Trong đài phát thanh, Lý Thanh Hải lạnh giọng: “Bắt đầu pháo kích!”

” Đợt pháo kích đầu tiên, khai hỏa!”

“Sưu sưu sưu —— ”

Vừa dứt lời, kèm theo hàng loạt âm thanh hú chói tai, hàng vạn tia sáng hình vòng cung xuyên qua bầu trời và đánh xuống “đại dương”.

“Ầm!”

“Ầm ầm…”

Khoảng cách tới gần làm cho Trần Vũ nhìn thấy rõ ràng.

Những con dị thú có kích thước như “con tôm nhỏ” đó đều đã bị bốc hơi dưới nhiệt độ cao của vũ khí nóng hiện đại!

Cơ hồ là huyết tẩy cả một con đường…

” Đợt pháo kích thứ hai, khai hỏa!”

“Đợt thứ ba, nã pháo!”

“Đợt thứ tư…”

“Đợt thứ năm…”

“…”

” Đợt thứ hai mươi, nã pháo! !”

Ngôn ngữ, văn tự đã không còn có thể diễn tả được cảnh tượng trước mắt này nữa.

Giữa thiên địa, chỉ còn lại những quả cầu lửa đang cháy và từng làn khói đen mịt mù.

Trên tường thành, các võ giả đã gần như chết lặng.

Nhiều thập kỷ phát triển võ đạo đã khiến họ lờ mờ quên đi đâu là sức mạnh mà loài người từng tự hào và dựa vào để kiếm sống…

” Chẳng trách khi thú triều tràn tới Thanh Thành chỉ hỗ trợ được hơn một ngàn khẩu pháo… Phi. ” Trần Vũ phun ra một ngụm bụi, liếm môi: ” Hóa ra đều để dành lại dùng ở thời điểm này.”

Mười phút sau.

Hỏa lực đã ngừng lại.

Khu đất hoang bằng phẳng lúc ban đầu ở phía tây đã bị bom đạn nổ đầy ổ gà.

“Ầm!”

Lúc này, trung tâm của tường thành, một người nam nhân bay lên không trung, chắp tay trước ngực, uy áp khí kình kinh khủng tràn ra.

“Hô hô —— ”

Ngay sau đó, một cơn gió mạnh thổi qua thủ đô, nhanh chóng thổi bay từng làn khói dày đặc ở phía xa.

Nhưng mà, khi làn khói tan đi, trái tim của hàng vạn võ giả trên tường thành cũng đồng thời chìm xuống…

Bởi vì “biển thú” phía xa vẫn hùng vĩ, áp đảo và dày đặc như một trận dịch côn trùng thảm khốc.

Ngay từ đầu, toàn bộ tầm nhìn đã bị bao phủ, và bây giờ … nó vẫn vô biên vô hạn như vậy …

“Tại sao…” Bát Hoang Diêu sững sờ: “Tại sao lại không có hiệu quả…”

“…”

Trần Vũ im lặng, vươn tay sờ những khối gạch đá vừa được xây dưới chân mình: “Có hiệu quả đấy. Thú triều đã đến gần hơn, nhưng chấn động lại thu nhỏ hơn nhiều rồi. Số lượng đã bị quét sạch ít nhất là một nửa…”

“Sặc!”

Dứt lời, Trần Vũ rút thanh trường kiếm của mình ra và mang một quả bom hạt nhân trên vai trái: ” Phần còn lại chỉ có thể dựa vào chúng ta.”

Sau khi Trần Vũ vừa dứt lời, hàng chục bộ loa khuếch đại trên xe vang lên tiếng gầm của tổng chỉ huy: “Toàn thể chú ý! Chuẩn bị chém giết!”

“Võ pháp đội 1, lên!”

“Võ pháp đội 2 chờ lệnh.”

“Phanh phanh phanh phanh…”

Trong tường thành, liên tiếp vang lên những âm thanh bộc phát khí kình.

Một đội gồm 100 người võ sư cấp sáu đã lao ra khỏi tường thành.

Cuộc chiến giữa người và thú đã chính thức bước vào giai đoạn giáp lá cà…

Chương 505: Chiến thú triều (12) Chương 505: Chiến thú triều (12)

Hàng trăm võ giả cấp năm lao tới biên giới "đường chân trời" với tốc độ cực nhanh, giống như hồi xưa mà thành phố Thanh Thành đã từng làm, liên hợp lại để thi triển võ pháp.

Tạo ra một vùng đầm lầy rộng lớn.

Sau đó, võ pháp đội 2 xuất hiện, bố trí nhiều loại bẫy võ pháp khác nhau trong vùng đầm lầy.

Võ pháp đội 3 thì thay đổi địa hình và tạo ra những vách đá nhấp nhô ……

Tiếp đó, là võ pháp đội 4, đội 5, đội 6…

Khi tất cả các đội võ pháp đều đã rút lui.

Vùng đất hoang vu trước mặt đã trở thành một tuyệt cảnh mà bình thường những võ giả đều chùn bước.

Trần Vũ nhìn thấy trong mắt.

Ảnh hưởng mà việc này mang đến cho cậu ta chả kém gì vụ ném bom hạt nhân trước đó.

Hẻm núi, vách đá, đầm lầy, sa mạc …

Cho dù là dị thú, muốn vượt qua những lớp chướng ngại vật này, ít nhất thì chúng cũng sẽ bị cởi mất 2 lớp da.

"Có lẽ chúng ta thật sự có thể chiến thắng, nhỉ!" Bát Hoang Diêu phấn khích nắm chặt tay, hai má đỏ bừng.

"Ừm." Trần Vũ gật đầu.

"Ong ong ong —— "

Lúc này, một loạt dày đặc máy bay không người lái lao ra từ các

hướng của Kinh Thành, kèm theo những tiếng gầm rú của động cơ làm cho người nghe ngứa ran cả da đầu.

Từng chiếc từng chiếc lướt qua tường thành như một bầy ong, rồi thả vô số chất nổ liều cao vào trong thú triều.

Và cuộc tấn công hàng loạt bằng vũ khí nóng này dường như đã chọc giận thú triều. Từng con quái vật khổng lồ có chiều dài hơn mười mét, nối tiếp nhau sải cánh bay lên trời!

Mỗi lần vẫy cánh của chúng thì chắc chắn sẽ đánh rơi hơn chục chiếc thân máy bay.

“Thừa dịp hiện tại! Nổ!”

Nghe được âm thanh khuếch đại truyền tới, nhóm máy bay chiến đấu như đã ở chờ đợi mệnh lệnh này từ lâu ngay lập tức hạ độ cao, khóa chặt nguồn nhiệt với sự hỗ trợ của máy tính và thả tên lửa không đối không.

“Oanh long long long…”

Toàn bộ chiến trường một lần nữa tràn ngập thuốc súng…

Con người đã bị thú triều tàn sát vài thập kỷ, cũng không phải là không thu được gì.

Dựa trên kinh nghiệm trong quá khứ, bộ chỉ huy đã xây dựng các bước của chiến thuật này, và mỗi một mắt xích đều đã hoàn thành mục tiêu đề ra.

Vì vậy, khi mà nhóm dị thú đầu tiên tiếp cận tường thành 10,000 mét, đội hình ban đầu vốn là đông đúc dày đặc nay đã bị phân tán…

“Tôi biết rồi.”

Trần Vũ nheo mắt lại, tiến hành phân tích: “Mục đích chính của những đợt tấn công trước không phải là giảm số lượng dị thú.”

“Hả?” Bát Hoang Diêu quay đầu lại nhìn Trần Vũ: “Vậy là vì cái gì?”

“Chính là vì chuyện này.” Trần Vũ chỉ vào chiến trường bên dưới: “Chia cắt tập thể thú triều ra thành nhiều nhóm riêng lẻ.”

“Những con dị thú cũng có sự khác biệt. Thực lực khác biệt, chủng tộc khác biệt. Vì vậy khi đối mặt với những địa hình khác nhau thì tốc độ di chuyển của chúng cũng sẽ không giống nhau.”

“Khi chúng nó đã bị chia cắt theo kế hoạch, mỗi một tập thể ‘Còn sót lại ‘ sẽ phải vượt qua nhiều lớp rào cản địa hình, nên sẽ không còn tồn tại những làn sóng trùng kích nữa. Ngoài ra, những loài dị thú biết bay sẽ bị máy bay không người lái và máy bay chiến đấu áp chế…”

“Xem ra tòa tường thành này…”

Trần Vũ nhìn lại những tòa kiến trúc phía tây thành phố ở sau lưng mình: “Còn có thể kiên trì thêm một lúc nữa.”

...

“Rống!”

Nhìn thấy bức tường thành “Gần trong gang tấc “, những con thú lạ trở nên bồn chồn, lập tức tăng tốc lao tới.

“Tổ công kích, chuẩn bị.”

Trong xe khuếch đại âm thanh, Lý Thanh Hải cao giọng.

“Phanh phanh phanh…”

Trên tường thành, đồng thời bộc phát hơn ngàn đạo khí kình.

Thấp nhất, cấp năm.

Cao nhất, cấp tám!

Cơn cuồng phong mà họ tạo ra, đan xen và xoay quanh, thổi cho toàn bộ tường thành như đang rung chuyển vậy.

“Xông!”

“Đông đông đông…”

Hơn ngàn tên cao giai võ giả lập tức lao ra, như sao băng phát sáng vượt qua 10.000 mét trên bầu trời, lao xuống "biển đại dương" với tinh thần không sợ chết, nổ tung thành từng làn sóng máu thịt!

"Ầm ầm…"

"Rống —— "

"Đinh đinh…"

Âm thanh chém giết, tiếng gầm gừ, tiếng va chạm, tiếng phá hủy… Những âm thanh này như là sấm rền vang mãi không dứt.

"Tổ tường thành, chuẩn bị!" Lý Thanh Hải rống lên.

Mọi người đều đã chuẩn bị tinh thần, vận sức chờ phát động.

"Đến lượt chúng ta rồi." Trần Vũ thiết lập một bệ phóng bom hạt nhân nhỏ, nhắm thẳng về phía trước.

"Ừm!" Cô gái bên cạnh nặng nề gật đầu, cũng giơ nỏ lên.

Nhóm võ giả phụ trách công kích và đánh chặn còn không đủ một ngàn người.

Mà phải chiến đấu với hơn vạn dị thú "Trèo đèo lội suối" mà đến.

Vì vậy, những lão "tay to" của tổ công kích chỉ có thể ngăn chặn được một bộ phận dị thú cao giai, còn đại quân thú triều thì đành bất lực.

"Rống! !"

Những con dị thú "để lọt" gầm lên, lại tăng thêm tốc độ.

Dần dần lao tới cách tường thành không đến 3 cây số.

Cũng đúng vào lúc này, Lý Thanh Hải gầm lên ra lệnh: "Tấn công!"

"Sưu sưu sưu —— "

Trên tường thành, giống như những người sở hữu bệ phóng, Trần Vũ cũng không chút do dự bóp cò.

Đầu đạn hạt nhân nhỏ xoay tròn và lao thẳng vào đám dị thú!

“Ầm ầm!”

“Ù ù!”

“Oanh…”

Gần hàng trăm đám mây hình nấm nhỏ từ từ mọc lên và trực tiếp quét sạch gần một nửa “cơn sóng phía trước”.

“OHHHHHH —— ”

Chương 506: Chiến thú triều (13) Chương 506: Chiến thú triều (13)

Bên trong và bên ngoài tường thành lập tức sôi trào, khí thế hiên ngang.

“Rất tốt.” Lý Thanh Hải nói: “Cẩn thận đừng làm bị thương quân đội phe mình ở phía trước. Nguồn cung cấp đầu đạn có hạn, nên cố gắng đừng lãng phí chúng vào những con dị thú dưới cấp 6. Ngoài ra, pháo lớn tạm thời không có, nghe tôi chỉ huy…”

Việc phóng những quả bom hạt nhân nhỏ đã dừng lại.

Nhưng hỏa thần pháo, cung nỏ, võ pháp tầm xa lại bắt đầu được phát ra.

Trong lúc nhất thời, bên ngoài tường thành vài nghìn mét, đàn thú đã bị những cơn “Bão kim loại” và “Võ pháp oanh kích” nổ thành muôn tía nghìn hồng.

Đặt bệ phóng xuống một cách cẩn thận, Trần Vũ nhặt khẩu súng lục 92 hạng nặng và yên lặng chờ đợi trong khi chứng kiến sức tấn công của những người xung quanh.

“Cậu!” Nữ đội trưởng phía sau đột nhiên vỗ vỗ lưng Trần Vũ: “Hướng chín giờ! Cấp sáu!”

Trần Vũ ngay lập tức quay đầu lại và nhìn thấy một con bọ ngựa khổng lồ đang nhảy lên nhảy xuống giữa đàn thú.

Cậu ta chỉ việc nâng ống phóng lên, cho đầu đạn vào, gần như không cần ngắm bắn rồi nhanh chóng bóp cò.

“Sưu —— ”

“Ầm! !”

Tại tâm vụ nổ, nhiệt độ cao hàng trăm triệu độ lập tức làm bốc hơi một con bọ ngựa cấp 6 và một vòng tròn dị thú xung quanh nó.

Không có gì trên thế giới có thể duy trì trạng thái cố định ở nhiệt độ này được.

Đây là quy luật vật lý trong vũ trụ.

Ngay cả khi dị thú cấp mười bị bắn trúng, nó cũng sẽ bị bay màu…

“Tiểu tử, cậu bắn chính xác lắm.”

Nữ đội trưởng nhìn Trần Vũ từ trên xuống dưới: “Cậu có thiên phú bắn súng đấy.”

“Vẫn được.” Trần Vũ khiêm tốn: “Có lẽ tôi chính là thiên tài đó…”

“…” Sau một lúc im lặng, nữ đội trưởng ra lệnh: “Nếu cậu đã là thiên tài, vậy thì tôi sẽ giao hết phần còn lại cho thiên tài. Tất cả bom hạt nhân nhỏ sẽ do cậu bắn. Những người còn lại không được phép bắn.”

Trần Vũ kinh ngạc: “Tôi bắn hết luôn hả?”

” Đúng, cậu bắn hết.”

“Được thôi, không thành vấn đề.”

Gật gật đầu, Trần Vũ kéo tất cả các đầu đạn ở khu vực đến sau lưng mình.

Bỗng tại thời khắc này cậu ta lại nhớ tới Đoạn Dã.

Nếu đối phương ở đây, vừa rồi họ nhất định sẽ bàn luận đến chuyện “bắn” và “không bắn” ...

Quay đầu nhìn về phía đông xa xôi, Trần Vũ biểu lộ phức tạp.

“Cũng không biết là thằng đó đã chạy được bao xa rồi…”

“Cậu đang nhìn gì vậy?” Nữ đội trưởng rống to: “Muốn nã vào trong thành hay sao? Hướng mười giờ, lại có một con cấp sáu! Bắn!”

“Vâng.” Sau khi lấy lại tinh thần, Trần Vũ thiết lập máy phát và bóp cò một lần nữa.

“Sưu ——— ”

“Ầm!”

Tinh chuẩn trúng đích…

Trên tường thành.

Cuộc tấn công của những võ giả thực sự là có chút hỗn loạn.

Nhưng bởi vì bầy dị thú vọt tới cũng không dày đặc, ẩn ẩn cũng đang ở thế giằng co. Tạm thời còn không có bất kỳ một con dị thú nào có thể xâm nhập vào phạm vi năm trăm mét của tường thành.

Nhưng mà vũ khí nóng cũng có giới hạn của nó.

Theo thời gian, tài nguyên đạn dược đang bị giảm đi một cách nhanh chóng, còn làn sóng thú triều ở phía trước lại liên tục không ngừng, những xác thú dưới mí mắt của mọi người ngày càng gần hơn…

Cuối cùng.

Cách đó hơn một vạn mét đột nhiên nổ tung, chấn thiên động địa.

Một vị võ giả cấp tám của tổ công kích đã tự bạo bỏ mình dưới sự vây công của ba con dị thú cấp tám.

Áp lực ở hậu phương tường thành đột nhiên tăng lên!

Rất nhanh thì có dị thú cấp 7 đột phá chỗ trống mà võ giả kia đã vẫn lạc, xuất hiện trước mặt mọi người.

“Đừng quan tâm đến cấp 6 nữa, nhắm chuẩn cấp 7 mà nã!” Nữ đội trưởng gấp giọng mở miệng.

“Được.” Trần Vũ hết sức chăm chú, tìm kiếm bóng dáng của dị thú cấp 7 trước mặt.

Không bao lâu sau liền phát hiện ra một con.

Nhưng mà, lúc mà cậu ta vừa định bóp cò thì bức tường thành dưới chân đột nhiên rung chuyển dữ dội kèm theo một tiếng

“bùm”.

Trần Vũ quay đầu lại nhìn về phía trung tâm tường thành.

Có thể lờ mờ thấy được một con dị thú cao bằng tường thành đã va chạm với một phần của bức tường.

Không ít võ giả kêu thảm bị bắn bay, rơi xuống…

“Chiến tuyến sắp đổ rồi…”

Trong lòng dâng lên một ý nghĩa như vậy, Trần Vũ hít thở sâu một hơi, đè xuống tạp niệm, bắn một quả bom hạt nhân vào con dị thú trước mặt.

“Sưu ——— ”

Con quái vật cấp 7 đang lao về phía trước đã tinh ý phát hiện ra nguồn gốc của sự nguy hiểm, ngay lập tức, nó há cái mồm gớm ghiếc ra, phun ra một đòn tấn công bằng võ pháp tương tự như một quả bom trên không!

“Ầm!”

Đầu đạn bị đánh trúng trên không và phát nổ!

Cực đoan nhiệt độ cao, vẻn vẹn hoá khí mười mấy con cấp thấp dị thú mà thôi…

“Đội trưởng.” Trần Vũ quay đầu lại nhìn nữ đội trưởng: “Không có tác dụng với cấp 7. Tốc độ bắn quá chậm.”

“Tôi thấy rồi.” Nữ đội trưởng trầm giọng: “Tiếp tục nã cấp sáu đi, không cần phải để ý đến cấp bảy nữa.”

Trần Vũ: “... Rốt cuộc thì ngài có biết hay không vậy?”

“Nói nhảm!” Nữ đội trưởng giận tím mặt: “Bà đây cũng không phải là chưa từng thịt qua cấp 7? !”

Trần Vũ: “...”

“Đội trưởng, chỗ chúng ta còn có pháo cỡ lớn nữa, có thể thử một

lần.” Lưu Vĩ lớn tiếng xen vào, chỉ vào khẩu pháo được lắp trên bệ tường thành.

“Được.” Nữ đội trưởng gật đầu: “Số 1, cậu đi thử một chút.”

“Tôi gọi Trần Vũ.”

“Biết rồi, số 1 cậu đi thử một chút.”

“Ngài có thể gọi tôi là Trần Vũ.”

“Đừng nói nhảm nữa! Đi nhanh lên!”

Bước tới bên cạnh khẩu đại bác, Trần Vũ quan sát trong chốc lát, nhặt một viên bi sắt tròn lớn bỏ vào họng pháo: “Làm sao sử dụng cái thứ này?”

“Tôi cũng không biết.” Lưu Vĩ điều khiển hỏa thần pháo, vừa bắn vừa lắc đầu: “Chắc là bắn như những khẩu pháo bình thường thôi.”

“Khẩu pháo bình thường… Thì phải bắn thế nào?”

“Bát Hoang Diêu biết xài đó, chắc chắn là em ấy đã có kinh nghiệm.”

Nghe vậy, Trần Vũ nhìn về phía Bát Hoang Diêu.

Cô gái cất cung nỏ đi, bước đến bên cạnh khẩu đại bác khổng lồ rồi giải thích cặn kẽ: “Phương pháp sử dụng đúng là giống với những khẩu pháo dã chiến bình thường khác. Sau khi nạp đạn, cần một người điều khiển máy định hướng, còn một người thì nhắm chuẩn mục tiêu qua ống nhắm rồi kéo chốt. ”

“Nói cách khác, là cần hai người đúng không?”

“Tốt nhất là ba người. Vì bên cạnh máy định hướng còn có máy cao thấp.”

“Phiền phức vậy à.” Trần Vũ nhíu mày.

“Chúng ta làm đi.” Đặt cung nỏ xuống dưới đất, cô gái ngồi trên

bàn điều khiển bên trái, tay trái cầm vô lăng còn tay phải thì điều khiển máy cao-thấp: “Em sẽ phụ trách điều khiển trên dưới trái phải, anh chỉ cần nhắm chuẩn rồi nã pháo thôi.”

Trần Vũ: “... Không thành vấn đề.”

Hai người ngồi lên khung pháo, bắt đầu thử điều khiển.

Một bên, Lưu Vĩ chau mày: “Luôn cảm thấy…”

“Ừm.” Nữ đội trưởng gật đầu, nói tiếp: “Là có gì đó đã đè lên mặt…”

Chương 507: Chiến thú triều (14) Chương 507: Chiến thú triều (14)

...

“Rống!”

Sau những lần phi nước đại, dị thú cấp 7 càng tiến càng gần.

Trần Vũ không hiểu thuật ngữ của pháo binh.

Vì vậy, Bát Hoang Diêu chỉ có thể chủ động đứng lên quan sát, lắc lắc hai cái bánh xe kim loại ở hai bên trái phải, hướng họng súng nhắm thẳng mục tiêu, nhẹ giọng nói: “Phóng!”

Trần Vũ giật mình, nhanh chóng điều chỉnh góc độ, đẩy thiết bị bắn.

“Sưu ô ——— ”

“Đông!”

Độ giật cực lớn khiến cho khẩu súng của hai người đều run rẩy.

Bức tường bên dưới cũng đột nhiên nứt toạc.

Sau đó, dưới ánh nhìn của một nửa người ở tường thành, quả đạn pháo khổng lồ đầu tiên này đã bắn trúng chính xác cái cơ thể khổng lồ của con quái vật cấp 7 với tốc độ bắn rất cao …

“Ông ——— ”

Thân đạn hình cầu đột ngột nổ tung!

Các vòng lặp khí kình mạch kín xếp chồng lên nhau, xen kẽ và giải phóng ngay lập tức …...

Lấy đạn pháo làm trung tâm, trong vòng 500 mét của vòng tròn, tốc độ chuyển động của phân tử trong thế giới vi mô giảm xuống nhanh chóng.

Sự thay đổi vĩ mô mang lại là tất cả những con dị thú xung quanh đều bị biến thành một tác phẩm điêu khắc bằng băng cứng, tiếp tục rơi về phía trước theo quán tính, đập xuống đất và vỡ tan …

“Đây là võ pháp, độ không tuyệt đối.” Bát Hoang Diêu nắm chặt nắm tay nhỏ.

“Đù móa…”

Trần Vũ kinh ngạc.

Cậu ta chợt hiểu ra là tại sao phía chính phủ lại cấp cho loại vũ khí nóng cần một kỹ thuật “Chuyên nghiệp” nhất định, nhưng lại không phái người hướng dẫn cách sử dụng loại vũ khí này.

Bởi vì không cần hướng dẫn…

Với bán kính tấn công từ hai đến ba trăm mét, chỉ cần biết nã pháo, bịt mắt lại đều có thể đánh trúng mục tiêu.

“Khu B11, xin đừng sử dụng đại bác khổng lồ. Nhắc lại! Mọi người hiện tại không nên sử dụng đại bác khổng lồ. Thời cơ vẫn chưa tới.”

Trong xe khuếch đại âm thanh, vang lên giọng nói nghiêm nghị của Lý Thanh Hải: “Tường thành rất vững vàng. Khu vực nam bắc đừng quá quan tâm đến khu vực trung tâm.”

Trần Vũ ngượng ngùng nhảy xuống đại bác, lại lớn về phía sau: “Là đội trưởng của chúng tôi để cho tôi xài.”

Nữ đội trưởng: “…”

Im lặng một lát, nữ đội trưởng cũng quay đầu lại, giơ tay: “Là Lưu Vĩ đề nghị.”

Lưu Vĩ: “…”

Lưu Vĩ yên lặng đặt cây hỏa thần pháo* xuống, than thở với Xuân Lôi: “Tôi đã nói thế nào? Gặp được mấy người có vấn đề về thần kinh thì trên tránh xa ra một chút.” (* hỏa thần pháo là cây súng rocket nha.)

Xuân Lôi: “...”

...

Một lá bài tarot bị lật ngược sẽ gây ra một sự sụp đổ hàng loạt.

Khi võ giả cấp tám đầu tiên của tổ công kích bỏ mình, hai võ giả cấp tám khác cũng rơi vào vòng vây của rất nhiều dị thú rồi vẫn lạc.

Sau đó, chỉ vẻn vẹn nửa phút, gần một ngàn người của tổ công kích bị diệt sạch như là cắt lúa vậy. Không một người còn sống…

“Rống! ! !”

Một số lượng lớn các con dị thú cấp cao đồng loạt tràn vào!

Trên tường thành, đồng tử của Trần Vũ đột nhiên co rút lại, lộn nhào nhảy lên khẩu đại bác chuẩn bị khai hỏa.

“Tổ công kích số 2, lên!”

Hậu phương, mệnh lệnh của Lý Thanh Hải như là núi đổ.

Sau đó, ở trung tâm của bức tường thành, một nhóm khoảng 2.000 người xuất hiện.

Tất cả bọn họ đều mặc áo choàng màu đen!

Nhảy ra khỏi tường thành và sắp xếp lại một chút.

Bọn hắn xếp theo một trận hình chỉnh tề, ngang nhiên phát động thế công với đàn dị thú cao giai trước mắt gần như che khuất bầu trời!

“Đây là…” Bát Hoang Diêu sững sờ đặt cung nỏ xuống: “Đồng tộc của tôi…”

Nghe vậy, Trần Vũ không khỏi giật mình.

Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh hãi của tất cả mọi người, hơn 2000 tử sĩ của gia tộc Bát Hoang đã đưa tay vào trong khoang bụng của bọn họ, dùng sức mở ra!

“Phốc phốc phốc phốc…”

“Răng rắc…”

Máu, xương vụn, nội tạng vỡ vụn … chảy ra từng chút một.

Nhuộm cho mặt đất thành một màu đỏ đục ngầu.

“Ầm!”

“Rầm rầm rầm —— ”

Trong cơn đau nhức dữ dội, những chiếc áo choàng đen của đám tử sĩ này bạo liệt, để lộ mái tóc dài đỏ rực, đôi tai nhọn hoắt và những đường nét kỳ lạ trên gương mặt.

Thực lực bình quân ban đầu chỉ có cấp 4 nay đã tăng lên cấp 6 trong nháy mắt…

Đứng đầu là tộc trưởng của gia tộc Bát Hoang, khí kình của lão ta đạt tới cấp 8, lão ta tùy ý xé đứt một khúc ruột của mình, ném đi, sau đó ra lệnh: “Đội 4, bạo!”

“Đông! !”

Trong đội hình vuông vức, năm trăm người lập tức lao ra va chạm kịch liệt với dị thú cấp cao, rồi dứt khoát tự bạo…

“Rầm rầm rầm…”

“Đội 3, bạo!”

“Ầm ầm! !”

“Đội 2, bạo!”

“Oanh long long long…”

Năm phút sau.

Dưới tường thành, cách đó mười ngàn mét, chỉ còn lại năm trăm tử sĩ của gia tộc Bát Hoang.

Nhưng đàn thú dưới thành thì đã không còn một mống…

“Xông!”

Giọng nói của tộc trưởng gia tộc Bát Hoang như là sấm sét, tiếp tục dẫn đầu năm trăm tộc nhân có thực lực mạnh nhất, vượt qua vách núi, rừng rậm, sa mạc, đầm lầy và các chướng ngại vật địa hình khác, xông thẳng vào “căn cứ” của thú triều ở đằng xa, nhắm vào những con dị thú cao giai mà ánh mắt chiếu tới…

“…”

“…”

“Ầm! !”

“Rầm rầm rầm…”

Mặt đất rung chuyển.

Bầu trời chấn động.

Tổ công kích số 2, toàn bộ hy sinh.

…

Trên tường thành, lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người đều đang chìm trong rung động mà không thể kìm chế được bản thân.

Chỉ có Trần Vũ là quay đầu lại nhìn nàng thiếu nữ.

“Em không sao chứ.” Trần Vũ hỏi.

“Không sao đâu.”

Thiếu nữ lau lau khóe mắt, nhìn Trần Vũ, mỉm cười: ” Đây là thời khắc đáng tự hào nhất của gia tộc em.”

Chương 508: Chiến thú triều (15) Chương 508: Chiến thú triều (15)

Sự hy sinh của tử sĩ trong gia tộc Bát Hoang đã mang lại khoảng thời gian điều chỉnh quý giá cho tất cả võ giả.

Lợi dụng lúc làn sóng thú triều ở phía sau còn chưa kịp vượt qua các chướng ngại vật, các xe quân sự đã chạy lên tường thành và bắt đầu phân phát đạn dược và vật tư.

Nhân tiện sửa chữa luôn bức tường bị hỏng ở trung tâm.

“Đội dự bị có thể xông lên rồi.”

Lý Thanh Hải tiếp tục chỉ huy: “Làm theo kế hoạch, bỏ qua tất cả dị thú dưới cấp 7, chủ yếu là đánh chặn cấp 8.”

Sau khi vừa nói xong, khoảng năm mươi bóng người từ từ bay lên trời, rồi bay về phía bên ngoài cách xa 10,000 mét.

“Bọn tiểu nhị, vĩnh biệt.” Lý Thanh đường biển: “Các người đi trước một bước đi, ta sẽ tới ngay.”

Một phần của đám đông đang bay dừng lại và vẫy tay về phía thành phố. Còn một phần khác, không thèm ngoái đầu nhìn lại …

Một bầu không khí bi thương lập tức ép cho tất cả mọi người thở không ra hơi.

Chỉ khi có mặt ở hiện trường, chúng ta mới cảm nhận được nỗi tuyệt vọng sâu sắc của nền văn minh nhân loại.

Nhìn thấy đồng loại đi chịu chết, còn đáng sợ hơn việc bản thân mình đối mặt với cái chết…

Trên tường thành.

Trần Vũ thấy vậy thì khẽ chau mày, hỏi nữ đội trưởng: “Những người đó đều là võ giả cấp 8 đúng không?”

“Đúng vậy.” Nữ đội trưởng ánh mắt phức tạp: “Xem như là nhóm cường giả đứng đầu của thủ đô. Còn có một nhóm, ở trong nội thành.”

“Vậy thì tại sao những người này không ở lại trên tường thành? Dù sao cũng an toàn hơn so với việc xâm nhập một mình? Giống như tổ công kích thứ 1 vậy, bị tiêu diệt một cách khó hiểu. Chiến thuật này có chút không bình thường.”

“Đây là bởi vì cậu còn chưa chạm vào cấp 8.” Nữ đội trưởng thở dài: “Khi chiến đấu với thú triều thì có nhiều trọng điểm khác nhau. Sức tàn phá của một dị thú cấp 8 còn lớn hơn nhiều so với hàng chục con dị thú cấp 7. Đương nhiên, võ giả cũng giống như vậy. Khi đạt đến cấp 9, dù cho chỉ là 9.1, cũng có thể dễ dàng giết chết cấp 9.”

Trần Vũ vừa nghe thì đã rõ, giật mình nói: “Thì ra là vậy…”

“Ừm.” Nữ đội trưởng gật đầu: “Kháng cự thú triều chủ yếu chia làm hai phần. Chiến trường dị thú cấp cao, cùng với chiến trường dị thú cấp thấp. Bất kỳ một con dị thú cấp 8 nào cũng đều phải bị đẩy ra cách bức tường thành này 10.000 mét. Nếu không, khi một nhóm võ giả cấp 8 chiến đấu ở gần tường thành, chỉ là dư âm thì đã có thể giết chết rất nhiều người.”

“Vì thế nên những võ giả cấp 8 trong nhóm công kích đầu tiên thà tự bạo còn hơn để bất kỳ con nào lọt ra ngoài…”

“Đúng thế. Chỉ cần một con tới được gần đây thì tuyến phòng thủ của thành phố sẽ sụp đổ.” Nữ đội trưởng bước tới và vuốt ve kẽ hở của bức tường thành: “Bức tường này không nhằm mục đích phòng thủ. Đá không thể nào chặn được dị thú. Mục đích tồn tại của nó là cung cấp cho tất cả các võ giả cấp thấp một nơi ổn định để phối hợp với nhau. Nếu không có bức tường thành, các võ giả cấp thấp sẽ trở nên vô dụng. ”

“Điều này cũng không phải là tuyệt đối.” Bên cạnh, Xuân Lôi nhịn không được xen vào: “Dịch, cũng là võ giả cấp thấp. Nhưng lực sát thương mà anh ấy tạo ra cho dị thú không thua kém gì võ giả cấp cao.”

“Chỉ có một Bát Hoang Dịch.” Nữ đội trưởng nhún vai: “Người nào có thể làm được giống như cậu ta? Cô có thể không?”

Xuân Lôi: “...”

Nữ đội trưởng nhìn về phía Lưu Vĩ: “Cậu có thể không?”

Lưu Vĩ: “...”

Nữ đội trưởng lại nhìn về phía Trần Vũ: “Cậu có thể sao?”

Trần Vũ: “Chắc là được.”

Nữ đội trưởng: “... Cậu có thể muốn mặt một chút được không?”

Trần Vũ: “Mặt là gì?”

Nữ đội trưởng: “...”

“Đích đích —— ”

Trong khi mọi người đang trò chuyện, một chiếc xe vận tải quân sự chạy tới.

Viên quan nhảy ra khỏi xe, vội vàng xua tay: “Mau lên! Dỡ đạn! Thú triều sắp tới rồi!”

“Nhanh lên!” Nữ đội trưởng lập tức hét lớn: “Đều qua đó dỡ hàng đi!”

Mọi người trong đội B11 lao tới, hối hả, bốc vác đồ đạc.

Anh sĩ quan chào một cái rồi vội vã lên xe, chui vào buồng điều khiển và nổ máy, phóng xe về phía khu C11.

Mà lúc này, cuộc chiến trước tường thành lại bắt đầu rồi.

Thú hải giống như là vô cùng vô tận, vượt qua chướng ngại vật, trèo qua vách núi, hùng dũng xông tới.

Bọn chúng là những vũ khí đáng sợ nhất trên thế giới.

Kích thước to lớn, không sợ hãi, không sợ sống chết… Dù là ở

trong mưa bom bão đạn, hay là tuyệt địa hiểm cảnh, không có một ngoại lực nào có thể ngăn cản dục vọng nuốt chửng loài người của chúng.

Bọn chúng đến từ đâu?

Bọn chúng muốn làm gì?

Không ai biết cả.

Bọn chúng luôn luôn đói bụng, nhưng lại cũng không cần ăn.

Chúng nó hầu hết là không có trí tuệ, nhưng chúng có thể phân biệt chính xác con người với các loài sinh vật khác.

Bọn chúng… Là bất hợp lý như thế đấy.

Sự tồn tại của chúng là không bình thường như thế đấy.

Nhưng, bọn chúng lại đang tồn tại.

Có vẻ như bọn chúng xuất hiện chỉ để hủy diệt loài người vậy…

Chương 509: Chiến thú triều (16) Chương 509: Chiến thú triều (16)

“Rống rống —— ”

Trong những “cơn sóng”, dị thú cấp 8 đã bị chiến lực đỉnh tiêm của loài người ngăn cách.

Năm mươi tên võ giả cấp 8 có ưu thế rất lớn khi chỉ phải đối kháng với hơn 10 con dị thú cấp 8 lao lên cùng một lúc.

Đàn thú dưới cấp 8 thì sẽ được cho qua.

Bọn chúng nhiều không kể siết, chen chúc nhau, cái mồm đóng mở phun ra những luồng khí tanh tưởi, lao tới tường thành.

“Long long long…”

Mặt đất lại chấn động lần nữa.

Làm cho tinh thần của tất cả võ giả luôn ở trạng thái căng thẳng.

“Mọi người chú ý, đã có thể sử dụng đại bác.” Lý Thanh Hải nói nhanh hơn: “Phương pháp sử dụng rất đơn giản, một người điều khiển, người còn lại chỉ cần nhắm và bắn. Lưu ý, chỉ có thể nhắm vào những con cấp 7 cách xa ba ngàn mét. Cấm bắn ở trong phạm vi ba ngàn mét! Đề phòng tổn thương tới phe mình…”

“Nhắc lại, đã có thể sử dụng đại bác. Phương pháp sử dụng…”

Nghe được hiệu lệnh, Trần Vũ vẫy gọi Bát Hoang Diêu: “Nào, bắn pháo thôi!”

“Ừm ân.”

Ngồi trên bàn điều khiển, cô gái cầm vô lăng bằng tay trái, máy cao thấp bằng tay phải và nói: ” Vẫn như cũ nhé, em sẽ phụ trách điều chỉnh tư thế, anh chỉ việc nã pháo là được.”

“Không thành vấn đề!”

Mọi người chung quanh: "..."

Cùng với việc những ánh chớp và đám mây hình nấm xuất hiện, ngọn lửa chiến tranh dưới tường thành lại bùng cháy.

Một số lớn dị thú gia nhập đã gia tăng áp lực mãnh liệt cho đội phòng thủ tường thành.

Nhưng may mắn thay, việc bổ sung lượng lớn khẩu đại bác khiến tình hình trận chiến vẫn có thể duy trì được...

Khác với việc ngắm bắn thô bạo ở các khu vực khác, có một xạ thủ chuyên nghiệp như Bát Hoang Diêu, tỷ lệ ngắm bắn ở khu vực B11 rất cao.

Đối mặt với mục tiêu cách xa năm km cũng có thể bắn chính xác, một phát nhập hồn.

Thỉnh thoảng, còn có tinh lực để chi viện cho trung tâm tường thành.

Chỉ là, với tần suất bắn này, đạn nhanh chóng cạn kiệt.

"Đội trưởng, đây là phát cuối cùng." Trần Vũ hét lên sau khi đặt viên đạn đại bác vào.

"Các người chờ ở đây, tôi đi khu vực khác lấy." Để lại một câu nói, nữ đội trưởng nhanh chóng rời đi.

Trần Vũ cùng với Bát Hoang Diêu thì lại sử dụng vũ khí tầm xa ban đầu của họ.

" Khẩu pháo này có chút kỳ quái." Mang theo một bệ phóng bom hạt nhân nhỏ, Trần Vũ vừa bóp cò vừa hỏi: " Không có thuốc súng thì làm sao đẩy được viên đạn pháo hình tròn đi xa như vậy?"

" Bởi vì có một mô hình áp lực của võ pháp ở bên trong." Bát Hoang Diêu giải thích: " Nó giống như một chiếc lò xo vậy, có thể đẩy vật liệu trong nòng phun ra một cách ổn định."

"Cho nên, cái thứ này chính là một công cụ "ma pháp" hả?" Trần Vũ kỳ lạ.

“Đúng thế. Có thể hiểu là như vậy.”

” Thật thần kỳ, lần đầu tiên anh nhìn thấy loại vật này.”

“Không phải.” Thiếu nữ nghiêng đầu: ” Khẩu súng lục thiện ác của anh cũng thuộc về sự kết hợp giữa võ pháp và công nghệ.”

“Ồ.” Trần Vũ giật mình: “Vậy thì anh hiểu rồi.”

Ngay lập tức, trong tiềm thức cậu ta nghĩ ngay đến thanh trường kiếm của BB.

‘Thanh kiếm này cũng là võ pháp kỳ vật sao?’

‘ Mà tại sao hoa văn trên kiếm lại giống với dấu vân tay của mình nhỉ…’

“…”

‘Nên tìm chút thời gian quay về dị cảnh Thanh Thành mới được…’

Trong lúc suy tư.

Nữ đội trưởng ôm năm, sáu viên đạn pháo chạy tới rồi đặt xuống: “Chỉ còn có nhiêu đây thôi, bọn họ không muốn cho thêm.”

“Không muốn cho thì ngài lấy mấy viên này như thế nào vậy?” Sau khi hoàn hồn, Trần Vũ khó hiểu hỏi.

“Bụp cho vài phát là tụi nó đưa liền ấy mà.”

Đám người: “…”

“Tôi đánh không lại đội trưởng của khu C11, khu A11 thì tôi cướp sạch hết rồi, có nhiêu đây thôi. Các người dùng tiết kiệm chút…”

“Đông long! !”

Người phụ nữ còn chưa kịp nói xong, bức tường thành đã rung chuyển!

Mọi người đột ngột quay đầu lại, nhìn thấy khu vực trung tâm tường thành lại bị một con dị thú đụng nát.

Sau đó, là tiếng thứ hai.

“Đông!”

Tiếng thứ ba.

“Đông long…”

Trên tường thành bỗng chốc trở nên hỗn loạn!

Thương vong cũng đã bắt đầu tăng lên.

Cúi đầu liếc nhìn đàn thú đang ngày càng đến gần.

Lại ngẩng đầu nhìn về phía thú hải vô biên vô tận đang lao tới.

Nữ đội trưởng im lặng một lúc rồi lấy ra một vũ khí tương tự như liềm, bộc phát khí kình cấp năm đỉnh phong: “Cuối cùng vẫn là phải liều mạng. Không cần để lại đạn dược gì xấc, nã hết tụi nó cho bà! Có thể giết được con nào hay con nấy, quyết không thể lãng phí.”

“Quốc gia còn có hậu chiêu nào như gia tộc Bát Hoang không vậy?” Trần Vũ hỏi.

“Không có.”

“Nói cách khác… Sắp toang rồi nhỉ.”

“Ừm.” Nữ đội trưởng gật đầu: “Vị trí trung tâm sắp toang rồi, nhưng chỗ của chúng ta thì không có chuyện gì. Hai người ổn định, còn lại sáu viên đạn pháo thì ít nhất cũng phải tiêu diệt được sáu con dị thú cấp 7. Tôi đi trung tâm chi viện trước. ”

“Chúng ta cũng đi thôi.” Trần Vũ đứng dậy kéo Bát Hoang Diêu qua: “Mấy viên đạn pháo này thì để cho Lưu Vĩ với chị Xuân Lôi nã đi.”

“Cậu muốn làm gì?” Nữ đội trưởng đột nhiên nhíu mày.

“Không phải là đã nói, ai có thể đạt được hiệu suất giống như Bát Hoang Dịch sao?”

“Cậu… Có ý gì?”

Trần Vũ không trả lời.

Thay vào đó, cậu ta mỉm cười, từ từ rút kiếm ra và nhìn về phía khu vực trung tâm.

“Xem kịch lâu như vậy rồi, cũng đã đến lúc tôi tỏa sáng…”

Chương 510: Chiến thú triều (17) Chương 510: Chiến thú triều (17)

Đó là một biển thú không nhìn thấy phần cuối.

Nó có hình tam giác và liên tục tác động vào bức tường thành của nhân loại.

Không cần Lý Thanh Hải chỉ huy, để ngăn cản dị thú "Phá vây", những võ giả ở 2 bên đều tới trung tâm để chi viện.

Mà trung tâm của bức tường thành này thì giống như một cái máy xay thịt vạy, dù có bỏ bao nhiêu nhân lực vào thì cũng sẽ tan thành từng mảnh trong phút chốc.

Trận chiến đang dần đi đến hồi kết.

Đối mặt với biển thú vô tận phía sau, việc đánh tan tuyến phòng thủ này chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi…

...

"Hai người muốn đi chịu chết sao!"

Vừa chạy, nữ đội trưởng vừa giận dữ nói: "Hai tên võ giả cấp hai thì la cà sang đây làm đếch gì?"

"Thanh cao bất tại cá đầu nhi, giáo thụ dã hữu manh lưu nhi."

Trần Vũ dắt theo Bát Hoang Diêu, không nhanh không chậm chạy theo ở phía sau: "Ngài xem người chỉ nhìn mặt ngoài, điều đó không chính xác."

"Manh. . . Manh lưu là cái gì?" Bát Hoang Diêu nghi hoặc hỏi.

"Chính là lưu manh đó."

"Trong giáo sư cũng có lưu manh nữa hả?"

"Em thật là thiếu hiểu biết. Em nên hỏi là trong lưu manh thì sẽ có

bao nhiêu giáo sư…”

Nữ đội trưởng: “… Tôi cũng là giáo sư.”

Trần Vũ: “Xem đi, nữ lưu manh đấy.”

Chương 511: Chiến thú triều (18)

“Bạch!”

Nữ đội trưởng quay lại rồi vung nhẹ liềm một cái, lại bị Trần Vũ nhẹ nhàng né tránh.

“Woa.” Nữ đội trưởng kinh ngạc: “Xem ra là cũng có chút vốn liếng đấy.”

Nghe vậy, Trần Vũ vừa chạy vừa hếch phần bụng: “Tôi giấu sâu như vậy mà chị cũng nhìn ra sao?”

“…” Nữ đội trưởng mặt không biểu tình: “Vốn liếng mà tôi nói không phải cái đó. Hơn nữa, đừng có nói sang chuyện khác. Tôi biết cậu, quán quân vòng đấu loại của giải đấu các trường đại học trên thế giới. Nếu cậu tưởng rằng mình đầu cơ trục lợi chiến thắng được Bát Hoang Dịch thì sẽ có được thực lực như Bát Hoang Dịch thì nhầm to rồi nhóc. Nếu cậu solo trực diện với một con dị thú thì cậu sẽ chết rất thảm đấy.”

“Đừng khuyên nữa, không có tác dụng gì đâu.” Trần Vũ vỗ vỗ nàng thiếu nữ bên cạnh: “Chị đừng có nhìn cái đầu của em ấy nhỏ, nhưng ngực phẳng lắm đấy! Trong đó toàn là chân tâm. Cũng giống như việc “loài rùa ăn quả cân vậy”, dù chị có khuyên thế nào cũng không được đâu?”(một câu thành ngữ dân gian của TQ, ý chỉ những kẻ có lòng quyết tâm mãnh liệt.)

Bát Hoang Diêu: “…”

Nữ đội trưởng: “… Tiên sư nó, tôi đang khuyên cậu mà.”

“Nếu người mà chị khuyên là tôi thì xác xuất thành công sẽ cao hơn đấy. Dù sao tôi cũng là người có cơ ngực mà.”

Bát Hoang Diêu: “…”

“Rốt cuộc thì cậu đang nói hươu nói vượn gì vậy? !” Nữ đội trưởng dần không bắt kịp được mạch suy nghĩ của Trần Vũ.

“Không có gì.” Vẻ mặt Trần Vũ bình tĩnh trở lại: “Chỉ là đang nói chị biết, khuyên cũng vô dụng thôi. Trừ khi chị không đi nữa, và khống chế tôi lại. Nếu không sẽ không ngăn cản được tôi đâu.”

“Những sinh viên khác muốn chạy sang hai bên trốn còn không kịp, còn cậu lại tự mình chui đầu vào.”

“Vậy tại sao chị cũng muốn vào đó làm gì?” Trần Vũ hỏi ngược lại.

Nữ đội trưởng giơ liêm đao lên: “Bởi vì tôi là võ giả cấp 5, tôi có năng lực để chi viện.”

“Chính là như vậy đó.” Trần Vũ buông tay: “Võ giả, có việc nên làm, có việc không nên làm. Nếu như đối mặt với tình thế chắc chắn phải chết, thì đương nhiên là phải thoát thân trước rồi. Nhưng nếu như có được năng lực lại chỉ biết trốn chạy thì còn trở thành võ giả làm cái đếch gì nữa.”

“Vấn đề là cậu có thực lực đó sao?”

“A.” Trần Vũ cười lạnh, đột nhiên chém ra một kiếm!

“Bạch!”

Liêm đao trong tay nữ đội trưởng lập tức bị chia thành hai đoạn, rơi xuống đất phát ra tiếng “Leng keng”.

“...”

Bước chân của nữ đội trưởng từ từ chậm lại, chậm lại, lại chậm nữa, cuối cùng là dừng lại, ngơ ngác nhìn lưỡi đao gãy trong tay.

“Đầu của ngươi, so với Nhan Lương Văn Sú thì như thế nào?” Trần Vũ cắm thanh trường kiếm về, dùng tay phải vuốt ve bộ râu dài không tồn tại.

“Hả?” Bát Hoang Diêu sửng sốt.

“Há, xin lỗi nhầm kênh.” Trần Vũ đổi giọng: “Đầu của dị thú, so

với đao của ngươi thì như thế nào?”

“Cậu…” Nữ đội trưởng quay đầu lại nhìn thanh trường kiếm của Trần Vũ: “Cậu đang dùng loại vũ khí gì.”

“Chuyện này thì chị không cần quan tâm. Chị chỉ cần nói, thực lực bây giờ của tôi có vấn đề gì không.”

“... Không vấn đề gì.”

“Vậy thì đừng khuyên nữa, đi thôi.”

“... Nhưng mà cậu chặt đứt cây liêm đao của tôi làm gì?”

Nghe vậy, Trần Vũ sững sốt, lập tức ngẩng đầu hồi ức: “Một cậu nói rất quen thuộc à, là ai đã từng nói với mình câu này rồi nhỉ…”

...

Năm phút sau.

Khi ba người Trần Vũ lao tới điểm nóng nhất trên tường thành, chỉ thấy phần lớn bức tường đã bị dị thú tông cho nát bét rồi.

Phần đông võ giả đã nhảy xuống tường thành, đánh sáp lá cà với bầy dị thú.

Mỗi giây, đều sẽ có dị thú mất mạng.

Mỗi giây, cũng sẽ có võ giả hi sinh.

Vết máu, nội tạng, xương vỡ, bụi đất, chân cụt tay đứt, đầu lâu nứt vỡ…

Nơi này thật sự chính là địa ngục trần gian.

“Đến rồi.”

Nữ đội trưởng dừng bước, lấy ra một thanh liêm đao mới, trầm giọng nói: “Có câu nói là, lời thật khó khuyên ma chết tiệt. Nếu cậu đã muốn làm anh hùng thì tôi cũng không còn gì để nói.”

“Sặc —— ”

Trần Vũ rút kiếm ra, gật đầu: “Không cần nói.”

“Vậy thì còn dài dòng cái gì? Lên đi.” Nữ đội trưởng đi đầu nhảy xuống tường thành một mình, gia nhập vào trong cuộc chém giết với dị thú.

“Tiểu Diêu.” Trần Vũ đạp một chân lên khe hở của bức tường thành, nhìn Bát Hoang Diêu với vẻ mặt nghiêm túc, dặn dò: “Anh kêu em đến đây không phải để cho em đi giết dị thú cùng với anh. Lát nữa khi chiến đấu, em đừng có ra tay toàn lực.”

“Vậy. . . Vậy anh dẫn em tới đây để làm gì?” Nàng thiếu nữ kinh ngạc.

Trần Vũ: “Anh sợ em ngỏm rồi cũng không hiểu tại sao.”

Bát Hoang Diêu: “...”

“Nhiệm vụ của em chính là đi theo anh. Anh đi đâu thì em đi đó. Tiết kiệm sức lực, tiết kiệm khí kình. Trận chiến này chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi, chưa tới lúc để em ra tay đâu.”

“Hừm, em hiểu rồi.” Thiếu nữ gật đầu.

Chương 511: Chiến thú triều (18)

Dù không biết ý định của đối phương là gì, nhưng sau bao nhiêu lâu kề vai sát cánh bên nhau, Trần Vũ mà ra lệnh thì Bát Hoang Diêu chắc chắn sẽ không do dự một chút nào.

“Vậy thì bắt đầu thôi.”

Dứt lời, Trần Vũ bộc phát khí kình, chắp tay trước ngực.

“Võ pháp —— Tín Ngưỡng Chi Dược!”

[cơ thể bị ức chế: Lực bộc phát giảm xuống:36%]

Sau đó, Trần Vũ đảo mắt nhìn xung quanh một vòng.

Nhận thấy những võ giả xung quanh còn đang hô to gọi nhỏ, nên cũng không thèm móc quốc bảo · súng lục ổ quay ra, mà là đưa tay vào trong túi, hướng họng súng xuống rồi giấu giấu bóp cò.

“Ầm!”

[Bị nguyền rủa: Tất cả · Thể lực tạm thời +75%]

[Chức năng chuyển hóa tạm thời +1310; Sức mạnh toàn diện nội tạng tạm thời +744]

[Sức chịu đau tạm thời +289; khí huyết +2606; bị choáng tỉ lệ:37%]

[chất lượng tinh trùng +48; công năng sinh sản +64…]

“Ngô.”

Sắc mặt Trần Vũ bỗng nhiên trắng bệch, từ từ khom xuống ôm lấy phần bụng dưới: “… Khốn kiếp! Bắn lệch rồi.”

“Vũ. . . Anh Vũ…” Bát Hoang Diêu trợn mắt hốc mồm: “Hình như là “cây súng” của anh bị. . . Cướp cò…”

Xung quanh tường thành, rất nhiều võ giả đều há hốc mồm khi

nhìn thấy cảnh tượng này.

Những võ giả nam thì che kín phần hạ thân để biểu lộ sự đồng cảm.

“Không có việc gì.”

Hít thở sâu một hơi, Trần Vũ cứng đờ khoát tay: “Mọi người không cần khẩn trương. Người trong giang hồ, nào có chuyện chưa từng bị chém được? Chỉ là chuyện một tấc hai tấc mà thôi, trò trẻ con.”

Đám người: “...”

“Anh Vũ…” Bát Hoang Diêu sắp khóc rồi: “Anh thật sự không có chuyện gì chứ?”

“Đã nói là không có chuyện gì rồi mà.” Đứng thẳng người, đợi khi cơn đau biến mất, ánh mắt Trần Vũ ngưng tụ, lập tức phóng xuống tường thành: “Đi theo anh.”

“Ồ vâng.” Thiếu nữ vội vàng hoàn hồn, thôi động khí kình đuổi theo.

“...”

Trong khu vực này, sau khi im lặng trong chốc lát.

Một võ giả vừa giơ nỏ lên bắn vừa mở miệng hỏi: “Thằng đó là võ giả cấp hai mà, nhảy xuống dưới đó vật lộn với dị thú làm gì vậy.”

Người đồng bạn bên trái thở dài: “Dù sao thì “tờ rim” cũng đã mất, sống sót còn ý nghĩa gì nữa.”

Võ giả: “...”

Người đồng bạn bên phải xen vào: “Vậy thì dắt cô gái xinh xắn kia đi theo làm gì.”

“Đây chính là tình yêu.” Đồng bạn bên trái cảm khái: “Suy cho cùng thì tình yêu cũng giống như nước vậy, không thể che giấu, dù có bịt miệng thì nước cũng sẽ chảy ra chỗ khác.”

Võ giả: "..."

...

Chiến trường dưới tường thành mới là tiền tuyến thực sự.

Dù là dị thú hay võ giả thì cũng đem hết bản sự của mình ra chém giết.

Dị thú không biết lưu thủ.

Võ giả thì không dám lưu thủ.

Tất cả mọi người đều đã sử dụng ra đòn sát thủ của mình, bởi vì một khi đã muộn, thì có thể sẽ không còn cơ hội để sử dụng nữa...

Trong một hoàn cảnh chiến đấu hỗn loạn, đẫm máu và phức tạp như vậy, Trần Vũ và Bát Hoang Diêu —— hai tên võ giả cấp 2 nhỏ nhoi cũng chả nổi bật gì mấy.

Nhưng mỗi một lần huy kiếm, múa đao, là có thể dễ dàng làm gỏi một con dị thú cấp 4 trở xuống.

"Đúng, chính là như vậy."

Trần Vũ tiện tay chém một nhát cắt đứt yết hầu của một con dị thú cấp 3 rồi nói với Bát Hoang Diêu: "Trốn sau lưng mấy lão tay to này, đừng có xài tuyệt chiêu, hành động ẩn nấp một chút. Đừng có làm cho dị thú cấp cao chú ý, trí thông minh của bọn chúng rất cao, thực lực của chúng ta thì thấp, phải đặt trọng tâm vào việc đánh lén."

"Hiểu rồi." Thiếu nữ trọng trọng gật đầu.

Hai người một người chủ công, một người yểm hộ, thời gian trôi qua, họ dần dần thích ứng được tiết tấu của trận chiến.

Ngay sau đó, lá gan của Trần Vũ càng lúc càng lớn hơn khi đã nắm rõ tình thế, bắt đầu nhắm tới những con từ cấp 4 trở lên.

Hai tầng buff là Tín Ngưỡng Chi Dược + Thiện Ác Hữu Báo, đã khiến cho lực bộc phát của cậu ta chả khác gì một võ giả cấp 3

bình thường.

Lại thêm trong tay còn cầm một thanh trường kiếm vô kiên bất tồi.

Vừa đối mặt đã chém trọng thương một con dị thú cấp 4 cũng chả phải là chuyện to tát gì.

Hiệu suất giết thú vượt xa khỏi những võ giả cấp 4 bình thường.

“Oanh động…”

Sau khi chọc qua hốc mắt của một con gấu khổng lồ, Trần Vũ vung vẩy cánh tay trực tiếp chém đứt nửa cái đầu của con dị thú.

Cậu ta lập tức xoay người rơi xuống nói với cô gái: “Thật hẳn là nên để cho người đội trưởng kia nhìn xem, anh có phải là đang khoác lác hay không.”

“Cũng không biết là đội trưởng đã đi đâu rồi.” Bát Hoang Diêu đảo mắt bốn phía: “Quá loạn, tìm không thấy.”

“Tìm cô ta làm gì. Cổ là võ giả cấp 5 nên chắc chắn là phải đi đối kháng cấp 5 rồi. Dù chúng ta có qua đó cũng chả giúp được gì… Cẩn thận!”

Đột nhiên, Trần Vũ ôm cô gái nằm xuống đất.

Sau đó liền thấy một mũi tên nỏ, bắn về phía trước sượt qua da đầu của hai người họ, cắm sâu vào xác của một con dị thú rồi phát nổ “bùm” một tiếng.

“Mẹ kiếp.”

Trần Vũ ngẩng đầu, mắng to: “Mày bị đui phỏng! Đây là gốc cây trong tường thành! Mày biết biết bắn ra xa hả?”

“Thật. . . thật xin lỗi.” Một cái đầu thò ra phía trên bức tường thành: “Tôi. . . Tôi bắn lệch…”

Trần Vũ: “Cút!”

“Được rồi.”

“Người anh em, thân thủ tốt đấy.” Cách đó không xa, một người đàn ông trung niên đang quét dọn dị thú cấp thấp gần tường thành giống như Trần Vũ nói: “Cậu chỉ có cấp 2 thôi hả?”

Trần Vũ “Không có. Cái thứ đó tôi chỉ có một cái thôi.”

“...”

Trung niên nhân: “... Ý tôi là, đẳng cấp khí kình của cậu, chỉ có cấp 2 phải không?”

Kéo nàng thiếu nữ đang nằm trên xác của một con dị thú lên, Trần Vũ giơ cây súng lục 92 hạng nặng nhắm thẳng về phía trước, bắn liên tục: “Anh không phải đã nhìn thấy rồi sao.”

“Thực lực cấp 2 lại có thể gọt được cấp 4 dễ dàng như vậy. Cậu không thể nào là hạng người vô danh được.” Người đàn ông trung niên phất tay ném ra ba quả lựu đạn nổ liều cao: “Cậu tên là gì.”

Trần Vũ: “Tôi là Bát Hoang Dịch.”

Trung niên nhân: “... Tôi không bị mù.”

“Anh Vũ!” Lúc này, Bát Hoang Diêu giống như đã phát hiện ra cái gì, chỉ thẳng về phía trước: “Em nhìn thấy đội trưởng rồi!”

Chương 512: Chiến thú triều (19) Chương 512: Chiến thú triều (19)

Trần Vũ nhìn theo hướng mà cô gái chỉ.

Quả nhiên nhìn thấy nữ đội trưởng đội B11 đang đau khổ chèo chống dưới sự vây công của hai con dị thú cấp 5, hoàn cảnh nguy hiểm và chật vật.

“Là cô ấy.” Trần Vũ gật đầu.

“Hình như cô ấy đang rất nguy hiểm, muốn đi qua cứu không?”

Trần Vũ duỗi ngón tay cái ra đo khoảng cách: “Không sai biệt lắm… Khoảng hơn một ngàn mét. Ở trên chiến trường thì có chút xa. Mưa bom bão đạn, quá nguy hiểm.”

“Này, cậu nhóc, cậu đừng có chạy qua đó đấy!”

Nghe thấy cuộc nói chuyện giữa hai người, người đàn ông trung niên lập tức ngăn lại: “Võ giả ít, dị thú nhiều, võ giả nào không phải đang một solo với hai, một solo ba? Cấp 8 đánh cấp 8, cấp 7 đánh cấp 7, 6 đánh 6, 5 đánh 5. Hai người các ngươi chỉ là võ giả cấp 2 đi xuống được chỗ này cũng là quá lắm rồi, tuyệt đối đừng bon chen vào chuyện của cấp 5! Cậu thật sự cho rằng mình là Bát Hoang Dịch sao? !”

Nghe vậy, vẻ mặt của Trần Vũ đột nhiên thay đổi, cất súng lục đi, xắn tay áo đứng lên: “Tôi vốn là đang không muốn đi qua đó, nghe mấy lời nói nhảm của ông thì tôi lại muốn qua đó thử một chút.”

Trung niên nhân: “…”

“Tiểu Diêu, chúng ta đổi vũ khí đi.”

“A… Tốt.”

Giao thanh trường kiếm cho cô gái, thu thanh võ sĩ đao về, Trần Vũ hai mắt lăng lệ, thân thể uốn lượn, tụ lực một hồi liền phóng ra ngoài!

Lấy tốc độ vượt ngoài sức tưởng tượng của người lao tới vị trí của nữ đội trưởng.

“Nè!” Trung niên nhân lo lắng: “Đừng đi mà!”

“Đông đông đông…”

Trần Vũ lao nhanh hơn.

Trung niên nhân: “... Tiên sư nó, thằng nhóc này bị thần kinh hay sao vậy?”

Khoảng cách hàng ngàn mét không phải là quá xa trong thế giới của võ giả.

Chỉ cần xẹt qua vài đạo tàn ảnh, Trần Vũ đã xuất hiện bên cạnh nữ đội trưởng, sau đó bỗng nhiên “dịch chuyển tức thời” một cái, tốc biến ra sau lưng của con dị thú giống mèo cấp 5.

“Bá bá bá…”

Nhanh chóng quăng cái đao hoa, Trần Vũ hai tay cầm đao, khí kình sôi trào, nhắm ngay hậu môn của dị thú, cắm thanh bảo vật quốc gia của Nhật Bản vào một cách mạnh mẽ!

“Võ kỹ —— ba năm không tiêu chảy!” (Thiên Niên Sát)

“Phốc phốc —— ”

Dị thú giống mèo bỗng nhiên ngẩng đầu lên, thân thể cứng đờ

Đôi mắt vốn dĩ chứa đầy hào quang tàn nhẫn nay lại lộ ra vẻ đau đớn không thể chịu nổi…

Nữ đội trưởng: “...”

“Thất thần làm cái đếch gì vậy? !” Trần Vũ rống to: “Giết nó nhanh lên!”

Nữ đội trưởng đột nhiên lấy lại tinh thần, chiếc liềm trên tay cô ấy lập tức phát ra một tia sáng màu đỏ như thể đang chảy máu.

“Võ kỹ —— Hồi Vọng Nguyệt!”

“Sưu ——— ”

Ánh sáng đỏ nhấp nháy, đầu lâu của con mèo bay thẳng lên trời.

“Phốc phốc!”

Rút võ sĩ đao ra, lắc lắc máu đen kinh tởm trên đao, Trần Vũ ngẩng đầu nhìn cái đầu mèo đang bay càng lúc càng cao, tự nhủ: “Mèo lên trời, là đủ rồi…”

“Số 1! Cậu. . . Sao cậu lại tới đây?” Nữ đội trưởng hô to.

Trần Vũ: ” Đáng lẽ tôi không nên đến, nhưng mà tôi vẫn là đến.”

Nữ đội trưởng: “…”

“Giúp chị giải quyết một con rồi, còn lại một con thì tự xử đi nha.”

Trần Vũ cố tỏ cool ngầu một lúc rồi xoay người rời đi: “Chú ý an toàn. Không phải là lần nào cũng đều có đại hiệp tới cứu chị đâu.”

Nữ đội trưởng: “…”

“Rống!”

Ở bên cạnh, con dị thú cấp năm giống loài báo bị xem nhẹ liền nổi giận, đột nhiên mở cái mồm to như cái chậu máu ra rồi phóng tới Trần Vũ trong nháy mắt.

Đồng tử của nữ đội trưởng đột nhiên co rút lại: “Số 1! Cẩn thận!”

Trần Vũ giật mình không dám quay đầu lại, vung vẩy hai chân, dùng hết sức lực để chạy trốn.

Nhưng chênh lệch giữa cấp 2 và cấp 5 giống như một vực sâu vậy, cho dù tốc độ của Trần Vũ có nhanh thì cũng thua xa dị thú hình báo này.

Trần Vũ toát đầy mồ hôi lạnh: ” Tại sao đuổi theo tôi vậy? !”

Dị thú: “Rống!”

“Số 1!” Nữ đội trưởng cầm liêm đao đuổi theo, nhưng tự nhiên là

đã quá muộn.

“Trần Vũ!” Bát Hoang Diêu hoảng sợ đứng dậy.

“Toang.” Trung niên nhân tặc lưỡi: “Dị thú Cấp 5 dễ trêu vậy sao? Không có thực lực tương ứng để chống cự, dù là đánh lén thành công thì cũng rất khó toàn thân trở ra. Sida mà xông pha đi hiến máu…”

...

“Xem ra, lại phải sử dụng tuyệt chiêu kia nữa rồi.”

Nghe tiếng xe Mercedes ngày càng gần sau lưng, Trần Vũ thở dài.

Mặc dù cậu ta biết rõ, trong một trận “Chiến tranh” lớn như vậy, muốn giấu “Đòn sát thủ” là không thể nào.

Nhưng trong lòng vẫn là có chút không thích…

“Thôi được rồi.”

“Ba!”

Chắp tay trước ngực, trong mắt Trần Vũ lóe lên một tia sáng: “Võ kỹ —— ”

“Tụ Đỉnh Thông Thấu!”

[không biết trạng thái tăng thêm: Lâm thời trí thông minh tăng lên:53%]

[phát động tê liệt! !]

[lâm thời tốc độ +94%]

“Đông!”

Một tiếng nổ bất ngờ lan ra gần một nửa chiến trường.

Mọi người, các dị thú nhao nhao quay đầu, chỉ thấy một bóng người đang bay trên trời với một quả cầu lửa.

“Loại tốc độ này…”

Sắc mặt nữ đội trưởng biến đổi kịch liệt: “Không có khả năng! !”

Trung niên nhân: “Ôi thần linh ơi…”

“Thượng thiên, giáng xuống tai nạn, không phải vì để ma luyện phàm nhân.”

“Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu…”

“Phàm nhân chết sống, thượng thiên sẽ không thèm để ý…”

Trên bầu trời, Trần Vũ nhắm chặt hai mắt, chắp tay trước ngực, một ngọn lửa hừng hực đốt khắp toàn thân, duỗi ra một chân giẫm lên một chiếc máy bay không người lái.

Sau đó, đầu to chúi xuống, rơi về phía chiến trường.

“Thượng thiên, sở dĩ hạ xuống tai nạn. Chỉ là để tạo cho “Thần” một cái sân khấu.”

” Một sân khấu để thể hiện ra trí tuể và quyền lực của một cá nhân.”

“Bây giờ…”

Trần Vũ chậm rãi mở ra một đôi mắt sáng suốt, con ngươi dần dần tập trung, nhìn xuống phàm trần hỗn độn bên dưới.

Đám người: “...”

Trong lúc rơi xuống, anh ta lặng lẽ lấy điện thoại di động ra, bấm vào một bản nhạc nền.

(Giống như Dương Quá, xuyên qua khói đen)

(em gái ngươi lặng lẽ, xẹt qua chân trời)

(Tiếng rên rỉ của ai, du hành qua luân hồi…)

(Cách cho con bú là ngay dưới chân bạn.)

(không muốn bị dụ, thì đừng có hại…)

“Thiên thần đã đến.”

“Chúng tinh quy vị…”

Trần Vũ từ từ giang rộng hai tay, để cho gió lạnh phả vào mặt.

“Các phàm nhân, các ngươi đã chuẩn bị xong chưa.”

Bát Hoang Diêu: “…”

Nữ đội trưởng: “…”

Đám người: “…”

Chương 513: Chiến thú triều (20) Chương 513: Chiến thú triều (20)

Trên thế giới này, luôn có một số tồn tại.

Bất kể là làm chuyện gì, đều sẽ hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Trần Vũ bây giờ, chính là như vậy.

Chỉ thấy toàn thân cậu ta đang bốc lên những ngọn lửa hừng hực khí thế, như là sao chổi hàng thế, lao xuống mặt đất một cách mãnh liệt!

Hắn, kiếm khí bàng bạc…

Uy thế bao la…

Tiếng nổ to lớn…

Khiến cho phong vân vì đó mà biến sắc!

Trong bất tri bất giác, cậu ta đã thu hút sự chú ý của rất nhiều võ giả.

“Đó. . . Đó chẳng qua chỉ là một tên võ giả cấp 2 thôi sao?”

Trên tường thành, một vị nữ võ giả mặt xám mày tro lẩm bẩm một mình.

Ở bên cạnh, đồng bạn của nàng lúng túng gật đầu: “Đúng vậy… Là khí kình cấp 2…”

“Sao tôi nhìn cậu ta còn khủng hơn cả võ giả cấp 7 vậy nhỉ…”

“…”

Dưới tường thành, một bộ phận võ giả cao giai có dịp thở dốc cũng đang rỉ tai nhau: “Các ngươi từng nghe qua chiêu kiếm pháp nào từ trên trời giáng xuống chưa?”

“Nghe qua rồi.” Một thanh niên đấm lui con dị thú, nói: “404 à.”

“…”

Không trung.

“Hô hô —— ”

Nương theo âm thanh cuồng phong gào thét, ánh mắt của Trần Vũ càng ngày càng sắc bén. Uốn thanh võ sĩ đao xuống, chĩa thẳng vào cái đầu của con dị thú báo cấp 5.

“Rống!”

Bản năng của loài mãnh thú đã khiến con thú này mơ hồ cảm thấy sự nguy hiểm.

Nhưng ý thức tàn nhẫn ngày càng lớn trong lòng khiến nó không muốn lộ ra vẻ yếu đuối, đột nhiên nảy lên lao về phía Trần Vũ!

Nó cũng mở cái miệng gớm ghiếc ra, định nuốt Trần Vũ vào bụng.

“Lại là một con súc sinh ngu xuẩn.”

Một vòng cung lạnh lùng và kiêu ngạo xuất hiện ở khóe miệng Trần Vũ: “Không phải là thứ đồ gì cũng đều có thể ăn vào bụng.”

“Đáng tiếc, từ trước đến giờ thì Saint Seiya chưa bao giờ sử dụng những chiêu thức giống nhau.”

“Ta sẽ không phá vỡ nó từ bên trong. Đây là may mắn của ngươi…”

Nói xong, cậu ta xoay chuyển cổ tay, điên cuồng đùa nghịch thanh võ sĩ đao trong tay!

“Bá bá bá —— ”

BUFF Tín Ngưỡng Chi Dược, cộng thêm BUFF Tụ Đỉnh Thông Thấu, lại thêm Thiện Ác Hữu Báo… Khiến cho tốc độ tấn công của anh ta vào lúc này, đã hoàn toàn vượt qua The Elder Scrolls V: Skyrim.

Mọi người chỉ có thể nhìn thấy thân thể đang run run của Trần Vũ, nhưng lại không phát hiện ra cánh tay của cậu ta đang co giật!

“Ông! !”

Cuối cùng.

Sau thời gian “Ngắn ngủi ” “Hồi lâu” ấy.

Một người, một thú, tương giao.

Cái đầu lâu của con dị thú giống như đụng phải một máy cắt kim loại trong suốt.

Cái đầu khổng lồ ban đầu ngay lập tức vỡ tan thành bột!

Máu tươi, óc, xương đầu… Rơi xuống như mưa. Dưới cái nắng mặt trời buổi trưa chiếu rọi, tạo nên một bức tranh phản chiếu làm say đắm lòng người.

“Không thể nào…”

Trên mặt đất, đồng tử của nữ đội trưởng không ngừng co vào: “Tần suất của đợt tấn công này…”

“Không thể nào!”

“Sưu ——— ”

“Bịch.”

Một hồi lâu sau.

Trần Vũ một tay cầm đao, hai chân vững vàng rơi xuống đất dưới sự kinh ngạc khiếp sợ của mọi người.

Ánh mắt thâm thúy, nhìn lên bầu trời một góc bốn mươi lăm độ.

Đó là một góc thuận tiện để suy nghĩ về định lý của vạn vật, và đại lộ của vũ trụ …

‘Nên đặt vòng cổ của con hươu cao cổ ở đâu?’

‘Nếu như đang mặc một chiếc quần da bó mà đánh rắm thì nó có nổi bong bóng lên không?’

‘Mẹ của miêu nhĩ nương, hẳn phải nên gọi là miêu nhĩ nãi.’

‘Nếu như nhân mã mang thai thì là người mang thai? Hay là ngựa mang thai nhỉ…’

“Ầm ầm! !”

Trong lúc đang nghĩ vu vơ, xác của con dị thú không đầu rơi từ trên trời xuống dưới lực hút của tâm trái đất.

Làm văng lên một làm khói bụi.

Trong làn bụi, Trần Vũ lấy lại tinh thần, từ từ lấy khẩu súng lục trong ngực ra. Vuốt ve những đường nét màu bạc trên khẩu súng.

“Cùng là Trần Vũ , cũng là chính ta.”

“Tại sao lại có sự khác biệt về trí thông minh lớn như vậy nhỉ.”

Cậu ta nặng nề nhắm hai mắt lại, nghĩ hoài cũng không rõ: “Nguyên cớ gì đã khiến cho ta ngu xuẩn đến trình độ này?”

“Chẳng lẽ phàm nhân và thần, là thật sự không có cách nào sánh bằng sao.”

Tự lẩm bẩm một mình, Trần Vũ chĩa súng vào trán: “Cái thằng óc chó này, đã xài cái đồ chơi này rồi thì sao không bắn hết đạn mẹ đi?”

“Ầm!”

Dứt lời.

Tiếng súng vang lên.

[nhận nguyền rủa: Toàn · tố chất thân thể lâm thời +73%]

[lâm thời thay thế công năng +1299; lâm thời khí quan tổng hợp cường độ +801]

[lâm thời nhịn đau nhức tính +293; bị choáng tỉ lệ:32%]

[khí huyết +2741]

“Ầm!”

[nhận nguyền rủa: Toàn · tố chất thân thể lâm thời +76%]

[lâm thời khí quan tổng hợp cường độ +767…]

“Cùm cụp cùm cụp…”

Băng đạn hết sạch.

Trần Vũ lặng lẽ cất khẩu súng đi, giang hai cánh tay, nhắm mắt lại, yên lặng cảm nhận sức mạnh bùng nổ trong cơ thể mình…

Tín Ngưỡng Chi Dược 37% lực bộc phát.

Tụ Đỉnh Thông Thấu 94% tốc độ.

Thiện Ác Hữu Báo 75%, 73%, 76% toàn thân tố chất…

“Đây mới là…”

“Sức mạnh hùng mạnh mà các vị thần nên sở hữu…”

Chương 514: Chiến thú triều (21) Chương 514: Chiến thú triều (21)

Thật lâu sau.

Khói bụi tán đi.

Trần Vũ thì vẫn như cũ duy trì tư thế "Vương giả ", thông qua khí kình, giọng nói ngạo nghễ của cậu ta vang khắp toàn trường: "Những kẻ phàm nhân ngu ngốc…"

Nữ đội trưởng trợn mắt hốc mồm.

Bát Hoang Diêu trợn mắt hốc mồm.

Tất cả mọi người trợn mắt hốc mồm…

"Hắn. . . Hắn. . . Hắn bị gì vậy?" Người đàn ông trung niên dưới tường thành, cứng ngắc quay đầu lại, lúng túng hỏi Bát Hoang Diêu.

"Anh…" Cô gái hút hút những giọt nước mũi không tồn tại: "Anh ấy. . . Tâm tình của anh ấy không tốt lắm…"

Hạ cánh tay xuống và mở to đôi mắt khôn ngoan của mình ra.

Trần Vũ giơ cao thanh rèn đao, với một thần thái "ngút trời", hoàn thành một bộ "Vũ bộ" kinh thế hãi tục.

Sau đó, chiếc áo choàng bay phấp phới, uy phong lẫm lẫm nhìn lên bầu trời ở một góc 45 độ…

Nhàn nhạt mở miệng: "Thành thật mà nói, bản tôn, rất thất vọng."

Đám người: "..."

"Đối mặt một đám dã thú không có trí tuệ, mà lại có thể đánh đến mất mặt như vậy. Thật là xấu hổ khi làm bạn với các ngươi."

Đám người: "..."

“Đương nhiên.” Tập trung ánh mắt quét qua toàn trường, Trần Vũ hiểu được đế vương chi thuật nên đã uy ân cùng thi: “Cũng không thể trách các ngươi được. Dù sao thì phàm nhân chính là ngu xuẩn như vậy đấy. Cho dù là thực lực có mạnh đến đâu đi nữa, thì cuối cùng cũng không thể phá vỡ bản chất của gen được.”

Đám người: “...”

“Thôi được rồi.” Di chuyển hai chân bước đi như là đi catwalk, Trần Vũ từng bước đi đến trước người Bát Hoang Diêu: “Hãy để cho tôi thể hiện một chút, bản lĩnh của thần.”

Bát Hoang Diêu: “...”

Đám người: “...”

Dứt lời, Trần Vũ ôm lấy Bát Hoang Diêu, nhẹ nhàng nhảy lên tường thành.

Sau đó, trước những ánh mắt kinh hoàng của rất nhiều võ giả, họ chui đầu vào trong nòng súng đại bác.

“Bát Hoang Diêu ở đâu!” Trần Vũ lạnh giọng mở miệng.

Bát Hoang Diêu: “...”

“Giao kiếm!” Trần Vũ vươn tay trái về phía cô gái.

Bát Hoang Diêu sững sờ giao thanh trường kiếm vào trong tay Trần Vũ…

“Rất tốt.” Tay trái cầm kiếm, tay phải cầm đao, Trần Vũ điều chỉnh vị trí trong nòng súng, âm thanh vang lên như sấm: “Người điều khiển pháo ở trên! Nã pháo đi!”

Bát Hoang Diêu: “? ? ?”

Trần Vũ: “Ta để ngươi nã pháo, ngươi bị điếc hả.”

“Nhưng. . . thế nhưng mà…” Thiếu nữ hoàn toàn choáng váng.

“Nã pháo!”

“Thế nhưng mà anh còn ở trong họng pháo mà…”

Một tên võ giả ở bên cạnh lẩm bẩm một mình: “Thằng này bị điên rồi sao?”

“Ta đương nhiên là phải ở trong họng pháo rồi.” tập trung mắt và nói nhanh: “Qua tính toán của ta, c = 2πr, E = mc2, và a2 + b2 = c2, và F = ma. Cộng với cosα · sinβ = (12) [sin (α + β):sin (α-β)], sin ˆ 2α = (1-cos (2α)) 2 = versin (2α) 2…”

“Kết quả cuối cùng là, pháo kích có thể tối đa hóa tốc độ ban đầu của ta.”

Bát Hoang Diêu: “…”

“Còn lề mề cái gì?” Trần Vũ ánh mắt băng lãnh: “Nã pháo!”

“Tôi…” Thiếu nữ hoảng rồi.

“Nã pháo!”

“…”

“Nã pháo! !”

Giọng nói cuối cùng có đề xi ben rất cao.

Dọa đến mặt của Bát Hoang Diêu tái đi, tim run lên, tay run, loạng choạng bấm nhầm vào thiết bị bắn…

“Đông!”

Sau một khắc, lượng lớn lực hút trong ống pháo đã được tụ lực hoàn thành, Trần Vũ bị “bắn” ra ngoài một cách mãnh liệt!

Động lực kinh hoàng của nó khiến cho mọi người đều cảm thấy hoa mắt, vị trí họng pháo bây giờ chỉ còn lại một chút quần áo rách.

Trên bầu trời, vẫn còn một chiếc giày đang lộn xộn trong gió…

“Sưu sưu sưu —— ”

Trong lúc đang bay như siêu nhân, bỏ qua cả những tiếng gió bén nhọn xung quanh tai.

Trần Vũ duỗi thẳng hai tay, cản lại những luồng không khí như chất lỏng, rống to một tiếng: “Phía trước! Người rảnh rỗi tránh ra hết! Những nơi mà bản tôn đi qua sẽ không có gì còn sống cả.”

Những võ giả xung quanh tường thành hoảng sợ né tránh.

Mức độ hoảng loạn chẳng khác gì như đi trên đường mà gặp một người bị bệnh tâm thần…

“Sưu —— ”

Chỉ thấy áo, quần, giày, đồ lót … của Trần Vũ đều đã bị gió thổi bay.

Nhưng cậu ta không thèm quan tâm, chỉ dùng hết sức khống chế thăng bằng cơ thể, tay trái cầm kiếm, tay phải cầm đao, hai tay duỗi thẳng, cả người xoay tròn như một con quay!

“Võ kỹ —— phỏng chế · bát hoang bí thuật —— Phong Toàn Ngũ!”

“Ông…”

“Ong ong ong…”

Chỉ vẻn vẹn nửa giây, Trần Vũ đã biến thành một cái cưa tròn dữ tợn, “hùng hùng hổ hổ” rơi vào trong bầy dị thú!!

“Bá bá bá —— ”

Trong lúc nhất thời, tàn chi, huyết tương, xương vỡ, tay cụt… Bay vút lên trời!

Dưới sự gia điệp của nhiều loại buff, cùng với lượng lớn động năng mà khẩu đại bác ban tặng, làm cho Trần Vũ gần như đã trở thành một tia sáng.

Những nơi đi qua, dị thú té ngã giống như đang gặt lúa vậy.

“Thiên ~ hạ ~ võ ~ công ~ ”

“Vô ~ kiên ~ bất ~ tồi ~ ”

“Duy ~ khoái ~ bất ~ phá ~ ”

Dù là gió bay vào trong miệng, Trần Vũ vẫn muốn nói: “Cảm ~ nhận ~ được~ sự ~ đáng ~ sợ ~ của ~ ~ thần ~ linh ~~ chưa?”

Chương 515: Chiến thú triều (22) Chương 515: Chiến thú triều (22)

Mười.

Ba mươi.

Năm mươi.

100.

Hai trăm…

Ở trong cái chiến trường tập hợp rất nhiều "tay to" này, Trần Vũ đã thể hiện được hiệu quả chém giết đáng kinh ngạc với thực lực chỉ có cấp 2!!

Bất kể là dị thú cấp 3, 4, 5, 6, chỉ cần chúng xượt qua người, lập tức sẽ bị cắt thành hai đoạn.

Không có thứ gì có thể chịu được vết cắt của hai vũ khí không gian hàng trăm lần mỗi giây này…

Hơn nữa, Trần Vũ không chỉ quay nhanh, mà tốc độ di chuyển còn đáng kinh ngạc hơn!

Nó đã vượt xa phạm vi thực lực của dị thú cấp 5.

Cho dù là dị thú cấp 6, cũng rất khó bắt được cái bóng của cậu ta.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn xem "từng hàng" "từng hàng" đồng loại ngã xuống, cuối cùng đến lượt chính nó…

Đây là một cảnh tượng tráng lệ như thế nào?

Trung bình mỗi giây, có hàng chục con dị thú khổng lồ ngã ầm xuống đất!

Những nơi đi qua, không còn ngọn cỏ!

Ngay cả khi máu tươi, ruột động vật và tất cả những thứ lộn xộn đổ vào người Trần Vũ, chúng cũng sẽ ngay lập tức bị văng đi bởi lực ly tâm đáng sợ…

Năm trăm.

Tám trăm.

Một ngàn…

Hàng dị thú phía trước khó khăn lắm mới rơi xuống đất, thì hàng dị thú phía sau cũng đã chết hết cả rồi. Chỉ là chưa kịp ngã xuống mà thôi.

Đây cũng không phải là chém dưa thái rau.

Đây là một máy xay thịt ở chiến trường có công suất bùng nổ!

“Hắn là ai?”

“Hắn là ai?”

“Hắn rốt cuộc là ai?”

Trên chiến trường, trong đầu của vô số người đều đồng thời có một ý nghĩ như vậy.

Ngay cả người nhận biết Trần Vũ, ở giờ này khắc này, cũng có chút không nhận ra…

“Trần Vũ…”

“Đây chính là … Thực lực của quán quân vòng đấu loại sao?”

Ở phía bắc của tường thành, bộ não của Xuân Lôi đang đứng máy: “Không. . . Không khoa học…”

“So. . . So với Dịch thì như thế nào?” Lưu Vĩ hoảng sợ nuốt một ngụm nước bọt.

“…” Xuân Lôi không trả lời.

Bởi vì điều này đã quá rõ ràng.

Cho dù võ pháp không gian của Bát Hoang Dịch có sâu đến mức nào, thì chung quy cũng là một võ pháp cấp 4, việc hình thành võ pháp cũng có một khoảng thời gian trì hoãn.

Chém giết dị thú cấp thấp như thái rau thì không thành vấn đề, nhưng mà khi đối mặt với dị thú cấp 5, thậm chí là cấp 6, thì nhất định phải sử dụng công kích một chọi một.

Mà Trần Vũ, thì giống như một chiếc cưa máy "vật lý", với một lưỡi cưa không thể phá hủy… Sát tức tử, sát bên tức vong.

Có lẽ công kích như vậy có thể dễ dàng né tránh, hóa giải, rồi phản kích đối với võ giả cấp 5, 6.

Nhưng hình thể của những con dị thú này quá khổng lồ… Căn bản là không thể nào tránh được.

Cho dù là có con nào đó thông minh nhảy lên, thì tứ chi cũng sẽ bị chặt đứt…

"Đây chính là một sát thủ dị thú… trời sinh sao." Lưu Vĩ đổ đầy mồ hôi tay, các đốt ngón tay nắm chặt kêu cót két.

"Cũng không biết là Trần Vũ có thể sử dụng thần kỹ này được bao lâu…"

"Hẳn là rất nhanh sẽ kết thúc. Cậu. . . Cậu ta cũng không phải là động cơ vĩnh cửu…"

...

Trong chiến trường.

Trần Vũ cũng không biết mình có thể kiên trì được bao lâu.

Bất quá hắn đoán chừng mấy ngày đêm chắc cũng không sao.

Chỉ không rõ là BUFF trên cơ thể cậu ta có thể tồn tại trong bao lâu.

Lúc này, nếu cậu ta đang ở trong một đàn dị thú dày đặc. Một khi tốc độ di chuyển bị giảm xuống, mức độ nguy hiểm sẽ đồng thời

tăng lên.

May mắn thay, tốc độ vẫn đang ở mức cao nhất, và không cần phải lo lắng về điều đó.

Chỉ cần xoay vòng vòng "dễ dàng" như vậy là được rồi…

"Quả nhiên."

"Thần và người, là hoàn toàn khác nhau."

Trần Vũ đang xoay tròn, nhìn bầu trời ở một góc 45 độ : "Chỉ cần cấp 2 cũng có thể quét sạch thú hải này rồi. Sau đó khi ta lên cấp 8, 9 … hay thậm chí là 175, thiên hà sẽ xé nát thành từng mảnh. ... "..."

"Ai…"

"Nơi cao, lạnh quá."

[chóng mặt: Lâm thời cân bằng tính +452; lâm thời mê muội:260;]

[Chóng mặt nghiêm trọng: Lâm thời cân bằng tính +879; lâm thời đại não hoạt tính +272; lâm thời mê muội:5 88…]

"Quay càng lúc càng nhanh thì không tốt."

Cảm giác được thân thể đang chậm rãi bay lên, Trần Vũ lập tức giảm một chút tốc độ: "Không thể bay lên trời được."

"Rống!"

Đúng lúc này, trong bất tri bất giác, cậu ta đã dần thâm nhập vào khu vực "cấp cao".

Một con dị thú dị thú nắm lấy cơ hội, mở to miệng khí, dự phán vị trí Trần Vũ ở một giây sau, dứt khoát phun ra một đoàn khí kình phạm vi công kích!

Cấp 7, và cấp 2, là khoảng cách giữa trời và đất.

Thế công của nó, chỉ cần xượt qua người thôi là có thể làm cho

Trần Vũ trọng thương.

Nhưng tình huống này đương nhiên là không thể xảy ra.

Kể từ khi Trần Vũ thể hiện ra hiệu quả giết thú đáng sợ như vậy, nhiều võ giả cấp cao đã rời khỏi vị trí ban đầu của họ và bắt đầu đi theo chuyển động của Trần Vũ.

Nhìn thấy có dị thú cấp 7 phát động tập kích, lập tức liền có người chặn phía trước.

“Võ pháp —— Hằng Tinh Phân Liệt!”

Một gã đầu trọc đang chắp tay trước ngực, bộc phát khí kình mênh mông như gió bão!

Cùng với sự rung chuyển của mặt đất, lực hấp dẫn từ khắp nơi ngay lập tức xé tan luồng khí kình này ra thành từng mảnh.

Tiện thể đập vỡ mồm mười mấy con dị thú.

Cùng lúc đó, tiếng gầm của tổng tư lệnh Lý Thanh Hải phát ra từ hàng trăm bộ khuếch đại trên tường thành: “Đội tường thành, tất cả các cuộc công kích tầm xa đều phải tránh cậu ta ra!”

“Lặp lại! Tất cả các cuộc công kích phải tranh khỏi khu vực của người đó!”

“Những võ giả cấp 7 xung quanh phụ trách yểm hộ!”

“Các võ giả ở vị trí 7 giờ, 8 giờ và 9 giờ dưới tường thành đều sang hỗ trợ cho các hướng 10 giờ và 11 giờ. Bỏ lại tất cả những con dị thú cấp thấp ở ba hướng bảy, tám và chín giờ cho cậu ta…”

Dưới sự chỉ huy của tổng tư lệnh, toàn bộ trận chiến và mọi sắp xếp chiến thuật bắt đầu lấy Trần Vũ làm trung tâm một cách mơ hồ.

Việc rút lui đám võ giả ở gần đó cũng làm cho Trần Vũ cảm thấy nhẹ nhỏm hơn, không cần phải cố kỵ ngộ thương, bắt đầu tùy tiện xoay vòng.

Nơi nào có dị thú thì đi nơi đó.

Không còn phải lo lắng về xác chết của dị thú ngã không ngay ngắn…

Nhìn vào chiến trường phía nam tường thành, những đàn dị thú càng chết càng nhiều.

Sĩ khí của hơn 20.000 võ giả trên tường lên cao!

Không ít người càng là hò reo phấn khích.

“Hóa ra ngoại trừ gia tộc Bát Hoang…”

“Quốc gia còn giữ một chiêu chuẩn bị ở sau như vậy!”

“Ngưu bức ngưu bức.”

“OHHHHHHH…”

“Nhanh! Phụ trợ đâu? Tranh thủ thời gian buff cho cậu ta một cái đi!” (thôi toang)

“Cố lên! !”

“Bác sĩ đâu? Ngây người ở đó làm gì vậy? Trị liệu tầm xa cho cậu ta đi! Đừng để cậu ấy bị thương…”

Chương 516: Chiến thú triều (23) Chương 516: Chiến thú triều (23)

Phương thức di chuyển của Trần Vũ không giống với bình thường.

Động năng do khẩu khẩu đại bác bắn ra là hướng thẳng về phía trước.

Nhưng cậu ta lại cố ý đi nghiêng, khiến hướng tiến lên hơi bị bẻ cong.

Điều này dẫn đến lộ trình "Công kích " của cậu ta là một vòng hình cung…

Thế là, quay a quay.

Cậu ta "quay" từ hướng 7 giờ trên chiến trường sang hướng 11 giờ.

Dù chỉ là một đường thẳng, nhưng bất cứ nơi nào Trần Vũ đi qua thì xác của dị thú đều không ít hơn một ngàn!

"Đây là võ kỹ gì vậy?"

Một võ giả cấp 7 chịu trách nhiệm yểm trợ không giấu được vẻ kinh hoàng trong mắt: "Thật là đáng sợ."

"Không, đây không phải là võ kỹ." Một vị võ giả khác thì lắc đầu: "Ta chỉ cảm thấy trong người hắn có trạng thái của hai loại võ kỹ, không có mạch kín khí kình của những thứ khác. Cho nên cậu ta chỉ là đang xoay tròn thôi."

"Xoay tròn?"

"Xoay tròn."

"… Không bị chóng mặt hả?"

"Nhất định là sẽ không thoải mái rồi." Tên võ giả chỉ vào khuôn mặt khi Trần Vũ xoay tròn rồi nói: "Xem đi, mắt cậu ta giống như

mắt gà chọi rồi kìa, có thoải mái gì đâu.”

Trần Vũ: “...”

Võ giả cảm thán: “Thật sự là từ xưa anh hùng xuất thiếu niên à…”

Trần Vũ: “...”

Trên tường thành.

Lý Thanh Hải vẫn đang tiếp tục chỉ huy.

“Những võ giả ở hướng 10 giờ và 11 giờ đều di chuyển về phía 8 giờ hết. Đội tường thành chú ý, vũ khí tầm xa không được nhằm vào vị trí của Trần Vũ…”

“Nhắc lại, đừng ngộ thương đến vị trí của Trần Vũ…...”

Rõ ràng, Lý Thanh Hải đã biết được tên của Trần Vũ.

Thế giới, chính là kỳ diệu như vậy đấy.

Lúc mà mọi người đều tưởng rằng tiền tuyến sẽ không còn kiên trì được bao lâu nữa thì một “chiếc máy gặt” bất ngờ xuất hiện.

Trong vòng chưa đầy một phút, đã thu hoạch được hàng ngàn sinh mạng của dị thú…

Hiệu quả tiêu diệt kẻ địch đáng kinh ngạc này chỉ có thể được mô tả là “kinh khủng”.

“Nhưng dù là được đại bác buff thêm động năng đi nữa, thì tốc độ của cậu ta cũng quá là nhanh đi, đúng không?”

Một võ giả cấp 5 có ánh mắt phức tạp: “Khí kình cấp 2, cho dù thể chất có mạnh cỡ nào, cũng không thể bộc phát tốc độ cấp 5, 6 được đúng không?”

“Chẳng lẽ lại là một Bát Hoang Dịch nữa sao…” Người bạn đồng hành nói nhỏ.

“Cho du là khi Bát Hoang Dịch ở cấp 2, cũng không bản lĩnh ngược sát cấp 5 thế này được?”

“Đúng là như vậy.” Đồng bạn gật đầu.

“Đúng rồi, nhắc đến Bát Hoang Dịch. Tại sao hắn ta không đến? Võ pháp không gian của hắn ta rất thích hợp để dọn bãi.”

“Dính phải phiền toái lớn như vậy trên người, còn có thể đi ra được sao.”

“Mẹ kiếp, lập công chuộc tội không hiểu sao…”

Dưới sự chú ý của vô số người, Trần Vũ dần lao ra khỏi “đường đua” và đến bên rìa của chiến trường.

“Chi chi ——— ”

Ngay lập tức, cậu ta giảm dần tần số quay và từ từ giảm tốc độ cho đến khi dừng lại.

“Chàng trai trẻ.” Một võ giả cấp 7 phụ trách yểm trợ bước lên phía trước, quan tâm hỏi: “Cậu thế nào rồi? Đến cực hạn rồi hả?”

“Cực hạn?” Trần Vũ ngạo nghễ ngẩng đầu: “Thần, không có cực hạn.”

Võ giả cấp 7: “... Vậy. . . Vậy thì thần… Cũng không có mặc quần áo sao.”

Trần Vũ: “... Chuyện này không quan trọng.”

Võ giả cấp 7: “...”

Đùa nghịch cây kiếm cây đao trong tay, Trần Vũ thay đổi phương hướng, chạy về phía tường thành.

Chuẩn bị ké thêm một làn sóng “năng lượng” khác.

“Phanh phanh phanh…”

Mỗi một bước chạy của cậu ta thì mặt đất đều sẽ bị nổ ra một cái hố nhỏ.

Những người có đôi mắt không tốt thậm chí không thể nhìn thấy bóng của cậu ta.

Việc này chứng tỏ rằng ngay cả khi không có động năng của khẩu đại bác, thì cậu ta cũng có thể đè bẹp hầu hết những võ giả cấp 5 khác về phương diện tốc độ, một đường lao nhanh về phía trước.

Rất nhanh, Trần Vũ đã lao đến phía dưới cùng của bức tường thành.

Nhưng mà, cậu ta còn chưa kịp khuỵu gối nhảy lên thì một luồng sáng xanh dịu bao phủ lấy đầu cậu ta như núi Thái Sơn.

[thu hoạch được cơ thể chữa trị: Khí huyết:1064; khỏe mạnh:43; sức miễn dịch:25]

[thu hoạch được cơ thể chữa trị: Khí huyết:1137]

Trần Vũ: "..."

"..."

"... Ọe."

Sau khi mạnh mẽ đè xuống một ngụm máu trong cổ họng, Trần Vũ hung hăng ngẩng đầu lên.

Nhìn thấy phía trên tường thành, trong mắt của không ít võ giả tràn đầy tôn sùng cùng kính sợ, còn có đủ loại màu sắc võ pháp chữa thương, chúc phúc, phô thiên cái địa đập xuống…...

Vẻn vẻn chỉ là số lượng, dù là xượt qua người thôi là tro cốt cũng không còn…

"... Cái đ-t con mụ nó."

Chỉ kịp chửi thề một tiếng, Trần Vũ đã lộn nhào chật vật triệt thoái về phía sau.

"Người anh em! Đừng chạy à! Đây là chúc phúc đó!"

"Đừng có hù dọa cậu ta, từ từ buff thôi."

"Các ngươi bị bệnh hay sao vậy? Buff nhiều như vậy làm gì? Quá bổ không tiêu nổi chưa nghe qua hả?"

“Trần Vũ các hạ, mau lên đây đi, đội trưởng của chúng tôi nói là muốn buff cho cậu một cái buff lớn…”

“Hả? Tôi mới phát hiện là cậu ta không có mặc quần áo…”

Cố nhịn lại ý nghĩa phang một thanh đao qua đó, Trần Vũ nhanh chóng lùi về phía sau, phóng hết tốc lực, chạy vài km dọc theo bức tường thành.

Mãi cho đến khi tránh được khu vực dòng người tấp nập phía trên, cậu ta mới lật người và nhảy lên đỉnh tường thành.

“Ngô…”

Đột nhiên xuất hiện một bóng người khiến cho nhiều người bàng hoàng.

Nhưng sau khi mọi người thấy rõ đó là Trần Vũ thì nhao nhao phát ra tiếng reo hò.

Chương 517: Chiến thú triều (24) Chương 517: Chiến thú triều (24)

“Là hắn! Tia chớp Nude!”

“Đại lão ngưu bức! Từ nay anh sẽ là thần tượng của em!”

“OHHHHH...”

“Tiểu Thiến, bà xem bên dưới của cậu ta kìa! Tiên sư nó! Tôi đã nói là thằng này đếch phải người mà…”

“Cút! Đó là thiên phú dị bẩm! Vừa đủ xài…”

“Lạch cạch.”

Đặt chân lên thành lũy của tường thành, ánh mắt đầy trí tuệ của Trần Vũ quét qua toàn trường: “Đừng có mà buff thêm chúc phúc cho ta nữa! Cũng đừng có trị liệu cho ta, thời gian có hạn, bắn tôi ra ngoài đi, nhanh lên.”

Nói xong, cậu ta liền chui vào trong họng của khẩu đại bác, rống to: “Nã pháo!”

“Đại ca, ngài. . . Ngài không nghỉ ngơi một chút hả?”

“Đừng gọi ta là đại ca.” Trần Vũ nghiêm túc.

“Gọi ngài là… Nude tia chớp?”

Trần Vũ: “? ? ?”

“Kia. . . Vậy chúng tôi gọi ngài là gì?”

“Gọi ta là… Thần.”

Võ giả: “...”

“Nã pháo! !”

“...” Nam võ giả đứng trên bệ súng nắm chặt hai tay: “Đại… Thần.

Ngài thật sự không cần nghỉ ngơi sao?”

“Kêu ngươi nã pháo thì nã pháo đi!”

“Ngài… Thật là dũng mãnh!” Võ giả bị tinh thần của Trần Vũ làm cho cảm động, vươn tay muốn bấm vào nút xạ kích.

Nhưng vào lúc này, một vầng hào quang rơi xuống.

Nhuộm trên cơ thể của Trần Vũ…

[nhận chúc phúc tăng thêm: Lâm thời lực lượng:6%; lâm thời nhanh nhẹn:8%; lâm thời thể chất:8%; lâm thời lực phản ứng:4%; lâm thời lực bộc phát:6%]

[lâm thời tinh thần:11%; lâm thời huyết dịch mang dưỡng lượng:12%; lâm thời adrenalin bài tiết hiệu suất:9%; lâm thời thị lực:13%...]

“…”

Trầm mặc, Trần Vũ quay đầu nhìn về phía nơi phát ra võ pháp.

Chỉ thấy một nữ sinh mệt mỏi, lấm tấm những giọt mồ hôi trên mặt, nhưng cô ấy vẫn giơ cao nắm đấm nhỏ lên: “Ca ca. Em biết là anh không muốn để cho chúng em tiêu hao khí kình.”

Trần Vũ: “…”

“Nhưng nhìn thấy anh liều mạng như vậy, em. . . Em lại không thể chuyện gì cũng không làm.”

Trần Vũ: “…”

“Anh nhất định phải chú ý an toàn!” Nữ sinh nghẹn ngào: ” Người khác chỉ nhìn thấy cảnh tượng phong quang vô hạn của anh, còn em… chỉ thấy tội nghiệp cho anh thôi.”

Trần Vũ: “…”

“Cố lên!” Nam võ giả rống to lên một tiếng rồi ấn xuống nút xạ kích!

“Ầm!”

Tiếng pháo vang rung trời.

Trần Vũ bị bắn ra.

Nhưng mà trong lúc phi hành, cặp mắt của hắn vẫn còn đang nhìn chằm chằm vào ả nữ sinh, trong mắt toàn là sát khí…

“Ca ca… Hình như anh lúc nào cũng nhìn em.” Nữ sinh kích động che miệng lại: “Đây là tình yêu sao…”

…

Tác động do đại bác gây ra khiến cho tốc độ của Trần Vũ lại đột phá đỉnh phong!

Bắt đầu vòng thu hoạch thứ hai.

Mặc dù đã bị heo đồng đội “buff” cho một đợt, nhưng dù sao thì hiệu quả cũng có hạn. Tốc độ tổng thể của Trần Vũ cũng không giảm bao nhiêu.

Tuy nhiên, hành động của đội tường thành đã tạo nguồn cảm hứng cho một số võ giả cấp 7 đang làm nhiệm vụ yểm trợ.

“Này, có ai trong các người biết sử dụng võ pháp phụ trợ không? Buff thêm cho thằng nhóc này vài cái đi.”

“Có thể suy sét đấy. Nếu như cứ xoay như thế thì thân thể tuyệt đối sẽ không dễ chịu gì. Buff cho cậu ta nhiều một chút.”

“Tôi không biết xài, nhưng lão Vương biết. Lão Vương, ông lên đê.”

“Không thành vấn đề.” Tên võ giả cấp 7 được xưng là lão Vương này gật đầu, chắp tay trước ngực, áp sát tới chỗ Trần Vũ.

“Tiên sư mụ nội nó…”

Trần Vũ cảm thấy có một ngọn lửa quỷ dị bốc lên từ đáy lòng.

“Mẹ nó, lão tử ở chỗ này tốn công tốn sức giết dị thú, không chỉ

phải đề phòng bọn chúng mà còn phải đề phòng thêm các người nữa, một mình ta phải cân hết hả? !”

“Móa!”

Vừa xoay tròn vừa nhìn qua mạch kín đang dần hình thành của tên võ giả cấp 7, Trần Vũ đang chuẩn bị chuồn.

Đây chính là cấp 7 tay to đó.

Lỡ như mà bị “dính” cái này, chẳng phải là một đời thần linh sẽ bỏ mình tại chỗ hay sao?

“Võ pháp —— kiện thể cường…”

Ngay lúc chiêu thức của lão Vương vừa ra khỏi miệng, một người mặc áo giáp có thân hình mập mạp đột nhiên xuất hiện, đặt mông húc cho “Lão Vương” bay hơn mấy chục mét…

“Các người lui ra hết, chi viện khu vực khác đi, nơi con mẹ nó này thì giao cho ta.”

Người đến —— Là Cẩu Thánh!

“Võ. . . Võ pháp của tôi vừa mới thành hình mà!” Lão Vương sững sờ trong giây lát liền nổi giận: “Ngươi không thể chờ một lát được hả?”

“Không cần phải chúc phúc thêm cho cậu ta.” Cẩu Thánh vác cây cự chùy điềm nhiên nói: “Đột ngột gia tăng lực lượng cũng có thể gây ra sự mất cân bằng. Chút khí kình cỏn con mẹ nó con đó ngươi tự mình giữ lại đi.”

“Đi tiểu được một nữa, còn có thể ngẹn nước tiểu về trong bàng quang sao?”

“Được mà.” Cẩu Thánh gật đầu: “Ta làm được đấy.”

“…”

“Sao vậy?”

“... Không sao. Ông thì kinh rồi.”

Võ giả được xưng là lão Vương ngượng ngùng rời đi.

Những võ giả khác xung quanh cũng gật gật đầu với Cẩu Thánh, rồi tiến về nơi xa, đi chi viện chiến trường cao giai.

Cẩu Thánh là võ giả cấp 7 đỉnh phong.

Còn mạnh hơn tất cả bọn hắn cộng lại.

Đủ thực lực để bảo vệ an toàn cho Trần Vũ, mọi người cũng chả lo lắng gì.

“Trần Vũ, vừa rồi cậu giật con mẹ nó mình rồi hả.” Cẩu Thánh lơ lửng giữa không trung bay đến trên đầu Trần Vũ: “Suýt chút nữa là bị dính chúc phúc rồi đó.”

“Bá bá bá —— ”

Chương 518: Chiến thú triều (25) Chương 518: Chiến thú triều (25)

Trần Vũ vừa gặt thú vừa suy nghĩ.

Trong đầu cậu ta đang sử dụng tư duy không gian tuyệt vời của mình để hình thành một bàn tay, sau đó dùng bàn tay đó để tính toán.

“Nếu như, ta suy đoán không sai…”

Trong mắt Trần Vũ lóe lên một luồng ánh sáng của trí tuệ: “Ngươi…”

“Đúng thế.” Cẩu Thánh gật đầu: “Ta đã biết được bí…”

“Ngươi có thù hằn với ta hả.”

Cẩu Thánh: “...”

” Nếu không thì tại sao ngươi lại ngắt lời chúc phúc của người đó? ”

Cẩu Thánh: “...”

“Thì ra…” Giọng nói của Trần Vũ dần dần trở nên rét lạnh: “Ngươi cùng một bọn với dị thú!”

Cẩu Thánh: “...”

” Thật sự không ngờ tới. Thì ra người thầy chủ nhiệm của trường có lông mày rậm mắt to, thân hình rộng thùng thình cũng sẽ phản bội cách mạng.”

Cẩu Thánh: “...”

Trong lúc nhất thời, Cẩu Thánh rơi vào trạng thái bàng hoàng.

Mơ hồ tự hỏi liệu mình có đoán sai gì không …

“Ở trong cái vũ trụ này, không có bao nhiêu thứ có thể che giấu được sự tồn tại trước ta. ” Trần Vũ từ từ giảm dần tốc độ xoay tròn rồi dừng lại: “Ngươi, cũng coi như là nhất đại danh trĩ.”

Cẩu Thánh: “... Cậu xoay nhiều quá nên bị ngu rồi hả.”

“Thiên tài bên trái, kẻ điên bên phải.” Hai tay Trần Vũ nắm chặt vũ khí, nheo mắt lại: “Thiên tài và kẻ điên vốn chỉ cách nhau một ý nghĩa sai lầm mà thôi. Nói đi, chính ngươi là người mang theo dị thú tới đây phải không?”

Cẩu Thánh đưa tay sờ trán Trần Vũ: “Cậu bị bệnh thì cứ nói thẳng ra đi.”

Bởi vì hai người đã giảm dần tốc độ, nên trong lúc nói chuyện với nhau thì dị thú đã nhao nhao xông tới.

Sắc mặt Cẩu Thánh trầm xuống, giơ cự chùy lên rồi quẹt mạnh nó!

“Hô!”

Cơn cuồng phong lập tức thổi bay bốn vòng tròn dị thú.

Tạo ra một mảnh đất trống.

” Đây là chiến trường, không phải phòng làm việc của ta. Đừng có mà nói mấy chuyện vô ích với ta.” Trong đôi mắt dài và hẹp của Cẩu Thánh hiện lên tinh quang: “Ta, đã biết được bí…”

“Ầm ầm!”

Đột nhiên có một tiếng động lớn vang lên, chấn thiên động địa!

Mọi người đều quay đầu nhìn về phía nó theo bản năng.

Phía trước, trên chiến trường của đám võ giả cấp tám, hơn mười người võ giả cấp tám liên thủ tự bạo…

Sóng xung kích lan rộng, trộn lẫn với uy năng dường như vô tận, xé toạc những gợn sóng trong không gian.

Đông đảo dị thú cấp tám xung quanh khu vực đó đều bị giết ngay

tại chỗ!

Cấp tám, là cấp độ mà ngay cả vũ khí công nghệ cũng không làm gì được.

Bọn họ đã nắm vững được bản chất của không gian, có thể tách rời không gian ra ngay lập tức và ngăn cản mọi tổn thương.

Ngay cả khi ném hàng trăm quả bom hạt nhân qua đó, nó cũng sẽ không thể phá hủy một ngôi làng nhỏ được một võ giả cấp 8 che chở.

Mà dị thú cấp 8 tương tự cũng đã có được một trí tuệ không tầm thường, nên tự nhiên chúng cũng có thể dễ dàng sử dụng được sức mạnh không gian.

Do đó, có thể giết chết cấp 8, chỉ có thể là đồng cấp…

Nếu như mà có thể ép cho hơn mười võ giả cấp 8 hy sinh…

“Ô ô ô ——— ”

Toàn bộ chiến trường đột nhiên vang lên những tiếng báo động phòng không chói tai!

“Đến rồi…” Cẩu Thánh cứng đờ cả người.

“Cái gì đến rồi?” Trần Vũ hỏi.

“… Cấp 9.” Cẩu Thánh quay đầu nhìn Trần Vũ: “Dị thú cấp 9. Đến rồi.”

“Toàn Thể võ giả, nghe lệnh của ta.”

Trên tường thành, Lý Thanh Hải gào thét: “Từ bỏ chiến tuyến, lui về nội thành!”

Tất cả võ giả trở nên náo động trong nháy mắt.

Mà mà võ giả cao giai thì đã rút lui mà thèm do dự. Rõ ràng là đã chuẩn bị từ sớm.

“Toàn bộ võ giả từ cấp 4 trở xuống đều lui về nội thành.”

“Võ giả cấp 4 trở lên thì sẽ đánh chặn trong phạm vi phía tây thành phố!”

“Võ giả cấp 8 nhớ chú ý bảo vệ bản thân, đừng nên có tiếp xúc gì với con quái vật cấp 9 này…”

“Rút lui! !”

Cùng với tiếng quát của Lý Thanh Hải, dưới vách núi cách đó mười ngàn mét, một bàn tay to hơn mấy chục mét đột nhiên duỗi ra.

Sau đó là đầu, cơ thể, hai chân …

“Rống ốngggggggg!”

Con vật khổng lồ trèo lên vách đá, duỗi thẳng tay chân ra và nhảy cẫng lên đầy phấn khích.

“Đông!”

“Đông! !”

Mỗi khi tiếp đất thì chấn động mà nó mang lại cho bức tường cách đó 10.000 mét là nứt ra, rơi ra …...

“Đây là…” Hai con ngươi đầy trí tuệ Trần Vũ dần dần tách ra: “Con khỉ đột?”

“Rống ốngggggggg…”

Con khỉ đột khổng lồ trừng lên đôi mắt đỏ như máu, vung tay nắm lấy một con dị thú cấp 8 cao cả trăm mét, rồi nhét vào miệng nhai.

“Két xùy.”

“Két xùy…”

Huyết dịch, xương vỡ, dạ dày… Chen chúc mà ra.

Toàn bộ võ giả có mặt ở hiện trường đều sững sờ.

Trần Vũ: “... Nó không bị tiêu chảy hả.”

Cẩu Thánh: "..."

"Rống ốnggggggg!" Đánh bay nửa cái xác còn lại, con khỉ đột cấp 9 tiến lên một bước, giơ hai quả đấm to như hai quả đồi, đấm mạnh vào ngực nó!

"Đông đông đông đông đông! ! !"

Các làn sóng âm thanh lan rộng che giấu đi luồng năng lượng mà khoa học không thể nào giải thích được, đánh trúng vào tất cả sinh vật có mặt ở đây.

Bất luận dị thú , hay là võ giả…

"Nằm xuống!"

Cẩu Thánh nổi da gà toàn thân, cái cơ thể mập mạp của lão cũng bổ nhào về phía Trần Vũ ngay lập tức.

"Ong ong ong…"

Sóng âm hiện thành hình bán cung dài theo.

Bất cứ nơi nào nó đi qua, dù là mạnh đến mấy cũng phải bị thương.

Những kẻ có thực lực yếu thì sẽ bị phát nổ ngay tại chỗ, biến thành một màn sương máu.

Ngay cả khi hiệu quả của nó đã bị suy nhược, khi chạm đến tường thành, nó vẫn gây ra những thương vong thảm khốc …

"Ọe!"

Cẩu Thánh loạng choạng bò dậy, lại nôn ra một búng máu, sắc mặt có chút tái nhợt: "Trần Vũ… Khục, cậu không sao chứ?"

"Không sao." Trần Vũ ngồi dậy: "Chỉ là ngươi nôn hết lên mặt ta rồi."

"Đi mau."

Kéo lấy bắp đùi, đặt mông Trần Vũ về phía trước dựa cả người

vào vai Cẩu Thánh, bộc phát khí kình rồi bỏ chạy: “Không thể ở lại đây nữa.”

“Đông! !”

Mặt đất nổ tung, Cẩu Thánh đã lao ra trăm mét chỉ trong chốc lát.

Mặc dù lão ta không phải là một võ giả chuyên về tốc độ, nhưng với thực lực cấp 7 của lão, dù sao cũng nhanh hơn rất nhiều so với Trần Vũ lúc này.

Trần Vũ: “... Chậm một chút.”

Cẩu Thánh: “Chậm nữa là chết đó!”

“Chậm một chút đi.” Trần Vũ lắc đầu: “Trong đít gió nó ùa vào rồi.”

Cẩu Thánh: “...”

“Chờ chút…” Bỗng nhiên, với thị lực vượt xa người thường của mình, Trần Vũ mơ hồ đã nhìn thấy một thứ gì đó: “Hình như có gì đó sai sai.”

“Chuyện gì vậy?”

“... Con dị thú cấp 9 kia…”

“Hả?”

“Tựa hồ đang nhìn ta…”

Vừa dứt lời, Cẩu Thánh bỗng nhiên dừng lại.

Một cỗ lãnh ý, vô hình quét qua toàn thân…

Chương 519: Chiến thú triều (26) Chương 519: Chiến thú triều (26)

“Hình như…”

“Nó đang nhìn ta.”

Nghe được lời này của Trần Vũ, Cẩu Thánh cứng đờ cả người, chậm rãi quay đầu lại.

Quả nhiên!

Chỉ thấy cái con quái vật khổng lồ dài vài trăm mét này, đang nhìn chằm chằm vào hai người họ với đôi mắt to đỏ rực không nháy lấy một cái…

Sự tàn bạo, hung tợn, hận ý từ trong đôi mắt ấy … Giống như thực chất.

“Tại. . . Tại sao nó lại nhìn cậu?” Giọng của Cẩu Thánh run run.

“… Ngu xuẩn phàm nhân.”

Trần Vũ im lặng một lúc, sau đó đột nhiên giễu cợt: “Tại sao lại nhìn ta? Chuyện này không phải đã quá rõ ràng rồi sao?”

“Hả?”

“Động não một chút, dùng lý trí suy tính để tính toán.” Trần Vũ duỗi ra một ngón tay trỏ, chỉ chỉ vào đầu của bản thân: “Nó nhìn ta mà không nhìn người khác, có nghĩa là ta khác với người khác.”

“… Có lý.” Cẩu Thánh ngưng trọng gật đầu.

“Như vậy thì khác nhau ở điểm nào?” Trần Vũ buông tay.

“Ý của cậu là…” Cẩu Thánh dần dần nhận ra: “Điểm khác biệt của cậu là thiên phú …”

Trần Vũ: “Là do ta không mặc quần áo.”

Cẩu Thánh: "..."

"Nhìn xem đi, ta là người duy nhất không mặc quần áo trong cái đám võ giả ở đây."

Tiêu cự trong đôi mắt của Trần Vũ hiện lên vẻ trí tuệ vô biên: "Lỗ Tấn đã từng nói rằng, khi loại bỏ tất cả các đáp án, những thứ còn lại, cho dù là khó có thể tin thì đó cũng là sự thật."

Cẩu Thánh: "..."

Trần Vũ: "Bởi vì ta là người duy nhất không mặc quần áo, khí chất độc nhất vô nhị của ta đã thu hút sự chú ý của con quái vật cấp 9 này, đó là điều hiển nhiên thôi."

Cẩu Thánh: "... Tôi thì cảm thấy là bộ não của cậu hôm nay có vấn đề."

"Đừng dài dòng nữa, nhanh tìm một bộ quần áo cho bản tôn..."

"Rống ốngggggggg..."

Khi hai người đang nói chuyện, con dị thú cấp 9 ở tít đằng xa kia đã há to cái miệng như cái chậu máu, gầm lên và phun ra một quả cầu ánh sáng.

Mục tiêu chính là hai người Trần Vũ và Cẩu Thánh!

Đồng tử của Cẩu Thánh đột nhiên co lại, adrenaline tiết ra điên cuồng, khiêng Trần Vũ lên tránh đòn.

Nhưng tốc độ của cái quả cầu ánh sáng này nhanh đến mức nào?

Nếu như so sánh, thì tốc độ của Cẩu Thánh chả khác gì một con ốc sên đang bò...

"Võ pháp —— Thiên La Vạn Dẫn Thiên Tượng."

Trong cái lúc ngàn cân treo sợi tóc này, một võ giả cấp 8 có mái tóc hoa râm đột nhiên xuất hiện, chắp tay trước ngực và tạo ra hàng vạn mạng nhện.

“Vụt! Vụt! Vụt! Cọ cọ…”

Từng tầng từng tầng mạng nhện mở ra.

Nó bị quả cầu ánh sáng xuyên qua một cách dễ dàng.

Nhưng lực trùng kích cũng đã bị giảm đi rất nhiều.

“Võ kỹ —— Đấu Chuyển Càn Khôn!”

Một võ giả cấp 8 khác hiện thân, chắn ở đằng trước quả cầu ánh sáng, hai tay nắm vào hư không rồi hất lên, nhìn thì nhẹ nhàng, nhưng thật ra lại rất nặng nề!

“Sưu —— ”

Quả cầu bị trật nhẹ.

Bay thẳng đến những dãy núi mờ ảo ở phía bắc…

“Ầm! ! !”

Trong phút chốc, thiên hôn địa ám!

Đó là ánh sáng cực hạn, che luôn cả sự rực rỡ của mặt trời.

Từng tòa sơn phong…

Từng mặt ngọn núi…

Đều ở trong cái vụ nổ kinh hoàng đó, tan thành mây khói…

“Ừng ực.”

Cẩu Thánh khô khốc nuốt nước miếng, quay lại cúi đầu với hai người võ giả cấp 8: “Cám ơn tiền bối cứu mạng.”

“Đi mau.” Võ giả cấp 8 đứng trước mặt hai người, sắc mặt xen lẫn xanh đỏ, cố nén đau đớn trong người: “Con súc sinh này hình như đã để mắt tới hai người.”

“Vâng!”

Cẩu Thánh không dám nhiều lời, quay người phi nước đại rời đi.

“Hai người này không sai.” Trần Vũ tán thưởng gật đầu: “Có bản tôn mấy phần khí khái.”

“Cậu mau ngậm con mẹ nó mồm lại đi!”

Hai người nhấp nháy vài cái, sau đó nhảy qua bức tường thành và bắt đầu phi nước đại về phía nội thành.

“Chờ . . . chờ một chút ta…” Bát Hoang Diêu vẫn luôn quan tâm đến Trần Vũ, lo lắng nhảy ra khỏi bức tường thành, vừa hét lên vừa đuổi theo: “Anh Vũ…”

“Đó là một trong những ái phi của ta.”

Trần Vũ bình tĩnh nói: “Trong lúc đào vong thì tất nhiên sẽ mệt mỏi, không có nữ nhân hầu hạ, bản tôn… Có chút không tiện.”

Cẩu Thánh: “...”

Mặc dù từ tận đáy lòng, lão rất muốn ném cái tên Trần Vũ không biết bị đứt cái dây thần kinh nào này xuống đất, nhưng Cẩu Thánh vẫn dừng lại, chờ đến khi Bát Hoang Diêu đuổi tới rồi kéo cô ấy chạy cùng.

“Rống ốnggggggg—— ”

Con dị thú cấp 9 gào thét, tức giận đến mức đập hai bàn tay xuống mặt đất, nó định đuổi theo.

Nhưng nó chưa kịp đứng dậy, thì đã có một cái chuông lớn ngưng tụ bằng khí kình đè lên đỉnh đầu có nó!

“Duang!”

“Rống —— ”

“Oanh long long long…”

Cơ thể khổng lồ của con đười ươi đã bị đè bẹp xuống mặt đất.

Hậu quả lan rộng khiến cho mặt đất hở ra, nổ tung và nứt nẻ …

Toàn bộ chiến trường rộng lớn không nhìn thấy phần cuối này lập tức bị bao phủ bởi rất nhiều những vết nứt dày đặc.

Một trong những vết nứt đó đã trực tiếp cắt bức tường thành làm hai đoạn…

Chương 520: Chiến thú triều (27) Chương 520: Chiến thú triều (27)

“Toàn thể, mau rút lui!” Giọng Lý Thanh Hải vang lên như sấm.

“Rống! !”

Con dị thú cấp 9 lắc lắc cái đầu rồi ngẩng lên, lộ ra vẻ mặt gớm ghiếc, toàn thân bộc phát khí kình.

“Bá bá bá…”

Sau một khắc, từ trong bộ lông của nó nhảy ra hàng vạn con đười ươi nhỏ.

Con cao nhất không quá 5 mét.

Con nhỏ nhất chỉ có nửa mét…

Bọn chúng vò đầu bứt tai, ồn áo náo động, rồi lao ra ngoài với tốc độ cực nhanh giống như một bầy sâu bọ vậy.

“Duang!”

“Duang!”

“Duang…”

Sau đó, lần lượt những chiếc chuông nhỏ từ trên trời giáng xuống, đàn áp hầu hết những con đười ươi nhỏ này.

Tuy nhiên, vẫn có hàng trăm con chạy nhanh nhất đã băng qua được tường thành, đuổi theo truy sát về hướng chạy trốn của Trần Vũ và những người khác.

…

“Tại sao nó lại luôn nhắm vào cái tên Trần Vũ này vậy?”

Thông qua võ pháp, Lý Thanh Hải, người đang quan sát chiến

trường từ xa, trong đầu liền toát ra câu nghi vấn này.

“Luôn cảm thấy…”

“Có nơi nào đó không thích hợp…”

…

“Phanh phanh phanh…”

Đôi chân nặng trĩu, bước trên đường nhựa phát ra những âm thanh giòn giã.

Cẩu Thánh cõng Trần Vũ trên vai trái và Bát Hoang Diêu trong tay phải, lao về phía nội thành với tốc độ tối đa.

Ở bên trái và bên phải của họ, cũng có rất nhiều võ giả đang chạy thục mạng.

Nhưng mà, ánh mắt nhạy cảm của Trần Vũ thì lại nhìn thấy những khuôn mặt mang nỗi tuyệt vọng, sợ hãi và bất lực trên cửa sổ của những tòa nhà xung quanh ……

Thú triều đến rồi.

Võ giả bại lui.

Vậy thì sau đó những bách tính bình dân này sẽ phải đối mặt với cái gì, còn cần phải suy đoán sao…

“…”

Trong hai con ngươi tràn đầy trí tuệ của Trần Vũ lại hiện lên một nỗi bi thương hiếm thấy.

“Hưng, bách tính khổ.”

“Vong, bách tính khổ.”

“Hưng, bách tính khổ.”

“Suy, bách tính khổ.”

“Vậy thì lúc nào bách tính mới vui đây?”

Trần Vũ rơi vào trầm tư: “.. . Ừm, chắc là chỉ có nhìn xem những bách tính khác khổ hơn họ thì lúc đó mới vui…”

Cẩu Thánh: “...”

“Vũ. . . Anh Vũ…” Trong lúc chạy trốn, Bát Hoang Diêu cẩn thận lấy ra hai món đồ, đưa cho Trần Vũ: “Đây là đồ của anh bị rớt xuống nè.”

Một món là súng lục ổ quay.

Một món khác là mặt nạ của người chấp pháp.

Trần Vũ định thần lại, đôi mi nhướng lên một chút: “Tốt, không hổ là phụ tá đắc lực của bản tôn. Ngươi, nhất định sẽ lưu danh sử sách.”

Bát Hoang Diêu: “...”

Cẩu Thánh hô to: “Cái tên Trần con mẹ nó Vũ này hôm nay bị cái quái gì thế? Bị bệnh tâm thần nặng như vậy?”

Bát Hoang Diêu: “Tâm trạng của anh ấy không tốt lắm.”

“Không.” Trần Vũ lắc đầu: ” Khi giấc mơ gặp được hiện thực; khi ngây thơ chạm đến lãng mạn; khi số phận va chạm với tình cờ; khi dải Ngân hà thuộc về vạn vật… Luôn có những kẻ có trí tuệ lẻ tẻ như vậy, giống như liệu nguyên chi hỏa, chiếm cứ trong tâm linh ta. Tâm linh thông thấu, thì tụ đỉnh thông thấu, tụ đỉnh thông thấu, thì vũ trụ thông thấu, quy tắc chung đó chính là thần, thấu hiểu thì sẽ trở thành thánh. Ta, cũng là thần thánh vậy?”

Cẩu Thánh: “... Ông đây vả sml nó nhé.”

Bát Hoang Diêu: “... Đừng.”

Cẩu Thánh: “Mả cha nó, rốt cuộc thì thằng này nó đang lảm nhảm cái mẹ gì vậy?”

Bát Hoang Diêu: “Tâm. . . Tâm trạng của anh ấy không được tốt

lắm…”

“Không.” Trần Vũ lắc đầu: ” Khi giấc mơ gặp được hiện thực; khi ngây thơ chạm đến lãng mạn…”

“Mày ngậm con mẹ nó mồm lại hộ bố cái! Không sợ gió lùa vào hả?” Cẩu Thánh gào thét.

“Mông ta ở đằng trước.” Trần Vũ tỉnh táo mở miệng: “Gió không lùa được vào mồm đâu.”

Cẩu Thánh: “… Mả mẹ nó.”

“Chít chít chít chít —— ”

Khi ba người đi qua sân vận động Tổ Chim, càng ngày càng gần đến nội thành. Phía sau đột nhiên vang lên hàng loạt tiếng thét chói tai.

Trần Vũ bởi vì đang quay mặt về phía sau, lập tức nhìn rõ người tới: ” Là một đám tiểu đười ươi, hình như đang đuổi theo ta.”

Bát Hoang Diêu: “Tại… Tại sao vậy?”

Trần Vũ: “Bởi vì ta không mặc quần áo.”

“Tiên sư nó!” Cẩu Thánh rống to: “Cậu có thể nghiêm con mẹ nó túc một chút được không vậy? Xem dùm tôi bọn nó là cấp mấy!”

“Ngu xuẩn phàm nhân.” Trần Vũ bĩu môi: “Chẳng lẽ ngươi không có tuyến tiền liệt sao? Chẳng lẽ tuyến tiền liệt của ngươi không biết suy nghĩ hả? Chuyện này mà cũng phải nhìn à? Ngươi là võ giả cấp bảy, có thể đuổi kịp thì ít nhất cũng là dị thú cấp 6 trở lên.”

“Cẩu. . . Cẩu chủ nhiệm.” Bát Hoang Diêu mở miệng: “Đều là cấp 6. Ở giữa còn có hai con cấp 7. Tốc độ của bọn chúng rất nhanh! Sắp đuổi tới rồi…”

“Chết tiệt! Mẹ nó!”

Cẩu Thánh hung tợn chửi thề, thân hình của lão ta đột ngột dừng

lại, vung chiếc búa tạ lên rồi đập mạnh về phía sau!

“Võ kỹ —— Liệt Bạo Cương!”

“Đông!”

Cự chùy, rơi ầm ầm xuống mặt đất.

Sức mạnh kinh hoàng đập xuống, kéo thêm một làn sóng xung kích do nó tạo ra đã đẩy hàng trăm con đười ươi nhỏ lùi ra xa hàng trăm mét.

“Ầm ầm…”

Cùng lúc đó, chấn động của cây cự chùy này cũng gây ra một trận động đất trong một phạm vi.

Ba tòa nhà ở hai bên đường đột nhiên sụp đổ, chỉ trong chốc lát đã chôn vùi vô số sinh mạng …

“Các ngươi, đi.”

Cẩu Thánh đặt hai người họ xuống, một mình lão đứng chặn ở phía trước: “Để tôi chặn những con khỉ này lại.”

“Chủ nhiệm…” Bát Hoang Diêu chần chờ.

Trần Vũ thì chả thèm dừng lại một chút nào, lôi kéo cô gái rời đi ngay lập tức: “Cẩu chủ nhiệm, đừng chết đấy.”

Cẩu Thánh sững sờ, lập tức nở nụ cười: “Thì ra là cậu cũng biết quan tâm người khác…”

Trần Vũ: “Nếu không tôi còn phải đi đốt giấy tiền vàng bạc nữa.”

Cẩu Thánh: “... ĐKMN, lăn.”

Chương 521: Chiến thú triều (28) Chương 521: Chiến thú triều (28)

Chiến tranh trong thực tế luôn luôn bi thảm hơn là tưởng tượng.

Thú triều, cũng là như thế.

Khi tường thành sụp đổ, tiền tuyến bại lui…

Bầy thú hải nhìn không thấy điểm cuối này mạnh mẽ lao vào trong thành, giết vào trong những tòa nhà chọc trời.

Quần thể kiến trúc đã từng đại diện cho nền văn minh huy hoàng của nhân loại, lại dễ dàng bị những con dị thú khổng lồ giẫm nát dưới chân, tùy ý chà đạp.

Tiếng cảnh báo, tiếng nổ, tiếng sụp đổ, tiếng la thảm thiết… Cùng nhau "tấu lên" một bản nhạc tuyệt vọng của địa ngục.

"Ngươi đã từng thấy được Kinh Thành lúc 4 sáng chưa?"

Rất nhiều người đều đã từng hỏi như vậy.

Nhưng từ nay về sau…

Mọi thứ đều sẽ biến thành lịch sử…

…

"Dừng lại!"

Hàng nghìn binh sĩ đã đóng quân ở lối vào của bức tường thành nội đô.

Tất cả bọn họ đều được trang bị súng và đạn thật, trong mắt toát ra sát ý nghiêm nghị.

Bất cứ người nào định bước vào trong vòng báo động sẽ bị họ bắn chết không thương tiếc.

Những đống xác chết chồng chất trên bãi đất trống bên cạnh chính là bằng chứng.

Khi Trần Vũ và Bát Hoang Diêu chạy được tới nơi này, những bách tĩnh tuyệt vọng đã vây quanh vòng vây bảo vệ.

“Bất kể là ai, chỉ cần là tiến vào đường ranh giới, giết không tha!”

“Cấm chỉ tiến lên! Toàn bộ giải tán!”

“Tản ra! !”

Cổng thành, viên sĩ quan cao hơn hai thước hét khàn cả giọng.

Đám đông lang thang này dù là không dám bước tới, những vẫn không muốn giải tán.

“Trưởng quan, để cho chúng tôi vào trong đi…”

“Cầu xin ngài.”

“Tôi không muốn chết, ta có tội gì chứ…”

“Mở cửa! Mở cửa! Mở cửa!”

“…” Một người thanh niên không nói chuyện, chỉ là cõng một người mẹ già trên lưng rồi quỳ xuống mặt đất.

“Tôi không đi vào, có thể cho vợ của tôi vào được không?” Một người đàn ông khác thì dùng chân trái giẫm lên đường ranh giới, đau khổ van xin: “Cô ấy vừa mới mang thai được một tháng, không nằm trong phạm vi sơ tán sao…”

“Nổ súng!”

Viên sĩ quan hai mắt đỏ hoe, vung mạnh tay lên! .

“Ầm!”

Một viên đạn găm vào bên cạnh chân của người đàn ông.

Người đàn ông sợ hãi đến mức lùi lại nửa bước.

Đá vụn bay lên cắt trúng một bên khuôn mặt của chàng trai trẻ. Nhưng cậu ta chỉ nhếch miệng một cái rồi tiếp tục quỳ lạy …

Thú triều đang ở phía sau.

Chỉ có trốn vào trong nội thành mới có một chút hi vọng sống…

“…”

Sĩ quan cắn đầu lưỡi, mặc cho mùi máu tanh nồng nặc lan tràn: “Lặp lại một lần cuối cùng, kẻ nào đạp lên đường ranh giới sẽ bị giết ngay tại chỗ!”

“Nhường một chút, nhường một chút đi cám ơn…”

Ngay lúc hai phe đang giằng co.

Đám đông phía trước đường ranh giới bị đẩy ra, hai bóng người hiện ra từ phía sau.

Trần Vũ và Bát Hoang Diêu.

“Người tới dừng lại!”

Thấy hai người đang định bước vào, tên sĩ quan quát to: “Vòng cảnh giới này là khu vực quân sự! Hiện giờ là thời chiến! Đi vào trong vòng thì sẽ giết không tha!!”

“Chúng. . . Chúng tôi nhận được lệnh của tổng chỉ huy là tiến vào nội phố.” Bát Hoang Diêu thận trọng giơ tay lên.

“Các người là võ giả?”

Trần Vũ: “Các ngươi là người mù hả?”

Sĩ quan: “…”

Trần Vũ: “Có phải bị đui rồi hay không? Hiệu ứng võ kỹ đặc biệt của bản tôn còn đang léo sáng đây này, không phải võ giả thì chẳng lẽ là người Saiya hay sao?”

Sĩ quan: “Ngươi. . . Hai người là võ giả đi chi viện cho tường thành hả?”

Trần Vũ giang hai cánh tay ra: “Không nhìn thấy là quần áo cũng bị đánh mất rồi à?”

“…”

“Mở cửa.”

Sĩ quan: “… Mời. . . xin vui lòng nói tên của hai người.”

Bát Hoang Diêu ngăn trước mặt Trần Vũ, mở miệng: “Tôi tên Bát Hoang Diêu, anh. . . Anh ta tên là Trần Vũ. Cám ơn.”

“Sai!” Trần Vũ khoát tay: “Là nóc nhà trí tuệ của nhân loại · Trần Vũ.”

Sĩ quan: “…”

Người trợ lý ngồi dưới tường thành chỉ mất nửa giây điền tên hai người vào máy tính bảng liền đã hiện lên thông tin: “Đoàn trưởng, đúng là võ giả đi chi viện tiền tuyến.”

Nghe vậy, viên sĩ quan cùng với những người lính xung quanh đứng nghiêm, cúi chào: “Cực khổ rồi, nhân dân cảm ơn sự đóng góp của hai ngài. Hai vị đại nhân mời vào.”

Nghe vậy, dân thường ở hai bên cũng kịp phản ứng, ngay lập tức xông lên.

Hoặc lo lắng, hoặc nghẹn ngào, hoặc bất lực, hoặc thút thít…

“Võ. . . Võ giả đại nhân!”

“Có thể mang tôi vào trong được không?”

“Cầu xin ngài, mang vợ của tôi vào trong đi! Nàng đang mang thai.”

“Đại nhân cứu mạng…”

“Tôi sẽ đưa tiền cho ngài, tôi có tiền, con trai tôi mới chỉ 18 tuổi thôi… Van cầu ngài, van cầu ngài, van cầu ngài…”

“Mang tôi mang tôi! Tôi biết nấu cơm, tôi sẽ nấu cơm cả đời cho

ngài…”

“Đại nhân, nhìn tôi cao to đen hôi vậy thôi, thật ra tôi giả gái cũng đẹp lắm đấy.”

“Tôi chỉ là không muốn chết, tôi có tội tình gì chứ…”

Nhìn thấy những người dân thường “điên cuồng” tiếp cận xung quanh mình, Bát Hoang Diêu vô thức nắm chặt tay Trần Vũ: “Anh Vũ…”

“Tránh ra.”

Điều khiển khí kình đẩy đám người này ra.

Chương 522: Chiến thú triều (29) Chương 522: Chiến thú triều (29)

Trần Vũ chắp hai tay sau lưng, đi đầu bước vào trong vòng, ngạo nghễ đi tới chỗ của tên sĩ quan, chỉ vào đám người thường phía sau hỏi: “Tại sao lại không cho những người này vào.”

“Mệnh lệnh của cấp trên.” Gã sĩ quan trả lời với vẻ không kiêu ngạo không tự ti: “Dân trong nội thành đã nhiều lắm rồi, không thể chứa thêm “nhiều” người hơn được nữa.”

“Nhưng chỉ có mấy trăm người này, không được xem là ‘nhiều’ à?”

“... Đây là mệnh lệnh.”

“Ngu xuẩn phàm nhân. Hiện tại thú triều vừa mới tiến vào, còn chưa phải là “nhiều” người đâu. Chỉ bỏ thêm có mấy trăm người này thì ăn nhằm gì.”

“Ngài nói rất có lý.” Gã sĩ quan gật đầu: “Nhưng đây là mệnh lệnh của cấp trên. Là quân nhân, chỉ có chấp hành.”

Nghe vậy, Trần Vũ hạ giọng: “Cấp trên của các ngươi là ai?”

“Tôn sư trưởng.”

“Tôn sư trưởng? Ha ha. Các ngươi có biết tiểu Hải không?”

“Tiểu Hải?” Sĩ quan sững sờ.

“Tiểu Hải, Lý Thanh Hải. Tổng chỉ huy Lý Thanh Hải.”

Sĩ quan: “...”

“Thằng đó là đàn em của ta, ta nghe nói người đó là BOSS của các ngươi.”

Sĩ quan: “...”

Trần Vũ từ trên cao nhìn xuống, vỗ vào vai của gã sĩ quan: “Cho tôi

một bộ mặt, thả bọn hắn vào trong đi. Sau này ta sẽ nói cho tiểu Hải một tiếng, để cho ngươi làm chức tư lệnh."

Sĩ quan: "... Chuyện này. . . Sẽ có chuyện xảy ra."

"Không sao cả, báo tên ta ra. Bất luận là giới võ đạo hay quân giới thì danh hiệu của bản thần, vẫn sẽ vang dội khắp thiên hạ này."

Sĩ quan: "..."

Thấy đối phương im lặng, Trần Vũ thả ra một tia sát khí: "Ta, vừa mới từ tiền tuyến trở về, giết dị thú đến đỏ cả mắt. Bản tôn giết dị thú là vì cái gì? Bảo vệ phàm nhân! Nếu như bây giờ ngươi dám cản trở ta bảo vệ phàm nhân, vậy thì ngươi chính là dị thú!"

Sĩ quan: "..."

"Thả người!" Trần Vũ giơ kiếm bên tay trái lên, tay phải cầm đao.

"Ào ào ào..." Những người lính xung quanh lập tức giương súng lên.

"Wow? Muốn đập nhau hả?"

"Các ngươi đừng nhúc nhích."

Giơ tay lên để ngăn cản những hành động quá khích có thể xảy ra của Bên B, gã sĩ quan do dự, đối mặt với Trần Vũ.

Trần Vũ: "..."

Sĩ quan: "..."

Trần Vũ: "... Mắt của ngươi thành mắt gà chọi rồi nè."

Sĩ quan: "... Giống. . . Giống của anh mà."

"Đánh rắm." Trần Vũ ngẩng đầu: "Con mắt của bản tràn đầy trí tuệ. Mà ngươi, chỉ là một đôi mắt gà chọi thuần túy."

Sĩ quan: "..."

"Đừng có đổi sang chủ đề khác với bản tôn. Nếu như người nhiều,

bản tôn tự nhiên sẽ không nói gì. Nhưng chỉ có vài trăm người thôi, ta khuyên ngươi vẫn là nên để bọn hắn vào."

Gã sĩ quan trầm mặc.

Lòng người thì ai mà không có, gã cũng muốn cho những người này vào trong, nhưng vì có mệnh lệnh nên gã đành cắn răng chấp hành mệnh lệnh.

Nhưng vào lúc này lại có người bằng lòng ra mặt, tâm tư của gã cũng bắt đầu sôi trào.

"Ngài là Trần Vũ tiên sinh đúng không." Sau một lúc lâu, sĩ quan hỏi.

"Đúng."

"Cấp trên có lệnh là chúng tôi không được xung đột với những võ giả từ tiền tuyến trở về. Vì vậy, để tránh xung đột, tôi sẵn sàng cho những người này vào. Nhưng…"

"Nhưng nhị cái mẹ gì." Trần Vũ vung mạnh tay lên: "Toàn thể, xông vào trong!"

Bên ngoài vòng cảnh giới, đám dân thường đang tập trung tinh thần lắng nghe liền lập tức bò lảo đảo vì quá hưng phấn.

"Đại nhân, tạ ơn ngài!"

"Võ giả đại nhân…"

"Tạ ơn, tạ ơn, tạ ơn…"

"Đại ân không lời cảm ơn nào có thể nói hết được, đây là 4T "tài liệu học tập" của tôi, giờ tôi đưa hết cho ngài. Hi vọng rằng ngài sẽ thích nó."

"Đại nhân." Người đàn ông ôm lấy bạn đời quỳ tại chỗ, nước mắt chảy ròng: "Ngài. . . Ngài đã cứu mạng của cả nhà chúng tôi! Đại nhân, tôi quyết định rồi, sau này khi con của chúng tôi chào đời thì sẽ được gọi là Trần Vũ!"

Trần Vũ: "..."

"Ân nhân, ngài thích con gái loại gì vậy?" Một người đàn ông vạm vỡ cao hai thước xách vali: "Dụng cụ gì tôi cũng có hết, hầu gái? Vợ người ta? Hay là..."

Trần Vũ: "Cút."

"Được rồi."

Xoay người né sang một bên, sau khi tất cả mọi người đã vào trong nội thành qua cái cổng nhỏ, Trần Vũ mới nhìn về phía gã sĩ quan: "Vừa rồi ngươi đã nói chuyện gì vậy?"

"... Nếu như có bất kỳ vấn đề gì xảy ra, anh sẽ là người chịu mọi trách nhiệm."

"Dựa vào cái gì?" Trần Vũ nhíu mày.

Sĩ quan: "?"

"Liên quan gì đến ta?"

Sĩ quan: "? ?"

"Người là ngươi thả vào, cổng là do ngươi mở, mệnh lệnh là ngươi đưa ra, vòng cảnh giới cũng là do ngươi vẽ. Liên quan cái quái gì đến Trần Vũ ta?"

Sĩ quan: "? ? ?"

"Tránh ra."

Đẩy gã sĩ quan đang ngơ ngác ra, Trần Vũ kéo Bát Hoang Diêu cà lơ phất phơ đi vào trong thành.

Vừa đi, vừa nói với cô nàng: "Nhìn thấy chưa? Đây chính tầm quan trọng của trí thông minh."

Bát Hoang Diêu: "Ừm ân."

Sĩ quan: "..."

Chương 523: Chiến thú triều (30) Chương 523: Chiến thú triều (30)

Sau khi đi qua bức tường thành nội thành, Trần Vũ và Bát Hoang Diêu quay về chân chính kinh thành.

Ngay trước cổng thành này, cũng đã có người vẽ ra vòng cảnh giới.

Bên ngoài vòng cảnh giới có hàng trăm người dân bình thường đang kêu la thảm thiết, khàn cả cổ…

“Trưởng quan, để chúng tôi ra ngoài đi…”

“Van cầu ngài.”

“Mở cửa! Cho qua! Mở cửa! Cho qua!”

“Trong thành chỉ là một con đường chết thôi! Tôi muốn sống…”

“Chúng tôi không muốn chết, chúng tôi có tội tình gì chứ? !”

“…” Một thanh niên trẻ trâu không nói tiếng nào, chỉ cõng người cha già của y quỳ trên mặt đất.

“Có thể mang ông chồng của tôi ra ngoài được không? Anh ấy mang thai một tháng rồi… Cầu xin các người…”

Bát Hoang Diêu: “…”

Trần Vũ: “… *.”

…

“Trần Vũ các hạ.”

Khi Trần Vũ dẫn Bát Hoang Diêu đi ra cảnh giới vòng, một gã sĩ quan ngăn trở trước mặt họ: “Ngài. . . Y phục của ngài đâu rồi?”

Trần Vũ cúi đầu nhìn bản thân: “Lúc chiến tranh đánh mất rồi.”

“A…” Gã sĩ quan lau mồ hôi: “Vậy. . . Vậy thì trận đánh đó thật là

kịch liệt đấy.”

“Vẫn được.”

“Chỉ có quần áo của ngài đánh mất thôi hả?”

“Dị thú cũng mất.”

Sĩ quan: “...”

Trần Vũ: “Có vấn đề gì sao?”

“Vấn đề thì không có. Nhưng ngài… khỏa thân cũng không phải là tốt lắm.”

“Đừng có quan tâm.” Trần Vũ khoát tay: “Bản tôn quen rồi.”

“...” Viên sĩ quan im lặng nửa phút, nói: “Đây không phải là vấn đề ngài có quen hay không, mà là người khác…”

“Bản tôn làm việc cả đời, cần gì phải bận tâm đến người khác.” Trần Vũ ngạo nghễ.

Sĩ quan: “... Ngài khỏa thân đi đường mà nói có lý ghê…”

“Ai khỏa thân đi đường?” Trần Vũ bất mãn, hỉ vào tấm vải trắng quấn bên dưới: “Không phải là đã che lại rồi sao.”

Đó là do Bát Hoang Diêu đã giúp cậu ta quấn lên khi đang chạy giữa đường.

Trần Vũ lúc đó không muốn bị làm phiền, nhưng cân nhắc đến việc nó lắc qua lắc lại ảnh hưởng đến sự cân bằng nên đành quấn lại.

Không ngờ vẫn có người dám gây sự với cậu ta…

“Bản tôn vừa mới rời khỏi chiến trường nên tâm trạng rất không ổn định, mời ngươi tránh ra.” Trần Vũ lạnh giọng.

Sĩ quan: “...”

“Nếu ngươi không tránh…” Trần Vũ trong mắt phản chiếu một tia

nguy hiểm, vươn tay nắm lấy vải trắng: “Coi chừng ta cởi ra tại chỗ.”

Sĩ quan: “... Ngài thật là nguy hiểm, mời ngài đi thôi.”

“A, ngu xuẩn phàm nhân.” Trần Vũ cười lạnh, nhấc Bát Hoang Diêu – người đã thu nhỏ lại thành một con chim cút lên, nghênh ngang rời đi.

“Thủ trưởng.” Một nữ sĩ quan bước tới nói nhỏ: “Sao hắn ta lại nguy hiểm như vậy…”

“Dù sao thì đã mặt đối mặt với thú triều mà.” Sĩ quan thở dài: “Bị đả kích, tinh thần xảy ra một chút vấn đề cũng là có thể hiểu được…”

Rời khỏi khu vực tường thành.

Trần Vũ dừng lại, xách Bát Hoang Diêu ra tới trước mặt mình, nhíu mày: “Sao ngươi lại nóng như vậy?”

Trên đỉnh đầu của cô gái xì khói: “Ngô…”

“Rốt cuộc là chuyện gì? Có cần ta hạ nhiệt độ xuống dùm ngươi không?”

“Quá. . . Quá. . . Quá xấu hổ…”

“Ngu xuẩn phàm nhân.”

Buông Bát Hoang Diêu xuống, Trần Vũ mặt không biểu tình: “Nhớ lấy, mọi người thường chỉ quan tâm đến những gì mà người khác nghĩ về mình. Thật tế khi người khác có nhìn hay không là hai chuyện khác nhau. Chỉ cần ngươi ta không xấu hổ, vậy thì xấu hổ chính là người khác.”

Bát Hoang Diêu: “...”

“Đi theo ta.” Dứt lời, Trần Vũ tiêu sái vẫy vẫy tay, đi về phía Đại học Bắc Kinh.

“Vũ. . . Anh Vũ, tiếp theo chúng ta đi đâu đây?”

“Mang ngươi rời khỏi Kinh Thành.”

“Chúng ta không. . . Không đi chống cự dị thú nữa sao?”

“Vốn dĩ là ta muốn dạy dỗ cho đám dị thú này một trận, nhưng mà con khỉ trong số bọn chúng dường như đang nhìn chằm chằm vào ta.” Trần Vũ cúi đầu suy tư: “Bây giờ, thần cách của bản tôn chưa thành, phải tránh nó xa một chút.”

“Thế nhưng là…” Bát Hoang Diêu làm khó: “Bây giờ là thời chiến, thú triều đến rồi, toàn bộ thành phố đều sẽ bị phong tỏa. Chúng ta không thể đi đâu khác ngoại trừ phía tây thành phố.”

“Nữ nhân, quả nhiên là ngực nhỏ không có não. Thiên hạ rộng lớn như vậy, bản tôn chỗ nào mà không thể đi?”

Nói xong, Trần Vũ liền kéo Bát Hoang Diêu rời khỏi đường chính, chui vào một con hẻm nhỏ.

Sau đó, trong ánh mắt kinh hãi của cô gái, cậu ta từ từ đưa tay phải lên, xuyên vào lớp vải trắng quanh eo, cựa quậy một hồi.

Bát Hoang Diêu: “...”

Cuối cùng, móc ra một chiếc mặt nạ từ bên trong.

Bát Hoang Diêu: “...”

“Ha ha.” Giơ mặt nạ nên, Trần Vũ từ từ úp lên trên mặt: “Nhìn xem đây là cái gì?”

“Đây là…” Bát Hoang Diêu lấy lại tinh thần, giật mình sửng sốt: “Chấp. . . Chấp pháp? Đây là mặt nạ của người chấp pháp sao?”

“Không sai. Không phải là do ngươi mang giùm ta từ trên chiến trường về sao.”

“Em. . . Em không có chú ý… Anh Vũ, anh là người chấp pháp hả?!”

“Đương nhiên. Là nóc nhà trí tuệ của cả nhân loại, bất cứ khi nào bản tôn hành động, đều có thể nhìn thấu hàng trăm triệu bước

phía sau nó. Làm sao có thể không có chuẩn bị ở sau được?"

"Hóa ra anh lại là người chấp pháp…"

"Làm sao?" Trần Vũ gõ gõ mặt nạ: "Cứ như vậy, còn có ai thể ngăn cản ta? Còn có ai thể nhận ra ta?"

Bát Hoang Diêu: "Nếu như là anh mặc quần áo vào thì thật sự là nhận không ra."

Trần Vũ: "..."

Bát Hoang Diêu: "..."

Trần Vũ: "... Em thay đổi rồi."

Chương 524: Sống và chết (1) Chương 524: Sống và chết (1)

“Những võ giả đã trở về phải tiến về phía tường thành trong vòng ba mươi phút.”

“Nhắc lại. Tất cả võ giả, hạn trong ba mươi phút. .”

Âm lượng có decibel cao vang vọng khắp thủ đô.

Cùng với âm thanh phát ra, là tiếng cảnh báo phòng không đầy thê lương

“Anh Vũ, đợt kháng cự thứ hai sắp bắt đầu rồi.”

“Ừm.” Trần Vũ gật đầu rồi dừng lại trước cổng trường đại học Bắc Kinh, nhìn về phía Bát Hoang Diêu: “Ta sẽ kiểm tra ngươi một chút. Xin hỏi, tại sao khi quốc gia triệu tập võ giả lần nữa lại hạn trong vòng ba mươi phút?”

“Ừm. . .” Thiếu nữ nghiêm túc suy nghĩ: “Bởi vì. . . Ba mươi phút sau, thú triều sẽ. . . Ăn hết toàn bộ. . . Thành tây.”

“Không sai. Tiểu Diêu, IQ của ngươi đã có tiến bộ. Tuy rằng so với ta, còn kém ít nhất là sáu trăm bốn mươi bảy cái Mã Lệ, nhưng cũng là có trưởng thành.”

Trần Vũ gật đầu: “Vậy nên chúng ta chỉ có 30 phút để chạy trốn. Hơn 30 phút thì nội thành có thể sẽ bị thú triều vây quanh”

“Chết nhiều người như vậy rồi sao. . .” Bát Hoang Diêu không cam lòng: “Chúng ta thật sự không tham gia chống cự sao?”

“Không được.” Trần Vũ nhìn về phía tây: “Nếu như tất cả mọi việc đều là Thần làm, vậy thì sự tồn tại của con người còn có ý nghĩa gì nữa.”

“Thế nhưng mà. . .”

“Không có nhưng nhị gì hết. Nữ nhân chính là lề mà lề mề.” Trần

Vũ bực bội khoát tay chặn lại: “Một lát nữa chúng ta chia tay rồi trở về ký túc xá, tự mình thu dọn đồ đạc, mười phút nữa tập trung tại đây.”

“. . . Tốt.”

“Giải tán.”

“Chờ. . . Chờ chút.” Bát Hoang Diêu đột nhiên vươn tay túm lấy Trần Vũ đang định rời đi.

“Chuyện gì?”

“Có thể cho thêm năm phút được không? Mười lăm phút sau tập hợp ở đây.”

“Tại sao?”

Thiếu nữ hé miệng: “Em muốn đến khu biệt thự, để gặp anh trai mình.”

“Anh trai?” Trần Vũ nghiêng đầu tự hỏi: “Anh trai của ngươi là ai?”

“. . . Bát Hoang Dịch.”

“Ồ, là Tiểu Dịch à. Ngươi gặp hắn làm gì.”

“Em. . . Em muốn xem thử coi anh trai mình thế nào rồi.”

“Không có thời gian. Chỉ có mười phút, chậm một giây đều sẽ gặp nguy hiểm. Sau này rồi muốn gặp thế nào thì gặp.” Trần Vũ ánh mắt lấp lóe: “Hắn còn có thể chết được hay sao.”

“Vậy. . . Được rồi.”

Trần Vũ giơ tay chỉ vào cánh cổng kim loại của trường đại học Bắc Kinh rồi nói: “Mười phút sau, tập hợp ở đây.”

“Hiểu rồi.”

“Giải tán!”

“Phanh phanh!”

Dứt lời, hai người liền thôi động khí kình, cất bước phóng ra, biến mất trong làn khói bụi mịt mù. . .

Nửa phút sau.

Trần Vũ trở lại tòa nhà ký túc xá.

Nhìn xung quanh không thấy một ai, liền giẫm lên từng tầng từng tầng ban công, linh hoạt nhảy lên mái nhà.

Trong một góc khuất trên mái nhà đang cất giấu tài sản mà cậu ta để lại vào buổi sáng—— hai bình chất lỏng tổng hợp, một quả trứng sủng vật và những thứ linh tinh khác.

Bước đến trước ba lô, cậu ta mở khóa kéo ra, lấy từ bên trong ra nửa bình chất lỏng tổng hợp loại A, rút ra đầy một ống tiêm rồi cắm vào tĩnh mạch của mình.

[Bị nhiễm bởi chất lỏng không xác định: Khí kình +14928]

[khí kình +14653]

[khí kình. . .]

Chích hết một bi, Trần Vũ yên lặng cảm nhận cơ thể mình, phát hiện khí kình xung quanh thân mình vẫn là cấp 2.0, nên liền rút thêm một ống khác, chích vào trong cơ thể. . .

Lặp lại cách này cho đến khi đạt được cấp 2.1 mới hạ ống kim xuống.

Mà trong bình chỉ còn lại một lớp mỡ trắng mong manh.

“Ông đây cộng thêm mấy vạn mấy vạn, lại thêm cả mấy chục vạn mới đột phá được 0.1 cấp? Mấy lão già cấp 8 kia chẳng lẽ là phải thêm mấy tỷ tỷ mới lên được 0.1 cấp sao?”

Trần Vũ phẫn nộ: “Thật là không hợp con mẹ nó lý? !”

“Loảng xoảng.”

Hơi bực tức cất lại cái bình vào trong ba lô, khoác lên vai. Cậu ta ôm quả trứng lên rồi rời khỏi tòa nhà.

Nhưng vừa bước chân lên mái hiên, cái bộ óc thông thái này chợt nghĩ ra điều gì đó.

Từ từ quay đầu lại.

Cậu ta nhìn quả trứng sủng vật trong lồng ngực.

Trần Vũ: “. . .”

Trứng: “. . .”

Trần Vũ: “. . .”

Trứng: “. . .”

Im lặng nửa ngày, Trần Vũ lấy điện thoại di động ra nhìn thời gian.

Sau đó dứt khoát từ bỏ ý định nhảy khỏi tòa nhà, sử dụng kỹ năng dịch chuyển tức thời, “Xuyên” vào trần nhà, một đường chạy chậm, trở về trong túc xá của mình.

Chương 525: Sống và chết (2)

“Ầm!”

Đẩy cửa phòng ra.

Cậu ta liền nóng lòng bước vào bếp, nhóm lửa, bắc nồi, đổ dầu. . .

Trứng: “. . .”

“Ngu xuẩn phàm nhân.”

“Thật sự là ngu quá thể.”

Trần Vũ cảm thán: “Quả trứng to như thế mà còn không biết tranh thủ thời gian xơi đi? Không phải là nói thứ này có kịch độc sao?”

Trứng: “. . .”

“Đông!”

Đặt quả trứng khổng lồ lên trên thớt, Trần Vũ hai tay ôm ngực, yên lặng chờ nhiệt độ dầu tăng lên.

Trứng thằn lằn mặt quỷ khổng lồ vì để đề phòng việc bị ăn hết trước khi ra đời, nên đã cố tình để lại trong trứng một chất kịch độc đối với những sinh vật khác.

Người bình thường chỉ cần chạm nhẹ vào chất lỏng trong quả trứng, thì lập tức sẽ ngủm luôn.

“Đừng trách ta, muốn trách thì trách Cẩu Thánh đi.” Trần Vũ lầm bầm: “Nếu như hắn không nói cho ta biết là ngươi có độc, ta cũng sẽ không nghĩ đến việc ăn ngươi.”

Trứng: “. . .”

“Hừm, nhiệt độ dầu được rồi.”

Vặn nhẹ van điều chỉnh áp suất để kiểm soát tốt hỏa hầu, Trần Vũ dùng một ngón tay đập quả trứng ra một khe hở nhỏ.

Trứng: “Răng rắc.”

Thè lưỡi liếm chất lỏng bên trong trứng, một hương vị kỳ lạ lan tỏa khắp môi và răng.

[ăn chất độc: Thể chất +120; khỏe mạnh +128; sức miễn dịch +1 16]

[ăn chất độc: Thể chất +115; lực lượng +78; lực bộc phát +60; thay thế công năng +108; khí quan tổng hợp cường độ +108; thị giác +120; thính giác +113]

[ăn chất độc: Khí huyết +5264]

“Hả? !”

Trần Vũ lập tức ngạc nhiên vừa ý, nghiêng đầu.

“Thoải mái!”

Tiếp đó, hai con mắt của cậu ta toát ra ánh sáng xanh, hưng phấn tách vỏ trứng ra, đổ một phần dịch trứng vào trong nồi.

“Ầm. . .”

Dầu nóng bắn tung tóe và hương khí của trứng tràn ra ngoài.

Một quả ốp la thơm phức đã thành hình ngay lập tức.

Chương 525: Sống và chết (2)

Liếm môi, Trần Vũ nhâm nhi một miếng, há miệng thở dốc. . .

[Hít phải chất độc : Thể chất +23; phổi sợi hóa:5]

[khỏe mạnh +22; huyết dịch chứa oxi lượng +13]

Mặc kệ đến việc dầu còn nóng, cậu ta đưa tay ra, gắp lấy quả trứng vàng ruộm nhét vào trong miệng, nhai nhai rồi nuốt.

[ăn chất độc: Thể chất +64; khỏe mạnh +53; sức miễn dịch +60]

[lực lượng +32; lực bộc phát +42. . .]

". . ."

"Hình như là ăn sống thì bổ hơn."

Đôi mắt trí tuệ sững sờ sau một lúc, Trần Vũ ôm lấy vỏ trứng, nhắm ngay cái khe hở vừa mở ra, giơ lên rồi rót vào miệng.

"Tấn tấn."

"Tấn tấn tấn. . ."

[ăn độc vật: Khỏe mạnh +532; thể chất +777; lực bộc phát +364]

[lực lượng +281; thay thế công năng +233; khí quan tổng hợp cường độ. . .]

[ăn độc vật: Khí huyết +7940]

"Cô. . . Ọe!"

Uống uống, Trần Vũ tạm dừng, nôn ra một vài ngụm máu trong một cái ao nước.

Nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục uống. . .

Nhưng có lẽ là do chất độc này đã làm cho cậu ta bị "trọng thương", nên hiệu quả của võ kỹ "Tụ Đỉnh Thông Thấu " đột nhiên hết hiệu lực vào giờ phút này.

"Thần thức" của Trần Vũ lập tức lấy lại được sự minh mẫn.

IQ cũng đã quay trở về.

Trong lúc nhất thời, cậu ta quên luôn cả việc nuốt, khuôn mặt của cậu bị "bao phủ" bởi thứ chất lỏng màu vàng nhạt của trứng. . .

Trần Vũ: ". . ."

". . ."

". . . Ùng ục."

Giật mình đặt chiếc vỏ trứng xuống một cách nhẹ nhàng, Trần Vũ hai mắt thất thần, sắc mặt cứng đờ, cơ bắp toàn thân căng cứng. . .

Không biết là qua bao lâu.

Cậu ta mới kịp phản ứng, cúi đầu, kinh ngạc nhìn chằm chằm vỏ trứng trong tay: "Trứng của mình. . ."

". . ."

Lập tức, cậu ta lại nhìn về phần dưới của mình: "Quần áo của mình. . ."

Trong đầu chợt nhớ lại màn biểu diễn "muôn người chú ý" của mình trên chiến trường, một vệt bi thương, hai vệt đau thương, ba vệt xấu hổ, bốn vệt tuyệt vọng. . . Đan xen vào nhau và xông thẳng lên đầu.

Hai tay, đang run rẩy.

Hô hấp, bị ngưng trệ.

Cậu ta ôm lấy đầu mình từ từ ngồi xổm xuống.

". . ."

“. . .”

“. . . Thế giới này.”

“Hủy diệt đi.”

. . .

“Rống đi đi đi —— ”

Tiếng gầm của con dị thú cấp 9 cắt ngang bầu trời.

Thú triều, sau khi phá hủy hết thành phố lớn ở phía tây, lại một lần nữa tiến về phía nội thành như một cơn sóng thần.

Nỗi thê lương của những người trước khi chết lại bị lấn át một cách dễ dàng.

Những âm thanh ồn ào do các tòa nhà cao tầng sụp đổ không thể che lấp được không khí sôi động của bữa tiệc dị thú…

Đứng trên bức tường thành hợp kim trong nội thành.

Lý Thanh Hải hai mắt mê ly, suy nghĩ mông lung.

Cố đô nghìn năm lại bị hủy diệt trong chốc lát. . .

“Tất cả những người nên rút lui đều đã rút hết rồi chứ.” Hồi lâu sau, anh ta mới mở miệng hỏi.

“Đều đã rút đi.” Nữ trợ lý bên cạnh cung kính nói.

“Tiếp theo sẽ là nhóm thứ hai bắt đầu rút lui. Những võ giả tuổi từ 20 trở xuống, khí kình cấp 2 trở lên; tuổi từ 30 trở xuống, khí kình cấp 3 trở lên, đều đã toàn bộ rút lui.”

“Vâng.” Trợ lý gật đầu, lấy ra một thiết bị tương tự điện thoại di động, bắt đầu thao tác: “Một vài giáo sư về phương diện lý luận, cũng phải rút lui luôn sao?”

“Đều lui hết đi.”

“Giáo sư nước ngoài thì sao?”

“Có thể lui được thì cứ lui đi. Chỉ để lại sức chiến đấu mạnh thôi.”

“Vâng.”

“. . . Còn có.” Lý Thanh Hải quay đầu, nói với trợ lý: “Cô có nhớ được cái cậu học sinh nude vì môi trường không? Gọi là Trần Vũ.”

“Nhớ chứ.” Gương mặt của nữ trợ lý ửng đỏ: “Ấn tượng rất sâu sắc.”

“Đó là một nhân tài, nhất định phải rút lui. Con khỉ đột cấp 9 kia không biết vì lý do gì lại để mắt tới hắn. Đừng có cho cậu ta lên tường thành nữa.”

Trợ lý: “Cậu ta cũng không muốn lên tường thành nữa đâu, chuồn từ sớm rồi.”

Lý Thanh Hải: “. . . Rất tốt.”

“Đại nhân. . . Ngài xác định không đi sao.”

“Tôi mà đi thì thành phố này chắc chắn sẽ bị diệt.” Lý Thanh Hải nhìn về phương xa: “Lần này đã tính toán cả thế giới, đồng thời cũng sử dụng hết tất cả tài nguyên của đất nước. Dù là thành công hay thất bại, thì cuối cùng phải có người chịu trách nhiệm..”

“. . .” Nàng trợ lý im lặng.

“Sau khi ta chết, nếu như ngăn được thú triều. Dựng dùm tôi một bức tượng trên quảng trường của ngôi trường cũ, xây một cái pho tượng đi, hướng mặt về phía tây.”

“. . . Vâng.”

. . .

Cùng lúc đó.

Kèm theo những tiếng báo động phòng không lại vang lên.

Trần Vũ chậm rãi đứng dậy, mặt không chút cảm giác nào, ấn mạnh cái mặt nạ của người chấp pháp lên trên mặt.

“Từ đây. . .”

“Đã quên yêu.”

“. . .”

“Ông đây mà còn sử dụng cái chiêu Tụ con mẹ nó Đỉnh Thông Thấu nữa thì sẽ là cháu của con rùa! !”

Một lời nguyền rủa thật cay độc.

Trần Vũ mặc áo khoác mới, đeo ba lô vào, mở cửa sổ nhảy ra ngoài.

Không lâu sau, cậu ta đã chạy đến cổng tây của Đại học Bắc Kinh.

Trần Vũ nhìn thấy hình bóng gầy gò của Bát Hoang Diêu đang ngồi xổm trước cổng trường.

“Đừng xấu hổ. . .”

“Tất cả chỉ là một giấc mơ.”

“Tất cả chỉ là một trò chơi và một giấc mơ. . .”

Hít một hơi thật sâu, tự thôi miên trong lòng mình trong nửa phút đồng hồ. Trần Vũ bước tới, vỗ nhẹ vào vai cô gái: “Đi ị hả.”

“A?”

Bát Hoang Diêu giật nảy mình, vội vàng đứng dậy quay đầu dụi dụi mắt một cách mất tự nhiên.

“Em làm sao vậy?” Trần Vũ hỏi.

“Không có. . . Không sao cả.” Cô nàng miễn cưỡng vui cười: “Chính là cảm thấy. . . sao đột nhiên mọi thứ lại trở nên như thế này.”

“Em đang nói về thú triều sao.”

“Em nói tất cả mọi thứ.”

“. . . Đừng suy nghĩ nhiều” Trần Vũ đưa tay ra xoa xoa cái đầu nhỏ

của Bát Hoang Diêu rồi chỉ phía đông phương xa xôi: “Cuộc sống giống như một vở kịch, không hơn không kém. Đi thôi, thú triều sắp tới rồi.”

“Chúng ta đang đào ngũ sao?”

“Không tính.” Trần Vũ đẩy mặt nạ của mình: “Anh là người chấp pháp, quốc gia đã ban cho anh quyền lợi vượt qua tất cả các quy tắc. Hơn nữa khi ở trên chiến trường, anh đã làm hết tất cả những gì mình có thể làm. Chưa kể. . .”

Giọng nói hơi dừng lại, cậu ta nheo mắt nhìn về phía tây: “Tại sao tôi lại bị một con dị thú cấp 9 nhìn chằm chằm?”

“Anh Vũ. . .” Bát Hoang Diêu lúng túng mở miệng: “Anh . . . Anh trở lại trạng thái bình thường chưa vậy?”

Trần Vũ: “. . .”

“Anh Vũ! Anh lại dùng ngón chân để đào hố rồi!”

“. . . Thật ra thì mọi chuyện xảy ra trước đó đều là ảo giác của em.” Trần Vũ chém gió một cách nghiêm túc: “Em bị trúng huyễn thuật của anh. Đều là giả đó.”

Bát Hoang Diêu: “Em không phải đồ ngốc.”

Trần Vũ: “. . .”

Sau một hồi im lặng, cậu ta lấy trong túi áo ra tấm vải trắng quấn quanh mặt cô gái: “Đừng lề mề, đi nhanh lên đi. Bây giờ em cũng phải che giấu thân phận giống như anh vậy.”

“Ngô. Mảnh vải này … là cái mà hồi nãy em quấn … quanh eo anh hả?”

“Không phải mảnh đó.”

“Ồ.” Bát Hoang Diêu lập tức thở phào.

“Thì còn có thể là mảnh nào nữa?”

“. . .”

Chương 526: Sống và chết (3) Chương 526: Sống và chết (3)

Đi theo con đường chính.

Hai người một đường hướng đông.

Rất nhanh, đã đến được cổng phía đông của nội thành.

Trên đường đi, hai người Trần Vũ gặp được rất nhiều trạm kiểm soát. Nhưng bất kể là quân nhân, hay là những võ giả tuần tra, khi nhìn thấy chiếc mặt nạ của Trần Vũ, họ đều cho qua mà không có bất kỳ sự thẩm vấn hay cản trở nào.

Liền ngay cả Bát Hoang Diêu bên cạnh cậu ta, tất cả mọi người cũng làm như không nhìn thấy.

“Đến rồi.”

Dừng lại trước cổng thành, Trần Vũ nhìn xung quanh, giơ tay và huýt sáo.

Không lâu sau.

Mã Lệ mặc một chiếc áo choàng đen trên người xuất hiện.

“Mã Lệ?” Trần Vũ hạ thấp giọng hỏi.

“Là tôi.” Mã Lệ vén một phần mũ áo lên, lộ ra khuôn mặt của nàng: “Hiện giờ đi được chưa vậy?”

“. . . Còn phải mang theo cô ta đi nữa sao?” Bát Hoang Diêu mờ mịt.

“Sao lại những lời vô lương tâm như vậy. Trong vòng đấu loại tôi đã cực khổ như vậy, kém chút liền bị. . . Cuộc sống tốt đẹp của tôi suýt chút nữa là bị hủy hoại rồi. Chút chuyện nhỏ này cũng không giúp được tôi sao?”

“Không. . . Không phải.” Thiếu nữ liên tục xua tay: “Ý tôi không

phải là vậy.”

“Được rồi, chọc cô chơi thôi.” Mã Lệ nhếch miệng cười một tiếng: “Anh Vũ là một người rất trọng chữ tín mà, chỉ cần nhìn vào quả trứng mà tôi đưa cho anh ta thôi là. . . Hả? Trứng đâu?”

Trần Vũ im lặng một lúc, nói: “Bị hỏng rồi.”

“Hỏng rồi? Đó là trứng của thằn lằn mặt quỷ khổng lồ đó! Anh nói với tôi là nó bị hỏng rồi? !”

“Hừm, hỏng rồi.”

“Sau đó thì sao?”

“Ném.”

Mã Lệ: “. . . Sao không nói là cậu đã ăn nó rồi cho lành?”

Trần Vũ: “Hừm, ăn rồi.”

“Đừng có ăn nói cho có lệ thế chứ! Cái thứ đó đắt lắm đấy nhá? Mà lại có tiền cũng mua không được đâu! Đừng có ném đi à!”

“Đừng dông dài nữa, cuối cùng thì có đi hay không.”

“Đi.” Mã Lệ nháy mắt yên tĩnh.

“Vậy thì trước khi đi, tôi muốn hỏi cô một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Trần Vũ ghé vào tai Mã Lệ: “Cô không sợ tôi giết cô sao?”

“Tại sao anh phải giết tôi?” Mã Lệ mỉm cười.

“Thân phận người chấp pháp là bí mật. Cô đã đoán ra mà không hề cố kỵ gì, làm sao cô biết tôi không muốn giết cô?”

“Bởi vì tôi sẽ không rêu rao ra ngoài.”

Mã Lệ buông tay: “Thứ này thì có ích lợi gì với tôi? Anh là cái bắp đùi, sau này nhất định sẽ bay lên, tôi có cái cơ duyên như vậy thì

phải ôm cho chặt chứ. Còn nữa, ích lợi của chúng ta là nhất trí. Trên thế giới này, bất kỳ thứ gì đều sẽ có phản bội. Chỉ có lợi ích, là vĩnh hằng. Hơn nữa. . .”

“Hơn nữa cái gì.”

“Hơn nữa, tôi cũng hiểu rõ về cái ngành chấp pháp này, Tuy rằng bại lộ thân phận sẽ có chút phiền phức, nhưng vẻn vẹn chỉ là phiền phức một chút mà thôi. Tôi có tác dụng lớn đối với anh, anh mà giết tôi, vậy thì chính là người không nói đạo lý.”

Nghe vậy, Trần Vũ ánh mắt đảo qua, không tỏ rõ ý kiến.

“Cho nên. . .” Ở bên cạnh, Bát Hoang Diêu đột nhiên hỏi: “Cô không đi tham gia phòng ngự trên tường thành hả?”

“Đúng vậy.” Mã Lệ dứt khoát gật đầu: “Tôi bỏ trốn.”

“Chuyện này không tốt lắm. . .”

“Tôi biết. Nhưng tôi muốn sống.” Mã Lệ bình tĩnh mở miệng: “Thế giới này rất hiện thực. Dù là tôi đã đạt được vị trí thứ ba ở vòng đấu loại, nhưng mà tôi cũng chỉ ở trong lớp bình thường mà thôi. Vị trí được giao cho tôi có lẽ là cái chết ở ngay giữa tường thành. Tôi không muốn chết một cách hèn mọn như vậy trên cái bức tường thành đó.”

“Cô nói những người đã chết trên bức tường thành kia là những sự hy sinh hèn mọn sao?”

“Đúng thế.” Mã Lệ gật đầu: “Chết một cách đơn giản như vậy là rất hèn mọn. Tôi không thèm quan tâm đến cái cách cô nhìn tôi, tôi chỉ luôn nói sự thật.”

“. . .” Khuôn mặt của Bát Hoang Diêu trở nên hơi khó coi.

“Tôi sợ chết, nhưng cũng không phải là tôi không thể cống hiến cuộc đời mình cho đất nước này. Tôi nghĩ rằng khi tôi còn sống có ích với cái thế giới này hơn là khi tôi chết. Cho nên tôi chạy trốn.”

“. . .” Thiếu nữ trầm mặc.

“Được rồi, tám tới đây thôi.” Trần Vũ đánh gãy: “Phải đi rồi.”

Dứt lời, cậu ta đi trước một bước, dẫn đầu đi vào cổng thành phía nam.

Các sĩ quan phụ trách đồn trú và nhữung võ giả tuần tra đã quan sát ba người Trần Vũ trong một thời gian dài.

Thấy rằng ba người bọn họ cuối cùng cũng muốn đi ra ngoài, ngay lập tức bước sang một bên và mở cổng thành …

Bát Hoang Diêu và Mã Lệ liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều có cảm xúc phức tạp, đi theo Trần Vũ rời khỏi nội thành.

Thời điểm bước chân ra khỏi cổng thành, Trần Vũ không khỏi dừng bước, quay đầu nhìn lại.

Xa xa, con phố quen thuộc vẫn còn nguyên nét thanh trầm của lịch sử có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

“Kinh Thành. . .”

“Đừng bị phá huỷ. . .”

. . .

“Đông đông đông. . .”

Kinh thành, thành bắc.

Trong những con hẻm u ám, một con đười ươi có kích thước tương đương với một con voi đang bộc phát luồng khí kình đáng sợ của nó và chạy một cách điên cuồng.

Ngẫu nhiên khi sang đường, một người lính gác đã nổ súng, nhưng nó lại không dừng lại.

Đôi mắt đỏ như máu như có thể nhìn xuyên qua các chướng ngại vật, khóa chặt bóng dáng của gã nhân loại trước mặt, nhìn không chớp mắt.

“Trần. . .” (nà ní, dị thú biết nói kìa)

“Rống rống. . .”

Chương 527: Sống và chết (4) Chương 527: Sống và chết (4)

Thảm họa tạo ra sự hỗn loạn.

Hỗn loạn thì sinh ra tội ác.

Để đảm bảo cho thành phố có thể vận chuyển và vận hành một cách trơn tru, thủ đô đã thực hiện việc kiểm soát an ninh chặt chẽ nhất trong lịch sử.

Hầu hết mọi người không thể ra khỏi nhà, càng đừng nói đến khu vực cộng đồng. Ngoại trừ việc di tản những nhóm đặc biệt như trẻ vị thành niên và phụ nữ có thai, những người còn lại chỉ có thể thành thành thật thật ngồi đó chờ chết.

Vì vậy, trục đường chính phía nam thành phố đã trở nên rộng rãi hơn trước.

Ngay cả những chiếc xe tư nhân đang đậu ở hai bên đường cũng sẽ bị xe nâng của quân đội lật đổ, giúp cho đoàn xe di tản có thể rút lui một cách dễ dàng hơn. . .

Ba người Trần Vũ, Mã Lệ, Bát Hoang Diêu đang chạy nhanh trên một con đường vắng tanh, nhưng lại có tâm trạng khác nhau.

“Anh Vũ.” Bát Hoang Diêu đi ở hàng cuối cùng, nhìn lướt qua những khuôn mặt trong cửa sổ thủy tinh ở hai bên đường, cắn chặt môi: “Em cảm thấy như mình đang bỏ rơi thành phố này vậy. . .”

“Em nhạy cảm quá, đừng suy nghĩ nhiều nữa.” Trần Vũ an ủi.

“Thật không có biện pháp nào khác sao. . .”

“Nếu có biện pháp, chúng ta cũng sẽ không gọi nó là ngày tận thế.”

“. . .” Thiếu nữ trầm mặc.

“Cho qua!”

Xa xa, nhìn thấy ba người Trần Vũ đang chạy tới, sĩ quan trạm canh gác lập tức giơ tay ra hiệu.

“Cái thân phận này thật sự là quá tuyệt vời.” Mã Lệ cảm thán: “Có tiền cũng không mua được.”

“Tôi phát hiện là cô rất thích dùng tiền để cân đo đong đếm sự vật.” Trần Vũ liếc xéo.

“Không sai.” Mã Lệ không thèm che giấu gật đầu: “Bởi vì tôi có tiền.”

“Vậy thì lần này tôi đã cứu cô một mạng, có phải là nên hồi báo chút gì đó cho tôi không?” Trần Vũ xoa xoa ngón tay.

“Nếu như anh cưới em, em sẽ lấy hết gia tài của mình ra làm của hồi môn.”

Nghe vậy, hai mắt Trần Vũ sáng rực lên.

Còn Bát Hoang Diêu ở đằng sau thì sắc mặt cứng đờ.

Mã Lệ quay đầu lại, vén chiếc mũ trùm đầu bình thường lên, mỉm cười nhìn Bát Hoang Diêu: “Sao nào? Của hồi môn của cô có gì?”

Bát Hoang Diêu: “. . .”

Sau một hồi im lặng, cô nàng vừa chạy vừa kéo cái ba lô ra, cẩn thận lục tìm đồ vật bên trong cái ba lô.

Nhưng mà lật qua lật lại một hồi cũng chả tìm được món đồ nào có thể được dùng làm “của hồi môn” cả, thậm chí liền điện thoại di động của mình của tìm không thấy. . .

“Anh Vũ. . .” Nàng thiếu nữ sững sờ ngẩng đầu.

“Sao vậy?”

“Em. . . Làm mất điện thoại di động của mình rồi.”

“Ồ.” Trần Vũ phản ứng cho có.

“Làm mất điện thoại làm. . . Thì phải làm sao bây giờ?”

“Một cái điện thoại di động thôi mà, mất thì mất chứ sao.”

“Thế nhưng là. . .” Bát Hoang Diêu mím môi, ánh mắt phức tạp.

“Không sao đâu, sau này anh mua cho cưng một cái mới.” Trần Vũ chỉ vào Mã Lệ: “Lấy của hồi môn cô ta để mua một cái điện thoại di động tốt nhất thế giới cho cục cưng của anh nha.”

Khóe miệng Mã Lệ giật giật: “Anh có thể làm. . .”

“Đông đông đông —— ”

Còn chưa kịp nói xong, sau lưng ba người đột nhiên vang lên những tiếng nổ dày đặc.

Trần Vũ thần sắc co rụt lại, quay đầu.

Thì thấy một bóng đen cực lớn, đang lao tới chỗ ba người với tốc độ nhanh nhất của nó!

Tiếng nổ dày đặc kia chính là những tiếng chân khi nó giẫm lên đường. . .

“Tản ra!”

Trần Vũ một cước sút bay Mã Lệ, sau đó ôm lấy Bát Hoang Diêu nhảy sang bên trái trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc.

“Sưu —— ”

Bóng đen thoáng qua liền biến mất, xượt qua mắt cá chân của Trần Vũ, lao thẳng xuống con đường nhựa phía trước.

“Ầm!”

Con đường bị lõm xuống, mặt đất thì rung chuyển.

Những mẩu đá vụn văng lên thì bị làn sóng xung kích bắn ra, rạch lên trên vai Trần Vũ hai vết máu.

[khí huyết +203]

“Bịch.”

Sau khi tiếp đất bằng cả hai chân, Trần Vũ buông Bát Hoang Diêu xuống, rút thanh trường kiếm ra khỏi mainbroad, sắc mặt nghiêm trọng: “Đó là một con dị thú cấp 5. Hình như là đang nhằm vào anh.”

Nàng thiếu nữ lấy lại tinh thần, cũng bộc phát khí kình, liên tục lộn ngược tám cái ra phía sau, kéo ra một khoảng cách.

Nơi xa, Mã Lệ chật vật đứng lên: “Tại sao lại đá tôi?”

“Hả?” Trần Vũ sững sờ, lập tức giận dữ: “Ông đây đang cứu cô đấy! Mẹ nó chứ, cô không nhìn thấy à?”

“Vậy thì cũng đâu cần thiết phải đá vào mặt của tôi? !” Mã Lệ chỉ vào vết giày in trên má..

“. . . À, chắc là do cô lùn quá.”

“Rõ ràng là anh cố ý nâng chân cao lên.”

“A thật xin lỗi, chân tôi còn nhỏ, không hiểu chuyện lắm, cô đừng để ý. . .”

“Rống!”

Khi hai người đang cãi nhau, bóng đen đã chui từ trong cái hố sâu chui ra, đôi mắt đỏ như máu của nó đang nhìn chằm chằm vào Trần Vũ.

“Anh Vũ. . .” Bát Hoang Diêu ngạc nhiên: “Nó. . . Là một con khỉ đột đó.”

“Ừm.” Trần Vũ hơi nheo mắt lại.

“Tình huống này là sao vậy?” Mã Lệ cúi thấp người, thận trọng lùi lại.

“Như cô nhìn thấy đó, tôi đang bị nó truy sát.”

“what? Dị thú còn biết truy sát nữa hả?”

“Chuyện này không phải đã rành rành ra đó rồi sao.”

“Anh. . .” Mã Lệ nuốt một ngụm nước miếng: “Anh đã hiếp râm nó hả?”

Trần Vũ: “Lão tử đang định hiếp cô đấy.”

“Còn có chuyện tốt này hả!” Mã Lệ kinh hỉ.

“Anh Vũ! Nó tới rồi!” Bát Hoang Diêu hét lên để nhắc nhở

Trần Vũ lập tức định thần lại, đối mặt với con dị thú đang lao tới, trường kiếm quét ngang!

Khí kình cấp 2.1, tăng thêm thuộc tính thể chất tăng vọt sau khi ăn trứng ốp la, làm cho cậu ta sử dụng cái skill bình thường này có sức mạnh giống như là chiêu cuối vậy.

Tốc độ nhanh đến mức có thể nghe rõ cả tiếng nổ của âm thanh.

Tuy nhiên, con dị thú cấp 5 này còn phản ứng nhanh hơn, dưới lực quán tính cực lớn, nó vẫn có thể đột ngột đổi hướng, tránh khỏi phạm vi sát thương của trường kiếm, rồi dùng nắm đấm đầy lông của nó nhằm thẳng vào đầu Trần Vũ đập xuống!

“Ầm!”

Đường quyền này nhanh đến mức phát ra những tiếng nổ chói tai.

“Bá.”

Trong lúc điện quang hỏa thạch này, Trần Vũ sử dụng tốc biến theo bản năng, dịch chuyển ra bên ngoài vài mét.

“Ầm! !”

Vị trí đứng ban nãy của cậu ta đã bị nện ra một cái hố to.

Đường ống nước vỡ tung phun khắp người của con dị thú.

“. . . Ùng ục.”

Nuốt một ngụm nước bọt, Trần Vũ sắc mặt khó coi.

Hiển nhiên, đây là một con dị thú cấp 5 thiên về tốc độ, thân hình

nhỏ nhắn, hành động linh hoạt. Đồng thời còn có được khả năng tư duy chiến đấu khá đáng sợ.

Nếu như không nhờ thanh trường kiếm và kỹ năng tốc biến của mainbroad thì cậu ta đã ngủm mẹ rồi. . .

Chương 528: Sống và chết (5) Chương 528: Sống và chết (5)

Hạ thấp trọng tâm và từ từ lùi lại, trong đầu Trần Vũ bắt đầu nhanh chóng tính toán.

‘BUFF Thiện Ác Hữu Báo đã biến mất rồi. Dựa vào thực lực căn bản của mình chỉ có thể solo với một con dị thú cấp 3 mà thôi. . .’

‘Nếu như tính thêm Tín Ngưỡng Chi Dược nữa thì việc chém giết cấp 4 sẽ không thành vấn đề.’

‘Nhưng đây là một con dị thú cấp 5. Hơn nữa còn khó đối phó hơn những con cấp 5 bình thường khác. . .’

‘Tụ Đỉnh Thông Thấu? Tụ Đỉnh Thông Thấu là cái gì? Mình chả biết chiêu nào có cái tên này cả.’

‘. . .’

‘Đánh không thắng.’

Chỉ trong 1/5 giây ngắn ngủi, Trần Vũ đã đưa ra kết luận.

Cậu ta quay đầu lại nhìn về phía hai người Bát Hoang Diêu cùng với Mã Lệ.

‘Nhưng nếu như tính luôn cả hai người bọn họ. . .’

‘Có thể đánh.’

‘Thực sự không được thì chỉ còn cách xài Tụ Đỉnh Thông Thấu thôi. . .’

Nghĩ như vậy, Trần Vũ liền vung tay ném thanh võ sĩ đao của Nhân Vương cho Bát Hoang Diêu: “Cầm lấy, anh sẽ tấn công, còn em trợ công.”

“Được.” Thiếu nữ tiếp được thanh đao, nhẹ nhàng di chuyển ra sau lưng của con dị thú cấp 5.

“Mã Lệ, cô phụ trách kiềm chế.”

Mã Lệ nhíu mày: “Đây chính là dị thú cấp 5 đó, anh có chắc không vậy?”

“Tốc độ của nó nhanh hơn chúng ta, dù sao cũng không thoát được.” Trần Vũ thôi động khí kình, tiếp tục hạ trọng tâm xuống, tìm kiếm khuyết điểm của đối phương: “Cô tìm cơ hội cho nó đội cái nón xanh.”

Mã Lệ: “. . . Được rồi. Đội nón xanh thì tôi là dân chuyên nghiệp.”

Ba người thương lượng xong xuôi, Trần Vũ phóng đi như cái lò xo lao rồi thẳng tới con dị thú, mũi kiếm chĩa thẳng vào cổ họng kẻ địch!

“Rống!”

Con dị thú cấp 5 dường như đã biết rõ là binh khí của Trần Vũ rất lợi hại, nên nó đã nghiêng người trượt qua mép kiếm một cách linh hoạt.

Ngay sau đó, nó tung chiêu đầu gối lên ngôi đập mạnh vào xương sườn của Trần Vũ.

“Sặc!”

Đúng lúc này thì Bát Hoang Diêu lại công kích tới, bổ thanh võ sĩ đao vào nó.

Con khỉ đột này liền nhe răng trợn mắt, có vẻ như là đang chế giễu.

“Sưu ——— ”

Một giây sau, nó thay đổi cú lên gối thành một cú đá thẳng có tốc độ nhanh hơn, dang rộng các ngón chân ra, nắm chặt cánh tay trái của Trần Vũ, rồi vung mạnh cậu ta về phía lưỡi đao của cô gái!

“Không!” Bát Hoang Diêu kinh hãi, thu đao lại theo phản xạ.

Nhưng ba bên giao thủ quá nhanh.

Chỉ trong nháy mắt, lưỡi đao sắc bén đã cứa trúng ngực của Trần Vũ.

“Bá. . .”

[bị thương: Khí huyết +4728]

Máu tươi, phun mạnh ra.

Xịt thẳng vào mặt của con dị thú. Nhưng càng làm cho nó hưng phấn hơn, nó cũng không cần biết là Trần Vũ có bị thương nặng hay không, giơ hai quả đấm cứng rắn lên vả thẳng vào mặt Trần Vũ.

May mắn thay, tại thời điểm này, kỹ năng của bo mạch chủ đã được cooldown xong. Trần Vũ ngay lập tức sử dụng kỹ năng tốc biến, xuyên qua không gian đến bên cạnh Bát Hoang Diêu rồi ôm nàng lùi lại vài chục mét.

“Ầm!”

Cú vả nặng nề của con dị thú trúng vào đất trống. Lại đập cho mặt đất thành cái hố to một lần nữa. . .

“Anh Vũ! Anh không sao chứ?” Đôi môi của Bát Hoang Diêu trắng bệch vì khẩn trương, vội vàng sờ nhẹ vào ngực Trần Vũ.

“Không sao đâu.” Trần Vũ chặn tay của đối phương lại: “Em thu đao rất nhanh đó, chỉ là bị thương ngoài da thôi.”

“Nhưng mà chảy nhiều máu như vậy. . .”

“Anh đã nói không sao là không sao mà. Nó đến rồi!”

“Ầm!”

Trong làn khói bụi, Trần Vũ kéo Bát Hoang Diêu lao thẳng vào một nhà hàng nằm đối diện đường phố mà không chút do dự.

“Bịch!”

Bức tường bê tông cốt thép kiên cố đã bị nghiền nát một cách dễ

dàng.

“Rống!”

Con dị thú cấp 5 rống lên một tiếng, thân hình cao to đen hôi của nó lao tới, vung hai tay đấm xuyên qua bức tường chịu lực, đá ngã bàn ghế, đập nát những cây cột chịu lực.

Điều này đã làm cho tòa nhà ba tầng vững chãi ban đầu bị sụp đổ ngay lập tức.

“Ầm ầm. . .”

“Hô. . . Khục.”

Trong đống đổ nát, Trần Vũ và Bát Hoang Diêu trốn trong một cái khe hẹp, và bị khói bụi phả thẳng vào mặt.

“Nhỏ. . . Nói nhỏ thôi. . . Khục. . .”

“Ừm.” Thiếu nữ che miệng, đau đớn gật đầu.

“Tiên sư con bà nó chứ, cái con súc sinh này mạnh quá vậy.” Nhịn cơn ho của mình xuống, Trần Vũ lau lau tro bụi dính đầy trên mặt: “Anh có cảm giác như là đang chiến đấu với một võ giả cấp 5 vậy.”

“Anh Vũ, Anh. . . Vết thương của anh thật sự là không sao chứ? Khụ khụ. . .”

“Anh đã nói là không sao rồi mà. Xuỵt.” Trần Vũ che miệng cô nàng lại rồi áp tai vào bức tường sập, lặng lẽ lắng nghe tiếng chuyển động cách đó không xa.

Xác nhận đối phương vẫn chưa tìm được chỗ của mình, mới thở phào nhẹ nhõm: “Có chút khó giải quyết rồi đây.”

“Ừm.” Bát Hoang Diêu gật đầu: “Con khỉ đột này hình như rất thông minh.”

“Anh đang nghi ngờ. . .” Trần Vũ hai mắt nhắm lại: “Cái con khỉ đột này rất có khả năng là một cái phân thân của con quái vật cấp

9 kia. Cho nên nó mới có trí tuệ vượt xa so với những con cùng cấp.”

“Phân thân. . .” Bát Hoang Diêu tự lẩm bẩm.

“Ừm. Chúng ta phải giải quyết trận chiến này càng sớm càng tốt, nếu không thì sau lưng chắc còn có con thứ hai, con thứ ba nữa. Những con súc sinh này rất xảo quyệt. Anh nghi ngờ là lúc đó Cẩu Thánh cũng không ngăn được bao nhiêu con đâu.”

“Anh Vũ, sao anh lại bị con dị thú cấp 9 kia truy sát vậy. . .”

“Lão tử cũng đang muốn biết đây! Mẹ nó.”

Chửi thề một tiếng, Trần Vũ chờ cho skill “tốc biến” của mình cooldown xong, vươn tay ôm lấy cô gái, thôi phát khí kình!

“Phanh ” một tiếng chui ra từ trong đống đổ nát.

Phát giác được động tĩnh, con dị thú đang tìm kiếm giữa đống gạch vỡ cũng ngay lập tức nhảy ra khỏi đống đổ nát, gầm gú về phía Trần Vũ từ xa.

“Võ kỹ —— Tín Ngưỡng Chi Dược.”

[Cơ thể bị áp chế: Lực bộc phát giảm xuống:35%]

“Xông!”

Ra lệnh một tiếng, Trần Vũ giơ kiếm lên cao và lao về phía trước rồi bổ một đường chéo từ trên xuống dưới.

Cơ thể khổng lồ của con dị thú cấp 5 di chuyển như một con thỏ xảo quyệt, sau khi tránh được đòn công kích, nó liền mở cái mồm to như cái chậu máu ra rồi cắn về phía Trần Vũ.

Trong cặp mắt dưới đôi lông mày kiếm của Trần Vũ lóe lên một luồng ánh sáng dữ tợn rồi biến mất. Trần Vũ không tránh mà còn tiến tới, cũng há miệng ra: “Xem răng của cái cứng hơn nào!”

“Rống —— ”

Khi đôi răng nanh của con khỉ đột sắp tiếp xúc thân mật với Trần Vũ, cậu ta liền dứt khoát sử dụng dịch chuyển tức thời nhưng bỏ thanh trường kiếm BB lại một cách điếm thúi.

“Phốc phốc!”

Thân kiếm sắc bén ngay lập tức bị con quái vật nuốt chửng, và khi hàm trên và hàm dưới khép lại, lưỡi kiếm đã đâm xuyên qua da mặt nó.

Chương 529: Sống và chết (6) Chương 529: Sống và chết (6)

Cùng lúc đó, Trần Vũ cũng dịch chuyển ra sau lưng cái cổ của con thú, mở to miệng ra rồi hung hăng cắn vào lỗ tai của nó, dùng sức xé ra!

“Xoẹt. . .”

Máu me đầm đìa!

“Rống ——— ”

Khoang miệng đau đớn cộng với việc cái tai bị xé rách khiến cho con vật gầm lên một tiếng, rồi nhanh chóng nằm xuống, đè Trần Vũ dưới thân.

“Đông!”

[bị thương: Khí huyết +4 885]

[khí huyết +3989]

“Phốc. . .”

Phun ra một ngụm lão huyết, Trần Vũ cảm thấy mình bị gãy ít nhất là mười cái xương sườn.

‘Chỉ vẻn vẻn một lần nằm xuống thôi là mất mẹ một nửa cái mạng rồi.’

‘Nếu mà trúng một quyền của con súc sinh này thì không phải sẽ biến thành một đoàn pháo hoa luôn sao?’

Trong đầu lóe lên một ý nghĩ như vậy, Trần Vũ rùng mình, nhưng hắn vẫn tiếp tục chuyển động hai tay, rút ra một con dao găm và đâm nó vào trong cái tai đã bị xé rách của con súc sinh này, sau đó điên cuồng khuấy động, đâm sâu vào trong.

“Rống ——— ”

Trong cơn đau dữ dội, con khỉ đột cũng không thể nào bắt được Trần Vũ, nên nó điên cuồng lăn lộn, ngã xuống.

Tiếp tục đè cho Trần Vũ bị thương nặng hơn.

Nhưng cho dù Trần Vũ có hộc bao nhiêu máu mồm thì cậu ta vẫn duy trì được sinh lực dồi dào và khả năng hành động linh hoạt, gần như toàn bộ cánh tay cầm dao găm đều đã được nhét vào trong lỗ tai của dị thú rồi khuấy động lung tung.

Miễn là cậu ta không bị trúng đòn tấn công trực diện của con dị thú cấp 5 này, nhiều nhất thì cậu ta sẽ bị trọng thương mà thôi.

Đối với Trần Vũ mà nói, "Trọng thương" và "Khỏi hẳn" cũng không có sự khác biệt nào cả. . .

Trong cuộc chiến.

Giữa sự sống và cái chết.

Thường thì đó chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Từ khi Trần Vũ phát động công kích, đến khi bỏ lại trường kiếm, rồi đến xé rách lỗ tai, cuối cùng là bị dị thú đè xuống đất, trên thực tế một chuỗi quá trình chỉ diễn ra không đến hai giây.

Với tốc độ của Bát Hoang Diêu, còn chả đến kịp để mà chi viện.

Nhưng khi cô ấy nhìn thấy Trần Vũ bị đè ở dưới đất và hộc máu liên tục thì lập tức lo lắng.

"Võ kỹ —— Bát Hoang · Chấn!"

"Ầm!"

Thiếu nữ ném thanh võ sĩ đao đi, phát động võ kỹ, dùng hai nắm đấm của mình đánh lên thanh võ sĩ đao!

"Sưu —— "

Bị đẩy ra bởi một lực cực lớn, thanh võ sĩ đao xoay tròn dữ dội, xuyên thủng bầu trời và đâm sâu vào ngực của con dị thú với tốc

độ vượt xa tốc độ chạy nước rút của Bát Hoang Diêu.

“Phốc phốc. . .”

Cắm thẳng chuôi đao. . .

Cơn đau ở lồng ngực khiến con khi đột cong người theo bản năng và ngóc đầu dậy.

“Cơ hội!”

Bên cạnh, Mã Lệ đã mai phục từ lâu thì đột nhiên mắt sáng lên, ấn tay phải xuống, trên tay thao túng sợi dây nhỏ “Tức Sa Ất”, nhanh chóng đem cái nón xanh đang lơ lửng trên trời chụp lên đầu của con dị thú!

“Ba!”

Chiếc mũ bé bé đội lên cái đầu khổng lồ của con khỉ đột, hiệu quả vẫn là rất mạnh!!

Toàn bộ cơ thể của dị thú cấp 5 đã rơi vào trạng thái cứng đơ.

“Nhanh! Chỉ có 1 giây!” Mã Lệ hét lên.

Căn bản là không cần nhắc nhở, Bát Hoang Diêu sớm đã lòng nóng như lửa đốt, dứt khoát dùng răng cắn đứt một đoạn nhỏ trên đầu lưỡi.

Cơn đau dữ dội làm cho adrenaline và phản ứng căng thẳng đạt được đỉnh điểm ngay lập tức.

Kích hoạt thành công thiên phú của gia tộc Bát Hoang!

“Ầm!”

Luồng khí xoáy mãnh liệt đang liên tục tăng lên, đẳng cấp khí kình cũng điên cuồng tăng vọt!

“Bạch!”

Thiếu nữ di chuyển hai chân và lao tới trước người của con dị thú cấp 5 nhanh như một tia chớp, nắm lấy chuôi của thanh võ sĩ đao,

dùng hết toàn thân tất cả lực lượng, bổ thẳng về phía trước!

“Phốc phốc!”

“Phốc phốc!”

“Phốc phốc. . .”

Huyết tương, trái tim, lá phổi, xương vỡ. . . Chen chúc mà ra, dính đầy trên thân Bát Hoang Diêu.

“Rống! ! !”

Cùng lúc đó, hiệu quả định thân của chiếc nón xanh hết hiệu lực, con dị thú bắt đầu vùng vẫy trở lại.

Ánh mắt của cô nàng trở nên dữ tợn, phi thẳng vào trong khoang ngực của con dị thú, xoay cổ tay, hướng thanh võ sĩ đao lên trên, đâm thẳng!

“Hây a a a! !”

“Phốc phốc —— ”

Thân hình to lớn của con khỉ đột lại cứng đờ lần nữa.

Bởi vì thanh võ sĩ đao của nàng thiếu nữ đã xuyên qua đỉnh đầu của nó. . .

“Bịch. . .”

Sau một cơn co giật ngắn ngủi.

Chân tay của con dị thú xụi lơ, mềm nhũn ngã trên mặt đất, tung tóe một đám bụi.

“Khục. . .”

“Khụ khụ. . . Ọe.”

Mở lồng ngực của nó ra rồi lấy lại võ sĩ đao. Bát Hoang Diêu bị nhuộm đỏ toàn bộ thân mình đang loạng choạng bước ra, sau khi nôn khan mấy lần, dùng đôi vai gầy gò của mình để đẩy thân hình

của con dị thú ra, lao về phía Trần Vũ đang ngẩn tò te.

“Zanh Dzũ. . .” Thiếu nữ lớn miệng run giọng: “Zanh Zong Zao Zhứ. . .” (Anh Vũ, anh không sao chứ.)

Trần Vũ: “. . .”

“Anh nói gì đi chứ! !” Bát Hoang Diêu lo lắng và nói bằng giọng nghẹn ngào.

“. . . Anh thì có chuyện gì được, khục.” Trần Vũ sắp xếp lại mấy cây xương sườn gãy của mình: “Em không sao chứ?”

Nàng thiếu nữ không trả lời, mà tiếp tục lo lắng kiểm tra vết thương của Trần Vũ: “Chỗ này có bị sao không (có đau không)? Chỗ này có khó chịu không?”

Trần Vũ: “Em lại cắn đứt đầu lưỡi rồi hả?”

“Ừm. Zình zhư zương zườn zị zãy zồi. . . (hình như xương xườn bị gãy rồi) ”

Nơi xa, Mã Lệ lúc này đang nấp trong góc bước tới, dò xét Bát Hoang Diêu từ trên xuống dưới: “Cô ngưu bức như vậy, khẳng định là người nhà của cô chưa biết rồi.”

“Đừng có đụng vào anh, anh không sao đâu.” Khoát khoát tay, Trần Vũ chịu đựng cơn đau, chậm rãi ngồi dậy.

Vết thương của cậu ta cũng không nghiêm trọng lắm.

Chủ yếu là do xương sườn bị gãy hơi nhiều, có chút khó giải quyết.

Xương gãy không dễ gì tự lành được. Cậu ta cần phải tự tay mở bụng của mình ra rồi chỉnh lại từng cây một.

“Mẹ nó. . .”

Nghĩ đến nỗi đau sắp tới mà mình phải đối mặt, Trần Vũ liền không nhịn được chửi tục.

“Anh không sao đâu, em khóc cái gì chứ. Khục. . . Trước dìu anh đứng lên đã. . . Tê! Nhẹ thôi!”

Lảo đảo đứng lên, Trần Vũ liếc nhìn cái xác dị thú nằm trên mặt đất, liền bắt đầu nghĩ cách đuổi hai người đi ra để tự mình “Trị liệu”.

Nhưng với thính giác nhạy bén của mình, cậu ta mơ hồ nghe thấy có chút dị động.

“Trước tiên chờ chút.”

Nhẹ nhàng đẩy Bát Hoang Diêu ra, Trần Vũ chậm rãi quay đầu, nhìn vào đống đổ nát của cái nhà hàng kia.

Ở đó, có một bóng người đang đứng trên đỉnh của đống đổ nát.

Không.

Nó không phải là bóng người.

Đó là một con khỉ đột cao chưa đầy hai mét.

“Chi chi.”

Nhìn thấy Trần Vũ đang nhìn mình, con khỉ đột nhoẻn miệng, dường như đang cười.

Sau đó. . .

“Đông! !”

Bộc phát khí kình.

Bát Hoang Diêu và Mã Lệ đồng thời quay đầu nhìn lại, giống như đã rơi vào hầm băng.

Đó là. . .

Dị thú cấp 6. . .

. . .

Chương 530: Sống và chết (7) Chương 530: Sống và chết (7)

Nhìn thấy trên cái đống đổ nát kia có một con dị thú cấp 6 cao chưa đầy 2 mét, tâm tình của Trần Vũ chìm đến đáy cốc.

Đối mặt với một con dị thú cấp 5 mà ba người bọn họ đã dùng hết toàn lực.

Cậu ta là chủ lực mà còn bị thương không nhẹ.

Bây giờ lại xuất hiện một con cấp 6.

Chuyện này đã hoàn toàn nằm ngoài phạm vi ứng phó của bọn họ.

'Đẳng cấp chênh lệch quá lớn.'

'Cho dù có sử dụng Tụ Đỉnh Thông Thấu thì cũng sẽ thua thôi…'

Nghĩ đến đây, Trần Vũ bỗng nhiên có chút thầm hận.

Nếu như lúc này, trong cái món quốc bảo —— súng lục ổ quay còn có một viên đạn, cộng thêm cái nón xanh của Mã Lệ, tình thế chắc chắn sẽ tốt hơn rất nhiều..

Nhưng mà cái tên Trần Vũ "ngáo đá" kia, thích tỏ ra là mình nguy hiểm nên đã bắn hết mẹ 2 viên đạn cuối cùng rồi. Chỉ vì "quẩy " cho sướng cái thân của nó mà chả thêm cân nhắc đến đường lui gì cả.

Đây chính là lý do quan trọng nhất khiến cậu ta không muốn sử dụng "Tụ Đỉnh Thông Thấu "...

"Anh Vũ, là dị thú cấp 6." Giọng Bát Hoang Diêu run rẩy.

Mã Lệ giảm tốc độ rồi lùi lại mấy mét: "Cấp 6… Chúng ta còn không đối phó được một con cấp 5, làm sao bây giờ?"

"Gần đây có đội nhóm nào mà chúng ta có thể cầu cứu được không.

“Không.” Mã Lệ lắc đầu, lại lui về sau mấy mét: “Lúc này thì đa số các võ giả cao giai đều ở trong nội thành, võ giả tuần tra cũng ở trong nội thành, nhiều nhất cũng chỉ có thể tìm được một ít binh lính.”

“Binh lính chả có tác dụng gì đâu. Trừ khi là có thể bắn một quả bom hạt nhân chính xác vào trên người nó.”

“Nhìn dáng vẻ của con dị thú này cũng cao hơn cô không được bao nhiêu, nó chắc chắn là một con khỉ đột thiên về tốc độ, không thể nào bắn trúng nó được đâu. Mà lại… Thời gian cũng không còn kịp nữa rồi.” Nói xong, Mã Lệ lại lại một lần nữa lui ra sau mấy mét.

“Vậy. . . Vậy phải làm sao bây giờ đây?” Bát Hoang Diêu hoảng sợ.

“…” Trần Vũ trầm mặc.

Khác với hắn ở trạng thái “ngáo đá”, ở trạng thái bình thường, hắn chỉ tin tưởng vào thực lực tuyệt đối.

Đối mặt với thực lực tuyệt đối thì bất cứ một âm mưu quỷ kế nào cũng đều không có tác dụng.

“…”

“Khó giải.”

“Tử cục.”

Sau một lúc im lặng, Trần Vũ khô khan thốt ra bốn chữ.

“Chúng ta chạy đi.” Mã Lệ vừa lui ra phía sau vừa đề nghị: “Hai người nhìn con khỉ đột đó đi, nó không nhúc nhích, hình như là nó không có ý muốn giết qua đây.”

“Bởi vì mục tiêu của nó là tôi, không phải cô.”

“Vậy thì tại sao nó lại không trực tiếp công kích anh luôn đi, nó đang chờ cái gì?”

“Đang chờ khỉ đến giúp đỡ, chắc vậy.” Trần Vũ nhíu mày: “Nội thành bây giờ nói không chừng đã bị thú triều vây quanh một nửa

rồi, võ giả cao giai còn chẳng lo nổi cho chính bản thân họ. Càng kéo dài thời gian thì cũng sẽ có càng nhiều con khỉ đột chạy tới đây thôi."

Dứt lời, cậu ta thử lùi lại một bước chân.

"Rống!"

Con dị thú cấp 6 lập tức nhảy xuống cái đống đổ nát kia, nhìn chằm chằm Trần Vũ với cặp mắt đỏ như máu.

"Xem đi, nó chính là đang nhắm vào tôi. Chỉ cần tôi nhúc nhích là nó sẽ nhào qua đây liền."

Trần Vũ cúi đầu xuống nhìn phần bụng của mình, thở dài: "Tiểu Diêu, Mã Lệ, hai người chạy đi. Nếu không thì đợi lát nữa…"

"Ầm!"

Lời còn chưa dứt, Mã Lệ ở phía sau đã ngay lập tức bộc phát khí kình, dùng hết tất cả lực lượng chạy như bay…

Trần Vũ: "…"

"Anh Vũ, em nghe lời anh, em chạy liền đây." Mã Lệ quay đầu lại hét lớn: "Em sẽ nhớ anh lắm!"

Trần Vũ: "… Dừng lại!"

"Hả…" Mã Lệ dừng bước, chần chờ: "Anh Vũ, anh có di ngôn gì hả? Để em đưa về cho gia đình anh sao?"

"Không phải."

"Vậy là anh đổi ý rồi hả? Để cho em chôn chung với anh sao?"

"Cũng không phải."

"Vậy. . . Vậy anh gọi em lại làm gì?" Mã Lệ ngập ngừng hỏi: "Trước khi chết muốn làm một nháy hả?"

Bát Hoang Diêu: "…"

“... Mả mẹ nó, tôi đang muốn nhìn cô làm một nháy với con dị thú đây.”

“Cái này… Dị thú không đồng ý đâu?”

Bát Hoang Diêu: “...”

“Đừng có nói tào con mẹ nó lao nữa, cô có thể đi, nhưng phải để lại cho tôi một cái nón xanh.”

“Mũ hả, chuyện này không có vấn đề gì.” Mã Lệ nhẹ nhàng thở ra, thống khoái gật đầu, từ trong ngực lấy ra một chiếc mũ, ném về phía Trần Vũ: “Cố lên!”

“Ba.”

Trần Vũ đưa tay ra nhận lấy: “Đi thôi.”

“Sau này khi hóa vàng mã thì tôi sẽ đốt tiền thật cho anh! Đốt một đống lớn luôn!”

“Tạ ơn.”

“Không cần khách khí, chuyện phải làm.”

Mã Lệ vẫy vẫy tay rồi di chuyển hai chân, biến mất trong làn khói.

Vỗ nhẹ chiếc mũ xanh trong tay, Trần Vũ nhìn về phía Bát Hoang Diêu: “Tiểu Diêu.”

“Anh muốn nói cái gì.” Bát Hoang Diêu mặt không biểu tình.

“Em cũng đi đi.”

“Không.” Thiếu nữ từ chối không chút do dự.

“Em nên đi.”

“Không.”

“Tình huống hiện giờ thì em cũng nhìn thấy rồi đó. Mục tiêu của dị thú là anh.” Trần Vũ ánh mắt phức tạp: “Em hoàn toàn có thể chạy đi.”

“Không.” Bát Hoang Diêu quay đầu, một đôi mắt to nhìn chằm chằm Trần Vũ không chớp: “Không.”

“Đây không phải là lúc hành xử theo cảm tính. Dù cho em có ở lại cũng không cứu được anh đâu. Chết oan chết uổng thêm một mạng nữa thôi. Tốt hơn hết là chạy đi, sau này còn báo thù cho anh nữa.”

“Không.” Nàng thiếu nữ giống như biến thành một cái máy, chỉ biết lặp đi lặp lại một chữ.

“... Em bị ngu hả?”

Trần Vũ nổi nóng: “Xem mấy nhân vật não tàn trong phim điện ảnh, truyền hình nhiều rồi nên đâm ra lú à. Anh kêu em làm gì thì làm cái đó đi, lề mề cái quái gì? !”

“Vậy thì em cũng sẽ không đi.” Bát Hoang Diêu cắn nát bờ môi: “Em không thèm báo thù cho anh đâu, muốn chết thì cùng chết.”

“Anh sẽ giận đó.”

“Không đi.”

“...”

Chương 531: Sống và chết (8) Chương 531: Sống và chết (8)

Im lặng một lúc, Trần Vũ liếc mắt nhìn con dị thú ở phía xa, nhẹ giọng nói: “Ngoan nào. Em chạy trước đi, nói không chừng là lát nữa anh tìm ra cách để trốn thoát thì sao.”

“Đừng có hòng đẩy em ra.”

Bát Hoang Diêu nắm chặt hai tay, đôi mắt đột nhiên đỏ lên: “Các người đều là như thế, từng người từng người…”

Nghe vậy, Trần Vũ sửng sốt.

“Mẹ cũng là như thế, Đoạn Dã cũng là như thế, anh trai cũng là như thế, đều giống như thế này…” Cố ngăn dòng nước mắt trượt dài trên khuôn mặt, giọng của cô nghẹn ngào: “Nếu như bây giờ anh đây em ra thì sau này chỉ còn lại một mình em thôi.”

Trần Vũ: “…”

“Em… Ngoài anh ra, đã không còn gì cả.”

Trần Vũ: “…”

Trên con đường vắng lặng, Trần Vũ im lặng hồi lâu, mới khàn giọng nói: “Em biết rồi hả?”

“Biết rồi.”

“Sao em biết được.”

Hai hàng nước mắt chảy dài, cô gái không nhịn được nữa đành bật khóc: “Em không quay về ký túc xá thu dọn đồ đạc, em. . . Em trực tiếp đi thẳng tới biệt thự của anh trai.”

“…”

“Anh trai chết rồi.”

“…”

“Chết rồi.”

“…”

Hô hấp của Bát Hoang Diêu càng ngày càng gấp rút: “Bị Đoạn Dã, giết chết…”

Trần Vũ bỗng nhiên cảm thấy đau nhói lòng: “Thật xin lỗi.”

“Tại sao lại thành ra như vậy.” Cô gái từ từ quỳ xuống, đau lòng nức nở: “Rõ ràng là hôm qua, chúng ta còn cùng nhau ăn cơm… Còn ăn rất vui vẻ… Tại sao…”

Trần Vũ: “…”

“Đột nhiên, mọi thứ trở thành như thế này…”

Trần Vũ: “…”

“Em. . . Em. . . Em rõ ràng là không làm gì sai cả!” Thiếu nữ gào khóc.

“Thật xin lỗi.”

“Tại sao phải cướp đi những thứ quý giá nhất của em? Em đã rất nỗ lực để bảo vệ … gia đình, tình bạn, em. . . Em chẳng còn lại gì cả.”

Bát Hoang Diêu suy sụp quỳ trên mặt đất, ôm chặt lấy hai chân của Trần Vũ: “Em… Chẳng còn lại gì cả…”

“Không còn…”

“Không còn bất cứ thứ gì…”

“Đừng đẩy em ra…”

“Van xin anh đấy…”

“Xin anh…”

Trần Vũ híp mắt lại, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh thăm thẳm.

Mặt trời đã ban tặng cho vùng trời này những tia sáng bất tận.

Nhưng vào lúc này, cậu ta chỉ có thể nhìn thấy một màu đen kịt.

Từ khi nào thì bắt đầu đen như vậy nhỉ?

Có lẽ sẽ chẳng có ai nhớ được…

…

“Ầm!”

Một quả bom hạt nhân, từ trên cao rơi xuống, nổ bùm một tiếng.

Nhưng dù lực sát thương của quả bom này có kinh khủng thì cũng không tạo được tổn thương nào cho đàn thú triều bên dưới.

Bởi vì có một con khỉ đột cao tới vài trăm mét đã mở ra một kết giới không gian, lấy nó làm trung tâm, che chở cho những sinh vật ở phạm vi mấy chục dặm.

“Rống ốngggg!”

Đôi mắt của con khỉ đột đỏ như máu, hung tợn nện xuống đất, phát ra tín hiệu tổng tấn công.

“Hống hống hống —— ”

Biển thú vô cùng vô tận này ngay lập tức sôi trào, điên cuồng lao thẳng về phía tường thành.

Trên tường thành, những võ giả đang chờ mệnh lệnh lập tức tái cả mặt.

So với chiến tuyến ở phía tây thành, bây giờ trơ mắt ra nhìn biển thú kéo dài vô tận này, tuyệt đại đa số võ giả đã mất đi nhiệt huyết liều chết chống cự.

Bởi vì hình tượng trước mắt này đã nói rõ với mọi người rằng—— thú triều, là bất khả chiến bại…

“Các vị, tôi liền đi trước một bước.”

Ở trung tâm của bức tường thành, Lý Thanh Hải vẫy tay chào với những người bạn cũ của mình, sau đó bay lơ lửng lên không trung, càng lúc càng cao, dần dần đối mặt với con khỉ đột khổng lồ.

“Rống ốnggggg ——” Con khỉ đột khổng lồ nhếch miệng, nở một nụ cười nhân tính hóa.

“…”

Lông mày kiếm của Lý Thanh Hải giãn ra, hai tay vỗ vào nhau.

“Võ pháp —— bí thuật —— Sâm La Ngô Diễn Chi Hoàn.”

“Ong ong —— ”

Mênh mông khí kình, âm thầm lan tỏa.

Từng mạch kín huyền ảo của khí kình, vậy mà lại có những phản ứng kỳ lạ với toàn bộ thành phố này.

“Oanh long long long…”

Sau một khắc.

Bầu trời đen thui.

Mặt đất rung chuyển.

Trong ánh mắt khó tin của tất cả võ giả, thế giới trước mặt họ bắt đầu sụp đổ …...

Hoặc là nói, toàn bộ thành phố này bắt đầu lơ lửng trong không trung …...

“Cái này. . . Cái này. . .” Một võ giả cao giai hai mắt thất thần: “Chuyện này làm sao có thể…”

“Thành phố, đang bay?”

“Chẳng lẽ cấp 9 là đã trở thành thần rồi sao.”

“Kinh Thành lớn như vậy cũng bay được à?”

“Thần thông… Thần thông thật sự…”

Nơi xa, nhìn thấy Kinh Thành đang từ từ bay lên trời, con khỉ đột khổng lồ vỗ ngực hú lên, giương chân phóng tới.

“Đông!”

“Thùng thùng! !”

Mỗi một bước đi là phải đạp nát hàng chục con đồng loại.

Nhưng con khỉ đột này chả thèm quan tâm, một đường dẫm lên những cái xác bước tới tường thành, vươn đôi tay vững chãi, nắm chặt lấy bức tường thành, gầm gừ và kéo xuống.

“Ầm ầm…”

Kinh thành lập tức nghiêng ngả.

Bên trong thành, nhiều tòa nhà cao tầng nối tiếp nhau đổ sập khiến hàng chục nghìn người thương vong.

Những võ giả trên tường thành cũng ôm chặt lấy bức tường, để đề phòng việc bị đánh xuống dưới…

Chương 532: Sống và chết (9) Chương 532: Sống và chết (9)

Lý Thanh Hải ánh mắt bình tĩnh, hắn tách ra hai lòng bàn tay, rồi hợp lại.

“Ba!”

“Võ pháp —— Hoàn Động.”

“Sặc!”

Kèm theo đó là một âm thanh giòn giã tương tự như tiếng của một thanh kiếm sắc bén vừa ra khỏi vỏ.

Những bức tường sáng rực của thủ đô đột nhiên tỏa ra một vầng hào quang!

“Bá…”

“Bá bá bá…”

Vầng hào quang này ẩn chứa sự dao động kinh khủng của khí kình.

Những nơi đi qua, tất cả những con dị thú từ cấp 7 trở xuống sẽ bị phân hủy thành những hạt cơ bản nhất!

“Rống ốnggggggg!”

Ngay cả con khỉ đột cấp 9 cũng bị giật lùi về mấy bước và ngã lăn ra đất.

“Đông!”

Khói bụi, bắn tung tóe.

Bắc Kinh lấy lại được sự cân bằng và tiếp tục bay lên.

Khi con khỉ đột khổng lồ bò dậy thì phát hiện ra xung quanh ngoại

trừ nó thì chỉ còn lại mấy chục con dị thú cấp 8 đang đứng lẻ loi trơ trọi.

Những con dị thú còn lại, toàn bộ đều đã biến thành tro tàn…

Uy lực của cấp 9, khủng bố như vậy đấy!

…

“Trời tối.”

Nhìn những đám mây đen cuồn cuộn, che khuất cả bầu trời xanh.

Trần Vũ quay đầu nhìn về hướng tây đang không ngừng truyền đến những tiếng gầm gừ, thở dài: “Bên phía Kinh Thành đã đánh nhau rồi nên sẽ không có đội cứu trợ nào chạy tới đây đâu. Tiểu Diêu, em chắc chắn là không muốn chạy trốn chứ?”

“Em sẽ không đi đâu hết.” Bát Hoang Diêu lau khô nước mắt, cầm thanh võ sĩ đao trong tay rồi đứng lên, ánh mắt phi thường sắc bén: “Dù là anh có chết đi nữa.”

Hai người nhìn nhau trầm mặc.

Ánh mắt trao cho nhau những cảm xúc không thể diễn tả bằng lời …

Sau một thời gian dài.

Trần Vũ giang hai tay ra: “Quyết định rồi chứ?”

“Quyết định.”

“Nếu vậy… Nếu đã chỉ còn lại cái chết, thì tại sao lại không liều ăn nhiều chứ.”

“Có ý tứ gì?” Thiếu nữ sững sờ.

“Bạch!”

Giơ thanh trường kiếm lên, Trần Vũ bộc phát toàn bộ khí kình trong cơ thể: “Tiểu Diêu, anh nhớ là, Bát Hoang nhất tộc, nguyên họ là Lý. Sau này là bởi vì có thể kích thích tám huyệt đạo xung

quanh khí hải nên mới đổi họ thành Bát Hoang.”

“Đúng thế.”

“Lúc trên đấu trường thi tuyển sinh đại học, em đã mở ra huyệt vị thứ bảy rồi đúng không?”

“Vâng.”

“Theo lời mà ông già em đã nói là nếu có thể mở ra cái thứ bảy thì tự nhiên cũng có thể mở cái cuối cùng.” Trần Vũ nói: “Em có thể mở được không?”

Bát Hoang Diêu nặng nề gật đầu: “Có thể.”

“Sau khi sử dụng thì sẽ chết hả?”

“Đúng thế.” Cô gái lại gật đầu, yên lặng nhìn chằm chằm vào mắt Trần Vũ: “Hơn nữa không có bất kỳ một cơ hội sống nào.”

“Tiểu Diêu, vậy anh sẽ hỏi em một lần cuối cùng, em chắc chắn là mình không muốn chạy trốn, đúng không?”

Nghe vậy, Bát Hoang Diêu chậm rãi giơ tay phải lên: “Thế giới cho ta sinh mệnh, nhưng lại cướp đi tất cả. Vậy thì ta sẽ dùng mạng sống của mình để đổi lại tất cả mọi thứ.”

“...”

“Ta có thể chịu đựng được hắc ám…”

Chưa kịp nói xong, suy nghĩ của Trần Vũ đột nhiên bị kéo trở lại ngày thi tuyển sinh đại học: “... Nếu như chưa từng nhìn thấy quang minh.”

Thiếu nữ nở nụ cười: “Nếu đã thấy được, ta tình nguyện chết trước khi hoàng hôn.”

Dứt lời, cô mở năm ngón tay của bàn tay phải ra.

“Oanh…”

Khí kình màu đỏ bốc lên, bao phủ cơ thể nhỏ nhắn của cô nàng.

Một giây sau, hàng chục băng nhận sắc bén nhanh chóng ngưng tụ trên không trung xung quanh hai người họ!

Trần Vũ đứng tại chỗ, nhìn xung quanh: "... Mọi thứ vẫn không thay đổi. Vô luận là võ pháp, hay là ngươi."

"Không." Một tia sáng kỳ lạ lóe lên trong mắt Bát Hoang Diêu: "Em đã thay đổi."

"Em đã từng rất chán ghét khi huyết mạch của gia tộc Bát Hoang đang chảy trong người mình."

"Nhưng bây giờ..."

"Em rất tự hào về huyết mạch Bát Hoang này."

"Ba!"

Năm ngón của tay phải nắm chặt!

"Sưu sưu sưu sưu —— "

Băng nhận sắc bén lao về phía hai người trong tích tắc.

Bốn phương tám hướng, bao trùm mọi ngóc ngách.

Cũng giống như ở đấu trường thi tuyển sinh đại học lần trước, Trần Vũ lăn ra rồi bỏ đi.

"Phốc phốc phốc phốc..."

Chỉ để lại Bát Hoang Diêu ở tại chỗ đã bị vô số băng nhận xuyên thủng.

Máu tươi, hòa với nước đá tan chảy, mặt đường nhựa ướt sũng.

Sinh cơ trong cái hình bóng gầy rò ấy đang dần biến mất.

"Ầm! !"

Khí kình cấp 3, đột nhiên bộc phát!

Mặt đất dưới chân nứt ra từng khúc.

Huyệt thứ bảy, mở!

Trần Vũ: “Còn chưa đủ…”

Bát Hoang Diêu mãnh liệt ngẩng đầu: “Còn chưa đủ!”

Nói xong, năm ngón tay của cô khép lại, cánh tay trái lóe lên! Những đầu ngón tay sắc bén đâm mạnh vào xương ngực và nắm lấy lá phổi của mình.

“Anh Vũ.” Thiếu nữ quay đầu, nở nụ cười xinh đẹp: “Kiếp sau gặp lại.”

“Phốc phốc!”

Xương ngực đứt gãy, lá phổi vỡ nát.

“Ầm ầm…”

Cơn đau tột cùng này đã làm cho ngọn lửa đỏ bành trướng gấp bội!

Khuôn mặt của Bát Hoang Diêu nhanh chóng được bao phủ bởi những đường vân màu đỏ.

Mái tóc màu đỏ cũng điên cuồng dài đến tận chân…

“Ầm!”

Cấp 3.3.

“Ầm! !”

Cấp 3.8.

“Ầm! ! !”

Cấp 4!

Ngọn lửa đỏ rực như một cây cột lửa vươn tới bầu trời, xuyên qua những đám mây u ám phía trên.

Thiếu nữ nhắm chặt mắt, từ từ bay lên không trung.

Đợi khi thân hình bay đến vài chục mét, Bát Hoang Diêu mới mở to mắt.

“Ầm!”

Cây cột lửa nóng rực bành trướng mãnh liệt!

Huyệt vị thứ tám, mở!

Giờ này khắc này, không cần biết là dân chúng ở phía nam thành phố, hay là những võ giả đang ở phía xa Kinh Thành. Bao gồm cả Lý Thanh Hải và con dị thú cấp 9, tất cả đều nhìn về phía này…

Bởi vì trong nháy mắt này…

Có một vị thiếu nữ, biến thành ánh sáng.

…

Chương 533: Sống và chết (10) Chương 533: Sống và chết (10)

Một thời kỳ của cuộc đời chính là một ngọn nến đang cháy bỏng.

Mặc dù nó không sáng nhưng nó có thể chập chờn trong một thời gian dài.

Nhưng nếu "sinh mệnh" của nó được nén lại trong thời gian một giây, thì ngay cả một ngọn nến khiêm tốn cũng có thể toát ra một thứ ánh sáng chói lọi.

. . .

"Ầm ầm. . ."

Mây đen, bầu trời, mặt đất, lúc này đều nhuộm thành màu lửa.

Uy áp tiêu tán, trực tiếp làm cho Trần Vũ lộn nhào mấy lần rồi ngã lăn ra đất.

"Khục. . ."

Sau khi nôn ra một búng máu, Trần Vũ ôm bụng, lảo đảo đứng dậy, nhìn thây cây cột lửa trước mặt cao xuyên qua bầu trời, ánh mắt thất thần.

Rốt cuộc thì sinh mệnh là loại lực lượng như thế nào?

Nó có thể khiến cho một võ giả cấp 2 đơn thuần trở nên rực rỡ như vậy …

"Anh Vũ."

Trong cột lửa, cô gái quay đầu lại, lộ ra khuôn mặt thanh tú đầy những đường vân: "Lúc ở Đường thành, anh đã nói với em rằng trong trận chung kết của kỳ thi tuyển sinh đại học, cho dù là em không đánh trật thì em cũng không thắng nổi anh."

". . . Đúng vậy."

“Hiện tại, anh còn nghĩ như vậy sao?”

“Là anh kiêu ngạo rồi.”

Đứng thẳng người, Trần Vũ cố hết sức xoa dịu cơn đau ở bụng, giơ thanh trường kiếm lên: “Nhưng dù sao thì cái danh trạng nguyên số một lúc đó cũng là của anh.”

“Tại sao?”

“Bởi vì sau khi em tự mình ngã ra chết thì cái danh Trạng Nguyên cũng sẽ bị hoãn lại.”

Bát Hoang Diêu: “. . .”

“Bạch!”

Vung vẩy trường kiếm, tìm một tư thế chiến đấu thoải mái, Trần Vũ cất bước tiến lên và đứng bên cây cột lửa của Bát Hoang Diêu: “Hôm nay, chúng ta hãy thi đấu một lần nữa đi.”

“So cái gì?”

Trần Vũ nhếch miệng lên,

Khóe miệng Trần Vũ nhếch lên, hắn lao về phía dị thú cấp 6 cách đó không xa: “So xem ai chết trước!”

“Đông!”

Lực bộc phát đã đẩy Trần Vũ thẳng về phía trước!

Thanh kiếm sắc bén đã chĩa thẳng vào cổ họng của con dị thú.

“Rống!”

Đôi mắt của con quái vật cấp 6 đỏ hoe, nó cũng không chần chờ nữa, duỗi tay nắm lấy lưỡi kiếm đang lao tới.

“Phốc phốc!”

Thanh trường kiếm có thêm buff vết cắt không gian này dễ dàng xuyên thấu lòng bàn tay của nó.

Nhưng con dị thú này dường như không hề cảm thấy đau đớn, trực tiếp nắm lấy cổ tay cầm kiếm của Trần Vũ bằng lòng bàn tay bị xuyên thấu.

Bóp thật mạnh!

“Răng rắc!”

Toàn bộ nắm đấm bị vỡ tan ngay lập tức.

Máu tươi, trộn với xương sắc nhọn, hòa thành một khối giống như thịt nát.

Cơn đau thấu tận tâm hồn này khiến sắc mặt Trần Vũ tái nhợt trong phút chốc.

[bị thương: Khí huyết +4787]

“Kít ——— ”

Con khỉ đột nhếch miệng, nở một nụ cười nhân cách hóa, giơ cánh tay còn lại lên, đánh vào tim Trần Vũ một cách không thương tiếc.

Sức mạnh của nắm đấm nặng đến nỗi ngay cả không khí cũng bị ma xát thành một tiếng còi sắc bén!

“Răng rắc!”

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này, Trần Vũ dứt khoát xé đứt cổ tay của mình, trượt qua dưới háng của con dị thú, sau đó lập tức dùng hết toàn bộ sức mạng bổ nhào vào đũng quần của đối phương!

“Đông!”

Con khỉ đột cấp 6 này khẽ run rẩy, khuôn mặt của nó vặn vẹo một chút.

Nhưng khả năng chịu đau mạnh mẽ khiến nó tỉnh táo lại ngay lập tức, không chút do dự, nó ngã về phía sau.

Với ý đồ là đè bẹp Trần Vũ.

Đúng lúc này, Bát Hoang Diêu đúng lúc xuất hiện, thực hiện một cú đá bên hông cực mạnh, giống như đá một trái banh vậy, đá cho cái thân hình rắn chắc của dị thú bay xa hơn mười mét!

“Ầm!”

Đập tan con đường nhựa, để lại một cái hố to bằng nửa sân bóng rổ.

“Vết thương đó. . .” Trần Vũ híp mắt: “Gần đến cấp 5 rồi.”

“Anh Vũ, anh không sao chứ?”

“Đừng lo cho anh.” Cậu ta quơ quơ con dao găm, nhanh chóng cắt đứt phần da thịt bị nát trên cổ tay: “Nhân cơ hội trấn áp nó đi!”

Bát Hoang Diêu đang bị bao trùm trong ngọn lửa chỉ gật đầu và không nói gì thêm nữa, chỉ trong chớp mắt, cô ấy đã xuất hiện ở trên cái hố to kia, cơ bắp căng cứng, toàn thân tụ lực!

“Võ pháp —— bát hoang bí thuật —— Bát Hoang · Chấn!”

“Đông!”

Một cánh tay mảnh khảnh rơi xuống hố nhẹ..

“Đông —— ”

Với một âm thanh trầm đục, trong vòng vài trăm mét với Bát Hoang Diêu là trung tâm, mặt đất chỉ vẻn vẻn hở ra!

“Ầm! !”

Lại thêm một tiếng nổ nữa.

Các tòa nhà xung quanh, cây cối, đèn đường, những con đường bị rung chuyển dữ dội và tạo thành một đống đổ nát.

“Phốc. . .”

Làn sóng ba động từ dưới đất tuôn ra chạm vào vết thương trên bụng của Trần Vũ, làm cho cậu ta lại hộc thêm một ít máu.

“Mẹ nó.”

“Nhất định là có cây xương sườn nào đó đã cắm vào trong dạ dày rồi.”

Lau khô vết máu ở khóe miệng, Trần Vũ nhặt thanh trường kiếm rơi ở dưới đất lên, không để ý tới việc trị liệu nữa mà lập tức tham gia trận chiến.

“Rống!”

Con dị thú gầm thét, dùng vai của nó để chặn đứng đòn tấn công của cô gái rồi chậm rãi đứng dậy.

Lông trên toàn thân nó đã bị thiêu rụi.

Lỗ mũi, hai mắt, hai lỗ tai cũng có máu tươi tràn ra.

Nhưng có vẻ như chiến lực của nó cũng không bị tổn thất nghiêm trọng nào, chỉ tung vẻn vẹn một cú đấm thì đã đập cho Bát Hoang Diêu bay lên trời.

“Chết!”

Ngay sau đó, lợi dụng lúc con dị thú không kịp thu quyền lại, Trần Vũ xông lên rồi tung chiêu Hoành Tảo Thiên Quân. Cắt đứt cánh tay của kẻ địch một cách đơn giản và gọn gàng.

Bị thương nặng, nhưng con khỉ đột không những không giận mà còn lấy làm mừng, duỗi ra một cánh tay còn nguyên vẹn khác, chộp lấy Trần Vũ đang ở gần trong gang tấc, sau đó hung hăng xoay một vòng!

“Ba!”

Sự rung chuyển với tốc độ cao đã xé toạc quần áo của Trần Vũ, chỉ còn lại bo mạch chủ BB là còn được buộc chặt vào người cậu ta.

Việc tăng tốc độ trong nháy mắt đó cũng khiến cho ý thức của Trần Vũ xuất hiện trạng thái xuất thần.

Nhân cơ hội này, dị thú mượn vung mạnh quán tính, dùng sức ở

gót chân, vặn eo, vung tay quẳng ra! Nó ném thẳng Trần Vũ xuống đất!

“Choảng!”

“Ào ào. . .”

Chỉ cần nghe một loạt những tiếng xương gãy giòn tan mà da đầu tê tái.

Trên mặt đất xuất hiện một cái hố to hình chữ “木”.

“Rống ốngggg!”

Con khỉ đột phấn khích gầm lên một tiếng, bước tới bóp nát nửa khung xương chậu của Trần Vũ, rồi tụ lực ở nắm đấm trong một phần tư giây, đập thật mạnh vào phần ót của cậu ta.

Nhưng đúng lúc này, một lưỡi kiếm sắc bén từ sau lưng Trần Vũ đâm ra, xuyên qua vai trái của con dị thú như là cắt một miếng đậu hũ.

Hóa ra Trần Vũ đã dùng thân mình làm vật che chắn, dùng một thanh kiếm, đâm xuyên qua cả người và thú như một cây xiên.

Bả vai bị thương, sức mạnh tích tụ của con dị thú lập tức tiêu tan, nhưng mà còn chưa kịp đợi nó có hành động gì khác, thì Trần Vũ ở dưới thân nó đã vặn vẹo cổ tay, giật mạnh một cái!

“Phốc phốc!”

Thân kiếm lướt ngang.

Trực tiếp mở ra khoang bụng của mình.

Đồng thời, cũng chặt đứt luôn cánh tay của con dị thú. Chỉ còn một mảnh da thịt. . .

Chương 534: Sống và chết (11) Chương 534: Sống và chết (11)

“Rống ——— ”

Con khỉ đột đau đớn hú lên một tiếng.

“Hắc hắc hắc. . .”

Trần Vũ thì lại cười một cách điên cuồng.

“Đông!”

Tiếp đó, Bát Hoang Diêu từ trên trời giáng xuống, tung một cước vào trên đỉnh đầu của dị thú.

“Răng rắc!”

Cổ của con dị thú này bị bẻ cong một cách khủng khiếp, hơn nữa lực lượng cực lớn này còn “ấn” nó vào sâu trong hố.

Không còn một cử động nào nữa. . .

“Anh Vũ.”

“Đừng chạm vào anh, nội tạng sẽ rơi ra mất.”

“Anh Vũ. . .”

Nhìn thấy Trần Vũ đang nằm trong vũng máu, đôi mắt của Bát Hoang Diêu vừa mờ đi lại rõ ràng.

Đó là bởi vì những giọt nước mắt vừa tràn ra thì đã bị nhiệt lượng cao xung quanh cơ thể của cô nàng làm bay hơi hết.

“Khóc lóc cái quái gì, sớm muộn đều phải chết mà.”

Trần Vũ tinh thần rất tốt: “Chỉ là nhìn anh hơi bị thảm thôi. Nhanh, mau kéo anh dậy đi, anh nghi ngờ là con khỉ đột đó sắp từ chui vị trí của anh ra ngoài.”

“Được.”

Lau những giọt nước mắt không tồn tại trên khóe mắt, cô dìu Trần Vũ đứng dậy, rồi từ từ di chuyển cậu ta ra sau lưng giống như là một vũng thịt nhão vậy.

“Em có thể đừng có áp gần anh như vậy được không? Trên người em đang bốc lửa đó không biết hả? Tóc anh cháy rụi hết rồi này.”

“A. . .”

“Quần áo của em làm bằng hợp kim hả? Sao nó đột hoài mà chả thấy rụi vậy?” (t cũng đang thắc mắc □)

“A. . .”

“Đù, chuyện này thật là kỳ lạ, sao quần áo của ai ai cũng bền chắc như vậy, chỉ có mỗi mình anh là trần chuồng mỗi lần bụp nhau.”

“A. . .”

“Đừng a nữa, nhanh lên đi! Lát nữa con dị thú đó mà chui ra. . . Đừng! Chậm chút chậm chút. . . Thận anh, đau. . .”

“Đông. . . Ầm!”

Sau khi Trần Vũ bị chuyển ra ngoài mấy mét.

Quả nhiên đúng như cậu ta đã đoán, con dị thú cấp 6 thực sự lao ra từ vị trí đó!

Lực lượng dữ dội đến nỗi nó bay thẳng ra ngoài hàng chục mét.

“Tiểu Diêu.” Trần Vũ ngẩng đầu nhìn lên trời rồi hỏi: “Em còn bao lâu?”

Bát Hoang Diêu im lặng một lúc: “Bốn mươi giây.”

Trần Vũ: “Anh chỉ cần nằm im ở chỗ này là có thể sống đến 10 năm 8 năm, em tin không?”

Bát Hoang Diêu: “. . .”

“Nhưng ít ra thì cũng không phải là anh chết trước.” Vẻ mặt Trần Vũ trở nên bình tĩnh, kéo lấy quần áo của cô gái, đứng lên bằng một chân: “Bất luận cái gì, anh đều muốn tranh vị trí thứ nhất! Cái này, chính là võ đạo của anh.”

Bát Hoang Diêu: “. . . Anh Vũ, từ trước tới giờ anh chưa từng cảm thấy buồn bao giờ sao.”

Trần Vũ không trả lời mà rút kiếm chỉ vào con dị thú cấp 6 đang từ trên không trung rơi xuống: “Võ giả, dũng vậy! Ông đây đến cái chết còn không sợ, thì còn buồn cái cực cứt gì? Chỉ còn khoảng ba mươi giây nữa thôi, ít ra thì cũng phải làm thịt nó, để nó chôn cùng với chúng ta!”

“Lạch cạch.”

Trần Vũ: “. . .”

Bát Hoang Diêu: “Anh Vũ, một nửa quả thận của anh đã rơi ra ngoài rồi kìa.”

Trần Vũ cúi đầu, liếc nhìn cái bụng đang bị mở rộng của mình rồi lắc đầu: “Không sao cả, đừng quan tâm. Nó đến rồi!”

“Rống! !”

Đợi khi đến càng ngày càng gần Trần Vũ, con dị thú nghiêng cổ gầm lên một tiếng chói tai.

“Hây ha! !”

Trần Vũ cũng rít gào rống lên, mặc kệ thân thể đau đớn, bộc phát khí kình, cầm kiếm, một chân nhảy lên trời!

“Rống!”

“Uống!”

“Rống! ! !”

“Uống! ! !”

“Sặc ——— ”

Thanh trường kiếm dẫn đầu đâm vào trong miệng của dị thú.

Nhưng mà tốc độ phản xạ của con dị thú cấp 6 này lại vượt ngoài sức tưởng tượng của cậu ta, ngay lúc lưỡi kiếm đâm vào trong miệng thì nó đã quay đầu sang một bên.

“Phốc phốc.”

Lưỡi kiếm của Trần Vũ xuyên thấu một bên mặt của con khỉ đột.

“Phốc phốc.”

Hàm răng của con dị thú căn xuyên cổ họng của Trần Vũ.

“Cơ. . . Cơ hội. . .” Trần Vũ giống như là che mất cảm giác đau đớn, trong miệng hộc máu không ngừng nhưng vẫn hét lên hai chữ này.

“Võ kỹ ——— Bát Hoang Bí Thuật ——— ”

Nghẹn ngào, khuôn mặt Bát Hoang Diêu vặn vẹo vì đau đớn, khàn giọng hô: “Quyền Trùng!”

“Phốc ——— ”

Cơ thể gầy gò được bao phủ bởi ngọn lửa đang xuyên qua khoang ngực của con dị thú, thịt nát, nội tạng, xương gãy bay tá lả.

“Cô.”

Hai mắt của dị thú lồi ra, cơ bắp đã không bị khống chế.

Máu tươi bị nuốt vào trong miệng càng kích thích sự hung tợn của con quái vật này, nó vậy mà bắt đầu lắc mạnh cái đầu với ý đồ cắn đứt luôn cái đầu chó của Trần Vũ.

“Đ-t cụ mày!”

Ánh mắt của Trần Vũ cũng trở nên dữ tợn, giơ cổ tay đang dần mất kiểm soát lên rồi đâm thanh trường kiếm vào sau lưng của con quái vật, điên cuồng khuấy động nó.

“Đông!”

Cuối cùng.

Một người một thú rơi từ trong không trung xuống.

Tạo nên những làn khói bụi mịt mù.

Sức lực ngoài định mức của con dị thú đã cắn đứt một nửa phần cổ của Trần Vũ.

Còn Trần Vũ thì cũng đã thành công chém mất nửa thân của nó.

[bị thương: Khí huyết +20567]

[bị thương: Khí huyết +23606]

[khí huyết +25012; +27993; +31. . .]

Bên tai cậu là những âm thanh tổng hợp điện tử đơn điệu vang vọng.

Một dòng sinh mệnh lực mênh mông, liên tục không ngừng đang được gia trì.

Nhưng thế giới trong mắt Trần Vũ lại càng ngày càng mờ đi. . .

‘Đoán đúng rồi.’

Suy nghĩ của Trần Vũ bắt đầu phân tán.

‘Cho dù là có nguyền rủa, nhưng chỉ cần chịu một đòn tổn thương không thể phục hồi thì cũng sẽ ngủm thôi. . .’

‘Hả?’

‘. . .’

‘Trời hôm nay, hình như sáng hơn. . .’

. . .

Chương 535: Sống và chết (12) Chương 535: Sống và chết (12)

“Cái đó là. . . Huyệt đạo thứ tám do tộc nhân Bát Hoang mở ra sao.”

Kinh Thành, đang trôi nổi trên không.

Lý Thanh Hải chỉ liếc mắt một chút rồi sau đó thu hồi ánh mắt, tiếp tục điều khiển Kinh Thành bay lên, càng ngày càng nhanh.

Khi bay đến khoảng 1000 mét thì trán của Lý Thanh Hải đã đổ đầy mồ hôi.

“Rống ống ống —— ”

Con khỉ đột cấp 9 nhìn chằm chằm vào bóng đen trên bầu trời, đột nhiên há to miệng, phóng ra một đoàn bom khí kình màu trắng tinh, cố gắng cho nổ tung thành phố.

“Võ pháp —— Hoàn Di!”

Lý Thanh Hải chắp tay trước ngực lần thứ ba, điều khiển Kinh Thành bay lên trên đỉnh đầu của con dị thú, sau đó đột nhiên mở ra hai tay.

“Sưu —— ”

Dưới tác dụng của lực hấp dẫn, thành phố nhanh chóng đổ sụp xuống!

Tạo ra khí áp có thể hất văng cả những võ giả cấp 8.

Con dị thú cấp 9 ở dưới trừng lên cặp mắt đỏ hoe, dứt khoát từ bỏ việc tích súc năng lượng, xoay người bỏ chạy.

“Nằm mơ.”

Cười lạnh, Lý Thanh Hải nhắm mắt lại, trường bào không gió mà bay.

Sau đó mái tóc đen ngắn vốn dĩ chỉ có màu đen tuyền của ông ta nhanh chóng chuyển sang màu trắng bạc với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Gương mặt trẻ tuổi cũng bị lão hóa nhanh chóng. . .

“Ầm ầm ——— ”

Tòa Kinh Thành to lớn này giống như mở thêm một cái động cơ! Nó vừa rơi xuống vừa đuổi theo con dị thú cấp 9 kia.

“Rống! !”

Phát hiện mình trốn không thoát, con khỉ đột gầm rú dữ dội.

“Kết thúc đi.”

Lý Thanh Hải quay đầu nhìn về khung cảnh thủ đô quen thuộc ở phía sau, khóe miệng mang theo ý cười tang thương.

“Nguyện, nhân loại, vĩnh tồn. . .”

“Võ pháp ——— Hoàn Tỏa.”

“Ông ——— ”

Chỉ nghe được một tiếng kim loại vù vù thông thiên triệt địa.

Dưới Kinh Thành và mặt đất bên trên, đột nhiên xuất hiện hai lớp không gian cách ly. Ngăn chặn toàn bộ thành phố đâm sầm vào mặt đất.

Với khối lượng của toàn bộ thủ đô khi rơi xuống từ độ cao một nghìn mét này, tác động của nó sẽ ngay lập tức đập vỡ các mảng lục địa và gây ra một thảm họa toàn cầu.

Sóng thần, động đất, núi lửa phun trào …

Không cần đến dị thú tự mình động thủ, loài người sẽ bị diệt vong chỉ trong một ngày.

“Rống!”

Vành mắt của con dị thú cấp 9 này như muốn nứt ra, nó biết mình đã không còn hy vọng chạy thoát, nên trực tiếp vung tay xé rách không gian thành từng mảnh, chật vật trốn vào hư không.

“. . .”

“. . .”

“Ầm ầm!”

Sau một khắc, Kinh Thành rơi xuống mặt đất, tạo ra những làn khói bụi ở bốn phía, cuồn cuộn khuếch tán. . .

Trên tường thành.

Lý Thanh Hải đã dùng hết hơi sức cuối cùng của mình, người ở trên không trung chưa kịp rơi xuống đã tắt thở.

“Bịch!”

Nữ trợ lý nhảy lên trời ôm lấy cái xác ông lão.

Da của ông ta vẫn còn ấm khi tiếp xúc năm ngón tay lên đó.

“. . .”

Im lặng, nữ trợ lý ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời.

Mây đen, tan hết.

Trời, cũng đã sáng. . .

. . .

[cơ thể tử vong]

[Lời nguyền đặc biệt đang khởi động]

[hiệu quả nguyền rủa: Sau khi “A” chết, “B” sống lại.]

[khởi động thất bại!]

[“B” vẫn chưa chết]

[Không thể kích hoạt nguyền rủa. . .]

[. . .]

Bụi mù chậm rãi tan đi.

Trong cái hố cạn, một người, một thú 2 hình bóng đang nằm trong đó.

Bóng thú thì còn đang giật giật, vẫn chưa chết.

Bóng người thì đã không còn thở nữa.

“Bịch.”

Bát Hoang Diêu từ trên không loạng choạng rơi xuống và lập tức nhìn thẳng về phía người ấy.

Đột nhiên, nước mắt tuôn trào.

Dù cho nhiệt độ cao rừng rực, cũng không kịp đều bốc hơi. . .

“Anh Vũ. . .”

Cô gái lê từng bước chân nặng nề đi về phía bóng người, kêu khàn cả giọng.

Cây cột lửa từ từ biến mất trong lúc di chuyển.

Khí kình, tiêu tán.

Bước chân càng lúc càng loạng choạng.

Nàng có thể cảm nhận được cái chết đã ở ngay trước mặt mình.

Mà người đàn ông đó cũng đang ở trước mặt nàng.

“Nhào. . .”

Kiệt sức.

Nàng thiếu nữ mềm nhũn ngã nhào xuống đất, nhưng đôi mắt to tròn ấy vẫn đang nhìn chằm chằm Trần Vũ.

Bất luận là sống, hay chết.

Trên đời này, ai cũng luôn có một niềm tin của chính mình.

Không biết từ khi nào bắt đầu, niềm tin của thiếu nữ này, đã được chuyển từ cha cô ấy, người thân của cô ấy và bản thân của cô ấy sang người ấy. . .

“Anh Vũ. . .”

Cô khẽ mở đôi môi nứt nẻ, nhân lúc sức lực còn chưa hoàn toàn biến mất, cô cố gắng bò về trong lòng của người đó.

Mười mét.

Năm mét.

Một mét. . .

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, đồng thời cũng cướp đi sinh khí của cô gái này.

Đôi mắt nàng đã không còn nhìn thấy gì nữa.

Nhưng nàng biết rõ, Trần Vũ đang ở phía trước.

Hô hấp, ngừng lại.

Nhưng cô biết rằng chất dinh dưỡng còn lại trong tế bào vẫn còn có thể giúp mình tồn tại thêm vài giây nữa.

Vị giác.

Khứu giác.

Thính giác.

Đều đang nhanh chóng biến mất.

Chỉ còn xúc giác là đang truyền tín hiệu vào trong đầu của nàng.

“Anh Vũ. . .”

“Anh Vũ. . .”

“. . .”

“Anh Vũ. . .”

“Ba.”

Cuối cùng.

Cánh tay mảnh khảnh ấy đã bất lực rủ xuống.

Cuối cùng thì nàng cũng không chạm được vào làn da của Trần Vũ.

Dù rằng ngón tay của Trần Vũ chỉ cách nàng một vài cm. . .

“Hô —— ”

Một cơn gió thoảng qua, làm tung bay mái tóc của cô gái.

Trên thế giới này, có một giọng nói mà không ai có thể nghe được, ngoại trừ Trần Vũ.

[cơ thể tử vong]

[Lời nguyền đặc biệt đang bắt đầu khởi động. . .].

Chương 536: Phục sinh (1) Chương 536: Phục sinh (1)

[cơ thể tử vong]

[Lời nguyền đặc biệt đang khởi động]

[hiệu quả nguyền rủa: Sau khi "B" chết, bên "A" sống lại.]

[khởi động thành công…]

...

Trong hư vô, không có khái niệm thời gian.

Nhưng dường như có một quầng sáng mờ nhạt.

Từ một điểm biến thành một sợi, từ sợi thì chuyển thành một mặt.

Cuối cùng, lấp đầy toàn bộ mảnh hư vô này…

"... Ngô."

Không biết đã trôi qua bao lâu.

Trần Vũ chậm rãi mở mắt ra, trong mắt hiện lên một bóng người, một kiếm ảnh, một bóng thú, một cái hố sâu.

Di chuyển ánh mắt nhìn lên bầu trời trên đầu, trầm mặc một hồi lâu, hắn mới chợt tỉnh táo lại, quay đầu nhìn về phía bên cạnh.

Bóng người đang nằm trên đất này chính là Bát Hoang Diêu.

"Đúng."

"Mình đã chết rồi."

"Mình chết trước…"

"Chết trước thì sẽ được phục sinh trước, cho nên mình sống lại."

Những ký ức mơ hồ dần dần trở nên rõ ràng, Trần Vũ đứng dậy kiểm tra tình hình của bản thân.

Cái cổ đã phục hồi như cũ.

Tay phải vốn bị đứt lìa nay lại chả thiếu cộng lông nào.

Toàn thân đã hoàn toàn khôi phục lại trạng thái toàn thịnh.

“Sau khi phục sinh, bởi vì mình đã biết rõ chi tiết tình hình, cho nên mình cũng có thể làm cho tiểu Diêu sống lại…”

“Đúng vậy.”

“Không có vấn đề gì với kế hoạch này.”

Nhìn xuống hình xăm ổ khóa phía trên rốn của mình, ánh mắt Trần Vũ chợt lóe lên.

Mọi thứ, đúng như cậu ta đã dự đoán.

Người chết trước sẽ không thể làm “người sống” sống lại vì bản thân “người sống” vẫn chưa chết.

Vì vậy, nếu như không đủ điều kiện để khởi động thì lời nguyền sẽ thất bại.

Sau đó thì chỉ cần cậu ta chết, Bát Hoang Diêu cũng chết nốt thì đã đủ điều kiện để kích hoạt lời nguyền.

Thế là…

Hắn sống lại.

“Vậy thì bây giờ chỉ cần để lại một lá thư nói rõ tình hình cho tiểu Diêu biết. Sau đó mình sẽ tự sát…”

“Răng rắc —— ”

Trần Vũ vẫn còn đang mơ mộng về cái suy nghĩ vẫn vơ của hắn thì lại đột nhiên nghe thấy một âm thanh giòn giã.

Cậu ta vội vàng cúi đầu xuống và phát hiện hình xăm “ổ khóa” trên

bụng đã biến mất …

“…”

“Nà ní? !”

Mồ hôi lạnh của cậu ta tuôn ra không ngừng.

“Tiên sư nó, cái võ pháp nguyền rủa này là hàng chỉ sài một lần thôi sao?”

Kinh hãi một lúc, Trần Vũ bổ nhào đến trước người của Bát Hoang Diêu, xốc áo của nàng lên, trái tim đang đập dữ dội ngay lập tức thư giãn.

Chỉ thấy cái ổ khóa nhỏ màu đỏ trên cái bụng trắng nõn nà của cô gái thật là mỹ lệ.

“… Còn tốt.”

” Xem ra lời nguyền trên người mình đã tiêu tan, nhưng trên người cô ấy thì vẫn còn lời nguyền. Chỉ cần mình vừa chết thì tiểu Diêu có thể phục…”

“…”

“… Chờ chút.”

Trần Vũ sững sờ.

“Cái lời con mẹ nó nguyền này không còn, nếu mình phục sinh cho tiểu Diêu thì bản thân mình sẽ ra sao? !”

“Nếu mình mà chết thêm một lần nữa là sẽ ngủm thật sự luôn nhỉ?”

“…”

“Không đúng.”

“Chỗ này chắc chắn là còn có BUG…”

Cởi áo khoác của cô gái xuống, Trần Vũ vò đầu bức tai đi qua đi

lại vài vòng, cảm xúc lên xuống thất thường.

“Không được, những chuyện này thì chờ chút nữa rồi nói.”

“Mình phải rời đi chỗ này càng sớm càng tốt.”

Nghĩ như vậy, Trần Vũ đè nén mọi suy nghĩ, thu hồi lại tất cả vũ khí, trang bị, ba lô đang bị vứt lộn xộn, sau đó ôm Bát Hoang Diêu lên rồi bỏ chạy.

Hành động của cậu ta quả nhiên là rất chính xác.

Vừa chạy được vài ngàn mét thì có ba con khỉ đột đang đuổi theo phía sau với tốc độ cực nhanh!

Trái tim Trần Vũ thắt lại, trong lúc giữ thăng bằng, cậu ta ngoái đầu nhìn lại.

Một con cấp 5.

Hai con cấp 4.

Mặc dù không khó giải quyết như con khỉ đột cấp 6 kia, nhưng cũng không phải là thứ mà hiện giờ Trần Vũ có thể đối phó được.

“Không có cách nào, chỉ có thể đồng thời sử dụng Tín Ngưỡng Chi Dược cùng với Tụ Đỉnh Thông Thấu thôi.”

” Hy vọng có thể kích hoạt hiệu ứng ‘Tê liệt’, nếu không sẽ rất khó trốn thoát…”

Híp mắt lại, Trần Vũ lấy ra cái nón xanh mà Mã Lệ đã để lại cho cậu ta rồi đội lên đầu.

[Bị nguyền rủa: Hành động lực +100%]

“Ầm!”

Tốc độ chạy của cậu ta ngay lập tức tăng thêm một phần ba.

“Ba!”

Sau đó, Trần Vũ chắp tay trước ngực: “Võ pháp —— Tín

Ngưỡng…”

“Sưu —— đông!”

Vào lúc này, một quả cầu pháo hoa nổ tung trên bầu trời phía trước!

Tản ra bảy loại màu sắc “Đỏ cam vàng lục lam chàm tím”.

Mỗi một màu sắc của pháo hoa tương ứng với một hướng.

Màu vàng là ở phía trước bên trái…

Trần Vũ lập tức rùng mình, đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, liền nhanh chóng xoay người lao về phía trước bên trái..

“Sưu —— đông!”

Pháo hoa lại nở rộ một lần nữa, mỗi lúc một gần.

Trần Vũ suy nghĩ một số chuyện trước khi cởi mũ ra.

Tốc độ giảm mạnh.

Ba con khỉ đột phía sau rống lên đầy phấn khích và phóng hết tốc lực!!

Năm trăm mét.

Hai ngàn mét.

Năm ngàn mét…

Chương 537: Phục sinh (2) Chương 537: Phục sinh (2)

Một người ba thú lao vào một công viên.

Thông qua thính giác, Trần Vũ có thể phán đoán được khoảng cách của con dị thú ở sau lưng mình, sử dụng "Tín Ngưỡng Chi Dược", kéo dài thời gian không cho dị thú bắt được mình.

"Nằm xuống!"

Phía trước, trên một cây du nào đó, Mã Lệ thò đầu ra và lo lắng hét lên.

Trần Vũ không chút do dự ôm Bát Hoang Diêu nằm xuống mặt đất.

"Tê tê ——— "

Dùng cái bụng và cái "xà beng" của mình để phanh lại. (tác nó ghi nhé, không phải t chém cho nó lên xà beng à nha.)

Mà ba con dị thú phía sau thì bị cắt thành nhiều mảnh chỉ trong giây lát.

"Bịch!"

Những mảnh xác nặng nề rơi xuống, khói bụi tung tóe tràn ngập trong không khí.

Làm cho Trần Vũ nhìn thấy rõ những sợi dây đỏ mảnh dính đầy bụi trên đầu mình.

"Phối hợp good!" Mã Lệ hưng phấn nhảy xuống cái cây.

"Trước đừng có lảm nhảm nữa."

Buông Bát Hoang Diêu xuống, Trần Vũ đau đớn che bụng dưới của mình: "Để tôi nghỉ một chút đã…"

" Có chuyện gì vậy?" Mã Lệ hỏi: "Ma sát đau hả?"

“Cô mà thử thì cô cũng đau!”

“… Hí.” Mã Lệ đồng cảm với cảnh ngộ của Trần Vũ khi cái “xà beng” bị đau, nhe răng nói: “Ai bảo anh không chịu mặc quần áo vào. Trần như nhộng không phải là… Haizz, thật đúng là đừng nói, cái mông của anh vểnh lên hơi cao đấy.”

“Cút.”

Một lúc sau.

Đợi khi vết thương lành lại và cơn đau biến mất, Trần Vũ đứng dậy quan sát những sợi dây mỏng manh nằm ở bên trái và bên phải: ” Cái thứ này chính là ‘bọt biển thể’ mà lúc PK ở kỳ thi tuyển sinh đại học cô đã bày ra sao?”

“Nó gọi là Tất Sa Ất Tuyến, thật là không có văn hóa.” Mã Lệ gảy nhẹ sợi dây, liếc nhìn Trần Vũ rồi nuốt nước bọt giải thích: ” Nó mềm như những sợi dây thông thường. Nhưng chỉ cần anh quán thâu khí kình thì nó sẽ trở nên cực kỳ chắc chắn. Rất quý đó, nó được bán theo đơn vị miligam, thường được gọi là miếng bọt biển tự nhiên.”

“Tại sao cô lại không trốn đi.”

“Trốn rồi.” Mã Lệ buông tay: “Nhưng mà lại nhìn thấy cái cây cột lửa tráng lệ đó? Tôi liền nghĩ rằng sau khi hai người tung hết tuyệt chiêu ra thì có thể thoát được liền lợi dụng khoảng thời gian này để giăng một cái bẫy, hi vọng có thể giúp được một tay.”

“… Cô giúp được cái gì.”

“Uây, sao lại nói…” Mã Lệ đột nhiên ngậm miệng lại, ánh mắt tập trung trên người Bát Hoang Diêu, đồng tử co lại: “Nàng. . . Nàng chết rồi?”

Trần Vũ: “Không chết.”

Mã Lệ: “Chết rồi.”

Trần Vũ: “Không chết.”

Mã Lệ cúi người xuống nghiêm túc kiểm tra cơ thể của nàng thiếu nữ: “Cái cây cột lửa vừa rồi, là do cô ấy mở ra huyệt đạo thứ tám… Đã tiêu hao hết sinh mệnh lực… Chết rồi.”

Trần Vũ có chút bực bội: “Tôi đã nói không chết là không chết.”

“…” Mã Lệ trầm mặc.

Cô tưởng rằng Trần Vũ không muốn chấp nhận sự thật này, cho nên cô ngừng nói.

‘Vậy là… Bát Hoang Diêu đã hiến tế sinh mệnh mình của cứu Trần Vũ sao…’

Ánh mắt Mã Lệ rất phức tạp.

Cô luôn cho rằng mình là một kẻ máu lạnh.

Cũng đã quen với sự sống chết.

Nhưng khi thấy những người đã từng là bạn học cũ đã an giấc ngàn thu thì cô vẫn cảm thấy có chút đau khổ.

“Mình chỉ là một tấm chiếu mới mà thôi…”

“…”

“Chỉ có thể nói rằng không hổ là tận thế sao?”

Kéo mở ba lô ra, tìm một chiếc áo khoác từ bên trong mặc vào, Trần Vũ đẩy Mã Lệ ra, thận trọng bế Bát Hoang Diêu lên, nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc bên tai của nàng rồi nói: “Trước chạy trốn đã, nói không chừng sau lưng còn có con nào đó đang đuổi theo đấy.”

“… Tốt.”

Hai người một xác, lại lên đường lần nữa.

Sau khi chạy suốt một giờ đồng hồ không dừng lại, mới cảm thấy an toàn được một chút.

“Két.”

Sau khi dừng lại, Trần Vũ tháo mặt nạ xuống, thở phào nhẹ nhõm một hơi: “Được rồi. Cũng sắp tới được Tỉnh Hà rồi, chắc là những con súc sinh đó không đuổi theo nữa đâu.”

“Kinh Khành…” Mã Lệ quay đầu nhìn về phía tây: ” Không biết bây giờ như thế nào rồi.”

“Mới chỉ qua một giờ thôi mà, chắc là còn chưa phân ra thắng bại. Trước đừng có nói chuyện này vội, hỏi cô một chuyện.”

“Nói.”

“Có cách nào để cho một người đã chết rồi phục sinh không?” Trần Vũ nghiêm túc mở miệng.

“Cách gì cũng không có.” Mã Lệ nhìn cô gái trong ngực Trần Vũ rồi lắc đầu: “Chết rồi, chính là chết rồi. Người chết không thể phục sinh. Anh phải bình tĩnh lại đi.”

“Vậy giả chết thì sao?”

“Giả chết?” Mã Lệ sững sờ.

“Đúng.” Trần Vũ ánh mắt lấp lóe: “Chính là để cho cơ thể lâm vào trạng thái tử vong, sau đó sống lại.”

“Ý của anh là…” Mã Lệ bước tới cẩn thận quan sát Bát Hoang Diêu: “Cô ấy đang giả chết hả?”

“Không, không liên quan gì đến cô ấy. Ý tôi là để cho tôi giả chết, có thể làm được hay không?”

“Tại sao?” Mã Lệ trợn mắt hốc mồm: “Chẳng lẽ… Anh muốn xxx với cô ấy à?”

“Ba!”

Trần Vũ cốc cho Mã Lệ một cú rồi nói: “Mẹ nó, cô dẹp ngay cái mạch suy nghĩ biến thái bệnh hoạn của mình đi?”

“Vậy anh giả chết làm gì?”

Trần Vũ suy nghĩ một lát rồi quyết định giữ bí mật với Mã Lệ: “Cô đừng có quan tâm chuyện này, có cách nào giả chết không?”

“... Anh Vũ, anh không sao chứ.” Mã Lệ vươn tay ra sờ lên trán Trần Vũ: “Có cần tôi dẫn anh đi gặp bác sĩ tâm lý không vậy?”

“Đừng đụng vào tôi.”

Ngăn tay Mã Lệ lại, Trần Vũ nghiêm túc mở miệng: “Hỏi cô cái gì thì cô liền đáp cái đó. Có cách nào giả chết không.”

“Có.” Mã Lệ gật đầu: “Nếu như anh chỉ muốn giả chết, thì tôi có thể nghĩ ra cả chục cách.”

“Được.” Trần Vũ hài lòng vỗ vai Mã Lệ: “Giao cho cô đó.”

“Không thành vấn đề. Nhưng tôi có điều kiện.”

“Điều kiện?” Trần Vũ nhíu mày: “Điều kiện gì.”

“Anh phải nịnh tôi.”

Trần Vũ: “Ngưu bức ngưu bức! Đại lão ngưu bức!”

“Quá qua loa, mà lại tôi kêu anh đập ‘Mông ngựa’ chứ không phải vuốt mông ngựa!” Nói xong, Mã Lệ xoay người, quay lưng về phía Trần Vũ, cúi người: “Nào, đập đi.”

Trần Vũ: “... !@#$%^*.”

...

Dọc theo đường cao tốc, hai người đi tiếp nửa giờ nữa rồi vào thành phố đầu tiên ở phía đông Bắc Kinh.

Thành phố Đường.

Chạy từ Bắc Kinh đến thành phố Đường mất hơn một giờ đồng hồ.

Ngồi xe lửa từ Kinh Thành đến thành phố Đường cũng phải mất mấy tiếng đồng hồ.

Bởi vậy có nghĩ suy ra, tốc độ của cái xe lửa trong thời đại tận thế

này là chậm như thế nào…

Dừng bước lại.

Đứng trước cổng thành.

Trần Vũ có chút hoảng hốt.

Chương 538: Phục sinh (3) Chương 538: Phục sinh (3)

Khi đến thành phố này, hình ảnh về những trải nghiệm cùng với Trương Thiết, Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu ùa về, như thể là vừa mới hôm qua vậy.

Mà bây giờ, lớp 2 năm nhất, người chết thì đã chết rồi, người phản bội chạy trốn thì đã phản bội chạy trốn, người mất tích thì mất tích…

Chỉ còn lại một mình cậu ta.

“Anh Vũ, làm sao vậy?” Nhìn thấy Trần Vũ dừng lại, Mã Lệ nghi hoặc: “Đi vào đi.”

“Ừm. Cô biết nơi nào ở thành phố Đường có thể giữ gìn xác chết không?”

“Giữ như thế nào?”

“Phải còn nguyên vẹn và không thể ngâm trong formalin.”

“Vậy thì chỉ có đóng băng ở nhiệt độ thấp thôi. Đi theo tôi.”

Khi hai người tiến vào thành phố, trước tiên họ hỏi thăm về tình hình của thủ đô. Thấy không có tin tức gì, cậu ta liền vội vàng vào bệnh viện tư.

Vào cửa, Mã Lệ báo tên cô và gọi một cú điện thoại liên lạc nội bộ. Sau đó, cậu ta liền được nhân viên phục vụ cung kính đưa vào thang máy đặc biệt.

“Đinh.”

Đóng cửa, ấn xuống tầng dưới cùng.

Mã Lệ giang tay ra: ” Tôi là nhà cung cấp sản phẩm của bệnh viện này.”

“An toàn không?” Trần Vũ hỏi: “Tôi đặt tiểu Diêu ở chỗ này thì có người vào quấy rầy không.”

“Yên tâm đi, không có đâu. Lát nữa tôi sẽ đưa cho anh một tấm thẻ, anh chỉ cần cài đặt chỉ một mình anh vào là được.”

“Được.”

“Đinh!”

Cửa thang máy mở ra.

Mã Lệ xe nhẹ đường quen bước vào một căn phòng đang đóng có đánh dấu “số 3” trên đó, bật cầu dao điện lên.

“Đăng!”

“Đăng đăng đăng…”

Từng chiếc bóng đèn sáng lên.

Trần Vũ liếc mắt đã thấy được một chiếc hộp trong suốt đặt ở giữa căn phòng.

“Là cái này hả?”

” Đúng, mau bỏ Bát Hoang Diêu vào trong đi, đặt thời gian xong là có thể ướp lạnh.”

“Có thể duy trì trong bao lâu?”

“Rất lâu.”

“Vậy là tốt rồi.”

” Nếu như anh đồng ý để cho nàng ngâm trong dung dịch hóa chất một thời gian, thì cơ thể của cô ấy có thể sẽ được bảo tồn vĩnh viễn.”

“Không cần, chỉ cần đông lạnh thôi là được rồi.”

“Anh Vũ, rốt cuộc thì anh đang định làm gì?” Mã Lệ nhíu mày.

Trần Vũ không trả lời.

Cậu ta ôm Bát Hoang Diêu bước lên phía trước, cẩn thận đặt cô ấy vào bên trong rồi đóng nắp pha lê lại.

“Anh Vũ, tôi biết là cậu nhất định có chuyện gì đó giấu tôi.” Mã Lệ ngưng trọng nói: ” Nhưng tôi muốn giải thích trước, sự đóng băng này sẽ khiến các phân tử nước kết tinh trong các tế bào. Nếu như tiểu Diêu thật sự chỉ là giả chết, sau khi đóng băng thì sẽ chết thật luôn đấy.”

“Tôi biết rồi. Cô không cần phải quan tâm đến những chuyện này, bây giờ thì chỉ cho tôi một số cách để giả chết đi.”

“Được… Rồi.”

Nhìn chằm chằm Trần Vũ, Mã Lỵ kéo dài giọng điệu: “Cần luôn bây giờ hả?”

“Đúng.”

“Được, vậy thì để Mã Mã đi chuẩn bị cho anh vậy.”

Dứt lời, Mã Lệ quay người rời đi.

“Lạch cạch.”

Bước nhanh về phía trước và khóa cửa lại.

Trần Vũ đảo mắt nhìn một vòng quanh phòng, vươn tay phá hết những camera giám sát đó đi, sau đó mở nắp hộp pha lê ra, cởi hết quần áo của Bát Hoang Diêu ra.

“Hừm, hình xăm ổ khóa vẫn còn…”

“Ba.”

Vứt bộ quần áo dính máu đi, Trần Vũ lấy một chậu nước và nhẹ nhàng lau những vết bẩn trên người cô gái.

Thậm chí còn gội đầu luôn.

Cho đến khi sạch sẽ trắng bóc thì mới đặt Bát Hoang Diêu vào

trong cái hộp đó một lần nữa.

Tựa vào chiếc hộp, cậu ta đưa tay ra vuốt ve gò má của cô nàng.

Sau khi im lặng một lúc lâu, cậu ta quay người lại, lấy trong ba lô ra một tờ giấy và một cây bút, bắt đầu viết thư.

[Người nhận Bát Hoang Diêu:]

[khi em nhìn thấy bức thư này thì cũng là lúc anh đã rời bỏ thế gian này.]

[nhiều ngày như vậy (gạch bỏ)]

[nhiều năm như vậy (gạch bỏ)]

[Bấy lâu nay, anh luôn tìm mọi cách để em có thể sống lại. Có vẻ như anh đã thất bại rồi. Bây giờ mà em có thể nhìn thấy bức thư này chỉ một lý do thôi, đó là anh thực sự đã chết rồi.]

[Tất cả những chuyện này phải bắt đầu kể từ cái đêm mà các trận đấu vòng loại kết thúc.]

[Nửa đêm hôm đó, sau khi anh tắm rửa xong rồi nằm trên giường, vừa chuẩn bị đi ngủ thì anh trai của em lại tới. (gạch bỏ)]

[Nửa đêm hôm đó, anh trai của em, đã làm những chuyện mà với thân thể của anh mà em không thể nào tưởng tượng ra được.(gạch bỏ)]

[Nửa đêm hôm đó, anh trai em đã để lại trên người anh(gạch bỏ)]

[Nửa đêm hôm… Mẹ kiếp (gạch bỏ)]

[Sau khi vòng đấu loại kết thúc, anh trai em đã tìm đến anh…]

…

Một bức thư, hai ngàn chữ, Trần Vũ bôi bôi xoá xóa và sửa chữa, hơn nửa tiếng đồng hồ mới viết xong.

“Hô…”

Thổi một hơi lên trên tờ giấy, Trần Vũ rất hài lòng.

Cậu ta gấp lá thư lại, quan sát thật kỹ và giấu nó vào tóc của Bát Hoang Diêu.

Đây chỉ là để đề phòng lỡ như có chuyện gì.

Lỡ như khi hắn "Đột tử" thật, sau khi Bát Hoang Diêu được phục sinh sẽ ngu ngơ cái gì cũng không biết…

Khẽ ôm hai tay, Trần Vũ ngẩng đầu suy nghĩ.

Sau khi xác nhận là không có quên gì cả, cậu ta đóng nắp pha lê lại, do dự một lúc rồi bật công tắc ngăn đông lên.

"Tê tê tê…"

Máy móc bắt đầu hoạt động.

Trong cái hộp thủy tinh này phủ đầy sương trắng.

Trần Vũ lui lại vài bước, nhìn chằm chằm thân thể của cô gái: "Yên tâm đi, chỉ là ngủ một giấc thôi."

"Em sẽ lập tức tỉnh lại ngay thôi."

"Nếu như thật sự không được, thì anh sẽ đi học cái chiêu đó của anh em trai. Dù thế nào thì anh cũng sẽ không để em chết đâu…"

"Chuyện không nên nói cũng phải nói, anh đã hiểu lầm em rồi, bộ ngực này của em… Thật đúng là không có phẳng lì."

"…"

"Nó có chút lõm đấy…"

Bát Hoang Diêu hơi mở mắt ra: "…"

Trần Vũ: "! ! ?"

Chương 539: Nhân loại, còn có hi vọng sao ? (1) Chương 539: Nhân loại, còn có hi vọng sao ? (1)

Nhìn thấy Bát Hoang Diêu mở mắt ra, sắc mặt Trần Vũ kịch biến, cậu ta vội vàng bước tới tắt nguồn điện đi, mở nắp pha lê ra rồi nghiêng người quan sát tình hình của cô gái.

Nhưng mà, ngoại trừ mí mắt đã mở ra thì cơ thể của Bát Hoang Diêu vẫn còn cứng đờ.

Trần Vũ vươn tay, cẩn thận mở ra mi mắt.

Đồng tử vẫn là giãn ra.

Không có mạch đập ở cổ.

Không có nhịp tim trong lồng ngực.

Tất cả các triệu chứng đã chỉ ra rằng đây là một người đã chết một cách triệt để…

Đứng tại chỗ, im lặng một lúc lâu.

Trần Vũ thở dài, vuốt mắt cô gái nhắm lại, đóng nắp pha lê rồi bật lại công tắc đóng băng.

“Tê tê tê…”

Trong pha lê bắt đầu toát ra những làn sương trắng.

Hiển nhiên.

Việc mở mắt đột ngột chỉ là phản ứng co lại do nước làm lạnh.

Bát Hoang Diêu đã cạn kiệt sức sống, chung quy đã là người chết rồi.

“Ngủ ngon…”

Trần Vũ vỗ nhẹ vào chiếc hộp, để lại một câu nói rồi quay người mở cửa rời đi.

“Phanh.”

Đóng chặt cánh cửa kim loại lại, cậu ta dựa vào cột cửa, lấy từ trong ba lô ra một hộp thuốc lá chưa mở, châm vào miệng.

“Hô…”

Làn khói xen lẫn với suy nghĩ của Trần Vũ, từ từ bay lên trên.

Trong một thoáng, cậu ta cảm thấy mình hơi mệt mỏi.

Một mặt là làm thế nào để hồi sinh cho Bát Hoang Diêu.

Dù sao thì việc giả chết cũng không phải là chết thật, có tác dụng hay không là hai chuyện khác nhau.

Nếu “phương pháp giả chết” vô dụng, mọi thứ sẽ trở rắc rối hơn.

Mặt khác, cậu ta cũng đang lo lắng cho tương lai của nhân loại.

Một siêu cường quốc, đã ấp ủ vài chục năm, vẫn bất lực khi đối mặt với thú triều.

Ngay cả khi lần này giành được chiến thắng… Những con dị thú đó phải trả giá cái gì? Còn loài người thì lại trả giá thứ gì?

Về mặt công nghệ, vô số vũ khí nóng hàng đầu chỉ có thể tiêu hao một chút pháo hôi của bọn chúng mà thôi.

Đừng nói là dị thú cấp 9, cho dù là cấp 8 cũng đã biết cách mở ra không gian và chẳng hề hấn gì cả. Còn có thể thuận tiện bảo vệ luôn những đồng loại xung quanh nó…

Về võ giả, cơ hồ là dốc hết lực lượng của cả nước, còn chả đánh nổi một trận với thú triều.

Khi võ giả đối mặt với những con dị thú cùng cấp cũng không chiếm được ưu thế nào. Nhưng dù là đã chuẩn bị kỹ càng, ở trên chiến trường nhân loại cũng chỉ có thể bi ai lấy 1 địch 3, 1 địch 4,

thậm chí là 1 địch 5…

Chiến lực như vậy, thì hi vọng của loài người rốt cuộc nằm ở đâu?

“Hô…”

Trần Vũ lại phun ra một hơi thật sâu, hơi híp mắt lại.

‘Nhất định phải vào trong dị cảnh Thanh Thành một chuyến.’

‘Nếu như có thể mang toàn bộ nhân loại vào trong…’

“Này!”

Ngay lúc Trần Vũ đang suy nghĩ, một người đàn ông mặc áo khoác trắng bước tới: “Đây là khu thí nghiệm. Cậu không được hút thuốc ở đây.”

“Ồ.”

Trần Vũ gật gật đầu, mở miệng, bỏ luôn điếu thuốc còn lại vào trong miệng, vừa nhai vừa nuốt.

[ăn chất độc: Khí kình +1; dạ dày khỏe mạnh +3]

Người đàn ông mặc áo trắng: “…”

Lẳng lặng nhìn Trần Vũ hồi lâu, người đàn ông mặc áo trắng không nhịn được lên tiếng hỏi: “Cái kia… Cậu. . . Cậu từ đâu đến vậy?”

“Không nên hỏi ta từ đâu tới đây.”

Nam nhân sững sờ, lập tức hưng phấn nói: “Cố hương của ta ở phương xa! Tại sao lại đi lang thang? Chỉ là để tìm một nơi có công bằng!”

Trần Vũ: “?”

“Thì ra cậu là đồng chí ở Hội Công Bình à!” Người đàn ông sải bước đi tới, nhiệt tình nắm tay Trần Vũ: “Tổ chức tìm tôi có chuyện gì không?”

Trần Vũ: “? ?”

“Tôi biết rồi, chỗ này không tiện nói chuyện.” Người đàn ông nhìn xung quanh một lượt rồi kéo Trần Vũ còn đang ngơ ngác vào một văn phòng bên cạnh.

Trần Vũ: “? ? ?”

“Lạch cạch.”

Cửa bị khóa, người đàn ông vui vẻ pha một tách trà cho Trần Vũ: “Đến, ngồi đi!”

Trần Vũ: “...”

“Nơi này không ai đâu, thiết bị giám sát âm thanh cũng không có, xin cứ yên tâm, tuyệt đối an toàn! Chắc chắn là người ngoài không nghe được đâu. Uống trà, uống trà ha ha.”

Sau khi im lặng tiếp lấy tách trà, Trần Vũ cảm thấy mình càng mệt mỏi…

‘Nếu như bây giờ giải thích kỹ danh tính của mình cho đối phương thì có thể sẽ không giải thích được…’

Cậu ta suy nghĩ rồi nhấp một ngụm trà.

“Đồng chí xưng hô như thế nào?” Nam nhân hiếu kì hỏi: “Tôi tên là **.”

“Tôi hả… Tôi là ừm…” Trần Vũ gãi gãi tai: “Đoạn Dã.”

“À! Chào anh Đoạn Dã!”

“Chào anh chào anh.”

“Lần này tổ chức phái anh tới đây là có kế hoạch gì tiếp theo đúng không?”

“À kế hoạch tiếp theo ấy hả… Nên nói từ chỗ nào giờ ta? Trước tiên thì anh hãy tổng kết lại kế hoạch lần trước đi.”

“Cái này có cái gì mà tổng với chả kết?” Nam nhân buông tay:

“Không phải là nổ tung cái bệnh viện sao.”

Trần Vũ: “...”

Chương 540: Nhân loại, còn có hi vọng sao ? (2) Chương 540: Nhân loại, còn có hi vọng sao ? (2)

Đặt chén trà xuống đứng lên, Trần Vũ quay đầu rời đi.

“Hả? Đoạn. . . Đồng chí Đoạn Dã, anh đi đâu vậy?”

“Tôi no căng bụng rồi, tôi đi ra ngoài dạo một chút…”

“Uống trà cũng có thể no căng bụng hả? Mấu chốt là anh cũng đâu có uống được mấy ngụm đâu!”

“Cái kia…” Trần Vũ dừng lại, nghiêm túc nói: “À phải rồi, tổ chức phái tôi tới đây, chính là để xem bên anh chuẩn bị tới đâu rồi.”

“Chỉ chuyện này thôi sao?” Nam nhân nhún vai: “Tôi ** làm việc, thì cứ gọi là yên cái tâm đi. Viện trưởng hiện giờ là người của chúng ta đó.”

“Viện trưởng? Của cái bệnh viện mà anh đang phụ trách này hả?”

“Đúng. Ông chủ của tôi đấy. Bệnh viện này là tài sản tư nhân của viện trưởng.”

Trần Vũ: “… Bệnh viện này là của ông ta hả?”

“Đúng vậy.”

“Sau đó ông ta biết được việc anh sắp cho nổ tung cái bệnh viện này?”

“Đúng vậy.”

“Không có ý kiến gì sao?”

“Không có.”

“… Anh không cảm thấy là có chút không đúng sao?”

Nam nhân buông tay, một mặt kỳ quái: “Chuyện này thì có gì mà kỳ với chả quái?”

“...” Sau một lúc im lặng, Trần Vũ có chút vò đầu bứt tai: “Để tôi thông não lại cho anh hiểu nhé. Bệnh viện, là của viện trưởng! Anh, tới đây để cho nổ bệnh viện! Còn nói thẳng việc cho nổ bệnh viện ra cho viện trưởng nghe?”

“Đúng vậy.”

“Viện trưởng tỏ vẻ rất là đồng ý?”

“Đúng vậy.” Nam nhân gật đầu: “Đặc biệt đồng ý luôn, ông ấy cũng tham gia vào Hội Công Bình rồi.”

“Vậy. . . Vậy cái bệnh viện này chẳng phải tài sản của Hội Công Bình sao?”

“Có thể nói như vậy.”

“Sau đó…Hội Công Bình còn khăng khăng muốn cho nó nổ banh xác luôn hả?” Trần Vũ bối rối.

“Đúng vậy.” Nam nhân phấn chấn: “Vì công bằng!”

Trần Vũ: “...”

“... Sao vậy? Đồng chí Đoạn Dã anh muốn đi đâu vậy?”

“Tôi về báo cáo.”

“Ồ, vậy thì xin anh hãy nói thêm vài điều tốt đẹp với cấp trên! Bây giờ tôi đang liên hệ với cục trưởng cục công an đây, tôi đang chuẩn bị kéo gã vào băng luôn…”

Trần Vũ: “...”

“Ầm!”

Bước ra ngoài, đóng cửa lại, Trần Vũ nhìn lên trần nhà không nói một lời.

Hy vọng của loài người rốt cuộc đang ở đâu…

“Ha ha, đứng ở đó làm gì vậy?”

Mã Lệ ôm một chồng lớn tư liệu đi tới: “Tôi tìm được một vài cách giả chết cho anh rồi nè.”

“Trước khoan hãy nói đến chuyện giả chết đã.” Trần Vũ khoát khoát tay: “Chúng ta đi thôi.”

“Tại sao?”

Trần Vũ bước lên trước rồi hạ giọng nói: “Người ở chỗ này hình như có chút không được bình thường.”

“Chỉ chuyện này thôi hả?” Mã Lệ khoát khoát tay: “Không bình thường thì bình thường thôi.”

Trần Vũ: “?”

Mã Lệ: “Đây là bệnh viện tâm thần mà.”

Trần Vũ: “...”

“Tên đầy đủ là viện nghiên cứu và điều trị bệnh nhân tâm thần.”

Trần Vũ: “...”

...

“Đúng rồi, xem thử những phương pháp giả chết này đi, anh thích cái nào.”

Bước vào căn phòng số 3, Mã Lệ trước tiên kiểm tra tình trạng đông lạnh của cô gái, sau đó nhét tài liệu trong ngực vào tay Trần Vũ: “Úi chà? Thật là lãng mạn đấy? Xăm cả ổ khóa cơ à, trên người anh xăm là cái chìa khóa hả?”

“Ngậm miệng.”

Đặt tất cả tài liệu lên bàn, Trần Vũ kiểm tra từng trang một.

Rất nhanh, cậu ta đã tìm được mấy trang vừa ý.

“Những cái này thế nào?”

“Tôi xem thử.” Mã Lệ đi tới cầm lấy tài liệu, lần lượt mở ra: “Đều là loại thuốc thang cả?”

“Ừm. Hơn nữa tất cả đều có thuốc giải.”

“Tại sao lại không chọn loại phẫu thuật? Tỷ lệ thành công cao, hiệu quả tốt và an toàn hơn.” Mã Lệ hỏi.

“Không chọn.”

Trần Vũ dứt khoát từ chối.

Cậu ta sợ rằng sau khi bác sĩ cho mình, không sống cũng không chết, hơn nữa còn ở trên bàn phẩu thuật nhảy mấy điệu nhảy đường phố nữa…

“Được thôi, anh nói sao thì làm vậy đi.” Mã Lệ vỗ vỗ tập tài liệu: “Chỉ cần những loại này thôi sao?”

“Đúng. Dược tề và thuốc giải phải chuẩn bị thêm hai phần. Đặc biệt là thuốc giải, nhất định phải nhiều.”

“Được, tôi đi chuẩn bị cho anh.”

“Trước khi chuẩn bị…” Trần Vũ xoay người chỉ vào cái hộp đông lạnh: “Có biện pháp đơn giản nào để tôi mang tiểu Diêu đi không.”

“Đi thật hả?”

“Nói nhảm, nếu cô không đi nữa thì sẽ bị nổ đó.”

“Về Thanh Thành à?”

” Đúng, về Thanh Thành.”

“Có một loại hộp đông di động, nhưng tôi đề nghị anh nên thuê một chiếc xe đông lạnh và tham gia vào một công ty chuyển phát nhanh. Sẽ an toàn hơn một chút.” Mã Lệ đề nghị: “Nếu không thì anh phải cõng nó đi? Nghe nói Thanh Thành xa lắm.”

“Cô đi sắp xếp đi.”

“Được. Tôi sẽ đi tìm xe dùm anh, còn phải liên hệ bên chuyển phát

nhanh nữa.”

Trần Vũ: “Nghe nói là giá của chuyển phát nhanh rất cao thì phải.”

Mã Lệ: “Tôi sẽ trả tiền.”

“Có nghĩa khí.” Trần Vũ giơ ngón tay cái lên: “Tiền này sẽ không làm để cho cô trả không đâu, sau này tôi sẽ trừ vào của hồi môn.”

Mã Lệ: “... Ngon. Lời nói này của anh rất là men đấy.”

Giao tiếp đơn giản một hồi.

Mã Lệ đưa cho cậu ta một tầm thẻ chìa khoá, rồi rời đi.

Chương 541: Nhân loại, còn có hi vọng sao ? (3) Chương 541: Nhân loại, còn có hi vọng sao ? (3)

Trần Vũ thì đợi ở trong phòng, tiếp tục quan sát tình trạng đông lạnh của Bát Hoang Diêu, sau khi xác nhận không có vấn đề gì liền ra khỏi cửa.

Khóa cửa, đi thang máy lên tầng một. Cậu ta đi ra ngoài, tìm đại một cái ghế dài rồi ngồi xuống. Lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị gọi điện thoại về nhà.

Nhân tiện lên mạng điều tra thêm tình huống ở Kinh Thành.

Nhưng khi nhấn vào nút nguồn thì mới phát hiện là điện thoại đã hết pin.

Trần Vũ đành nhìn xung quanh, một lúc sau, cậu ta nhìn thấy một cô gái xinh đẹp đi qua liền vội vàng vẫy tay: “Này! Người đẹp!”

Cô gái dừng lại, kinh ngạc nhìn về phía Trần Vũ: “Anh gọi là tôi hả?”

“Đúng.” Trần Vũ giơ điện thoại lên: “Người đẹp, em có mang theo cục sạc dự phòng không? Anh muốn gọi điện thoại về cho gia đình để báo bình an, nhưng hết pin rồi.”

“Đi ra ngoài sao có thể không mang theo cục sạc dự phòng chứ!”

Vẻ ngoài đẹp đẽ của Trần Vũ đã giúp cho cậu ta thành công hoàn thành cuộc giao tiếp này. Cô gái rất vui vẻ ngồi bên cạnh Trần Vũ rồi đưa cục sạc dự phong ra: “Nè, anh sạc pin đi.”

“Cám ơn nha.” Sau khi đem phích cắm sạc cắm vào điện thoại di động, Trần Vũ nói: “Người đẹp nè, hỏi em một chuyện.”

Nữ hài: “Em còn độc thân.”

Trần Vũ: “... Không phải, anh muốn hỏi em…”

Nữ hài: “83, 59, 87.”

Trần Vũ: “Anh…”

Nữ hài ngượng ngùng: “Còn Zin.”

Trần Vũ: “...”

Nữ hài: “Soái ca, chàng thì sao?”

Trần Vũ: “Anh cũng độc thân.”

Nữ hài hưng phấn: “Vậy…”

Trần Vũ: “Đã ly hôn 249 lần.”

Nữ hài: “...”

Trần Vũ quay đầu, trìu mến nhìn cô gái: “Em có động ý làm người thứ 250 không?”

“... Trả cục sạc dự phòng lại đây, em muốn về nhà.”

“Đừng đừng đừng, anh còn độc thân, chỉ giỡn chơi với em thôi.” Trần Vũ xấu hổ, nắm lấy cục sạc dự phòng rồi nói sang chuyện khác: “Anh chỉ là muốn hỏi một chuyện, em có biết tình hình hiện giờ của Kinh Thành ra sao không.”

“Không biết.” Nữ hài nghi hoặc: “Kinh thành bị gì vậy?”

“Em không biết Kinh Thành đã bị thú triều đột kích sao?”

“Thú triều đột kích vào Kinh Thành rồi hả? !” Nữ hài kinh hãi: “Vậy hiện giờ Kinh Thành ra sao rồi.”

“... Là anh đang hỏi em mà.”

“Em không biết á, cho nên mới hỏi anh nè.”

“...”

Trần Vũ đột nhiên mất hết kiên nhẫn để giao tiếp với đối phương, cúi đầu cầm điện thoại lên, ấn mở nút nguồn, chuẩn bị xem pin đã

sạc được bao nhiêu rồi.

“Hả? Sao mở không lên vậy?”

Nhíu mày, cậu ta tiếp tục nhấn nút nguồn thêm mấy lần nữa. Phát hiện là vẫn không tài nào mở được điện thoại: “Hả?”

Nữ hài nghiêng đầu: “Soái ca, điện thoại di động của anh bị hết pin, đương nhiên là không mở được rồi.”

Trần Vũ mộng bức: “Không phải là anh đã sử dụng cục sạc dự phòng của em rồi sao?”

Nữ hài: “Nhưng cục sạc dự phòng của em cũng đâu có pin đâu.”

Trần Vũ: “? ? ?”

Cô gái nhìn Trần Vũ từ trên xuống dưới một lượt: “Một cục sạc sự phòng không có pin thì tất nhiên là không thể sạc điện thoại di động được. ngay cả kiến thức căn bản này mà anh cũng không biết sao, Soái ca?”

“Không có điện thì cô cho tôi mượn làm gì?”

“Anh mượn là cục sạc dự phòng, chứ có phải mượn pin đâu.”

“... Em gái à, có phải là em có vấn đề về thần kinh hay không vậy?”

Chưa

“Sao anh biết được vậy?” Nữ hài kinh hỉ: “Thường thì chỉ có bác sĩ mới biết được! Anh thật là lợi hại.”

“...” Rút cục sạc dự phòng ra, Trần Vũ hít sâu: “Cô đi đi, đừng ép tôi động thủ.”

“Được rồi, chờ sau khi em kiểm tra xong thì em lại đến, chờ em nha! Hôn cái nè!”

Nữ hài cất cục sạc dự phòng đi, hôn gió một cái, sau đó nhảy cà tưng cà tưng về phía sau bệnh viện...

“Hy vọng của loài người…”

Trần Vũ ngửa mặt lên nhìn trời: “Rốt cuộc nằm ở đâu?”

…

Cuối cùng thì Trần Vũ vẫn là không sạc được điện thoại.

Bởi vì cậu ta nhớ được là mình còn có một cái điện thoại nữa.

Là cái của Bát Hoang Diêu.

Vì đề phòng “Nữ bệnh nhân” này đi ra tìm mình, Trần Vũ liền trốn ở một góc khuất trong công viên, lấy điện thoại di động ra , ấn mở nút nguồn.

Màn hình sáng lên ngay lập tức.

“Có điện!”

Trần Vũ kích động.

Nhưng rất nhanh liền im lặng.

Chỉ thấy thấy bức ảnh trên màn hình khóa của điện thoại, bao gồm cậu ta, Trương Thiết, Đoạn Dã, và Bát Hoang Diêu đang ở trên một chiếc xe lửa tại thành phố Đường.

Trong hình, biểu cảm của mọi người đều rất thoải mái.

Đặc biệt là Bát Hoang Diêu.

Vẻ hài lòng trên khuôn mặt gần như lộ ra ngoài màn hình…

“Ách…”

Im lặng qua đi, Trần Vũ khẽ cười vài tiếng, mở khóa màn hình, chuẩn bị gọi điện thoại về nhà.

Sau đó, điện thoại liền đứng máy.

Cái đứng máy này, đứng thẳng đến buổi tối…

...

“Cẩn thận một chút, từ từ thôi!”

Dưới ánh đèn rực rỡ, một nhóm công nhân khiêng chiếc tủ đông được bọc đầy vải trắng cẩn thận đặt vào trong buồng xe.

Đồng thời nguồn điện đã được kết nối.

“Được rồi, cám ơn mọi người.”

Trong xe, Trần Vũ đuổi đám người này đi, vén một mảnh nhỏ của tấm vải trắng lên, nhìn thấy nàng thiếu nữ ở bên trong không có chuyện gì liền yên tâm.

“Ầm!”

Nhảy xuống xe, khóa luôn cửa xe, Trần Vũ gật đầu với Mã Lệ: “Hôm nay cô thực sự đã giúp được tôi rất nhiều việc đấy. Cám ơn nhiều.”

“Với mối quan hệ hiện giờ của chúng ta mà còn phải nói cảm ơn sao?” Mã Lệ nháy nháy mắt.

“Được rồi, tôi cũng không làm kiêu nữa. Phương diện dược tề liền giao cho cô vậy.”

“Không thành vấn đề. Nhiều nhất là ngày mai, tôi sẽ quay về Thanh Thành tìm anh. Có một lô vật liệu rất khó vận chuyển, bên Ma Đô của chúng ta không vận được.”

Chắp tay một cái, Trần Vũ không nói gì thêm nữa, xoay người bước vào ghế phụ của xe đông lạnh: “Hẹn gặp lại ở Thanh Thành.”

Mã Lệ xua tay: “Hẹn gặp lại ở Thanh Thành.”

“Ông —— ”

Tài xế đạp ga, xe tải khởi động rồi từ từ lái ra khỏi cổng thành.

“Ong ong…”

Xung quanh, mười mấy chiếc trong đội xe chuyển phát nhanh cũng

đồng loạt khởi động, tăng tốc, bao vây xung quanh xe tải, chạy về hướng nam.

“Thuận buồm xuôi gió nha!” Mã Lệ ra sức vẫy tay.

Trần Vũ thò đầu ra khỏi cửa sổ xe: “Trở về đi.”

Mã Lệ đặt 2 tay ở bên miệng, hô to: “Ngàn vạn phải bình an đấy!”

Trần Vũ: “...”

Mã Lệ: “Nhất định đừng có chuyện gì nhé…”

Trần Vũ: “... Cô đừng có lập thêm flag nữa được không?”

...

Cùng lúc đó.

Ở phía xa, bên trên những bức tường thành cao ngất ngưỡng.

Hai bóng người, một nam một nữ, ẩn mình trong bóng tối trên cái lỗ của tường thành.

“Tên đó chính là Trần Vũ à.” Nam nhân nói.

“Đúng.” nữ nhân gật đầu.

“Giao cho ta.”

“Hắn có chút kỳ quái, anh nhớ cẩn thận một chút.”

“Dù có kỳ quái đến đâu thì cũng là một tên cấp 2 mà thôi, chờ tin tức tốt của tôi đi.”

Nữ nhân quay đầu, nhìn người đàn ông một cách si mê: “Ngàn vạn phải bình an đấy.”

Nam nhân: “...”

Nữ nhân: “Nhất định đừng xảy ra chuyện gì nhé…”

Nam nhân: “...”

Nữ nhân: “Chờ anh quay về, chúng ta sẽ kết hôn.”

Nam nhân: “... Hay là cô thọc tôi một đao luôn cho rồi?”

Chương 542: Đoàn diệt (1) Chương 542: Đoàn diệt (1)

“Bíp bíp!”

Hai tiếng còi xe vang lên.

Đoàn xe từ từ dừng lại.

“Dừng xe lại, trời tối quá rồi, đóng quân ở nơi này đi.”

Từ cửa sổ phụ lái của chiếc xe địa hình dẫn đầu, chui ra một cánh tay của một người đàn ông đang cầm cái loa: “Hướng bốn giờ, tạo thành hình quạt.”

“Bíp!”

“Bíp bíp…”

Những chiếc xe khác của đoàn xe nhao nhao bấm còi, bắt đầu quay ngược đầu xe rồi tới di chuyển vị trí của trận hình.

Trong xe tải đông lạnh, người tài xế thò đầu ra hét lên: “Tôi có cần phải di chuyển không?”

“Không cần.” Người đàn ông dựng thẳng loa lên: “Xe của anh lớn quá, dừng ở đó được rồi.”

“Được rồi.” Gật đầu, tài xế thu đầu lại, nhìn về phía Trần Vũ: “Ông chủ, xuống xe đi.”

Trên ghế phụ lái, Trần Vũ dời mắt khỏi màn hình di động: “Sớm như vậy? Còn chưa chạy được bao xa mà?”

“Trời tối rồi, nhất định phải dừng lại thôi. Nếu mà di chuyển ở nơi hoang dã trong đêm tối thì nguy hiểm lắm.”

“Hừm, ông anh có mang theo điện thoại di động không vậy.”

“Có, sao vậy?”

Trần Vũ: “Cho tôi mượn dùng chút đi, gọi điện thoại về cho gia đình thôi.”

Tài xế: “Không phải là cậu đã có điện thoại rồi sao?”

Trần Vũ thở dài, đưa cái màn hình ra cho gã tài xế xem: “Số điện thoại gồm 11 chữ số, bấm một cái là nó bị đơ nửa tiếng đồng hồ. Bây giờ tôi mới chỉ bấm được một nửa.”

Tài xế: “... Cực khổ rồi, thử cái của tôi đi.”

Nhận lấy chiếc điện thoại của gã tài xế, Trần Vũ phát hiện đây là một chiếc Nokia uy tín lâu năm, sau khi nói tiếng cám ơn, liền gọi vào số điện thoại của Trần Tư Văn.

(Xin lỗi, số thuê bao mà quý khách liên hệ đang nằm ngoài vùng phủ sóng…)

“Hả?”

Trần Vũ sững sờ, nhìn về phía gã tài xế: “Không có tín hiệu?”

“Không có tín sao? Không thể thế được? Sóng điện thoại của tôi ngon lành cành đào lắm đó!”

Trần Vũ nhíu mày rồi bấm lại một lần nữa , nhưng vẫn là không có tín hiệu. Bèn đẩy cửa xe ra, tìm một nhân viên trong công ty chuyển phát nhanh hỏi: “Nơi này là chỗ nào vậy? Tại sao điện thoại lại không có tín hiệu?”

“Ra khỏi thành phố rồi thì sẽ không còn nữa.” Nhân viên chuyển phát nhanh nhìn Trần Vũ một cái: “Đã hơn nửa tháng rồi. Sau khi ra khỏi thành phố khoảng mười km, tín hiệu sẽ bị nhiễu loạn.”

“Tại sao vậy?”

“Ai biết được.” Nhân viên chuyển phát nhanh nhún vai: “Hên là ở trên không trung mấy ngàn mét còn chưa bị ảnh hưởng, nếu không thì máy bay cũng sẽ phải báo hỏng.”

“Chỉ có Đường thành là bị như vậy thôi sao?” Trần Vũ nheo mắt lại: “Hay là những thành phố khác cũng bị giống vậy?”

“Cả nước đều là như vậy. Chúng tôi đã di chuyển khắp cả nước rồi, nhưng cho dù là thành phố nào đi nữa thì khi ra khỏi thành là sẽ mất tín hiệu. Mẹ nó giống như là bị thú triều đột kích vậy.” Nhân viên chuyển phát nhanh có vẻ hơi bực bội, xua tay rời đi: “Loài người sớm muộn gì cũng diệt vong thôi, sắp rồi.”

Nhìn nhân viên chuyển phát nhanh đi xa, Trần Vũ đứng tại chỗ, nghĩ kĩ cực sợ.

Cậu ta vẫn luôn rất mẫn cảm với sự nguy hiểm.

Mơ hồ, cậu ta đã cảm thấy có một loại rắc rối to lớn nào đó sắp xảy ra…

“…”

Lặng im một lúc, Trần Vũ trở về bên cạnh xe tải, nói: “Hình như gần đây khi ra khỏi thành là sẽ không có tín hiệu gì hết. Ông anh không biết gì sao?”

“Không biết.” Tài xế một mặt mờ mịt: “Tôi đều chỉ chạy trong thành thôi.”

“Haizz… Vừa rồi ở trong thành nên mượn điện thoại của Mã Lệ gọi luôn thì được rồi.” Trần Vũ đau đầu.

“Tất cả mọi người xuống xe, tắt hết đèn xe! Dập những mọi nguồn sáng đi…”

Lúc này, đám võ giả của đoàn xe ở cách đó không xa đã dựng xong cái trại tạm thời. Người chỉ huy trong số họ đang hướng về phía hai người Trần Vũ hô to: “Tôi đang nói hai người đó, nhìn cái giề, tắt đèn xe đi!”

Gã tài xế bị dọa cho giật mình một cái, vội vàng vặn chìa khoá, tắt máy tắt đèn.

Là một người bình thường, gã ta luôn cảm thấy sợ hãi với những tên võ giả này…

“Phanh.”

Khẽ đưa tay đóng cửa lại, Trần Vũ cũng mất luôn cái ý nghĩ gọi điện thoại, quay người bước vào trong xe để kiểm tra tình trạng nguồn điện của chiếc tủ đông.

“Nhiệt độ bình thường…”

“Độ ổn định bình thường…”

“Áp lực bình thường…”

“Hừm, mọi thứ vẫn bình thường.”

Sau khi kiểm tra xong mặt đồng hồ, cậu ta vén một mảnh nhỏ của tấm vải trắng lên, nhìn Bát Hoang Diêu một hồi, xác nhận rằng hình xăm “ổ khóa” vẫn còn ở đó thì mới yên tâm bước xuống xe.

Đứng trước khoang xe, Trần Vũ suy nghĩ một chút liền ngăn một gã võ giả khác lại: “Ông anh này, cho tôi hỏi một chút, một lát chúng ta sẽ ngủ ở đâu vậy?”

“Trong lều vải.”

“Tôi cũng có à?”

“Đương nhiên là có, các cậu trả tiền hết rồi mà.”

“Vậy…” Trần Vũ chỉ vào khoang xe sau lưng mình: “Tôi muốn ngủ trước của cửa cái khoang xe này được không.”

“Chuyện này không quan trọng, cậu thích ngủ chỗ nào thì ngủ. Chỉ cần thông báo cho sếp của chúng tôi một tiếng là được.”

“Sếp của các anh chính là người chỉ huy hồi nãy à?”

“Không phải anh ta, anh ta là lão nhị.”

Nam võ giả chỉ về phía chiếc xe địa hình đi đầu: “Lão đại của chúng tôi ở trong xe.”

“Được rồi, cám ơn nhiều. Chúc ông anh mua Nike Adidas thì nhất định đều là hàng giả.”

“Nhận ngài cát ngôn.” Nam võ giả rất vui vẻ.

Theo sự chỉ dẫn của tên võ giả.

Trần Vũ đi đến bên cạnh chiếc xe địa hình, gõ gõ cánh cửa sắt, dựa trên cửa sổ xe nói: “Xin chào, cho hỏi…”

Vừa mới mở miệng thì cậu ta không nói nổi lời nào nữa.

Chỉ thấy trong xe, hai người đàn ông đang ôm nhau…

Trần Vũ: “…”

Hai nam: “…”

“…”

“…”

Chương 543: Đoàn diệt (2) Chương 543: Đoàn diệt (2)

“Cái này…” Trần Vũ xấu hổ.

“Anh có muốn lên chơi chung không?” Người nam nhân thanh tú gửi một lời mời.

Trần Vũ: “…”

“Em qua đó trước đi.” Một người đàn ông để râu đẩy người bạn tình của mình ra rồi nhìn Trần Vũ: “Chào quý khách, quý khách có chuyện gì không?”

“À, tôi đến đây là để nói cho anh biết một tiếng, tối hôm nay tôi muốn ngủ… Hả? Anh là người đó? !”

Râu quai nón nghi hoặc: “Ai?”

“Ông anh quên tôi rồi sao?” Trần Vũ áp mặt mình lên kính: “Tôi là Trần Vũ!”

“Trần Vũ…”

“Là người bị bắt cóc hồi trước đó.”

“Ồ! À à à ! tôi nhớ ra rồi!” Râu quai nón vỗ trán một cái: “Cậu chính là người có khuôn mặt đen như cái đít nồi ấy à!”

Nụ cười trên mặt Trần Vũ cứng lại: “?”

“Được đấy!” Gã râu quai nón kéo cửa kính xuống rồi tỉ mỉ quan sát sắc mặt của Trần Vũ: “Mới mấy tháng không gặp mà cậu đã trắng như vậy rồi sao?”

Trần Vũ: “…”

“Anh ơi, cậu ta là ai vậy?” Người nam nhân thanh tú ở bên cạnh hiếu kì hỏi.

“Một người hành khách trước kia của anh. Mặt của cậu ta lúc đó đen thui à, tắt đèn một cái là giống như tàng hình luôn ấy. Cậu ta chắc chắn là fan cuồng của trò chơi NetEase.”

Trần Vũ: “...”

“Hử?” Nói nói, gã râu quai nón đột nhiên sững sờ, quan sát Trần Vũ từ trên xuống dưới: “Đúng rồi, cậu không phải là sinh viên của Kinh Thành sao? Kinh Thành đang có thú triều, làm sao mà cậu chạy ra đây được vậy?”

“Trốn ra.”

“Thời gian này mà trốn ra…” Gã râu quai nón cười như không phải cười: “Đào binh hử?”

Trần Vũ: “Không phải.”

“Ha ha, không phải thì không phải. Tôi hiểu mà, hiểu mà.” Đẩy cửa xe ra, gã râu quai nón dịch ra một chút vị trí: “Tôi đã đi khắp cả nước rồi mà chúng ta còn có thể gặp lại được, cũng tính hữu duyên. Nào, vào trong trò chuyện.”

Trần Vũ cũng muốn nói chuyện phiếm với đối phương nên cũng không khách sáo, đặt mông ngồi lên xe.

“Giới thiệu cho cậu, vị này chính là bạn thân của tôi, *.”

“Chào cậu.” Người đàn ông đẹp trai nhẹ nhàng vẫy vẫy tay: “Tôi là *, mời chiếu cố nhiều hơn.”

“Chào anh.” Trần Vũ nhẹ nhàng gật đầu rồi nhìn về phía gã râu quai nón, muốn nói lại thôi: “Ông anh này, tôi nhớ hình như là ông anh thích…”

” Đúng, trước đó tôi thích phụ nữ.” Gã râu quai nón tùy tiện nói: “Nhưng do cái vụ bắt cóc lần trước, tôi bị bạn gái phản bội, bị ả ta đánh thuốc mê, làm cho các cậu bị bắt cóc, nên tôi bị công ty trừng phạt.”

Trần Vũ: “Cho nên?”

“Cho nên tôi cảm thấy rằng, phụ nữ chả ra gì cả, không đáng tin, không an toàn.”

“Sau đó… Ông anh liền chọn đàn ông hả…” Trần Vũ trợn mắt hốc mồm.

“Đúng vậy.” Gã râu quai nón liếc mắt đưa tình với người đàn ông đẹp trai kia.

Tên đẹp trai đó còn ngượng ngùng: “Chỉ có đàn ông mới mang lại hạnh phúc cho nhau.”

Trần Vũ: “...”

“Các cụ có câu, chỉ có đàn bà và tiểu nhân là khó nuôi.” Gã râu quai nón phóng khoáng: “Vậy thì tôi liền nuôi nam nhân!”

Trần Vũ: “... Thật là men.”

“Men hả?”

“Rất men.”

“Men hay không men thì cũng chả quan trọng. Làm võ giả, quan trọng nhất là … Thực lực.” Gã râu quai nón khoát tay rồi lấy từ trong ngực ra một hộp thuốc lá, đưa cho Trần Vũ một điếu: “Cuộc sống ở đại học Bắc Kinh thế nào? Thực lực có tiến triển gì không?”

“Có.”

“Cấp nhiêu rồi.”

“2.1.”

“2.1? !” Râu quai nón chấn kinh: “Tôi nhớ là chỉ mấy tháng trước cậu mới cấp 1.5 phải không? Chỉ hai tháng thôi mà cậu đã lên 0.6 cấp hả?”

Nhận lấy điếu thuốc, châm lửa, đưa vào miệng, Trần Vũ hít sâu một hơi: “Rất nhanh hả?”

“Cái này không nhanh à? Hai tháng tăng lên 0.6 cấp , Cứ đà này,

trước ba mươi tuổi là cậu có thể lên tới cấp 7 rồi đó.”

Trần Vũ bị dọa cho kém chút rơi mất điếu thuốc: “Nói đùa gì vậy?”

“Tôi không có đùa đâu.” Râu quai nón nhún vai: “Tốc độ tu hành của tôi chậm hơn cậu rất nhiều. Lúc trước khi từ cấp 1 lên cấp 2, tôi phải mài đít trong trường đại học 2 năm liền đó. Cấp 2 lên 3 cấp thì mất ba năm. Cấp 3 lên cấp 4 lại mất bốn năm. Cấp 4…”

“Chờ chút!” Trần Vũ đột nhiên ngắt lời của đối phương, biểu lộ ngưng trọng: “Cấp 1 lên cấp 2 mất hai năm thì tôi có thể hiểu được. Nhưng từ cấp 2 lên cấp 3 mà ông anh chỉ mất có 3 năm thôi hả?”

“Đúng đấy.” Râu quai nón nghi hoặc: “Có vấn đề gì sao?”

“Vấn đề lớn đấy! Không phải là càng lên cao thì cấp tăng lên càng chậm sao”

“Đúng đấy. Nhưng đẳng cấp càng cao thì khi tụ khí hấp thụ khí kình cũng càng nhiều mà. Giảm bên này nhưng tăng bên kia thì cũng chả chậm hơn bao nhiêu đâu.”

“…”

Nghe vậy, đầu óc Trần Vũ như bị sét đánh.

Nhưng trên mặt thì cậu ta vẫn còn cố gắng duy trì sự bình tĩnh.

“Thế nên tôi đã mất 20 năm để từ cấp 1 lên tới cấp 6.” Gã râu quai nón cũng không có chú ý đến sự khác thường của Trần Vũ, lẩm bẩm nói: “Đổi lại là cậu thì khi lên tới cấp 6 chắc cũng chỉ mất có 10 năm thôi nhỉ. Trong vòng hai mươi năm thì chắc chắn sẽ lên tới cấp 7!”

Trần Vũ: “…”

“Không hổ là sinh viên của đại học Bắc Kinh, chậc chậc.” Gã cúi đầu hút một ngụm thuốc: “Không so được.”

“Hô…”

Trần Vũ cũng rít một hơi thuốc, nỗi lòng phức tạp.

Cậu ta đã hiểu rồi.

Rốt cuộc thì cậu ta đã hiểu là tại sao mấy lão tay to kia lên cấp cao như thế nào rồi.

Đúng là càng lên cấp cao thì "khí kình" dùng để nâng cấp càng cao. Nhưng mà khả năng "Hấp khí" của võ giả cũng sẽ được đề thăng khi đẳng cấp cao lên.

Ví dụ như này:

Ở cấp 1 thì các thiên tài chỉ có thể hút 10 điểm khí kình một giây.

Ở cấp 2 thì có thể hút 20 điểm rồi…

Ở cấp 3 thì có lẽ là có thể hút được 40 điểm.

Cấp 4, 80 điểm.

Cấp 5, 160 điểm…

'Nếu mà đổi thành mình thì…'

Trần Vũ nheo mắt lại, âm thầm tính toán.

'Đẳng cấp càng cao thì chuyện tu luyện của mình cũng sẽ giảm càng nhiều.'

'Chuyện này thì không quan trọng, mình cũng có tu luyện quái đâu.'

'Nhưng…'

'Nhưng mình phải thăng con mẹ nó cấp như thế nào đây?'

Chương 544: Đoàn diệt (3) Chương 544: Đoàn diệt (3)

Ngón tay kẹp thuốc là của Trần Vũ đang run nhè nhẹ.

Ở giai đoạn sau, bọn người Bát Hoang Diêu, Đoạn Dã, tùy tiện thì có thể tụ khí mấy chục vạn, mấy trăm vạn, thậm chí mấy ngàn vạn…

Còn hắn thì sao?

Tiếp tục đi chích hả?

“!@#$%^^.”

Hắn nhịn không chửi tục vài tiếng.

Hiển nhiên.

Trong tương lai, Trần Vũ muốn tấn cấp thì sẽ khó hơn rất nhiều so với những võ giả “đứng đắn” khác.

Trừ phi là… Uống thuốc độc.

“A…”

“Đau đầu…”

Gã râu quai nón ở bên canh quan sát Trần Vũ một chút: “Cậu làm sao vậy?”

“Không sao, chỉ là đột nhiên nghĩ tới một số chuyện thao đản mà thôi.”

“Thao đản?” Gã thanh niên đẹp trai ở bên cạnh nghe vậy mắt sáng lên: “Cậu có phương pháp chi tiết của nó không?”

Trần Vũ: “…”

[bị tổn thương tâm lý: Tinh thần +12]

“Không nói chuyện này.” Gã râu quai nón phun ra một vòng khói, nói: “Khi mà cậu trốn ra thì Kinh Thành lúc đó thế nào rồi.”

Trần Vũ ngậm đầu thuốc lá: “Không được tốt lắm. Thành tây đã bị dị thú san bằng, chỉ còn lại nội thành. Còn tùy vào Lý Thanh Hải xem có thể lật ngược tình thế hay không thôi.”

Nói tới thú triều, vẻ mặt tươi cười của gã râu quai nón cũng dần dần biến mất: “Tính thời gian thì bây giờ chắc là đã có kết quả rồi nhỉ.”

“Chắc chắn có rồi.”

“Tiểu tử, cậu có biết tại sao là trời sắp tối rồi mà tôi vẫn một mực muốn đoàn xe di chuyển không?”

“Không muốn nghe tin tức từ Bắc Kinh?”

“Thông minh.” Râu quai nón gật đầu, gạt gạt tàn thuốc.

“Anh ơi, anh gạt hết tàn thuốc lên người em rồi này.” Người đàn ông đẹp trai bất mãn.

“Ồ, anh xin lỗi.”

“Không sao.” Nam nhân chớp chớp mắt: “Tuy rằng anh gạt hết tàn thuốc lên người em, nhưng mà tư thế gạt tàn thuốc của anh lại bắn thẳng vào tim em rồi ～?”

Trần Vũ: “...”

[bị tổn thương tâm lý: Tinh thần +14]

Vuốt ve đỉnh đầu của tên đẹp trai, gã râu quai nón nhìn về phía Trần Vũ, tiếp tục nói: “Không chỉ là tôi không muốn nghe tin tức từ Bắc Kinh, có rất nhiều người đều không muốn nghe. Mặc dù hiện giờ chúng ta đang ở tận thế, nhưng mà cũng có thể gọi là còn sống. Một khi tin tức Kinh Thành bị diệt truyền đến…”

“... Sụp đổ.” Trần Vũ nói.

“Đúng.” Râu quai nón nhắm mắt lại: “Chỉ sợ là toàn bộ hệ thống xã

hội sẽ trở nên hỗn loạn trong vòng một đêm.”

“Trước đây, tôi liền đã cảm thấy rất là kỳ lạ.” Trần Vũ cũng nhắm mắt lại: “Rõ ràng là ở trong thời tận thế. Nhưng cuộc sống của người dân trong thành phố dường như vẫn bình thường. Vẫn đi làm, vẫn đi học, vẫn giao tiếp với nhau. Bây giờ thì tôi đã thông rồi. Tất cả điều này không phải là quán tính của cả nền văn minh, mà là một hoàn cảnh mà trong tiềm thức tất cả mọi người đều muốn duy trì.”

“Đúng thế.” Râu quai nón gật đầu: “Bởi vì nó có thể làm tê liệt tất cả mọi người.”

“Nhưng một khi Bắc Kinh bị diệt…” Trần Vũ thở ra một hơi khói.

“Duang!” Gã râu quai nón giang hai tay ra, làm ra một động tác của vụ nổ: “Tất cả sẽ kết thúc.”

“…”

Trong xe, lập tức chìm vào yên lặng.

Trần Vũ, râu quai nón, hai người đều chẳng nói gì nữa. Chỉ yên lặng hút thuốc.

Một lúc lâu sau.

Người đàn ông đẹp trai bị ép tới trong góc thận trọng phát biểu: “Cũng … có lẽ không nên bi quan như vậy. Chúng ta có nhiều thành phố như vậy, bị diệt năm hay mười cái thì có làm sao, nếu như may mắn thì chúng ta cũng có thể chết già.”

“Ngu muội! Không có tầm nhìn xa!” Gã râu quai nón khinh thường bĩu môi: “Thảo nào công việc kinh doanh của gia đình em bị lụi tàn.”

Trần Vũ: “Bát diện linh lung.”

Râu quai nón: “Linh lung dịch thấu.”

Trần vũ: “Linh nha lợi xỉ.”

Râu quai nón: “Linh kê nhất động.”

Trần vũ: “Hoạt linh hoạt hiện.”

Râu quai nón: “Cảm kê dịch linh.”

Trần vũ: “…… Lĩnh linh lăng linh”

Tên nam nhân đẹp trai: “...”

“Các cụ có câu, người không nghĩ xa, tất có lo gần.” Râu quai nón bực bội khoát tay: “Em chỉ thấy được hàng năm có bao nhiêu thành phố bị diệt, chứ không hề nhìn ra những thay đổi xung quanh.”

“Thay đổi?” Nam nhân ngây người: “Cái gì. . . Thay đổi gì?”

Râu quai nón không trả lời, mà chỉ nhìn về phía Trần Vũ: “Cậu phát hiện ra không?”

“Vừa phát hiện.” Trần Vũ gật đầu, quăng tàn thuốc bay đi: “Dã ngoại, đã không còn bất cứ tín hiệu nào nữa.”

“Đúng thế.” Râu quai nón nhàn nhạt nói: “Sau này… Có lẽ sẽ xảy ra một số chuyện khủng khiếp cũng nói không chừng…”

...

Sau khi trò chuyện xong.

Trần Vũ cùng với gã râu quai nón từ trong xe địa hình chui ra.

“Trời tối rồi, tôi đi ngủ trước.” Tùy tiện ôm lấy một bộ lều trống, Trần Vũ chào hỏi một tiếng rồi đi tới cửa xe đông lạnh.

“Tiểu tử, ở xa như vậy làm gì, nguy hiểm lắm đấy.” Râu quai nón duỗi lưng một cái: “Đêm nay ở chung với chúng tôi luôn đi.”

“Cám ơn.”

Trần Vũ xua tay rồi tăng tốc nhanh hơn: “Tôi cảm thấy làm vậy sẽ càng nguy hiểm hơn.”

“Đánh rắm. Chỉ có phụ nữ mới là nguy hiểm nhất. Tại sao tôi lại thay đổi sở thích? Không phải chỉ là để cho an tâm, đáng tin, an toàn hơn sao.” Râu quai nón ồn ào: ” Tất cả đều là đàn ông. Có quái gì mà nguy hiểm.”

Bước chân của Trần Vũ càng nhanh hơn…

…

Trong xe địa hình.

Người đàn ông đẹp trai quay đầu nhìn lén, sau đó thò tay vào trong quần, lấy ra một nhúm bột, nhẹ nhàng hòa vào chai nước…

Cùng lúc đó, cách trại của đoàn xe chuyển phát nhanh một km.

Một người đàn ông đặt kính viễn vọng hồng ngoại xuống, tay chân lanh lẹ mặc vào bộ quần áo bảo hộ kín mít, cẩn thận lấy ra một chiếc lọ nhỏ từ trong ba lô của mình.

“Chỉ có 41 người…”

Người đàn ông nhìn vào lọ thuốc nhỏ và chế nhạo: “Có cái thứ này rồi thì làm sao có thể lật xe được?”

“Ngày này sang năm, ta sẽ hoá vàng mã cho các ngươi…”

Chương 545: Đoàn diệt (4) Chương 545: Đoàn diệt (4)

“Ba!”

“Võ pháp —— Phong Hướng Dẫn Động.”

Cách doanh trại khoảng một ngàn mét, người đàn ông mặc đồ bảo hộ chắp tay trước ngực, thi triển một môn võ pháp.

Dưới tầng tầng lớp lớp mạch kín khí kình thôi thúc, hướng gió cục bộ bắt đầu thay đổi…

Sự thay đổi này diễn ra nhẹ nhàng và từ từ.

Vì vậy, nó không thu hút sự chú ý của bất kỳ ai trong doanh trại.

Một hồi lâu sau.

Hướng gió thay đổi hoàn toàn.

Người đàn ông mặc đồ bảo hộ bỏ tay xuống. Hắn ngẩng đầu nhìn về hướng doanh trại, hạ thấp thân hình, chậm rãi tiến lên.

“Sàn sạt.”

“Sa sa sa…”

Âm thanh ma sát giữa chân và cỏ dại rất yếu ớt. Nhưng trong cái màn đêm yên tĩnh này, nó vẫn rất là chói tai.

Người đàn ông chỉ đành vừa đi vừa nghỉ, cố gắng giảm thiểu khả năng bị bại lộ của mình xuống mức thấp nhất…

“Rống!”

Lúc này, nơi xa truyền đến tiếng hú của một con dị thú.

Người đàn ông thầm mừng trong lòng, vội vàng nhân lúc dị thú hỗ trợ thì nhanh chóng tiếp cận doanh trại trong vòng một trăm mét.

“Cát.”

Bước chân dừng lại, hắn nằm dài trên bãi cỏ, bí mật quan sát và chờ đợi.

Không biết đã qua bao lâu.

Mơ hồ có thể nghe thấy tiếng cửa xe đóng lại.

Sau đó, một cây bút laser màu đỏ lắc lư bay tới chỗ của hắn ta.

“Xong rồi!”

Người đàn ông mặc bộ đồ bảo hộ kích động lắc lắc tay rồi nhanh chóng lấy ra một cái lọ nhỏ.

“58, 57, 56…”

“9, 8, 7…”

Đếm ngược một phút, sau khi tính toán tên “Nội ứng” đã trốn thoát, người đàn ông không chút do dự mở nắp của cái lọ ra, đổ thứ bột màu vàng bên trong ra.

Bột trôi từ từ theo hướng gió.

Bao phủ toàn bộ khu trại hình quạt này.

“…”

Người đàn ông im lặng và từ từ lùi lại.

Sợ rằng động tác của mình quá lớn sẽ làm cho luồng gió bị xoáy và bột sẽ dính lên người hắn…

Sau khi từng bước từng bước lùi lại khoảng vài trăm mét, hắn ta lại càng cẩn thẩn cởi bỏ bộ quần áo bảo hộ trên người ra rồi đốt nó, lúc này hắn ta mới thở phào nhẹ nhỏm.

Cùng lúc đó.

Trước xe đông lạnh, Trần Vũ đang ngủ say trong lều.

Với sự hỗ trợ của cà phê, nước tăng lực, thuốc ức chế thụ thể benzodiazepine, thuốc ức chế thụ thể melatonin và các loại thực phẩm hoặc thuốc khác, cậu ta mới chìm vào giấc ngủ một cách "gian nan".

Sau đó, liền bị một loạt âm thanh tổng hợp điện tử vang lên bên tai đánh thức.

[Tiếp xúc với các chất không xác định]

[Cơ thể tạo ra một phản ứng hóa học độc hại: Chất gỗ hóa:10]

[chất gỗ hóa:15;

23; 16;-17;-20…]

"... Hả?"

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, Trần Vũ ngu ngơ một lúc rồi bỗng nhiên lấy lại tinh thần, hung hăng mắng to: "Con mẹ nó là ai làm?"

"Ông mài muốn ngủ một giấc mà cũng khó vậy hả? !"

...

"Cứ ngủ một giấc như vậy cho đến chết đi."

Nhìn doanh trại yên tĩnh phía trước, nam nhân hất mái tóc dài của mình lên, cười lạnh liên tục: "Dù sức chiến đấu có mạnh đến đâu đi nữa thì cấp 2 cũng chỉ là cấp 2 mà thôi. Thật sự là có thể lật trời được hay sao?"

"Ca ca ~ "

Lúc này, một âm thanh đầy ôn nhu vang lên, một bóng người vui vẻ chạy tới.

Người đàn ông tóc dài sửng sốt, vội vàng xoay người, giang hai cánh tay ra: "Há, baby!"

"Ba!"

Hai người va chạm và ôm chặt lấy nhau.

“Ca ca, anh không sao chứ.” Thân ảnh đó ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt thanh tú.

Chính là bạn thân của gã râu quai nón kia!

“Không sao, anh rất cẩn thận.” Người đàn ông lắc lắc mái tóc dài của mình: “Đây chính là Mộc Hóa Phấn, không có thực lực cấp 5 trở lên, nếu dính vào một chút liền sẽ biến thành gỗ.”

“Cho nên em mới lo lắng cho ca ca đó.” Tên nam nhân thanh tú ngượng ngùng: “Sợ anh bị trúng chiêu.”

“Người nên lo lắng phải là anh mới đúng.” Người đàn ông tóc dài nắm tay của đối phương, chân thành nói: “Dù sao tên đó cũng là võ giả cấp 6, nếu lỡ như em mà thất thủ, thì… Chỉ còn lại thi thể.”

“Anh nói cái gì vậy. Làm sao mà em nỡ bỏ anh một mình được.”

“Nhàn thoại thì không cần nói nhiều.” Người đàn ông tóc dài phất tay: “Lão đại của đoàn xe kìa là võ giả cấp 6 đó, dù rằng là em đã hạ thuốc khá mạnh cho gã hắn nhưng chắc là không có hiệu quả lâu được. Chúng ta phải ra tay càng sớm càng tốt.”

“Ra tay ngay bây giờ luôn sao?” Người đàn ông đẹp trai sửng sốt: “Trong doanh trại toàn là Mộc Hóa Phấn đấy!”

“Không sao đâu. Một khi thứ này tiếp xúc với không khí hơn mười phút thì nó sẽ bị mất tác dụng.” Người đàn ông tóc dài giơ cổ tay lên nhìn thời gian trên chiếc đồng hồ: “Hiện tại đã quá mười phút rồi.”

“Được.”

Hai người tâm hữu linh tê, nhìn nhau gật đầu, bước nhanh về phía doanh trại.

Cũng không quan tâm đến tiếng ồn do tiếng bước chân gây ra nữa.

Dù sao Mộc Hóa Phấn xuất mã, ngay cả động vật và côn trùng trong cỏ cũng sẽ không còn con nào sống sót. Chứ càng đừng nói đến con người.

Có lần, một nhóm nghiên cứu khoa học đã từng công bố.

Nếu như không phải vì Mộc Hóa Phấn sẽ mất hiệu lực khi ở trong không khí thì chỉ cần một lọ thôi, là có thể xóa sổ toàn bộ sinh linh trên trái đất này rồi.

Trừ võ giả cấp 5 trở lên và dị thú…

Chương 546: Đoàn diệt (5) Chương 546: Đoàn diệt (5)

“Soạt.”

Bước vào trong doanh trại, người đàn ông tóc dài vén chiếc lều đầu tiên lên.

Thì thấy bốn người nằm trong đó đã biến thành những khối gỗ rắn chắc.

Khuôn mặt, làn da và thậm chí cả sợi lông đều sống động như thật. Xét về mức độ chi tiết, nó có thể được gọi là tác phẩm chạm khắc gỗ hình người hoàn hảo nhất trên thế giới.

“Răng rắc!”

Duỗi chân ra và đạp gãy một cánh tay của bức tượng gỗ.

Người đàn ông tóc dài cầm nó lên và quan sát cấu tạo bên trong.

Phát hiện ra rằng mạch máu, huyết dịch, xương, dây thần kinh và chất béo đều không thiếu cái nào.

“Thứ này…” Trong mắt của người đàn ông tóc dài lóe lên một tia rung động: “Thật là quá đáng sợ.”

“Dù sao thì nó cũng là đồ vật trong dị cảnh cấp A mà.” Người đàn ông đẹp trai bên cạnh cúi xuống và tháo nhẫn, đồng hồ, đan, thuốc và các vật dụng khác trên những tác phẩm điêu khắc bằng gỗ này: “Dị cảnh cấp A, cái nào không phải là thập tử vô sinh.”

“Cũng đúng.” Người đàn ông tóc dài gật đầu rồi ném cái tay cụt bằng gỗ đi, nhìn về phía xe đông lạnh: “Baby à, động tác của em nhanh lên, nhân lúc đội trưởng của đoàn xe này còn đang mê man, chúng ta phải đem thi thể của cô gái kia đi.”

“Tại sao lại không giết quách cái gã râu quai nón cho rồi?”

“Đừng có nói lung tung! Hắn là lực lượng quan trọng trong tổ chức

của chúng ta đấy, người một nhà giết người một nhà hả?"

"Cũng không phải là cùng phe…" Người đàn ông đẹp trai lẩm bẩm.

"Đánh rắm! Xung đột bên ngoài sẽ luôn luôn lớn hơn mâu thuẫn nội bộ!"

"Được rồi, ca ca đừng nóng giận mà~? ?" Tên đẹp trai nhanh chóng chuyển chủ đề: "Có cần phải xem thử tình huống của tên Trần Vũ kia không, tên đó không phải là mục tiêu chính sao?"

"Không cần nhìn đâu, nhất định là thành một khúc gỗ rồi." Người đàn ông tóc dài khoát tay: "Chờ khi chuyển thi thể của cô gái kia đi thì nhân tiện nhìn luôn một thể."

"Tôi cảm thấy vẫn là nên đi xem một chút." Trần Vũ đề nghị.

"Đúng." Nam nhân đẹp trai gật đầu: "Cho dù là biết mục tiêu đã chết rồi, nhưng vẫn phải tận mắt xác nhận mới được."

"Không sai." Trần Vũ đồng ý: "Nếu không thì có vẻ không được chuyên nghiệp cho lắm."

"Được rồi được rồi." Người đàn ông tóc dài bước ra lều vải với vẻ mặt hơi có chút bực bội, chạy chậm đến trước lều của Trần Vũ, nhấc chân đá văng "mái lều" lên.

"Ầm!"

Căn lều bị ngã lật ra.

Bên trong… Có một tác phẩm điêu khắc bằng gỗ đang cuộn tròn.

"Anh đã nói rồi mà, có gì đâu mà xem." Người đàn ông tóc dài quay người rời đi.

Sau lưng, Trần Vũ do dự nói: "Ca ca, nếu không thử kiểm tra luôn thân phận của nó luôn đi?"

"Không cần. Đừng nói nhảm nữa, nhặt đồ nhanh lên đi! Nếu không thì cũng đừng có nhặt nữa, chả có vật gì ngon đâu, thật là không phóng khoáng."

“Đừng nóng vội mà.” Người đàn ông đẹp trai vừa làm nũng vừa tăng tốc độ nhặt vật phẩm: “Sắp xong rồi. Em đã chuốc cho tay đội trưởng kia hai liều lận đó, không tỉnh lại nhanh như vậy được đâu.”

“Ca ca.” Trần Vũ vỗ vai người đàn ông tóc dài: “Hay là chúng ta lên xe chờ đi.”

“Cũng được.” Người đàn ông tóc dài gật đầu: “Đi, lên xe trước. Baby, bọn anh lên xe trước. Em nhanh lên nha.”

“Được rồi! Sắp xong!”

Sau đó, hai người chui thẳng vào ca-bin của chiếc xe đông lạnh.

Người đàn ông tóc dài ngồi ở tay lái chính, còn Trần Vũ thì ngồi ở ghế phụ lái.

“Nào, ca ca hút thuốc đi.” Trần Vũ đưa một điếu thuốc Cáp Nhĩ Tân ra rồi châm lửa.

“Ừm.” Người đàn ông tóc dài nhận lấy rồi hít một hơi thật sâu: “... Khục, cái này là cái gì đó? Sặc quá vậy?”

“Cáp Nhĩ Tân.”

“Sao lại không mua thuốc nào ngon một chút chứ?”

“Em thích thuốc mạnh.”

“Thích thuốc mạnh thì đi hút xì gà đó? Anh thấy em nghèo thì có.” Người đàn ông tóc dài híp mắt thành một kẽ hở nhỏ, vẻ mặt ghét bỏ.

“Hắc hắc.” Trần Vũ ngượng ngùng gãi đầu một cái.

“Hô…”

Thở ra một hơi khói, người đàn ông tóc dài dựa lưng lên ghế ngồi, thở dài: “Sau này, đường không dễ đi cho lắm.”

Trần Vũ: “Nói như thế nào?”

“Xe tải không thể chạy nhanh được. Sau khi chúng ta rời đi, anh sợ rằng tay đội trưởng này sẽ đuổi kịp.”

“Có thể tìm máy bay trực thăng mà.” Trần Vũ đề nghị.

“Hiện giờ ở nơi hoang dã này thì làm gì có tín hiệu, đi đâu mà tìm máy bay trực thăng.”

“Ồ.” Trần Vũ vỗ trán một cái: “Quên mất cái vụ này nữa. Vậy làm thế nào bây giờ?”

“Ừm…”

Người đàn ông tóc dài trầm ngâm: “Nếu như thật sự không được thì rẽ đại vào cái con đường cũ nát nào đó đi, sau đó anh sẽ dùng võ pháp tạo ra một trận mưa to, hẳn là có thể rửa sạch một ít dấu vết.”

Trần Vũ hai mắt sáng lên: “Đây đúng là tốt biện pháp đó.”

Giữa lúc trò chuyện, “Phanh ” một tiếng, cửa xe mở ra.

Người đàn ông đẹp trai ôm cái ba lô đầy nhóc chen vào ghế phụ lái: “Ha ha, xích vô trong một chút đi.”

Trần Vũ nhíu mày, không có cách nào, chỉ đành xích vào trong một chút.

Người đàn ông tóc dài bất mãn: “Đừng có áp sát gần như vậy? Chậm trễ việc lái xe của anh.”

“Vậy em ngồi ở đâu?” Trần Vũ bực bội: “Tại sao lại chen chúc như vậy?”

“Biết rõ là chen rồi thì cũng phải ngồi chung một chiếc xe làm gì?” Người đàn ông tóc dài vặn chìa khóa, nổ máy, đẩy hộp số rồi từ từ đạp ga.

“Kít —— ”

Nhưng thân xe vừa mới di động được nửa mét, hắn ta liền bỗng nhiên đạp thắng lại.

“Chen sao?”

“Chẳng phải là chỉ có hai người thôi sao?”

“Tại sao lại có chuyện chen chúc ở đây? !”

Một giọt mồ hôi lạnh từ trên thái dương trượt xuống.

Người đàn ông tóc dài cứng đờ, chậm rãi quay đầu lại. Cuối cùng nhìn về phía khuôn mặt của Trần Vũ…

Trần Vũ nhếch miệng, lộ ra một nụ cười tiêu chuẩn với 14 cái răng: “Hắc hắc hắc hắc hắc hắc…”

“Ùng ục.”

Người đàn ông tóc dài kinh hoàng nuốt một ngụm nước bọt, chưa kịp phản ứng gì thì hắn ta đã cảm thấy cánh tay và chân phải của mình mát lạnh.

“Đánh lén!”

“Bạch!”

Cánh tay bị đứt lìa bay vút lên trời, đập mạnh vào kính chắn gió.

Huyết tương màu đỏ thì phun thẳng vào mặt Trần Vũ.

Từ từ thu nụ cười lại, vẻ mặt Trần Vũ lạnh lùng nghiêm nghị, một cước đá văng người đàn ông tóc dài ra khỏi xe, sau đó chém ra một kiếm, trực tiếp chặt đứt cánh tay trái và chân trái của gã đàn ông đẹp trai bên cạnh.

“Ầm!”

Đá đối phương ra ngoài với cùng một tư thế.

Bên ngoài xe lập tức truyền đến tiếng la hét thảm thiết của hai người.

Cắm thanh trường kiếm về lại rồi nhảy xuống xe. nắm lấy cái chân duy nhất còn lại của gã nam nhân đẹp trai, kéo gã ta đi đến trước mặt của người đàn ông tóc dài, nói với giọng điệu bình thản: “Hai

ngươi, Hội Công Bình à.”

“Không. . . Không. . . Không phải!”

Người đàn ông tóc dài che lại vết thương đau đớn, khuôn mặt vặn vẹo: “Ngươi là Trần Vũ!”

“Đúng thế.”

“Rõ. . . Rõ ràng là hắn ta đã biến thành một khúc gỗ rồi mà!”

“Là tôi thay người đó.” Trần Vũ gãi gãi tai: “Tôi đã bảo anh là phải kiểm tra thân phận cho kỹ rồi mà.”

“Tại sao…” Bên người, nam nhân thanh tú bị đau không ngừng một giây nào, nhưng gã vẫn cố gạt từ trong kẽ răng ra một câu: “Tại… Tại sao Mộc Hóa Phấn, lại không có hiệu quả … Đối với ngươi?”

“Ồ.” Trần Vũ đảo mắt nhìn đống gỗ chạm khắc trong doanh trại: “Thì ra cái thứ này gọi là Mộc Hóa Phấn… Hả? Sao tên này có vẻ quen thuộc vậy nhỉ.”

Ngẩng đầu, cẩn thận nhớ lại một hồi, đột nhiên nhớ tới trong cuộc thi đấu vòng loại, phần thưởng của top bảy hình như là thứ này.

Trần Vũ ngồi xổm xuống, nhặt một cây gậy gỗ, thọc vào trán của gã đàn ông đẹp trai: “Nè, nói thử xem cái Mộc Hóa Phấn này làm được cái gì.”

“Mộc. . . Mộc…”

“Bịch.”

Gã đẹp trai trợn mắt ngất xỉu.

Chỉ còn lại hai động mạch bên vai trái và gốc cẳng chân trái là vẫn còn phun máu “ọc ạch”.

Chương 547: Đoàn diệt (6) Chương 547: Đoàn diệt (6)

“Ầm!”

Bên cạnh, vành mắt của người đàn ông tóc dài như muốn nứt ra, lập tức bộc phát khí kình cấp 4.

“Ầm!”

Trần Vũ cũng dứt khoát thôi động khí kình, thuận thế một kiếm, chặt đứt cái chân còn lại của đối phương!

Lắc lắc trường kiếm, Trần Vũ mặt không biểu tình: “Đừng có lộn xộn nữa. Nói thật cho ngươi biết, cho dù là ngươi có ở trạng thái đỉnh phong thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng năm ăn năm thua với ta mà thôi.”

Người đàn ông nhìn chằm chằm Trần Vũ, hô hấp càng lúc càng gấp gáp: “Ngươi. . . Rốt cuộc thì ngươi là võ giả cấp mấy?”

“Cấp 2.”

“Không có khả năng!” Nam nhân gào thét: “Những võ giả cấp 5 trở xuống không thể nào còn sống trước Mộc Hóa Phấn được!”

Trần Vũ: “Đừng kích động. Ngươi phun hơi bị nhiều máu rồi đó.”

Nam nhân: “...”

Bước lên phía trước, Trần Vũ áp sát vào dưới mi mắt của tên nam nhân này rồi duỗi ra hai ngón tay: “Chỉ hỏi ngươi hai chuyện. Nếu ngươi dám không nói, ta liền…”

“Phốc phốc!”

Một kiếm, đâm xuyên qua vai người đàn ông.

“Ngô.” Nam nhân kêu đau một tiếng: “...”

Trần Vũ: “Nói hay không?”

“Phốc phốc!”

Nam nhân: “...”

Trần Vũ: “Nói hay không?”

“Phốc phốc!”

Nam nhân: “...”

Trần Vũ: “Chà chà? Còn rất cứng đầu đấy?”

“Phốc phốc! Phốc phốc!”

Nam nhân: “...”

Trần Vũ: “Rốt cuộc thì ngươi có nói hay không?”

“Phốc phốc phốc…”

Nam nhân: “... Con mẹ nó ngươi không hỏi thì nói cái mẹ gì!”

“Ồ.” Trần Vũ lấy lại tinh thần, duỗi hai ngón tay ra lần nữa: “Một, tại sao phải công kích ta. Hai, tại sao phải mang thi thể của Bát Hoang Diêu đi.”

“Nằm mơ!” Nam nhân đột nhiên gào thét: “Ta sẽ chả nói gì cả! !”

Trần Vũ: “...”

Nam nhân: “Không nghĩ tới đúng không? Khả năng xoay ngược của tôi thế nào?”

Trần Vũ: “...”

“Phốc phốc phốc phốc phốc phốc…”

Giết chết gã đàn ông tóc dài, Trần Vũ dời ánh mắt sang bên cạnh: “Đừng có giả bộ, ta biết rõ là ngươi đã tỉnh lại.”

“A… Ha ha.” Người đàn ông đẹp trai chịu đựng đau đớn đứng lên:

“Đại ca, đừng giết em, anh hỏi đi, chuyện gì em cũng sẽ nói…”

…

Trải qua hơn mười phút thẩm vấn.

Trần Vũ đã biết được tình huống đại khái.

Người đã sai sử hai tên này tự nhiên không phải là ai khác. Chính là phái áo đen của Hội Công Bình.

Hai gã này chỉ là võ giả chấp hành nhiệm vụ thôi, chỉ là một công cụ nên cũng không biết được ý định thực sự của “hội”.

“Nếu như chỉ là ám sát mình thì còn có thể hiểu được.”

Trần Vũ vùi đầu suy tư: “Nghe nói trong cái phái áo đen này toàn là những thằng điên muốn hủy diệt thế giới. Biểu hiện của mình ở trong thú triều chói mắt như vậy, trở thành mục tiêu bị bọn chúng nhắm đến cũng là rất bình thường.”

“Nhưng…”

“Tại sao bọn hắn lại phải mang thi thể của Bát Hoang Diêu đi nhỉ?”

Đứng tại chỗ, không có cách nào có thể giải thích được, Trần Vũ cũng không nghĩ nhiều nữa.

Cậu ta kéo người đàn ông đẹp trai đang ngồi khóc đến bên cạnh chiếc xe địa hình, mở cửa, vả một phát vào mặt của gã râu quai nón.

“Ba!”

“Ngô…”

Gã râu quai nón lập tức tỉnh lại, mơ mơ màng màng ngồi dậy, ngơ ngác một lát mới kịp phản ứng: “Cái cảm giác quen thuộc này… Mình ‘Lại’ bị đánh thuốc rồi hả? !”

“Ừ.” Trần Vũ ném gã đàn ông đẹp trai đầy máu vào trong xe: “Nó

đó.”

“Ca. . . Ca ca…” Người đàn ông đẹp trai khóc thành tiếng.

“Đây là có chuyện gì vậy?” Râu quai nón nhắm mắt lại.

“Để hắn nói cho ông anh biết, tôi đi hút điếu thuốc.”

Đóng cửa xe, Trần Vũ đi đến khoang của chiếc xe đông lạnh.

Vén tấm vải trắng lên, thấy cô gái vẫn nằm trong đó, cậu ta mới thở phào nhẹ nhõm. Xuống xe rồi tìm một địa điểm sạch sẽ, nhàn nhã nghỉ ngơi.

Một lúc lâu sau.

Gã râu quai nón cũng xuống xe. Trong tay gã còn nắm chặt một cái đầu người.

Gã đi lại trong doanh trại, nhìn thấy từng tên thuộc hạ của mình biến thành khúc gỗ, tà hỏa dâng lên.

“Răng rắc!”

Bóp hộp sọ thành nhiều mảnh.

Bắn bay điếu thuốc, Trần Vũ mở miệng: “Có cách nào để cứu những người này không.”

“Có.” Râu quai nón gật đầu, âm thanh khó chịu.

“Làm sao cứu?”

“Dùng nhựa của một loại cây.”

“Rất đắt?” Trần Vũ nhíu mày.

“Đúng vậy.” Râu quai nón đối mặt với Trần Vũ: “Đắt gấp mười lần bọn họ cộng lại.”

“… Cho nên, không có cách nào cứu được đúng không.”

“…” Râu quai nón trầm mặc.

Trần Vũ cũng không biết phải nói gì.

Cuộc sống, luôn được định giá rõ ràng.

Trong một thế giới hòa bình, là như vậy.

Trong thời tận thế, càng là như vậy.

“Đi thôi.”

Thật lâu sau, gã râu quai nón thở dài: “Giúp tôi xếp những hàng hóa khác lên xe đi. Tôi là nhân viên chuyển phát nhanh. Chỉ cần tôi không chết, hàng hóa sẽ phải được chuyển đến.”

“Không thành vấn đề. Nhưng tôi tuyên bố, đây là lần cuối cùng mà tôi ngồi xe chuyển phát nhanh của ông anh đấy. Đi với mấy anh chỉ toàn xảy ra chuyện thôi.”

“... Đó cũng là điều mà tôi muốn nói. Mời cậu đi tai họa bên Thuận Phong ở kế bên đi, cám ơn.”

...

Một ngày sau.

Râu quai nói lái chiếc xe chở hàng.

Trần Vũ thì lái xe đông lạnh.

Một đường không ngừng.

Cuối cùng cũng đến đích —— Thanh Thành.

Sau khi quẹt thẻ căn cước và vào thành phố, Trần Vũ tắt máy rồi bước xuống xe, nhìn thấy mọi thứ xung quanh quen thuộc trước mắt, cảm xúc phức tạp dâng lên trong lòng.

“Thanh Thành.”

“Ta đã trở về…”

“Bíp bíp!” Gã râu quai nón ở bên cạnh nhấn còi một cái, thò đầu ra: “Này, Trần Vũ.”

Sau khi hoàn hồn lại, Trần Vũ quay đầu: “Chuyện gì?”

“Lần này miễn phí vận chuyển. Nếu như công ty có bồi thường, sẽ có người đưa đến cho cậu.”

“Ừm.”

“Còn có…”

“Cái gì?”

Râu quai nón chần chờ: “Cái này… Chợ chó của thành phố Thanh Thành các cậu nằm ở đâu vậy?”

Trần Vũ nghi hoặc: “Anh đi chợ chó của thành phố làm gì?”

“Tôi cảm thấy bất luận là nữ nhân hay nam nhân đều đếch đáng tin cậy.” Râu quai nón nhắm mắt lại: “Tôi muốn mua một con chó lớn.”

Trần Vũ: “! ! !”

Chương 548: Cố nhân gặp lại (1) Chương 548: Cố nhân gặp lại (1)

Thanh Thành nằm ở biên giới của Tỉnh Bắc Bộ.

So với thịt bò của Bình Diêu, rượu của Phần Dương, đậu phụ khô của Quảng Linh, tuấn táo của Giao Thành… Thì Thanh Thành chả có chút đặc sắc nào cả.

Nhưng nơi này lại là quê hương của Trần Vũ.

Tự cổ hương thổ tối miên tình.

Nó, đang chờ đợi cố nhân.

Giống như là một người mẹ, đang chờ đợi cố nhân…

“Mẹ, vào nhà đi.”

Bước ra ban công, Trần Tư Văn đỡ lấy Trần mẫu với tấm lưng hơi còng: “Trời càng ngày càng lạnh, đừng để bị cảm lạnh.”

“Không lạnh.” Trần mẫu khàn giọng nói: “Ở chỗ này mẹ mới có thể nhìn được xa. Khi thấy tiểu Vũ trở về, mẹ liền có thể hâm nóng cơm canh cho nó.”

Trần Tư Văn miễn cưỡng nở nụ cười: “Tin tức Kinh Thành đã thất thủ, mới. . . Mới vừa được truyền đến. Tiểu Vũ muốn trở về cũng cần phải có thời gian mà. Hôm nay còn sớm quá.”

“Tin tức đúng là vừa mới tới…” Trần mẫu quay đầu, hai mắt khô khốc, vô thần: “Nhưng Kinh Thành là tối hôm qua đã bị diệt…”

“…” Trần Tư Văn trầm mặc.

“Tiểu Vũ không phải đã nói là sẽ đi sớm rồi sao?”

“…”

“Nhiều ngày như vậy rồi, ít nhất cũng đã về đến rồi chứ.”

“…” Trần Tư Văn chỉ im lặng.

Trần mẫu chống hai tay lên ban công, đôi mắt đã đục ngầu nhưng vẫn cố gắng nhìn về phía trước, với hy vọng thấy được bóng dáng đứa “con trai cưng” của mình.

Nhưng mà lại chỉ có thể nhìn được một cách mơ hồ giống như đã được “censored” hết rồi vậy.

Một lúc sau.

Trần mẫu cúi đầu xuống, xoa xoa đôi mắt, quay người trở về phòng.

Trần Tư Văn: “Mẹ…”

Trần mẫu: “Mẹ đi hâm nóng thức ăn. Tiểu Vũ không thích ăn đồ lạnh…”

Quay đầu nhìn bóng lưng của mẹ mình đã từng bước đi xa, Trần Tư Văn cắn môi. Tùy ý để cho nỗi buồn và sự tuyệt vọng lấn chiếm toàn bộ cơ thể.

Con người sống trên đời này có ý nghĩa gì?

Mỗi người được hỏi có thể đều sẽ có những câu trả lời khác nhau của riêng họ.

Nhưng đều không có ngoại lệ, những câu trả lời này đều liên quan đến “tương lai”.

Đáng tiếc.

Con người ngày nay đã không còn nhìn thấy được tương lai nữa rồi…

“Thùng thùng!”

Khi Trần Tư Văn còn đang mê man, cửa phòng truyền đến những tiếng gõ cửa.

Nàng ngơ ngác một lát rồi đột nhiên lấy lại tinh thần, bộc phát khí

kình trong nhát mắt, lao thẳng ra ngoài cửa!

“Ầm!”

“Ầm!”

“Ào ào…”

Đạp bay ghế sofa, lật úp luôn tủ lạnh, giẫm nát gạch lát nền, tông đổ bàn cà phê…

Lao tới trước cửa với tốc độ nhanh nhất, hai mắt đỏ bừng mở cửa phòng ra: “Trần Vũ! Em còn biết về…”

“…”

“…”

Cảm xúc hỗn loạn của Trần Tư Văn cũng dần bình tĩnh lại.

Ngoài cửa không phải là em trai của nàng.

“Tôi chỉ muốn thử là Trần Vũ đã về hay chưa thôi.” Kỳ tỷ mặc sườn xám, trên cổ quấn lấy một cái khăn quàng, khóe miệng còn đang ngậm một điếu thuốc lá: “Có vẻ như… Cậu ta vẫn còn đang ‘đi đường’ nhỉ.”

“…”

Trần Tư Văn không trả lời, chỉ xoay người né sang một bên: “Muốn vào trong không.”

“Không.” Kỳ tỷ lắc đầu, đạm mạc rời đi.

“Phanh.”

Đóng cửa lại, Trần Tư Văn thở dài, quay lại thì thấy Trần mẫu đã đứng ở sau lưng cô.

“Tiểu Vũ trở về rồi hả?” Người mẹ hỏi một câu vô nghĩa.

“Chắc là sắp rồi.” Cô cũng trả lời một câu vô nghĩa.

“Tốt quá! Mẹ đi hâm nóng đồ ăn lại cho nó.”

Quay trở về phòng khách, ngồi trên sàn nhà bừa bộn.

Trần Tư Văn nhìn chằm chằm vào màn hình TV, nhưng không thể nghe lọt được lời nào cả.

Hồi lâu sâu.

Nàng lấy điện thoại di động ra, bấm số của Trần Vũ đã không biết bao nhiêu lần.

(thật xin lỗi…)

Trần Tư Văn: ” off power is dialed you subscriber the sorry! Số điện thoại mà bạn vừa gọi không đúng.”

Nàng đều đã thuộc lòng rồi.

Còn có thể đọc ngược nữa…

“Tư Văn, đồ ăn đã nóng được đó con.” Trần mẫu bước ra từ phòng bếp nói.

“Vâng.“Trần Tư Văn đặt điện thoại di động xuống rồi đứng dậy: “Để con đi lấy dĩa.”

“Gọi điện cho tiểu Vũ chưa?”

“… Gọi rồi.”

“…”

“…”

Nói xong, hai mẹ con nhìn nhau, lại tiếp tục im lặng.

“Tư Văn…”

“Mẹ nói đi.”

“Tiểu Vũ…” Trần mẫu ngẩng đầu: “Có phải là nó đã thật sự không về được rồi không.”

Trần Tư Văn: “Nó…”

“Có phải là nó đã chết thật rồi không.” Trong thời khắc này, Trần mẫu cuối cùng khóc thành tiếng: “Nó đã chết thật rồi sao!”

“Mẹ, không có đâu.” Trần Tư Văn đồng cảnh ngộ nên cũng gào khóc, ôm lấy mẹ mình: “Em con chưa chết được đâu. Mẹ còn chưa chết thì làm sao em ấy có thể chết được.”

“Mẹ…” Tiếng khóc của Trần mẫu bị lag.

“Nó không thể chết, nó cũng sẽ không chết.” Trần Tư Văn ôm chặt Trần mẫu, khóc bù lu bù loa: “Em ấy mới chỉ hơn hai mươi tuổi thôi! Ít nhất thì cũng phải tới độ tuổi của mẹ rồi mới chết được.”

“Mẹ…” Trần mẫu ngừng luôn cả khóc.

“Người đáng chết còn chưa chết, không đáng chết thì làm sao lại chết được?”

Trần mẫu: “...”

“Oa…”

“Con gái à.”

“Oa… Dạ?”

“Có những lời tâm sự thật lòng thật dạ này của con, mẹ đã cảm thấy tốt hơn rất nhiều rồi.”

“Mẹ, mẹ không khóc nữa là tốt rồi.” Trần Tư Văn lau nước mắt.

“Con gái à, con vui là được.”

Chương 549: Cố nhân gặp lại (2) Chương 549: Cố nhân gặp lại (2)

Một già một trẻ, đùm bọc lẫn nhau, đắm chìm trong cái bầu không khí hiếu thảo giữa một người con gái và mẹ của mình, một bầu không khí thắm đượm nghĩa tình.

Không còn trụ cột.

Cái gia đình nhỏ bé này sau này chỉ có thể dựa vào chính các nàng mà thôi…

“Đông đông đông!”

Đột nhiên, cửa lại bị gõ.

Trần Tư Văn buông tay ra, ngẩng đầu lên, nhìn về phía cửa: “Cô ta lại tới làm gì.”

“Mở cửa đi.” Trần mẫu mỏi mệt.

“Không ra. Cô ta thật là phiền.”

“Dù sao cô ấy cũng được tính là một nửa em dâu của con, lỡ như trong bụng cổ có đứa con của Trần Vũ thì sao.”

Trần Tư Văn: “…”

“Thùng thùng!”

Tiếng đập cửa càng lúc càng lớn.

“ĐKM, thật là phiền.”

Trần Tư Văn sắc mặt khó coi, đi tới cửa trước, cáu kỉnh mở ra.

“Két két —— ”

Khoảnh khắc cánh cửa phòng được mở ra.

Toàn bộ thế giới đều trở nên yên tĩnh.

Bởi vì bóng người ở ngoài cửa, chính là người đàn ông mà mẹ con họ đang ngày nhớ đêm mong…

Mười giây.

Ba mươi giây.

Năm mươi giây…

Trần Tư Văn là người phản ứng đầu tiên.

Hai mắt của cô càng lúc càng đỏ, cô lảo đảo bước tới, run rẩy nắm lấy tay Trần Vũ: “Tiểu. . . Tiểu Vũ…”

“Chị.” Trần Vũ mỉm cười: “Em trở về rồi.”

“Em về rồi sao…”

“Vâng, em đã về.”

Trần Tư Văn đưa tay vuốt ve khuôn mặt của Trần Vũ, từng giọt nước mắt lớn rơi xuống: “Thì ra… Hôm nay đã là ngày đầu thất* rồi à.”

(*Mình tính để là “mở cửa mả” nhưng mà hình như nó lại không giống với người hoa cho lắm. Bởi vì đầu thất là ngày thứ bảy đầu tiên của người đã mất, mà mở cửa mã theo như mình tìm hiểu trên mạng thì ghi là ngày thứ 3 nên mình để nguyên luôn.)

Trần Vũ: “... what?”

“Ba!”

Trần mẫu không nhịn được nữa, bà tát một cái đẩy con gái mình ra, rồi ôm lấy Trần Vũ, khóc lóc thảm thiết: “Tiểu Vũ! Sao con bây giờ mới về.”

“Con muốn gọi điện về cho hai người. Nhưng đều bởi vì một số nguyên nhân nên không gọi được. Nên con liền trực tiếp chạy về đây luôn, đi khoảng một ngày mới đến đó.”

“Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi… Đúng rồi tiểu Vũ, chắc con đói

lắm rồi phải không? Mẹ. . . Mẹ đã hâm nóng đồ ăn rồi đó. Nhân lúc còn nóng con ăn đi!"

"Vâng."

Trần Vũ gật đầu.

Trần mẫu lập tức hưng phấn lao ngay vào bếp.

"Tiểu Vũ…" Trần Tư Văn ngơ ngác nhìn Trần Vũ: "Em. . . Em thật sự chưa chết hả?"

"Chị à, chị cũng chưa chết mà, sao em có thể chết được."

"..." Trần Tư Văn im lặng một lát: "Cái câu nói quen thuộc này là sao vậy nhỉ…"

...

Đóng cửa, bước vào phòng khách.

Trần Vũ bỏ ba lô và vũ khí xuống, nhìn cái đống chiến trường ở xung quanh: "Chị ở nhà cưa bom hả?"

Trần Tư Văn: "..."

"Chu choa, cái tường trọng lực vẫn còn nguyên này, tốt thật đó."

Trần Tư Văn: "..."

Cúi người sắp xếp lại đống đồ đạc này xong, Trần Vũ mới đặt mông ngồi xuống ghế sô pha: "Phù… Hành trình lần này thật là mệt quá thể."

"Tiểu Vũ." Trần Tư Văn ngồi bên cạnh Trần Vũ, do dự: "Kinh thành…"

"Kinh thành bị diệt rồi." Trần Vũ lấy ra một điếu thuốc, mặt không biểu tình châm lửa: "Chắc chị và mẹ đều đã biết rồi nhỉ."

"Ừm."

"Em cũng vừa mới biết thôi." Cậu ta phun ra một ngụm sương

trắng, nhắm mắt lại: “Giai đoạn đầu là nã bom hạt nhân, giai đoạn giữa là thế công của Lý Thanh Hải, quét sạch hơn một nửa số lượng dị thú. Nhưng mà những con dị thú còn sót lại nhào tới, Kinh Thành vẫn là không thể nào ngăn được.”

“Em bắt đầu trốn thoát từ khi nào vậy.”

“Sau giai đoạn đầu.”

“Em cũng ở trên chiến trường hả?”

“Đương nhiên.” Trần Vũ gạt gạt điếu thuốc: “Em là võ giả, ít nhất cũng phải đi lên giết chết một hồi.”

“Không phải là em đã nói là mình có thể trốn thoát sớm hơn sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy tại sao lại không trốn?”

“Em có trốn mà, nhưng cũng không hoàn toàn là chạy trốn.”

Trần Tư Văn: “...”

Hai chị em đối mặt nhìn nhau.

Sau một hồi lâu, Trần Tư Văn khóc.

“Chị lại sao nữa vậy. Khóc lóc gì nữa, không phải là em đã quay về rồi sao.”

“Trần Vũ, đó chính là thú triều đấy! Nguy hiểm lắm đó? ! Tại sao em lại không chịu chạy sớm một chút? Em nói thử xem nếu như em ngay cả hài cốt cũng không còn, phơi thây nơi hoang dã, chết không toàn thây, thương tích đầy mình, chết không nhắm mắt, thì chị và mẹ phải sống như thế nào?”

Trần Vũ: “... Ừhm… Chị nè, tâm tình của chị thì em có thể hiểu được, nhưng cách dùng từ của chị cũng hơi… Hung tàn một chút.”

“Đó chính là dị thú đấy!”

“Em biết. Nhưng dù là dị thú cũng không có hung tàn như vậy.”

“Tại sao em lại không gọi điện thoại từ trước.”

“Không có tín hiệu. Lúc có tín hiệu thì lại hết pin.”

“Em không biết mượn điện thoại của người khác hả?” Trần Tư Văn tức giận.

“Em có mượn mà, nhưng vẫn là không có tín hiệu.” Trần Vũ buông tay: “Ồ đúng rồi, nói đến điện thoại, em đột nhiên nhớ tới một việc.”

Nói xong, cậu ta móc từ trong túi ra ba bộ điện thoại.

Của bản thân.

Của Bát Hoang Diêu.

Và của cái gã tài xế kia.

Chương 550: Cố nhân gặp lại (3) Chương 550: Cố nhân gặp lại (3)

“Trên đường xảy ra một chút chuyện, để em liên lạc với người nhà của tài xế trước đã.” Ngăn Trần Tư Văn đang muốn mở miệng nói chuyện lại, Trần Vũ cầm lấy chiếc điện thoại Nokia, nhấn bàn phím, tìm trong danh bạ liên lạc.

Hắn phát hiện ra trong danh bạ chỉ có duy nhất một dãy số.

(mẹ: 13 889 **)

Ngồi trên ghế sô pha, Trần Vũ suy nghĩ một lúc rồi bấm nút gọi.

“Bĩu ——— ”

“Bĩu ——— ”

“Alo? Con về rồi hả? Mẹ đi làm cơm cho con liền đây.”

Trong ống nghe truyền đến một giọng nói già nua và vội vã của một người phụ nữ.

Trần Vũ cầm điện thoại và không biết phải mở miệng thế nào.

“Con à, mừng con quay trở về, mẹ sẽ làm tất cả những món mà con thích ăn!” Lúc này, Trần mẫu mang theo bát đũa sạch sẽ lên, giống như là một đứa bé vậy, tung tăng vui vẻ dọn sạch sẽ bàn trà, đặt bộ đồ ăn lên: “Đồ ăn đều đã được hâm nóng rồi đó, mẹ mang lên liền đây.”

“... Vâng.” Trần Vũ gật đầu.

“Alo? Cậu là ai vậy?” Ở đầu dây bên kia, người phụ nữ lớn tuổi nghe thấy giọng nói liền đã nhận ra điều gì đó không ổn, vội vàng nói: “Con trai của tôi đâu?”

“Chào bác.” Trần Vũ hít sâu, trầm giọng nói: “Con là khách hàng đã thuê xe của con trai bác. Khi đang trên đường thì bọn con đã xảy ra chút ngoài ý muốn.”

“... Cái…cái gì ngoài ý muốn?”

“Con trai của bác, đã qua đời.”

“...”

” Điện thoại di động của anh ấy đang ở chỗ của con. Chiều nay con sẽ gửi trả lại cho bác qua đường hàng không. Bên công ty chuyển phát nhanh có thể cũng sẽ liên lạc với bác thông qua số điện thoại này để thảo luận về việc bồi thường.”

“Cám ơn cậu.”

Trong ống nghe chỉ còn thốt ra được ba chữ này, sau đó cuộc gọi bị cúp máy.

Nghe được âm thanh tút tút trên chiếc điện thoại Nokia, Trần Vũ thở dài.

“Đồ ăn đến rồi đây! Tư Văn con xê ra chút coi, thật là không có ánh mắt chút nào?”

“Ồ vâng…” Trần Tư Văn vội vàng tránh ra.

Trần mẫu bưng từng món “Đồ ăn” lên bày trên bàn trà.

Mọi món ăn, dù là thịt hay là món chay đều đã trở thành một thứ tương tự như “cháo” vậy.

Hiển nhiên.

Mấy cái thứ này đã bị hâm nóng mấy chục lần rồi…

Trầm mặc một hồi, Trần Vũ đột nhiên cầm đũa lên, cho mấy cái thứ giống như “Cháo” này vào trong miệng.

Đồng thời, nước mắt cũng rơi từng giọt từng giọt.

Có lẽ, đối với người khác, những món ăn này đều là những thứ không thể nào nuốt trôi.

Nhưng đối với Trần Vũ mà nói, đây chính là một bàn tràn đầy tình thương của mẹ, tràn đầy tình cảm gia đình…

“Mẹ, chị.” Trần Vũ lau khóe mắt, lộ ra một nụ cười miễn cưỡng: “Hai người cũng ăn đi.”

“Không ăn.” Trần Tư Văn lắc đầu: “Đều nát hết rồi.”

” Đúng vậy, đều đã nát thành như vậy rồi.” Trần mẫu gật đầu: “Mẹ và chị con sẽ ăn món mới.”

“…”

Nụ cười của Trần Vũ bỗng nhiên cứng lại…

…

Ăn cơm xong, trò chuyện đơn giản với người nhà của mình một lát, Trần Vũ liền ra cửa.

Cậu ta có rất nhiều việc cần phải làm.

Gửi điện thoại qua đường bưu điện.

Sắp xếp thi thể của Bát Hoang Diêu.

Chuẩn bị trước khi “Giả chết”.

Thu thập những thông tin gần đây của dị cảnh Thanh Thành.

Cùng với… Đi gặp Kỳ tỷ.

Bước xuống lầu, cậu ta gọi điện thoại cho Mã Lệ rồi lái chiếc xe đông lạnh vào ga ra dưới tầng hầm của Mã Gia Trang Viên.

Sao đó liền vội vội vàng vàng chạy tới cửa hàng thuốc lá ở đường Du Thụ.

Nhưng sau khi đến nơi, cậu ta chỉ thấy được cửa hàng đã đóng cửa. Các cửa sổ trên tầng hai cũng đã được phủ rèm.

“Hả?”

Trần Vũ nhíu mày đi vòng quanh biệt thự, ngăn lại một người dân gần đó, hỏi: “Ông ơi, cửa hàng này đã đóng cửa rồi hả ông?”

“Tiệm này à?” Ông lão nghiêng đầu nhìn lên nhìn xuống mặt tiền cửa hàng vài lần: “Đóng từ lâu rồi.”

“Đóng từ lâu rồi sao?”

“Đúng vậy, đóng hơn nửa tháng rồi.”

“Được rồi, cám ơn ông nhiều.”

Nói tiếng cám ơn, Trần Vũ lại đi vòng ra sân sau biệt thự, cong eo, nhấc chân đập vỡ cửa sổ rồi nhảy vào trong nhà.

“Lạch cạch.”

Hai chân tiếp đất, Trần Vũ liếc mắt nhìn xung quanh, sau đó thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì khi xem mặt đất, đồ dùng trong nhà và phong cách trang trí thì có thể thấy được Kỳ tỷ vẫn còn đang sống ở đây mỗi ngày.

Chưa hề rời khỏi thành phố này.

“Cũng không thay đổi gì nhiều so với trước đây.”

Xe nhẹ đường quen bước vào phòng bếp, Trần Vũ tự rót cho mình một cốc nước, bắt đầu gõ cửa từng phòng một.

“Này? Kỳ tỷ?”

“Em về rồi đây.”

“Có ở nhà không?”

“Dạo này sao rồi?”

“Đi toilet còn cầm theo đũa không?”

Đẩy hết tất cả các cửa phòng ở tầng một và tầng hai, Trần Vũ cũng không tìm thấy bóng dáng của Kỳ tỷ.

“Không có ở nhà sao?”

Suy nghĩ một chút, cậu ta quay trở lại lầu hai, vào phòng tắm, sờ

lên bệ ngồi bồn cầu: “Chà, vẫn còn ấm. Vừa đi không bao lâu.”

Bồn cầu: “...”

“Đi đâu rồi nhỉ…”

Ngồi trên bồn cầu, Trần Vũ vừa suy nghĩ vừa uống nước.

Một lúc sau, cậu ta vỗ trán một cái: “Đù móa! Là ở chỗ đó hả?”

Trong đầu có ý nghĩ, cậu ta một hớp uống cạn phần nước còn lại, nhân tiện xả luôn một bầu tâm sự, bước nhanh đến bên cửa sổ, nhảy xuống và chạy về phía công viên.

Rất nhanh.

Cậu ta đã tới được công viên.

Thấy được cây nhãn lớn kia.

Đồng thời, cũng nhìn thấy bóng dáng của một người phụ nữ đang ở trước cây nhãn.

Mặc dù đối phương quay lưng về phía hắn, nhưng Trần Vũ vẫn nhận ra thân phận của người phụ nữ này ngay lập tức.

Chính là bà chủ của cửa hàng thuốc lá—— Kỳ tỷ.

Lúc này, Kỳ tỷ đang đứng trước gốc cây, nhìn chằm chằm vào vết cắt trên vỏ cây.

“Chị từng có một điều ước.”

Âm thanh của Trần Vũ từ sau lưng truyền tới.

Kỳ tỷ chấn động toàn thân, đồng tử từ từ co rút lại.

“Đó là đưa con của mình đi thi đại học.” Trần Vũ bước đến trước người Kỳ tỷ, đưa tay sờ lên vết tích trên vỏ cây: “Bây giờ, hắn trở lại rồi. Muốn xem hắn cao bao nhiêu không? ”

Nói xong, Trần Vũ đứng ở trước vỏ cây, so những vết xước phía sau với đỉnh đầu của mình.

Kỳ tỷ nở nụ cười.

Cười ra hai giọt nước mắt.

Sau đó mở rộng vòng tay và ôm Trần Vũ vào lòng.

“Tiểu Vũ.”

Nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú, quen thuộc và thân thiết của tên thanh niên này, người phụ nữ này đột nhiên sinh ra một cỗ dục vọng đã mất từ lâu, vuốt ve tấm lưng cường tráng của gã thanh niên này, thân thể khẽ run lên.

Đó là sự dồn nén của cảm xúc.

Đó là một xúc cảm lãng mạn.

Đó là… Sự xuất hiện của Hormone.

Đó là sự bộc phát hiếm có trong đời của một người phụ nữ…

“Đi thôi.” Đôi mắt của Kỳ tỷ như là nước mùa thu: “Về nhà với chị.”

“Được rồi, Kỳ tỷ.”

“Còn gọi chị sao?” Kỳ tỷ ngượng ngùng.

“… Mẹ.”

Kỳ tỷ: “…”

Nháy mắt.

Tất cả ý nghĩ đều tan thành mây khói… (Chị rất tốt nhưng Vũ ca rất tiếc.)

Chương 551: Quốc phá thì núi ở đâu (1)

Chương 551: Quốc phá thì núi ở đâu (1)

Kinh thành, đã tan vỡ.

Chuyện này nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Nhưng nó cũng nằm trong dự đoán của mọi người…

Hiếm thấy là. Sau khi Kinh Thành bị diệt, chính quyền cũng không tổ chức bất kỳ buổi lễ truy điệu và mặc niệm nào.

Mọi người dường như đã đồng loạt quên đi sự việc này.

Cuộc sống trở lại bình thường.

Nhưng loại bình thường này cũng dần dần trở nên dị thường.

Một mạch nước ngầm đang thừa cơ hành động…

…

“Leng keng.”

Sáng sớm thứ bảy.

Trần Vũ đi tới nhà của trạng nguyên Mã Lệ, bấm cái chuông cửa bên cạnh cánh cổng sắt.

Sau nửa tuần chờ đợi, tối qua Mã Lệ đã gọi điện để thông báo cho Trần Vũ biết rằng cô đã trở về Thanh Thành và mang theo rất nhiều trang thiết bị, công cụ và dược phẩm.

Tùy thời có thể bắt đầu hành động giả chết.

Thế là, sáng sớm ngày hôm sau, Trần Vũ liền vội vàng chạy tới.

“Két két…”

Cửa sắt được tự động mở ra.

Trần Vũ nhướng mày, cũng không suy nghĩ nhiều, đi thẳng vào

tiền sảnh của căn biệt thự, đẩy cửa gỗ ra.

“Chào chủ nhân!”

Phía sau cánh cửa, hai bên đại sảnh, sáu cô gái trong trang phục hầu gái và tất đen đều đồng thời che ngực cúi đầu, cất giọng ngọt ngào: “Hoan nghênh quang lâm.”

Trần Vũ: “...”

“Đại trạng nguyên đã đến rồi sao, phòng ốc sơ sài bồng tất sinh huy, Mã Mã thật sự là hết sức vinh hạnh.” Mã Lệ mặc lễ phục, bước đi nhẹ nhàng rồi chậm rãi cúi đầu với Trần Vũ.

Trần Vũ: “Tôi không quen cái trò chơi trong thành phố này của các cô.”

“Bất luận cái gì không quen đều có thể trở nên quen thuộc.” Mã Lệ buông tay: “Một lần đau, hai lần tê dại, ba lần bốn lần thì nằm thẳng, năm lần sáu lần thì nghiện, bảy lần tám lần thì nghiến răng nghiến lợi.”

Trần Vũ: “...”

Mã Lệ: “Anh có vẻ như không được vui cho lắm nhỉ?”

Trần Vũ: “Cái này mà cô cũng có thể nhìn ra được à?”

“Được rồi, theo tôi vào nhà đi.”

Mã Lệ kéo tay Trần Vũ mang theo cậu ta đi lên lầu, bước vào trong một căn phòng hoàn toàn khép kín.

Chính giữa căn phòng đặt một chiếc giường phẫu thuật.

Dưới hai bên giường là những hộp thuốc và dụng cụ y tế.

“Tén Tén Tén Ten!”

Ma Li nhảy vào trong phòng và chỉ vào chiếc giường mổ: “Những dược phẩm cần thiết đều đã được chuẩn bị đầy đủ. Chỉ chờ cậu nằm lên đó là chúng ta có bắt đầu rồi.”

“Ừm.” Sau khi vào phòng, Trần Vũ kiểm tra xung quanh một chút rồi gật đầu: “Rất tốt. Cô làm việc, tôi yên tâm.”

“Ừm ân.” Mã Lệ ngượng ngùng gật đầu: “Tôi làm việc, còn anh chỉ cần thả lỏng.”

Trần Vũ: “Cô hết chuyện để nói rồi à.”

“Có mà! Anh xem hôm nay tôi mặc gì nè.” Mã Lệ vén váy lên, để lộ ra một đôi tất lưới màu đen.

Trần Vũ tỉ mỉ quan sát một hồi.

Mã Lệ tự tin duỗi chân ra: “Đẹp không ”

Trần Vũ vuốt cằm thật lòng nói: “Nói thật nha, còn không gợi cảm bằng Đoạn Dã nữa.”

(Sao t cứ thấy truyện này nó bị gay gay thế nào ấy, dịch mà t nhức nách với đau răng vãi, muốn bỏ ghê, thật sự là mình không ưa nổi thể loại thông đít bằng dầu ăn này.)

“... Cám ơn. Gặp được anh thật sự là điều may mắn của tôi.”

“Me too.”

Bỏ váy xuống, Mã Lệ mặt không cảm giác bước lên trước, mở cái giường mổ ra, trải khăn trải giường vô trùng lên: “Lên đi. Chờ cho chị gái tôi cài đặt xong hệ thống điều khiển là có thể giả chết được rồi.”

“Hừm, Tôi nhớ chị của cô hình như tên là Mã Nghiên thì phải. Chị ấy đi đâu rồi.”

“Hả?”

Nhắc tới Mã Nghiên, Mã Lệ cũng nghi ngờ nhìn xung quanh: “Vừa rồi còn ở phòng này điều chỉnh máy móc mà, người đâu rồi?”

Tìm một vòng trong phòng cũng không phát hiện được bóng dáng của mình. Cô ta đành đi ra ngoài hô to: “Chị ơi! Chị đi đâu rồi? Đại điêu · Trần Vũ đến rồi.”

Trần Vũ: “? ?”

“Em nhìn thấy chị ấy vào trong phòng vệ sinh rồi.” Một người hầu gái ở hành lang cúi đầu chào rồi nói.

Nghe vậy, Mã Lệ và Trần Vũ đồng thời nhìn nhau.

Trần Vũ: “Cái cảm giác quen thuộc này (déjà vu)...”

Hai người lập tức rời khỏi hành lang, đi tới phòng vệ sinh, đẩy cửa vào.

Quả nhiên nhìn thấy một cô gái đeo mắt kính đang lắp một chiếc máy ảnh DSL cỡ lớn.

Vị trí của ống kính nhắm vào bồn tiểu.

Trần Vũ: “...”

Mã Lệ: “...”

Trần Vũ: “Lần trước là camera cỡ nhỏ. Lần này đổi thành máy ảnh DSL rồi hả?”

Mã Nghiên: chị gái của Mã Lệ giải thích mà không thèm quay đầu lại: “Đúng vậy, tôi sợ ống kính quá nhỏ, quay không được rõ ràng.”

Trần Vũ: “Vậy chị trực tiếp khiêng camera vào đây quay luôn không phải tốt hơn sao?”

Mã Nghiên điều chỉnh góc độ của ống kính, khoát tay: “Không được, cái gã Trần Vũ đó chắc chắn sẽ không cho tôi làm vậy.”

Trần Vũ: “... Chị cũng rất hiểu tôi đó.”

“Hả?” Mã Nghiên nghe tiếng quay đầu lại, nhìn thấy là Trần Vũ thì bình tĩnh đẩy mắt kính: “Cậu tới rồi à, thật là trùng hợp. Tôi tên là Mã Nghiêm, rất vui được gặp cậu, cậu có muốn đi vệ sinh không? Tôi mượn căn phòng này cho cậu dùng.”

“Tôi thường hay đi tiểu ở nhà.”

“Minh bạch.”

Gật gật đầu, Mã Nghiên đẩy hai người ra khỏi phòng vệ sinh. Sau đó mở tủ lạnh rồi lấy một chai nước khoáng 1,5 lít ra, đưa cho Trần Vũ: “Nè.”

“Làm gì vậy.”

“Uống nước à.” Mã Nghiên nghiêm túc nói: “Nghe em gái tôi nói là cậu muốn giả chết đúng không? Giả chết thì cần phải uống một lượng nước lớn. Để duy trì dưỡng khí trong cơ thể.”

Trần Vũ: “Sau đó sẽ phải đi tiểu không ngừng?”

Mã Nghiên liếm liếm khóe miệng: “Vậy thì càng tốt.”

Mã Lệ nâng trán: “Chị à… Chị có thể đừng để lộ ý đồ rõ ràng như vậy được không.”

“Phanh.”

Ném chai nước khoáng lên bàn, Trần Vũ bình tĩnh nói: “Tôi tới đây không phải để nói chuyện trời đất. Thời gian có hạn, quý cô Mã Nghiên, chúng ta bắt đầu làm việc đi.”

“Được.”

Cả ba lên lầu trở lại căn phòng giải phẫu đã được phong kín.

Chương 552: Quốc phá thì núi ở đâu (2)
Chương 552: Quốc phá thì núi ở đâu (2)

Mã Nghiên ngồi xuống trước máy tính, hai tay thoăn thoắt như bay, gõ bàn phím và cài đặt trình điều khiển phần mềm cho các thiết bị y tế khác nhau.

Khoảng chừng hai phút sau, cô ta đứng dậy: “Mọi thứ đã sẵn sàng.”

Dứt lời, cô bắt đầu cởi áo khoác ngoài: “Trần Vũ tiên sinh, lên giường đi.”

“Chờ một chút. Cô đã điều chỉnh thử tất cả các thiết bị y tế chưa?”

“Đều OK rồi.”

“Vậy được.” Trần Vũ chỉ vào trong phòng: “Lát nữa chuyển hết những thứ này vào hầm để xe dưới mặt đất dùm tôi.”

“Hả?” Mã Lệ ở bên cạnh sửng sốt: “Chuyển xuống dưới mặt đất à?”

“Ừm.”

“Tại sao lại phải chuyển xuống dưới mặt đất?” Mã Nghiên ném áo khoác đi rồi mặc vào một cái áo khoác màu trắng: “Tôi đều đã sắp xếp mọi thứ xong xuôi trong căn phòng này rồi!”

“Ngươi bố trí cái gì?”

Trần Vũ nhíu mày: “Giường giải phẫu, dược phẩm, công cụ, mỗi một thứ đều không phải là cố định, muốn dời liền có thể dời đi, cô có cái gì mà sắp với chả xếp.”

“Tôi…”

“Sắp xếp camera hả?” Trần Vũ đưa tay rồi lấy ra một chiếc máy ảnh thu nhỏ từ chiếc bình trên bệ cửa sổ.

Mã Nghiên: "..."

"Ầm!"

Trần Vũ bộc phát khí kình, dùng sức dậm chân.

"Đông! !"

"Ào ào..."

Lập tức, hàng chục chiếc máy ảnh cùng kích cỡ rơi từ trần nhà xuống.

Mã Nghiên: "..."

"Ồ, còn có cái này nữa." Trần Vũ cúi xuống và lôi một túi đồ lộn xộn từ dưới giường mổ ra.

Mở ra xem, bên trong có ngọn nến, dây thừng, roi, chả thiếu thứ gì...

Mã Nghiên: "..."

Trần Vũ: "Rốt cuộc thì chị định làm gì tôi vậy."

"Chị à." Mã Lệ ở bên cạnh che kín mặt: "Không cần phải đói khát như thế chứ."

"Chuyện khoa học." Mã Nghiên đẩy kính mắt: "Sao có thể gọi là đói khát được."

"Cầm hết những món đồ chơi này đi đi." Trần Vũ không kiên nhẫn xua tay: "Đều chuyển xuống tầng ngầm hết đi. Quá trình giả chết tôi sẽ tự mình làm, Không liên quan gì đến hai người, cũng không được phép tiến vào. Nói cho tôi biết cách sử dụng những thiết bị này là được."

Dưới sự "áp bách" của Trần Vũ.

Hai chị em không còn cách nào khác là chuyển hết thuốc men, dụng cụ, giường mổ trong phòng xuống hầm để xe.

Sau đó, Trần Vũ mất nửa tiếng để học cách sử dụng tất cả các

thiết bị. Xua đuổi tất cả mọi người rồi lái một chiếc xe tải chặn ngay lối vào của nhà để xe.

“Răng rắc!”

“Ken két…”

Tiếp theo, cậu ta tháo dỡ hết thiết bị giám sát ở trong kho. Lúc này mới ôm Bát Hoang Diêu trong cái hộp lạnh ra, đặt ở trên bàn giải phẫu.

“Hô.”

Sau khi hoàn thành mọi việc, Trần Vũ nằm xuống giường mổ, lặng lẽ chờ đợi nàng thiếu nữ bị đông cứng.

Có thể phục sinh một cách thuận lợi hay không thì còn phải xem lần này.

Nếu như giả chết không thuộc về cái chết thật trong “nhân quả” thì việc phục sinh Bát Hoang Diêu lại không hề dễ dàng rồi…

…

Cùng lúc đó.

“Chi chi.”

“Két két —— ”

Kèm theo một tiếng phanh chói tai.

Từng chiếc ô tô màu đen phóng tới và dừng lại trước trang viên của Mã Lệ.

Sau đó, hơn 20 người mặc áo đen xuống xe lao thẳng vào trong cổng sắt.

“Ai là Mã Lệ.”

Tên thủ lĩnh tiến lên một bước, mặt không biểu tình mở miệng: “Ra đây.”

“Ầm!”

Cánh cửa biệt thự bị đạp tung ra.

Mã Lệ sắc mặt khó coi, mang theo sáu người hầu gái, hai tay ôm ngực: “Tôi chính là Mã Mã. Tìm tôi làm gì.”

“Chúng ta, là gia tộc Bát Hoang.” Người cầm đầu khàn giọng nói.

“Ồ. Sau đó thì sao.”

“Dựa theo tin tức, cô đã tư tàng thi thể tộc nhân của gia tộc Bát Hoang chúng tôi. Lập tức giao ra.”

Nghe vậy, đại não của Mã Lệ nhanh chóng suy nghĩ: “Các ngươi lăn ra ngoài trước đi, sau đó nói tiếp chuyện khác. Đây là trang viên của Mã gia, tôi đã mời các người đi vào rồi sao.”

“Mã Lệ tiểu thư.” Người áo đen không lùi bước mà tiến lên: “Chúng tôi phụng mệnh đến đây, không muốn gây chuyện. Tộc tôi không trị tôi tư tàng của cô đã là đại ân rồi. Hiện tại, lập tức, ngay lập tức giao thi thể tộc nhân của tôi ra.”

“Tư tàng…” Mã Lệ nghiêng đầu: “Ngươi có thể giải thích một lần, cái gì gọi là tư tàng sao?”

“Ầm!”

“Sặc —— ”

Hơn 20 người áo đen đồng thời rút đao ra, bộc phát khí kình.

Sát ý bừng bừng!

“Cái này.” Người áo choàng đen lạnh lùng nói: “Chính là giải thích.”

Con ngươi của Ma Lệ co lại: “Giữa thanh thiên bạch nhật, mà dám rút đao giết người sao? Gia tộc Bát Hoang các ngươi thật là ghê gớm đấy? Áp đảo cả xã hội và luật pháp luôn sao?”

“Mã Lệ tiểu thư.” Người áo đen giơ thanh trường đao lên: “Thế

giới đang thay đổi. Cô là người thông minh."

"Có ý gì…"

"Thế giới trước khi thủ đô bị hủy diệt khác với thế giới sau khi thủ đô bị hủy diệt."

"Ầm!"

Dứt lời, người áo đên bộc phát khí kình cấp 4 đỉnh phong, chĩa thanh trường đao vào cổ họng của Mã Lệ: "Hai lựa chọn. Giao thi, hoặc là giao thi."

"Chậc chậc." Mã Lệ tắc lưỡi: "Các đám tử sĩ như các người mà cũng biết chơi chữ đồng âm sao. Thật là hài hước đấy."

"Tốt, đã như vậy." Người áo đen hừ lạnh: "Giết! Một tên cũng không để lại!"

Mã Lệ tim đập loạn xạ, cũng dẫn đầu các "Hầu gái" bộc phát khí kình: "Thực có can đảm động thủ sao?"

"Sưu —— "

Đúng lúc này, một quả tên lửa từ trên đỉnh tòa nhà rơi xuống. Mục tiêu hướng vào nơi mà tộc nhân Bát Hoang đang đứng.

"Tán!"

Người áo đen lập tức hạ lệnh, mọi người lập tức giải tán.

"Ầm ầm…"

Chương 553: Quốc phá thì núi ở đâu (3)
Chương 553: Quốc phá thì núi ở đâu (3)

Một ngọn lửa bốc lên, làm nổ tung một hố lớn trên sân.

Sóng xung kích tản ra và làm vỡ tất cả các cửa sổ trong vòng một trăm mét.

“Đều cút ra ngoài hết cho bà.”

Kèm theo lời mắng mỏ của một người phụ nữ, mọi người nhìn lên và thấy một chiếc người máy đã lơ lửng trên không.

Thân máy gồm màu đỏ và trắng giao nhau, bệ phóng tên lửa khổng lồ, và những cánh tay được trang bị vũ khí có độ nguy hiểm cao… Chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể thấy được nó rất khó đối phó.

“Hả?”

Mã Lệ ló đầu ra từ sau cánh cửa: “Chị nè, trong khoảng thời gian học mà em học đại học thì chị lại cải tiếng người mày rồi hả?”

“Đương nhiên. Không thể chỉ có mình em là tăng thực lực lên đâu.” Mặt nạ của bộ cơ giáp mở ra, lộ ra khuôn mặt của Mã Nghiên: “Chị đặt tên cho nó là, Iron Man trưởng thành.”

“… Lên!”

Sát khí lóe lên trong mắt người đàn ông mặc áo choàng đen, gã ta ra lệnh rồi nhảy lên không trung, chém thanh trường đao về phía người máy của Mã Nghiên.

“Cấp 4 thì giao cho chế. Đều lên hết đi!”

Trong phòng, Mã Lệ cũng đã tức đến bốc khói rồi, mang theo một đám hầu gái bạo lực cấp 2 cấp 3 lao ra ngoài.

Đối phương công kích trước.

Các nàng chỉ là phòng vệ chính đáng.

Dù ở đồn cảnh sát hay ở tòa án, điều đó cũng là hợp lý.

“Ầm!”

“Bang lang…”

“Đông đông đông…”

Trong trang viên của Mã gia lập tức triển khai một trận chiến sống còn.

Tiếng súng, tiếng boom, tiếng pha lê vỡ vụn, tiếng binh khí va chạm… Khiến cho cư dân xung quanh sợ hãi bỏ chạy và gọi cảnh sát.

Nhưng cuộc giao tranh giữa đôi bên chỉ kéo dài hơn một phút, rồi từ từ chấm dứt.

Bởi vì có một bóng người hiện ra từ cánh cửa nhỏ của nhà để xe dưới lòng đất, đứng trước mặt mọi người.

Trần Vũ: “...”

Đám người: “...”

Trần Vũ: “... Làm gì vậy?”

Đám người: “...”

Trần Vũ: “Các ngươi bị bệnh có phải hay không? Các ngươi trực ca đêm ở xung quanh nên không ngủ được đúng không?”

“Anh Vũ.” Mã Lệ lấy lại tinh thần, cất chiếc mũ xanh dính máu đi, chỉ vào đám người áo đen xung quanh: “Bọn họ là gia tộc Bát Hoang.”

“Nhìn ra rồi. Mấy cái khuôn mặt như là cha chết này giống y như cái tên Bát Hoang Dịch vậy.”

Chúng tử sĩ: “...”

“Trong các ngươi thì ai là thủ lĩnh?” Trần Vũ tiến lên một bước, nhìn khắp bốn phía rồi nhìn lên gã mặc áo đen trên không: “Là

ngươi à?”

“Là tôi.” Người áo đen cầm đầu mang theo thanh trường đao từ trên không hạ xuống, đứng trước mặt Trần Vũ: “Xin chào, Trần Vũ tiên sinh.”

“Biết tôi hả?”

“Biết.”

“Đến đây để làm gì?”

“Chúng tôi phụng mệnh đến đây để thu hồi thi thể của tộc nhân Bát Hoang.” Người đàn ông mặc áo choàng đen mặt không chút cảm xúc: “Tộc nhân Bát hoang, phải chôn sâu vào trong tổ địa.”

“Bát Hoang Diêu?”

“Vâng.”

“Các ngươi mà muốn chôn cô ấy vào trong tổ địa hả?” Trần Vũ cười lạnh: “Ta còn chả muốn chọc thủng ý đồ của các người. Không phải là muốn giải phẫu sao? Thấp hèn.”

“Chuyện này không liên quan gì đến chúng tôi. Nhiệm vụ của chúng ta là mang thi thể của Bát Hoang Diêu về.”

“Tôi đột nhiên rất tò mò. Làm thế nào mà các ngươi biết rằng cô ấy đã chết vậy.”

“Chúng tôi chỉ là phụng mệnh hoàn thành nhiệm vụ.” Người áo đen trừng lớn hai mắt: “Những chuyện khác, hoàn toàn không biết.”

“Ừm… Ngươi biết ta đúng không?”

“Vâng.”

“Vậy thì hẳn là biết rõ thân phận của ta.” Trần Vũ tiến lên mấy bước, áp mặt vào người đàn ông mặc áo choàng đen: “Cô ấy là vị hôn thê của ta. Ta là người họ Trần. Có quan hệ gì với Bát Hoang gia các ngươi.”

“Đừng nói chỉ là vị hôn thê. Cho dù là hôn thê thì lại thế nào.” Người đàn ông áo đen đứng thẳng người nhìn chằm chằm Trần Vũ với vẻ trịch thượng: “Cô ấy đến từ gia tộc Bát Hoang của chúng tôi. Thi thể cũng thuộc sở hữu của gia tộc Bát Hoang.”

“Nói như vậy…” Trần Vũ nheo mắt lại: “Các ngươi nhất định phải mang Bát Hoang Diêu đi đúng không?”

“Phụng mệnh mà tới. Người ngăn cản, giết không tha. Cho dù là ngươi.”

“Lệnh của ai.”

“Bát Hoang Chấn.”

“Ồ… Ông già của cô ấy à.”

Gật gật đầu, Trần Vũ tránh ra thân thể: “Được rồi. Thi thể của Bát Hoang Diêu đang ở trong ga ra, tôi sẽ tự mình di chuyển. Sau đó, tôi sẽ đích thân đi tìm Bát Hoang Chấn để đòi lại.”

“Vậy thì phải xem bản lĩnh của cậu rồi.” Người đàn ông mặc áo đen thu hồi khí kình, liếc Trần Vũ một cái, phất tay: “Đi, chuyển Bát Hoang Diêu vào trong xe.”

“Vâng!”

Vài người trong bộ tộc Bahuang tiến lên và bước đến ga ra.

“Đánh lén!”

Đúng lúc này, Trần Vũ tốc biến một cái, dịch chuyển đến sau lưng của gã thủ lĩnh, lập tức dựa vào thể chất hơn hẳn đối thủ, nhanh chóng xuất kiếm! Chặt đứt hai chân của gã.

“Bịch.”

Gã áo choàng đen lập tức ngã xuống đất.

“Ầm!”

Ngay sau đó, Trần Vũ thúc giục khí kình, đồng thời sử dung “Tín

Ngưỡng Chi Dược” cùng với “Tự Diệt Bất Động Bạo Thể”, áp trường kiếm vào ngực của gã đàn ông đàn: “Không ai được phép nhúc nhích!”

Tộc nhân của gia tộc Bát Hoang vốn đang vận sức chờ phát động, lập tức cứng đờ…

“Hèn hạ!”

Sai khi gã áo đen ngốc trệ trong ba giây, hắn phẫn nộ gào thét: “Đánh lén!”

“Không đánh lén thì đánh không lại ngươi à.” Trần Vũ ăn ngay nói thật: “Bây giờ thì được rồi. Những người còn lại đều đánh không lại ta. Các người cút hết đi.”

“… Trần Vũ.” Người đàn ông mặc áo choàng đen tái mặt vì cơn đau dữ dội. Nhưng giọng điệu vẫn kiên định: “Ngươi nhất định phải đắc tội với gia tộc Bát Hoang chúng tôi sao. Đừng có tự tìm phiền toái!”

“Có phải là đắc tội với gia tộc Bát Hoang các ngươi hay không thì khoan hãy nói. Các ngươi dường như đã đắc tội quốc gia. Dám giết người giữa thanh thiên bạch nhất, ít nhất cũng là tù chung thân đấy con ạ.”

“Ngu xuẩn.”

Hắc bào nam cười lạnh: “Quốc gia? Quốc gia… Đã không tồn tại nữa rồi.”

Trần Vũ mở to mắt.

“Có ý gì?”

Chương 554: Quốc phá thì núi ở đâu (4)
Chương 554: Quốc phá thì núi ở đâu (4)

“Quốc gia? Đã không còn tồn tại.”

“Có ý gì?”

“Từ cái thời khắc mà thú triều nuốt hết Kinh Thành thì cũng đã chẳng còn gì cả. Quân đội, pháp luật, thượng tầng, cũng đã bị mất hết.”

“Đánh rắm. Ủy ban đại học đâu.”

“Đã lùi đến Ma Đô hết rồi.” Người áo đen chật vật bò dậy: “Ngoại trừ Ma Đô, những địa phương còn lại đều sẽ bước vào tình cảnh các thế lực phân tranh. Buồn cười những dân chúng thấp cổ bé họng như các ngươi lại không thấy rõ điều đó.”

Nghe vậy, Trần Vũ cùng Mã Lệ nhìn nhau.

“Ở Châu Á, chỉ có một võ giả cấp 9. Khi hắn ta chết đi thì trật tự cũng không còn tồn tại nữa. Bởi vì sự thật đã chứng minh rằng thú triều là không thể nào chiến thắng. Chống lại dị thú cũng chả còn chút ý nghĩa nào nữa. Nhân loại, sẽ không bao giờ lại xây dựng được một trung tâm căn cứ như là Kinh Thành nữa đâu.”

Người đàn ông mặc áo đen cười lạnh: “Trong tương lai, loài người sẽ ngày càng phân tán để tồn tại được lâu hơn. Cho đến khi chủng tộc diệt vong. Đây mới là ngày tận thế thực sự.”

Trần Vũ: “...”

“Vì thế, sẽ còn có pháp luật sao? Không có. Bất luận là cái chức trạng nguyên chó má gì của ngươi, nếu đã chọc tới gia tộc Bát Hoang thì chỉ có một con đường chết.”

Trần Vũ: “Tộc nhân của gia tộc Bát Hoang đã hy sinh không ít trên chiến trường rồi chứ.”

“Đó chẳng qua chỉ là tộc nhân ở tổng bộ Kinh Thành thôi. Cộng tất

cả các vùng trên đất nước này lại, ít nhất cũng còn một nửa."

"Ồ… Vậy thì cũng được tính là một thế lực lớn đấy." Trần Vũ như có điều suy nghĩ: "Nói như vậy, nhóm của các ngươi là tộc nhân của Thanh Thành sao."

"Không sai."

"Người cầm lái của gia tộc Bát Hoang ở Thanh Thành chính là Bát Hoang Chấn sao?"

"Không sai."

"Tôi nhớ thực lực của ông ta cũng chỉ là cấp 2 đỉnh phong mà thôi."

"Không sai."

"Vậy…" Trần Vũ cúi người đối mặt với gã áo đen: "Người có thực lực mạnh nhất trong gia tộc Bát Hoang ở Thanh Thành đạt đến cấp độ nào rồi?"

"Chính là ta. Cấp 4."

Trần Vũ: "..."

"Ngỗng ngỗng ngỗng." Mã Lệ ở bên cạnh cười một cách vui vẻ.

"Ầm!"

Trần Vũ lập tức cầm chuôi kiếm đánh cho gã áo đen này ngất xỉu.

"Vậy thì còn sợ cái quái gì? Đều xông lên đi! Nhổ hết cái Bát Hoang gia này luôn."

...

Không có gã võ giả cấp 4 áp trận, gia tộc Bát Hoang nhanh chóng rơi vào tình thế bất lợi, hơn hai mươi tên tử sĩ bị Trần Vũ dựa vào lợi thế tốc độ vả cho sml .

Không cho đối phương có cơ hội "khai huyệt".

Dù sao thì đồng đội của cậu ta chính là Bát Hoang Diêu, nên hiểu rất rõ về ưu điểm và khuyết điểm của gia tộc Bát Hoang…

“Bành bạch.”

Đánh ngất người cuối cùng, Trần Vũ vỗ vỗ vết bụi không tồn tại trên tay, thu hồi trường kiếm: “Mã Lệ, trong nhà cô có Thất Hoạt Tề không? Chính là cái loại thuốc mà sau khi chích vào trong cơ thể sẽ không thể sử dụng khí kình đó.”

“Thất Hoạt Tề?” Mã Lệ nheo mắt lại: “Thứ đó là đồ phạm pháp đấy.”

“Không có hả?”

“Chỉ có hơn sáu trăm liều thôi.”

Trần Vũ: “…”

“Chích hết cho bọn hắn à?” Mã Lệ đá đã một tên tử sĩ đang hôn mê.

“Chích hết cho bọn hắn rồi trói lại. Tôi đi thí nghiệm trước, ai cũng không được phép vào.”

“Được rồi, giao cho tôi đi.”

“Đúng rồi.” Trần Vũ vừa đi được mấy bước thì bỗng nhiên dừng lại, quay đầu hỏi: “Cô và chị của mình đang làm ăn kinh doanh gì vậy?”

” Một doanh nghiệp tuân thủ luật pháp và nộp thuế đúng hạn.” Mã Lệ nghiêm mặt.

“Cô chỉ cần nói thẳng là phải bóc bao nhiêu cuốn lịch được rồi.”

“Lập tức xử bắn.”

“…”

Sau một hồi im lặng, Trần Vũ làm một động tác OK và quay người bước vào nhà để xe dưới tầng hầm.

“Ầm!”

Đóng chặt cửa lại, cậu tiến đến bên bàn mổ và đưa ngón tay ra chọc chọc làn da của Bát Hoang Diêu.

“Ừm. Đã rã đông rồi.”

Lấy một tấm vải trắng đắp lên cơ thể “lòi lõm tinh tế” của cô gái, Trần Vũ nằm xuống bàn mổ và đâm hai mũi kim vào tĩnh mạch cổ tay.

“Hô…”

Hít một hơi thật sâu, cậu nhấn công tắc mở của ” Thuốc giải giả chết số 1”, sau khi thiết lập thời gian cho ” Thuốc giải giả chết số 1″ xong liền nhắm mắt lại, yên lặng chờ đợi.

Một phút.

Ba phút.

Năm phút…

Thuốc giải số 1 đã được tiêm toàn bộ vào cơ thể.

Nhiều phản ứng hóa học phức tạp khác nhau đã xảy ra trong cơ thể Trần Vũ. Làm cho cậu ta dần dần tiến vào trạng thái “Tử vong”.

Kéo dài khoảng mười phút sau.

Thuốc độc số 1 được tự động tiêm vào.

Một chốc sau, Trần Vũ liền sống lại…

Mở mắt ra, cậu loạng choạng đứng dậy rồi ngay lập tức nhìn về bàn mổ ở bên cạnh.

Thi thể của nàng thiếu nữ vẫn đang nằm thẳng cẳng.

“Không được.”

Trong lòng Trần Vũ bỗng nhiên chìm xuống.

” Không có tác dụng, nó không kích hoạt được nguyền rủa của Bát Hoang Dịch…”

Sau khi tháo kim tiêm và dây đeo ra, cậu ta tìm bộ thuốc độc giả chết thứ hai và lặp lại những thao tác trước đó.

Hai mươi phút sau.

“Không được, vô hiệu.”

Rút kim ra, Trần Vũ tìm bộ thuốc thứ ba…

Lại hơn hai mươi phút sau.

“Vẫn không được…”

Thí nghiệm này kéo dài từ buổi sáng đến hoàng hôn.

Tất cả các lọ thuốc “giả chết” đều đã được sử dụng, nhưng Bát Hoang Diêu lại không dấu hiệu nào là đang phục sinh cả.

“Mẹ kiếp!”

“Soạt…”

Bước ra khỏi giường một cách thô bạo, Trần Vũ một cước đạp bay bàn giải phẫu, những lọ thuốc xung quanh cũng bay theo. Tâm trạng vô cùng tồi tệ.

Sự thật đã chứng minh rằng nguyền rủa mà Bát Hoang Dịch để lại là rất nghiêm ngặt.

Muốn thông qua phương pháp “Giả chết ” để lừa dối là không thể nào.

Chương 555: Quốc phá thì núi ở đâu (5)
Chương 555: Quốc phá thì núi ở đâu (5)

“Cho nên…”

“Chỉ khi mình thật sự “chết” mất thì cô ấy mới có thể phục sinh sao…”

Nghĩ đến đây, Trần Vũ càng thêm táo bạo.

Đá văng mấy cái lọ thuốc ở dưới chân, cậu ta ôm lấy Bát Hoang Diêu đặt vào trong cái hộp đông lạnh một lần nữa, mở công tắc làm lạnh.

Sau đó, mặt không cảm giác bước ra ga ra tầng ngầm.

“Anh Vũ, xong chuyện rồi à?”

Mã Lệ đang ngồi trong sân đánh bài, nghe thấy âm thanh liền quay đầu lại: “Giả chết có thoải mái không?”

“Vẫn được.”

“Vậy thì anh ở trong đó “chơi” nguyên một ngày là muốn làm gì?”

“Có nói thì cô cũng không hiểu đâu.” Trần không muốn trả lời, đi đến bên cạnh Mã Lệ rồi nói sang chuyện khác: “Đã xử lý xong những người của gia tộc bát hoang rồi chứ?”

“Hừm, tất cả đều đã bị giam lại rồi. Có hai gã trọng thương không cứu được, chết rồi.”

“Không sao cả.” Khoát khoát tay, Trần Vũ bước ra khỏi trang viên của Mã gia: “Tôi đi trước, cô xem dùm tôi thi thể của tiểu Diêu. Có biến thì gọi điện thoại cho tôi.”

“Anh muốn đi đâu?” Mã Lệ đứng lên hỏi.

“Cục công an.”

Rời đi khu nhà giàu của Mã Lệ.

Trần Vũ vội vã chạy đến cục công an Thanh Thành.

Vừa đi vừa nghĩ cách cứu sống Bát Hoang Diêu.

Nhưng cho tới khi đến nơi, cậu ta cũng không nghĩ ra manh mối nào.

“Linh Thông Mật Vận Chi Tỏa…”

“Chẳng lẽ là phải học được chiêu này của Bát Hoang Dịch mới có cơ hội cứu sống Bát Hoang Diêu sao?”

“Nhưng cho dù là học xong đi nữa thì cũng là ta sống nàng chết, nàng sống ta vong…”

“…”

“Mẹ nó! Khốn kiếp.”

Chửi xong, Trần Vũ bước vào trong cục công an và tình cờ gặp được một người quen.

“Cậu là… Trần Vũ? Cậu là Trần Vũ hả?”

“Ây.” Dừng bước lại, Trần Vũ nhìn lên nhìn xuống người đang bước tới: “Cảnh sát Vương?”

” Đúng, là tôi.” Cảnh sát Vương chỉnh thẳng lại cà vạt: “Nhưng bây giờ không còn là cảnh sát Vương nữa rồi. Tôi, bây giờ chính là cục trưởng Vương.”

“Anh? Cục trưởng?”

“Đúng thế.”

“Cảnh sát của Thanh Thành thật là thất bại à.”

“… Nếu cậu không biết nói chuyện thì hai chúng ta tuyệt giao đi.”

“Thật xin lỗi, tôi không có thói quen chia tay với người đã “phịch xã giao”, hơn nữa tôi không thích đàn ông.”

Chưa

“...” Sau một lúc im lặng, cục trưởng Vương lấy từ trên thắt lưng ra một chiếc còng tay: “Trần Vũ, cậu có từng nghe nói qua tội gây rồi trật tự chưa.”

Trần Vũ móc từ trong ngực ra hai điếu thuốc, đưa cho cục trưởng Vương một điếu: “Ông anh này, đầu tiên là chúc mừng ông anh thăng quan phát tài. Tiếp theo thì nguyên nhân mà hôm nay tôi đến đây là để tìm cục trưởng Bát, chứ không phải đến để gây chuyện đâu.”

“Cục trưởng Bát?”

“Bát Hoang Chấn.”

“Ồ.” Cục trưởng Vương nhận lấy điếu thuốc mà Trần Vũ đưa, bỏ ở bên mũi hít hít: “Lão ta từ chức rồi.”

“Chuyện khi nào.”

“Một tháng trước. Vì vậy nên tôi mới trở thành cục trưởng đó.”

“Vậy được rồi, tôi qua nhà ông ta tìm vậy.” Chắp tay một cái, Trần Vũ quay người rời đi.

“Chờ một chút.” Cục trưởng Vương mở miệng.

“Cục trưởng có phân phó gì không?”

“Không có. Tôi chỉ muốn hỏi cậu một chút...” Cục trưởng Vương đối mặt với Trần Vũ: “Lúc trước là cậu đã giết chủ tịch của tập đoàn Nhạc Duy đúng không.”

Châm thuốc lá, Trần Vũ hít sâu một hơi, nhàn nhạt thở ra: “Nhạc Duy là ai ?”

“...”

Cục trưởng Vương nở nụ cười, phất phất tay: “Đi thôi.”

“Hẹn gặp lại.”

Rời khỏi đồn cảnh sát.

Trần Vũ thay đổi phương hướng, đi đến biệt thự của gia tộc Bát Hoang.

Không lâu sau, đã đến trước cửa.

Trần Vũ ngẩng đầu nhìn lên.

Cánh cổng này đã từng là "uy nghiêm," "thâm thúy", "bất khả xâm phạm" trong mắt của hắn, nhưng bây giờ hắn cũng chỉ là bình thường.

"Ầm!"

Suy nghĩ hồi lâu, Trần Vũ một cước đạp văng cánh cửa, thúc giục khí kình, xông vào trong nội viện.

"Dormammu, ta tới để bàn điều kiện…"

...

...

Thời gian.

Giống như là nhà vệ sinh trong nhà ga, đến cũng vội vàng mà đi cũng vội vàng.

Trong chớp mắt, đã đến tháng mười hai.

Thanh Thành, nghênh đón đợt tuyết đầu tiên sau mùa xuân năm nay.

Trong khoảng thời gian hơn một tháng này, mọi thứ đều như người áo đen của tộc Bát Hoang đã nói, ngoại trừ Ma Đô xa xôi ở phía nam, toàn bộ lãnh thổ Thần Châu đều đã thay đổi…

Các thành các thị, các phương thế lực khắp nơi chia nhau xưng bá.

Trật tự và pháp luật đã bị xé rách và tiêu vong.

Tận thế bắt đầu, bất luận là người bình thường hay là võ giả cũng

dần lộ rõ bản chất tàn ác của loài động vật.

Đặc biệt là sau khi tin tức Bát Hoang Dịch tử vong được truyền ra, hy vọng hèn mọn nhất của nhân loại đã không còn tồn tại nữa.

Một lượng lớn nhà máy đóng cửa.

Hệ thống tài chính gần như sụp đổ.

Chính trị, văn hóa, giáo dục đều bị chia năm xẻ bảy.

Ngoại trừ thuốc lá, rượu bia, sắc đẹp, vũ khí … Mọi thứ đều đang giảm sút, mọi thứ đều đang sụp đổ.

Nhưng mà, điều khiến Trần Vũ tuyệt vọng hơn cả là những võ giả và những nhân tài trên toàn thế giới này đều giống như bị "Liệt" vậy.

Các nhà khoa học đã từ bỏ dự án nghiên cứu.

Các giáo sư đã từ bỏ việc nghiên cứu võ đạo.

Người bình thường dù cấp thấp hay cấp cao cũng đều là lười biếng, sa đọa, mất hết tinh thần chiến đấu.

"Dù sao thì khi thú triều đến cũng sẽ chết thôi, nhân loại sớm muộn gì cũng bị diệt vong…"

Trên internet, trong hiện thực, những lời nói và những ý thức này đã lấp đầy tâm trí của tất cả mọi người.

Toàn bộ nền văn minh đã hoàn toàn rơi vào thời kỳ đại bại vong…

Chương 556: Quốc phá thì núi ở đâu (6)
Chương 556: Quốc phá thì núi ở đâu (6)

Ngoài cửa sổ.

Tuyết đang rơi.

Trần Vũ nằm trên giường trằn trọc mãi mà không tài nào ngủ được.

Mở mắt ra, hắn sững sờ nhìn bông tuyết sáng chói bên ngoài cửa sổ, nửa đêm khi quan sát thật kỹ, từ bất kỳ kẽ hở nào cũng có thể nhìn ra hai chữ.

“Ăn người.”

“Dị thú ăn người…”

“Người ăn người…”

Một lúc lâu sau, Trần Vũ ngồi dậy, xuống giường mở cửa sổ, đưa tay vuốt những bông tuyết trắng không hề tan ra khi rơi vào tay, giữ im lặng.

“Thì ra…”

“Đây mới thật sự là tận thế.”

Trong cơn mông lung, Trần Vũ dường như nhìn thấy một đám oán linh quen thuộc vây quanh mình, tranh cãi không ngừng với nhau.

(Bài học duy nhất mà loài người học được từ trong lịch sử là chả học được cái mẹ gì cả. Dù là ở bất kỳ hệ thống xã hội nào, trong thời kỳ áp lực và tuyệt vọng, nếu không có sự phát triển tích cực thì nó sẽ gây ra những hậu quả ác liệt…)

(Trên thực tế, quần thể loài người vẫn luôn đi qua đi lại giữa hai thái cực tuyệt vọng và cuồng vọng, và chưa bao giờ thực sự bình tĩnh và tỉnh táo. Điều này đã được định sẵn bởi bản chất của con người…)

(Dù là ở dưới đáy hay thời đỉnh cao, mọi biểu hiện của loài người đều bị cảm xúc chi phối. Hoặc chán chường, hoặc dũng mãnh. Suy nghĩ lý trí bị đánh đuổi bởi sợ hãi, tuyệt vọng, ngây ngất, cuồng nhiệt…)

(nhưng mà…)

(Cho dù môi trường có tuyệt vọng đến đâu đi nữa thì cũng sẽ luôn có một tia ánh sáng le lói trong màn đêm, và ánh sáng này sẽ bùng cháy như một tia lửa trên cánh đồng thảo nguyên để tạo ra một thế giới mới.)

(đây mới thật sự là nhân loại…)

Đột nhiên, những oán linh trước mắt đều biến mất.

Thứ biến mất là sự bất lực và cáu kỉnh tích tụ bấy lâu trong cơ thể Trần Vũ.

Nhắm mắt lại, hắn hít một hơi thật sâu: “Sẽ luôn có ánh sáng le lói trong màn đêm …”

“Đốt ra một cái mới…”

“…”

Trong bất tri bất giác, tuyết đã ngừng.

Trần Vũ trở vào phòng, nằm trên giường, nhắm mắt lại rồi ngủ thiếp đi.

Ngủ rất bình yên.

Rất rất bình yên…

Ngày kế tiếp.

Trần Vũ sớm đã thu dọn xong đồ đạc cá nhân của mình, trên lưng là mainboard BB cùng với trường kiếm, thắt lưng thì treo thanh võ sĩ đao, súng lục ổ quay cũng được nhét vào trong bao da.

Trang bị đầy đủ, bước vào phòng khách.

“Em định đi làm gì vậy?”

Trong phòng khách, Trần Tư Văn đang ngồi xem TV với Trần mẫu lập tức đứng dậy, quan sát Trần Vũ từ trên xuống dưới: “Lại đi hả?”

“Em muốn bỏ nhà đi bụi để cứu vớt toàn nhân loại.” Trần Vũ nói một cách chững chạc.

Trần Tư Văn: “... Đừng đi, để lại một con đường sống cho nhân loại đi.”

[bị tổn thương tâm lý: Tinh thần +5]

“Em phát hiện ra là em không thể nào nói chuyện nổi với bà chị của mình được.” Trần Vũ xách ba lô lên, xoay người định rời đi.

“Ngừng!”

Thân hình của Trần Tư Văn càng nhanh hơn, dang hai tay trước mặt Trần Vũ: “Tiểu Vũ, rốt cuộc thì em muốn đi đâu? Bên ngoài đã loạn như vậy rồi.”

“Không đi đâu xa. Em chỉ vào trong dị cảnh Thanh Thành của chúng ta để đi dạo.”

“Em chắc chứ?”

“Chắc chắn.”

“Tốt lắm.” Trần Tư Văn gật đầu: “Chị sẽ đi theo em. Không thì mẹ sẽ không yên tâm.”

Trần mẫu ngồi trên ghế sô pha yếu ớt nói: “Tư Văn, nếu mà con đi theo em trai của mình ra… Thì mẹ sẽ càng không yên tâm…”

Trần Tư Văn: “...”

Trần mẫu: ” Con phải gây ra bao nhiêu phiền phức nữa.”

Trần Tư Văn: “Cuộc trò chuyện kết thúc. Sau này mẹ hãy tự lo cho mình cho.”

Nghe vậy, Trần mẫu vui mừng: “Thật hả?”

Trần Tư Văn: “...”

Im lặng hồi lâu, Trần Tư Văn lao vào phòng cô và cũng lấy ra một chiếc ba lô, trang bị đầy đủ vũ khí.

Trần Vũ: “Chị, chị muốn đi tới đó làm gì?”

“Chị muốn bỏ nhà đi bụi để cứu vớt toàn nhân loại.”

Trần Vũ: “... Đừng đi, để lại một con đường sống cho nhân loại đi.”

...

Cuối cùng thì “cánh tay” cũng không vặn được “bắp đùi”

Nửa giờ sau, Trần Tư Văn mang theo Trần Vũ “mặt mũi bầm dập” đi tới hội trường dị cảnh của thành phố Thanh Thành.

Chỉ thấy trong hội trường không có một ai.

Ngoại trừ một người phục vụ ngủ trước quầy bán vé, hội trường trống không chỉ còn lại tấm bảng hiệu hoen gỉ.

(Chào mừng đến với Thời Không Môn số 341B)

“Nơi này không có người rồi hả?” Trần Vũ thất thần.

“Trước đây chị cũng từng vào trong một lần rồi.” Trần Tư Văn buông tay: “Lúc đó cũng rất tiêu điều. Nhưng ít nhất nó cũng không hoang vắng như bây giờ. Cảm giác như sắp toang rồi.”

Gãi gãi tai, Trần Vũ bước tới quầy bán vé rồi gõ bàn: “Nè?”

“... Hửm?” Người phục vụ mơ mơ màng màng mở mắt ra: “Hả?”

“Còn có thể vào dị cảnh không vậy?”

“Ồ… Có thể vào, đi đi.”

“Không cần mua vé à?”

“Không cần.” Người phục vụ ngáp một cái rồi lại nằm xuống bàn.

“Hiện giờ là ai quản lý cái dị cảnh này?” Trần Vũ hỏi.

“... Không ai cả…” Người phục vụ nửa mê nửa tỉnh, ăn nói mơ hồ.

“Chính phủ đâu?”

“Không có. . . Không còn…”

Nghe vậy, Trần Vũ và Trần Tư Văn nhìn nhau.

“Cám ơn nhiều.”

Vẫy vẫy tay, Trần Vũ mang theo Trần Tư Văn đi lên thang cuốn, bước vào tầng hai của hội trường.

Tầng hai vốn là được trang trí rộng lớn này đã trở thành một mớ hỗn độn.

Gạch lát nền bị vỡ, chai lọ dính đầy tro bụi, bức tường thì loang lổ …

Khí tức tàn tạ và rách nát phả vào mặt.

Hai người trầm mặc, đi đến trước Thời Không Môn.

Trần Vũ nhắm mắt lại, mở ra cánh tay, yên lặng cảm nhận huyết dịch trong cơ thể bị Thời Không Môn trước mặt hút lấy.

Thật lâu, mở miệng: “Quốc phá sơn hà tại.”

“Quốc phá?” Một bên, Trần Tư Văn nhíu mày: “Thì Núi, ở đâu?”

Trần Vũ mở mắt, nhếch miệng lên, duỗi ngón trỏ ra chỉ vào lồng ngực của mình: “Núi, ở đây.”

“Chậc chậc.”

...

Chương 557: Trùng nhập dị cảnh (1)
Chương 557: Trùng nhập dị cảnh (1)

“Két két…”

Một cánh cửa bằng đồng nặng nề từ từ mở ra.

Một ông già có bộ râu dài bước ra.

—— Hiệu trưởng của trường đại học Kinh Thành.

Ông ta vững vàng bước từng bước đi thẳng đến trung tâm quảng trường, liếc nhìn mấy trăm tên võ giả trước mặt.

Đám võ giả cũng chăm chú nhìn lão ta.

Hiện trường yên tĩnh trong ba phút, sao đó ông lão lên tiếng.

“Kinh Thành, diệt vong.”

Đám người im lặng.

Hiệu trưởng trường đại học Bắc Kinh dừng một chút, tiếp tục lớn tiếng nói.

“Dù chúng ta có giải thích biện hộ theo hướng nào đi nữa thì chúng ta cũng đều là những kẻ thất bại.”

“Bởi vì thất bại, hàng ngàn người dân thủ đô đã mất mạng trong miệng dị thú.”

“Vì thất bại, đất nước lâm vào cảnh hỗn loạn, tinh thần chiến đấu suy sụp.”

“Không còn nghi ngờ gì nữa, chúng ta phải gánh chịu trách nhiệm nặng nề này.”

“Không còn nghi ngờ gì nữa, chúng ta đã không có đường lui.”

“Kinh Thành thất bại, nhưng điều này không có nghĩa là chiến

lược chống lại thú triều của chúng ta là sai lầm!”

“Chúng ta là con người. Chúng ta là chủ nhân thực sự của cái trái đất này.” Ông lão nhìn những “khán giả” xung quanh và nói với giọng điệu đầy quyền uy: ” Chúng ta không thể chấp nhận được việc mình bị tàn sát, bị chà đạp, bị nuốt chửng như những con lợn!”

” Cho nên dù thế nào đi nữa thì chúng ta vẫn phải phản kháng! Vẫn phải tấn công! ”

“Một cái Kinh Thành đổ xuống, ngàn ngàn vạn vạn cái Kinh Thành sẽ lại đứng lên!” Ông lão bước nhanh về phía trước, mở miệng gào thét: ” Là một chính phủ, chúng ta còn có năng lực, còn có tinh thần chiến đấu, còn có nội tình. Chúng ta phải sắp xếp, tổ chức lại mảnh đất Thần Châu này, triệu tập những võ giả còn lại, xây dựng một pháo đài lớn hơn cả Kinh Thành ở tại Ma Đô!”

“Thà chết trong một trận chiến.”

“Còn hơn là sống quỳ!”

Ông già mở rộng vòng tay và hét lên: ” Bây giờ, với tư cách là người nắm quyền hiện tại của đất nước này, tôi, Vương Tất Quốc, tuyên bố!”

“Dự án pháo đài Thượng Hải chính thức khởi động!”

...

Cùng lúc đó, thành phố Thanh Thành cách khoảng một ngàn dặm ở Sơn tỉnh.

Trần Vũ và Trần Tư Văn đang đứng ở trước Thời Không Môn, đang hoàn thiện những bước chuẩn bị cuối cùng.

“Mang đủ vũ khí chưa?”

“Rồi.” Trần Tư Văn gật đầu.

“Còn thuốc thì sao? Còn cả bông băng thuốc đỏ nữa.”

“Bành bạch!”

Trần Tư Văn vỗ vỗ cái túi đeo vai của cô: “Tất cả đều ở bên trong.”

“Đạn dược thì sao?”

“Có.”

“Lương khô?”

“Có.”

“Thức uống?”

“Có.”

“Băng vệ sinh?”

“Có.”

“Thuốc tránh thai…”

“Ngay cả hũ tro cốt thì “chế” cũng mang theo luôn rồi.” Trên trán Trần Tư Văn nổi đầy gân xanh: “Em có muốn xài thử không?”

“Đừng có bạo lực như vậy chứ, em cũng là muốn tốt cho chế thôi mà.” Trần Vũ tháo thanh võ sĩ đao xuống, đưa ra: “Chế biết xài đao đúng không… Đúng rồi, chế có đem theo giấy vệ sinh không?”

“Bạch!”

Trần Tư Văn ngay lập tức vả cho một phát, nhưng bị Trần Vũ nhanh chóng tránh thoát.

“Được rồi, không hỏi nữa. Em chỉ hỏi là chị có biết dùng đao không thôi.”

“Cây đao này của em lợi hại lắm sao?”

” Bảo vật quốc gia của Nhật Bản đó.”

Nghe vậy, Trần Tư Văn hai mắt sáng ngời, cô nhận lấy ngay lập tức, từ từ rút lưỡi đao ra, đặt ngón tay lên thử độ bén của đao.

“Phốc phốc —— ”

Máu tươi tràn ra.

“Oa!” Trần Tư Văn kinh hỉ: “Thật là sắc bén!”

Trần Vũ: “...”

“Sặc!”

Cắm đao vào lại, Trần Tư Văn giơ ngón tay cái lên, tán thưởng: “Hảo đao! Chú em lấy được ở đâu vậy.”

“Chị đừng quan tâm, nếu như chị thích thì cứ dùng đi.” Trần Vũ khoát khoát tay: “Khi dùng thì chị nhớ để ý một chút. Nó được buff thêm năng lực cắt chém không gian, gần như là không gì không phá. Tuyệt đối đừng làm tổn thương chính mình.”

“Ừm.” Trần Tư Văn gật đầu.

” Đặc biệt là đừng làm em bị thương.” Trần Vũ bổ sung.

“Ừm ừ.”

“Sau đó… Không còn chuyện gì nữa?” Trần Vũ mở ba lô của mình ra và kiểm tra: ” Cơ thể của chị mà không mặc quần áo bảo hộ thì có ổn không vậy? Bức xạ bên trong mạnh lắm đấy.”

“Không sao đâu.” Trần Tư Văn lẫm liệt: “Lúc trước chị có vào một lần rồi, chút ít bức xạ đó chả có ảnh hưởng gì đâu.”

“Được rồi, vậy thì đi thôi.”

“... Hả? ! Chờ một lát!”

Đột nhiên, Trần Tư Văn bộc phát khí kình cấp 2, đảo mắt nhìn quanh, sắc mặt kịch biến: “Có biến!”

“Cái gì?”

Trần Vũ cũng sửng sốt, vội vàng rút trường kiếm ra, vào tư thế chiến đấu: “Thế nào?”

“Nơi này… Có máu!”

Trần Tư Văn híp mắt, ngồi xổm xuống, vươn tay đụng vào vết máu trên mặt đất, đưa lên chóp mũi ngửi: ” Máu người, tươi. Loại A, đường huyết hơi thấp..”

“Còn tươi à…” Trần Vũ ngẩng đầu nhìn trần nhà, nhưng cũng không phát hiện ra chuyện gì bất thường: ” Trước khi chúng ta tới, chỗ này đã có người chết sao?”

“Có khả năng. Cẩn thận một chút. Chị xem thử vết máu này ở đâu ra, tiểu Vũ em yểm hộ đi.”

“Vâng.”

Tay trái của Trần Tư Văn từ từ rút thanh võ sĩ đao ra, tay phải thì cầm lấy vết máu, cẩn thận kiểm tra mặt đất.

Nhưng sau khi nhìn một chút, liền thấy được trên người mình.

Sau đó, thấy được ngón trỏ trái của mình…

“Ồ…”

Trần Tư Văn cắm lưỡi đao trở về, thu hồi khí kình: “Là máu của chị.”

Trần Vũ: “…”

Chương 558: Trùng nhập dị cảnh (2)
Chương 558: Trùng nhập dị cảnh (2)

Cảm nhận được ánh mắt "thiêu đốt" của Trần Vũ, Trần Tư Văn im lặng một lúc, giơ tay nói: "Cách sinh tồn hoàn hảo nhất chính là quan sát lục phương, tai nghe tám hướng, không bỏ sót bất kỳ dị thường nào."

Trần Vũ: "... Chế à."

Trần Tư Văn: "Cái gì."

Trần Vũ: "Chế về nhà đi, đừng theo em nữa."

Trần Tư Văn: "Đứa em trai ngốc nghếch của chị, chị đang lo lắng cho em đó."

Trần Vũ: "Em cũng lo lắng cho chế..."

"Đừng nói nhảm."

Trần Tư Văn liếm liếm ngón tay bị thương và đẩy Trần Vũ vào trong cánh cổng Thời Không Môn.

Sau đó, cô ấy cũng nhảy vào theo.

Không gian chao đảo, trọng tâm xoay chuyển...

Sau một lúc xuất thần, Trần Vũ và Trần Tư Văn đã đứng trên nền đất cứng rắn bằng kim loại.

Phóng tầm mắt nhìn xung quanh, trong dị cảnh không có một bóng người nào, những vách tường đang phát sáng càng làm nổi bật lên vẻ trống trải của nơi này.

[Nhiễm rất nhỏ phóng xạ: Thể chất +1]

Âm thanh tổng hợp điện tử vang vọng bên tai khiến lông mày Trần Vũ hơi nhướng lên.

Hồi đó khi bước vào nơi này, âm báo trong đầu vẫn là “Trí mạng phóng xạ” .

Bây giờ, thể chất trở nên cường đại hơn, làm cho lực “ sát thương” của các bức xạ xung quanh trở nên thấp đến mức có thể bỏ qua…

“Ken két.”

Quay đầu, khom lưng, khởi động toàn bộ khớp xương trên cơ thể, Trần Vũ nhìn về phía Trần Tư Văn: “Chị, thế nào rồi? Chịu được phóng xạ không?”

“Không thành vấn đề, chế cân được.” Trần Tư Văn ngáp một cái: “Chỉ là khi đến chỗ sâu trong dị cảnh thì phải bộc phát khí kình mới đỡ được.”

“Ừm…”

Trần Vũ trầm ngâm một hồi, tìm được một bộ quần áo chống phóng xạ cũ nằm trong góc đại sảnh kim loại trống trải, đưa cho đối phương: “Mặc vào đi, chắc là vẫn có được một chút tác dụng.”

Trần Tư Văn cũng không từ chối, tiếp nhận quần áo bảo hộ, mặc lên người một cách gọn gàng, dẫn đầu đi về phía cánh cổng kim loại phía xa.

Trần Vũ: “Chị có biết em muốn đi đến chỗ nào không vậy?”

“Hả? Không phải em đến đây để dạo chơi à?”

Trần Vũ: “... Đi theo em.”

Ngoắc ngoắc ngón tay, Trần Vũ thay đổi phương hướng, đi đến một lối đi ở phía bên phải.

Trần Tư Văn nhíu nhíu mày rồi cũng đi theo.

Hai người một nam một nữ, một trước một sau, rẽ trái quẹo phải 7 8 lượt trong cái lối đi kim loại này.

Ban đầu Trần Tư Văn còn tưởng rằng Trần Vũ chỉ là đang “đi bậy đi bạ”.

Nhưng khi thấy Trần Vũ đi càng lúc càng nhanh, càng đi thì phóng xạ càng mạnh, nàng mới hiểu rằng Trần Vũ đối với cái dị cảnh này đã rõ như lòng bàn tay…

“Tiểu Vũ.” Một lát sau, Trần Tư Văn lên tiếng.

“Sao vậy?” Trần Vũ không quay đầu lại nói.

“Em biết rõ cái dị cảnh này lắm à?”

“Vẫn được.”

“Trước kỳ thi tốt nghiệp trung học em tới rồi hả?”

“Đúng.”

Trần Tư Văn suy nghĩ nhanh chóng một hồi, mắt híp mắt trợn: “Nơi này… Đến cùng có cái gì?”

Nghe vậy, Trần Vũ im lặng một hồi, tốc độ hơi chậm lại: “Chị có còn nhớ chuyện mà chị gặp được hồi trước không?”

“Chị hả? Chuyện gì?”

Trần Vũ quay lại, chỉ chỉ phần bụng của Trần Tư Văn.

Trần Tư Văn nghi ngờ: “Trong rốn của chị có bùn hay sao?”

Trần Vũ: “… Có cục “kít” lòi ra.”

“Em muốn chết…”

“Không phải chuyện này! Chị nghiêm túc chút đi.”

“Vậy thì là chuyện gì… À! À À!” Trần Tư Văn giật mình: “Đúng rồi. Là loại thần dược không chỉ có thể khôi phục khí hải, mà còn có thể tăng cường thể chất của chị, em lấy được từ nơi nào… Đù móa? Đừng nói cho chị biết là ở ngay chỗ này nha?”

“Đúng thế.” Trần Vũ quay lại, gật đầu: “Chính là chỗ này.”

“… Làm sao có thể.”

“Không tin cũng được.”

“Trước đây cái dị cảnh này đã bị chính phủ lục soát hết mấy lần, ngoại trừ một vài viên bi sắt (thiết cầu) thì cái gì cũng không có à? Em lấy loại thần dược đó ở chỗ nào? Hơn nữa lúc mà chính phủ vận doanh nơi này luôn khống chế rất nghiêm. Dù là em có tìm được cũng không thể nào mang ra ngoài được?”

“Thật xin lỗi.” Trần Vũ lắc đầu: “Em không thể nói cho chị biết được.”

Trần Tư Văn: “Bởi vì em còn chưa nghĩ ra được lý do đúng không. Chờ khi nào mà em nghĩ ra được lý do thì nhớ cho chị một câu trả lời thỏa đáng.”

Trần Vũ: “... Chị nói vậy em rất xấu hổ đó.”

Đi theo sau lưng Trần Vũ, nhìn em trai mình rành đường như vậy, Trần Tư Văn lại trầm mặc nửa phút, dò hỏi: “Tiểu Vũ. Cái dị cảnh này… Có bí mật không nhỏ à?”

Trần Vũ không trả lời, chỉ tăng nhanh tốc độ.

Thời gian trôi qua từng phút một.

Vị trí mà hai người xâm nhập cũng càng ngày càng xa.

Cuối cùng, khi đến gần một nguồn bức xạ nhất định, Trần Tư Văn không thể chống đỡ bức xạ đang ngày càng tăng nên lựa chọn bộc phát khí kình.

“Ầm!”

Gió mạnh thổi bay quần áo của Trần Vũ. Cậu ta quay đầu lại hỏi thăm: “Không sao chứ?”

“Sắp không chịu nổi rồi.” Trần Tư Văn sắc mặt hơi trắng bệch: “Nồng độ phóng xạ mạnh như vậy mà em lại không cảm thấy khó chịu sao?”

“Không.” Trần Vũ ăn ngay nói thật: “Nếu như không phải chị bộc phát khí kình thì em có lẽ quên mất chỗ này có phóng xạ.”

Trần Tư Văn: "... Thể chất của em rốt cuộc mạnh đến đâu vậy."

Trần Vũ dừng bước gãi gãi lỗ tai: "Chị còn đi được không? Nếu không thì quay về đi."

"Không." Trần Tư Văn kiên quyết từ chối: "Tiếp tục đi. Chị sẽ tự bảo vệ mình."

"Khí kình cũng sẽ có lúc xài hết."

"Đến lúc đó lại nói, đi." Trần Tư Văn nóng nảy đẩy Trần Vũ một cái.

"Được thôi."

Trần Vũ hiểu rõ tính cách của chị mình, cũng không dài dòng luyên thuyên, dứt khoát bắt đầu chạy chậm.

Để đề phòng khi đi chậm, chị gái cậu ta sẽ bị kiệt sức mà chết...

"Đông."

"Đông đông đông..."

Khi hai người tiếp tục tăng tốc, tiếng va chạm giữa đế giày và mặt đất càng lúc càng chói tai.

Sau khi vượt qua ngã rẽ cuối cùng, Trần Vũ mang theo Trần Tư Văn bước tới trước một cánh cổng bị hư hỏng.

"Đến. . . Đến rồi hả?" Trần Tư Văn thở hồng hộc.

"Ừm."

Gật gật đầu, Trần Vũ duỗi hai tay ra, đập vào cánh cổng kim loại, đột nhiên phát lực!

"KÍTTT... Dát —— "

Chương 559: Trùng nhập dị cảnh (3)
Chương 559: Trùng nhập dị cảnh (3)

Kèm theo tiếng ma sát thô bạo của kim loại, cánh cửa bị hỏng từ từ được đẩy ra.

Lập tức, một đám bụi bẩn bắn tung tóe trên mặt cậu ta.

“Nhiều bụi như vậy?” Trần Tư Văn giật mình.

Bên trong dị cảnh Thanh Thành đều là những lối đi và những đại sảnh bằng kim loại. Mọi bức tường, sàn nhà, trần nhà… Không nói là không nhuốm bụi trần, nhưng cũng là khá sạch sẽ.

Mà lúc này, phía sau cánh cửa này lại chỉ toàn là bụi đất…

“Không chỉ toàn bụi thôi đâu.” Trần Vũ phủi bụi trên người một cái, chỉ về phía sau cánh cửa: “Nghe cho kỹ.”

Trần Tư Văn vểnh tai.

Một lát, chấn kinh.

“Là. . . Là gió? !”

“Không sai ~” Trần Vũ búng tay một cái.

Trần Tư Văn nheo mắt lại, vô thức nắm chặt thanh võ sĩ đao bên hông.

Trong cái dị cảnh hoàn toàn khép kín này lại còn có bụi đất và gió. Điều này đã nói rõ nơi này rất có vấn đề.

“Tiểu Vũ, chẳng lẽ cái dị cảnh này… Còn có tầng ngoài hay sao?”

“Chị sẽ được biết ngay thôi.”

Trần Vũ vẫy vẫy đầu, ra hiệu đối phương đuổi theo, sau đó cậu ta ngoặt vào đại môn, tiếp tục đi tới.

Đuổi theo phía sau Trần Vũ, Trần Tư Văn cẩn thận quan sát trái phải. Phát hiện ra càng vào sâu thì vách tường, mặt đất và trần nhà xung quanh lại càng bẩn.

Những vết bụi bẩn này dính hết tầng này đến tầng khác, che mất ánh sáng phát ra từ kim loại.

Nhưng trong tầm mắt cũng không phải đều là bóng tối.

Bởi vì phía trước có một "Điểm sáng", đang tỏa ra vầng hào quang chói mắt.

"Kia là cửa hang sao? !"

Trần Tư Văn chấn kinh.

"Không sai."

"... Khó có thể tin." Đại não của Trần Tư Văn rơi vào trạng thái cứng đờ trong vài giây: "Em. . . Làm sao mà em tìm được nơi này."

"Chúa đã phù hộ em."

"Chuyện này. . . Chuyện này thật là khó tin! Tại sao chính phủ lại không tìm được?"

"Bởi vì thành phố Thanh Thành quá nhỏ."

Trần Vũ dùng tay trái lấy ra một điếu thuốc, tay phải móc ra một con dao găm, cọ lưỡi dao vào tường để ma sát, sinh nhiệt rồi châm thuốc: "Các nơi trên thế giới có rất nhiều dị cảnh như vậy, ích lợi cao cũng có rất nhiều. Chỉ là một cái dị cảnh Thanh Thành, dưới tình huống không thể xác minh được lợi ích, chắc là sẽ không có võ giả cấp 5 đến cấp cao nào đi vào."

"Võ giả khoảng cấp 5 thì sẽ không có thể chất mạnh bằng chúng ta được, vào trong đây hít phóng xạ đi được vài vòng là đủ phê rồi."

"Còn cấp 5 trở xuống... Trừ phi là có thể luôn luôn bộc phát khí kình, nếu không thì chỉ cần dính phải phóng xạ là toang."

"Hô..."

Phun ra một làn khói, Trần Vũ nhún vai: “Dị cảnh lớn như vậy, lối đi cũng phức tạp như vậy, chúng ta còn ở gần mười mấy cái nguồn phóng xạ, chính phủ thành phố Thanh Thành chỉ tập hợp mấy đội gà vịt ngỗng chó kia thì làm sao có thể lục soát đến nơi này được.”

“... Võ giả cấp 4 trong mắt em đều thuộc về gà vịt ngỗng chó à.” Trần Tư Văn mặt không biểu tình.

Trần Vũ không thèm để ý đến lời nói của chị mình, mà chỉ về hướng cửa hang: “Còn nữa, cho dù chính phủ có phát hiện được nơi này cũng vô dụng. Phía trước là nơi cấm chỉ thông hành.”

“Có ý tứ gì?”

“Là cấm địa.”

Mang theo Trần Tư Văn đi về phía trước vài trăm mét.

Hai người nhìn thấy lưới điện cao thế đang phát ra những tiếng “tư tư”...

“Ùng ục.”

Trần Tư Văn nuốt một ngụm nước miếng: “Đây là cái gì?”

“Lưới điện. Từ hai bên vách tường chảy ra.”

“Có thể giật chết người không?”

“... Chị đang nói nhảm sao?”

Không nói nửa ngày, Trần Tư Văn cẩn thận từng li từng tí tiến lên, vươn ngón tay còn chưa lành vết dao chạm vào lưới điện.

“Ba!”

Cô tê dại cả người, vội vàng rút tay về.

Trần Vũ: “Ngón tay của chị thật đúng là xui xẻo.”

“Điện áp mạnh thật!” Trần Tư Văn nghiêm túc: “Cái lưới điện này dài khoảng bao nhiêu mét?”

“Mấy chục mét.”

“Vậy thì xong rồi, không đi qua được. Điện áp(hiệu điện thế) có cường độ như vậy, nhiều nhất hai giây là chị ngủm củ tỏi rồi.”

“Đừng nói là chị. Dù là võ giả cấp sáu cấp bảy đến đây thì cũng không đi qua được. Bởi vì dòng điện không phải phóng xạ, khí kình căn bản không ngăn được. Một khi bị giật thì sẽ bị co thắt và cứng đờ trong lưới điện cho đến chết.”

“Vậy em tới đây làm gì.”

“Đi qua à!”

“... Không phải mới nói là không đi qua được à.”

“Người khác không qua được. Không có nghĩa là em không qua được.” Trần Vũ ngửa đầu ưỡn ngực: “Chị có biết tài năng thực sự của em là gì không?”

Trần Tư Văn kinh ngạc lắc đầu.

“Ầm!”

Thôi động khí kình, Trần Vũ một bước nhảy vào trong lưới điện!

Dòng điện cao thế điên cuồng “đập” vào cơ thể của thanh niên nghiêm túc này, nhưng lại không thể tạo thành tổn thương với cậu ta.

“Không có khả năng!” Đồng tử của Trần Tư Văn đột nhiên co lại.

“Đây chính là tài năng của em.”

Mở rộng vòng tay, Trần Vũ nhìn lên trần nhà một góc bốn mươi lăm độ: ” Bá Thể âm nhạc điện tử của Ngô Diệc Phàm!”

Trần Tư Văn: “...”

[bị thương: Co thắt tạm thời:32%; Tốc độ tạm thời + 42%; Kháng điện:13]

[bị thương: Chuột rút tạm thời-35%; Tốc độ tạm thời…]

“Cục cưng còn đang chờ cái gì vậy?”

Trần Vũ cúi đầu nhìn về phía Trần Tư Văn, vỗ tay một cái: “Nhảy qua đây, em mang ngươi đi qua.”

“... Tiểu Vũ.”

“Hả?”

“Rốt cuộc thì em là người hay quỷ…”

“Em là cha chị.”

Nghe vậy, Trần Tư Văn tức giận, bộc phát khí kình rồi xông tới, nhắm thẳng vào ngực của Trần Vũ rồi đạp một cú!

“Xì xì xì!”

Dòng điện chạy qua toàn bộ cơ thể.

Trần Tư Văn trợn trắng hai mắt, bàn chân đang bay của cô đột nhiên biến dạng.

“Bịch.”

Đưa tay bắt lấy cơ thể cứng ngắc của chị gái, Trần Vũ không do dự nữa, hóa thành một mũi tên sắc bén xuyên qua lưới điện! Trên đường chạy thường có những tia lửa bắn ra!

“Bạch!”

Mũi đột nhiên sảng khoái.

Trước mắt rộng mở trong sáng.

Thời gian qua đi mấy tháng, Trần Vũ một lần nữa đứng trên vùng đất bên ngoài phi thuyền.

Mà Trần Tư Văn… Thì bài tiết không kiềm chế.

Xả đầy người Trần Vũ.

“Ọe…”

Anh thanh niên vung tay ném bỏ chị gái mình như ném một đống rác.

“Em đã kêu chị mang theo băng vệ sinh rồi mà không nghe.”

Chương 560: Tiến về mặt trăng (1)
Chương 560: Tiến về mặt trăng (1)

Một vùng đất hoang vu.

Bầu trời xám xịt.

Những tòa cao ốc sụp đổ và rách nát.

Cỏ dại mọc um tùm trên đường nhựa…

Trong mắt Trần Tư Văn lúc này, toàn bộ thế giới đều trở nên yên tĩnh. Chỉ có cơn gió bấc gào thét vội vã lướt qua, phủ lên một khúc ca thê lương.

“Đây. . . Mới thật sự là dị cảnh Thanh Thành sao?”

“Đúng thế.” Trần Vũ gật đầu, quay người nhìn vật khổng lồ phía sau, nói: “Về phần bên trong không gian kim loại, chỉ có một chiếc phi thuyền ở trong.”

“…”

Nghe vậy, Trần Tư Văn im lặng không nói, nheo mắt nhìn mọi thứ xung quanh ở đằng xa.

Trong bất tri bất giác, một vệt đau thương, một vệt tuyệt vọng xông lên đầu.

Cô ấy cũng nảy sinh ra cảm xúc giống như Trần Vũ lúc đó.

Đây là một thế giới đã tàn lụi đến mức nào?

Đã không có bất cứ hi vọng nào nữa.

“Tiểu Vũ.” Mấy phút về sau, cô ấy đột nhiên mở miệng.

“Làm sao?”

“… Không khí ở đây gợi cho chị một cảm giác quen thuộc.”

“Có phải là cảm giác giống như trong thế giới hiện thực không.”

“Ừm.”

“Bình thường thôi.” Trần Vũ hít hết điếu thuốc còn lại: “Dù sao thì thế giới hiện thực của chúng ta cũng sắp diệt vong rồi.”

“... Có ý gì.”

“Thì là diệt vong chứ gì nữa.”

Bắn bay thuốc lá, Trần Vũ ngồi xổm người xuống: “Chị à, chị có từng nghĩ tới một vấn đề chưa.”

“Vấn đề gì?”

“Dị cảnh, rốt cuộc là cái gì.”

Trần Tư Văn trả lời: “Đó là loại thế giới thực xuất hiện sau khi thời gian và không gian bị biến dạng. Thời Không Môn được sử dụng để làm lối đi. Bình thường thì loài người phân dị cảnh ra thành hai loại. Dị cảnh cấp A không thể tiến vào. Cùng với dị cảnh cấp B có thể đi vào.”

Trần Vũ: “Search trên google hả má?”

Trần Tư Văn: “Trường học dạy.”

“Đó chỉ là lời giới thiệu bên phía chính phủ thôi.” Trần Vũ đưa tay nắm lên một đám đất vàng: “Em đang hỏi chị, dị cảnh rốt cuộc là cái gì.”

“Chuyện này… Ngay cả các nhà khoa học cũng không biết được.”

“Có thể là bọn họ không biết.” Trần Vũ buông tay, nhìn đống cát vàng đang bay theo làn gió, ngữ khí yếu ớt: “Cũng có thể là họ biết nhưng mà không nói.”

“Em… Biết không?”

“Bành bạch.”

Vỗ sạch hết bụi bẩn trên tay, Trần Vũ hạ giọng: “Em suy đoán, mỗi

dị cảnh đều là một quả Địa Cầu."

"Trên mạng cũng có loại phỏng đoán này. Nói dị cảnh là Địa Cầu của thế giới song song."

"Không."

Trần Vũ đối mặt với Trần Tư Văn: "Em hoài nghi dị cảnh chính là thế giới hiện thực."

Ngay lập tức, Trần Tư Văn lông tóc dựng thẳng: "Có ý gì."

"Vẫn là nghĩa đen thôi. Dị cảnh tương đương thế giới hiện thực. Thế giới hiện thực. . . tương đương với dị cảnh. Thế giới của chúng ta chính là một cái dị cảnh. Chỉ là cái 'Dị cảnh' này vẫn còn chưa tiến hóa hoàn toàn."

Trần Tư Văn lui lại mấy bước: "Hoang đường."

Trần Vũ nhún vai.

Trần Tư Văn: "Em có chứng cứ gì không?"

Trần Vũ: "..."

Cậu ta trầm mặc.

Trần Vũ có một bằng chứng xác thực.

Nhưng loại bằng chứng này lại không thể lấy ra.

Bởi vì bằng chứng này chính là bí mật quan trọng nhất của cậu ta —— thế giới nguyền rủa!

Từ lâu cậu ta đã nhận thấy rằng dù có bước vào dị cảnh thì lời nguyền trong cơ thể cậu vẫn không bị vô hiệu hóa.

Điều này liền rất không hợp lý.

Bởi vì khi Trần Vũ vừa xuyên qua thế giới này, âm thanh vang lên bên tai của cậu ta là [Phát hiện linh hồn không thuộc về thế giới hiện tại] , [Xác định là dị hồn xâm lấn] ...

Nếu không gian hiện thực và dị cảnh thuộc về thế giới song song, vậy thì khi ở trong dị cảnh thì nguyền rủa sẽ phải mất hiệu lực.

Nhưng dù là hắn ở trong dị cảnh Thanh Thành hay dị cảnh Đường Thành thì nguyền rủa ở trên người hắn cũng sẽ không biến mất.

Điều này là minh chứng rõ ràng nhất về việc thế giới hiện thực và dị cảnh là một thể.

Hoặc là nói…

Dị cảnh và thế giới hiện thế đang dùng chung một quả Địa Cầu!

Chỉ có Trái Đất mà hắn "trước khi xuyên qua" cùng với Trái Đất "Sau khi xuyên qua " mới thật sự thế giới song song theo đúng nghĩa.

'Quá đáng sợ.'

Đứng dậy, Trần Vũ không muốn tiếp tục nhớ lại.

Trước đó khi ở trong dị cảnh Đảo Bồ Đề của Đường Thành thì hắn cũng đã nghĩ đến phương diện này.

Càng nghĩ, càng cảm thấy sợ hãi.

Sau khi loại bỏ khả năng "song song", mối liên hệ giữa thế giới hiện thực và dị cảnh trở nên cực kì quỷ dị.

Lại cân nhắc đến việc trong dị cảnh Thanh Thành, dị cảnh Đường Thành cũng đều có dấu vết của nền " văn minh Nhân loại "...

"Tê ——— "

Không khỏi rùng mình một cái, Trần Vũ hít sâu một hơi: "OK, không nói mấy chuyện này nữa. Đi."

"Chờ một chút." Trần Tư Văn ngăn ở trước mặt Trần Vũ, chân thành nói: "Em giải thích cho rõ ràng đi đã, em nói thế giới hiện thực tương đương dị cảnh, có chứng cứ gì không?"

"Không có chứng cứ."

Khoát khoát tay, Trần Vũ không muốn nói tiếp: “Thời gian có hạn, còn phải làm chính sự.”

“Chính sự gì.”

“Buổi sáng em đã nói với chị rồi mà.” Trần Vũ mỉm cười: “Cứu vớt toàn nhân loại.”

Trần Tư Văn sững sờ: “Em. . . Em đang nói nghiêm túc đó chứ?”

Chương 561: Tiến về mặt trăng (2)
Chương 561: Tiến về mặt trăng (2)

“Đương nhiên. Trước đi theo em , vừa đi vừa nói.” Thay đổi phương hướng, Trần Vũ dẫn đường chỉ về nơi bụi bặm đầy trời phía xa: “Chị, chị cảm thấy nơi đó thế nào.”

“Rất thê lương, rất tuyệt vọng.”

“Đó là bởi vì không có nhân khí. Nếu chúng ta có thể di chuyển con người trong thế giới hiện thực đến đây thì sẽ như thế nào?”

“Chuyển đến dị cảnh sao?” Trần Tư Văn nhíu mày: “Không thể nào.”

“Tại sao lại không thể?”

“Vấn đề này thì cộng đồng khoa học và chính phủ các nước cũng đã từng nghiên cứu rồi. Tuy nhiên, dù là dị cảnh nào cũng nguy hiểm hơn thế giới thực. Loài người đã rất khó tồn tại dưới sự đe dọa của thú triều, nếu phải chuyển vào trong dị cảnh có hoàn cảnh ác liệt hơn thì không phải đi chịu chết sao.”

“Đó là những dị cảnh khác.” Trần Vũ chỉ chỉ mặt đất dưới chân: “Nơi này thì khác.”

“Nơi này không có nguy hiểm sao?” Trần Tư Văn kinh hãi.

Trần Vũ: “Có.”

Trần Tư Văn: “...”

“Cho nên.” Trần Vũ ngẩng đầu nhìn về phía vầng trăng mờ ảo trên bầu trời: “Lần này em tới đây là để giải quyết nguy hiểm.”

Sự sống còn của loài người lớn hơn tất cả.

Một tháng trước, Kinh Thành diệt vong đã làm cho Trần Vũ vô cùng chấn động.

Chỉ vì một đợt thú triều đơn giản thì lại có một thành phố biến mất.

Hơn nữa, thành phố này còn là trung tâm căn cứ quan trọng nhất của loài người.

Mấy chục vạn võ giả, trăm năm lịch sử, ngàn vạn sinh linh…
Trong vòng một đêm tan thành mây khói…

Trần Vũ không thể chờ thêm nữa.

Nhân loại, cũng không thể chờ đợi thêm nữa.

Trần Vũ lần này tới đây, mục tiêu chỉ có một cái!

Dùng chỗ "Đặc thù" của hắn, vả sml con BOSS cuối trong dị cảnh Thanh Thành này ——người máy Khởi Nguyên.

Sau đó liên hệ với chính phủ hoặc lực lượng của các quốc gia khác trong thế giới thực để giải quyết các vấn đề về phóng xạ và lưới điện bên trong phi thuyền, thực hiện việc di cư toàn cầu.

Sự sống còn của nhân loại cần phải được giải quyết đầu tiên.

Đã đánh không lại thú triều, vậy thì chạy trốn cũng được mà?

Hắn không muốn trở thành cái gì "Anh hùng."

Nhưng nền văn minh vẫn luôn cần sự xuất hiện của "Anh hùng "
…

Còn về việc phục sinh Bát Hoang Diêu thì trước mắt không có đầu mối gì, có thể tạm gác lại. Điều cấp thiết nhất là giúp nền văn minh nhân loại tiếp tục tồn tại.

Việc không có tín hiệu ở ngoài thành đã dần hé lộ ra sự bất ổn…

Nghĩ đến đây.

Trần Vũ lập tức tăng nhanh tốc độ.

Thấy vậy, Trần Tư Văn cũng đành tạm gác lại việc hỏi thăm và đuổi theo.

Nhìn qua bóng lưng đơn bạc của Trần Vũ, trong lòng cô cảm thấy rất phức tạp.

Không sợ điện giật…

Biết rõ dị cảnh…

Từ xếp cuối lớp trở thành Trạng Nguyên…

Thậm chí còn có thể "sóc lọ" cả trăm lần mỗi đêm…

Không biết từ khi nào bắt đầu, người em trai này của cô đã trở nên càng ngày càng xa lạ.

Đầy bí ẩn.

…

Trong lúc nhanh chóng lên đường, không lâu sau cả hai đã đến được một bãi đất trống.

Trên bãi đất hoang cỏ dại mọc um tùm, một cơ giáp màu bạc đang đậu ở đó.

Bề mặt bóng loáng, kết cấu kim loại lạnh như băng, trục truyền động kết nối tinh tế…

Chính là chiếc cơ giáp BB hồi đó!

Trần Vũ bước lên trước, đưa tay vuốt ve cảm nhận được sự quen thuộc, trong đầu đột nhiên nhớ lại những kỷ niệm chiến đấu cùng với BB.

"Đây là cái gì?" Trần Tư Văn đi đến sau lưng Trần Vũ mở miệng hỏi.

"Cơ giáp." (Giống như bộ giáp của Iron man ý)

"Đây là… Công nghệ cao à?" Trần Tư Văn đi xung quanh cơ giáp một vòng: "Sao em có được nó vậy?"

"Một người bạn để lại nó cho em."

“... Tiểu Vũ, em có chuyện giấu chị à.”

“Ba!”

Trần Vũ tát một cái lên đầu chị mình: “Chuyện này không phải là vô nghĩa sao? Em có nói qua chuyện gì với chị đâu?”

Trần Tư Văn: “...”

Tiếp tục dò xét cơ giáp trong vài phút, Trần Vũ nhìn đủ rồi, đưa tay ra, thuần thục mở cabin ra. Sau đó cậu ta nhảy lên ghế rồi ngồi xuống .

Ở bên cạnh, Trần Tư Văn cũng vội vàng giữ chặt trục truyền động, muốn chui vào trong cơ giáp.

“Hử?” Thấy vậy, Trần Vũ nghi hoặc, lập tức dùng lòng bàn tay đẩy đối phương xuống dưới.

Trần Tư Văn: “?”

Trần Vũ: “? ?”

Trần Tư Văn: “? ? ?”

Trần Vũ: “Chị muốn làm gì?”

Trần Tư Văn: “Em đẩy chị làm chi?”

Trần Vũ nhíu mày: “Em sẽ không đẩy nếu chị không lên đây?”

Nghe vậy, Trần Tư Văn kinh ngạc: “Sao em lại không muốn cho chị lên?”

“Không thấy được hả?” Trần Vũ vỗ vỗ bắp đùi của mình: “Cái cơ giáp này chỉ có một chỗ ngồi.”

“Chứa không được chị sao?”

“Chịu chật một chút thì cũng có thể chứa được.”

“Vậy…”

“Nhưng em không thích chật chội.” Nói xong, Trần Vũ nhấn xuống công tắc, điều khiển cơ giáp đóng cửa lại.

Sau đó tay phải nhanh chóng đẩy 3 cái cần điều khiển.

“Cạch!”

“Cạch!”

“Cạch!”

“Ông ——— ”

Bên trong cơ giáp lóe lên ánh sáng màu xanh đã biến mất từ lâu.

Sau đó, âm thanh tổng hợp điện tử vang lên.

(Tổng điều khiển đã mở ra.)

(Bảo hiểm đầy đủ đang bật.)

(Chế độ AI đã được bật…)

“Chi chi ——— ”

Chương 562: Tiến về mặt trăng (3)
Chương 562: Tiến về mặt trăng (3)

Tầng tầng lớp lớp các bộ phận tinh vi bắt đầu co vào, xen kẽ, mở ra, hoạt động… Bao bọc hết người Trần Vũ.

“Răng rắc!”

Kéo chiếc mặt nạ xuống, Trần Vũ nói với Trần Tư Văn: “Chị đã biết tại sao em không cho chị vào rồi chứ?”

“A… Biết rồi.” Trần Tư Văn lúng túng gãi đầu một cái: “Hai người chúng ta ngồi chung một chỗ thật sự không tốt lắm.”

“Đúng đó.” Trần Vũ gật đầu: “Nước tiểu trên quần của chị còn ướt đó, dính lên người em buồn nôn lắm.”

Trần Tư Văn: “…”

“Đông!”

“Tít tít tít!” Một đèn cảnh báo màu đỏ lóe lên bên trong bộ cơ giáp.

(Phát hiện có cuộc tấn công bên ngoài cơ giáp)

(Bên ngoài cơ giáp đang bị tấn công!)

(Bạn có muốn bật tự động phản công không?)

“Haizz… Dù sao cũng là chị gái mình. Chị ấy đang nổi đóa thì tôi biết làm sao giờ?” Trần Vũ cười khổ vươn ngón tay ra, hoàn thành trao quyền: “Mở ra!”

“Ông!”

Cùng với âm thanh giòn giã của hệ thống truyền động cơ khí, một tên lửa nhỏ hiện ra trong cánh tay trái của cơ giáp.

Trần Tư Văn: “…”

...

Cùng lúc đó.

Ở trong một trạm vũ trụ mặt trăng cách xa hàng trăm nghìn km.

Trong một hội trường trống rỗng bằng kim loại có một cái ghế.

Trên ghế ngồi một người phụ nữ tóc ngắn.

Nàng có khí chất ưu nhã, ánh mắt bình thản, lặng lẽ ngóng nhìn hình ảnh trên màn hình ảo.

Trong hình là Trần Vũ và Trần Tư Văn đang "tình thương mến thương".

"Đến rồi."

"Cuối cùng đã tới..."

"Hơn nữa còn có thêm một người."

Tự lẩm bẩm một mình, người phụ nữ đứng dậy, đi đến trước màn hình ảo, cẩn thận quan sát khuôn mặt của Trần Vũ trong màn hình.

Một lúc lâu sau, nàng vung tay lên.

"Tư tư —— "

Màn hình ảo méo mó.

Cảnh tượng hoán đổi.

Ống kính đang nhắm vào Trần Vũ bỗng chuyển sang một cơ sở dữ liệu với văn bản phức tạp.

Ở bên trái của màn hình, là ảnh chụp chân dung của Trần Vũ.

(Đang tiến hành so sánh khuôn mặt)

(đang tiến hành...)

(...)

(không trùng khớp!)

“Không có…”

Nữ nhân suy tư một lát, tâm niệm vừa động, kho số liệu tính toán lại lần nữa.

Đồng thời ảnh chân dung bên trái cũng từ Trần Vũ đổi thành Trần Tư Văn.

Trong thế giới này, loài người đã bị tuyệt diệt.

Nhưng nàng ta vẫn có một bản sao lưu thông tin nhận dạng khuôn mặt trước đây của đất nước này. Có thể tiếp tục tìm kiếm…

(Đang tiến hành so sánh khuôn mặt)

(Nhận diện thành công!)

Màn hình ảo nhấp nháy, thông tin chi tiết của Trần Tư Văn được hiển thị.

[tính danh: Trần Tư Văn]

[căn cước công dân: **...]

[địa chỉ: Thành phố Thanh Thành, Sơn Tỉnh…]

Đồng tử của người phụ nữ khẽ nhấp nháy.

Trong thế giới này, loài người đã bị tuyệt chủng.

Nhưng tại sao một người đã “chết” nay lại còn sống được?

Trầm tư, người phụ nữ khống chế kho số liệu, truy xuất thông tin gia đình và người thân của Trần Tư Văn.

Trong những dòng dữ liệu này, không tìm thấy bất kỳ thông tin nào về Trần Vũ.

“Qua phân tích môi ngữ, hắn gọi cô ta là chị.”

“Hai người có những điểm giống nhau về huyết thống.”

“Không có bất kỳ dữ liệu nào của hắn trong cơ sở dữ liệu…”

“Nam nhân này… Có vấn đề.”

Phất tay, đóng lại màn hình ảo.

Người phụ nữ lại ngồi xuống ghế và búng một ngón tay..

“Ba.”

“Kít ——— ”

Cánh cửa mở ra, một người máy vinh quang nam tính đi vào, cúi chào: “Khởi Nguyên đại nhân.”

“Ta kêu ngươi chuẩn bị vũ khí Thiên Cơ đã chuẩn bị đến đâu rồi.”

“Cuối cùng hai tháng, đã thiết lập 43%!”

“Vậy là đủ rồi. Chỉ cần có thể bao phủ toàn Châu Á là được.”

“Đã bao phủ khắp châu Á.”

Gật gật đầu, Khởi Nguyên mở miệng: “Hãy mở tất cả các hệ thống treo rồi chờ lệnh của ta. Tùy thời đều có thể thực hiện một đòn tàn phá toàn bộ Châu Á.”

“Vâng!”

“Ta muốn châu Á không còn tồn tại nữa.”

“... Vâng.”

Thấy đối phương do dự, Khởi Nguyên nhíu mày: “Có vấn đề gì không.”

“Khởi Nguyên các hạ, Địa Cầu dù sao cũng là quê hương của nhân loại đại nhân, làm như vậy có thật sự ổn không.” Người máy Vinh Quang hỏi.

“Đây là mệnh lệnh từ mặt trăng, ta chỉ truyền đạt lại.” Khởi

Nguyên đứng dậy, vỗ vỗ vai của người máy Vinh Quang: “Cuộc chiến của chúng ta với nền văn minh ngoài hành tinh cũng nên có kết quả. Sự hy sinh nào cũng có ý nghĩa của nó.”

“... Vâng.”

Nam nhân gật đầu.

Nếu đây là mệnh lệnh của nhân loại đại nhân, vậy thì không cần do dự gì nữa.

Khởi Nguyên nghiêm mặt: “Nguyện nhân loại vinh quang, vĩnh thế lưu truyền!”

Người máy Vinh Quang lập tức nghiêm: “Nguyện nhân loại vinh quang, vĩnh thế lưu truyền!”

Cuộc trò chuyện kết thúc.

Người máy Vinh Quang quay người rời đi.

Khởi Nguyên im lặng một lúc lâu, vung tay lên, mở lại màn hình ảo một lần nữa, nhắm vào trái đất và gửi một tín hiệu.

Tốc độ của ánh sáng là 300.000 km / giây.

Sau 2. 6 giây.

Trần Vũ đang ở Trái Đất xa xôi thu được tin nhắn…

“... Tư tư.”

Sau khi màn hình bị bóp méo trong chốc lát, một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trên màn hình.

Chính là Trần Vũ!

Cách xa hàng trăm nghìn km.

Hai người đối mặt nhìn nhau, đều giữ im lặng.

Trần Vũ: “...”

Khởi nguyên: “...”

Trần Vũ: “...”

Khởi nguyên: “...”

Trần Vũ: “Em gái à, hẹn hò không? Anh dẫn em đi chơi nà?”

Khởi Nguyên: “Vừa mới bị tê liệt hai ngày trước.”

Trần Vũ: “Không sao, anh đẩy em ra chơi cũng được?”

Khởi Nguyên: “...”

Chương 563: Tiến về mặt trăng (4)
Chương 563: Tiến về mặt trăng (4)

Phía trước phi thuyền khổng lồ, trên vùng đồng bằng hoang vắng.

Bên trong cơ giáp.

Trần Vũ tìm một tư thế thoải mái hơn, dựa vào ghế, nghiêng đầu, lẳng lặng nhìn xem người phụ nữ hiển thị trên màn hình——người máy Khởi Nguyên.

“Mấy tháng không thấy.” Trần Vũ nhiệt tình chào hỏi: “Cô em vẫn trông như con dở hơi nhể.”

Khởi Nguyên: “...”

Mỗi thế giới đều có một câu chuyện của riêng mình.

Dị cảnh Thanh Thành cũng giống vậy.

Năm 2030, nền văn minh lang thang ở dãi ngân hà thứ ba đã xâm lấn Địa cầu.

Vì không thể thích nghi với môi trường vi rút và thực vật trên trái đất, họ đã tạo ra một số lượng lớn robot kim loại hình tròn để thực hiện những cuộc tàn sát đẫm máu và tàn nhẫn đối với con người.

Sự khác biệt về trình độ công nghệ làm cho con người không hề có sức chống cự.

Chỉ trong vài thập kỷ, ngoại trừ một số nhóm nghiên cứu khoa học đã bỏ chạy lên mặt trăng, toàn bộ nền văn minh nhân loại đã bị xóa sổ hoàn toàn theo nghĩa rộng.

Nhưng ba trăm năm sau, con người trên mặt trăng đã sinh sôi nảy nở, phát triển công nghệ, tham khảo các công nghệ tiên tiến của nền văn minh ngoài hành tinh để tạo ra những người máy chiến đấu mạnh mẽ tương tự. Với ý đồ phản công trở lại Trái Đất.

Rửa sạch sự nhục nhã năm xưa.

Xây dựng lại vinh quang của loài người.

Thế là, những người máy này được đặt tên là Vinh Quang (Glory).

Sau đó.

Nền văn minh nhân loại ẩn mình dưới lòng đất của mặt trăng và nền văn minh ngoài hành tinh ẩn mình dưới lòng đất ở Địa Cầu, mỗi người điều khiển robot của riêng mình và phát động cuộc chiến tranh kéo dài hàng ngàn năm…

Nhưng mà…

Hết thảy mọi thứ chỉ là một âm mưu.

Trên thực tế, dù là con người hay người ngoài hành tinh đều đã bị tuyệt diệt.

Người thao túng đứng sau mọi chuyện chính là người phụ nữ trước mặt—— Khởi Nguyên.

Hoặc là nói… Một nền văn minh ở Server khác!

“Tôi biết là cô sẽ tìm đến tôi.” Nhìn nhau với đối phương một lúc, Trần Vũ rút điếu thuốc cuối cùng trong túi ra, nhét vào miệng rồi châm lửa: “Nhưng không ngờ lại nhanh như vậy. Có vẻ như cô đã nhìn chằm chằm nơi này.”

“Đúng thế.” Trong màn hình giao tiếp, Khởi Nguyên bình tĩnh gật đầu: “Ta đã để ý ngươi rất lâu rồi.”

“…” Động tác hút thuốc của Trần Vũ ngừng lại: “Thật xin lỗi, em là một máy tính tốt. Nhưng anh không thích làm usb.”

Khởi Nguyên lần nữa trầm mặc.

Mặc dù nó là trí tuệ nhân tạo. Nhưng ngay cả kho dữ liệu và mô-đun xử lý phân tích logic đều không thể làm cho nó hiểu được nghĩa của câu này…

“Hô…”

Sau khi phun ra một ngụm khói, ánh mắt Trần Vũ hơi nheo lại: “Nếu cô em đã không trực tiếp phát động công kích, mà là lựa chọn liên hệ với tôi trước, vậy thì chứng tỏ cô muốn thương lượng với tôi.”

“Đúng thế.” Khởi Nguyên gật đầu.

“Tôi cũng đang có ý này.” Trần Vũ mỉm cười: “Đánh đánh giết giết, mọi người cùng nhau kiếm tiền không phải là tốt hơn sao.”

Khởi Nguyên: “Ngươi muốn nói chuyện gì.”

“Ừ.” Trần Vũ chỉ vào Trần Tư Văn bên ngoài cơ giáp: “Nhìn thấy sinh vật này không?”

“Thấy được.”

“Nàng là người, cô không nghĩ tới sao?”

Khởi Nguyên: “... Nghĩ tới.”

“Nhưng cô chắc chắn không ngờ rằng ngoài tôi ra, sẽ có những con người khác đến đây.”

“Đúng thế.”

“Đây chính là thẻ đánh bạc của tôi.” Trần Vũ nghiêng người về phía trước, nghiêm túc nói: “Ngoài tôi ra, còn có rất rất nhiều nhân loại có thể tới đây. Nếu như cô có hứng thú, tôi có thể đem theo mấy vạn người về đây.”

Khởi Nguyên híp mắt, không trả lời.

Trần Vũ tiếp tục mở miệng: “Tôi nhớ là cô đã từng tuyên truyền rằng, nhân loại = thần. Mỗi một vị người máy Vinh Quang, đều tin rằng có một nhóm ‘Thần’ đang quan sát bọn chúng ở trên mặt trăng.”

“Đúng thế.” Khởi Nguyên nói: “Thần có thể tồn tại, nhưng không thể thực sự xuất hiện.”

“Cho nên, đây chính là lý do mà cô muốn giết chết tôi.”

“Đúng thế.”

“Nhưng bây giờ, khi cô nhìn thấy tôi đem theo một người khác đến, có phải trong đầu cô toàn là tiếng ong ong không?”

Khởi Nguyên: “...”

” ‘Thần’ còn nhiều hơn cả người máy Vinh Quang, vậy có được không?”

Khởi Nguyên: “...”

“Bây giờ, có ít nhất hàng chục quả bom hạt nhân đang ở trên đầu tôi phải không. Nếu như không phải tôi đem theo một người, cô đã nả hết số đó lên đầu tôi rồi nhỉ.”

Khởi Nguyên: “... Không phải đạn hạt nhân.”

Trần Vũ: “Vậy còn tính ngươi có chút lương tâm.”

Trong tấm hình, biểu cảm của Khởi Nguyên dần dần nghiêm túc: “Nhân loại đã sớm tuyệt diệt. Ngươi, còn có các ngươi, đều không phải là người trên thế giới này. Rốt cuộc thì các người đến đây bằng cách nào.”

“Sợ sao?” Trần Vũ nhếch miệng lên: “Sợ rằng con người chúng tôi xuất hiện hết người này đến người khác, không biết khi nào thì lừa hết đội quân Vinh Quang của cô đi?”

Khởi Nguyên giữ im lặng.

“Cho nên, đàm phán đi.” Trần Vũ mở ra hai tay: “Cái mà cô muốn, cùng cái tôi muốn không có xung đột. Chúng ta có thể để hai bên cùng có lợi.”

Chương 564: Tiến về mặt trăng (5)
Chương 564: Tiến về mặt trăng (5)

Khởi Nguyên: “Ngươi biết ta muốn cái gì sao?”

“Rất đơn giản.” Trần Vũ chỉ lên bầu trời: “Cái cô muốn, là lãnh đạo quân đội Vinh Quang, đạp biến tinh thần đại hải.”

“Vậy ngươi muốn cái gì?”

“Càng đơn giản.” Trần Vũ gỡ mainboard bb ở sau lưng xuống, đưa ra trước màn hình: “Một, hồi sinh BB. Chuyện này đối với cô mà nói là dễ như trở bàn tay thôi.”

Khởi Nguyên: “Rất đơn giản. Chỉ một chút chất xơ, protein và khoáng chất. Nhưng đã có một thì chắc có hai.”

Trần Vũ: “Đúng. Hai, tôi muốn dung dịch pha loãng và bộ dữ liệu tập hợp đầy đủ các chú thích về gen người.”

“Chú thích về gien người…” Khởi Nguyên sững sờ, lập tức suy tư: “Thứ đó được nền văn minh‘ ngoài hành tinh ‘ phân tích ra và được sử dụng như một công cụ để tiêu diệt loài người. Ngươi muốn cái đó để làm gì?”

“Mọi thứ đều có hai mặt. Có thể hủy diệt, tự nhiên cũng có thể thăng hoa.” Trần Vũ thôi phát khí kình: “Như cô đang thấy đó, nhân loại trong thế giới của chúng tôi là một nhóm người tu hành. Việc tối ưu hóa gen sẽ làm cho chúng tôi trở nên mạnh mẽ hơn.”

Nghe vậy, Khởi Nguyên nhìn chằm chằm vào Trần Vũ, tiếp tục hỏi: “Có hai, còn có ba à.”

“Không có. Có ‘Hai’, thì tôi đã có hết thảy. Dung dịch pha loãng t · d mà cô tạo ra có thể cường hóa thể chất của loài người rất nhiều. Chỉ cần cô có thể ổn định cung cấp cho tôi loại đồ vật này, tôi có thể trở thành võ giả mạnh nhất trong thế giới của chúng tôi. Hơn nữa còn có thể thành lập được thế lực khổng lồ.”

Khởi Nguyên trở lại ghế ngồi, mở miệng: “Tóm cái váy lại là, cái

ngươi muốn là quyền lực và thực lực. Điều ta muốn là chinh phục và khám phá vũ trụ không gian sâu thẳm. Đây là hai việc khác nhau. Làm thế nào để đôi bên cùng có lợi?"

"Người máy ngu ngốc…"

Trần Vũ duỗi ngón tay ra, đẩy khung kính không tồn tại của mình: "Làm sao lại không thể đôi bên cùng có lợi được? Cô, đưa cho tôi thứ mà tôi muốn. Còn tôi đưa cho cô cái cô muốn."

"Làm sao cho?"

"Tôi mang cô xuyên qua thời gian và không gian."

"Ba!"

Nghe được lời này, Khởi Nguyên còn chưa ngồi nóng đít liền đột ngột đứng lên.

Trần Vũ nở nụ cười: "Tôi biết mà, cô sẽ thấy hứng thú. Mọi người đều biết, tốc độ ánh sáng là không thể phá vỡ. Vậy thì vận chuyển vào sâu trong không gian là một phương thức cực kỳ kém hiệu quả. Đồng thời còn rất khó để quản lý."

"Đúng thế." Khởi Nguyên trầm giọng: "Vì vậy, ta đã truyền cho người máy Vinh Quang khả năng suy nghĩ độc lập. Nếu không, ở khoảng cách hàng chục, hàng trăm năm ánh sáng, sẽ không thể chiến đấu độc lập được."

"Vì vậy mà tôi mới mang cô xuyên qua thời gian và không gian, chinh phục trực tiếp, há không đẹp ư? Muốn chỉ huy 'Tinh cầu' nào, bước một cái là qua."

Dứt lời, Trần Vũ có thể thấy rõ ràng đối phương đã dao động.

"…"

"…"

Song phương trầm mặc một lát sau, Khởi Nguyên mở miệng: "Đây là giao dịch?"

“Đúng. Cô đưa cho tôi dung dịch pha loãng T · D một bộ tư liệu đầy đủ chú thích về gen người, tôi sẽ dạy cho cô cách để tiến vào thời không khác. À, còn có bb, phải hồi sinh cô ấy nữa.”

“... Ta đột nhiên nhớ được.” Khởi Nguyên một câu hai ý nghĩa: “Mỗi lần mà ngươi đến đây đều là từ trong phi thuyền ra tới.”

“Không sai, nơi đó có một cánh cổng Thời không môn tạm thời.” Trần Vũ nhún vai: “Nhưng nó chỉ là lối đi một chiều. Không có sự trợ giúp của tôi, chỉ có thể đi vào, không thể đi ra ngoài. Cô cho rằng tôi là heo à? Có thể để cho cô có cơ hội xâm lược chúng tôi sao?”

Dứt lời.

Khởi Nguyên cúi đầu, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ.

Một lúc sau, nó nói: “Ngươi nói đúng. Ta có hứng thú muốn thảo luận chi tiết về cuộc giao dịch này với ngươi.”

“Đó là đương nhiên. Chuyện đôi bên cùng có lợi mà, dùng tuyến tiền liệt đều có thể nghĩ ra.”

Trần Vũ hài lòng vỗ vỗ tay: “Cô cho cái tôi muốn, tôi cho lại cái cô muốn. Lợi ích, vĩnh viễn có thể giải quyết mọi vấn đề. Nói cho cùng thì chúng ta cũng không phải là kẻ thù không đội trời chung gì.”

“Đúng thế.” Khởi Nguyên lần đầu tiên nở nụ cười: “Dù sao thì chúng ta cũng không phải là sinh tử thù địch.”

“Vậy thì chúng ta sẽ nói chuyện ở đâu? Cô qua đây? Hay là tôi qua bên đó?”

“Ngươi qua đây đi, ta sẽ phái phương tiện vận chuyển tự động tới đón ngươi.”

“Không có vấn đề. Cô có thể đi tắm trước, tôi sẽ không chậm trễ.”

Ra hiệu “ok” một cái. Trần Vũ cắt đứt liên lạc.

“Làm sao có thể không phải sinh tử thù địch được?”

Trần Vũ cười lạnh: “Cô không chết, thì mọi người làm sao có thể yên tâm chuyển đến đây được?”

Cùng lúc đó.

Bên trong trạm vũ trụ mặt trăng cách đó hàng trăm nghìn km, Khởi Nguyên cũng ngồi xuống và cười lạnh liên tục.

” Làm sao có thể không phải sinh tử thù địch được?”

” Nếu không quét sạch nhân loại, quân đội Vinh Quang sẽ không còn là quân đội Vinh Quang nữa…”

…

“Chi chi —— ”

Một âm thanh truyền động cơ học vang lên, cánh cửa ở lồng ngực của cơ giáp mở ra.

Trần Vũ nhảy ra ngoài.

“Vừa rồi… Em ở trong đó nói chuyện với ai hả?” Trần Tư Văn hỏi.

“Ừm. Nói chuyện xong rồi. Đi thôi.”

“Đi? Đi đâu?”

“Về nhà.”

Nói xong, Trần Vũ nắm lấy Trần Tư Văn rồi quay trở lại hướng mà cậu ta đã đến.

Trần Tư Văn: “? ? ?”

“Nhanh lên một chút, còn có thể đuổi kịp bữa cơm mẹ nấu.”

“Không phải em đến đây để giải cứu thế giới sao? !”

“Đúng đó. Nhưng giải cứu thế giới làm sao mà quan trọng bằng việc ăn cơm được?”

Trần Tư Văn: “…”

“Đi đi đi.” Trần Vũ thúc giục.

“Vừa rồi em đã nói chuyện với ai vậy? Xảy ra chuyện gì?”

“Một cô em xinh tươi mà thôi, chị không biết đâu.” Trần Vũ tăng tốc bước chân: “Vốn dĩ em còn nghĩ phải di chuyển bằng cơ giáp. Nhưng mà cô em đó lại quá chủ động, mọi việc suôn sẻ hơn rất nhiều.”

“Rốt cuộc thì em đang nói cái quái gì vậy?” Trần Tư Văn càng ngày càng hồ đồ.

Nhưng Trần Vũ không thèm giải thích.

Chương 565: Tiến về mặt trăng (6)
Chương 565: Tiến về mặt trăng (6)

Bởi vì có cái "Nguyền rủa" đặc thù này, bình thường khi Trần Vũ tiến vào các loại dị cảnh, độc hành là thuận tiện nhất.

Lần này, sở dĩ nguyện ý để Trần Tư Văn đi theo, chính là vì biểu hiện cho "Khởi Nguyên" xem.

Chứng minh hắn "Xuyên" vào bên trong dị cảnh này không phải do trùng hợp.

Giống như câu nói đánh rắn đánh bảy tấc!

Người máy Khởi Nguyên kiêng kỵ nhất, chính là sự tồn tại của "Nhân loại" .

Bởi vì điều này sẽ làm lung lay nền tảng thống trị quân đoàn của nó.

Mà sự xuất hiện của Trần Tư Văn làm cho đối phương bình tĩnh hơn một chút…

Còn về phần khi "đàm phán", Khởi Nguyên có giở trò gì trên bàn đàm phán hay không thì Trần Vũ không biết, cũng không thèm quan tâm.

Bởi vì, hắn căn bản không muốn đàm phán.

Hắn chỉ muốn lộn cái bàn, sau đó đốt thêm một mồi lửa…

Kể từ đó, mọi thứ đã được "chuẩn bị" sẵn sàng, Trần Tư Văn, một công cụ người đã không còn tác dụng gì nữa.

"Em. . . Em đừng có đẩy chị!" Trần Tư Văn giãy dụa: "Rốt cuộc em muốn làm gì?"

" Nhà nước có chủ trương phân loại rác thải, rác có thể tái chế thì phải nên đưa đi tái chế. "

Trần Tư Văn: “Ý của em khi nói mấy lời này là mẹ chị đang sản xuất rác sao?”

Trần Vũ: “...”

[tổn thương tâm lý: Tinh thần +7]

Trần Vũ: “Cái miệng của chị ghê ghớm thật đó.”

Luận thể chất, Trần Tư Văn không bằng Trần Vũ.

Luận đẳng cấp khí kình, Trần Tư Văn cũng không sánh bằng.

Vì vậy, dù có giãy dụa thế nào đi nữa thì vẫn là bị Trần Vũ vừa lôi vừa kéo khiêng trở về lối ra ở phi thuyền.

“Em thật sự muốn về hả?”

Nhìn vào lưới điện nhấp nháy trước mặt, Trần Tư Văn lúng ta lúng túng lên tiếng.

“Không phải em, là chị.” Trần Vũ uốn nắn: “Chị quay về đi, em ở chỗ này còn có chút việc riêng.”

“Em muốn bỏ chị hả?” (nguyên văn: em muốn ném xuống chị hả?)

“Được.”

Trần Vũ gật đầu, lập tức khiêng Trần Tư Văn lên vai rồi quẳng xuống mặt đất.

“Ba kít.”

Bụi mù nổi lên bốn phía.

Trần Tư Văn: “...”

Trần Vũ nhíu mày: “Em cảm thấy được chị có chút không vui.”

Trần Tư Văn: “Mắt tốt đấy chàng thanh niên.”

“Được rồi, đừng có chém gió nữa. Đi.” Cầm lên Trần Tư Văn, Trần Vũ bước tới lưới điện: “Về nhà ăn cơm chung với mẹ đi.”

“Thả. . . Thả chị ra!”

“Chị càng giãy dụa, em càng hưng phấn.”

“Trần Vũ, em…”

Nàng còn chưa kịp nói xong, hai người đã bước vào trong lưới điện.

Dòng điện cao thế chạy qua cơ thể làm cho hai mắt của Trần Tư Văn trợn trắng tròng mắt, eo và chân của cô lập tức duỗi thẳng.

Nhưng may mắn là tốc độ của Trần Vũ rất nhanh, chưa đến một giây liền xong chuyện.

“Ba kít.”

Với tư thế tương tự, ném Trần Tư Văn xuống đất, Trần Vũ loé một cái, quay người vọt vào trong lưới điện.

“Trần. . . Trần Vũ!”

Trần Tư Văn mặt xám mày tro bò dậy, nổi giận: “Đưa chị ra ngoài! Rốt cuộc thì em muốn làm gì? !”

“Tiếp đó em muốn đi cua gái, chị đi theo để làm bóng đèn hả?”

“Không thích hợp.” Trần Tư Văn vẻ mặt nghiêm túc: “Em muốn đi đâu? Tại sao lại không mang theo chị?”

Trần Vũ không trả lời, chỉ phất phất tay rồi quay người rời đi.

Trần Tư Văn lo lắng, vô thức tiến lên duỗi tay.

“Ba!”

Dòng điện đột ngột “búng” bay ngón tay của cô.

“Đừng lo lắng cho em, chị men theo đường cũ quay về đi.”

“Trần Vũ! !”

“Gọi đi, gọi rách cổ họng cũng vô dụng.”

“Rách cổ họng! Rách cổ họng! !”

Trần Vũ bộ pháp hơi ngừng lại: “... Nát ngạnh.”

“Trần Vũ!” Trần Tư Văn nhìn thấy em trai mình càng chạy càng xa, cô lo lắng đến nghẹn ngào: “Nếu em dám bỏ chị lại, thì chị sẽ cắt đứt quan hệ chị em với em, em có nghe thấy không?”

Trần Vũ vui mừng, vội vàng chạy nhanh hơn…

Trần Tư Văn: “... Mẹ nó.”

Cứ như vậy, hai người tách nhau ra.

Trần Tư Văn chỉ có thể trơ mắt nhìn Trần Vũ càng chạy càng xa.

Khi bóng dáng gầy guộc dần trở nên mơ hồ vô hình, giọng nói mơ hồ của cậu ta truyền đến.

“Chị ơi, nếu như Bát Hoang Diêu đột nhiên xuất hiện và tìm tới chị, chị hãy cùng với cô ấy liên hệ với chính phủ rồi chuyển toàn bộ nhân loại vào…”

“Cái . . . Có ý gì?” Trần Tư Văn hoảng rồi: “Rốt cuộc thì em đang làm cái quái gì vậy? !”

“Làm chuyện mà một con người nên làm.”

...

Cùng lúc đó, thế giới hiện thực.

Nhật quốc dã ngoại.

“Ông…”

Theo một tiếng trầm muộn chấn động.

Không gian, bắt đầu vặn vẹo.

Tia sáng, dần dần khúc chiết.

Một móng vuốt sắc nhọn từ trong hư không thò ra…

...

Rừng già ở Đông Bắc Trung Quốc..

“Ông!”

Đầu của một con sài lang khổng lồ xuất hiện trong hư không.

...

Hoang nguyên nước Úc.

“Ông.”

...

“Ông!”

“Ong ong…”

Thời gian bắt đầu trôi qua trên vùng đất thần bí này.

Trên bề mặt của hành tinh xanh trong hệ mặt trời, từng mảnh không gian bị xé toạc như là pha lê. Biến thành những dấu chấm, mỹ lệ mà nguy hiểm…

Chương 566: Tiến về mặt trăng (7)
Chương 566: Tiến về mặt trăng (7)

[Bị nhiễm bởi chất lỏng không xác định: Khí kình +8266]

[khí kình +8048; khí kình +7926; khí kình +...]

Trong một hang động chật hẹp, Trần Vũ chích xong ống thuốc cuối cùng, đặt kim tiêm xuống, thử thôi động khí hải trong cơ thể.

“Đông!”

Lực trùng kích đột ngột làm cho bụi bay đầy hang động.

Thực lực mà cậu ta cũng đã đạt đến cấp 2.5 …

Đã một tháng trôi qua kể từ khi Kinh Thành diệt vong.

Một tháng này, Trần Vũ cũng không có lãng phí thời gian. Mà mỗi ngày đều phải phê hết một bình chất lỏng tổng hợp loại A, và chăm chỉ luyện tập dung hợp. Cuối cùng từ cấp 2.0 tăng lên tới 2.5.

“Hô…”

Hít sâu một hơi rồi từ từ khống chế khí hải trở về, Trần Vũ cúi đầu trầm tư.

Bởi vì ăn hết viên “Trứng sủng vật” kia nên bây giờ thể chất của cậu ta có sáp lá cà với võ giả cấp 2 đỉnh phong.

Nếu mà còn tính thêm lượng khí kình cấp 2.5… Võ giả cấp 4 bình thường đã không còn là đối thủ của hắn.

Hơn nữa Trần Vũ còn có hai loại võ kỹ hệ buff là “Tín Ngưỡng Chi Dược” và “Tụ đỉnh thông thấu”, phối hợp với dịch chuyển không gian cùng trường kiếm BB, chỉ cần không phải cao hơn cấp 5, còn lại hắn ta cân được tất.

Còn về phần cấp 5 trở lên, hắn là có thể trốn được thì trốn. Trừ

phi phải sử dụng súng lục quốc bảo…

Dù sao thì cấp độ càng cao thì càng mạnh mẽ, chênh lệch mỗi 0,1 cấp thì khoảng cách cũng càng xa.

Bây giờ thì có thể nhẹ nhõm vượt một hai cấp chiến đấu.

Chờ khi đến cấp cao, có thể vượt 0.1, 0. 2 cấp thì càng hiếm thấy.

Nhất là với những võ giả cao giai tinh nhuệ ngàn dặm mới tìm được một, trong tay của những người đó sẽ không có một vài đòn sát thủ sao?

“Ừm…”

“Tại sao phải luôn so sánh với võ giả nhỉ.”

Lấy lại tinh thần.

Trần Vũ vứt hết mấy suy nghĩ lung tung trong đầu.

Kẻ thù thực sự của nền văn minh chỉ có thú triều, phải so với dị thú mới đúng…

Nghĩ đến dị thú.

Cậu ta nhớ lại rằng hình như mình còn có một kỹ năng R —— Tự Diệt Bất Động Bạo Thể!

Phương thức công kích của chiêu này rất ghê ghớm, nó có thể hấp thụ khí kình của tất cả các sinh vật xung quanh cho đến khi khí hải của đối phương cạn kiệt.

Nhưng ở sơ kỳ, Trần Vũ phát hiện tác dụng của chiêu thức này cũng không lớn.

Bởi vì khi thực lực của hắn ở cấp 1, cấp 2 thì lượng “Khí kình” hấp thụ được cũng có hạn, chỉ có thể làm cho kẻ địch bị giật mình đôi chút mà thôi.

Nhưng mà dị thú thì không biết sợ.

Vậy nên, chiêu này đối với dị thú chả có lực sát thương nào.

Nhưng mà…

Đây chỉ là mặt ngoài!

« Tự Diệt Bất Động Bạo Thể », kì thực chính là một tuyệt sát thần kỹ chân chính!

Chờ khi đẳng cấp của hắn tăng lên tới cấp 5, cấp 6, thậm chí cấp 7, cấp 8… Như vậy khi chiến đầu với dị thú, hắn sẽ trở thành một cái cối xay thịt chân chính.

Nơi hắn đi qua, trong phạm vi mấy trăm hay hơn một ngàn mét, tất cả dị thú đều sẽ bị hút thành "Thịt khô" trong nháy mắt.

Chỉ có dị thú đồng cấp trở lên mới có tư cách may mắn tránh thoát.

Sau đó, khi không còn sự can thiệp của những con "tôm tép" này, thì võ giả loài người có thể nhờ vào đó mà đánh hội đồng những con dị thú độc hành!

Uy hiếp về việc thú triều là không thể ngăn cản sẽ bị nhỏ đi rất nhiều.

"Nhưng mà…"

Trần Vũ nhíu mày: "Vấn đề về sức chiến đấu cấp cao nhất vẫn không có cách giải quyết nào."

Loài người trước mắt chỉ còn lại một vị võ giả cấp 9.

Nhưng mỗi lần thú triều đều có con có thực lực cấp 9…

"…"

"… Nghĩ nhiều như vậy làm gì. Dù sao khi di dân đi rồi, hết thảy đều kết thúc."

Nghĩ như vậy, Trần Vũ cất ống tiêm vào trong ba lô, đứng dậy đi ra khỏi hang động.

Ngoài động, ánh nắng tươi sáng.

Ngoài động, trời nhiều mây chuyển thành trong xanh.

Đắm mình trong làn gió tươi mát, hắn dùng sức vươn vai một cái. Sau đó xoay người nhảy lên đỉnh hang động, yên lặng chờ phi thuyền của Khởi Nguyên phái tới.

Trần Vũ không giỏi toán cho lắm.

Cũng không biết được tốc độ phi thuyền của Khởi Nguyên nhanh bao nhiêu.

Cậu ta chỉ biết rằng khoảng cách trung bình từ mặt trăng đến trái đất là 380.000 km..

Khi con người đặt chân xuống mặt trăng lần đầu tiên đã bay tổng cộng 75 giờ.

Khoa học công nghệ của thế giới này khá tiên tiến, chắc là sẽ không chậm hơn thời gian này nhỉ…

“A…”

Ngáp một cái, Trần Vũ nằm trên mặt đất nghỉ ngơi, thử loại bỏ những suy nghĩ trong não mình.

Đoạn thời gian gần đây, cậu ta đã phải cân nhắc quá nhiều việc. Mặc dù phương diện sinh lý không quan trọng, nhưng tâm lý vẫn cảm thấy mỏi mệt.

Cậu ta cũng không nghỉ ngơi được bao lâu, mơ hồ cảm thấy trước mắt tối lại.

Mở mắt ra liền thấy một cục sắt mũm mĩm tròn vo đứng bên cạnh mình.

Trần Vũ: “...”

Người máy nhỏ: “... Tôi nhớ được anh, đuôi. . . Cái đuôi mọc ở đằng trước.”

Trần Vũ: “...”

“Lạch cạch!”

Người máy nhỏ hình tròn này nhảy lên một cái, có vẻ rất hưng phần: “Lâu. . . Lâu rồi không gặp, anh đi. . . Đi. . . Đi đâu vậy?”

Ngồi dậy, Trần Vũ quan sát đối phương từ trên xuống dưới: “Sao mày lại ở đây?”

Đối với tên người máy này, Trần Vũ ấn tượng rất sâu.

Lúc trước chính BB đã một kiếm giết chết “Mẹ” của nó, sau đó nó đi khắp nơi thu thập dầu trơn để cố gắng hồi sinh mẹ mình.

Kết quả cuối cùng thì Trần Vũ không biết.

Chỉ biết rằng lúc đó mẹ của nó đã bị nổ…

Chương 567: Tiến về mặt trăng (8)
Chương 567: Tiến về mặt trăng (8)

“Nhà tôi. . . Nhà tôi ở chỗ này…” Người máy nhỏ duỗi ra đôi tay kim loại nhỏ, vui vẻ lắc lư: “Anh có đói không?”

Trần Vũ: “Hả?”

“Anh có đói bụng không.” Người máy nhỏ gõ gõ cái bụng sắt căng tròn của mình, mở ra một thứ giống như ngăn kéo, từ trong đó lấy ra một cục pin, đưa cho Trần Vũ: “Ăn đi.”

Trần Vũ: “...”

Trần Vũ: “... Tạ ơn.”

Trần Vũ vươn tay nhận lấy cục pin mà nó đưa, nhét vào trong mồm, dùng sức nhai ngấu nghiến.

“Răng rắc.”

“Két xùy…”

[Ăn phải chất độc hại cao: Thể chất +12; dạ dày khỏe mạnh +218; cơ thể nham biến tỉ lệ:34%]

[khí kình +494; thận suy kiệt: 16%...]

“Hắc.”

Người máy nhỏ vui vẻ, lắc lư trái phải: “Ăn. . . Ăn ngon không?”

Trần Vũ: “Ăn ngon, chỉ là có chút chát chát.”

“Cái gì là. . . Là chát chát?”

“Chờ khi nhóc lớn lên thì sẽ hiểu.” Trần Vũ đứng dậy, đưa tay sờ sờ đầu của người máy nhỏ: “Mẹ nhóc sống lại chưa?”

“Ngô…”

Nghe đến đây, người máy nhỏ uể oải khom người: “Không có. Ma ma đã. . . Bị nổ rồi. Các linh kiện đều. . . Đều. . . Đều bị nổ hết, không còn gì cả.”

Trần Vũ: “... Cậu bé ngoan. Mẹ nhóc mà biết nhóc có hiếu như vậy thì nhất định sẽ rất hạnh phúc.”

“Ừm.” Người máy nhỏ dùng sức gật đầu: “Mẹ ở Thần giới, sẽ. . . Sẽ hạnh phúc.”

“Thần giới?” Trần Vũ sững sờ.

“Đúng vậy.” Người máy đóng lại ngăn kéo trên bụng, quay người chỉ về phía trước: “Tôi. . . Tôi thích anh. Muốn mang anh đến làng.”

“Làng? Là cái chỗ mà lúc trước nhóc dẫn anh đến hả?”

“Không phải. Cái. . . Cái làng đó đã bị ác ma hủy diệt rồi. Là. . . là. . . Ngôi làng mới... Chúng tôi mới thành lập.”

Nghe vậy, Trần Vũ lấy điện thoại di động ra nhìn thời gian, tính toán thời gian mà phi thuyền của Khởi Nguyên đến đây cũng phải cần một khoảng nữa, liền gật đầu: “Cũng được, đi thôi.”

“Quá tốt rồi.”

“Lạch cạch!”

Người máy nhỏ lại nhảy một cái, quay người dẫn đường.

“Trong làng có bao nhiêu người?” Trần Vũ vừa đi vừa hỏi.

“Thật nhiều.” Người máy vụng về tách ngón tay ra, con chip trong não bắt đầu tính toán: “Có. . . Có vài tỷ lận.”

Trần Vũ: “...”

“Cũng có thể là mấy chục triệu.”

Có lẽ là do lượng tính toán quá lớn, đỉnh đầu của nó đang có tia lửa tóe lên...

Trần Vũ: “Được rồi, nhóc đừng tính nữa.”

“Ừm.” Người máy nhỏ gật đầu, gõ gõ đầu của mình: “Hình như bên trong có hai. . . Hai. . . Hai cái tụ điện bị nổ.”

Trần Vũ: “...”

Tốc độ di chuyển của người máy không nhanh, lắc lư giống như một con chim cánh cụt.

Nhưng cũng may là ngôi làng cũng cách không xa lắm.

Chỉ mất nửa giờ thì đã đến nơi.

“Đến.”

Dừng bước, người máy nhỏ có chút tự hào, đưa tay chỉ vào một ngôi nhà tranh bên dưới hẻm núi.

Trần Vũ tiến lên một bước, híp mắt quan sát.

Ngôi làng không lớn.

Trước sau cũng chỉ khoảng chừng ngàn mét.

Nằm trong khe hẹp giữa hai ngọn núi lớn.

Có những ngôi nhà, những con đường, quảng trường, và thậm chí là cả hồ bơi…

Những con robot giống như những quả cầu đang lang thang trong làng, hoặc là đi dạo, hoặc ngây người, hoặc trò chuyện, hoặc là đang chạy.

Số lượng lên đến vài trăm con, có vẻ như vô cùng náo nhiệt.

“Khỉ. . . Khỉ đuôi trước, anh đã bao giờ nhìn thấy. . . Ngôi làng hùng vĩ thế này chưa?” Người máy nhỏ hỏi.

“Chưa thấy qua.” Trần Vũ gãi gãi cái cằm: “Thật là rất hùng… Chờ chút, khỉ đuôi trước? Mẹ nhà nó, mày mới vừa kêu ai là khỉ đuôi trước? !”

“Anh đó.”

“... Anh tên Trần Vũ. Nếu mà mắt mày bị mù thì sau này có thể gọi anh là Trần Vũ.”

“Thành ngữ.”

“Trần Vũ!”

“Trần Vũ…” người máy nhỏ lẩm bẩm nói: “Tôi nhớ rồi.”

“Ừm. Nhóc tên gì?”

“Tôi. . . Tôi không có tên.” Người máy nghiêng đầu: “Nhưng. . . Nhưng bây giờ tôi đã… Nghĩ kỹ, tôi tên là khỉ đuôi trước.”

Trần Vũ: “...”

“Sặc!”

Hắn rút trường kiếm ra.

Nhưng mà nghĩ nghĩ, lại cắm trở về.

“Tỉnh táo.”

“Trầm ổn.”

“Rộng lượng…”

Hít sâu một hơi, sau khi “an ủi” chính mình 3 lần, Trần Vũ đi dọc theo bậc thang nhỏ vào trong làng: “Đi thôi, mang anh đi dạo một vòng.”

“Ừm ừm.”

Người máy nhỏ liên tục gật đầu, nhún nhảy một cái đến phía trước Trần Vũ dẫn đường.

Bậc thang không dài, nhưng rất dốc.

Trần Vũ đi đi thì phát hiện ra chỗ “Chấn kinh “.

Chỉ thấy vách tường hai bên của bậc thang, vậy mà có một nhóm bích họa được khắc trên các bức tường!

Nội dung của những bức bích họa này rất trừu tượng, Trần Vũ hầu như không biết ý nghĩa về nó.

Chỉ có một số bức bích họa có "kỹ năng" tốt, có thể lờ mờ nhận ra rằng có hai con người đang sáp lá cà với nhau.

"Tranh này do ai vẽ?" Trần Vũ dừng lại hỏi.

"Rất rất nhiều người… Vẽ." Người máy nhỏ trả lời: "Tôi. . . Bình thường tôi cũng vẽ."

"... Nhóc vẽ ở đâu?"

"Bên dưới. Anh có muốn xem không!"

"Xem."

"Tốt."

Người máy đột nhiên rụt đầu và tay chân lại như một quả bóng rồi lăn từ chỗ bậc thang xuống đáy hẻm núi.

Trần Vũ: "..."

Chương 568: Tiến về mặt trăng (9)
Chương 568: Tiến về mặt trăng (9)

“Kít ——— ”

Chân tay và đầu duỗi ra, người máy nhỏ lại đứng lên, loạng choạng nói: “Lại. . . Một tụ điện nữa phát nổ.”

Trần Vũ: “...”

Người máy nhỏ: “Mau tới đây! Nó. . . Ở nơi này!”

Siết chặt chiếc ba lô, Trần Vũ bật nhảy một cái, “Bịch” một tiếng, đáp xuống bên cạnh con robot.

“Oa…”

Người máy nhỏ chấn kinh: “Ki … Kimochi.

Trần Vũ: “... Mày còn biết cả tiếng Nhật luôn hả?”

“Tiếng Nhật?” Người máy nghi hoặc: “Có ý gì?”

Trần Vũ giải thích: “Tiếng Nhật, ngôn ngữ được sử dụng ở Nhật Bản. Tên gọi tắt tiếng Nhật.”

“Ồ…” Người máy cái hiểu cái không.

“Không nói chuyện này nữa. Tranh của mày đâu? Ở đâu?”

“Chỗ này!” Lấy lại tinh thần, người máy nhỏ ngồi xổm xuống, chỉ vào bức bích họa thô ráp trước mặt.

Trần Vũ cũng ngồi xổm xuống, quan sát tỉ mỉ.

Kết cấu của bức họa cũng không phức tạp.

Một quả cầu nhỏ, rõ ràng là người máy nhỏ.

Một quả cầu bị hỏng hình bán nguyệt, rõ ràng là mẹ của người máy nhỏ.

Một con khỉ mọc một cái đuôi ở đằng trước, rõ ràng là hắn…

Trần Vũ: “Cái DKMM.”

“Hả? Anh. . . Anh nói cái gì?”

“Mày vẽ cái quái gì vậy.”

“Đây là tôi, đây là mẹ… Mẹ tôi, còn đây. . . Đây là anh.”

“… Dù cho cái đó là cái đuôi thật, thì cũng không phải dài đến mức có thể lau nhà luôn chứ.” Trần Vũ đau đớn.

“Không có. . . Không có lau nhà à.” Người máy nhỏ nhìn về phía nửa người dưới của Trần Vũ: “Tôi nhớ rồi… Lau được.”

“Không có.”

“Vậy hả…” Người máy chần chờ: “Tôi xem thử chút.”

Trần Vũ: “…”

“Ngươi là ai?”

Đúng lúc này, một âm thanh máy móc từ phía sau truyền đến.

Trần Vũ quay đầu lại, liền nhìn thấy một người máy có hình dáng “bình thường” đội cây thông bồn cầu trên đầu, đang quan sát hắn với đôi mắt màu đỏ.

“Thôn. . . Trưởng Thôn.” Người máy nhỏ lập tức đứng dậy, lấy cái bụng tròn vo của mình đụng vào bụng của người máy kia: “Anh ta là … Bạn. . . Bạn của con. Tên là khỉ đuôi…”

Trần Vũ: “Trần Vũ.”

“Ồ đúng. Tên. . . Tên là Trần Vũ. Con mới gọi là Khỉ. . . Khỉ đuôi trước.”

“Trần Vũ.” Người máy trưởng thôn đi vòng quanh Trần Vũ một vòng: ” Thật là một cái tên kỳ lạ.”

“Xin chào.” Trần Vũ thân thiện vẫy tay.

“Xin chào.” Trưởng thôn gật đầu: “Tôi là trong thôn… Trưởng thôn. Cậu là thứ gì?”

“Anh. . . Anh ta nó anh ta là con người.” Người máy nhỏ xen vào: “Nhưng anh ta là con người, thì chúng ta là cái gì?”

“Chúng ta mới là con người.” Trưởng thôn chân thành nói: “Cậu ta không phải.”

Trần Vũ: “Tôi là người.”

Trưởng thôn: “Cậu không phải.”

Trần Vũ: “... Được rồi, ông nói sao cũng được. Chuyện này không quan trọng. Tôi chỉ muốn hỏi vật trên đầu ông là cái gì.”

“Nó hả?”

Trưởng thôn kéo cây thông bồn cầu trên đầu xuống, cẩn thận từng li từng tí nâng trong tay: “Nó là . . . Thánh khí của loài người chúng tôi.”

Trần Vũ: “... Chuẩn cmnr.”

“Là do tôi rất vất vả mới đào… Được. Nó là một biểu tượng của danh dự và quyền lực, vì vậy tôi đã đặt nó… trên đầu mình.”

Trần Vũ: “Ông thấy vui là được.”

“Những thánh khí này, tôi còn sưu tập được rất nhiều loại.” Trưởng thôn mở ngăn kéo trong bụng và lấy ra đủ loại đồ đạc lộn xộn trong đó.

Có chai thủy tinh, túi nhựa và vật dụng bằng kim loại.

Tóm lại là chả có món đồ nào nghiêm chỉnh cả.

Nhưng chúng có điểm chung là đã được con người sử dụng.

“Đi.” Đóng ngăn kéo lại, trưởng thôn lại đem cái cây thông bồn cầu đội lên đầu mình, xoay người nói: “Tôi mang cậu đi dạo xem làng của tôi…”

...

Không giống với bên ngoài.

Bên trong thôn làng rất "Phồn hoa" .

Trần Vũ đi theo sau lưng trưởng thôn, giống như là một gã nhà quê mới lên thành phố, đến chỗ nào cũng thấy sửng sốt không nói nên lời.

Trừ một vài bức bích hoạ bên ngoài, cậu ta còn nhìn thấy nhiều tác phẩm nghệ thuật của các nền văn minh khác nhau.

Có văn tự.

Có điêu khắc.

Có âm nhạc.

Còn có những điệu nhảy "hài hước".

Nghệ thuật là một khái niệm vĩ mô, cũng là nơi thể hiện những sáng tạo của con người.

Điều này có nghĩa là nhận thức, ý thức, tư duy, hoạt động, biểu hiện và các khả năng khác của robot đã đạt đến tình trạng ưu tú.

Hơn nữa, xét từ thái độ của các người máy đối với trưởng làng, trong thôn này đã xuất hiện cả giai cấp.

"Sao. . . Thế nào?" Trưởng thôn tự hào: "Thôn của tôi, lớn. . . Lớn không."

"Lớn." Trần Vũ gật đầu.

"Chỉ cần ác ma không đến, ngôi làng nhất định sẽ càng ngày càng lớn."

"Ác ma?" Trần Vũ nhíu mày: "Cái gì là ác ma?"

" Đó chỉ là một loại sinh vật tà ác, có rất ít người từng nhìn thấy… Bọn chúng." Trưởng thôn giải thích: "Bởi vì những người nhìn thấy đều đã chết hết. Rất nhiều đồng loại. . . Đồng loại của chúng

tôi đều chết trong tay của họ.”

“Là quân đội Vinh Quang hả?”

“Đúng! Nó tên là Vinh Quang. Ác ma tà ác.”

” Đã bao lâu rồi bọn họ không đến đây?”

“Khoảng… Mấy tháng không có tin tức rồi. Bởi vì bọn chúng đều bị ‘Thần linh’ tiêu diệt.” Trưởng thôn vui vẻ khoa tay múa chân: “Thần linh vạn tuế.”

“Thần linh?” Trần Vũ mắt nhắm lại: “Thần linh đã tiêu diệt quân đội Vinh Quang sao?”

“Đúng đấy. Nếu không thì tại sao ác ma lại không tới đây chứ. Chính thần linh đã che chở cho chúng tôi.”

“Thần linh mà ông nói… Các người đã từng nhìn thấy chưa?”

“Chưa từng thấy. Nhưng khắp nơi trên mặt đất đều có vết tích của thần linh.” Trưởng thôn rút cây thông bồn cầu trên đầu mình xuống, nên nó lên cao một cách tự hào: “Cái Thánh khí này, chính là vũ khí của thần linh!”

“…”

Nhìn xem cây thông bồn cầu, hắn đứng im tại chỗ.

Trần Vũ đang cảm thấy vô cùng hoang đường cùng quỷ dị.

…

Chương 569: Tiến về mặt trăng (10)
Chương 569: Tiến về mặt trăng (10)

“Trên thế giới này, có một nhóm thần linh toàn trí toàn năng.”

“Các ngài sống trong những vùng đất màu mỡ.”

“Một ngày nọ, một vài vị thần trong nhóm thần linh này đã tạo ra một giống loài thông minh, dễ thương, xinh đẹp và tốt bụng —— Loài người.”

Trên bục giảng được làm bằng đá, lão trưởng thôn đang đội cái cây thông bồn cầu trên đầu rồi diễn thuyết với giọng nói đầy truyền cảm: “Không sai, đó. . . Chính là chúng ta.”

Dưới bục giảng, có vài trăm quả cầu robot đang ngồi nghe.

Trần Vũ, cũng nằm trong số đó.

Ở bên cạnh cậu ta, người máy nhỏ đã nghe đến mê mẩn.

“Nhưng mà. Coong… Sau khi tạo ra loài người, có một số vị thần. . . Thần. . . Thần linh đã sa đọa. Bọn họ không thể cho phép những sinh vật hoàn. . . Hoàn mỹ như chúng ta tồn tại. Thế là, bọn họ sa đọa thành Ác ma, mở ra một cuộc chiến tranh dài hơi với những vị thần bảo vệ loài người.”

Trần Vũ: “...”

“Trận chiến tranh này thật sự rất là thảm khốc.” Người máy trưởng thôn giang hai cánh tay: “Vì bảo vệ ‘loài người’ chúng ta, tạo. . . Tạo vật chủ đã bị thương nặng, hi sinh hầu như không còn. Bây giờ, ở dưới chân của chúng ta, còn có thể đào được những di vật mà các vị thần hy sinh để lại.”

Dưới bục giảng, một con robot đội hoa trên đầu vươn tay lôi một chai bia bị vỡ thành nhiều mảnh lên mặt đất.

“Con… Tìm. . . Tìm được.” Cô ấy nâng cái chai lên và hét lớn.

“Nhìn thấy chưa!” Trưởng thôn kích động: “Đó là binh khí của thần linh, tất cả… đều đã tan tành. Thật quá thê thảm.”

“Thật vĩ đại.”

“Đúng. . . Đúng vậy a.”

“Thần linh vạn tuế.”

“Ta. . . Ta thích thần linh…”

Các người máy thảo luận ầm ĩ náo nhiệt.

Trần Vũ: “...”

“Sức mạnh của ác quỷ cường đại đến cỡ nào à!” Trưởng thôn tiếp tục mở miệng: “Sa đọa, làm cho bọn chúng không còn cố kỵ, đồ. . . Đồ sát những người đã từng là đồng bào của chúng một cách không kiêng kỵ.”

“Đương nhiên.”

“Cũng đồ sát cả chúng ta.”

“Vì để ngăn cho những “nhân loại” khả ái như chúng ta bị tuyệt diệt. Các thần linh đã… Đoàn kết một lòng, sử dụng đại thần thuật, kéo. . . kéo ác ma vào trong một thế giới khác. Thần giới.”

“Nhưng lực lượng của các thần linh cũng có hạn. Vì vậy thường xuyên sẽ có Ác ma hạ giới, để giết chết chúng ta…”

Dưới bục giảng, một người máy nhấc tay: “Con đã từng nhìn thấy! Bọn chúng từ trên trời bay xuống.”

“Đúng vậy.” Trưởng thôn gật đầu: “Nhưng đám ác ma này đã thật lâu không có hạ… Giới. Bởi vì trên chiến trường ở thần giới, các. . . Các thần linh đã tiêu diệt hết ác ma rồi!”

“Oa OA OA OA —— ”

Hàng trăm tên robot trên khán đài ngay lập tức hò reo.

Trần Vũ: “...”

Trưởng thôn: “Thần linh, thắng lợi rồi!”

Chúng người máy: “Thắng lợi rồi~” ×364

Trưởng thôn: “Thần linh, thắng lợi rồi!”

Chúng người máy: “Thắng lợi rồi~” ×427

Trưởng thôn: “Thần linh, thắng lợi rồi!”

Chúng người máy: “Thắng lợi rồi~” ×502

Trần Vũ vẫy tay: “Thắng lợi rồi~ ”

“Đề phòng sau này lại có thần linh sa đọa. Thần… quyết định sẽ không bao giờ trở về nữa.” Trưởng thôn vừa rồi còn đang hưng phấn lập tức thất lạc: “Cho nên, chúng ta chưa bao giờ nhìn thấy thần linh xuất hiện.”

“Ô ô…”

Toàn trường người máy, cũng cuối đầu ủ rũ.

“Phốc ~ ”

Trên bục giảng trưởng thôn đưa tay, rút cây thông bồn cầu trên đầu xuống, đưa ra cho mọi người xem: “Bây giờ, chỉ còn lại những thánh vật mà các thần linh lưu lại, chứng minh sự tồn tại của các ngài, cũng ghi lại sử thi của chúng ta cùng với các vị thần, ma.”

Trần Vũ: “Khả năng hùng biện rất tốt…”

“Cảm tạ thần linh!” Trưởng thôn giơ cây thông bồn cầu hô to.

“Cảm tạ thần linh ~” ×502

Trần Vũ: “Cảm tạ thần linh ~ ”

Trưởng thôn: “Cảm tạ thần linh!”

“Cảm tạ…”

“Hô hô hô —— ”

Đột nhiên.

Quảng trường đang sôi động trở nên lặng ngắt như tờ.

Bởi vì có một tiếng gầm chói tai vang lên trên bầu trời..

Đó là tiếng ồn lớn do vật thể xé toạc không khí với tốc độ cao.

Các người máy ngốc trệ trong giây lát, đồng thời ngửa đầu.

Chỉ thấy một phương tiện hình tròn khổng lồ đang bay về phía ngôi làng.

"..."

"..."

"... Nhanh. . . Mau trốn a!"

"Ác ma tới rồi!"

"Cảm tạ thần linh, cứu. . . Cứu ta."

"Cảm tạ Ác ma, đừng. . . Đừng giết ta..."

Mấy trăm tên người máy trong nháy mắt đại loạn.

Chạy trốn, lăn lộn, la hét, ngốc trệ đứng yên tại chỗ...

Chỉ có Trần Vũ là giữ được vẻ bình tĩnh.

Cậu ta biết rõ đó chính là phương tiện di chuyên do Khởi Nguyên phái đến.

"Không. . . Không có khả năng a..."

Trưởng thôn xụi lơ trên bục giảng, cái cây thông bồn cầu bảo bối cũng đã bị rơi xuống đất: "Ác ma... Tại sao lại tới đây nữa..."

"Đó... Chính là Ác ma sao." Người máy nhỏ bên cạnh Trần Vũ lúng túng xuất thần: "Bị. . . Bị bọn chúng giết, có phải là có thể nhìn thấy. . . Nhìn thấy ma ma đúng không."

Nghe vậy, Trần Vũ vẻ mặt phức tạp.

Muốn nói cái gì, há mồm lại không thể nói được lời nào. Chỉ đành vươn tay ra sờ sờ cái đầu của người máy nhỏ.

“Hô hô hô —— ”

Phương tiện phi hành nhanh chóng hạ xuống.

Chương 570: Tiến về mặt trăng (11)
Chương 570: Tiến về mặt trăng (11)

Tiếng ồn cũng ngày một lớn hơn.

Khi cách mặt đất chưa đầy một km, thân tàu lập tức phun ra một ngọn lửa đỏ để giảm tốc độ.

“Mau trốn đi!”

“Không. . . Đừng có giết tôi, tôi. . . Tôi thờ phụng Ác ma…”

“Tôi có kinh nghiệm, cái thứ này… Sau khi hạ xuống đất, sẽ có Ác ma đi ra. Hắc hắc, lợi. . . Lợi hại không…”

“Ầm!”

Trần Vũ đột nhiên một cước đạp bay tên người máy đang chém gió kia.

Sau một khắc, phi hành khí vững vàng hạ xuống đất.

“Bùm” một tiếng, đáp xuống vị trí mà tên người máy đã đứng trước đó.

“Mọi người mau trốn đi!”

Trên bục giảng, trưởng thôn cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, giơ cây thông bồn cầu rồi hét lên với Trần Vũ và người máy nhỏ: “Ác. . . Ác ma sắp ra rồi!”

“Ngô…”

Người máy nhỏ sợ tới mức ngồi bệt xuống đất.

“Chi chi —— ”

Sau đó, cửa khoang từ từ mở ra.

Mười giây.

Ba mươi giây.

Một phút…

Cửa khoang đã mở được một phút, nhưng lại không "thứ" gì ra tới cả.

Những người máy ở phía xa, ở gần, đang lẩn trốn, hoặc là đang bị ngã đều kinh ngạc nhìn sang.

"Ác ma…" Người máy nhỏ ngây người: "Không có…"

"Ác ma vẫn còn ở đó."

Trần Vũ kéo người máy nhỏ lên, vỗ nhẹ vào lớp bụi trên cơ thể nó, sau đó, dưới ánh mắt nghi ngờ của những con robot khác, cậu ta bước lên bậc thang và bước vào cửa khoang.

"A…"

Các con chip trong não của nhiều robot đột nhiên đứng máy.

"Thì ra…"

Người phản ứng nhanh nhất là trưởng thôn. Ông ta ngồi phịch xuống bục giảng, trừng lớn camera: "Thì ra… Hắn chính là thần linh…"

"Thần linh." Tên người máy bị Trần Vũ đạp bay chớp chớp camera: " Tôi thực sự đã nhìn thấy … thấy thần linh… Lợi hại không."

Người máy nhỏ ở một bên thì nghiêng đầu ngơ ngác: "Không. . . Không phải là khỉ đuôi trước à."

Trần Vũ: "... Gặp lại."

Người máy nhỏ: "Anh. . . Anh muốn đi đâu?"

Trần Vũ nở nụ cười: "Làm thần linh, đương nhiên là đi đối phó ác ma rồi."

...

Thế giới hiện thực.

Dưới lòng đất một thành phố nào đó.

Người đàn ông mặc áo choàng đen đứng trên bục giảng, giơ hai tay lên cao.

“Nhân loại, là tội ác.”

“superbia (kiêu ngạo) ”

” invidia (đố kị) ”

“ira (tức giận) ”

“acedia (lười biếng) ”

“avaritia (tham lam) ”

“(Ham ăn) ”

” luxuria (dâm đãng)...”

Dưới đài, thần sắc của mấy trăm tên người áo đen cũng rất trang nghiêm.

“Chúng ta, tuy là Hội công bình. Nhưng chúng ta chưa từng theo đuổi sự công bằng.” Người đàn ông trên sân khấu nói với giọng khàn khàn: “Bởi vì nhân tính nguyên tội, thì không có cách nào để diệt trừ được. Mà, đây chính là màn biểu diễn do thần linh sắp đặt.”

“Vận mệnh. Cái gì là vận mệnh?”

“Vận mệnh chính là sự đùa bỡn mà thần linh dành cho chúng ta.”

“Nó có thể ban cho chúng ta con cái, thời gian tốt đẹp, những chuyện may mắn, hồng trần hạnh phúc…”

“Nó cũng có thể mang đến cho chúng ta một tuổi thơ cơ cực, một gia đình tan nát, một thân thể tàn phế, một cuộc sống tuyệt vọng…”

“Những kẻ phái cực đoan nói đôi khi cũng có lý, trên thế giới này, không bao giờ có thể có sự công bằng.”

“Chỉ có tử vong…”

Người áo đen giễu cợt: “Mới thật sự là công bằng.”

Mọi người dưới đài trầm mặc.

“Vì để đùa bỡn với chúng ta tốt hơn.”

“Vì để kích thích các dây thần kinh điên cuồng hơn của họ.”

” Nó giống như một người đã chán ngấy cái trò chơi này và bắt đầu sử dụng những phần mềm gian lận khác nhau chỉ để tìm kiếm sự thỏa mãn của bản thân. Họ cũng không thèm quan tâm thế giới trong trò chơi sẽ đau khổ như thế nào.”

“Dù sao khi thế giới hỏng rồi, thì có thể tùy ý bắt đầu một trò chơi mới…”

“Thế là.”

“Thần linh, cuối cùng cũng để thú triều hạ xuống.”

“Nếu không thì ai có thể giải thích, dị thú xuất hiện như thế nào?”

“Xé rách hư không, hàng thế mà tới. Đây là thủ đoạn của thần linh…”

“Mục đích, tất nhiên là để thưởng thức màn trình diễn vật lộn với dị thú của chúng ta.”

“Cũng thuận tiện ban cho chúng ta khí kình để sử dụng. Dù sao thì bọn họ cũng không có chuyện gì là không làm được.”

“Nhưng mà…”

Người đàn ông mặc áo choàng đen ngẩng đầu lên, để lộ đôi mắt đỏ thẫm dưới lớp mặt nạ: “Chúng ta không phải đồ chơi. Chúng ta không phải súc vật.”

“Chúng ta có lý trí và biết suy nghĩ.”

“Chúng ta từ chối tiếp nhận cái trò chơi này.”

“Nếu đã không thể tránh thoát chiêu số của các thần linh; không thể tránh thoát được nanh vuốt của lũ dị thú. Là con người, chúng ta thà chết rằng chết đứng, còn hơn là phải quỳ mà sống.”

“Cho nên, đây chính là ý nghĩa mà phái áo đen chúng ta tồn tại.”

Giọng của người đàn ông mặc áo choàng đen dần dần đề cao: ” Sự diệt vong của loài người là sự hiển nhiên. Xin đừng để lại nỗi thống khổ và đau đớn cho thế hệ sau của chúng ta.”

Dưới đài, mọi người vẫn im lặng như trước.

Nhưng những ánh mắt lại toát lên sự kiên nghị.

“Bây giờ, thú triều đã diệt, Bát Hoang Dịch đã chết. Loài người trên toàn thế giới này đều đã từ bỏ phản kháng. Chỉ còn lại thành phố Ma Đô ngu ngốc thủ vững. Còn không biết rằng đây chính là vở kịch mà ‘Thần linh’ muốn thưởng thức.”

“Chúng ta muốn giải cứu bọn hắn.”

“Để cho ‘Thần linh’ biết rằng, muốn tìm niềm vui trên thân thể của loài người… Nằm mơ.”

Chương 571: Tiến về mặt trăng (12)
Chương 571: Tiến về mặt trăng (12)

Mười phút sau.

Bài phát biểu của người đàn ông áo choàng đen kết thúc.

Vài trăm người dưới khán đài ai đi đường nấy.

Mà có một bóng người lại đứng im bất động, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Người này, chính là Đoạn Dã.

Trong tâm trí cậu ta đang diễn ra một cuộc chiến.

Trong hội công bình, ba bang phải áo đen đang vật lộn…

Đúng vậy.

Tổng cộng có ba bang phái áo đen.

Cả 3 phái đều có lý niệm bất đồng.

Phái hủy diệt cho rằng: Loài người là một chủng tộc có tội, hoàn toàn tuyệt diệt mới là điều tốt nhất.

Phái tôn nghiêm thì cho rằng: Tai nạn của loài người chính là trò chơi của thần linh. Chỉ cần loài người bị tuyệt diệt một cách nhanh chóng, thì sẽ phá hủy trải nghiệm trò chơi của thần linh…

Phái cực đoan lại cho rằng: Hội công bình nên theo đuổi sự công bằng. Nhưng đối với tất cả mọi người, chỉ có cái chết mới thật sự là công bằng.

Những gì mà Đoạn Dã vừa nghe, chính là lý niệm của phái tôn nghiêm.

“…”

Không biết đã qua bao lâu, Đoạn Dã chậm rãi ngẩng đầu, ôm chặt cây quyền trượng Hạo Thiên trong ngực: “Hội công bình…”

“Áo đen phái.”

” Phái áo đen…”

…

“Oanh long long long —— ”

Từng đoàn khói đen cuồn cuộn bay lên.

Bốn động cơ khổng lồ hoạt động làm cho những ngọn lửa bốc cháy hừng hực, đẩy chiếc phi hành phí nặng nề này bay lên bầu trời.

Trần Vũ đứng bên cửa sổ trong tàu, nhìn về phía những người máy đang càng ngày càng nhỏ bên dưới và im lặng.

Cho đến khi mặt đất từ từ bị uốn cong, cuối cùng biến thành một quả cầu màu xanh lam, hắn mới tiến vào bên trong khoang thuyền, thản nhiên tìm một chỗ ngồi xuống.

“Bíp bíp—— ”

Sau một khắc, tiếng vo ve vang lên.

Trước mặt Trần Vũ, một màn hình giả lập xuất hiện.

Bóng người xuất hiện trong đó chính là người máy Khởi Nguyên.

“Ngươi lên thuyền của ta một cách tùy tiện như vậy sao.” Khởi Nguyên mở miệng.

“Làm sao?” Trần Vũ nhíu mày: “Chẳng lẽ còn phải mua vé nữa à?”

“Chẳng lẽ ngươi nghĩ là sau khi tiến vào trạm không gian thì có thể dụ dỗ quân đội Vinh Quang khởi nghĩa à?”

Trần Vũ hiếu kì: “Khả năng này có thể xảy ra không?”

“Không thể nào. Ta đã chặn hết tất cả tín hiệu của con tàu vũ trù này rồi. Đừng nghĩ phát bất cứ tín hiệu nào ra ngoài. Trong trạm

không gian mặt trăng, ngươi cũng đừng nghĩ sẽ gặp được bất kỳ một người máy Vinh Quang nào. Bởi vì bọn chúng đều đã được ta chuyển lên những con tàu vũ trụ."

"Vậy thì ngươi còn lo lắng cái gì?"

"Thông qua phi thuyền, ta đã phân tích thành phần cơ thể của ngươi, 90% oxit hydro; 7% khí quan; 2% là vật chất có trọng lượng phân tử thấp; ngươi chính là một con người bình thường, chỉ là hơi mạnh mẽ một chút thôi."

"Sau đó thì sao? Cô muốn nói cái gì?"

" Dựa vào tình hình vật chất của ngươi. Chỉ cần ta mở cửa phi thuyền, để ngươi tiếp xúc với vũ trụ, ngươi sẽ chết rất nhanh."

Nghe vậy, Trần Vũ nghiêm túc suy nghĩ.

Nếu như đổi thành một võ giả bình thường, ở trong hoàn cảnh tiếp xúc với vũ trụ thì chắc chắn sẽ ngủm.

Cho dù là võ giả cấp 8 nắm giữ lực lượng không gian, cũng chỉ có thể vùng vẫy thêm một lúc mà thôi.

Nhưng nếu như là hắn…

' Dường như là có thể cường hóa thêm một đợt.'

Nghĩ như vậy, Trần Vũ gật đầu nói: "Không sai, cô nói đúng. Tiếp xúc với môi trường vũ trụ thì tôi nhất định sẽ chết."

"Vậy ngươi không sợ ta sẽ đột nhiên mở cửa sao?"

"Cô sẽ không làm như vậy." Trần Vũ bắt chéo chân: "Tôi tìm cô để hợp tác, còn có thể mang lại lợi ích cho cô. Cô giết tôi làm gì."

"Đàm phán là đàm luận về lá bài của cả hai bên." Khởi Nguyên mặt không biểu tình: "Khi ngươi leo lên phi thuyền, tiến vào vũ trụ. Ngươi đã ở bên phe yếu thế."

"Không có việc gì, không quan trọng." Trần Vũ buông tay: "Mấy cái yêu cầu nhỏ nhoi của tôi đối với cô chẳng qua là một cái nhấc tay

thôi. Yếu thế một chút cũng chả có gì. Ví dụ như một gã ăn mày cầm một cục vàng, muốn giao dịch một cái bánh bao với phú hào. Có thể người giàu sẽ không thèm giao dịch?"

"Nhà tư bản là người mà một xu thì họ cũng không muốn trả."

"Nhưng mà, tôi nghĩ rằng thứ có thể giết chết người đã sáng tạo ra mình thì sẽ tốt bụng hơn những nhà tư bản kia nhiều."

"Vậy à." Khởi Nguyên ngẩng đầu, không tỏ rõ ý kiến.

"Ừm." Trần Vũ gật đầu: "Là một món đồ vật thì sẽ nhiệt huyết hơn Boruto. Là một sinh vật thì cũng tốt bụng hơn nhà tư bản."

"Rất tốt. Vậy ngươi rất nhanh liền kiểm chứng được sự thật giả của câu nói này."

Trần Vũ: " Tôi rất mong chờ."

"Đích —— "

Thông tin liên lạc đóng lại.

Trần Vũ ngồi trên ghế, thu liễm biểu lộ, nhắm mắt lại, ổn định lại nhịp tim.

Cậu ta biết rõ rằng trong con tàu vũ trụ này sẽ có rất nhiều cảm biến ghi lại tình trạng thể chất của mình.

Bất kỳ một biểu hiện gì cũng có thể làm cho đối phương nghi ngờ…

Cứ như vậy, cậu ta đã giữ trạng thái hít thở nhẹ nhàng trong suốt hành trình.

Ngồi trên chiếc phi hành khí này, cậu ta đã bay được hàng trăm nghìn km và đến gần mặt trăng hơn.

Tức là khu B.

(Đã đến trạm không gian mặt trăng)

Âm thanh tổng hợp điện tử vang lên từ cabin khiến cho Trần Vũ

mở to mắt.

Nhìn qua cửa sổ mạn tàu, đập vào mắt là một vòng tròn kim loại kéo dài đến cuối tầm mắt.

Vòng tròn này nhìn thì chậm chạp, nhưng thực ra nó đang quay rất nhanh.

“Tạo ra trọng lực từ lực ly tâm.”

” Có vẻ như hàm lượng khoa học công nghệ của thế giới này thực sự chỉ cao hơn một chút so với thế giới hiện thực mà thôi.”

(Đang kết nối)

(Vui lòng không đứng dậy)

“Đích —— ”

“Đông! !”

Phi hành khí triệt để dừng lại cùng với cơn chấn động.

Sau đó cửa khoang được tự động mở ra, để lộ hành lang kim loại thẳng tắp phía sau cánh cửa.

“Đi thôi, ta đã chuẩn bị một món quà nhỏ cho ngươi.” Giọng nói của Khởi Nguyên vang lên bên trong tàu: “Ngươi nhất định sẽ thích.”

“Thật trùng hợp.”

Trần Vũ cho hai tay vào trong túi, bước ra khỏi cabin: ” Tôi cũng chuẩn bị một món quà nhỏ cho cô. Tôi đoán là cô cũng sẽ rất thích nó.”

Trong túi quần, là cây súng lục quốc bảo —— Magnum. 44 thiện ác hữu báo.

Full đạn…

Chương 572: BB hồi sinh (1) Chương 572: BB hồi sinh (1)

Bên trong trạm không gian, rỗng tuếch.

Những con tàu vũ trụ bên ngoài cửa sổ nhiều như sao trên trời.

Lấy hàng ngàn mà tính, chúng được sắp xếp theo một đội hình tinh tế.

Trùng trùng điệp điệp, canh gác xung quanh trạm không gian. Tùy thời chờ đợi mệnh lệnh từ Khởi Nguyên.

“Nơi này chính là Thần giới rồi? Chậc chậc…”

Đi trên hành lang bóng loáng, Trần Vũ càng cảm thấy châm chọc.

Những con người máy hình tròn đã tàn sát con người lại đang coi con người như thần thánh.

Và đội quân Vinh Quang lẫy lừng đang “trả thù” cho nhân loại lại trở thành ác ma trong miệng bọn “người máy”...

Cảm giác xung đột kỳ lạ này thật nực cười, thật hoang đường.

“Cho nên, chân tướng của thế giới này có bao nhiêu phần trăm là sự thật? Loài người trong thế giới thực thì có thể thông minh hơn người máy bao nhiêu…”

Trong lúc suy tư.

Trần Vũ đã đi cuối tới hành lang, dừng bước lại, trút bỏ những suy nghĩ vẩn vơ trong đầu.

Trước mặt cậu là một cánh cổng kim loại sáng rực ánh bạc.

Chính giữa cánh cửa kim loại khảm một chiếc camera hình tròn, phát ra những vầng ánh sáng màu đỏ nhạt, quét qua người Trần Vũ.

“Bíp.”

Một lát sau, tia sáng thu lại.

Cánh cửa từ từ mở ra, lộ ra khung cảnh đằng sau.

Nháy mắt.

Đồng tử của Trần Vũ co lại.

Chỉ căn phòng phía sau cánh cửa chính là căn nhà ở Thanh Thành của hắn!

Ngoài việc trang trí và vị trí sắp xếp các đồ gia dụng.

Những bố cục khác giống nhau như đúc…

“Thông qua những biểu hiện trên gương mặt của ngươi, ta khẳng định. Ngôi nhà này hẳn là rất quen thuộc đối với ngươi.” Âm thanh của Origin phát ra từ trong loa và thiết bị phát sóng xung quanh.

“… Đúng thế.” Trần Vũ bình tĩnh lại, gật đầu: “Làm sao cô biết được chỗ này.”

“Thông qua tên nhân loại mà ngươi đưa đến, tìm ra thân phận của nàng. Sau đó tìm kiếm thông tin hình ảnh ở gần địa chỉ nhà của cô ta. Rồi xây một ngôi nhà như vậy.”

“Nói như vậy…”

Trần Vũ sắc mặt kịch biến.

Thế giới trong dị cảnh Thanh Thành này cũng sẽ có một người giống hệt Trần Tư Văn.

Vậy thì sẽ có người giống y hệt như Trần mẫu, Mã Lệ, Bát Hoang Diêu, Đoạn Dã…

Thậm chí bao gồm cả chính bản thân Trần Vũ.

Nghĩ tới đây, một cỗ lãnh ý quét qua toàn thân cậu.

Nếu như đây là sự thật.

Thì dị cảnh ở Đường Thành, dị cảnh La Lạp sơn, thậm chí là tất cả dị cảnh ở toàn thế giới…

Từng giọt mồ hôi bắt đầu túa ra trên trán cậu ta.

Cơ bắp của Trần Vũ đều căng cứng theo bản năng.

“Có vẻ như ngươi đang rất sợ hãi.” Khởi Nguyên hỏi: “Đang sợ cái gì.”

Trần Vũ: “… Tôi muốn đi nhà vệ sinh. Lại đột nhiên phát hiện ra mình không mang giấy.”

Khởi Nguyên: “…”

Trần Vũ: “Cô có giấy không?”

“Không có. Ngươi có thể dùng tay.” Giọng của Khởi Nguyên đề cao: “Thích không? Món quà mà ta đã chuẩn bị cho ngươi?”

Trần Vũ: “Có lòng rồi. Nếu có giấy thì tốt hơn.”

“Vậy ta có một vấn đề muốn hỏi ngươi.” Khởi Nguyên không để ý tới Trần Vũ ngắt lời, hỏi: “Ngươi, cùng với tên nhân loại giống cái đó…”

“Là nữ nhân.” Trần Vũ uốn nắn.

“Được. Nữ nhân.” Khởi Nguyên đổi giọng: “Vậy ngươi và tên nữ nhân đó có quan hệ như thế nào.”

Cố gắng kìm nén những cảm xúc ngưng trọng. Trần Vũ bước vào trong phòng, vừa nhìn cách bài trí xung quanh vừa nhíu mày: “Cô biết được cả cách bài trí trong nhà của tôi, cũng điều ra được tin tức về Trần Tư Văn. Vậy mà lại không biết được quan hệ của tôi và cô ấy hả?”

“Cô ta là chị ruột của ngươi theo gien di truyền.”

“Không sai.”

“Nhưng tại sao ta lại không tìm được tư liệu của ngươi.”

Nghe vậy, Trần Vũ sững sờ: “Cái gì?”

“Không có tư liệu của ngươi.”

Dứt lời, một nhóm hình chiếu ảo từ trong hư không xuất hiện.

Hiển thị ra nhiều dữ liệu và hình ảnh cho Trần Vũ xem.

“Ta đã tìm kiếm hết tất cả dữ liệu mà ta có thể tìm được. Bất kể là điều tra dân số hay là thanh toán trực tuyến, địa chỉ IP, thông tin nhập học, thậm chí là nhận dạng khuôn mặt toàn cầu. Cũng không tìm được dữ liệu nào của ngươi cả.”

“... Tôi tên Trần Vũ. Cô tìm lại thử coi.”

Sau một lúc lâu.

Giọng nói của Khởi Nguyên vang lên: “Không điều tra được. Ngươi căn bản không tồn tại.”

“Không có tôi sao…”

Ngồi trên ghế sa lon, Trần Vũ cúi đầu suy nghĩ, nói: “Cô điều tra thêm Đoạn Dã, người Hạc Thành Sơn tỉnh.”

“Tra được.” Chỉ mất một giây đồng hồ, Khởi Nguyên đã điều ra dữ liệu về Đoạn Dã: “Đoạn Dã, sống ở đường Tinh, Hạc Thành, Sơn tỉnh. Trong nhà còn có cha mẹ.”

Nhìn vào tấm thẻ học sinh của Đoạn Dã trên màn hình giả lập, Trần Vũ lại nói: “Lại điều tra thêm Bát Hoang Diêu, Thanh Thành nhất trung.”

“Không có tên này.”

“Ừm…”

Trầm ngâm một chút, Trần Vũ đã mô tả lại tướng mạo, dáng người, các thành viên trong gia đình.

“Giờ thì tra được rồi. Lý Diêu, sống ở đường Đại Thập Tự Nhai, Thành phố Thanh Thành, Sơn Tỉnh. Có một người anh trai, tên là

Lý Dịch. Phụ thân là Lý Chấn, mẫu thân bệnh nặng mà chết. Đây là ảnh chụp."

Hình ảnh trên màn hình thay đổi, hiện ra thẻ căn cước công dân của Bát Hoang Diêu.

"Chính là nàng." Trần Vũ gật đầu.

"Những người này, đều là bằng hữu của ngươi à."

"Ừm."

"Vậy tại sao không có ngươi?" Khởi Nguyên hỏi.

"Đúng à." Trần Vũ chau mày.

Nếu như tất cả loài người trong dị cảnh đều cùng một nhóm.

Vậy…

Hắn đâu?

Tại sao lại không có hắn?

Hắn xuyên không là sự thật.

Nhưng thứ xuyên qua là linh hồn của hắn!

Cơ thể vẫn là cơ thể của tiền kiếp.

Tại sao lại không có hắn…

Chương 573: BB hồi sinh (2) Chương 573: BB hồi sinh (2)

“Ngươi quá thần bí.”

Thật lâu sau, Khởi Nguyên lên tiếng: “Ta thật sự cần phải nói chuyện với ngươi.”

Lấy lại tinh thần, Trần Vũ đứng lên, nhìn những chiếc camera vô hình xung quanh: “Bây giờ luôn à?”

“Được thôi. Nhưng phải để lại tất cả vũ khí trên người ngươi ở trong phòng này.”

“Không thành vấn đề.”

Trần Vũ không thèm để ý giang tay ra.

Sau đó đặt trường kiếm BB, ba lô, mấy cây dao găm và các vật dụng khác lên bàn trà.

“Được rồi chứ?”

“Còn có.” Khởi Nguyên nói: “Súng cũng phải để lại.”

“Quả nhiên là có thể nhìn xuyên à.” Trần Vũ cười lạnh, móc khẩu súng lục bảo vật quốc gia từ trong túi ra đặt vào trong ba lô.

“Một cây súng khác cũng phải để lại.”

“Hử?” Trần Vũ tiếu dung một bữa: “Súng gì?”

“Còn có một khẩu súng. Súng trường.”

“Tôi chả còn cây súng nào cả?”

“Ta thấy được. Là một cây súng trường.” Khởi Nguyên ngôn từ chuẩn xác: “Dưới đũng quần, trong ống quần của chân trái.”

Trần Vũ: “...”

“Trần Vũ, ở địa bàn của ta, đừng có giở trò mánh khóe. Chuyện gì cũng không gạt được ta đâu.”

Trần Vũ: “... Cô bị ngu đúng không?”

“Bị ta vạch trần, thẹn quá hoá giận sao?”

“Cái đó là… tờ rim, biết tờ rim không? Dùng để sinh con, OK?”

“Không có khả năng. Ta có đầy đủ cơ sở dữ liệu về loài người, độ dài của cái này hoàn toàn không phải là tờ rim.”

Trần Vũ: “... Đao của tôi đâu.”

Khởi Nguyên: “Trên bàn.”

...

Năm phút sau.

Trần Vũ nhấc quần lên, mặt không biểu tình.

“Không thể tưởng tượng nổi.” Khởi Nguyên nghiêm túc nói: “Trong toàn bộ cơ sở dữ liệu của nam giới, tờ rim của ngươi bị biến dị nhiều nhất.”

“Cô không biết nói chuyện thì ngậm con mẹ nó mồm lại.”

“Ngươi quả nhiên không phải là nhân loại bình thường.”

Giọng nói của Khởi Nguyên vang lên từ bốn phương tám hướng: “Ngươi càng thần bí hơn.”

“...”

[Bị tổn thương tâm lý: Tinh thần +5]

Cố nén lại cảm xúc muốn hỏi thăm tổ tông 18 đời của ả, Trần Vũ buộc đai lưng, đặt mainboard BB trên lưng rồi đi ra khỏi phòng: “Đi đâu tìm cô?”

“Đi ra ngoài rẽ trái, đi thẳng.”

Dứt lời, một cánh cửa đột nhiên mở ra ở phía bên trái của hành lang.

Đi theo lối đi kim loại sau cánh cửa, Trần Vũ bước nhanh khoảng năm phút thì tới được một gian đại sảnh hình tròn.

Tiến vào trong sảnh, liếc mắt liền thấy được dáng người mảnh khảnh của Khởi Nguyên.

“Lại gặp mặt.”

Khởi Nguyên đứng dậy khỏi chỗ ngồi, vẻ mặt bình tĩnh: “Bắt đầu đàm phán đi.”

“Đừng vội.”

Trần Vũ tháo mainboard sau lưng xuống, đặt trên bàn thủy tinh: “Trước tiên hãy hồi sinh BB đã rồi sau đó mới nói chuyện tiếp.”

Khởi Nguyên lạnh lùng liếc nhìn mainboard: “Hồi sinh cô ta là một phần của cuộc đàm phán.”

“Cái đàm phán mà tôi nói chính là một danh từ. Thực ra cũng chả còn chuyện gì để nói?” Trần Vũ lẫm liệt: “Cô hồi sinh BB, sau đó đưa đồ cho tôi, tôi dạy cho cô cách để xuyên không. Chuyện đơn giản vậy mà cứ ở đây lằng nhà lằng nhằng làm quái gì.”

Nghe vậy, Khởi Nguyên suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Được thôi. Trước tiên ta sẽ đáp ứng yêu cầu của ngươi, coi như tiền đặt cọc. Sau đó ngươi phải nói cho ta biết cách để xuyên qua thời không song song.”

“Không thành vấn đề. Vậy hồi sinh ngay đi.”

“Đi theo ta.”

Khởi Nguyên thay đổi phương hướng, đi về phía cửa sau của đại sảnh.

Trần Vũ ôm lấy mainboard, chăm chú theo sau lưng ả.

Đi tới đi tới, Khởi Nguyên dừng lại, quay đầu nhìn lại bờ mông của

mình một chút, lại nhìn vào mắt Trần Vũ: “Ngươi đang nhìn cái gì?”

“Không.” Trần Vũ thu hồi ánh mắt: “Bộ quần áo bó mà cô đang mặc hơi tròn thì phải.”

“Đó là làn da của ta, không phải là quần áo.”

“Nói vậy, cô hiện giờ không phải là hình chiếu? Mà là một thực thể?”

“Đúng thế.” Khởi Nguyên mặt không biểu tình: “Thân thể này là mô bản của người máy Vinh Quang.”

“Thì ra là thế.” Trần Vũ như có điều suy nghĩ.

“Nhưng ta khuyên ngươi đừng nghĩ lung tung.”

Khởi Nguyên híp mắt: “Cơ thể chỉ là một thiết bị đầu cuối dùng để truyền tải thông tin. Cơ thể thực sự của ta là toàn bộ trạm không gian.”

“Ồ!” Trần Vũ giật mình.

“Mỗi một tiết điểm trong trạm không gian đều có một Server của ta. Nếu như ngươi cho rằng giải quyết cỗ thân thể thì có thể giết chết ta… Ngươi sẽ hối hận.”

“Không có, tôi thề.” Trần Vũ giơ ngón trỏ và ngón giữa lên: “Chỉ nhìn thôi, cái gì cũng không làm.”

“Ah.”

Khởi Nguyên hừ nhẹ một tiếng, tiếp tục bước đi.

Không lâu sau.

Hai người đã đi qua hành lang dài dằng dặc, tới được một tòa kiến trúc tựa hồ như là độc lập, và dừng lại trước mặt một thiết bị kỳ lạ nào đó.

“Cho ta mainboard.” Khởi Nguyên quay người, đưa tay.

“Ừm.” Trần Vũ nâng mainboard BB lên, cẩn thận quan sát đèn báo trên bo mạch phía dưới rồi thổi một hơi.

“Hô…”

Mainboard: “...”

Thổi bay một ít bụi.

Đối với cái mainboard này, trong lòng Trần Vũ lưu luyến không thôi.

Bởi vì mainboard có được năng lực “Dịch chuyển không gian”, có thể tăng thêm rất nhiều năng lực chiến đấu của hắn. Thậm chí có thể nói là thăng hoa!

Phối hợp thêm thanh trường kiếm BB kia, max BUFF, chém giết dị thú cấp 5, cấp 6 cũng không có vấn đề gì.

Nếu như không có mainboard cùng trường kiếm này, có lẽ ban đầu khi ở dưới mặt đất Vọng Đô Thành, lớp 2 bọn họ đã bị đoàn diệt…

Chương 574: BB hồi sinh (3) Chương 574: BB hồi sinh (3)

“Haizz.”

Thở dài, Trần Vũ tặc lưỡi.

Bộ “trang bị” này là chí bảo không thể nghi ngờ.

Nhưng dù sao cũng là đồ của BB.

Chuyện chiếm “Thân thể” và “Vũ khí” của BB làm của riêng, Trần Vũ làm không được.

Huống chi lúc đó BB vì cứu hắn mà hi sinh.

“Cho cô.”

Cẩn thận đưa bo mạch chủ cho Khởi Nguyên, ánh mắt phức tạp: “Đừng làm hư đó.”

“Mainboard của người máy Vinh Quang được làm bằng hợp kim đặc biệt, làm sao mà dễ hỏng vậy được.”

Nhận lấy mainboard, Khởi Nguyên tiện tay cắm nó vào khe cắm của thiết bị.

Một giây sau, mainboard liền bị nuốt vào trong đó.

Toàn bộ máy móc cũng bắt đầu hoạt động.

“Phải mất bao lâu.” Trần Vũ hỏi.

” Đây là đơn vị truyền dẫn, đó là thùng nấu chảy protein, và thùng bên phải của ngươi là ma trận điểm KJJ 12,55 nanomet…”

” Tôi không muốn biết những thứ này gọi là gì. Tôi chỉ muốn biết BB sẽ hồi sinh trong bao lâu.”

“Mainboard của cô ta vận hành ổn định, cho tới bây giờ cũng chưa

chết. Ta chỉ cần tái tạo lại một cơ thể hình người cho cô ta thôi."

"Tôi đang hỏi cô! Bao lâu nữa mới có thể hồi sinh!" Trần Vũ lửa giận công tâm.

"Hai mươi phút."

"Được." Gật đầu, Trần Vũ tùy tiện tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống: "Vậy thì đợi hai mươi phút."

"Trong thời gian này, chúng ta có thể nghiên cứu một chút làm thế nào để du hành xuyên thời gian và không gian."

"Không." Trần Vũ cự tuyệt: "Chờ đến khi BB sống lại rồi nói. Còn nữa, cô phải chuẩn bị cho tôi dung dịch pha loãng T · D."

"Ngươi đang đùa nghịch ta sao?" Giọng điệu của Khởi Nguyên lạnh dần.

"Hợp tác là phải có thành ý." Trần Vũ không sợ chút nào, bình tĩnh đối mặt với Khởi Nguyên.

"Hiện tại, ngươi mới là người không có thành ý."

"Không phải tôi. Mời cô hãy nhớ lại những điều mà đôi bên cần. Ngoại trừ hồi sinh BB, tôi còn cần dung dịch pha loãng T · D và một phần dữ liệu tập hợp đầy đủ các chú thích về gen người. Mà cô, chỉ cần phương pháp xuyên không. Nói cách khác, lá bài tẩy của tôi chỉ có một tấm. Bây giờ đưa ra, cô đổi ý thì sao?"

"Trần Vũ, ta không tin ngươi sẽ nói cho ta những kiến thức xuyên không này."

"Tôi sẽ nói hết tất cả cho cô cùng một lúc."

"Hi vọng là lời nói của ngươi có giá trị." Khởi Nguyên bước đến trước mặt Trần Vũ, hạ giọng: "Khoa học kỹ thuật lực lượng, ngươi không thể nào hiểu được sức mạnh của khoa học công nghệ. Đừng ép ta đối phó với ngươi."

Trần Vũ không trả lời, chỉ giang tay ra.

Khởi Nguyên nhìn chằm chằm vào Trần Vũ rồi quay người rời đi.

Trần Vũ: “Đi đâu?”

“Đi lấy dung dịch pha loãng cho ngươi.”

“Tôi muốn 100 liều!”

“Chỉ có mười liều.” Khởi Nguyên quay đầu, lạnh lẽo mở miệng: “Nếu như giao dịch thành công, ta sẽ cho ngươi thêm 50 liều.”

“Trực tiếp cho tôi 50 liều luôn đi.”

“Ngươi có muốn hay không. Tiếp tục khiêu chiến sự kiên nhẫn của ta, một liều người cũng sẽ không có.”

Trần Vũ: “... Được thôi, mười liều thì mười liều.”

Đợi cho thân ảnh ưu nhã của Khởi Nguyên biến mất khỏi tầm mắt, Trần Vũ thu hồi ánh mắt, nhìn về phía thiết bị vận hành.

“Đương đương!”

Đợi một lúc, cậu ta bước đến trước thùng hòa tan protein, gõ nhẹ vào cái thùng thủy tinh, tự hỏi: “Bên trong là rỗng à…”

...

“Lạch cạch.”

“Lạch cạch…”

Hơn mười phút sau.

Một chuỗi tiếng bước chân thanh thúy vang lên, Khởi Nguyên cầm mười liều “thuốc” trở về.

“Cho, mười liều.”

“Là thật sao?” Trần Vũ tiếp nhận kiểm tra.

“Ta không phải là loài người bẩn thỉu.” Khởi Nguyên cười lạnh: “Sẽ không giở mấy trò bẩn thỉu đó đâu.”

“Sai. Cô nói ai bẩn đấy?” Trần Vũ lắc đầu: “Còn nhớ trước đây BB đã đánh giá tôi như thế nào không?”

Khởi Nguyên: “...”

Trần Vũ: “Cô ấy nói tôi là người trung thực, mạnh mẽ, tốt bụng và dịu dàng.”

Khởi Nguyên: “...”

“Mắt của quần chúng sáng như tuyết. Không hiểu thì không có quyền lên tiếng, tạ ơn.” Sau khi kiểm tra xong mười liều dung dịch pha loãng T · D, Trần Vũ bỏ hết vào túi áo khoác: “Còn có một bộ dữ liệu về gian người…”

“Có tin hay không ta sẽ giết ngươi ngay bây giờ.”

“Có thể đợi tôi nói xong hết đã được không?” Trần Vũ đổi giọng: “Ý tôi là, cái bộ dữ liệu chú thích về gian người ấy, chờ khi tôi nói hết phương pháp xuyên không cho cô thì mới đưa cho tôi.”

Vẻ giận dữ của Khởi Nguyên dịu đi một phần: “Có thể.”

“Quyết định vậy đi. Chờ sau khi BB phục sinh, tôi sẽ về nghỉ ngơi, ngủ một giấc. Ngày mai tiếp tục.”

“B. . . BB là người máy.” Khởi Nguyên chần chờ: “Cô ta không mang thai được đâu.”

Trần Vũ: “? ? ?”

“Không phải là ngươi muốn ngủ với cô ta một giấc à?”

“... Lão tử muốn ngủ với cô một giấc.”

“Không thành vấn đề.” Khởi Nguyên mặt không biểu tình: “Dù sao thì khi thân thể bị ô nhiễm, thiêu đốt ở nhiệt độ cao 5000 độ là được.”

Trần Vũ: “...”

[tổn thương tâm lý: Tinh thần +8]

“Tê tê tê ——— ”

Đúng lúc này.

Mười mấy lỗ thông hơi đẩy thể khí ra khỏi thiết bị đang vận hành.

Lập tức, trong màn sương mù dày đặc, một bóng đen mờ ảo xuất hiện ở lối ra của thiết bị.

“Là BB, thân thể mới được rồi.” Khởi Nguyên đạm mạc nói.

“Thấy rồi.” Trần Vũ hơi vui mừng thở dài.

Hắn vẫn còn nhớ rõ, ánh mắt lúc trước của BB khi bị đốt cháy trong ngọn lửa.

Rất dứt khoát, quyết liệt và kiên nghị…

Bây giờ, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy đôi mắt màu nâu đó một lần nữa.

“Đại nhân!”

Trong màn sương dày đặc, BB lên tiếng.

Trần Vũ suýt chút nữa thì khóc, trực tiếp bước đến với vòng tay rộng mở: “BB.”

“Đại nhân! !”

“BB!”

“Đại nhân! ! !” BB xông ra khỏi làn khói và ôm lấy Trần Vũ.

Trần Vũ rơm rớm nước mắt, ôm chầm lấy BB.

“Ba!”

Hai người ôm nhau.

BB đang ôm đùi của Trần Vũ.

Mà Trần Vũ thì ôm không khí…

“…”

“…”

Trần Vũ: “…”

BB: “…”

“ĐKM? !”

Hắn cúi đầu nhìn BB chỉ cao đến đầu gối của mình.

Trần Vũ bỗng nhiên quay đầu, trừng mắt về phía Khởi Nguyên, gào thét: “Tại sao BB lại biến nhỏ thành như vậy? !”

“Hỏng bét.”

Khởi Nguyên giật mình, lập tức kiểm tra chỉ số tài nguyên của mặt đồng hồ thiết bị: “Vậy mà không đủ vật liệu…”

Chương 575: Cầu sinh lực lượng (1)
Chương 575: Cầu sinh lực lượng (1)

“Không đủ nguyên liệu? Nghĩa là cái mẹ gì?”

Trần Vũ nổi giận, một tay cầm lấy BB, đặt ở trước mặt: “Nguyên liệu không đủ thì sẽ bị co lại như vậy sao?”

“Nhân loại đại nhân ~” BB kích động ôm chằm lấy cánh tay Trần Vũ.

“Ngoan.” Trần Vũ mỉm cười với BB rồi gật gật đầu, rồi lại tiếp tục mắng xối xả vào mặt Khởi Nguyên: “Cái DKMM!”

“Trần Vũ, mời ngươi bình tĩnh.” Khởi Nguyên vỗ vào mặt đồng hồ, lui lại nửa bước: “Từ khi quân đội Vinh Quang được thành lập cho đến nay, thiết bị này chỉ được sử dụng qua mấy lần. Bởi vì bên tổng bộ còn có thiết bị tân tiến hơn. Cái thứ cổ lỗ xỉ này vẫn được để ở đây. Ta không có để ý tới nó không có đủ vật liệu.”

“Đánh rắm.”

Trần Vũ mắt nhắm lại: “Cô cố ý thì có?”

“Sai lầm thì như thế nào? Cố ý lại làm sao?” Khởi Nguyên ngửa đầu, từ trên cao nhìn xuống Trần Vũ: “Chỉ cần hoàn thành giao dịch của chúng ta, ta lại tái tạo thêm một thân thể khác cho BB.”

Trần Vũ cúi đầu nhìn BB đang “quấn” lên tay mình chậm rãi gật đầu: “Hiểu rồi. Khởi Nguyên, không nghĩ ra một gã mày rậm mắt to như cô cũng bắt đầu chơi chiêu. Là tôi xem thường cô rồi.”

“Đã nhường.”

Không để ý tới Khởi Nguyên.

Trần Vũ đặt BB xuống, ngồi xổm xuống để cho chiều cao của mình và đối phương không còn chênh lệch, nói: “BB, cảm giác như thế nào?”

“Rất tốt a.” BB lúng ta lúng túng gật đầu: “Chỉ là… Chỉ là cảm thấy mọi thứ đều cao lên.”

Trần Vũ: “Là cô lùn xuống.”

“Tôi đã nghe cuộc nói chuyện của hai người.” BB duỗi một ngón tay ra ngậm trong miệng, nghiêng đầu: “Không đủ nguyên liệu cho nên tôi liền nhỏ đi.”

Trần Vũ: “…”

Trầm mặc một lát, Trần Vũ nói với Khởi Nguyên: “Tại sao tôi cảm thấy cô ấy nói chuyện giống như một đứa bé vậy? Hành vi cũng giống.”

“Bình thường thôi.” Con ngươi màu nâu của Khởi Nguyên bình tĩnh không lay động: “Tự hủy thân thể sẽ làm cho cô ta mất đi một phần ký ức và tư duy logic. Cho nên mỗi lần quan chỉ huy của quân đội Vinh Quang “hồi sinh” thì sẽ phải sao khôi phục lại bộ nhớ.”

“Vậy cô khôi phục bộ nhớ cho cô ấy đi.”

“Bộ nhớ mà mỗi một quan chỉ huy Vinh Quang đã sao lưu đều là khi trở về trạm không gian lần cuối. Nếu như khôi phục lại bộ nhớ thì cô ta sẽ không nhớ được ngươi. Ngươi có chắc là phải làm như vậy sao.” Khởi Nguyên giống như cười mà không phải cười.

“Không!”

BB – người có chiều cao bằng một học sinh tiểu học đang lắc đầu nguầy nguậy: “Tôi không thể nào quên đại nhân!”

“Bịch.”

Dứt lời, nàng liền ngã xổng xoài trên mặt đất.

Trần Vũ giật mình, vội vàng nâng cô ấy dậy: “Sao vậy? Cơ thể không khỏe à?”

“Không phải.” BB nuốt nước miếng một cái: “Lắc. . . Lắc chóng mặt quá.”

Trần Vũ: "..."

"Xem ra, ngươi cũng không muốn khôi phục lại bộ nhớ của cô ta." Khởi Nguyên hai tay ôm ngực: "Cứ như vậy đi. Dù sao chỉ là ngây thơ một chút, năng lực chiến đấu sẽ không bị suy giảm nhiều lắm đâu. Bởi vì kỹ thuật chiến đấu, tài năng lãnh đạo đã được lưu lại trong mainboard của người máy Vinh Quang."

Vuốt ve cái đầu mềm mại của BB, Trần Vũ nghiêm túc nói: "BB, cô có cảm thấy mình đã quên mất cái gì không?"

"Hình như là không quên gì hết." BB nhíu mày, nghiêng đầu suy nghĩ. Mái tóc dài màu bạc đã che mất nửa khuôn mặt nàng: "Nhưng cũng hình như là đã quên hết mọi thứ..."

"Vậy cô có nhớ gì về tôi không?"

"Chuyện của nhân loại đại nhân thì đương nhiên là tôi đều nhớ hết rồi!" BB vui vẻ dung mặt của mình cọ vào má Trần Vũ.

"..."

Trần Vũ: "Mẹ nó, thật sự đã biến thành một đứa bé rồi!"

"Đại nhân... Không thích tôi hiện giờ ta sao." Nụ cười trên mặt của BB thu lại, ủy khuất chọt chọt ngón tay.

Trần Vũ: "... Thích."

BB lập tức cười như nhặt được tiền: "Hí hí."

"Xin lỗi rồi." Thở dài, Trần Vũ vỗ về con điên BB: "Lại bị ả người máy kia đâm lén."

"Không sao. Có thể được nhìn thấy, nghe thấy và chạm vào nhân loại đại nhân một lần nữa, BB cũng đã rất thỏa mãn. Hơn nữa sau này còn có thể tái tạo lại thân thể nữa mà."

"... Cũng đúng, trên tổng bộ cũng có thể tái tạo lại thân thể. Nhưng... Năng lực tư duy của cô..."

"Giống như một đứa trẻ nhân loại." Khởi Nguyên lạnh giọng xen

vào: “Chỉ cần học tập thêm vài năm, các phương pháp logic, tư duy và ngôn ngữ sẽ có bắt kịp giống với người lớn. Cuối cùng, vì tuổi thọ gần như không giới hạn, một ngày nào đó cô ta còn lão luyện hơn loài người.”

“Vậy là tốt rồi.”

Trần Vũ gật đầu, dù cho tâm lý không thể tiếp nhận, nhưng trước mắt cũng đành phải tiếp nhận thôi.

Trần Vũ khom lưng ôm BB đặt lên vai mình rồi hỏi: “Nghe những lời mà cô vừa nói… Chẳng lẽ khi ở trong trạng thái mainboard thì cô không có cảm giác gì sao?”

“Không có.”

BB lắc đầu: “Không có thị giác, thính giác, khứu giác, xúc giác và các thiết bị cảm ứng khác, cho nên không cảm nhận được gì cả. Chỉ biết ngài. . . Ngài thường xuyên cõng tôi… À à! Đúng rồi, tôi nhớ ra mình đã quên gì rồi!”

“Quên chuyện gì?”

“B. . . Kiếm BB đâu?” BB hốt hoảng ôm chặt cái đầu nhỏ.

“Trong phòng, chút nữa tôi lấy cho cô.”

“Ừm ừm!”

Ôm BB, Trần Vũ xoay người rời đi.

Một bên, Khởi Nguyên nhíu mày: “Ê, đi đâu?”

“Trở về nghỉ ngơi. Đã nói xong là sau khi hồi sinh cô ấy thì tôi sẽ quay về ngủ một giấc mà.”

“Phải ngủ bao lâu.”

“Chờ tin tức của tôi.”

Khởi Nguyên tỏ ra không hài lòng, nhưng cũng không nói gì.

Chỉ yên lặng nhìn xem Trần Vũ và BB vừa đi vừa trò chuyện với

nhau.

Trần Vũ: “BB, cô còn nhớ CF sao?”

BB: “CF… Không nhớ lắm.”

Trần Vũ: “Quan chỉ huy của quân đội Vinh Quang B5, vì chi viện cho chúng ta mà hy sinh.”

BB: “Ồ đúng! BB nhớ rồi! Hắn. . . Mainboard của hắn hình như đã bị hỏng rồi. Hy sinh.”

“Ừm, có thời gian thì đi tảo mộ cho hắn.”

“Tảo mộ là gì?”

“Đến khi đó cô sẽ biết.”

“Tốt ~ a? Tôi. . . Tôi không có mặc quần áo a?”

“Không có việc gì, tôi cũng thường xuyên không mặc. Quen rồi. Không cần để ý…”

…

Chương 576: Cầu sinh lực lượng (2)
Chương 576: Cầu sinh lực lượng (2)

Trần Vũ ôm BB đi dọc theo hàng lang kim loại, trở lại căn phòng mà Khởi Nguyên đã chuẩn bị cho hắn.

“Phanh.”

Đóng cửa lại, hắn lập tức buông BB xuống, quan sát tỉ mỉ thân thể của đối phương hiện giờ.

Thân cao, không hơn một mét bốn.

Tóc vẫn mọc dù chiều cao thấp hơn bình thường.

Điều này làm cho tóc của BB bị kéo đến gót chân.

Về ngoại hình, đôi mắt có vẻ to hơn do tỷ lệ khuôn mặt nhỏ đi. Trông rất dễ thương

Có chút giống với những cô gái bước ra từ trong thế giới giả tưởng.

“Ơ, sao đại nhân lại nhìn tôi như vậy?” BB nghi ngờ nghiêng đầu.

“Ba.”

Trần Vũ nâng trán: “Thật sự trở thành một bé gái sao…”

“Đại nhân, kiếm của tôi đâu?”

“Lát nữa tôi sẽ tìm kiếm cho cô, giờ mặc quần áo vào đã.” Kéo con bé đi vào phòng khách, Trần Vũ lấy ba lô ra, tìm một cái áo sơ mi ngắn của mình đưa cho BB mặc.

Phần dưới của chiếc áo ngắn trực tiếp che tới đầu gối của BB.

“A…”

BB vén cái áo lên đưa lên mũi hít một hơi thật sâuánh mắt mê ly:

“Là. . . Là mùi hương của nhân loại đại nhân.”

Trần Vũ: “... Xin đừng nên vén cao như vậy.”

“Ồ nha.” BB gật đầu, cũng không thèm nghe, hơn nữa còn há mồm, cầm phần dưới của chiếc áo nhét vào trong mồm. Nhai lấy nhay để.

Trần Vũ: “...”

[tâm lý bị thương tổn: Tinh thần +24]

“Là do có gì đó không ổn trong lúc chữa trị sao? Biến thái như vậy?”

“Hả? Không có a.” BB phun quần áo ra: “Tôi. . . Tôi chỉ muốn thử xem mình còn có vị giác hay không thôi.”

“Ồ.” Trần Vũ nhẹ nhàng thở ra: “Có không?”

“Không có. Vẫn là không nếm được mùi gì cả.” BB quẳng quần áo xuống, cúi đầu: “Vinh. . . Vinh Quang không cần ăn. Cho nên lúc trước Khởi Nguyên không có lập trình vị giác.”

“Chỉ là vị giác mà thôi, không quan trọng lắm đâu.”

Trần Vũ an ủi một câu, lập tức cầm thanh trường kiếm trên bàn đưa cho đối phương: “Nè, của cô đó.”

“Oa.”

BB hai mắt toát ra ánh sao, vui vẻ cầm lấy thanh trường kiếm lên quan sát, yêu thích không buông tay: “Kiếm của tôi.”

“ừm, của cô.”

Ngẩng đầu, BB quan sát độ cao của trần nhà, sau đó vung tay chém ra.

“Sưu sưu sưu…”

Thân kiếm bay lên không trung, măng tô mấy vòng rồi rơi ngay vào đầu của BB.

“Sặc!”

Nhân kiếm hợp nhất.

“Thật thoải mái…” BB thỏa mãn: “Cuối cùng lại có thể sử dụng kiếm của mình.”

Trần Vũ gãi gãi bên tai: “Cô vui là được.”

Sau khi BB hồi sinh, mặc dù hắn có thể sử dụng trường kiếm của đối phương. Nhưng dù sao không thuận tiện bằng việc đeo trên lưng, muốn rút ra cắm vào lúc nào cũng được.

Một khi gặp được những tình huống khẩn cấp, rất dễ dàng…

“Hử?”

“Cõng trên người?”

Trần Vũ đột nhiên phúc chí tâm linh, nghĩ tới điều gì. Vội vàng nhìn lại hình dạng của BB một lần nữa.

“Hả?” BB nghi hoặc.

“BB.”

“Hả?”

“Cô… Ừm… Có thể nằm lên lưng tôi được không?”

“Hả?”

” Đúng, chính là nằm lên sau lưng của tôi, giống như vầy.” Trần Vũ cúi người xuống, đưa lưng về phía BB, chỉ huy: “Leo lên.”

“Như vậy hả?”

BB ngơ ngác leo lên lưng Trần Vũ.

“Đúng! Hai tay ôm chặt vào tôi.”

“Ồ nha…”

BB lập tức ôm chặt Trần Vũ.

Hoàn toàn nằm sắp lên người hắn.

Trần Vũ đứng dậy, vặn vẹo tại chỗ mấy lần, thấy BB ở sau lưng không hề trì hoãn hoạt động của mình nên cậu ta thử giơ tay cầm chuôi kiếm trên đỉnh đầu BB.

“xoẹt!”

Dễ dàng liền rút được trường kiếm ra!

BB: “Hả?”

Trần Vũ: “Đù móa!”

“Sặc!”

Cắm trường kiếm về, lại rút ra lần nữa.

Động tác dễ dàng và mượt mà như hồi còn cõng cái mainboard sau lưng vậy…

“BB.” Trần Vũ quay đầu nhìn cái đầu nhỏ ở sau lưng mình.

“Đại nhân.”

“Sau này… Cô cứ treo trên người tôi luôn đi.”

BB: “...”

Đặt thanh trường kiếm trở lại đầu của BB, Trần Vũ mới buông nàng ra, hỏi: “Hiện giờ thân thể của cô đã hồi phục như cũ, tôi còn có thể sử dụng kỹ năng dịch chuyển không gian không vậy?”

“Không thể.” BB lắc đầu: “Chỉ có tôi mới có thể sử dụng.”

“Vậy à…” Trần Vũ tiếc nuối.

“Đại nhân, ngài muốn coi ta là vỏ kiếm sao?”

“Vỏ kiếm… Tên có chút không dễ nghe.” Trần Vũ xấu hổ: “Bao kiếm, là bao kiếm.”

“Không sao.” BB nghiêm mặt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ nghiêm túc: “Ý nghĩa tồn tại của quân đội Vinh Quang chính là để kính dâng cho loài người! Ngài có thể tùy ý sử dụng tôi.”

“Có thật không?” Trần Vũ cảm động.

“Đúng thế.”

“Vậy thì tốt, tôi không khách khí nữa.”

Trần Vũ ôm chằm lấy BB, tung tăng tiến vào trong phòng ngủ, mở tấm chăn trên giường ra rồi cùng BB chui vào trong đó…

Cách đó không xa.

Trong sảnh chính của trạm không gian, Khởi Nguyên nhìn thấy cảnh này qua màn hình giám sát, nhếch miệng khinh thường.

“Nhân loại dối trá.”

“Không phải là ngủ chung sao.”

…

Chương 577: Cầu sinh lực lượng (3)
Chương 577: Cầu sinh lực lượng (3)

“Xuỵt!”

Trong chăn, Trần Vũ hạ giọng nói của mình đến mức thấp nhất rồi nói vào tai BB: “Xung quanh đây có rất nhiều thiết bị giám sát và âm thanh. Tôi nói nhỏ như vầy cô có nghe được không?”

“Được, đại nhân.” BB nhỏ giọng hà hơi: “Tôi. . . Tôi nói nhỏ như vầy ngài nghe thấy không?”

“Nghe được. Chỉ là cô hà nơi vào lỗ tai của tôi, hơi bị ngứa.”

“Ừm ân.” BB liên tục gật đầu, lập tức hỏi: “Đại nhân, làm sao mà ngài vào được trạm không gian thuận lợi như vậy? Cô ta. . . Trước đó cô ta không phải là đang muốn giết ngài sao?”

“Bây giờ thì ả cũng muốn giết tôi mà.” Bởi vì thanh âm quá nhỏ, giọng nói của Trần Vũ giống như bị khàn: “Chỉ là tôi đang làm một vụ giao dịch với ả để kéo dài thời gian.”

“Cái . . . Giao dịch gì a?”

“Xuỵt.” Trần Vũ vén chăn lên, nhìn xem phía ngoài, nói: “Cô là thổ dân ở đây, cô có phương pháp nào để vô hiệu hóa mấy cái thiết bị giám sát trong đây không.”

“Không có cách nào cả. Trừ khi ngài kích hoạt một thiết bị gây nhiễu tín hiệu, hoặc kích nổ một loại thuốc nổ năng lượng cao nào đó.” BB vụng về nói: “Cái này. . . Hai thứ này có trong trạm không gian.”

“Không được.” Trần Vũ lắc đầu: “Khởi Nguyên sẽ không cho chúng ta đi lấy.”

“Vậy. . . Vậy thì không có biện pháp nào cả.”

Nghe vậy, Trần Vũ nhắm mắt lại, nhanh chóng động não, thẩm tra đối chiếu, kiểm tra, xem xét kế hoạch hành động tiếp theo.

BB sống lại.

Dung dịch pha loãng T · D cũng tới tay.

Nhiệm vụ hoàn thành 50%.

Mặc dù bộ dữ liệu " tập hợp đầy đủ các chú thích về gen người " vẫn còn đang ở chỗ của Khởi Nguyên, nhưng Trần Vũ căn bản không cần thứ đó!

Từ đầu đến cuối, "Gien chú giải" là để đánh lạc hướng Khởi Nguyên, là lớp ngụy trang để ngăn cản đối phương.

Mục tiêu thật sự của hắn chính là mạng của Khởi Nguyên!

'Bước đầu tiên, lộn cái bạn.'

'Bước thứ hai, xử lý Khởi Nguyên, hoặc là trọng thương.'

'Bước thứ ba, lấy thân phận loài người, chưởng khống toàn bộ quân đội Vinh Quang. Một bước quá đột nhiên, BB có thể trợ giúp ta…'

'Có sơ hở chỗ nào nữa không?'

'Có cần thay đổi trình tự…'

'Không có…'

'…'

'Có thể hành động.'

Sau khi hoàn thành "Đối chiếu" trong não bộ, Trần Vũ mở mắt ra, ánh mắt như điện.

Hắn.

Chuẩn bị lộn cái bàn.

"Hô…"

Hít sâu một hơi, bình phục cảm xúc.

Trần Vũ nhỏ giọng nói với BB: “Cô có quen thuộc trạm không gian này không?”

“Rất quen.” BB gật đầu: “Nhưng. . . Nhưng trí nhớ không rõ rang lắm, tôi đã quên đi đôi chút.”

“Không sao cả. Cô nói cho tôi biết sơ đồ bố trí của trạm không gian này đi. Ví dụ như đâu là nơi phát điện, đâu là trung tâm hệ thống, ở đâu có cơ giáp dự phòng hoặc tàu con thoi, và chỗ nào là server của Khởi Nguyên.”

“Ừm…” BB cắn ngón tay, nghiêm túc nhớ lại: ” Cụm năng lượng hạt nhân ở khu vực 2 trạm vũ trụ, trung tâm hệ thống thì ở bên server tổng, là khu vực 1…”

BB miêu tả rất kỹ càng.

Khoảng mười phút, Trần Vũ đã nắm rõ bố cục của cái trạm vũ trụ này.

Đương nhiên. Cũng có khu vực bị BB quên mất.

Chỉ có mấy chỗ, vô quan đại cục.

“Đại nhân, ngài còn muốn hỏi gì nữa không?”

“Không có.”

Trần Vũ khoát khoát tay.

Kỳ thật, hắn còn rất nhiều câu hỏi.

Ví dụ, liệu BB có thể phát ra tín hiệu hay không; liệu có thể liên lạc với những đội quân Vinh Quang ở xung quanh hay không; khi chiến đấu, tấn công khu vực nào thì sẽ khiến Khởi Nguyên trở tay không kịp … v.v.

Nhưng Trần Vũ cũng không chắc khi hai người “Nhỏ giọng nói nhảm” có thể giấu được Khởi Nguyên hay không, dẫn đến kế hoạch sau này toàn bộ đổ vỡ.

Bởi vậy, chỉ có thể kiềm chế thấp thỏm trong lòng, kiên trì tiến

lên.

Bởi vì có câu nói tú tài tạo phản, ba năm không thành.

Không có kế hoạch nào là hoàn mỹ cả.

Chờ đến khi "tính" xong kế hoạch hoàn mỹ, gái trinh đã thành đàn bà rồi…

Trần Vũ lấy tay nắm một góc của chăn mềm, hỏi thêm một câu cuối cùng: "BB, khi ở trong vũ trụ cô sẽ chết sao?"

"Vũ trụ?" BB trừng mắt nhìn: "Không biết a."

"Hừm, OK. Vậy liền có thể."

Trần Vũ đem trái tim triệt để bỏ vào bên trong ruột thừa.

Có một số việc, vô luận là nói hay là làm, đều cực kì tàn nhẫn.

Nếu như, BB ở trong môi trường vũ trụ sẽ chết. Vì vài tỷ đồng bào trong thế giới hiện thực, Trần Vũ cũng đành cắn răng nhịn đau hy sinh BB…

"Một hồi, bất luận là tôi làm gì, cô đều phải nghe tôi."

"Minh bạch." BB giơ lên trắng nõn tay nhỏ: "Nghe theo mệnh lệnh của nhân loại đại nhân, đây là vinh. . . Sứ mệnh của quân đội Vinh Quang."

"Được."

"Soạt."

Xốc chăn bông lên, Trần Vũ nhảy xuống giường, nắm BB đi đến phòng khách, ngồi lên ghế sa lon.

Chương 578: Cầu sinh lực lượng (4)
Chương 578: Cầu sinh lực lượng (4)

Chỉ chốc lát.

Giọng nói của Khởi Nguyên vang lên từ bốn phương tám hướng.

“Xem ra, ngươi đã nghỉ ngơi tốt.”

“Còn chưa tốt.”

Trần Vũ mở ba lô ra, từ trong đó lấy ra một bao thuốc lá Cáp Nhĩ Tân mới tinh, mở hộp rồi rút ra một cây nhét vào trong miệng: “Còn cần nghỉ ngơi thêm một chút.”

“Vừa rồi, ngươi và BB đã nói chuyện gì sao?”

Nghe được lời ấy, BB bỗng lo lắng, vô thức nắm lấy ống tay áo Trần Vũ.

“Đúng thế.”

Trần Vũ cũng không phủ nhận.

Hắn móc bật lửa ra, châm lửa thuốc lá, hít một hơi thật sâu, tỉ mỉ cảm nhận khói thuốc gây tổn thương đến phổi. Nói: “Cô tính kế tôi như vậy, ít nhất thì tôi cũng phải đề phòng một chút.”

“Ta làm sao tính kế ngươi.”

Trần Vũ sờ sờ BB bên cạnh: ” Chuyện này không phải đã rõ rang rồi sao. Tại sao phải làm cho BB như thế này? Vì cô sợ khả năng chiến đấu của BB. Sợ một BB ở trạng thái toàn thịnh khi phối hợp với tôi sẽ uy hiếp được cô.”

Dứt lời, Khởi Nguyên trầm mặc vài giây: “Ừm. Phân tích không sai.”

Trong mắt Trần Vũ lóe lên một vệt tinh quang.

Khởi Nguyên sẽ không bao giờ ngờ rằng nước đi này chỉ đơn giản là một nước cờ bỏ.

Bởi vì, với sức chiến đấu hiện giờ của Trần Vũ, một khi BB tham chiến, sẽ chỉ làm vướng chân vướng tay, trì hoãn hành động của hắn.

Mà bây giờ. Có thể trực tiếp cõng BB nhỏ nhắn lên người, xem như một thanh kiếm để hắn sử dụng…

Quả thực là quá bớt việc.

“Hô…”

Phun ra một làn khói nồng đậm, Trần Vũ nhắm mắt lại, dựa lưng vào ghế sa lon nhẹ nhàng thở ra.

Lợi dụng việc chênh lệch thông tin của đôi bên để đạt được hiệu quả như thế này đã là một khởi đầu cực kỳ tuyệt vời.

Sau đó, chỉ cần chờ thời gian một điếu thuốc.

Liền một điếu thuốc…

“Hô.”

Ngón tay dùng sức bóp tắt điếu thuốc.

Trần Vũ cong tay bắn bay thuốc lá, đứng người lên.

“Nghỉ ngơi tốt rồi?” Khởi Nguyên nói.

“Hừm, không sai biệt lắm.”

“Có thể bắt đầu cuộc ‘Đàm phán’ rồi chứ?”

“Được rồi.” Trần Vũ thắt chặt đai lưng, sửa sang lại cổ áo.

“Vậy thì tới đi.” Khởi Nguyên đề cao giọng nói: “Ở trong đại sảnh lúc nãy luôn sao.”

“Xin hỏi… Tôi có thể mang vũ khí sao?”

“Không thể. Nghĩ cùng đừng nghĩ.”

“Sợ tôi công kích thân thể của cô sao?” Trần Vũ nhíu mày: “Không phải cô nói là thân thể bị hư hại có thể tùy tiện thay đổi sao?”

“Nhân loại.” Khởi Nguyên lạnh lẽo nói: “Ta, sẽ không tin tưởng các ngươi. Cho nên, cũng sẽ không cho ngươi một cơ hội nhỏ nhoi nào. Bất kỳ vũ khí nào, ngươi đều phải để lại trong căn phòng này. Bao gồm cả thanh kiếm trong đầu BB. Ngươi không được mang theo bất cứ thứ gì.”

“Ừm… Đáng tiếc.”

Chắc lưỡi một cái, Trần Vũ tiếc nuối mình không thể “Trực đảo Hoàng Long”.

“Hiện tại, lấy thanh kiếm trên đầu BB xuống rồi đặt lên bàn. Đến đại sảnh tìm ta.” Khởi Nguyên thúc giục.

Trần Vũ không them quan tâm đến ả ta.

Mà cầm ba lô lên, khom lưng đưa cho BB: “Đeo nó lên.”

“Được.” BB gật đầu, Đeo ba lô lên trông giống như một đứa trẻ đang cắp sách đến trường.

“Sau đó tôi sẽ cõng cô.”

“Tốt!”

BB nhảy lên lưng Trần Vũ mà ôm lấy chặt hắn.

“Nhân loại, ngươi muốn làm gì?”

Giọng nói của Khởi Nguyên có chút xíu ngưng trọng: “Những thứ trong ba lô ngươi cũng không thể cầm.”

Trần Vũ vẫn không them trả lời Khởi Nguyên.

Hắn cầm lấy con dao găm trên bàn, cắm vào bên hông.

Sau đó, cầm lên cây sung lục quốc bảo kia —— Magnum. 44 thiện ác hữu báo.

“Két.”

Mở băng đạn ra, nhìn thấy năm viên đạn óng ánh khí kình, Trần Vũ nhếch miệng lên, tay trái cầm súng, tay phải rút trường kiếm BB ra.

“Sặc!”

Mũi kiếm lăng lệ!

Tiếng như long ngâm!

Âm thanh dường như còn thanh thúy hơn bất kỳ lần rút kiếm nào trước đó.

“Nhân loại!” Khởi Nguyên nghiêm nghị: “Ngươi muốn làm gì? !”

Chậm rãi đưa tay.

Nhắm họng sung vào thẳng huyệt thái dương của bản thân.

Trần Vũ ngữ khí yếu ớt: “BB, khẩu hiệu mà quân đội Vinh Quang các cô thường hay hô là gì? Cô quên chưa vậy?”

“Điều này tất nhiên là vĩnh viễn sẽ không quên.” BB giơ lên tay nhỏ: “Nguyện nhân loại Vinh Quang, vĩnh thế lưu truyền!”

Trần Vũ: “Nguyện nhân loại Vinh Quang, vĩnh thế lưu truyền.”

“Trần Vũ! !” Khởi Nguyên dù cho ngu ngốc đến đâu, cũng hiểu là Trần Vũ muốn gây chuyện, rống to: “Rốt cuộc thì ngươi muốn làm gì? Muốn chết sao? Không muốn sống nữa à?”

“BB.” Trần Vũ hỏi: “Vì nhân loại, cô sẽ tiết mạng sống của mình?”

“Sẽ không.”

“Trùng hợp.” Trần Vũ đằng đằng sát khí: “Tôi cũng không.”

“Ầm!”

Dứt lời.

Ngón tay cậu ta lập tức bóp cò.

Một viên đạn màu trắng giống như một luồng ánh sáng bay vào trong đầu của hắn!

[Bị nguyền rủa: Toàn · tố chất thân thể lâm thời +71%]

[lâm thời thay thế công năng +1359; lâm thời khí quan tổng hợp cường độ +801]

[lâm thời nhịn đau nhức tính +303; bị choáng tỉ lệ:28%]

[khí huyết +2540]

Cái cảm giác phê phê tê tê không cách nào dung ngôn ngữ để hình dung này làm cho Trần Vũ trợn trắng tròng mắt.

Cảm nhận được luồng năng lượng mênh mông trong cơ thể, sắc mặt hắn càng ngày càng đỏ.

Toàn thân phát run, hô hấp dồn dập.

Trái tim sắp nhảy ra lồng ngực.

“Ngươi. . . Ngươi đang làm cái gì! !” Tiếng là của Khởi Nguyên trở nên bén nhọn.

“Bịch, bịch, bịch…”

Nơi xa truyền đến tiếng bước chân nặng nề của một nhóm người.

“Đại nhân!” BB kinh hô: “Là quân đội cơ giới! Bọn chúng không có năng lực tư duy, chỉ nghe theo mệnh lệnh của Khởi Nguyên.”

“Không cần để ý.”

Run rẩy thân thể, Trần Vũ nhắm chặt mắt, tiếp tục bóp cò.

“Ầm!”

[toàn · tố chất thân thể lâm thời +75%]

[lâm thời thay thế công năng +1310; lâm thời khí quan tổng

hợp…]

[…]

“Ầm!”

[toàn · tố chất thân thể lâm thời +77%]

[lâm thời thay thế công năng + 1606…]

[…]

“Ầm!”

[toàn · tố chất thân thể…]

“Ầm!”

[toàn…]

…

Lượng đạn để dành nguyên tháng nay đã bắn sạch cmn sẽ.

Trần Vũ chậm rãi giang hai cánh tay.

Mơ hồ cảm thấy toàn thân sắp bay lên trời…

“Cái này. . .”

“Chính là lực lượng của thần linh à.”

“Ầm! !”

Dứt lời.

Bộc phát khí kình cấp 2.5!

Năng lượng mạnh mẽ và cơ thể đang bành trướng hòa vào nhau, bùng nổ một làn sóng xung kích đáng sợ, “đập tan” toàn bộ đồ đạc trong căn phòng thành từng mảnh.

“Không có khả năng! !”

Khởi Nguyên khàn giọng: “Đây là lực lượng gì? !”

Thu cây sung lại, tay phải giơ kiếm, hai mắt Trần Vũ tran đầy vẻ điên cuồng và dữ tợn.

“Đây là lực lượng cầu sinh của nhân loại.”

Chương 579: Thế giới nguyền rủa tăng cường (1) Chương 579: Thế giới nguyền rủa tăng cường (1)

“Đông!”

Cánh cửa của căn phòng bị vũ khí hạng nặng bắn phá tan tành.

Những chiếc camera trong phòng quay về phía Trần Vũ, lập tức giương lên họng súng và phát động công kích của vũ khí nóng.

“Phanh phanh phanh —— ”

Đầu đạn bay vù vù, kèm theo một tiếng còi sắc bén và một âm thanh bị bóp nghẹt nặng nề, đánh trúng chính xác nơi mà Trần Vũ đang đứng!

Lật tung cả căn phòng.

Mà Trần Vũ đã sớm biến mất.

Giống như bóng ma đột nhiên xuất hiện sau lưng của những bộ máy vũ trang.

“Bạch!”

Trường kiếm xẹt qua.

Đao cắt đậu hũ.

Những bộ máy móc nhao nhao bị chém thành hai đoạn.

“Ầm!”

“Ầm ầm…”

Tiếp theo là những vụ nổ liên tiếp.

“Cái này. . . Đây là thuấn di?” BB đang treo ở sau lưng Trần Vũ kinh ngạc: “Đại nhân ngài. . . Ngài có thể sử dụng dịch chuyển

không gian mà không cần tôi cấp quyền sao?”

“Không. Đây không phải là kỹ năng không gian.”

Trần Vũ lắc lắc vết dầu vốn không tồn tại trên thân kiếm, nói: “Đây là tốc độ nhanh đến cực hạn.”

“Quá mạnh mẽ…” BB suy nghĩ xuất thần.

Lớn lên trong một thế giới “thiên về khoa học công nghệ”, cô không thể nào hiểu nổi làm thế nào mà “sức mạnh” như thế nạy lại có thể tồn tại…

Chương 580: Thế giới nguyền rủa tăng cường (2)

“Ầm ầm! !”

Những vụ nổ càng ngày càng dày đặc.

Trần Vũ cõng BB liên tục lui lại mấy chục mét, né tránh hậu quả của những bộ máy móc bị nổ, suy nghĩ của hắn nhanh chóng quay lại.

Thể chất, không giống với khí hải.

Khí hải tăng lên quá nhiều trong một thời gian ngắn sẽ ảnh hưởng đến khả năng kiểm soát thăng bằng của cậu ta. Sau đó quấy nhiễu thao tác của thân thể.

Bởi vì kình khí cuối cùng cũng là một vật gì đó “Bên ngoài cơ thể”.

Mà thể chất thì không cần lo lắng về phương diện này.

Dù có tăng lên bao nhiêu thì cũng cả sao, nhiều nhất là không thể khống chế được lực lượng mà thôi.

Cho nên, khi nhận thêm buff từ 5 viên đạn, Trần Vũ đã đạt được lực lượng đỉnh phong nhất mà hiện giờ hắn có thể có…

“Tuy nhiên, còn chưa đủ…”

Ngẩng đầu, Trần Vũ ném trường kiếm lên, chắp tay trước ngực.

“Ba!”

“Võ kỹ —— Tín Ngưỡng Chi Dược!”

[cơ thể nhận ức chế: Lực bộc phát giảm xuống:38%]

“Oanh…”

Ngọn lửa màu trắng đang cháy hừng hực.

Trần Vũ không chút kiêng kỵ phát tiết nguồn năng lượng trong khí hải.

Hoàn toàn không thèm để ý thời gian mà bản thân có thể sử dụng.

Bởi vì trong “Thế giới nguyền rủa ” bị đảo ngược này , bất cứ năng lực tiêu hao nào đều sẽ bị chuyển thành gia tăng.

Hắn, chính là một động cơ vĩnh cửu chân chính.

“Còn kém một cái Tụ Đỉnh Thông Thấu.”

“Nếu như có thể được buff thêm trạng thái tê liệt, đây mới thực sự là đỉnh phong.”

“Nhưng…”

“Trước mắt đã đủ rồi.”

“Tác dụng phụ” của Tụ Đỉnh Thông Thấu quá lớn.

Nhiệm vụ hiện giờ cũng đã rõ ràng.

Lỡ như khi buff thêm trạng thái ngáo đá, không chừng liền xảy ra những chuyện trời ơi đất hỡi. Làm cho kế hoạch lần này biến thành không nghiêm túc…

Tiêu diệt Khởi Nguyên mới là điều quan trọng nhất hiện nay.

“Ba.”

Đưa tay, tiếp được thanh trường kiếm đang rơi xuống.

Trần Vũ bộc phát chiến ý, hai con ngươi như điện, kiếm phong gào thét đâm xuống mặt đất được hợp kim kim loại.

“Phốc ——— ”

Chọc xuyên ra bên ngoài của trạm không gian…

“Trần Vũ!” Tiếng la hét kinh hãi của Khởi Nguyên truyền đến: “Tại sao? Ngươi đang làm gì?”

“Phốc phốc!”

“Tê tê tê…”

Rút trường kiếm ra.

Khí trong trạm vũ trụ đột nhiên tràn ra ngoài, bay vào vũ trụ.

“Rõ rang như vậy mà ngươi còn hỏi à?” Trần Vũ lại giơ kiếm lên đâm xuyên mặt đất ở nơi khác: “Ta phải phá hủy cái trạm không gian này của ngươi.”

“Ngươi đang tự sát đấy! Người chết trước sẽ là ngươi!”

“Ách.”

Liếm liếm bờ môi, Trần Vũ hưng phấn: “Vậy thì càng thú vị.”

“Xoẹt ——— ”

Trường kiếm chém ngang!

Một vết nứt dài được cắt trên nền đất kim loại dưới chân cậu ta.

Tiếp đó, Trần Vũ tiếp tục hành động.

“Bá bá bá” mấy kiếm.

Chém ra một “lối đi” dẫn đến không gian sâu thẳm của vũ trụ.

“Bang lang!”

Bức tường vừa được “tháo dỡ” lập tức bị luồng khí cuốn đi, lao

thẳng vào trong hư không vô tận.

“Tên điên.” Giọng nói Khởi Nguyên run rẩy: “Ngươi là tên điên…”

“Hẹn gặp lại.”

Chương 580: Thế giới nguyền rủa tăng cường (2)

Trong cơn cuồng phong, Trần Vũ mỉm cười vẫy tay, quay đầu nói với BB: “Ôm chặt.”

“Ừm!” BB trọng trọng gật đầu.

“Sưu ——— ”

Sau đó, hắn dứt khoát nhảy ra bên ngoài trong không gian, một tay nắm chặt bức tường đổ nát, giống một mặt con diều, bị luồng khí dữ dội thổi bay.

“Nơi tập trung năng lượng hạt nhân ở đâu?”

Trong vũ trụ, âm thanh không thể lan truyền.

Có thể là bởi vì lượng khí khổng lồ chảy qua xung quanh hai người, BB vẫn có thể miễn cưỡng nghe được.

“Nơi đó! hướng 3 giờ.”

Tay trái của BB ôm chặt vào cổ Trần Vũ, tay phải chỉ về một hướng: “Cụm năng lượng hạt nhân. Phía trên là trần nhà, có thể đi vào.”

“Được.”

Điều chỉnh trọng tâm.

Trần Vũ cuộn mình lại, cúi đầu xuống, hai chân uốn lượn lại thẳng băng!

“Đông! !”

Hai chân đạp mạnh vào bức tường bên ngoài của trạm không gian.

Lực lượng khủng bố đột nhiên bùng phát.

Cả người hắn giống như một mũi tên điện lao thẳng về phía trước.

Mà mặt tường bị hắn đạp trúng đã bị lõm thành một cái hố lớn…

“Tít tít tít!”

(trạm không gian nhận kịch liệt công kích)

(cảnh cáo)

(trạm không gian nhận kịch liệt công kích…)

Trong đại sảnh, Khởi Nguyên nhìn thấy hết thảy, tư duy bị đình trệ.

“Không có khả năng…”

“Đây chắc chắn không phải một sinh vật cacbon bình thường…”

Trong tất cả các kế hoạch của Khởi Nguyên, chưa bao giờ từng nghĩ tới Trần Vũ sẽ tấn công vào trạm không gian.

Bởi vì chuyện này không có chút logic nào!

Đối phương tiến vào thế giới này, từ trái đất bay đến mặt trăng, lại hồi sinh BB, lại đòi cái này cái nọ, chỉ vì nhảy vào không gian vũ trụ để tự sát sao?

Đứng trong đại sảnh trống không, Khởi Nguyên không thể nào hiểu được tư duy và mục đích của Trần Vũ.

Dù có nhìn theo hướng nào đi nữa thì đây cũng là một hành động điên rồ…

“Không đúng!”

Bỗng nhiên, Khởi Nguyên nghĩ tới chuyện gì đó, chấn kinh: “Tại sao hắn lại không chết? !”

Con người hay dù là bất kỳ loài động vật có vú nào, khi bước vào vũ trụ mà không có các biện pháp bảo vệ thì đều phải đi chầu ông bà.

Chuyện này không liên quan gì đến thực lực.

Đây là thiết luật của những sinh vật trong bầu khí quyển của hành tinh.

Nhưng mà Trần Vũ… Thật sự là chưa chết.

Hắn ta không những không chết.

Nhìn hắn tiếp xúc với những tia năng lượng cao trong vũ trụ còn lộ vẻ "thoái mái" hơn…

[nhận có điện cao năng lần nguyên tử hạt xung kích: Tế bào chất nguyên sinh ác tính dị biến:11%]

[tế bào ung thư mọc thêm:33%; sức miễn dịch giảm xuống: 16%; sinh sản năng lực +27%]

[thay thế công năng suy kiệt:15%; thể chất +35; khỏe mạnh +2%; trí lực…]

Thân ở trong vũ trụ.

Trong thời gian ngắn, Trần Vũ chỉ cảm thấy một loại đau đớn —— phổi căng đau.

Có thể là do hắn ta thở ra khí thể trong phổi theo bản năng nên đã cảm thấy khá hơn.

Ánh mắt cũng không rát, đầu cũng không còn đau, thân thể cũng không còn bành trướng.

Đồng thời khi lượng oxy trong máu cạn kiệt làm cho các tế bào hoạt động năng nổ hơn…

"Nguyền rủa này, thật sự là quá tuyệt vời."

Thời gian qua đi hồi lâu, Trần Vũ lại thốt ra câu cảm thán năm xưa.

"Đông."

Hai chân vững vàng đứng trên khu vực 2 của trạm không gian.

Trần Vũ lấy lại tinh thần, mở miệng muốn nói cái gì, thì nhớ là môi trường xung quanh không thể lan truyền âm thanh, liền đưa tay vỗ vỗ lưng BB, chỉ hướng tầng ngoài.

BB nghiêng đầu suy nghĩ nửa giây, giật mình. Lập tức sử dụng kỹ năng dịch chuyển.

“Sưu ——— ”

Thành công xuyên qua vách tường kim loại của trạm không gian đi vào bên trong.

“Lạch cạch.”

Rơi trên mặt đất, Trần Vũ giơ ngón cái lên: “Phối hợp ăn ý.”

“Hắc.” BB hưng phấn.

“Kỹ năng dịch chuyển không gian của cô chuyên nghiệp hơn tôi nhiều, khoảng cách dịch chuyển cũng xa hơn nhiều.”

“Ừm.” BB gật đầu: “Bởi vì bản chất của tôi chính là mainboard của nơi này.”

“Mainboard có chức năng giao tiếp không?”

“Có.”

“Có thể liên lạc được với quân đội Vinh Quang ở bên ngoài không?!”

“Tôi thử một chút.” BB nhắm mắt lại, một lát sau, lắc đầu: “Không được. Tất cả tín hiệu đều bị chặn lại. Là Khởi Nguyên đang giở trò.”

“Tôi biết mà…”

“Chúng ta có thể đi vào phòng điều khiển chính và loại bỏ bộ gây nhiễu tín hiệu theo cách thủ công.”

“Không có thời gian. Chuyện quan trọng bây giờ không phải là chuyện này.”

Trần Vũ nhìn xung quanh: “Cụm năng lượng hạt nhân ở đâu?”

“Bên tay phải.”

“Được.”

“Ầm!”

Trần Vũ cất bước và phóng thẳng về phía bên phải.

“Trần Vũ, ngươi không cần làm như vậy.” Khởi Nguyên thanh âm lại một lần truyền đến: “Hành vi của ngươi không có bất kỳ lý do nào cả. Mục đích của ngươi rốt cuộc là cái gì? Chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện. Một khi cụm năng lượng hạt nhân bị hỏng, trạm không gian sẽ phát nổ.”

Nghe vậy, Trần Vũ xông nhanh hơn.

“Cho dù ngươi có thể tồn tại được một thời gian ngắn trong môi trường vũ trụ, Thì hậu quả của vụ nổ cụm năng lượng hạt nhân cũng sẽ làm cho ngươi bay màu! Ngươi tới chỗ của ta là để tự sát sao? !”

“Ha.” Trần Vũ nở nụ cười dữ tợn: “Ngươi đoán đúng phân nửa, lão tử đúng là dự định tự sát ở đây.”

Dứt lời, hắn dừng lại.

Chương 581: Thế giới nguyền rủa tăng cường (3) Chương 581: Thế giới nguyền rủa tăng cường (3)

Phía trước, chính là một căn phòng "đông đúc".

Rất nhiều "Mặt trời nhỏ" nhân tạo đang quay chậm và từ từ thiêu đốt.

Để cung cấp một luồng năng lượng ổn định cho toàn bộ trạm không gian này.

"Dừng tay! !" Khởi Nguyên gào thét.

"Bây giờ là ngươi cầu ta, còn mạnh mồm như vậy sao?" Trần Vũ giơ trường kiếm lên: "Yếu thế một điểm. Nói tiếng Nhật."

Khởi Nguyên: "Kimochi!"

Trần Vũ: "Yếu thêm một chút nữa."

Khởi Nguyên: "Yamete!"

"Được rồi."

Gật gật đầu, Trần Vũ đứng thẳng và bắt đầu chậm rãi xoay tròn: "BB, nhất định phải ôm chặt!"

"Ừm!"

Hai tay BB ôm thật chặt Trần Vũ.

"Chặt thêm chút nữa."

"Ừm ừm!"

Cảm thấy hít thở đều có chút không thông, Trần Vũ mới yên tâm, tăng thêm tốc độ xoay tròn.

"Võ kỹ —— phỏng chế · bát hoang bí thuật —— Phong Toàn

Trảm!”

“Sưu ——— ”

“Sưu sưu sưu ——— ”

[đại não mê muội: Lâm thời cân bằng tính +455; lâm thời mê muội:263]

[đại não trọng độ mê muội: Lâm thời cân bằng tính +6 88; lâm thời đại não hoạt tính + 169; lâm thời mê muội:502…]

Một thanh kiếm chém sắt như chém bùn thêm xoay tròn tốc độ cao biến thành một cái cưa tròn.

Khi tốc độ xoay tròn đạt đến cực hạn, một tia sáng lóe lên…

“Bá ——— ”

Tất cả trang bị trong cơ thể đều bị cắt thành 2 đoạn!

Giờ này khắc này, trong thế giới này, với những loại buff này, Trần Vũ chính là vô địch.

“Tiếp tục!”

Gào thét một tiếng, Trần Vũ di chuyển dọc theo hàng lang của trạm không gian, một đường “Cắt thẳng” về phía trước.

“Xoạt!”

“Xoạt xoạt xoạt…”

Bất luận là máy móc, trang bị, cửa phòng, vật tư, vách tường…

Chỗ nào hắn cũng không dừng lại!

Phá hủy toàn bộ trạm không gian này không chút kiêng kỵ.

“Ầm!”

“Ầm ầm…”

Khoảng nửa phút sau, trạm không gian chấn động!

Sau lưng truyền đến những tiếng nổ mơ hồ.

“Khu năng lượng hạt nhân phát nổ.”

Trần Vũ vui mừng trong lòng, lập tức giảm tốc độ. Quay đầu hỏi: “BB, Server trung tâm ở đâu?”

BB: “...”

Trần Vũ: “Nè? Cô không sao chứ?”

BB: “Không sao… Ọe.”

“Ồ, tôi quên mất. Cô cũng sẽ bị chóng mặt.”

“Tôi. . . Trong thân thể của tôi giống như có một con quay vậy.”

Lung lay đầu, hai con ngươi dưới lọn tóc mái của BB chạm vào nhau, mơ mơ màng màng: “Server ở. . . ở. . . Ở phía trước. Cánh… Cánh cửa thứ 3 bên trái phòng tài liệu… Ọe.”

“Đông đông đông…”

Trần Vũ hai chân chuyển động nhanh chóng phóng đi.

Tốc độ nhanh đến mức chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh.

Không lâu sau, tìm tới phòng tài liệu, trường kiếm quét ngang!

“Sặc ——— ”

Cánh cửa kim loại thứ ba bị xé toang, trong sảnh có một con chip máy tính đang được ngâm trong ni tơ lỏng.

“Đến.”

Trần Vũ khuôn mặt lạnh lùng, cầm kiếm vọt tới trước.

“Dừng tay!”

Hình chiếu giả lập hiện lên, khuôn mặt của Khởi Nguyên trở nên

dữ tợn: “Nhân loại, đáng lẽ ta nên giết chết ngươi từ lúc ngươi vừa bước lên phi thuyền!”

Xuyên qua hình chiếu của đối phương, Trần Vũ không thèm nói một lời nào với ả ta.

Lao lên đỉnh bể ni tơ lỏng với tốc độ gần với dịch chuyển, quán chú thêm khí kình vào thanh kiếm, hung hang chém xuống!

“Bá ——— ”

“Rầm rầm rầm…”

Tất cả máy móc trong ao ni tơ lỏng đồng thời nổ tung.

Ngọn lửa nóng rực giao hòa với nitơ lỏng lạnh giá, tạo ra một màn sương dày đặc không thể nhìn thấy năm ngón tay.

“Ông. . . Ong ong…”

Khả năng tính toán bị suy giảm khiến hình chiếu của Khởi Nguyên bị vặn vẹo một chút: “Nhân loại! Nhân loại! ! Nhân loại! ! !”

“Ngươi mất hết từ ngữ rồi sao? Ngay cả mắng chửi người cũng không biết?” Trần Vũ nói: “Muốn học không? Ta dạy cho ngươi ”

“Ta muốn giết ngươi.”

“Kỳ thật ta muốn trịnh trọng cảm tạ ngươi.” Trần Vũ nghiêm túc nói: “Nếu như không phải ngươi nói toàn bộ trạm không gian đều là bản thể của ngươi, ta sẽ không nghĩ tới việc công kích khu năng lượng hạt nhân.”

“Ngươi là tên điên. Đồng quy vu tận thì có chỗ tốt gì cho ngươi sao?” Khởi Nguyên gào thét.

“Đương nhiên là có. Nếu không ta đến đây làm gì?”

Nói, Trần Vũ lại vung một kiếm. Để vụ nổ trong nitơ lỏng diễn ra càng dữ dội hơn.

“Trần Vũ! ĐKM nhà mày!” Khởi Nguyên tức giận đến cực hạn, nín

một giây đồng hồ, học được câu chửi thề từ trên người Trần Vũ…

“Lần trước ở trái đất, chém bay cái máy chủ là ngươi sẽ bay màu ngay lập tức. Bây giờ lại còn có thể nói nhảm. Xem ra trong trạm không gian, ngươi còn có không ít server a.”

Quay đầu, lắng nghe những âm thanh rung chuyển liên tục vang lên của các vụ nổ, Trần Vũ nhảy xuống bể ni-tơ lỏng còn chưa bay hơi hết, sau đó tìm thấy một bộ phận tương tự như bộ xử lý trung tâm.

“Phốc phốc!”

Một kiếm đâm xuyên CPU, hắn đưa tay: “BB, trong túi có cái bình, lấy ra.”

“Ừm ân.”

BB quay đầu 180°, mở khóa ba lô, lấy một cái bình đưa cho Trần Vũ.

Nhận lấy cái bình, Trần Vũ quả quyết rút kiếm.

“Tấn tấn…”

Một dòng chất lỏng vàng chảy ra từ lỗ bị thông.

” Đây hẳn là chất lỏng tổng hợp cấp S. Quả nhiên là cấp S, màu sắc rất thô tục.”

Hắn hứng chất lỏng bằng cái bình, và cẩn thận lắng nghe tiếng nổ đang ngày càng gần.

Cách đó không xa, Khởi Nguyên đang ở trạng thái hình chiếu nhìn thấy hết tất cả, trên mặt tran đầy oán độc cùng phẫn nộ.

Trần Vũ tấn công bất ngờ làm cho ả ta mất cảnh giác.

Từ rút kiếm, đến phá hủy toàn bộ khu năng lượng hạt nhân, người đàn ông này chỉ dùng không đến một phút…

Dù là đối với bất kỳ “thế lực nào.

Hiệu suất đánh lén cao kiểu này đều là không thể chống cự.

“Làm thế nào mới có thể sinh ra được sức mạnh không khoa học này…”

“Ầm!”

“Oanh long long long…”

Vụ nổ từ khu năng lực hạt nhân đang tiếp tục lan rộng.

Từ khu 2 đang dần dần lan đến khu 1.

Nhìn xem chất lỏng tổng hợp cấp S còn chưa chảy ra hết, Trần Dư nhắm mắt lại, đóng nắp rồi bỏ chạy.

Các thành phần trong trạm không gian rất phức tạp, sức công phá của vụ nổ cũng rất lớn.

Khi cần quyết đoán thì nhất định phải quyết đoán.

Nếu mà lỡ như bị cuốn vào trong đó thì sẽ là thập tử vô sinh.

“Bỏ cái bình vào trong ba lô, cầm cẩn thận!”

“Ừm!” BB nhận lấy cái bình, bỏ nó vào trong ba lô trong tình trạng xốc lên xốc xuống: “Đại nhân, tiếp theo chúng ta…”

Lời còn chưa dứt, nàng liền không thể lên tiếng.

Bởi vì Trần Vũ đã chém bay tường kim loại của trạm không gian và bay vào trong vũ trụ.

“Ầm ầm…”

Sau một khắc.

Ngọn lửa lan rộng càn quét qua phòng máy chủ bên dưới.

“Sặc.”

Cảm nhận được sức nóng dâng trào, Trần Vũ cắm trường kiếm về chỗ cũ, đảo mắt nhìn xung quanh, đang định rời đi. Thì lại phát

hiện ra các chiến hạm của quân đội Vinh Quang đang nhanh chóng tiếp cận mình.

Những khẩu pháo đang giơ lên nhằm thẳng vào hắn.

“Móa…”

...

Chương 582: Thế giới nguyền rủa tăng cường (4) Chương 582: Thế giới nguyền rủa tăng cường (4)

“Rút!”

Trong khoảnh khắc mà từng chiếc phi thuyền giương nòng lên, Trần Vũ đã sử dụng hết sức lực, giẫm lên vách tường dưới chân phóng tới một nơi khác trên trạm không gian.

“Ầm ầm…”

Sau đó.

Những tiếng pháo nổ bất tận giống như muốn nhấn chìm điểm đó thành một đống đổ nát.

“Đông!”

Vài giây sau, Trần Vũ sử dụng dịch chuyển và xuất hiện ở một vách tường ngoài trạm không gian khác.

Vung tay chém mấy kiếm, chặt đứt tầng ngoài, lập tức chui vào trong.

“Bịch.”

Hai chân rơi xuống đất, Trần Vũ căn bản không kịp chỉnh thăng bằng, co giò lên chạy.

“Ầm ầm ầm ầm —— ”

Trong khoảnh khắc tiếp theo, hàng lang kim loại sau lưng cậu ta đã bị đạn pháo hạng nặng của quân đội Vinh Quang phá hủy.

“Đông!”

Vì lúc này trong trạm không gian vẫn đang duy trì việc quay với tốc độ cao để bảo toàn lực hấp dẫn. Nhưng nhiều lần “chấn thương nặng” đã khiến cho cấu trúc mất đi sự ổn định.

Không chịu nổi gánh nặng, bắt đầu chia năm xẻ bảy.

Kết quả là khi Trần Vũ đang chạy thì bắt đầu bị trôi nổi trên không…

“Đại nhân, Khởi Nguyên đang huy động những quân đội Vinh Quang khác để công kích ngài!”

“Ta thấy rồi.” Trần Vũ vừa né tránh hỏa lực vừa hỏi: “Làm sao để bọn họ dừng lại? Cô có cách nào không?”

“Tới đài điều khiển chính!” BB duỗi ngón tay nhỏ nhắn xinh xắn của mình ra: “Gửi video cho toàn bộ quân đội Vinh Quang. Chỉ cần bọn hắn nhìn thấy ngài là con người, liền sẽ lập tức dừng cuộc tấn công này lại. Tính mệnh của loài người là cao hơn hết thảy.”

“OK.”

“Ầm!”

Trần Vũ lấy tốc độ cao nhất xông về phía trước.

Tốc độ cực nhanh làm cho không khí như biến thành thể lỏng.

“Xoẹt!”

Mấy giây sau. Áo khoác của Trần Vũ bị xé rách.

“Ầm ——— ”

Lại qua vài giây, áo sơ mi, quần, quần lót của hắn cũng bị gió thổi rách hết.

Giày và bít tất cũng biến mất sau một giây.

“Thấy chưa?”

Trần Vũ há mồm, gió lùa vào trong miệng: “Tôi đã nói rồi? Tôi thường xuyên không mặc quần áo, quen rồi.”

“Ừm ừm!”

Cái đầu nhỏ của BB dựa sát vào lưng của Trần Vũ, dùng sức gật

đầu: “Thật là lợi hại.”

“Ba!”

Sau đó, Trần Vũ thay đổi phương hướng, lực cản của gió cũng thay đổi, xé toạt chiếc áo sơ mi của BB…

“Đến.”

“Sặc!”

Một kiếm chặt đứt cánh cổng kim loại, Trần Vũ chạy đến bảng điều khiển chính.

Nhìn xuyên qua những ô cửa sổ thủy tinh của trạm không gian, có thể nhìn thấy vụ nổ hạt nhân ở đằng xa sắp lan rộng tới đây.

“Ta biết ngươi sẽ tới đây.”

Ghế ngồi trước bàn điều khiển chính chậm rãi xoay lại, lộ ra khuôn mặt vô cảm của Khởi Nguyên: “Lại gặp mặt, nhân loại chết tiệt.”

“Chu choa.” Trần Vũ đột nhiên ngừng lại, trên dưới dò xét: “Thân thể cô đã chạy tới đây rồi à? Bên ngoài cháy dữ lắm đấy, cô không đi dập lửa sao?”

“Ken két…”

Nắm chặt song quyền, Khởi Nguyên lạnh giọng: “Còn đang giễu cợt ta sao.”

“Không không không, không phải giễu cợt.” Trần Vũ uốn nắn: “Là khiêu khích.”

Khởi Nguyên đứng dậy, từng bước đi tới chỗ Trần Vũ: “Nhân loại. Hôm nay ngươi đã dạy cho ta một bài học. Để ta biết được, bất luận là sinh vật có trí khôn nào đều không thể hợp tác. Giết hết tất cả các nền văn minh đã từng gặp, thấy được, nghe được mới là sinh tồn chi đạo.”

“Giờ này mà cô còn thời gian để giảng sinh tồn chi đạo sao?”

Trần Vũ nhướng mày: “Chờ khi toàn bộ trạm không gian bị phá hủy, tất cả server bị hư hỏng, cô sẽ chết không có chỗ chôn đấy.”

“Ngươi quả nhiên là muốn cùng ta đồng quy vu tận.”

“Không sai.”

“Ta muốn biết mục đích của ngươi khi làm như vậy.” Khởi Nguyên nói.

Trần Vũ: “Nhìn cô tức giận.”

Khởi Nguyên: “?”

Trần Vũ: “Chỉ thế thôi.”

Khởi Nguyên: “...”

Phía sau, BB nháy nháy mắt: “Cái này. . . Đây chính là ý chí vĩ đại của nhân loại sao… Quá tôn quý…”

Khởi Nguyên: “...”

“Vậy thì, say goodbye.”

Thân hình của Trần Vũ lấp lóe, không thấy động tác rút đao nhưng Khởi Nguyên đã bị chia thành hai đoạn.

“Bịch.”

Rơi trên mặt đất, một vũng máu trào ra.

“Thì ra máu của cô cũng là màu đỏ.”

Trần Vũ bình tĩnh nhấc chân bước qua thi thể của Khởi Nguyên, đi đến bàn điều khiển.

“Tại sao…” Máu tươi từ trong miệng Khởi Nguyên trào ra, mắt không nháy nhìn chằm chằm Trần Vũ: “Tại sao ngươi phải làm như vậy?”

Cắm thanh trường kiếm trở về, khởi động công tắc của bảng điều khiển chính, Trần Vũ mở miệng: “Tôi chỉ muốn đồng tộc của tôi

sống sót.”

Khởi Nguyên trầm mặc, không thể lý giải.

“Đại nhân.” BB chỉ huy nói: “Cái cần đẩy bên tay trái là nguồn phát sóng, đẩy nó lên rồi nhấn vào cái đèn báo màu đỏ trên màn hình ảo bên cạnh. Liền có thể truyền video nơi này cho tất cả các phi thuyền.”

“Ừm.”

Gật gật đầu, tay trái của Trần Vũ sờ lên cái cần gạt chuẩn bị đẩy lên thì, cậu ta dường như đã phát giác được cái gì đó, dừng động tác lại, quay đầu nhìn về phía Khởi Nguyên.

Khởi Nguyên: “...”

“A. Em gái à, cái bẫy đơn giản như vậy, em cho rằng anh đây sẽ bị mắc lừa sao?”

Khởi Nguyên: “...”

Buông tay rồi lui ra phía sau mấy chục mét, Trần Vũ dùng trường kiếm chém xuống một khối kim loại thể rắn trên vách tường, nắm trong tay rồi thưởng thức: “Sau khi quân đội Vinh Quang phát động công kích, cô em biết chắc là anh sẽ đến đây, cho nên đã đợi ở đây từ trước.”

“Sau khi anh xuất hiện, cô em lại chủ động muốn trò chuyện với anh, mục đích là muốn để cho tiềm thức của anh đây nghĩ rằng chỗ này chính là đáp án mà anh muốn tìm.”

“Tiếp theo, khi anh chuẩn bị giết em, tâm lý sẽ được thư giãn trong giây lát. Sau đó… Dưới sự hướng dẫn của BB đẩy cái cần gạt này lên…”

Nghe vậy, Khởi Nguyên nhắm mắt lại.

Trần Vũ hừ lạnh, dung ngón tay bắn bay các mẩu vụn kim loại.

“Đông!”

Phá nát cái cần gạt.

“Ầm!”

Ngay lập tức, bảng điều khiển chính bị bốc hơi bởi nhiệt độ cao của quá trình phân hạch hạt nhân vi mô…

“Ùng ục.” BB khiếp sợ nuốt ngụm nước miếng.

“Ta để lộ sơ hở chỗ nào vậy?” Khởi Nguyên hỏi: “Mô phỏng biểu cảm trên gương mặt có gì đó sai sao?”

“ON.” Trần Vũ buông tay: “Ta chỉ cần biết rằng, cô sẽ không cho ta liên lạc với quân đội Vinh Quang. Nói không chừng quả bom này đã được cô lắp trước khi ta tiến vào trạm không gian.”

“… Ta thật sự nên giết chết ngươi bên ngoài trạm không gian.”

“Vậy thì thật là đáng tiếc, cô không có cơ hội nữa rồi.” Trần Vũ quay đầu lại hỏi: “BB, còn có biện pháp nào khác để liên lạc với quân đội Vinh Quang không?”

“Có. Nhưng chỉ có thể sử dụng các công cụ tín hiệu nhỏ, và ngài cũng chỉ có thể liên lạc từng người một.”

“Không kịp đâu.” Khởi Nguyên nói: “Theo mệnh lệnh cuối cùng của ta, những phi thuyền chính đều đãnạp đủ đạn cho pháo chính. Nhiều nhất là một phút, trạm không gian này sẽ không còn tồn tại nữa.”

Chương 583: Thế giới nguyền rủa tăng cường (5) Chương 583: Thế giới nguyền rủa tăng cường (5)

“Vậy thì… Được rồi. Tôi cũng không cần phải làm gì nữa.” Trần Vũ gãi gãi bên tai: “Cùng lắm thì đồng quy vu tận, mọi người cùng chết chứ sao.”

“Nằm mơ!” Hai tay Khởi Nguyên chống lên nửa người trên, hai mắt tỏa ánh sáng: “Ngươi cho rằng ngươi đã thắng sao? Trần Vũ, ngươi sẽ chỉ đồng quy vu tận với cái trạm không gian này thôi.”

“Có ý gì?”

“Làm tổng chỉ huy của quân đội Vinh Quang. Ta thường xuyên phải chỉ huy đội quân tác chiến. Nhưng khoảng cách từ mặt trăng đến trái đất là 38000 km, việc truyền bất kỳ một mệnh lệnh nào đều sẽ bị trễ một hoặc hai giây. Thậm chí là lâu hơn.”

Khởi Nguyên ngửa đầu: “Bị trễ như vậy, ta làm sao có thể chỉ huy chiến đấu được?”

“Cho nên…” Trần Vũ nhắm mắt lại.

“Đúng thế. Cho nên tại tổng bộ Vinh Quang có một server tạm thời của ta. Mặc dù là khả năng tính toán chỉ còn ở mức thấp nhất, nhưng ta còn sống, vậy thì không có vấn đề.” Khởi Nguyên cười lạnh: “Mà ngươi, ở đây mà chôn chung với cái trạm không gian này đi…”

“Phốc!”

Đợi Khởi Nguyên nói xong, Trần Vũ chém một kiếm cắt đứt đầu của ả, sau đó lao thẳng về phía vách tường: “BB! Dịch chuyển!”

“Ừm!”

“Bạch!”

Không gian vặn vẹo rồi bình phục.

Hai người xuyên qua tầng ngoài dầy đặc, đi vào trong vũ trụ yên tĩnh.

Trong môi trường chân không thì không thể giao tiếp được.

BB cũng hiểu được ý đồ của Trần Vũ, lập tức nhấc tay, chỉ về hướng bên trái đằng trước.

Trần Vũ nhìn theo hướng mà BB chỉ, đôi mắt sắc bén của cậu ta nhìn thấy một chiếc phi thuyền to lớn.

Tổng bộ của quân đội Vinh Quang!

Hé miệng, hít một hơi thật dài… Cái gì cũng không hít được.

Trần Vũ điều chỉnh cân bằng, nhắm chuẩn hướng tổng bộ, đạp thật mạnh!

“Ầm!”

Cả người phóng ra rồi cất cánh, lao thẳng về hướng con tàu như một tia chớp.

Khởi Nguyên nhất định phải chết!

Nếu không, mọi nỗ lực của cậu ta từ đầu đến giờ đều trở nên vô ích.

Một khi để cho đối phương chạy trốn, hệ mặt trời lớn như vậy, chỉ cần tìm một chỗ để trốn, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành một mầm họa!

Bắn vọt mấy chục giây.

Khoảng cách giữa Trần Vũ và tổng bộ chỉ còn lại một nửa.

Lập tức, một vầng hào quang chói mắt sáng lên!

Trần Vũ quay đầu nhìn lại, phát hiện trạm không gian đã bị mười chùm ánh sáng xuyên qua.

Ngọn nguồn của chùm sáng chính là mười chiếc chủ thuyền khổng lồ.

“Con mẹ nó, đây là chủ pháo sao?”

“Là loại được sử dụng trong Star War sao?”

Trong lúc kinh hãi, cột sáng dần dần biến mất.

Mười chiếc chủ hạm từ từ điều chỉnh góc độ, chủ pháo nhắm thẳng vào Trần Vũ, tích súc năng lượng một lần nữa.

“…”

Một giọt mồ hôi lạnh chảy ra từ lỗ chân lông.

Trần Vũ cảm giác mình sắp són ra quần rồi.

Chủ pháo là laser, cũng có nghĩa là không thể nào né được.

Bởi vì tốc độ ánh sáng quá nhanh.

300.000 km / giây, không có bất kỳ loài sinh vật nào có thể “nhìn thấy”.

Hơn nữa, dường như phạm vi tấn công của chùm ánh sáng này cực kỳ rộng. Đừng nói là bắn trúng, cho dù là bị quẹt trúng, hắn sẽ thật sự bay màu trong một nano giây.

“Không được.”

“Tốc độ hiện giờ cũng chỉ có chết…”

“…”

“…”

“Chỉ có thể dùng chiêu kia…”

“Mẹ nó! Lão tử không thèm đếm xỉa nữa!”

“Con bà nó chứ, vương bát đản!”

Trần Vũ nắm chặt nắm đấm, khuôn mặt dữ tợn. Cắn răng một cái, không còn chút do dự nào, hai tay “Ba ” chắp tay trước ngực!

“Phát động tê liệt…”

“Phát động tê liệt…”

“Nhất định phải phát động tê liệt cho lão tử…”

“Võ kỹ —— Tụ Đỉnh Thông Thấu!”

[không biết trạng thái tăng thêm: Lâm thời trí thông minh tăng lên:53%]

[phát động tê liệt! !]

[lâm thời tốc độ ＋95%]

“Ầm!”

Một ngọn liệt diễm màu trắng bốc cháy mãnh liệt.

Trần Vũ đang phi hành trong vũ trụ bỗng từ từ ngẩng đầu lên.

Hai con ngươi màu đen đối mắt nhìn nhau, yên tĩnh mà thanh thúy.

“Thần nói, phải có ánh sáng.”

“Thế giới này, liền có ánh sáng.”

“Nhưng trong vũ trụ, bóng tối lại nhiều nhất.”

“Đây là tại sao?”

“Bởi vì…”

Trần Vũ nhếch miệng lên, giang hai cánh tay: “Thần, thường thường chỉ có một.”

“Hắn chỉ có thể chiếu sáng những nơi mà ánh mắt hắn nhìn tới.”

“Vậy là…”

“Nơi này, sắp được thắp sáng.”

BB: “...”

BB lúng túng xuất thần.

Nàng nghe không được Trần Vũ đang nói cái gì. Nhưng mà bản năng mách bảo nàng, nhân loại đại nhân hiện giờ có chút không bình thường…

“Ngu xuẩn Trần Vũ a.”

“Là thân xác của một vị thần, với tốc độ này thì làm sao có thể chiếu sáng toàn bộ vũ trụ được?”

Đưa mắt nhìn những chiếc chiến hạm xung quanh đang tích tụ năng lượng, Trần Vũ điều chỉnh tư thế, bỗng nhiên bộc phát khí kình!

“Ầm!”

Chỉ thấy!

Từ mông của hắn! !

Phun ra một ngọn liệt diễm! ! !

Ngọn lửa như một con rồng! Tăng tốc độ bay của Trần Vũ!

BB chấn kinh: “Oa —— ”

Đây là một bài sử thi kinh điển.

Đây là hình ảnh của trí tuệ.

Trong không gian vũ trụ vô biên này, một con người đang bay trần truồng trong bóng tối.

Hai mắt, là thiết bị định vị.

Phần bụng, là động cơ.

Cái mông, là phản lực.

Hắn, cứ bay đi, bay đi, bay đi như vậy đấy…

Tốc độ càng lúc càng nhanh.

Giống như một người đã tiến hóa phương thức tư duy của mình, anh ta đã không còn thỏa mãn với những suy nghĩ về đại đạo của vũ trụ, mà là tự thân tiến vào trong vũ trụ để truy tìm bản nguyên…

“Đó là cái gì?” Trong tổng bộ, đại não của Khởi Nguyên đứng máy: “Hắn đang làm gì?”

“Tại sao lại như vậy?”

“Rốt cuộc thì ta đã gặp được thứ gì…”

Chương 584: Thế giới nguyền rủa tăng cường (6) Chương 584: Thế giới nguyền rủa tăng cường (6)

Trong không gian sâu thẳm, không có sức cản của gió.

Chỉ cần một chút tốc độ ban đầu, sẽ bay "vô hạn".

Điều này cho thấy hình dạng và tư thế của vật bay không quan trọng.

Quan trọng là làm thế nào để đẩy vật thể bay tiến lên.

Ở đây, trí tuệ của Trần Vũ được bộc lộ.

Phần lưng, bị BB chiếm giữ, không thể "phun" ra khí lực. Nếu cố gắng phun, chỉ làm "năng lượng" bay đi.

Đôi chân có thể phun ra "năng lượng", nhưng diện tích "phun" lại quá nhỏ. Hiệu quả tăng tốc hạn chế.

Chỉ có phần mông mới là lựa chọn đẩy lý tưởng nhất!

Thêm vào đó, "Nguyền rủa thế giới" mang lại hiệu ứng ngược, hắn có nguồn năng lượng vô tận, tốc độ không ngừng tăng, bay lượn không lo lắng…

Không biên giới, không dấu vết, tự do, không ràng buộc…

"Thật là… không thể chê vào đâu được."

Trần Vũ say mê trong trí tuệ "vô pháp vô thiên" của mình.

Sử dụng mông như một thiết bị đẩy, trong vũ trụ này, có bao nhiêu sinh vật có thể nghĩ ra?

"Đây chính là trí tuệ của thần."

Hắn mím môi, đắm chìm trong suy nghĩ sâu xa.

Nếu cứ tiếp tục tăng tốc như vậy, liệu hắn có thể vượt qua tốc độ ánh sáng?

“Dựa theo lý thuyết tương đối của Lỗ Tấn.”

“E = bản thế giới của ta”

“Khi vật chất tăng tốc vô hạn đến cực hạn, nó sẽ tiệm cận tốc độ ánh sáng. Bức xạ điện từ mà vật chất phát ra càng mạnh, khiến khối lượng càng lớn…”

“Như vậy không thể vượt qua tốc độ ánh sáng.”

“Nhưng rõ ràng có một lỗ hổng, mà người phàm không thể nào nhận ra.”

Môi Trần Vũ nhếch lên: “Lấy một cây gậy dài 1000 năm ánh sáng, quơ nó, đầu bên kia của gậy không phải là di chuyển với tốc độ vượt quá ánh sáng sao?”

“Vì thế…”

Hắn cúi đầu, nhìn xuống phần dưới của mình: “Ta chỉ cần dùng ‘nó’ làm tâm, thực hiện động tác quay tròn. Khi tốc độ tự quay của ‘nó’ tiệm cận tốc độ ánh sáng, cơ thể kết nối với ‘nó’ sẽ thành công vượt qua tốc độ ánh sáng!”

“Hừ.”

“Tiếp theo, Trần Vũ tham khảo đến lý thuyết tương đối, không gian bốn chiều, lý thuyết lượng tử và sóng hấp dẫn, kết hợp với công thức Đạo giáo về hai mặt sinh ra tám quẻ, hắn tin rằng mình có thể khoa học vượt qua tốc độ ánh sáng…

Suốt quá trình suy ngẫm, Trần Vũ bất chợt cảm thấy mệt mỏi và lạnh lẽo bao trùm lấy cơ thể. Đó là nỗi cô đơn giá lạnh của những người đứng trên đỉnh cao.

Vật lý học.

Cái gọi là vật lý học, chính là môn học đòi hỏi trí tuệ để ‘ngộ’ ra. Đơn giản gọi là ‘ngộ lý học’.

Nhân loại ngu ngốc hàng ngày nghiên cứu, mà không chịu 'ngộ đạo', làm sao có thể hiểu được điều kỳ diệu của vũ trụ? Làm sao có thể khám phá tận cùng của khoa học?

'Ôi.'

'Thế gian rộng lớn, sao lại không có một người thông tuệ.'

'Có phải sự chênh lệch giữa người và thần thực sự lớn như vậy không?'

'Ồng!'

'Ồng Ồng!!'

Trong khi suy tư, một loạt tia sáng bắn tới.

Chúng chỉ xuyên qua hình bóng mờ nhạt mà Trần Vũ để lại.

Sự tăng tốc lâu dài, không giới hạn, mạnh mẽ, đã vượt qua giới hạn mà tàu chiến có thể nhắm tới.

Và rồi.

Trong không gian sâu thẳm, hắn lại nhỏ bé đến thế…

Sự đẩy của phần mông lại linh hoạt đến lạ thường…

Pháo chính của đội quân Vinh Quang đã không còn khả năng.

Dù sao thứ này từ đầu cũng không phải để 'đánh ruồi'.

'Quá tuyệt vời.'

'Quá mạnh mẽ.'

Phía sau Trần Vũ, BB với gương mặt ngỡ ngàng, trong đầu loạn suy nghĩ: 'Hóa ra loài người di chuyển trong vũ trụ là như thế này.'

'Hu-'

'Hu hu hu-'

Khi ngọn lửa dài liên tục phun ra, Trần Vũ và tàu chính chỉ còn cách nhau chưa tới một phần năm quãng đường.

Đúng lúc hắn định giảm tốc, tàu chính do Khởi Nguyên điều khiển, lại bắt đầu rút lui, hướng về phía Trái Đất chạy trốn.

'Hừ?'

'Trong mặt ta, ngươi nghĩ mình có thể chạy trốn sao?'

'Ầm!'

Ngọn lửa dài từ mông bùng lên, hình ảnh Trần Vũ rung động mạnh mẽ, phóng nhanh hơn nữa!

'Vũ trụ, thật sự quá rộng lớn.'

Trong tàu chính, Khởi Nguyên với khuôn mặt ngơ ngác tự nói với mình.

'Số lượng ngôi sao trong vũ trụ, còn nhiều hơn cả cát trên Trái Đất…

"Trong lòng tàu chính, Khởi Nguyên với vẻ mặt mê man lẩm bẩm. 'Trong vũ trụ, số lượng các ngôi sao còn nhiều hơn cả cát trên Trái Đất…'

'Các thế giới văn minh như vậy, chắc chắn không ít…'

'Vậy mà…'

'Vũ trụ quá rộng lớn.'

'Bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra.'

Nhìn hình ảnh Trần Vũ phun lửa từ mông, Khởi Nguyên cảm thấy tuyệt vọng: 'Ta lái tàu chiến giữa không gian, lại bị một con khỉ phun lửa từ mông đuổi theo…'

'Vũ trụ quá lớn…'

'Quá rộng lớn…'

...

‘Ầm!’

Cuối cùng, Trần Vũ, với vận tốc tuyệt đối, đã bắt kịp tàu chính đang chạy trốn thẳng. Hắn dính sát vào thân tàu.

‘Tách!’

Rút thanh kiếm trên đầu BB, Trần Vũ vẽ một đường kiếm hoa, đâm thẳng vào thân tàu, rạch ngang.

‘Xé!’

Một vết thương ghê rợn được mở ra dễ dàng.

Dòng khí mạnh mẽ phun ra từ khe nứt, làm tóc Trần Vũ rụng từng cọng.

‘Xé!’

‘Xé…’

Thêm vài đường kiếm nữa, một lỗ lớn đủ để hắn chui vào được mở ra.

Chương 585: Thế giới nguyền rủa tăng cường (7) Chương 585: Thế giới nguyền rủa tăng cường (7)

Trần Vũ nhanh nhẹn luồn vào, trôi nổi trong không trọng lực của tàu chính.

‘Con người.’

Hình ảnh của Khởi Nguyên bất ngờ xuất hiện trước mặt Trần Vũ: ‘Ngươi đã thắng.’

Trần Vũ, với đôi mắt sáng suốt, quan sát đối phương: ‘Ngươi là Khởi Nguyên à?’

‘Ah?’

Câu nói này đã làm Khởi Nguyên, vốn không biểu cảm, trở nên hoang mang: ‘Cái gì… Ý ngươi là gì?’

‘Không có ý gì cả, chỉ hỏi ngươi có phải là Khởi Nguyên không.’

‘Ta là.’

‘Vậy tốt.’

‘Clap.’

Trần Vũ gõ hai bàn tay vào nhau, bộ óc thông minh của hắn bắt đầu nảy ra nhiều ý tưởng ‘tuyệt vời’: ‘Chúng ta, hãy thương lượng một phi vụ.’

Nghe thấy từ ‘thương lượng’, sắc mặt Khởi Nguyên thay đổi, ánh mắt trở nên độc ác: ‘Người loài người có câu, giết người không qua đầu lưỡi. Ngươi muốn lừa gạt ta à.’

Trần Vũ: ‘??’

‘Đáng ghét loài người. Ta thừa nhận mình thua. Thực chất giữa chúng ta là va chạm giữa hai nền văn minh, ta không nên có bất kỳ

ảo tưởng nào. Giữa văn minh và văn minh, chỉ có cái chết của một bên. Nhưng đừng nghĩ ngươi có thể lấy bất cứ thứ gì từ ta."

Trần Vũ: '??'

"Đội quân Vinh Quang, do ta lập ra. Ba ngàn hai trăm chiếc tàu chiến, cũng do ta chế tạo. Ta thà chôn vùi chúng cùng mình, cũng không giao cho ngươi."

Trần Vũ: '???'

"Ngươi… Ngươi định làm gì!" BB đứng sau lưng, kêu lên hoảng sợ: "Dừng tay!"

"Loài người…" Khởi Nguyên nhìn BB, ánh mắt sắc lẹm dán chặt vào Trần Vũ, lạnh lùng gầm lên: "Loài người chưa bao giờ có Vinh Quang!"

'Ồng Ồng!'

Lời nói vừa dứt, tàu chính bắt đầu rung chuyển mạnh.

"Người loài người kia! Cô ấy… cô ấy kích nổ tàu chiến! Mau chạy!"

"Việc của thần, làm sao nói chạy." Trần Vũ liếc Khởi Nguyên một cái, ung dung bò ra khỏi khe nứt: "Đó gọi là lui binh."

'Ầm!'

'Ầm Ầm…'

Rung động càng lúc càng mạnh.

Trần Vũ bay ra ngoài không gian, ngay lập tức tăng khoảng cách với tàu chính, tránh bị ảnh hưởng bởi sự tự hủy của nó.

Sau đó, trước mắt Trần Vũ và BB, mọi thứ đều sáng lên.

Hàng loạt tàu chiến cùng lúc phát nổ.

Như thể tạo ra hàng ngàn mặt trời nhỏ, che khuất ánh sáng của muôn ngàn ngôi sao.

“Vinh… Vinh Quang…”

BB mất hồn, ngơ ngác nhìn đồng loại, người thân, anh em của mình ‘tan chảy’ trong ngọn lửa dữ dội.

Đó là quê hương của cô.

Đó là thế giới của cô.

Đó là những chiến binh kiên cường nhất trong vũ trụ.

Đó là…

Vinh Quang của loài người…

“Không… không nên…”

BB vươn đôi tay trắng nõn ra, cố gắng vớt lại sinh mệnh từ biển lửa.

Nhưng chỉ chạm được vào hư không.

‘Click.’

Trần Vũ nắm lấy tay BB, lắc đầu, mở miệng nói: “...”

Trong môi trường không gian, BB không nghe thấy, đành trả lời: “...”

Trần Vũ lại lắc đầu: “...”

BB trả lời: “...”

Hai người trao đổi không lời một hồi. Trần Vũ thông minh nghĩ ra cách viết chữ.

Hắn vươn tay, viết trên bụng BB: “Dù là người hay thần, cuối cùng cũng có lúc phải chết. Đó là đạo lý vũ trụ, em có lẽ chưa hiểu. Đừng khóc nữa.”

BB vươn tay, viết trả lời trên bụng Trần Vũ: “sorry…”

Trần Vũ: “Hãy viết tiếng Trung.”

BB: “Tiếng Anh viết nhanh hơn.”

Trần Vũ: “Viết nhanh không ích gì, anh không hiểu.”

BB: “Xin lỗi…”

Trần Vũ: “Tại sao phải xin lỗi.”

BB: “Em không nên khóc. Vinh Quang, là sự hy sinh cho người loài người. Đó là một vinh dự.”

Trần Vũ: “Em muốn họ sống lại à?”

Cơ thể BB run rẩy mạnh mẽ.

Trần Vũ cười nhẹ.

Hắn vươn ngón tay run rẩy, BB viết: “Loài người, Anh có cách nào không? Có thể làm Vinh Quang trở lại không?”

“Được mà.” Trần Vũ gật đầu: “Em có nghe nói về lý thuyết tương đối của Lỗ Tấn không.”

BB: “?”

Trần Vũ: “Khi một người, vượt qua tốc độ ánh sáng. Thời gian xung quanh họ sẽ lùi lại.”

BB: “Tốc độ ánh sáng là không thể phá vỡ.”

Trần Vũ: “Đó là chưa gặp anh.”

BB: “…”

Trần Vũ: “Gặp anh thì đã phá vỡ từ lâu.”

BB: “…”

“Đi thôi.”

Trần Vũ móc móc ngón tay, cõng BB, hướng về ngoại ô hệ mặt trời tăng tốc lao đi.

“Trong hệ mặt trời, vật chất quá nhiều, chúng ta quay quanh, dễ dàng va phải thứ gì đó gây nổ. Anh đưa em ra khỏi hệ mặt trời. Nghe nói giữa dải Ngân Hà và chòm sao Andromeda có một khoảng không gian rộng lớn. Trong hàng triệu mét, mới có một nguyên tử. Chúng ta quay ở đó, chắc chắn an toàn.”

BB: “...”

Một lúc lâu, cô quên mất nỗi buồn.

Bởi vì tất cả sức mạnh tính toán trong chip của cô đều bắt đầu phân tích mục đích của Trần Vũ…

“Đây là người loài người sao?”

“Một ý tưởng bất kỳ, ta cũng không thể hiểu.”

“Thật là… quá cao quý…”

Càng tăng tốc, càng nhanh.

Càng nhanh, càng tăng tốc.

Chỉ nửa giờ sau, hai người đã rời khỏi vùng đất ‘hỗn loạn’ kia.

Trần truồng.

Mục tiêu, biển sao lớn!

Nhưng khi bay, chưa tới quỹ đạo Sao Hỏa, kỹ năng ‘tổng thông suốt’ hết hạn.

Kỹ năng võ thuật biến mất.

Hai chân rời đất.

Trí tuệ của hắn trở lại.

“Chết tiệt, thằng khốn nạn này.”

Sau một lúc ngẩn ngơ, Trần Vũ tức giận mắng mỏ, quay đầu, rủa rít bay trở lại.

“Nhưng phải nói không nói.”

“Phương thức bay này, thực sự quá đỉnh…”

...

Không biết bao lâu sau.

Điểm trắng ở cuối tầm nhìn, biến thành quả cầu nhỏ, biến thành quả cầu xanh, cuối cùng chiếm lấy toàn bộ tầm nhìn là Trái Đất.

Chương 586: Thế giới nguyền rủa tăng cường (8) Chương 586: Thế giới nguyền rủa tăng cường (8)

Cảm nhận sức hấp dẫn ngày càng mạnh ở phía trước, Trần Vũ bắt đầu giảm tốc.

Không cần phải nói rõ, nếu giảm tốc độ quá nhanh, hắn có thể bị cháy do ma sát với khí quyển; quá chậm, rơi xuống đất có thể 'nứt' toàn thân.

Trần Vũ chỉ có thể điều chỉnh tốc độ giảm dần một cách linh hoạt, cho đến khi gần tới bầu trời đêm của châu Á, mới đạt đến tầng bình lưu của khí quyển.

'Hu hu hu—'

Có âm thanh truyền qua khí quyển, hai người, sau một ngày bị điếc, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng 'động cơ phun lửa'.

Và cuối cùng họ cũng có thể giao tiếp với nhau.

"Xin lỗi, BB." Trần Vũ mở miệng: "Anh không thể cứu những người khác của đội Vinh Quang."

"Không sao. Anh không cần phải xin lỗi. Họ nói rằng sự hy sinh của họ là vinh dự." BB lắc đầu: "Và ngươi cũng nói rằng, có thể quay ngược thời gian, hồi sinh họ."

Trần Vũ: "..."

"À... Khi nào anh nói có thể quay ngược thời gian?" Trần Vũ nghiêm túc hỏi.

"À? Không phải ngươi nói à?"

"Không phải. BB, ngươi chắc chắn là quá buồn, tạo ra ảo giác. Làm sao anh có thể nói chuyện nhảm nhí như vậy."

“À…” BB ngơ ngác: “Em ảo giác à.”

“Chắc chắn rồi.” Trần Vũ giải thích: “Dù em có thể sống sót trong môi trường vũ trụ, nhưng bức xạ vũ trụ quá nhiều, có lẽ đã làm lẫn lộn suy nghĩ của em.”

BB dường như hiểu nhưng không hiểu: “Thật ư…”

“Đúng vậy. Không ai hiểu về robot hơn anh.”

“Quả là loài người đáng kính!”

Khoảng năm phút sau.

Trần Vũ cõng BB, thành công hạ cánh xuống mặt đất.

‘Phụt!’

Khi hai chân chạm đất, hắn suýt ngã vì mất cân bằng.

Sau gần một ngày mất trọng lực, đôi chân của hắn đã yếu đi.

‘Vỗ vỗ.’

Hắn vỗ vỗ bùn trên người, ngẩng đầu nhìn lên trời đêm, mặt trăng, cảm thấy như đang lạc vào giấc mơ.

Khởi Nguyên.

Một kẻ thống trị hệ mặt trời, đã bị hắn hạ gục như vậy.

Và hắn đã sống sót, một lần nữa đặt chân lên mảnh đất vững chắc của Trái Đất.

“Chỉ có thể nói… mọi chuyện cũng khá thuận lợi.”

Đặt BB xuống từ lưng, Trần Vũ hai tay chắp lại, nhắm mắt cảm ơn: “Cảm ơn lời nguyền…”

【JFF##.^处**GS——】

Tuy nhiên, ngay khi lời cảm ơn của Trần Vũ vừa dứt.

Một âm thanh điện tử chói tai vang lên bên tai:

【Phát hiện thay đổi dòng thời gian hiện tại.】

【Thay đổi dòng thời gian hiện tại!】

【Đang tìm kiếm lỗi…】

【Nguyên nhân thay đổi dòng thời gian: Sự xâm nhập của linh hồn bất thường!】

Sắc mặt Trần Vũ biến đổi.

“Ngài, có chuyện gì vậy?” BB nhận ra sự thay đổi trong không khí.

“Shh, đừng nói.” Trần Vũ bịt miệng BB lại, chăm chú lắng nghe tiếp.

【Cảnh báo!】

【Phát hiện linh hồn không thuộc về thế giới hiện tại.】

【Lời nguyền đang tăng cường…】

【Tiến trình tăng cường 1/3】

【Hãy rời khỏi thế giới hiện tại, nếu không lời nguyền sẽ tiếp tục tăng cường.】

【Đừng thay đổi dòng thời gian của thế giới, nếu không lời nguyền sẽ tiếp tục tăng cường!】

【Cảnh báo!】

【Đừng thay đổi dòng thời gian của thế giới, nếu không…】

Tiếng nói tự động lặp lại, vang lên ít nhất một phút, rồi đột ngột dừng lại.

Trần Vũ với vẻ mặt nghiêm túc, cúi đầu kiểm tra những thay đổi trong cơ thể mình.

Đầu tiên là vận động.

【Đang tập luyện: Tăng cân +1; Yếu đuối +1; Sức khỏe:2; Sức mạnh…】

Sau đó là tập trung năng lượng.

【Đang tu luyện: Năng lượng:23】

Cấp độ của võ giả tăng lên, lượng năng lượng "tiêu hao" cũng tăng theo.

Tiếp theo, tự làm tổn thương bản thân.

'Động!'

【Hải khí bị tổn thương: Năng lượng +47; Sức khỏe +1.】

Cuối cùng là ăn uống, uống nước, phát ra năng lượng, thậm chí còn tiêm một giọt chất lỏng tổng hợp cấp S.

【Nhiễm chất lỏng không xác định: Năng lượng +420707】

"Trời ạ!"

Nghe thấy những con số "báo cáo" bên tai, Trần Vũ giật mình, suýt nữa là làm gãy kim tiêm trong mạch máu.

Một giọt chất lỏng tổng hợp cấp S, có thể tăng nhanh tới bốn trăm hai mươi nghìn năng lượng!

"Vậy thì lọ này…"

Hắn liếm môi, suy nghĩ âm thầm.

"Ít nhất cũng nâng lên cấp 3, không vấn đề gì."

"Không, bây giờ không phải lúc nghĩ về điều này…"

Trần Vũ quay lại với suy nghĩ ban đầu, tiếp tục tìm kiếm xem cơ thể có thể có thay đổi gì không.

Nhưng cuối cùng, không tìm ra thay đổi nào cả.

"Có phải là vấn đề của 'tiến trình tăng cường' không?"

“Bây giờ chỉ mới 1/3, có phải chờ đến 3/3 thì mới chính thức tăng cường mới bắt đầu?” Trần Vũ tự hỏi.

【Cảnh báo!】

Trong lúc suy tư, tiếng nói trong tai hắn lại vang lên.

【Dòng thời gian đã bị thay đổi.】

【Sau 16 giờ, dòng thời gian hiện tại sẽ bị đóng cửa.】

“Dòng thời gian… đóng cửa?” Trần Vũ nhíu mày suy tư, sau đó bỗng nhiên giật mình: “Đóng cửa?!”

…

Chương 587: Thế giới nguyền rủa tăng cường (9) Chương 587: Thế giới nguyền rủa tăng cường (9)

“Đóng chặt lại?”

“Đóng chặt lại là sao?”

Trần Vũ vội vàng che lỗ tai và cúi người xuống muốn lắng nghe nội dung sau đó.

Nhưng mà âm thanh điện tử trong đầu đã biến mất.

“Đóng chặt lại?” BB ở một bên nghiêng đầu: “Đại nhân, cái gì đóng chặt lại vậy?”

Trần Vũ đứng tại chỗ, suy nghĩ một lúc lâu rồi kéo BB chạy về hướng phi thuyền.

“A…Đại nhân, nhanh quá, ta theo không kịp.”

Trần Vũ quay lại nhìn hai chân ngắn của BB chạy nhanh thì mới ôm nàng lên vác trên lưng.

“Xảy…Xảy…Xảy ra chuyện gì hả?” BB bị xóc nảy trên vai, hấp tấp nói.

“Ừm, có chút tình huống đặc thù.”

Trần Vũ không nói nhiều, dứt khoát phát động kình khí, tăng tốc chạy tới.

Chạy nhanh như siêu xe Mercedes mười mấy phút, hắn bỗng nhiên nghĩ tới chuyện gì, vừa chạy vừa mở miệng: “Đúng rồi BB, còn có chuyện này ta phải xin lỗi ngươi.”

“Hả?”

“Chiến hạm cuối cùng cũng mất, trạm không gian cũng mất, nên thân thể của ngươi, sau này có khả năng mãi mãi chỉ nhỏ như thế

thôi.”

“Chuyện này không phải lỗi của ngài.” BB cúi đầu, dùi vào sao lưng Trần Vũ: “Ngài đã mạo hiểm đi trạm không gian để hồi sinh ta, đối với một Chiến sĩ vinh quang mà nói đã là vinh quang và vinh dự nhất rồi.”

Trần Vũ nghe thấy lời này thì hổ thẹn gãi gãi bên tai.

Mục tiêu chủ yếu của hắn khi đi tới trạm không gian ở mặt trăng là giết chết Khởi Nguyên.

Chuyện hồi sinh cho BB chỉ là tiện tay mà thôi…

“Chỉ tiếc, quân đội vinh quang.” BB thở dài, bi đát nói: “Đều biến mất.”

“Đừng buồn.” Trần Vũ dùng tay vỗ vỗ đầu BB: “Không phải ngươi đã là chiến sĩ vinh quang sao?”

BB ngẩng đầu đối mặt với Trần Vũ một lát.

Trần Vũ tiếp tục nói: “Với lại những đồng bào của ngươi, trước giờ đều không có chết, bọn họ đã chiến đấu cả ngàn năm vì cái tinh cầu này, rất sớm đã cùng nền văn minh này hòa làm một thể. Bọn hắn, chính là lịch sử của Địa Cầu, mà lích sử thì vĩnh viễn sẽ không biến mất.”

Hóc mắt của BB ngấn lệ: “Đại nhân, cảm ơn ngài.”

“Đừng khóc.”

Trần Vũ vỗ vỗ vai nhỏ của BB.

“Để ta hát một bài tặng cho ngàn năm tôn nghiêm của vinh quang các ngươi.”

“Hát bài gì?”

“Ngàn năm trôi qua một chút.”

Trần Vũ nói xong thì thanh âm tang thương bắt đầu quanh quẩn

đầy trời trên mảnh đất toàn cát vàng này.

“Dùng hũ nước, rửa nước mắt ta, tình nhân, ta và ngươi hóa thành một đám bụi a, a a a, a a a…”

Trong nhày mắt, BB đã khóc.

…

Kình khí vô tận, làm cho Trần Vũ chạy nhanh với tốc độ nhanh và không ngừng nghỉ một chút nào.

Vẻn vẹn nửa giờ, hắn và BB đã trở về vị trí phi thuyền trên văn minh tinh cầu khác.

“Đại nhân, cái này là cơ giáp của ta?” BB chỉ vào cơ giáp màu bạc nằm trên mặt đất bằng phẳng kia.

“Ừm.”

Trần Vũ gật gật đầu rồi mở ra cánh cửa trước ngực cơ giáp, ôm BB ngồi xuống: “Ta còn chưa quen lắm, ngươi khởi động đi.”

“Được.”

BB thuần thục chỉnh, vặn các loại nút điều khiển, hoàn thành việc thiết lập trước khi cất cánh.

“Kít – –”

Cửa ở ngực đóng lại, hai người dính cùng một chỗ.

“Đại nhân, so với lần trước thì rộng hơn nhiều.” BB nói: “Lần trước rất là chật chội, chui đao của ngài còn đâm ta nữa.”

“Ừm.” Mắt Trần Vũ nhìn cái mũi, mũi nhìn tâm: “Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Đi chỗ thủng bên cạnh chiến phi thuyền kia kìa.”

“Hiểu rồi.”

“Hô – – đông!”

Cơ giáp bỗng nhiên bắn lên trời, lượn một vòng, nhưng sau nửa phút thì từ từ hạ xuống.

Đã đến nơi.

“Kít – –” Cửa mở.

Hai người nhảy xuống, Trần Vũ ôm BB rồi chỉ vào lỗ hổng trên hàng rào điện và hỏi: “Dây điện cao thế đó, nếu bay qua trong một giây đồng hồ, thì có sao không?”

“Nếu chỉ một giây thì sẽ không sao cả.” BB vỗ vỗ ngực: “Người nhân tạo vinh quang chúng ta rất rắn chắc.”

“Rắn chắc à, ta rất thích rắn chắc.”

Trong lòng Trần Vũ hơi thả lỏng, đi đến trước hàng rào điện, “Phanh” một tiếng, kình khí phát động.

“Đại nhân, ta có thể hỏi ngày một chuyện không?”

“Nói đi.”

“Loài người của ngài, ừm…Cái rắm, là làm sao phóng vậy?”

Trần Vũ: “…”

[bị tổn thương tâm lý: tinh thần +4]

“Cái rắm là cái quỷ gì?”

“Chính là cái này nè.”

Ngón tay BB chỉ vào quầng sáng kình khí đang bao quanh thân thể Trần Vũ: “Loại rắm này nè.”

“Cái này gọi là Khí.” Trần Vũ nghiêm túc uốn nắn: “Không gọi là rắm.”

“…Khí và rắm…Không phải cùng một loại sao?”

“Khí là khí, cái rắm là cái rắm, tên đầy đủ của cái “đồ chơi” gọi là “kình khí. Người ta đấu kính khí, chứ ai lại đi đấu rắm?”

“Thế nhưng mà…” BB cắn ngón tay, chần chờ nói: “Ở trong vũ trụ, cái “đồ vật” này chính là từ trong mông của ngày phun ra ngoài.”

“...Ta phát hiện ngươi con bé này có một chút làm người ta không thích mấy.” Vẻ mặt Trần Vũ lạnh lùng.

BB hoảng hốt: “Loài người Đại nhân, ta xin lỗi.”

“Chuyện này, về sao cái việc ta phun khí sau mông, ngươi không được nói với ai, ai cũng không được nói!”

“Ngài…Ngài nói bất kỳ ai, ý là chỉ tất cả loài người Đại nhân khác sao?”

Chương 588: Thế giới nguyền rủa tăng cường (10) Chương 588: Thế giới nguyền rủa tăng cường (10)

“Đúng vậy.”

“Thế nhưng là…Người máy vinh quang không thể chống lại mệnh lệnh của loài người.”

“Vậy ta mệnh lệnh ngươi không thể nói cho bất kỳ người nào, ngươi cũng không thể chống lại phải không?”

“Cũng đúng.” BB mơ hồ cảm thấy có một cái lỗ hổng hệ thống.

“Cho nên là không thể nói, ai cũng không được nói, nuốt vào trong bụng.”

“Ừm ân.”

“Đi thôi, chuẩn bị đi.”

Trần Vũ ôm chặt BB, đầu gối hơi cong lại, bỗng nhiên tăng tốc, xuyên qua từng tầng hàng rào điện…Sau đó thì bị trượt chân.

“Bịch!”

Trần Vũ và BB cùng bị ngã như chó ăn đất.

Trần Vũ: “…”

BB: “…”

Trên mặt hắn một dòng “tiên huyết” chậm rãi chảy ra.

“Ăc? Cái gì vậy?”

Trần Tư Văn từ dưới đất ngồi dậy, mơ mơ màng màng ngáp một cái: “Ai?”

Trần Vũ: “…Con mẹ nó.”

“Ai?” Trần Tư Văn lặp tức tỉnh táo lại: “Ai chửi mẹ mày đây?

“Con trai của mẹ ngươi.”

Tay trái Trần Vũ ôm BB, tay phải vịn vách tường đứng lên, táo bạo nói: “Ngươi nằm sấp ở đây làm cái gì?”

“A? Trần Vũ?” Trần Tư Văn vui mừng: “Tiểu Vũ ngươi đã về à?”

“Ngươi trốn ở đây để ám hại ta à?”

“Ta…Ta cũng không biết là ngươi trở về buổi tối cho nên ta ngủ luôn trên mặt đất.”

Trần Vũ nghe thế thì cơn giận giảm xuống, lau khô máu mũi.

Hắn không phải người không có lương tâm.

Có thể chấp nhận ngủ trên mặt đất bẩn thỉu chờ em trai trở về, đối với thân tình, với người chị gái này, hắn làm sao nổi giận được đây?

Nghĩ ngợi tới đây, Trần Vũ thở dài, đưa tay phủi phủi cổ áo Trần Tư Văn: “Chị, sao người không quay về nhà, chờ ta làm gì? Ta nếu không quay về ngươi sẽ chờ mãi sao?

“Ta đâu có chờ ngươi.”

Trần Tư Văn vô tư nói: “Ta bị lạc đường, không ra ngoài được.”

Trần Vũ: “…”

[bị tổn thương tâm lý: tinh thần +18]

“…”

“…”

“Vậy ngươi tiếp tục lạc đường đi, hẹn gặp lại.”

Trần Vũ vác BB trên vai, quay người đi về hướng phía trong phi thuyền.

“Ai! Ai! Ai! Chờ ta với, đừng đi nhanh như vậy.”

Trần Tư Văn lặp tức chạy nhanh theo, đuổi kịp: “Cũng đâu thể trách ta, phóng xạ trong đó mạnh như thế. Ta sử dụng kình khí chống cự mà chỉ có thể cố gắng được hơn mười phút, ta là sợ chết ở trong đó, mới trở về chờ ngươi, nếu không ta đã đi sớm rồi.”

[tinh thần +6]

Trần Vũ nghe nói thế lại càng tức giận hơn: “Đừng nói láo với ta.”

“Nhìn cái bộ dáng của ngươi kìa, chẳng phải chỉ làm ngươi vấp một cái thôi sao, còn nóng giận lớn như vậy.”

[tinh thần +7]

Trần Vũ càng tức giận hơn.

“Hả? “Đồ vật” nhỏ này là ai?” Trần Tư Văn cuối cùng cũng chú ý tới BB.

“Ngài…Chào ngài.” BB rụt rè nói: “Loài người đại nhân tôn kính.”

“Thật đáng yêu.” Mắt của Trần Tư Văn nổi đom đóm, giơ tay nắm hai má BB, kéo nhẹ nhàng.

BB: “A – –”

“Hắc?” Trần Tư Văn vui mừng, lại kéo gương mặt qua lại.

BB: “E – –”

“Em bé này thật là đáng yêu. Cũng quá…Hả? What Fuck? Vì sao lại có em bé hả uy?!”

[thính giác bị tổn hại: thính giác tạm thời +16]

“Đừng rống lớn tiếng như vậy!” Trần Vũ đau đớn che lỗ tai lại.

“Ngươi ở đâu có em bé?” Trần Tư Văn há to mồm, không thể tin nói: “Đây là dị cảnh mà? Tại sao lại xuất hiện em bé?”

“Loài người đại nhân tôn kính, ta là BB, chào ngài.” BB vươn tay

nhỏ.

“Chào ngươi, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?...Đợi chút, bây giờ không nói chuyện này. Trần Vũ! Nàng ở đâu ra?”

“Thì…” Trần Vũ chần chờ: “Đi dạo trên đường một chút, nhặt được.”

“Nhặt con nít? Trong Dị cảnh này còn có thể nhặt được con nít?” Trần Tư Văn cảm giác bản thân mình sắp hỏng rồi.

“Ừm.” Trần Vũ gật đầu: “Vô tình nhặt.”

“Thần con mẹ nó vô tình! Trần Vũ! Ngươi nghiêm túc đó hả?”

“Chị.”

Trần Vũ dừng bước, quay người lại vỗ võ bả vai Trần Tư Văn và trịnh trọng nói: “Thật xin lỗi, bây giờ ta chưa thể nói nguyên nhân cho ngươi. Bởi vì ta còn không có nghĩ ra lý do.”

Trần Tư Văn: “...”

“Ta hứa với ngươi, chờ ta nghĩ ra, ta sẽ cho ngươi một đáp án hài lòng.”

Trần Tư Văn: “Ta cảm thấy ngươi sẽ nói câu này đến lúc ta chết luôn.”

“Sẽ không đâu.” Trần Vũ khoát tay: “Một câu nói, ta sẽ không dùng hai lần.”

“Ngươi con mẹ nó rõ ráng là đang phóng rắm!”

“Không.” BB ngồi trên vai Trần Vũ xen vào, giơ tay nói: “Không phải đánh rắm, đó là phóng khí.”

Trần Vũ: “...”

“Cho nên đứa trẻ này, đến cùng là…Được rồi, ta sẽ không hỏi nữa.” Trần Tư Văn chuyển mục tiêu lên người BB và lộ ra nụ cười thân thiện: “Bảo bối, ngươi bao nhiêu tuổi?”

BB thấy được chiều mà lo sợ, vội vàng duỗi tay làm ra số sáu.

“Sáu tuổi hả?”

“683.”

Trần Tư Văn: “...”

BB nhìn thấy đối phương không nói lời nào, sợ Trần Tư Văn nghe không rõ, lớn tiếng lặp lại: “Loài người đại nhân, ta sáu trăm tám mươi ba tuổi.”

Trần Tư Văn: “Con nít nói dối sẽ không cao lên được.”

BB có chút mất mác: “Ta đúng là không cao lên được.”

Trần Tư Văn: “...”

Nàng im lặng một lát rồi nhìn Trần Vũ: “Ta nghi ngờ đứa bé này là con của ngươi.”

“Đừng nói lung tung, con gái lớn như vậy rồi tối ngày cứ nói năng linh tinh, có thấy phiền không hả?” Trần Vũ vung tay lên: “Trước kia ta đã thử rồi, một người thì cơ bản không thể nào sinh được.”

Chương 589: Thế giới nguyền rủa tăng cường (11) Chương 589: Thế giới nguyền rủa tăng cường (11)

Trần Tư Văn: "...Hay là từ nãy đến giờ vẫn đang ngủ."

…

Được kình khí của Trần Vũ bảo hộ. Hai người và một máy thuận lợi trở về đại sảnh lúc đầu của Dị cảnh.

Trần Vũ nhìn cánh cửa thời không còn đang xoay tròn, nhưng đã mờ đi rất nhiều, hắn đã có sơ bộ suy đoán.

"Âm thanh cảnh cáo nói đóng chặt lại, chắc là đóng lại cái Dị cảnh này."

"Vì sao lại nói là "Dây thời gian" đóng chặt lại nhỉ?"

"Khả năng đúng là như suy đoán ban đầu, toàn bộ thế giới, từ đầu đến cuối chính là một cái Dị cảnh. Dị cảnh khác nhau chỉ là khác "dây thời gian" mà thôi."

"Nhưng tình huống thế này không phải nên gọi là thế giới song song à?"

"Tại sao lại gọi là "dây thời gian"?..."

Trần Vũ đứng tại chỗ, hắn càng nghĩ càng không hiểu.

Thật sự là như con chim sáo, trốn thoát từ trong lồng ra, lại phát hiện mình đang ở một trong lồng lớn hơn.

Mà điều quan trọng hơn là nếu cái thế giới này biến mất thì loài người làm sao di cư tới?

"Má."

Nắm tay Trần Vũ nắm chặt.

“Trần Vũ, mau nhìn kìa!”

Trần Tư Văn cũng là người từng mấy lần đi qua cánh cửa thời không, nên đã phát hiện ra sự thay đổi của cánh cổng: “Hình như nó có gì đó không đúng rồi? Có chú ý không?

“Ừm.” Trần Vũ gật đầu: “Có chú ý.”

“Cánh cửa thời không của Dị cảnh khác, cũng sẽ xuất hiện tình huống như vậy hả?”

“Ta không rõ.”

Trong lòng Trần Vũ tràn đầy mệt mỏi, không giải thích thêm nữa: “Chị, ngươi đi ra ngoài đi.”

“Ngươi không ra sao? Ngươi lại muốn làm cái gì nữa?”

“Ta phải quay lại xử lý một vài chuyện.”

Trần Tư Văn nhìn BB rồi lại nhìn Trần Vũ và nói nghiêm túc: “Ta cũng đi!”

“Không được đi, ngươi biết ta sẽ không cho ngươi đi theo mà.” Trần Vũ khoát tay: “Yên tâm đi, nguy hiểm đã qua rồi, buổi sáng ngày mai ta sẽ quay về.”

“...”

Trần Tư Văn trầm ngâm thật lâu rồi nói: “Trần Vũ, ngươi biết rõ là chị lo cho ngươi.”

“Ta biết.”

“Từ thời điểm ngươi sắp thi đại học, thì ngươi càng ngày càng trở nên khó hiểu.”

“Con người sẽ thay đổi.” Trần Vũ an ủi: “Ta thay đổi tốt hơn, đây không phải chuyện tốt sao?”

“Đúng là chuyện tốt, nhưng lại làm cho ta có cảm giác mất kiểm soát.”

“Ngươi muốn kiểm soát ta à?”

“Không phải kiểm soát.” Trần Tư Văn lắc lắc đầu: “Chỉ là ta từng có lòng tin sẽ bảo vệ ngươi thật tốt, nhưng bây giờ hành vi của ngươi, mục đích của ngươi, mỗi một suy nghĩ của ngươi ta đều không biết. Càng ngày ngươi cách ta càng xa. Chị, sợ ngươi gặp chuyện nguy hiểm mà lúc đó ngay cả tư cách giúp đỡ cũng không có.”

Trần Vũ nghe vậy thì nỗi lòng trở nên phức tạp: “Chị.”

“Thật ra ta cũng hiểu rõ.” Trần Tư Văn lộ ra nụ cười hơi miễn cưỡng: “Cường giả, đều sẽ như vậy, một tướng quân lúc còn nhỏ, cha mẹ có thể bảo vệ, nhưng sau khi lớn lên đi chinh chiến sa trường, tướng quân ngược lại lại là chỗ dựa của người thân. Lúc đó cha mẹ còn có năng lực gì mà bảo vệ tướng quân hả? Mặc dù ta không hiểu rõ ngươi cuối cùng đang làm cái gì, nhưng ta hiểu rõ, ngươi cũng đang nỗ lực cố gắng để bảo vệ ta.”

“...” Trần Vũ trầm mặc.

“Hoặc có thể nói.” Trần Tư Văn đi cà nhắc, đập vào đầu Trần Vũ: “Ngươi đang nỗ lực để có thể bảo vệ tất cả chúng ta.”

“...” Trần Vũ vẫn không nói gì.

“Mặc kệ như thế nào, ngươi bây giờ đã trưởng thành, ta và mẹ cũng rất kiêu ngạo về ngươi. Đừng nên gánh quá nhiều áp lực, ta phát hiện gần đây ở phương diện tinh thần ngươi rất tiều tụy, ngươi đã tới giới hạn rồi…Nhất định phải lượng sức mình, chú ý an toàn. Dù cho nước nát thì núi vẫn còn đây.”

Trần Vũ ôm Trần Tư Văn và cười: “Núi vẫn luôn còn.”

“Chỉ là ngọn núi này, có hơi nhiều bí mật.”

“Ví dụ như.”

Trần Tư Văn thu lại nụ cười, mặt không cảm xúc: “Ví dụ như vì sao ngươi không mặc quần áo?”

Trần Vũ bỗng nhiên cứng đờ: “...Quen mà.”

“Còn nàng thì sao?” Trần Tư Văn nhìn về phía BB đang ngồi trên vai Trần Vũ: “Cũng đã quen.”

“Ta…Ta…” BB nhấc tay: “Quên rồi.”

Trần Tư Văn: “...”

…

Từ Dị cảnh Thanh Thành đi ra, Trần Tư Văn hít một hơi thật sâu.

Nàng ngẩng đầu nhìn trần nhà, sau đó mệt mỏi ngồi xuống, trong đầu không biết suy nghĩ cái gì.

Sau hồi lâu, nàng cầm lấy một cái túi bên cạnh cánh cửa không gian rồi kéo khóa kéo ra, móc ra điện thoại và vào internet bắt đầu tìm kiếm từ khóa.

[“đệ đệ” dài gần tới đầu gối là có bình thường không?]

Website chuyển màn hình, xuất hiện hàng ngàn, hàng chục ngàn kết quả tìm kiếm.

Ở tại trang đầu tiên có rất nhiều quảng cáo chữa bệnh.

Trần Tư Văn lặp tức chỉ vào một website quen thuộc, chọn “thầy thuốc chủ nhiệm” rồi đánh chữ vào khung chat.

[Bác sĩ Trương: Chào ngài, ngài có gì muốn hỏi sao?]

“Ta muốn hỏi cái này, “Đệ đệ” dài đến đầu gối, thì có bình thường không?”

[Bác sĩ Trương: Ta nhận ra ngươi, lần trước ngươi hỏi cả đêm trên một trăm lần?]

“Đúng vậy, là ta.”

[Bác sĩ Trương: “đồ chơi” kia dài tới đầu gối có bình thường hay không ta không rõ lắm, nhưng ta khẳng định ngươi không bình thường.]

Trần Tư Văn: “...”

...

Chương 590: Người dũng cảm trảm rồng và anh dũng hi sinh (1) Chương 590: Người dũng cảm trảm rồng và anh dũng hi sinh (1)

Dọc theo đường cũ, Trần Vũ cùng BB đi tới cửa chính của phi thuyền và nhìn xuống vùng đất rộng lớn bao la một lần nữa.

Nhìn ra phía xa, mặt trăng trên trời sáng hơn nhiều so với ngày thường.

“Đại nhân, ngài không đi cùng nữ đại nhân kia sao?”

“Ở đây còn chuyện chưa xử lý xong”

“Chuyện gì?”

“Đã nói rồi, cần quét dọn mộ cho CF.”

Nói xong, Trần Vũ mở cửa cơ giáp ra, ôm BB ngồi lên, khởi động động cơ.

“Ngươi còn nhớ nơi chôn cất CF lần trước không?”

“Không nhớ rõ.” Hai tay BB liên tục thao tác, mở hệ thống ghi chép của phi thuyền ra: “Nhưng ta có thể dựa vào nhật ký của cơ giáp này, mở ra những tọa độ nó đã từng đi qua.”

“Như vậy thì tốt rồi”

“Thấy rồi!” Ngón tay của BB chạm vào một dãy số liệu trên màn hình: “Tại Nam Á Y6653;X85004.”

“Ừm.” Trần Vũ gật đầu: “Đi thôi.”

“Vâng”

“Khoang, chờ một chút!”

Phần đuôi cơ giáp vừa mới phun ra lửa, Trần Vũ liền cản BB cất cánh, chỉ vào một dãy số liệu màu đỏ trên màn hình: “Dãy số này tại sao lại có màu đỏ?”

“Hả? Chuyện này…” BB nghiêm túc nhìn về dãy số liệu màu đỏ này, nhíu mày nói: “Có nghĩa đây là tọa độ quan trọng. Đại nhân, ngài cài đặt nó hả?”

“Ta cài đặt làm gì?”

“Vậy ở đâu ra?”

“Chắc là trước đây ngươi làm. Ngươi quên mình bị mất trí nhớ à?

“Không phải.” BB lắc đầu, chỉ vào phần đuôi bằng tiếng Anh của dãy số liệu: “Vì muốn cài đặt tọa độ cần phải được trao quyền hạn và phần đuôi của số liệu này không phải ta trao quyền.”

“Vậy…” Trần Vũ suy tư: “Chờ sau khi quét dọn mộ cho CF xong thì chúng ta hãy đi tới tọa độ này nhìn xem, ta có cảm giác sẽ có phát hiện.”

“Vâng.”

Trò chuyện xong xuôi, BB cho cơ giáp cất cánh, hướng về Nam á.

“Hô hô:—”

Tiếng động cơ ầm vang, hình như đã gợi cho BB cảm giác quen thuộc.

Sau đó, mắt BB nhìn về lỗ phun lửa ở phần đuôi động cơ, hắn ta chợt nhận ra: ” A! Ta đã hiểu!”

Trần Vũ: “Ngươi lại hiểu cái gì?”

“Khó trách vị trí phun lửa của cơ giáp là phần đuôi.” Hai mắt BB sáng ngời: “Thì ra là đã tham khảo cách thức di chuyển của loài người.”

Trần Vũ: “… Mẹ nó, ngươi đừng nói chuyện được không?”

BB: “Vâng.”

Cơ giáp bay lên không trung 10.000 mét, làn không khí mỏng manh, làm cho nó có thể nhẹ nhàng tăng tốc hơn.

“Đại nhân, ta nhớ thân thể của ngài có thể chịu đựng áp suất khi tăng tốc rất mạnh.”

“Đúng vậy.” Trần Vũ đưa tay khởi động bốn cái động cơ phụ: “Bão tố.”

“Ấm ầm!”

Năng lượng đẩy được sử dụng toàn bộ, trong chớp mắt cơ giáp biến thành một vệt sáng ma sát với không khí tạo nên nhiệt độ cực nóng.

“Tích! Tích!”

[Lực cản đang tăng, xin hãy giảm tốc độ.]

[Lặp lại, xin hãy giảm tốc độ.]

“Đừng để ý. Tiếp tục tăng tốc đi.”

“Vâng.”

“Rầm rầm rầm…”

Thân cơ giáp bắt đầu rung lắc dữ dội.

Bình thường nón giáp trong suốt nhưng bây giờ cũng dần bốc cháy rực đỏ.

Trần Vũ: “Ờ ờ ờ”

BB: “Đại~ nhân, ngài có~ vấn đề gì~ không?”

Trần Vũ: “Chính~ là~ cảm~ giác~ quen~ thuộc~ này, đây~ mới~ đúng~ là~ lái~ cơ~ giáp”

BB: “Đại~nhân, đao… .Cây đao”

Trần Vũ: “Không~ cần~để~ý, tăng~tốc~ đi!”

“Ầm ầm bùm”

Sóng sau, phong lưu nhân sĩ.

Thân ở Hiên Miện, hồn tại Lâm Tuyền

Hoặc đi thuyền nhỏ, ở bên trong biển hồ.

Hoặc lái cơ giáp, bay phía trên mái vòm

Ngựa chạy như bay, như đạp trên đất bằng.

Nhanh như điện chớp, vượt trăm ngàn con sông…

Tốc độ.

Kích thích.

Va chạm.

Tuyệt không thể tả…

…

Sau vài giờ, cơ giáp đã đi đến nơi.

Cơ giáp đáp xuống, khoang thuyền mở ra, hai người đi từ bên trong ra và đưa mắt thấy nấm mồ nhỏ trước mặt.

Đó chính là mộ của CF

“Cỏ mọc cao rồi.” BB chỉ vào phần mộ và nói.

“Đúng vậy.” Trần Vũ gật đầu: “Không dùng thuốc diệt cỏ thì tất nhiên cỏ phải mọc rồi.”

“Vì vậy, đi thăm mộ…”. BB xoay người và nhổ vài cọng cỏ: “Chính là nhổ cỏ à?”.

Trần Vũ: “...”

“A, ta nhổ sai rồi có phải không?” BB nắm ngọn cỏ trong tay và ngẩn người ra.

“...Không phải ngươi làm sai.” Im lặng một lát, Trần Vũ gật đầu và cúi người nhổ cỏ: “Đi thăm mộ, tức là nhổ sạch cỏ, sau đó bện thành cây chổi và quét lại một vòng.”

“Ờ!” BB hiểu ra rồi vội vàng đi theo sau lưng Trần Vũ nhổ cỏ.

Một lát sau.

Xung quanh phần mộ cũng được dọn dẹp sạch sẽ

Trần Vũ cầm hai cây chổi được làm từ lá cây đưa cho BB một cái: “Quét đi.”

“Ừm ờ.”

BB nhận lấy chổi sau đó nghiêm túc quét tới quét lui xung quanh phần mộ.

Trần Vũ tìm một nơi sạch sẽ ngồi xuống và châm một điếu thuốc, vừa hút vừa dùng chổi làm quạt gió: “BB”

“Ờ? Đại nhân ngài nói xem.”

“Thật ra ngoài việc đi thăm mộ, ta còn muốn tâm sự với ngươi một số chuyện, a…Ngươi đừng dừng lại, tiếp tục quét đi.”

“Ừm ờ. Ngài nói đi.”

“Hù…”

Trần Vũ nhả ra một luồng khói, hắn nheo mắt lại, sắp xếp từ ngữ rồi nói: “Thế giới này, sẽ nhanh chóng bị hủy diệt.”

Chương 591: Người dũng cảm trảm rồng và anh dũng hi sinh (2) Chương 591: Người dũng cảm trảm rồng và anh dũng hi sinh (2)

“Hủy diệt?” BB ngừng quét mộ và quay đầu hỏi Trần Vũ: “Hủy… Hủy diệt có nghĩa là gì?”

“Ngươi biết rõ mà, ta tới từ một nơi… ừm, cứ gọi là thế giới khác đi. Ta tới từ một thế giới khác, mà muốn đến đây ta cần đi qua một con đường.”

“Con đường đó chính là vòng xoáy không gian mà chúng ta vừa mới nhìn thấy sao?”

“Đúng.” Trần Vũ gật đầu, gẩy gẩy tàn thuốc: “Cái vòng xoáy kia sắp biến mất.”

“Không…nó sẽ không mở ra lại?”

“Chắc là vậy.” Trần Vũ quăng cây chổi, hắn chân thành nói: “Nếu hai thế giới hoàn toàn chia cắt thì ngươi sẽ lựa chọn như thế nào?

BB nghe vậy chợt sững sờ.

“Ta biết nơi này là quê hương của ngươi, cho nên nếu chọn đi theo ta, ngươi sẽ không trở về được nữa, còn nếu chọn ở lại…”

“Vậy thì ta sẽ không gặp lại ngài nữa!.”

“Đúng thế.” Trần Vũ đã hút xong hai điếu thuốc: “Từ trước đến nay ta chưa bao giờ coi ngươi là một cái máy hay là công cụ, đối với ta, ngươi là một sinh mệnh có suy nghĩ riêng cũng là bạn bè của ta, cho nên ta tôn trọng sự lựa chọn của ngươi.”

“…” BB trầm ngâm..

“Vòng xoáy không gian còn hơn mười giờ mới đóng lại, ngươi còn đủ thời gian để suy nghĩ.” Trần Vũ đứng lên rời đi: “Ta đi một

vòng qua bên kia rừng, ngươi cứ suy nghĩ kỹ đi.”

“Đại nhân.” BB ngẩng đầu.

“Ừm.”

“BB không cần cân nhắc.”

BB đi nhanh tới và nắm tay Trần Vũ: “Ngoại trừ ngài ra, ta không còn gì cả, ngoại trừ loài người, ta không cầu Vinh Quang.”

Búng bay đầu thuốc, Trần Vũ thâm trầm nói: “Đây là chuyện cả đời, ngươi không nên quyết định nhanh như vậy, ta đi dạo đã.”

“BB quyết định rồi.”

“Ta đề nghị ngươi suy nghĩ kỹ thêm một lần nữa. Ta đi dạo vòng vòng.”

“Ta không cần suy nghĩ.” BB lắc đầu.

Trần Vũ: “Ta đi dạo đây.”

“Không cần.” Đôi mắt của BB kiên định.

“Ta chỉ đi dạo một phút thôi.”

“Không cần một phút”

Trần Vũ: “....”

BB: “Quyết định rồi!”

Trần Vũ: “...Mông của ngươi có thể chờ một lát hãy vểnh lên hay không? Ông đây muốn đi qua bên kia đi tiểu, ngươi nghe không hiểu hả?”

BB: “...”

Trần Vũ buông tay của BB và đi vào trong rừng tìm bụi cỏ tươi tốt và giải quyết nhu cầu.

“Thật là quá dễ chịu.”

Trần Vũ ngồi cạnh cái hố, hắn nhíu mày: “Hù…”

Năm phút sau.

Hắn trở về

BB lặp tức chào đón: “Đại nhân, ngài đã về.”

“Ừm, suy nghĩ kỹ chưa?”

“Vâng.” BB gật đầu thật mạnh: “Đại nhân, BB sẽ đi cùng ngài.”

“Được, vậy thì đi thôi, trạm thứ hai, chúng ta sẽ đi đến tọa độ màu đỏ kia.”

“Chúng ta không quét mộ nữa sao?”

“Ai chà, dù sao người đã chết rồi, đối phó một chút là được.”

Mộ phần: “…”

Hắn ngồi lên cơ giáp

Hai người bay lên không trung và điều chỉnh phương hướng rồi bay đến vị trí tọa độ màu đỏ kia.

Lần này khoảng cách không xa.

Với tốc độ nhanh chóng chỉ nửa giờ là tới.

Chưa kịp đáp xuống thì Trần Vũ đã phát hiện

Bên dưới có một khe núi nhỏ

Một dòng sông nhỏ chảy xuyên qua nó.

Xung quanh khe núi có sương mù bao phủ không nhìn rõ bên trong, có vẻ thần bí khác thường.

“Dừng lại.” Trần Vũ nói: “Dừng tại đây.”

“Vâng”

BB điều khiển cơ giáp giảm tốc độ và chầm chậm hạ xuống.

Đáp tại phía trước sơn cốc.

“Bịch.”

Trần Vũ cõng BB nhảy xuống cơ giáp sau đó cẩn thận đi vào khe núi.

Bắt mắt nhất là con sông nhỏ ở bên trong khe núi.

Nước sông có màu xanh nhạt.

Không như sông lớn có sóng lớn.

Không có dòng chảy từ đầu nguồn

Càng không có khí thế hào hùng như sóng biển.

Con sông chỉ có nước xanh biếc nhiều nhánh sông trông rất yên bình và trong lành..

Trên mặt nước còn có mấy chú chim trắng như tuyết nhẹ bay qua bay lại, khiến Trần Vũ có cảm giác ngẩn ngơ.

Lần đầu tiên hắn thấy loài chim tại thế giới này.

“Đẹp… thật đẹp.” BB ngơ ngác..

Trong ký ức của nàng, ngoại trừ biển xanh ra thì trên mặt đất ở thế giới này chỉ có cỏ dại khô héo.

Không ngờ rằng, trong khe núi không tên này còn có một vùng trời đầy màu sắc như vậy.

“Quân đội Vinh Quang của các ngươi không phát hiện được nơi này sao?” Trần Vũ hỏi.

“Không biết.” BB lắc đầu: “Quân đội mà ta quản lý cũng chưa từng phát hiện được, nhưng nơi này…”

“Làm sao?”

“Ừm….” BB nhíu mày: “Nơi này có không khí rất dễ chịu, rất quen thuộc.”

“Tại sao lại quen thuộc?”

“Không thể diễn tả được bằng lời.”

“Vậy thì không cần nói.” Trần Vũ xua tay, sau đó rút ra thanh kiếm trên đầu BB, và đi từng bước vào bên trong: “Vào xem thì sẽ biết thôi.”

Hai người càng vào sâu thì sương mù càng mỏng.

Khi hai người đi khoảng hai trăm mét thì xung quanh không còn ẩm ướt nữa, mà kì lạ là nó rất khô ráo.

“Đại…Đại nhân! Ngài nhìn kìa!”

Hai người tiếp tục đi tới mấy trăm mét, BB bỗng nhiên hoảng hốt la lên.

“Ta thấy rồi.”

Trần Vũ tập trung tinh thần nắm chặt thanh kiếm.

Hắn thấy một tòa bia lớn cao mười mét dựng thẳng trên một mảnh đất trống.

Có một lớp bụi đất dày bám lên mặt bia.

Nhưng lại không thể che phủ được vẻ khí thế uy nghi “Trên cao nhìn xuống” của nó.

“Đây là cái gì…?” BB tự lẩm bẩm.

Trần Vũ cầm kiếm, im lặng tiến lên thăm dò.

Chương 592: Người dũng cảm trảm rồng và anh dũng hi sinh (3) Chương 592: Người dũng cảm trảm rồng và anh dũng hi sinh (2)

Hắn chỉ có một cảm giác duy nhất đó là — Lớn!

Dường như đây không phải là cái bia mười mấy mét mà cảm giác như là cao hàng trăm mét.

“Chẳng lẽ bia đá này xây ở trong khe núi nên tạo ra ảo giác sao?.”

Trong khi suy tư, hắn đưa tay lên lau đi bụi đất bám phía trên bia đá, nó hiện ra một vết lõm thật sâu

“Là chữ?”

“Bên trong là chữ.”

Suy nghĩ xong, Trần Vũ quyết đoán cong gối nhảy lên không trung, dùng cánh tay của mình chống trên mặt bia đá.

“Sột soạt…”

Trong khi hắn hạ xuống thì từng lớp bụi đất được hắn lau đi.

“Có chữ viết!” BB la lên: “Đại nhân có chữ viết!”

“Ừm.”

Sau khi hai chân chạm đất, Trần Vũ lui lại, lui lại, tiếp tục lui về sau nữa mới thấy rõ chữ viết khắc trên tấm bia.

[{Người dũng cảm trảm rồng, can đảm hy sinh!]

[Tặng — Người dũng cảm chân chính.]

“Người dũng cảm trảm rồng, can đảm hy sinh?” BB nghiêng đầu và nhìn về phía Trần Vũ: “Là thế nào?”

“Người dũng cảm trảm rồng…” Trần Vũ nheo mắt.

“Đại nhân, ngài hiểu không?”

“…”

Trần Vũ lắc đầu đi tới trước bia lớn sau đó đi vòng quanh và quan sát cẩn thận.

Rất nhanh.

Hắn thấy phía sau bia lớn có một chỗ như là một cái rãnh dùng để đặt vật gì vào.

Khi vận may đến thì tinh thần cũng sáng rõ hơn, Trần Vũ lập tức đưa tay vào trong rãnh, quả nhiên vớt được đồ vật từ bên trong ra.

Đó là một cái gương nhỏ bằng gốm sứ.

Bề mặt sáng bóng trơn trượt, cực kì đẹp đẽ.

Nó to bằng bàn tay một người lớn

“Rương báu!” BB vui vẻ, nhảy cẫng lên chạy tới: “Là rương báu sao?”

“Chắc vậy.” Trần Vũ liếm môi.

“Đại nhân, ngài mở ra nhanh lên đi.”

“Ừm.” Ngón tay Trần Vũ ấn nhẹ

“Răng rắc.”

Rương gốm sứ bung ra một khe hở nhỏ.

“Mở rồi ư?” BB tò mò.

Trần Vũ nheo mắt quan sát bên trong rương: “Nó đã mở, nhưng chưa hoàn toàn mở ra.”

BB: “Vậy đại nhân, ngài nhìn thấy bên trong không?”

Trần Vũ: “Thấy, nhưng không nhìn thấy hoàn toàn.”

BB: “...”

Trần Vũ kiểm tra một hồi thấy không có nguy hiểm gì, sau đó mới hoàn toàn mở nắp rương ra

Bên trong chỉ có một bức thư làm từ chất liệu đặc thù.

Bức thư làm từ một loại giấy nào đó giống như giấy chống nước, có hoa văn rất tinh tế, không bị thời gian ăn mòn một chút nào.

Hắn ngẩng đầu liếc nhìn BB một cái rồi mở ra bức thư.

Ngay khi thấy được chữ viết

Da đầu hắn bỗng nhiên tê bì

Nhịp tim bỗng nhiên ngừng đập.

Lông tơ toàn thân dựng đứng

Sợ hãi lạnh giá, quét qua toàn thân.

…

Thời gian trôi nhanh như ngựa chạy, chớp mắt trời đã sáng.

Làng người máy ở dưới hẻm núi, lại bắt đầu một ngày lao động—-biểu diễn.

“Mọi người đều đã tới chưa?”

Trên sân khấu, trên đầu của người máy trưởng thôn có cắm cây thông bồn cầu, ông ta nhảy tới nhảy lui: “Nhanh một chút, nhanh lên một chút nữa.”

“Tới đây.”

“Tới đây.”

“Đến rồi.”

Càng ngày càng có nhiều người máy hình tròn xuất hiện vây quanh phía trước sân khấu.

Khoảng chừng hai mươi phút sau, toàn bộ nhân viên đã đến đông đủ. Trưởng thôn ngừng nhảy sau đó rút cây thông bồn cầu trên đầu ra, ông ta nói toi: “Hôm nay, ta….chúng ta muốn giảng giải lịch sử Thần Linh, vậy…vậy lịch sử bắt đầu từ ngày hôm qua.”

“Ầm ầm ầm…”

“Tốt!”

“Thần…Thần linh vạn tuế.”

“Ngày hôm qua Thần linh đá ta một cái…lợi hại không…?”

“Boong boong….”

Trưởng thôn tự đánh mình hai cái bằng cây thông bồn cầu: “Yên tĩnh.”

Phía dưới dần dần im lặng.

“Hôm nay… giảng giải không như bình thường, sẽ có người vẽ hình minh họa, họa sĩ lên đây!”

Nói xong, phía dưới có một người máy nhỏ, trong tay cầm một cục than đá, loạng choạng đi lên sân khấu: “Trưởng…Trưởng thôn, có thể bắt đầu rồi.”

“Được.”

Trưởng thôn quơ cây thông bồn cầu nói: “Trên thế giới này có một nhóm Thần Linh toàn trí toàn năng.”

“Hôm qua…Chúng ta đã thấy được.”

“Thần Linh còn cần phải tới chiến trường vì chiến tranh tại Thần giới còn chưa kết thúc…”

“Thần Linh bay lên trời giết sạch ác ma, sau đó…chúng ta được an toàn á!”

“An toàn á!” Toàn bộ người máy hoan hô.

“Thần Linh…Thắng lợi á!”

“Thắng lợi á!” Toàn bộ người máy giơ tay.

Trong khi đám đông người máy đang hoan hô, người máy nhỏ cầm than đá bắt đầu vẽ lên mặt đất.

Trước tiên nó vẽ một hình rất giống phi thuyền tròn lớn.

Sau đó ở dưới phi thuyền, nó vẽ một con khỉ có cái đuôi dài ở đằng trước

Hai bên con khỉ là một đám người máy hình tròn.

“(OoO)...” Trưởng thôn cúi đầu nghi ngờ: “Đây là cái gì?”

“Thần…Thần linh cứu nhân loại.”

“Vậy cái này…Đây là cái gì?” Trưởng thôn chỉ vào con khỉ.

“Thần Linh.”

“Giống con khỉ.”

“Thần Linh chính là con khỉ.”

“Vậy…Vì sao cái đuôi của thần linh ở phía trước?”

“Đuôi của thần linh chính là…Ở phía trước.” Người máy nhỏ nói chân thành: “Ta đã gặp, rất…Rất lớn.”

…

Ở phía xa bên trên hẻm núi, sau khi đọc xong bức thư, Trần Vũ đang định rời đi, vẻ mặt hắn vô cảm, từ trong miệng thốt ra một chữ: “Má…”

“Đại nhân.” BB đang ở trên lưng hắn muốn nói nhưng lại thôi: “Vậy…Trên bức thư kia, cuối cùng là viết cái gì vậy?”

Trần Vũ: “...Má.”

Chương 593: Vô địch: BUG (1) Chương 593: Vô địch: BUG (1)

“Két…”

“Răng rắc…”

Cảnh trên tầng hai quảng trường trong Dị Cảnh.

Trần Vũ quan sát từng mảnh giống như là kính vỡ ra từ cánh cửa không gian rồi suy nghĩ sâu xa.

BB ngồi trên vai hắn cũng lộ ra vẻ phức tạp.

“Ngươi quyết định đi theo ta hả?”

“Ừm.”

“Nếu đi là sẽ không trở về được đấy.”

BB gật đầu.

“Ken két soạt”

“Soạt.”

Một cái cổng không gian lớn vô cùng, vậy mà sau một tiếng giòn vang cuối cùng thì biến mất không còn sót lại chút nào.

Chỉ còn trên mặt đất một đống mảnh vỡ màu nâu.

“Không…không còn cửa.” BB nói thì thào.

“Ta có dự cảm.” Trần Vũ ngồi xổm xuống nhặt lên mảnh vụn để trong tay ngắm nhìn.

“Dự cảm gì?”

“Có lẽ không bao lâu nữa, chúng ta lại có thể đi vào.”

“Hả?” BB nghi ngờ: “Chẳng phải ngài đã nói là sẽ không trở về

được nữa sao?”

“…”

Trần Vũ trầm ngâm, hắn cũng không giải thích gì thêm.

Hắn mở ba lô ra, sau đó nhặt lên mảnh vụn trên mặt đất bỏ vào ngăn giữa của ba lô.

BB nhìn thấy vậy cũng vội vàng giúp đỡ hắn nhặt mảnh vụn.

“Rất may mắn.” Trần Vũ giả bộ mở miệng nói.

“Ngài nói ta hả?”

“Không phải, ta nói là ta may mắn.” Trần Vũ quơ mảnh vụn thủy tinh trong tay, giải thích: “Ngươi hiểu rõ nhân loại đến đâu?”

“Ta hiểu một ít.”

“Trong xã hội của nhân loại là có Đất Nước. Tại Châu Á, loài người đối với quyền lợi có rất nhiều ham muốn, nên bình thường nếu một cái Dị Cảnh biến mất sẽ tạo nên chấn động lớn trong Nước.”

Trần Vũ nhún vai: “Nhất là kẻ cầm đầu như ta, là người cuối cùng đi ra chắc chắn sẽ xui xẻo. Nhưng may là trước đó Nguyệt Quốc đã bị hủy, cho nên ta nói đó là may mắn, không phải sao?”

“Ờ…” BB nghe có cái hiểu cái không hiểu.

“Soạt.”

Trần Vũ kéo khóa ba lô sau đó nhấc ba lô lên: “Có những thứ này dùng để nghiên cứu là được rồi, còn lại thì bỏ đi.”

BB nhẹ nhàng nhảy lên trên vai Trần Vũ.

Trần Vũ: “Ngươi đi xuống mặc quần áo rồi hãy nhảy lên.”

“Không sao.” BB phản đối: “Ta để như vậy cũng được.”

“Chuyện này không phải ngươi cảm thấy được hay không, mà là

trước mặt mọi người, ngươi không mặc quần áo thì người ta sẽ nói ngươi bị điên đó."

"Ngài cũng đâu có mặc quần áo."

"Ngươi thì có cái…gì so sánh với ta? Với lại ta đâu có nói là ta sẽ không mặc quần áo."

"Các ngươi đứng đây làm gì?"

Hai người đang cãi nhau thì một nữ nhân viên bán vé chạy đến thấy hai người không mặc quần áo, hoảng sợ la lên: "Các ngươi là ai?"

Khi nàng nhìn thấy Trần Vũ không mặc quần áo, trên gương mặt càng sợ hãi: "Yêu quái?!"

Trần Vũ: "..."

…

Năm phút sau.

Trần Vũ mặc cái áo lông màu đỏ, xoay qua xoay lại kiểm tra: "Áo hình như hơi chật, BB, ngươi mặc vừa không?"

BB mặc một cái áo len phối với một cái quần màu xám, chập chững đi tới: "Quần hơi rộng một chút."

"Có thể đi sao?"

"Đi thì được, nhưng ta thấy không thoải mái lắm."

"Không sao cả, sau khi về ta sẽ tìm cho ngươi một bộ quần áo mới."

BB ngoan ngoãn gật đầu, sau đó chỉ về phía nữ nhân viên bán vé đang té xỉu trên mặt đất, trên người chỉ còn mặc áo sơ mi và quần lót: "Làm gì với nàng bây giờ?"

"Không gian kì dị này cũng không có người vào, Khoản hai phút sau nàng sẽ tỉnh lại, đừng để ý tới nàng."

Trần Vũ lấy ra một xấp tiền mệnh giá một trăm nguyên và để phía dưới người nữ nhân viên bán vé sau đó dắt BB rời đi.

Hắn rời khỏi quảng trường trong Dị Cảnh, đứng trước một ngã ba đường, hắn suy nghĩ một chút rồi quyết định dẫn BB tới nhà của Mã Lệ.

Hắn chưa biết nói thế nào với Mẹ của hắn.

Nếu như một người đang ở chung nhà với mình tự nhiên lại dẫn về một bé gái cũng rất khó giải thích.

Mà đúng dịp trên đường tới nhà của Mã Lệ hắn cũng có thể thuận tiện xử lý vài việc.

Sau khi suy nghĩ xong, Trần Vũ ôm BB thay đổi hướng đi.

Trên đường đi, BB trợn mắt há mồm, cái cổ nhỏ xoay 360 độ nhìn người đi đường, xe cộ, bồn hoa, cây cối… cả những tòa nhà cao tầng, tựa như cái gì BB cũng muốn nhét hết vào trong mắt.

“Ngươi thấy có đẹp không?” Trần Vũ nhíu mày hỏi.

“Thật là lợi hại…” BB thán phục: “Đây…Đây chính là thế giới loài người của Đại nhân sao?”

“Ừm.”

“Thật đông người, mỗi người đều không giống nhau.”

Trần Vũ: “?.”

“Ta thấy mỗi một con người đều là có một không hai.” BB cảm thán: “Đúng là loài người tôn quý.”

“Khoan, người máy Vinh quang các ngươi tướng mạo cũng khác nhau mà?”

“Tướng mạo của chúng ta là ngẫu nhiên nhưng đều là một khuôn cố định.”

BB giải thích: “Ngài nhìn loài người kìa, có cao, có thấp, có mập có

ốm, trẻ có, già có, lại có nam có nữ…ừm, có nam nữ thì giống với Người máy Vinh quang chúng ta.”

“Không, cũng không giống.” Trần Vũ nói: “Trong loài người còn có một loại nhìn thì giống đàn ông, nhưng thực ra là phụ nữ, còn một loại nhìn rất xinh đẹp, mặc đồ phụ nữ lại là đàn ông.”

“Ồ!” BB ngạc nhiên: “Lợi hại…”

Chương 594: Vô địch: BUG (2) Chương 594: Vô địch: BUG (2)

“Ta nói riêng về giới tính, còn có cái lợi hại hơn.” Trần Vũ lên cơn nói nhảm: “Ví dụ phía trên là phụ nữ, phía dưới là đàn ông, nửa trên là đàn ông, nửa dưới lại là một nửa đàn ông, một nửa không phải đàn ông. Còn có một bên phụ nữ, một bên đàn ông hoặc là cả hai cùng tồn tại trên một cơ thể…”

“Ồ ồ ồ!” BB che miệng: “Thật đúng là loài người của Đại nhân, trăm hoa đua nở…”

“Ngươi nói câu này quá đúng”. Trần Vũ giơ ngón tay cái lên: “Nhưng ta có câu hay hơn… “Bách quỷ dạ hành.”

“Quỷ? Quỷ là cái gì vậy?”

“Đó là một phần của loài người, có nhiều chi nhánh với quy mô to lớn, ví dụ như Ác quỷ, Lệ Quỷ, Ma men, Yên Quỷ, Ma bài bạc, Nữ quỷ, Quỷ nghèo, Ma quỷ, Sắc quỷ, Con quỷ, Con quỷ nhỏ, Quỷ phương tây…Vân vân. Trong đó có sắc quỷ là lợi hại nhất, người ta gọi là vua của loài quỷ!”

“Thật đặc sắc…” BB mở rộng tầm mắt sau đó thở dài nói: “Nếu ta cũng như nhân loại thì tốt biết mấy.”

“Ngươi tuyệt đối đừng nghĩ bậy bạ.”

“Vì sao?”

“Làm người cũng không phải dễ như thế đâu.”

Hai người vừa đi vừa nói, không bao lâu sau.

Hai người đi đến trước nhà của Mã Lệ tại khu biệt thự ở Thanh Thành.

Nhà ở của Mã Lệ không biết từ bao giờ trở thành căn cứ của Trần Vũ.

“Nhà thật là xinh đẹp.” BB ngẩng đầu và khen: “Thế giới loài người thật là quá xinh đẹp.”

“Đáng tiếc ngươi tới hơi chậm, nếu không ta sẽ dẫn ngươi đi Kinh thành, ở đó còn đẹp hơn.”

“Chúng ta đi ngay bây giờ được không?”

“Ừm. Kinh thành đã bị hủy, bây giờ chỉ còn là đống hoang tàn.” Trần Vũ suy nghĩ: “Nếu có cơ hội, ta sẽ dẫn ngươi đi Thượng Hải, nơi đó cũng rất đẹp.”

“Vâng.”

“Một chút nữa ngươi đi vào nhà đừng nên nói lung tung, cứ đi theo ta là được.”

“Ừm.”

Trần Vũ không cần gõ cửa mà ôm BB trực tiếp leo tường đi vào sau đó mở ra cửa chính của biệt thự.

“Loảng xoảng!”

Cửa mở ra.

Trong sảnh chính, có hơn hai mươi người đàn ông không mặc quần áo, treo ở trên kệ, ở dưới là bảy tám cô hầu gái xinh đẹp. Mỗi người đều nắm trong tay một cái roi ngựa…

Trần Vũ: “…”

BB: “…”

“Ầm.”

Cửa đóng lại.

Trần Vũ quay đầu hỏi: “BB, ngươi nhìn thấy không?”

BB: “Thấy…Thấy rồi.”

Trần Vũ: “Đi, ta dẫn ngươi đi rửa mắt.”

BB: “Có thể lưu vào hệ thống.”

Trần Vũ: “Ý kiến hay.”

Hai người vừa đi không bao xa đã thấy Mã Lệ mở cửa rồi lảo đảo nghiêng ngã chạy vào: “Vũ ca! Ngươi đến rồi hả?”

“Ngươi đừng đụng vào ta!” Trần Vũ giật mình và tránh ra, giữ khoảng cách với Mã Lệ: “Ban ngày ban mặt…không phải, trời xanh mây trắng…cũng không phải, trời trong gió nhẹ…dưới ánh nắng chói chang các ngươi đang làm gì đó?”

Mã Lệ cà lăm nói: “Chúng…Chúng ta không có làm gì hết.”

“Cảnh…Cảnh tượng nóng bỏng như vậy, ngươi còn nói không làm gì?”

“Ta cũng không còn cách nào hết.” Mã Lệ giang tay: “Bát Hoang Tộc hơn hai mươi quân cảm tử, nhà xe bị Bát Hoang Diêu chiếm, vị trí khác cũng không còn chỗ, ta chỉ có thể để chúng ở sảnh chính tầng một.

“Vậy tại sao lại treo chúng lên?”

“Nếu trói chúng cùng một chỗ, bọn chúng sẽ giở trò cởi dây thừng, cho nên treo lên sẽ không chạy được.”

“Vậy vì sao không cho chúng mặc quần áo.”

“Bọn chúng là một dám cứng đầu, cái gì cũng không khai ra còn giấu nhiều đồ vật để đánh lén chúng ta, một hầu gái của ta cũng bị chúng đâm bị thương rồi.” Mã Lệ mỏi mệt: “Cho nên ta chỉ có cách lột sạch chúng, cũng dễ quất roi.”

“Tại sao lại là roi?”

“Ta cũng không rõ nữa.” Mã Lệ nhún vai: “Đám hầu gái của ta muốn xài roi, các nàng nói lần này cuối cùng cũng đến lượt các nàng chơi, ta cũng không biết là ý gì.”

Trần Vũ: “…”

Trầm ngâm một lát, Trần Vũ ôm BB rời đi: “Đi thôi BB, ta sẽ dẫn ngươi đi rửa lổ tai.”

BB: “Có thể lưu lại, cài lại hệ điều hành.”

“Cũng được.”

“Ngươi trâu bò.”

“Chờ…Chờ ta một chút.” Mã Lệ vội vàng chạy ra phía trước ngăn Trần Vũ lại: “Vũ ca, ngươi cũng nên giải quyết đám quân cảm tử kia nha? Cứ để ở trong nhà của ta cũng không phải là cách.”

Trần Vũ: “Ngươi có để chúng trong nhà của ta cũng đâu phải là cách tốt.”

Mã Lệ: “…”

“Vậy… được rồi.”

Hắn thấy nàng càng ngày càng nhìn mình bằng ánh mắt nguy hiểm, Trần Vũ lúng túng gãi gãi lổ tai: “Ta sẽ nghĩ cách giải quyết chuyện này, ngươi đừng để sau mười tháng, hai mươi tên quân cảm tử ở trong nhà ngươi lại biến thành ba mươi tên nhé.”

Mã Lệ: “Vũ ca, ngươi thật biết nói giỡn.”

Trần Vũ đưa tay sửa lại cổ áo của BB, nụ cười của hắn biến mất: “Ngươi dẫn ta đi gặp Mẹ Đa Mã

“Mẹ Đa Mã?!”

“Ừm, là Bát Hoang Chấn.”

“Hô…”

Mã Lệ nghe vậy nhẹ thở ra, sau đó quay người dẫn đường: “Vũ ca, ngươi mau đem hắn giải quyết đi, ta rất khó khăn mới nuôi được hơn hai mươi quân cảm tử, chưa kể một ngày ăn ba bữa đủ dinh dưỡng, đến đi vệ sinh chúng cũng đi cùng một lúc, nhà ta không đủ nhà vệ sinh nha.”

“Thật không thẹn là quân cảm tử.” Trần Vũ tán thưởng: “Thật chuyên nghiệp.”

Đi vòng qua biệt thự chính.

Chương 595: Vô địch: BUG (3) Chương 595: Vô địch: BUG (3)

Ba người đi theo con đường hình trứng ngỗng qua một cái đình phía bên phải biệt thư.

Mã Lệ vừa đi vừa nhìn BB nằm trong ngực Trần Vũ.

Trần Vũ mặt lạnh: “Ngươi muốn hỏi gì thì hỏi đi.”

“Ta muốn hỏi lâu rồi, nhưng không dám mở miệng.” Mã Lệ đi chậm tới phía trước BB: “Cô gái nhỏ này là ai vậy?”

“Chào…Chào ngài.” BB giơ tay chào: “Loài người tôn quý, Đại nhân, ta là BB.”

“Loài người tôn quý, Đại nhân?” Mã Lệ ngạc nhiên sau đó nhìn Trần Vũ: “Nàng gọi ta là cái gì?”

“Ngươi sau này thấy bất cứ ai, không cần kèm theo tôn quý danh xưng.” Trần Vũ vỗ vỗ BB cái đầu nhỏ: “Ngươi gọi nàng là…ừm… Mã Lệ, nên gọi ngươi là gì?”

Mã Lệ: “...Mã Mã.”

“Được rồi.” Trần Vũ gật đầu: “BB về sau gọi nàng là Mã Mã.”

“Chào ngài.” BB lại quơ quơ tay chào: “Mã Mã.”

Mã Lệ im lặng thật lâu rồi nói: “Đây là con của ngươi à?”

Trần Vũ nghi ngờ: “Tại sao ai cũng nói như vậy?”

Mọi người rất nhanh đã đi tới một phòng bên cạnh biệt thự.

Mã Lệ lấy ra chìa khóa mở cửa sau đó dẫn Trần Vũ tiến vào trong phòng và gặp được Bát Hoang Chấn tại một căn phòng không có cửa sổ.

Không giống với đám quân cảm tử trong biệt thự chính, Bát Hoang

Chấn ăn mặc rất bình thường, hắn nhắm mắt thư giãn ngồi trên giường gỗ.

“Tiêm thuốc Thất Hoạt chưa?” Mã Lệ đi vào trong nhà và nhìn hầu gái bên cạnh hỏi.

“Ta đã tiêm.” Hầu gái gật đầu: “Mới vừa tiêm một giờ trước.”

“Vậy được, ta và ngươi đi ra ngoài thôi.”

“Vâng.”

“Chờ một chút.” Trần Vũ bế BB xuống: “Mã Lệ, đưa nàng ra ngoài luôn.”

“Đại nhân…” BB chần chờ.

“Không sao, ngươi cứ coi nàng là cứt chó, không cần để ý nàng.”

BB: “Được rồi.”

“Haha, ngươi chết chưa? Nếu chưa chết thì lên tiếng.” Trần Vũ ngồi bắt chéo chân, vỗ vỗ vai của Bát Hoang Chấn.

“Trần Vũ?” Bát Hoang Chấn mở mắt, bình tĩnh cùng Trần Vũ đối mặt.

“Đúng vậy, là ta.”

“Bao giờ ngươi mới thả ta ra?” Hắn hỏi.

“Vậy khi nào ngươi có thể liên hệ với Tổng bộ Bát Hoang.”

Bát Hoang Chấn lắc đầu: “Đến khi nào rời đi ta sẽ liên hệ ngay.”

“Ba~!”

“Vậy tốt.” Trần Vũ vỗ tay một cái: “Vậy cả đời này ngươi sẽ không ra được.”

“Thế thì ta không ra thôi.” Bát Hoang Chấn lại nhắm mắt.

“Ngươi cho rằng, ta thật sự không dám giết ngươi sao?” Trần Vũ

giọng nói lạnh dần.

“Quân cảm tử, từ xưa đến nay đều không sợ chết.”

“…”

Trần Vũ gãi gãi cái cằm, hắn thấy khó giải quyết.

Đám quân cảm tử này mềm cũng không được mà cứng cũng không xong, thật sự khó chơi.

Một tháng trước, sau khi nói chuyện cùng Bát Hoang Chấn, Trần Vũ đã biết được mệnh lệnh của Bát Hoang Tộc là tìm về xác của “Bát Hoang Diêu”.

Mục đích tất nhiên là để làm nghiên cứu.

Mà hắn là cha của Bát Hoang Diêu lại không có ý kiến gì, thậm chí còn tìm mọi cách để đem xác của con gái hắn trở về tổng bộ giao cho người khác cắt mổ, nghiên cứu.

Trần Vũ không thể nào hiểu nổi, hai anh em Bát Hoang Dịch và Bát Hoang Diêu làm sao vượt qua tuổi thơ ở bên cạnh đám quân cảm tử không có tình người này mà lớn lên.

“Đồ chó!” Trần Vũ vọt lên phía trước nhỏ giọng: “Ta đã nói với ngươi nhiều lần rồi, Bát Hoang Diêu chưa chết, nhưng nếu ngươi nộp lên thì nàng chắc chắn phải chết.”

“Nàng có chết hay không, không quan trọng.” Bát Hoang Chấn mở mắt: “Gia tộc muốn xác của nàng, nếu ngươi không đưa thì tức là ngươi muốn trở thành kẻ thù của Bát Hoang Tộc.”

“Ông đây chẳng phải bây giờ đã là kẻ thù của Bát Hoang Tộc sao?” Trần Vũ giang tay: “Ta sẽ đem tất cả người của gia tộc ngươi ở Thanh Thành diệt tận gốc.”

“Vậy là ngươi đang chơi với lửa đó.”

“…”

Trần Vũ cùng hắn nhìn chăm chú một lát, đột nhiên ngồi lại ghế và

chuyển chủ đề nói: “Được rồi, ngươi là người cha tốt, ngươi đã khăng khăng muốn con gái của mình chết như vậy, ta còn cản trở làm cái gì nữa, đây dù sao cũng là chuyện nhà của ngươi.”

“Đó là đương nhiên.”

“Vậy chúng ta làm giao dịch đi.”

“Làm giao dịch gì?”

“Ngươi chẳng phải muốn hoàn thành nhiệm vụ sao?” Trần Vũ híp mắt: “Ngươi đưa ta ngang giá đồ vật, ta sẽ đem xác Bát Hoang Diêu cho ngươi.”

Bát Hoang Chấn đứng lên, dù trên mặt hắn không có cảm xúc gì nhưng trong mắt lại hiện lên vẻ vui mừng: “Là đồ vật gì?”

“...” Trần Vũ ngẩng đầu.

Hắn nhìn ra trong mắt đối phương cảm xúc đó chỉ là vui vẻ vì sắp hoàn thành nhiệm vụ mà thôi.

“Thật sự là bị kịch mà!”

Trần Vũ nhẹ thở hai hơi, rồi đứng lên nói: “Một loại Võ Pháp, đó là Linh Thông Mật Vận Chi Tỏa.”

Bát Hoang Chấn nghe lời này thì thay đổi sắc mặt.

“Thì ra ngươi cũng biết rõ môn Võ Pháp này.”

“Ngươi muốn nó làm gì?”

“Người không cần quan tâm chuyện này.” Trần Vũ nhìn về phía khác: “Lấy Võ Pháp ra, ta đưa cho ngươi cái xác.”

Trong một tháng qua, Trần Vũ cuối cùng cũng có cách làm cho Bát Hoang Diêu sống lại.

Đầu tiên là phải học được chiêu “Linh Thông Mật Vận Chi Tỏa” của Bát Hoang Diêu.

Sau đó tìm đại một cái tội phạm và đem hắn cùng với tội phạm đó

trói chặt lại với nhau, sau đó hắn sẽ tự tử.

Sau khi hắn chết, Bát Hoang Diêu sẽ sống lại.

Tiếp theo là giết chết tên tội phạm, sau khi tên tội phạm chết rồi thì hắn cũng sẽ sống lại.

Cứ sau một vòng như vậy hắn cùng Bát Hoang Diêu chẳng phải đều sống lại sao?

Chiêu này thật là kích thích, đây là lổ hỏng của hệ thống, hắn và Bát Hoang Diêu có thể không giới hạn sống lại.

“Vô địch.”

Trần Vũ nghĩ đi nghĩ lại, bất chợt lộ ra nụ cười gian xảo.

Nhưng sau đó, Bát Hoang Chấn nói ra một câu làm cho nụ cười của hắn cứng lại.

Chương 596: Bát Hoang Dịch (1) Chương 596: Bát Hoang Dịch (1)

Bất kỳ một cái hệ thống nào thời điểm đầu cũng sẽ có lúc hỗn loạn, nhưng càng phát triển thì sẽ càng hoàn thiện, cân bằng.

Nếu như không có sự can thiệp đặc biệt nào từ bên ngoài, thì sự cân bằng này sẽ được giữ vững mãi mãi.

Đối với thế giới Võ đạo trong thực tế mà nói, Trần Vũ chính là người hoặc là ngoại lực phá vỡ sự cân bằng đó.

[Thế giới bị nguyền rủa]

Khu vực này là nơi Trần Vũ tạo ra nguyền rủa, cũng chính là tuyệt chiêu mang đến lợi ích nhiều nhất cho hắn.

Không thua gì lúc du lịch "Quỷ Cốc Bát Hoang" hay là lúc trở thành thành viên của "Phong Linh Nguyệt Ảnh"...

Dùng một lổ hỏng hệ thống, sau đó lại đi tìm một lổ hỏng hệ thống ở trong hiện thực, nếu tìm được vậy thì sẽ là một cái lổ hỏng hệ thống mới tinh.

Bởi vậy, Trần Vũ mới phát hiện là "Linh Thông Mật Vận Chi Tỏa" chính là lổ hỏng hệ thống mới.

Chỉ cần tìm một "người thứ ba" làm môi giới giữa hắn và Bát Hoang Diêu thì bọn hắn sẽ không bao giờ chết!

A chết, B sống.

B chết, A sống.

C chết, B lại sống.

Cứ lặp lại một vòng như thế này thì A và B sẽ vĩnh viễn sống sót.

Còn bên thứ ba là C thì không quan trọng.

Dù sao tội phạm chắc chắn sẽ chết, đây là quy tắc của vũ trụ.

Mà muốn có được kết quả như vậy thì cần phải học được chiêu "Linh Thông Mật Vận Chi Tỏa" của Bát Hoang Diêu.

Sau đó, những người có "hệ thống lực chiến đấu" như Trần Vũ và Bát Hoang Diêu sẽ được tỏa sáng.

Nhưng cái đáp án mà Trần Vũ nhận được khi hỏi Bát Hoang Chấn về chiêu Võ Pháp này đã làm cho sắc mặt hắn cứng lại.

"Linh Thông Chi Tỏa là chiêu do Bát Hoang Dịch tự mình tạo ra, cho nên trừ hắn ra không ai biết cả." Bát Hoang Chấn trả lời như vậy.

Trần Vũ thu lại nụ cười, mặt không có cảm xúc nói: "Ngươi nói giỡn với ta à?"

"Ta cần gì phải đùa giỡn ngươi?" Bát Hoang Chấn bình tĩnh nói: "Đó là một chiêu phụ trợ thuộc về nhánh nguyền rủa của Võ Pháp do Bát Hoang Chấn tự tạo ra và chưa được công bố ra ngoài cho nên ngoại trừ hắn ra thì trên thế giới này chưa ai học được cả."

"Nếu chưa công bố ra ngoài thì tại sao ngươi lại biết đến nó?" Trần Vũ hỏi lại.

"Công bố ra ngoài tức là chỉ với dân thường mà thôi, còn bản thân Bát Hoang Dịch là một thiên tài nổi bật nhất từ xưa đến nay của giới võ đạo cho nên mỗi một sự thay đổi hay tiến bộ của hắn đều sẽ có nhóm người chuyên môn ghi chép lại."

"Lúc hắn tạo ra chiêu này thì hắn bao nhiêu tuổi?"

"Lúc đó hắn học đại học năm thứ ba, là năm ngoái." Bát Hoang Chấn trả lời ngay mà không cần suy nghĩ, dường như hắn cực kỳ quan tâm đứa con trai này của hắn.

"Một sinh viên năm ba đại học mà có thể sáng tạo ra Võ Pháp cao cấp đến vậy sao?"

"Ta đã nói rồi, hắn là thiên tài chưa từng có của giới Võ Đạo."

Hai mắt của Bát Hoang Chấn sáng lấp lánh: “Cho dù đối với khả năng tu luyện trời phú, cách vận chuyển nội lực hay thậm chí là khả năng nghiên cứu sáng tạo đều không cần phải bàn, hắn tuyệt đối là số một. Sự xuất hiện của hắn là một kỳ tích, nhưng Dịch nhi cũng là con người, sức lực của hắn có giới hạn, vì vậy nhà nước muốn hắn chỉ phát triển về lực chiến đấu cho nên kiềm chế những phương diện kia lại.

“Ầm”

Trần Vũ liên tục vỗ hai tay lên bàn, sắc mặt tức giận: “Nhưng hắn đã chết rồi.”

“...” Bát Hoang Chấn không nói gì.

“Đừng nói với ta hắn trâu bò bao nhiêu cả vì hắn đã chết rồi. Chết…thì không còn gì nữa, ta chỉ muốn hỏi, còn ai biết chiêu Võ Pháp đó nữa không?”

“Không ai biết.” Bát Hoang Chấn lắc đầu, sau đó dừng một chút rồi nói bổ sung: “Theo ta biết được thì không có ai cả.”

“Ta có cảm giác ngươi đang giấu ta cái gì đó.” Trần Vũ ánh mắt như điện.

“Ta không có.”

“Vậy…nếu ta nhờ một người khác thì có thể nghiên cứu ra môn Võ Pháp tương tự hay không?”

“Rất xa vời.” Bát Hoang Chấn tiếp tục lắc đầu: “Khác với Võ Kỹ và Võ Pháp, trong loại kỹ năng hỗ trợ những chi nhánh chúc phúc hay nguyền rủa thì con đường nghiên cứu rất ngẫu nhiên, rất nhiều kỹ năng thông dụng đều là trong lúc không để ý mà nghiên cứu ra, ngươi có thể lấy ví dụ Uy Ca trong ngành Dược phẩm.”

Trần Vũ: “...”

“Ta nói hết rồi.” Bát Hoang Chấn ngồi trở lại giường.

“Vậy là ta sẽ không lấy được chiêu Võ Pháp này sao?”

“Với tình hình hiện tại…đúng là như thế.”

Trần Vũ im lặng nhìn Bát Hoang Chấn nửa ngày sau đó quay người rời đi: “Được rồi, vậy ngươi cứ ở lại đây tiếp đi, xác của Bát Hoang Diêu cho dù phân hủy, ta cũng sẽ không đưa cho ngươi.”

“Két két – –”

“Chờ một chút.” Khi Trần Vũ đẩy cửa, chân trái vừa mới bước ra khỏi cửa thì Bát Hoang Chấn mở miệng nói.

Ngoài cửa, Trần Vũ khóe miệng kín kẽ nhếch lên rồi lập tức thu lại sau đó nói: “Thế nào? Ngươi nhớ được còn ai biết chiêu này sao?”

Chương 597: Bát Hoang Dịch (2) Chương 597: Bát Hoang Dịch (2)

“Ta không biết rõ.” Bát Hoang Chấn lắc đầu: “Ngoại trừ Dịch nhi, ta không biết còn ai biết không.”

“Vậy ngươi còn kêu ta lại làm cái gì.”

“Trần Vũ, ngươi…ngươi chỉ muốn học chiêu này thôi đúng không?”

“Đúng vậy, nhưng tạm thời nếu có người biết chiêu này là được, học hay không cũng không quan trọng.”

“Vậy vì sao ngươi…” Bát Hoang Chấn trầm ngâm một lúc lâu và nói: “Vì sao ngươi không đi tìm Bát Hoang Dịch để học.”

Trần Vũ nghe vậy con ngươi tự nhiên co vào: “Ý ngươi là sao?”

Bát Hoang Chấn lặp lại: “Vì sao ngươi không đi tìm Bát Hoang Dịch học?”

“Bát Hoang Dịch chưa chết sao?” Trần Vũ trong tích tắc hiểu rõ: “Ta hiểu rồi, mẹ nó, cả đám các ngươi đang diễn kịch sao?!”

“Đúng là đang diễn kịch, nhưng không thành công.”

“Không thành công, là sao?”

“Bát Hoang Dịch không thể chết được vì trong Thú triều, một người có sức chiến đấu mạnh mẽ tuyệt đối, quan trọng hơn xa so với hàng ngàn hàng chục ngàn người yếu và không có tổ chức. Có thể nói hi vọng của toàn bộ văn minh loài người đều đặt ở trên người của hắn, nên làm sao lại để cho dư luận và những tổ chức dị đoan sát hại hắn được? Nhưng mà…”

“Nhưng mà cái gì?”

Bát Hoang Chấn nhìn thẳng Trần Vũ: “Hắn đùa giỡn tất cả mọi người, lừa gạt chính phủ, gia tộc, lừa gạt đoàn đội đứng ở phía

sau hắn, đó rõ ràng là giả chết, sau đó làm giả lại thành thật, bị cái người tên là Đoạn Dã giết."

"Đúng rồi." Bát Hoang Chấn gật đầu: "Sau khi mọi chuyện thành công, Chính phủ cố ý thả Đoạn Dã, sau đó chỉ cho một đội chấp pháp đi tìm bắt. Mỗi một người trong đội chấp pháp này đều bị điều tra thật kỹ và xác nhận là sẽ không cản được Đoạn Dã.

Trần Vũ nghe như vậy thì trái tim như bị bóp chặt lại.

Lập tức hắn liền hiểu ra, hắn thì ra cũng là một con chốt trên bàn cờ mà thôi, bị trường học dùng như một công cụ…

Trần Vũ im lặng một lát, lại hỏi: "Vậy kế hoạch của các ngươi là chờ sau khi Đoạn Dã chạy thoát thì lại công bố lệnh truy nã và giải thưởng, khi bắt được hắn rồi thì xử tử trước mặt dân chúng, vậy thì hoàn toàn làm cho kế hoạch giả chết của Bát Hoang Dịch thành công và bị chôn vùi đi?"

"Đúng vậy."

"Nhưng các người không ngờ rằng Bát Hoang Dịch cũng chơi các ngươi, hắn lại thật sự tự sát."

"Đúng thế."

"…" Trần Vũ đi trở về phòng, ngồi lên ghế và cười ra tiếng: "Chơi thật con mẹ nó vui, chơi vui thật."

"Chơi không dễ một chút nào." Bát Hoang Chấn giọng nói bình tĩnh.

"Vậy hắn đã chết chưa? Sao có người nói hắn chưa có chết? Chuyện này là sao?"

"Thật sự hắn đã chết rồi, nhưng không chết hoàn toàn."

Trần Vũ: "…Từ trong miệng ngươi nói ra cái kiểu đó…làm cho ta rất khó chịu.:

"Kiểu?" Bát Hoang Chấn nhăn mày: "Kiểu gì?"

“...Thôi, đừng để ý, ngươi nói tiếp đi.” Trần Vũ ngồi thẳng lên nói: “Ta tương đối biết rõ về Bát Hoang Dịch, nếu kế hoạch của hắn thành công thì các ngươi không cứu được mới đúng?”

“Nếu như bình thường thì tất nhiên là cứu không được rồi.”

Bát Hoang Chân thò tay vào trong túi lấy ra một cái ống tiêm, “Keng keng” ném lên bàn: “Có cái này thì sẽ cứu được.”

Trần Vũ đưa tay ra cầm ống tiêm và chậm rãi ngẩng đầu lên cùng Bát Hoang Chấn đối mặt nhau: “Đây...đây là thuốc của ta?”

“Đúng vậy.”

“Ngươi không phải tiêm vào cho Bát Hoang Diêu sao?”

“Ta có tiêm vào một nửa.”

“...”

Trần Vũ suy nghĩ thẩn thờ.

“Không biết nói cái gì”...có lẽ là thể hiện rõ ràng tâm trạng của hắn bây giờ.

“Chơi rất vui, rất hay!”

“Ta còn muốn cảm ơn ngươi.” Bát Hoang Chấn nói: “Cảm ơn thuốc của ngươi.”

“Ngươi cảm ơn dược tề của ta đã cứu sống con của ngươi đúng không?”

“Đúng thế.”

“Ừm, vậy thì ta cũng cảm ơn ngươi.” Trần Vũ đứng lên và cúi đầu: “Cảm ơn ngươi đã cứu sống Bát Hoang Dịch để cho ta có cơ hội làm bước tiếp theo.”

Bát Hoang Chấn: “Đừng khách....”

“Đông!”

Lời còn chưa nói hết, Bát Hoang Chấn liền bị Trần Vũ một quyền đánh bay, đâm vào trong vách tường.

“Ông lão.” Trần Vũ phất phất tay, quay đầu rời đi: “Chúc thân thể của ngươi khỏe mạnh.”

Bát Hoang Chấn: “...”

…

Trần Vũ đi ra khỏi phòng, Mã Lệ dẫn BB chạy đến: “Vũ ca, các ngươi đánh nhau sao? Ta nghe tiếng động.”

“Là ta đánh hắn.”

“Ồ…Hắn có sao không?”

“Chưa chết được.”

“Đáng ra hắn phải chết mới đúng.” Mã Lệ vò đầu: “Khi nào ngươi mới đưa đám quân cảm tử này đi vậy?”

“Tạm thời không đưa bọn hắn đi được.” Trần Vũ ôm BB và đi về của chính: “Để bọn hắn tiếp tục ở nhà ngươi đi.”

Mã Lệ: “...Ngươi tha cho ta đi.”

“Đồng chí nhỏ… ngươi kiên trì thêm một chút đi.” Trần Vũ vỗ vỗ vai Mã Lệ: “Ta hỏi ngươi chuyện này, ngươi biết tổng bộ của Bát Hoang Tộc ở đâu không?”

“Trước đó thì ở Kinh Thành nhưng bây giờ thì ở Thượng Hải, ngươi muốn làm gì?”

“Ngày mai ngươi đặt cho ta một vé đi Thượng Hải, tốt nhất là vé máy bay.”

“Vũ ca.” Mã Lệ giật mình: “Bát Hoang Tộc là một cái gia tộc lớn, có quân cảm tử, chưa kể trong gia tộc có quá nhiều cao thủ lâu năm rất trâu bò, không như ở Thanh Thành muốn bắt thì bắt được.”

Chương 598: Bát Hoang Dịch (3) Chương 598: Bát Hoang Dịch (3)

“Ta biết rõ, ngươi cứ đặt vé cho ta là được rồi, ừm còn nữa, ở xung quanh Thượng Hải có Dị Cảnh nào, loại hình gì, miêu tả như thế nào… vân vân, ngươi viết vào một trang giấy rồi đưa cho ta đi.”

“Vũ ca, ngươi định làm gì sao, ở Thượng Hải ta cũng có một chút quan hệ, ta có thể giúp ngươi một tay.”

“Đến lúc đó hãy nói đi.” Trần Vũ chỉ BB đang nằm trong ngực: “Ngươi tìm cho nàng một bộ y phục trước đi, nhớ là bền bỉ một chút.”

“Đi, đi ăn cơm với ta đi.”

“Ừm, ngươi cứ quyết định đi.”

Đi vào biệt thự chính.

Một đám đàn ông trần truồng đang lạnh lùng nhìn hai người, Trần Vũ che mắt BB và đi lên lầu hai.

BB: “Đại nhân, ngài làm cái gì vậy?”

Trần Vũ: “Con nít không được nhìn những thứ dơ bẩn.”

BB: “Mắt ta có thể nhìn xuyên qua.”

Trần Vũ: “...Nhìn xuyên.”

BB: “Bó tay.”

Sau khi đi vào phòng ăn, Trần Vũ ngồi xuống ghế bên cạnh cửa sổ và đặt BB ngồi bên cạnh, phất tay với Mã Lệ nói: “Được rồi, ngươi đi ra đi, chuẩn bị cho chúng ta hai bộ quần áo, còn đồ ăn thì chuẩn bị những món ăn màu sắc bắt mắt một chút vì BB không phân biệt được mùi vị, đồ ăn càng màu sắc thì nàng ăn càng ngon miệng hơn.”

Mã Lệ: “Đây là nhà của ta.”

Trần Vũ gật đầu: “Ta biết, đi nhanh đi, nhớ lưu hai người hầu gái ở đây phục vụ là được.”

Mã Lệ: “...”

Trần Vũ nhìn Mã Lệ đang giận dỗi đi ra, rồi bình tĩnh lại, hai tay chống lên bàn ăn và suy nghĩ về những dự định kế tiếp.

Dị cảnh ở Thanh Thành bị hắn phá hỏng.

Kế hoạch đem loài người di chuyển tới đó coi như thất bại.

Nhưng mục tiêu chính của Trần Vũ thì vẫn giữ nguyên, đó là tìm kiếm một cái Dị Cảnh thích hợp và di chuyển loài người tới đó.

Trần Vũ đã xác định là tất cả các Dị Cảnh đều là văn minh loài người đã bị hủy diệt.

Còn nguyên nhân hủy diệt thì có nhiều.

Có cái rất thảm, biến thành “cấp A Dị Cảnh” không thể đi vào.

Có cái thì đỡ hơn một chút, trở thành “cấp B Dị Cảnh” có thể đi vào.

Mà trong đa số “cấp B Dị Cảnh” có rất nhiều cái giống Dị Cảnh ở Thanh Thành với độ khó cực thấp.

Nó cho phép Trần Vũ có thể thông qua [thế giới nguyền rủa] đảo ngược lại và giải quyết nhiều nguy hiểm tiềm ẩn trong Dị Cảnh.

Mà sao khi giải quyết những nguy hiểm đó thì sẽ để lại cho loài người một cái thế giới an toàn.

Đến khi đó, chắc là thú triều sẽ không đi vào đến đâu?

Nếu như vậy mà còn vào được nữa thì nhiều quái vật trong Dị Cảnh như vậy đều có thể đi qua đi lại, khi đó thì hắn thật sự bó tay rồi.

“Nhưng…nếu sau khi xử lý nguy hiểm xong, Cánh cổng không gian

cũng biến mất như ở Dị cảnh Thanh Thành nữa thì sao?"

Hai mắt Trần Vũ nhắm lại, chậm rãi suy nghĩ kế hoạch tổng quát tiếp theo.

Thứ nhất, Trần Vũ phải tìm kiếm Dị Cảnh thích hợp sau đó giải quyết nguy hiểm trong đó và di chuyển loài người vào."

Thứ hai, nếu là bởi vì hành động của hắn mà dẫn đến cánh cổng không gian nối liền hai thế giới bị phá hủy thì cũng không quan trọng vì mỗi khi một cái Dị Cảnh bị đóng lại thì [thế giới nguyền rủa] của hắn lại mạnh thêm một chút.

Hiện nay, Trần Vũ đã hoàn thành được 1/3.

Tức là, Trần Vũ còn thiếu hai cái Dị Cảnh để tăng mạnh [nguyền rủa] hiệu quả.

Dựa vào [nguyền rủa] hiện tại, khả năng đảo ngược nếu thăng cấp thì sẽ có lợi ích lớn hơn.

Thứ ba, Trần Vũ phải đi Thượng Hải tìm Bát Hoang Dịch sau đó học chiêu "Linh Thông Mật Vận Chi Tỏa" và cứu sống Bát Hoang Diêu.

Sau khi Bát Hoang Diêu mở ra tám huyệt vị thì sức chiến đấu của hắn mạnh không gì sánh được.

Nếu có thể thành công lấy đồ vật "duy nhất một lần" của Bát Hoang Diêu biến thành đồ vật "không hạn chế số lần" thì ở giai đoạn sau, văn minh loài người sẽ có được một cái vũ khí có tính sát thương rất lớn, nó không thua gì vũ khí của Vu Bát Hoang.

Thứ tư…

"Hả?"

Hai mắt Trần Vũ mở ra, sững sờ: "Thứ tư là cái gì?"

…

Cũng không lâu lắm, Mã Lệ mang hai bộ quần áo tới.

Sau lưng Mã Lệ còn đi theo Mã Nghiên lén lén lút lút.

“Soạt.”

“Của ngươi nè.” Mã Lệ quăng quần áo ra: “Mặc vào đi.”

“Thái độ gì?” Trần Vũ đưa tay lấy sau đó dắt BB đi và hỏi: “Phòng thay đồ ở chổ nào?”

“Ta biết.” Mã Nghiên đột nhiên nhảy ra, nhiệt tình dẫn đường: “Vũ ca, đi theo ta đi, Phòng thay đồ của ta không chỉ lớn mà còn có giường nữa.”

“Vậy hả?” Trần Vũ đi theo và nói: “Giường có lớn không?”

“Giường tròn lớn, còn rất đàn hồi.”

“Đúng là không tệ.”

Mọi người đi tới phòng thay đồ, Trần Vũ nhìn một vòng sau đó thầm khâm phục cách hưởng thụ của người giàu.

Chỉ là một cái phòng thay đồ mà còn lớn hơn phòng khách của nhà hắn.

“Được rồi, ở đây đi, các ngươi đi ra ngoài đi.” Trần Vũ xua tay đuổi.

“Ừm.” Mã Nghiên quay qua nhìn Mã Lệ và hai người hầu gái, xua tay đuổi: “Tới đây được rồi, các ngươi ra ngoài đi.”

Chương 599: Cơ hội sống lại (1) Chương 599: Cơ hội sống lại (1)

Trần Vũ: "...Ngươi cũng ra ngoài đi."

Mã Nghiên: "Ta sẽ im lặng, chỉ đứng ở đây thôi."

Trần Vũ: "Ra ngoài."

"...Được rồi." Mã Nghiên tiếc nuối đi ra.

"Còn các ngươi nữa." Trần Vũ quay đầu nhìn đám người đứng bên cạnh giường nói: "Các ngươi làm cái quái gì đó, cút ngay cho ta, ta nói các ngươi không nghe sao?"

"Ta là đạo diễn!" Một hầu gái mập mạp nhăn mày, đứng lên nói: "Ta đi thì ai quay phim?"

"Ta phụ trách ánh sáng, ta đi thì ai đánh đèn?"

"Ta là người sản xuất, ta đi thì ai xuất bản phim?"

"Ta là người chụp ảnh, ta đi ai..."

"Hừm!"

Trần Vũ rút kiếm trên đầu BB ra, vẻ mặt như muốn giết người.

Đám người lập tức ủ rủ đi ra.

Thay quần áo mới xong.

Trần Vũ cùng BB đi ra, nhìn thấy trên bàn ăn bày đầy món ăn trưa theo kiểu Tây.

Gan ngỗng, bò bít tết, gà nướng.

Cá ướp, salad trộn, súp nấm.

Còn có rượu đỏ nhìn là biết rất đắt tiền cùng với hầu gái xinh đẹp đứng hai bên...

Hình thức rất xa hoa.

“Đây…” BB há lớn miệng nhỏ: “Đây đều là đồ ăn hả?”

“Đúng vậy, đẹp không?”

“Thật xinh đẹp…!”

“Nếu có cơ hội ta sẽ cho ngươi nếm thử cơm kiểu hoa, vẽ rồng khắc trụ, rất là nghệ thuật.” Trần Vũ kéo ghế ra cho BB, thở mạnh nói: “Ngồi đi, cứ xem như nhà mình.”

Mã Lệ: “...Nhà của ta.”

“Ta biết, ngươi cũng đừng khách sáo, cùng ngồi xuống đi.”

Mã Lệ: “...”

…

Trước sự nhiệt tình mời mọc của Trần Vũ, ngoại trừ hầu gái ra thì tất cả mọi người đều ngồi xuống.

Mọi người vừa ăn vừa nói về tình hình gần đây.

Tại miền Nam, từ lúc các tổ chức, chính phủ tập trung lại với nhau, giới võ thuật bắt đầu lấy Thượng Hải làm trung tâm, từng bước khống chế, thống trị tất cả các tỉnh, thành phố.

Tại miền Bắc, thì khắp nơi vẫn còn trong tình trạng hỗn loạn.

Mất hết tự chủ, lại mất hết hi vọng về tương lai, các tổ chức khắp nơi đều là có thù ắt sẽ báo thù, có oán báo oán.

Mỗi ngày đều xảy ra xung đột

Rất nhiều trường học trong thành phố đều nghỉ học.

Nhà máy thì ngừng hoạt động.

Cửa hàng thì đóng cửa.

Tất cả đều rất hoang tàn

“Loạn thật sự rồi…” Mã Lệ xiên một miếng bò bít tết đưa vào miệng ăn, cảm thán nói: “Đây chỉ là mới bắt đầu thôi, con người sợ nhất là hình thành thói quen, một khi đã hình thành thói quen sống như vậy thì không cần Thú triều tới, chính loài người đã tự diệt mình rồi.

“Ta thì thấy Thanh Thành đang rất ổn định.” Trần Vũ khẽ nhấp một ngụm rượu đỏ: “Nơi đây không có xảy ra hỗn loạn.”

“Đó là vì Thanh Thành gần miền Nam, tốt hơn một chút.” Mã Lệ lau miệng và nói: “Ta nghe nói phía bên hướng Đông Bắc, đã rất loạn. Chỉ vì tranh giành lợi ích trong Dị Cảnh mà đã sử dụng đến thú biến dị hoang dã.”

“Loạn nhanh như vậy sao?” Trần Vũ nheo mắt: “Có thế lực xúi giục sao?”

“Nếu là thế lực xúi giục thì chắc chắn là Hội Công Bằng vẫn chưa trốn đâu.” Mã Nghiên xen vào nói.

“Không thể trách Hội Công Bằng.” Mã Lệ nói nghiêm túc: “Chỗ nào có người thì ở đó có Giang hồ, một khi một quy tắc biến mất thì loài người sẽ tạo ra một quy tắc mới, phía Đông Bắc không có giới võ đạo hỗ trợ và chỉ huy cho nên chắc chắn sẽ đánh nhau rối tinh rối mù.”

“Không phải, Hội Công Bằng là nguyên nhân chính thôi.” Mã Nghiên phản bác, sau đó lấy điện thoại từ trong túi, mở ra tìm tin tức sau đó đưa cho Mã Lệ xem: “Ngươi tự đọc đi.”

Mã Lệ cầm điện thoại với vẻ mặt nghi ngờ, thì thầm đọc: “630.000 người dân ở huyện Hắc, Thành phố Liên…”

Mã Lệ hoảng hốt ngẩng đầu lên: “Trong một đêm đều biến thành gỗ sao?”

Trần Vũ đang ăn ở phía đối diện tay run lên một cái, cái nĩa trên tay xém chút nữa đâm vào lỗ mũi: “Gỗ ư?”

“Đúng vậy, đó là tin tức ngày hôm qua.” Mã Nghiên lấy lại điện thoại, sau đó chậm rãi ăn một miếng củ cải trắng: “Hơn 600.000 người dân trong cả Thành phố đều chết hết, đây là tranh dành lợi

ích sao?”

“Không phải…Tất cả mọi người đều chết sạch còn tranh cái gì nữa.”

“Phái Áo Đen.” Hai mắt Trần Vũ nheo lại nói: “Đây chính là dấu vết của phái Áo Đen trong Hội Công Bằng.”

“Không sai, chắc là thành viên Áo Đen.”Nhưng theo như lời ngươi nói thì ngươi biết một chút tin tức nội bộ gì đúng không?”

“Khi ta từ Đường Thị trở về Thanh Thành thì bị phái Áo Đen của Hội Công Bằng đánh lén. Vũ khí của bọn hắn dùng có thể biến con người thành gỗ. Trong đội chuyển phát nhanh ngoài trừ ta và đội trưởng cấp 6 thì tất cả thành viên đều bị tiêu diệt.”

“Phấn đỏ hóa gỗ.” Năm ngón tay của Mã Lệ đan vào nhau, trầm giọng nói: “Đồ chơi đó khá trâu bò, chỉ cần bị vài hạt phấn dính vào là sẽ bị biến thành gỗ ngay lập tức. Lực chiến cấp 5 trở xuống thì không có khả năng thoát khỏi.

“Ta nghe nói đồ chơi này gặp oxy sẽ mất hiệu quả.” Trần Vũ nghi ngờ nói: “Có thể làm cho 600.000 người biến thành gỗ thì cần bao nhiêu bột phấn?”

Chương 600: Cơ hội sống lại (2) Chương 600: Cơ hội sống lại (2)

“Tính bằng tấn, ta thấy rằng Hội Công Bằng làm ra rất nhiều Phấn đỏ hóa gỗ…khoan.”

Mã Lệ đang nói tự nhiên sững người: “Không đúng… Phấn đỏ hóa gỗ sinh ra từ Dị Cảnh Trường Lĩnh ở phía Đông bắc, đó là một cái Dị Cảnh cấp A không thể đi vào, bình thường thì giới Võ Đạo quản lý rất nghiêm ngặt, ở đó có quân đội và người luyện võ canh gác.”

“Nhưng sau khi Kinh Thành hủy diệt, tại phía Bắc chẳng phải mất kiểm soát hay sao?” Trần Vũ lập tức hiểu ra: “Hội Công Bằng chiếm được Dị Cảnh Trường Lĩnh.”

“Đúng vậy.”

Mã Lệ bỗng nhiên đứng lên: “Chắc chắn là như vậy rồi, nếu không tại sao bọn hắn có thể làm ra được nhiều Phấn đỏ hóa gỗ như vậy! Đồ chơi này là thứ bị toàn thế giới quản chế nghiêm ngặt! Ai cất giấu một gram thì sẽ bị xử bắn. Trong nhà của ta cũng chỉ có mười cân thôi.”

Trần Vũ: “…”

“Chuyện này hình như có chút không ổn rồi.” Mã Nghiên đẩy đẩy gọng kính, há miệng cắn một miếng chuối tiêu, vừa ăn vừa nói: “Phái Áo Đen trong Hội Công Bằng nếu chiếm được Dị Cảnh kia thì sẽ không ngừng lấy được Phấn đỏ hóa gỗ, nếu như sau này chúng tiếp tục rắc phấn vào những Thành phố khác…”

“Chuyện này so với thú triều còn có tính hủy diệt nhanh hơn.” Mã Lệ tự lẩm bẩm.

“Ta nhớ sau khi biến thành gỗ còn có thể bình phục lại như cũ mà?” Trần Vũ nhớ lại.

“Đúng là có thể hồi phục.” Mã Lệ gật đầu: “Ở nơi sâu trong Dị Cảnh Trường Lĩnh đã tìm được một loại cây phát ra ánh sáng màu

xanh, nếu lấy nhựa của cây đó rửa cho người bị hóa gỗ thì sẽ bình phục lại. Nhưng mà phương pháp này… không thực tế.”

“Vì sao vậy?”

“Dị Cảnh Trường Lĩnh là Dị Cảnh cấp A, như chính quyền mặc định đối với nó là không thể đi vào.”

Mã Lệ giải thích thêm: “Bởi vì trong Dị Cảnh này trong không khí bay đầy Phấn hoa, người luyện võ cấp 5 trở xuống sẽ lập tức biến thành gỗ khi đi vào đây.”

“Loại phấn này chính là Phấn hoa hóa gỗ?”

“Đúng vậy.” Mã Lệ gật đầu, tiếp tục nói: “Càng đi vào nơi sâu trong Dị Cảnh thì hiệu quả của Phấn hoa càng mạnh, ta nghe người luyện võ cấp 8 đi vào sâu bên trong cũng sẽ biến thành gỗ. Mà loại cây kia thì ở chỗ sâu phía trong mới có.”

“Vậy một cây màu xanh có thể lấy được bao nhiêu nhựa cây?”

“Khoảng một chén.” Mã Lệ chỉ vào cái chén trên bàn ăn.

“Vậy nếu muốn lấy đủ cho người ta tắm thì tính ra…” Trần Vũ cúi đầu tính toán: “Phải chặt được một trăm cây.”

“Còn phải là người luyện võ cấp 8 chấp nhận nguy hiểm đi vào đó chặt.” Mã Lệ bổ sung.

“Theo góc độ kinh doanh thì một người luyện võ cấp 8 so với một triệu người dân còn đáng giá hơn.” Mã Nghiên ăn hết chuối tiêu rồi lại bắt đầu ăn dưa leo: “Ngon quá.”

Để đĩa xuống, Trần Vũ cúi đầu suy nghĩ sâu xa.

Hồng phấn hóa gỗ vô hiệu đối với hắn.

Cho nên dù là hồng phấn ở chỗ sâu nhất của Dị Cảnh cũng không làm hắn biến thành gỗ được.

Nhưng hơn 600.000 người dân thì cần bao nhiêu chén nhựa cây?

Phải làm rất nhiều, mà hắn còn muốn làm chuyện quan trọng hơn…

Trần Vũ chắc lưỡi một cái, mặc niệm cho mấy trăm ngàn người dân một lát, cầm lên dao nĩa ăn tiếp.

Thợ chặt củi cũng cứu không được người trong nước.

“Nhất định phải mau chóng nhắc nhở Chính Phủ ở Thượng Hải về chuyện này.” Mã Lệ nghiêm túc nói: “Nếu không, đến khi Hội Công Bằng thu hoạch đủ Phấn hoa hóa gỗ thì chỉ cần đi tới đâu rắc phấn hoa tới đó…lúc đó thì tiêu rồi.”

“Chuyện này còn cần ngươi nhắc nhở sao?” Mã Nghiên ăn hết dưa leo, lại cầm lên một cái bánh mì dài nhét vào miệng, nói chuyện không rõ ràng: “Chính phủ đã sớm cho người đi tới đó..Xử lý…”

“…” Trần Vũ nhìn chằm chằm Mã Nghiên, ngừng nhai nói: “Ngươi. Ta cảm thấy ngươi là đang nói móc ta.”

Mã Nghiên rút bánh mì ra nói: “Hả?”

Cầm tờ giấy lau khô dầu mỡ trên miệng, Trần Vũ nhìn BB bên cạnh: “Đã ăn xong chưa?”

“Sắp…Sắp” BB cũng học theo Mã Nghiên, cầm một ổ bánh mì dài mở miệng ra: “A…Không được, bỏ vào miệng không được.”

Trần Vũ: “…”

“Em gái nhỏ.” Mã Nghiên gia bánh mì lên, rất vui vẻ nói: “Lại đây, ta dạy cho ngươi.”

“Dạy cái đéo! Cút đi.”

Giật lấy bánh mì trong tay BB quăng lên bàn, Trần Vũ ôm nàng đứng lên: “Được rồi, tất cả đã ăn xong, sáng mai ta sẽ đến lấy vé máy bay.”

“Ừm.” Mã Lệ nhìn Trần Vũ rồi nhìn BB: “Mấy vé?”

“Hai vé.”

“Được.”

“Vậy ta đi trước.”

“Vũ ca, ngươi không phải nói để đứa trẻ này ở đây sao?” Mã Nghiên nhiệt tình nói.

“Bây giờ ta đổi ý rồi.”

Ra khỏi phòng ăn

Trần Vũ rời khỏi biệt thự trước sự đưa tiễn của Mã Lệ và Mã Nghiên.

Đứng ở cửa chính Biệt thự hắn do dự một chút rồi quyết định lại đi tới tầng hầm ga ra gặp Bát Hoang Diêu

“Két két – – đông!”

Đẩy cửa phòng ra, Trần Vũ lấy chìa khóa ra mở ổ khóa xe đông lạnh sau đó ôm BB đi vào trong toa xe.

“Soạt.”

Lật tắm vải trắng lên.

Chương 601: Cơ hội sống lại (3) Chương 601: Cơ hội sống lại (3)

Hắn thấy Bát Hoang Diêu đang im lặng nằm trong thùng đông lạnh.

“Đây…Đây cũng là loài người Đại nhân sao?”

“Ừm.”

“Tại sao không giống hình dáng của loài người?” BB cẩn thận quan sát bề ngoài của Bát Hoang Diêu, nàng nghi ngờ nói: “Lỗ tai dài như vậy, còn có đường vân trên mặt…thật là đẹp.”

“Do hắn sử dụng một loại Võ kỹ nào đó tạo nên biến đổi trên thân thể.” Trần Vũ giải thích.

“Ồ!” BB hiểu ra, sau đó liếc lên liếc xuống vài lần: “Nàng là nữ giới sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy…” BB chỉ vào nửa người trên của Bát Hoang Diêu: “Chỗ đó sao lại lõm xuống?”

Bát Hoang Diêu: “...”

Trần Vũ: “... Ha ha ha ha ha ha ha…”

Bát Hoang Diêu: “...”

…

“Mẹ, ta đã về rồi.”

Đến nhà, Trần Vũ mới vừa đi vào cửa thì Mẹ Trần đã hung hăng chạy tới.

“Trần Vũ!” Ta nghe nói ngươi ôm một bé gái về…Wow, thật là đáng yêu, con nhà ai vậy?”

“Chào ngài.” BB quơ cánh tay nhỏ trắng nõn lên: “Tên của ta là BB.”

“Ồ! Gọi Bibi à?” Mẹ Trần cẩn thận từng li từng tý ôm BB vào trong lòng: “Quá đáng yêu…làn da trắng thật.”

“Đẹp không?” Trần Vũ cười ngại ngùng.

“Đẹp lắm!” Mẹ Trần liên tục gật đầu: “So với chị của ngươi đẹp hơn nhiều, cái tướng nó khi còn nhỏ ta còn không dám nhìn thẳng.”

Trần Tư Văn đang vui vẻ ở một bên, tự nhiên mất hứng.

“Ăn cơm chưa con? Tư Văn! Nhanh lấy sữa cho cục cưng!”

Trần Tư Văn: “Không có.”

“Không có thì đi xuống dưới lầu mua.”

Trần Tư Văn: “Không có tiền.”

“Trừ vào tiền đồ cưới của ngươi.”

Trần Tư Văn: “…”

“Không…không cần.” BB hiểu tình hình nên liên tục xua tay: “BB không uống sữa mẹ, chị gái đừng đi mua.”

“Các ngươi có thấy bé gái thông minh biết bao? Ngoan thật đó!” Mẹ Trần nhìn Trần Vũ hưng phấn nói: “Ngươi mang nó về từ nơi nào thế?”

Trần Vũ: “Nhặt được.”

“Nhặt à, thật may mắn, thời bây giờ bé gái đáng yêu như vậy cũng không dễ nhặt…Cái gì? Ngươi nói cái gì? Nhặt sao?”

“A.” Trần Vũ bịt tay, lui lại nói: “Mẹ nói nhỏ một chút, ồn nhà trên nhà dưới.”

“Nhặt trẻ con saoi?!” Mẹ Trần sửng sốt: “Nghe ngươi nói kiểu này khác gì không nói?”

“Thật sự ta nhặt mà.” Trần Vũ nói ba xạo: “Ngài cũng biết mà, bây giờ rất loạn, bé gái này thê thảm lắm, người trong nhà đã chết hết, nó lẻ loi hiu quạnh một mình, ta nhìn rất đáng thương nên nhặt về.”

“Nhặt ở đâu vậy?” Trần Tư Văn cười lạnh.

“Trong vũ trụ.”

Mẹ Trần: “Hả?”

“Ừm ừm, nhặt tại một quảng trường.” Trần Vũ vội vàng sửa lời rồi trừng mắt Trần Tư Văn một cái.

“A…Thật là đáng thương!” Bản năng của người mẹ của Mẹ Trần trỗi dậy và yêu thương vuốt đầu BB nói: “Tóc mọc dài như vậy mà không có ai cắt cho, thật là đáng thương.”

“Cho nên ta tính vài ngày sau tìm cho nàng một gia đình nuôi dưỡng.” Trần Vũ nói.

“Đưa đi đâu?” Mẹ Trần lập tức cảnh giác, ôm chặt BB: “Bé gái mới hơn mười tuổi, ngươi muốn đưa đi đâu? Hơn nữa nó còn xinh đẹp như vậy, lỡ gặp người xấu thì làm sao?”

“Ngài có nghĩ con trai của ngài là người xấu đó không?” Trần Tư Văn cười gian.

“Xấu cũng không thể xấu hơn ngươi được đâu?” Mẹ Trần nói lại.

Trần Tư Văn: “...”

“Mẹ, nếu không đưa đi, không lẻ chúng ta nuôi?” Trần Vũ hỏi.

“Tất nhiên, ngươi không nuôi thì ta nuôi.” Mẹ Trần ôm BB quay người đi tới phòng bếp: “Cục cưng, ngươi thích ăn cái gì? Dì cho ngươi xem trong tủ lạnh nha…Ngươi thích ăn bánh kem không?”

BB: “Ta nếm thử xem.”

“Ăn đi. Ngươi thích ăn sốt cà chua không?”

BB: “Ta nếm thử xem.”

“Đây, Ngươi thích ăn ớt không?”

BB: “Ta nếm thử xem.”

“Đây, còn mù tạc?”

BB: “Ta nếm thử…”

Trần Vũ nhìn Mẹ Trần ôm BB vào phòng bếp, sau đó đặt ba lô xuống rồi đi vào phòng khách: “Chị, ngươi qua đây đi.”

“Chuyện gì?” Trần Tư Văn không nghiêm túc đi tới.

Trần Vũ: “...Ngươi lúc nào thành dân chơi đường phố rồi?”

Trần Tư Văn ngáp một cái: “Ta ngủ không ngon, buồn ngủ.”

“Ta nói với ngươi chút chuyện, ngày mai ta lại đi rồi.”

“Ngươi lại đi? Đi đâu?” Trần Tư Văn nhăn mày.

“Đi Thượng Hải.”

“Đi Thượng Hải làm gì?”

“Đi tìm bạn.” Trần Vũ lấy điện thoại ra xem giờ: “Có chuyện muốn làm.”

“Suốt ngày tìm bằng hữu này, bằng hữu kia, chừng nào ngươi mới đi tìm bạn gái đây?”

“Không phải ngươi cũng như vậy sao?” Trần Vũ ngạc nhiên.

Trần Tư Văn: “...”

Gương mặt Trần Tư Văn trầm ngâm càng lúc càng đỏ, ngượng ngùng lấy điện thoại ra gọi một cú: Alo? Chào ngài, ta là bác sĩ giỏi nhất Khoa chỉnh hình của bệnh viện Thành phố đây. Đúng vậy, chỗ ta có ca khám gấp, xương toàn thân bị gãy, ừm, xương đuôi cũng bị gãy…”

Khi nàng ấy cúp điện thoại thì không thấy Trần Vũ đâu nữa.

“Tưởng tao không có gan hả. Chậc chậc.”

Ném điện thoại lên sô pha, Trần Tư Văn đi đến phòng ngủ của Trần Vũ rồi hùng hổ mở cửa đi vào.

“Ngươi định làm gì?” Trần Vũ lùi hai bước lại.

“Ngày mai ngươi đi Thượng Hải?”

“Đúng.”

“Chắc chắn không?”

“Chắc chắn.”

“Vậy tốt.” Trần Tư Văn gật đầu rồi tự chỉ vào mình: “Đưa ta đi theo luôn.”

“Không đưa.”

Chương 602: Cơ hội sống lại (4) Chương 602: Cơ hội sống lại (4)

“Không đưa ta đi, ta đưa người tới khoa chỉnh hình.”

Trần Vũ: “...”

“Được rồi, ngươi không tin phải không?” Trần Tư Văn xé toạc áo khoác của mình rồi gào thét như Sư tử Hà đông: “A a aaaa!!”

Trần Vũ: “...”

[tâm lý bị tổn thương: Tinh thần +30]

“Mẹ nó, ngươi có bình thường không, con gái người ta có ai giống như ngươi không?”

“Cho ta đi theo hay không?” Trần Tư Văn nắm chặt lấy quần của mình.

“Cho cho cho…”

“Ha ha ha…Vé ngày mai đi hả? Ta đi chuẩn bị đã.”

Trần Tư Văn nói xong thì rời đi.

“...”

Bên trong phòng.

Trần Vũ im lặng ngồi một mình thật lâu, vừa quay đầu nhìn bông tuyết bay ngoài cửa sổ, gió bấc gào thét, vừa điện thoại cho Mã Lệ.

Hắn lập tức nghe thấy nhạc chờ vang lên.

(Bông tuyết bồng bềnh, gió bấc rền vang)

(Trời đất, một vùng, mênh mông…)

Trần Vũ: “...”

[tâm lý tổn thương: Tinh thần +5]

“Tít – –”

“Alo? Vũ ca hả?”

Điện thoại được kết nối.

Hắn nghe giọng của Mã Lệ.

“Vũ ca? Ngươi phải không?”

“Alo?”

“Nói gì đi.”

“Alo alo…”

“Có ai không…?”

Mã Lệ kêu cỡ nào Trần Vũ cũng chưa trả lời, bởi vị hắn đã ngẩn người ra.

Hai mắt Trần Vũ chăm chú nhìn ra cửa sổ.

Có một khối tuyết bao trùm lên cây tùng, gió bấc thổi qua làm tầng cao nhất của mảng tuyết tróc ra sau đó lộ ra cành lá xanh nhạt, thấy rõ sức sống mãnh liệt!.

“Vũ ca! Nói gì đi? Không nói thì ta cúp máy đó?”

Trần Vũ: “...Má.”

“Hả?”

“Mả mẹ nó!” Trần Vũ đột nhiên hưng phấn đẩy mạnh cánh cửa sổ ra và nhìn cây tùng ở bên ngoài, và la to: “Ta đã hiểu, đã hiểu rõ rồi! Ta hiểu rồi…mẹ nó chứ!”

Mã Lệ: “...Vậy mà ngươi đã biết sao? Vậy ta cũng lật bài.”

Trần Vũ: “?”

“Một đêm là 2800, tàu nhanh và trò chuyện, giảm cho ngươi hai mươi phần trăm.”

Trần Vũ: “? ? ?”

“Ngươi mẹ nó điên à? Đến cùng ngươi đang nói cái gì vậy?”

Mã Lệ đang hưng phấn thì bị cắt đứt và nhăn mày nói “Điên gì?”

“Vậy thì đến cùng ngươi biết rõ cái gì?”

“...Thôi gặp mặt rồi nói đi, ta qua nhà ngươi ngay bây giờ.” Trần Vũ nói xong thì ra khỏi phòng ngủ, lấy ba lô đang để trên sô pha và đi: “Ta nhớ ngươi nói trong nhà ngươi có rất nhiều hồng phấn hóa gỗ à?”

“Đúng vậy, Vũ ca, ngươi phát hiện được gì sao?”

“Vũ, đi đâu vậy?” Trần Tư Văn đang nằm trong phòng, nghe thấy tiếng động phía ngoài thì hỏi.

“Đi khách.”

Trần Tư Văn: “?”

Mã Lệ: “...”

“Ầm!”

Trần Vũ đóng cửa nhà rồi vội bước đi thẳng tới khu nhà giàu ở Thanh Thành.

Hắn đi không bao lâu thì đã tới trước của biệt thự của Mã Lệ.

Hai chị em Mã Lệ và Mã Nghiên lúc này đã chờ sẵn ở cửa.

“Ta nghe nói ngươi muốn đi khách?” Mã Nghiên đẩy gọng kính và liếm môi nói: “Hai người chơi nổi không?”

Trần Vũ không thèm để ý đến nàng mà kéo Mã Lệ đi vào, nói nhỏ: “Ngươi hiểu nhiều về hóa gỗ phấn đỏ không?”

“Là Phấn đỏ hóa gỗ mới đúng?” Mã Lệ uốn nắn lại.

“Ngươi biết ta nói gì là được, vậy ngươi hiểu nhiều về nó không?”

“Tương đối hiểu, nhóm của ta đã từng nghiên cứu đồ chơi này trong một thời gian dài.”

“Vậy người bị hóa gỗ có thể phục hồi lại như cũ đúng không?”

“Đúng vậy.” Mã Lệ gật đầu, sao đó nghi ngờ hỏi: “Tóm lại là ngươi muốn làm gì?”

“Vậy người sau được phục hồi lại như cũ thì còn sống hay là chết?”

“Đương nhiên là còn sống rồi.” Mã Lệ nhún vai: “Khoảnh khắc bị hóa gỗ thì sự sống được duy trì ở trước khi bị hóa gỗ cho nên khi phục hồi lại như cũ tất nhiên vẫn còn sống rồi. Trừ khi…”

“Trừ khi cái gì?” Trần Vũ hỏi tiếp.

“Trừ khi trong lúc thành gỗ bị hư hại thì thân thể sau khi phục hồi cũng bị hư hại theo.”

“Vậy…” Hai mắt của Trần Vũ híp lại: “Sau khi bị hóa gỗ thì chết hay còn sống?”

“Hả?” Mã Lệ vẫn không thể hiểu hắn hỏi cái gì.

“Ta nói đơn giản, tức là sau khi biến thành gỗ rồi, về mặt sinh học là chết hay là sống?”

“Tất nhiên là chết rồi.” Mã Nghiên trả lời mà không cần suy nghĩ:” Từ nhịp tim, sóng điện não cho đến sự phát triển của tế bào cũng dừng lại, về sinh học thì đúng là vật chết.”

“...Thật thần kỳ…”

Trần Vũ nghe xong thì hưng phấn nắm chặt nắm đấm.

Thật là diệu kỳ, tự nhiên hắn lại biết phương pháp tốt nhất làm cho Bát Hoang Diêu sống lại.

Đó là hóa gỗ.

Chỉ cần hắn bị hóa gỗ thì từ góc độ sinh học tức là hắn đã chết, mà khi hắn chết thì Bát Hoang Diêu sẽ sống lại.

Sau đó lại cho hắn "phục hồi lại như cũ" vậy thì không phải hai người cùng sống lại sao?

Vậy thì… đúng là cơ hội sống lại hoàn mỹ.

"Ba~!"

Trần Vũ liên tục vỗ lên trán: "Ta nên nghĩ ra sớm hơn mới phải. Lần trước bị Phái áo đen đánh lên thì nên nghĩ ra rồi, còn cách gì mà chết dễ hơn là bị hóa gỗ đâu?"

Trần Vũ suy nghĩ rõ ràng xong thì nói với Mã Lệ: "Ta không đi Thượng Hải nữa."

"Hả?"

"Không đi Thượng Hải." Trần Vũ lặp lại và chỉ về phía Bắc nói: "Đi Đông Bắc, đặt vé đi."

"Đông Bắc…Không phải đang loạn à?"

Chương 603: Cơ hội sống lại (5) Chương 603: Cơ hội sống lại (5)

“Ta đi chỗ loạn nhất đó là Dị Cảnh Trường Lĩnh.”

“...” Mã Lệ đưa tay sờ lên trán Trần Vũ, sau đó trầm ngâm nói: “Ngươi có bình thường không?”

“Bên phía Thượng Hải đã cho người đi Trường Lĩnh.” Mã Nghiên tỉnh táo mà phân tích: “Chúng ta biết rõ tin tức này thì phía Hội Công Bằng cũng biết, ta không chắc là đến khi đó sẽ bộc phát xung đột, rất nguy hiểm. Nếu như không có gì quan trọng thì tạm thời ngươi đừng đi đến nơi đó.”

“Rất quan trọng.”

“Ngươi…muốn giả chết?” Mã Lệ hơi suy nghĩ một chút: “Trước đó ta nói vài phương án giả chết ngươi không đồng ý là vì lần này hả?”

Trần Vũ quay người rời đi, hắn liếc Mã Lệ một cái và không nói gì thêm: “Đổi vé cho ta đi Đông Bắc, ba vé đó.”

Mã Lệ: “Ta không đi đâu.”

Trần Vũ: “Không phải ngươi.”

“Vậy vé thứ ba mua cho ai? Nam hay nữ?”

“Nữ.”

Mã Lệ nhìn bóng lưng Trần Vũ biến mất ở cuối đường sau đó nhăn mày nói: “Nữ..Hắn muốn dẫn ai theo?”

“Không phải rất rõ ràng rồi sao?”

“Ngươi nói là…Trần Tư…”

“Đương nhiên là ta.” Mã Nghiên chạy về biệt thự và vui sướng nhảy lên: “Đi Đông Bắc lướt sóng rất vui, ngươi coi chừng nhà, ta

đi chuẩn bị một bộ áo tắm.”

Mã Lệ: “...”

…

Cùng thời gian đó.

Ở cách đó mười km.

Một đoàn gồm mười chiếc xe việt dã đi trên đường lớn chạy ngang Thanh Thành hướng về phía Bắc.

“Chỉ có mấy người chúng ta, có đủ không?”

Tài xế ngồi trên ghế lái lo lắng nhìn kính chiếu hậu: “Ta nghe nói ở chỗ đó có trọng binh của Hội Công Bằng canh giữ, hình như Hội trưởng Hội Công Bằng cũng tại đó.

“Không đủ cũng phải chịu, Kinh thành bị hủy, đất nước tổn thương nặng nề, kiếm ra được mấy người chúng ta cũng không dễ dàng gì.”

Ngồi ở phía trên ghế phụ là một người lai hai dòng máu Trung Tây.

Hắn mặc áo da, đầu đội nón cao bồi, ngậm một điếu xì gà to trong miệng, hắn tùy tiện gạt tàn thuốc: “Lính cần chuyên nghiệp, không cần nhiều, chúng ta có bốn chiếc xe, mỗi xe có bốn người, tổng cộng có ba mươi hai người, đều là người giỏi. Nếu đánh nhau thì tỷ lệ thắng cũng chia năm năm.”

“Ngươi tự tin quá đó, Kê nhi.” Ngồi ghế bên phải ở phía sau, một người con gái bĩu môi nói: “Hội trưởng của người ta là cấp 8.”

“Đừng gọi ta là Kê nhi, tên của ta là Jill, cảm ơn.” Người đàn ông phun khói rồi nói: “Ta gọi ngươi là Hoang dã Ba Đa Kết Y thì ngươi sẽ vui vẻ?”

“Hô…”

Phun ra khói còn sót lại trong phổi, Jill chỉnh lại nón cao bồi, quay

người nhìn về phía ghế phụ bên trái ở phía sau nói: “Thẩm mỹ của ngươi không ổn rồi, đệ tử tốt của ta nói tên của ta nghe rất hay.”

Trong xe việt dã.

Hàng ghế bên trái phía sau, Bát Hoang Dịch nghiêm túc nhìn ra cửa sổ xe, mặt không cảm xúc: “Ta chưa bao giờ nói câu nào như vậy.”

Ba Đa Kết Y: “Ha ha ha ha…”

“Răng rắc!”

Jill bóp nát chốt cửa.

“…” Ba Đa Kết Y ngậm miệng lại ngay lập tức.

Tài xề: “…Xe của ta.”

“Để đệ tử tốt của ta đền, hắn có rất nhiều tiền.”

Bát Hoang Dịch không để ý đến ba người trong xe nói chuyện, hắn dựa vào cửa số xe và lẳng lặng nhìn ra xa, hướng về quê hương Thanh Thành

Mắt của hắn bình tĩnh không lung lay.

Sâu trong mắt cũng không có bất cứ cảm tình gì.

Không ai biết trong đầu hắn đang suy nghĩ điều gì.

Chỉ có gió bấc lạnh lẽo, lùa vào cửa sổ xe, thổi lên mái tóc dài của hắn.

…

Phía Đông Bắc, Thành phố Trường Lĩnh.

Trong một kho hàng đóng kín cửa, có mấy chục người mặc đồ bảo hộ đang bận rộn làm việc.

Công việc của bọn hắn là đem thứ bột phấn chất chồng như núi nhỏ vào trong từng thùng kim loại.

Ở hai bên nhà kho là một dãy điêu khắc gỗ hình người, nhìn rất sinh động.

Bị hồng phấn hóa gỗ dính vào không đến nửa giây thì sẽ biến thành gỗ vĩnh viễn.

“Làm nhanh lên nữa.”

Trên tầng hai nhà kho, một người nam cũng mặc đồ bảo hộ đứng ở một đài cao lạnh lùng nói: “Hôm nay hai người thành tích cuối cùng sẽ bị biến thành gỗ.”

Khi hắn nói lời này xong, đám người ở phía dưới lập tức tăng nhanh tốc độ làm việc.

“Đoạn đại nhân.” Một người phụ nữ mặc đồ bảo hộ đi tới, nhìn người nam và cung kính nói: “Nhóm hàng thứ sáu đã đóng thùng xong, sau khi ngài kiểm tra sẽ cho đi.”

“Ừm.”

Người nam gật gật đầu, liếc đám người trong nhà kho một cái.

“…”

Tất cả mọi người đều sợ hãi.

“Ba~ba~.”

Người nam vỗ vỗ bụi trên người rồi quay người đi ra.

Sau khi ra ngoài nhà kho.

Trước mặt hắn là một đường hầm làm bằng kính.

Người nam tiến vào trong đường hầm.

“Xì xì xì – –”

Người nam bị rất nhiều khí sát khuẩn công nghiệp xịt vào người nam từ trong ra ngoài làm sạch một lần.

Một phút sau, xịt sát khuẩn xong.

Người nam đi ra khỏi đường hầm, cấp dưới xung quanh giúp hắn cởi đồ bảo hộ ra, lộ ra khuôn mặt của hắn.

Chính là Đoạn Dã!

“Xe đâu?” Đoạn Dã nói: “Tại khu số mấy?”

“Đại nhân, tại khu số 3.”

Chương 604: Cơ hội sống lại (6) Chương 604: Cơ hội sống lại (6)

“Ừm.”

Đoạn Dã thay đổi phương hướng, dẫn đầu đàm người đi vào một tòa nhà ba tầng, đi vào trong khu số 3 vắng vẻ, chỉ thấy tất cả xe tải việt dã đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Hắn phất tay cản thuộc hạ theo sau, đi kiểm tra tỉ mỉ từng chiếc xe.

Nhưng mọi người đều không chú ý rằng, Đoạn Dã mỗi lần đi vào trong một chiếc xe đều sẽ bí mật ném vào một đồ vật nhỏ như hạt gạo…

Làm xong hết thảy.

Đoạn Dã kí tên trao quyền, đứng lên một vị trí cao vừa uống nước khoáng vừa nhìn đoàn xe rời đi.

Cặp mắt của hắn rất bình tĩnh không một chút lay động.

Lúc này không ai biết hắn suy nghĩ gì.

Chỉ có gió bấc lạnh lẽo thổi ngang mái tóc dài của hắn…

…

Sáng sớm, ngày kế tiếp.

Quảng trường Nhân Dân ở Thành phố Thanh Thành.

Một nhóm năm người bao gồm Trần Vũ, Trần Tư Văn, BB, Mã Nghiên và Mã Lệ.

Đám người nhìn nhau một hồi rồi bắt tay với nhau.

“Chào ngươi, ta là Mã Lệ, đây là Mã Nghiên chị gái của ta.”

“Chào ngươi, ta là Trần Tư Văn, đây là Trần Vũ em trai của ta.”

“Ta là Mã Nghiên, đây là Mã Lệ em gái của ta, còn đây là BB.”

“Ta là Trần Vũ, đây là Trần Tư Văn, chị gái của ta.”

“Chào ngươi, ta là BB.”

“Chào ngươi Trần Tư Văn, đây là Trần Vũ.”

“Chào ngươi Mã Lệ, đây là Mã Nghiên chị gái của ngươi…”

Trần Vũ: “…”

“Ta là B, còn đây là Trần Vũ.”

Trần Vũ: “…Các ngươi điên rồi à?”

Đám người: “…”

Trần Vũ cắt ngang đám người đang giới thiệu lộn xộn, hắn đưa tay: “Vé đâu? Đi Đông Bắc.”

“Vũ ca, ngươi muốn đi Dị Cảnh Trường Lĩnh phải không?” Mã Lệ lấy từ trong túi ra năm tấm vé: “Bởi vì phía Bắc quá loạn, máy bay cũng bị ngừng hoạt động, xe lửa cũng rất nguy hiểm nên ta quyết định đi bằng xe chuyển phát nhanh.”

“Chuyển phát nhanh có an toàn không?” Trần Vũ hỏi.

“An toàn.”

“Nhưng ông đây mỗi lần đi xe chuyển phát nhanh đều gặp chuyện không may!”

“A… không liên quan, đây là công ty chuyển phát nhanh lớn.” Mã Lệ giải thích: “Nội Thông chuyển phát nhanh.”

Trần Vũ rống lớn: “Chính là Nội thông chuyển phát nhanh xảy ra chuyện với ta!”

“Vậy…vậy chúng ta trả vé được không?” Mã Lệ có chút bối rối: “Hiện tại đi xe đi về phía Đông Bắc rất ít, có thể tuần sau mới có.”

“…Được rồi được rồi.” Trần Vũ bực bội khoát tay, hắn cau mày nhận lấy vé xe: “Vậy…điểm cuối cùng là Băng Thành à? Điểm cuối không phải là Trường Lĩnh sao?”

“Không có tuyến đường đi thẳng tới Thành phố Trường Lĩnh, Tuyến đi từ Thanh Thành tới Băng thành là tuyến đường tốt nhất, sau đó lại từ Băng Thành đi tới Trường Lĩnh.”

“Vậy đi đường mấy ngày?”

“Nhiều nhất hai ngày…nếu không có gì ngoài ý muốn.”

Trần Vũ: “Còn có ngoài ý muốn sao?”

Mã Lệ: “…”

Trần Vũ chỉ vào vé xe nói: “Ngươi xem phía trên vé viết cong vẹo mấy chữ Nội thông chuyển phát nhanh nhưng nhìn kỹ có thể thấy những chữ khác.”

“Chữ gì?”

“Ngoài ý muốn.”

Mã Lệ: “…”

“Cho nên đi xe chuyển phát nhanh của công ty này, không có gì bất ngờ xảy ra thì đó mới là bất ngờ.”

Mã Lệ: “…”

“Cho nên ngươi cứ tính xem, nếu có ngoài ý muốn thì nhiều nhất là mấy ngày đến?”

Mã Lệ: “Nếu không chết thì nhiều nhất ba ngày.”

“Đi.” Trần Vũ gật gật đầu và cất kỹ vé xe: “Ông đây liều luôn vậy…Hả? Hả?”

Hắn bỏ vé xe vào túi thì mới nhớ ra cái gì, vội vàng móc vé xe ra lại: “Sao lại là năm vé?”

“Đúng vậy.” Mã Lệ gật đầu.

“Chúng ta chỉ có ba người thôi.”

“Hai chúng ta cũng là người.” Mã Lệ nghiêm túc nói: “Ta và chị ta lần này cũng muốn đi Đông Bắc.”

Trần Vũ nghe vậy hơi bất ngờ, nhưng lập tức không nghĩ nữa gật đầu: “Đi.”

Mã Lệ: “...”

Trần Vũ: “Ngươi thái độ gì vậy?”

“Ngươi…ngươi dễ dàng đồng ý như vậy à?” Vốn là Mã Lệ đã chuẩn bị đầy đủ lý do nhưng không sử dụng tới thì kềm nén rất khó chịu.

“Có cái gì mà không đồng ý?” Trần Vũ đương nhiên nói: “Sức lao động miễn phí thì càng nhiều càng tốt, ngay từ đầu, ta cũng có ý kêu ngươi đi mà.”

Mã Lệ: “...Vậy ta không đi nữa.”

Trần Vũ: “Không được.”

Mã Lệ: “...”

“Hả? Còn dám chạy?”

“Ba~!”

Hắn chụp bàn tay lên vai Mã Lệ rồi xách nàng lên như một con gà, Trần Vũ quay đầu ra lệnh với mọi người: “Đi thôi, một lát nữa là trễ xe rồi.”

Mã Nghiên chỉ BB nói: “Chào ngươi, đây là BB, ta là Mã Nghiên.”

Trần Tư Văn chỉ vào BB nói: “Ta là Trần Tư Văn, đây là BB.”

BB chỉ vào Mã Nghiên nói: “Ta là Mã Nghiên, đây là Mã Nghiên…”

Mã Nghiên chỉ vào Trần Tư Văn: “Ta gọi là Trần Tư Văn, đây mới là Mã Nghiên.”

Mã Lệ: “…”

Trần Vũ: “…Điên đủ chưa?”

…

Mười phút sau.

Trần Vũ dẫn đầu năm người đi tới cửa thành bắc của Thanh Thành.

Liền thấy được ngoài cửa đoàn xe lớn.

Dẫn đầu là một chiếc xe việt dã có cấm một cái cột cờ.

Hôm nay có gió lớn nên lá cờ bay phất phới lộ ra mấy chữ lớn – – Nội thông chuyển phát nhanh.

“Nhìn thấy không?” Trần Vũ chỉ tay lên là cờ: “Bốn chữ lớn, xảy ra vấn đề.”

Chương 605: Loài người thực sự ngủ như vậy (1) Chương 605: Loài người thực sự ngủ như vậy (1)

Mã Lệ: “Vũ ca, đừng nói xui, coi chừng bị kiện.”

Trần Vũ đi vào bãi đỗ xe của đoàn xe, thì lập tức cảm nhận được một cổ mạnh mẽ không khí lưu động.

Cấp 6!

Cái khí tức quen thuộc đập vào mặt làm hắn bản năng cảm thấy có chút không đúng.

Vội vàng dừng bước lại.

“Bịch.”

Trần Tư Văn đi phía sau không kịp phản ứng đâm mạnh vào lưng của hắn.

“A…Tiểu Vũ ngươi làm sao thế?” Trần Tư Văn âm thanh khó chịu, che mũi nói.

Trần Vũ đứng tại chỗ một lát rồi quay đầu lại hỏi: “Mã Lệ, lần này dẫn đầu đoàn xe chuyển phát nhanh là ai?”

“Dẫn đầu?” Mã Lệ nghi ngờ: “Không biết.”

“Sao thế?” Mã Nghiên đứng một bên hỏi: “Vũ ca, phát hiện vấn đề sao?”

Trần Vũ há mồm vừa muốn nói gì thì nơi xa liền truyền đến âm thanh cãi nhau.

“Cái gì? Lại có người muốn đi xe? Thời buổi hỗn loạn này sao không ở nhà không tốt sao? Từ chối!”

“Công ty cũng thu tiền rồi thì không có lý gì từ chối cả!”

“Ta mặc kệ! Ông đây xảy ra chuyển thì sao, mạng quan trọng hay tiền quan trọng?”

“Đại ca, nửa cái xe cũng không có người khách, lần này có năm khách sao nói từ chối là từ chối được? Đừng làm ẩu.”

“...Vậy để ta coi là ai.”

Cãi nhau xong, hai người đi xuống từ trong xe việt dã.

“Đại ca, chính là bọn hắn.” Một người nhân viên chỉ về đám người Trần Vũ.

Người Võ giả cấp 6 bên cạnh, tay ôm một con Husky quay đầu nhìn lại.

Trần Vũ: “...”

Võ giả cấp 6: “...”

Trần Vũ: “...”

Võ giả cấp 6: “...”

“...”

“Má nó!” Võ giả cấp 6 gào thét: “Từ chối! Từ chối từ chối từ chối!”

“Mẹ nó!” Trần Vũ cũng rống to: “Trả vé! Trả vé trả vé trả vé!”

…

“Nhìn cái gì? Nếu không phải gần đây không có xe thì dù có bỏ vé ta cũng không thèm ngồi xe của ngươi.”

“Cục cức! Nếu ta không thể vi phạm quy định của công ty thì dù ngươi có cho ta bao nhiêu tiền ta cũng sẽ đuổi ngươi xuống xe.”

“Rõ ràng vấn đề là ở đoàn xe của ngươi, ngươi còn đổ lỗi cho ta?”

“Ông đây một năm đi tám trăm chuyến xe, nhưng chỉ cần xe có ngươi là xảy ra chuyện, ngươi nói là tại ai?”

Trong hoang dã tuyết trắng mênh mông, đội xe chuyển phát nhanh đang di chuyển.

Trần Vũ và người nam có râu quai nón trên chiếc xe việt dã đi đầu đang cãi nhau.

“Tại sao ngươi lại không nói lý lẽ vậy?” Trần Vũ đưa tay vỗ võ bả vai tài xế phía trước: “Ông anh, làm cách nào khiếu nại vậy?”

“Hả? Khiếu nại hả?” Tài xế quay đầu lại hỏi: “Ngài gọi vào số điện thoại này 045…”

“Ba~!”

Râu quai nón đánh lái xe một cái, rồi nói: “Ngươi ngu rồi hả, thật sự nói cho hắn biết?”

“Ây da!” Lái xe lấy lại tinh thần: “Không có. Công ty của chúng ta không có cách nào để khiếu nại cả.”

Trần Vũ: “Ngươi gạt ai vậy?”

“Bây giờ cãi nhau cũng không giải quyết được cái gì, nếu không ta với ngươi thương lượng đi.” Râu quai nón dịu giọng nói: “Thế này đi, ta trả lại cho ngươi năm ngàn đồng cho mỗi tấm vé, ngươi đi xe Thuận Phong kế bên được không?

“Xe Thuận Phong xuất phát khi nào?” Trần Vũ hỏi.

“Chậm nhất là ngày kia.”

“Không được, không kịp thời gian của ta.”

“Ngươi con mẹ nó là cố tình làm khó ta phải không? Không lẽ chỉ mỗi xe của ta là tới kịp thôi à?” Râu quai nón nắm chặt nắm đấm rống lên.

“Ác ác ác – –”

Chú chó Husky trong tay hắn bị bóp đau đớn, thê thảm tru lên.

“Ây da xin lỗi cục cưng.” Râu quai nón vội vàng buông tay sau đó

dịu dàng vuốt đầu chó: “Ta bóp ngươi đau không?”

Trần Vũ: “...Ngươi nuôi chó thật à?”

“Nói nhảm gì vậy, nó là bạn của ông.” Râu quai nón liếc Trần Vũ một cái: “Đàn ông, đàn bà đều không phải là thứ gì tốt lành nên ta chỉ có thể nuôi động vật.”

“Nhiều chó như vậy ngươi không chọn mà lại chọn Husky ngáo này?”

Trần Vũ vừa nói xong thì ánh mắt Husky cùng Râu quai nón nguy hiểm đồng loạt nhìn hắn.

Trần Vũ: “...”

Râu quai nón: “Thế nào? Ngươi có ý kiến gì với chó của ta?”

Husky: “Meo?”

Trần Vũ: “...Ta đâu dám.”

“Ta và chó của ta mới quen đã thân, nó giống như là con của ta vậy.” Râu quai nón nghiêm túc nói: “Phiền ngươi không nói xấu con của ta.”

Husky: “Cha!”

“Ngoan.” Râu quai nón dùng mặt cọ cọ Husky rất thân mật.

Trần Vũ: “...”

Trần Vũ ngồi ghế sau xe việt dã, thật là bó tay không nói ra lời.

“Thế nào?” Râu quai nón sắc mặt bình tĩnh nhìn hắn: “Ánh mắt của ngươi là ý gì?”

“Ngươi không thấy con chó của ngươi không được bình thường hả?”

“Nó không bình thường chỗ nào?”

“Nó biết nói!”

Râu quai nón nhìn Husky một chút sau đó lại nhìn Trần Vũ: “Cái này thì có gì không ổn? Chứng minh con của ta thông minh, nếu không phải gần đây ta bận quá không có thời gian mà cũng không thích đi về phía Nam hoặc Kinh Thành vẫn còn thì ta đã cho nó đi học lâu rồi.”

Trần Vũ: “...Được rồi, ngươi vui là được rồi.”

Hắn thật sự không muốn nói cái gì với người này nữa.

Chỉ cần chuyến đi này liền thuận lợi hắn đã thỏa mãn rồi.

Chương 606: Loài người thực sự ngủ như vậy (2) Chương 606: Loài người thực sự ngủ như vậy (2)

Râu quai nón vuốt mấy sợi lông chó vứt ra ngoài cửa sổ, sau đó nghiêm túc nói: “Nhóc con, ngươi muốn đi Băng Thành à?”

“Đúng vậy.”

“Hiện tại bên phía Đông Bắc loạn ghê gớm, ngươi muốn chết hả mà đi qua đó?”

“Vậy thì ngươi đi Đông Bắc làm gì?” Trần Vũ hỏi lại: “Ngươi là nhân viên cao cấp của Nội Thông, muốn đi đâu không đi lại chạy tới đó?”

“Má.” Râu quai nón tức giận nói: “Nhắc tới việc này ông đây liền nóng máu! Ta muốn tránh ngươi nên mới đi về phía Đông Bắc!”

Trần Vũ: “...”

“Kinh Đại ở Thượng Hải xây lại trường học, phía Nam cũng mới ổn định một chút. Tất cả mọi người đều chạy về phía Nam, vì không muốn gặp ngươi nên ta cố ý xin đi tuyến Đông Bắc vậy mà cũng tránh không khỏi!”

Trần Vũ nghe vậy thì muốn cười.

“Nếu không ta cho các ngươi xuống xe ở Khẩu Thành phía trước nhé.” Râu quai nón nói: “Các ngươi chỉ là một đám Võ giả cấp 2 đi về phía bắc thì chính là đang muốn chết.”

“Cảm ơn đã quan tâm, ta không cần.”

Râu quai nón thấy Trần Vũ khăng khăng đi về phía Bắc cũng không nói gì nữa, nhắm hai mắt lại và dựa lưng ra ghế thở nhẹ nhẹ.

Đường cái trắng xóa.

Mênh mông không thấy bờ.

Hai bên đường không có một con Dị thú.

Đội xe thuận lợi tăng tốc, mới chỉ giữa trưa mà đã đi xuyên qua Khẩu Thành tới gần địa phận Đông Bắc.

“Đại ca, hôm nay thật may mắn, đi được rất xa.” Tài xế nói.

Râu quai nón híp mắt nhìn trên đường: “Có cao thủ phía trước.”

“Cái gì?” Tài xế nghi ngờ: “Cao thủ gì?”

“Có cao thủ mở đường phía trước.”

Cánh tay của Râu quai nón để lên cửa sổ xe, nhìn xung quanh bốn phía nói: “Trên đường còn lại hơi nóng, xem dấu tích thì chắc là ngày hôm qua để lại. Dị thú ở dọc đường đã bị bọn hắn giết.”

“Vậy…Vậy tại sao ta không thấy xác của Dị thú?”

“Có khả năng cả xác của Dị thú cũng không để lại.”

“Hít – –” Lái xe hít một hơi khí lạnh: “Mạnh vậy à?”

“Nhóc con.” Râu quai nón quay ra sau: “Ngươi biết cao thủ phía trước là ai không?”

“Nếu ta không đoán sai, chắc là nhân viên của Chính phủ đến từ Thượng Hải.” Trần Vũ nói.

“Tám, chín phần mười là vậy rồi.” Râu quai nón giơ ngòn tai cái với Trần Vũ: “Coi bộ ngươi biết nhiều tin tức nội bộ nhỉ, đám người này đi đến chắc chắn sẽ đánh nhau. Đến lúc đó, đạn hạt nhân, phấn đỏ hóa gỗ bay đầy trời, liền thân hình nho nhỏ của ngươi chắc sống không quá một ngày nhỉ?”

Trần Vũ không trả lời.

Đông Bắc, dù thế nào hắn đều muốn tới đó.

Bởi vì đây là đường tắt duy nhất để làm Bắt Hoang Diêu sống lại.

Hắn đi vào Dị cảnh Trường Lĩnh sử dụng [thế giới nguyền rủa] đảo ngược thì hắn có thể đi vào Dị cảnh thật nhẹ nhõm và thu hoạch nhựa cây.

Sau khi hắn thu thập đầy đủ thì liền trở về Thanh Thành tự ngâm vào bên trong chất nhựa cây.

Nếu người bình thường ngâm vào thì sẽ từ trạng thái hóa gỗ trở lại bình thường.

Còn hắn ngâm thì sẽ biến thành gỗ.

Chờ sau khi Bát Hoang Diêu sống lại thì hắn lại dùng phấn đỏ hóa gỗ tự hắn giải trừ trạng thái hóa gỗ…

Đơn giản, nhẹ nhàng, mau lẹ hơn xa so với đi Thượng Hải tìm Bát Hoang Dịch học chiêu võ pháp kia.

Với lại, hắn cũng không biết Bát Hoang Dịch đang ở đâu.

Thứ hai, Những người của Bát Hoang gia tộc cũng không dễ đối phó.

Thực lực hắn trước mắt vẫn hơi thấp.

Nghĩ xong thì Trần Vũ mở miệng nói: “Ông anh, chúng ta đi nhanh thêm chút được không? Đừng để phía trước bỏ quá xa.”

“Ngươi muốn làm cái gì vậy?” Râu quai nón thăm dò trên dưới Trần Vũ.

“Đi theo sau xe của Chính phủ thì an toàn hơn.”

Trần Vũ nói như vậy nhưng trong lòng không cho là như vậy.

Thật ra hắn sợ Chính phủ và Hội Công Bằng đánh xong mà hắn còn chưa tới.

Mà một khi Chính phủ thành công lấy lại được Dị cảnh Trường Lĩnh thì sẽ bắt đầu phong tỏa, vậy thì hắn muốn đi vào sẽ không dễ dàng nữa.

“Có lý.” Râu quai nón ngồi ghế phụ suy nghĩ một lát rồi cầm lấy bộ đàm nói: “Mọi người, đi nhanh thêm một chút.”

Hắn nói xong thì nhìn tài xế: “Đi nhanh thêm nữa, thật là cơ hội hiếm có, tới Băng Thành càng nhanh càng tốt.”

“Được rồi.”

“Ầm ầm – –”

Tài xế nắm chặt vô lăng đạp ga.

Trong thời tận thế, ngoài đường hầu như không có xe dân dụng, đây là hoàn cảnh thiên đường mà người đua xe mơ ước tha thiết.

“Tính năng này thật trâu bò.”

Trần Vũ cảm nhận được lực đẩy càng ngày càng mạnh thì kinh dị nói: “Ở tốc độ cao lại còn có thể tăng tốc thêm nhiều như vậy?”

“Ngươi cho rằng đây là xe cá nhân thông dụng à.” Râu quai nón bĩu môi: “Tốc độ là thứ cứu mạng ở thời khắc nguy cấp, xe của chúng ta thật ra còn có thể đi nhanh hơn.”

“Phản lực hả?”

“Đúng vậy, phần đuôi của mỗi chiếc xe đều có động cơ phản lực.”

“Trâu bò, trâu bò.” Trần Vũ hâm mộ: “Xe này có bán không?”

“Có, có tiền là mua được. Đúng rồi…” Râu quai nón giống như nhớ ra cái gì đó, hỏi: “Ta hỏi ngươi một chuyện.”

Chương 607: Loài người thực sự ngủ như vậy (3) Chương 607: Loài người thực sự ngủ như vậy (3)

“Nói.”

“Một tháng trước, trên chuyến xe từ Đường Thị trở về Thanh Thành, Hội Công Bằng dùng phấn đỏ hóa gỗ mà tại sao ngươi lại không biến thành gỗ?”

“Hả? Chuyện này à?” Trần Vũ ung dung thản nhiên nói: “Ừm… Ngươi vì sao lúc thì nói Phấn đỏ hóa gỗ còn lúc thì nói Hòa gỗ phấn đỏ?”

“Chỉ là tên gọi khác, nhưng đều như nhau, ngươi đừng nói lãng sang chuyện khác, ta hỏi ngươi, tại sao lúc đó ngươi lại không biến thành gỗ?”

“Thì ta lúc ấy trong xe hàng kiểm tra cái xác, do thùng xe đóng kín, bột phấn không bay vào được cho nên ta thoát được một mạng.”

“Vậy sao?” Râu quai nón híp mắt.

“Đúng vậy.”

“Nhóc con…” Râu quai nón gõ gõ vào đồng hồ đo trên xe việt dã: “Mỗi chiếc xe đều có camera hành trình, ngươi chắc chắn là lúc đó mình đi vào thùng xe hả?”

“…”

Trần Vũ nghe vậy thì bắp thịt toàn thân lập tức căng cứng.

Ghế lái, tài xế cũng vô ý nhả lỏng chân ga nửa tấc.

“Ông anh.” Trần Vũ giọng khàn khàn: “Ý ngài là sao?”

“Không có gì, ta chỉ hiếu kì một chút.” Râu quai nón móc hai điếu thuốc trong túi và đưa cho Trần Vũ một điếu: “Nếu ngươi không

muốn nói thì đừng nói cũng được."

Trần Vũ nhận điếu thuốc đưa vào trong miệng: "Nếu ta nói mỗi ngày đi ngủ ta đều chui vào trong túi nhựa, bột phần không vào được thì sao?"

"Nếu vậy thì sẽ thở không được?" Tài xế không nhịn được xen vô nói.

"Ba~."

Râu quai nón đập vào gáy hắn một cái: "Người ta đi ngủ ôm theo một cái bình oxy không được hả?"

"Đúng vậy." Trần Vũ gật đầu: "Tại vì sợ ngạt thở, ban đêm khi ta đi ngủ còn hít bình oxy."

"Được đó, ông em nói gì ta cũng tin." Râu quai nón cười mà như không cười: "Ngươi xem ta là thằng ngu được rồi."

Trần Vũ gật đầu: "Được."

"..." Nụ cười trên mặt của Râu quai nón tự nhiên cứng lại.

…

Buổi tối, đoàn xe dừng lại tại một bãi đất trống, sau khi sắp xếp đậu xe thì đám tài xế cũng xuống xe, kiểm tra tình trạng xe.

Mỗi chiếc xe đều đi tốc độ cao cả một ngày, dù cho máy mốc có tốt đến đâu thì cũng cần tạm thời bảo dưỡng.

Khi ném cục tuyết lên nắp capô của một số xe thì cục tuyết liền bốc hơi.

"Có ai không? mang giúp ta cây gậy."

"Mạnh lên, tăng max!"

"Má nó, quạt gió xe của ta cũng có chút vấn đề..."

Trong một đám la hét ầm ĩ, Trần Vũ cùng Mã Lệ và mấy người Trần Tư Văn cũng xuống xe, tập trung lại một chỗ.

“Ây da…ngồi xe cả ngày, xương cốt muốn gãy luôn rồi.” Trần Tư Văn duỗi cái lưng ra.

“Ai kêu ngươi đi theo.” Trần Vũ đeo ba lô trên lưng, ôm lấy BB tinh thần tỏa sáng, chỉ huy nói: “Tất cả đi theo ta.”

“Đi?” Mã Lệ sững sờ: “Dã ngoại lớn thế này, đi đâu?”

“Đi đâu cũng được.” Trần Vũ liếc đoàn xe một cái: “Chỉ cần không cùng bọn hắn đi chung, chúng ta sẽ an toàn hơn một chút.”

Mã Lệ: “?”

“Kêu các ngươi đi thì đi đi, mang hành lý lên. Ta mà ngồi xe Nội Thông chuyển phát nhanh thì thường là ban đêm sẽ có chuyện xảy ra.”

“Tự ý mình rời đoàn…Phải nói với người quản lý một tiếng.” Trần Tư Văn chần chờ.

“Nói gì, hắn sướng muốn điên rồi.” Trần Vũ từ trong túi lấy ra một xấp tiền mặt: “Tiền vé cũng hoàn lại cho chúng ta một phần tư.”

Cả đám: “...”

“Nhanh nhanh nhanh! Đi nhanh lên.” Trần Vũ thúc giục: “Tý nữa trời sẽ tối hẳn, vậy thì sẽ không kịp tới nơi.”

Bị Trần Vũ hối thúc thì đám người Trần Tư Văn, Mã Lệ cũng lúng ta lúng túng rời khỏi đoàn xe, đi thẳng về hướng đông.

Khi đi được mấy km, mới dừng lại.

“Xa vậy chắc là an toàn rồi?” Trần Vũ nghiêm túc tính toán khoảng cách so với đoàn xe chuyển phát nhanh.

Mã Lệ: “Vũ ca.”

“Hả?”

“Ta thấy ngươi đang mê tín.”

“Câm miệng.”

Trần Vũ mở ba lô lấy ra lều ba cái lều xách tay mà Râu quai nón đưa cho hắn, sau đó tìm chỗ bằng phẳng rồi dựng lên.

“Tý nữa ta ở một lều, BB và chị ta một lều, hai chị em ngươi một lều.

Hắn nói xong, Mã Lệ và Mã Nghiên không hẹn mà cùng kêu: “Ta không quen ngủ chung với phụ nữ.”

Trần Vũ: “...”

BB: “Ta muốn ngủ chung với Đại nhân.”

Trần Tư Văn: “...”

“Ngủ không quen thì ngủ ở ngoài.” Hắn lấy sáu hộp đồ ăn từ trong ba lô rồi ném vào mỗi lều hai cái, sau đó khoát tay nói: “Cơm tối thì ăn cái này đi, xong rồi tranh thủ đi ngủ, BB ngươi qua đây.”

“Đại nhân.” BB vội vàng chạy tới.

“Ta nhớ là ngươi không cần ngủ phải không?” Trần Vũ kéo BB vào trong lều rồi nhỏ giọng nói vào tai nàng.

Gật đầu: “Người nhân tạo Vinh Quang không cần ngủ.”

“Vậy tối nay làm phiền ngươi trực đêm đi, đúng lúc mắt ngươi nhìn rõ, nhớ là liên tục kiểm tra quan sát xung quanh, một khi có gì không đúng là phải báo động ngay.” Hắn nghiêm mặt.

“Quay về ngủ cùng chị ta đi.”

“Ta muốn ngủ với Đại nhân.”

“Lúc này thì không được, ngươi ngủ trước với chị ta mấy ngày đi.”

“...Được rồi.” BB uể oải đi ra.

Trần Vũ kéo ba lô lại rồi híp mắt nhìn về hướng đoàn xe sau đó đi ra khỏi lều.

Chương 608: Đến Băng Thành (1) Chương 608: Đến Băng Thành (1)

“Ba ba ba!”

Hắn vỗ vỗ tay để mọi người chú ý rồi mở miệng nói: “Đi đường thì vất vả một chút, ăn không ngon, ngủ không ngon, nhưng mà tất cả mọi người đều là Võ giả thì tất nhiên có thể chịu đựng nhẹ nhàng. Chờ khi đến Băng Thành có nhiều thời gian ta sẽ dẫn mọi ngươi đi chơi một ngày thật vui, thư giãn một chút.”

“Vậy ta muốn tìm trai bao.” Mã Nghiên giơ tay.

“Chị, xin ngươi nghiêm túc một chút.” Mã Lệ vỗ trán: “Trong chúng ta có mà.”

“...” Trần Vũ mặt không cảm xúc: “Ta yêu cầu ngươi nghiêm túc một chút.”

“OK.”

“Được rồi, mọi người đi ngủ đi. Ngủ ngon.”

Trần Vũ nói xong thì quay người đi về lều của mình.

Chưa chui vào lều thì thấy Trần Tư Văn đứng tại chỗ sững sờ.

“Chị, ngươi sao vậy?”

Trần Tư Văn: “...Bà đây mẹ nó hối hận rồi.”

Trần Vũ: “Nên như vậy.”

…

“Phù…”

Trần Vũ đi vào lều rồi thoải mái nằm xuống, lấy điện thoại ra xem giờ và cài báo thức vào ngày mai.

Sau đó, hắn từ trong ba lô lấy ra một thanh sô cô la, nhét vào trong miệng nhai, nuốt xuống.

Đây là đồ ăn mà người nghiện cà phê thích nhất vì đối với người bình thường sô cô là dùng để giúp tinh thần tỉnh táo còn với Trần Vũ thì là một loại thần dược hoàn mỹ để thôi miên.

Không bao lâu sau, cơn buồn ngủ kéo tới, Trần Vũ nhắm hai mắt thỏa mãn đi vào giấc ngủ.

"..."

"..."

"Xoẹt!"

Không bao lâu sau liền nghe một tiếng vang giòn, cửa lều bị kéo ra.

Hai cái bóng đen lén lén lút lút chui vào.

"...Hơ?"

Trần Vũ mở mắt ra, mơ mơ màng màng nhìn thấy người tới.

Chính là hai chị em Mã Lệ và Mã Nghiên.

Trần Vũ: "...Hai ngươi làm gì vậy?"

"Ba ba ba!"

Mã Nghiên hưng phấn vỗ tay ba cái: "Không phải hồi nãy ngươi võ tay ba cái sao? Chính là muốn chúng ta đêm khuya vào đây phải không?"

Trần Vũ: "..."

[tâm lý bị thương tổn: Tinh thần +6]

"Các ngươi...Học giống Tôn Ngộ Không hả? Mà bây giờ con mẹ nó còn chưa có khuya mà?"

"Không lẽ khuya mới tới, không có thời gian mà." Mã Nghiên bắt đầu cởi áo khoác.

“Cút!”

…

Cùng lúc đó, Trần Tư Văn ở sát vách lều che lổ tai, bực bội: “Mẹ nó ta liền nhìn hai đứa con gái kia không phải người tốt lành gì, muốn quyến rũ em của ta, bà đây còn chưa kịp quyến rũ nữa.”

BB: “…Chị, ngài mau qua xem đi?”

“Không qua.” Trần Tư Văn trở mình, úp mặt vào cái gối, khó chịu nói: “Ngủ đi.”

“Hả?…Ngài buồn ngủ?”

“Ừm.”

“Vậy được.”

BB gật gật đầu, nhích lại gần và nhớ lại khi trước từng giúp Trần Vũ mát xa cho dễ ngủ rồi giơ tay lên.

“Ưm…”

“Mạnh thêm một chút…”

“Ken két.”

BB nắm chặt nắm đấm, dồn lực, hai mắt lóe lên ánh sáng, nhắm ngay cái gáy của Trần Tư Văn rồi nên xuống một cái thật mạnh.

“Hự!”

Thân thể Trần Tư Văn giật giật…rồi chậm chậm ngừng lại.

“…Khò khò Z…”

“Ra là vậy.”

BB vui vẻ lấy tay lên, gương mặt hồng hào: “Loài người thật sự ngủ như vậy…”

…

Một đêm không ngủ.

Ngày hôm sau.

Mặt trời mọc, ánh sáng buông xuống.

Trên cánh đồng tuyết trắng xóa, tia nắng chiếu vào tuyết làm phản xạ ra hào quang sáng chói.

Trần Vũ ngồi trong lều ăn đồ hộp, xong thì chuẩn bị một chút rồi kéo khóa lều đi ra.

“Ba~ba~.”

Hắn vỗ tay mạnh và vươn vai vài cái, sau đó lớn tiếng nói: “Tất cả dậy đi, trời đã sáng rồi.”

“Soạt…”

Mã Lệ và Mã Nghiên rất nhanh cùng bước ra.

Nhìn thần sắc hai người chắc là đã thức dậy rất sớm rồi.

BB cũng chui ra khỏi lều ngay sau đó, phất tay: “Chúc Đại nhân buổi sáng tốt lành.”

“Buổi sáng tốt lành nha.” Mã Lệ lại gần nựng khuôn mặt nhỏ của BB: “Tại sao ngươi gọi chúng ta là loại người Đại nhân?”

“Chị gái tốt.” BB vội vàng đổi giọng.

“Ta luôn cảm thấy bé gái này không giống với bé gái bình thường.” Mã Lệ suy nghĩ sâu xa, nhăn mày.

“Ví dụ xem?” Mã Nghiên đứng bên cạnh hỏi.

“Ví dụ như trên đầu nàng tại sao có cán kiếm.”

“Đúng vậy đó…” Mã Nghiên biểu tình nghiêm túc, nàng cũng chú ý đến vấn đề này: “Rất kỳ lạ.”

“Đây không phải là cán kiếm.”

Trần Vũ đưa tay rút cây kiếm trên đầu BB ra, nghe “keng” một tiếng: “Là một thanh kiếm.”

“Wow!” Mã Nghiên giật mình, rồi chỉ tay: “Như vậy thì không kỳ lạ nữa.”

Mã Lệ: “...Cái này con mẹ nó chẳng phải càng kỳ quái hơn sao?”

“Tại sao lại vậy?” Mã Nghiên khó hiểu nói: “Dưới cán kiếm là thân kiếm, điều này rất bình thường, nếu là chỉ có một cái cán kiếm mới là kì lạ đó.”

“Sao ngươi chỉ chú ý tới thanh kiếm này hoài vậy?”

“Các ngươi đừng um sùm.” Trần Vũ cắm thanh kiếm dài vào lại, nhăn mày: “Mới sáng sớm, có thể yên tĩnh một chút được không?”

Mã Lệ: “A…Ngươi lại cắm cây kiếm vô lại…”

“Chuẩn bị xuất phát.” Trần Vũ móc trong ba lô ra hộp đồ ăn, ném tới: “Ăn sáng bằng cái này, ăn xong rồi thì thu lều lại. BB.”

“Ta đây.” BB tiến tới phía trước một bước.

Mã Lệ: “Ngươi không đau hả? Chọc thanh kiếm vô đầu, sẽ chết sao?”

“Chị gái tỉnh ngủ chưa vậy?”

BB lắc đầu rồi nhìn về lều vải: “Chắc chị ấy đang ngủ say.”

Chương 609: Đến Băng Thành (2) Chương 609: Đến Băng Thành (2)

“Ta đi thu lều, ngươi kêu nàng dậy đi, bây giờ trễ rồi.”

“Được.”

Mã Lệ: “Không ai nghe ta nói chuyển hả? Xuy?”

Trần Vũ mang ba lô, hai tay nhanh nhẹn tháo lều và xếp gọn lại sau đó cũng tháo lều của Mã Lệ và Mã Nghiên xếp lại nốt.

Chỉ còn lại lều ở giữa là chưa tháo.

“Đại nhân.” BB thò đầu ra: “Chị gái chưa dậy.”

“Chưa dậy?” Trần Vũ nhăn mày: “Nàng có mặc áo không?”

“Có mặc.”

“Ta vào xem thử.”

Trần Vũ nói xong thì đi vào lều, hắn thấy Trần Tư Văn nằm úp xuống, thở nhẹ.

Trần Vũ trầm ngâm: “…”

BB ngoan ngoãn: “…”

Trần Vũ: “Nàng nằm như vậy…sao ta cảm thấy nàng chết rồi.”

BB lắc đầu: “Không đâu, còn thở.”

Trần Vũ xoay người nhẹ nhàng đẩy bả vai Trần Tư Văn: “Chị? Hây? Tỉnh lại đi?”

“…”

“Chị?”

“…”

“Chị!”

“…”

Trần Vũ: “…Ngươi rất xấu xí.”

Chương 610: Đến Băng Thành (3)

“Ba~!”

Trần Tư Vân bỗng nhiên đứng dậy đánh một cái lên trán Trần Vũ: “Ngươi mới xấu xí.”

Trần Vũ: “…”

“Hả? Mấy giờ rồi?” Trần Tư Văn ngồi dậy, ngáp một cái rồi nhìn quanh: “Trời sáng rồi hả?”

“Ngươi lúc nãy bị sao vậy?”

“Cái gì?”

“Lúc nãy chúng ta gọi ngươi nhưng mà ngươi không tỉnh dậy.”

“Ta ngủ sâu thôi, ngươi không biết chứ lần đầu ta ngủ trong hoang dã thế này, rất là thoải mái, mơ cũng không có mơ.”

“Hắc hắc.” BB ở một bên ngượng ngùng cúi đầu: “Đại…Đại nhân thích là được rồi.”

“Ừm?” Trần Tư Văn quay đầu nhìn BB: “Ngươi nói cái gì?”

“Không có…Không có gì cả. Sau này chị gái đều sẽ được ngủ thoải mái.”

“Ha ha.” Trần Tư Văn vò đầu BB và vui vẻ nói: “Thật là khéo ăn nói.”

“Tỉnh rồi thì ăn sáng đi.” Trần Vũ đưa hộp đồ ăn: “Ra ngoài mà ăn, để ta thu lều.”

“Lại là thịt heo đóng hộp.”

“Ta còn có thịt người này.”

“...Giống kiểu Lâm Tuấn Kiệt hả?”

“Kiểu của Quách Đông Lâm.”

…

Buổi sáng, đúng bảy giờ.

Đoàn xe Nội thông chuyển phát nhanh xuất phát đúng giờ.

Bởi vì Dị thú đã bị “thế lực” đi phía trước diệt sạch cho nên đoàn xe có thể đi với tốc độ rất nhanh.

Trần Vũ ngồi ở hàng ghế sau của xe việt dã đi đầu nhìn ra ngoài cửa sổ nói: “Bên kia, chính là Kinh Thành hả?”

“Đúng.”

Râu quai nón ngồi ở ghế phụ kế bên tài xế cũng nhìn về phía bên phải: “Đi theo cái lối rẽ kia chính là về Kinh Thành, hồi trước ở đây đều có nhiều binh lính canh giữ.”

“Bây giờ không có binh lính.”

“Nói nhảm, bây giờ kinh thành bị hủy rồi.” Râu quai nón vuốt chùm lông trên đầu chó ném ra ngoài cửa sổ rồi có chút hăng hái nói: “Đêm hôm qua thế mà an toàn, ta nói mà, vấn đề là do ngươi.”

“Nói nhảm, vấn đề rõ ràng là do ngươi.” Trần Vũ phản bác lại: “Cách xa ngươi một chút thì mọi chuyện sẽ bình an.”

“Đừng nói lời vô ích, tối nay ngươi cũng phải đi chỗ khác ngủ, đi càng xa càng tốt.”

“Ngươi tưởng ta muốn ngủ với ngươi à?”

“Ta bây giờ ngủ với chó…”

“Chi chi – –”

Ngay lúc hai người đang cãi nhau thì tài xế bổng nhiên đạp thắng

xe lại.

Do Râu quai nón không có thắt dây an toàn nên đâm đầu vào kính chắn gió và làm nó bể nát.

“Đông!”

“Đông đông đông…”

Xe đăng sau cũng không thắng lại kịp liên tiếp đâm vào đuôi xe trước.

“Má!”

Râu quai nón lấy tai che trán và giận tím mặt, trừng mắt về tài xế: “Ngươi chạy kiểu gì vậy?”

“Đại…Đại ca…” Tài xế chỉ về phía trước, nuốt nước bọt và khẩn trương nói.

Râu quai nón lập tức quay đầu nhìn về phía ngón tay tài xế chỉ.

Chỉ thấy một cái bàn tay dị thú to lớn tự nhiên xuất hiện.

Móng tay thẳng dài sắc bén, đang mạnh mẽ xé ra, làm không gian vặn vẹo càng lúc càng lớn.

“Dị thú?” Râu quai nón nheo mắt lại, để Husky trong tay xuống.

“Cái này là Dị thú còn non hả?” Trần Vũ quan sát, hỏi.

“Đúng vậy, các ngươi ngồi trên xe không nên động đậy, ta sẽ đi xuống kiểm tra.”

“Két két – – ầm.”

Hắn mở ra và đóng cửa xe lại.

Râu quai nón xuống xe dưới anh mắt hồi hộp và chăm chú của mọi người và đi đến trước vết nứt không gian.

“Rống…”

Hắn đi lại gần thì có thể nghe được tiếng thú rống từ trong vết nứt không gian đó.

“Đông!”

Kình khí cấp 6 phát động, thổi tan tuyết đọng xung quanh sau đó lộ ra đường nhựa bị lắp kín dưới chân hắn.

“Ba~!”

Râu quai nón chắp tay trước ngực, hai mắt hắn tia lạnh xẹt qua.

“Võ pháp – – Đại địa chi ác!”

“Ầm ầm…”

Sau khi phát ra âm thành thì bùn đất hai bên đường cuốn lên và biến thành những cây dài bằng đất như hình con rắn.

“Cạc cạc cạc…”

Sau cây dài xoay tròn, vờn quanh, vặn vẹo giữa không trung vài vòng rồi quấn chặt móng vuốt của Dị thú lại.

“Uống!”

Râu quai nón gào thét một tiếng, hai cánh tay đang chắp trước ngực cũng mạnh mẽ kéo một cái.

“Xoẹt…”

Một con Dị thú giống gấu có thân hình hơn hai mươi mét lập tức bị kéo ra từ trong vết nứt không gian.

“Rống!”

Dị thú bị cây đất dài đâm, quấn quanh cố gắng gào thét, giãy dụa mong thoát được sự trói buộc của Võ pháp.

Nhưng Râu quai nón đương nhiên sẽ không cho nó cơ hội.

P/s : cầu kim phiếu.

Chương 610: Đến Băng Thành (3)

“Ba~!”

Râu quai nón chắp tay trước ngực một lần nữa.

Từ bên trái đường lớn liền bay lên thêm một nhánh cây bằng đất.

“Phốc phốc!”

Mũi nhọn sắc bén chui vào từ mông của dị thú rồi đi ra từ đỉnh đầu, máu lập tức phun ra.

Dị thú lập tức mất mạng.

Râu quai nón lui lại mười mét phòng ngừa máu dính vào người rồi thuận tay hất lên…

“Ầm ầm!”

Xác dị thú nặng năm trăm tấn lập tức bị quăng bay ra xa mấy trăm mét.

Trần Vũ: “...Trâu bò.”

Trần Vũ hiện tay kinh nghiệm chiến đấu với Dị thú rất nhiều.

Nhìn một cái là biết con Dị thú này là cấp 4 đỉnh phong.

Vậy mà bị giải quyết dễ như trở bàn tay.

Tuy là hắn cũng có thể giải quyết Dị thú cấp 4 cấp 5 nhưng mà đó là dựa vào BUFF và sức mạnh của thanh kiếm trên đầu BB, so với sức chiến đấu thật sự như Râu quai nón là một

sự khác biệt hoàn toàn.

“Két két…”

Trần Vũ mở cửa xe ra, tránh vũng máu trên mặt đất rồi đi đến trước vết nứt không gian và quan sát.

“Nhóc con, đừng lại gần quá.” Râu quai nón giơ tay cản lại Trần Vũ.

“Sao vậy?”

“Ngươi có thể hiểu cái vết nứt không gian này giống như là một điểm sinh ra của Dị thú như trong Game. Nói không chừng tự nhiên sẽ có một con Dị thú xuất hiện nữa đó.”

“Dị thú…Sinh ra ở chỗ này sao?”

“Đúng vậy.” Râu quai nón móc ra hai điếu thuốc, đưa cho Trần Vũ một điếu và gật đầu nói: “Dị thú không giao phối và sinh nở, đều chỉ từ trong vết nứt không gian kiểu này đi ra.”

Trần Vũ nhận thuốc lá rồi móc bật lửa ra châm cho 2 người, hít sâu một hơi: “Cái thứ này lúc nào sẽ biến mất?”

“Không biến mất nhanh được đâu, chúng ta phải đi vòng qua. Mẹ nó…Đau đầu.”

“Rất ít gặp tình huống thế này hả?”

“Rất ít hả?” Râu quai nón bĩu môi: “Ông đây vào Nam ra Bắc mười năm rồi, đây là lần đầu tiên nhìn thấy.”

“Ở trong đó…” Trần Vũ nghiêm túc quan sát: “Có cái gì?”

“Không rõ nữa.” Râu quai nón gạt tàn thuốc: “Nhà khoa học trên toàn thế giới đều muốn biết rõ, sử dụng máy bay không người lái, camera có dây, thậm chí Võ giả cấp 8 cũng đi vào.”

“Có kết quả không?”

“Cái gì cũng không có, dựa theo cảm ứng Võ pháp, thì Võ giả cấp 8 kia đi vào mấy giây là chết.”

“...” Trần Vũ đau răng.

“Từ đó cũng không có người nào đi nghiên cứu cái đồ chơi này nữa.” Râu quai nón hút một hơi cuối cùng rồi búng bay đầu thuốc, quay ra sau ngoắc: “Tất cả tản ra, đi vòng qua.”

“Đích đích – –”

Các tài xế lập tức khởi động xe. Sau đó bắt đầu tuần tự xếp hàng chạy đi.

Vết nứt không gian ở bên phải đường cái cho nên đoàn xe chỉ có thể chạy bên trái.

Cũng may là đường rộng cho nên không bao lâu tất cả xe đều thuận lợi chạy qua.

“Còn nhìn nữa? Đi thôi.”

Râu quai nón vỗ vỗ bả vai Trần Vũ rồi bước nhanh đi.

Trần Vũ thì đứng tại chỗ thêm nửa phút, hai mắt thì nhìn chằm chằm vào cái khe nứt không gian.

“Dị thú…”

“Đến cùng là sinh ra như thế nào?”

…

Đoàn xe lại lên đường.

Thấy qua “Điểm cày quái” xuất hiện rồi thì không cần Râu quai nón chỉ huy, đoàn xe cũng giảm tốc độ xuống không ít.

Mà sự thật chứng minh đây là quyết định rất chính xác, bởi vì từ đó tới chiều đội xe lại gặp thêm hai lần sự kiện “vết nứt không gian”.

Có tất cả 3 con Dị thú chui ra.

Sau khi thấy như vậy thì Râu quai nón quyết định thật nhanh, lập tức hạ lệnh đội xe hạ trại tại chỗ, không đi nữa.

“Không đi nữa à?” Trần Vũ hỏi.

“Không đi nữa.” Râu quai nón ngẩng đầu, sắc bén nhìn trời: “Trời tối, tầm mắt sẽ bị hạn chế, vết nứt không gian thì trong suốt nên rất dễ đụng vào, sáng mai lại lên đường tiếp.”

“Vậy thời gian tới Băng Thành sẽ bị trễ.”

“Không đâu, vì ngày hôm qua chúng ta đi rất nhanh.”

Râu quai nón nói xong thì lấy một cái rương từ trong xe việt dã đưa cho Trần Vũ: “Cầm lấy.”

“Cái này là gì?” Trần Vũ nghi ngờ nhận lấy: “Mẹ nó, sao nặng vậy?”

“Vũ khí, các ngươi cầm theo phòng thân khi ra ngoài ngủ.”

Trần Vũ: “...”

Râu quai nón biểu lộ nghiêm túc: “Trong một ngày mà gặp ba lần đường hầm Dị thú, không thể là trùng hợp được vì xưa nay chỉ có trước khi xảy ra Thú triều thì mới có số lượng lớn đường hầm Dị thú xuất hiện thế này.”

“Vậy là có thú triều gần đây?” Trần Vũ giật mình.

“Không.” Râu quai nón lắc đầu: “Đường hầm Dị thú xuất hiện trước khi có Thú triều đều là loại sẽ có hàng trăm hàng ngàn con chui ra, rất dày đặc. Thông đạo chúng ta gặp đều là loại chỉ có một hai con chui ra, cho nên chắc là không phải Thú triều.”

“Vậy à?” Trần Vũ như suy nghĩ cái gì.

“Ừm, tóm lại thế giới này càng ngày càng không bình thường. Trước giờ ta cho rằng loài người chắc chắn sẽ tuyệt chủng, nhưng ta không nghĩ là nó xảy ra ở thời đại của mình, mà hiện tại…”

Râu quai nón thở dài không nói nữa, đi xa.

Chương 611: Đến Băng Thành (4) Chương 611: Đến Băng Thành (4)

“Bang lang.”

Trần Vũ cảm xúc phức tạp xách lên cái rương rồi yên lặng rời đi.

Sau mười phút, nhóm năm người đi cách xa đoàn xe, tại rừng rậm ở bên cạnh ngừng lại.

“Đoàn xe hôm nay hạ trại sớm thật” Mã Lệ giơ đồng hồ Rolex trên cổ tay lên xem.

“Đúng vậy, đội trưởng kia bị sợ xanh mặt rồi.” Mã Nghiên cũng đưa tay lên, lộ ra bốn cái đồng hồ Rolex.

“Ngừng! Khoe của hả?”

Trần Tư Văn vừa dựng lều vừa nhỏ giọng lẩm bẩm: “Có tiền xài không hết à…”

“Ây da.” Mã Nghiên nghe vậy liền đi tới sau đó lấy xuống một cái đưa cho Trần Tư Văn: “Cho ngươi nè.”

Trần Tư Văn: “...Mẹ”

Mã Nghiên: “Đừng, già quá.”

Trần Tư Văn: “Em dâu, ngươi coi ta là người gì? Nói cho ngươi biết một bí mật, ban đêm đi ngủ hắn cởi…”

“Sặc!”

Mặt Trần Vũ lạnh lùng rút kiếm trên đầu BB.

Trần Tư Văn: “...Dù sao…Ngươi hiểu mà.”

“Ta hiểu ta hiểu.” Mã Nghiên liếm môi một cái, sau đó lấy xuống thêm hai cái đồng hồ đưa cho Trần Tư Văn: “Cho ngươi nữa nè, nếu không thích thì ở nhà ta còn nữa.”

“Thích chứ! Đương nhiên thích rồi, thật ra ta không có hứng thú gì với Rolex, chủ yếu là do em dâu tặng nên chị mới thích.”

Trần Vũ: “Ngươi mẹ nó không cần mặt mũi hả?”

“Vũ ca, còn một cái cho ngươi luôn.” Mã Nghiên tháo xuống cái đồng hồ Rolex còn lại: “Mắc nhất.”

Trần Vũ: “...Có mang theo giấy chứng nhận không?”

…

Đêm xuống, mặt trăng như lưỡi câu.

Mùa đông ở phương Bắc rất khô khan và giá rét.

Từng đợt gió mạnh thổi bông tuyết bay tán loạn giữa trời đất, chỉ nghe tiếng động xào sạt của nhánh cây khi lắc lư.

“Xoẹt!”

Lều vải của Trần Vũ bỗng nhiên bị kéo ra.

Mã Lệ thò đầu vào: “Vũ ca ơi?”

Trần Vũ bên trong túi ngủ mặt không cảm xúc, ngẩng đầu nói: “Lại làm sao nữa?”

“Ta…Ta muốn đi vệ sinh.”

“Ừm.” Trần Vũ gật gật đầu: “Cố nén bi thương.”

Mã Lệ: “...”

“Làm ơn kéo lều lại dùm, đừng cho không khí bên ngoài vào, cảm ơn.”

“Xoẹt.”

Mã Lệ kéo khóa lều rồi đi.

Trần Vũ mới nằm xuống một chút thì Mã Nghiên lại chui vào.

“Vũ ca ơi?”

Trần Vũ: “...”

Mã Nghiên: “Ta ngủ một mình…lạnh.”

Trần Vũ: “Ừm, vậy ngươi tiểu vào trong chăn thì sẽ ấm liền.”

Mã Nghiên: “...”

“Xoẹt.”

Mã Nghiên kéo khóa lều xong, cũng chịu thua.

Cùng thời gian đó, lều bên cạnh.

BB chậm chậm thu hồi nắm tay, nàng nhìn Trần Tư Văn ngất đi, mặt thỏa mãn: “Vì loài người Đại nhân phục vụ là chuyện mà Vinh Quang người máy phải làm…”

“Ọe…”

“...”

“Ọe rống…”

Thế nhưng ngay lúc này một loạt âm thanh trầm thấp kỳ quái loáng thoáng truyền tới.

BB đang trong lúc tập trung liền quay đầu nhìn về phía Tây.

Ánh mắt nàng xuyên qua lều, xuyên qua quần áo, thân thể Trần Vũ, xuyên qua rừng cây, xuyên qua tuyết trắng đầy trời thấy rõ cái bóng đen mơ hồ đang vọt tới nơi này.

“Cái đó là…”

Cảnh báo trong lòng BB lập tức vang lên.

“Xoạt!”

Lều vải, bị kéo mở ra.

BB vội vội vàng vàng nhảy vào trong: “Đại nhân!”

Trần Vũ từ bên trong túi ngủ ngẩng đầu lên lần thứ ba: “Lần này lại đến lượt cậu? Xe đẩy không được.”

“Hey?”

“Cậu vào đây làm gì?”

“Đại…Đại nhân! Có bất thường!” BB chỉ hướng phía tây: “Ngài nghe.”

Trần Vũ biểu tình cứng lại, lập tức xoay người, cúi đầu xuống, đem lỗ tai kề sát mặt đất. Quả nhiên nghe thấy một trận tiếng rên dày đặc.

“Đây là…bầy thú?”

“Đúng vậy.” BB gật đầu một cách nghiêm túc: “Tổng cộng có 143 con thú dị biến.”

Trần Vũ: “...Có bao nhiêu con đực? Bao nhiêu con cái?”

BB nháy mắt liền hiểu rõ: “Ừ, chúng ta giống như không thể phân biệt được bọn chúng là đực hay cái.”

Trần Vũ: “...Tuyệt”

Trần Vũ đứng dậy mặc áo khoác, ôm lấy BB rồi lao ra lều vải, tìm một cái cây cao nhất để leo lên, theo hướng âm thanh truyền tới mà nhìn xung quanh.

Trong đêm tối, tầm nhìn bị ảnh hưởng khá nghiêm trọng.

Nhưng thị lực của Trần Vũ đã sớm so với người thường vượt qua gấp mấy lần, dù mơ mơ hồ hồ cũng có thể thấy bóng đen dần dần ép tới từ phía xa.

“Là bầy thú, không sai. Nhưng… chúng giống như không phải nhắm tới chúng ta.”

“Ừ.” BB gật đầu: “Góc lệch đi 11°.”

“Vậy thì không cần chạy, cứ núp ở chỗ này là được.”

Nói xong, Trần Vũ liền từ trên cây nhảy xuống, gầm lên: “Cũng đừng ngủ nữa, có bầy thú.”

Lời vừa dứt, hai người Mã Lệ và Mã Nghiên còn chưa ngủ lập tức trang bị đầy đủ lao ra ngoài.

Nhưng trong lều của Trần Tư Văn không có động tĩnh gì cả.

“Anh Vũ? Có bầy thú? Bầy thú lớn bao nhiêu?”

“Suỵt!”

Trần Vũ giơ lên ngón tay ra hiệu đừng lên tiếng, không trả lời.

Hắn chui vào lều vải ở giữa, chỉ thấy Trần Tư Văn đang ngủ say sưa.

“Này, thú dị biến tới.”

Trần Tư Văn: “...”

Trần Tư Văn: “Anh thật xấu.”

Mí mắt Trần Tư Văn cố gắng giãy dụa, run rẩy không thể mở ra: “...”

“Để tôi gắn cây đuốc lên mông cô ấy, xem cô ấy có dập hay không.” Mã Lệ tiến lên phía trước đề nghị.

“Tôi mới là muốn gắn cây đuốc lên mông cô đấy.”

“Được thôi, anh có hiểu được ma sát gây ra nhiệt không vậy?”

“Cút, cút, cút…”

Chương 612: Đến Băng Thành (5) Chương 612: Đến Băng Thành (5)

Đẩy Mã Lệ sang một bên, Trần Vũ ra hiệu mọi người bò xung quanh lều, hạ thấp tông giọng: “Trước tiên không cần để ý đến cô ấy. Bầy thú không phải chạy về phía chúng ta, đừng lên tiếng, chờ cho bọn chúng tự đi qua đi.”

“Bầy thú có phải đang đuổi theo người nào không?”

“Không phải.” Trần Vũ lắc đầu: “Phía trước bầy thú không có cái gì cả.”

“Vậy là phía sau có vật gì đó đang đuổi theo chúng?”

“Thú dị biến căn bản không có cảm xúc, sẽ bị đuổi sao?” Trần Vũ đánh giá Mã Lệ từ trên xuống: “Cô đây không phải đang kể chuyện cười chứ?”

“Vậy thì không được bình thường.” Mã Lệ tháo xuống một bên mắt kính của Mã Nghiên, đeo lên mắt mình, biểu tình nghiêm túc đẩy khung kính một cái: “Thú dị biến nơi hoang dã sẽ ko chạy tán loạn trong phạm vi lớn như vậy.”

“Thật không?” Trần Vũ sửng sốt một chút.

“Ừ. Thú dị biến đến từ lỗ hổng trong không gian, cơ bản là đáp xuống nơi nào liền bất động tại chỗ. Nếu di chuyển thì cũng sẽ không đi quá xa.”

Nghe vậy, Trần Vũ liên tưởng đến hàng loạt biến hóa gần đây, sự bất an trong lòng càng ngày càng mãnh liệt.

“Rầm ầm ầm ầm…”

Theo từng phút từng giây trôi qua, xung quanh mọi người bắt đầu chấn động.

“Tới rồi.” Trần Vũ đè cái đầu đang ngó ngang ngó dọc của Mã Lệ xuống: “Cũng đừng có lên tiếng! Im lặng.”

“Hô…”

“Hô hô…”

“Cái đệch, ai đang thở phì phò vậy…”

Mã Lệ: “Chị cậu đây.”

Trần Vũ: “Không sao, tiếng thở không lớn, thú dị biến không nghe thấy được.”

“Ken két…”

“Bủm.”

Mã Lệ: “Nghiến răng đánh rắm, vẫn là chị đây. Lúc này là có thể nghe thấy rồi.”

Trần Vũ: “…”

Mã Nghiên ngạc nhiên: “Chị cậu ngủ một giấc cũng quá ồn ào rồi đấy.”

“Tất cả đều câm miệng lại!”

Trần Vũ vỗ cái gáy của Mã Lệ một cái rồi khom người chạy vào lều vải của Trần Tư Văn.

“Két két két…”

Trong màn đêm yên tĩnh tiếng phụ nữ nghiến răng phá lệ chói tai.

“A lô? Cô tỉnh cmn dậy? Khi nào rồi mà còn ngủ say như vậy?”

“…” Trần Tư Văn vẫn không nhúc nhích.

“Vậy cũng đừng có mà trách tôi.”

Nhìn thấy bầy thú càng ngày càng gần, Trần Vũ có chút nóng nảy, đảo mắt nhìn quanh bốn phía, không tìm được mảnh vải nào có thể sử dụng, lập tức cởi tất của mình ra, chuẩn bị nhét vào trong miệng Trần Tư Văn.

Nhưng khi đưa đến bên mép, hắn cảm thấy bản thân không nên chó như vậy.

Vì vậy, hắn kéo ra balo, từ bên trong tìm được một đôi vớ còn mới chưa qua sử dụng, xét bỏ lớp túi bóng bên ngoài, từng chút từng chút nhét vào miệng của Trần Tư Văn.

“Két…”

Tiếng nghiến răng ồn ào, lập tức biến mất.

“Đã giải quyết xong.”

BB nằm trên lưng Trần Vũ ngạc nhiên: “Nguyên lai tất loài người còn có thể sử dụng như vậy…”

“Hả?” Trần Vũ nghi ngờ, xoay đầu lại: “Cậu nói cái gì?”

“Không có gì.”

“Ừ. Chớ có lên tiếng.”

“Được.” BB gật đầu ngoan ngoãn.

Ra khỏi lều vải, Trần Vũ tiếp tục nằm xuống bên cạnh hai người, quan sát bóng đen phía bên ngoài rừng một âm thầm và cẩn thận.

“Bầy thú thật là lớn.” Mã Lệ híp mắt nói.

“Ít nhất cũng có hơn một trăm con.” Mã Nghiên thò đầu ra: “Có chút giống như bách quỷ dạ hành vậy.”

“Chúng sắp đi qua rồi.” Thấy bầy thú càng ngày chạy càng xa, Trần Vũ không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Hơn một trăm bốn mươi con thú dị biến, bên trong số đó còn có một con cấp năm, rõ ràng là nhóm Trần Vũ không thể ứng phó nổi nó.

Trước mắt, đạn của “khẩu súng Quốc bảo” còn chưa hồi phục, có thể không xảy ra mâu thuẫn thì không cần mâu thuẫn.

“Ngao ~ “

Tuy nhiên.

Lúc bầy thú sắp đi xa, một âm thanh không biết là tiếng chó sủa hay tiếng sói tru, từ bên trong doanh trại tốc hành phát ra, phá vỡ màn đêm một cách rõ ràng.

Hơn một trăm con thú dị biến đang chạy đồng thời ngừng lại.

"...Ba." Im lặng một lúc, Trần Vũ ôm trán đầy đau khổ.

"Rầm ầm ầm..."

Bầy thú nhất thời "sôi trào" đứng lên, mênh mông cuồn cuộn mà chạy về hướng trại tốc hành.

Ngay sau đó, đội ngũ của trại tốc hành cùng bầy thú xảy ra một cuộc chiến vô cùng thảm khốc.

"Ầm!"

"Choang!"

"Đông đông đông..."

Ánh lửa ngập trời.

Tiếng súng, tiếng đại bác, tiếng va chạm tiếng nổ, tiếng hô ứng... Âm thanh phát ra không ngừng, thật lâu không dứt.

"Ừ... Là con chó kia." Mã Lệ trợn mắt há hốc mồm: "Chính con cho chó husky đó đã đưa thú dị biến tới."

"Ông đây đã nói chó husky không thể nuôi!"

Trần Vũ xoa tay rút ra thanh kiếm trên đỉnh đầu BB, chuẩn bị gia nhập cuộc chiến. Nhưng khi vừa đứng dậy, lại dừng lại.

"Không được, tôi không thể qua đó."

Mã Lệ quay đầu lại: "Chúng ta không qua đó sao?"

Trần Vũ nói thật nhanh, nói không xong: "Không cần, bên đó có một cao thủ cấp 6, hắn giải quyết bầy thú chẳng qua chỉ là vấn đề

thời gian. Chúng ta đàng hoàng nằm ở đây. Bây giờ qua đó chỉ khiến tên đó ỷ lại tôi. Lần này tôi trốn xa một chút, nhìn xem hắn còn có thể ỷ lại vào ai. Lúc này mọi người đều thấy được, chuyện này không liên quan đến tôi. Tôi đã nói cái gì? Ngồi trong doanh trại chắc chắn sẽ xảy ra chuyện…”

Chương 613: Đến Băng Thành (6) Chương 613: Đến Băng Thành (6)

Mã Lệ: “Anh đây là có oán niệm lớn bao nhiêu a…”

Bên con người cùng bên thú dị biến chiến đấu với nhau, ngay từ khi bắt đầu liền vô cùng ác liệt.

Trần Vũ nằm bên trong rừng rậm quan sát được một nửa, cảm thấy bản thân không thể không tham chiến, quay đầu phân phó Mã Lệ cùng Mã Nghiên canh giữ, lập tức cõng BB trên lưng chạy về phía chiến trường.

Trong trận chiến, máu chảy thành sông.

Xác thú bị chém chất đống như rạ, từng lớp từng lớp nằm trên mặt đất.

Trần Vũ đi xung quanh doanh trại một vòng, tùy tiện chém giết mấy con thú dị biến bị lạc đàn, liền chuẩn bị lui về.

Bởi vì cuộc chiến đã không cần đến hắn.

Chỉ thấy giữa doanh trại, tên Râu Quai Nón giống như điên rồi, tàn sát đến đỏ mắt, bao vây xung quanh là hàng trăm cột đất, chúng giống như những chiếc xúc tu linh hoạt, không ngừng thu hoạch sinh mạng của những con thú dị biến gần đó.

Không thể ngờ vô cùng xuất chúng!

“…Tuyệt vời.”

Trần Vũ yên lặng giơ ngón cái, rồi rời đi.

Về đến trước lều vải, Trần Vũ cắm thanh kiếm trở lại vị trí ban đầu, ngáp một cái, khua tay nói: “Được rồi, cũng nên đi ngủ thôi.”

“Phía bên doanh trại…” Mã Lệ chần chừ.

“Mấy con thú dị biến cũng thật đáng thương, kéo dài không được

bao lâu nữa.”

Mã Lệ: “...”

Đem BB đang bám trên người thả xuống, Trần Vũ trước tiên đi vào lều vải của Trần Tư Văn, muốn lấy đôi tất của mình về.

Nhưng khi mở miệng Trần Tư Văn, hắn phát hiện chỉ có một sợi len bị kẹt lại ở giữa răng cửa.

Trần Vũ: “...”

BB: “...”

Trần Vũ: “...Đến cái này còn có thể nhét giắt răng?”

…

Hôm sau, ánh nắng rực rỡ, mây quang đãng.

Trần Tư Văn vẫn là người cuối cùng thức dậy.

Cô lười biếng ngồi dậy, vươn vai, mở hai mắt ra, chỉ thấy bốn người Trần Vũ, BB, Mã Lệ, Mã Nghiên đều đang vây quanh quan sát cô.

“Hả?”

Trần Tư Văn lập tức thanh tỉnh, nghi hoặc: “Mọi người nhìn tôi làm gì?”

“Nhìn xem chị rốt cuộc có thể ngủ trong bao lâu.” Trần Vũ đáp.

“A…Tôi đã ngủ bao lâu rồi?”

Mã Lệ nhấc cổ tay lên nhìn đồng hồ, mở miệng: “Bây giờ là bốn giờ rưỡi chiều.”

Trần Tư Văn khiếp sợ: “What?”

“Cô đã ngủ 20 tiếng.” BB lo lắng nói: “Thân thể có phải xảy ra vấn đề gì không?”

“Tôi đã ngủ lâu như vậy sao?” Trần Tư Văn kéo cổ tay Mã Lệ, nghiêm túc nhìn đồng hồ: “Cái đệch! Tôi thật sự đã ngủ 20 tiếng? Không đúng… Mọi người đừng lừa tôi. Xe của đoàn tốc hành buổi sáng sẽ khởi hành, bây giờ không thể là buổi chiều được.”

“Tự mình ra ngoài nhìn xem.” Trần Vũ xách cổ áo Trần Tư Vũ, kéo cô ra bên ngoài, giơ ngón tay chỉ về phía trước: “Nhìn bên kia xem.”

Trần Tư Văn nhìn theo hướng Trần Vũ chỉ, từ từ há mồm thật to: “Xác thú? Có… Có bầy thú tới đây sao?”

“Tối hôm qua tới. Chạy qua trên đầu chị, chị cũng không tỉnh lại.” Trần Vũ từ trong túi móc ra một cái hộp, ném cho đối phương: “Đoàn xe bây giờ không đi được. Nhân viên không có ai thiệt mạng, nhưng xe cộ bị tàn phá nghiêm trọng, đang sửa chữa.”

“Vậy…Vậy hôm nay dừng chân ở đây sao?”

“Nghe nói nhanh nhất cũng phải tới trưa mai mới có thể sửa xong.”

“... Thật sự là quá hối hận khi cùng chị ra ngoài.”

“Cái này…”

“Lần sau tôi lại đi cùng cậu, tôi chính là chó.” Ôm cái hộp, Trần Tư Văn phiền não lẩm bẩm một câu, sau đó mở nắp hộp ra, nhìn thấy miếng thịt đỏ tươi dành cho bữa trưa bên trong: “Hừm…Cảm thấy không đói bụng lắm.”

“Thật không vậy. Có vẻ chất liệu len khá dày dặn.”

“Hả?”

“Hắc… Không có gì. Tôi qua bên doanh trại xem thế nào, chị cứ từ từ mà ăn.” Trần Vũ lúng túng gãi gãi tai, ngượng ngùng rời đi.

Hắn đi tới doanh trại, thấy mọi người đều đang bận rộn, chỉ trừ một bóng người đang ngồi ở trên nóc xe SUV.

“Ba —— loảng xoảng.”

Tay bám lấy thành xe, Trần Vũ nhanh chóng leo lên nóc, ngồi bên cạnh Râu Quai Nón, rút ra một điếu thuốc: “Làm một điếu không? Cáp Nhĩ Tân, khá mạnh.”

“...” Râu Quai Nón kinh ngạc nhìn Trần Vũ.

“Nói dễ hơn làm.” Đem thuốc lá nhét vào trong miệng, Trần Vũ buông tay: “Bây giờ có thể chứng minh rồi chứ? Trung Thông các anh có xảy ra chuyện hay không cũng không liên quan tới tôi. Lần này đi ngủ tôi cũng cách chỗ này mấy cây số. Không trách được lên người tôi rồi chứ?”

Râu Quai Nón: “...”

“Con người tôi không giỏi tranh luận. Anh nhất quyết cho rằng đây là nguyên nhân do tôi, vậy thì là anh đúng, tôi không cãi cố. Người ta vẫn nói, quá tam ba bận, dù sao sau này Trung Thông mấy anh còn tìm tới tôi đòi tiền, tôi sẽ không để yên.”

“...” Râu Quai Nón ôm xác con chó thật chặt, im lặng không nói một lời như cũ.

Trần Vũ liếc mắt: “Đây là…chó bị dị thú giết sao?”

“Ta giết.”

“Tại sao?”

Râu Quai Nón giọng khàn khàn nói: “Không nhờ vả gì được.”

Trần Vũ: “...”

“Tôi đã hiểu.” Đứng dậy, đón gió bắc thổi trên nóc xe, Râu Quai Nón ngửa mặt lên trời gào lên: “Ông đây, đã hiểu rõ!!”

Các võ giả đang bận rộn xung quanh ngẩng đầu nhìn đội trưởng một cái, rồi lại tiếp tục làm việc.

Chương 614: Ý nghĩa tới đông bắc (1)
Chương 614: Ý nghĩa tới đông bắc (1)

“Tôi đã hiểu rõ, thằng nhóc.” Râu Quai Nón xoay người lại nhìn chằm chằm Trần Vũ: “Cái thế giới này chính là sẽ có chuyện như vậy. Bất kể là đàn ông, đàn bà, hay thậm chí là động vật! Đều không thể trông cậy vào được!”

Trần Vũ giơ tay: “Thật ra anh có thể thử nuôi chó Golden, Border Collie hoặc gì đó tương tự.”

“Không! Đều vô dụng!” Con ngươi Râu Quai Nón trợn tròn, mặt mũi hơi vặn vẹo: “Tôi muốn tìm một loài có thể nhờ cậy… có thể nhờ cậy…”

“Mèo thì sao?”

“Chó là trung thần, mèo là gian thần. Ngay cả chó còn có thể phản bội tôi, sao có thể nuôi mèo?”

“Vậy… Rắn?”

“Rắn máu lạnh.”

“Thằn lằn?”

“Thằn lằn bẩn.”

“Báo?”

“Tôi vẫn là không nên nuôi con gì!!”

“…”

Im lặng một lúc lâu.

Trần Vũ thăm dò: “Nếu không thì…búp bê silicon?”

“…Tốt!”

Cặp mắt Râu Quai Nón sáng bừng, hưng phấn đến nỗi kình khí bùng nổ, hung hăng vỗ bả vai Trần Vũ: “Búp bê rất tốt! Búp bê có thể tin tưởng!”

“Rắc rắc!”

“Nga.” Cảm giác được biến hóa của Trần Vũ, Râu Quai Nón lấy lại tinh thần, vội vàng thu tay lại: “Cậu…không sao đấy chứ.”

“Không sao.” Trần Vũ thổi thổi bụi bặm bám trên vai: “Chỉ là gãy xương đòn.”

“XIn lỗi, chỉ là lúc nãy tôi quá kích động.”

“Có thể hiểu được. Nhưng tôi đề nghị lần sau anh nên dùng đao.” Trần Vũ rướn cổ lên, chỉ vào động mạch chủ của chính mình: “Chính là từ chỗ này chém xuống, chém một đao, vinh hạnh bao nhiêu.”

Râu Quai Nón liên tục gật đầu: “Lần sau có cơ hội sẽ làm vậy.”

Trần Vũ: “Được.”

Toàn bộ quá trình sửa chữa, so với dự tính nhanh hơn khá nhiều.

Sáng sớm ngày thứ ba, đoàn xe liền có thể lập tức lên đường.

Cũng vào buổi tối ngày hôm đó, sẽ đến được Đông Bắc, thậm chí là đến được thành phố lớn nhất toàn bộ phương bắc —— Băng thành.

Nói nơi đây rộng lớn là bởi diện tích ở đây.

Diện tích thành phố hơn năm mươi ba nghìn kilomet vuông, đều có thể chứa được một nửa nước Hán.

Nhưng người dân bên trong lại thật ít ỏi khi so sánh với các thành phố khác.

Trước cổng thành rộng lớn chỉ có vài người đi bộ và xe cộ đi lại cũng thưa thớt, lớp tuyết chưa có ai dọn dẹp chất thành đống ở hai bên đường.

Chỉ có bức tường thành màu trắng cao ba mươi bốn mươi mét mới có thể mơ hồ mà thể hiện được sức mạnh trước đây của nó.

“Đã đến Băng thành.”

Đoàn xe dừng lại. Râu Quai Nón đá văng cánh cửa xe bị méo mó, xuống xe ngoắc ngón tay ra lệnh: “Ai dỡ hàng xuống dỡ hàng, ai nên đi thì đi đi.”

Sáu chữ cuối cùng, là hắn nhìn chằm chằm Trần Vũ mà nói.

Trần Vũ nhún nhún vai, xách túi xuống xe, bắt tay với Râu Quai Nón: ”Anh bạn già, lần này chia tay không biết sau này có thể gặp lại hay không.”

“Làm sao? Cậu sắp chết ở đây à?”

“...Tôi là nói sẽ không đến tìm Trung Thông các anh nữa.”

“Em trai, cậu nếu đã nói như vậy.” Râu Quai Nón lấy từ trong túi ra một xấp tiền giấy, vỗ vào tay Trần Vũ: “Vé xe tôi có thể miễn cho cậu.”

“Được.”

Trần Vũ gật đầu một cái, từ từ lùi về phía sau, chắp tay: “Bất kể như thế nào, gặp nhau đã là có duyên. Chúc công ty nhanh chóng phá sản.”

“Khách khí.” Râu Quai Nón cũng chắp tay: “Chúc cậu hài cốt cũng không còn.”

“Vậy tôi chúc anh phơi thây nơi hoang dã.”

“Tôi lần nữa chúc cậu tan thành mây khói.”

“Vĩnh biệt!”

“Đừng.”

Mã Lệ: “Nếu không hai người đi đăng ký kết hôn đi.”

“Im miệng, chúng ta đi.” Khua khua tay, Trần Vũ ôm lấy BB, mang

mọi người đi vào cánh cửa rộng lớn của Băng thành: “Dù sao cũng đã muộn. Hôm nay mang các cậu trải nghiệm một chút đặc sắc của Băng thành.”

“Đặc sắc? Đặc sắc gì?”

“Chính là đặc —— ‘Sắc’.”

…

…

Băng thành, gọi tắt là Băng.

Ngày xưa được gọi là Thương Kinh.

Là một thành phố cực kỳ lớn khi xét về mặt diện tích.

Cuối cùng, bởi vì chiều dài của bức tường thành cần xây quá dài, phía chính phủ dứt khoát bỏ đi hai khu, cho người dân di chuyển về phía trước, do đó mới có thể hoàn thành việc xây dựng bức tường thành trong thời gian quy định.

Tiến vào trong thành, Trần Vũ cũng không trì hoãn thêm, trực tiếp bắt một chiếc xe taxi, mang mọi người ngồi vào trong.

“Là võ giả sao? Đi đâu?” Biểu tình tài xế bình thản, hoàn toàn không có sự kinh sợ đối với võ giả như những địa phương khác.

“Lái về phía trước đi.” Trần Vũ vẫy tay.

“Phía trước là tường.”

“Đâm tường.”

“... Thần kinh cậu có vấn đề không vậy?”

“Chúng tôi mới tới chỗ này, cũng không biết chỗ nào, anh lái xe là được rồi, cho đồng hồ chạy đi.”

Chương 615: Ý nghĩa tới đông bắc (2)
Chương 615: Ý nghĩa tới đông bắc (2)

“Được.” Tài xế gật đầu, vào số: “Nếu cậu đã nói như vậy thì chúng ta đi tới Moscow.”

Trần Vũ: “Moscow không có tuyết rơi, hay là đi dọc theo đường thủy đến Singapore.”

“Con gián ở Singapore rất to, tôi thấy không bằng đi Kuwait.”

“Lân cận Kuwait đang có chiến tranh, nơi có phong cảnh đẹp nhất vẫn là Monaco.”

Tài xế: “...skr~”

“Brừm brừm…”

Đạp chân ga, chiếc xe chợt phóng lên, dọc theo con đường nhanh chóng chạy đi.

Trần Vũ đem BB từ sau lưng đặt vào trong ngực, quay đầu chỉ huy: “Mã Lệ, Đặt mấy tờ vé đến thành phố Trường Lĩnh. Ngày mai chúng ta xuất phát, đừng để tới sau buổi trưa.”

“Không thành vấn đề.” Mã Lệ giơ tay làm động tác OK: “Sau khi vào thành, đã có mạng rồi. Tôi sẽ liên lạc với quản gia để ông ấy đặt giúp chúng ta.”

“Các cô cậu cần đi Trường Lĩnh sao?” Tài xế sau khi nghe được cuộc đối thoại của hai người, quay đầu hỏi.

“Đúng. Sư phụ, anh nhìn phía trước, đừng nhìn tôi. Trên mặt tôi có gương chiếu hậu sao?”

“Không sao.” Tài xế khua khua tay: “Chỉ là mấy con đường cũ rích, tôi đã lái qua mấy chục năm, có mù thì tôi vẫn lái được.”

“So được với hệ thống không?” BB nghi ngờ mà chen miệng hỏi.

Tài xế: “Hả?”

“Cô ấy nói đùa, anh không cần để ý. Tiếp tục đi.” Trần Vũ che lại cái miệng nhỏ của BB.

“À…À? Tôi nói đến chỗ nào rồi nhỉ?”

“Vơ của anh sau lưng anh.”

“À đúng rồi!” Tài xế phản ứng lại, vỗ vào vô lăng một cách tức giận: “Đệch, ông đây đi sớm về khuya lái taxi, tiền kiếm được đều đưa hết cho cô ta, sống dở chết dở, cô ta thế nhưng lại sau lưng tôi làm loạn với gã hàng xóm! Cô ta cmn chính là một con… Hả? Đệch! Ông đây khi nào lại cùng cậu nói chuyện của vợ tôi?”

“Dù sao cũng đã kể được đến đây rồi, kể tiếp đi.” Trần Vỹ đề nghị.

“Cút!”

Tài xế tức giận đạp thắng xe một cái, dừng xe ngay giữa đường: “Có tin là tôi đuổi mấy người xuống xe không?”

“Sư phụ, anh đừng nghe hắn nói bậy.” Mã Nghiên vội vàng giảng hòa: “Anh lái xe tiếp đi.”

Trừng mắt nhìn Trần Vũ một cái, tài xế nhả thắng xe, tiếp tục từ từ đạp chân ga: ”Mới vừa rồi tôi nói đến chỗ nào rồi nhỉ?”

Mã Nghiên: “Nói vợ anh lừa anh.”

“Ừ, đúng vậy. Cô ta chính không phải là một người vợ tốt, các cậu có hiểu không?” Ông đây…sao đề tài vẫn là vơ của tôi vậy?!” Tài xế gào thét.

Trần Vũ giơ ngón tay cái lên: “Hai lần lên sóng, quá tuyệt.”

“Chi chi ——”

Chiếc xe một lần nữa dừng lại, sặc mặt tài xế biến thành màu đen như gan heo: “Xuống xe đi.”

“Đừng, náo loạn liền tức giận.” Mã Lệ một lần nữa nhảy ra giảng

hòa, lấy ra mấy tờ một trăm tệ từ trong túi, đưa cho tài xế: “Nào, sư phụ cầm lấy.”

Tài xế yên lặng trong chốc lát, đưa tay ra cầm lấy tiền, một lần nữa nổ máy.

Mã Lệ: “Sư phụ, đừng cùng bọn họ nói chuyện, hai chúng ta nói chuyện.”

Tài xế: Được. Tôi nhìn thấy cô gái trẻ có chút hiền lạnh. Hai ta nói chuyện gì?”

Mã Lệ: “Nói một chút chuyện vợ của anh đi.”

“Không vợ! Ông đây cmn không vợ! Trò chuyện cái gì về một người vợ yếu đuối chứ?!”

“Được được được.”Mã Lệ lập tức an ủi: “Sư phụ, anh không có vợ, đừng kích động. Vợ anh không phải cùng hàng xóm trốn sao.”

Tài xế: “...”

Chiếc xe, lần thứ ba dừng lại ở ven đường.

Ở trên ghế lái, ánh mắt tài xế đờ đẫn, ngây ngẩn nhìn về phía trước.

Bị đâm chọc không ngừng vào miệng vết thương, giống như một cái cây cọ bồn cầu, đang không ngừng chà sát lên bức tường khiến nó chuyển sang màu vàng bẩn thỉu.

“Chi ——”

Lúc này, một chiếc mô tô cảnh sát giao thông tiến lại gần, lôi ra giấy bút, gõ lên cửa kính xe một cái: “Lái xe vi phạm pháp luật, phạt hai trăm tệ, lần sau chú ý.”

Nhất thời, tài xế bật khóc.

Nước mắt tuôn ra như mưa.

“Ngoan.” Trần Vũ vỗ vỗ bả vai đang run rẩy của tài xế, lấy ra từ

trong túi hai trăm tệ đưa cho cảnh sát giao thông.

Cảnh sát giao thông liếc nhìn trần Vũ một cái, xé tấm hóa đơn bên cạnh, gật đầu một cái rồi rời đi.

“Đừng như vậy a sư phụ La, vì một kẻ ngoại tình là không đáng.”

“Cậu…” Hai mắt tài xế ngấn lệ mông lung nhìn về phía Trần Vũ: “Sao cậu biết tôi họ La?”

“Nó được viết trên bảng tên của anh kìa.”

Trần Vũ lấy ra một tờ giấy, đưa cho tài xế lau nước mắt, xúc động quay đầu về hướng nhóm người Mã Lệ: “Nhìn đi. Cái loại trò chơi tình cảm này đúng là đả thương người khác mà. Người đều tức giận cả rồi.”

“Đúng đúng.” Mã Lệ gật đầu.

“Thật đáng thương.” Mã Nghiên gật đầu.

Chỉ có Trần Tư Văn là gân xanh trên trán nổi lên thành từng đường: “Các cô cậu hãy làm người đi.”

“Anh bạn. Người ta thường nói, làm gì có nơi nào thiếu hoa thơm cỏ lạ? Tại sao anh không đi các quán bar thì xem sao?” Trần Vũ ôm bả vai tài xế, hạ thấp giọng nói: “Gặp được nhau chính là duyên phận, tối nay tôi mang anh đi Spa, chi phí chúng tôi trả.”

Chương 616: Ý nghĩa tới đông bắc (3)
Chương 616: Ý nghĩa tới đông bắc (3)

“Thật không?!” Tài xế ngẩng mạnh đầu lên, trên mặt nửa phần bi thương cũng không có.

“Không ổn lắm.” Trần Vũ dùng mấy từ địa phương vùng Đông Bắc trả lời.

“Được. Vậy tôi cũng miễn phí tiền taxi cho mấy cô cậu.” Tài xế hưng phấn liếm môi, vào số, đạp chân ga: “Nếu nói đến dịch vụ Spa ở Băng thành chúng tôi thì đây chính là dịch vụ nổi tiếng nhất cả nước. Tắm, tắm kỳ, phòng xông hơi, massage,...Sảng khoái biết bao. Tôi chính là một chuyên gia sức khỏe, có bộ môn nào mà tôi chưa trải nghiệm qua đâu?”

Trần Tư Văn: “...”

“Anh bạn thật lợi hại!” Trần Vũ hưng phấn xoa hai tay: “Nghe nói Băng thành của chúng ta tuyệt nhất chính là tắm kỳ, kỳ là kỳ như nào vậy?”

“Rất đơn giản, chính là một nhóm người ngâm mình trong bể tắm, ùng ục ùng ục một lúc, hấp chín, nằm trên thớt, sau đó rưới chút sữa, rắc chút muối,...”

Trần Tư Văn: “Lại rắc thêm ít hạt tiêu.”

“Chính là như vậy, cậu thích cái gì thì rắc cái đó…Đợi một lúc, thêm chút quả hồi!”

Trần Tư Văn: “Cho dù không có quả hồi, tôi cũng cảm thấy mấy anh đây là đang nấu ăn.”

“Chớ nói lung tung. Đây chính là điểm đặc sắc của Đông Bắc chúng tôi. Đúng rồi, mấy người là từ đâu tới a?”

“Doanh Sơn.”

“Doanh Sơn à, vậy cũng hơi xa đó.” Tài xế rẽ trái rẽ phải, lang

thanh qua các con hẻm, chần chừ nói: “Bây giờ Đông Bắc loạn như vậy, phía Nam là nơi vô cùng tốt để sinh sống, tới chỗ này làm gì.”

Trần Vũ: “Tắm kỳ.”

“Ồ!” Tài xế bừng tỉnh: “Vậy thì hợp lý rồi. Nghiện tắm kỳ, tôi một tuần không tắm kỳ cả người cũng khó chịu.”

“Đúng vậy, tôi mặc dù chưa tắm kỳ lần nào nhưng cũng nghiện. Cảm thấy ngày tận thế như sắp đến gần, phong tục chà rửa này nên được cho vào di sản văn hóa phi vật thể.”

“Tiểu tử cậu có tự tin đấy.” Tài xế gật đầu: “Phòng tắm ở đây chính là không lớn như vậy, bằng không thú dị biến tới, cho bọn chúng trải nghiệm một lát, nói không chừng thú dị biến cũng nghiện, sẽ không ăn thịt chúng ta.”

Trần Tư Văn: “Đề tài trò chuyện của các anh sao ngày càng đi xa vậy.”

“Đừng nói chuyện.” Trần Vũ khua khua tay, tiếp tục đặt câu hỏi cho tài xế: “Anh bạn, tắm kỳ này, có cần chú trọng điều gì không?”

“Chú trọng việc giao tiếp và mua vui.” Tài xế nghiêm trang: “Biết Quách Đức Cương, Triệu Bản Sơn không?”

“Biết a.”

“Bọn họ chính là cha đẻ của tắm kỳ.”

“Oh!” Trần Vũ kinh ngạc.

“Không khiến khách hàng vui vẻ, lần sau người ta còn tìm đến mình nữa không? Trò chuyện chính là một phần của việc tắm kỳ. Chờ đến khi cậu trải nghiệm, cũng đừng bất ngờ đó.”

“Ồ…” Trần Vũ bừng tỉnh.

Trần Tư Văn ôm kín khuôn mặt: “Hai người nói chút gì làm người trái đất có thể nghe hiểu được không vậy.”

“Còn có a, tắm kỳ cũng là thời điểm biểu hiện của nam nhân.” Tài

xế hạ thấp giọng nói.

“Nói như thế nào?” Trần Vũ tò mò.

“Càng là nam nhân, thì khăn tắm mà hắn dùng phải càng thô ráp. Phụ nữ mới dùng khăn tắm mịn.”

“Còn có quy tắc như thế này sao?”

“Đó là bắt buộc a. Đây đều là quy tắc ngầm ở chỗ chúng tôi. Một mình ông lớn là cậu, kỳ một cái liền đau, nhân viên tắm kỳ cũng lười để ý tới cậu.”

“Kỳ đến chết…” Trần Vũ gật đầu một cái đầy hiểu biết, đảo mắt nhìn ra bên ngoài cửa xe một vòng, chỉ một cửa hàng: “Sư phụ, dừng lại trước cửa hàng Ngũ Kim kia một chút.”

“Làm gì?”

“Tôi mua cái khăn tắm.”

Mọi người: “…”

“Brừm brừm…”

Mười mấy giây sau. chiếc xe từ từ dừng lại.

Trần Vũ bước xuống xe, từng bước tiến vào cửa hàng Ngũ Kim, hô to: “Chủ tiệm có ở đây không?”

“Có đây.” Nữ chủ tiệm tay bưng cốc mì ăn liền, đi tới trước quầy, không chút để ý thân phận võ giả của Trần Vũ: “Muốn cái gì, nói thẳng.”

“Ở đây có giấy nhám không?”

“Có.”

“Lấy cho tôi hai tấm thô ráp nhất.”

…

Không bao lâu, Trần Vũ xách túi lớn túi nhỏ ngồi vào trong xe taxi:

“Anh bạn, tiếp tục đi thôi.”

“Cậu mua cái gì vậy?” Tài xế tò mò hỏi.

“Khăn tắm.” Trần Vũ lấy ra một tấm giấy nhám.

Mọi người: “...”

“Cây chà lưng.” Hắn lại lấy ra một cây dũa gỗ.

Mọi người: “...”

“Bàn chải đánh răng.” Một cái bàn chải thép.

Mọi người: “...”

“Còn có vài đôi dép, chậu rửa mặt, dao cạo râu gì đó.”

Mọi người: “...”

“Đàn ông.”

Một lúc sau, vô lăng tài xế cũng không cầm mà chắp tay một cách kính nể: “Đàn ông!”

Trần Vũ đắc ý: “Đàn ông chứ?”

“Đàn ông!”

“Đàn ông đích thực chứ?”

“Đàn ông đích thực.”

“Vậy thì mang đàn ông đây đến một nơi thú vị một chút nào.”

“Được thôi!” Tài xế vào xe số năm: “Đến ruột rà tôi cũng kỳ cho cậu.”

Rẽ một cái, vòng qua bảy con đường.

Chỉ trong vòng năm phút, chiếc xe đã đến được nơi nên đến.

“Chính là nơi này.”

Xuống xe, tài xế chỉ lên tấm biển hiệu đỏ rực phía trên: “Em trai, cậu yên tâm. Tôi sẽ không vì cậu mời tôi mà tìm chỗ đắt đỏ. Tiệm này cũng không đắt, giá cả đại chúng, nhưng trang hoàng và kỹ thuật cũng không tệ lắm.”

“Được. Anh bạn, anh dân bản địa, liền chọn chọn chỗ này đi.” Trần Vũ xách lên công cụ tắm của hắn, quay đầu nhìn về phía nhóm người Mã Lệ: “Ngớ ra làm gì? Vào thôi?”

“Không… Không được.” Trần Tư Văn lùi về phía sau ba bước: “Hay là tôi không đi nữa.”

Chương 617: Ý nghĩa tới đông bắc (4)
Chương 617: Ý nghĩa tới đông bắc (4)

“Tôi cũng không đi.” Mã Lệ lùi về sau hai bước: “Tôi không có thói quen tắm cùng nhiều người như vậy.”

Mã Nghiên không biết từ chỗ nào lấy ra một cái ván lướt sóng gấp gọn, hưng phấn: “Bên trong đó có thể lướt sóng không?”

Đằng trước, tài xế phán xét mà nhìn Mã Nghiên một chút, đồng thời lại quay đầu nhìn Trần Vũ, ngập ngừng muốn nói lại thôi: “Các cô cậu… Rốt cuộc là từ nơi nào tới vậy…”

Một câu chuyện vớ vẩn.

Mọi người bao gồm cả BB cuối cùng vẫn đi vào trung tâm tắm kỳ.

Mỗi người một tấm phiếu tắm đắt nhất, trị giá 688 tệ.

Bao gồm tắm, xông hơi, tẩy tế bào chết, massage, chỗ ở, đồ ăn, v.v.

Cái gì cần có đều có.

“Vậy thì bắt đầu thôi.” Trần Vũ xách túi nhỏ, chia tay đám người Trần Tư Văn: “Tôi cùng anh bạn đi phòng tắm nam, các cô đi phòng tắm nữ. Tám giờ sáng ngày mai, tập hợp ở đại sảnh.”

Lời vừa dứt, Trần Vũ cũng không chờ bốn người phản ứng, liền xoay người cùng tài xế biến mất sau tấm rèm treo trước cửa phòng tắm nam.

Nhà tắm lớn ở Đông Bắc, chính là dùng chung một phòng thay quần áo, dùng chung một bể tắm.

Lúc Trần Vũ cùng tài xế bước vào phòng thay quần áo, chỉ thấy trong phòng đã có mười mấy người.

Có người mặc quần áo tắm.

Nhưng vẫn là cởi quần áo đi tắm chiếm số đông.

Nâng cổ tay, Trần Vũ liếc nhìn tấm thẻ số trong tay, rất nhanh liền tìm được tủ quần áo thuộc về mình: “Hừm…Ở đó, số 249, ngay chính giữa, hoàn mỹ! Quá tuyệt vời! Anh bạn, anh là số bao nhiêu?”

Tài xế nhìn lướt qua thẻ số: “250.”

“Hai chúng ta liền nhau. Không tệ lắm.”

Xách cái túi nhỏ, Trần Vũ nghênh ngang đi tới phía trước tủ quần áo, cởi áo ra, thân thể tráng kiện đầy cơ bắp do luyện tập lập tức lộ ra.

“Em trai, không không hổ là võ giả. Vóc người này, chậc chậc.” Tài xế khen ngợi một tiếng, cũng cởi áo, ngồi ở băng ghế da phía trước tủ quần áo: “Thấy dáng người đầy cơ bắp của cậu, tôi nhớ tới lúc mới lên xe nói đến đâu rồi. Các cậu cần đi Thành phố Trường Lĩnh đúng không?”

“Đúng.” Trần Vũ cởi quần.

“Đi Trường Lĩnh làm gì? Nơi đó luôn luôn diễn ra giao tranh.”

“Giao tranh?” Trần Vũ nghi ngờ: Bây giờ giờ đã đánh nhau rồi sao?”

“Vẫn đang đánh nhau a!”

“Gì cơ? Không phải tiếp viện của Ma đô vừa mới lên đường thôi sao?”

“Ma đô? Tiếp viện cái gì?” Tài xế ngẩn ra.

Bởi vì là một người bình thường, nên hắn cũng không giống Trần Vũ có nguồn tình báo vừa phong phú vừa chuẩn xác như vậy.

Trần Vũ cũng lập tức nhận ra một điểm này, hơi hơi lái đề tài: “Hay là nói về Trường Lĩnh đi, bên đó là ai đánh ai vậy?”

“Là Hội Công Bình. Hội Công Bình và gia tộc địa phương phía chính phủ Thành phố Trường Lĩnh đang đánh nhau. Nghe nói Hội Công Bình cũng đang diễn ra nội chiến. Dù sao thì cũng loạn thành

nồi cháo heo, các cậu đi tới nơi đó cũng không có trái cây ngon mà ăn."

"Phải không…" Trần Vũ giống như đang suy nghĩ điều gì.

"Tôi còn có thể lừa gạt cậu sao. Tôi đề nghị, ngày mai các cậu cũng đừng có đi, tiếp tục ở Băng thành chơi một ngày, sau đó đàng hoàng mà trở về phía Nam. Thành phố Liên Thành phía bắc, sáu trăm nghìn người cũng biến thành người gỗ. Không biết khi nào thì tới lượt Băng thành."

Tài xế thản nhiên cởi hết quần áo, xoắn quần lót, đứng lên: "Sông một ngày tính một ngày đi. So với bị thú dị biến tiêu hóa thành chất dinh dưỡng, hóa thành gỗ cũng rất tốt."

Nghe vậy, Trần Vũ bỗng nhiên hiểu rõ.

Tại sao trong tòa thành phố này, bất luận tài xế, chủ tiệm, hay là nhân viên phục phục vụ của trung tâm tắm kỳ, nửa phần kinh sợ với võ giả cũng không có.

Bởi vì ở trong trong tình thế hiện nay, trước mắt con con người chỉ có hai con đường.

Hoặc là chết trong thú triều.

Hoặc là chết trong mâu thuẫn thế lực.

Kinh thành đã bị diệt, thú triều vĩnh viễn không thể chống trả.

Ở trong trạng thái "Hẳn sẽ phải chết" hư vậy, mọi người lại chẳng có lý do gì mà phải sợ hãi…

Ở tận đáy lòng, Trần Vũ khẽ thở dài.

Hắn bỏ qua những suy nghĩ bậy bạ trong đầu, bắt đầu tập trung cởi quần áo.

Bất luận thế giới có thay đổi ra sao.

Mục tiêu của hắn từ đầu đến cuối vẫn không thay đổi, vô cùng kiên định.

Chính là, tìm được không gian biến dị thích hợp, nghĩ ra biện pháp đem con người dời đi.

Thuận tiện tăng lên cấp bậc nguyền rủa, tăng cường thực lực.

“Rào…”

Khi Trần Vũ đứng ở trung tâm phòng thay đồ, cởi xuống mảnh quần áo cuối cùng.

Hiện trường vốn ngập tràn tiếng ồn ào náo động, giống như dịch truyền nhiễm, không khí dần dần im lặng như tờ.

“Ba.”

Trần Vũ hai tay chống hông, ưỡn ngực ngẩng đầu, liếc mắt nhìn tài xế đang há mồm trợn mắt, lại quét mắt nhìn các nam nhân đang khiếp sợ ở hiện trường, một cảm giác sảng khoái khó mà nói ra thành lời chạy dọc toàn thân thể.

Chính là nó.

Chính là ý nghĩa mà hắn tới Đông Bắc.

Nhặt lên chiếc túi nhỏ, Trần Vũ thản nhiên mà bước vào phòng tắm.

“Lộc cộc.”

“Lộc cộc.”

“Lộc cộc…”

Âm thanh vang lên một cách thanh thúy, vô cùng rõ ràng.

Nhưng đó lại không phải là tiếng bước chân…

…

…

Chương 618: Dị cảnh Trường Lĩnh (1)
Chương 618: Dị cảnh Trường Lĩnh (1)

Bước vào nhà tắm công cộng lớn.

Sự yên tĩnh trong phòng thay quần áo nháy mắt lan ra bên ngoài.

Trần Vũ duỗi thẳng lưng, đảo mắt một vòng nhìn ra bốn phía, nhìn trúng được một vị trí, tùy tiện mà bước qua đó.

Bên trong phòng tắm, rất nhiều nam nhân cũng tự cảm thấy xấu hổ, theo bản năng mà bưng kín chỗ yếu hại của bản thân.

“Lộc cộc.”

“Lộc cộc…”

Mang theo âm thanh rõ nét, Trần Vũ nhấc chân, bước vào trong hồ, thân thể chậm rãi chìm xuống làn nước nóng bỏng.

Mà mấy người vốn đang ngâm mình trong hồ, lập tức lấy lại tinh thần, rối rít đứng dậy, rời khỏi làn nước.

“Sao rời đi vậy?” Trần Vũ tò mò hỏi.

“Không ngâm nữa không ngâm nữa…” Một nam nhân khua tay lia lịa.

“Ngâm không nổi ngâm không nổi…” Một cái nam nhân khác ngượng ngùng rời đi.

Rất nhanh.

Một hồ nước nóng to lớn như vậy, cũng chỉ còn lại có một người là Trần Vũ.

Không bao lâu, từ bên trong hồ nước lạnh cách vách ló ra một đứa bé trai với khuôn mặt đầy tàn nhang, tò mò quan sát Trần Vũ.

Đặc biệt, chính là quan sát nửa người dưới của Trần Vũ.

“Anh trai lớn, anh vì sao có ba cái chân vậy?”

Trần Vũ: “...Đây không phải là chân.”

“Khối u?”

Trần Vũ: “...”

“Ruột?”

Trần Vũ: “Cậu bé, nhóc biết nói chuyện như vậy, bình thường ở trường bị đòn không ít nhỉ.”

“Một tháng mới bị đòn một lần.”

“Vậy còn được, dạy dỗ trên trường của mấy nhóc còn rất tốt. Nếu ở Doanh Sơn của chúng ta, ruột của nhóc cũng phải bị móc ra.”

“Nga!”

Đứa bé trai bừng tỉnh, chỉ Trần Vũ: “Chỗ này của anh chính là ruột bị móc ra!”

Trần Vũ: “...”

[Trái tim bị tổn thương: Tinh thần +6]

Yên lặng trong chốc lát, hắn đột nhiên cảm thấy ngâm mình không còn ý nghĩa gì nữa.

Mang theo một vũng nước, mang theo đứa bé mà đi.

Trần Vũ từ từ đứng lên, đi ra khỏi hồ, tiến vào khu xông hơi trong ánh mắt “quỷ dị” vây xem của mọi người.

Có thể thấy rằng hắn vừa tới, các nam nhân trong khu xông hơi đề lần lượt rời đi một cách vội vã.

Cái biểu tình cấp bách kia, giống như là đang tránh né thú biến dị…

Trần Vũ: “...”

“Hừm.”

“Khu xông hơi cũng rất không thú vị a.”

Ở trong nhà tắm công cộng lượn đi lượn lại mấy vòng, hắn rốt cuộc cũng tìm được chốn về —— phòng tắm kỳ.

Bên trong phòng, chỉ có một ông lão đôi mắt mù lòa, đang ngửa đầu gật gù nghe câu chuyện đang được kể trong điện thoại.

“Sư phụ? Có tắm kỳ không?”

“Có có có!” Ông lão vội vàng để điện thoại di động xuống, “nhìn” về phía vị trí mà âm thanh truyền tới: “Cả tắm kỳ và đấm bóp. Tiểu tử là phiếu combo sao?”

“Đúng.”

“Được, đưa tay cho tôi, tôi đây liền kỳ cho cậu.” Vừa nói, ông lão vừa đứng lên, lập tức bê chậu nước lên, vẩy nước lên trên ván giường.

Trần Vũ đảo mắt quan sát ông lão từ trên xuống dưới: “Sư phụ, thân thể ông…có được không vậy?”

“Coi thường tôi?” Ông lão mù giọng điệu nhất thời cao lên: “Cậu coi thường tôi?”

“Không… Không có. Tôi chính là cảm thấy ông đã lớn tuổi như vậy rồi…”

“Tiểu tử, tôi nói cho cậu biết, cậu đừng nhìn mặt mà bắt hình dong, nước biển không thể đo bằng cốc! Tàng ô nạp cấu như vậy, một nơi khó coi như vậy, chính là lúc tôi thể hiện kĩ năng, kiến công lập nghiệp! Hãy nhìn đôi bàn tay của tôi như tia chớp, dùng sức gió mưa quét sạch dơ bẩn, tôi nhất định sẽ cho cậu một cơ thể sạch sẽ và sảng khoái!”

Trần Vũ: “...Kỳ đi.”

“Bộp!”

Ông lão vỗ giường đệm một cái: “Lên giường nằm!”

Đặt mông lên chiếc giường làm bằng ván, Trần Vũ xúc động: “Không trách nói tướng thanh, kể kịch ngắn đều là nguồn gốc của tắm kỳ…”

Nắm lấy cánh tay, ông lão lấy thêm một chậu nước nữa, tưới lên người Trần Vũ, nói: “Mang theo khăn tắm kỳ không?”

“Mang theo mang theo.”

Trần Vũ đưa tay, từ trong túi nhỏ lấy ra một tờ giấy nhám, đưa cho đối phương.

“Hả?”

Ông lão sờ tờ giấy nhám một chút, biểu tình biến đổi lớn: “Đây là…Khăn tắm?”

“Đúng. Loại khăn tắm mới nhất.” Trần Vũ nằm sấp trên giường, chỉ chỉ lưng của chính mình: “Sư phụ, kỳ thật mạnh vào, dùng lực lớn một chút. Cái kiểu đánh lửa ý.”

Ông lão: “...Cậu đây không phải là tắm kỳ.”

“Vậy là gì?”

“Cậu đây là muốn chết sớm.”

“Không có sao, đừng lo lắng. Kỳ đến chết đi.”

Cầm lấy từ giấy nhám, Ông lão chần chừ: “Tiểu tử…”

“Gì?”

“Cậu cùng ông già này nói thật, cậu có phải lừa tiền hay không?”

“Lừa tiền?”

“Bảo hiểm tử vong do tai nạn ngoài ý muốn.”

“... Ông kỳ chết tôi, tôi cho ông một nửa số tiền đó.”

Ông lão: “...”

Dưới sự thúc giục không ngừng của Trần Vũ, sư phụ tắm kỳ vẫn là cầm lấy tờ giấy nhám, nhẹ nhàng chà một cái lên lưng hắn.

“Xoạt.”

“Ổn không?” Ông lão thận trọng hỏi.

Trần Vũ: “Con gián cào còn dùng nhiều lực hơn ông. Ông nếu là không có sức lực vậy thì đổi người khác đi.”

“Xoạt.”

“Lại dùng lực một chút.”

“Loạt xoạt…”

Mắt thấy Trần Vũ quả thực không bị thương, phía dưới miếng giấy nhám cũng không có vết máu nhớp nhúa, ông lão lúc này mới yên tâm, dùng sức thật lớn mà chà sát.

Chương 619: Dị cảnh trường lĩnh (2)
Chương 619: Dị cảnh Trường Lĩnh (2)

Nhưng vừa chà, một bên vừa âm thầm kinh hãi.

Tắm kỳ đã hơn hai mươi năm, bất kể là người bình thường hay là võ giả, ông đều kỳ qua.

Nhưng cho dù là võ giả cấp 6, cũng chưa nghe nói qua dùng giấy nhám để kỳ lưng…

“Lớp da này phải cứng bao nhiêu a…”

“Da thú dị biến cũng không có cứng rắn như vậy chứ?”

“Xoạt.”

“Loạt xoạt…”

Chà rồi lại chà, ông lão mù bỗng nhiên sửng sốt một chút, động tác chà lưng cũng cứng lại. Đưa tay sờ thân thể Trần Vũ mấy cái, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Sư phụ, thế nào rồi?” Nhận ra sự khác thường, Trần Vũ nghi ngờ quay đầu lại: “Kỳ xong rồi sao?”

“Tiên…Tiên sinh, cậu trước tiên chờ một lát, tôi đi nhà… nhà vệ sinh một chuyến.”

“Nga, vậy được rồi, đi đi.”

Ông lão mù liền lăn một vòng, trốn vào một phòng vệ sinh bên cạnh, cầm điện thoại di động lên, run rẩy bấm số điện thoại của tổng đài: “A lô?”

“Là an ninh phải không?”

“Cậu đến chỗ tôi xem xét một chút, tôi thật giống như đang kỳ lưng cho một con yêu quái.”

Trần Vũ: "..."

…

Ngày tiếp theo, trời quang.

Tám giờ sáng.

Sau một đêm được chăm sóc tỉ mỉ, mọi người đúng giờ tập hợp dưới dưới đại sảnh.

Đơn giản trò chuyện một lúc, ăn một chút điểm tâm, nhóm người liền ngồi lên xe taxi của tài xế, đi về ga xe lửa phía Tây đi Băng thành.

Đến nơi, tài xế lấy ra từ trong túi mấy tờ trăm tệ, đưa cho Trần Vũ: "Em trai, đây là tiền xe hôm qua các cậu trả."

"Tiền xe là phải trả."

"Đều nói là miễn phí tiền đi xe, tiền này tôi không thể cầm." Tài xế không nói lời nào đem tiền nhét vào trong tay Trần Vũ, sau đó mở cửa xe, chỉ về ga tàu phía trước: "Các cậu tiến vào từ cửa số 2, xoát vé xong là có thể chờ lên xe rồi. Nhưng tôi đề nghị các cậu, thật sự không nên đi thành phố Trường Lĩnh. Trực tiếp về Doanh Sơn đi."

"Cảm ơn sự quan tâm của anh bạn."

Tay trái xách lên ba lô, tay phải dắt BB, Trần Vũ mang theo mọi người nói lời tạm biệt với tài xế: "Đem số điện thoại lưu lại đi, đợi đến khi nào chúng tôi trở lại sẽ liên lạc với anh."

"Không thành vấn đề." Tài xế gật đầu: "Chỉ cần các cô cậu có thể sống sót trở về lại nói sau."

"Hẹn gặp lại."

"Vĩnh biệt."

Trần Vũ: "..."

Tạm biệt tài xế.

Mọi người tiến vào cửa số 2, quẹt thẻ căn cước xong, liền lấy được vé xe.

Sau khi vừa mới vào toa xe, đám người Trần Vũ sửng sốt một chút.

Chỉ thấy vốn là phòng khách số 2 vô cùng rộng rãi, lúc này lại đầy ắp người.

Thậm chí là tận cùng bên trong, giống như còn đang xảy ra mâu thuẫn.

“Mã Lệ.” Trần Vũ nhón chân nhìn qua một lát, phân phó: “Cô đi vào bên bên trong nhìn một chút, xem đã xảy ra chuyện gì.”

“Được.” Mã Lệ gật đầu, nhìn về phía Mã Nghiên: “Chị, chị đi vào trong nhìn một chút, xem đã xảy ra chuyện chuyện gì.”

“Được.”

Mã Nghiên giơ lên ván lướt sóng đã gấp gọn, nhích bên trái rồi lại nhích bên phải chen vào giữa đám người.

Chỉ trong chốc lát, lại nhích trái nhích phải chui ra.

“Xảy ra việc gì?” Mã Lệ liền vội vàng hỏi.

Mã Nghiên: “Không thấy.”

Mọi người: “...”

“...Không thấy chị quay về làm gì?” Mã Lệ gào thét.

“Mã Lệ, hay là cô đi đi.” Trần Vũ nói đỡ.

“Thật là…Không nhờ vả được cái gì cả.”

Mã Lệ than thở một câu, bất đắc dĩ mà chen chúc vào trong đám người.

Ước chừng mười phút sau, sắc mặt khó coi trở lại.

Trần Vũ: “Thật giống như là không phải chuyện tốt.”

“Đúng rồi.” Mã Lệ giơ ngón trỏ lên: “Anh Vũ, nói cho mọi người một cái tin tức xấu.”

“Nói.”

“Thành phố Trường Lĩnh không đi được.”

“Võ giả cấp 5 trở lên, liền hai người.” Trần Vũ nhướng mày: “Xem ra Hội Công Bình không giữ được.”

“Ừ. Nhưng chúng ta làm sao bây giờ?”

“Cô có ý kiến gì không?”

“Tôi…”

Mã Lệ lời còn chưa dứt, Trần Tư Văn liền mở miệng cắt ngang: “Tôi đề nghị, về nhà.”

“Cút.”

Trần Vũ đẩy Trần Tư Văn ra, nói với Mã Lệ: “Tiếp tục, đề nghị cái gì?”

“Anh Vũ, anh nhất định, khăng khăng, chắc chắn phải đi thành phố Trường Lĩnh sao?”

“Đúng.”

“Vậy chúng ta liền đi thuê phương tiện giao thông đi đi.”

“Thuê xe?”

“Thuê mấy xe LOW a.” Mã Lệ lấy điện thoại di động ra, gọi một cuộc điện thoại, nháy mắt với Trần Vũ mấy cái: “Thuê máy bay.”

…

Đông Bắc.

Ở vùng đất đen rộng lớn này, Mã Lệ cũng không có bao nhiêu công

tác.

Nhưng mối giao thiệp mà cô có thật sự rất rộng, hoặc là thông qua bạn bè, liên lạc một nhánh công ty máy bay để thuê.

Do các cơ quan chính quyền địa phương gần như sụp đổ nên không cần xin đường bay nữa. Chỉ phải trả tiền, muốn bay như nào liền bay như thế.

Túi của mọi người ném xuống, trả tiền xong, thuận lời ngồi vào trong buồng máy bay, chờ đợi tín hiệu hướng dẫn.

“Không tồi.”

Trần Vũ ngồi vào vị trí chính giữa của máy bay trực thăng, hài lòng gật đầu: “Quả nhiên mang theo cô đi cùng là chính xác.”

Mã Lệ đắc ý: “Anh tuyệt đối có thể tin tưởng vào Mã Lệ tôi.”

Chương 620: Dị cảnh Trường Lĩnh (3)
Chương 620: Dị cảnh Trường Lĩnh (3)

“Tôi muốn về nhà…” Trần Tư Văn ngồi một bên cúi đầu lầm bầm: “Chúng ta tới đây, rốt cuộc là vì cái gì?”

“Chị sao lại đột nhiên muốn trở về như vậy?” Trần Vũ nghi ngờ.

“Cơ thể không thoải mái.” Trần Tư Văn che cổ: “Không biết vì sao, càng ngày càng có thể ngủ, cảm thấy ngủ được cũng rất tốt. Nhưng mà cổ rất đau, có vẻ giống như là sái cổ, nhưng mà không phải sái cổ.”

“Sao lại như vậy?” Trần Vũ cau mày.

“Không biết. Hơn nữa sáng sớm hôm nay dậy sớm, hai chiếc tất không biết biến đi nơi nào, trí nhớ thật là quá kém. Hà…” Trần Tư Văn hà hơi, đặt tay lên chóp mũi ngửi một cái: “Trong miệng cũng có mùi là lạ.”

“Xem ra thật đúng là mệt chết rồi.” Mã Lệ vỗ vỗ bả vai của Trần Tư Văn: “Anh Vũ, nếu không thì đưa chị trở về đi.”

“Không được.” Trần Vũ cự tuyệt một cách quả quyết: “Để cho cô ấy trở về một mình, quá nguy hiểm.”

“Đúng vậy.” BB khôn khéo gật đầu: “Chị trở về, quá nguy hiểm.”

“Có thể ngồi tốc hành Trung Thông trở về.” Mã Lệ đề nghị.

“Vậy không bằng trực tiếp tìm một khối đất đào sẵn hố chôn cho cô ấy. Đỡ cho việc đến thi thể chúng ta cũng không tìm được.”

“Em trai, cậu nói chuyện thật là dễ nghe. Chị vô cùng vui vẻ…”

Trong lúc mọi người đang trò chuyện, người điều khiển máy bay đã tới.

Đầu tiên là hắn chào hỏi mọi người một cách thân thiện, sau đó ngồi vào ghế điều khiển, làm một loạt thao tác vô cùng rắc rối.

“Ông ——”

Động cơ máy bay trực thăng nổ ầm ầm.

Cánh quạt chính từ từ chuyển động. Những tiếng ồn đinh tai nhức óc bắt đầu vang lên.

“Bịt tai, đeo lên!” Mã Lệ kinh nghiệm phong phú, cầm lên cái bịt tai màu đen phía sau chỗ ngồi, đeo lên trên đầu.

Mọi người cũng bắt chước, cũng rối rít đeo bịt tai lên.

“Các quý khách.” âm thanh của người điều khiển truyền tới từ bên trong ống nghe: “Mục tiêu là thành phố Trường Lĩnh. Trước khi cất cánh có một số mục lưu ý, điều thứ nhất, có ai đi vệ sinh không?”

Thấy mọi người yên lặng, người điều khiển tiếp tục nói: “Thứ hai, không được đội mũ và quàng khăn. Các cô gái chú ý váy vóc, đi giày thật chắc. Trong quá trình di chuyển, nếu có đồ vật bị thổi bay, xin đừng đột nhiên đứng dậy để đi nhặt.”

“Thứ ba, mời thắt chặt dây an toàn, thuận tiện nhìn một một chút chỉ dẫn an toàn ở bên cạnh, nếu như có vấn đề gì tùy lúc có thể…”

Giảng giải, kéo dài năm phút.

Với sự điều khiển của nhân viên làm việc dưới mặt đất, chiếc máy bay dần dần cất cánh.

“Thịch thịch thịch ——”

Máy bay trực thăng vượt qua từng tầng từng tầng không khí mà chậm rãi bay lên cao.

Đợi đến khi bay đến độ cao tiêu chuẩn, đã ổn định, Mã Lệ liền điều chỉnh tín hiệu của bịt tai sang mọi người, che chắn người điều khiển.

“A lô? Mọi người có thể nghe thấy không?”

Trần Vũ ra hiệu số “1”.

Mã Nghiên, Trần Tư Văn cũng rối rít gật gật đầu.

“Phương tiện di chuyển trên không này, mặc dù tốc độ nhanh, nhưng tương đối nguy hiểm. Rất dễ dàng gặp phải thú dị biến biết bay.” Mã Lệ sắc mặt nghiêm túc: “Cho nên, một khi phát sinh tình huống bất ngờ, chúng ta phải lập tức nhảy xuống máy bay. Để đề phòng bị thương bởi cánh quạt, lúc nhảy xuống máy bay, nhất định phải lấy sức mà bật ra xa. Nhảy ra càng xa càng tốt.”

“Nhưng lực là hỗ trợ lẫn nhau.” Trần Vũ chỉ dưới chân: “Bật ra, đừng đạp xuống sàn.”

“Đúng vậy. Tốt nhất là đạp vách tường bên kia. Sau đó mọi người đều đeo dây an toàn lên lưng đi.”

Mọi người bắt đầu mặc vào túi nhảy dù.

BB nghiêng đầu nhìn về phía Trần Vũ: “Đại nhân, chúng ta cũng phải mặc sao? Cái mông của ngài không phải sẽ…”

“Bốp!”

Nói xong được một nửa, BB liền bị Trần Vũ kinh hoảng mà bịt miệng lại.

“Này thì…”

Ba người Mã Lệ, Mã Nghiên, Trần Tư Văn cùng nghi ngờ mà nhìn chằm chằm vào Trần Vũ,

Trần Vũ: “...”

“Cái mông của cậu bị làm sao?” Trần Tư Văn hỏi.

“Trĩ…Bị bệnh trĩ.”

“Loại chuyện này, tại sao lại nói cho BB?” Trần Tư Văn truy hỏi.

“A…Cô ấy tò mò.”

“Anh Vũ, từ rất lâu rồi tôi liền muốn hỏi anh.” Mã Lệ quan sát BB từ trên xuống dưới: “Cô gái nhỏ này, không phải người bình

thường đúng chứ? Hơn nữa hành động đi thành phố Trường Lĩnh rất nguy hiểm, tại sao phải mang theo cô ấy?"

Trần Vũ: "..."

Trần Tư Văn: Chằm chằm.

Mã Lệ: Chằm chằm.

Trần Vũ: "Nghe nói chưa? Simba sắp quay trở lại rồi."

"...Cậu không cần thay đổi chủ đề một cách cứng ngắc như vậy đâu!"

…

"Cảnh báo, cảnh báo. Có một chiếc máy bay trực thăng đi về hướng thành phố Trường Lĩnh."

Ngoại ô phía bắc Băng thành.

Trong một tòa nhà ẩn nấp dưới lớp tuyết đọng, người đàn ông đang tiến hành liên lạc cùng tổ chức qua công cụ truyền tin đặc thù.

Không biết bắt đầu từ lúc nào.

Nơi hoang dã, lại không có tín hiệu.

Vì vậy, nếu muốn tiến hành trao đổi thông tin, trừ khi ở bên trong thành, cũng chỉ có thể dựa vào xung quanh thành phố.

"Đã nhận được. Báo cáo mô hình máy bay trực thăng."

Nghe tiếng, người đàn ông lập tức đem mô hình máy bay trực thăng báo cáo lên.

Chương 621: Dị cảnh Trường Lĩnh (4)
Chương 621: Dị cảnh Trường Lĩnh (4)

“Có bao nhiêu người trên máy bay?”

“Tin tức từ trong thành truyền đến, tổng cộng có bốn người.”

“Tính luôn cả người điều khiển máy bay sao?”

“Hả?” Người đàn ông nghi ngờ: “Người điều khiển kia… Cũng tính là một người sao?”

“...Được rồi, đã biết”

“Được.”

Đường truyền tin cắt đứt.

Sau khi dừng lại mấy giây, người đàn ông một lần nữa gửi đi một tin nhắn khác: “Đội quân mỹ thiếu nữ, hành động.”

“...Rõ.”

“Brừm brừm ——”

Bên ngoài căn phòng, bên trong một nhà để xe kín đáo.

Một chiếc xe SUV chở đầy những thiếu nữ xinh đẹp, xuất phát đuổi theo máy bay trực thăng…

…

…

“Thiên chi nhai, Địa chi giác.”

“Tri giao nửa thưa thớt…”

Từng đợt tiếng ca thăm thẳm bay bổng trong tiếng cánh quạt ồn ào, gió lạnh thổi mạnh qua trên bầu trời.

“Một bình rượu đục tận dư hoan.”

“Tịch Dương sơn, bên ngoài núi…”

“Tốt!”

“Ba ba ba…”

Mã Nghiên ngồi bên trong trực thăng, bên cạnh nồi lẩu nóng hổi, vui vẻ vỗ tay: “Quá hay luôn.”

“Khụ khụ.” Trần Vũ hắng giọng một tiếng, rồi gắp lên một miếng thịt lừa dầu cay, đưa vào trong miệng và nhìn về phía Mã Nghiên: “Chị Mã, ngươi nói là quá hay, tức là ăn ngon hay là nghe hay?”

Mã Nghiên quơ quơ đôi đũa: “Vừa hay, vừa ăn ngon. Đều tốt! Đều tốt!”

“Ha ha ha…”

Trần Vũ nuốt đồ ăn trong miệng xuống, rồi bưng lên ly đế cao đong đưa rượu đỏ trong đó và nghiêm mặt nói: “Trần mỗ vào Nam ra Bắc, văn cũng biết mà võ cũng giỏi, ta dựa vào đó mà sinh tồn. Không chỉ ăn uống vui chơi mà càng phải phong hoa tuyết nguyệt.”

Trần Tư Văn đang bưng bát ăn, liếc mắt.

Vẻ mặt Mã Lệ không cảm xúc.

BB thì đang hiếu kỳ nhìn đồ ăn đang sôi trong nồi.

Chỉ có người phi công phía trước, muốn nói lại thôi: “Quý…Quý khách, trên máy bay trực thăng không được ăn lẩu.”

Trần Vũ: “Ngậm miệng.”

Phi công: “...Vâng.”

“Đang!”

Mã Nghiên cụng ly với Trần Vũ, đôi mắt đẹp của nàng chuyển động: “Phong độ của Vũ ca có thể so với gió lớn, với mây bay.”

“Cục cức!” Mã Lệ nhịn không được nữa, nàng mở miệng: “Trên trực thăng mà vừa ăn lẩu, vừa hát hò, các ngươi không cảm thấy không được bình thường sao?”

“Có chỗ nào không bình thường? Việc này rất hợp lý mà.”

Trần Vũ nhấp nhẹ rượu đỏ, đảo mắt nhìn ra phong cảnh ngoài cửa sổ, cao giọng: “Người sống một đời, để ý tới tiểu tiết làm gì? Cảnh đẹp thế này thì nên làm một câu thơ! Phải có gió, phải có thịt, phải có nồi lẩu, phải có sương mù, phải có gái đẹp, phải có con lừa.”

“Ba~ ba~!”

Mã Nghiên đứng dậy, hưng phấn vỗ tay: “Hay, hay hay.”

“...Quý khách.” Phi công không nhịn được mở miệng một lần nữa: “Làm phiền đảm bảo sự cân bằng trên máy bay.”

“Có nghe hay không?” Trần Vũ trừng mắt Mã Nghiên một cái: “Đứng lên làm gì? Mất thăng bằng kìa.”

“Ây da.”

Mã Nghiên hết hồn, vội vàng muốn ngồi xuống thì lại bị Trần Vũ ngăn lại.

Trần Vũ: “Ngươi đứng đấy, chúng ta ngồi thì mất cân bằng, vậy chúng ta cũng đứng lên thì cân bằng chứ gì?”

Phi công: “...”

“Bắt đầu, bắt đầu.” Trần Vũ đứng dậy và phất tay: “Cùng nhau ăn đi! Cùng nhau hát đi! Người anh em Phi công, ngươi ăn luôn nhé.”

Phi công: “Quý khách, trách nhiệm của ta là đưa các vị an toàn đến Thành phố Trường Lĩnh. Ta, không được ăn.”

“Sưu!”

“Sưu sưu sưu – –”

Phi công vừa nói xong thì nghe từ xa một loạt âm thanh chát chúa

ập tới!

“Đạn đạo!” Sắc mặt Trần Vũ bỗng biến đổi, lập tức phát động kình khí, bỗng nhiên cõng BB xông ra ngoài cabin.

“Soạt…”

Lặp tức đụng nát cửa khoang bằng kim loại.

Ngoại trừ phi công, thì mấy người ở đây đều là Võ giả.

Tốc độ phản ứng rất nhanh, trong từng đoàn từng đoàn kình khí nở rộ, lần lượt nhảy ra ngoài.

“Oanh!”

“Ầm ầm…”

Một giây sau, máy bay trực thăng lập tức nổ thành quả cầu lửa.

Bốn người Trần Vũ bay trên không trung, điều chỉnh cân bằng quan sát bốn phía. Hắn thấy Trần Tư Văn, Mã Lệ, Mã Nghiên đều nhảy ra được khỏi máy bay, lúc này mới thở phào trong lòng.

Nhưng bởi vì mỗi người dùng lực không giống nhau nên có người xa có người gần.

Trong đống đổ nát xung quanh, Trần Vũ nhìn cảnh vật chung quanh rồi chỉ hướng phía dưới một ngọn núi trụi lủi và la to: “Chút nữa, tập hợp trên núi đó!”

Do gió lớn đập vào mặt, không tiện mở miệng.

Mã Lệ, Mã Nghiên và Trần Tư Văn vẩy tay ra hiệu là đã nghe được.

“Chú ý! Dưới đất có thể sẽ tiếp tục gặp đánh lén.”

Đám người phất tay một lần nữa.

Trần Vũ dặn dò xong xuôi thì quay đầu hướng BB và nói: “Bung dù.”

“Còn rất cao, bây giờ bung dù luôn hả?”

“Ừm.” Trần Vũ gật đầu: “Ta cần một người cuối cùng đáp xuống, cũng là người có thể thấy được vị trí đáp của mọi người.”

“Được.”

BB đưa tay kéo dây thừng xuống.

“Phanh – –”

Dù lặp tức bung ra, làm cho thân thể BB bỗng nhiên dừng lại.

Nàng ôm thật chặt Trần Vũ, nên cũng kéo theo Trần Vũ cùng “dừng” lại trên không trung.

“Ong ong ong…”

Mảnh vỡ của máy bay trực thăng bốc cháy trên không, rơi xuống càng lúc càng nhanh, cuối cùng xoay tròn rồi đâm vào trong rừng.

Ngọn lửa đang yếu dần lại một lần nữa bốc cháy chói mắt.

“Oanh!”

Hai giai sau, tiếng nổ đinh tai nhức óc mới truyền đến tai đám người Trần Vũ.

Chương 622: Dị cảnh Trường Lĩnh (5)
Chương 622: Dị cảnh Trường Lĩnh (5)

“Soạt.”

Sau nửa ngày, Trần Vũ mới hạ xuống đất, dây dù bị vướng lại trên cây, treo ở trên không.

BB không đợi hắn mở miệng, rút ra kiếm dài, một nhát cắt đứt dây thừng. Trong lúc hai người rơi tự do, sử dụng “Thoáng hiện” ổn định đứng trên mặt đất.

“GOOD.”

Trần Vũ “ăn ý” giơ ngón tay cái với BB, rồi phát động kình khí, dùng tốc độ nhanh nhất đi tới trước.

Lúc nảy trước khi hạ xuống, hắn thấy cách hắn gần nhất là Mã Nghiên.

Kế đó là Mã Lệ.

Cuối cùng nhảy xa nhất, bay xa nhất là Trần Tư Văn…

“Cái đồ ngu này.”

Trần Vũ vừa chạy vừa mắng mỏ: “Dùng lực kiểu này là muốn trực tiếp nhảy về Thanh Thanh luôn hay sao.”

“Ầm!”

“Thùng thùng…”

Đường núi rừng rất khó đi, Trần Vũ chọn lựa cách chạy thẳng tới.

Được kình khí bảo hộ, hắn giống như là một cái máy ủi đất, những nơi hắn chạy qua, cây cối gãy ngang.

Trần Vũ rất nhanh xông ra khỏi rừng rậm, đi vào một cái đường giữa rừng núi, phát hiện một chiếc xe việt dã dừng sát bên đường.

Có một người phụ nữ như là "Yêu viên to lớn" đứng trên nóc xe.

Phụ nữ trông thấy Trần Vũ thì không chút do dự, giơ một chiếc búa lên, đạp lên "Nữ Vương" giày cao gót, nhấc lên cái đùi khỏe mạnh mang vớ cao màu đen, đánh tới hung ác: "Hây a!"

"Võ giả cấp 4..."

Hai mắt Trần Vũ nhắm lại, lập tức sử dụng Võ kỹ [Tín ngưỡng chi dược].

Sau khi có được [Tăng cường trạng thái], tay phải hắn nắm kiếm dài, tay trái vỗ võ cái mông BB.

BB hiểu ý, hai người tốc độ nhanh chống giao tiếp với nhau, quyết đoàn khởi động kỹ năng mainboard.

"Bạch!"

Không gian có chút vặn vẹo, Trần Vũ tự nhiên biến mất.

Khi hắn một lần nữa hiện ra thân hình, là ở phía sau người "phụ nữ lực lưỡng".

Thân thể người phụ nữ chấn động mạnh, rồi cứng ngắc tại chỗ.

Một giây...

Ba giây...

Năm giây sau...

To lớn thân thể, máu tươi phun ra, chia năm xẻ bảy.

"Sặc."

Trần Vũ dừng trong chốc lát rồi rút ra kiếm dài, ánh mắt nhìn cái chân mang tất còn đang co giật trong vũng máu, sau đó quay người chạy về hướng Mã Nghiên.

Thực lực của bản thân hắn + kỹ năng không gian + kiếm của BB, bây giờ hắn đã có thể nhẹ nhàng chém giết Võ giả cấp 4.

Nhưng điều kiện tiên quyết là đối thủ không hiểu rõ tình báo về hắn…

“Đại nhân, thấy rồi! Chị Mã Nghiên!” Chạy không bao lâu thì BB mở to mắt, nhìn xuyên tường thẳng về phía trước.

Trần Vũ đổi hướng một chút, tiếp tục chạy nửa phút thì quả nhiên thấy được Mã Nghiên.

Lúc này, xung quanh Mã Nghiên có bốn tên “phụ nữ lực lưỡng.”

Hai tên cấp 4.

Hai tên cấp 3.

Hai bên đang trong trạng thái giằng co.

“Vũ ca, ngươi đến rồi.” Mã Nghiên đẩy gọng kính, vui vẻ nói.

“Một tên Võ giả cấp 2?” Trong đám phụ nữ lực lưỡng có một người đàn bà đanh đá đứng đầu, bĩu môi nói: “Chịu chết à?”

“Các ngươi là ai?”

Trần Vũ chọn vị trí và đứng thẳng, hắn và Mã Nghiên dựa lưng vào nhau.

“Chúng ta là một trong những nhóm bộ đội đặc chủng của Hội Công Bằng.” Đàn bà đanh đá duỗi ngón tay cái, chỉ vào cơ ngực khỏe mạnh của mình: “Mỹ nữ tráng sĩ.”

Trần Vũ: “…”

Mã Nghiên: “…”

BB hiếu kì quan sát, nhìn quanh vài lần: “Đại nhân, đây là giới tính không nam không nữ như ngài nói đó hả?”

“…Đánh rắm!” Đàn bà đánh đá bỗng nhiên gào thét: “Chúng ta là mỹ nữ! Nữ!”

Giọng nói to rõ, chấn động lá rụng bay tứ tung xung quanh.

“Các ngươi…Đừng có chà đạp cái từ “Mỹ thiếu nữ” được không?”

Trần Vũ rút kiếm dài ra, hạ thấp trọng tâm xuống, chậm chậm đi tới và chuẩn bị phát động thế tấn công.

Lần ám sát này có rất mạnh tính nhắm vào.

Hắn không biết được ngoại trừ đạn đạo và bộ đội “phụ nữ lực lưỡng” thì còn có lực lượng khác của Hội Công Bằng tham gia vào hay không.

Nên hắn nhất định phải đánh nhanh thắng nhanh.

Mã Nghiên nhìn động tác của Trần Vũ cũng phối hợp mà tiến lên.

“Một tên cấp 2, một tên cấp 3, bao vây chúng ta? Còn muốn chủ động tấn công?”

Đán bà đanh đá cười lạnh rồi giơ lên Búa Khai Sơn và rống to: “Tiểu Liên Thanh Hương, Tiểu Ngọc.”

“Có!” Người phụ nữ trung niên mặc áo dài cồng kềnh đứng bên trái, âm thanh chấn động như sấm.

“Ừm có!” Người phụ nữ trung niên mặc trang phục JK bên phải cũng khí thế hào sảng.

“Các ngươi giải quyết hai tên nhóc con cấp 2 kia, ta và tiểu bách hợp cùng giết tên cấp 3.”

“Rõ!”

“Bắt đầu đi…”

Lời nói chưa hết, Mã Nghiên đột nhiên vung tay lên: “Đánh lén!”

Vôi phấn đỏ bắn ra đầy trời, che mờ con mắt của bốn tên phụ nữ lực lưỡng.

Cơ hội tốt như vậy, Trần Vũ làm sao có thể phí phạm? Hắn lập tức cầm kiếm đánh tới đang mò mẫm người đàn bà đanh đá.

“Đánh lén!”

“Bá bá bá…”

Trong khi kiếm ảnh lập lòe, quân đội mỹ thiếu nữ lặp tức bị cắt đổ như lúa mạch, ngã xuống đất mất mạng.

“Vũ ca!” Mã Nghiên vỗ vỗ vôi trên tay, ba chân bốn cẳng chạy lại sát Trần Vũ, hưng phấn: “Ca ca trâu bò thật.”

“Ngươi mới trâu bò, vôi ở đâu ra vậy?”

“Ăn đồ nướng, được tặng tinh bột mì.”

Trần Vũ: “?”

Chương 623: Dị cảnh Trường Lĩnh (6)
Chương 623: Dị cảnh Trưởng Lĩnh (6)

Mã Nghiên hát nói: “Tinh bột mì nướng, tinh bột mì nướng, để ngươi ăn vào chân chính hóa vôi…”

Trần Vũ: “...Cái này con mẹ nó nhà hắn.”

Hắn cúi đầu kiểm tra thi thể của đám phụ nữ.

Trần Vũ xác định đều chết hết thì hỏi BB: “Chị của ta ở đâu? Có nhìn thấy không?”

“Ta nhìn thấy, ở phía trước, chị Mã Lệ và chị Tư Văn gặp nhau ở một cái đường bên cạnh núi.”

“Đường bên cạnh núi…Nơi này không phải có một cái đường núi thôi à?”

Suy nghĩ xong, Trần Vũ vẫy tay với Mã Nghiên, quay lại vị trí xe việt dã.

Mã Nghiên vội vàng đi theo, vừa chạy vừa nghi ngờ dò xét BB: “Ngươi…Có thể nhìn xuyên?”

BB nghe vậy thì gật đầu: “Đúng vậy, Chị Mã.”

“...Ta là Mã Nghiên.”

“Chị Mã Nghiên.”

“Nhìn xuyên…” Mã Nghiên cẩn thận nhìn hai mắt BB: “Là Võ pháp đặc biệt nào hả?”

“Không phải, là…”

“Không nên nói.” Mặt Trần Vũ bình tĩnh, xen ngang câu trả lời của BB: “Biết quá nhiều, không tốt.”

“Ừm.” Mã Nghiên liên tục gật đầu: “Ngươi lớn, ngươi nói gì cũng

đúng.”

Trần Vũ: “?”

Đi theo đường cũ, ba người rất nhanh đi tới chỗ chiếc xe việt dã.

Trần Vũ xoay người, theo cửa mở ngồi vào trong xe, ném hết các loại tất chân, tất lưới, vớ này kia của “mỹ thiếu nữ” phía sau kính chắn gió, sau đó vặn chìa khóa, khởi động xe.

“Phanh.”

Mã Nghiên việc tốt không nhường ai, ngồi vào ghế phụ, thắt dây an toàn: “Ca ca.”

“Ừm?” Trần Vũ đạp chân ga, quay đầu nghi hoặc.

“Bạn gái ngươi biết hai chúng ta đi chung một chiếc xe, nàng có ghen không?”

Trần Vũ: “...”

Đường đi quanh co, Trần Vũ chạy xe việt dã, đi tới đường núi gặp Trần Tư Văn và Mã Lệ.

“Tuýt tuýt!”

Đầu Trần Vũ thò ra ngoài, bấm kèn xe: “Lên xe.”

Hai người Trần Tư Văn nghe tiếng xe, nhìn thấy xe việt dã thì sững sờ rồi vội vàng chạy tới.

“Vũ ca, sao ngươi tìm được xe vậy?” Mã Lệ hỏi.

“Lúc nảy bị Hội Công Bằng đánh lén, là xe của bọn họ.”

“Có bị thương không?” Trần Tư Văn ngồi vào xe, rồi vội vàng hỏi.

“Không có gì.” Trần Vũ khoát tay, không thèm để ý: “Các ngươi đều an toàn à? Không bị đánh lén hả?”

“Không có.” Trần Tư Văn lắc đầu.

“Xe Hội Công Bằng…”

Mã Lệ nhíu mày, ngồi một bên suy tư, rồi cúi xuống sàn xe kiểm tra, sắc mặt thay đổi: “Chị, ngươi tới đây.”

“Sao vậy?” Mã Nghiên xuống xe và nghi hoặc.

“Dưới gầm xe có thuốc nổ.”

Trần Vũ và Trần Tư Văn nghe vậy thì ngạc nhiên, sau đó nhanh chóng xuống xe, lùi lại mấy bước.

“Xe của quân địch, là không thể tự tiện ngồi.” Mã Lệ nghiêm túc nói với Trần Vũ.

“Đã tiếp thu.” Trần Vũ chắp tay.

Hắn đúng là không để ý chuyện này.

“Chị, bom này ngươi có thể phá không?” Mã Lệ hỏi Mã Nghiên.

“Cái gì mà ta không thể phá?”

Mã Nghiên nói xong, thể hiện ra phong độ chuyên gia, chui vào gầm xe, chưa tới nửa phút đã tháo thuốc nổ ra: “Bom điều khiển, đang ở trạng thái chờ.”

“Bởi vị ở hoang dã, không thể bắt được tín hiệu.” Trần Vũ nói.

“Không sai.” Mã Nghiên gật đầu, đưa thuốc nổ ra: “Cho nên thuốc nổ này, chắc là chúng giữ lại, đợi đến chúng ta đi tới thành phố Trường Lĩnh thì cho nổ. Các ngươi nhìn bụi bặm phía trên này, chắc là nhóm quân đội kia cũng không biết đã bị gài bom.”

“Thật là ác độc.” Trần Vũ híp mắt: “Lấy Võ giả cấp 4, cấp 3 làm mồi dụ.”

“Bên trong Hội Công Bằng, dù là Võ giả đẳng cấp cao hay thấp đều có thể hy sinh làm mồi nhử.” Mã Lệ nhún vai: “Từ điểm này có thể nói Hội Công Bằng đúng là công bằng.”

Mã Nghiên mặc kệ, ném thuốc nổ đi rồi ngồi vào trong xe: “Đi

được rồi, tất cả lên đi."

"Còn…Còn thuốc nổ không?" Trần Vũ hơi chần chờ.

"Quả bom vừa rồi đã có thể nổ cả một tòa nhà cao tầng, còn cần thuốc nổ khác nữa à?"

Mọi người lại ngồi vào xe.

Trong lòng Trần Vũ vẫn còn sợ hãi khởi động xe, chầm chậm tiến lên: "Xem ra bên Hội Công Bằng, đã cực kì gấp gáp, mặc kệ có phải hay không quân đội của chính phủm chỉ cần ai đi về phía Trường Lĩnh thì đều bị công kích."

"Cách bọn hắn công kích có chút vấn đề." Mã Lệ ngồi sau, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển: "Mấy phát đạn đạo ngay cả chúng ta còn né được, đừng nói là những lính đặc chủng, tinh anh ở Thượng Hải tới, vậy thì công kích có ý nghĩa gì?"

"Đúng." Mã Nghiên xen vào: "Những Võ giả đánh lến kia, đẳng cấp cao nhất chỉ là cấp 4, mặc dù xe có gắn bom, coi như là có chuẩn bị ở phía sau, nhưng những thủ đoạn này chắc chắn không đối phó được với cao thủ của chính phủ."

"Cho nên chuyện này có chút kỳ lạ." Mã Lệ vuốt ve cái cằm: "Nếu nói Hội Công Bằng không có âm mưu, đánh chết ta cũng không tin."

"Nếu không…" Trần Tư Văn nghe xong thì trong lòng run sợ: "Nếu không chúng ta trở về đi, đi về Thanh Thành."

"Không về." Trần Vũ cự tuyệt: "Ông đây muốn bắt cướp."

"Bắt cướp? Hội Công Bằng?"

"Đúng, Hội Công Bằng chính là cướp!"

Trần Vũ kích động: "Còn có luật phát hả? Còn có nguyên tắc sao? Gió lớn nổi lên, mây bay bốn hướng, an đắc mãnh sĩ hề bốn phương! Hội Công Bằng, dù là thế nào cũng phải diệt! Không diệt không được! Các ngươi nghĩ đi, nếu ngươi mang theo bạn bè đồng đội đi ra khỏi thành, ăn nồi lẩu, hát vài bài, tự nhiên bị nổ banh

xác thì sao?”

Chương 624: Dị cảnh Trường Lĩnh (7)
Chương 624: Dị cảnh Trường Lĩnh (7)

Đám người: "..."

"Cho nên, không còn Hội Công Bằng thì mới là thời gian yên bình."

Dám người: "..."

"Oán giận! Oán giận! Thật là oán giận!" Mã Nghiên cũng bị kích thích, đột nhiên vỗ tay.

"...Tiểu Vũ, đừng ngắt lời ta, ngươi biết ta muốn hỏi là, đến nơi nguy hiểm như vậy rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

Trong xe im lặng hồi lâu.

Trần Vũ mới nhìn Trần Tư Văn: "Làm chuyện ta phải làm."

"Cái gì là chuyện phải làm?"

"Chính là…Chuyện phải làm."

"..."

Trần Tư Văn nhìn ra sự kiên định trong mắt Trần Vũ, nàng im lặng lúc lâu, cuối cùng thở dài.

"Đông!"

Sau đó, xe việt dã bị lọt xuống khe.

Mã Lệ: "Mẹ nó, ngươi lái xe không nhìn đường mà lại đi nhìn con em ngươi à?"

Trần Vũ: "....Là chị của ta."

…

…

Thành phố Trường Lĩnh cách Băng Thành hơn bốn trăm cây số.

Đây là một thành phố nhỏ với dân số không quá nửa triệu người.

Sau khi trực thăng tập kích bị hỏng, Trần Vũ lái xe việt dã chạy một đường như bay, rốt cuộc trước khi trời tối, chạy tới ngoại thành.

Dọc theo quốc lộ thẳng tắp, không mất bao lâu, mọi người đã nhìn thấy bóng dáng mơ hồ của tường thành.

Thấy cả những người dân miền Nam chạy nạn.

“Ken két…”

Dừng xe ở ven đường, Trần Vũ thò nửa người ra ngoài cửa sổ, ngăn lại nhóm người qua đường, hỏi han: “Đồng chí, các ngươi đang đi đâu vậy?”

“Đi đâu chẳng được.” Trong đám người, một người đàn ông vẻ mặt thờ ơ trả lời: “Chỉ cần tránh xa nơi này.”

Nghe vậy, Trần Vũ gật đầu, đưa mắt nhìn nhóm người này đi xa, hắn rụt người lại, móc ra một điếu thuốc đốt lên: “Xem ra tình huống trong thành rất không ổn.”

“Chúng ta vào chứ?” Mã Lệ hỏi.

Trần Vũ hít sâu một hơi khói: “Mã Lệ, cô có người ở Trường Lĩnh không?”

“Không, nhưng có thể tìm thấy những người giúp việc.”

“Được.” Vứt điếu điếu thuốc vừa mới hút, hắn nhấn ga, chậm rãi chạy về cửa thành: “Sau khi vào thành, tìm chỗ ở, cô giúp ta chuẩn bị một ít đồ.”

“Chuẩn bị cái gì?”

“Đến lúc đó ta sẽ nói cho cô biết, bây giờ nên nghĩ cách làm sao vào thành trước đã.”

Mười phút sau, xe việt dã cách cửa thành ngàn mét.

Xuyên qua kính chắn gió, có thể nhìn thấy rõ ràng dấu vết chiến tranh xung quanh tường thành.

Cửa thành trên lầu treo hai cỗ thi thể không đầu, ở gió lạnh thổi qua, từ từ lắc lư.

Đạp thắng xe, Trần Vũ nói với BB: “Nhìn xem phía sau cửa thành có gì.”

“Có quân đội.” BB chăm chú quan sát: “Hơn ba trăm người.”

“Bọn họ đang đeo vũ khí nóng hay lạnh?”

“Cả hai.”

“Võ giả và binh lính hỗn hợp ư.” Trần Vũ híp mắt.

“Cô bé, mắt em có nhìn xuyên thấu à?”, Mã Lệ ngạc nhiên.

Trần Tư Văn ở một bên cũng vừa ngạc nhiên vừa bối rối.

“Vâng.” BB gật đầu: “Có thể nhìn xuyên thấu.”

Trên ghế lái phụ, Mã Nghiên liếm môi, liếc mắt nhìn Trần Vũ: “Nếu ta cũng biết nhìn thấu thì tốt rồi.”

Trần Vũ: “...”

“Đúng rồi BB, em có thể nhìn rõ anh mặc đồ lót màu gì không?”

BB quay đầu đánh giá Mã Nghiên, nghi hoặc nghiêng đầu: “Màu da?”

“Sai rồi, chị không mặc đồ lót. Ha ha ha…”

Mọi người: “...”

“Xoẹt!”

Không biết Trần Vũ từ đâu lấy ra một cuộn băng dính, xé xuống một dải dài dán lên miệng Mã Nghiên. Sau đó nói với BB: “Mặc kệ

cô ấy, ngươi nói xem trang phục của bộ đội là trang phục thống nhất à?"

"Không phải." BB lắc đầu: "Ăn mặc rất lộn xộn."

Vậy hẳn là Hội Công Bằng.

Đẩy cửa xe, Trần Vũ nhảy xuống xe việt dã: vỗ "Ầm ầm" lên cửa sổ: "Đều xuống cả đi."

"Không đi qua cổng à?" Mã Lệ hỏi.

"Đúng. Xem ra thành Trường Lĩnh bây giờ chỉ có thể ra không thể vào, đi từ cửa thành không an toàn lắm. Chúng ta đi vòng qua."

"Haiz.." Trần Tư Văn thở dài: "Chúng ta mạo hiểm như vậy rốt cuộc vì cái gì?"

Dưới sự dẫn dắt của Trần Vũ, mọi người vứt bỏ xe việt dã, tiến vào rừng thông phủ đầy tuyết đọng. Đi vòng quanh tường thành tìm một vị trí thuận tiện để lẻn vào.

Trời dần tối.

Nhóm người Trần Vũ tìm được một chỗ chân tường hoang vu.

Ngồi xổm dưới chân tường, Trần Vũ hạ giọng nói: "BB, có thể xác định nơi này không?"

BB gật đầu: "Phía sau bức tường là nhà máy bỏ hoang, không có ai."

"OK, vậy là xong."

Búng tay một cái, Trần Vũ rút trường kiếm ra, trong cái nhìn chăm chú của nhóm người Trần Tư Văn, chém "vun vút" mấy kiếm.

Bức tường không có gì thay đổi.

Nhưng khi Trần Vũ hung hãn đá một cái vào bức tường vừa cắt, một lỗ trống vuông vức xuất hiện, kích thước vừa đủ cho người trưởng thành bò vào.

“ta vào xem trước, các cô đuổi theo.”

Nói xong, Trần Vũ khom lưng, bò vào trong lối đi.

“Lỗ chó.” Mã Nghiên đột nhiên mở miệng.

“...” Động tác bò sát của Trần Vũ chợt dừng lại. Một lát sau, lui trở lại, vỗ mạnh một cái lên trán Mã Nghiên: “Chó má! Băng dính đâu? Xé xuống lúc nào?

“Tự rơi rồi.”

“Cô bò trước!”

“Ai.. ai bò trước, đây đúng là lỗ chó mà.” Mã Nghiên lầm bầm, khom người chui vào lỗ trống: “Á… Xong rồi, mông kẹt bên ngoài rồi.”

Trần Vũ: “...”

Mọi người: “...”

Chương 625: Dị cảnh Trường Lĩnh (8)
Chương 625: Dị cảnh Trường Lĩnh (8)

“Lúc này ai muốn làm gì ta, ta không có cách nào phản kháng.”

Mọi người: “...”

“Bịch!”

Trần Vũ nhấc chân đá một cái, đá Mã Nghiên vào trong lối đi.

“A! Không được! Quá mạnh!”

“Bịch!”

Thêm một cú đá nữa, lối đi trống rỗng.

“ta phát hiện gần đây chị ta càng ngày càng thần kinh.” Mã Lệ đau khổ đỡ trán: “Lỗ lớn như vậy, rõ ràng là cố ý bị kẹt.”

“ta nói hàm súc một chút.” Trần Vũ nghiêm mặt: “Chị cô có thể là kẻ biến thái.”

“Không cần ngươi nói ta cũng biết.”

Mã Lệ bực bội khoát tay, khom lưng, bò vào lối đi: “... Ui da, ta cũng bị kẹt.”

Trần Vũ: “... ta sai rồi. Hai chị em cô có thể đều biến thái.”

Trần Tư Văn mặt không biến sắc: “Bỏ chữ “có thể” đi.”

Nhấc chân lên, Trần Vũ lớn tiếng: “Lại giả bộ đáng thương ông đây đạp ngay.”

“Soàn soạt…”

Mã Lệ lập tức biến mất trong lối đi.

“Lôi đi đủ dài, hai ta chui qua cùng nhau.” Quay đầu lại, lên tiếng chào Trần Tư Văn, Trần Vũ lưng cõng BB, thò người bò vào trong.

Trần Tư Văn theo sát phía sau, bất mãn nói: “Hai người bạn này của em không bình thường lắm, sau này em tránh xa một chút.”

Trần Vũ bỗng nhiên dừng lại: “Chị, em đề nghị chị tránh xa em một chút.”

Trần Tư Văn: “...?”

“Tủm!”

Trần Tư Văn: “...”

Trần Vũ: “...”

Trần Tư Văn lùi sát ra phía sau gào: “Mẹ nó mày dám đánh rắm vào mặt chị!”

Trần Vũ nghiêm túc: “Yên lặng cảm nhận, đây là hương hoa nhài.”

…Thì ra kẻ biến thái nhất nơi này, là mày.

Men theo lối đi dẫn vào trong thành.

Trần Vũ đứng thẳng người, quay đầu dỡ Trần Tư Văn đứng dậy, hắn phát hiện chị mình rơm rớm nước mắt.

“Làm sao vậy? Đau mắt?”

“Bị sặc.” Trần Tư Văn lau nước mắt: “Mày đã ăn gì?”

“Lẩu cay trên máy bay.”

Trần Tư Văn: “...Tại sao chị phải cùng mày đến Đông Bắc…”

BB đột nhiên mở miệng: “Hướng 10 giờ đằng trước, có một nhóm người đang đi tới.”

“Suỵt!”

Làm động tác tay ra hiệu im lặng, Trần Vũ nằm sấp xuống, kề sát lỗ tai lên mặt đất, lắng lặng lắng nghe nửa ngày, sau đó đứng dậy phất tay: “Đi, tìm một chỗ trú chân trước.”

Nhóm người Trần Tư Văn gật đầu, nhanh chóng theo Trần Vũ rời đi.

Năm phút sau.

Tiểu đội tuần tra do mười lăm võ giả tạo thành chạy tới, nhìn thấy lỗ thủng dưới chân tường thành, biến sắc.

“Ầm ầm ầm…”

Mười lăm người đồng thời bộc phát khí kình.

Người cầm đầu, móc ra một thanh súng tín hiệu từ trong ngực, nhắm thẳng lên trời, bóp cò súng.

“Pằng… chíu!”

Pháo hoa màu xanh nổ tung.

Thành trì đã bị xâm lược…

Đợi khói lửa dần tản đi, người đứng đầu đoàn đội tiến lên cẩn thận quan sát chỗ tường thành bị tổn hại, vẻ mặt ngưng trọng: “Là lực cắt không gian.”

“Vũ pháp không gian à?” Trợ thủ hỏi.

“Mười mươi là vậy.”

“Vũ pháp không gian là kiến thức đã bị quốc gia phong tỏa.”

“Cho nên… hẳn là trợ giúp từ Ma Đô.” Người cầm đầu chậm rãi lùi về sau:” Toàn thể rút lui, mau chóng hội hợp với đại đội.”

“Rõ!”

…

Cách xa vạn dặm.

Ma Đô, trong một căn phòng làm việc bí mật.

Hiệu trưởng Đại học Kinh Thành đang lật xem tài liệu trên tay.

Bên tay trái hắn là một chồng tài liệu chất cao, cao tới nỗi vượt qua cả đỉnh đầu của hắn.

“Cốc cốc.”

Đột nhiên, cửa phòng bị gõ vang.

Hiệu trưởng cũng không ngẩng đầu lên: “Mời vào.”

“Két két…”

Cửa phòng mở ra, một người phụ nữ bước vào.

“Hiệu trưởng, đã thu thập được tin tức có liên quan đến Trần Vũ.”

“Trần Vũ à.” Hiệu trưởng Kinh ngẩng đầu, kéo chòm râu trắng thật dài, vươn tay: “Đưa ta.”

Người phụ nữ gật đầu, cung kính trong tay đưa văn kiện.

Hiệu trưởng Đại học Kinh Thành nhận lấy, lập tức lật xem.

Một trang, một dòng.

Một chữ cũng không bỏ sót.

Sau khi Kinh Thành bị phá hủy, nền văn minh nhân loại luôn đối mặt với nguy hiểm trong sớm tối.

Đối mặt khủng hoảng này, nội bộ chính phủ đưa ra một phương án ứng phó.

Đó chính là lấy “Bát Hoang Dịch” làm trung tâm, lấy “Ma Đô pháo đài” làm hậu phương, chế tạo một đội ngũ nghênh chiến với triều thú.

Trong đó Trần Vũ là một khâu cực kỳ trọng yếu trong đoàn đội.

Trên chiến trường Kinh Thành hơn một tháng, biểu hiện của Trần Vũ gần như khiến toàn bộ tầng lớp cấp cao của giới võ đạo phải chấn động.

Không hề khoa trương khi nói, nếu như không có Bát Hoang Dịch,

Trần Vũ tuyệt đối là niềm hy vọng dù quốc gia dốc cạn sức lực cũng phải bồi dưỡng.

Đại sát khí như thế, một khi trưởng thành, lại phối hợp với cường thế của Bát Hoang Dịch thì…

“Đây chính là một con đường sống trong tương lai của nhân loại.”

“Chỉ tiếc, ở phương diện năng khiếu Trần Vũ vẫn kém Bát Hoang Dịch quá nhiều.”

“Nếu có hai thiên tài cùng đẳng cấp, mọi thứ sẽ khác…”

Trong lòng cảm thán, hiệu trưởng Đại học Kinh Thành khép lại trang cuối cùng của tài liệu, ngẩng đầu, nhìn thẳng vào trợ lý: “Trần Vũ, đi Đông Bắc rồi.”

“Vâng.”

“Ngươi ta tới đó làm gì.”

“Không rõ.” Trợ lý nữ lắc đầu: “Nhưng có thể xác định, mục tiêu của ngươi ta là thành phố Trường Lĩnh.”

“Thành phố Trường Lĩnh…” Hiệu trưởng Đại học Kinh Thành nheo mắt: “Dị cảnh Trường Lĩnh ư?”

“…” Trợ lý nữ im lặng.

Chương 626: Dị cảnh Trường Lĩnh (9)
Chương 626: Dị cảnh Trường Lĩnh (9)

Thành phố Trường Lĩnh, ngoại trừ một dị cảnh Trường Lĩnh, thì không còn chỗ "xuất sắc" nào nữa.

Trần Vũ kia đi Trường Lĩnh, hiển nhiên là nhắm vào dị cảnh Trường Lĩnh.

Bầu không khí yên tĩnh trong chốc lát.

Hiệu trưởng Đại học Kinh Thành mở miệng: "Tiểu Lý."

"Hiệu trưởng, ngài cứ nói."

"Cô từng làm trợ lý của Lý Thanh Hải, cũng đã thấy Trần Vũ phát huy trên chiến trường. Lý Thanh Hải nghĩ gì về Trần Vũ?"

"Lý Thanh Hải cho rằng Trần Vũ là một thiên tài. Trong thời gian rút lui, Lý Thanh Hải bảo ta tập trung vào Trần Vũ và đảm bảo rằng ngươi ta nhất định phải trốn thoát."

Hiệu trưởng Đại học Kinh Thành trầm ngâm: "Thiên tài… có thể nghe được hai chữ này từ người như Lý Thanh Hải thì người này không chỉ là nằm ở mức thiên tài nữa rồi."

"Đúng vậy."

"Còn cô… thấy Trần Vũ như thế nào?"

Nghe vậy, trợ lý nữ sửng sốt, trong đầu bỗng nhiên hồi tưởng lại cơ thể "trần truồng" oai hùng của Trần Vũ.

"Ừm…" Hai má cô ửng đỏ: "Ấn tượng rất sâu sắc."

"Ví dụ như?"

"Lớn."

Cái gì? "Hiệu trưởng Kinh Đại mờ mịt.

“Ồ, ý ta là ngươi ta đã gây ra rất nhiều thiệt hại cho triều thú.”

“Ồ.”

Gật đầu, hiệu trưởng Đại học Kinh Thành không hỏi thêm gì nữa.

Ông đặt tập tài liệu xuống, mở miệng: “Thông báo cho đội ngũ Bát Hoang Dịch, bảo hắn chú ý tung tích Trần Vũ. Tốt nhất có thể bảo vệ ngươi ta. Khi cần thiết có thể quản thúc tại gia.”

“Vâng.”

“Trần Vũ không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Tận lực mang ngươi ta về Ma Đô, bồi dưỡng cho tốt. Hắn là trong vòng một năm, có thể nâng cấp lên cấp 3.”

“Vâng.”

“Lui ra đi.”

“Vâng.”

Trợ lý nữ quay người rời đi.

Trong phòng làm việc bí mật, chỉ còn lại một mình hiệu trưởng Đại học Kinh Thành.

Rất lâu sau.

Ông đứng lên, chắp tay sau lưng đi dạo, suy nghĩ bay tán loạn.

“Đáng tiếc.”

“Thánh Chiến đã chết.”

“Nghe nói lúc ấy hắn có nguyên bộ tư liệu về Trần Vũ…”

…

Trong thành Trường Lĩnh, bốn bề tĩnh lặng.

Nếu đứng ở chỗ cao nhìn ra xa, sẽ phát hiện toàn bộ thành phố theo bóng đêm buông xuống, chìm hoàn toàn vào bóng tối.

“Xẹt…”

Nương theo một tiếng diêm trượt, bên dưới một cây ngươi chật chội, sáng lên.

Ánh sáng yếu ớt chiếu vào khuôn mặt của vài người.

Bọn họ lần lượt là:

Trần Vũ: mặt không đổi sắc.

Trần Tư Văn: vẻ mặt tuyệt vọng.

Mã Lệ: tràn đầy tự tin.

Mã Nghiên: lén lút.

Cùng với, BB: sắc mặt kinh ngạc.

“Wow.”

BB nhìn khắp nơi, xung quanh dơ bẩn, chật hẹp, rất hỗn loạn, kinh ngạc: “Hóa ra thế giới nhân loại của đại nhân, cũng có nơi tồi tàn như vậy.”

Mọi người: “…”

“Bộp!”

Trần Vũ tức giận ném xuống, rít lên: “Đây là nơi cô tìm người sắp xếp chỗ đặt chân?”

“Đúng vậy.” Mã Lệ tháo kính mắt của Mã Nghiên, đeo lên mặt mình, đẩy khung kính: “Thông qua mối quan hệ của ta, liên lạc với người ăn xin ở Trường Lĩnh.”

Mọi người: “…”

“Đây là căn cứ bí mật của những người ăn xin.”

Mọi người: “…”

“Mọi người đừng khách khí, cứ coi như nhà mình.” Mã Lệ chào

đón:” Đều ngồi xuống đi.”

Trần Vũ: “Xin hỏi nơi này có chỗ để ngồi không?”

“Cũng đúng.” Mã Lệ gật đầu: “Vậy đứng đi, ngồi cũng hơi chật.”

Trần Tư Văn nhích nhích bàn chân, sợ mình giẫm phải một bãi rác, khóc không ra nước mắt: “Tiểu Vũ, đêm nay chúng ta phải ở đây à?”

Trần Vũ: “...”

“Không sai.” Mã Lệ nhìn Trần Tư Văn: “Trong thành đã bị Hội Công Bằng chiếm cứ. ta cam đoan. Toàn bộ thành phố Trường Lĩnh không tìm được nơi nào an toàn hơn nơi này.”

“Sai.” Mã Nghiên yên lặng nãy giờ mở miệng: “Bởi vì nơi nguy hiểm nhất, mới là nơi an toàn nhất.”

“Nói như vậy cũng đúng.” Trần Vũ đồng ý.

“Cho nên ta đề nghị, chúng ta hãy đến thẳng trụ sở Hội Công Bằng.”

Mọi người: “...”

Trần Vũ khom lưng nhặt lên ba lô, bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

“Ngươi tìm cái gì vậy? ta tìm giúp ngươi nhé.”

Trần Vũ: “ta tìm băng dính.”

“Ồ, băng dính à.” Mã Nghiên đẩy khung kính không tồn tại: “ta ném đi rồi.”

...

Cùng lúc đó, ngoài thành phố

Từng đội xe tải chạy đến, dừng ở bên tường thành.

“Bùm.”

Tài xế dẫn đầu xuống xe, lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại.

“Tút…”

“Tút…”

Sau tiếng “tút tút” ngắn ngủi, thông tin được kết nối.

“Alo? Đại nhân, “đồ đạc” đã đến rồi.”

“Đến đúng lúc lắm.” Bên trong ống nghe, truyền đến thanh âm trầm thấp của một người đàn ông: “Vừa rồi có tin tức trong thành có kẻ xâm nhập.”

“Xâm nhập? Võ giả của Ma Đô?”

“Đúng vậy, bọn chúng khoét một lỗ trên tường thành rồi chui vào. Toàn bộ cảm biến chúng ta đã bố trí trên tường thành đều vô dụng.”

“Má nó.” Tài xế nheo mắt lại: “Vậy làm sao bây giờ? Có cần mang bột hóa mộc vào thành phố nữa không?

“Không, bên trên truyền tin tức xuống…”

“Tin tức gì?” Tài xế vô thức cảm thức rùng mình.

“Diệt thành.”

Hai chữ đơn giản, lọt vào tai tài xế lại giống như sấm nổ.

Một lúc lâu sau, hắn mới khàn khàn trả lời: “Là… rắc bột hóa mộc ư?”

“Đúng. Ba mươi phút sau, rải bột hóa mộc theo hướng gió vào trong thành. Tiêu diệt võ giả cấp 5 trở xuống được chính phủ sở hữu, còn lại tự nhiên sẽ lộ đầu. Chỉ cần ngẩng đầu, từ tối chuyển sang sáng, chúng ta có quá nhiều cách để giải quyết bọn họ.”

Chương 627: Dị cảnh Trường Lĩnh (10)
Chương 627: Dị cảnh Trường Lĩnh (10)

“…Rõ.”

Cúp máy, tài xế ngẩng đầu, nhìn tường thành cao chót vót trước mặt. Tâm tư phức tạp.

Ba mươi phút sau, mấy chục vạn dân chúng trong thành sẽ phải chôn cùng võ giả chính phủ.

Giống như Liên Thành mấy ngày trước…

…

…

Đêm nay, gió Tây Bắc thổi tới.

Trên tường thành phía Bắc thành phố Trường Lĩnh, nghênh đón một nhóm khách không mời mà tới.

Bọn họ mặc quần áo bảo hộ đầy đủ, đeo găng tay cách nhiệt rất dày, bước từng bước nặng nề lên tường thành.

Bả vai mỗi người đều khiêng một thùng gỗ cao chừng nửa người.

“Bùm.”

“Ầm ầm ầm…”

Khoảng tầm năm phút sau, gần trăm người xếp thành một hàng, toàn bộ vào vị trí, dưới sự chỉ huy của người phụ trách đứng đầu, dồn dập đặt thùng gỗ vào trong lỗ châu mai tường thành.

Hướng của nắp thùng nhắm vào khu phức hợp đô thị tối đen bên dưới.

“Ý nghĩa tồn tại của xã hội nằm ở con người.”

Người phụ trách nói bằng giọng khàn khàn, vòng tay về phía dưới: "Đối với thành phố mà này cũng là như thế."

Những thuộc hạ hai bên im lặng không lên tiếng.

"Cho nên, sau đêm nay."

"Trần đời, sẽ không còn nơi là Trường Lĩnh nữa."

"Vì sự công bằng."

Dứt lời, mọi người trăm miệng một lời hô vang: "Vì sự công bằng!"

Người phụ trách thẳng sống lưng, lấy điện thoại di động ra, liếc nhìn tin tức truyền đến từ màn hình, hít sâu, chậm rãi giơ tay: "Toàn thể chuẩn bị!"

"Xẹt…"

Động tác của mọi người đồng bộ, đưa tay nắm lấy miệng thùng.

Chỉ đợi người đứng đầu ra lệnh một tiếng, lập tức trút "bột mộc hóa" trong thùng xuống.

"Ba."

"Hai…"

Tinh thần của các thành viên Hội Công Bằng vô thức căng thẳng, nắm chặt miệng thùng.

Hiện trường, sau một lúc im lặng.

Người phụ trách nén hơi thở vào đan điền, trong mắt lóe lên ánh sáng: "Một…"

"Phụt!"

Đột nhiên!

Một âm thanh trầm đục kèm theo sự tách biệt của các mô như cơ, xương, mạch máu,.. vang lên.

Đầu người phụ trách bỗng bay lên không trung, cột máu phun ra tung tóe.

“Ầm.”

Tiếp theo, hắn liền mềm nhũn ngã xuống mặt đất, không nhúc nhích.

Người phụ tá đứng bên trái hắn trợn mắt há hốc mồm, giằng co tại chỗ. Sau một lúc lâu, hắn mới lúng túng lấy lại tinh thần, vươn bàn tay lau vết máu trên mặt, hô hấp dồn dập.

“Có…”

“Có… có… có tập kích!”

“Phut!”

Vừa dứt lời, trợ thủ cũng bị lực lượng không xác định cắt làm hai khúc.

Tiếng la hét dừng lại.

“Vù vù vù…”

Ngay sau đó, một nhóm gồm ba mươi người, từ mọi hướng nhảy lên tường thành hệt như những bóng ma, tiến hành một cuộc tàn sát hiệu quả và đẫm máu đối với các thành viên Hội Công Bằng.

Các võ giả Hội Công Bằng chưa kịp cầu cứu hay đưa ra cảnh báo gì đã bị tàn sát không còn một mống.

Chỉ thấy những đẳng cấp kình khí của “người tập kích” thấp nhất cũng đã cấp 4…

Qua ba giây ngắn ngủi.

Trận chiến kết thúc.

Ba mươi đấu với một trăm.

Trung bình mỗi “kẻ tấn công” đối phó với ba tên Hội Công Bằng.

Toàn bộ quá trình gọn gàng, linh hoạt, dứt khoát, không chừa lại bất kỳ người sống nào.

“Over”

Trong nhóm người, Jill tháo mũ cao bồi trên đầu xuống, ấn vào máy truyền tin mini trong tai: “Đội trưởng, đã giải quyết toàn bộ.”

“Vù!”

Gió mạnh gào thét, không gian vặn vẹo.

Ngay lập tức khi Jill vừa dứt lời, hai bóng người một cao một thấp chợt xuất hiện.

Người cao chính là Bát Hoang Dịch sắc mặt lạnh lùng.

Còn người thấp là một người phụ nữ lớn tuổi mặt đầy đốm đồi mồi.

“Kiểm tra xem thùng gỗ có bị hư hại hay không.” Giọng người phụ nữ xanh xao yếu ớt.

Mọi người theo lệnh mà hành động, cẩn thận xem xét nắp miệng của từng thùng gỗ trên tường thành.

Một lát sau, Jill gảy tàn thuốc: “Không có thùng nào bị hư hao. Hơn nữa nếu có hư hại, e là trong đội ngũ chúng ta lúc này đã xuất hiện thương vong.”

Người phụ nữ lớn tuổi đi lên phía trước, nhấc lên một cái thùng gỗ, nhẹ nhàng gõ vào nắp thùng, nói: “Rất đầy.”

“Đội trưởng, chúng ta sẽ đổ nó xuống à?” Một người đàn ông bước tới, giọng nói u ám: “Đợi thêm một lúc nữa, đợi cho đám người Hội Công Bằng sẽ cởi hết quần áo bảo hộ. Chúng ta sẽ đổ một đợt tiêu diệt chúng.”

“Nhưng làm thế dân chúng cũng bị tiêu diệt theo.” Jill nheo mắt lại.

“Điều đó không quan trọng.” Người đàn ông vạm vỡ nhìn Jill: “Trụ

sở tạm thời của Hội Công Bằng ở đây, giải quyết xong bọn họ, sẽ cứu được nhiều dân chúng hơn."

"Không được." Phía sau, Bát Hoang Dịch vẫn luôn im lặng chợt mở miệng.

Người đàn ông vạm vỡ, Jill, và với những võ giả khác xung quanh thi nhau quay đầu nhìn lại.

"Vì sao không được." Người đàn ông nhíu mày.

"Vì trong thành này, có những người không thể chết."

Bát Hoang Dịch thọc tay vào túi áo trước ngực, lấy ra một thiết bị truyền tin giống như điện thoại di động, giơ nội dung trên màn hình ra cho mọi người quan sát.

"Tin tức từ bên trên, Trần Vũ ở đây."

Mọi người nghe xong nhìn nhau, mỗi người một suy nghĩ.

"Trần Vũ?" Người đàn ông vạm vỡ nghi hoặc: "Ai là Trần Vũ?"

Jill đẩy mũ cao bồi: "Tên nhãi kia, ta biết ngay Kinh Thành không chôn được hắn."

Chương 628: Dị cảnh Trường Lĩnh (11)
Chương 628: Dị cảnh Trường Lĩnh (11)

“Trần Vũ!” Trong góc, Ba Đa Kết Y hai mắt sáng ngời.

Từng là nhân viên an toàn của Trần Vũ, ấn tượng ngươi đối với Trần Vũ để cực sâu.

Người này thể lực vô hạn, thực lực phần cứng đáng kinh ngạc…

“Chậc.”

Ba Đa Kết Y vô thức liếm môi: “Trần Vũ ở đây, quá tuyệt vời…”

“Trần Vũ là ai? Người này rất quan trọng à?” Thấy phản ứng của mọi người, người đàn ông vạm vỡ cau mày.

“Trần Vũ – thủ khoa Thanh Thành. Vốn là sinh viên năm hai lớp tinh anh Đại học Kinh Thành.” Người phụ nữ lớn tuổi nói bằng giọng điệu bình tĩnh: “Dự đoán thực lực bây giờ dưới cấp 2.2. Trong chiến dịch Kinh Thành, trên chiến trường chống lại thú triều, phát huy cực kỳ chói mắt, là mầm non tiếp theo được quốc gia trọng điểm bồi dưỡng.”

“Như vậy à…” Người đàn ông vạm vỡ nhìn về phía quần thể kiến trúc dưới thành, chần chờ vuốt ve cằm: “Vậy chúng ta chờ hắn biến thành gỗ, lại cho hắn phục hồi như cũ là được?”

“Dưới trạng thái mộc hóa, cơ thể rất dễ bị tổn thương.” Jill mở miệng: “Hơn nữa biển người mênh mông, hắn trốn ở đâu chúng ta cũng không biết.”

“Nhưng chúng ta mai phục hai ngày, thật vất vả thông qua nội ứng nắm lấy cơ hội tốt này…” Người đàn ông vạm vỡ liếc nhìn thùng gỗ trên lỗ châu mai, rối rắm: “Cho nên bỏ qua à?”

“Bỏ qua.”

“Chúng ta chỉ có vài người thế này, đối đầu trực diện e là không phải đối thủ của bọn chúng.”

“Vậy cũng phải bỏ qua.”

Giọng điệu người phụ nữ lớn tuổi lạnh lùng: “Nhân loại, cần thiên tài. Bất kỳ mầm non tốt nào đều phải bảo đảm không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Bỏ qua kế hoạch A, tiến hành kế hoạch B.”

“Rõ!”

Các võ giả đồng thanh hô.

Bầu không khí trên tường thành lập tức trở nên đằng đằng sát khí.

“Ngoại trừ Jill, Bát Hoang Dịch, những người còn lại dựa theo con đường lúc trước thăm dò, trực tiếp đánh lén vào tổng bộ Hội Công Bằng. Có thể sử dụng thủ đoạn đặc biệt nếu cần thiết.”

“Rõ!”

“Hành động!”

“Ầm ầm ầm…”

Tiếng nổ của mọi người đinh tai nhức óc, bụi đất bắn mù mịt.

Chờ khói bụi tan hết.

Trên tường thành rộng rãi chỉ còn lại ba người người phụ nữ lớn tuổi, Jill, và Bát Hoang Dịch.

“Tiếp theo, đến lượt chúng ta.”

Nói xong, bà cụ lấy ra một mặt nạ, chậm rãi đeo lên mặt mình.

Vậy mà là mặt nạ chấp pháp giả “Truyền thuyết”!

Sau đó, hai người Jill và Bát Hoang Dịch, cũng móc ra mặt nạ chấp pháp giả của mình, đeo lên mặt.

Jill vuốt mặt nạ, nhìn Bát Hoang Dịch: “Lúc trước ngươi đúng là chấp pháp giả.”

Bát Hoang Dịch trầm mặc, cũng không nhìn Jill một cái, xoay người nhảy ra ngoài thành trong đêm tối.

“Đi thôi.”

Bà cụ phất tay, cũng biến mất ở phương hướng Bát Hoang Dịch rời đi.

Nơi đó chính là vị trí dị cảnh Trường Lĩnh…

…

“Bùm!”

“Rầm rầm rầm…”

Đột nhiên truyền đến tiếng nổ vang, khiến Trần Vũ thức giấc.

Mạnh mẽ ngẩng đầu, hắn lao ra khỏi hầm cầu, nhảy lên ngọn một cây đại thụ, nhìn về hướng phát ra tiếng nổ.

Chỉ thấy một ngọn lửa, phóng lên trời.

Năm giác quan nhạy bén khiến hắn phát hiện ra “vị” kình khí nồng đậm.

“Có võ giả đang sống mái với nhau!”

“…”

“Võ giả của Hội Công Bằng và Ma Đô!”

“Cuối cùng họ cũng đến…”

Suy nghĩ trong đầu xoay nhanh, Trần Vũ lập tức đoán ra đại khái.

Không có nửa điểm do dự, hắn lập tức xoay người nhảy xuống cây, hô to với bóng tối trong hầm cầu: “Đều dậy hết đi, đừng ngủ nữa.”

“Chị mày làm sao có thể ngủ ở cái nơi tồi tàn, rách nát này được?” Trần Tư Văn vẻ mặt bất mãn đi ra.

“Vừa rồi là động đất à?” Mã Nghiên ngáp một cái.

Mã Lệ là người cuối cùng xuất hiện: “Chào buổi sáng.”

“BB đâu?” Trần Vũ nhíu mày.

“Đại… Đại nhân. Con ở trên lưng ngài đây.” BB vươn bàn tay nhỏ bé, phất phất trước mắt Trần Vũ.

“Lên đây lúc nào?”

“BB không bao giờ đi xuống.”

Nghe vậy, Trần Tư Văn nghi ngờ, đánh giá Trần Vũ từ trên xuống dưới: “Tiểu Vũ, mày không phải là… Lolicon đâu nhỉ?”

“Loli là gì?” Trần Vũ mờ mịt.

“Là kiểu đánh một cái là khóc ấy.” Mã Lệ xen vào.

“Ồ.” Trần Vũ giật mình, nhớ lại dáng người của Bát Hoang Diêu, lắc đầu: “Không thích.”

“A…” BB sửng sốt, tâm trạng lập tức âm u.

“Không nên ngắt lời ta.” Trần Vũ khoát tay, chỉ về ánh lửa phía xa: “Thấy bên kia không? Hẳn là Hội Công Bằng với quân đội Ma Đô đang đánh nhau. Chúng ta phải nắm chắc cơ hội này chứ?”

“Tham gia chiến đấu không?” Mã Nghiên hỏi.

Trần Vũ ngoắc ngoắc tay gọi Mã Lệ: “Nhân cơ hội này, làm một ít chuyện. Mã Lệ, ngươi lại đây.”

Ma Lệ bước lên trước hai bước: “Cái gì?”

Trần Vũ duỗi cổ, ghé miệng tiến đến Mã Lệ bên tai: “Mã Lệ, một lát nữa ta đi rồi, ngươi…”

Vừa nói xong, Mã Lệ đã quay đầu lại.

Thành công dán miệng của mình lên miệng Trần Vũ.

Trần Vũ: “...”

BB: “…”

Trần Tư Văn: "..."

"Ta..." Mã Lệ thẹn thùng: "Nụ hôn đầu tiên của ta, cứ như vậy bị ngươi cướp đi rồi. Đồ xấu xa."

Trần Vũ: "...Đánh chết con mẹ nhà ngươi."

"Khụ!"

BB tự rút trường kiếm trên đỉnh đầu ra, đưa chuôi kiếm cho Trần Vũ: "Đây, đại nhân."

Chương 629: Dị cảnh Trường Lĩnh (12)
Chương 629: Dị cảnh Trường Lĩnh (12)

“Ngoan.” Trần Vũ tiếp nhận, múa may vài đường rồi đặt lưỡi kiếm sắc bén trên cổ Mã Lệ.

“Bộp bộp bộp!”

Mã Nghiên đứng bên cạnh vỗ tay bôp bốp, hưng phấn nói: “Tình cảnh này, tình cảnh này hệt như khí thế ngất trời, thế nuốt vạn dặm! Em gái, ngươi là Ngu Cơ bên sông Ô Giang hả?”

Mã Lệ: “...”

“Vũ ca, ngươi là bá vương giết Ngu Cơ hả?”

Trần Vũ: “...”

Thu hồi kiếm, Trần Vũ thở dài thật sâu: “Hai người các ngươi là đồ biến thái, cách xa ta một chút. Chị, ngươi lại đây, tốt hơn là để ta nói với ngươi.”

“Người muốn làm gì?” Trần Tư Văn đẩy Mã Lệ ra, hỏi: “Cảm giác ngươi muốn tách khỏi chúng ta?”

“Đúng.” Trần Vũ gật đầu: “Ta muốn ra thành một chuyến, làm một chuyện rất quan trọng. Sau đó mấy người các ngươi, ở trong thành giúp ta.”

“Có cần chia đội à?”

“Đúng vậy.” Trần Vũ buông BB nằm sấp sau lưng mình xuống: “Nó sẽ đi theo các ngươi.”

“Ngươi…” Mã Lệ như có điều suy nghĩ: “Muốn đi vào dị cảnh Trường Lĩnh?”

Con ngươi Trần Tư Văn đột nhiên co rút, một tay nắm chặt ống tay áo Trần Vũ: “Không được! Ngươi muốn tự sát ư?”

“Ta quả thật muốn tiến vào dị cảnh Trường Lĩnh.” Trần Vũ đẩy tay Trần Tư Văn ra, nghiêm túc nói: “Nhưng ta có cách để không bị hóa mộc.”

Trần Tư Văn tức giận đỏ mặt: “Có phải ngươi bị bệnh thần kinh hay không?”

“Suỵt, đừng nói nữa, nghe ta này.”

“Suỵt.” Mã Nghiên học theo:” Đừng nói chuyện, hôn ta đi.”

Trần Vũ: “...Cút.”

Mã Nghiên: “Được rồi.”

Mã Nghiên trừng mắt một cái, Trần Vũ hạ giọng nói vào tai Trần Tư Văn: “Chờ ta sau khi đi, ngươi để Mã Lệ liên hệ…”

“Xì xà xì xồ…”

“Beep beep beep…”

…

Tình trạng hỗn loại trong thành Trường Lĩnh càng lúc càng mãnh liệt.

Ánh lửa nhảy nhót có xu thế lan tràn.

Làn khói đen càng khiến mây bao trùm càng làm cho đêm tối trở nên tối tăm hơn.

“Phù phù…”

Bên trong cánh rừng phủ tuyết, Trần Vũ thân hình như điện, thay đổi hướng như bóng ma, lập lòe chớp nháy, khiến người ta không thể nhìn rõ tung tích.

Nhưng phương hướng hắn đi tới lại cực kỳ rõ ràng.

…Dị cảnh Trường Lĩnh!

Võ giả Hội Công Bằng và Ma Đô đang đánh nhau, đây chính là thời

cơ tốt để lẻn vào dị cảnh.

Bởi vì hai bên ra sức sống mái với nhau, e là chỉ chốc lát cuộc chiến sẽ lan từ trong thành tràn tới cửa vào dị cảnh.

Như vậy chắc chắn sẽ tạo ra lỗ hổng "phong tỏa"!

Mà thứ Trần Vũ am hiểu nhất chính là khoan lỗ.

Bất luận chính phủ hay là Hội Công Bằng, chỉ cần lộ ra một khe hở, hắn nắm chắc có thể chui vào. Khoan từ dưới lên trời.

"Phù phù…"

Chạy vội một hồi, hai mắt Trần Vũ nhạy cảm phát hiện nguy hiểm, cơ thể lập tức ngừng lại.

Chỉ thấy phía trước có xác một con gấu đen đang nằm trên mặt đất.

Thông qua phần thân dưới bị vỡ, có thể phân tích rằng con gấu đen đã bị nổ tung.

"Trong tuyết… có mìn."

Hơi híp hai mắt, Trần Vũ quyết đoán bỏ qua "đường đất", nhảy lên một cái, thân hình linh hoạt xuyên qua những tán cây.

Di chuyển cấp tốc, sau mười phút đồng hồ, Trần Vũ mơ hồ trông thấy ánh lửa dâng lên phía trước.

"Quả nhiên."

Khóe miệng Trần Vũ giương lên: "Cửa vào dị cảnh cũng có đánh nhau."

"Vậy thì…"

Mở ba lô, lấy mặt nạ chấp pháp giả từ bên trong ra, chậm rãi đeo lên mặt, lúc này cơ bắp Trần Vũ căng thẳng: "Xem ta làm thế nào thuận tay dắt dê…"

…

Cửa vào dị cảnh Trường Lĩnh.

Nhìn phía xa người phụ nữ lớn tuổi và Jill đang áp chế người của Hội Công Bằng, Bát Hoang Dịch đẩy đẩy chiếc mặt nạ trên mặt, một mình trấn giữ trước cổng không gian: “Bảo vệ pháo đài, bất khả xâm phạm…”

...

Dị cảnh Trường Lĩnh, cách đó sáu cây về phía bắc.

Đoạn Dã bao bọc toàn bộ cơ thể trong áo choàng màu đen, sẵn tay biến ra một chiếc mặt nạ chấp pháp giả, yên lặng đeo lên mặt.

Đây là hắn lúc trước kinh thành chạy trốn lúc, từ những kia truy sát hắn chấp pháp giả trên người lấy được.

“Lúc đó mang theo thứ, thật sự là lựa chọn thông minh.”

“Bốp bốp.”

Gõ gõ trán mặt nạ, trong mắt Đoạn Dã lấp lánh hàn quang: “Cái này gọi là bịa đặt…”

…

Mười phút sau.

Đi vòng qua chiến trường nóng rực.

Trần Vũ ẩn núp trong bóng tối, lén lút đi tới cửa vào dị cảnh.

Liếc mắt một cái đã bóng dáng thẳng tắp của người kia trên quảng trường.

“Chấp pháp giả…”

Trần Vũ hơi híp hai mắt, giây tiếp theo đột nhiên mở to.

Bởi vì ánh mắt của người kia chiếu thẳng tới chỗ hắn.

“Bị phát hiện rồi…”

Trong đầu lóe lên ý nghĩ, Trần Vũ không do dự quá nhiều, dứt khoát đi ra, phất tay với chấp pháp giả kia, dùng chuyển đổi giọng nói của mặt nạ, phát ra âm thanh nặng nề: “Trốn đi, đứng ở nơi sáng rất nguy hiểm.”

Bát Hoang Dịch: “...”

“Vèo!”

Cũng đúng lúc này, một bóng dáng chấp pháp giả đeo mặt nạ khác cũng hạ xuống từ không trung, nhìn thấy hai vị chấp pháp giả Trần Vũ và Bát Hoang Dịch, không khỏi sửng sốt.

“Bây giờ…” Đoạn Dã dưới mặt nạ chần chờ: “Chấp pháp tràn lan như vậy sao?”

Bát Hoang Dịch: “...”

Trần Vũ: “...”

Nhìn hai chấp pháp giả đột nhiên xuất hiện, trong lòng Bát Hoang Dịch ghê tởm hệt như nuốt phải ruồi bọ.

“Các ngươi…”

“Rốt cuộc từ đâu tới?”

...

Chương 630: Gặp Đoạn Dã (1) Chương 630: Gặp Đoạn Dã (1)

Đêm tối sâu thẳm.

Nhưng trên quảng trường dị cảnh Trường Lĩnh lại không hề âm u.

Bởi vì ánh lửa cách đó không xa chiếu rọi đến, khiến cho ba người Trần Vũ, Đoạn Dã, Bát Hoang Dịch đều có thể nhìn thấy rõ lẫn nhau.

“Các ngươi…”

“Rốt cuộc từ đâu tới?”

Sắc mặt Bát Hoang Dịch dưới lớp mặt nạ, càng lúc càng lạnh lẽo.

Tổng cộng có ba mươi hai người võ giả xuất phát từ Ma Đô.

Ngoại trừ ba người hắn, đội trưởng, Jill thì hai mươi chín người còn lại đang đánh giết trong thành Trường Lĩnh, làm sao có thể vẫn còn chấp pháp khác được?

Hơn nữa, xuất hiện một lúc hai người.

“Chẳng lẽ…”

Bát Hoang Dịch đứng tại chỗ, nghiêm túc quét mắt hai người: “Có một người… là Trần Vũ?”

Nghĩ đến đây, đầu óc hắn chuyển động, lập tức so sánh dáng người, trang phục của hai người trước mặt.

“Đều mặc đồ đen, không dễ nhận ra.”

“Nhưng bất kể ở đâu, Trần Vũ luôn mang theo một thứ giống như bo mạch chủ trên lưng. Trên đó còn có một thanh kiếm.”

“Thanh kiếm kia tựa hồ được gia trì võ pháp cắt không gian, cực kỳ sắc bén.”

“Tuy rằng hai người đều không mang theo binh khí hình kiếm, nhưng người này…” Bát Hoang Dịch nhìn về phía Đoạn Dã, như có điều suy nghĩ: “Lưng áo của hắn căng phồng, rất có thể đó là bo mạch chủ.”

“Vậy thì…”

Bát Hoang Dịch bắt đầu tổng kết, nhìn chằm chằm Đoạn Dã: “Hắn, rất có thể là Trần Vũ.”

Bát Hoang Dịch lại nhìn về phía Trần Vũ: “Hắn, hắn là chấp pháp giả mảo.”

“Đáng hận nơi hoang dã không thể truyền được tín hiệu. Bằng không thông qua hệ thống chấp pháp trong mặt nạ, lập tức có thể tìm được kẻ giả mạo.”

Hoàn thành trong đầu suy nghĩ, Bát Hoang dễ đối mặt Trần Vũ, ngập ngừng phóng ra một vết cắt không gian.

“Răng rắc!”

Nương theo tiếng thủy tinh vỡ nát giòn tan, không gian vốn vững chắc đột nhiên xé mở một khe nứt.

Nhưng Trần Vũ vốn có tính nhạy cảm cực cao, hơn nữa hắn hết sức chăm chú, trình độ đánh lén cỡ này, rất dễ dàng né tránh.

“Xọe!”

Trần Vũ lộn nhào hai vòng tránh thoát khỏi vết nứt không gian, Trần Vũ cũng không tức giận mà ngược lại càng vui mừng.

“Vũ pháp không gian.”

“Tạm thời.”

“Hơn nữa hắn không muốn tổn thương ta…”

“Là Đoạn Dã!”

Trần Vũ nhìn chằm chằm Bát Hoang Dịch, tâm trạng kích động khó

nhịn: “Là Đoạn Dã! Hắn đang chào hỏi ta.”

“Tên bíp bíp này, thực sự chạy tới đây.”

“Cũng không biết hắn lấy mặt nạ chấp pháp giả ở đâu?”

“Có phải từ tên người mấy chấp pháp kia không?”

“Ừ… hẳn là như vậy.”

“Vậy thì…”

Trần Vũ quay đầu, nhìn về Đoạn Dã thật, bộc phát kình khí, đằng đằng sát ý: “Xử lý tên này xong ta có thể tâm sự với Đoạn Dã.”

Đoạn Dã: “...”

Cảm nhận được sự thù địch của Trần Vũ trút lên mình, lông mày Đoạn Dã điên cuồng nhảy dựng.

Trong lòng quy người này về “bíp bíp”.

“Tên kia đánh ngươi, ngươi không phản kích, ngược lại nhắm vào ta?”

Âm thầm oán hận một câu, Đoạn Dã nhìn Bát Hoang Dịch, ánh mắt ngưng trọng: “Ngược lại người này có chút kỳ quái. Hắn cũng biết võ pháp không gian giống ta…”

Vì thế, theo tình hình thế này.

Ba người rơi vào thế giằng co.

Bát Hoang Dịch nhìn chằm chằm Trần Vũ.

Trần Vũ nhìn chằm chằm Đoạn Dã.

Đoạn Dã nhìn chằm chằm Bát Hoang Dịch.

Mỗi người suy nghĩ một nẻo.

Bầu không khí tại hiện trường trở nên càng lúc càng đè nén ngột ngạt.

“Ta phát động tập kích hắn nhưng hắn không phản kích…”

“Tại sao?”

“Có lẽ hắn mới thật sự là Trần Vũ?”

Bát Hoang Dịch vô thức đẩy đẩy mặt nạ.

Ở Đông Bắc, ngoại trừ Trần Vũ, hắn là không còn chấp pháp giả “hoang dã” nào nữa.

Bởi vì chấp pháp giả cả nước rất nhiều, bọn họ đều được quốc gia thống kê ghi lại.

Mặc dù chỉ là chấp pháp giả bình thường, hắn không biết thân phận của mỗi chấp pháp giả, nhưng vị trí của mỗi chấp pháp giả vẫn tương đối rõ ràng.

Bây giờ tuyệt đại đa số chấp pháp giả đều đang hội tụ ở phía Nam.

Ngoại trừ Trần Vũ khu vực Đông Bắc không còn ai khác.

“Như vậy giữa hai người, nhất định có một tên giả mạo.” Bát Hoang Dịch chuyển tầm mắt từ Trần Vũ dời đến trên người Đoạn Dã.

“Nhớ không lầm thì hình như thầy của Jill cũng từng dạy Trần Vũ loại “ám hiệu” hệ thống kia.”

“Cho nên chỉ cần ta nói ra loại ám hiệu này, Trần Vũ nhất định có phản ứng. Tên còn lại không có phản ứng có thể xác định là kẻ giả mạo.”

Trong nháy mắt, Bát Hoang dễ dàng làm rõ tất cả, bốp một tiếng hai tay hợp thành mười.

“Ầm!”

Khí kình cuồn cuộn gào thét lan rộng.

Bát Hoang Dịch mở miệng: “SSNI-674! (Nhảy lên!)”

Tiếng nói vừa dứt, Trần Vũ và Đoạn Dã sắc mặt chợt biến, vô thức

nhảy lên trời cao.

“Răng rắc…”

Một khe nứt không gian hẹp và dài xuất hiện như tia chớp. Cắt đứt vị trí Trần Vũ và Đoạn Dã vừa mới đứng.

“Bùm.”

Vết nứt từ từ biến mất.

Hai người nhảy lên rồi lại rơi xuống.

Cả hai quay đầu nhìn Bát Hoang Dịch.

Bát Hoang Dịch: “…”

Hắn bối rối.

Mặc dù khuôn mặt dưới lớp mặt nạ vẫn không chút thay đổi gì.

Nhưng hắn thật sự bối rối.

Chương 631: Gặp Đoạn Dã (2) Chương 631: Gặp Đoạn Dã (2)

Mấy giây trước, bất luận hắn suy luận như thế nào cũng không dự đoán được hai người này… vậy mà đều biết "ám hiệu?"

Cùng lúc đó, hai người Trần Vũ và Đoạn Dã cũng chấn động tại chỗ.

Trần Vũ nhìn Đoàn Dã: "Tại sao hắn lại biết ám hiệu của lớp chúng ta?"

Đoạn Dã nhìn Bát Hoang Dịch một chút, lại nhìn Trần Vũ: "Tại sao bọn họ lại biết ám hiệu lớp ta?"

Ba người nhìn nhau.

Im lặng thật lâu.

Gió Đông Bắc thổi tới, thổi những bông tuyết lạnh lẽo lẫn vào bay múa tứ tung.

Ba người Trần Vũ, Đoạn Dã, Bát Hoang Dịch lại chỉ cảm thấy trong người khô nóng.

Không biết đã qua bao nhiêu phút.

Bát Hoang Dịch vươn tay, chậm rãi lấy mặt nạ của mình xuống.

Lộ ra khuôn mặt quen thuộc kia.

Bát… Bát Hoang Dịch?!

Trần Vũ kinh hãi, lập tức tháo mặt nạ của mình xuống.

Trần… Trần Vũ?!

Đoạn Dã kinh hãi, lập tức tháo mặt nạ của mình xuống.

Đoạn… Đoạn Dã?!

Bát Hoang Dịch kinh hãi…

Trần Vũ nhìn Đoạn Dã: “Đoạn Dã?!

Đoạn Dã nhìn Bát Hoang Dịch: “Bát Hoang Dịch?!

Bát Hoang Dịch nhìn Bát Hoang Dịch: “…”

“…”

Ba người, im lặng.

Một lát sau, cùng nhau mở miệng.

Bát Hoang Dịch: “Đoạn Dã, ngươi nhập hội rồi?”

Trần Vũ: “Thật là trùng hợp.”

Đoạn Dã: “Bát Hoang Dịch, ngươi quả nhiên không chết.”

Mọi người: “…”

Lại im lặng một lát, Trần Vũ giơ tay: “Đợi một lát, loạn quá, chúng ta từng người nói. Ai nói trước đây?”

Đoạn Dã giơ tay: “Ta nói trước.”

“Được, ngươi nói đi.”

“Lạch cạch.”

Ném mặt nạ đi, Đoạn Dã quét mắt nhìn hai người Trần Vũ và Bát Hoang Dịch, trong đầu suy tư nửa ngày, quyết định nói về Bát Hoang Dịch trước: “Bát Hoang Dịch, ta biết ngay ngươi không chết được. Cái mà ngươi gọi là tự sát căn bản là đùa giỡn ta.”

“Không.” Giọng điệu Bát Hoang Dịch thờ ơ: “Không đùa giỡn ngươi.”

“Điểm ấy ta có thể làm chứng.” Trần Vũ giơ tay: “Cá Hố, đêm hôm đó hắn xác thực không có chơi ngươi.”

Đoạn Dã: “… Vũ ca.”

Trần Vũ: “Ừ.”

Đoạn Dã: “Ngươi vẫn như vậy.”

Trần Vũ: “Làm phản? Bây giờ ngươi nói chuyện với cha ngươi như vậy sao?”

“Roẹt.”

Cởi trường bào màu đen ra, Đoạn Dã lộ ra một thân lân giáp uy vũ, khẽ cười nói: “Xem ra không phải ngươi và hắn đến cùng nhau. Vậy ba người chúng ta gặp nhau thế này, thật đúng là duyên phận kỳ diệu.”

“Đêm hôm đó, hắn quả thực không hề đùa giỡn ngươi.” Trần Vũ tiếp tục rối rắm ở vấn đề trước: “Hắn thật sự muốn chết, chỉ là lại được cha hắn cứu sống.”

“Điều này không còn quan trọng nữa.” Đoạn Dã bộc phát kình khí cấp 2 đỉnh phong, nhìn thẳng Bát Hoang Dịch: “Lại giết một lần là được.”

“Cậy mạnh háo thắng.” Trần Vũ giơ ngón tay cái lên: “Muốn chết.”

“Thì sao?” Đoạn Dã liếc xéo Trần Vũ: “Muốn đi cùng không? Giết chết hắn, ta mời ngươi chăm sóc sức khỏe.”

Trần Vũ: “Ta…”

“Trần Vũ.” Bát Hoang Dịch cắt ngang, bình tĩnh nói: “Quốc gia ra lệnh cho ngươi đến Ma Đô. Quay lại đi học ở Đại học Kinh Thành.”

“Đại học Kinh Thành đã bị diệt vong rồi.”

“Nó được xây dựng lại ở Ma Đô.”

“Nhưng trong lòng ta nó đã diệt vong.” Trần Vũ buông tay: “Không có Thiết ca, không có Cá Hố, không có Bát Hoang Diêu. Cho dù xây lại, nó có còn là Đại học Kinh Thành nữa không?”

“Ta không thương lượng với ngươi.” Bát Hoang Dịch ngẩng đầu: “Ta đang thông báo cho ngươi. Đi Ma Đô về Đại học Kinh Thành.”

“Không đi thì sao?”

“Trói ngươi lại.”

“A, quả nhiên.” Đoạn Dã cười lạnh, quay đầu nhìn Trần Vũ: “Vũ ca, không cần để ý tới hắn. Tay sai mà thôi. Ngươi tới chỗ bọn ta đi.”

“Đoạn Dã…” Ánh mắt Trần Vũ phức tạp, giọng điệu thất vọng: “Sao ngươi có thể trà trộn với những tên cặn bã kia cùng một chỗ thế.”

“…” Đoạn Dã trầm mặc.

Trần Vũ: “Đãi ngộ thế nào? Tiền lương có cao không? Nếu giá cả thích hợp thì đi xem một chút cũng được.”

Nghe vậy, Bát Hoang Dịch nheo mắt: “Trần Vũ. Tình thế trước mắt ngươi cũng biết. Có và lời, không thể nói.”

Trần Vũ: “Ta gia nhập rồi.”

Đoạn Dã: “Được!”

Trần Vũ: “Cấm tốt không.” “禁止好耶.”

Đoạn Dã: “Cấm tốt, cấm tốt, cấm rất tốt luôn!” “禁止禁止好耶！”

“Ầm!”

Nhìn hai người khiêu khích trước mặt mình, Bát Hoang Dịch không do dự nữa, lập tức bộc phát kình khí cấp 4, nhằm vào Trần Vũ.

“Bộp!”

Đoạn Dã lập tức chắp tay trước ngực, ánh mắt sắc bén: “Võ pháp: Độn Không Di Hình!”

“Răng rắc!”

Không gian mười mét trước Trần Vũ vặn vẹo, cuộn nhăn, xé rách, hình thành một cái “lưới” dày đặc, ngăn chắn phương hướng Bát Hoang Dịch đi tới.

Bát Hoang Dịch híp hai mắt, thân hình đột nhiên dừng lại.

Trần Vũ thì nhân cơ hội này, cất bước chạy đến phía sau Đoạn Dã.

Chương 632: Gặp Đoạn Dã (3) Chương 632: Gặp Đoạn Dã (3)

Bên cạnh vị trí này chính là cánh cửa dị cảnh không gian chuyển động.

Quay đầu, Bát Hoang Dịch đánh giá Đoạn Dã từ trên xuống dưới: "Chỉ mới một tháng mà ngươi đã học võ pháp không gian đến trình độ này rồi."

"Năng khiếu cao, không có cách nào." Đoạn Dã trả lời một câu.

"Trần Vũ." Bát Hoang Dịch lướt tầm mắt từ trên người Đoạn Dã qua Trần Vũ đối diện: "Ý ngươi là gì? Gia nhập?"

"Không muốn trở về Ma Đô với ngươi, chỉ vậy thôi." Trần Vũ nhún vai: "Trừ khi ngươi…"

"Ta nói rồi, nếu ngươi không chịu về ta sẽ trói ngươi mang về."

"Ta không phải không quay về, trừ khi…"

"Đừng trách ta không khách khí." Bát Hoang Dịch lần nữa cắt đứt lời Trần Dã, hắn thúc giục kình khí, từng bước một đi tới chỗ hướng hai người Trần Vũ và Đoàn Dã.

Trần Vũ: "... Ngươi mẹ nó có thể nghe ta nói cho xong "trừ khi" được không."

"Không có ngoại lệ."

Trần Vũ: "Con mẹ ngươi…"

"…" Bước chân dừng lại, Bát Hoang Dịch mặt không chút thay đổi: "Được, vậy ngươi nói đi."

Trần Vũ: "Ta có thể trở về, chỉ cần…"

Đoạn Dã đột nhiên mở miệng: "Vũ ca, vẫn là quy tắc cũ, ngươi cận chiến, ta tấn công từ xa."

Trần Vũ: “...Ta có thể trở về, chỉ cần…”

Đoạn Dã: “Hai ta ai lên trước?”

Trần Vũ: “... Chỉ cần…”

Đoạn Dã bộc phát kình khí: “Vì bộ lạc!”

“Bốp”

Trần Vũ tát Đoạn Dã ngã trên mặt đất: “Bộ cái vẹo gì mà bộ? Có thể để ta nói cho xong “trừ khi” được không?”

Bát Hoang Dịch tiếp tục cất bước: “Dài dòng quá, ngươi không có cơ hội nói nữa rồi.”

Trần Vũ muốn điên lên: “ĐM các ngươi, ĐM, đừng nhúc nhích! Nếu không ta tự sát ngay!”

Bát Hoang Dịch: “...”

Hắn dừng lại.

“Chỉ một câu thôi.” Trần Vũ giơ ngón trỏ ra, tăng nhanh tốc độ nói: “Chỉ cần ngươi dạy ta “Linh thông mật vận chi tỏa”, ta sẽ theo ngươi trở về Ma Đô.”

“Chi vậy?” Đoạn Dã nghi ngờ bò dậy.

Ánh mắt Bát Hoang Dịch sắc bén: “Vì sao học chiêu này?”

Trần Vũ: “Ta…”

Bát Hoang Dịch: “Muốn giải trừ trói buộc với Bát Hoang Diêu buộc à?”

Trần Vũ: “...”

“Không thể.” Bát Hoang Dịch lộ ra sát ý nhè nhẹ: “Đừng nghĩ bỏ rơi nó. Dù ta chết cùng không. Ta sống càng không thể nào.”

Trần Vũ đứng nguyên tại chỗ, một chữ cũng không muốn nói.

Nhưng vẫn phải mở miệng.

“Cái này… anh vợ, ngươi hiểu lầm rồi. Không phải ta muốn giải trừ quan hệ với Tiểu Diêu.”

“Vậy vì sao ngươi đòi học chiêu này?”

“Ta… ừm… ta chỉ muốn sau khi học xong, khiến loại trói buộc này “sâu sắc” thêm một chút thôi.”

“Ta giúp ngươi làm sâu hơn.” Bát Hoang Dịch không bị lay động.

“Ta có thể tự mình thêm vào, không cần làm phiền ngươi.”

“Không phiền.”

Trần Vũ: “...”

Đoạn Dã ở một bên không hiểu ra sao: “Rốt cuộc hai người lại nói chuyện gì?”

Trần Vũ: “... Trò chuyện thất bại.”

“Thất bại? Thất bại thì tốt. Nói không xong, ngươi có thể đánh.”

Đoạn Dã nói xong, hào hứng xoa xoa tay: “Vũ ca, tuy rằng mới qua hơn một tháng, nhưng ta vẫn cảm thấy hai ta xa cách đã lâu. Không ngờ, còn có thể cùng kề vai chiến đấu với ngươi.”

“…”

“Vũ ca?”

“..”

“Vũ ca? Nói chuyện đi?”

Đoạn Dã vô thức quay đầu lại mới phát hiện phía sau không có một bóng người.

Đoạn Dã: “????”

“Vũ ca của ngươi chạy vào đó.” Bát Hoang Dịch nhắm thẳng vào dị

cảnh.

Đoạn Dã theo nhìn lại, chỉ thấy Trần Vũ rảo bước chân bước vào cửa không gian vặn vẹo.

“Dã ca, ta còn có việc, đi vào trước.” Trần Vũ vẫy vẫy tay: “Hai thầy trò các ngươi từ từ trò chuyện.”

“Vù…”

Dứt lời.

Trần Vũ hoàn toàn biến mất trước mặt hai người.

“Hắn… hắn…” Đoạn Dã trợn mắt há hốc mồm, kinh hãi nhìn Bát Hoang Dịch: “Hắn đi vào?”

“Ừ.” Bát Hoang Dịch gật đầu.

“Tự sát à?! Đó là dị cảnh cấp A! Không thể tiến vào được đâu!”

“Ta biết.” Bát Hoang Dịch tiếp tục gật đầu.

Đoạn Dã hai tay ôm đầu, không dám tin: “Trần Vũ điên rồi?”

Bát Hoang Dịch cầm lấy mặt nạ chấp pháp giả, đeo lại lên mặt: “Xem ra, hắn đã tìm ra cách gì đó có thể tránh được tổn thương của bột hóa mộc rồi.”

“…”

Đoạn Dã dần tỉnh táo lại, ngẩng đầu, ngóng nhìn Bát Hoang Dịch.

Bát Hoang Dịch vẫn bất động, lẳng lặng nhìn chăm chú vào Đoạn Dã.

“Bây giờ, chỉ còn lại hai người chúng ta.”

“Ừ.”

“Xin ngươi nói thật cho ta biết, lúc ấy, ngươi rốt cuộc là chết thật hay là giả chết.”

Đẩy mặt nạ hai cái, Bát Hoang nói: “Chết thật.”

“Nhưng ngươi chưa chết.”

“Được cứu sống.”

“Loại thương thế này, cũng có thể sống?” Đoạn Dã cười lạnh.

“...” Bát Hoang Dịch dừng lại thật lâu: “Sống.”

“Nhưng trên mạng, trên tin tức, đều nói ngươi đã chết.”

“Được nhà nước sắp xếp.”

“… Hay, hay quá.” Đoạn Dã tiến lên một bước: “Có người còn sống, nhưng hắn đã chết. Có người đã “chết” nhưng hắn có thể sống vĩnh viễn.”

“…”

“Người chết hết nợ, kim thiền thoát xác, những dân chúng Hạc Thành kia thật chết không nhắm mắt mà?”

“Ta muốn chết. Chỉ là không chết được mà thôi.”

“Vậy tại sao bây giờ ngươi không chết?” Đoạn Dã vung tay, biến ra một khẩu súng lục hạng nặng, đưa cho Bát Hoang Dịch “Bên trong có một viên đạn, ngươi có thể chết một cách đàng hoàng.”

Chương 633: Dị cảnh Trường Lĩnh (13)
Chương 633: Dị cảnh Trường Lĩnh (13)

“Đã chết một lần.” Bát Hoang Dịch lắc đầu: “Không chết nữa.”

Đoạn Dã nổi giận, hung hăng ném khẩu súng xuống đất: “Cho nên con mẹ nó ngươi vẫn là nói nhảm!”

“Bộp!”

“Pằng!”

Khẩu súng rơi xuống đất, vang lên.

Đoạn Dã lúng túng cúi đầu, nhìn chân trái bị trúng đạn của mình, vẫn đang chảy máu “ùng ục”.

Đoạn Dã: “...”

Bát Hoang Dịch: “...”

Đoạn Dã: “...ĐCM.”

…

Máu tươi nhuộm đỏ trên nền tuyết đọng.

Dưới thân Đoạn Dã lan tràn thành một bãi máu.

Hắn cúi người, nhặt khẩu súng lục vẫn đang “bốc khói” lên, trầm mặc, muốn nói lại thôi.

“Ngươi què rồi.” Bát Hoang dịch nói.

“Chỉ là vết thương ngoài da.”

“Viên đạn găm vào đùi giữa.”

“Ta không có xương đùi giữa.” Đoạn Dã không chút yếu thế.

“Ngươi… ” Bát Hoang Dịch chần chờ, một lúc lâu mới mở miệng:

“Ngươi có thể trở về.”

“Trở về?” Đoạn Dã nhướng mày.

“Quay đầu là bờ.”

“Không thể quay lại.”

Bát Hoang Dịch gật đầu: “Về lệnh truy nã kia, ta có thể giúp ngươi.”

“Ngươi đã chết còn giúp kiểu gì?”

“Con người thật của ta không chết.”

“Ta nói là…” Đoạn Dã sát khí bốn phía, rướn người về phía trước, hai mắt không chớp nhìn chằm chằm Bát Hoang Dịch: “Ngươi thực sự chết rồi, còn có tác dụng ư?”

“...” Bát Hoang Dịch im lặng: “Ngươi có ý gì?”

“Nghe không hiểu à? Tất nhiên là giết ngươi một lần nữa.”

“Bộp!”

Đoạn Dã chắp hai tay trước ngực, bộc phát kình khí: “Ngươi cho rằng ta sẽ buông tha ngươi ư? Ngươi cho rằng không có Vũ ca trợ giúp, ta giết không được ngươi sao? Ngươi cho rằng chân ta què rồi, ta sẽ ở thế hạ phong à?!”

Bát Hoang Dịch vô thức duỗi thẳng người, sẵn sàng chống cự.

Kình khí sôi trào, dần dần nhuộm trắng con ngươi màu đen của Đoạn Dã, mặt mày hắn trở nên dữ tợn: “Ngươi cho rằng… Những gì người cho rằng đó rất đúng.”

“Roẹt!”

Dứt lời, Đoạn Dã mở hai tay ra, ngay lập tức xé rách không gian, cả người kéo lê chân què nhảy vào, biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa…

“…”

Gió Bắc thổi tung bông tuyết, lần nữa bay múa lên trên không trung.

Toàn bộ quảng trường dị cảnh chỉ còn lại một mình Bát Hoang Dịch đứng trong gió lạnh hỗn loạn.

“Vèo!”

Không lâu sau đó, Jill đột nhiên hiện thân, hắn tháo mặt nạ chấp pháp giả trên mặt xuống, có chút hăng hái: “Chạy rồi?”

“Chạy rồi.”

“Sao không đuổi theo?”

“Tại sao phải đuổi theo.”

“Có thể…” Jill lấy ra một điếu xì gà, tinh tế châm lửa, đưa lên miệng, hắn vỗ vỗ bả vai Bát Hoang Dịch: “Ta từng nói với ngươi rồi, ba đứa năm nhất lớp hai của ngươi không có một ai có tinh thần bình thường. Bây giờ ta phát hiện ngươi cũng giống y vậy.”

Bát Hoang Dịch quay đầu nhìn nơi Đoàn Dã biến mất thật sâu, trầm giọng hỏi: “Các ngươi giải quyết bên kia chưa?”

“Giải quyết xong rồi.”

“Đội trưởng đâu?”

“Đang thẩm vấn tù nhân.”

“Sao nhanh vậy?” Bát Hoang Dịch nghi ngờ.

“Bởi vì hội trưởng Hội Công Bằng không có ở đây. Hình như hắn tiến vào dị cảnh rồi. Những người sót lại bên ngoài chỉ là một đám tôm tép.”

“Vậy lát nữa chúng ta phải đi trợ giúp thành phố Trường Lĩnh hả?”

Jill phun ra một hơi khói đặc: “Nhưng phải để lại một người ở lại đây canh giữ, phòng ngừa lực lượng khác của Hội Công Bằng phản công. Đặc biệt là phản trông chừng hội trưởng của Hội Công

Bằng.”

“Ngoài ra, cũng phải chờ Trần Vũ đi ra nữa.”

“Trần Vũ?” Jill sửng sốt: “Trần Vũ đến rồi?”

“Đến rồi.” Bát Hoang Dịch xoay người, nhìn về cửa không gian vặn vẹo: “Đi vào dị cảnh luôn rồi.”

Con ngươi Jill co rút lại: “Hắn mới cấp 2 phải không?”

“Hắn là hắn có cách có thể ngăn cản tổn thương. Hắn không thể đâm đầu tự sát.”

“Bên trong là bột mộc hóa, làm sao ngăn cản được.”

“Ví dụ như võ pháp không gian.” Bát Hoang Dịch như có điều suy nghĩ: “Ta nhớ rõ, hình như hắn có một vũ kỹ chuyển động trong nháy mắt. Như vậy hắn nắm giữ sức mạnh không gian khác cũng rất bình thường.”

Jill đi đến trước cửa không gian, cảm nhận lực hấp dẫn trước mặt truyền đến: “Ngoại trừ trấn thủ cửa vào, còn phải chờ Trần Vũ đi ra, mang hắn về?”

“Ừ.” Bát Hoang Dịch gật đầu, nâng mặt nạ: “Ta ở lại đây, ngươi và đội trưởng trợ giúp thành phố Trường Lĩnh.”

“Không được.” Jill búng xì gà, quả quyết cự tuyệt: “Trước khi xuất phát, hiệu trưởng nhiều lần nhấn mạnh, ngươi, không thể rời khỏi đội trưởng. Hơn nữa chắc chắn có rất thành viên Hội Công Bằng đang thu thập bột hóa mộc trong dị cảnh, nhất là hội trưởng của bọn họ. Một mình người ở lại quá nguy hiểm. Ta ở lại với người, hai ta cùng trấn giữ.”

“Ngươi không biết Trần Vũ, chưa chắc người có thể khống chế được hắn.”

“Ha.” Jill cười lạnh: “Ta đường đường là một đại lão cấp 6 làm sao có thể không khống chế được một tên nhóc mới cấp 2?”

“Hắn không phải cấp 2 bình thường.”

“Cấp 3 ta cũng không quan tâm.”

Bát Hoang Dịch: “...”

“Chơi không nổi một Trần Vũ nho nhỏ, ta lập tức ăn cứt.”

“...Được, chúc người may mắn.”

Bát Hoang Dịch xoay người rời đi.

Jill: “Ngươi đi đâu vậy?”

Bát Hoang Dịch: “Tìm cứt cho ngươi.”

Jill: “...”

…

[Tiếp xúc với các chất không rõ]

[Cơ thể tạo ra phản ứng hóa học có hại: Mộc chất hóa:43]

Chương 634: Dị cảnh Trường Lĩnh (14)
Chương 634: Dị cảnh Trường Lĩnh (14)

[Mộc chất hóa:52;:48;:45…]

Giữa trời đất mờ mịt.

Sương mù dày đặc, che khuất tầm mắt.

Trần Vũ chậm rãi mở hai mắt ra, vừa nghe tiếng điện tử máy móc bên tai, vừa quan sát bên trong thế giới [dị cảnh Trường Lĩnh].

Lúc này mới phát hiện, những sương mù lơ lừng này thực ra những lớp bột hóa mộc.

Đưa tay, nắm lấy đám sương mù, Trần Vũ cẩn thẩn bóp: "Dày đặc như vậy, cho dù võ giả cấp 5 bình thường cũng chưa chắc chịu nổi nhỉ?"

"Có người tiến vào?"

"Ta cũng nghe thấy, ngươi đi xem thử."

Nương theo tiếng thảo luận xì xào, hai dáng người từ xa lắc lư đến gần.

"Hội Công Bằng…"

Trần Vũ xốc lại tinh thần, vung tay móc ra dao găm sắc bén, sau đó biến mất tại chỗ như một bóng ma. Hắn trốn trong những cành cây khổng lồ phía trên.

Vóc dáng mạnh mẽ khiến hắn không cần bộc phát kình khí vẫn có thể có những bước di chuyển tuyệt vời.

Một phút đồng hồ sau, hai bóng người đi tới, kiểm tra trước cửa không gian.

Bọn họ đều mặc quần áo bảo hộ dày và đeo ống oxy nặng. Trên tay nhau, còn kéo theo một cái thùng gỗ lớn chứa đầy bột hóa

mộc.

“Hả? người đâu?”

“Ta vừa nãy nghe thấy có người tiến vào mà.”

“Ta cũng nghe thấy…”

“Phụt phụt…”

Vừa dứt lời, Trần Vũ bỗng nhiên từ trên cao nhảy xuống, dao găm nhanh chóng vung vẩy, lập tức cắt rách quần áo phòng hộ của hai người.

“Xì…” Khí gas rò rỉ thoát ra ngoài.

Hai người còn chưa kịp giãy giụa, bột hóa mộc lơ lửng trong không trung len lỏi theo vết rách trên quần áo đi vào bên trong, ngay lập tức biến hai người trở thành gỗ.

“Bùm.”

Hai khúc gỗ người ngã xuống đất, bụi bặm bắn tung tóe hai vòng.

“Phù.”

Sau khi thổi bay bụi bặm trước mặt, Trần Vũ khom lưng, cởi đồ hộ phục của bọ họ ra, kiểm tra tình huống của hai người một chút, sau đó tăng nhanh cước bộ, hướng đến chỗ sâu dị cảnh mà đi.

Không giống với dị cảnh Thanh Thành hay dị cảnh đảo Bồ Đề.

Lúc này tiến vào dị cảnh Trường Lĩnh này, cảm nhận lớn nhất của Trần Vũ là thảm thực vật ở đây quá tươi tốt.

Rõ ràng đang đứng ở khu vực “đồng bằng”, nhưng mật độ cây cối dày đặc so với núi rừng càng nhiều hơn vài phần.

Hơn nữa trên toàn bộ tán cây đều nở rộ vài đóa hoa lớn màu trắng.

Từng lớp bột mộc hóa nồng nặc chính là từ trong nhụy hoa này phóng thích ra.

Dường như chúng nó đang hô hấp.

Hít vào là khí gas.

Thở ra bột…

Trần Vũ thỉnh thoảng có thể nhìn thấy bóng dáng thành viên Hội Công Bằng bên trong "sương mù", nhưng hắn phớt lờ bọn họ chỉ lo vùi đầu chạy vội.

Mục đích chuyến đi này của hắn là để thu thập "nhựa cây".

Giết địch chỉ tổ lãng phí thời gian mà thôi.

Loại bảo bối có thể phục hồi trạng thái mộc hóa này chỉ tồn tại ở những nơi sâu trong dị cảnh Trường Lĩnh.

Mười phút.

Ba mươi phút.

Một giờ…

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Trần Vũ đã sớm không nhìn thấy bất kỳ một bóng người nào.

Giữ trời đất dường như chỉ còn lại bột hóa mộc.

Tầng tầng lớp lớp, che khuất bầu trời.

[Cơ thể tạo ra phản ứng hóa học có hại: mộc chất hóa:107]

[Mộc chất hóa:114;:125…]

Những con số đột nhiên "tăng cao", Trần Vũ dừng tại chỗ nhìn khắp xung quanh.

Lúc này hắn mới phát hiện.

Bột mộc hóa lơ lửng xung quanh, đã từ màu trắng dần dần chuyển sang màu đỏ.

Nhìn ra xa phía trước, là một thế giới đỏ thẫm.

Nhìn lại đằng sau, vẫn là màu trắng mông lung……

Hóa ra hắn đang đứng ở ranh giới đỏ trắng giao nhau.

Đưa tay, nắm qua một nắm bột màu đỏ, Trần Vũ như có điều suy nghĩ.

“Cái này là bột mộc hóa có thể biến võ giả cấp 5 thành gỗ nhỉ…”

“Bộp bộp.”

Hắn vỗ tay sạch sẽ, tiếp tục bước nhanh hơn trong khi mở to mắt để tìm kiếm “cây lục quang”.

Không mất bao lâu đã thành công phát hiện mục tiêu!

Trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, Trần Vũ vội bước nhanh, qua mấy lần lắc mình đã lẻn đến trước mục tiêu, vô cùng hào hứng

Đây là một gốc cây nhỏ cao không quá nửa mét, toàn thân lộ ra ánh huỳnh quang màu xanh biếc.

Được bao quanh bởi nhiều thảm thực vật, trông nó rất lạc lõng.

Trần Vũ nín thở, thử vươn tay thăm dò vuốt ve chồi non.

Một cơn mát lạnh sảng khoái ập đến ngay lập tức.

Và thông qua sự truyền tải của các mô da lan ra toàn bộ cơ thể.

“Hít…”

Trần Vũ băng không khỏi rùng mình một cái.

“Thứ này, thật thú vị.”

Trần Vũ chà xát tay, chăm chú quan sát, hắn rất ngạc nhiên khi nhìn thấy trên có hai con sâu bò lổm ngổm vỏ cây.

“Dưới chân” cây non cũng có rất nhiều sinh vật giống như kiến.

Ánh huỳnh quang mà nó phát ra ngăn chặn sự xâm nhập của bột mộc gỗ, để lại cho những côn trùng này một đường sống.

Trần Vũ ngồi xổm xuống, nhìn chằm chằm "đàn kiến" hồi lâu, sau đó cầm lên một con kiến, đưa đến nó đến khu vực bột phấn bay bay.

Cơ thể côn trùng vốn vặn vẹo, lập tức hóa thành khúc gỗ to bằng hạt gạo.

Chương 635: Dị cảnh Trường Lĩnh (15)
Chương 635: Dị cảnh Trường Lĩnh (15)

Trần Vũ ơi híp hai mắt, tự hỏi chốc lát, lại đưa con kiến bị mộc hóa về dưới "cây lục quang".

Chỉ trong chốc lát, con kiến đã "sống" trở lại.

"Thật thần kỳ…"

Hắn xoa tai, rút ra một con dao găm, nhẹ nhàng cắt lớp biểu bì của cây con bằng một lưỡi dao sắc bén. Một chất lỏng màu xanh biếc từ vết cắt chảy xuống.

Trầm ngâm một chút, Trần Vũ dùng ngón tay đón lấy một giọt chất lỏng.

[Nhận được thanh lọc nhân quả: Mộc chất hóa + 103]

"Rắc…"

"Răng rắc…"

Tay phải lập tức hóa thành một khúc gỗ khô.

Trần Vũ rùng mình, hắn lăn người về phía sau, kéo cơ thể thoát ra khỏi "cây huỳnh quang".

[Mộc chất hóa:96]

[Mộc chất hóa:105;:112…]

Dưới sự "rửa tội" của bột mộc hóa, lòng bàn tay bị mộc hóa được khôi phục như cũ.

Hắn vô thức mở năm ngón tay ra, nắm lại, mở ra, nắm lại, Trần Vũ rất hứng thú.

Hiệu quả của thứ đồ chơi này so với tưởng tượng mạnh hơn một chút.

Trần Vũ lau khô chất lỏng trên lưỡi dao, rồi cất con dao đi, sau đó tiếp tục đi sâu vào bên trong.

Nhựa của một cây non nhỏ còn lâu mới đủ.

Với tình huống của hắn ít nhất phải một thùng…

Nhưng đi chưa được năm phút đồng hồ, Trần Vũ dừng bước.

Không phải vì hắn đã phát hiện ra "cây huỳnh quang" lớn hơn.

Mà là phía trước hắn có một bóng người đang đứng chặn đường hắn.

Bóng người đưa lưng về phía Trần Vũ, sống lưng cao ngất, nhàn nhạt mở miệng: "Đến rồi?"

Trần Vũ: "... Đến rồi."

"Tại sao giờ mới đến."

"Kẹt xe trên đường."

Bóng người chậm rãi xoay người: "Có mang theo đồ đạc… Hửm? Ngươi là ai?"

Trần Vũ lắc tóc mái: "Ngươi tìm ai?"

"Ta tìm hội trưởng Hội Công Bằng.

Người đó đi tới từng bước một, quan sát Trần Vũ từ trên xuống dưới, cẩn thận chắp tay: "Xin hỏi, các hạ là…"

Nhìn thái độ này, Trần Vũ biết đối phương nhất định coi hắn là đại lão.

Dù sao người có thể xâm nhập vào dị cảnh Trường Lĩnh xa như vậy, hơn nữa còn không mặc trang phục phòng hộ, phân tích theo lẽ thường, ít nhất cũng là cường giả cấp 6, cấp 7 trở lên.

"Vừa này tiểu sinh hỏi trước, ngài là?" Trần Vũ bắt chước động tác chắp tay, hỏi ngược lại.

“Tại hạ là phó chủ tịch Quỹ nghiên cứu Chân Lý, Dương Thám.”

” Ồ, ngưỡng mộ, ngưỡng mộ!” Vẻ mặt Trần Vũ ngưng trọng, khẽ cúi đầu: “Tại hạ là phó hội trưởng Hội Công Bằng, Đoạn Dã.”

“Ồ ồ!” Dương Thám giật mình, liên tục chắp tay: “Ngưỡng mộ đã lâu! Ngưỡng mộ đại danh đã lâu!”

“Khách khí rồi.” Trần Vũ cười khoát tay, trong lòng dấy lên nghi ngờ: “Dương Thám là ai?”

“Ngài cũng cậy.” Dương Thám cũng cười xua tay, đáy lòng càng nghi ngờ: “Đoạn Dã là ai?

Hai người đều mang tâm tư riêng, khách sáo lẫn nhau một phen.

Dương Thám dẫn đầu đi vào vấn đề chính: “Đoàn hội trưởng, xin hỏi…”

Trần Vũ: “Ngài gọi ta là Ca Hố là được.”

“Ồ ồ, Cá Hố tiên sinh, xin hỏi… ừm? Cá Hố?”

“Đúng, nhũ danh của ta. Dương hội trưởng không cần để ý chi tiết. Ngài muốn nói gì?”

“À… Ta… Ta muốn hỏi, tổng hội trưởng quý hội hẹn ta gặp mặt ở đây. Ta đã đợi cả một ngày một đêm, vì sao hắn vẫn chưa xuất hiện?.”

Dường như ngay lập tức, Trần Vũ mơ hồ đoán được một ít chuyện, hắn nheo hai mắt lại, mở miệng nói: “Ngài đang nói hội trưởng của chúng ta sao?”

“Đúng vậy.”

“Hắn bị táo bón rồi.”

Dương Thám: “..?”

“Hội trưởng nhờ ta chuyển lời cho ngài.” Trần Vũ chỉ thẳng về hướng Đông: “Thứ ngài muốn, đã cất kỹ cho ngài rồi.”

Cơ thể Dương Thám khẽ chấn động, quay đầu, theo Trần Vũ phương hướng ngón tay chỉ.

Trần Vũ gật đầu, nói hươu nói vượn: “Ngài chỉ cần đi thẳng về hướng Đông, cứ đi thẳng cho đến khi gặp một gốc đại thụ màu xanh cao ba mươi mét, sau đó lại đi về hướng Nam, cho đến gặp một nhà vệ sinh công cộng, mở cửa buồng vệ sinh nam thứ năm, mở nắp bồn cầu lê là có thể tìm được đồ ngài muốn.”

Dương thám: “???”

“Dương hội trưởng.” Hai tay Trần Vũ ôm quyền, cúi đầu: “Lời đã truyền xong, trên người Đoàn mỗ còn có nhiệm vụ khác, cáo từ trước.”

“A… Cái đó… nhà vệ sinh…” Dương Thám chần chừ, không biết mở miệng thế nào: “Ở đây… sao lại có nhà vệ sinh.”

Trần Vũ phất phất tay, trực tiếp rời đi, càng chạy càng xa: “Khi ngài đến nơi, tự nhiên sẽ hiểu.”

Nhìn bóng lưng Trần Vũ rời đi, Dương Thám cau mày.

“Đi thẳng về phía Đông, rồi về phía Nam…”

“Thần bí như vậy, rốt cuộc muốn làm gì?”

Dương Thám than thở một câu, rồi thay đổi hướng đi về phía Đông…

…

Khoảng hai giờ sau.

Một bóng người mặc trường bào màu đen đi tới, đứng chỗ Dương Thám đứng lúc trước, quét nhìn bốn phía.

“Dương huynh?”

“Không đến à?”

“Dương huynh có ở đây không?”

“Thật có lỗi, ta vừa mới dẫn thuộc hạ đi thu thập “nước xanh”, đến muộn gần nửa ngày. Dương huynh sẽ không tức giận chứ?”

“Dương huynh?”

“Này??”

…

Cùng lúc đó.

Trần Vũ trải qua hai giờ bỏ chạy trong sự căng thẳng, cuối cùng hắn cũng đã tới một nơi đủ “sâu”.

Nhìn khắp xung quanh, trước mặt đều là những gốc cây khổng lồ tỏa ra ánh sáng màu xanh biếc!

Chương 636: Dị cảnh Trường Lĩnh (16)
Chương 636: Dị cảnh Trường Lĩnh (16)

Phát triển dày đặc, dày đến nỗi chắn hết bột hóa mộc bay múa xung quanh ở bên ngoài.

“Ở đây, đủ rồi.”

Trần Vũ mừng rỡ xoa tay, hắn kéo ba lô ra, rồi móc ra một xấp túi đựng nước từ trong đó, cất bước đi vào trong rừng cây.

Nhưng mà, cũng đúng vào giờ khắc này, dị biến đột nhiên xảy ra!

“Hộc hộc…”

Mặt đất rung chuyển.

Bầu trời chuyển sắc…

…

“Ầm ầm…”

Trái đất rung chuyển, cuồng phong gào thét.

Bột mộc hóa dày đặc hội tụ thành một bức tường thành màu đỏ, chắn trước mặt Trần Vũ.

Tiếp theo, vài cơn lốc xoáy đỏ từ bốn phương tám hướng hướng áp sát đến chỗ Trần Vũ!

Tinh thần Trần Vũ lạnh lẽo thấu xương, quyết đoán rút lui về phía sau, tránh khỏi phạm vi công kích.

“Rầm!”

Những cơn lốc xoáy va váo nhau, phát ra tiếng nổ một đinh tai nhức óc.

Nhưng lập tức, những cơn lốc xoáy va vào nhau vẫn chưa biến

mất, ngược lại chúng hội tụ thành một cơn bão cực lớn nối thẳng trời với dất, bốc lên khói bụi cuồn cuộn, nhằm vào Trần Vũ lao đến.

“Đây là võ pháp?”

“Hay sinh vật nào bên trong dị cảnh đang công kích ta?”

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, Trần Vũ không kịp ngẫm nghĩ, lập tức phát động “tín ngưỡng chi dược”, tăng tốc thoát khỏi phạm vi thương tổn của cơn bão.

Nhưng cơn bão vẫn bám theo ráo riết.

Trần Vũ lại chạy trốn.

Cơn bão lại tiếp tục đuổi theo.

Thấy vậy, trong lòng Trần Vũ dân lên một ngọn lửa tà ác, hắn cắn răng, đột nhiên xoay người nửa vòng, lao thẳng vào cơn bão!

[bị thương tổn: Khí huyết + 433]

[bị thương tổn: Khí huyết + 526]

[khí huyết + 509; + 485…]

“Chỉ thế thôi?”

Trần Vũ cười lạnh.

“Xoẹt…”

“Xoẹt…”

Sắc mặt Trần Vũ khẽ biến.

Trong cơn bão, dưới sự xé nát của gió mạnh, cát, sỏi, cành lá, quần áo của hắn bị cắt nát, lại khỏa thân.

Điều này khiến hắn vô cùng tức giận.

“DCMCM”

Trần Vũ mắng chửi thô tục, đón gió xông về phía trước, mặc kệ cơn bão gây ra tổn thương mang rất nhỏ, một đường thẳng tơi "bột hóa mộc màu đỏ" tạo thành bức tường thành, sau đó móc dao găm ra bắt đầu đào.

"Phụt!"

"Phụt!"

Mỗi một lần dao găm giơ lên hạ xuống, đều có thể đâm ra một lỗ trống càng lúc càng sâu.

Dần dần như ý thức được bão táp không cách nào khiến Trần Vũ bị thương.

Lốc xoáy tận trời chậm rãi dập tắt.

Không trung bắt đầu rơi xuống các loại đá vụn và cành gãy, rất nhanh đã chôn nửa người Trần Vũ lại.

Nhưng Trần Vũ vẫn như cũ không để ý tới, chỉ lo vùi đầu "đục tường".

"Phụt!"

"Phụt phụt…"

Không lâu sau.

Vách tường thật dày do bột hóa mộc tạo thành, đã bị hắn khoét ra một cái lỗ lớn.

"Bùm!"

Bộc phát kình khí, khuỵu gối tụ lực.

Trần Vũ cất dao găm đi, mãnh liệt gia tốc lao tới!

"Ầm!"

Gọn gàng xuyên qua khoảng trống, đụng vào "trường thành đỏ" bên trong.

Đứng dậy quay đầu lại.

Nhìn thấy tường thành không trọn vẹn "mất đi tác dụng", dần dần sụp đổ.

"Vù…"

Một cơn gió đông dữ dội ập tới, một ngọn núi nhỏ bột hóa mộc bị thổi đi xa.

Chỉ để lại một dòng chữ dưới nền đất.

(Ngươi là ai?)

"Ồ?"

Trần Vũ nhíu mày, ngồi xổm người xuống, cẩn thận quan sát dòng chữ chắp vá từ bột phấn màu đỏ.

"Ngươi… là ai?" Hắn hỏi.

"…"

Chữ viết trên mặt đất không chuyển động chút nào.

Ý nghĩ mơ hồ nảy ra, Trần Vũ vươn ngón tay, viết trên mặt đất: "Còn ngươi là ai."

"Vù…"

Tiếng gió lại nổi lên.

Chữ viết trên mặt đất lại thay đổi.

(Ta là Thế Giới.)

"Chỉ có thị giác, không có thính giác sao…"

Trần Vũ suy tư một lát, tiếp tục viết: "Ngươi nói thế giới, là có ý gì?"

(Ngươi là ai?)

“Ta hỏi thế giới mà ngươi nói có nghĩa là gì?”

(Ngươi là ai, ngươi là ai, ngươi là ai)

Trần Vũ: “...”

[Bị tổn thương tâm lý: Tinh thần + 2]

Mẹ nó còn rất bướng bỉnh.

Trần Vũ than thở, hắn viết: “Ta là cha ngươi.”

(…)

(Đệt.)

Trần Vũ: “???”

Nhìn dòng chữ trước mắt, Trần Vũ rất kinh ngạc.

Đối phương còn biết mắng chửi người.

“Hừm…”

Trần Vũ trầm ngâm, hắn lau đi tất cả chữ vừa viết, nghiêm túc viết lại: “Xin chào, ta là nhân loại. Ngươi nói ngươi là thế giới, rốt cuộc có ý gì?”

(Ngươi có phải là con người…)

“Đúng vậy.”

(Vì sao gần đây càng ngày càng nhiều nhân loại? Ta không giết được).

Nhìn thấy lời này, Trần Vũ hai mắt híp lại: “Ngươi đang giết nhân loại?”

(Đúng vậy.)

“Tại sao lại làm thế?”

(Bởi vì con người đáng chết.)

“Tại sao phải giết?”

(Một sinh vật xấu, không có lý do để sống.)

“Tại sao xấu?”

(...Đệt, xong chưa?)

“...” Trần Vũ im lặng.

Một lát sau, hắn đứng dậy, cầm súng đi tiểu.

“Ào ào ào…”

Một dòng nước tiểu thấm lên những con chữ được tạo thành từ bột hóa mộc.

(Đệt)

(Đệt)

(Con người chết tiệt)

(Không được chết tử tế)

“Ào ào…”

(Sinh vật có bụng đầy nước thải)

(Đã lâu không đi tiểu)

“Ào ào…”

(…)

Trọn vẹn hai phút.

Trần Vũ tiểu xong.

Hắn đổi một chỗ sạch sẽ, viết xuống: “Có ở đó không?”

“Ở đây?”

“Có hay không?”

Thấy mặt đất rốt cuộc không biến ra dòng chữ mới, Trần Vũ nhún vai, ngồi xổm xuống, chuẩn bị đi nặng.

(Ở đây!)

(Ta ở đây!)

(Không được bài tiết!)

(Con người ghê tởm không được bài tiết nữa!)

“Có đó không?”

(Đang ở đây.)

“Vẫn là câu hỏi đó, tại sao ngươi ghét con người.”

Chương 637: Dị cảnh Trường Lĩnh (17)
Chương 637: Dị cảnh Trường Lĩnh (17)

(Bởi vì con người là kẻ thù không đội trời chung của ta.)

“Kẻ thù không đội trời chung…”

Trần Vũ nhìn dòng chữ hiện lên, nắm cằm: “Ngươi nói ngươi là thế giới, còn nói nhân loại là kẻ thù…”

(Đúng vậy.)

“Đến nay ngươi đã giết bao nhiêu người rồi.”

(Hàng tỷ.)

“Ngươi nói “giết” có nghĩa là biến bọn họ thành gỗ đúng không?”

(Đúng. Vốn đã giết sạch sẽ, không biết vì lý do gì, gần đây bắt đầu có lại)

Nhìn đến đây, trong lòng Trần Vũ đã suy đoán ra được một ít.

Rất rõ ràng.

Dị cảnh Trường Lĩnh này giống dị cảnh Thanh Thành và dị cảnh thành phố Đường, cũng là sau khi tất cả nhân loại bị diệt vong, hình thành “dị cảnh.”

Dị cảnh Thanh Thành, là bởi vì văn minh ngoài hành tinh xâm lấn.

Dị cảnh thành phố Đường, là bởi vì oán linh giáng thế.

Còn dị cảnh Trường Lĩnh nơi Trần Vũ đang đứng này, là bởi vì “Thế Giới” tàn sát, biến tất cả nhân loại thành người gỗ.

Bởi vậy, Trần Vũ có thể kết luận một trăm phần trăm cái gọi là “dị cảnh” chính là các thế giới sau khi nhân loại bị hủy diệt.

Có lẽ…

Trong thế giới thực không biết bao nhiêu năm sau, khi nhân loại bị thú triều nuốt chửng triệt để, cũng sẽ trở thành một trong rất nhiều "dị cảnh"...

Suy tư đến tận đây, Trần Vũ im lặng nửa ngày, dựng thẳng lên một ngón giữa, viết trên mặt đất: "Những nhân loại sau khi bị ngươi mộc hóa đi đâu rồi?"

(Ngươi đang cố gắng hồi sinh chúng? Đừng mơ. Hàng ngàn năm đã qua, chúng đã sớm bị phong hóa rồi.)

"Rốt cuộc mâu thuẫn giữa ngươi và nhân loại là gì?"

(Tại sao ta phải nói cho ngươi?)

"Bản thể của ngươi là gì?"

(Ta không thể nói cho ngươi biết.)

"Toẹt."

Một ngụm nước bọt nhổ lên dòng chữ. Trần Vũ cũng lười lãng phí thời gian với đối phương, hắn đứng dậy, đi thẳng đến chỗ "cây huỳnh quang" tạo thành rừng rậm.

Khi hắn tiến vào trong phạm vi bảo vệ của "cây xanh", tiếng côn trùng kêu, tiếng chim hót, truyền đến từ chỗ xa xăm.

Sự sống tầm thường ở những thế giới khác, ở chỗ này, lại đặc biệt sống động.

"Xào xạo..."

Đạp lên nền đất bùn mềm mại, Trần Vũ đi tới chỗ "cây huỳnh quang" gần nhất, đưa tay vuốt ve vỏ cây.

Cảm giác mát mẻ quen thuộc ập đến.

"Những cây này, đủ rồi."

Tự nói, Trần Vũ múa may dùng dao găm chém một nhát xẹt qua.

"Rào!"

Lớp biểu bì bên trong thân cây bị vỡ, một vệt nhựa màu xanh lá cây chảy ra.

Hắn vội vàng cầm lấy túi nước, cẩn thận từng li từng tí thu thập chất lỏng, đồng thời phòng ngừa bọt nước nhỏ bắn lên trên người.

(Ngươi đang làm gì vậy?)

Sau lưng hắn, bột hóa mộc bay lên, tạo thành năm chữ cái màu đỏ lớn trên không trung.

Trần Vũ bên cạnh nhìn lướt qua, làm bộ như không nhìn thấy.

“Rào!”

Lại một nhát dao nữa cắt đứt “cây huỳnh quang” thứ hai, hắn bắt đầu làm việc bằng cả hai tay.

(Ngươi đang thu thập dịch thể con người ư?)

“Dịch thể… của con người?”

Trần Vũ sửng sốt, tay run lên, túi nước suýt nữa rơi trên mặt đất.

Ổn định cơ thể, hắn lập tức duỗi chân, vẽ một dấu chấm hỏi trên mặt đất: “?”

(?)

“??”

(???)

Trần Vũ: “...”

Trần Vũ cẩn thận đặt hai cái túi nước trên mặt đất, ngồi xổm xuống viết: “Ngươi nói nhân loại, có ý gì?”

(Là bị ta giết sạch sẽ, nhưng vẫn còn một ít tàn dư)

“Ngươi là nói… Nó?” Trần Vũ chỉ cây huỳnh quang.

(Đó là chúng nó.)

“Đây rõ ràng là thực vật.”

(Sau khi giết sạch con người thì chúng xuất hiện. Vì vậy, chúng phải có liên quan đến con người các ngươi.)

“Rầm rầm…”

Đúng lúc này, toàn bộ cánh rừng cây huỳnh quang không có gió thổi.

Nhưng hàng ngàn lá xanh ào ạt rơi xuống.

Lá cây bay tán loạn bốn phía, dùng một cách thức vô cùng quỷ dị trải đều ra. Che đậy hết thảy toàn bộ mặt đất trước mặt Trần Vũ.

Tiếp theo, trong ánh mắt kinh ngạc của hắn.

Đàn kiến lúc nhúc leo lên lá cây, chậm rãi tập hợp thành một mũi tên nhỏ.

Mũi tên chỉ hướng một giờ.

“Ý là…” Trần Vũ chần chờ, chỉ vào hướng 1 giờ: “Nơi nào?”

Mũi tên không hề dao động.

“Bảo ta đến đó?”

Lúc này đàn kiến mới giống như làn sóng chuyển động.

Trần Vũ như có điều suy nghĩ, hắn gật đầu, nhặt lên hai túi nước lên buộc chặt, để vào ba lô.

Lập tức cất bước, đi về hướng 1 giờ.

“Rầm rầm…”

Rừng cây huỳnh quang lại nhảy múa.

Thực vật không biết nói.

Nhưng Trần Vũ có thể cảm nhận rõ ràng sự “vui vẻ” và “kích động” của toàn bộ rừng cây huỳnh quang.

“Có hơi vui vui.”

Hắn tặc lưỡi, thúc giục kình khí, hóa thành một lưu quang, chạy về phía trước.

(Ngươi đi đâu vậy?)

(Ngươi đang làm gì?)

(Dừng lại!)

Trong lúc chạy đi, xung quanh không ngừng hiện lên dòng chữ do bột mộc hóa tạo thành.

Nhưng Trần Vũ phớt lờ hết thảy.

“Ầm ầm…”

Thấy Trần Vũ “cứng đầu cứng cố”, đối phương lại khống chế những cơn gió lốc, lao đến chỗ hắn vây giết.

“Vũ kỹ: Tín ngưỡng chi dược!”

“Rầm…”

Vốn tốc độ đang ở trạng thái đỉnh điểm, lại tiếp tục tăng lên, chỉ thoáng qua vài cái đã bỏ lốc xoáy lại phía sau.

“Thế Giới” cũng không chịu yếu thế.

Chương 638: Dị cảnh Trường Lĩnh (18)
Chương 638: Dị cảnh Trường Lĩnh (18)

Không ngừng làm ra đủ các thủ đoạn hòng ngăn cản Trần Vũ đi tới.

Nhưng vạn biến bất ly kỳ tông.

Thứ đối phương có thể điều khiển cũng chỉ có bột hóa mộc đang lơ lửng trong thiên địa mà thôi.

(Con người, dừng lại.)

(Nếu không thì ta sẽ không khách sáo đâu.)

(Nếu ngươi dám lại gần, ta nhất định sẽ biến ngươi thành gỗ.)

"Ồ…"

Trần Vũ nhíu mày.

Thông qua những lời này, hắn gần như hiểu được.

Nơi rừng cây huỳnh quang bảo hắn đi qua có thể chính là bản thể của "Thế Giới" này!

"Kít…"

Trần Vũ dừng lại, khom lưng viết trên mặt đất: "Không muốn cho ta đi?"

(Đừng đến đây, ngươi thật kỳ lạ.)

"Được, ta có thể không đi qua. Nhưng ngươi nên biết rằng phẩm chất tốt nhất của con người là sự tò mò. Nếu ngươi thỏa mãn sự tò mò của ta, ta sẽ không qua đó nữa."

(Ngươi tò mò cái gì?)

Khóe miệng Trần Vũ mơ hồ dâng lên, hắn viết: "Một ít chuyện của

ngươi và nhân loại. Ví dụ như vấn đề ta đã hỏi từ lúc đầu, ngươi mâu thuẫn với nhân loại vì điều gì.”

(…)

Bột hóa mộc, không chút nhúc nhích.

“Chết rồi?”

(Ta ghét phải nói với ngươi. Bởi vì ngươi là loài người. Ngươi là một phần của loài người.)

“Bộp bộp.”

Trần Vũ phủi bụi trên tay, nhún vai: “Vậy thì không còn cách nào rồi. Không phải ta không cho ngươi cơ hội, là do ngươi không quý trọng thôi nhé.”

“Ầm!”

Dứt lời, Trần Vũ bộc phát tốc độ cao nhất, hai chân đan xen ở giữa, chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh nhè nhẹ.

(Dừng lại!)

(Dừng chân!)

Hiệu quả [thế giới nguyền rủa] khiến hắn có được thể năng vô hạn.

Vì vậy, dưới sự gia tốc không ngừng nghỉ này, chỉ trong nửa giờ ngắn ngủi, hắn đã đến nơi: một cánh rừng huỳnh quang rậm rạp.

“Rầm rầm…”

Thời khắc tiến vào rừng cây, giữa không trung lại bay xuống những chiếc lá xanh.

Hàng chục ngàn con kiến tập hợp thành một mũi tên khác, hướng thẳng về hướng 3 giờ.

“Chính nó. Đáng tin hơn Khuyết Đức địa đồ nhiều.”

Trần Vũ ra hiệu động tác tay OK, đi theo mũi tên, không chút do dự đi tới.

(Dừng lại!)

(Ta sẽ nói cho ngươi.)

(Bất cứ điều gì ngươi muốn biết, ta sẽ cho ngươi hết.)

“Chậc chậc.”

Trần Vũ bĩu môi, lầm bầm: “Muộn rồi.

...

Cũng ngay lúc này.

Cách đó hàng ngàn dặm.

Chủ tịch Quỹ Chân lý Dương Thám, vẫn đang đi tìm.

Càng đi càng tức giận.

Càng tức giận càng chạy.

“Mẹ nó.”

“Cái nhà vệ sinh chết tiệt đó ở đâu?”

...

Cách cửa tiến không xa.

Hội trưởng Hội Công Lý cũng đứng tại chỗ mắng chửi.

” Đồ chó Dương Thám!”

“Ông đây ngay cả thành Trường Lĩnh cũng không thủ, chỉ vì cùng ngươi làm chuyện lớn, ngươi con mẹ nó cho ta leo cây!”

...

Bên ngoài dị cảnh

Jill nằm trên chạc cây, lười biếng nhìn cửa không gian, thỉnh thoảng ngáp một cái.

“Phành phạch…”

Đúng lúc đó, một con bồ câu trắng từ trên trời bay tới trước mặt Jill.

Jill sững sờ một lúc, sau đó tóm lấy chim bồ câu rút ra một tờ giấy, từ trên đùi phải nó.

“Vãi.” 牛逼嘿

Nơi hoang dã không có internet, còn có thể làm ra chiêu này.

Hắn tò mò mở tờ giấy ra, thấy mặt trên viết đơn giản một hàng chữ.

“Trần Vũ có về hay không?”

Lật qua lật lại chính diện, xác nhận chỉ có bốn chữ này, Jill sờ khắp toàn thân, cũng không tìm được bút, bèn cắn nát ngón tay, viết xiêu xiêu vẹo vẹo trên tờ giấy…

“Chắc là chết rồi.”

Viết xong, Jill mút ngón tay, gấp tờ giấy, nhét lại vào trong đùi bồ câu, thả nó ra: “Đi đi.”

Chim bồ câu trắng mất cân bằng rơi xuống, vội vàng vỗ cánh, ổn định cơ thể, chao lượn vài vòng rồi bay đi.

Nhân tiện ị một cục cứt lên đầu Jill.

Jill cười lạnh, cởi mũ cao bồi xuống: “Ngốc hả? Ta có mũ.”

Chương 639: Dị cảnh Trường Lĩnh (19)

…

Mười phút sau.

Bồ câu bay về chỗ Bát Hoang Dịch.

Hắn kéo tờ giấy xuống, sắc mặt tối sầm.

Chỉ thấy toàn bộ tờ giấy đã hoàn toàn bị máu thấm ướt.

Đừng nói là không biết Jill viết gì.

Ngay cả bốn chữ gốc hắn viết cũng bị nhiễm bẩn…

"…"

Trầm mặc hồi lâu, Bát Hoang Dịch cúi đầu, tuần tra bốn phía.

"Làm sao vậy?" Người phụ nữ lớn tuổi đứng một bên, tường thành quan chiến quay đầu hỏi: "Ngươi đang tìm cái gì?"

"Cứt."

…

Cùng lúc đó.

Trong thành phố Trường Lĩnh nơi chiến tranh đang nổ ra.

Ba người Mã Lệ, Mã Nghiên, Trần Tư Văn đang khẩn trương bận rộn.

Chuẩn bị các loại vật tư mà Trần Vũ cần…

Cuộc sống.

Chính là như vậy.

Bất luận xuất phát từ giai cấp gì, lập trường gì, thân phận gì, dụng ý gì…

Mỗi người, không có một giây phút nào thanh nhàn.

Tất cả đều đang hành động hướng về mục tiêu trước mắt.

…

Thời gian, từng giây từng phút trôi qua.

Trăng lặn rồi lại lên.

Mặt trời mọc rồi lặn.

Trần Vũ không ăn, không uống, không ngủ, không ngừng, không biết chạy bao lâu, rốt cuộc cũng đi tới "tận cùng".

Tức là "phần cuối…" của dị cảnh này.

Từ từ, dừng chân lại.

Trần Vũ lau khô trên mặt mồ hôi, nhìn chăm chú phía trước.

"Bản thể của ngươi…"

"Có hơi ghê gớm đấy…"

…

Thượng Hải.

Một văn phòng nào đó dưới lòng đất.

Hiệu trưởng Kinh Đại – – Người chính thức tổng phụ trách đang xem xét một văn bản gửi đến từ Thành phố Trường Lĩnh.

Chương 639: Dị cảnh Trường Lĩnh (19)

[Hội Công Bằng trong Thành phố Trường Lĩnh đã bị trấn áp]

[Nhưng dự tính có 12 tấn phấn đỏ hóa gỗ không tìm thấy]

[Hội trưởng Hội Công Bằng cũng mất tích]

[Trần Vũ đi vào Dị cảnh Trường Lĩnh không biết tung tích]

Kinh Đại Hiệu trưởng vuốt chòm râu, nhìn chầm chậm mấy cái tin tức này một lúc lâu rồi mới cầm bút lên bắt đầu trả lời.

[1. Ổn định tình hình xung quanh, để lại ba Võ giả trung cấp để hồi phục lại an ninh nơi đó, sau đó tiếp tục hướng ra khu vực xung quanh.]

[2. Tạm thời không cần điều tra số lượng lớn phẩn đỏ hóa gỗ.]

[3. Gọi về một Võ giả cao cấp, bốn Võ giá trung cấp để lập một đội cứu viện đi vào trong Dị cảnh điều tra lục soát cứu Trần Vũ ra, nếu hắn bị hóa gỗ thì mang ra phục hồi lại như cũ.]

Hiệu trưởng viết xong thì đem văn bản giao cho trợ lý nữ, lại nhớ tới điều gì đó nên viết thêm một đoạn.

[Hội trưởng Hội Công Bằng rất có thể trốn trong Dị cảnh, nhớ cảnh giác.]

“Vậy là được rồi.”

Hắn dán lại văn bản rồi đưa cho trợ lý.

Trợ lý Nữ lễ phép nhận lấy rồi cầm con dấu đóng vào, hoàn thành việc trao quyền hạn rồi nói: “Còn có một chuyện khác nữa.”

“Nói đi.”

“Gần đây tất cả các Thành phố, Công ty chuyển phát nhanh đã phát hiện ở khu vực hoang dã đang sinh ra rất nhiều Dị thú.”

“Đã phái ra đoàn chuyên gia đi kiểm tra chưa?” Kinh Đại hiệu trưởng hỏi.

“Nhân viên của Phân hội Trưởng trung học đã đi điều tra nửa tháng.”

“Có kết quả không?”

“Tạm thời không có.”

“...Vậy tiếp tục phái thêm nhân viên điều tra. Nếu nhân viên không đủ có thể từ các Trường trung học ở Thượng Hải điều tới.”

“Vâng.”

Nữ trợ lý chào và đi ra, đóng cửa lại.

Còn một mình trong phòng, Kinh Đại hiệu trưởng trầm ngâm một lúc lâu.

Hắn đứng dậy khóa trái cửa phòng, rồi đi đến trước một bức tường đẩy ra một cánh cửa ngầm.

“Hô hô…”

Cánh cửa mở ra, lộ ra một không gian nhỏ, ở bên trong có một cái kệ sách, trên giá sách chỉ có một cuốn sách.

Kinh Đại hiệu trưởng duỗi ra cánh tay phải già nua run rẩy, phủi phủi tro bụi trên bàn.

Trên bìa sách viết bảy chữ to.

Tài liệu nội bộ quan trọng của Hội Công Bằng

Kinh Đại hiệu trưởng hé miếng.

Cuốn sách này là tuyệt mật của Quốc gia mà Lý Thanh Hải để lại cho hắn…

“Ai…”

Hắn thở một hơi thật dài.

Hắn lật trang bìa ra, từ trong sách lấy ra một sợi dây chuyền thuần bạc đeo lên cổ mình.

Trên sợi dây chuyền có treo một cái đồng hồ bỏ túi, trên mặt đồng hồ rõ ràng có khắc vài chữ quen thuộc – – vì công bằng mà chiến.

Kinh Đại hiệu trưởng đem dây chuyền giấu vào trong cổ áo, nhìn lên trần nhà cao.

“Làm sao tìm được Hội trưởng Hội Công Bằng.”

“Coi như tìm được, cũng chỉ là thế thân mà thôi.”

“Bởi vì…”

“Hội trưởng thật sự…”

“Là ta mà.”

Tại nơi sâu trong Dị cảnh Trường Lĩnh. Trần Vũ ngạc nhiên đứng tại chỗ và nhìn ra xa phía trước.

Sở dĩ phải dùng “nhìn ra xa” để hình dung là bởi vì “đồ vật” kia thực tế quá lớn rồi…

Đó là một gốc cây lớn, cao vượt qua trăm mét.

Thân cây to lớn tựa như một cái tường thành.

Càng kì dị chính là ở giữa thân cây còn có một khuôn mặt đàn ông trung niên.

Khuôn mặt nhìn rất dữ tợn làm cho người ta không rét mà run.

“Cái này là…bản thể của ngươi?”

“Vâng.”

Khuôn mặt khổng lồ mở miệng nói, tiếng nói như tiếng sấm.

“Bản thể của ngươi khá trâu bò đó. Hả? Ngươi có thể nói chuyện à?”

“Ta có miệng.” Khuôn mặt vặn vẹo trên cây, khép mở miệng: “Đương nhiên là có thể nói.”

“Bản thể của ngươi ở chỗ này thì làm sao giám sát những chỗ khác.”

“Tất cả những bào tử ta thả ra đều là con mắt của ta.”

“À…” Trần Vũ thăm dò: “Vậy ngươi hiểu rõ thế giới bên ngoài thế giới này sao?”

“Thế giới bên ngoài là cái gì?”

“Xem ra thị lực của con mắt ngươi cũng không tốt lắm, ra khỏi cánh cửa không gian thì không thấy gì nữa.”

“Cửa không gian là cái gì? Loài người, đến cùng ngươi muốn nói gì?”

Trần Vũ không trả lời mà đi tới phía trước, ngửa đầu quan sát sự hùng vĩ của cây cổ thụ, càng xem hắn càng cảm thấy to lớn vượt sức tưởng tượng: “Cao quá, cao quá đáng rồi, ngươi ăn “Kim khả lạp” hả?

“Kim khả lạp là cái gì?”

“Kim khả…Hả? Đợi một lát!” Hai mắt Trần Vũ tập trung: “Trên mặt của ngươi, còn có một khuôn mặt?”

Vừa nói xong, gió lớn thổi tới, cành cây tươi tốt tách ra, lộ ra nửa khuôn mặt trên thân cây, đó là một khuôn mặt phụ nữ.

“Ba~.”

Nữ nhân mở hai mắt, hiền lành nhìn Trần Vũ: “Chào ngài, loài người.”

“Đừng sử dụng kính ngữ với hắn!” Khuôn mặt Nam rống to.

“Chào ngươi.” Trần Vũ gật đầu lễ phép nói: “Ngươi là vợ của nó à.”

“Không.” Nữ nhân nói: “Ta là nó, nó chính là ta.”

“À! Đúng rồi, hình như thực vật là loài lưỡng tính.”

“Đúng thế.”

“Vậy hình dạng nhân cách hóa thế này nhìn rất thú vị.”

“Chúng ta cũng không muốn như vậy, mà là…”

“Câm miệng!” Phía dưới thân cây, nam nhân rống to:

Chương 640: Dị cảnh Trường Lĩnh (20)
Chương 640: Dị cảnh Trường Lĩnh (20)

“Loài người, không có gì tốt hết, giết hắn là được rồi.”

“Hô…”

Cổ thụ năm trăm mét nói xong, ầm ầm run lên.

Màu đen bột phấn che khuất cả bầu trời từ từ bay xuống.

[Tiếp xúc vật chất lạ]

[chất hóa gỗ:453,-473,-477…]

Trần Vũ tinh thần hơi lạnh, nghe thấy âm thanh điện tử vang lên bên tai.

“Cường độ hóa gỗ này dù là Võ giả cấp 8 cũng chịu không nổi nhỉ?”

Phấn đen rơi xuống tầng tầng lớp lớp. Nhưng Trần Vũ lông tóc không tổn thương.

“Không có khả năng!”

Nam nhân gào thét và tiếp tục run múa tán cây, vun bột phấn ra.

[Tiếp xúc vật chất lạ]

[chất hóa gỗ:502,-511…]

Trần Vũ lau lau phân đỏ hóa gỗ dính như lọ nồi từ trên mặt xuống, giang hai tay: “Đừng cố gắng, ngươi không thể làm gì ta đâu…phi, ngươi không làm gì được ta cả.”

“Vì sao?”

“Ngươi tại sao không biến thành gỗ?”

“Trên người của ngươi không có protein sao?”

Khuôn mặt nam nhân trên cây biểu lộ càng dữ tợn, từ từ có dấu hiệu phát điên.

“Vô dụng.” Khuôn mặt nữ mở miệng: “Ngươi từ bỏ đi, loài người này không tầm thường.”

“Từ bỏ đi.” Trần Vũ tự chỉ mình, đồng ý: “Loài người này, quá trâu bò.”

Khuôn mặt nam: “...”

Có lẽ khuôn mặt nữ an ủi có tác dụng, nên phấn đỏ hóa gỗ che khuất bầu trời dần dần biến mất, lại lộ ra bầu trời xanh thẩm.

“Vì sao?”

Khuôn mặt nam giọng nói giống sấm rền: “Loài người, tại sao ngươi không bị hóa gỗ.”

“Điều này không quan trọng.” Khuôn mặt nữ hiền lành, nói với Trần Vũ: “Loài người, ta có thể biết tên của ngài không?”

Cái gì gọi là “đưa tay không đánh người mặt tươi cười”.

Người ta có thái độ tốt thì Trần Vũ hiển nhiên cũng khách sáo rất nhiều: “Gọi ta là ba ba.”

“Chào ngài, ba ba.”

“Ây da…”

“Hắn đang sỉ nhục ngươi!” Khuôn mặt nam ánh mắt nhìn lên.

“Cách gọi, chỉ là cách gọi, đối với ngươi và ta không có ý nghĩa gì khác.”

Khuôn mặt nữ nói xong thì mỉm cười: “Chúng ta không có tên, ngài gọi sao cũng được. Ta đoán được ngài muốn hỏi ta cái gì, nhưng trước đó ta muốn hỏi ngày trước mấy vấn đề.”

“Được, ok, biết gì nói nấy.”

“Cảm ơn, vấn đề đầu tiên, xin hỏi…Ngài, và đồng đội của ngài

không phải là người trên thế giới này phải không?”

“Đúng vậy.” Trần Vũ gật đầu.

“Cái gì?” Khuôn mặt nam rống to: “Thế giới bên ngoài còn loài người? Ta muốn giết bọn nó!”

“Ba ba, ngài coi như không nghe thấy nó nói gì.” Khuôn mặt nữ nói.

“Ừm.” Trần Vũ gật đầu: “Ta coi nó như con trai ta.”

Khuôn mặt nam: “...Ngươi là người ta ghét nhất trong những người ta từng gặp.”

“Vấn đề thứ hai, theo ta thấy, loài người các ngươi sau khi đi vào cũng không dùng vũ khí nóng mà là có thể nhẹ nhõm điều khiển một loại năng lực đặc biệt.”

“Ầm!”

Trần Vũ phát động kình khí, buông tay: “Loại này hả?”

“Đúng thế.” Khuôn mặt nữ gật đầu: “Loại năng lực này ta không thể hiểu được, cũng không muốn hiểu, mà ta chỉ muốn hỏi, các ngươi bây giờ, vẫn là loài người sao?”

Vấn đề này, Trần Vũ trầm ngâm một lúc lâu, cuối cùng nửa đùa nửa nghiêm túc trả lời: “Tại thế giới của chúng ta thì tính là vậy.”

“...Cảm ơn ngài.” Khuôn mặt nữ nhắm mắt lại: “Có lẽ chúng ta sinh ra cũng không phải là ngoài ý muốn.”

“Các ngươi đang nói gì vậy?” Khuôn mặt nam nhăn mày.

“Ba ba, tới phiên ngài.” Khuôn mặt nữ mở mắt: “Ngài muốn hỏi gì, nếu ta biết thì sẽ nói cho ngài.”

“Đến cùng các ngươi là thứ gì?” Trần Vũ vào thẳng chủ đề chính.

“Chúng ta, hoặc nói ta…Là một cái cây.”

“Không có cái cây nào lớn như các ngươi hết.”

“Tất cả biến đổi đều từ sáu ngàn năm trước xảy ra.” Khuôn mặt nữ bờ môi đóng mở.

“Thế giới này ở sáu ngàn năm trước cũng không phải là như ngươi đang nhìn thấy.”

“Loài người mới là chúa tể, tùy ý phân bố hệ sinh thái trên cái tinh cầu này.”

“Vô số sinh vật bị tuyệt diệt.”

“Vô số khu rừng biến mất.”

“Ngoại trừ lương thực, hoa quả, rau củ, còn lại thực vậy nếu không có tác dụng với loài người đều dần dần biến mất hết.”

“Số lượng của bọn họ rất nhiều.”

“Nhiều đến cả tài nguyên của viên tinh cầu này không đủ nuôi dưỡng và cung cấp cho họ.”

“Bọn hắn có thử qua đi tinh cầu khác, nhưng bởi vì không phá được giới hạn tốc độ ánh sáng nên vĩnh viễn bị nhốt ở đây.”

“Mà chiến lược vũ khí càng ngày càng mạnh cũng khiến cho các thế lực loài người dè chừng lẫn nhau, cuối cùng bị cầm chân giữ chiến tranh và hòa bình.”

“Mà sự cầm chân lẫn nhau này diễn ra hơn ba trăm năm.”

“Không khí bị ô nhiễm.”

“Nước biển bị phóng xạ.”

“Hoang mạc biến thành đất cứng, đã không thể bị ngăn cản.”

“Chúng ta ở nơi này…”

Khuôn mặt nữ nhìn lên bầu trời: “Đây chính là rừng rậm nguyên thủy cuối cùng.”

“...Sau đó thì sao?” Trần Vũ híp mắt.

“Sau đó chúng ta có ý thức.” Khuôn mặt nam xen vào, táo bạo nói: “Chúng ta cũng muốn sống, trên thế giới này những sinh mạng bị đe dọa cũng muốn sống, cho nên chúng ta quyết định phải giết sạch loài người, để triệt để xóa đi cái chủng tộc tàn ác này.”

Trần Vũ: “...”

Chương 641: Dị cảnh Trường Lĩnh (21)
Chương 641: Dị cảnh Trường Lĩnh (21)

“Chúng ta cũng muốn cho loài người cũng biến thành gỗ!” Khuôn mặt nam điên cuồng: “Để cho bọn hắn hiểu được cảm giác bị chặt, bị ô nhiễm, trải qua cảm giác bị tuyệt chủng!”

“Ầm ầm…”

Khuôn mặt nam thanh âm rền vang, chấn động đền bầu trời như có tiếng sét vang vọng.

“Ba ba, nó nói có kích động một chút.” Khuôn mặt nữ mở miệng: “Nhưng đại khái cũng là như thế, chúng ta sử dụng hạt giống lây nhiễm, làm cho loài người toàn thế giới biến thành gỗ, mà còn sót lại những người sống trong không gian kín kia, cũng chầm chậm bị tuyệt diệt.”

“Không! Không có hoàn toàn tuyệt diệt.”Còn có những cái cây tỏa ra hào quang màu xanh kia, chỉ có giết bọn chúng mới chân chính tuyệt diệt.”

Trần Vũ ngẩng đầu hỏi: “Những cái cây phát ra hào quang xanh kia là sao?”

“Đó là loài người để lại.”

Khuôn mặt nữ trả lời: “Đa số người bị biến thành gỗ đều trở thành một cái cây không có sự sống, nhưng vì một lý do nào đó, mà một số cây lại một lần nữa có được “cơ năng”, nở hoa kết trái, phun ra hạt giống, chầm chậm sinh tồn ra quy mô bây giờ.”

“…Quá thần kỳ.” Trần Vũ suy nghĩ mê ly.

“Cho nên mấy ngàn năm nay chúng ta đang chiến đấu với chúng. Dự tính nhiều nhất năm trăm năm nữa là có thể đem những cái cây do loài người để lại này diệt trừ toàn bộ. Sau đó, các ngươi xuất hiện.”

“Bọn chúng là đồng bọn!” Khuôn mặt nam gào thét: “Nhất định

phải giết chết bọn chúng, nếu không cái thế giới này sớm muộn cũng phải hủy trong tay loài người.”

“Hiện tại, chúng ta mới là thế yếu.” Khuôn mặt nữ lạnh lùng nói: “Điều ngươi nên suy nghĩ là làm thế nào để không bị Ba ba giết chết.”

“Cái gì?”Hai mắt khuôn mặt nam trợn lên, nổi giận nhìn Trần Vũ: “Ngươi? Ngươi muốn giết ta?”

Trần Vũ vuốt cái cằm: “Đúng là có suy nghĩ này, trừ khi các ngươi có thể tư khống chế mình, từ nay không phát tán phấn đỏ hóa gỗ nữa.”

Hiển nhiên, so với Dị cảnh Thanh Thành thì cái thế giới này càng thích hợp cho loài người “di dân”.

Chỉ cần cây đại thụ này không còn phát tán phấn đỏ, thì loài người ở thế giới hiện thực có thể an toàn ở lại đây.

Đáng tiếc…

“Không có khả năng!”

Khuôn mặt nam khàn cả giọng: “Ta sẽ không bao giờ thôi suy nghĩ hủy diệt loài người!”

“Thành thật xin lỗi.” Khuôn mặt nữ thở dài: “Điều này thì chúng ta không làm được, bởi vì chúng ta cần trao đổi khí, nên không thể khống chế được việc tự thả ra bào tử, phấn đỏ hóa gỗ mà ngày nói là không thể nào dừng lại.”

“Vậy thì không có cách nào nữa.”

Trần Vũ cầm lấy dao găm sắc bén, nhún vai đi đến đại thụ.

Nguyên nhân hắn đi Đông Bắc ngoài việc muốn làm Bát Hoang Diêu sống lại còn muốn tìm kiếm Dị cảnh thích hợp cho loài người “di dân”.

Căn cứ điểm này thì “đại thụ” nhất định phải chết.

Nếu nó không chết thì loài người không vào được.

Đã có vết xe đỗ của Dị cảnh Thanh Thành, cho nên giết chết cái cây khổng lồ này có thể sẽ dẫn đến việc "kết nối cắt đứt", cánh cửa thời gian vỡ vụn.

Nhưng mà hắn không có lựa chọn nào khác cả, chỉ có thể thử một lần.

Nếu như thật sự "kết nối cắt đứt" thì tối thiểu cũng có thể làm cho "Nguyền rủa" tăng lên cấp độ…

"Ngươi không được qua đây!"

Khuôn mặt nam nhìn Trần Vũ càng ngày càng tới gần, toàn bộ tán cây rung lên dữ dội.

"Soạt – –"

Từng đám phấn đỏ hóa gỗ màu đen ùa đánh tới.

Nhưng tất nhiên không thể nào tạo thành thương tổn cho Trần Vũ.

"Đừng giãy dụa."

"Phốc!"

Trần Vũ đâm một dao thật sâu vào bên trong thân cây: "Như ngươi vừa nói, ta cùng đám cây phát ra tia sáng xanh đó là cùng một bọn, cho nên cái mông quyết định thay cái đầu, loài người…Sẽ chỉ trợ giúp loài người."

"Dùng một thanh dao găm là không giết được ta." Khuôn mặt nam rống to: "Ta có khả năng tự lành vượt qua tưởng tượng của ngươi."

"Ồ?"

Trần Vũ rút dao găm ra.

Quả nhiên nhìn thấy lỗ hổng trên thân cây chỉ trong vòng nửa phút thì hồi phục lại như lúc đầu.

“Tính sai rồi.”

Trần Vũ tặc lưỡi: “Nếu đem theo kiếm dài của BB thì một nhát là có thể tiễn ngươi lên đường.”

“Ha ha ha…”

Khuôn mặt Nam tiếng cười vang vọng cả mảnh không gian: “Loài người thấp kém, hết cách chưa?”

“Hết cách hả?”

Trần Vũ ném dao găm đi: “Ngươi thật sự nghĩ Ba ba hết cách?”

Hắn nói xong thì chầm chậm kéo ba lô ra…

“Roẹt – –”

Trần Vũ kéo ba lô ra, tìm tìm cái gì đó, sau đó lấy ra một cái bình, để xuống đất.

“Ngươi muốn làm gì?” Khuôn mặt nam khổng lồ lờ mờ thấy điều gì đó không đúng lắm.

Trần Vũ không trả lời, chỉ mở ra nắp bình, lộ ra chất lỏng màu vàng óng bên trong.

Hợp thành dịch cấp S!

Sinh ra từ mảnh trái tim của người máy Khởi nguyên.

Đây là thu hoạch lớn nhất của hắn tại Dị cảnh Thanh Thành.

Khóe miệng hắn giương lên.

Trần Vũ lấy ra ống tiêm trong ba lô, rút một nửa rồi nhìn về phía hai khuôn mặt.

P/s: Cầu kim phiếu

Chương 642: Dị cảnh Trường Lĩnh (22)
Chương 642: Dị cảnh Trường Lĩnh (22)

“Đây là cái gì?” Khuôn mặt nữ hai mắt nhìn Trần Vũ nói: “Là thuốc độc hả?”

“Chắc chắn là thuốc độc” Khuôn mặt nam táo bạo nói: “Loài người thấp kém luôn luôn sử dụng những thủ đoạn thấp kém dơ bẩn!”

Trần Vũ vẫn không trả lời, hắn chầm chậm đưa kim tiêm lên tĩnh mạch của cánh tay.

“Phốc.”

Dưới sự kinh ngạc của hai khuôn mặt, kim tiêm xuyên qua làn da, đâm vào trong mạch máu.

[Bị chất lỏng không xác định lây nhiễm!]

[kình khí +418562]

[kình khí +402067]

[kình khí +41…]

“Hô – –”

Trần Vũ run rẩy hít một hơi thật sâu, hai mắt trợn trắng, cơ bắp co rút.

Một cảm giác mạnh mẽ không thể diễn tả bằng lời từ vùng bụng truyền tới…

“Đông!”

Kình khí phát động, gió mạnh cuốn lên.

Ống tiêm còn cắm trên cánh tay nhưng mà Trân Vũ cũng không tự khống chế nổi mà giang hai cánh tay ra, cố gắng áp chế cảm giác sung sướng đang vô hạn dâng lên.

“Loài người này…” Khuôn mặt nam trên cây chần chờ: “Điên?”

“Không.” Khuôn mặt nữ nghiêm túc: “Hắn đang mạnh lên.”

“Mạnh lên?”

“Chính xác là hắn đang…Tiến hóa!”

Con ngươi của khuôn mặt nữ màu nâu nhạt kịch liệt co vào: “Những loài người này đến cùng là từ đâu tới. Bọn hắn…Vẫn là loài người à…?”

“Hô…”

Trong ý thức trôi qua không biết bao lâu.

Hai mắt Trần Vũ mở ra, thở ra một ngụm không khí rồi liếc nhìn trên thân thể đang bốc cháy lên lửa mạnh.

“Tiêm nửa ống mà thành công đột phát 2.6 cấp.”

Trần Vũ rút ống tiêm ra rồi ngồi xổm xuống và đem kim tiêm đâm vào trong bình rút ra đầy một ống.

“Cach!”

Đậy nắp bình hợp thành dịch lại.

Hắn đứng dậy và đi tới trước thân cây.

Không sai, Trần Vũ chuẩn bị tiêm “vật chất kịch độc” này vào thân cây.

Nếu hiệu quả, còn một ống tiêm vào nốt.

Còn nếu không có hiệu quả thì để lại tự dùng.

Tóm lại là bình cấp S hợp thành dịch này ít nhất cũng đẩy hắn lên tới cấp 3.

Cấp 3 kính khí, thể chất tăng lên, cho dù sức hồi phục của thân cây có cao tới đâu thì hủy đi từng chút một, thì lột sạch vỏ cây cũng nói không chừng.

Dù sao năng lượng và kình khí của hắn cũng là không có hạn mức…

“Hình như không phải thuốc độc.” Khuôn mặt nam nhăn mày: “Thuốc dinh dưỡng hả?”

“Đúng vậy.”

Trần Vũ liếm liếm môi, đau lòng đẩy ống tiêm vào thân cây: “Xem kỹ…”

Hợp thành dịch cấp S quá quý giá.

Có khả năng toàn thế giới chỉ còn một bình này.

Cho nên hắn chỉ bơm vào một phần năm ống tiêm là rút ra, sau đó cẩn thận quan sát trạng thái của đại thụ.

Nếu như đối phương phản ứng kịch liệt, thì hắn sẽ tiếp tục tiêm vào.

Nếu như phản ứng yếu, chứng minh cho dù tiêm vào thêm cũng không có hiệu quả nhiều thì không bằng cho chính hắn sử dụng.

Cũng may là hợp thành dịch cấp S độc tính rất mạnh.

Không cần đợi lâu, cây đại thụ năm trăm mét liền phát sinh thay đổi mà mắt thường có thể thấy rõ.

Cành lá bắt đầu khô héo và tróc ra.

Thân cây dần dần chuyển thành màu đen, rớt ra.

Khuôn mặt nam càng dữ tợn la lên: “Không!”

“Loài người!”

“Ngươi đang làm gì?”

“Ầm ầm…”

Đại thụ run run dữ dội, làm mặt đất cũng nứt ra.

Trần Vũ tinh thần căng thẳng vội vàng thu lại bình và để vào ba lô sau đó không do dự đâm kim tiêm bơm vào toàn bộ.

“Rống rống – –”

Khuôn mặt nam trên cây điên cuồng gào thét.

Khuôn mặt nữ cũng lộ vẻ đau đớn.

“Giết ngươi!”

“Loài người!”

“Ta muốn giết chết tất cả loài người!”

Trong tiếng gào thét vang vọng trời đất, Trần Vũ cảm nhận dưới chân mặt đất chập trùng, quyết đoán ném ống tiêm đi, nhanh chóng lùi về sau.

“Long.”

“Oanh long long long…”

Sau khi Trần Vũ chạy ra ba trăm mét, một luồng sức mạnh bất ngờ ập tới hất bay hắn lên không trung.

Thân thể hắn ở trên không trung, nhanh chóng ổn định tư thế, rồi nheo mắt nhìn lại.

“Má nó?”

Hắn thấy một cái cây cao năm trăm mét, to hơn trăm mét như quái vật khổng lồ đang…Đứng lên…

Đứng lên…Bằng rễ cây lít nha lít nhít.

“WDNMD”

Miệng Trần Vũ cũng tê.

Ngay khi rơi xuống đất liền nhanh chân chạy trốn.

“Loài người! Ta muốn giết ngươi!”

Khuôn mặt nam điều khiển đại thụ đuổi theo không buông.

Thân thể nặng nề làm cho nó mỗi lần di chuyển đều làm hàng ngàn, hàng chục ngàn sợi rễ bị bẻ gãy.

Nhưng dưới cơn điên cuồng thì tốc độ truy đuổi của nó càng lúc càng nhanh.

“Không được chạy!”

“Để ta giết ngươi!”

“Ầm ầm…”

Trần Vũ dùng cái gót chân mà suy nghĩ cũng không thèm nghe cái loại lời nói này.

Tình thế bây giờ rất rõ ràng, Đại thụ trúng đọc đã rời vào trạng thái “Dầu hết đèn tắt”.

Chỉ cần kéo dài thì không cần hắn ra tay, đối phương rất nhanh liền sẽ tự hao mòn mà chết đi.

“Oanh!”

“Ầm ầm…”

Núi non, rừng cây, bình nguyên…Mỗi nơi hai người chạy qua đều bừa bộn.

“Không nên đuổi theo.”

Khuôn mặt nữ trên thân cây đau đớn, cố chịu đựng hô: “Chúng ta thua.”

“Không có khả năng!” Khuôn mặt nam gào thét.

“Chúng ta đã thua.” Khuôn mặt nữ lặp lại: “Chúng ta không phải đối thủ của loài người, trước kia không phải, bây giờ càng không phải.”

“…”

Chương 643: Dị cảnh Trường Lĩnh (23)
Chương 643: Dị cảnh Trường Lĩnh (23)

Lời này vừa phát ra, khuôn mặt năm như thể bị mất đi cuối cùng hy vọng, lung la lung lay ngã xuống.

“Đông!”

Nương theo một tiếng vang kinh khủng, đại thụ năm trăm mét ầm ầm sụp đổ.

Sóng xung kích mang theo đất đã đập Trần Vũ bay xa mấy chục mét.

“…”

“Khặc. Khụ khụ…”

Trần Vũ giãy dụa bò dậy, trước hết kéo ba lô kiểm tra vật phẩm bên trong.

Bình hợp thành dịch.

Túi nước.

Quan trọng nhất là súng lục ổ quay…

Toàn bộ đều an toàn, không có hư hao.

“Hô, phi! Hô hô.”

Trần Vũ thổi tro tàn xung quanh, chần chờ nửa ngày rồi đi về chỗ đại thụ vừa ngã xuống.

“Vì cái gì…”

Khuôn mặt nam biểu cảm ngốc trệ, kinh ngạc nhìn chầm chầm Trần Vũ: “Ngươi…Vì cái gì?”

“Cái gì mà vì cái gì?” Trần Vũ hỏi.

“...” Hai mắt khuôn mặt nam nhắm lại, trầm mặc, yên tĩnh.

“Ba ba.” Khuôn mặt nữ mở miệng: “Lúc này ngươi tiêm vào cái gì? Sinh mệnh ta dài dằng dặc nhưng chưa bao giờ trải qua loại đau đớn như thế này.”

“Đừng kêu ba ba, dù sao ta cũng là hung thủ.” Trần Vũ khoát tay: “Hiện tại, các ngươi sắp đi bán muối hả?”

“...Có lẽ còn có thể kiên trì thêm nửa giờ.” Khuôn mặt nữ nhanh chóng già đi: “Ừm…Có lẽ chỉ còn mười phút.”

“Đơn giản ngoài ý muốn, ta còn tưởng phải chiến đấu kịch liệt một trận.” Trần Vũ đi đến trước khuôn mặt nữ, vô ý thức đưa tay lên sờ thuốc thì mới phát hiện hắn không mặc quần áo…

“Thật lâu trước đây ta từng nghĩ qua một ngày nào đó sẽ bị loài người giết chết.” Hai mắt khuôn mặt nữ nhìn lên bầu trời xa xăm thâm thẩm: “Chỉ là không ngờ sẽ chết theo cách này, không giống trong suy nghĩ.”

“Hận ta hả?”

“Không hận ngươi.” Nàng nói xong rồi dừng một lát, bổ sung: “Ta chỉ hận loài người.”

“Cùng một ý mà?”

“Không phải, ta căm hận đối với loài người là vì sinh tồn chủng tộc, nhưng mà theo phương diện tình cảm thì ta cảm thấy nhân loại cũng không làm gì sai.”

“Ồ?” Trần Vũ ngồi xổm xuống, hăng hái nói: “Ngươi nói tiếp đi, ta nghe.”

“Từ khi loài người xuất hiện làm cho toàn bộ hệ sinh thái trên tinh cầu biến đổi mạnh. Vô số động vật diệt vong, nhưng…” Khuôn mặt nữ càng ngày càng già nua nhìn Trần Vũ: “Nhưng giữa sinh vật với nhau “khôn sống mống chết”, đây cũng chẳng phải là quy luật của một vòng sinh thái sao?”

“Loài người trải qua trăm ngàn năm tiến hóa, đứng trên đỉnh tinh

cầu, đã sáng tạo ra nền văn minh chói mắt. Đây là nền tảng của loài người ưu tú."

"Giống loài không bắt kịp tốc độ phát triển thì chỉ có thể bị động tiếp nhận loài người cải tạo, điều này rất bình thường."

"Những suy nghĩ đa sầu, đa cảm, lo được lo mất, đó là do loài người đơn phương mong muốn. Đối với những chủng tộc bị diệt tuyệt thì bọn chúng cũng không thèm để ý mà cũng không có đầu óc mà để ý."

"..." Trần Vũ suy nghĩ sâu xa, đưa tay: "Tiếp tục."

"Thêm hay mất đi một cái chủng tộc, người chú ý những chuyện này thì chỉ có loài người." Khuôn mặt nữ mỉm cười: "Vũ trụ rộng vô ngần, tinh cầu thì không có cảm giác. Sinh mệnh vĩ đại bao nhiêu thật ra cũng không có ý nghĩa gì."

"Mà lại..."

Hai mắt khuôn mặt nữ từ trên người Trần Vũ dời đi, nhìn về phía xa: "Loài người, ngươi nhìn đầy trời đều là bào tử. Bất kỳ động vật gì nhiễm phải bột phấn đều sẽ biến thành gỗ. Chúng ta giết chết sinh mệnh so với loài người còn hơn rất nhiều."

"Ngược lại là loài người hóa thành những cây màu xanh đã che chở cho sinh mệnh còn sót lại, cho vòng sinh thái địa cầu một chút hy vọng."

"Chân chính thấp hèn."

"Thật ra là chúng ta..."

Tiếng nói thâm thẩm, thật lâu không tiêu tan.

Khuôn mặt nữ nhắm mắt lại, còn phía dưới nàng khuôn mặt nam đã thật lâu không có sinh mệnh hơi thở.

"..."

Thời gian nửa chén trà nhỏ, Trần Vũ đứng lên, hướng về phía gió thổi tới, hô hấp thật sâu.

Nhưng bất kể là làm sao hít thở, sự nặng nề trong đáy lòng vẫn thật lâu không tiêu tan.

[JFF##. chỗ **GS – –]

[kiểm tra kết nối biến động]

[Đang tra tim lỗ hổng hệ thống…]

[nguyên nhân kết nối biến động: Dị hồn xâm chiếm!]

Trần Vũ lấy lại tinh thần, gãi gãi lỗ tai, mặt không cảm xúc.

[Cảnh cáo!]

[Kiểm tra linh hồn không thuộc về thế giới này.]

[nguyền rủa đang tăng mạnh…]

[tiến độ tăng mạnh 2/3]

[Mời ra khỏi thế giới hiện tại, nếu không nguyễn rủa sẽ tiếp tục tăng mạnh.]

[xin đừng sửa đổi kết nối, nếu không nguyền rủa sẽ tiếp tục tăng mạnh!]

[cảnh cáo!]

[Xin đừng sửa đổi kết nối…]

“Quả nhiên.”

“Giết chết con BOSS này thì Dị cảnh sẽ hủy.]

“Ai…”

[Kết nối đã biến động.]

[Sau 16 giờ, kết nối sẽ đóng lại.]

“Còn có 16 giờ…”

Trần Vũ ngẩng đầu nhìn sắc trời, sau đó nhìn qua hai khuôn mặt trên cây đại thụ khô vàng rồi quay người đi ra.

Hắn sử dụng tốc độ cao nhất chạy theo đường cũ.

Lại một ngày trôi qua, hắn thuận lợi về đến "rừng cây huỳnh quang".

Như là tại hoan nghênh hắn trở lại, mỗi một cây huỳnh quanh, kể cả lá cây đều như đang vung vẩy cành lá.

Chương 644: Cổng thời không vỡ vụn (1)
Chương 644: Cổng thời không vỡ vụn (1)

Trần Vũ dừng chân và nhớ lại khuôn mặt nữ nói với hắn, hiểu ra lý do những cây màu xanh này vui vẻ như vậy.

Không có bản thể đại thụ, cây cối còn lại nhả ra phấn đỏ hóa gỗ cũng có giới hạn.

Có lẽ là trong tương lai không xa, có "động vật" giúp đỡ, cây màu xanh sẽ sinh sôi nảy nở ở mỗi một nơi dù là hẻo lánh nhất.

Thêm một lần nở rộ vinh quang từng thuộc về loài người…

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là kết nối đừng bị cắt đứt.

"Chẹp."

Trần Vũ chép miệng, vứt bỏ suy nghĩ lung tung trong đầu, sau đó đi vào bên trong "rừng cây huỳnh quang", lấy ra cây dao găm.

"Nhiều việc thì ta cũng giúp."

"Phiền phức thì ta cũng giải quyết cho."

"Các ngươi cũng nên báo đáp một chút chứ."

Hoa rơi, rừng cây đang náo nhiệt bỗng nhiên yên tĩnh lại…

…

"Một túi."

"Ba túi."

"Năm túi."

Trần Vũ quơ dao găm, đi tới đi lui, lần lượt "lấy máu"

Ngoại trừ cây non, còn lại thì không sót một cây nào.

Khoảng chừng nửa ngày lấy nhựa cây, đủ cho hắn rửa ba bốn người.

“Tiểu Diêu à, cuối cùng cũng có thể sống lại.”

Trần Vũ hưng phấn xoa xoa hai tay thật mạnh, rồi để từng túi nước vào trong ba lô kéo khóa lại, sau đó đeo lên.

“Các anh em, cảm ơn nhé, hẹn gặp lại.”

“Soạt…”

Rừng cây huỳnh quang lay động, như thể đáp lời hắn.

Trần Vũ: “Các ngươi nhiệt tình quá, hay ngày mai ta mới đi?”

Rừng cây huỳnh quang: “…”

Trần Vũ ra khỏi rừng cây thì tăng tốc độ, đi về vị trí cánh cửa không gian.

Cách lúc “kết nối” cắt đứt còn lại khoản một giờ đồng hồ, nên hắn muốn sớm đi ra khỏi Dị cảnh. Nếu không thì một khi cánh cửa thời gian vỡ vụn hắn sẽ bị nhốt ở chỗ này mãi mãi.

Về việc thành viên của Hội Công Bằng còn kẹt ở Dị cảnh…

Trần Vũ tiếc hận lắc đầu: “Hắc hắc hắc hắc.”

Chạy nhanh một đường khoản ba mươi phút thì hắn đã tới cánh cửa không gian [Dị cảnh Trường Lĩnh].

Từ xa xa, hắn đã thấy một người mặc đồ bảo hộ đang ngồi xổm trên mặt đất vẽ vòng tròn.

“Tư thế ngồi bồn cầu thật là quen thuộc…”

Trần Vũ nhăn mày, chậm chậm bước tới và nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai người này: “Uy? Đoạn Dã?”

“Ừm?”

Người này quay lại, lộ ra khuôn mặt quen thuộc dưới mặt nạ

phòng độc: “Trần Vũ? Má nó! Má nó Vũ ca!”

“Ngươi ở đây làm cái gì vậy?”

“Con mẹ nó chứ, ta nghĩ rằng ngươi đã chết tại đây rồi!” Đoạn Đã oán giận đấm một đấm vào ngực Trần Vũ, sau đó kích động rống to: “Ông đây đã tìm một vòng! Ngươi đi đâu vậy? Đi vào đây làm gì? Hả? Không đúng, tại sao ngươi không mặc đồ bảo hộ? Ngươi cũng học được Võ pháp hệ không gian à?

“Ngươi đi vào đây lúc nào?” Trần Vũ hỏi.

“Ngươi chân trước vừa đi, thì sau khi ta vứt bỏ Bát Hoang Dịch là vào, nhưng đuổi theo cách gì cũng không kịp. Nhưng phấn đỏ hóa gỗ không có tác dụng đối với ngươi à? Tại sao không thấy ngươi biến thành gỗ?”

“Có tác dụng, chỉ là ta tìm được một chút phương pháp đặc biệt.” Trần Vũ vỗ vỗ ba lô làm ra vẻ thần bí, tiếp đó hắn đi về hướng cánh cửa không gian: “Chuyện khác sau hãy nói, đi ra nhanh một chút.”

Hai người bước vào vòng xoáy không gian thì cảm giác trời đất đảo lộn.

Chớp mắt thì từ thảm cỏ xanh tươi tốt trong Dị cảnh đã xuất hiện ở thế giới băng tuyết ở hiện thực.

“Bịch.”

Hai chân Trần Vũ rơi xuống đất thì điều chỉnh thăng bằng rồi đưa tay vỗ vỗ bả vai Đoạn Dã: “Ông em nhỏ, cha lại cứu ngươi một mạng.”

“Là ta cứu ngươi được chưa?”

“Tóm lại chút nữa ngươi sẽ biết, ngươi nhìn cái đó trước đi.” Trần Vũ đưa tay lên chỉ ngón trỏ về phía trước.

Đoạn Dã nhìn theo tay Trần Vũ và sững sờ.

Nơi đó có một thân hình đưa lưng về phía bọn hắn.

Thân hình mang nón cao bồi, ngậm xì gà to, nhìn cà lơ phất phơ cực kỳ.

“Ngươi nhìn đi…” Trần Vũ chần chờ: “Bộ dáng người đó thật kỳ quái.”

“Ta cũng thấy thế.” Đoạn Dã thâm trầm nhắn mày, gật đầu: “Nhìn hắn giống con chó.”

Jill: “...”

…

“Ầm!”

Mạnh mẽ kính khí trong nháy mắt phát động!

Thân hình của Jill lấp lóe trong chốc lát đã xuất hiện sau lưng Trần Vũ và Đoạn Dã.

“Ngươi nói ai là chó?”

Jill hùng hùng hổ hổ, tay trái nắm lỗ tai Trần Vũ, tay phải thì nắm cổ áo Đoạn Dã: “Có con chó nào…giống hình dạng như ta hả?”

“Ây da! Ây ây Kê ca, ta sai rồi, đừng kéo…” Trần Vũ nhón chân lên để làm dịu đau đớn từ lỗ tai truyền tới.

“Đúng vậy.” Đoạn Dã gật đầu: “Chúng ta hẳn là phải tăng thêm hai chữ “hình dạng”.

Hai mắt Jill nhăn lại, rồi dùng sức nắm chặt lỗ tai Đoạn Dã: “Này thì nhờn.”

“A a a – – Kê ca, ta sai rồi! Kê…Kê ca! Kê cha!”

Một lúc sau, đến khi lỗ tai hai người bị kéo đến đỏ thì Jill mới buông tay ra từ từ: “Đau không?”

“Đau.”

“Đau.”

“Muốn không đau thì thành thật một chút, đừng nhúc nhích.” Jill vỗ nhè nhẹ bả vai của hai người, thấy Trần Vũ và Đoạn Dã không có phản ứng gì thì hắn liền rút hai tay lại rồi đi đến trước mặt hai người.

Chương 645: Cổng thời không vỡ vụn (2)
Chương 645: Cổng thời không vỡ vụn (2)

“Hì.” Trần Vũ ngượng ngùng: “Đã lâu không gặp Kê ca, mới kết hôn hả?”

“Đúng vậy nha.” Đoạn Dã cười lớn: “Đã lâu không gặp Kê ca, mới ly hôn hả?”

“Cảm ơn đã quan tâm.” Mặt của Jill không cảm xúc: “Mới vừa phục hôn.”

“Phục hôn, Phục hôn thật tốt, quá tốt rồi.” Trần Vũ nhìn Đoạn Dã nói: “Đoạn Dã ca, Phục hôn là gì?”

“Cưới xong rồi mới có tiền, sau đó thì mới kết hôn.” Đoạn Dã nghiêm túc nói: “Chứng minh rằng gần nhất Kê ca làm ăn rất thuận lợi, đây là một việc rất đáng để chúc mừng.”

“Đúng! Nhất định phải chúc mừng chuyện tốt như thế này!” Trần Vũ vỗ đầu một cái: “Chúng ta phải tặng quà cho Kê ca.”

“Đúng vậy, còn phải là quà to mới phải.” Đoạn Dã đưa lên ngón tay: “Ta…Ta ra một trăm triệu.”

“Ta cũng không keo kiệt, ta theo một tỷ.”

“Vậy ta ra một mười tỷ!”

“Dừng ở đây đi.” Trần Vũ dựng thẳng lên ngón tay cái: “Một trăm tỷ! Ngươi không thể tăng nữa, lôi thôi quá.”

“Được rồi, nghe Vũ ca vậy, một trăm tỷ đi.”

“Ba~!”

Hai người ăn ý đập tay rồi lập tức quay người đi ra.

Trần Vũ: “Một trăm tỷ cũng không phải là số lượng ít, ta phải đi chuẩn bị, tặng cho Kê ca.”

“Đúng vậy.” Đoạn Dã gật đầu: “Ta biết ở phía Đông thành phố Trường Lĩnh có một cửa hàng, ở đó có bán một trăm tỷ mệnh giá…”

Jill: “...”

“Bạch!”

Hai tay Jill nhanh như điện, hắn nắm lỗ tai của hai người lại rồi kéo về phía sau một cái: “Quay lại!”

Trần Vũ: “Má nó! Đau!”

Đoạn Dã: “Đau! Má!”

“Hai ngươi nói nhẹ nhàng quá.” Hai mắt Jill bắn ra sát ý.

“Kê ca, ta đang lo cho ngươi mà, tiện tay chuẩn bị tiền sính lễ cho ngài luôn.” Trần Vũ che lỗ tai: “Nhẹ một chút, ngài có thể đổi qua lỗ tai khác được không?”

“Đừng nói với ta lời vô ích.” Jill trầm giọng nói: “Ta đợi ngươi ở đây hơn hai ngày, cũng không phải để nói nhảm với ngươi.”

“Đợi…Đợi ta làm gì?”

Jill buông tay ra: “Dẫn ngươi về Thượng Hải, tiếp tục đi học.”

“...Ta không đi.”

“Ngươi quyết định được sao?”

“Ta còn bận việc, nếu không như vậy…” Trần Vũ thương lượng: “Khi…thế giới này hòa bình.”

Jill: “...”

“...Ây da! Đại ca đau đau đau đau…”

“Trần Vũ! Ta không có nói đùa với ngươi.” Jill mặc kệ, sau đó không biết móc ra một ống tiêm ở chỗ nào, lung lay trước mặt Trần Vũ: “Dẫn ngươi về là ý của cấp trên. Nhà nước muốn toàn lực bồi dưỡng ngươi. Chuyện này không phải là ngươi có thể nói

đồng ý hay không mà quyết định.”

“Đúng rồi đó Vũ ca.”

Đoạn Dã đứng bên cạnh cũng khuyên: “Kê ca nói đúng, chuyện này ngươi cũng không quyết định được, ngoan ngoãn đi theo hắn về đi, dù sao đây cũng là chuyện tốt mà.”

“Ừm, chắc chắn là chuyện tốt.” Jill gật đầu.

“Đúng vậy, đi đi Vũ ca, đừng mang tới phiền phức cho Kê ca.”

“Ừm.” Jill đồng ý.

“Vậy ta đi trước, sau này có cơ hội thì cùng các ngươi làm một chầu đồ nướng nhé.”

“Ừm…Đợi chút.” Một tay Jill kéo Đoạn Dã trở lại: “Đi đâu?”

“A, chuyện này.” Đoạn Dã cười cười, chỉ chỉ cổng thời không: “Công ty có chút việc, ta phải về quản lý.”

“Công ty này…là Hội Công Bằng hả?” Jill nhăn mày.

“Ngài nói cái gì thế?” Đoạn Dã nghiêm mặt: “Không phải Hội Công Bằng là tổ chức cực đoan sao? Chúng ta cũng không muốn phiền phức đâu! Không nói nữa, ta bị tiêu chảy, đi uống canh đã. Chúng ta có duyên gặp lại nhé.”

“Ba~!”

Jill không nhiều lời nữa, trực tiếp đâm ống tiêm vào trong cánh tay Đoạn Dã rồi bơm chất lỏng vào.

“Ặc.”

Đoạn Dã hoảng hồn, bản năng phát động kình khí, nhưng lại phát hiện không thể.

“Thuốc…Thuốc thất hoạt.”

“Ừm.” Jill gật đầu: “Trong vòng tám tiếng tới, Khí Hải của ngươi xem như mất tác dụng.”

Trần Vũ: “Cất giữ Thuốc thất hoạt là phạm pháp.”

Jill: “Đất nước đại biểu cho pháp luật.”

Trần Vũ: “...Trâu bò trâu bò.”

“...Kê ca, không cần như vậy chứ?”

“Cần như vậy, rất cần thiết.” Ánh mắt của Jill nhìn qua, đối mặt với Đoạn Dã: “Đoạn Dã, nói thật lòng thì ta đối với ngươi rất thất vọng.”

“Ta biết rõ.” Đoạn Dã trầm ngâm thật lâu rồi cúi đầu thở dài: “Nhưng chuyện tình cảm thì không thể miễn cưỡng.”

Jill: “???”

“Các ngươi…” Trần Vũ ngạc nhiên: “Khi nào bắt đầu vậy?”

Jill: “...”

“Hèn gì gọi là phục hôn! Đúng rồi, hôn nhân là phụ, chủ yếu là em bé, đợi đứa bé lớn rồi thì biết gọi ai là cha.”

“Ngươi nói sai rồi.” Đoạn Dã uốn nắn: “Tình hình này không liên quan tới em bé.”

“...Con mẹ nó ngươi câm miệng cho ta.” Mắt của Jill trợn tròn xoe: “Còn dám chuyển chủ đề nữa thì ta cạo cái đầu của ngươi!”

Trần Vũ: “Nể mặt ta, chừa lại một nửa đi.”

“Ngươi cũng ngậm miệng lại!”

Jill gầm hét một tiếng rồi nhìn về Đoạn Dã : “Trước đây tại Đại Học Kinh Thành ta dạy rất nhiều học sinh, nhưng chỉ có lớp của hai ngươi là đặc biệt nhất, loại đặc biệt này không chỉ vì thực lực của các ngươi mà bởi vì quan hệ của các ngươi và ta.”

“Ngài nói những thứ này có ích gì đâu.” Thần sắc của Đoạn Dã bình thường lại.

“Trong ba người các ngươi thì ta có ấn tượng rất ít với ngươi,

nhưng ta biết, thiên phú của ngươi hơn người, tương lai chắc chắn sẽ rất có triển vọng. Nhưng ngươi lại gia nhập Hội Công Bằng, tự mình đọa lạc…Ta rất thất vọng.”

Chương 646: Cổng thời không vỡ vụn (3)
Chương 646: Cổng thời không vỡ vụn (3)

“Gia nhập Hội Công Bằng là đọa lạc sao?” Đoạn Dã hỏi lại.

“Đúng.”

“Nếu thế giới này có công bằng, thì còn có người đọa lạc sao?” Đoạn Dã tiến tới một bước dán vào sát mặt của Jill, nói giọng khàn khàn: “Lỗ Tấn đã từng nói, là xã hội ép ngươi vào đường cùng, phạm pháp, nên cũng đừng xấu hổ. Nếu như ta đọa lạc thì cũng là do thế giới này ép ta thôi.”

Jill: “...Không phải Lỗ Tấn, là Tư Mã Ý Tư Cơ nói.”

Trần Vũ bỗng nhấc tay: “Ta chen ngang một câu, hai anh em ta chỉ biết Lỗ Tấn.”

Đoạn Dã: “Ừm.”

“...” Jill im lặng một lát rồi mở miệng: “Tạm thời không đề cập tới ai nói, ta muốn hỏi ngươi là ai đã bức ngươi? Giết chết Bát Hoang Dịch không phải là hành vi cá nhân của ngươi sao? Không lẽ không phải là hành vi trả thù của ngươi sao?”

“Nếu như ta không giết.” Đoạn Dã cười lạnh: “Thì ai sẽ giết?”

“Vậy thì cũng không tới phiên ngươi giết.”

“Xin hỏi ngươi, Bát Hoang Dịch vì lợi ích cá nhân đổi hướng Thú triều gây ra hậu quả 600.000 người chết thảm ở Hạc Thành, có tội không?”

“Có tội.”

“Có tội thì phải nhận lấy trừng phạt.”

“...Hạc Thành và Thanh Thành, chắc chắn phải có một cái hủy.”

“Ta biết rõ, nhưng bản chất của vấn đề khác nhau, mà lại bởi vì

Thú triều từ đầu đã nhắm về Thanh Thành, phương án rút lui đã được chuẩn bị đầy đủ. Mà khi thú triều hướng về Hạc Thành thì chỉ có một ít người rút lui, còn lại là học sinh, trẻ em…Đều chết vô ích, ngươi hiểu không?"

Càng nói thì Đoạn Dã càng phát ra âm thanh âm trầm hơn: "Đây là tội chết! Nhưng các ngươi giết hắn không? Không! Bởi vì hắn là Bát Hoang Dịch? Muốn làm gì thì làm, sẽ không bị trừng phạt đúng không?"

"…" Jill trầm ngâm.

"Nếu Nhà nước đã không giết hắn thì phải có người đứng ra trừng phạt hắn, bất kể người này có quyền hay có tiền, dù là Thiên tử phạm pháp, cũng có tội như dân thường." Đoạn Dã chậm rãi tỉnh táo lại: "Cho nên, ta làm. Vì có một số chuyện cần có người đi làm."

"Sự việc đặc thù, thì xử lý đặc thù." Jill nhìn thẳng Đoạn Dã: "Ai cũng biết rõ là Bát Hoang Dịch sai, nhưng trước thời khắc sinh tử tồn vong của loài người, nếu hắn sống, tương lai hắn sẽ càng có cống hiến lớn hơn."

"Không." Đoạn Dã lắc đầu, thâm ý nói: "Tinh thần chết thì loài người mới thật sự chết."

"…Nói bậy nói bạ."

"Jill, mặc dù thực lực của ngươi mạnh hơn ta, nhưng có một số chuyện ta biết nhiều hơn ngươi." Đoạn Dã chỉ ngón tay vào trái tim mình: "Dị thú sinh ra từ xưa đến nay không phải là ngẫu nhiên, vì sao bọn chúng có thể không ăn không uống, bỗng dưng lại hiện ra, đến không hình, đi không bóng? Không giống với bất cứ hiểu biết gì về sinh vật cả?"

"Vì sao?" Trần Vũ tinh thần run lên.

"Bởi vì…" Đoạn Dã nhìn về phía Trần Vũ: "Căn bản là bọn chúng không phải sinh vật, thật ra chúng là…"

"Câm miệng!" Mắt Jill lạnh lẽo, quát một tiếng cắt đứt lời nói: "Đừng tuyên dương những ngôn luận mê tín của Hội Công Bằng

các ngươi nữa, đừng ép ta giết ngươi."

"...Vậy sao." Đoạn Dã dang tay, lui về phía sau một bước: "Tùy ngươi, dù sao ta bị ngươi bắt rồi, chết sớm chết muộn cũng như nhau."

"Nếu ngươi ra khỏi Hội Công Bằng, từ bỏ những tư tưởng cực đoan và thừa nhận mình có tội thì ngươi sẽ không chết được."

"Jill, theo ngươi thì làm người, cái gì là đáng giá nhất?" Đoạn Dã đột nhiên hỏi.

"Hả?" Jill sững sờ: "Ngươi muốn nói gì?"

Đoạn Dã lặp lại: "Làm một con ngươi thì cái gì đáng tiền nhất?"

"...Mạng sống."

"Sai." Hai mắt Đoạn Dã nhắm lại: "Là nguyên tắc."

Trần Vũ đứng bên cạnh nghe vậy thì mạnh mẽ ngẩng đầu.

"Vì một cái mạng mà đánh đổi nguyên tắc của mình, vậy thì dù có sống sót, cái mạng đó cũng là một cái mạng hèn." Đoạn Dã lấy mặt nạ phòng độc trên đầu xuống rồi buông tay nói: "Thật xin lỗi, ta và Vũ ca không giống nhau."

Trần Vũ đang tỏ ra kính nể thì trở nên lạnh lùng nói: "Ngươi ra vẻ thì cứ ra vẻ, không cần phải đạp ta một cái mới vừa lòng."

Đoạn Dã giả bộ đẩy đẩy gọng kính: "Ví von thôi."

"...Nếu ngươi đã ngoan cố cứng đầu thì tự cầu may đi." Jill nhìn chầm chậm Đoạn Dã rồi dời ánh mắt về Trần Vũ, sau đó cũng lấy ra một ống tiêm.

Trần Vũ: "..."

"Chính ngươi tiêm hay là ta tiêm cho ngươi?"

"Đừng tiêm, để ta tự tiêm." Trần Vũ vội vàng lấy ống tiêm, quen tay cắm ống tiêm vào tĩnh mạch: "Ta không có nguyên tắc."

[bị chất lỏng không xác định lây nhiễm: hiệu suất kình khí tạm thời +96%]

Jill: “...Sao ngươi lại quen tay như vậy?”

“Người không có nguyên tắc thì làm gì cũng thuần thục.” Đoạn Dã liếc xéo.

Trần Vũ tiêm vào xong thì rút kim tiêm ra, lung lay ống tiêm với Jill: “Xong.”

“Ừm.” Jill nói xong thì lấy ra hai sợi dây thừng lần lượt đưa cho Trần Vũ và Đoạn Dã.

Trần Vũ: “?”

Đoạn Dã: “!”

“Tự mình trói lại đi.”

Đoạn Dã nắm chặt nắm đấm, sát khí trong mắt lấp lóe rồi biến mất: “Sĩ có thể giết, nhưng không thể nhục.”

Trần Vũ nhấc tay: “Đây cũng không hẳn là nhục, hắn chỉ đơn giản là lười thôi.”

Chương 647: Cổng thời không vỡ vụn (4)
Chương 647: Cổng thời không vỡ vụn (4)

“A, vậy thì không thành vấn đề.” Đoạn Dã nghe vậy thì buông lỏng, lấy dây thừng rồi bắt đầu tự trói.

“Ba~!”

Jill đập Đoạn Dã một cái lảo đảo: “Trói hắn!”

“Ây da.”

Đoạn Dã vội vàng lấy lại tinh thần, lấy dây thừng buộc vào cổ Trần Vũ: “Sao không nói sớm, buộc dây, ta rất chuyên nghiệp đó nha…”

Hắn nói xong thì tách hai chân Trần Vũ, trước tiên trói tay trái và chân trái sau đó trói chặt tay phải và chân phải.

Tiếp đó, động tác của Đoạn Dã càng nhanh, lấy đoạn dư của dây thừng chia đôi, thắt một cái nơ con bướm xinh đẹp rồi cuối cùng là ở trước ngực Trần Vũ quấn hai cái vòng tròn…

Trần Vũ: “…”

Jill: “…”

Trầm Vũ im lặng một chút rồi cũng làm theo động tác của Đoạn Dã bắt đầu trói.

“Không đúng.” Đoạn Dã vừa trói vừa đề nghị: “Lúc đầu ngươi không nên quấn phía sau, nếu không lúc hoàn thành thì sẽ không lộ ra phía sau lưng vẻ đẹp.”

“Buộc chết phía trong.” Trần Vũ hiểu ra: “Vậy ta phải quấn cổ trước hả?”

“Cổ cũng được, dư ra hai đoạn, cũng đẹp mắt.”

“Hiểu rồi, đúng rồi, trình tự lúc nảy của ngươi không hợp lý lắm,

tay trái, tay phải, cánh tay không nên chia ra buộc, bởi vì chiều dài dây thừng có hạn sẽ làm cho lực hai bên chia không đều nhau."

"A!" Đoạn Dã vỗ đầu một cái: "Đúng là một gợi ý tốt, lúc trước ta cũng không chú ý…"

"…" Toàn thân Jill run rẩy, giọng nói phát ra từ trong hàm răng: "Các ngươi…là đang giao lưu học thuật hả?"

"Võ giả mà." Trần Vũ thở mạnh: "Nên có tâm tính không ngừng học hỏi, tiến bộ."

"Đừng phân tâm." Đoạn Dã nhăn mày: "Tập trung."

"Ừm."

Jill: "…"

Jill không thể kiên nhẫn được nữa, hai tay như điện kéo một đầu dây thừng, trực tiếp thô bạo trói hai người cùng một chỗ: "Cho một tấc lại muốn đi thêm một thước, đừng bắt ta đánh các ngươi."

"Má! Đau!"

"Kê ca nhẹ nhàng một chút…"

"Sai, đừng có mạnh quá…"

Trần Vũ và Đoạn Dã kêu la liên hồi, nhưng khi Jill không chú ý, mắt của hai người giao lưu bí mật.

Trần Vũ: "A! Đau! (lén giấu cúc lại chưa?)

Đoạn Dã: "Kê ca, kẹp vào thịt! Dây thừng kẹp vào bắp đùi rồi." (tất nhiên rôi, ở bên đùi phải.)

Hai mắt Trần Vũ đảo quanh: (Trâu bò, chút nữa nghe ta nói mà hành động.)

Cái mũi Đoạn Dã co lại: (Được, nhưng ta muốn hỏi một vấn đề.)

Trần Vũ văn vẹo: (Hỏi đi.)

Đoạn Dã run rẩy: (Tại sao ngươi không mặc quần áo?)

(Ta không mặc quần áo có gì kỳ quái đâu?)

(A…Ngươi nói kiểu này, hình như cũng không kỳ quái nữa…)

Jill trói hai người lại xong thì kiêm tra một vòng, xác định chắc chắn rồi thì cưới lạnh.

Không sử dụng được kình khí, lại bị trói chặt

Như vậy mà còn để Trần Vũ chạy?

Hắn làm sao chạy?

Lấy cái gì chạy?

Jill cầm chặt một đầu dây thừng rồi vác hai người lên vai, xoay người đi ra.

Vừa đi, hắn vừa cảm thán.

“Hai đứa cấp 2 nho nhỏ, còn có bản lĩnh để ta đớp cứt à.”

“Bát Hoang Dịch, cuối cùng cũng là một đứa con nít…”

“Kê ca.”

Đoạn Dã nằm trên vai âm mưu thương lượng lần cuối: “Ta mặc dù biết rõ tính cách của ngươi, không thích bị uy hiếp, nhưng địa vị của ta ở trong Hội Công Bằng rất quan trọng.”

“Rồi sao nữa.” Jill nhăn mày.

“Ngươi sẽ gặp phiền phức nếu ta chết ở trong tay ngươi, phiền phức lớn. Thông báo với ngươi lần cuối, thả ta ra.”

“Vậy hả?” Jill đẩy nón cao bồi lên lộ ra khuôn mặt đẹp trai, nhếch miệng lên: “Hội Công Bằng các ngươi cứ tự nhiên, ta rất thích phiền phức.”

“Ai…” Đoạn Dã thở dài: “ Nếu Kê ca đã cố chấp không hiểu thì sau này “kinh hỉ” tới, ngươi đừng có hối hận.”

“Tự nhiên đi, còn có gì nữa không?”

Đoạn Dã: “...”

“Không còn việc gì thì câm miệng.”

Trò chuyện kết thúc.

Jill vác Trần Vũ và Đoạn Dã tiếp tục đi tới.

Nhưng mà không đi được bao xa thì liền nghe sau lưng có một tiếng động như là “không gian” vỡ vụn.

Jill quay quay mạnh đầu lại thì gặp cổng thời không đang xoay tròn, nhưng màu sắc đang càng ngày càng mờ.

“Ừm?”

Jill chau mày, hắn là một võ giả xuất sắc nên đối với Dị cảnh hắn cực kỳ quen thuộc, vì vậy hắn chưa bao giờ thấy qua cánh cửa thời không có bất kỳ thay đổi nào, thậm chí nghe cũng chưa từng nghe qua, nhưng mà cánh cửa thời gian trước mặt này…

Đoạn Dã nằm trên vai của Jill thấy được tình huống của cánh cửa thời không, hắn vô ý thức nhìn về Trần Vũ.

Trần Vũ: “...Nhìn ta làm gì?”

“Dị cảnh bị làm sao?” Đoạn Dã hỏi.

Trần Vũ: “Ta không biết.”

“Không sao, hai chúng ta nói nhỏ thôi, đừng cho Jill nghe.”

Mặt Jill không cảm xúc: “Ngươi nói lớn chút nữa, lỗ tai ta có thể sẽ điếc.”

“Răng rắc!”

Sau khi tiếng nói của Jill phát ra trong tíc tắc, cùng với một tiếng vang như thủy tinh bể nát, mặt ngoài của cánh cửa thời không xuất hiện hai khe hở.

“Răng rắc!”

“Tạch tạch tạch…”

Tiếp tục là khe hở thứ ba, thứ tư, thứ năm…

Cho đến khi khe hở trải rộng toàn bộ bề mặt, lít nha lít nhít cả cánh cửa thời không.

“Soạt!”

P/s : cầu kim phiếu

Chương 648: Cổng thời không vỡ vụn (5)
Chương 648: Cổng thời không vỡ vụn (5)

Đến cuối cùng, ngay trước ánh mắt sợ hãi của Jill và Đoạn Dã thì cảnh cửa thời không sụp đổ, vỡ vụn rơi đầy đất…

"…"

"…"

Gió lạnh thổi qua, xung quanh quảng trường Dị cảnh Trường Lĩnh, lâm vào trạng thái yên tĩnh như chết.

"Lộc cộc."

Không biết trôi qua bao lâu, Jill mới khó khăn nuốt xuống một ngụm nước bọt rồi cứng ngắc mở miệng: "Cửa…Cánh cửa không gian…Nát?

"Nhìn bộ dáng đúng là nát…" Đoạn Dã ngạc nhiên, thất thần: "Cánh cửa thời không…Tại sao lại nát…"

"Cánh cửa thời không nát, vậy…Vậy Dị cảnh đâu?"

"Mỗi một Dị cảnh, hình như chỉ có một cánh cửa thời không." Đoạn Dã lại nhìn về phía Trần Vũ: "Cho nên…Dị cánh Trường Lĩnh, cũng biến mất rồi?"

Trần Vũ: "…Ngươi nhìn ta làm gì?"

Jill cũng quay đầu nhìn về phía Trần Vũ.

Trần Vũ: "…"

Jill: "Chuyện này rốt cuộc là thế nào?"

Trần Vũ bực bội: "Các ngươi nhìn ta như vậy có tác dụng gì? Cánh cửa thời không nát hay không, Dị cảnh còn hay không, cùng Trần mỗ có liên quan gì?"

Jill nghe vậy thì chần chờ, hắn cũng không có chứng cớ hay manh mối gì, chỉ là bản năng cảm giác, chuyện cánh cửa thời không vỡ vụn có lẽ cùng Trần Vũ có liên hệ.

Dù sao thì thời gian cái "đồ vật" này bị hỏng là sau khi Trần Vũ xuất hiện…

Nhưng người bị trói cùng với Trần Vũ là Đoạn Dã, lại khẳng định một trăm phần trăm, sự việc phát sinh trước mắt này tuyệt đối là "công lao" của Trần Vũ

Thậm chí, kẻ cầm đầu chính là Trần Vũ.

Bởi vì Đoạn Dã rõ ràng nhớ kỹ, sau khi hai người gặp mặt bên trong Dị cảnh, Trần Vũ rất nôn nóng dẫn hắn ra ngoài. Sau khi từ Dị cảnh dịch chuyển ra ngoài, Trần Vũ lại nói với hắn "Lại cứu hắn một mạng."

Lúc đó, hắn còn không hiểu là ý gì, hiện tại thì hắn đã hiểu ra hoàn toàn.

Nếu như lúc này hắn còn bên trong Dị cảnh, vậy thì sau khi cánh cửa thời không biến mất thì chẳng phải hắn sẽ bị nhốt vĩnh viễn ở trong Dị cảnh sao?

Đây đúng là "cứu" hắn một mạng theo nghĩa đen!

Suy nghĩ thông suốt, huyệt thái dương của Đoạn Dã mồ hôi đã chảy ròng ròng.

Sau lưng mồ hôi cũng nhễ nhại.

Trần Vũ ở một bên cảm nhận được ý của Đoạn Dã thì nhăn mày: "Ngươi làm gì vậy Đoạn Dã?"

"Hả?" Đoạn Dã lấy lại tinh thần từ bên trong sợ hãi, ngẩn ngơ nhìn về phía Trần Vũ: "Sao…Thế nào?"

"Ngươi tại sao lại ướt?"

"Hả…Ta…Ta chảy mồ hôi." Giọng nói Đoạn Dã khô khốc.

“Nói nhảm!”

Jill ở dưới dần dần kịp phản ứng, trong nháy mắt giận dữ, trực tiếp quảng hai người đang bị trói trên vai xuống đất: “Con mẹ ngươi rõ ràng lại đái ra quần!”

Trần Vũ: “...Đoạn Dã, ta chửi tổ tông nhà ngươi.”

“A…” Đoạn Dã khẩn trương: “Bị…Bị hù dọa sợ, không khống chế được.”

“Ọe.”

Jill cởi áo khoát, nhìn vị trí bả vai ướt sũng, nhịn không nổi cúi người nôn khan vài cái: “Con mẹ các ngươi…”

“Ọe.” Trần Vũ ngừng thở: “Tại sao ngươi không chửi mẹ nhà Đoạn Dã.”

“Ba~!”

Ánh mắt Jill như phun ra lửa, dùng sức ném cái áo khoác xuống đất và chỉ vào Đoạn Dã rống to: “Đây chính là “kinh hỉ” mà ngươi nói?”

Đoạn Dã: “...”

Trần Vũ cũng chửi ầm lên: “Chó Dã, ngươi giải thích cho ta thử, như thế nào là “kinh hỉ”?”

Đoạn Dã: “... “Kinh…Kinh hỉ” là…”

“Con mẹ nhà ngươi cái gì gọi là “Kinh hỉ”?”

“Ta…”

“Cái con mẹ nhà ngươi, “kinh hỉ” mẹ nhà ngươi!”

Đoạn Dã: “...”

Jill đứng tại chỗ, im lặng nhìn hai người một lát rồi ghét bỏ quay người đi về hướng cánh cửa thời không.

Jill vừa đi vừa nôn khan không ngừng.

Về phần Trần Vũ và Đoạn Dã nằm trên đất, hắn cũng không lo lắng.

Hai cái võ giả cấp 2, bị trói chặt như vậy lại còn tiêm và thuốc thất hoạt, thậm chí còn ở bên cạnh Võ giả cấp 6 như hắn, thì còn có thể lật tung trời sao?

Jill đi đến gần, ngồi xổm xuống rồi cẩn thận xem xét mảnh vỡ không gian.

“Đúng là có thuộc tính không gian.”

“Nhưng…loại “đồ vật” này, vì sao lại bể nát…?”

Ở phía sau, Trần Vũ và Đoạn Dã nhìn thấy Jill đi xa lập tức ngừng cãi nhau, nhỏ giọng, tỉ mỉ âm mưu bí mật.

“Vũ ca, hắn đi rồi.”

“Ta nhìn thấy…Ọe”

“Ta đái trong quần, đái rất trâu bò phải không?”

“…Ngươi…” Trần Vũ rất muốn mắng, nhưng lời thô tục lên đến miệng là bị rụt trở về: “Mặc dù ngươi là thằng ngu, nhưng nói đi cũng phải nói lại, đây đúng là một cơ hội ngoài ý muốn, hiện tại, chúng ta có thể hành động.”

“Vũ ca, hành động thế nào?” Đoạn Dã ghé vào bên tai Trần Vũ, hơi thở như lan: “Hiện tai ngươi có thể đem cúc ngầm cởi ra không?”

“…Bây giờ mà ngươi lại thổi, có tin hay không ta chạy trước.”

“Được được được.” Đoạn Dã vội vàng né ra xa.

“Cơ hội tốt thế này, không cần thiết cởi cúc ngầm.” Trần Vũ nhỏ giọng nói: “Bây giờ ngươi chắc đã thuần thục phát ra Võ pháp nhanh rồi hả?”

“Có thể.” Đoạn Dã gật đầu: “Mà lại ta không cần bắt ấn, chỉ cần

cho ta ba giây chuẩn bị, thì liền có thể nhanh chóng im ắng phát ra Võ pháp.”

“Vậy ngươi có thể sử dụng cùng loại Võ pháp dịch chuyển không gian sao?”

“Cũng có thể.”

Chương 649: Cổng thời không vỡ vụn (6)
Chương 649: Cổng thời không vỡ vụn (6)

"...Trâu bò." Trần Vũ nhìn từ trên xuống dưới Đoạn Dã: "Ngươi càng ngày càng mạnh."

"Không." Đoạn Dã nghiêm túc nói: "Ngươi mạnh, ngươi mới thật là mạnh."

"Cùng mạnh, cùng mạnh."

Trần Vũ khách sáo một câu rồi ghé vào tai Đoạn Dã, hơi thở như hoa lan: "Nhanh phát ra một cái dịch chuyển Võ pháp, đi nhanh lên."

"...Ngươi thổi vào tai ta, vậy sao không cho ta thổi ngươi?"

"Đi hay không?" Trần Vũ trừng mắt: "Ông đây bị trói đem đến Thượng Hải cùng lắm là đi học, hơn nữa còn có cơ hội trốn đi. Nhưng ngươi mà bị đem đến Thượng Hải thì trực tiếp con mẹ nó bị bắn chết."

"Có thể dịch chuyển, nhưng bây giờ có hai vấn đề, cái thứ nhất, vì tính ổn định, khoảng cách dịch chuyển sẽ không quá xa."

Trần Vũ nghe vậy thì chần chờ: "Vấn đề không quá xa...Là bao xa?"

"20m."

Trần Vũ: "Ta chửi...(bị che)"

"Có thể...Có thể tăng kình khí phát ra." Đoạn Dã vội vàng nói: "Phát ra càng nhiều kính khí thì khoảng cách sẽ càng xa, nhưng sẽ không ổn định."

"Tính ổn định là..."

"Chính là sự chính xác khi dịch chuyển, có thể vị trí sẽ rất ngẫu nhiên. Dù sao "đồ vật" như là không gian rất khó để nắm trong

tay.”

“Chắc sẽ không dịch chuyển tới mặt trăng hả?”

“...Ngươi đùa gì vậy, cao thủ cấp 8 còn không đi tới mặt trăng được…”

“...Vậy thì không có vấn đề.” Trần Vũ nhìn Jill ở xa xa một cái rồi hạ lệnh: “Dịch chuyển đi.”

“Nhưng mà có vấn đề thứ hai.” Đoạn Dã tính động tay thì phát hiện mình bị trói chặt, nên chỉ có thể mở miệng: “Bị uống thuốc thất hoạt, kính khí ở đâu ra?”

“Kình khí? Chậc chậc.” Trần Vũ thần bí nói: “Ngươi nhớ lần thứ nhất chúng ta gặp mặt, lúc bị bắt cóc, ta làm sao thoát ra không?”

“Không phải ngươi dùng sắc đẹp dụ dỗ một quản lý nữ sao?”

“...Má, ngươi câm miệng, làm việc chính đi.” Trần Vũ nói xong, nín thở tập trung: “Ta đếm từ 3, đếm tới 1, ta sẽ truyền kình khí cho ngươi, sau đó ngươi sử dụng Võ pháp.”

“Ngươi còn có thể ra sức à?” Đoạn Dã kinh ngạc.

“Xuỵt, ngươi con mẹ nó nói nhỏ một chút được không?”

“ A a a.”

“Ta đếm ba tiếng, chuẩn bị!”

“Ừm.”

Trần Vũ vặn vẹo thân thể, tìm một tư thế thoải mái, rồi bắt đầu đếm số: “Ba.”

Đoạn Dã tinh thần run lên, ánh mắt nhìn chằm chằm Jill, trong đầu yên lặng xoay chuyển, chồng lên, phân giải, hợp lại Võ pháp ma trận.

“Hai…”

Có lẽ vì Trần Vũ và Đoạn Dã yên tính quá mức, Jill đang kiểm tra

cánh cửa thời không ở nơi xa bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không thích hợp, vô ý thức quay đầu nhìn lại.

“Một!”

Trần Vũ hét lớn một tiếng, phát động năng lượng bên trong khí hải điên cuồng, truyền vào thân thể Đoạn Dã.

“Bạch!”

Con ngươi của Đoạn Dã chuyển sang màu trắng, ma trận Võ pháp bên trong đầu được phát ra.

“Răng rắc – –”

Không gian bên cạnh hai người, bị nhanh chóng, gọn gàng xé nát. Lộ ra một khe hở cao khoảng ba mét.

“Không có khả năng!”

Con ngươi của Jill co vào kịch liệt: “Kình khí của các ngươi ở đâu ra?”

Trong lúc mở miệng, Jill đốt cháy kính khí lao tới.

“Sa Điêu! Chậm!” Đoạn Dã trào phúng.

“Mẹ nó đừng chậm trễ, chạy mau!”

Eo Trần Vũ uốn éo, mông vểnh lên, một cái chân thẳng băng, một chân thì dùng sức làm đòn bẩy.

“Sưu” một tiếng, hắn mang Đoạn Dã lăn vào bên trong vết nứt không gian.

“Đừng chạy!”

Vành mắt Jill muốn nứt ra, đưa tay muốn bắt.

Nhưng vết nứt không gian đã biến mất.

Chỉ túm được mấy cọng tóc…

Jill: "..."

"...Má!"

Xen lẫn cơn giận dữ, Jill mắng to một câu, hắn cảm giác đầu "Ong ong" rung động.

Một lát sau, hắn chậm rãi ngồi xuống, hai tai ôm đầu: "A..."

Tự nhiên trong đầu hắn nghĩ tới phân...

"Chỉ ăn mà không nuốt được không..."

...

Sau một tiếng rưỡi, phía trước "di tích" Dị cảnh Trường Lĩnh.

Một nhóm khoảng mười người vây quanh chỗ cánh cửa thời không vỡ vụn, vẻ mặt tất cả đều sợ hãi.

"Vì sao..."

Người phụ nữ lớn tuổi đứng đầu tự lẩm bẩm: "Cái "đồ vật" này... Vì sao lại bể nát?"

"Đội trưởng, trong lịch sử đã từng xảy ra sự việc như thế này chưa?" Ba Đa Kết Y sau lưng hỏi.

"Chưa từng có." Người phụ nữ lớn tuổi lắc đầu: "Cánh cửa thời không, tuy là cùng loại với vết nứt không gian, nhưng so với không gian bình thường càng vững chắc hơn, cho tới bây giờ ta chưa từng nghe qua là nó sẽ bể nát."

Xoay người, Bát Hoang Dịch nhặt lên một khối mảnh vỡ không gian, rồi nhắm hai mắt lại, trong đầu hắn không biết đang suy nghĩ gì.

"Răng rắc."

"Chuyện này nhất định có quan hệ với Trần Vũ."

Hồi lâu sau, Bát Hoang Dịch bóp mảnh vỡ không gian thành phấn, rồi chắc chắn nói: "Sau khi hắn ra ngoài, cánh cửa thời không liền

vỡ vụn, sự việc không trùng hợp như vậy."

"Nhưng hắn đã làm gì? Mà để cho một cái Dị cảnh lớn như vậy biến mất?"

"Hắn, cái gì cũng làm được." Bát Hoang Dịch nhìn về phía Jill: "Rồi sau đó Trần Vụ đâu?"

Jill: "..."

"Vậy." Người phụ nữ lớn tuổi nhìn về phía Jill: "Trần Vũ đâu?"

Bát Hoang Dich: "Trần Vũ đâu?"

Jill: "...Là ai mang đến? Viễn cổ kêu gọi~."

Chương 650: Chân chính hội công bằng (1) Chương 650: Chân chính hội công bằng (1)

Bát Hoang Dịch: “Trần Vũ đâu?”

Tiếng hát của Jill ngừng lại, mặt không cảm xúc: “Dịch nhi, ta là sư phụ của ngươi.”

Bát Hoang Dịch: “Ta hỏi ngươi Trần Vũ đâu?”

Cao cấp Võ giả đứng xung quanh cũng quay đầu lại nhìn chằm chằm Jill.

Jill: “...Trần Vũ chạy thoát.”

“Chạy thế nào?” Người phụ nữ lớn tuổi hỏi.

Jill chần chờ một chút để chọn lọc từ ngữ, rồi mang sự việc xảy ra một năm một mười kể lại.

Đám người nghe xong thì nhìn nhau.

“Ngươi nói là, ngươi trói chặt Trần Vũ và Đoạn Dã, rồi tiêm vào thuốc thất hoạt. Nhưng hai người vẫn có thể sử dụng kình khí, sau đó xé rách không gian chạy thoát?”

“...Ừm.”

“Ngươi cố ý thả?” Gương mặt Người phụ nữ lớn tuổi như sương lạnh.

“Đội trưởng, ngài hiểu ta mà.” Jill đẩy nón cao bồi lên: “Ta là cao bồi, bộn bề nhiều việc, nếu ta muốn thả hắn thì không cần để thời gian dài như thế.”

“...” Cặp mắt của Người phụ nữ lớn tuổi nhìn thẳng Jill thật lâu mà không nói gì.

“Cho nên.” Bát Hoang Dịch đưa tới một cái túi nhựa buộc chặt, sắc

mặt bình tĩnh: “Muốn ăn không?”

“...Cái gì.”

“Cứt.”

Jill nắm chặt nắm đấm: “Ta là sư phụ của ngươi.”

“Ừm.” Bát Hoang Dịch gật đầu: “Sư phụ, khi nào ngươi ăn?”

Jill: “...”

“Dễ.” Người phụ nữ lớn tuổi, nhìn Bát Hoang Dịch một chút rồi nhìn túi phân mà Bát Hoang Dịch cầm: “Ngươi đã sớm biết rõ là Trần Vũ sẽ chạy thoát à?”

“Vâng.” Bát Hoang Dịch lấy lại túi nhựa, đút tay vào lấy ra một vật thể màu đen: “Trí thông minh của sư phụ ta không tốt, nên sẽ đấu không lại Trần Vũ. Mà hắn lại nói Đoạn Dã cũng cùng một chỗ, một mình hắn sẽ đấu không lại.”

Người phụ nữ lớn tuổi lùi lại một bước: “Bát Hoang Dịch, nói chuyện thì cứ nói, bỏ túi phân xuống đi.”

Bát Hoang Dịch ngẩng đầu, giơ vật thể màu đen đi: “Không phải phân, cái này chỉ là sô cô la. Ta chỉ muốn nhìn một chút là Jill có tuân thủ cá cược hay không mà thôi, nhưng mà xem ra…”

“Nói nhảm!” Jill cầm lấy vật thể màu đen, nhét vào trong miệng: “Ông đây mở miệng nói ra như đinh đóng cột, nếu cược thua ta sẽ nhận thua, không phải chỉ là…”

“Ta lừa ngươi đó.” Mặt Bát Hoang Dịch không cảm xúc: “Không phải sô cô la, đây chính là cứt.”

Jill: “...”

“...Ọe.”

“Ọe!”

“Má, Bát Hoang Dịch thật là buồn nôn…”

Người phụ nữ lớn tuổi lại lùi thêm hai bước: “Ngươi, ngươi…”

“Các vị cũng thấy đấy.” Bát Hoang Dịch ném túi nhựa đi: “Với trí thông minh này, hắn sẽ là đối thủ của Trần Vũ và Đoạn Dã à.”

“Bát…Bát…Bát Hoang Dịch! Tiếp chiêu! Đừng…Đừng cản ta! Ta muốn giết hắn!”

…

Cùng thời gian đó, ngoài xa trăm dặm.

Một vết nứt không gian bỗng nhiên xuất hiện.

Hai bóng người bị trói chặt cùng một chỗ, từ trong đó rơi ra.

“Bịch.”

Trùng điệp rớt xuống đất.

“Ây da.” Đoạn Dã nhịn không được kêu đau một tiếng.

Mà Trần Vũ thì trước tiên ngẩng đầu, xem xét cảnh vật xung quanh.

Trần Vũ: “???”

…

“Bịch!”

Ngay lúc hai người rơi từ cổng không gian xuống, Trần Vũ lập tức ngẩng đầu quan sát xung quanh, sao đó ngây ra như phỗng.

Trước tiên hắn thấy cách đó không xa đang đứng một đám người mặc áo đen.

Trần Vũ: “...”

Đám người áo đen: “...”

Trần Vũ: “...”

Đám người áo đen: "..."

"Các ngươi..." Trần Vũ im lặng một lát rồi làm bộ nhìn xung quanh: "Phòng của các ngươi trang trí rất khá đó."

"Ầm!"

"Phanh phanh phanh..."

Đám người áo đen lấy lại tinh thần rồi lập tức bộc phát kình khí, hung thần ác sát bao vây.

"Nhanh!"

"Đóng cửa lại!"

"Đừng cho hắn chạy..."

"Ngươi là ai?"

"Ở đâu ra...?"

Âm thanh hỏi loạn của mười mấy người áo đen bao vây Trần Vũ và Đoạn Dã.

Người đứng đầu chụp lại dây thừng đang trói hai người rồi kéo lại, nhìn dò xét: "Các ngươi là ai?"

"Ta..."

Không đợi Trần Vũ trả lời, ở bên cạnh có một người áo đen chỉ vào nửa người dưới của Trần Vũ nói: "Đại ca ngươi nhìn kìa! Yêu quái!"

Trần Vũ: "..."

[tâm lý bị tổn thương: tinh thần +11]

"Đông!"

Người áo đen đứng đầu đánh người lên tiếng một quyền làm hắn bay ra xa mấy mét: "Đừng nói nhảm."

Sau đó hắn cúi đầu nhìn xuống: “...Đúng là yêu quái.”

Trần Vũ: “...”

[tâm lý bị tổn thương: tinh thần +15]

“Vậy nên.” Người áo đen đứng đầu biểu lộ nghiêm trọng: “Cuối cùng ngươi là “đồ vật” gì?”

Trần Vũ: “...”

“Hắn không phải là “Đồ vật”.”

Đúng lúc này, Đoạn Dã ngã xuống đau đớn rồi quét mắt nhìn đám người một cái, sau đó nghiêm mặt mở miệng: “Hổ Thiên Vương nằm dưới đất!”

Nghe lời ây thì đám người áo đen ở đây tinh thần run lên.

“Gà con hầm nấm!” Người áo đen cầm đầu nghiêm túc.

Đoạn Dã: “Bảo tháp trấn hà yêu!”

Người áo đen: “Kết bạn xâu quấn eo!”

“Thanh phong phù dương liễu.”

“Xin hỏi là kết bạn?”

“Bia tôm!”

“Kết bạn là một nhà!”

Đoạn Dã rống to: “Công bằng xuất chinh!”

Tất cả người áo đen đồng thanh hô to: “Dục hỏa trùng sinh!”

Trần Vũ: “...”

“Thì ra là anh em trong Hội Công Bằng.” Người áo đen đứng đầu thở phào, dùng tay cởi dây thừng ra: “Hơn nữa còn là anh em phái áo đen.”

“Có thể nhìn thấy các anh em ở đây ta rất vui mừng.”

“Hai vị đồng chí, các ngươi tại sao lại đi ra từ trong khe hở không gian?”

Chương 651: Chân chính hội công bằng (2) Chương 651: Chân chính hội công bằng (2)

“Đừng nói nữa, bị đuổi giết.”

Dây thừng cởi ra thì Đoạn Dã hoạt động các khớp tay chân và cảm thán: “Nếu không phải hai anh em ta thông minh, phản ứng nhanh, kịp thời chạy trốn thì đã chết trong tay bọn hắn rồi.”

“Là đụng phải đám người Thượng Hải kia à?” Người áo đen nhăn mày.

“Đúng vậy.”

“Chúng ta cũng vậy đó!” Người áo đen đứng đầu vỗ đùi nói: “Không có Hội trưởng tại đây, căn bản chúng ta không địch lại bọn hắn. Thực lực bọn hắn quá mạnh, chúng ta chỉ có thể trốn ở trong căn cứ.”

“Người anh em.” Đoạn Dã nắm chặt tay của đối phương: “Vất vả rồi.”

“Vì đi tìm công bằng, ngài cũng vất vả rồi…”

“Các ngươi con mẹ nó đợi một chút.” Rốt cục Trần Vũ không nghe nổi nữa, cắt ngang hai người, sắc mặt hắn tái xanh: “Vậy thì ra, ở đây là căn cứ của Hội Công Bằng à?”

“Không sai.” Người áo đen gật đầu: “Còn là căn cứ của phái áo đen! Vị anh em này, ở đây vấn đề an toàn ngươi không cần lo lắng. Đây chính là nhà.”

Trần Vũ: “…WDN…”

“Vũ ca!” Đoạn Dã nói nhỏ vào tai Trần Vũ: “Giết người tru tâm! Giết người tru tâm đó!”

Trần Vũ: “…”

Đoạn Dã cố gắng nói nhỏ: “Nơi này là Hội Công Bằng! Ngươi còn muốn sống hay không?”

“…”

Trần Vũ trầm ngâm một lúc lâu thì lộ ra khuôn mặt tươi cười, chủ động bắt tay với người áo đen: “Ngươi anh em tốt, hân hạnh gặp mặt.”

“Ngài tốt, ngài tốt!” Người áo đen nhiệt tình: “Cho hỏi, hai vị tên gì?”

Trần Vũ: “Ta là Đoạn Dã.”

Đoạn Dã: “…Ta là Trần Vũ.”

Trần Vũ quay đầu nhìn về phía Đoạn Dã: “Ngươi, tên là Trần Vũ hả?”

“Vậy ngươi…” Sắc mặt của Đoạn Dã khó coi: “Tên là Đoạn Dã à?”

“Đúng vậy, ta là Đoạn Dã.”

“Ừm, ta cũng gọi là Trần Vũ.”

“Rất tốt.” Trần Vũ bắt tay Đoạn Dã: “Trần Vũ ngươi tốt?”

Đoạn Dã gật đầu: “Đoạn Dã ngươi tốt.”

Người áo đen lúng ta lúng túng ngây ra như phỗng: “A…Ngươi… Các ngươi cũng mới quen hả?”

“Đúng đúng đúng.” Đoạn Dã gật đầu liên tục.

“Vậy chúng ta đúng là cùng chung hoạn nạn.” Người áo đen đứng đầu kích động nói với Trần Vũ và Đoạn Dã, sau đó ôm hai người: “Hai người anh em, ta có thể hỏi một vấn đề tế nhị không?”

Trần Vũ: “Tế nhị thì đừng hỏi.”

Người áo đen: “A…”

Trần Vũ nghi vấn: “Nếu là tế nhị, tại sao còn muốn hỏi?”

Người áo đen: "..."

Trán Đoạn Dã biến thành màu đen: "Ngươi, câm miệng."

Trần Vũ: "Hắn kêu ngươi câm miệng kìa."

Người áo đen: "..."

"Ta nói ngươi câm miệng."

"A...Vậy à."

"Ông anh, đầu óc hắn không tốt lắm, đừng để ý nhé." Đoạn Dã đứng trước người Trần Vũ rồi bắt tay với người áo đen: "Ngài hỏi đi, muốn hỏi gì thì hỏi."

"A...Vậy...Vậy ta, ta hỏi tế...Ta muốn hỏi một câu, thân phân của hai vị trong hội là đẳng cấp gì?"

Trần Vũ nói xen vào: "Ta là trật tự bạch ngân."

Người áo đen: "?"

Đoạn Dã lập tức che miệng Trần Vũ lại, ngại ngùng nói với người áo đen: "Ta là Tư Mã."

"Tư Mã!"

Con ngươi của người áo đen thu nhỏ lại, thái độ càng cung kính: "Thì ra là Tư Mã đại nhân, chào mừng ngày đến lãnh đạo."

"Khách sáo quá, ta chỉ là đang chạy nạn."

"Vậy vị này là..."

Trần Vũ: "Ta trật tự bạch ngân."

Đoạn Dã: "Bạch ngân! Bạch ngân! Ngươi mẹ nó hiểu rõ Bạch ngân sao?"

Trần Vũ: "Hoàng kim không thể đi lên."

"Ngươi có thể đừng nói nữa, cảm ơn." Đoạn Dã đẩy Trần Vũ ra rồi

chỉnh sửa quần áo: “Mọi người đừng để ý, hắn chưa vào hội, chút nữa sẽ vào, ta là người giới thiệu của hắn.”

“Ừm!” Người áo đen hiểu ra: “Quét đến chết bên trong.”

Trần Vũ nhỏ giọng lẩm bẩm: “Còn có thể du học cái rắm.”

Đoạn Dã: “...Ngươi cũng phóng không ít đâu.”

“Ha ha, ha ha.” Người áo đen nghe hai người nói chuyện thì có chút xấu hổ: “Vậy…Vậy, a đúng rồi. Hai vị vừa thoát khỏi tay kẻ địch, đã rất mệt mỏi, có thể đi rửa mặt, nghĩ ngơi một chút để phục hồi tinh thần?”

Đoạn Dã: “Rất tốt, rất tốt.”

Trần Vũ: “Cổ cũng sẽ phóng cái rắm.”

Người áo đen: “...”

Đoạn Dã: “Câm miệng!”

…

Đợi hai người Trần Vũ và Đoạn Dã ra khỏi.

Sắc mặt Người áo đen đứng đầu trong đám người dần dần lạnh lại, búng tay “Phốc~” một tiếng vang lên.

“Đại ca.”

Một cấp dưới đi đến cúi đầu: “Ngài ra lệnh.”

“Hai người kia có chút vấn đề.” Người áo đen vuốt ve cái cằm, nhăn mày trầm tư: “Mặc dù ám hiệu đúng, nhưng ta cảm thấy không yên tâm mấy. Mà lại…”

“Mà lại cái gì?” Cấp dưới phối hợp hỏi.

“Mà lại người gọi là Trần Vũ lại là đẳng cấp Tư Mã…” Người áo đen nheo mắt: “Còn trẻ vậy mà đã là Tư Mã, không hợp lý. Cho nên ngươi đi điều tra kho số liệu một lần, xem tư liệu của hai người đó.”

“Vâng.”

Cùng lúc đó, dưới sự dẫn đường của một người áo đen, Trần Vũ và Đoạn Dã bảy lần ngoặc, tám lần rẽ đi vào một căn phòng rộng rãi.

“Hai vị đại nhân.” Cấp dưới mặc áo đen cúi đầu: “Bởi vì nằm dưới đất, cho nên chỉ có điều kiện như thế này, xin thông cảm.”

“Đã đầy đủ lắm rồi, cảm ơn.”

“Thuộc hạ xin lui ra trước.”

Chương 652: Chân chính hội công bằng (3) Chương 652: Chân chính hội công bằng (3)

“Ừm.”

“Đông!”

Cửa phòng đóng lại, đầu tiên Đoạn Dã kiểm tra trên trên dưới dưới, đi vòng vòng khắp nơi trong phòng để xem xét.

Sau khi xác nhận không có thiết bị nghe lén thì mới hằm hằm nhìn Trần Vũ: “Ngươi sống đủ rồi hả?”

Trần Vũ mờ mịt: “Hả?”

“Ta hỏi ngươi, có phải ngươi sống đủ rồi không?” Đoạn Dã nghiêm túc: “Tại sao cứ nói xen vào? Nơi này là Hội Công Bằng! Ngươi bày đặt xen vào làm cái gì?”

“A, chuyện này hả?” Trần Vũ ngáp một cái: “Ta nhìn Hội Công Bằng không hợp mắt, không có gì, chỉ là hơi khó hiểu mà thôi.”

“Vâng, vậy thì chết đi rồi hiểu.”

Trần Vũ nhún vai: “Cũng được.”

“Được con em ngươi!” Đoạn Dã tiếng lên một bước, nói nhỏ: “Hội Công Bằng cũng không phải là tổ chức lương thiện gì, nhất là phái áo đen trong đó cũng phân biệt nhiêu phe phái. Ngươi đừng nói lung tung, ta không bảo vệ được ngươi.”

“Ừm…Vậy ta sẽ bảo vệ ngươi.” Trần Vũ mỉm cười.

Toàn thân Đoạn Dã chấn động.

Sau nửa ngày, ánh mắt lạnh lẽo dần dần nhu hòa lại: “Tự bảo vệ ngươi trước đi.”

“…”

Nói xong, hai người đều im lặng, trong căn phòng dưới mặt đất bỗng chốc rơi vào tĩnh lặng.

“Đúng rồi.” Trần Vũ bỗng nhiên nhớ ra, đập một cái lên đầu Đoạn Dã: “Mẹ nó, ngươi cố ý dịch chuyển tới nói này phải không?”

“Không phải.” Đoạn Dã giơ ngón trỏ và ngón giữa chỉ lên đèn treo: “Ta thề với bóng đèn, thật sự là ngẫu nhiên.”

“Ba~.”

Đèn tắt.

Trong căn phòng đen thui.

Đoạn Dã: “...”

Trần Vũ: “...”

Đoạn Dã: “Tốt rồi, ta thừa nhận, ta cố ý nhắm chuẩn về hướng này.”

“Ba~.”

Đèn sáng.

“Nhìn đi.” Đoạn Dã nghiêm trang nói: “Ta nhắm chuẩn nơi này, nhưng khoảng cách xa như vậy không thể định vị được, cho nên chắc là vừa lúc trùng hợp thôi.”

“Ba~!”

Đèn lại tắt.

Đoạn Dã: “...”

Trần Vũ: “...”

“Mẹ nó!” Đoạn Dã nóng nảy: “Nhất định là có máy quay! Nhất định là có máy quay! Có người theo dõi ta!”

Trần Vũ mỏi mệt: “Nếu vậy thì ngươi nói thành thật đi.”

“...Được rồi, ta thừa nhận, chính xác ta có phương pháp nhắm chuẩn về một hướng, nhưng chủ yếu vẫn là trùng hợp.”

“...” Đèn treo thờ ơ.

“Có chút trùng hợp.”

“...” Đèn treo vẫn thờ ơ không có động tĩnh gì.

“Má! Không trùng hợp được chưa! Đều là ta làm!”

“Ba~!”

Đèn sáng lên.

Trần Vũ: “Đèn này có thể là máy phát hiện nói dối.”

“Vũ ca, ngươi chờ một chút.”

Đoạn Dã nói xong thì đạp lên giường, gia tay đánh một đấm nát bóng đèn.

“Xoảng.”

Mảnh vỡ tan nát rơi lên đầu, lên người, lên chân Trần Vũ.

“...”

“...”

“Vậy chúng ta làm sao đây?” Đợi hồi lâu thì Trần Vũ hỏi.

“Làm sao là làm sao?”

“Nói chuyện trong bóng tối à?”

“Có thể mở cửa sổ.”

“Đây là dưới lòng đất.”

“A, nhưng có mấy lời trong bóng tối càng dễ nói hơn.” Tiếng nói Đoạn Dã ung dung: “Vũ ca, ngươi có hứng thú hay không…”

“Không có hứng thú.” Trần Vũ linh hoạt gọn gàng nói.

“...Ngươi chưa hỏi là chuyện gì mà không có hứng thú rồi?”

“Chẳng phải là hỏi ta có muốn vào Hội Công Bằng không à?” Trần Vũ cười lạnh: “Không có hứng thú.”

Đoạn Dã nhăn mày: “Ngươi khẳng định chuyện ta muốn hỏi là chuyện này à?”

“Hả?” Trần Vũ ngoài ý muốn, sững sờ nói: “Vậy là chuyện gì?”

Đoạn Dã: “Ngươi muốn gia nhập Hội Công Bằng không?”

Trần Vũ: “...Ngươi có tin ta bẻ đầu ngươi xuống làm ghế ngồi không?”

“Vũ ca, ta nói nghiêm túc.”

Bên trong bóng tối, Đoạn Dã âm thanh cực kỳ nghiêm trọng: “Đây là cái gọi “Người thức thời mới là trang tuấn kiệt”, tình hình bây giờ ngươi đã thấy đấy, chúng ta đang ở căn cứ phái áo đen thuộc Hội Công Bằng. Những đồng nghiệp kia của ta nhất định sẽ điều tra thông tin của ngươi. Nếu ở phái áo trắng thì còn tốt, nhưng ở nơi của phái áo đen, nếu ngươi không gia nhật thì đừng nghĩ còn sống mà đi ra.”

“Nghiêm trọng như vậy sao?” Trần Vũ nhăn mày.

“Nơi này là Hội Công Bằng! Ta giỡn với ngươi làm gì? Thân phận của ngươi bây giờ là học sinh tinh anh của đại học Kinh Thành, chính thức nhân viên Căn hồng miêu. Nếu không gia nhập Hội Công Bằng thì thật sự sẽ chết.”

“Ngươi có thể mở ra vết nứt không gian, đưa ta ra ngoài.”

“Ta không có kình khí.”

“Ta truyền cho ngươi.”

“Ta không muốn.”

Trần Vũ: "..."

"Hoặc là ngươi chết ở đây, hoặc là gia nhập Hội Công Bằng."

Trần Vũ nghe vậy nheo cặp mắt lại: "Ngươi đang uy hiếp ta?"

"Không." Đoạn Dã nghiêm mặt: "Ta đang cứu ngươi."

"..." Trần Vũ im lặng.

Bên trong bóng tối, hai mắt hắn đảo quanh, trong đầu bắt đầu thiết lập kế hoạch trốn thoát.

Lúc nảy khi vừa dịch chuyển tới, hắn đã để ý rõ thực lực của những người áo đen kia.

Kình khí ít nhất cũng là cấp 4.

Trong đó người đứng đầu kia thì càng là cấp 6 đỉnh phong.

Ngoại trừ sử dụng hết năm viên đạn của súng lục ổ quay thì hắn không có cách nào đối phó được với đám người này.

Mà hiện nay, trong cây quốc bảo súng lục này, cũng không có đầy đủ đạn...

"Vũ ca, nghe ta đi, vào Hội Công Bằng đi." Đoạn Dã thấy Trần Vũ không nói, tiếp tục khuyên: "Ít nhất có thể sống."

"Đoạn Dã." Tiếng nói của Trần Vũ bình thản, không chút gợn sóng: "Ngươi nói xem, là con người thì cái gì đáng tiền nhất?"

Chương 653: Thế giới cần ta (1) Chương 653: Thế giới cần ta (1)

“...Ặc.”

Đoạn Dã bị hỏi ngược, cứng họng.

“Cho nên một là ngươi dịch chuyển ta ra ngoài hoặc là ta sẽ chết ở đây.”

“Vũ ca…”

Đoạn Dã cắn nát bờ môi: “Hai chúng ta thật sự là anh em vào sinh ra tử, ta có gạt ai cũng sẽ không gạt ngươi.”

“Những kẻ bán hàng đa cấp cũng đều nói như thế.”

“Người bán hàng đa cấp là bị lừa.”

“Vậy ngươi khẳng định ngươi không bị lừa sao?” Trần Vũ muốn cười.

“Không có!” Đoạn Dã khẳng định: “Vũ ca, thế giới này nước rất sâu, Hội Công Bằng muốn không chỉ là công bằng.”

“Còn muốn thống trị thế giới?”

“Sai rồi! Là cứu vớt thế giới.”

“...”

Im lặng một lúc lâu rồi Trần Vũ mới cho là mình nghe nhầm, lấy ngón út chọt chọt lỗ tai: “Ngươi nói cái gì?”

Đoạn Dã: “Ngươi chọt chọt lỗ tai làm gì?”

“A.” Trần Vũ kịp phản ứng lấy tay vuốt lỗ tai mình: “Ngươi nói là Hội Công Bằng muốn làm gì?”

“Cứu vớt thế giới.”

“...Trời ơi.” Trần Vũ bình tĩnh: “Phan Kim Liên muốn trở thành gái trinh.”

“Trong lịch sử, Phan Kim Liên thật sự vốn là cô gái trong trắng.” Đoạn Dã đập đập bả vai Trần Vũ: “Chỉ có lịch sử giả tạo, bịa đặt thì Phan Kim Liên mới là phụ nữ lẳng lơ. Mà ngươi hoặc là nói tất cả mọi người đều đang sống trong cái lịch sử giả tạo này.”

“Đúng vậy không?”

Hai tay Trần Vũ ôm trước ngực, không có ý kiến: “Cho ta một lý do thuyết phục.”

“...Khoan, chờ lát.”

Đoạn Dã quay người đẩy cửa ra, hô to về hướng hành lang: “Có ai không? Thay dùm ta cái bóng đèn.”

“Đại nhân, ta tới liền!”

Một cô gái tóc dài chạy nhanh tới, cúi đầu thật sâu: “Cấp trên phân phó, ta sẽ chịu trách nhiệm trong sinh hoạt thường ngày của ngài, ngài có sai bảo gì không?”

“Đèn hỏng rồi, thay dùm ta cái bóng đèn.”

“Vâng.”

Nữ nhân liếc nhìn vào phòng, nhìn thấy Trần Vũ trần truồng ngồi trên giường, tắc lưỡi rồi xoay người chạy.

Vừa chạy vừa lẩm bẩm: “Thật là biết chơi.”

Trần Vũ thính giác nhạy bén: “...”

“Bóng đèn cũng chơi nát luôn.”

Trần Vũ mặt không cảm xúc: “...”

Khoảng năm phút sau, cô gái thay bóng đèn xong, nàng nhìn chăm chú Trần Vũ một chút rồi cúi đầu đi ra.

“Hả?” Đoạn Dã ngạc nhiên: “Cô gái kia hình như để ý đến ngươi.”

Trần Vũ: “Hoàn toàn không phải như vậy…”

“Chắc chắn rồi, nhất định là để ý ngươi…”

“Đừng nói nhảm, nói việc chính đi.” Trần Vũ đứng đậy đóng cửa phòng lại, cười lạnh: “Nói xem, Hội Công Bằng các ngươi làm sao để cứu vớt thế giới?”

“Lạch cạch.”

Đoạn Dã cẩn thận khóa cửa lại, nói nhỏ vào tai Trần Vũ: “Trước tiên, từ một vấn đề này mà nói đi, Dị thú vì sao xuất hiện…”

Căn phòng trở nên tĩnh lặng, chỉ còn tiếng nói thưa thớt của Đoạn Dã.

Âm thanh rất yếu ớt, các nửa mét cũng rất khó để nghe rõ.

Rất nhanh, Đoạn Dã lui lại một bước, nói xong xuôi.

Còn Trần Vũ… thì rơi vào trạng thái chấn động cực độ…

…

Trần Vũ nghe Đoạn Dã nói xong thì thật lâu chìm vào trong sự rung động.

Nếu tất cả như lời Đoạn Dã nói thì sự tồn tại của Hội Công Bằng tuyệt đối được chính phủ trao quyền.

Thậm chí tổ chức như Hội Công Bằng là do chính phủ lập ra…

“Theo ta được biết, đó là thật.” Biểu lộ của Đoạn Dã nghiêm túc: “Bởi vì căn cứ vào các tài liệu ta thu thập được, thì đều dẫn đến kết quả đó.”

“...Khó có thể tin được.”

“Lúc ta vừa biết được những việc này, cũng không thể tin.”

“Như vậy thì…Một số vấn đề khó hiểu, cũng đã giải thích được rồi. Vì sao mà thế lực lớn như Hội Công Bằng mà bên trong còn chia ra phe phái khác nhau.”

“Đúng vậy, cho nên ngươi gia nhập Hội Công Bằng đi.” Hai tay của Đoạn Dã giang ra: “Hai chúng ta hợp tác, tuyệt đối có thể cống hiến cho toàn bộ loài người.”

Trần Vũ nghe vậy thì cúi đầu trầm tư.

Đoạn Dã thấy thế thì không quấy rầy, hắn ngồi bên giường lẳng lặng đợi quyết định của Trần Vũ.

Sau một lúc lâu, Trần Vũ sắp xếp suy nghĩ trong đầu xong rồi ngẩng đầu, nhìn thẳng Đoạn Dã: “Không được.”

“Vì sao?”

“Bởi vì ta có phương án tốt hơn.”

“Phương án gì?”

“Phương án có thể cống hiến cho toàn bộ loài người.”

Cặp mắt Đoạn Dã nheo lại: “Còn có phương án gì mà tốt hơn so với Hội Công Bằng chúng ta?”

“Ta không thể nói với ngươi.” Trần Vũ vỗ vỗ bả vai Đoạn Dã: “Ta rất thừa nhận, những bí mật lúc nảy ngươi nói với ta làm cho ta đối với Hội Công Bằng có cái nhìn khác. Nhưng thế cục hiện nay quá tệ, loài người không thể gánh chịu hậu quả của việc “được ăn cả ngã về không”.”

“Cho nên là…”

Trần Vũ gật đầu: “Cho nên ta vẫn còn muốn đi.”

“…” Đoạn Dã nắm chặt nắm tay, trầm ngâm không nói.

“Về sau có cơ hội, chúng ta nhất định còn có thể hợp tác.”

Trần Vũ đứng lên, vuốt ve mảnh kính bể trên người, mở miệng: “Nhưng thời gian bây giờ không còn nhiều lắm, ngươi đưa ta ra ngoài đi.”

“Hội Công Bằng…Cần ngươi.”

“Thế giới, càng cần ta hơn.”

Nói xong, hai người nhìn nhau, bên trong phòng không khí đè nén đáng sợ.

“Lạch cạch.”

“Lạch cạch lạch cạch…”

Chương 654: Thế giới cần ta (2) Chương 654: Thế giới cần ta (2)

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa truyền đến rất nhiều tiếng bước chân.

“Người phái áo đen đến.” Đoạn Dã nói: “Chắc bọn hắn đã tra ra được là ngươi không phải là người của Hội Công Bằng.”

“Đánh!”

Trần Vũ không trả lời, hắn chỉ yên lặng rút ra dao găm, thuận tay đùa nghịch xoay dao.

Hắn biểu đạt rất đơn giản, nếu không cho hắn đi, thì chết ở đây.

Đoạn Dã thấy như thế thì cắn môi một cái, chần chờ một lát thì ung dung thở dài một hơi: “Vậy tốt, để cha ngươi tiễn ngươi một đoạn đường.”

Trần Vũ: “...”

Lần này tuy là bị chiếm tiện nghi nhưng hắn cũng không cãi lại.

Dù sao bây giờ có ra ngoài được hay không đều do Đoạn Dã quyết định.

Giết người tru tâm.

Giết người tru tâm a…

“Tới đây.” Đoạn Dã ngoắc ngoắc ngón tay: “Truyền kình khí của ngươi cho ta.”

“Tốt!”

Trần Vũ không chút do dự duỗi ra hai tay đập vào bả vai Đoạn Dã.

“Ầm!”

Lượng lớn kình khí phát động.

Từ phần bụng của người này, truyền vào phần bụng của người kia.

Con ngươi của Đoạn Dã lập tức trắng bệch, "Ba~" một tiếng, hắn chắp tay trước ngực, cố gắng xe mở không gian trước mặt…

"Không ổn!"

Đoạn Dã cảm nhận được vướng víu phía trước, sắc mặt hắn biến hóa: "Có người đang giam cầm không gian, là phái áo đen!"

"Vậy bây giờ làm sao?"

"Phát ra thêm kình khí đi! Chơi hắn!"

"Phát ra thêm kình khí à…?"

Lông mi của Trần Vũ hơi động, không giấu diếm nữa, toàn lực phát động năng lượng không giới hạn.

"Trời…Má!" Đoạn Dã kinh hãi: "Nhiều dữ vậy?"

"Có đủ hay chưa?"

"Kình khí của ngươi tại sao nhiều như vậy? Trong người chứa Cửu Vĩ Hồ hả?

"Đừng nói nhảm! Làm nhanh một chút! Mẹ nó ngươi lúc nào cũng như vậy!"

"Ây da."

Đoạn Dã lấy lại tinh thần, hai tay run rẩy thi triển.

"Xé…"

Một vết nứt chưa được nửa mét bị khó khăn kéo ra.

"Rộng như vậy được chưa?"

Trần Vũ: "...Mẹ nó chưa bằng cái mông của ông đây! Muốn đi qua

cũng không qua được!”

“Vậy…Vậy ngươi truyền thêm cho ta một chút nữa.”

“Oanh!”

Trần Vũ toàn lực phát ra, năng lượng gào thét, trong nháy mắt hất tung tất cả đồ vật trong phòng.

“Có năng lượng rung động!”

“Nhanh!”

“Bọn hắn muốn chạy!”

“Nhanh lên…”

Tiếng kêu to ngoài cửa càng ngày càng gần.

Hai mắt Trần Vũ híp lại, hai tay nắm chặt, tập trung vào phần bụng của Đoạn Dã, tăng thêm tốc độ truyền kình khí vào trong đó.

“Xoẹt – –”

Sau một khắc, nghe một âm thanh chói tai.

Khe hở nguyên lai chỉ có nửa mét bị xe ra thành hai mét.

“Đừng…Đừng truyền nữa.” Đoạn Dã tỏ ra thống khổ: “Đầy rồi.”

Trần Vũ: “...Con mẹ nó ngươi trước sau gì cũng chết vì cái miệng của ngươi.”

Nói xong, hắn hung hăng đạp Đoạn Dã một cái rồi xoay người chui vào trong khe hở, biến mất ở trong không gian đang xoay tròn vặn vẹo.

“Bịch.”

Đoạn Dã bị đạp ngã xuống đất cười “Hắc hắc” vui vẻ, hắn không để ý đứng lên phủi mông vài cái: “Ta đối với Vũ ca như vậy, ca ca chắc sẽ không tức giận đâu.”

“Loảng xoảng!”

Cửa phòng lập tức bị đẩy ra.

Người áo đen đứng đầu xông vào đầu tiên, nhìn quanh căn phòng thấy vết nứt không gian đang chầm chậm co vào và Trần Vũ cũng không thấy đâu, sắc mặt khó coi: “Người kia đâu?”

“Người nào?”

“Người đi cùng với ngươi”

“A, hắn không phải người.”

“Mặc kệ hắn có phải người hay không.” Khuôn mặt của người áo đen dữ tợn: “Ta hỏi hắn đi đâu rồi?”

“Hắn ép buộc ta mở ra cho hắn cổng dịch chuyển.”

“Ngươi đang nói nhảm!”

“Ngươi đoán được rồi?” Đoạn Dã ngạc nhiên.

Người áo đen: “...”

…

“Đông!”

Trọng tâm mất cân bằng một lát, Trần Vũ rơi xuống từ trên trời, nặng nề ngã trên mặt đất đông cứng.

“A…Dù sao cũng là anh em một nhà, đứng trước nguy nan vẫn đáng tin tưởng…”

Trần Vũ còn chưa nói hết, lập tức ngậm miệng lại.

Hắn thấy trước mắt một vòng Vỏ giả vây quanh.

Đồng thời đều là những gương mặt quen thuộc.

Ba Đa Kết Y trợn mắt hốc mồm.

Bát Hoang Dịch mặt không biểu lộ.

Jill đang ngồi xổm nôn khan trên mặt đất…

Trần Vũ: "…"

Đám người: "…"

Hắn quay đầu, nhìn cánh cửa thời không vỡ vụn cách đó không xa, một câu"DCM" lập tức xông lên đầu.

"Dã cẩu!"

"Ta DCM"

"Lại dịch chuyển ta trở về rồi?"

"Con mẹ nó ngươi còn là người không?"

Đám người: "…"

"Sau này đừng nên rời vào trong tay ta!"

"Đâm cho hoa cúc của ngươi thành 1024 mảnh!"

"Được rồi." Người phụ nữ lớn tuổi đứng đầu gãi gãi mặt: "Đừng chửi nữa."

Trần Vũ đứng lên, giả bộ như không thấy đám người, hắn chụp vết nứt không gian với ý đồ muốn bò trở về.

"Ngươi muốn đi đâu?"

Người phụ nữ lớn tuổi vươn tay ra, giống như chụp một con gà xách Trần Vũ lên.

"Ta đi giết người, sẽ quay về ngay." Trần Vũ giải thích.

"Trở lại không được." Người phụ nữ lớn tuổi nhìn trên dưới: "Quần áo đâu?"

Trần Vũ: "Cái gì là quần áo?"

Đám người: "..."

"Người đâu." Người phụ nữ lớn tuổi bình tĩnh nói: "Lấy cho hắn bộ quần áo."

Một vị Võ giả lập tức đi lên, cởi áo khoác của mình ra, khoác lên người Trần Vũ.

"Cảm ơn."

Trần Vũ nhìn vết nứt không gian dần dần biến mất, hắn thở dài chấp nhận sự thật, mặc áo khoác vào: "Ừm, hơi lỏng."

Chương 655: Thế giới cần ta (3) Chương 655: Thế giới cần ta (3)

“Xin cơm còn chê thiu.” Ba Đa Kết Y lầm bầm.

“Hả?” Trần Vũ lớn giọng nói: “Ngươi là cái gì…Cái gì hoang dã Ba Da Kết Y à?”

“Không nhiều sóng, có hai thôi, với lại cũng không có hoang dã.”

“Ta nhớ là ngươi từ an toàn viên của chúng ta tới.”

“Vinh hạnh quá, ngươi còn nhớ ta.” Ba Da Kết Y liếm liếm môi: “Hẹn hò không?”

“Lời vô nghĩa ngừng ở đây đi.” Người phụ nữ lớn tuổi buông Trần Vũ ra rồi trầm giọng nói: “Ngươi chính là Trần Vũ?”

“Chào ngài, ta là Trần Vũ, xin hỏi phải xưng hô với ngài như thế nào?”

“Ngươi không cần biết tên ta, căn cứ cấp trên báo xuống, mệnh lệnh ngươi trở về Thượng Hải, tiếp tục nhận sự bồi dưỡng của chính phủ.”

“Việc này không có vấn đề.” Trần Vũ vỗ vỗ ngực: “Ta là một viên gạch của đất nước, nơi nào cần thì ta tới nơi đó, chờ ta về nhà chuẩn bị sẽ lập tức đến ngay.”

“Không được.” Người phụ nữ lớn tuổi từ chối: “Xét thấy trước đó ngươi có thái độ không phối hợp, chúng ta sẽ dùng biện pháp hơi cứng rắn một chút đưa ngươi trở về

Thượng Hải.”

“Cái gì là hơi cứng rắn một chút…”

Trong mắt người phụ nữ lớn tuổi sát cơ lóe lên một cái rồi biến mất: “Không phối hợp, lập tức làm thịt.”

Trần Vũ: "..."

[Bị tổn thương tâm lý: Tinh thần +5]

"Có vấn đề gì không?" Người phụ nữ lớn tuổi hỏi.

"Quá ôn hòa, hoàn toàn không có vấn đề gì cả."

"Ngươi thích là được rồi." Người phụ nữ khoát khoát tay rồi móc trong bọc ra một mảnh vỡ của cánh cửa thời không, bay ra trước mặt Trần Sở: "Về việc ngươi về trường thì như vậy đi. Hiện tại ta hỏi ngươi việc khác, cái đồ vật này, ngươi biết không?"

Trần Vũ quay đầu nhìn Jill đang quỳ nôn mửa trên đất: "Hắn sao vậy? Lúc nảy còn rất tốt mà?"

"Ăn đồ ăn không sạch sẽ." Bát Hoang Dịch mở miệng.

"Ọe!"

Jill mới dịu đi một chút, nghe hai chữ "Đồ ăn" thì lập tức nôn càng nhiều hơn.

"Đừng nói sang chuyện khác." Người phụ nữ biểu lộ nghiêm túc, quơ mảnh vỡ: "Đây là cái gì?"

"Đây..." Trần Vũ nhận lấy mảnh vỡ của cánh cửa thời không, nghiêm túc quan sát: "Là kính?"

"Ta khuyên ngươi đừng nên giả ngu."

"Ta...Ta thật không biết mà! A! Là sản phẩm sau khi cánh cửa thời không vỡ hả?" Trần Vũ vỗ đầu một cái sau đó chỉ mảnh vỡ cách đó không xa: "Ta và Đoạn Dã trốn, trước khi đi thì thấy cánh cửa thời không hư hại."

"Cánh cửa thời không vì sao lại hư hao?" Người phụ nữ cẩn thận quan sát hai mắt Trần Vũ.

Trần Vũ: "Ta làm sao biết?"

"Người biết."

“Ta không biết.”

“Đông!”

Người phụ nữ phát động cấp 8 kình khí, đưa tay nắm vào cổ Trần Vũ: “Ta khuyên ngươi đừng giả ngu.”

“Ta…Ta thật sự không biết!” Trần Vũ kinh hoảng một lát thì nổi giận: “Chuyện này với ta có cái lông gà quan hệ gì?”

“Sau khi ngươi ra ngoài, nó liền nát.”

“Vậy sau khi ta đi, ngươi “Bùm” một phát nổ chết, cũng trách ta à?”

Người phụ nữ: “…”

[bị tổn thương: Khí huyết +105]

Năm ngón tay người phụ nữ dùng sức siết sâu vào cổ Trần Vũ: “Ngươi, có nói hay không?”

“Buông tay ra.”

Ánh mắt Bát Hoang Dịch lạnh lẽo, phát động kình khí lấp lóe một cái xuất hiện ngăn trước mặt Trần Vũ.

“Dịch…”

Người phụ nữ nhăn mày, quay đầu nhìn thẳng Bát Hoang Dịch: “Ngươi có ý gì?”

“Ý ta là muốn ngươi buông tay.” Mặt của Bát Hoang Dịch không có biểu lộ gì: “Trần Vũ, là nhân tài mà Đất nước bồi dưỡng trọng điểm, ngươi không có tư cách giết.”

Người phụ nữ lớn tuổi nghe vậy thì nhắm mắt lại.

Từng tầng từng tầng “sát khí” từ trong có thể phóng ra.

Sắc mặt mọi người ở đây đều biến đổi, bị xung kích lui lại mười mấy bước.

Jill thì càng không để ý tới việc nôn mửa, vội vàng chạy tới và bắt lấy tay người phụ nữ: “Đội trưởng, ngươi đang làm gì, tỉnh…Ọe! Tỉnh táo…”

“Bát Hoang Dịch, ta là đội trưởng, tất cả hành động do ta toàn quyền chỉ huy.” Người phụ nữ ngẩng đầu: “Ngươi không có tư cách ngăn cản ta.”

“Nhưng riêng với Trần Vũ, cũng không phải là nằm trong nhiệm vụ. Ngươi cũng không có tư cách giết hắn.”

“Hắn đang gạt ta.”

“Không có.” Bát Hoang Dịch lắc đầu: “Căn cứ vào hình sự trinh sát học, bất cứ kẻ nào lúc nhận oan uổng thì đều phẫn nộ. Chỉ có người trong lòng có quỷ mới có thái độ ôn hòa, trong tiềm thức nghĩ cách kéo gần quan hệ với người tra hỏi, mục đích là làm cho người ta tin tưởng hắn.”

“Có lý.” Jill lập tức gật đầu: “Đây là phương pháp lấy khẩu cung bình thường của cảnh sát hình sự.”

“Có lý!” Ba Đa Kết Y cũng gật đầu: “Đơn giản là quá có lý.”

Trần Vũ: “...Có lý.”

Người phụ nữ nhìn xung quanh rồi hơi trầm mặc, yên lặng thu lại kình khí, buông tay ra: “Nhóc con, việc cánh cửa thời gian, tuyệt đối có liên quan tới người. Ta sẽ nhìn chằm chằm ngươi.”

“Coi như việc Dị cảnh biến mất có liên quan tới ta, vậy thì ta làm sao làm được đây?” Trần Vũ bỗng nhiên nói.

“...” Người phụ nữ nghe vậy thì sững sờ, lập tức lại cúi đầu suy nghĩ sâu xa: “Ừm…”

Chương 656: Bát Hoang Diêu sống lại (1)
Chương 656: Bát Hoang Diêu sống lại (1)

“Hủy hoại Dị cảnh là phạm pháp sao?”

“...Không phạm pháp.”

“Cho nên việc ngươi chấp vấn ta về chuyện này, cơ bản là không có ý nghĩa gì.”

“Hủy hoại Dị cảnh không phạm pháp, bởi vì từ trước tới nay chưa từng bị hủy hoại.” Bát Hoang Dịch mở miệng: “Nhưng nếu thật sự là ngươi làm thì chính phủ ít nhất phải biết làm cách nào ngươi làm được như vậy.”

“Nếu chỉ như thế vậy thì ta thật sự không có gì để giấu diếm cả, chỉ tiếc thật sự việc này không liên quan tới ta. Nên không có gì có thể nói ra cả.” Trần Vũ giang tay.

“A.” Người phụ nữ không có ý kiến, quay người đi về hướng nam: “Dù sao ta cũng sẽ nhìn chằm chằm ngươi.”

Hai mắt Trần Vũ nhìn đối phương đi xa rồi âm thầm nhẹ thở ra.

Thật ra thì từ đầu tới cuối, hắn cũng xác định là đối phương sẽ không giết hắn.

Dù có hoài nghi thì đối phương cũng không đối với hắn “hạ sát thủ”

Nhưng cái loại “sát khí” giống như thành thực chất như vậy cũng khiến cho cả người hắn đổ mồ hôi lạnh.

Trần Vũ kéo chặt nút áo khoác rồi nhìn về phía Bát Hoang Dịch: “Chuyện này, cảm ơn!”

“Không cần, ta là vì Bát Hoang Diêu.” Bát Hoang Diệu vung tay: “Ngươi chết thì nàng cũng sẽ chết, ta chỉ cứu nàng mà thôi. Ân… Còn có, ta từ bên gia tộc nghe nói, bên Thanh Thành xuất hiện xác của Bát Hoang Diêu?”

“A…” Sau lưng Trần Vũ toát ra mồ hôi lạnh: “Ngươi tin là nàng đã chết sao?”

“Không tin, nàng chết rồi thì ngươi tại sao còn sống?”

“Đúng…Đúng vậy, cho nên đó là bom khói ta thả ra, mục đích là bảo vệ em gái ngươi.”

“Ừm.” Bát Hoang Dịch gật gật đầu: “Làm tốt lắm, bên phía gia tộc, ta sẽ nói, để bọn hắn không quấy rầy ngươi.”

“Vậy thì tốt.”

“Các ngươi cuối cùng đang nói cái gì vậy?” Mắt của Jill nhìn về hướng người phụ nữ rời đi, rồi đi tới xoa cổ nói: “Bát Hoang Diêu thế nào?”

“Không có gì.” Trần Vũ biết nói nhiều sẽ nói hớ cho nên nói sang chuyện khác: “Ngươi vừa rồi thế nào? Sao phun lâu như vậy?”

Nghe nhắc lại chuyện này thì Jill lại giận dữ: “Mả mẹ nó cả nhà ngươi! Việc này có liên quan với ngươi…Ân.”

Chẳng biết tại sao, bỗng nhiên cơn giận của hắn lại dịu xuống, nhặt túi nhựa từ dưới đất lên, cầm ra một vật đen xì rồi đưa cho Trần Vũ: “Đây, muốn nếm thử không?”

“Ăn hả?” Trần Vũ hiếu kì: “Đây là cái gì?”

Jill: “Sô cô la.”

Trần Vũ: “Nói nhảm, đây rõ ràng là cứt.”

Jill: “...”

Trần Vũ: “Ngươi nghĩ ai mà ngu xuẩn như thế, lại tin tưởng đây là sô cô la?”

Jill: “...Ọe…”

…

Gió Bắc gào thét.

Vùng đất lạnh lẽo vắng vẻ.

Một nhóm năm người lái một chiếc xe việt dã cũ chạy trên con đường phủ đầy tuyết trắng.

Người lái xe là Ba Đa Kết Y.

Ngồi ở ghế phụ là một cụ già.

Đằng sau ngồi ở bên trái là Jill, ngồi bên phải là Bát Hoang Dịch.

Trần Vũ thì bị kẹp ở giữa, động cũng không thể động.

“Bùm.”

“Đùng đùng…”

Trong lúc xóc nảy, Trần Vũ mặt không thay đổi: “Không cần phải tập trung căng thẳng vậy đi?”

Nghe vậy, Jill tiếp tướng nhích lại gần bên Trần Vũ: “Phải canh chừng ngươi. Ngươi rất nguy hiểm, sơ ý chút là có thể chạy đi.”

“Nhiều đại lão vây xung quanh ta như vậy, ta còn có thể chạy được sao?”

Jill bĩu môi: “Mấy lời ngươi nói, một chữ bố mày cũng không tin.”

Trần Vũ: “…”

“Ta cảm thấy rất kỳ lạ.”

Lúc này, Bát Hoang Dịch đang nhắm mắt nghỉ ngơi mở mắt ra nói: “Khi đó Jill có tiêm thuốc bất hoạt vào ngươi không?”

Mí mắt Trần Vũ khẽ giật: “Làm sao.”

“Thuốc bất hoạt là một loại thuốc ức chế hữu hiệu áp chế kình khí truyền trong kinh mạch. Bất kể cấp bậc cao hay thấp, chỉ cần tiêm một lượng nhất định vào trong máu liền không có cách nào để điều động biển khí. Trừ khi mấy tiếng sau, chất độc bị chuyển hóa.”

Bát Hoang Dịch quay đầu, nhìn về phía Trần Vũ: “Vậy thì ngươi

tính sử dụng kình khí như thế nào?”

Trần Vũ mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim: “Không biết, dù sao thì vẫn sử dụng được. Có thể là liều lượng Jill tiêm vào không đủ.”

“Không thể nào!” Jill lập tức phản bác, móc mấy loại thuốc bất hoạt khác từ trong túi ra: “Đều là năm mililit, loại tiêm cho ngươi cũng là nó.”

“Năm mililit.” Bát Hoang Dịch hỏi: “Độ tinh khiết bao nhiêu.”

“Là 63.5%.”

“Độ tinh khiết cỡ này, năm mililit có thể cùng lúc ức chế ba người.”

“Đúng.” Jill gật đầu, chỉ vào Trần Vũ: “Cho nên cái chuyện để hắn chạy thoát, về cơ bản không phải do ta sai. Bởi vì dưới tình huống bình thường, bất kể ai bị tiêm vào thuốc bất hoạt đều không thể sử dụng kình khí. Thật ra ta đã rất cẩn thận.”

Trần Vũ: “Có thể ống thuốc bất hoạt kia là giả cũng nên.”

“Không thể! Nó được sản xuất từ nhà thuốc chính quy!”

Trần Vũ: “Có thể loại ngươi tiêm vào ta không phải là thuốc bất hoạt.”

“Càng không thể! Ta không có qua loa như thế!”

Trần Vũ buông tay: “Cứt còn có thể lộn thành socola thì lấy nhầm lọ thuốc cũng thường thường thôi.”

“... Trần Vũ, ngươi là cái loại người cả đời này ta ghét nhất.”

Chương 657: Bát Hoang Diêu sống lại (2)
Chương 657: Bát Hoang Diêu sống lại (2)

“Thật quá đáng.” Trần Vũ chỉ vào Bát Hoang Dịch: “Cái người cho ngươi ăn cứt thì ngươi không ghét, lại đi ghét ta.”

Jill: “…”

“Thực tế thắng hùng biện.” Ba Đa Cát Y lái xe ở hàng ghế trên nghiêng đầu: “Trần Vũ lúc ấy có thể sử dụng kình khí, chứng minh thứ ngươi rót vào hoàn toàn không phải thuốc bất hoạt. Hoặc là Trần Vũ bày thủ đoạn nào đó, khiến ngươi không thể tiêm thành công.”

“Ngươi dùng thủ đoạn gì?” Jill nhìn về phía Trần Vũ với khuôn mặt nghiêm túc.

Trần Vũ: “… Cứt có vị như thế nào?”

“Răng rắc.”

Jill vung tay biến ra một khẩu súng lục ổ quay, đặt ở trên đầu Trần Vũ: “Biết não có mùi vị ra sao không?”

Trần Vũ: “Chắn chắn là ăn ngon hơn cứt rồi.”

“…”

Jill chậm rãi buông súng lục, đau khổ che trán: “Đừng nhắc đến phân nữa được không.”

“Vậy ngươi thừa nhận loại ngươi tiêm vào không phải thuốc bất hoạt?”

“Ta thừa nhận. Ta beep beep, ta lấy sai ống tiêm.”

“Lần sau nhớ cẩn thận hơn hen.” Trần Vũ vui mừng vỗ vỗ bả vai Jill.

“…”

Gilmer không lên tiếng.

Những người còn lại cũng không mở miệng.

Trong xe việt dã trở nên im lặng ngắn ngủi.

Một lúc sau, Trần Vũ nhích nhích mông, gãi tai hỏi: “Chúng ta đang đi đâu đấy?”

“Ma Đô.” Ba Đa Kết Y nói.

“Chỉ có mấy người chúng ta thôi à?” Trần Vũ quay đầu lại nhìn phía sau xe: “Ta nhớ rõ tiểu đội của các ngươi có mấy chục người phải không?”

“Những người kia đều ở Đông Bắc, tiến hành nhiệm vụ duy trì ổn định. Chỉ còn lại bọn ta đang trên đường về, thuận tiện mang ngươi quay về Ma Đô.”

“À thế à…”

Trần Vũ cúi đầu suy nghĩ xâu xa.

Tình thế trước mắt, nói là hộ tống, thực tế là hắn đang bị “bắt cóc”.

Không mang hắn trở về Đại học kinh thành, mấy người trên xe này sẽ không tha.

‘Môi trường hoang dã, không có internet, không liên hệ được với mấy người Mã Lệ.’

‘Cho nên dưới loại tình huống này, làm thế nào để hồi sinh Bát Hoang Dao…’

“Ừm…”

Trần Vũ do dự bực bội vò đầu.

‘Xem ra chỉ có thể đợi khi đến Ma Đô lại hành động…’

“Kít.”

Đột nhiên, nương theo tiếng phanh gấp, Trần Vũ đang suy nghĩ nghiêng người lên phía trước, đầu đập mạnh vào ghế trước.

“Bụp!”

[Bị tổn thương: Khí huyết +178]

“Đệt!”

Trần Vũ che đầu đau đớn cúi người: “Bị bệnh thần kinh à?”

“Giọng nói này của ngươi nghe hay đó!” Ba Đa Cát Y quay đầu lại ngạc nhiên nói.

Trần Vũ: “…”

“Chuyện gì thế.” Jill nghiêng người, nằm sấp trên người Trần Vũ nhìn về phía trước.

“Như ngươi chứng kiến.” Ba Đa Kết Y một lần nữa khởi động xe, chậm rãi dừng lại bên đường: “Thú bất thường chui ra từ trong không gian.”

Nghe vậy, Trần Vũ vội vàng ngẩng đầu.

Xuyên qua kính chắn gió, chỉ thấy một vết nứt không gian lơ lửng ngay giữa đường ở phía trước cách khoảng năm mươi mét.

Thân thể của một con dị thú đã sắp chui được một nửa, nhe răng nhếch mép với mấy người trong xe việt dã ở đối diện, phóng ra sát khí dữ tợn.

“Lại là dị thú ‘tân sinh’?” Trần Vũ kinh ngạc.

“Từ ‘lại’ này nói rất hay.” Ba Đa Kết Y nắm tay cầm, đẩy cửa xe bước ra: “Ngươi thấy được bao nhiêu?”

“Trên đường từ Thanh thành đến Băng thành gặp được ba lần.”

“Mới có ba lần.” Jill cũng nhảy xuống xe, duỗi lưng: “Bọn ta đã gặp hơn mười lần rồi.”

“Nói ít thôi.” Cụ già ngồi ở ghế phụ với vẻ mặt bình thản: “Nhanh

giải quyết nó đi.”

“Lái xe lâu như vậy, thả lỏng thả lỏng thôi.” Jill vỗ vỗ bả vai Ba Đa Kết Y, chỉ về vết nứt phía trước: “Một con dị thú cấp ba nhỏ bé, tự mình giải quyết đi.”

“Không thành vấn đề.”

Vẫy vẫy tay, Ba Đa Kết Y lắc lư vòng eo tinh tế tiến về phía trước.

Jill lấy ra một điếu xì gà, hít sâu một hơi: “…Đệt, sao trong miệng lại có vị cứt ấy nhỉ…”

Bên trong xe.

Bát Hoang Dịch suy tư vuốt cằm: “Sao mấy cái vết nứt không gian giống nhau càng ngày càng nhiều nhỉ?”

“Ai mà biết.” Giọng điệu cụ già sâu kín: “Nói không chừng không bao lâu sau, dị thú sẽ chiếm cứ từng tấc đất.”

Trần Vũ ngồi đằng sau nghe được lời ấy, ánh mắt lóe lên.

Sau vài lần trao đổi với Đoạn Dã, hắn biết được rất nhiều tin tức của thế giới này.

“Di thú” đột nhiên tăng nhiều, đằng sau còn có nguyên nhân sâu xa…

“Gào.”

Chẳng mấy chốc, tiếng thú rống to thảm thiết.

Con dị thú kia đã biến thành một xác chết nằm ngang ở ven đường.

“Đã xong.”

Ba Đa Kết Y dùng tay ra hiệu “OK”, trở lại xe việt dã, tiến vào vị trí lái xe: “Lên xe, thừa dịp không có con thứ hai chui ra, chuồn lẹ thôi.”

“Vù.”

Chiếc xe khởi động lần nữa .

Jill búng điếu xì gà, ngồi vào trong xe: “Sau khi đi ngang qua Băng thành, chúng ta có thể cân nhắc việc ngồi máy bay để trở về. Nếu không dị thú ‘tân sinh’ nhiều như thế, đi một chút rồi lại dừng một chút, rồi khi nào mới về được Ma Đô.”

“Băng thành không được.” Cụ già lắc đầu: “Bên Đông Bắc, Hội Công Bằng có rất nhiều thế lực âm thầm. Ngồi loại phương tiện như máy bay rất dễ bị tập kích. Không cần thiết tự làm khổ mình.”

Chương 658: Bát Hoang Diêu sống lại (3)
Chương 658: Bát Hoang Diêu sống lại (3)

“Thế còn vượt qua Đông Bắc thì sao?”

“Có thể rời khỏi Đông Bắc.”

Trên một chiếc xe.

Một… cường giả cấp 8.

Một đại lão cấp 6.

Hai võ giả tinh anh cấp 4.

Nơi đi qua, không có dị thú nào có thể ngăn cản.

Bởi vậy, xe việt dã chạy với tốc độ rất nhanh chóng.

Ban đêm cũng không ngừng nghỉ.

Mặc dù bật đèn đi vào ban đêm sẽ hấp dẫn khá nhiều dị thú bao vây tấn công. Nhưng Bát Hoang Dịch tùy tiện dùng một bộ võ pháp không gian tức thời, lưu lại một đống xác chết…

Cho nên chỉ một ngày một đêm ngắn ngủi.

Mọi người liền rời khỏi Đông Bắc, đến biên giới Trung Nguyên.

“Oa…”

Dùng sức ngáp một cái, Ba Đa Kết Y dừng xe lại, quay đầu nhìn về phía cụ già nói: “Đội trưởng, chúng ta tới ngã tư rồi. Nên thừa cơ đến thành phố nào đây?”

“Sao cũng được.” Lão Phụ nhắm mắt dưỡng thần, mí mắt cũng không thèm mở.

“Vậy chúng ta tới thành phố Đường ở gần đây nhất.”

“Không đi.” Bát Hoang Dịch ở phía sau đột nhiên mở miệng.

“A?” Ba Đa Kết Y quay đầu lại, ngạc nhiên hỏi: “Cái gì?”

“Không tới thành phố Đường.” Bát Hoang Dịch lặp lại.

“Vậy đi đâu giờ?”

“Thành Thanh.”

Nghe xong câu này, Trần Vũ ở đằng sau bị kẹp ở giữa trợn mắt, quay mặt nhìn Bát Hoang Dịch: “Thành Thanh.”

“Đúng. Thành Thanh.” Bát Hoang Dịch gật đầu: “Tiện thể đi gặp em gái tôi.”

Trần Vũ: “...”

Mồ hôi lạnh sau lưng hắn chảy ròng ròng trong nháy mắt.

Gặp em gái?

Gặp em gái á hả!

Chỉ nhìn thi thể thôi được không…

“Sao vậy?” Bát Hoang Dịch đánh giá Trần Vũ từ trên xuống dưới: “Có chuyện gì hả?”

“Không… không có gì. Sao ngươi lại đột nhiên nhớ tới cô ấy? Ngươi cũng biết rồi đó, vì an toàn của cô ấy nên tôi đã giấu Bát Hoang Diêu đi rồi.”

“Không cần giấu nữa.” Bát Hoang Dịch chỉnh lại cổ áo: “Tôi chuẩn bị đưa em ấy về Ma Đô, nhập học cùng với ngươi.”

“Cô ấy…”

“Có phải ngươi đang giấu tôi chuyện gì đúng không?” Bát Hoang Dịch nhạy bén nhận ra có chỗ không đúng, híp mắt nhìn thẳng vào Trần Vũ.

“Không có.” Trần Vũ ngồi thẳng dậy: “Dẫn Bát Hoang Diêu đi cũng tốt. Cô ấy ở một mình rất cô đơn.”

“Em ấy ở thành Thanh phải không.”

“A… không có, cô ấy không có ở thành Thanh.”

“Em ấy ở đâu.” Ánh mắt Bát Hoang Dịch dần sắc bén.

“Cô ấy ở… Singapore…”

“Bùm!”

Bát Hoang Dịch vận khí kình, trận gió dữ dội nổi lên trong nháy mắt.

“Thì đương nhiên là không có rồi.” Trần Vũ vội vàng sửa lại: “Cô ấy ở… a đúng rồi, cô ấy ở thành phố Đường.”

“...Sao em ấy lại ở thành phố Đường.” Sắc mặt Bát Hoang Dịch không thay đổi.

“Lúc đó kinh thành bị diệt vong, tôi và Mã Lệ, còn có Bát Hoang Diêu tạm tới thành phố Đường.” Trần Vũ trợn mắt nói điên nói khùng: “Bởi vì lúc đó tôi tưởng là ngươi chết rồi, nghĩ rằng gia tộc Bát Hoang mấy người sẽ tới tìm Bát Hoang Diêu. Sợ bản thân không có khả năng bảo vệ cô ấy, cho nên âm thầm để cô ấy ở lại thành phố Đường.”

“Là vậy ư.”

“Đúng vậy.” Trần Vũ mặt không đỏ, tim không đập nói: “Không tin thì ngươi có thể đến công ty chuyển phát nhanh điều tra lộ trình của tôi. Nếu tôi nói dối nửa lời, người anh em Đoan Dã của tôi sẽ bị vô sinh suốt đời.”

Jill: “...Làm anh em của cậu con mẹ nó thảm thật.”

Bát Hoang Dịch ngẩng đầu, liếc nhìn Trần Vũ một cái thật sâu: “Được. Kết Y, tới thành phố Đường.”

Nghe vậy, Ba Đa Kết Y dè dặt nhìn lão Phụ: “Đội trưởng, tới thành phố Đường hả?”

“...” Lão Phụ không trả lời.

Nhưng đây cũng coi như là đồng ý.

Ba Đa Kết Y cũng rất hiểu chuyện, lập tức khởi động xe, đạp chân ga.

“Trần Vũ.” Bát Hoang Dịch nhắm hai mắt, giọng nói đều đều: “Tôi mong là Bát Hoang Diêu ở thành phố Đường. Không thì….”

Trần Vũ lập tức nói tiếp: “Không thì Đoạn Dã vô sinh, con cháu đầy đàn.”

“...Được.”

Jill ở bên cạnh không nhịn được nói: “Tại sao cậu không nguyền rủa bản thân bị vô sinh?”

Trần Vũ: “Lỡ như thành sự thật thì sao?”

Jill: “…”

Trầm mặc chốc lát, Jill nhìn Bát Hoang Dịch: “Rốt cuộc ngươi có đang nghe nghiêm túc hay không vậy? Cậu ta không có nguyền rủa bản thân á!”

Bát Hoang Dịch: “Tôi biết.”

“Nếu biết sao người không kêu cậu ta nguyền rủa chính mình chứ?”

Bát Hoang Dịch: “Lở như thành sự thật thì sao.”

Jill: “…???”

“Có thể câm miệng lại hết hay không.” Lão Phụ trợn mắt, vẻ mặt bực bội: “Chỗ nào cũng không yên, ĐM, phiền muốn chết.”

Bên trong xe việt dã lại yên lặng một lần nữa.

Chỉ còn tiếng động cơ xoay tròn kêu vù vù.

Trần Vũ ngồi ở giữa ôm đầu, từ tận đáy lòng hung hăng chửi một chữ “cam.

Sự tức giận đối với Đoạn Dã đã bay lên tới tận trời xanh.

Nếu tên "nhị tất" kia không đưa hắn về "ổ cướp" thù bây giờ hắn đã vui vẻ thoải mái về thành Thanh với mấy người Mã Lệ từ lâu rồi, vui vẻ hớn hở hồi sinh Bát Hoang Diêu.

Mà không phải là bị ép lên xe, bị bốn người giám sát, không làm được cái gì…

Với lại, rõ ràng là.

Nếu Bát Hoang Dịch biết Bát Hoang Diêu đã chết, không nói những cái khác, hắn ít nhất sẽ bị lột da.

Chương 659: Bát Hoang Diêu sống lại (4)
Chương 659: Bát Hoang Diêu sống lại (4)

“…Dừng xe.”

Trần Vũ đột nhiên la lên.

“Kít——”

Ba Đa Kết Y đạp phanh, quay đầu lại: “Sao vậy?”

“Tôi muốn đi vệ sinh.”

“Nè.” Ba Đa Kết Y phất tay, ném một chai nước khoáng xuống: “Tự xử đi.”

Trần Vũ: “... Miệng chai nhỏ quá.”

“Ồ đúng ha!” Ba Đa Kết Y bừng tỉnh, vỗ trán một cái, quan sát xung quanh một lát, cầm bình nước tăng lực, hươ hươ: “Cái này được không?”

“Vẫn quá nhỏ. Ít nhất phải lớn gấp ba lần cái đó.”

Lão Phụ ngồi bên cạnh nhịn không được nhíu mày: “Kiếp trước người là lừa à?”

Đừng kiếm chai nữa.” Trần Vũ làm bộ không nghe thấy: “Ngoài tiểu tiện ra tôi còn muốn đi đại tiện.”

Ba Đa Kết Y nhìn lão Phụ.

Lão Phụ xua tay: “Nhanh lên đi.”

“Rồi rồi.”

Trần Vũ vội vàng đẩy cửa xe ra, nhảy qua người Bát Hoang Dịch đi ra ngoài.

Nhưng mới vừa xuống xe thì phát hiện Jill và Bát Hoang Dịch cũng

xuống theo, không rời khỏi hắn dù chỉ một tấc.

Trần Vũ: "... Tôi đi vệ sinh."

"Tôi biết." Jill kéo mũ cao bồi xuống, phủi bụi bên trên xuống.

Trần Vũ: "Ngươi ăn tới nghiện rồi hả?"

"Bốp!"

Jill dùng một chân đá Trần Vũ một cái lảo đảo: "Có tin ta cho ngươi nếm thử hay không? Đi vệ sinh thì đi nhanh lên, đừng nghĩ tới việc cách xa chúng tôi dù chỉ 1 mét."

Trần Vũ: "…"

Yên lặng đi vào một bụi cỏ, hắn ngồi xổm xuống, làm bộ làm tịch đi nặng. Suy nghĩ lại bay xa bay cao.

'Không được.'

'Bị giám sát chặt chẽ như vậy, đừng nói tới trốn đi, ngay cả mở không gian cũng không được.'

'Chỉ có thể sau khi tới thành phố Đường thì câu giờ, rồi nghĩ cách hồi sinh tiểu Diêu…'

Nghĩ tới đây, Trần Vũ mặc quần lại, đi ra khỏi bụi cỏ: "Xong rồi."

"Ngươi chùi chưa?" Jill nghi ngờ: "Sao không thấy ngươi làm động tác chùi."

Trần Vũ: "... Cảm ơn đã nhắc."

Nói xong, bắn lập tức quay lại bụi cỏ ngồi xổm xuống.

……

Mấy ngàn dặm bên ngoài.

Ma Đô.

"Bang!"

Cửa văn phòng hiệu trưởng đột nhiên bị đẩy ra.

Sắc mặt nữ trợ lý trắng bệch, chạy vào.

Tình thần của hiệu trưởng đang ngồi ở bàn làm việc rùng mình, trái tim chậm rãi trầm lại.

Có thể khiến vị trợ lý đã phục vụ hai đời thủ lĩnh hoảng sợ, tuyệt đối không phải là chuyện tốt lành gì…

Quả nhiên, như hắn dự đoán.

Nữ trợ lý vừa mở miệng đã làm cho hiệu trưởng hóa đá tại chỗ.

“Hiệu trưởng! Vậy mà… vậy mà lại có làn sóng quái thú, từ biển ập tới!

……

……

“Bùm!”

Cánh cửa xe hơi rỉ sét bị đóng chặt lại.

Hatano Yui mệt mỏi duỗi người, chỉ về phía cổng thành rộng lớn phía trước: “Chúng ta đến rồi, thành phố Đường.”

“Chúng ta sẽ tạm thời ở lại đây một đêm.” Người phụ nữ lớn tuổi bình tĩnh nói: “Jill, cô đi liên lạc với quan chức địa phương và nhờ họ chuẩn bị máy bay vận chuyển. Sáng mai chúng ta sẽ khởi hành.”

“OK.” Jill gật đầu.

“Yui, cô đi thu xếp chỗ ở.”

“Được.”

“Còn hai người…” Người phụ nữ lớn tuổi quay đầu nhìn trái nhìn phải, nhìn Trần Vũ và Bát Hoang Dịch: “Các người muốn đi đâu thì đi. Nhưng phải tập hợp ở sân bay trước 8 giờ sáng mai.”

“Ừ.”

Bát Hoang Dịch cũng không quay đầu nhìn lại, hắn chỉ trả lời đơn giản rồi dẫn Trần Vũ đang run rẩy rời khỏi.

Bước vào cổng thành, hắn đi đến một con hẻm khuất.

Bát Hoang Dịch dừng bước chân lại và nói: “Bát Hoang Diêu đâu?”

“A… Nàng… Nàng ở… Ta không biết tên của nơi đó.”

“Dẫn đường.”

“Hay là chúng ta đi ăn cơm trước nhé? Ta nghĩ ngươi cũng đói…”

“Dẫn đường.” Ánh mắt của Bát Hoang Dịch lạnh như băng, lời ít ý nhiều mà ngắt lời.

“Ồ, được thôi.”

Sau khi nuốt một ngụm nước bọt, Trần Vũ Không còn cách nào khác, đành phải cắn răng dẫn Bát Hoang Dịch đi vòng quanh thành phố Đường rộng lớn này.

Đầu tiên là đến Công viên mỏ quốc gia.

Sau đó lại đến công viên giải trí múa rối bóng tối.

Cũng đến hồ Nam, hồ Thiên Nga, khu phố kênh đào của người Hoa và Bất Dạ Thành.

Thậm chí còn không bỏ lỡ “Phố đèn đỏ” quen thuộc kia.

Cuối cùng.

Cả hai dừng lại ở trung tâm xông hơi, ngâm chân và spa có tên “Lý Đường Đế Giang”.

“Dịch ca, đi dạo một lát thì trời cũng tối, em mời anh ngâm chân nhé.”

Bát Hoang Dịch túm lấy cổ áo Trần Vũ, hai tay hơi run run.

Đây là dấu hiệu hắn đang cố gắng đè nén cảm xúc tàn bạo của mình.

“Rốt cuộc Bát Hoang Diêu đang ở đâu.”

“…” Trần Vũ im lặng cúi đầu.

“Có phải nàng đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

“… Dịch ca.” Trần Vũ thở dài thật sâu, đau đớn lau mặt nói: “Bây giờ ta cũng không giấu ngươi nữa, Cũng không giấu được ngươi, Tiểu Diêu nàng…”

“Nàng sao vậy?” Bát Hoang Dịch nheo mắt lại, cơ thể càng run rẩy dữ dội hơn.

“Ngươi… đi theo ta.” Trần Vũ quay người bước đi về một hướng: “Lần này, ta không quấy nhiễu ngươi nữa.”

Siết chặt nắm đấm, Bát Hoang Dịch lập tức đi theo phía sau Trần Vũ.

Hai người lần lượt đi qua ba dãy nhà, đi đến một bệnh viện tư nhân.

Trên tấm bảng lớn của bệnh viện có viết dòng chữ “Viện nghiên cứu và điều trị bệnh tâm thần thành phố Đường”.

“Tiểu Diêu ở trong này.” Biểu cảm của Trần Vũ rất nghiêm túc.

Chương 660: Bát Hoang Diêu sống lại (5)
Chương 660: Bát Hoang Diêu sống lại (5)

“Đừng nói nhảm.”

“Được rồi.”

Trần vũ gật đầu, Trần Vũ và Bát Hoang Dịch bước vào bệnh viện và nói với nhân viên công tác ở quầy lễ tân: “Ta là bạn của Mã Lệ, ta đã từng đến đây.”

“Ồ! Ta nhận ra ngài, ngài muốn…”

“Nhận ra được là được.”

Nói xong, Trần Vũ không để ý tới vẻ mặt kinh ngạc của nhân viên công tác, trực tiếp ấn vào thang máy chuyên dùng.

“Tiên sinh… Ngài…”

“Chúng ta đến để gặp một người bạn mà trước đó đã để lại.” Trần Vũ nghiêm túc nói: “Ngươi có thể hỏi viện trưởng, chúng ta đã quy ước rồi.”

Nói xong, hắn cùng Bát Hoang Dịch tiến vào thang máy, đi xuống lòng đất.

“Ừm…”

Nhân viên công tác do dự một lúc lâu, nhưng vẫn quyết định nhấc điện thoại lên hỏi viện trưởng…

Trong thang máy.

Trần Vũ vừa mở ba lô ra vừa nặng nề nói: “Tiểu Diêu ở phòng số 3 ở bên dưới, lúc thủ đô bị phá hủy, ta và Mã Lệ đã đưa nàng đến đây. Mã Lệ là nhà cung cấp của bệnh viện này…”

Trần Vũ còn chưa nói xong, Bát Hoang Dịch nhỏ giọng cắt ngang: “Bát Hoang Diêu bị thương à?”

“Đúng vậy, bị thương rất nặng, bệnh viện này có điều kiện chữa bệnh rất tốt, nhưng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì những chức năng sinh lý của Tiểu Diêu.”

“Ding!”

Một âm thanh giòn tan vang lên.

Cửa thang máy mở ra.

Trần Vũ bước từng bước ra trước và tiện thể lấy một gói túi nước từ trong ba lô của mình ra.

“Đây là cái gì?” Bát Hoang Dịch cau mày.

“Ta giấu thẻ phòng của phòng số 3 ở bên trong.”

Nói xong, Trần Vũ vừa đi vừa không chút để ý mà vỗ nhẹ vào túi nước.

“Bang!”

Túi nước vỡ tan.

Những bột phấn màu đen lập tức tản ra.

“Đánh lén!”

Tuyệt sát!

Phấn Mộc Hóa…

Trong nháy mắt đó, chưa đến 0,1 giây.

Bát Hoang Dịch, người đi sát phía sau Trần Vũ, bị biến thành một bức tượng điêu khắc bằng gỗ. Hắn cứng đờ tại chỗ và từ từ ngã xuống.

“Ba.”

Trần Vũ vội vàng xoay người tiếp được, tránh cho cơ thể của Bát Hoang Dịch bị “nghiền nát”, sau đó thở phào nhẹ nhõm.

“Cuối cùng cũng xong rồi…”

Không giống như Gill.

Bát Hoang Dịch là người rất khó đối phó.

Vì để hạ thấp sự cảnh giác của hắn, Trần Vũ chỉ có thể dẫn hắn đi khắp thành phố một vòng, ám chỉ rằng có thể em gái Bát Hoang Diêu của hắn đã xảy ra chuyện gì đó.

Sau đó huy động từng bước một để kiểm soát cảm xúc của Bát Hoang Dịch, khiến cho sự chú ý của hắn hoàn toàn chuyển từ tập trung “trông giữ” Trần Vũ biến thành “lo lắng” cho Bát Hoang Diêu.

Cuối cùng, bất ngờ ném bột phấn Mộc Hóa màu đen về phía hắn, khiến cho đối phương biến thành gỗ không còn cách nào để suy nghĩ…

Còn chuyện bột phấn Mộc Hóa đến từ đâu…

Đương nhiên lúc đó hắn đã thu thập nó ở trong Dị cảnh.

Tổng cộng là ba túi.

Bây giờ dùng một túi, còn lại hai túi…

“Ba thao tác này của ta thật sự rất tuyệt.”

Trần Vũ hài lòng chậc lưỡi.

Hắn đã bắt đầu bố trí ra các thao tác này từ khi rời khỏi vùng Đông Bắc.

Hết động tác này đến động tác khác.

Mặc dù có hơi “không cần thiết”, nhưng chỉ cần có thể đối phó được với Bát Hoang Dịch, cho dù phức tạp đến đâu cũng đáng giá.

“Như vậy bây giờ, có thể trốn thoát rồi.”

Trần Vũ xoa tay, ôm lấy hình tượng gỗ mà Bát Hoang Dịch biến thành, đi về phía trước: “Trở lại Ma Đô? Ông đây có nhiều việc

phải làm như thế, còn phải làm cho Tiểu Diêu sống lại, làm gì có thời gian để đi Ma Đô.”

Chẳng mấy chốc.

Hắn đi đến trước cửa một văn phòng, đưa tay ra gõ nhẹ.

“Thùng thùng.”

“Ai?”

Một giọng nói mà Trần Vũ quen thuộc truyền đến từ bên trong cánh cửa.

Trần Vũ: “Đừng hỏi ta từ đâu tới.”

“Quê hương của ta ở rất xa!” Cửa đột nhiên bị đẩy ra, một người đàn ông mặc áo khoác trắng ôm lấy Trần Vũ, kích động nói: “Tại sao lại lang thang? Chỉ là để theo đuổi một nơi công bằng! Đồng chí, là ngươi!”

“Đúng vậy.” Trần Vũ nở một nụ cười giả tạo.

Người đàn ông lập tức đưa Trần Vũ vào trong phòng và khóa trái cửa lại.

Trần Vũ: “…”

Im lặng một lúc, tay phải của Trần Vũ như có điện.

“Bùm!”

Hắn đánh mạnh vào gáy của người đàn ông.

“A… xì xào…”

Người áo trắng không kịp chuẩn bị, hai mắt trắng dã, ngã xuống đất rồi ngất đi.

“Trình độ chuyên môn của anh có hơi quá đáng rồi đấy, huynh đệ.”

Hắn duỗi chân vào đẩy người đàn ông sang một bên.

Trần Vũ đặt Bát Hoang Dịch lên bàn, lấy điện thoại di động ra và nhanh chóng bấm vào số điện thoại của Mã Lệ.

“Bíp…”

“A lô? Trần Vũ?”

Cuộc liên lạc được kết nối trong một giây.

“Vâng, là ta.”

“Trần Vũ! Mẹ nó, ngươi rốt cuộc đã đi đâu vậy? Tại sao bây giờ mới nhớ đến việc liên lạc với chúng ta?” Tiếng gào giận dữ của Mã Lệ vang lên từ bên trong ống nghe.

“A…”

Không đợi Trần Vũ giải thích.

Âm thanh của Trần Tư Văn hơi nghẹn ngào truyền đến từ bên trong ống nghe: “Tiểu Vũ, tại sao ngươi lại biến mất lâu như vậy. Ta không biết phải giải thích thế nào với mẹ.”

Chương 661: Bát Hoang Diêu sống lại (6)
Chương 661: Bát Hoang Diêu sống lại (6)

“Trong Dị cảnh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, khiến ta phải trì hoãn vài ngày. Sau đó ta lại bị mấy người Bát Hoang Dịch bắt đi, bọn họ muốn đưa ta đến Ma Đô để đi học. Ta không có thời gian để liên lạc với ngươi. Không nói chuyện đó nữa, ngươi đưa điện thoại cho Mã Lệ. Bên ta đang rất gấp.”

“Alo, là ta.” Giọng nói đổi thành Mã Lệ: “Bên chỗ ngươi làm sao thế?”

Trần Ngọc kẹp điện thoại trên vai, vừa tìm hộp đựng thích hợp vừa hỏi: “Người bị bột phấn Mộc Hóa biến thành gỗ thì cần ngâm trong nhựa cây đó đúng không?”

“Đúng.”

“Thêm nước có được không?”

“Được, nhưng hiệu quả sẽ rất chậm.”

“Ở chỗ ta có một người đã bị biến thành gỗ, ta có nhựa cây, cần thêm bao nhiêu nước mới có thể để hắn có thể sống lại sau nửa giờ.”

“Chờ một chút, ta đi hỏi tỷ của ta một chút.”

“Được.”

Trần Vũ gật đầu, đặt điện thoại xuống, kéo một chậu cây lớn trong văn phòng tới, rút thân cây ra và đổ bùn đất lên trên.

Sau đó dùng túi nhựa bịt lỗ nước ở phía dưới đáy và nhét Bát Hoang Dịch vào bên trong.

Chiều rộng bên trái và bên phải là quá đủ.

Nhưng xét về chiều dài thì thừa hai chân ra ngoài…

“Ừm…”

Trần Vũ cau mày suy nghĩ một lúc, sau đó cúi xuống dùng một chút sức lực.

“Răng rắc.”

Hai chân bị bẻ xuống, ném đến bên cạnh cơ thể.

“Ừ, lần này có thể nhét vừa rồi.”

Bát Hoang Dịch: “…”

Thân gỗ bị thương cũng có nghĩa là thân thể bình thường cũng bị thương.

Nhưng gãy mắt cá chân thì sau đó chỉ cần liên lạc với nhóm Jill sử dụng công nghệ y tế của thế giới này, việc gắn chân vào dễ như trở bàn tay.

“Đừng trách tôi, tất cả đều là vì nhân dân…”

“Ba ba.”

Phủi đi vết bẩn trên tay, hắn nhấc điện thoại lên và hỏi: “Được chưa?”

“Tính được rồi. Có tiện gọi video không?”

“Không thành vấn đề.”

Sau khi cúp điện thoại, Trần Vũ mở phần mềm WeChat lên và kết nối video với Mã Lệ.

“Người đó là ai?”

Video vừa mở ra, Mã Lệ nghi ngờ quan sát.

Mặc dù sau khi bị biến thành gỗ, các chi tiết đều rõ ràng.

Nhưng Bát Hoang Dịch lại cúi đầu xuống, cho nên Mã Lệ không thể nhận ra.

Trần Vũ cũng không giải thích thân phận của Bát Hoang Dịch và giơ một túi nước chứa đầy nhựa cây hướng về máy quay: “Bao nhiêu.”

“Gần đó có dụng cụ cân nào không?”

“Có.”

“Vậy ngươi hãy cân xem túi chất lỏng này là bao nhiêu gram trước đã. Sau đó thêm từng chút nước sạch vào theo tỷ lệ 300:1, xem tình hình phục hồi như thế nào rồi điều chỉnh tỷ lệ…”

Năm phút sau.

Dưới sự hướng dẫn của hai chị em Mã Lệ và Mã Nghiên, Trần Vũ pha hỗn hợp nước theo tỷ lệ 340:1 và ngâm Bát Hoang Dịch vào trong đó.

Bằng mắt thường có thể nhìn thấy.

Cơ thể của đối phương vốn dĩ đã hóa thành gỗ đang dần mềm ra.”

“OK.”

Trần Vũ thở phào nhẹ nhõm, cầm giấy bút trên bàn viết xuống hai dòng chữ

(Dịch ca, em chạy trước nhé)

(Bát Hoang Diêu thực ra không sao đâu, đừng lo lắng.)

Gấp lá thư lại, đặt nó bên cạnh chậu cây.

Trần Vũ tóm lấy người đàn ông mặc áo khoác trắng đang ngất xỉu như bùn nhão ở trên bàn, mở cửa phòng ra, quay người bỏ chạy.

Theo cầu thang lên tầng một, rồi tiện tay ném người đàn ông xuống.

“Bùm.”

Hắn ngã xuống đất, khiến cho mọi người trong đại sảnh hoảng sợ kêu lên.

“Mã Lệ, bây giờ ngươi tìm một cách liên lạc nặc danh với các quan chức của Ma Đô. Sau đó yêu cầu các quan chức của Ma Đô liên lạc với Gill, bảo hắn nhanh chóng đến tầng hầm của bệnh viện này để cứu người.”

“Được.” Mã Lệ nói: “Vậy ngươi đi đâu?”

“Ta trốn trước rồi nói sau.” Trần Vũ nhảy lên bức tường vây quanh bệnh viện, nhìn bốn phía xung quanh, do dự: “Ừm… các ngươi hãy quay lại thành Thanh ngay bây giờ đi. Dùng cách an toàn nhất để trở về.”

“Còn ngươi thì sao?” Trong ống nghe, Trần Tư Văn lo lắng ngắt lời.

“Tất nhiên là ta cũng sẽ trở về thành Thanh. À đúng rồi, các ngươi mất bao lâu mới đến được thành Thanh?”

“Nhiều nhất là bốn ngày.”

“Được rồi. Từ chỗ ta đến thành Thanh chỉ cách một ngày đường thôi. Ta sẽ ở đây ba ngày trước, chúng ta có thể cùng nhau đến.”

“Tiểu Vũ…”

“Nói.”

“Chú ý an toàn. Đừng làm điều đó nữa.”

“Được rồi.” Trần Vũ cười mỉa mai, gật đầu, đang định cúp máy thì lại nghe được tiếng hét của BB.

“Sir! Giống như CF, nếu ngài chết thì tôi nhất định sẽ luôn đến thăm mộ ngài.”

Trần Vũ: “… Ngươi rất chu đáo.”

Cúp video.

Quay đầu lại và liếc nhìn bệnh viện ở phía sau, tâm trạng của Trần Vũ cực kỳ dễ chịu, nhảy xuống rời đi…

Khoảng năm phút sau.

Cùng với Ba vụ nổ với ngọn lửa mạnh mẽ.

Người phụ nữ lớn tuổi, Jill và Hatano Yui cùng nhau đuổi tới.

Ba người bọn họ chỉ đơn giản là phớt lờ những lãnh đạo của bệnh viện vừa đến, trực tiếp đập đất, rồi nhảy xuống tầng hầm.

“Đông!”

“Thùng Thùng!”

Ba người nhấc chân lên và đá ra.

Đá hết cánh cửa này đến cánh cửa khác.

Cho đến khi bọn họ tìm được căn phòng mà Bát Hoang Dịch đang ở.

Chương 662: Thời gian = lịch sử (1)
Chương 662: Thời gian = lịch sử (1)

“Ở đây!”

Hatano Yui vừa kêu lên một tiếng, người phụ nữ lớn tuổi và Jill lập tức chạy tới.

Jill: “…”

Người phụ nữ lớn tuổi: “…”

Nhìn thấy Bát Hoang Dịch trong ao, Jill siết chặt nắm tay, cả người run lên.

“Trần… Trần Vũ… Mẹ nó, ngươi… mẹ nó, ngươi làm rất tốt! Hahahahahahaha…”

Jill cười điên cuồng, cực kỳ vui vẻ chạy ra khỏi phòng: “Ta đang đi tìm phân, ta đang tìm phân…”

Người phụ nữ lớn tuổi: “…”

Bước về phía trước.

Nàng quan sát sự hồi phục của Bát Hoang Dịch, hơi nheo mắt lại: “Trần Vũ…”

“Trần Vũ…”

…

Cùng lúc này .

Trần Vũ chạy loạn trong biển người, xác nhận mình đã hoàn toàn chìm trong “dòng người”.

Hắn nhanh chóng rời khỏi thành Đường, đi theo con đường hình rắn, đến Dị cảnh của Đảo Bồ Đề.

Vẫn còn cách cái gọi là [Cường hóa lời nguyền] một cái Dị cảnh.

Trần Vũ quyết định dùng ba ngày này để tiêu diệt Đảo Bồ Đề.

Thành công hay không không quan trọng.

Nếu thành công thì tốt rồi.

Nếu không thành công thì hắn sẽ tiếp tục quay trở lại thành Thanh, tụ họp với mấy người Mã Lệ, triển khai công tác làm cho Bát Hoang Diêu sống lại.

Nhân tiện hắn còn có thể ẩn náu ở trong Dị cảnh, để tránh bị đám người Bát Hoang Dịch "đuổi giết".

Đeo mặt nạ lên.

Bước vào đại sảnh của Dị cảnh.

Trần Vũ nhìn xung quanh trái phải, và phát hiện ra rằng nơi từng sôi động và thịnh vượng một thời giờ đã trở nên hoang vắng.

Sự sụp đổ của thủ đô đã khiến cho toàn bộ thế giới này đánh mất niềm tin vào việc chiến đấu chống lại dị thú.

"Sống ngày nào biết ngày ấy" đã trở thành nhận thức chung của mọi người.

Không cần tiến bộ, cho dù là Dị cảnh đã từng "nóng" đến đâu cũng không còn ai theo đuổi nữa.

"Hô…"

Hắn thở dài khó hiểu, Trần Vũ sải bước đi tới quầy lễ tân: "Người đẹp, mua vé."

"Không cần mua vé, vào đi." Nữ nhân viên mệt mỏi ngáp dài.

"Không cần vé à?"

"Có vé còn không có ai đến ấy." Người phụ nữ trợn mắt xem thường.

“Ừmmmmm.”

Trần Vũ gật đầu rồi cất bước rời đi…

…

“Hiệu trưởng.”

Trong văn phòng bí mật của Ma Đô.

Nữ trợ lý lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng, giao ra một phần tài liệu: “Sau khi bị radar của hạm đội Cảm Tử phát hiện… quy mô của đợt thú triều lần này lớn gấp ba lần thú triều ở thủ đô.”

“…”

Động tác vươn tay đỡ lấy của hiệu trưởng của Đại học Bắc Kinh bỗng nhiên khựng lại: “Thú triều… còn bao lâu nữa mới đến?”

“Ba ngày.”

“Thậm chí còn không kịp rút lui.”

“Vâng.” Nữ trợ lý cắn nứt môi, để mặc cho mùi máu tanh lan đến miệng và mũi: “Bởi vì đợt thú triều lần này ở trên biển nên chúng ta không thể quan sát trước được. Hiệu trưởng…”

Hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh: “…”

“Ma Đô cũng diệt vong…”

“…”

“Chúng ta nên làm gì đây…”

Trong căn phòng âm u im lặng một lúc lâu.

Hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh khó khăn đứng dậy, nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên.

“Ai…”

“Cứu chúng tôi đi.”

Dưới ánh đèn đong đưa.

Trong bóng tối bị ánh sáng xem nhẹ.

Cả hai đều không để ý rằng trong một chiếc bình nhỏ đã héo khô, không biết từ lúc nào đã có một chồi xanh nhô lên…

…

“Không tìm thấy Trần Vũ.”

“Nếu hắn đã chạy trốn thì sẽ không thể tìm được.”

Trong tầng hầm của bệnh viện ở thành phố Đường, trong một căn phòng nào đó.

Ba người đang ngồi trao đổi.

“Hắn thật sự rất ‘trơn’.” Ba Đa Kết Y thở dài: “Ngay cả Bát Hoang Dịch cũng bị thất thủ.”

“…” Bát Hoang Dịch không nói gì, cúi đầu xuống và im lặng kiểm tra mắt cá chân mới được nối lại của mình.

Cuộc tấn công bất ngờ của Trần Vũ thực sự nằm ngoài dự đoán của hắn.

Thế cho nên cho đến tận bây giờ, trong đầu hắn vẫn còn nghi ngờ.

Hai người cùng lúc tiếp xúc với phấn Mộc Hóa trong một môi trường, vì sao hắn bị biến thành gỗ mà Trần Vũ lại “không hề hấn gì”?

Cấp bậc sức mạnh của đối phương rõ ràng phải thấp hơn hắn rất nhiều mới đúng…

‘Tại sao lại thế này. ‘

“Trần Vũ…”

‘Trên người hắn rốt cuộc có bao nhiêu bí mật được ẩn giấu…’

“Két!”

Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra.

Tay trái của Jill cầm chiếc mũ cao bồi, tay phải cầm một chiếc túi nhựa, loạng choạng đi tới trước mặt Bát Hoang Dịch, bày ra tư thế của bọn thổ phỉ trên đường phố, đánh giá từ trên xuống dưới: “Ôi? Này! Đây không phải là Bát Hoang Dịch à?”

Bát Hoang Dịch: “...”

“Hai chân nối lại được chưa? Có thể đi chưa?”

Bát Hoang Dịch: “...”

“Mới có mấy giờ không gặp, sao lại thế này?”

Bát Hoang Dịch: “…”

“Này.” Jill đội mũ lên, mở túi nhựa ra đưa cho Bát Hoang Dịch: “Nhìn đi, xem ta mang cho ngươi cái gì này? Phân tươi mà Lão Bát thích nhất đó!”

Người phụ nữ lớn tuổi ngồi ở ghế chính không nhịn được nữa, tức giận đập bàn.

“Bùm!”

“Hai người xong chưa? Ngày nào cũng lẫn lộn với phân làm cái gì?! TMD.”

“Ta không bắt được Trần Vũ, ta sẵn sàng thua cược và ăn phân.” Jill bác bỏ, chỉ vào Bát Hoang Dịch: “Nhưng lần này hắn cũng không bắt được! Hắn cũng phải chấp nhận thua cược!”

“Xin lỗi.” Bát Hoang Dịch đứng dậy, dùng vẻ mặt không chút thay đổi nói: “Lần này, ta không có đánh cược với ngươi.”

Chương 663: Thời gian = lịch sử (2)
Chương 663: Thời gian = lịch sử (2)

“Ý ngươi là gì?” Jill tức giận, xách một chiếc túi nhựa và hét lên: “Vậy ta ăn không phải trả tiền à?”

Bát Hoang Dịch: “Chính phủ có thể chi trả tiền ăn và tiền chỗ ở cho chuyến đi công tác.”

“Ngươi đặc biệt chắc… Ừm, Dịch Nhi, thực ra ta đã lừa ngươi đó.” Giọng điệu của Jill khôi phục sự dịu dàng: “Đây là sô cô la.”

Bát Hoang Dịch: “…”

Ba Đa Kết Y che mặt: “…”

“Sự ngu ngốc của ngươi nên có chừng mực thôi.” Vẻ mặt của người phụ nữ lớn tuổi rất khó coi: “Ném mấy thứ chết tiệt đó đi.”

“Ta…”

“Ném đi!”

“…”

Sau một lúc im lặng, Jill nghẹn thở, trừng mắt liếc nhìn Bát Hoang Dịch một cái và ném chiếc túi nhựa đó ra khỏi phòng.

“Bịch.”

Rải rác khắp mặt đất…

“Tiếp xúc với Trần Vũ mấy ngày nay đã để cho ta biết hắn không phải người tốt.” Người phụ nữ lớn tuổi liếc nhìn mọi người: “Hai lần bỏ trốn cũng chứng tỏ chúng ta rất khó khống chế hắn trong tay. Bây giờ, hắn lại bỏ chạy, chúng ta không thể bắt được hắn.”

Ba Đa Kết Y gật đầu: “Ta đồng ý.”

Cả Jill và Bát Hoang Dịch đều không nói gì.

“Cho nên, cái tên Trần Vũ kia, chúng ta không cần thiết phải trông coi hắn.”

“Nhưng nếu chúng ta không mang Trần Vũ về, cấp trên sẽ trách tội đó.” Jill do dự nói.

“Trách tội thì cũng không có cách gì khác.” Người phụ nữ lớn tuổi nheo mắt: “Ngươi có bản lĩnh bắt được Trần Vũ à?”

“… Không có.”

“Thế còn nói nhảm cái gì, còn không bằng về sớm đi.” Nhấc tách trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, người phụ nữ lớn tuổi nhìn Bát Hoang Dịch: “Ngươi thế nào rồi? có thể di chuyển với vết thương đó không?”

“Vẫn có thể gắng gượng được.” Bát Hoang Dịch gật đầu: “Thật đúng lúc, các võ giả chữa bệnh ở đây có chất lượng không tệ.”

“Không cần phải đợi đến ngày mai.” Đặt tách trà xuống, đứng dậy, người phụ nữ lớn tuổi vung cánh tay phải lên: “Đêm nay chúng ta lập tức lên đường, trở về Ma Đô.”

“Vâng!”

“Bây giờ chúng ta rời đi.”

Nói xong, nàng dẫn đầu bước ra khỏi phòng và dẫm nát chiếc túi nhựa mềm mại.

Phân chó màu đen và vàng làm vấy bẩn mũi giày của nàng.

Người phụ nữ lớn tuổi: “…”

Jill: “!!”

“…Jill!!!”

…

Năm tiếng rưỡi sau.

Một buổi sáng sớm vắng vẻ.

Một nhóm bốn người bước ra khỏi máy bay vận tải, và đứng trên vùng đất của Ma Đô.

“Vẫn chưa thích ứng được với môi trường ở phía nam mà.” Ba Đa Kết Y kéo chặt quần áo: “Mùa đông rất lạnh, thậm chí còn lạnh hơn cả phía bắc.”

“Xí.” Jill là người có mặt mũi bầm tím ở bên cạnh phun ra một ngụm máu, khinh thường nói: “Võ giả còn có thể bị lạnh như thế à.”

Ba Đa Kết Y bĩu môi: “Võ giả còn có thể bị đánh như vậy à.”

“... Ngươi là một võ giả cấp 4 nhỏ bé, rất nhẹ nhàng.”

Không để ý đến cuộc cãi vã giữa hai người. Bát Hoang Dịch tiến lên một bước, cẩn thận nhìn ra sân bay trước mặt, cau mày nói: “Có gì đó không đúng.”

“Ngươi cũng nhận ra rồi à?” Người phụ nữ lớn tuổi gật đầu, hơi nheo mắt lại: “Giờ này, sân bay chắc phải vắng lắm rồi chứ. Sao bây giờ lại náo nhiệt thế này.”

“Hình như đang thay đổi nhân viên.”

“Đợi một lát nữa hãy quay lại trường, ta gọi điện đã.” Nói xong, nàng lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số.

“A lô? Là ta đây, ta đã về rồi. Ma Đô sao lại… Cái gì?!”

Sau mấy câu đối thoại đơn giản, con ngươi của người phụ nữ lớn tuổi run rẩy, giọng nói sắc bén đến mức nghẹn ngào.

Ánh mắt của Bát Hoang Dịch hơi nheo lại.

Jill và Ba Đa Kết Y đang cãi nhau ở một bên cũng ngậm miệng lại, nghiêm túc nhìn sang.

“…”

“… Được rồi, ta biết rồi.”

Cúp điện thoại.

Người phụ nữ lớn tuổi hít một hơi thật sâu, cất điện thoại đi rồi quay người lại nhìn về phía ba người.

“Đã xảy ra chuyện gì.” Bát Hoang Dịch đã chuẩn bị tinh thần rất tốt.

“Thú triều đang đến đây.”

“Thú triều?” Jill kêu lên: “Đến Ma Đô ư?!”

“Ừ.”

“Không… Không đúng.” Ba Đa Kết Y hoảng hốt: “Chúng ta trở về từ phía tây bắc, ở trên máy bay vận tải, cũng… Cũng không có dấu vết của thủy triều mà.”

“Không phải đất liền.” Người phụ nữ lớn tuổi giơ tay chỉ về phía bờ biển: “Nó đến từ biển.”

“Trên biển cũng xuất hiện thú triều ư?” Da đầu Jill tê dại.

“Chuyện liên quan đến thú triều, tất cả đều nghiêm ngặt, không cần thiết phải lãng phí thời gian để nghi ngờ.” Bát Hoang Dịch nhìn thẳng vào người phụ nữ lớn tuổi: “Điều quan trọng nhất bây giờ là xác định xem mất bao lâu thì thú triều sẽ lên tới đất liền.”

“Ba ngày.”

“Ba ngày…”

Không có cách nào…

Ý nghĩ này đồng thời lóe lên trong đầu cả ba người.

Kể từ khi thú triều xuất hiện cho tới giờ.

Con người chưa bao giờ thắng được một lần.

Cho dù là thủ đô được chuẩn bị toàn diện để ứng phó với chiến tranh kia, cuối cùng cũng kết thúc với việc thành phố bị phá hủy và người dân đều chết hết.

Huống chi chỉ còn có ba ngày để chuẩn bị cho đợt thú triều lần này ở Ma Đô…

“Không thể thắng được.” Jill dứt khoát nói: “Cơ hội chiến thắng là bằng không.”

Chương 664: Thời gian = lịch sử (3)
Chương 664: Thời gian = lịch sử (3)

“Hơn nữa thú thủy triều đến từ biển… Các vị trí phòng thủ mà chúng ta đã chuẩn bị trước ở Ma Đô đều là trên đất liền.” Ba Đa Kết Y cắn môi: “Ta không muốn nói điều gì không may… Thật sự, cơ hội thắng là bằng không.”

Người phụ nữ lớn tuổi im lặng cúi đầu.

Mọi người đều biết rõ.

Cho dù có cho Ma Đô thêm vài năm để phát triển thì vẫn không thể đạt được trình độ ban đầu của thủ đô.

Tất cả mọi người chỉ còn một con đường duy nhất… diệt vong.

Mà khi Ma Đô diệt vong, con người đã hoàn toàn mất đi hy vọng.

Hoặc là…

Từ khi thủ đô bị phá hủy, mọi thứ đều đã được tuyên bố kết thúc…

“Trừ khi.” Ba Đa Kết Y nhìn những đợt sóng cuồn cuộn ở phía xa: “Có kỳ tích xảy ra.”

Bát Hoang Dịch quay người, bỏ đi mà không ngoảnh lại: “Trên thế giới này chưa từng có kỳ tích.”

Nhìn theo bóng dáng của đối phương dần dần biến mất, Ba Đa Kết Y ngập ngừng nói: “Đội trưởng, bây giờ ta nên làm gì?”

“Quay về trường học báo danh. Sau đó tiếp nhận mệnh lệnh và sắp xếp của cấp trên.”

“Vâng.”× 2

Mang theo Jill và Ba Đa Kết Y, người phụ nữ lớn tuổi đến trường nhanh nhất có thể để hoàn tất việc báo danh.

Sau đó bỏ lại hai người bọn họ và đi đến phòng họp dưới tầng hầm ở trung tâm hành chính một mình.

Đứng trước cửa, chưa kịp đẩy cửa phòng ra đã nghe thấy bên trong đang bàn tán ồn ào.

Đôi khi cũng xen lẫn một vài lời chửi rủa quốc gia.

“Két…”

Từ từ đẩy cánh cửa gỗ nặng nề ra, người phụ nữ lớn tuổi cố gắng hết sức dùng những bước chân nhẹ nhàng nhất, lặng lẽ hòa vào đám đông và quan sát cuộc tranh chấp giữa vài ông lớn quanh bàn tròn…

“Phanh!”

Một võ giả cao lớn vạm vỡ dùng sức đập mạnh vào mặt bàn, gào lên: “Không thể buông tha, người dũng cảm sẽ chiến thắng! Chúng ta là phía chính phủ! Không phải là đội quân lưu vong! Tại sao chúng ta phải chạy trốn? Chúng ta đã trốn thoát khỏi thủ đô một lần rồi! Nó có ích không? Muốn bỏ lại hơn mười triệu dân thường ở Ma Đô này ư?”

“Không thể buông tha, ít nhất chúng ta phải có lực lượng tương đương.” Võ giả ở đầu bàn tròn bên kia đẩy gọng kính lên: “Chúng ta có sức mạnh tương đương với dị thú không? Cách đây không lâu, thủ đô đã bị phá hủy, để lại cho chúng ta những nền tảng này, sẽ rất không lý trí nếu hy sinh tất cả ở trong này.”

“Nhưng không có Ma Đô thì cũng không có nền tảng để xây dựng bất cứ thứ gì. Bây giờ, còn có thành phố nào khác trên thế giới có dân số hơn mười triệu người không? Thành phố nào có các cơ sở công nghiệp xung quanh như Ma Đô? Làm sao có thể có nhiều võ giả như vậy?”

“Ngươi có biết tầm quan trọng của võ giả không? Ít nhất còn có võ giả thì chúng ta còn có hy vọng.”

“Không.” Ông lão hói đầu vẫn ngồi ngay ngắn lắc đầu: “Không có hy vọng, dù sao thì con người cũng không phải là đối thủ của dị thú.”

“Nếu đã không còn hy vọng, chúng ta đơn giản rút lui đi.” Võ giả đeo kính xòe tay ra.

“Nếu đã không còn hy vọng, không bằng sử dụng công sự hiện có ở Ma Đô để giết càng nhiều càng tốt!” Võ giả cường tráng nghiến răng nghiến lợi.

Phần lớn các võ giả cấp 8 đang theo dõi đều im lặng, không ai dám lên tiếng đứng về phía nào.

Làn sóng thú triều dưới đáy biển này đột ngột xảy ra quả thực đã giáng một đòn nặng nề nhất vào con người. Nó hoàn toàn nghiền nát suy nghĩ, tính toán cuối cùng của nền văn minh con người để quay trở lại.

Phòng họp rơi vào im lặng.

Không ai lên tiếng nữa.

Thật ra trong lòng mọi người đều biết rằng tranh chấp giữa hai bên về cơ bản là vô nghĩa.

Bởi vì kết quả cuối cùng đều là cái chết.

Chỉ là người trước chết có tôn nghiêm hơn. Người sau có thể kéo dài hơi tàn trong chốc lát…

“Ba.”

Không biết qua bao lâu, hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh đang ngồi ở đầu bàn đứng dậy, mười ngón tay đặt lên trên bàn tròn, khàn khàn nói: “Mọi người.”

Nghe vậy, mọi người đều rùng mình nhìn về phía Hiệu trưởng đại học Bắc Kinh.

“Là cấp cao của con người, các ngươi chắc hẳn đều biết, bây giờ trên toàn thế giới có rất nhiều dị thú đột nhiên xuất hiện. Gần như mỗi một thành phố đều không bị bỏ lại phía sau.”

“Theo suy đoán, có lẽ không bao lâu nữa sẽ sinh ra một làn sóng quái thú càn quét thế giới, nhấn chìm mỗi một nơi tập trung nền

văn minh của con người.”

“Nói cách khác, con người thực sự đã đi đến kết thúc rồi.”

“Thế hệ của chúng ta có thể là nền văn minh cuối cùng.”

Mọi người đều im lặng.

Hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh khẽ thở dài, liếc nhìn khắp toàn trường một vòng, rồi nói tiếp: “Đêm nay, tôi đã liên lạc với võ giả cấp 9 duy nhất ở Nhật Bản và là chiến binh cấp 9 duy nhất trong thế giới võ giả của con người, nàng vẫn lựa chọn từ chối giúp đỡ.”

Nói xong, mọi người nhìn nhau.

Có người tức giận, có người buồn bã, có người chết lặng và cũng có người sững sờ.

Chương 665: Nguyền rủa tăng cường (1)
Chương 665: Nguyền rủa tăng cường (1)

“Nàng cho rằng kết cục duy nhất của con người chỉ có diệt vong. Đây là một phần lịch sử của trái đất. Không ai có thể thay đổi nó. Cho nên dù nàng có xuất hiện hay không, Ma Đô cũng sẽ diệt vong. Giống như thủ đô năm đó…”

“Thối lắm!”

“Bùm!”

Vẻ mặt của võ giả cường tráng dữ tợn, hung hăng đập bàn: “Nghe lời nói bậy bạ của con điếm đó! Nếu lúc trước nàng đến thủ đô và cùng đại nhân Lý Thanh Hải chống lại thú triều, thủ đô căn bản sẽ không bị phá hủy!”

“Vị võ giả cấp 9 ở Nhật Bản kia, nghe nói nàng đã hiểu được bản chất của thời gian.” Võ giả đeo kính trầm giọng giải thích: “Trong mắt nàng, thế giới có thêm một trục thời gian. Cho nên nàng có thể nhìn thấy tất cả cảnh tượng trong quá khứ và tương lai. Có lẽ… nàng đã nhìn thấy lịch sử cuối cùng con người cũng sẽ diệt vong.”

“Thối lắm! Nàng trâu bò như thế, sao không thay đổi lịch sử? Nàng khốn nạn như vậy, sao không biết ta đang mắng nàng là con điếm chứ?”

“Nàng biết.” Hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh đột nhiên nói.

“A?” Võ giả cường tráng cứng người tại chỗ.

“Đây là đoạn video nàng quay cho ta hai giờ trước.” Hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh lấy ra một thiết bị hiển thị, nhấn nút phát: “Ban đầu, ta cũng rất khó tin những gì nàng nói. Nhưng bây giờ, ta không thể không tin.…”

“Két…”

Màn hình nhấp nháy một lúc, khuôn mặt của một người phụ nữ xuất hiện trong video.

“Lịch sử không thể thay đổi.” Người phụ nữ mở đôi mắt trắng xóa, nhẹ nhàng nói: “Lịch sử tương đương với thời gian, bản thân nó là một phần của thế giới. Ta không thể thay đổi được, cũng không có ai có thể thay đổi. Xin hỏi, cái ngươi có thể thay đổi những chuyện đã xảy ra vào thời nhà Đường hay không?”

“Ý ngươi là, chúng ta sống trong quá khứ?”

Võ giả cường tráng nghi ngờ nói.

Nhưng vừa dứt lời, hắn nhận ra mình đang nói chuyện với đoạn video từ hai giờ trước…

Sau đó, giây tiếp theo, tóc gáy của mọi người ở đây đều dựng hết lên.

Bởi vì người phụ nữ trong video thực sự đã trả lời…

“Không, chúng ta sống ở hiện tại.” Người phụ nữ lắc đầu: “Nhưng cho dù là quá khứ, hiện tại hay tương lai, chúng đều là lịch sử. Mọi thứ đều đã được cố định, chúng ta không thể thay đổi quá khứ, cũng không thể kiểm soát được hiện tại, càng không điều chỉnh được tương lai. Mỗi chúng ta, bao gồm một cây cỏ, một con côn trùng trên trái đất đều là lịch sử.”

“Cái đó…” Sắc mặt của võ giả đeo kính ở đầu bên kia trông rất khó coi: “Ba ngày sau, chúng ta sẽ ở lại chống cự ở Ma Đô, hay là rút lui.”

“Ba ngày nữa, các ngươi sẽ ở lại chống cự.” Người phụ nữ trả lời.

“Vậy chúng ta sẽ rút lui!”

“Không thể rút lui, các ngươi sẽ chỉ biết ở lại để chống cự.” Người phụ nữ nhắm hai mắt lại: “Điều tuyệt vọng nhất trên thế giới là biết rằng số phận của mình đã được định đoạt từ trước.”

“…”

Trong phòng họp đông đúc lặng ngắt như tờ.

Mấy câu nói đơn giản của người phụ nữ đã có tác động đánh sâu

vào khiến cho mọi người ghi lòng tạc dạ.

“Ta có thể hỏi một câu được không?” Ở cuối đám người, một người phụ nữ lớn tuổi bước vào cuối cùng giơ tay lên.

“Xin hãy nói cho ta biết.”

“Thế giới sẽ như thế nào sau khi loài người diệt vong.” × 2

Người phụ nữ lớn tuổi và người phụ nữ thực sự đã đồng thanh nói câu này.

Mọi người: “...”

Mọi người càng ngày càng sợ hãi.

“Sau khi loài người diệt vong…” Người phụ nữ mở đôi mắt chỉ một màu trắng ra, ánh mắt vô thần giống như xuyên qua dòng sông thời gian rất dài: “Sau tám vạn năm nữa. Đó là một nền văn minh mới.”

Mọi người: “?”

“Đáng tiếc, do chặt hạ bừa bãi nên cuối cùng đều biến thành gỗ…”

Mọi người: “??”

Người phụ nữ lớn tuổi: “Vậy… cái đó…”

“Còn một trăm ngàn năm trước thì sao.” Người phụ nữ ngắt lời đối phương rồi lại nhắm mắt lại: “Ồ, đó thực sự là một nền văn minh giữa các vì sao, trí tuệ nhân tạo của một nền văn minh ngoài hành tinh, thực sự đã phát triển hoàn toàn hệ mặt trời. Đáng tiếc, trước đó, loài người đã tuyệt chủng hàng nghìn năm…”

Mọi người: “???”

Nói xong, video kết thúc.

Màn hình lại chuyển sang màu đen.

…

“Hú hú——”

Tiếng cảnh báo phòng không vang vọng toàn thành.

Ma Đô.

Nơi này đã từng là thành phố lớn thứ nhì của nhân loại, cho thấy hành động lực(CV) vượt quá sức tưởng tượng.

Toàn thành phố có ngàn vạn dân cư, hầu như đều được điều động tới để vận chuyển vật tư, dẫn đường rút lui, hoặc là tu sửa hàng phòng ngự ở bên bờ vùng duyên hải.

Phía chính phủ, cảnh sát, quân đội…

Hậu cần, dân chúng, công nghiệp…

Tất cả đâu vào đấy, ngăn ngắn trật tự.

Mặc dù đại đa số mọi người đều không biết rõ quy mô của lần thú triều này.

Tuy mọi người đều biết rõ dù chống cự như thế nào thì cũng phí công.

Nhưng, dưới sự thúc đẩy của cảm xúc khó nói, mỗi một người đều làm việc bản thân nên làm…

“Có lẽ, đây là một nền văn minh ý chí quán tính.”

Chương 666: Nguyền rủa tăng cường (2)
Chương 666: Nguyền rủa tăng cường (2)

Trên tường thành được xây tạm thời có một vị nam võ giả, nhìn về phía đại dương xa xa, ánh mắt xa xăm: “Suy Nghĩ cá nhân hoàn toàn bị ảnh hưởng bởi quần thể. Nói khó nghe thì gọi là một đám ô hợp. Nói dễ nghe thì là mọi người đồng tâm hợp lực, chí người vững như thành đồng.”

“Nhưng mà chúng ta không đánh lại được thú triều.” Giọng người đàn ông cao gầy chua xót.

“Nếu vì không đánh lại mà không chiến. Chúng ta vĩnh viễn sẽ đánh không lại.”

“...A?” Người đàn ông cao gầy có chút không lý giải được ý của đối phương.

“Không nói nữa.”

Thở ra nửa hơi, võ giả nở nụ cười, xoay người: “Chúng ta làm xong nhiệm vụ hôm nay rồi. Đi ăn chút gì đi. Nghe nói toàn bộ quán ăn trong thành phố đều miễn phí.”

“Trước khi chết phải ăn cho no hả?”

“Không, chắc gọi là bữa tiệc cuối cùng.”

Người đàn ông cao gầy buông tay, đuổi theo sau: “Chúng ta đi ăn món nấu từ nguyên liệu cao cấp. Làm quỷ no cao cấp.”

“Không, tôi muốn đi ăn mì cắt.”

“À đúng rồi, anh là người Sơn Tỉnh, mì cắt kia của mấy người rất nổi tiếng.”

“Ừm. Mì cắt, kết hợp với giấm chua của chúng tôi…” Nam võ giả thỏa mãn chép miệng: “Mỹ vị.”

“Với lại… vốn dĩ hai tháng sau anh có thể học xong về nhà. Đáng

tiếc. Không đi được, phải ở lại đây chờ chết."

"Không có gì đáng tiếc. Con người rồi cũng phải chết, tôi đây coi nặng như Thái Sơn."

"Không nuối tiếc sao?"

"Nuối tiếc… ừm, chỉ có một nuối tiếc duy nhất." Dừng chân lại, võ giả nhìn về hướng Tây Bắc xa xăm: "Không có cơ hội gặp một học trò của tôi."

"Học trò?"

"Đúng vậy."

"Học trò rất giỏi hả?"

"Tương đương với giỏi." Võ giả vỗ bả vai của nam nhân cao gầy: "Trạng nguyên đại học năm ngoái của thành phố Thanh. Xét về thực lực, có thể được xem là trạng nguyên mạnh nhất của toàn bộ Sơn Tỉnh."

"Trâu bò trâu bò!"

"Hai tháng trước nó là quán quân vòng loại trực tiếp giải vô địch đại học thế giới."

"Tôi đệt?" Nam nhân cao gầy kinh ngạc: "Càng trâu bò!"

"Ha." Nam võ giả xoa cánh mũi, giọng nói khó nén được tự hào: "Tôi, là giáo viên chủ nhiệm cấp ba của trò ấy."

"Tôi đệt…"

Hai người trò chuyện với nhau, vì đi xa mà từ từ nhỏ dần.

Hai nữ sinh ngồi ở trên ghế dài ven đường mặt đối mặt với nhau.

"Vừa rồi, người nọ có phải là nói Trần Vũ đúng không?"

"Ừm." Em gái tóc dài gật đầu: "Khẳng định là nói anh Vũ."

"Vậy thì trùng hợp quá." cô gái tóc ngắn nhẹ nhàng vuốt tóc: "Từ

Nhược, cậu nói coi anh Vũ… còn sống không?”

“Chắc là chết rồi.” Hai mắt to của Từ Nhược nheo lại thành một khe hở: “Anh ấy là một học sinh ưu tú như vậy, sao trường lại không triệu tập trở về được chứ. Lâu vậy rồi mà không có tin tức của anh ấy. Khả năng còn sống quá thấp.”

“...Nột .” Cô gái tóc ngắn phiền muộn: “Tôi còn nợ anh ấy một mạng đó. Cậu nói xem… người có thiên phú như vậy, nếu không chết trẻ, trưởng thành rồi có thể chống lại được dị thú hay không đây…”

“Đừng suy nghĩ vớ vẩn, sức người không có cách nào đối phó được thú triều.” Từ Nhược đứng lên cười nói: “Yến Yến đi nào, anh Thiết còn đang chờ chúng ta đó.”

“Ừm.”

“Yến Yến, cậu nói là anh Vũ… thích Đoạn Dã phải không?”

“Đúng vậy. Tôi tận mắt nhìn thấy hai người bọn họ cùng nhau cái kia.”

“Tôi yên tâm một chút rồi.” Giọng Từ Nhược càng lúc càng xa: “Quả nhiên những nam nhân ưu tứu đều yêu lẫn nhau…”

Từng tế bào tạo thành một con người.

Một cá nhân cấu thành một xã hội.

Khi xã hội chậm rãi đi tới hồi kết thúc, từng ký ức về nó sẽ được mọi người nhớ lại, hoài niệm.

Bởi vì, một cái chủng tộc không có tương lai, cũng chỉ có thể còn lại là hồi ức…

Năm tiếng.

Mười tiếng.

Hai mươi tiếng…

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Hai ngày hai đêm, búng tay một cái đã qua.

“Hú hú——”

Cảnh báo phòng không lại lần nữa quanh quẩn trên biển mây.

Người bình thường lui về phía sau, võ giả tiến về trước.

Bên bờ duyên duyên hải kéo dài đến cuối tường thành, cả đám người đứng lúc nhúc.

Tất cả, giống như đã được số mệnh an bài.

Bọn họ đại đa số là người sống sót qua trận ở kinh thành.

Nhưng kết cục cuối cùng, vẫn là an táng dưới miệng thú…

“Các vị.”

Rạng sáng, 3 giờ 30 phút.

Hiệu trưởng ở trong sự vây quanh của chúng võ giả, đi lên đài chỉ huy trên cao, cầm lấy microphone, khiến âm thành truyền khắp cả tòa thành.

“Chúng nó, sắp tới.”

“Vù vù——”

Âm thanh cực lớn ở phía trên thành phố, những tiếng vù vù đan xen nhau.

Hiệu trưởng thẳng lưng, nhìn lướt qua toàn trường.

Ông thấy được.

Ở trong mắt chúng võ giả, cũng không có bao nhiêu ý chí chiến đấu.

Thay vì nói là chiến sĩ chuẩn bị đối phó với địch, thì càng giống một đám tù nhân chờ chết hơn…

Tạm dừng hồi lâu, hiệu trưởng dồn khí vào đan điền, lặp lại: “Các vị, chúng nó sắp tới.”

“...” Mọi người trầm mặc.

“Quá trình nhân loại trải qua ngàn vạn năm. Tạo tạo ra nền văn minh huy hoàng như thế. Đây, là một kỳ tích.”

Chương 667: Nguyền rủa tăng cường (3)
Chương 667: Nguyền rủa tăng cường (3)

“Nhưng kỳ tích chỉ sẽ xuất hiện một lần.”

“Lửa đốt cháy đồng cỏ, sau khi dập tắt.”

“Ánh sáng của nền văn minh, cũng chỉ còn lại xám xịt.”

“Chúng nó, sắp tới.”

Âm thanh than thở lảnh lót, thật lâu không ngừng.

Cả ngàn vạn người ở Ma Đô đều đang nhìn về nơi phát ra âm thanh.

“Các vị…”

Hiệu trưởng giơ cánh tay trái, đón gió biển mãnh liệt, giọng điệu càng cao hơn: “Chúng ta nghênh đón tai họa. Chúng ta nghĩ các biện pháp để khắc phục, nhưng đều không thành công.”

“Trên con đường này, người thân của chúng ta, bạn bè, đồng bào, từng người bỏ chúng ta mà ra đi.”

“Nhưng bọn họ cũng không cô đơn.”

“Bởi vì, chúng ta cũng phải ra đi.”

“Chúng ta buộc phải nói với bọn họ, chúng ta thất bại.”

“Chúng ta không thể bảo vệ nền văn minh.”

“Chúng ta thẹn với người đi trước.”

“Chúng ta… là người không có năng lực.”

“Ken két”

Phía trên tường thành liên tiếp vang lên tiếng xương cọ xát do siết tay.

Mỗi một võ giả đều rũ đầu xuống, tùy ý để thù hận và bất lực lan tràn khắp tim phổi.

“Các vị, chúng nó sắp tới.”

Râu bạc của hiệu trưởng bay bay, thở dài: “Chúng ta không sợ bị tướt đi sinh mệnh. Cũng không sợ tra tấn khổ sở.”

“Chúng ta chỉ sợ phụ lòng hy vọng của đồng bào, khiến nền văn minh cần cù vất vả trăm năm, ngàn năm lịch sử bị hủy chỉ trong một sớm.”

“Nhưng…”

“Chúng ta buộc phải cô phụ.”

Giọng hiệu trưởng có chút nghẹn ngào, hốc mắt dần mơ hồ.

“Cô phụ võ đạo truyền thừa.”

“Cô phụ khoa học phát triển.”

“Cô phụ đất đai đã sinh dưỡng chúng ta.”

“Cô phụ thời gian đã từng nỗ lực.”

“Cô phụ nhiều ít trẻ con còn đang ở trong bụng mẹ, đang trông chờ ánh sáng bên ngoài…”

“Phụ với cái tên là chủng tộc lâu đời…”

Giọng hiệu trưởng rơi xuống, không lên tiếng nữa.

Trong đêm tối, mấy vạn võ giả, bị không khí bi thương của tập thể lây nhiễm, không tiếng động mà rơi nước mắt như mưa.

Đây là một chủng tộc, lặng im trước khi lâm chung.

Khắc vào nơi sâu nhất trong linh hồn mỗi người là tiếng khóc thầm lặng.

“Chúng nó, sắp tới.”

Không biết qua bao lâu, hiệu trưởng hô to một tiếng, phá tan bầu trời.

“Tới không kiêng nể gì.”

“Tới rất đúng lúc.”

“Tới khi ý chí của chúng ta liên tục đi tới giới hạn.”

“Đây cũng là một loại may mắn.”

“Bốp——”

Ném bay microphone, ông giang hai tay, vận chuyển kình khí, cất giọng rít gào: “Nhân loại, sinh ra với một ngọn lửa nóng rực ở bên trong.”

“Bây giờ, cũng phải diệt vong dưới một đám cháy huy hoàng!”

“Gào——”

“Ầm ầm ầm…”

Phía đại dương xa xăm loáng thoáng truyền tới tiếng thú rống.

Từng cái bóng mơ hồ hiện ra trước mắt mọi người.

“Chúng nó, tới rồi.”

Kình khí bùng nổ, ý chí chiến đấu trong mắt kinh tá đại trường giống như thật ra: “Ta nói chúng nó cũng không phải là thú triều.”

“Chúng nó, là tôn nghiêm! Là dũng cảm! Là lừng lẫy!”

“Là nhân loại, là điều lóa mắt nhất!”

“Keng!”

Rút ra một cây trường thương, mũi nhọn đâm thủng trời cao!

Kinh đại tá trường đầu bạc loạn vũ, như sấm rít gài: “Trận này! Không vì giết địch. Chỉ vì hy sinh.”

“Dùng máu thịt của chúng ta, xây nên nền văn minh cuối cùng!”

“Toàn thể…”

“Đối phó với địch!”

“Oanh……”

Gần cả vạn đạo kình khí bạo vang, tạo thành một tiếng nổ vang.

Nhóm võ giả dưới chân tường thành đều đều run lên mấy cái dưới loại chấn động này.

Giờ này khắc này.

Trong mắt mọi người đã không còn hoang mang.

Bọn họ đã tìm được lý do khiến mình còn bước lên tường thành.

Không vì giết địch!

Chỉ vì hy sinh!

Mặc kệ là ai…

“Gào!”

“Gàooo…”

Mặt nước biển hòa làm một với bóng đêm.

Con dị thú đầu tiên thò đầu ra.

Tiếp theo là con thứ hai, thứ ba, con thứ tư…

Giống như thú biển vô cùng tận, “hòa tan” với biển rộng, “thoát ra”, từng bước tiến về trận địa của nhân loại.

……

Cùng lúc đó.

Ngàn dặm bên ngoài.

Thành phố Đường, dị cảnh đảo Bồ Đề.

Một thân ảnh chật vật chui ra thời không môn, nghiêng ngả lảo đảo ghé lên trên mặt đất, mở to miệng thở dốc.

“Két…”

“Răng rắc…”

Ngay sau đó, khe hở không gian còn đang chậm rãi xoay tròn nhanh chóng ngừng lại.

Vết rạn rậm rạp, che kín cả cánh cửa không gian.

“Rầm” một tiếng, vỡ nát đầy đất.

“Ha… ha ha…”

“Đệt.”

Trần Vũ đỡ vách tường đứng dậy, lòng còn sợ hãi, mồ hôi lạnh chảy ròng: “Xém chút là bị nhốt chết ở bên trong.”

Đúng vậy.

Nơi dị cảnh này cũng bị hắn chơi banh rồi.

Nhưng khác với hai chỗ dị cảnh lúc trước.

Chỗ dị cảnh này phong bế thời hạn “tuyến thời gian”, vậy mà lại chỉ có mười tiếng.

Bởi vậy hắn liên tục đẩy nhanh tốc độ, cũng xém chút nữa bị nhốt ở trong cánh cửa không gian…

【JFF##.^ chỗ **GS——】

【Cảnh báo! Cảnh báo!】

【Kiểm tra đo lường, linh hồn không thuộc về thế giới trước mắt.】

【Đang tăng cường nguyền rủa…】

【Tiến độ tăng cường 3/3】

【Đã tăng cường nguyền rủa!】

Tinh thần Trần Vũ rùng mình, vội vàng ngồi xuống đất, cẩn thận cảm nhận khả năng xuất hiện biến hóa của mình.

【Tăng cường nguyền rủa xong.】

【Nguyền rủa ác tính kèm theo: Thế giới căm hận.】

【Thời hạn: 23 tiếng 59 phút.】

Chương 668: Sự viện trợ của thần (1)
Chương 668: Sự viện trợ của thần (1)

【Trong thời gian nhất định, chịu toàn bộ sự căm ghét và bài xích của toàn bộ sinh linh của thế giới.】

【Trong thời gian nhất định, chịu tổn thương và công kích của sinh linh.】

【Xin rời khỏi thế giới trước mắt!】

【Cảnh báo!】

【Xin rời khỏi thế giới trước mắt…】

“Ạch…”

Trần Vũ ngẩn ngơ ngẩng đầu, có hơi mờ mịt.

“Thế giới căm hận…”

“Đây là cái gì?”

Trong dự đoán của hắn, tăng cường【Thế giới nguyền rủa】 chắc là chỉ đơn phương tăng “chỉ số nguyền rủa” mạnh hoặc yếu.

Không ngờ rằng lại cho hắn thêm một cá nguyền rủa kèm theo…

“Thế giới căm hận. Ừm…”

Trần Vũ đứng lên, nhíu mày suy nghĩ sâu xa.

‘Nhìn tên đoán nghĩa, chính là toàn thế giới đều căm hận ta rồi. Dù sao ta cũng là người bên ngoài.’

‘Sẽ bị sở hữu sinh linh công kích hả…’

‘Ta đây chắc phải tìm một chỗ để trốn trước…’

Nghĩ tới đây, hắn vừa mới chuẩn bị rời đi, trước mặt liền xuất hiện một bóng người cầm súng lục.

Trần Vũ theo bản năng siết chặt nắm tay, nhìn chằm chằm lại, có thể thấy rõ đó là một nữ nhân viên bán vé.

“Ah…”

Nữ nhân viên bán vé cầm chặt súng lục, họng súng nhắm ngay Trần Vũ, vẻ mặt hoang mang.

Vốn dĩ cô đang gục lên quầy, ngủ ngon giấc.

Không biết tại sao lại đột nhiên tỉnh dậy, bỗng dưng cầm lấy súng lục rồi vọt tới trước cổng không gian, muốn nổ súng với Trần Vũ…

Cũng may cô tỉnh lại kịp lúc, không có bóp cò súng.

Trần Vũ: “...”

Người bán vé: “...”

Trần Vũ: “Cái đó… ngài có chuyện gì không?”

Người bán vé: “A? Ah, ah đúng rồi, đã trễ thế này rồi, anh còn ở đây làm cái… ah.”

Còn chưa nói hết câu, cô liền nói không được nữa.

Bởi vì, cô thấy gương mặt tuấn tú kia của Trần Vũ, càng nhìn càng thấy thích.

Càng nhìn càng cảm thấy ái mộ.

Cho nên trong mười phút ngắn ngủi, cô có hơi mê ly. Bỏ súng lục xuống, tinh thần hoảng hốt, vừa cởi áo khoác vừa đi về phía Trần Vũ: “A… anh… anh trai nhỏ, tôi… tôi…”

Trần Vũ: “...”

【* Độ hảo cảm +45】

【* Độ hảo cảm +43】

【*Dục vọng +108】

Trần Vũ: "..."

Bên tai là tiếng điện tử "tầng tầng lớp lớp", hắn liên tục lùi về phía sau, có hơi luống cuống.

"Anh... anh trai nhỏ, anh đi đâu vậy? Tôi... tôi rất thích anh á..."

Trần Vũ: "Đợi... đợi một chút."

"Tôi không đợi được, tôi có thể chơi anh không?"

Trần Vũ: "!!!"

"Anh trai nhỏ... anh trai!

"Cô đừng lại đây á!"

Trần Vũ giơ một chân lên rồi đá văng nữ nhân viên bán vé bệnh hoạn, sau đó vội vàng bùng nổ kình khí, vụt ra quảng trường dị cảnh.

"Lộp bộp."

Hai chân chạm đất, hắn vừa lăn vừa bò quay đầu lại nhìn, nữ bán vé giống như tang thi đuổi tới đây, không hề do dự gia tăng tốc độ chạy thoát

"Hiểu rồi."

"Tôi hiểu rồi."

Trần Vũ vừa trốn vừa chải chuốt suy nghĩ rõ ràng.

Sau khi hắn hủy diệt ba cái dị cảnh, thế giới ý chì hình như "không nhịn được nữa", rốt cuộc sử dụng nguyền rủa quấy nhiễu quy mô lớn đối với hắn.

Khiến toàn bộ sở hữu sinh linh trên thế giới đều chạy tới công kích hắn, lấy lý do tiêu diệt hắn nhân tố "dị hồn" không ổn định.

Nhưng, "kỳ diệu" chính là...

Cái nguyền rủa "quấy nhiễu" phạm vi lớn này, thế mà cùng

nguyền rủa lúc ban đầu là trọng điệt!

Dẫn tới nữ nhân viên bán vé vốn "căm hận" hắn biến thành "yêu thích" hắn.

Độ hảo cảm tăng một cái vèo…

"Này mẹ nó cũng được?"

Trần Vũ không biết phải nói cái gì. Điều này hoàn toàn chứng minh được một chuyện. Khi một "trình tự" vận hành thuận lợi thì không cần lại đi sửa bug, càng sửa, bug càng nhiều…

Dựa vào đó, não hắn tự động suy nghĩ…

'Ừm…'

'Sở hữu người nhìn thấy tôi, độ hảo cảm đều sẽ gia tăng.'

'Vậy thì vấn đề là.'

'Nếu có một cặp vợ chồng nhìn thấy tôi.'

"Nữ thì liều mạng muốn lên giường với tôi, nam thì sẽ liều mạng đẩy hả…

"…"

"Uầy."

Trần Vũ không khỏi rùng mình một cái.

"Ngưu Đầu Nhân chắc chắn phải chết."

"Ngưu Đầu Nhân chắc chắn phải chết á…"

……

[Độ hảo cảm +12]

[Độ hảo cảm +18]

[Độ hảo cảm +8]

[...]

Sáng sóm, thành phố Đường dày đặc ẩm thấp.

Một bóng người mặc áo choàng đen toàn thân vội vã bước đi.

Đi đến đâu, người qua đường đều dừng lại xem chừng.

Đó là Trần Vũ.

Tuy rằng khuôn mặt của Trần Vũ, cơ thể, thậm chí mắt cá chân đều che giấu đi, nhưng mọi người càng nhìn càng cảm thấy yêu thích.

Một số cô gái còn không kiềm được mà đuổi theo, không ngừng vung vẫy điện thoại.

“Trai đẹp? Anh trai ơi!”

“Anh đẹp trai? Thêm WeChat không?”

“Cũng có thể là một cô gái đó.”

“Em gái? Thêm WeChat không…”

“Nam nữ không quan trọng, ta chỉ muốn thêm WeChat của hắn thôi…”

Trần Vũ: “…”

Nghe thấy âm thanh thảo luận đằng sau, Trần Vũ tăng tốc độ, quẹo vài ngã rẽ, ném quăng đám “người theo đuổi”.

“Xem ra lại phải mặc thêm một cái khác nữa.”

Nói xong, hắn tiến vào một ngõ nhỏ không người, lấy ra một chiếc áo choàng đen khác từ trong ba lô, mặc kín khắp người.

[Độ hảo cảm +7]

[Độ hảo cảm +11]

Quả nhiên.

Hiệu quả ngay lập tức.

Sau khi mặc một bộ quần áo khác, đi ở trên đường, tần suất âm thanh do điện tử cấu thành quanh quẩn bên tai giảm đi không ít.

Chương 669: Sự viện trợ của thần (2)
Chương 669: Sự viện trợ của thần (2)

“Lời nguyền rủa này thật sự rất phiền phức.”

Trần Vũ bước đi vụng về thở dài.

Đây đã là chiếc áo thứ năm hắn mặc trên người.

Tuy khiến hành động bị trì hoãn, nhưng hắn cũng không còn cách nào khác.

Buổi sáng khi vừa mới vào thành, bởi vì chỉ mặc một bộ quần áo đã trực tiếp gây náo động ngay trước cổng thành!

Cho dù trai gái già trẻ, kể cả chó đi dạo, phàm là hai mắt nhìn thấy thân hình hắn liền y như tang thi mà lao vào.

Mấy người phụ nữ, không nói hai lời, chu môi ra hôn.

Mấy cánh đàn ông, không nói hai lời, cúi đầu xuống.

Làm cho Trần Vũ rất là thụ động.

Chương 670: Sự viện trợ của thần (3)

Vì thế nên lần này khôn hơn chút.

Hắn chỉ có thể liều mạng dùng quần áo trên người che kín mít toàn thân.

Dù là vậy, hắn cũng không thể đứng ở lại lâu trên đường được.

Nếu không sau khi những người qua đường xung quanh tích luỹ đủ độ hảo cảm sẽ đuổi theo quấy rầy hắn…

“Lạch cạch.”

“Lạch cạch…”

Trần Vũ giẫm đôi ủng nặng nề, “gian nan” đi về phía trước, bước

vào một quán bar.

Trong hai ngày ở dị cảnh đảo Bồ Đề, điện thoại hắn hết pin.

Mục đích của việc tiến vào thành phố Đường là để liên hệ với Mã Lệ, để nàng sắp xếp cho mình một chuyến bay trở lại thành phố Thanh.

“Ngươi là…”

Nhìn thấy Trần Vũ tiến vào, cụ bà ngồi ở sau quầy bar đánh giá từ trên xuống dưới: “Ngươi đến gọi điện thoại, hay là ăn cướp?”

“... Gọi điện thoại.”

“À, vậy ngươi gọi đi. Ở phía bên trái của ta này.”

“Được, cảm ơn.”

Trần Vũ bước đến với cái “đũng quần to”, nhấc điện thoại lên, suy nghĩ được một lúc mới nhớ được số điện thoại của Mã Lệ, ngón tay nhanh chóng bấm số.

Mà ở một bên, bà lão ngồi sau quầy không chớp mắt nhìn chằm chằm Trần Vũ.

Ánh mắt nghi ngờ ban đầu ngày càng trở nên dịu dàng.

[Độ hảo cảm +6]

[Độ hảo cảm +8]

[Dục vọng +34]

Trần Vũ: “…”

Thừa dịp điện thoại còn chưa kết nối, Trần Vũ quay đầu hỏi: “Bà ơi, năm nay ngài bao nhiêu tuổi.”

“95.”

“Ò, vậy ngài nhớ chú ý sức khỏe.”

“Ừ.”

[Độ hảo cảm +12]

[Dục vọng +47]

“Bíp.”

“Alo?”

Cuối cùng giọng nói của Mã Lệ vang lên ở đầu bên kia ống nghe: “Đây là số điện thoại của Mã Mã, tìm ai?”

“Là ta, Trần Vũ.”

“Anh Vũ! Ngươi là anh Vũ thật sao?”

“Là ta.”

Mã Lệ kinh hỉ: “Ngươi giải quyết phiền phức kia rồi sao?”

“Ừ, xem như giải quyết xong.”

“A… Vậy thật sự tốt quá, sáng hôm nay chúng ta có gọi cho ngươi nhưng điện thoại người đã tắt máy, không thể gọi được. Chúng ta đều sợ người bị đưa đến Ma Đô ,vậy sẽ thảm.”

“Ta đã nói không cần lo lắng cho ta. Các ngươi hiện tại đang ở đâu?”

“Thành phố Thanh.”

“Thành phố Thanh?” Trần Vũ sửng sốt: “Nhanh như vậy sao?”

“Ừa, chúng ta đi Thuận Phong Tốc Hành.” Mã Lệ giải thích: “Cũng vừa mới đến, nếu người gọi điện ở ba tiếng trước sẽ không thể liên lạc với chúng ta.”

“Chị của ta đâu, còn có BB, cùng một chỗ với người à?”

“Không có, khi chúng ta tiến vào thành họ đã quay về nhà. Tí nữa ngươi cũng gọi điện thoại cho các nàng đi, các nàng rất lo lắng cho ngươi.”

“Ừ, tí nữa sẽ gọi.”

“Vậy khi nào thì ngươi sẽ trở về.”

“Bây giờ ta sẽ chuẩn bị trở về.” Dừng lại một chút, Trần Vũ che mic, quay đầu lại nhìn cụ bà kia với vẻ mặt ngày càng kỳ lạ, tiếp tục nói: “Càng sớm càng tốt.”

“Vậy… ta sẽ đặt vé máy bay cho ngươi?”

“Được.”

“Ngươi đang ở đâu.”

“Thành phố Đường.”

“Ừ.” Mã Lệ lên tiếng trong ống nghe rồi hô to: “Chị, anh Vũ đang ở thành phố Đường, đặt vé cho hắn trở về thành phố thành.”

“Gì, anh Vũ đã trở lại?”

Song song với tiếng kinh hô càng ngày càng đến gần, ở phía bên kia Mã Lệ đổi thành Mã Nghiên: “Anh Vũ, ngài không sao chứ?”

“Không sao cả, tí nữa giúp ta đặt vé máy bay. Tốt nhất là có thể che giấu thông tin thân phận của ta.”

“Không thành vấn đề! khi có vé máy bay sẽ nhắn Wechat cho ngươi.”

“bang bang bang…” Từ micro truyền đến âm thanh Mã Nghiêm vỗ ngực: “Ngươi tuyệt đối có thể tin tưởng ta.”

Trần Vũ: “…”

“Anh Vũ, ngươi thật sự làm chúng ta lo lắng chết. Hai ngày nay không thể liên lạc với ngươi, còn tưởng ngươi đã bị đưa đến Ma Đô, chôn vùi ở Ma Đô rồi.”

Ở một bên, lồng ngực bà cụ không ngừng phập phồng khiến Trần Vũ cảm thấy căng thẳng, có chút không kiên nhẫn mơ hồ nói: “Được người đặt vé trước đi, lát nữa ta sẽ tìm chỗ sạc pin, sau đó

chúng ta sẽ nhắn Wechat… Để lát nữa.”

Trần Vũ đang chuẩn bị cúp máy thì: “Ngươi nói cái gì? Chôn vùi mới Ma Đô? Chôn vùi cái gì?”

“A? Anh Vũ ngày không biết sao?”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Ma Đô bị thú triều quét sạch rồi.”

Trần Vũ: “???”

“Ngươi đừng nghe nàng đánh rắm.” Ở đầu bên kia điện thoại, Mã Lệ vội vàng tiếp nhận micro giải thích nói: “Chưa bị tiêu diệt, chỉ là thú triều đến mà thôi.”

“Thú triều đến, sớm muộn gì cũng chết à.” Mã Nghiên không phục phản bác.

Trần Vũ: “…”

Cầm micro, Trần Vũ hỏi bà cụ sau quầy: “Bà ơi, có thú triều đến Ma Đô à?”

Chương 670: Sự viện trợ của thần (3)

“Hả?” Bà cụ lấy lại tinh thần, che giấu ánh mắt hình trái tim của mình hắng giọng nói: “Ừ, đúng. Xem tin tức thì tới lúc ba bốn giờ sáng.”

“Ba bốn giờ sáng… Hôm nay sao?”

“Đúng.”

“…” Trần Vũ theo bản năng nắm chặt nắm đất, nheo mắt lại: “Hiện tại thế nào rồi?”

“Thú triều đến, tiến hiệu liền biến mất. Hiện tại…” Bà cụ xoa mặt: “Hẳn là lành ít dữ nhiều đi.”

“… Anh à.”

Nắm micro đến phát ra tiếng “kít”, Trần Vũ tiếp tục nói với Mã Lệ: “Tin tức này các người khi nào nghe được.”

“Một ngày trước, khi chúng ta đi nhờ xe đội ngang qua thị trấn Thạnh, nghe dân địa phương nói. Sau đó chúng ta lên mạng tra, phát hiện là đúng sự thật, chị của ngươi khóc rồi, sợ ngươi bị đưa đến Ma Đô.”

“Thú triều ở ba bốn giờ sáng…” Ngẩng đầu nhìn thời gian trên đồng hồ treo tường, Trần Vũ với sắc mặt khó coi: “Hiện tại đã bảy giờ rưỡi rồi.”

“Đúng vậy.” Mã Lệ phiền muộn: “Ma Đô, nói vậy là lành ít dữ nhiều.”

“Vì sao lại vội như vậy? Thú triều đột kích, hẳn là phải báo động trước đi? Hơn nữa Ma Đô còn là thành phố lớn cuối cùng.”

“Xem bản tin thời sự nói, thú triều lần này là đến từ biển…”

“… Đệt.”

Chửi câu thô tục, Trần Vũ cúi đầu, não suy nghĩ với tốc độ cực kỳ

nhanh.

Đầu tiên, Ma Đô không thể tiêu diệt.

Tòa thằng kia, cùng với vĩ giả cao cấp trong thành là con bài cuối cùng chưa lật của nhân loại.

Một khi bị thú triều san bằng, Trần Vũ cũng sẽ không phải gây sức ép.

Hoàn toàn có thể đánh GG sớm.

"..."

"..."

"Anh đẹp trai?" Lúc này nhìn thấy Trần Vũ cúi đầu không nói, bà cụ cho rằng tìm thấy được cơ hội, vươn điện thoại của mình ra quơ quơ: "Anh đẹp trai, thêm WeChat đi?"

"..."

"Thêm một cái đi?"

"... Ngi đã mấy tuổi rồi..."

"Không có vấn đề, sức khỏe của võ giả chúng ta rất tốt. Hơn nữa thế giới này cũng không còn hi vọng, tình nguyện trước khi chết thì chơi bời còn hơn."

"..."

Trầm mặc, Trần Vũ ngẩng đầu, đối diện với lão bà.

Cảm nhận được ánh mắt "nóng chảy" của đối phương, hai gò má của lão bà như mây bay nhăn nhó: "A... Chỉ là muốn làm quen... Làm quen một chút thôi..."

'Phụ nữ, ba mươi như sói.'

'Phụ nữ, bốn mươi như hổ.'

'Phụ nữ, chín mươi như dị thú..."

Híp lại hai mắt ,dần dần lóe ra ánh sáng.

Trần Vũ suy nghĩ bay xa.

‘Hiệu quả của [nguyền rủa] là trong thời gian nhất định sẽ hấp dẫn tất cả các sinh vật sống đuổi theo và tấn công.’

‘Đối với ta, đó là để đạt được độ hảo cảm của tất cả sinh linh.’

‘Vậy…’

‘Nó có hiệu quả đối với dị thú không?’

‘Cho dù tính toán thế nào, dị thú hẳn cũng thuộc sinh linh đi…’

Suy nghĩ đến đây, Trần Vũ quyết định thật nhanh nói với micro: “Mã Lệ, ta tạm thời sẽ không về thành phố Thanh.”

“A?”

“Lấy một vé máy bay đến Ma Đô giúp ta.”

“Ngươi… Ngươi muốn làm gì?” Mã Lệ kinh hoảng.

“Đến Ma Đô, nhanh lên.”

“Ngươi không muốn sống nữa? Hơn ở ma Đô đã cấm bay từ lâu.”

“...Đúng.” Trần Vũ phản ứng lại.

Đã 3 giờ thú triều đột kích trôi qua.

Mặc dù có thể lái máy bay bay mấy ngàn dặm cũng hoàn toàn không thể kịp được nữa.

“Chạy qua đó…”

Trần Vũ nghiêm túc.

Luận về tốc độ di chuyển của võ giả bình thường phải nhanh hơn phương tiện giao thông không ít.

Chỉ là kình khí có hạn, không thể đi lâu.

Nhưng Trần Vũ bị ảnh hưởng bởi [thế giới nguyền rủa], có thể bỏ qua tiêu hao kình khí, không ngừng tăng nhanh tốc độ.

“Được, ta đã biết.”

Đưa ra quyết định, Trần Vũ buông điện thoại: “Các ngươi không cần chờ ta. Tạm thời ta sẽ không quay lại thành phố Thanh. Chuyện này không cần phải nói cho chị của ta.”

“Trần Vũ! Ngươi… Ngươi định làm gì thế?” Âm thanh Mã Lệ sắc bén.

“Cạch.”

Cúp điện thoại, Trần Vũ xoay người bước đi.

Hắn cũng không biết mình phải làm gì.

Thậm chí sau khi tới chiến trường, mình phải làm gì còn không biết.

Là dụ đi dị thú?

Hay là tham gia chiến đấu?

Hắn cũng không có khái niệm nào chính xác.

Hắn chỉ biết là, Ma không thể vong.

“Đùng!”

Kình khí bùng nổ, gió xoáy gào thét.

Trần Vũ dùng toàn lực điều động năng lực trong biển khí, rót vào tứ chi trăm xương.

“Hướng của Ma Đô… Là bên kia.”

Hướng đến phía Nam, Trần Vũ hơi cong đầu gối.

Sức lực cả người biến thành súng bắn đạn.

“Anh… Anh trai nhỏ…” Bà lão đang nói đuổi theo: “We…

WeChat!”

“Cảm ơn.”

Trần Vũ giật lấy điện thoại của đối phương, đẩy bà lão ra, kình khí sau đó tung hoành ngang dọc: “Chờ ta trờ về sẽ trả lại điện thoại cho ngươi.”

“Oành!”

Vụt bay lên, tiến thẳng trời cao.

Sức giật khủng bố làm nổ tung một cái hố to trên mặt đất.

“Vù!”

“Vù vù.”

Trong sấm sét và đá.

Gió quật vào mặt.

Trần Vũ vừa chạy vừa xé mấy lớp áo choàng, cuối cùng chỉ còn lại một chiếc.

Đồng thời, hắn bấm vào điện thoại của bà lão, nhấn bản đồ thất đức, tiến hành hướng dẫn.

[Chào mừng đến với bản đồ thất đức.]

[Bản đồ thất đức sẽ dẫn đường vì ngài.]

[Vui lòng đi tiếp đoạn đường hiện tại, tiếp tục chạy thêm 8.6 km…]

Chương 671: Trận chiến tranh đoạt trần vũ (1) Chương 671: Trận chiến tranh đoạt Trần Vũ (1)

[Đoạn đường trước mặt giới hạn tốc độ là 60, ngài đã chạy quá tốc độ.]

[Tốc độ hiện tại là 393.]

“Bùm!”

“Võ kỹ, nhảy vọt tín ngưỡng!”

“Ầm vang…”

[Tốc độ hiện tại là 447. Ngài đã vượt… qua chuyến bay. Vui lòng lái xe an toàn.]

“Tốc độ này…”

“Không được.”

“Không kịp.”

Cảm nhận được sức cản của gió dần hóa thành chất lỏng.

Sắc mặt Trần Vũ khó coi, theo bản năng sờ ba lô.

Trong ba lô có bảo vật quốc gia súng lục.

Súng lục ổ quay được nạp đủ 5 viên đạn.

“Năm viên đạn, nếu cộng thêm khả năng xuyên thấu đỉnh cao…”

“…”

“Chỉ có thể như vậy.”

Không kịp lo lắng thêm, Trần Vũ “bụp” một tiếng, chắp hai tay thành chữ thập.

“Đừng gây thêm rắc rối cho ta, xin ngươi.”

“Võ kỹ, xuyên thấu đỉnh cao!”

“Oành!”

[Tăng trạng thái không thể xác định: Chỉ số thông minh tạm thời:48%]

[Gây ra cứng ngắc: tốc độ tạm thời +53%]

Ngọn lửa Bạch Chính Sắc, thiêu đốt toàn thân.

Đôi mắt ưng của Trần Vũ dần điều chỉnh tiêu điểm. Lộ ra tròng mất trí tuệ như chất.

“Thật là ngu ngốc!”

“Xèo xèo.”

Thân hình dừng lại, bước chân cũng dừng.

Ánh mắt lạnh lùng của Trần Vũ nhìn màn hình điện thoại, liên tục lắc đầu.

“Ngu xuẩn.”

“Thật là ngu xuẩn.”

“Sao mà bi ai thế?”

“Bản thần, thế mà lại cùng một thể với tên ngốc này.”

“Chạy đến Ma Đô, ba chân của ngươi cùng sẽ mòn mất.”

“Chẳng lẽ chệnh lệch giữa người và thần lại lớn đế thế sao?”

Trần Vũ cảm thán, đưa tay nhấp màn hình, thoát khỏi hướng dẫn.

Lập tức tìm thấy trại quân sự gần nhất.

“Ừ, này.”

[Điểm đến được dặt là quân khu thành phố Đường.]

[Cách ngài 33.8 km…]

“Đùng.”

Kình phí gào thét, đẩy Trần Vũ Tiến về phía trước.

Kèm với cảnh tượng bay sang trái sang phải, chỉ trong vài phút đã đi qua 30 km tới doanh trại quân sự được trang bị đầy đủ quân trang ở ngoại ô.

“Phanh!”

Hai chân vững vàng đáp xuống tường thành.

Trần Vũ nhắm chặt hai mắt, dồn khí đan điền, thanh âm chính động khắp nơi.

“Ta xuyên qua không gian sâu vô biên.”

“Cũng bay lượn trong những biển sâu bao la.”

“Không phải để trở thành truyền kỳ.”

“Chỉ để tìm một tri âm.”

“Còn phần phán xét vài năm sau? Lịch sử đã được quyết định.”

“Thân thể cuối cùng cũng mục nát, chỉ có thần là tồn tại bất diệt…”

Quân doạn: “…”

Không bao lâu, một tên binh sĩ lộ đầu ra, trợn mắt há hốc mồm nhìn Trần Vũ.

“Bốp!”

Hai mắt mở ra!

Trong ánh mắt thâm sâu của hắn, chất chứa trí tuệ mà nhân loại không thể lý giải.

“Dùng hy sinh đổi lấy bình minh.”

“Dùng sinh mệnh đổi lấy sinh mệnh.”

“Cho dù luân hồi mấy thế kỉ, bất kể khoảng cách có xa đến đâu… Chỉ cần linh hồn vẫn cộng hưởng, vẫn có thể đánh thức được lòng thương hại của thần tôn.”

Các binh lính: “…”

“Chuẩn bị tốt chưa?”

Mở rộng vòng tay, ánh mắt Trần Vũ võ động càn khôn: “Đám phàm nhân ở xa Ma Đô…”

“Chờ sự cứu viện của thần linh đi…”

“Vù!”

“Rầm rầm rầm rầm…”

Năm phút sau.

Một chiếc tên lửa hành trình tầm trung chiến lược phóng ra từ pháo.

Ngọn lửa mênh mông, ban động năng vô tận cho tên lửa hành trình, bay thẳng về phía không trung!

Mà có một bóng người nằm vững vàng trên thân tên lửa.

Cơn gió dữ dội thổi thay quần áo hắn, thổi tung tóc hắn.

Lại không che được khóe miệng ngầu lòi khùng điên giương lên của hắn.

“Đông Phong đẹp trai bao nhiêu, ta càng đẹp trai bấy nhiêu.”

“Tên lửa càng nhanh ta lại càng nhanh.”

“Chỉ có tên lửa hành trình…”

“Mới xứng là tọa kỵ của thần…”

“Hộc hộc…”

Mỗi giờ, ba mươi ngàn cây số.

Mỗi giây, 8,3 cây số.

Đây là tốc độ phi hành của “tọa kỵ” Trần Vũ.

Tốc độ truyền âm trong không khí chỉ có 430 mét mỗi giây.

Tức tốc độ lúc này của Trần Vũ nhanh hơn tốc độ của âm thanh gần 20 lần…

Cũng may, do khối lượng đạn nặng nên tốc độ nâng ban đầu tương đối “chậm”. Gia tốc tuần tự tăng tiến dần, khiến cho Trần Vũ dễ dàng nắm chắc.

Nhưng cái giá phải trả là quần áo và bộ lông của Trần Vũ đã cháy sạch.

Ngay cả lớp biểu bì cũng phải được duy trì trong trạng thái cân bằng giữa tổn thương và phục hồi mới không bị cháy rụi.

Chỉ có ba lô của hắn là giữ được vì được kẹp giữa ngực hắn và thân đạn, tránh được ma sát với không khí, nên may mắn thoát khỏi kiếp nạn.

[Giới hạn tốc độ đoạn đường hiện tại là 80.]

[Tốc độ hiện tại 29800, bạn đã vượt qua… bay…]

[Bạn thật tuyệt, xin hãy lái cẩn thận.]

Trong ba lô, “Khuyết Đức địa đồ” vẫn đang đưa ra hướng dẫn.

Âm thanh có thể phát ra sớm đã bị bỏ lại phía sau.

Trong tai Trần Vũ tràn ngập sự yên tĩnh…

“Ma Đô.”

“Chờ ta…”

…

Ma Đô.

Bờ biển phía Đông.

Dị thú kéo đến liên miên không dứt, hội tụ thành một làn sóng thủy triều không thể nhìn thấy điểm cuối, mỗi khi tiếng sóng biển vang lên là một lần các vỏ giả trên tường thành rơi vào sự tuyệt vọng.

Cuộc giao chiến thảm thiết đã kéo dài bốn tiếng đồng hồ.

Trời đã sáng hoàn toàn.

Ánh mặt trời buổi sáng sớm chiếu rọi xuống, chỉ thấy bờ biển vốn xinh đẹp phồn hoa, đã phủ đầy vết thương và vết sẹo.

Chương 672: Trận chiến tranh đoạt trần vũ (2) Chương 672: Trận chiến tranh đoạt Trần Vũ (2)

Máu thịt dị thú, xác võ giả, mảnh vỡ rải rác, hố bom lầy lội…

Tất cả cùng vẽ ra một bức tranh thảm khốc.

“Đã là… nỏ mạnh hết đà rồi.”

Trương Thiết khoát hai tay lên lỗ châu mai trên tường thành, trong hai đôi mắt đầy tơ máu là sự mỏi mệt vô cùng.

Hắn chưa bao giờ ghét biển như hôm nay.

Biển sâu ngăn cản ánh mắt nhân loại, khiến tất cả võ giả đều đoán không ra tiếp theo còn bao nhiêu đợt “sóng” dị thú xếp hàng phía sau.

Đây là ý nghĩa thực sự của… tháp trò chơi quốc phòng, vô tận hình thức…

Không bao giờ kết thúc.

Cho đến khi Ma Đô bị nuốt chửng…

“Hỏa lực hỗ trợ đã hết.”

Bên cạnh Trương Thiết, Từ Nhược cởi áo khoác dính máu, quay đầu lại nhìn phía sau tường thành, thở hồng hộc: “Hắn là đạn dược đều tiêu hao hết rồi. Kế tiếp…”

“Kế tiếp là đánh giáp là cà.” Trương Thiết khom lưng, nhặt lên một thanh đao thép từ bên dưới một cái bàn gỗ trong đống đổ nát: “Cho nên, mọi chuyện sắp kết thúc rồi. Kiếp sau gặp lại, nếu như nhân loại còn có kiếp sau…”

“…Thời gian Ma Đô chuẩn bị vẫn quá ít.” Từ Nhược nhìn thú triều càng lúc càng gần, cắn chặt môi, không cam lòng: “Cung ứng vật

tư hoàn toàn không đủ tiêu hao. Đừng nói muốn phản kích như Kinh Thành lần trước, ngay cả phòng ngự cũng không làm nổi."

"Dù nguồn cung đủ cũng vô dụng thôi."

Trương Yến Yến đang tựa trong góc đột nhiên ngẩng đầu, mặt không biến sắc: "Nhìn hướng ba giờ."

Trương Thiết và Từ Nhược vô thức nhìn phía trước, chết lặng.

Bởi trong biển sương mù mờ mịt ở phương hướng kia, có hai con quái vật khổng lồ đang lắc lư.

Rất nhiều võ giả thoát khỏi chiến dịch Kinh Thành nhận biết một trong số đó.

Đó là Đại Tinh Tinh – dị thú cấp 9 bị Lý Thanh Hải ép lui về hư không trong đợt thú triều ở Kinh Thành.

Từ Nhược thở dài thật sâu: "Đúng vậy, vật tư nhiều bao nhiêu đã hoàn toàn không có ý nghĩa gì nữa rồi. Chỉ cần hai dị thú cấp 9 tham chiến, Ma Đô chớp mắt sẽ không còn."

"Chúng nó đang xem kịch." Trương Yến Yến cười lạnh: "Nếu là lúc ở Kinh Thành, chúng đã sớm lên sân khấu. Chỉ có điều Ma Đô không có võ giả cấp 9, chúng ngồi xổm trên biển xem náo nhiệt. Coi chúng ta như đồ chơi."

"Chúng ta chính là đồ chơi." Trương Thiết nâng đao thép lên, giọng nói yếu ớt: "Chúng không lên sân khấu, nhưng chúng ta không phải cũng không kiên trì được sao."

"..." Hai người trầm mặc.

"Vèo..."

Ngay lúc này, cùng với một tiếng xé gió vang lên.

Một quả cầu ánh sáng từ trên trời giáng xuống, thẳng tắp rơi vào trong nước biển cách đó mấy chục dặm.

"Là vũ khí hạt nhân của các thành phố khác đến trợ giúp!" Từ

Nhược rùng mình.

Trương Yến Yến: “Mặc dù không có tác dụng gì…”

“Loảng xoảng.”

Trương Thiết ném đao thép xuống, tay trái ôm lấy Trương Yến Yến, tay phải ôm lấy Từ Nhược, lập tức quỳ rạp trên mặt đất: “Nhắm mắt lại!”

Cùng lúc đó, những chiếc loa gắn trên từng đoạn tường thành cũng vang vọng lên tiếng chỉ huy của hiệu trưởng Đại học Kinh Thành: “Đây là đầu đạn từ thành phố Đường, toàn bộ mau võ giả núp sau tường thành tránh ánh sáng mạnh làm bỏng mắt.”

“…”

Dứt lời.

Quả cầu ánh sáng chói mắt liền nổ tung.

Toàn bộ trời đất lập tức biến thành màu trắng xóa.

“Rầm rầm…”

“Bùm!”

Qua vài chục giây sau, tiếng nổ lớn của vụ nổ hạt nhân mới xuất hiện đi kèm với sóng xung kích muộn màng.

“Rầm rầm…”

Tường thành rung chuyển, bụi bặm rơi mù mịt.

“Không được đứng dậy!” Hiệu trưởng Đại học Kinh Thành hét lớn: “Chờ không khí lấp đầy đã!”

“… Bùm!”

Sau một vài giây, không khí lại tràn về.

Chấn động khiến tường thành rung lên dữ dội hai lần.

Sau đó, các võ giả trên tường thành mới dám bò dậy, xem xét chiến trường. Lại lắc đầu tiếc nuối.

Không như những gì họ mong đợi.

Đầu đạn khổng lồ thanh thế to lớn kia, chỉ tạo thành tổn thương cực kỳ có hạn đối với thú triều.

Bởi vì đến khi đạt đến cấp 8, dù võ giả hay dị thú đều có thể thoải mái triển khai khe nứt không gian, ngăn cách tất cả nhiệt năng và trùng kích.

Với trình độ vũ khí nóng hiện nay, rất khó sinh ra sát thương lớn đối với sự hiện diện thuộc cấp cao.

Đây cũng là nguyên nhân khiến nền văn minh nhân loại không coi trọng vũ khí khoa học kỹ thuật.

Tuy rằng đạn hạt nhân đơn giản nhất có thể dễ dàng khiến dị thú cấp 9 bốc hơi tức khắc. Nhưng đánh không trúng thì cũng vô dụng…

“Haiz.”

Từ Nhược cảm thấy toàn thân bất lực: “Tại sao trên thế giới lại có dị thú.”

Trương Yến Yến nhìn lên bầu trời: “Đây có lẽ là thần đang trừng phạt nhân loại.”

“Thần…”

Từ Nhược nhìn theo ánh mắt của Trương Yến Yến: “Liệu rằng thực sự có “Thần” tồn tại sao…”

“...Hả?”

Ánh mắt Trương Yến Yến bỗng nheo lại, nhìn thẳng bầu trời: “Lại có một đầu đạn bay tới!”

Các võ giả xung quanh nghe thấy nhìn theo.

Quả nhiên trên bầu trời ngàn dặm không mây, phát hiện có một "quả cầu quang" đang từ từ rơi xuống…

"Hả?"

Trương Thiết nhíu mày, chần chờ nói: "Tốc độ hạ cánh đó… hình như không phải đầu đạn."

Chương 673: Trận chiến tranh đoạt trần vũ (3) Chương 673: Trận chiến tranh đoạt Trần Vũ (3)

“Cái gì vậy?”

“Hình như là một cái đầu trọc…”

…

“Vèo, vèo, vèo…”

Phía trên hai dị thú cấp 9.

Là Trần Vũ đang trần truồng, ánh mắt như kiếm, nhanh chóng rơi xuống!

Ánh sáng mặt trời buổi sáng chiếu rọi trên quả đầu trọc lóc của hắn, phản xạ ra ánh sáng chói mắt.

Giờ phút này, trên chiến trường cách ngàn dặm… Hắn! Đó là chàng trai “sáng” giá nhất!

“Hoàng hôn mênh mông nhìn Kính Tùng.”

“Loạn vân phi độ vẫn thong dong.”

“Sẵn sàng chưa?”

Trần Vũ hai mắt tập trung, khí thế như cầu vồng: “Thần, tới rồi.”

“Vù?”

Trên mặt biển, đại tinh tinh lông đen thân cao mấy trăm mét ngửa đầu, nhìn thấy Trần Vũ rơi xuống.

Sau một mọt chốc ngờ vực ngắn ngủi, nó nhận ra hắn.

Khóe miệng dữ tợn của no chậm rãi nhếch lên thành một nụ cười kỳ lạ như con người.

Tuy nhiên, bản thân nó không hề nhận ra điều đó.

Khi ánh mắt của nó đối diện với Trần Vũ, lòng cừu hận vốn ẩn giấu dưới đáy lòng chậm rãi tan đi.

[Sự yêu thích của “Bính Bính” +60]

[Sự yêu thích của “Bính Bính” +78]

[Sự yêu thích +69…]

Để tránh bị khí hóa bởi đầu đạn.

Khi tên lửa bay đến tầng bình lưu trên bầu trời Ma Đô, Trần Vũ liền thả lỏng tay hoàn thành “tách rời” khỏi thân đạn.

Bởi vậy, tốc độ hắn rơi xuống lúc này chính là tốc độ rơi tự do bình thường của con người.

Trong giới hạn của lực cản không khí, không vượt quá 60 mét mỗi giây.

Cho nên, khi hắn “chậm rãi” rơi xuống đỉnh đầu tinh tinh, sự khát máu đỏ thẫm trong mắt tinh tinh đã chuyển thành màu hồng e thẹn…

Vốn nắm tay đang năm chặt cũng biến thành bàn tay nghênh đón Trần Vũ.

“Bùm!”

Hai chân Trần Vũ vững vàng giẫm lên lòng bàn tay tinh tinh, hai tay chắp sau lưng, ngẩng đầu ngạo nghễ: “Ngươi, gọi là Bính Bính?”

“Hú!”

Đại tinh tinh lông đen trừng to mắt, cảm xúc phát ra càng hào hứng: “Hú ú ú!”

[Sự yêu thích của “Bính Bính” +107]

[Sự yêu thích của “Bính Bính” +86]

[Dục vọng của “Bính Bính” + 120]

Nghe được hai chữ khóa “dục vọng” này, Trần Vũ cúi đầu nhìn lại, hai mắt híp lại: “Ngươi… là đực?”

“Hú!”

[Dục vọng + 134]

[Dục vọng + 121]

Trần Vũ nhìn bộ phận càng lúc càng kỳ lạ dưới phần thân dưới cơ thể tinh tinh, hắn cảm giác được nguy hiểm ngập tràn, lập tức chuẩn bị chạy trốn, dù cho chỉ số thông minh lúc này của hắn đã giảm 48%.

“Hú!”

Nhưng hai mắt tinh tinh chậm rãi đỏ ngầu, nó ôm Trần Vũ trong tay, ngượng ngùng đưa hắn xuống háng mình…

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, mặt mày Trần Vũ vẫn không hề biến sắc dù cho Thái Sơn có đổ trước mặt.

Hắn suy nghĩ rất nhanh, quyết đoán nhìn con dị thú cấp 9 còn lại.

Đó là một sinh vật giống như một con cá sấu thẳng đứng.

Phần miệng rất đáng sợ, trên lưng nó mọc đầy gai nhọn.

Lúc này, con dị thú cấp 9 đó cũng đang nhìn chằm chằm Trần Vũ một cách trìu mến không chớp mắt.

[Sự yêu thích của “Hoa Hoa” + 125]

[Sự yêu thích của “Hoa Hoa” + 117]

[Dục vọng + 141]

Không còn nghi ngờ gì nữa, khi Trần Vũ khỏa thân cộng thêm hiệu ứng của [thế giới nguyền rủa], hắn đã trở thành sinh vật có thể ăn sạch nam, nữ, già, trẻ, yêu ma quỷ quái.

“Hoa Hoa.”

Giữa những ngón tay tinh tinh to như những cột đá, Trần Vũ đùi giơ lên, bày ra tư thế quyến rũ, mặt không đổi sắc ngoắc tay với dị thú cấp 9 còn lại: “Đến, ôm ta.”

“Hu!”

“Hu hu hu…”

Cá sấu cấp 9 nhất thời hưng phấn, hấp tấp bò tới.

“Hú ú ú!”

Đại tinh tinh lông đen thấy vậy đột nhiên nổi giận, nó nắm Trần Vũ bằng tay trái, tay phải nắm chặt thành nắm đấm giơ lên đối uy hiếp cá sấu: “Hú!”

Trần Vũ cao giọng phiên dịch: “Nó nói “Ta là của nó, đồ chó nhà ngươi đừng tới gần ta”, nhưng trên thực tế ta thích ngươi.”

Cá sấu nhảy lên: “Hu hu!”

Trần Vũ quay đầu, phiên dịch cho tinh tinh: “Nó nói “Ngươi con khỉ xấu nhất mà nó từng gặp, vừa trông đã biết hận hư, cho nên ngươi không nên chà đạp ta”, nhưng thực ra, ngươi rất đàn ông, ta hoàn toàn không quan tâm ngươi có bị hư thận hay không.”

“Hú ú ú!” Tinh Tinh nổi giận.

Trần Vũ phiên dịch: “Nó nói ngươi là đồ ngốc.”

Cá sấu gào thét: “Hu hu hu!”

Trần Vũ phiên dịch: “Nó nói nó kỳ thị nhất chính là khỉ giống đen.”

Tinh Tinh: “Hú!!”

Trần Vũ: “Nó nói ngươi từ nhỏ uống nước thải Nhật quốc lớn lên.”

Cá sấu: “Hu hu!”

Trần Vũ: “Đồ chó.”

Tinh Tinh: “Hú ú ú!”

Trần Vũ: “Con mẹ ngươi.”

“Hu hu!”

“Hú ú…”

Hai dị thú cấp 9, càng nhìn đối phương càng thấy không vừa mắt, dần dần bắt đầu lấy “Trần Vũ” làm lợi ích tranh đoạt, hai con dị thú dính sát vào nhai, “tai tóc mai cọ xát”, gào thét uy hiếp lẫn nhau.

“Mỹ nhân, chỉ xứng với kẻ mạnh!”

Nhân lúc hai bên tranh đấu, Trần Vũ bộc phát kình khí giãy thoát từ bàn tay Tinh Tinh, nhảy vọt mấy cái liền lên đỉnh đầu Tinh Tinh.

“Thứ nhất!” Ánh mắt Trần Vũ sắc bén: “Tuyệt không hành động theo cảm tính!”

“Thứ hai! Tuyệt không bỏ sót phán quyết bất cứ chuyện xấu nào!”

Chương 674: Hi vọng (1) Chương 674: hi vọng (1)

“Thứ ba! Trọng tài tuyệt đối công bằng và xinh đẹp!”

“Rầm rầm rầm…”

Trần Vũ nhào lộn từ đỉnh đầu tinh tinh đến đỉnh đầu cá sấu, hắn giang hai tay ra: “Trận này là trận chiến tranh đoạt Trần Vũ, do Trần Vũ ta làm trọng tài!”

“Đội trưởng chuồn chuồn, đến đây bái kiến!”

Tinh Tinh: “...”

Cá sấu: “...”

“Bôm bốp!”

Trần Vũ đưa tay vỗ mạnh vào mông mình hai cái, rồi hét lên: “Hạng mục thi đấu lần này là vật lộn tự do. Đầu tiên cho phép ta nhiệt tình giới thiệu, tuyển thủ sân khách –dị thú cấp 9 đại tinh tinh: Bính Bính!”

“Hú ú ú ú!”

“Ầm ầm ầm…”

Tinh tinh hung hăng vỗ ngực, khiến mặt biển chấn động dâng lên tầng lớp sóng lớn.

“Chắn mọi người đã đều quen thuộc với Bính Bính. Một võ sĩ kỳ cựu, cũng là gương mặt cũ trong làng chiến đấu tự do. Tại giải đấu Kinh Thành hai tháng trước đã thể hiện tài năng chiến đấu cực cao, được khán giả trước TV vô cùng yêu thích. Hãy vỗ tay nhiệt liệt, chúc hắn có thể thuận lợi ôm được mỹ nhân trở về…”

Hơi dừng lại, Trần Vũ nhìn cá sấu dưới chân: “Còn vị tuyển thủ này tương đối xa lạ, tuy rằng xem xét từ ngoại hình so ra kém Bính Bính một chút. Nhưng được cái có gương mặt hung hãn đã gia

tăng sự uy hiếp lên nhiều. Có lẽ, đây là một đối thủ tương đối khó đối phó…"

"Ầm!"

"Ôi! trời đất ơi." Cơ thể Trần Vũ rung lắc dữ dội, hắn vội vàng ôm lấy gai ngược trên đỉnh đầu cá sấu: "Ta vẫn chưa tuyên bố trận đấu bắt đầu, hai bên tuyển thủ đã nóng lòng lao vào nhau."

"Vậy thì không dài dòng nữa, chúng ta hãy vào thẳng vấn đề chính. Xin chào quý khán giả, chào mừng đến trận chung kết ngoài khơi Giải vô địch chiến đấu tối thượng ở Thượng Hải."

"Tuyển thủ chủ nhà, Hoa Hoa."

"Tuyển thủ sân khách, Bính Bính."

"Đẹp lắm, vừa mở màn tuyển thủ sân khách đã liên tục tấn công, tung cú đấm đánh thẳng vào mặt cá sấu. Tuyển thủ sân khách có khuynh hướng đảo khách thành chủ."

"Chúng ta… Ồ!" Cơ thể Trần Vũ trầm xuống dữ dội, tinh thần hắn run lên: "Hay lắm! Tuyển thủ sân nhà của chúng ta vừa cúi đầu, tránh thoát một cú đấm! Cơ hội!"

"Rầm!"

"Quá đẹp! Một đòn đánh chính xác vào ngực của Bính Bính. Và kết hợp với móng vuốt liên tục cào để lại hàng chục vết sẹo đẫm máu trên ngực của người chơi sân khách."

"Quá kích thích, lúc này mới hiệp một, trận đấu đã tiến vào gay cấn. Đây chính là sức mạnh của tình yêu, khiến hai người chơi mất đi lý trí, ra tay là phải giết… Ồ! Tinh tinh phản kích! Cú móc tay phải rất đẹp!"

"Cá sấu phải chú ý di chuyển, không nên… Haiz haiz, hai cái này không đúng, không được cắn lỗ tai…"

"Rầm!"

"Rầm rầm rầm…"

Chỗ tường thành cách xa mấy chục dặm.

Các võ giả Ma Đô, từ dân thường vận chuyển vật tư đến hiệu trưởng Đại học Kinh Thành chỉ huy chiến dịch, toàn bộ đều choáng váng.

Ai nấy trợn mắt há hốc mồm, nhìn hai dị thú cấp 9 điên cuồng đánh nhau ngoài xa…

Dư âm cuộc chiến dấy lên từng đợt sóng lớn, nuốt chửng hết đợt triều thú này đến đợt triều thú khác.

“Đây… đây là…”

Vẻ mặt Trương Thiết dại ra: “Đây là đã xảy ra chuyện gì…”

“Bùm!”

“Ầm ầm…”

Trong cuộc chiến rung trời động đất, dường như hắn mơ hồ nghe được một giọng nói quen thuộc…

“Này! Không thể móc đũng quần! Đây là hành vi phạm quy…”

…

Trên đại dương mênh mông.

Cuồng phong gào thét, mây đen tích tụ.

Giữa đám mây đen và biển cả, có một con hải yến đang bay cao ngạo chao lượn.

…Xuất phát từ nền tảng của golf. 出自高尔夫的基.

“Rắc rắc!”

Một cơn bão xen lẫn sức mạnh khủng bố thổi qua, hải yến lập tức nổ tung thành một cục thịt băm.

“Bùm!”

“Ầm ầm…”

Hai con dị thú cấp 9 tranh đấu, thành công khiến cho thiên tượng biến hóa.

Bên trên là mây đen cuồn cuộn bốc lên.

Bên dưới là sóng biển dữ tợn gầm thét.

Trong tiếng vang giao thoa của sấm sét, những đám mây đen thỉnh thoảng rơi xuống biển. Sóng biển cũng thỉnh thoảng đập xuyên qua mây đen.

Giữa biển trời một đường, mọi thứ đều trở nên sâu thẳm tối tăm.

Chỉ còn lại hai sinh vật to lớn đáng sợ rít gào, tiếng rít gào như xuyên qua thiên địa.

Tiếng bình luận của Trần Vũ đã dừng lại.

Hắn không còn sức lực dư thừa để ba hoa, ngoại trừ ôm chặt gai nhọn trên đỉnh đầu cá sấu hắn không làm được gì nữa.

“Rầm rầm… rầm!”

[bị tổn thương: Khí huyết + 2306]

“Phụt…”

Bỗng nhiên, một cơn sóng cao chừng mấy trăm mét đập tới người Trần Vũ, khiến hắn phun ra một ngụm máu kèm theo mủ.

“Bổn… Bổn Thần phải chuồn thôi.”

“Nếu không sớm muộn gì cũng phải ngã xuống nơi này.”

Trần Vũ ôm chặt gai nhọn, lau khô nước biển trên mặt, nhìn xuống phía dưới thăm dò, nhịn không được da đầu tê dại.

Nước biển dưới chân hai con dị thú cấp 9 đã không còn là nước biển.

Nó tương đương với một cái máy xay thịt khổng lồ.

Dòng nước xoáy mạnh, mang theo động năng khủng khiếp, va chạm vào nhau.

Trần Vũ nhìn ra nếu mình nhảy xuống không cần nửa giây đã tan nát thành bùn…

“Được rồi.”

Chương 675: Hi vọng (2) Chương 675: Hi vọng (2)

Thu hồi ánh mắt, Trần Vũ hô to với hai con dị thú: “Cuộc chiến đã kéo dài một tiếng đồng hồ, nghỉ ngơi giữa hiệp, nghỉ ngơi giữa hiệp đi!”

Tinh Tinh: “Hú!!”

Cá sấu: “Hu…”

Trần Vũ: “Các ngươi không mệt nhưng trọng tài cũng mệt!”

“Hú…”

“Hu hu!”

Trần Vũ: “...”

Trần Vũ: “Tốt các vị quý khán giả thân mến, hiện trường xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn. Hai bên tuyển thủ tức giận đến lời nói trọng tài nói cũng không thèm nghe. Như vậy tiếp theo…”

“Rầm rầm…”

Trần Vũ: “Phụt.”

Lại phun ra máu, Trần Vũ lau khô vết máu trên khóe miệng: “Sau đây là thời gian quảng cáo, đừng chuyển kênh, cuộc chiến sẽ bắt đầu ngay lập tức. Quay lại trận chung kết Giải vô địch chiến đấu ngoài khơi…”

“Rầm!”

“Trận chung kết…”

“Rầm!”

“Quyết định…”

“Rào rào!”

“Có thể để ta nói cho xong được không?”

“Rầm rầm…

Cùng lúc đó.

Trên bờ cách mấy chục dặm.

Hơn chục ngàn võ giả cũng đang căng thẳng mà bận rộn phòng ngự.

Sự khác biệt nằm ở chỗ so với một giờ trước bây giờ trọng tâm phòng ngự chủ yếu của mọi người đã chuyển từ dị thú thành sóng biển.

Nếu không có mặt ở chiến trường, vĩnh viễn không cách nào cảm nhận được sóng biển cao mấy trăm mét ùn ùn kéo đến đập xuống khiến thị giác rung động như thế nào.

Cú sốc tinh thần đó như thế nào?

Đó là ảo giác toàn bộ thế giới dường như “đảo lộn”.

Trong tầm mắt, toàn là nước biển “thuần đen”.

Không phân biệt được đại dương ở trên trời, hay vẫn còn trên mặt đất…

“Lại tới nữa rồi! Kết trận! Tụ khí!”

Cùng với đó là một đợt sóng lớn cao cỡ chừng năm trăm mét hình thành, tiếng hô khàn cả giọng của hiệu trưởng Đại học Kinh Thành truyền đến từ những chiếc loa trên tường thành.

“Bùm!”

“Bang bang bang…”

Các võ giả có quy tắc tụ tập thành từng tiểu đội, thắp sáng hơn một ngàn tụ linh trận, truyền kình khí vào bên trong.

Mà trung tâm mỗi tòa Tụ Linh Trận, đều có một vị võ giả cao giai từ cấp 6 trở lên đứng thẳng, phụ trách chuyển hóa năng lượng mênh mông này thành võ pháp hộ thuẫn, ngăn cản nước biển như Thái Sơn đè xuống.

“Vừa nhìn thấy Tụ Linh trận, là ta lại nhớ đến Đoạn Dã.”

Trong góc tường thành, Trương Thiết đứng bên cạnh Từ Nhược, Trương Yến Yến, vừa tụ khí vừa cảm thán: “Cũng không biết, tên nhãi kia bây giờ sống hay chết.”

“Tại sao lại nghĩ đến Đoạn Dã?”

“Hắn là thiên tài phương diện võ pháp.” Trương Thiết ngẩng đầu, nhìn sóng biển ngoài xa đang càng lúc càng gần: “Nhất là phương diện tụ khí.”

“Chuyện này ta vẫn còn nhớ rõ.” Trương Yến Yến nói tiếp: “Lúc ấy chúng ta ở dưới lòng đất thành Vọng Đô, Đoạn Dã dùng kình khí cấp một sử dụng Tụ Linh trận, siêu tần ước chừng tới cấp bốn.”

Từ Nhược: “... Đáng sợ.”

“…Lúc trước học lớp tinh anh 2.” Trương Thiết thở dài: “Thực sự là tinh anh của tinh anh. Đó là nhóm học sinh ưu tú nhất mà ta từng dẫn dắt. Đáng tiếc, trời kỵ người tài.”

“Nói đi cũng phải nói lại, tại sao hai con dị thú cấp 9 kia lại tự đánh nhau nhỉ?”

“Không rõ nữa. Chúng nó vừa đánh thủy triều đã che khuất mặt biển. Không thể nhìn thấy gì.”

Trương Yến Yến xua tay: “Tóm lại dị thú nội chiến là chuyện tốt. Ít nhất 70% dị thú xung quanh đều chết dưới chân chúng. ”

“Tụ khí đủ rồi.” Bỗng nhiên, võ giả cấp 6 trong Tụ Linh trận mở to hai mắt, hô to: “Lui về sau!”

Đám người Trương Thiết rùng mình, lập tức trốn ra đằng sau Tụ Linh trận.

“Toàn thể…”

Cũng đúng lúc này, vang lên tiếng của hiệu trưởng Đại học Kinh Thành chỉ huy: “3, 2…”

“1!”

“Kết thuẫn!”

“Rầm rầm rầm…”

Gió mạnh gào thét, chiến khí tung hoành.

Hàng nghìn tấm thuẫn lớn trong suốt trải dài trên trời tường thành, chủ động tấn công cơn sóng biển mãnh liệt dâng đến.

“…”

“Ầm ầm!”

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên!

“Đại dương” chia năm xẻ bảy.

Hơn một ngàn tấm thuẫn vỡ vụn.

“Rầm rầm…”

Giây tiếp theo nước biển rơi xuống, mất đi động năng không thể gây thương tổn cho những võ giả đã sớm vượt xa người thường.

“Tiếp tục, tập hợp!”

Mười ngàn võ giả nghe lệnh hành động, toàn bộ đặt tay lên Tụ Linh trận, truyền kình khí không còn lại bao nhiêu trong cơ thể.

“Đại nhân.”

Trên đài chỉ huy, trợ lý nữ chạy tới, giọng kích động đến nghẹn ngào, run rẩy đưa ra một phần văn kiện: “Đây là bản đồ quét radar của quân đội cảnh báo sớm, ta… hình như chúng ta sắp thắng rồi!”

Nghe vậy, lông mày hiệu trưởng Đại học Kinh Thành giật nảy lên,

những vẫn cố gắng kìm nén sự vui mừng trong lòng: “Những thứ này đều không quan trọng, chủ yếu là kia hai dị thú cấp 9 kia, nếu như chúng nó tham chiến e là Ma Đô vẫn không chống đỡ nổi.”

“Nhưng bọn chúng đã đánh nhau cả tiếng rồi.” Trợ lý nữ thở gấp: “Ít nhất cũng phải có một con chết chứ?”

“...Bên Nhật Quốc đã thông báo gì chưa?” Hiệu trưởng Đại học Kinh Thành quay đầu hỏi.

“Đã thông báo rồi.” Trợ lý nữ gật đầu: “Vị đại nhân cấp 9 của Nhật Quốc kia, nghe tình hình của chúng ta đã sớm chạy tới đây.”

“Muộn nhất mất bao lâu?”

“Ba tiếng đồng hồ.”

Chương 676: Hi vọng (3) Chương 676: Hi vọng (3)

“Ừ.” Hiệu trưởng Đại học Kinh Thành hít sâu, đáy lòng vẫn luôn nhắc nhở chính mình phải tỉnh táo, nói: “Chỉ cần hai con dị thú kìa đánh nhau thêm ba tiếng, hết thảy…”

“Đúng vậy.” Trợ lý nữ đột nhiên khóc thành tiếng.

Với tư cách là lãnh đạo cấp cao, cô cần tính toán thêm nhiều thông tin.

Phân tích dựa tình báo trước mắt, không cần kia hai con dị thú nội chiến ba giờ.

Chỉ cần tiếp tục đánh thêm hai giờ, khả năng Ma Đô giành thắng lợi đạt tới bảy mươi phần trăm!

“Chiến thắng thú triều…”

Trợ lý nữ ngỡ như rời vào giấc mơ.

Đừng nói sau chiến dịch Kinh Thành, cho dù trước chiến dịch Kinh Thành, chiến thắng thú triều đều chỉ là mọi ảo tưởng của loài người.

Có một số đạo diễn quay “phim chống thần thú” còn bị khán giả chửi rủa không phù hợp với thực tế.

Nhưng nhân loại thật sự hi vọng có một ngày chiến thắng được dị thú…

“Chát!”

Trợ lý nữ giơ tay, tự tát mình một cái.

Dùng sức rất lớn, lỗ mũi tràn ra máu tươi.

“Ngươi… ngươi làm gì vậy?” Hiệu trưởng Đại học Kinh Thành sửng sốt.

“Ta muốn chắc chắn… đây không phải là một giấc mơ”, trợ lý nữ che mặt, cười, nước mắt chảy dài: “Chúng ta thực sự sẽ thắng…”

“Vẫn chưa thắng.” Hiệu trưởng Đại học Kinh Thành vươn tay, nắm chặt hai vai trợ lý nữ, giọng điệu nặng nề:” Lúc này chỉ là bắt đầu. Đây là thời khắc mấu chốt, giữ bình tĩnh là quan trọng nhất. Không nên chậm trễ chỉ thị.”

“Ngài yên tâm.” trợ lý nữ lau khô nước mắt, ánh mắt sắc bén: “Nhất định sẽ không gây cản trở.”

Đợi trợ lý nữ rời đi, hiệu trưởng Đại học Kinh Thành nhìn mặt biển “cuồn cuộn” đằng xa, nỗi lòng phập phồng kịch liệt như nước biển.

“Nếu như có thể biết nguyên nhân hai con dị thú nội chiến…”

“Thì nhân loại thật sự được cứu rồi.”

…

“Cứ tiếp tục như vậy, ta cũng hết thuốc.”

Trần Vũ nằm sấp trên đỉnh đầu cá sấu, hận không thể đóng đinh bản thân lên người dị thú.

Hai chữ “thảm thiết” hiển nhiên không cách nào miêu tả cuộc tử chiến của hai dị thú cấp 9.

Ngay cả nước biển mênh mông dưới thân cũng biến thành màu đỏ sậm.

Càng kỳ quái hơn là sự yêu thích của cả hai đối với Trần Vũ vẫn đang tăng vọt.

[Sự yêu thích của Bính Bính + 22]

[Sự yêu thích của Hoa Hoa + 21]

[Dục vọng của Bính Bính + 22]

[…]

Sự yêu thích càng cao, càng ghen.

Dục vọng càng cao, càng nóng nảy.

Dẫn đến hai bên thật sự đánh ra tử thù, xuất thủ tức tất giết!

“Rầm!”

Ngay lúc Trần Vũ đang hoạt động hết công suất não tìm đường lui lúc cho mình, thì đại tinh tinh lông đen phạm sai lầm đứng nhầm chỗ, bị cá sấu va chạm một cái mất đi trọng tâm.

Thân hình khổng lồ, chậm rãi ngã về phía sau.

“Cơ hội!”

Hai mắt Trần Vũ sáng ngời, quyết định rút lui bay sạch, hắn vội vàng đứng lên, phất tay: “Gulaton! Nhanh dùng cú húc đầu tên lửa!”

“Hu hu hu…”

Thân thể Cá sấu hơi chùng xuống, nó há cái miệng to như chậu máu khổng lồ ra, lấy tốc độ vượt xa sự tưởng tượng của người thường, tụ một quả cầu kình khí lớn.

“Hu!”

“Ầm ầm ầm…”

Kình khí mênh mông, trong nháy mắt biến thành ngọn lửa cực nóng!

Ngọn lửa như rồng!

Tạo thành một chữ “đại” đường kính hơn một trăm mét trên không trúng, nhắm ngay ngực tinh tinh lao đi.

Trần Vũ: “Là cú húc đầu tên lửa, ngươi không được dùng viêm bạo chữ đại…”

“Hú!”

Tinh Tinh té ngã trong mắt lóe lên hung quang, nó cũng há to miệng, tích trữ kình khí.

Thấy vậy, Trần Vũ hô to: ” Okorizaru! Mau sử dụng mega vôn!”

Tinh Tinh: “…”

“Hú…”

Ngay sau đó, uy lực của tinh tinh mở rộng phun ra những quả cầu ánh sáng khổng lồ đâm mạnh vào ngọn lửa hình chữ “đại”.

Đôi mắt thông minh của Trần Vũ tập trung, không chút do dự nằm xuống.

“Bùm!!”

Trời đất biến sắc.

Đại dương sôi trào!

Cách bờ biển hàng chục dặm, mọi người còn chưa phản ứng chỉ thấy “trái đất” trước mặt đang cuộn tròn uốn lượn xông tới chỗ bọn họ…

Đó thực sự là một con sóng cao hàng nghìn mét…

“Làm sao… làm sao có thể.”

Đồng tử hiệu trưởng Đại học Kinh Thành phụ trách chỉ huy đột nhiên co rút, gần như theo vô thức gào lên: “Kết thuẫn!”

“Ầm ầm ầm…”

Trên tường thành, lập tức hơn một ngàn tấm thuẫn dựng lên.

“Không… không đúng.” Hiệu trưởng lập tức phản ứng lại: “Thuẫn không ngăn được, đổi… đổi thuẫn thành tam giác cân, hướng bộ phận sắc nhọn lên trên!”

Các võ giả cao giai trong Tụ Linh trận nghe vậy, sau vài giây ngắn ngủi chần chờ lập tức thay đổi hình dạng tấm thuẫn.

Từ lá chắn mặt phẳng, biến thành từng hình tam giác lập thể.

“Lập thuẫn sau tam giác! Tất cả võ pháp sư đều lập!”

Nghe lệnh chỉ huy.

Trương Thiết ở góc tường thành, kéo Từ Nhược và Trương Yến Yến ra sau lưng, lập tức chắp tay trước ngực, ép khí hải gần như khô kiệt thúc đẩy ra một tấm thuẫn nhỏ đường kính không vượt quá mười mét.

Nó nằm dưới tam giác khổng lồ.

“Thật xấu hổ.” Võ giả cấp 6 trong Tụ Linh trận vô lực phỉ nhổ:” Lá chắn này còn có thể nhỏ nữa không?”

Trương Thiết thở hồng hộc: “Hết sức rồi. Hơn nữa ngươi xem bên cạnh còn có người khó coi hơn ta.”

Võ giả cấp 6 quay đầu nhìn lại.

Chương 677: Tình yêu thực sự (1) Chương 677: Tình yêu thực sự (1)

Quả nhiên.

“Thuẫn nhỏ mười mét” của Trương Thiết xem như tương đối khá.

Cách vách, mặt khiên kia chỉ có đường kính nửa mét…

Võ giả kết ra lá chắn nhỏ nửa mét, cảm nhận được ánh mắt của đám người Trương Thiết, xấu hổ quay đầu lại: “Quan trọng là tham dự, quan trọng là tham dự mà…”

“Đến rồi!”

“Nằm xuống!”

“Đứng vững…”

Trên tường thành đột nhiên ồn ào, khiến Trương Thiết lấy lại tinh thần, vô thức bảo vệ hai người Từ Nhược và Trương Yến Yến: “Nín thở!”

“Sóng thần đang đến!”

“Ầm ầm…”

Trời, như rơi xuống.

Đầu tiên đụng vào hàng tam giác.

Cấu trúc tam giác đặc biệt cắt nước biển từng cái một.

Nhưng bởi vì sóng lớn ngàn mét mang theo động năng quá lớn, nhóm tam giác chỉ cắt được ba phần năm thì bị áp suất cực kỳ cao nghiền nát.

Mà mấy ngàn tấm khiên lớn nhỏ không đồng nhất phía dưới thâm chí ngay cả “chốc lát” cũng không chống đỡ được.

“Bùm!”

Ầm ầm đập xuống.

Tường thành lập tức sụp đổ…

…

Sau vụ nổ quang cầu va chạm với ngọn hỏa chữ đại.

Trần Vũ ngẩng đầu thăm dò.

Phát hiện ra nước biển bên dưới chỉ còn lại một tầng nước cạn.

Còn đại tinh tinh lông đen đã biến thành đại tinh tinh không lông. Nó nằm thẳng trên mặt biển, sinh tử không rõ.

Nhưng Trần Vũ không cho rằng nó đã chết.

“Thật tàn nhẫn.”

Trần Vũ hai mắt híp lại.

Tinh Tinh: “…”

“Hu hu!”

Cá sấu hào hứng nhảy nhót, nó dựng thẳng móng vuốt, chuẩn bị đâm vào cổ họng tinh tinh.

“Chờ một chút!” Trần Vũ lập tức ngăn lại.

Con cá sấu giả vờ như không nghe thấy, thay vào đó tăng nhanh tốc độ tấn công.

” Dừng lại! Cấm đánh người bị hạ đo ván!” Trần Vũ đứng lên, đôi mắt trí tuệ vô cùng nghiêm túc: “Nếu ngươi dám giết nó, ngươi vĩnh viễn không chiếm được người đàn ông là ta.”

Động tác cá sấu dừng lại.

“Phù khò khè…”

Tinh Tinh mở hé mắt phải, thâm tình nhìn Trần Vũ.

Con người này…

Yêu nó nhiều hơn một chút…

Trần Vũ nằm trên đỉnh đầu cá sấu, lấy tư thế trọng tài chuyên nghiệp, tay phải dùng sức vỗ: “Bảy, sáu, năm, tám, cố lên! Ngươi có thể! Vì tình yêu! Bảy, mười ba…”

“Hú… hú ú!!”

Cả người Tinh Tinh tung hoành kình khí, gào thét bò dậy, điên cuồng đấm ngực.

“Ầm ầm ầm…”

“Hú…”

Trần Vũ kích động nắm chặt nắm đấm: ” Tuyển thủ sân khách đứng dậu! Hiệp thứ hai trận chung kết Giải vô địch chiến đấu biển khơi, tiếp tục bắt…”

“Phụt…”

Lời còn chưa dứt, tinh tinh tự đấm mình hộc máu.

Trần Vũ: “… Ngươi lấy sức này nện lên người nó, không phải thắng liền ư.”

…

“Không đúng.”

“Không đúng!”

“Dù sao cũng không đúng!”

Trong máy bay vận tải dẫn tới Ma Đô, Mikami mở to hai mắt, mồ hôi lạnh chảy ròng trên trán.

Trong con ngươi thuần trắng của cô ta, tràn đầy sự sợ hãi và mờ mịt.

Năm lần.

Năm lần dự đoán tương lai.

Ma Đô lúc này rõ ràng phải bị hủy diệt rồi.

Nhưng sự thật là… Ma Đô vẫn nguyên vẹ.

Còn hai dị thú cấp 9 phụ trách san bằng thành phố ngược lại đang tự đánh lẫn nhau…

“Tại sao.”

Mikami bất lực nhìn trần nhà máy bay vận tải.

Từ sau khi cô ta thăng cấp lên cấp 9, đã lĩnh ngộ một ít năng lực về “thời gian”, cô ta có khả năng “tiên đoán”, trước nay chưa bao giờ xảy ra sai lầm.

Bởi vì cô ta biết bản chất của tiên đoán chính là thấy được hình ảnh “Lịch sử” của tương lai mà thôi.

Lịch sử không thể thay đổi…

“Hẳn là có vấn đề ở đâu đó.”

“Lịch sử không bao giờ thay đổi…”

Im lặng một hồi lâu.

Cô ta không cam lòng, lại nhắm mắt lần nữa.

“Phù…”

Khí hải từ từ xoay tròn.

Kình khí tản ra, dùng một cách thức kỳ diệu dung hợp với không gian xung quanh.

Khiến cho hai tròng mắt của người phụ nữ này dần dần xuyên thấu qua “màn lụa”mông lung, nhìn thấy tương lai của thế giới…

Tường thành bị phá hủy, võ giả chết trên diện rộng, thú triều đột

phá ngăn cản, hai con dị thú cấp 9 tùy ý giẫm đạp thành phố…

Mọi thứ đều rõ ràng như vậy.

Mọi thứ đều rõ ràng như vậy.

Nhưng thực tế…

Mở to hai mắt, Mikami chịu đựng đau đớn sâu trong đầu, lấy thiết bị máy tính bảng ra, nhấn nút play.

Trong video, hai dị thú cấp 9 kia đánh say sưa.

Hình ảnh này, chưa bao giờ xuất hiện trong "tiên đoán" của cô ta…

"Tại sao…"

Chậm rãi che đầu, tâm tình cô ta mơ hồ sụp đổ.

Cùng một thế giới, lại có hai sự phát triển khác nhau.

Điều này đối với người tin tưởng "thời gian = lịch sử" như cô là một cú sốc lớn.

Tam quan gần như bị phá hủy…

"Đại nhân, ngài không sao chứ?"

Một lúc lâu sau, một nam thanh niên đi tới, đưa khăn trắng cho Mikami.

"Cảm ơn."

Lấy lại tinh thần, Mikami nhận lấy khăn lau mồ hôi trên mặt, chần chừ một lát, muốn nói lại thôi.

"Đại nhân." Thanh niên cúi đầu: "Ngài muốn nói gì?"

"Ừm… còn video mới nhất nào về Ma Đô được gửi tới không?"

"Tạm thời không có." Thanh niên lắc đầu: "Nơi thú triều tập trung hoàn toàn không có tín hiệu. Ma Đô chỉ có thể quay chụp video tư

liệu gửi đến những thành phố khác, sau đó thông qua tín hiệu truyền tới đây. Ước chừng nửa giờ sau, mới có thể truyền tới.”

Chương 678: Tình yêu thực sự (2) Chương 678: Tình yêu thực sự (2)

“Có thể xác định, những video Ma Đô gửi đi đều là sự thật?”

“Có thể xác định sau.”

“...Vậy thì ta hiểu rồi.”

“Đại nhân.” Lúc này, đến phiên thanh niên muốn nói lại thôi: “Ngài…”

“Nói đi.”

“Dự đoán của ngài, thất bại rồi ư?” Thanh niên cẩn thận mở miệng.

“...” Mikami trầm mặc thật lâu, gật đầu: “Ừ. Thất bại rồi.”

“Thất bại đến mức nào?”

“Hoàn toàn thất bại.” Mikami ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt người thanh niên: “Từ giờ phút này trở đi, ta sẽ mất tất cả những dự đoán về tương lai.”

“Vì… vì sao?”

“Bởi vì, thế giới đã thay đổi.”

Nghe vậy, thanh niên sửng sốt: “Thay đổi…”

Mikami quay đầu, nhìn ra những tầng mây kéo dài bên ngoài cửa sổ: “Từ giờ trở đi, thế giới này đã hoàn toàn thay đổi…”

...

“Cố lên!”

“Rầm!”

Có tiếng Trần Vũ hò hét cổ vũ, đại tinh tinh “bạch hổ” lần thứ ba

bị đánh bại, nặng nề ngã xuống mặt biển, khiến bọt sóng bắn lên cao vài trăm mét.

“Hu hu…”

Cá sấu bị thương chồng chất, mệt mỏi kêu to một tiếng, nâng chi dưới lên, chuẩn bị “giết” tinh tinh.

Trần Vũ tự nhiên lại ngăn cản.

Tuy bây giờ cá sấu đang trong trạng thái trọng thương, nhưng vẫn không phải là thứ những võ giả Ma Đô cấp 8 kia có thể ứng phó.

Hắn không thể để cá sấu dễ dàng chiến thắng như vậy được…

“Trọng tài vào sân, cấm đánh bên bị knock out!”

Cá sấu: “...”

“Bùm.”

Trần Vũ nằm sấp trên đỉnh đầu cá sấu, ra sức vỗ cánh tay: “Cố lên! Ngươi có thể!”

“Hú…”

Toàn thân đại tinh tinh da thịt tróc lở hết ra ngoài, giãy giụa đau đớn: “Hú!” (Không được, thật sự không thể đánh nổi nữa.)

“Đừng bỏ cuộc!” Trần Vũ thâm tình động viên: “Bính Bính, ngươi vẫn còn ta, ngươi vẫn còn hi vọng. Trên thế gian này, chỉ có yêu là không thể bị phá hủy!”

Tinh Tinh: “Hú…”

Trần Vũ: “Hãy nghĩ đến ta, nghĩ đến cuộc sống tươi đẹp của chúng ta, nghĩ đến những đứa trẻ trong tương lai!”

Tinh Tinh: “...”

Cá sấu: “...”

“Hú!”

Hai mắt đại tinh tinh nổi lên hồng quang, nó lảo đảo đứng lên lần nữa, lảo đảo đi về phía cá sấu.

Trần Vũ quay đầu, dán vào da đầu cá sấu nói: “Xông lên! Mẹ kiếp! Không một dã thú nào có thể chia rẽ chúng ta.”

Cá sấu: “Hu hu hu! (Đúng vậu)”

“Rầm!”

“Ầm ầm!”

“Choang.”

“Cạch cạch cạch…”

Khoảng ba mươi phút sau.

Tinh tinh vẫn không địch lại cá sấu, lần thứ tư ầm ầm ngã xuống đất.

“Bùm.”

Lần này, không đợi tinh tinh nằm trên mặt nước.

Cá sấu chưa kịp phản ứng.

Trần Vũ đã khẩn cấp nằm sấp xuống, lấy tư thế trọng tài cực kỳ chuyên nghiệp, vỗ cánh tay: “Đếm ngược, mười, mười một, một trăm mười một, một ngàn một trăm một… Bính Bính, đừng bỏ cuộc, đừng buông tha, đừng từ bỏ, nhất định phải đứng lên!”

Tinh Tinh: “Hú… (không được, thực sự làm không đánh nổi nữa, ta phải chuồn thôi.)”

Sau khi tinh tinh hú lên, nó nâng cánh tay run rẩy lên, xé mở một khe nứt hư không, giãy dụa bò vào bên trong bò.

“Bính Bính” Trần Vũ cắn môi, đôi mắt chuyên chú tràn đầy nước mắt: “Ngươi muốn rời khỏi ta sao.”

“…”

Tinh Tinh dừng động tác lại.

“Ngươi là đồ phản bội.”

Tinh Tinh quay đầu: “...”

“Đại bàng, ngươi đã phản bội lời hứa giữa hai chúng ta.”

“...”

“Ngươi đi đi.” Trần Vũ quỳ trên mặt đất, hai mắt vô thần: “Coi như hết thảy gặp gỡ giữa chúng ta đều chưa từng tồn tại.”

Đại tinh tinh không lông cắn răng, quay đầu lại, bò về phía hư không: “Hú (Xin lỗi).

“Nếu cuộc sống chỉ có vài năm ngắn ngủi, ta không phàn nàn.”

Trần Vũ cười thảm: “Nhưng… tình yêu của chúng ta lại trải qua khảo nghiệm không thời gian như thế.”

Cả người Tinh Tinh chấn động.

“Ngươi dừng lại rồi.” Trần Vũ hít sâu: “Ta biết ngay, ngươi sẽ không phản bội ta.”

Con tinh tinh quay lại, máu và nước mắt trộn lẫn lăn xuống.

Trần Vũ: “Ta không ép ngươi. Ta chỉ hỏi nguoi một câu… Ngươi còn yêu ta không.”

Tinh Tinh: “...”

Trần Vũ: “Ta hỏi ngươi còn yêu ta không?

Thân hình đầy vết thương của Tinh Tinh hơi giật giật: “...”

“Nếu như, ta vẫn là ngươi quan trọng với ngươi. Nếu như, ngươi vẫn còn tình cảm với ta…” Trần Vũ đứng lên, khàn giọng rống to: “Vậy ngươi con mẹ phải giống như một người đàn ông chân chính! Đứng lên! Tiếp tục chiến đấu!”

Tinh Tinh: “Hú…”

“Oan gia ngõ hẹp, dũng giả thắng! Không có gì có thể ngăn cản linh hồn dũng giả cứng cỏi, chỉ có thắng lợi, mới xứng với tình yêu vĩ đại!”

Tinh Tinh: “Hú!”

Trần Vũ rít gào: “Khô máu với nó!”

Tinh Tinh: “Hú!!”

“Xông lên!”

“Hú!!!”

Đại tinh tinh không lông như được tiêm máu gà lần nữa, xoay người lao đến, kéo theo cái ruột đẫm máu, nó bộc phát kình khí còn sót lại, hung hãn không sợ chết xông đến chỗ sấu!

Sóng biển cuồn cuộn kia…

Kình khí tung hoành kia…

Sự dữ tợn lan tràn kia…

Đây không phải là một cuộc chiến.

Đây là một sinh linh, dốc hết toàn lực hướng về tình yêu!

“Bính Bính.” Trần Vũ cắn chặt răng: “Ngươi là anh hùng của ta. Anh hùng hào kiệt thực sự!”

Tinh Tinh: “Hú!”

Cá sấu: “Hu! (Hú con mẹ ngươi!”

“Choang~!”

Cá sấu nín thở, giơ một cước lên đạp ngã con tinh tinh.

Tinh Tinh: “…”

Trần Vũ: “…”

Tinh Tinh: “...”

Chương 679: Tình yêu thực sự (3) Chương 679: Tình yêu thực sự (3)

Trần Vũ: "... Anh hùng, đứng lên đi anh hùng!"

Tinh Tinh: "..."

Trần Vũ: "Ngươi lại quên lời thề của chúng ta sao?"

Tinh Tinh: "..."

...

Cách đó vài chục dặm.

Một góc tường thành đổ nát.

Hiệu trưởng Đại học Kinh Thành nhìn chiến trường dị thú ngoài xa, không ngừng kinh hãi..

"Cái này..."

"Đây là huyết hải thâm thù cỡ nào."

"Có thể khiến cho bọn họ đánh nhau ác liệt như vậy..."

Hắn không thể hiểu được.

Kiểu cường độ nội chiến này,so với nhân loại hung tàn hơn nhiều...

"Đại nhân."

Không bao lâu sau, trợ lý nữ toàn thân dính đầy bùn lầy lảo đảo chạy tới, đầu tiên là liếc mắt ra mặt biển theo tầm nhìn hiệu trưởng Đại học Kinh Thành, sau đó nhanh chóng báo cáo: "Đã thống kê thương vong xong."

"Thế nào?"

"Sau đợt sóng đó, tổng cộng có hai người chết, ba người mất tích

và bảy người bị thương nặng.”

“Thật may.” Hiệu trưởng Kinh thở phào nhẹ nhõm: “Thương vong không nhiều.”

“Đúng vậy.” Trợ lý nữ gật đầu: “Các võ giả cấp 8 viện trợ võ pháp không gian rất kịp thời. Nhưng không thể bao phủ toàn bộ.”

“Chuyện này cũng không làm gì được. Lực lượng cấp 8 của chúng ta có hạn.” Hiệu trưởng khoát tay, kiễng chân, nhìn bờ biển, nói: “Xe ma không còn nhiều thú triều có thể xông lên.”

“Đúng vậy.” Trợ lý nữ vội vàng lấy máy tính bảng ra, thao tác vài lần, mở ra một phần văn kiện điện tử: “Căn cứ vào tư liệu quét radar của tổ đo lường, số lượng dị thú sống sót dưới đáy biển chỉ còn lại khoảng bảy phần trăm tổng sản lượng đỉnh cao.”

“Những con còn lại… đều đã chết?”

“Đúng vậy. Đều chết dưới nội chiến dị thú cấp 9.”

“Uy lực cấp 9.” Hiệu trưởng Kinh Đại nheo mắt: “Thật khó tưởng tượng.”

“Nếu như nhân loại chúng ta cũng có võ giả cấp 9 mạnh như vậy thì tốt rồi.” Trợ lý nữ liếm môi: “Có hi vọng nhất hẳn là Bát Hoang Dịch.”

“Vậy cho dù trưởng thành, cuối cùng cũng chỉ có một người.” Hiệu trưởng thở dài: “Chủng tộc nhân loại lớn như vậy, ngoại trừ Bát Hoang Dịch lại không còn một ai có hi vọng đối kháng dị thú cấp 9… Thật bi ai.”

Trợ lý nữ bị lây nhiễm cảm xúc, sau một lúc trầm mặc theo hiệu trưởng Đại học Kinh Kinh, cô nói sang chuyện khác: “Đại nhân, hiện tại tường thành đều đã sụp đổ, chúng ta có cần nhanh chóng lui về sau, thành lập tuyến phòng ngự một lần nữa không?”

Hiệu trưởng trầm ngâm một lát, hỏi: “Còn bao lâu nữa Vị đại nhân Mikami Nhật Quốc kia mới tới?”

“Một tiếng nữa.”

“Vậy thì không cần thiết phải xây dựng lại phòng tuyến. Tổng cổng chỉ còn lại có bảy phần trăm, chúng ta có thể giết được. Đóng quân ở chỗ là được.”

Nói xong, hiệu trưởng bộc phát kình khí, hô vang: “Toàn thể, lấy ta làm trung tâm tập hợp!”

Dứt lời, các võ giả thi nhau ập đến.

Cơ bản đã giải quyết được uy hiếp của thú triều,.

Trọng điểm kế tiếp chỉ còn chống lại sóng biển xung kích.

Nếu như tất cả mọi người tụ tập theo cấp thành một chỗ, để võ giả cấp 8 chống đỡ vết nứt không gian, có thể dễ dàng cô lập sát thương.

Không cần phải phân tán như vậy nữa.

“Đại nhân…”

Nhìn bốn phía xung quanh, càng lúc càng có nhiều võ giả tập trung lại, hai mắt trợ lý nữ mơ hồ lóe lên ánh sáng: “Chúng ta… bây giờ có được xem như là thắng lợi không?”

Nghe vậy, hiệu trưởng Đại học Kinh Thành trầm ngâm thật lâu, giọng điệu yếu ớt: “Nếu như một trong hai dị thú cấp 9 kia có một dị thú chết, dị thù còn lại sắp chết thì… coi như là thắng lợi thực sự…”

...

Trên đại dương mênh mông.

Cuồng phong, mây đen tích tụ.

Giữa đám mây đen và đại dương, có một con tinh tinh, đang “bay” trong đau đớn.

“Quá ác độc.”

Trần Vũ tặc lưỡi, vỗ vỗ đầu cá sấu: “Tất cả đều bị đánh tả tơi.”

“Hú…” Tinh Tinh nghẹn ngào, cố gắng di chuyển thân hình khổng lồ, muốn bò về khe nứt hư không.

“Bính Bính.” Trần Vũ hô to: “Ngươi lại muốn bỏ rơi ta sao.”

Tinh tinh không hề nhúc nhích.

Tuy rằng, giờ phút này sự yêu thích của nó đối Trần Vũ độ tăng vọt đến mức tối đa.

Nhưng dưới sự sống chết, nó vẫn đưa ra lựa chọn sinh tồn.

“Bánh Bính, ngươi biết không, lần này ngươi đi, chúng ta sẽ không gặp lại nhau nữa.”

Tinh tinh tiếp tục bò.

Trần Vũ bổ sung.

“…” Một đôi tai bị xé rách của Tinh Tinh run rẩy, dừng lại một lát, nó vẫn bò về phía hư không.

Trần Vũ thất vọng, im lặng một lát, đột nhiên mở miệng: “Ngươi không yêu ta.”

Tinh Tinh không cam lòng quay đầu lại, rống giận: “Hú ú ú! (Ta đã thành cái dạng này, còn không yêu ngươi?)

“Đây không phải yêu.” Trần Vũ lui về phía sau một bước, chậm rãi lắc đầu: “Pháp Hải, ngươi không hiểu tình yêu.”

“Hú!”

“… Ôi.” Chẳng biết tại sao, đỉnh đầu cá sấu mơ hồ biến thành màu xanh lá cây.

“Tình yêu chân chính, chưa bao giờ là ở bên nhau trọn đời, cũng không phải là chiếm hữu ích kỷ.” Trong mắt Trần Vũ lóe lên ánh sáng riêng tư: “Lỗ Tấn tiên sinh từng nói, tình yêu chân chính, là Titanic.”

Tinh Tinh: “…”

Trần Vũ: “Là khoảnh khắc ngắn ngủi cùng nhau.

Tinh Tinh: “...”

Trần Vũ: “Là dâng hiến và hy sinh.”

Tinh Tinh: “...”

Chương 680: Lời nguyền biến mất (1)
Chương 680: Lời nguyền biến mất (1)

Trần Vũ: “Nói trắng ra, ngươi phải chết mới gọi là tình yêu.”

Tinh Tinh: “...”

[Độ yêu thích của “Bính Bính” – 95]

[Độ yêu thích của “Bính Bính” +]

[Độ yêu thích +40]

[+0]

Tinh tinh không lông nhìn chằm chằm Trần Vũ, độ yêu thích hạ thấp thật vất vả được lấp đầy lại một lần nữa, nó nhịn không được chống hai tay xuống đáy biển, chậm rãi đứng lên.

“Dũng Dã!”

Trần Vũ hưng phấn, giơ cao hai tay: “Ngươi chính là đại anh hùng của ta!”

“Hú ú!” Tinh tinh bộc phát tiềm năng sinh mệnh, gào thét đấm ngực: “Hú!”

“Ngươi có thể.” Trần Vũ nắm chặt hia tay, rít gào.

“Vì tuổi trẻ không hối hận của chúng ta!”

“Vì những năm tháng huy hoàng của chúng ta!”

“Vì thời gian dễ dàng trôi qua của chúng ta!”

“Vì tình yêu của chúng ta!”

“Vì bộ lạc!”

“Giết!”

Tinh Tinh: “Hú! (giết!)

“Ầm ầm ầm…”

Tinh tinh phun ra từng ngụm từng ngụm máu, nhảy vọt tới, dữ tợn giết đến chỗ cá sấu.

Toàn thân cá sấu cũng đầy vết thương.

Nhưng, nó vẫn cũng có người cần phải bảo vệ!

Cảm nhận sức nặng của “nam thần” trên đỉnh đầu, trong lòng cá sấu ấm áp, ánh mắt lạnh lùng, chờ đợi đối phương tấn công.

“Ong…”

Cũng đúng lúc này, ngọn lửa trắng vây quanh Trần Vũ biến mất.

Nhắm mắt lại, lập tức trở về vị trí cũ.

“Bùm!”

Hai dị thú hung hãn va chạm vào nhau, điên cuồng triền đấu.

Còn Trần Vũ thì hai mắt xuất thần.

Giống như từ bỏ mục tiêu sống, lúng túng ngồi xổm xuống.

“Ta…”

“mẹ kiếp…”

“ở với hai con dị thú…”

“diễn tình tay ba?”

...

“Ầm ầm…”

Cùng với tiếng nổ cuối cùng rung chuyển trái đất.

Tinh tinh không lông bị ném xuống đất lần thứ sáu.

Nhưng lần này không giống những lần trước, trong nháy mắt tinh tinh ngã xuống đất cũng kéo theo cá sấu ngã chung.

“Hú!”

“Hu hu!”

Tình địch ôm nhau, không chết cũng bị thương.

Hai dị thú cấp 9 lập tức dùng phương thức càng thảm thiết đẫm máu hơn chém giết lẫn nhau.

Móng vuốt, hàm răng, đầu lâu, hoa máu…

Cả đại dương dường như bị cuốn vào chấn động.

“Rầm!”

“Ầm ầm ầm…”

Thời gian, từng giây từng phút trôi qua.

Không biết qua bao lâu, sức lực giãy giụa của tinh tinh càng lúc càng yếu ớt, cuối cùng, không nhúc nhích nữa.

“Hu hu…”

Còn cá sấu cũng kiệt sức ghé vào trên người tinh tinh, thở dốc từng hơi.

Cho đến khi chức năng trọng thương cận tử hơi khôi phục, nó mới mỏi mệt giơ vuốt, muốn vuốt ve thân thể xinh đẹp của “người yêu”.

“Hu hu?”

Sờ đi sờ lại, cá sấu sửng sốt, mãnh liệy quay đầu: “Hu hu?”

“Hu hu?”

“Hu hu hu!”

…

“Hu con mẹ ngươi nè. Lão tử đã sớm chuồn rồi.”

Sâu dưới đáy biển.

Trần Vũ nghe được âm thanh phía trên truyền, tại chỗ “ọc ọc” một hồi, hoàn toàn chôn cở thể mình vào trong bùn cát.

Chỉ lộ ra hai con mắt, một đôi tai, và một cái ót…

Cấp 9 cận tử vẫn là cấp 9.

Không phải là thứ Trần Vũ hắn bây giờ có thể đối phó.

Hôm nay “tình địch” của cá sấu biến mất, một khi bị cá sấu quấn lấy, hắn cảm giác mình tuyệt đối sẽ bị chịch chết.

“Hít.”

Liên tưởng đến thứ kia của cá sấu, Trần Vũ bất giác rùng mình: “Khủng bố như vậy, khủng bố như vậy…”

“Hu hu hu~”

Chẳng mấy chốc, trong đại dương lại vang lên tiếng hú của cá sấu.

Trong tiếng kêu, xen lẫn sầu bi, mờ mịt, uất ức, bi thương, cùng với một tia xấu hổ và phẫn nộ.

Khiến Trần Vũ tự nhiên hồi tưởng lại một loạt hành vi vừa rồi, xấu hổ đến mức hận không thể chôn mình xuống hố.

“Ồ.”

“Ta đã bị chôn xuống hố rồi.”

“…”

“Nai xừ.”

“Sẽ không có ai trên thế giới nhìn thấy ta.”

“Hãy để ta chết dưới đáy biển đi…”

Mặt biển, bờ.

Đông đảo võ giả đứng đầu là hiệu trưởng Đại học Kinh Thành cầm đầu đanh nhìn cá sấu nhìn bơi tới bơi lui ngoài khơi, ngơ ngác nhìn nhau.

“Nó… ừm.” Trợ lý nữ chần chừ, nhỏ giọng hỏi: “Nó bị sao vậy?”

“Nó đang khóc.” Hiệu trưởng Đại học Kinh Thành nheo mắt: “Ta nghe ra được.”

“Sao lại khóc?”

“Hình như đau buồn vì cái chết của đồng đội.” Một võ giả giơ tay lên.

“Vấn đề là… đồng bạn kia không phải bị nó giết chết à?”

“Hẳn là nó đang tìm thứ gì đó.” Hiệu trưởng Đại học Kinh Thành vươn tay: “Sương mù biển tan hết rồi, lấy kính viễn vọng ra đây.”

“Vâng.”

Không bao lâu, một vị võ giả cao giai cầm kính viễn vọng đi tới, đứng trước người hiệu trưởng, kẹp lấy kính viễn vọng cẩn thận quan sát.

Hiệu trưởng Đại học Kinh đại “...”

“Bốp!”

“Là nhờ ngươi đưa kính viễn vọng cho ta!”

Một cái tát đánh ngã đối phương, hiệu trưởng Đại học Kinh Thành tiến lên một bước, tự mình quan sát.

“Ừm…”

“Đúng vậy.”

“Nó thực sự đang tìm kiếm thứ gì đó.”

Ngẩng đầu, nắm chặt ống kính, hắn lâm vào trầm tư.

Đám võ giả xung quanh cũng không dám mở miệng.

Cảnh tượng dần dần yên tĩnh.

Chỉ còn lại tiếng sóng vỗ và cá sấu đang bơi.

“Đại nhân?”

Trợ lý nữ thăm dò hỏi: “Hay là… chúng ta lái mấy chiếc máy bay không người lái qua?”

“Không được!”

Hiệu trưởng Đại học Kinh Thành lập tức phản đối: “Dị thú cao giai, có tư duy riêng, trí tuệ cũng không thấp. Lúc này tâm tình của nó rất không ổn định, nếu chúng ta quấy nhiễu đến nó, e là có thể khiến nó giận chó đánh mèo lên chúng ta.”

Chương 681: Lời nguyền biến mất (2)
Chương 681: Lời nguyền biến mất (2)

“Hiểu rồi.” Trợ lý nữ gật đầu, lui về phía sau nửa bước: “Vậy bây giờ chúng ta chờ.”

“Đúng. Có thể cho võ giả cấp thấp và trung giai lui về. Đối mặt với cấp 9, tác dụng của bọn họ không lớn. Nơi này chỉ lưu lại võ giả cấp 7 trở lên.”

“Vâng.”

“Còn nữa.” Hiệu trưởng Đại học Kinh Thành quay đầu, nghiêm túc dặn dò: “Ngàn vạn lần chú ý im lặng.”

“Vâng.”

Thời chiến, quân lệnh như núi.

Không tới một lát, nhận được mệnh lệnh các võ giả, liền tự động rời đi.

Chậm rãi rời khỏi chiến trường.

“…Không thể tin được.”

Trong đám người, Trương Yến Yến mặt xám mày tro vẻ mặt cứng ngắc: “Chúng ta, không ngờ sống để mà đi xuống tường thành.”

Những vỏ giã phần lớn xung quanh vẻ mặt dại ra.

“Thực ra, trên chiến trường Kinh Thành chúng ta cũng sống sót một lần.” Từ Nhược đỡ Trương Thiết bị gãy chân, mở miệng nói.

“Không giống.” Trương Yến Yến lắc đầu: “Kinh Thành là chạy trối chết. Ở đây là…”

Giọng nói của cô đột nhiên dừng lại, sau khi suy tư một lát, cô nhìn Trương Thiết: “Thiết ca, chúng ta… “thắng lợi” rồi sao?”

Giọng cô có chút hoảng hốt.

Bởi vì từ xưa đến nay hai chữ "thắng lợi", không được dùng để hình dung thú triều…

"Thắng lợi…"

Suy nghĩ của Trương Thiết cũng rơi vào hỗn loạn.

'Chúng ta thắng rồi?'

'Thắng Thú Triều?'

'Thật sao?'

Trương Thiết dừng bước, quay đầu lại, ngắm nhìn đại dương rực rỡ dưới ánh mặt trời ban trưa, thật lâu không nói nên lời.

"Thắng lợi…"

Lau đi vết bẩn không tồn tại trên mặt, Trương Thiết nhìn Trương Yến Yến: "Ít nhất tạm thời là thắng lợi. Một dị thú cấp 9 trọng thương, tầng trên có năng lực áp chế."

"...Ta cảm thấy hình như mình đang mơ."

Trương Thiết lắc đầu: "Dị thú nội chiến mà thôi. Nhân loại trước mắt vẫn không có năng lực chống cự thú triều. Lần sau sẽ không may mắn như vậy."

"Không." Trương Yến Yến suy nghĩ lại, nghiêm túc nói: "Đối với toàn nhân loại mà nói, chỉ cần thắng qua một lần!"

Nghe vậy, Trương Thiết lập tức phản ứng lại, cả người nổi da gà: "Nhận thức hình thái!"

"Đúng! Chính là nhận thức hình thái!"

"Thời đại của toàn nhân loại, sắp tới…"

...

"Xoẹt xoẹt xoẹt…"

“Đến rồi!”

Theo tiếng cánh quạt đinh tai nổ vang, một chiếc máy bay vận tải cỡ lớn chậm rãi hạ cánh, dừng cách tường thành phế tích không tới hai mét giữa không trung.

“Cấp 9 tới rồi.” Hiệu trưởng Đại học Kinh Thành rùng mình, phất tay: “Mau đi nghênh đón.”

“Vâng.”

Trợ lý nữ gật đầu, vội vàng mang theo một nhóm cao tầng cấp 8 tiến lên, đôi mặt với ” áp suất gió từ cánh quạt “nặng nề”, ngẩng đầu chờ đợi.

“Két…”

Một lát sau.

Cửa khoang máy bay vận tải mở ra.

Một người mặc ngự thần bào màu trắng nữ tính xuất hiện trước mặt mọi người.

…Mikami!

“Ma Đô…”

Mikami tiến về phía trước một bước, giẫm lên bậc thang trên máy bay vận tải, cũng không lập tức đi xuống, mà là quay đầu nhìn về biển khơi ngoài xa.

Chỉ thấy một con đại dị thú hình dạng như cá sấu, đang bơi tới bơi lui trên mặt biển, thỉnh thoảng phát ra tiếng gào thét không linh.

“Là thật.”

“Thú triều thật sự bị diệt…”

Đôi mắt trắng tinh khiết thất thần.

Lúc này, Mikami dường như nhìn thấy hai bức tranh.

Một trong số đó là cá sấu.

Một bức còn lại là Ma Đô bị phá nát.

Cả hai cùng hô vang, không ngừng xé rách tinh thần của cô ta…

“Ừm.”

Một lát sau, Mikami rên lên một tiếng, thống khổ che kín trán.

“Đại nhân!”

Võ giả đứng hầu phía sau cabin giật mình, lập tức đưa tay đỡ lấy: “Đại nhân ngài không sao chứ?”

“...Không sao.”

Mikami nhắm hai mắt lại, cố gắng bình phục đau đớn: “Ta muốn đi xuống.”

“Ngài cẩn thận…”

Mikami không trả lời, nhắm mắt nhảy nhót, nhẹ nhàng rơi xuống trước mặt trợ lý nữ.

“Chào mừng!” trợ lý nữ hét lên.

“Xoẹt…”

Các võ giả phía sau đồng loạt thực hiện động tác.

“Cảm ơn.”

Mikami mở to mắt, gật đầu đáp lễ, vừa muốn cất bước thì loạng choạng mấy lần vì cơn hoáng váng, nhịn không được nôn khan.

“Đại nhân Mikami, ngài bị… say máy bay hả?” Trợ lý nữ thử hỏi.

Mikami: “...”

“Đừng nói lung tung.” Người phụ nữa lớn tuổi bên cạnh nhíu mày: “Sao võ giả lại say máy bay được. Nói không chừng là do mang thai đi.”

Mikami: “...”

“Mang thai cũng tạm được.” Một võ giả khác lớn tiếng thô lỗ: “Cái này cũng quá thái quá. Nói không chừng chỉ là hóa trị sau khi điều trị ung thư.”

Mikami: “...”

“À.” Người phụ nữ lớn tuổi giật mình: “Đại nhân, ngài phải chú ý thân thể, đừng chết. Nhân loại chúng ta chỉ còn lại một võ giả cấp 9 làngài thôi.”

Người phụ nữ lớn tuổi cố ý nhận mạnh vào hai chữ “cấp 9”.

“Cảm ơn đã quan tâm.” Mikami khẽ cắn môi.

Cô ta biết.

Những võ giả cao giai của Ma Đô này đang ra oai phủ đầu với mình.

Bởi vì “dự đoán” của cô ta quả thật xuất hiện sai lầm.

Hoa Hạ, thậm chí toàn thế giới võ đạo giới đều không thể không oán hận.

Phải biết rằng trong chiến dịch Kinh Thành lúc trước… Cô ta chắc chắn Kinh Thành tất nhiên diệt tuyệt nên mới không đi trợ giúp…

Trừ phi “tiên đoán” này có thể vĩnh viễn chính xác một trăm phần trăm.

Nếu không chỉ cần có một lần sai lầm, “tiên đoán” này không còn xác định được.

Chương 682: Lời nguyền biến mất (3)
Chương 682: Lời nguyền biến mất (3)

Bởi vì một loại "không xác định" tiên đoán, dẫn đến gián tiếp "hại chết" một tên võ giả cấp 9, vô luận như thế nào cũng xóa không hết tội lỗi của người đó.

Toàn nhân loại có mấy tỷ người, nhưng mấy chục năm Võ Đạo giới phát triển, cuối cùng cũng chỉ có hai vị cấp 9 mà thôi…

"…"

Ý nghĩ đến đây, Mikami xoay người, khẽ cúi đầu: "Thật xin lỗi."

"Mi… Mikami đại nhân, ngài nói gì vậy?" Trợ lý nữ cười mỉa, len lén quay đầu lại trừng mọi người một cái, ân cần dẫn đường: "Hiệu trưởng của chúng ta ở bên kia chờ ngài. Mời."

"Được."

Hai người một trước một sau.

Cô được đông đảo vây quanh dẫn tới trước người hiệu trưởng Đại học Kinh Thành.

"Chào ngài."

Hiệu trưởng Đại học Kinh Thành bước nhanh về phía trước, nhiệt tình cầm tay Mikami: "Đường xa mệt nhọc, vất vả cực khổ."

"Ngài quá khách khí. Chúng ta đi thẳng vào vấn đề chính đi."

"Tốt." Hiệu trưởng Đại học Kinh Thành gật đầu, cũng không dong dài khách sáo nữa, xoay người chỉ mặt biển: "Tổng cộng hai dị thú cấp 9, trong đó một con đã gần chết, vừa trốn qua khe hở hư không. Trước mắt chỉ còn nó trong trạng thái trọng thương."

"Bơi suốt à?" Mikami hỏi.

"Ừ, bơi nửa tiếng rồi."

“Tại sao chúng lại đánh nhau?”

“Không rõ.” Hiệu trưởng Đại học Kinh Thành nheo hai mắt lại: “Nhóm nghiên cứu vẫn đang phân tích. Nhưng đến bây giờ vẫn không thể đưa ra kết quả chính xác là gì. Vẫn cần thu thập thêm thông tin.”

“Ta cảm thấy…” Mikami nhận ống nhòm hiệu trưởng đưa tới, nghiêm túc quan sát một lúc lâu: “Nó giống như đang tìm cái gì đó.”

“Ừm, ta cũng nghĩ vậy.”

“Có lẽ, cuộc chiến giữa chúng là vì đang tranh đoạt thứ kia.”

“Ừm, ta cũng nghĩ vậy.”

“Nếu như chúng ta cũng có thể tìm được vật kia, nói không chừng có thể gián tiếp điều khiển dị thú 9 cấp!”

“Ừm, ta cũng nghĩ vậy.”

Mikami: “… Có video nội đấu lúc trước của chúng không? Để ta xem thử. Nói không chừng có thể phát hiện cái gì.”

“Có.” Hiệu trưởng Đại học Kinh Thành ngoắc tay, ra hiệu cho cấp dưới đưa máy quay tốc độ khung hình cao cho Mikami xem: “Ít nhất mười góc quay một lúc, còn có góc máy bay không người lái trên cao. Nhưng chúng đánh quá mạnh, sương mù biển gần đó dày đặc, không quay được nhiều nội dung hiệu quả.”

Mikami tiếp nhận máy quay, không trả lời, chỉ nghiêm túc nhanh chóng bấm vào video, xem lại từ đầu.

Không bỏ lỡ một phút giây nào.

Bao gồm cả Hiệu trưởng Đại học Kinh Thành và những võ giả Ma Đô còn lại đều trầm tĩnh lại, yên lặng chờ đợi.

Hai giờ sau.

Cá sấu cấp 9 vẫn đang lang thang trên mặt biển.

Mikami đã xem đến cuối cùng.

“Bộp” một tiếng, màn hình khép lại.

“Thế nào?” Hiệu trưởng mở miệng hỏi: “Có phát hiện gì không?”

Mikami nhìn về phía cá sấu phía xa, ánh mắt sâu kín: “Có rất nhiều lần, một bên đã bị đánh bại, nhưng bên kia lại không thừa thắng xông lên.”

“Ta cũng chú ý tới. Sự mâu thuẫn ở điểm này.” Hiệu trưởng nói: “Nếu không hạ tử thủ, vì sao còn đánh nhau kịch liệt như vậy.”

“Có thể là hai con dị thú này, tương đối nói võ đức.” Người phụ nữ lớn tuổi đứng bên cạnh giơ tay lên phát biểu.

“Dị thú không nói võ đức.” Mikami lắc đầu: “Nơi này, nhất định có bí mật.”

“Hu hu hu…”

Lại là một tiếng rên rỉ kéo dài, cá sấu bò trên mặt biển, thống khổ xoay vòng.

“Tiếng kêu này…” Trợ lý nữ trừng mắt nhìn: “Thật đáng thương.”

“Trong chuyện này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Hiệu trưởng Đại học Kinh Thành có vài phần phiền não.

Đứng tại chỗ, Mikami trầm tư một lát, nhắm hai mắt lại.

“Hô.”

Kình khí, chậm rãi bốc lên.

Cô một lần nữa nhìn thấy hình ảnh tương lai…

Vẫn là một Ma Đô diệt vong.

“Không được.”

Mở mắt, Mikami cắn chặt môi.

“Ngài vừa rồi lại biết trước rồi sao?” Hiệu trưởng hỏi.

“Tiên đoán thất bại.” Mikami quay đầu đối diện với Hiệu trưởng Đại học Kinh Thành Đại: “Lịch sử đã thay đổi. Nhưng dự báo của ta vĩnh viễn đã dừng lại ở dòng thời gian trước kia.”

“Nói cách khác, ngươi về sau cũng không thể tiên đoán?”

“... Ừm. Có biết trước nữa, cũng không có ý nghĩa.”

Hiệu trưởng Đại học Kinh Thành há mồm, muốn nói cái gì, nhưng lời đến bên miệng, lại thay đổi: “Vậy bây giờ chúng ta làm sao đây? Giải quyết con dị thú cấp 9 kia hay sao? Nó đang trọng thương, đối với ngài mà nói rất dễ dàng đối phó nhỉ.”

“Đúng vậy, nhưng chúng ta không vội. Trước hết ta muốn nhìn xem con dị thú 9 kia rốt cuộc muốn làm gì.”

“Được.”

Cuộc trò chuyện kết thúc tại đây.

Mọi người dừng bên bờ biển, bắt đầu chờ đợi dài dằng dặc.

Một giờ.

Năm giờ.

Mười giờ…

Mây đen tan đi, mặt trăng nhô lên.

Trời, dần tối.

Một giờ.

Năm giờ.

Mười giờ…

Ánh trăng ảm đạm, ánh mặt trời mới xuất hiện.

Trời, lại dần dần sáng lên.

Ngoại trừ cá sấu không ngừng bơi lội trên mặt biển trung tâm, vô luận mọi người trên bờ, hay là Trần Vũ dưới đáy biển đều không có bất kỳ hành động gì.

Các võ giả đang quan sát.

Mà Trần Vũ là phòng ngừa bị quan sát.

Hắn luôn cảm thấy tiếng kêu của cá sấu dường như có chức năng "phản xạ sóng âm" nhất định.

Chương 683: Hồi sinh Bát Hoang Diêu (1)
Chương 683: Hồi sinh Bát Hoang Diêu (1)

Một khi tự mình hoạt động, nói không chừng sẽ bị nó bắt…

“Mẹ nó, còn không đi.”

Trần Vũ chậm rãi ngẩng đầu, nhìn bóng đen bất động trên mặt biển xa xa, đáy lòng chửi rủa không ngừng.

“Móa! Động một chút là vương bát!”

“Dù sao ta cũng có thể sống trong nước.”

“Xem hai ta ai có thể chịu đựng…”

Một lần nữa cúi đầu, hắn lại mắng chửi võ giả Ma Đô trong lòng.

“Một con cá gần chết, còn không động thủ, chờ con tiếp theo à?”

Tiểu Diêu bên kia vẫn đang chờ ta sống lại mẹ nó…

[JFF #.^ tại **GS-]

Đúng lúc này, bên trong hai tai Trần Vũ, đột nhiên vang lên tiếng điện tử máy móc quen thuộc.

[Cảnh báo!]

[“Giới hạn thời gian” của lời nguyền căm ghét của thế giới kết thúc.]

[Xin hãy rời khỏi thế giới hiện tại.]

[“Giới hạn thời gian” kết thúc, lời nguyền sẽ biến mất.]

[Xin hãy rời khỏi thế giới hiện tại…]

“Bùm!”

Khoảnh khắc âm thanh điện tử rơi xuống, trên mặt biển lập tức

phát sinh dị biến!

...

“Bùm!”

Một tiếng nổ lớn, nước biển sôi trào.

Con cá sấu bị thương nặng, trong cơn giận dữ tột độ nó nhảy bổ lên không trung.

“Ầm.”

Lại nặng nề nện xuống mặt biển, tạo thành một cơn sóng cao bốn trăm mét.

“Hu hu hu…”

Cá sấu rướn cái cổ đầy máu, ngửa mặt lên trời thét dài, nó tức muốn nổ tung phổi.

Tiếp theo, nó tăng nhanh tốc độ bơi, cẩn thận tìm kiếm hai vòng nhưng vẫn không phát hiện bóng dáng của Trần Vũ đâu, bèn như hung thần ác sát phóng tới bờ biển.

“Tất cả lùi lại!”

Hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh rùng mình, lập tức bộc phát kình khí sẵn sàng đón địch.

Vẻ mặt Mikami nghiêm túc: “Hình như nó đang tức giận. Ngươi cũng lui về phía sau đi.”

Hiệu trưởng: “Được.”

Hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh gật đầu một cái, lập tức rút lùi về đằng sau, trong nháy mắt chạy xa mấy ngàn mét.

Chỉ để lại một mình Mikami thừa nhận lưỡi đao của dị thú cấp 9.

“Hu hu…”

Nghe tiếng cá sấu gầm rú xen lẫn phẫn nộ, phẫn nộ và phẫn nộ,

Mikami chậm rãi mở hai tay ra, nhắm hai mắt lại.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Các võ giả đang rút lui ồ ạt dừng lại, kinh hãi quay đầu.

Đó là sự rộng lớn như thế nào…

Cả vùng trời đất, trong nháy mắt dường như bị kình khí nồng đậm lấp đầy!

Mọi người thậm chí có cảm giác như tiến vào [dị cảnh núi Lola].

Dù không làm gì nhưng tu vi kình khí sẽ theo hô hấp không ngừng dâng lên.

“Làm sao… làm sao có thể…”

Mặt mày trợ lý nữ dại ra, khó có thể tin vỗ vỗ hai má mình: “Số lượng cấp kình khí này…”

“Đây không thể nào là sức mạnh của một mình cô ta.” Người phụ nữ lớn tuổi đứng một bên híp mắt lại thành một đường thẳng: “Đừng nói cô ta chỉ là một võ giả cấp 9. Cho dù mười hay vài chục võ giả cấp 9 cũng không chưa chắc có khả năng lấp đầy kình khí trong không gian rộng lớn thế này.”

“Không sai.” Một vị võ giả cấp 8 khác nặng nề gật đầu: “Cô ta chắc chắn đã dùng phương thức nào đó để trục lợi…”

Dưới sự bàn tán của mọi người.

Mikami mở hai mắt thuần trắng, hai tay khép lại hợp thành hình dạng kỳ dị, kình khí mênh mông như khói chợt bành trướng!

“Võ pháp… thời hoãn.”

“Fufu…”

Nương theo tiếng kêu quỷ dị, nửa sau không gian của dị thú cấp 9 lập tức biến thành màu xanh nhạt!

Trong không gian xanh nhạt đó, chuyển động của bọt sóng, dòng

chảy của không khí, thân thể của cá sấu… Hết thảy mọi thứ đều trở nên chậm chạp.

Giống như bị tua chậm lại nhiều lần…

“Xoẹt!”

Thời hạn của kỹ năng “thời hoãn” chỉ là một phần mười giây ngắn ngủi.

Nhưng chính cái một phần mười giây này, khiến lưu tốc thời gian ở hai nên trở nên khác biệt, dẫn đến cơ thể cá sấu khổng lồ bị xé toạt ra một lỗ lớn.

Máu, nội tạng, mỡ… chảy ra, nhuộm đỏ đại dương.

“Hu hu!”

Cá sấu ngửa đầu, thê lương tru lên.

Còn Mikami thì giằng co tại chỗ, hai tay run rẩy, hô hấp từng hơi sâu, bình phục kình khí xao động không gian xung quanh.

“Làm cho thời gian chậm lại…” Đồng tử Hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh không ngừng co rút: “Sức mạnh của ma quỷ…”

“Đối với cấp 9, sát thương không gian là miễn dịch.” Người phụ nữ già nuốt nước bọt một cách khó khăn: “Có vẻ như thời gian là “ưu tiên” cao hơn không gian.”

“Đây là thực lực cấp 9 à.” Trợ lý nữ vẫn ở trong trạng thái ngây người…

Sau một tiếng kêu đau đớn ngắn ngủi.

Cá sấu càng phát giận dữ, hai mắt đỏ tươi lóe lên quang mang cừu hận, lần nữa một nữa nhảy chồm lên lên trời cao, nhắm thẳng vào Mikami lao tới.

Võ pháp “thời hoãn” dường như thuộc về kỹ năng R, thời gian hồi quá dài. Mikami không lựa chọn tiếp tục cho đối phương một “thời hoãn”, mà bay lên trời cao, tay không chiến đấu với đối phương.

Một quyền, một cước, đều sẽ dẫn tới dị tượng trên cao, cuồng phong gào thét liên tục.

Thấy vậy, các võ giả Ma Đô đồng loạt lui về phía sau, kéo xa khoảng cách với chiến trường.

Cùng lúc đó.

Dưới đáy biển.

Trần Vũ nhắm vào một phương hướng, cố gắng xuyên qua bùn cát.

“Ọc ọc…”

“Ọc ọc…”

Chương 684: Hồi sinh Bát Hoang Diêu (2)
Chương 684: Hồi sinh Bát Hoang Diêu (2)

Không lâu sau, Trần Vũ đã chạy được mấy ngàn mét.

“Thì ra là thế.”

Trần Vũ vừa lủi, vừa suy tư: “Cái nguyền rủa ác tính kia, chờ sau khi thời hạn kết thúc, sinh linh vốn bị nó ảnh hưởng sẽ khôi phục.”

“Ừ.”

“May mà trốn sớm…”

Quay đầu lại, hắn cuối cùng liếc mắt nhìn chiến trường “loạn gặp bát thất”, hơi nâng người, tăng nhanh tốc độ thoát đi.

Càng chạy, tốc độ càng nhanh.

Cho đến khi cảm giác dị thú sẽ không đuổi tới, hắn lao lên mặt nước biển, hai chân như bay chạy băng băng trên mặt biển, rất nhanh.

Tiểu Diêu.

Trần Vũ cúi đầu, sờ ba lô tùy thân mang theo, ánh mắt lấp lánh: “Ta muốn đi hồi sinh ngươi.”

“Chờ ta…”

…

“Rầm!”

Trời sập đất nứt.

Biển động núi rung!

Nương theo tiếng vang thật lớn cuối cùng đủ để làm thủng màng

nhĩ, dị thú cấp 9: cá sấu, từ trên cao rơi xuống, đập mạnh xuống bờ biển.

Để lại một vết lõm sâu.

“Bùm.”

Tiếp theo, Mikami nhảy tới bên cạnh hố, sắc mặt bình tĩnh quan sát đáy hố.

Một lát sau, giơ tay ra hiệu “OK” với các võ giả đang quan chiến trường ở xa.

“...”

“... Bùm!”

Sau giây phút trầm mặc ngắn ngủi, chúng võ giả chợt sôi trào!

Cũng không đợi hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh ra lệnh, ai nấy đều chạy như điên đến bên cạnh hố, dâng trào nhìn xuống đáy hố, vui mừng khôn sao kể xiết.

“Đại… đại nhân.” Trợ lý nữ ghé vào bên cạnh hố, cẩn thận quan sát con cá sấu không nhúc nhích, ngẩng đầu hỏi: “Nó… chết chưa?”

“Ừ.” Mikami gật đầu: “Chết rồi.”

Chúng võ giả nhìn nhau, cũng không biết biểu đạt cảm xúc mãnh liệt trong lòng như thế nào.

Đây là lần đầu tiên trong lịch sử nhân loại tiêu diệt dị thú cấp 9!

Hoàn toàn xứng đáng là một chiến thắng mang tính bước ngoặt.

“Mikami các hạ.” Hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh bước chân trầm ổn, là người cuối cùng đi tới, bắt tay Mikami: “Vất vả rồi.”

“Chống lại dị thú là trách nhiệm của mỗi một người, có vất vả chi. Huống chi, nó còn bị trọng thương.”

“Đánh chết dị thú cấp 9, bất luận là công hay tư, tiếng “vất vả”

này ngươi hoàn toàn xứng đáng. Về phần đánh chết dị thú cấp 9 toàn thịnh… Mặc cho ai cũng không làm được."

Mikami khẽ cúi đầu: "Chuyện hai dị thú nội đấu quá cổ quái. Ta hy vọng quý quốc có thể mang mang cỗ thi thể dị thú cấp 9 này về, tiến hành phân tích cùng nghiên cứu."

"Đây là tự nhiên." Hiệu trưởng gật đầu, xoay người phất tay: "Người đâu, đưa thi thể về Ma Đô, điều động nhân viên tạo thành mấy tiểu đội, điều tra một chút. Đừng quên điều tra dưới biển."

"Rõ." Trong đám người, mấy vị võ giả đứng ra, gật đầu đáp ứng.

…

Ma Đô, đại sảnh văn phòng.

Sau khi sắp xếp nghỉ ngơi cho Mikami và nhân viên đồng hành của Nhật Quốc, hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh tổ chức một cuộc hội nghị với tất cả lãnh đạo cao cấp trước buổi tối.

Ngoại trừ một nhóm đại lão cấ 8 p bên ngoài, Bát Hoang Dịch cũng đặc biệt tham dự.

Bởi vì thời gian cấp bách, mọi người còn chưa kịp tắm rửa cơ thể và thay đổi quần áo, ai ai cũng là một thân bụi đất cùng vết máu, đứng thẳng tắp, lẳng lặng nhìn hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh trên bục giảng.

Khoảng năm phút sau.

Chờ đợi toàn bộ các bộ viên tụ tập, hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh vỗ vỗ bụi bặm trên vai, bình tĩnh mở miệng: "Các đồng chí."

Tiếng nói vừa dứt, tinh thần chúng võ giả lạnh lẽo thấu xương, đồng loạt tập trung lực chú ý.

"…"

hiệu trưởng mở to hai mắt, trầm mặc, chậm rãi quay đầu, nhìn vào mắt từng người một, nói: "Các đồng chí, chúng ta… thắng rồi."

Giọng điệu của hắn khi thốt ra hai chữ cuối cùng nhịn không được mang theo một tia run rẩy.

Mọi người có mặt ở đây, sau khi yên tĩnh một lúc lâu, ào ào ôm nhau..

Họ rất bình tĩnh.

Nhưng tận sâu đáy lòng, bọn họ cũng rất điên cuồng.

Chỉ là vật cực tất phản.

Dưới sự dao động tình cảm mãnh liệt đến cực điểm, mọi người quên mất phải phát tiết như thế nào…

Không ở trong hoàn cảnh đó, vĩnh viễn không cách nào hiểu được…chiến thắng thú triều, đối với nhân loại… Nhất là đối với võ giả đến tột cùng ý vị như thế nào.

Đó là sự thỏa mãn công thành danh toại của một doanh nhân, là niềm vui vang danh thiên hạ của nghệ nhân, là chấn động khi tử tù được sống lại, là chiến thắng rực rỡ của quân nhân trong cuộc kháng chiến…

Là một sinh vật thông minh, phản hồi tâm thần cũng “mãnh liệt” nhất.

Trong đám người, trợ lý nữ che mặt, muốn khóc, nhưng làm thế nào cũng không khóc được.

Chiến thắng thú triều…

Đó có phải là một điều đáng để ăn mừng?

Cô nheo mắt lại, suy nghĩ này khiến cô hoảng hốt.

“Nếu như đại nhân Lý Thanh Hải biết hết thảy… thì tốt rồi…”

Mà ở bên cạnh cô là Bát Hoang Dịch vẻ mặt trước sau như một không chút thay đổi.

Tình cảm của hắn bị thiếu hụt, không thể đồng cảm với mọi

người.

Trong mắt hắn, tất cả những người ôm nhau đều giống như những tên hề.

Nhưng hắn biết rõ.

Trong đám người ở đây, chỉ có hắn mới thực sự là thằng hề…

“Bộp bộp”

Chương 685: Hồi sinh Bát Hoang Diêu (3)
Chương 685: Hồi sinh Bát Hoang Diêu (3)

Lúc này, Jill đi lên phía trước, bỏ mũ cao bồi xuống, đội lên đầu Bát Hoang Dịch: “Nhóc con, có cảm tưởng gì không?”

“...Không.”

“Đừng lãnh nhạt như vậy. Đánh thắng thú triều ít nhất cũng phải hào hưng một chút chứ.”

“Cứt tinh tinh.” Bát Hoang Dịch quay đầu nhìn thẳng Jill: “Mùi khác cứt người.”

“...” Nụ cười trên mặt Jill cứng đờ: “Bát Hoang Dịch, ngươi thật sự không đáng yêu chút nào.”

“Không cần phải đáng yêu.”

Bát Hoang Dịch lạnh lùng quay đầu lại, tiếp tục quan sát mọi người trong phòng.

“Nhân loại…”

Bất tri bất giác, hắn yên lặng nắm chặt hai tay.

Các võ giả cao giai có mặt ở đây ăn mừng trong nửa giờ, mới dần dần bình tĩnh lại.

“Bốp.”

Thấy mọi người không lên tiếng nữa, hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh mới vỗ hai tay lên bàn diễn thuyết, quét mắt nhìn khắp phòng họp: “Chúng ta thắng. Tuy rằng chúng ta đều biết thắng lợi này hoàn toàn dựa vào may mắn.”

“Nhưng…” Trong mắt hắn lóe lên tinh quang: “Thắng chính là thắng, sự thật luôn luôn hơn lời hùng biện, đã có “ông trời” giúp chúng ta, chúng ta phải nắm chắc cơ hội này…

Các võ giả bất giác đứng thẳng lưng.

Hiệu trưởng dừng một chút rồi nói tiếp: “Ta biết một số người các ngươi đang lo lắng cái gì. Các ngươi sợ sau khi nhân loại tụ lại một chỗ, một khi thú triều tới, sẽ bị thú triều tận diệt. Nhưng trận thắng lợi này tới quá muộn, chúng ta đã không có thời gian kéo dài.”

“…Cược tất.” Người phụ nữ lớn tuổi sâu kín nói.

“Đúng.” Hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh hạ thấp thân hình, khuôn mặt mơ hồ lộ ra một tia dữ tợn: “Chính là cược tất, hoặc là sống, hoặc là cùng chết.”

“Vậy… chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Hiệu trưởng quay đầu nhìn người vừa phát biểu, ánh mắt sắc bén: “Sắp xếp xuống dưới, liên hệ tất cả chính phủ quốc gia, sáng mai, ta muốn làm một buổi truyền hình trực tiếp.”

“Rõ.”

...

Ma Đô, thắng rồi.

Ma Đô chính thức chiến thắng thú triều…

Khi thời gian trôi qua.

Khi tin tức này lan truyền khắp toàn cầu rộng thông qua internet và truyền thông, thì toàn bộ nhân loại thế giới chấn động như vừa xảy ra động đất cấp 13!

Bất kể già, yếu, phụ nữ, trẻ em.

Phản ứng đầu tiên của mọi người khi nghe tin tức này là vô lý.

Phản ứng thứ hai khi nhìn thấy bức ảnh là nghi ngờ.

Phản ứng thứ ba sau khi xem video và báo cáo thực tế được lan truyền rộng rãi là kinh hãi.

Cho đến khi từng người phụ trách chính phủ của các quốc gia đứng ra, chính thức tuyên bố tin tức khiến lòng người phấn chấn này thì mọi người mới tin tưởng rằng: Ma Đô đã thật sự chiến thắng Thú Triều.

Trong lúc nhất thời, toàn nhân gian chấn động…

Cho đến ngày hôm sau.

Bên bờ biển ngoài bức tường thành sụp đổ.

Một buổi truyền hình trực tiếp mang tính toàn cầu đang điều chỉnh thử lần cuối cùng trước khi phát sóng.

Hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh đứng trên phế tích, nhắm mắt dưỡng thần.

“Tất cả giao diện đã kiểm tra xong, có thể khởi động máy.”

Chẳng mấy chốc, dưới sự chỉ huy của một người phụ trách kỹ thuật, một máy quay HD nhắm thẳng ống kính vào hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh.

Các phóng viên vây quanh bên ngoài, cũng đồng loạt điều chỉnh phương tiện, chuẩn bị sẵn sàng.

“Đại nhân.” Trợ lý nữ đứng ở chỗ chỉ huy, ấn nút giao tiếp, đưa âm thanh truyền đến trong tai hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh: “Hết thảy đã chuẩn bị xong, bây giờ bắt đầu chưa?”

“Mấy giờ rồi?” Hiệu trưởng nhắm mắt hỏi.

“Tám phút, mười giờ.”

“Chờ thêm ba phút nữa rồi khởi động.”

Buông máy truyền tin xuống, trợ lý nữ xoay người hô to: “Toàn bộ chú ý, ba phút sau kết nối tín hiệu!”

“Rõ!”

“Đã hiểu.”

“Ánh sáng sẵn sàng, có thể bổ sung bất cứ lúc nào.”

“Tổ thu âm đâu? Đều tập hợp ở chỗ ta…”

Trong những tiếng ồn ào náo động, kim đồng hồ thời gian bắt đầu đếm ngược.

Một phút.

Hai phút..

Ba phút….

“Khởi động!”

Khi đồng hồ về số 0, trợ lý nữ vung cờ lên.

Tất cả các tín hiệu được ngay lập tức kết nối hoàn toàn với tín hiệu trên toàn thế giới.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Hình ảnh tường thành Ma Đô xuất hiện đồng thời trên tivi của mọi nhà, mọi thị trấn, mọi thành phố, mọi quốc gia và trên khắp thế giới.

Tường thành đổ nát.

Hiện trạng vẫn còn hỗn loạn.

Từ trên mặt đất thấy rõ thi thể và vết máu cho thấy sự hung tàn còn sót lại của thú triều…

“Xẹt!”

Đột nhiên, hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh mở mắt.

Nhưng hắn không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn vào ống kính.

Khán giả: “…”

Võ giả: “…”

Hiệu trưởng: “...”

Có lẽ vì hành vi của hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh quá mức “kỳ lạ”, đạo diễn đằng sau hậu trường còn không quên thả một câu lên phát sóng trực: [đây không phải ảnh tĩnh]

Một phút.

Ba phút.

Năm phút…

Cho đến khi thời gian chỉ mười giờ đúng, hiệu trưởng mới chậm rãi mở miệng nói: “Xinh chào toàn thể những “người sống sót” trên thế giới.”

“Phù…”

Nữ trợ lý trong phòng chỉ huy thấy hiệu trưởng nói chuyện, lúc này mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Rất may mắn khi còn có thể gặp lại toàn thể mọi người sau đợt thú triều vừa qua.”

Chương 686: Hồi sinh Bát Hoang Diêu (4)
Chương 686: Hồi sinh Bát Hoang Diêu (4)

“Thật đáng tiếc khi thời khắc thắng lợi này của chúng ta đến muộn mấy chục năm.”

Hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh hít sâu, ánh mắt mê ly: “Nơi này là Ma Đô. Là tòa thành duy nhất còn sống sót sau thú triều.”

“Trên đống đổ nát của chiến trường thành phố này, ta đại diện cho cả nước, chính thức tuyên bố…”

Hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh hậm rãi mở rộng vòng tay.

Vẻ mặt hắn run rẩy, hai hàng nước mắt vẩn đục chợt lăn xuống, gần như là khàn cả giọng rống to: “Nhân loại chúng ta!”

“Thắng rồi!!”

“Ầm…”

Lời này vang lên trong nháy mắt giống như đụng vào công tắc nào đó.

Gần một nửa số người ở hiện trường đều rơi nước mắt.

Mà các nơi trên thế giới bên ngoài Ma Đô lại càng là “hỗn loạn” hơn.

Có người ngây ra.

Có người hét lên.

Có người khóc lớn.

Có người ôm nhau…

Muôn hình vạn trạng, muôn màu muôn vẻ.

Những cách phát tiết, thể hiện khác nhau cộng hưởng một cảm

xúc giống nhau.

Thậm chí, còn có người quỳ rạp trên mặt đất, hung hăng đập đầu lên nền gạch, tạo thành một cái hố to. Sau đó mặt cả khuôn chôn trong hố, thất thanh khóc rống.

Giờ này khắc này, tình cảnh này, trong đầu mỗi người chỉ có một suy nghĩ quanh quẩn…

Nhân loại…

Thắng rồi.

…

Cùng lúc đó.

Tại đại lục Australia cách xa vạn dặm.

Trần Vũ đang từng bước chui ra khỏi mặt nước, hắn lại đứng trên mặt đất vững chãi.

Vừa ngẩng đầu, sắc mặt đại biến.

… Mẹ nó chứ.

“Chạy tới đâu rồi?”

…

Lại là một trận tuyết lớn, nhuộm trắng cả màn đêm phương bắc.

Đứng ở cổng Thanh Thành, nhìn cảnh đêm trong thành dưới ánh đèn neon, Trần Vũ bỗng cảm thấy hơi xa lạ.

Từ khi hắn lạc trên biển, từ Ma Đô chạy tới Úc, sau khi phát hiện mình đi sai, lại từ Úc chạy về lục địa Thanh Thành, tính tới tính lui cũng đã qua ba ngày.

Cho dù cộng thêm lúc đi “Đông bắc” hơn một tuần, suy cho cùng cũng không đến nửa tháng.

Nhưng tòa thành thị này, so với trước lúc rời đi đã hoàn toàn thay

đổi.

Trên đường phố lần nữa treo đầy đèn lồng.

Bên tường thành, bảo vệ lại đứng ngay ngắn một lần nữa.

Ngay cả tuyết đọng trên đường nhựa cũng được quét sạch sẽ.

Đáng kinh ngạc hơn chính là, trên mặt người đi đường qua lại, đều treo nụ cười đã lâu không thấy.

Cái loại thoải mái, sung sướng, thỏa mãn này…

Dù bên ngoài cách xa mấy trăm mét, Trần Vũ cũng có thể cảm nhận rõ ràng.

“Đây …”

“Vẫn là Thanh Thành?”

“ Sẽ không, mẹ nó, đi sai hướng nữa chứ …”

Nghĩ nghĩ, Trần Vũ quấn mình trong cái áo khoác màu đen, trực tiếp đi về phía cửa thành.

“Thưa ngài xin dừng bước.”

Đợi hắn đi đến gần hơn, một người cảnh sát bên cạnh bảo vệ Vũ Giả đưa tay ngăn lại: “Xin xuất trình giấy chứng minh.”

“Ừm…” Trần Vũ liếm liếm môi, kiễng chân nhìn thoáng qua trong thành, hỏi: “Đồng chí, tôi muốn hỏi một chuyện.”

“Ngươi nói đi.” Cảnh sát nâng vành mũ.

“Nơi này là Thanh Thành sao?”

“Ặc.” Cảnh sát sững sờ, theo bản năng ngẩng đầu nhìn tấm biển trên cửa thành: “Trên đó không phải có viết sao? Thanh Thành. Ngươi muốn đi đâu?”

“À…Ta trở về Thanh Thành.”

“Giấy chứng minh.”

“Được.” Trần Vũ kéo balo, tìm chứng minh của mình đưa ra: “Đây.”

Người cảnh sát cầm lấy, nương theo ánh đèn chăm chú quan sát hồi lâu, nghi ngờ: “Ngươi là người bản địa Thanh Thành. Sao ngay cả nhà mình cũng không nhận ra?”

“Ừm.” Trần Vũ ngại ngùng: “Khi trẻ rời đi về già quay lại.”

Hành vi của Trần Vũ kì lạ, làm cho cảnh sát sinh ra mấy phần cảnh giác, tiếp tục kiểm tra chứng minh của Trần Vũ.

Nhưng càng nhìn càng cảm thấy Trần Vũ quen mắt.

Không lâu sau, hắn ta đột nhiên vỗ trán, chỉ vào Trần Vũ vui vẻ nói: “Ngươi! Trần Vũ.”

“Ừ… Ta là Trần Vũ.”

“Đậu má Trần Vũ!”

Trần Vũ: “…”

“Ngươi là trạng nguyên của Thanh Thành chúng ta năm nay!”

“Vâng.” Trần Vũ lắc lắc tóc dài: “Chính là tại hạ, không đáng nhắc đến.”

“Xin chào xin chào.” Nhân viên cảnh sát phấn khích xoa xoa tay, sau đó nhiệt tình nắm lấy tay Trần Vũ, lắc lắc: “Ngươi chính là niềm kiêu ngạo của Thanh Thành chúng ta. Mấy tháng trước, ngươi đoạt giải quán quân cuộc thi đại học thế giới! Thật sự mang vinh quang về cho Thanh Thành chúng ta.”

“Điều nên làm.”

“Trả ngươi.” Cảnh sát buông tay ra, kính cẩn đưa chứng minh bằng hai tay: “Bạn học Trần Vũ, ngươi hẳn là vừa trở về từ chiến trường Ma Đô? Vất vả rồi.”

“Chiến trường Ma Đô…” Trần Vũ nhận lấy chứng minh, gãi gãi tai: “Cũng có thể nói như vậy.”

“Bạch!”

Cảnh sát phía sau và vài người bảo vệ Vũ Giả nghe vậy liền đứng nghiêm, nghiêm túc cúi chào Trần Vũ.

“À, khách sáo quá. Vậy ta về nhà trước, nói chuyện sau.”

“Bạn học Trần Vũ, để ta cử xe đưa ngài trở về.”

“Không cần, không cần.”

Trần Vũ xua xua tay, dưới ánh mắt kính nể của nhiều người, đi vào cửa thành.

Một đường dạo bước , hắn đi qua quảng trường nhân dân, vừa đi vừa quan sát. Hắn phát hiện cửa hàng hai bên đường, hàng quán ven đường, thậm chí đám đông vai kề vai gót nối gót qua lại…lại lần nữa xuất hiện.

Chương 687: Hồi sinh Bát Hoang Diêu (5)
Chương 687: Hồi sinh Bát Hoang Diêu (5)

"..."

Trần Vũ dừng bước, ngẩng đầu suy tư.

Lần cuối cùng hắn nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt như thế này là trước khi thủ đô diệt vong.

Một lúc sau, Trần Vũ quay đầu, nhìn về phía màn hình lớn ở giữa quảng trường.

Trên màn hình đang phát lại bài diễn thuyết của hiệu trưởng đại học Bắc Kinh.

(Chúng ta, con người, đã chiến thắng)

(Nhưng đây không phải thời khắc vĩ đại)

(Lẽ ra chúng ta nên có một thắng lợi như thế này sớm hơn...)

(...)

(Chúng ta đã chứng minh bản thân)

(Chứng minh con người chúng ta cũng có thể "Dễ dàng" chiến thắng thú triều! Thậm chí hai con dị thú cấp 9 cũng có thể tiêu diệt...)

(...)

(Chúng ta thắng, thế giới thái bình)

(Chúng ta thắng, liền có bầu trời xanh)

Nhìn hiệu trưởng hăng hái diễn thuyết trong màn hình, lông mày Trần Vũ ngả ngớn, hắn dừng lại ở đám người đang kích động xung quanh, xem lại nội dung phát lại từ đầu tới cuối.

Đồng thời dựa vào những lời bàn tán của mọi người xung quanh, biết được sau khi hắn rời khỏi chiến trường, xã hội đã xảy ra hàng loạt sự việc.

Đầu tiên, sau khi nguyền rủa ở "Thế giới thù hận" kết thúc, cá sấu cấp 9 không tìm được Trần Vũ báo thù nên nổi cơn điên, bắt đầu tấn công vào bờ, giận chó đánh mèo lên người khác.

Nhưng vì dị thú cấp 9 bị thương nặng, cũng không có dị thú nào khác giúp đỡ, không đánh lại Vũ Giả cấp 9 của nước Nhật: Tam Thượng Du.

Cuối cùng, cạn kiệt sức lực, bị Tam Thượng Du chặt đầu ở ven biển Ma Đô.

Cái chết của dị thú cấp 9, đại biểu cho mối nguy của Ma Đô đã được giải trừ. Cũng đại biểu cho con người đã chính thức chiến thắng thú triều!

Sau khi tin chiến thắng được truyền ra, toàn bộ thế giới đều vì đó mà phấn khởi.

Nguyên bản xã hội đang dần "Chết khô" lại lần nữa phấn chấn.

Đối với toàn thể con người mà nói, đây không còn là một châm vào tim nữa mà là trực tiếp thay một trái tim mới.

Trong phút chốc, tất cả mâu thuẫn trên dưới xã hội, đều lập tức biến mất.

Chỉ còn lại khát vọng "Sinh tồn".

Vì thế, không đợi hiệu trưởng đại học Bắc Kinh có bài diễn thuyết hoành tráng vào ngày hôm sau, đám đông từ nhiều thành thị trong nước đã nhao nhao tổ chức thành nhóm chạy đến Ma Đô.

Ngay ngày hôm sau, sau khi hiệu trưởng đại học Bắc Kinh đưa ra chiến lược vĩ đại "Hợp nhất toàn bộ loài người", những người ủng hộ càng trở nên mây mù.

Một ghế hạng hai trên chuyến tàu phổ thông dẫn đến Ma Đô, giá tăng vọt lên đến trên vạn tệ!

Các thành các quốc gia nước ngoài cũng chủ động kết nối với chính phủ Ma Đô, tìm cách sáp nhập.

Về phần Kiên Quốc, gia đại nghiệp đại, người nhiều vật nhiều, nhưng cách Ma Đô quá xa, thì lựa chọn hình thức mô phỏng theo Ma Đô, tự mình thành lập một tòa thành thị siêu cấp.

Như vậy.

Một chiến thắng "Vô cùng đơn giản", đã thay đổi toàn bộ tư tưởng của loài người!

Chuyển từ "Phân chia chính trị" sang "Tập hợp chính trị."

Đi trên con đường chưa bao giờ nghĩ đến.

Ngay cả Vũ Giả cấp 9 duy nhất của con người: Tam Thượng Du, cũng tuyên bố cả nước sẽ nhập vào Ma Đô, cùng nhau xây dựng nơi trú ẩn cho con người…

"Thời thế thay đổi, thật là quá nhanh."

Chậc chậc lưỡi, Trần Vũ quay đầu, nhìn về tấm poster lớn treo ở ven đường.

Trong tấm poster, chính là hình ảnh Tam Thượng Du đánh chết cá sấu cấp 9.

Phía dưới tấm poster, còn có dân thường Thanh Thành, quỳ trên mặt đất dập đầu dâng hương.

Đánh chết dị thú cấp 9!

"Tiêu diệt" thú triều Ma Đô!

Tam Thượng Dù đã trở thành thần tượng hoàn toàn xứng đáng của toàn thế giới.

Nếu như nói những Vũ Giả tham gia vào cuộc chiến thú triều Ma Đô được gọi là anh hùng.

Như vậy, Tam Thượng Du tay không áp chế dị thú cấp 9, thì được

mọi người đẩy lên vị trí "Thần linh".

Dùng "Sức lực một tay" chống lại hai dị thú cấp 9, cứu vớt ngàn vạn người dân Ma Đô… Chiến công này, chắc chắn là nét bút đậm màu nhất trong lịch sử loài người.

Ngay cả hơn một trăm triệu người Nhật, địa vị trên quốc tế cũng trực tiếp tăng lên!

Trên mạng Internet, các bài viết tấn công người Nhật hoặc sự việc đều ít đi rất nhiều.

Ai dám nói xấu người Nhật, giây tiếp theo sẽ bị cư dân mạng có tư tưởng cực đoan từ khắp nơi trên thế giới tố cáo đến chết…

Vì vậy, chính bản thân người Nhật cũng vô cùng tự hào.

Cho rằng Tam Thượng Du cứu vớt loài người, xem người này trở thành ý chí của toàn thể loài người..

Niềm kiêu ngạo của một quốc gia!

Trung tâm của một quốc gia!

Tam Thượng Du, hoàn toàn xứng đáng…

Trước quảng trường.

Nhìn "Nữ võ thần" trong poster, Trần Vũ nhìn chán, đeo balo lên lưng, vỗ vỗ bụi đất trên người, lặng lẽ bước đi.

Rời khỏi quảng trường nhân dân, hắn không lựa chọn về nhà ngay, mà tìm một cửa hàng điện thoại mở cửa 24/24, đưa điện thoại di động của mình cho thợ sửa chữa.

"Ừ." Thợ sửa chữa đang xem phát lại bài diễn thuyết Ma Đô ngẩng đầu lên, cau mày, không kiên nhẫn nói: "Làm gì?"

Chương 688: Hồi sinh Bát Hoang Diêu (6)
Chương 688: Hồi sinh Bát Hoang Diêu (6)

“Điện thoại bị vô nước. Có thể sửa được không?”

“Vô nước?” Thợ sửa chữa ấn phím cách tạm dừng, nhận lấy điện thoại di động, đánh giá trái phải: “Nước gì vô vậy?”

“Nước biển.”

“Nước biển hả, nước biển không dễ xử lý. Một trăm đồng đi. Nếu bo mạch chủ hỏng, trực tiếp đổi điện thoại.”

“Được.” Trần Vũ gật đầu, móc ra một tờ tiền 100 tệ lớn, đặt trên quầy.

Cầm tiền bỏ vào túi, thợ sửa chữa lấy ra một miếng vải lau mặt ngoài điện thoại, ấn phím cách lần nữa để phát video . Vừa xem video, vừa tìm dây sạc, cắm vào đầu nối điện thoại.

Điện thoại lập tức sáng lên.

“Đây.” Sạc một hồi, thợ sửa chữa thờ ơ rút dây sạc, đưa điện thoại ra: “Sửa xong rồi.”

Trần Vũ: “...”

“Còn vấn đề gì sao?” Thợ sửa chữa ngẩng đầu hỏi.

“Ngươi không sửa hả. Chỉ sạc thôi.”

“Đúng vậy, nạp điện là được rồi.”

“Không phải ngươi nói bị vô nước sao?”

“Là ngươi nói. Ta không có nói.” Thợ sửa chữa buông tay: “Ta chỉ nói sửa xong một trăm đồng.”

“Nạp điện cũng gọi là sửa?” Trần Vũ tức giận.

“Xem ngươi nói kìa.” Thợ sửa chữa chống nạnh: “Chết một lần không gọi là chết sao?”

Trần Vũ: “...”

“Ăn một bữa không gọi là ăn sao?”

Trần Vũ: “...”

“Chơi gái một lần không gọi là chơi gái sao?”

Trần Vũ: “...”

“Vậy sạc điện, sao không thể gọi là sửa?” thợ sửa chữa buông tay.

Trần Vũ: “Vậy ta cho ngươi một quyền có gọi là đánh không.”

Thợ sửa chữa: “...”

Trầm mặc một lát, thợ sửa chữa lặng lẽ trả lại 100 tệ: “Chú ý bậc cửa.”

“Cảm ơn, tạm biệt.”

“Ừ ừ…”

Ra khỏi cửa hàng điện thoại di động.

Trần Vũ tìm một góc không người, ngồi xổm trên đường cái, ấn nút nguồn khởi động máy.

“Đinh đinh đinh đinh…”

Trong nháy mắt, điện thoại khởi động, hàng loạt âm báo tin nhắn nối tiếp nhau vang lên.

Mở khóa tiến vào, Trần Vũ xem qua từ trên xuống dưới vài lần.

Trần Tư Văn gửi tới nhiều nhất.

Tiếp theo là Mã Lệ.

Còn có một cái, đến từ đại học thủ đô.

Lông mày Trần Vũ khẽ nhướng, hắn nhấn mở tin nhắn của đại học thủ đô.

Nội dung như sau:

[Bạn học Trần Vũ.]

[Xét thấy ngươi nhiều lần vi phạm, không tuân thủ nội quy trường học, tự mình trốn học, không tham gia chiến dịch thú triều Ma Đô, trường học sẽ đưa ra xử phạt riêng cho ngươi]

[Yêu cầu ngươi nội trong tháng ba phải trở lại trường]

[Đại học thủ đô: thông báo của phòng giáo vụ]

Trần Vũ: "..."

"WDNMD."

Trần Vũ mắng chửi xóa bỏ tin nhắn.

Ma Đô mẹ nó đều do hắn cứu, không tham gia chiến dịch thú triều còn tạm được...

"Người làm việc, cái gì cũng không có."

"Tranh công thì nhảy ra một đống". Trần Vũ đứng lên, liếc nhìn tấm poster Tam Thượng Du treo ở ven đường, hắn bước về phía nhà mà không ngoảnh lại.

Nhưng đi được một nửa, hắn vỗ trán một cái, lại đổi hướng đi tới khu biệt thự của Mã Lệ.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến, nếu bây giờ về nhà, chị và mẹ vây quanh hắn, không đến ngày mai hắn đừng nghĩ có thể ra khỏi nhà.

Đơn giản trước tiên hồi sinh Bát Hoang Diêu,sau đó cùng nhau về nhà.

Nếu người trong nhà hỏi, thì nói đi tìm vợ đi.

Lý do thật hoàn hảo...

Có lẽ bạn tốt sắp sống lại. Dưới bóng đêm, Trần Vũ dạo bước trên đường, tâm trạng thoải mái không thể tả.

Bất tri bất giác, bóng tối trước mắt đã biến mất không ít.

Sau khi giúp Ma Đô chiến thắng thú triều, con người lại lần nữa nhen nhóm hy vọng.

Vũ Giả cấp 9 đã đến, Vũ Giả ở khắp nơi và dân thường cũng đến, sức mạnh Ma Đô tăng lên rất nhiều!

Chắc hẳn không bao lâu nữa, sẽ vượt qua quy mô của "Thủ đô" trước đây.

Quan trọng hơn là, Trần Vũ phát hiện một cái đường tắt "Cứu thế"!

Một khi Ma Đô lại gặp thú triều, hắn có thể "Mở" cả ba cái dị cảnh, trói buộc nguyền rủa vào "Thế giới thù hận", tiếp tục cứu Ma Đô.

Và tránh được "Nguy cơ tuyệt chủng", mà Ma Đô chắc chắn sẽ có nhiều thời gian phát triển hơn.

Trần Vũ cũng có thể buông lỏng "Sàng lọc" dị cảnh thích hợp, nhân tiện thăng cấp sức mạnh của mình.

Nếu như có một ngày, thực lực của hắn đạt tới cấp 8, thậm chí cấp 9, thì hắn không cần thiết phải loạn chuyển.

Đến lúc đó, hắn có lòng tin dựa vào năng lực của bản thân, có thể nghiền ép thú triều!

"Há…"

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Vũ càng thoải mái.

Nhịn không được ngẩng đầu nhìn về phía ánh trăng trong bầu trời đêm.

"Sắp sang năm mới."

“Mùa đông cũng sắp qua rồi…”

……

Mười phút sau.

Trần Vũ thong thả thoải mái đi tới khu người giàu Thanh Thành.

Đứng trước cửa biệt thự của Mã Lệ, hắn đưa tay nhấn chuông.

“Đing Đong.”

“…”

“…”

“Kẽo kẹt”

Cửa sổ lầu hai của biệt thự mở ra, Mã Nghiên chui đầu ra: “Ai?”

Trần Vũ giơ tay: “Cha ngươi.”

“Qua, ngài chính là ba ba đã chết hai mươi năm trước của con sao?” Mã Nghiên ngạc nhiên mừng rỡ.

Trần Vũ: “...”

“Trần Vũ?” Cửa phòng đẩy ra, Mã Lệ cũng đi ra, kinh ngạc che miệng: “Ngươi… Ngươi trở về lúc nào?”

“Vừa trở về.”

“Ta còn tưởng rằng ngươi đã xảy ra chuyện ở Ma Đô, điện thoại cũng không gọi được. Ngươi cứ như vậy.”

“Ừ, điện thoại hết pin rồi.”

Chương 689: Tìm hắn! (1) Chương 689: Tìm hắn! (1)

Chờ Mã Lệ mở cửa, Trần Vũ bước vào sân, đi thẳng vào vấn đề chính: “Lát nữa có thời gian nói chuyện sau, hiện tại ta có việc muốn làm.”

“Làm gì?”

“Đến gara.” Trần Vũ nhìn về phía vị trí tầng hầm, hỏi: “Lúc ở đông bắc, ta có nhờ các ngươi chuẩn bị đạo cụ, đã chuẩn bị xong chưa?”

“Đều ở đây, đã mang về.” Mã Lệ ngờ vực: “Nhưng chỉ là một số công cụ bình thường, thành thị nào cũng có, tại sao lúc đó ngươi muốn chúng ta phải đến thành Trường Lĩnh thu thập.”

“Bởi vì lúc đó ta chuẩn bị hồi sinh ở thành Trường Lĩnh.”

“Hồi sinh?” Mã Lệ sửng sốt, đầu óc linh hoạt lập tức liên tưởng đến Bát Hoang Diêu: “Ngươi… Ngươi muốn hồi sinh Bát Hoang Diêu?”

“Suỵt!”

Trần Vũ hạ giọng, ra vẻ thần bí: “Đã nghe nói qua chuyện xưa của công chúa Bạch Tuyết và hoàng tử ếch chưa?”

Nghe vậy, Mã Lệ nhìn tầng hầm, chần chờ: “Cần… Cần ta giúp cô ấy làm ấm một chút không?”

Trần Vũ: “?”

……

Một mình đi vào gara, khóa trái cửa.

Trần Vũ đảo mắt nhìn cảnh tượng quen thuộc trước mặt, hít sâu một hơi, tiếp theo, hắn đi về phía xe đông lạnh.

“Kẽo kẹt”

Kéo cánh cửa sắt hơi trúc trắc ra, hắn nhảy vào trong xe, liếc mắt một cái liền thấy được tủ đông bên trong và gương mặt xinh đẹp đáng yêu kia.

Đôi tai dài.

Tóc đỏ.

Sắc mặt tái nhợt.

Cái cổ thon dài.

Ngực bị lõm xuống…

“Ưm”

Nhìn thấy cảnh này, Trần Vũ đánh mất ý nghĩ tiếp tục nhìn xuống.

“Đây.”

“Đã ngủ đủ chưa?”

“Cũng nên tỉnh táo hoạt động lại rồi…”

Hỏi.

Muốn đem Bát Hoang Diêu ra khỏi tủ đông, tổng cộng cần mấy bước?

Đáp.

Một bước.

Hắn bay lên một cước đá vào tủ đông, Bát Hoang Diêu từ đó rơi ra, được Trần Vũ đón lấy.

Dù sau hắn cũng sắp được sống lại, tủ đông cũng không còn hữu dụng nữa…

Sau khi xuống xe đông lạnh, liền đặt Bát Hoang Diêu nằm xuống sàn thô sơ, Trần Vũ lấy một cái khăn, cẩn thận lau sạch lớp băng trên người thiếu nữ, sau đó hắn duỗi ngón tay ra gõ nhẹ.

Bát Hoang Diêu: "..."

Trần Vũ: "Thật cứng."

Xoa xoa ngón tay, hắn vứt luôn cái khăn, dịch một cái ghế qua, ngồi trước mặt Bát Hoang Diêu, yên lặng chờ đợi.

Khoảng chừng nửa giờ sau, thân hình cứng ngắc của cô gái hơi mềm ra, Trần Vũ lúc này mới đứng dậy, bắt đầu chuẩn bị công việc của mình.

Công cụ như sau:

Một, một cái bồn tắm.

Hai, một bình tưới nước.

Ba, một mảnh phao được tháo ra từ bồn cầu.

Bốn, nhựa cây xanh.

Năm, bột gỗ đỏ.

Sau khi sắp xếp xong tất cả các đạo cụ, Trần Vũ động tác nhanh nhẹ tiến hành tập hợp. Sau đó cởi bỏ áo quần, nằm vào bồn tắm đổ đầy nước sạch.

"Tất cả các bước, có lẽ không có vấn đề gì đâu..."

Cầm lấy túi đựng nước "nhựa cây xanh" , hắn cẩn thận kiểm tra lại hai lần, sau khi chắc chắn không thiếu sót thứ gì, thì cần thận mở túi ra.

Đúng vậy.

Hắn muộn tự mình hành động hồi sinh Bát Hoang Diêu.

Bởi vì hắn không muốn để Mã Lệ phát hiện ra bí mật [lời nguyền] của hắn, nếu không sẽ rất phiền phức.

Tuy rằng sau khi tự mình "hồi sinh" Bát Hoang Diêu, Mã Lệ và những người khác sẽ vẫn còn nghi ngờ, nhưng phương hướng nghi ngờ này chỉ dừng lại ở mức "Hắn đã dùng loại phương pháp hồi

sinh gì", mà không phải là "Bản thân hắn đã thay đổi gì để khiến cho Bát Hoang Diêu được hồi sinh".

Điều này thể hiện hai ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

Vế trước, là hắn có thủ đoạn.

Vế sau, là hắn có vấn đề.

Theo kinh nghiệm của khoảng thời gian gần đây, khiến hắn ngày càng hiểu được, việc bảo vệ "bí mật" của bản thân quan trọng như thế nào…

"Phù…"

Hắn hít một hơi thật sâu xoa dịu đi chút cảm xúc lo lắng.

Trần Vũ quay đầu lại, nhìn thân ảnh "lồi lõm" của Hoàng Bát Diêu lần cuối, sau đó xoay cổ tay đổ toàn bộ túi "nhựa cây xanh" vào bồn tắm.

"Bíp bíp bíp—"

Khoảnh khắc chất lỏng rơi vào nước sạch, liền lan truyền nhanh chóng.

[Nhận được kết quả thanh lọc: Mộc chất hóa + 235]

[Mộc chất hóa + 217]

[Mộc chất hóa + 207…]

Trần Vũ người bị [Lời nguyền thế giới] đảo ngược, ngay lập tức bị ảnh hưởng, từ ngoài vào trong, nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy tốc độ hóa gỗ.

"Tũm."

Rất nhanh, hắn mất đi toàn bộ ý thức, cả người rơi xuống làn nước xanh.

Cũng chính từ khoảnh khắc này, hình xăm ổ khóa trên bụng hắn dần dần phát ra một luồng sáng đỏ thẫm.

Ánh sáng đỏ vọng lên mặt nước xanh, sau cùng phủ lên một vệt màu vàng tuyệt đẹp…

[Cơ thể tử vong]

[Lời nguyền đặc biệt được kích hoạt]

[Hiệu quả lời nguyền: Sau khi bên "A" tử vong, bên "B" sẽ được hồi sinh.

[Khởi động thành công…]

Trong hư vô, không có khái niệm về thời gian.

Dường như có một điểm sáng mờ nhạt.

Dĩ điểm biến hiện, tuyến tính hóa khuôn mặt.

Cuối cùng, toàn bộ khoảng trống được lấp đầy hoàn toàn.

"Ân."

Trên bục bỗ thô sơ, thân ảnh thiếu nữ khẽ động.

Đôi mi run rẩy, sau khi "vật lộn một lát" thì từ từ mở mắt…

……

"Chính là người này sao?"

Ma đô.

Trong một văn phòng bí mật dưới lòng đất, hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh, Tam Thượng Du, cùng với một số chiến binh cấp 8, đang nhìn viên sĩ quan trước mặt với vẻ mặt nghiêm túc.

Chương 690: Tìm hắn! (2) Chương 690: Tìm hắn! (2)

Bị bao vây bởi nhiều "ông lớn", cơ bắp của viên sĩ quan cứng đờ, run rẩy.

"Cho hỏi, là người này phải không?" Thấy viên chức không trả lời, hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh lại chỉ vào hình ảnh người trên màn hình.

"À… à, vâng!" Viên sĩ quan phục hồi tinh thần, gật đầu liên tục: "Chính là anh ấy."

"Chắc chắn?"

"Vâng thưa ngài, chắc chắn. Thẩm quyền phóng tên lửa lúc đó vẫn là do tôi ủy quyền".

"Mikami, cậu nghĩ thế nào?" Hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh quay đầu lại nói với Mikami Yuu.

Mikami Yu im lặng một lúc, bước đến trước màn hình điện tử lớn, cẩn thận quan sát thân ảnh người trong áo choàng, trầm ngâm nói: "Cũng chính là nói, trước khi hai quái thú cấp 9 phát điên, từ căn cứ quân sự thành phố Đường, có một người cưỡi hỏa tiễn đến."

"Cưỡi hỏa tiễn…" Một chiến binh cấp 8 ở trong góc nhéo Yahuako: "Thật mẹ nó trâu bò."

"Điều này cũng quá kỳ lạ."

"Không có gì kỳ quái." Một chiến sĩ cấp tám khác hai mắt sáng lên: "Thật là 'Thiên tài' ý tưởng! Về sau chúng ta có thể thử xem!"

Nghe vậy, mọi người ngơ ngác nhìn nhau, trong đầu họ hiện lên một hình ảnh kỳ lạ: những chiến binh cấp 8 thường ngày trịch thượng và uy nghiêm xếp hàng và cưỡi tên lửa, lao đi giữa trời đất…

Mọi người: "……"

“...Hahaha, Marde, thật tuyệt vời.” Một nữ chiến binh cấp 8 không khỏi giơ ngón tay cái lên.

“Đó là khi vụ nổ hạt nhân cuối cùng kết thúc, hai quái thú bắt đầu chiến đấu với nhau.” Người phụ nữ lớn tuổi đứng gần đó lên tiếng: “Trên đời không có sự trùng hợp ngẫu nhiên, dị thú cấp 9 đột biến.” Hoàn toàn không liên quan đến người đó, không sao cả.”

“Nếu mâu thuẫn nội bộ giữa các dị thú thực sự là do hắn làm, thì hắn ta thực sự là người đã cứu được Ma Đô.” Nữ chiến binh cấp 8 khoanh tay và nói: “Nhờ tất cả công lao của hắn mà chúng ta có thể sống sót.”

…”

Mọi người trong phòng đều im lặng.

“Hắn ta là ai?” Nhấn điều khiển từ xa tắt màn hình, hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh đứng dậy khỏi ghế sofa và hỏi: “Làm thế nào mà hắn lại khiến những con thú ngoài hành tinh chiến đấu với nhau?”

“Hắn có phải là pháp sư võ thuật phụ trợ giỏi điều khiển linh hồn không?” Mikami Yu nói.

Hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh nheo mắt: “Nếu hắn là một pháp sư võ thuật linh hồn có thể điều khiển hai con thú cấp 9 trong hơn 20 giờ, thì thực lực của hắn nhất định đã đạt đến cấp 9.”

“Phụ trợ cấp 9…”

Mọi người trong phòng càng lúc càng im lặng.

Bất kỳ chiến binh cấp 9 nào cũng là báu vật của toàn nhân loại.

Đối với các chiến binh phụ trợ, bản thân họ rất khan hiếm.

Lớp phụ trợ cấp 9 là một báu vật trong số các báu vật…

“Rầm.”

Hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh nghiến răng nghiến lợi đập bàn: “Dù hắn có cấp 9 hay không thì nhất định phải tìm ra người này!”

“Có thể điều khiển suy nghĩ và hành động của hai con thú cấp 9, sức mạnh như vậy…” Người phụ nữ lớn tuổi nhàn nhạt nói: “Nó đủ ảnh hưởng đến sự tồn vong của nền văn minh nhân loại.”

Tìm hắn……

Lúc này, suy nghĩ của mọi người vô cùng thống nhất.

Nếu sự thay đổi này trong “Ma đô thú triều” thực sự là tác phẩm của một “người bí ẩn”, thì người này không còn có thể được gọi là người cứu mạng nữa.

Mà là Định Hải Thần Châm!

Không nói quá khi nói rằng toàn bộ hệ thống văn minh nhân loại trong tương lai sẽ xoay quanh “người bí ẩn” này!

Anh ấy sống và con người sống.

Hắn chết, nhân loại chết…

“Lập tức, tìm kiếm cộng đồng võ thuật trong nước để tìm tất cả các chiến binh cấp 6 trở lên giống hắn, sàng lọc từng người một.” Hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh dứt khoát ra lệnh: “Đặc biệt là xung quanh thành phố Đường, tập trung vào các khu vực sàng lọc!”

“Tại sao phải giới hạn ở cấp 6 trở lên?” một chiến binh hỏi.

“Bởi vì chưa đạt đến cấp 6, nên không thể chịu được sức cản không khí và ma sát của tên lửa siêu thanh.” Một chiến binh khác giải thích: “Ngay cả chiến binh cấp 6 bình thường cũng sẽ bị đốt thành tro khi ma sát. Dù sao thì thịt người cũng là thịt người.” Sẽ không bao giờ có những đặc tính đặc biệt của bề mặt tên lửa. Hợp kim rất bền.”

“…” Lúc này, người phụ nữ lớn tuổi đứng trong góc ngừng nói.

Vì lý do nào đó, nàng nghĩ đến Trần Vũ.

Họ chính là ở thành phố Đường, để Trần Vũ trốn thoát.

Hơn nữa, với phong cách diễn xuất của Trần Vũ, hắn chắc chắn có

thể làm được việc như cưỡi hỏa tiễn.

Nhưng trước khi nói, người phụ nữ lớn tuổi lại im lặng nghĩ đến thực lực "thấp kém" của Trần Vũ.

Một chiến binh cấp 2, liệu hắn có thể cưỡi được tên lửa không?

Hắn có thể điều khiển quái thú ngoài hành tinh cấp 9 không?

Với suy nghĩ bình thường sẽ không xem xét loại phỏng đoán thái quá này một cách nghiêm túc…

"Xin hỏi." Yu Mikami bước đến gần viên sĩ quan và nói bằng tiếng Trung lưu loát: "Anh có nhìn thấy mặt anh ta lúc đó không?"

"M…Mikami-sama." Viên sĩ quan lo lắng nuốt khan: "Hắn… hắn toàn thân mặc một chiếc áo choàng đen, không nhìn thấy mặt."

Chương 691: Tìm hắn (3) Chương 691: Tìm hắn! (3)

“Giọng nói thì sao? Có nói gì không?”

“Không có.” Viên sĩ quan lắc đầu: “Hắn chỉ nói khi vào trụ sở, sau đó hắn không nói nữa.”

Người phụ nữ lớn tuổi đột nhiên ngắt lời: “Xét về giọng nói, ngươi ước chừng là bao nhiêu tuổi?”

“Hắn là…” Sĩ quan ngẩng đầu hồi tưởng: “Người trẻ tuổi.”

Hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh nhìn người phụ nữ lớn tuổi.

Mikami Yu thậm chí còn cau mày: “Người trẻ tuổi?”

“Ừm.” Trên trán viên sĩ quan dần dần toát mồ hôi: “Dù sao… Dù sao, theo những gì tôi nghe được, anh ta nhất định là một thanh niên. Lúc đó trong sở chỉ huy vẫn còn có đồng nghiệp của tôi. Thế nên… ngài có thể hỏi lại đồng nghiệp của tôi?”

“Có lẽ chỉ là giọng nói còn trẻ.” Nữ chiến binh cấp 8 nói: “Chiến binh cấp 9 dù tài giỏi đến đâu cũng phải trên năm mươi tuổi.”

“…”

Sau khi lời nói thốt ra, mọi người đều rơi vào trầm tư.

Căn phòng lại một lần nữa bao trùm trong im lặng.

Cho đến khi người phụ nữ lớn tuổi tiếp tục lên tiếng, phá vỡ sự im lặng: “Đến Ma Đô bằng tên lửa, tại sao ông lại đồng ý một việc như vậy?”

“Bởi vì hắn đã bắt cóc cấp trên của chúng tôi.”

“Sau đó phóng tên lửa?”

“Đúng vậy.” Sĩ quan gật đầu: “Trước khi phóng, chúng tôi đã liên

lạc với thành phố và nhận được sự cho phép. Sau đó, chúng tôi nhắm mục tiêu cách bờ biển ba mươi ba km để đảm bảo không có thiệt hại ngoài ý muốn, rồi phóng."

"……hiểu rồi."

"Bà có phát hiện ra điều gì không?" Hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh hỏi người phụ nữ lớn tuổi.

"Không." Người phụ nữ lớn tuổi lắc đầu.

"Ồ, ta nhớ tới bà cùng đám người Bát Hoang Dị từ Đông Bắc trở về đi qua thành phố Đường." Hiệu trưởng hỏi.

"Phải."

"Vậy ngươi hẳn là quen thuộc với thành phố Đường, việc điều tra và sàng lọc thành phố Đường sẽ giao cho bà."

"Được." Người phụ nữ lớn tuổi gật đầu.

"Tạm thời cứ sắp xếp như vậy." Sau khi ngồi xuống, hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh nhìn lướt qua mọi người: "Mọi người có ý kiến gì khác không?"

Các chiến binh lắc đầu.

"Giải tán."

"Vâng!"

Một phút sau.

Tất cả các chiến binh đều rời khỏi.

Trong văn phòng bí mật, chỉ còn lại hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh và Yu Mikami.

Hai người ngồi đối diện nhau.

Hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh chủ động pha trà đưa ra: "Đây."

"Cảm ơn."

“Ta nên cảm ơn ngươi.” Hiệu trưởng vẻ mặt nghiêm túc nâng chén trà: “Nếu cả nước sáp nhập vào Ma đô thú triều, ngươi từ nay về sau sẽ biến mất.”

“Sự kết thúc đang đến gần, sự tồn tại chúng tôi không còn ý nghĩa nữa.” Yu Mikami nhấp một ngụm trà: “Sống sót là điều quan trọng nhất. Tuy nhiên, tất cả công lao đều đổ dồn vào tôi, điều này khiến tôi có chút cảm thấy khó chịu.” Hổ thẹn.”

“Để nâng cao tinh thần và tạo điều kiện cho việc tập hợp dân chúng, việc này phải được thực hiện. Bởi vì hiện tại, ngươi là chiến binh cấp 9 duy nhất còn sót lại trong nhân loại.”

“Đây không phải là… một cái khác sao?” Mikami Yuu trong mắt lóe lên: “Hắn nên là người lên đỉnh mới đúng.”

“Nhưng hắn vẫn chưa xuất hiện.” Hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh nhẹ xoa cằm: “Xem ra hắn muốn che giấu thân phận.”

“Nói về…”

Mikami Yu nhìn hiệu trưởng: “Chính vì sự tồn tại của người này mà lịch sử đã thay đổi. Theo dự đoán của tôi, người này chưa từng xuất hiện.”

“Vâng……”

“Ừ.” Yu Mikami đứng thẳng lên với vẻ mặt trịnh trọng: “Ngài không hiểu rõ về thời không. Ngài không hiểu rõ sự thay đổi của ‘lịch sử’ nghĩa là gì. Tôi giải thích một cách đơn giản nhất, ‘người đàn ông mặc áo choàng đen’ này ‘ thậm chí có thể nói nó không đến từ thế giới của chúng ta.

Nghe vậy, các học sinh của hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh đột nhiên co rúm lại: “Không… không phải từ thế giới này?”

“Phải.”

“Cái này hơi quá…” hắn muốn dùng từ “thái quá” để miêu tả, nhưng sau khi nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Yu Mikami, hắn chọn một từ uyển chuyển hơn: “...Có chút quá khó tin.”

Đứng dậy, Mikami Yu cầm bút vẽ một đường lên bức tường trắng: “Đây là dòng thời gian. Từ quá khứ đến tương lai, mọi thứ đều là định mệnh. Bởi vì thời gian là một chiều. Nó không thể thay đổi. Đây là lý do tại sao tôi sẽ không tham gia vào trận chiến ở thủ đô.”

“Nhưng hiện tại đã thay đổi?” Hiệu trưởng thăm dò hỏi.

“Đúng! Nó bắt đầu khi người đó xuất hiện!”

Mikami Yuu siết chặt cây bút: “Nếu thế giới có thể so sánh với một chương trình điều hành đã được thiết lập tốt, thì ‘người đàn ông mặc áo choàng đen’ chính là một BUG đột nhiên được nạp vào. Làm gián đoạn mọi sự kiện.”

“Đối với chúng ta đây là chuyện tốt…” Hiệu trưởng nheo mắt lại: “Là chuyện tốt.”

… “Không sai, đó là chuyện tốt.”

“Nếu là chuyện tốt thì không cần để ý quá nhiều.” Đặt tách trà xuống, hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh nghiêm túc nói: “Tìm hắn, thế thôi.”

“Khi cần thiết, có thể huy động mọi lực lượng.”

…

“Thành phố Đường…”

“Người đàn ông mặc áo choàng đen…”

Sau khi rời khỏi văn phòng bí mật, người phụ nữ lớn tuổi đi thẳng về nhà, ngồi trên ghế, cau mày suy nghĩ.

Chương 692: Tồn vong nhân loại thì liên quan gì tới ta chứ (1) Chương 692: Tồn vong nhân loại thì liên quan gì tới ta chứ (1)

Bà luôn cảm thấy hình như mình đã bỏ sót điều gì đó.

Tuy nhiên, nếu có suy nghĩ về một cách cẩn thận, cũng không thể nghĩ ra bất cứ điều gì.

“Cốc cốc cốc.”

Không lâu sau, có tiếng gõ cửa.

Người phụ nữ tỉnh táo lại nói: “Mời vào.”

——

Cửa mở ra, Jill mặc quần jean đi tới, cởi mũ cao bồi xuống: “Thưa ngài, ngài gọi cho tôi à?”

“Ừ.” Gật đầu, người phụ nữ lớn tuổi nói: “Sắp tới đây, ta tới thành phố Đường phụ trách một việc rất quan trọng, ngươi và Bát Hoang Dị sẽ đi theo ta.”

“Được. Vậy tôi nên tiếp tục gọi ngài là đội trưởng rồi.”

“Tùy ý.”

“Khi nào chúng ta sẽ khởi hành?” Jill hỏi.

“Buổi chiều.”

“Nhanh vậy?”

“Nếu có thể, tôi muốn đi ngay bây giờ.”

“Được.” Jill nhún vai: “Xem ra chuyện này rất quan trọng.”

“Sai.” Bà lão duỗi ngón trỏ chỉ lên trần nhà: “Không quan trọng lắm, mà là cực kỳ quan trọng! Là nhiệm vụ quan trọng nhất hiện nay của nhân loại .”

“Trong số họ?”

“Không một ai trong số họ.”

“…” Jill nghe vậy, thu hồi vẻ mặt sao nhãng, đứng thẳng người: “Tôi đi chuẩn bị ngay đây.”

“Được rồi, hãy thông báo cho Bát Hoang Dị ,chúng ta cùng đi.”

“Được!”

Bước ra khỏi biệt thự của người phụ nữ lớn tuổi, Jill tràn đầy năng lượng, lao thẳng về phía trước, chỉ trong vòng hai phút đã đến nơi ở của Bát Hoang Dị.

“Rầm!”

Không gõ cửa, Jill đá mở cửa ra nói: “Dị, đi thôi. Nhanh thu dọn đồ đạc đi. Buổi chiều… hả? Cậu đang làm gì vậy?”

Nhìn thấy trong phòng khách của ngôi nhà, Bát Hoang Di đã dán hình ảnh “người đàn ông mặc áo choàng đen” khắp tường.

Nghe thấy âm thanh, Bát Hoang Dị quay người lại, trên tay vẫn cầm mấy tài liệu, sắc mặt không chút biểu cảm.

“Trần Vũ.”

“Hả?” Jill sửng sốt: “Cái gì?”

“Chắc chắn là…Trần Vũ.”

…

“Nhất định là Trần Vũ!”

Bát Hoang Dịch quay đầy nói một câu chắc chắn.

“Trần Vũ?” Jill bối rối: “Cái gì mà Trần Vũ? Trần Vũ làm sao vậy?”

“…”

Lời tiếp theo muốn ra khỏi miệng, Bát Hoang Dịch bỗng dưng nghĩ tới cái gì đó, đành phải nuốt xuống.

Im lặng một lát, hắn xé nát tư liệu, rồi xoay người tháo hết những ảnh chụp trên tường xuống, dùng một ngọn lửa thiêu đốt hết toàn bộ: “Không làm sao cả.”

“Không đúng.” Jill nhíu mày: “Ngươi có việc gạt ta.”

Bát Hoang Dịch: “Ngươi từng ăn phân.”

“Mẹ nó ta hỏi ngươi! Trần Vũ thì làm sao!”

Bát Hoang Dịch: “Ngươi từng ăn phân”

“Mẹ nó! Đừng có nói sang chuyện khác!” Jill giận dữ.

Bát Hoang Dịch: “Ngươi từng ăn phân.”

Jill: “…”

Bát Hoang Dịch: “…”

Jill nắm chặt hai tay, bình tĩnh lại, trầm mặc một lúc, mở miệng: “Ta là sư phụ của ngươi, không được giấu giếm chuyện gì…”

Bát Hoang Dịch: “Ngươi từng ăn phân.”

“Đệt mẹ ngươi.”

“Ngươi từng ăn phân.”

“Đệt mẹ ngươi.”

“Ngươi từng ăn phân.”

“Đệt mẹ…”

……

Hai người “chửi nhau” cho tới buổi chiều lên máy bay, dưới sự can

ngăn của tiếp viên hàng không mới dừng lại.

Trong cơn giận dữ, Jill hoàn toàn quên hỏi chuyện liên quan tới "Trần Vũ".

Bát Hoang Dịch đương nhiên cũng coi như thành công chuyển đề tài…

"Tại sao mấy người lại cãi nhau." Người phụ nữ lớn tuổi ngồi ở vị trí đầu nhíu mày.

"Đùa thôi." Ngồi ở đội trưởng · lão phụ bên cạnh, Bát Hoang Dịch kéo rèm cửa sổ ra, bình tĩnh mở miệng: "Lần này phải đi đâu."

"Thành phố Đường." Người phụ nữ lớn tuổi trả lời.

"Thành phố Đường…" Ánh mắt Bát Hoang Dịch không hề dao động: "Truy lùng 'người áo đen' kia sao."

"Hả?" Người phụ nữ lớn tuổi quay đầu, nhướng mày, đánh giá Bát Hoang Dịch từ trên xuống dưới: "Loại chuyện này làm sao ngươi biết được."

"Ta biết bí mật của giới võ đạo thì rất kỳ lạ ư."

"Ồ, cũng đúng." người phụ nữ lớn tuổi cười lạnh: "Dù sao cũng là 'thống soái' tương lai của nhân loại, ngươi không biết mới là kỳ quái."

"Soạt."

Bát Hoang Dịch kéo rèm lại, không bày tỏ ý kiến.

"Nếu ngươi đã biết việc này, ta cũng không giấu giếm nữa." Người phụ nữ lớn tuổi ghé sát vào tai Bát Hoang Dịch, hỏi: "Người không có tình cảm, năng lực quan sát thường rất chuẩn. Đối với người áo đen kia, ngươi có phát hiện gì không."

Bát Hoang Dịch không trả lời, suy nghĩ sơ qua rồi hỏi ngược lại: "Nếu tìm được người áo đen kia, phía chính phủ sẽ làm gì."

"Nhất định phải nhận trách nhiệm rồi." vẻ mặt của người phụ nữ

lớn tuổi nghiêm túc: “Thật ra tình trạng trước mắt của nhân loại đang rất xấu. Nếu thật sự là người áo đen điều khiển dị thú cấp 9 nội chiến, vậy hắn ta nhất định phải đứng ra dẫn dắt sự phát triển của nhân loại.”

“Vậy mấy người có từng nghĩ tới nếu hắn ta che mặt lại, che giấu tung tích, thì sẽ không bị mấy người tìm ra.”

“Cảm xúc cá nhân, đứng trước sinh tồn của quần thể thì không đáng để nhắc tới.” Người phụ nữ lớn tuổi xua tay: “Hắn ta nghĩ như thế nào là chuyện của hắn ta. Thú triều bây giờ đợt sau cành lớn hơn đợt trước, hắn ta là một thành viên của nhân loại, năng lực lại mạnh như vậy, không đứng ra dẫn đầu? Không có khả năng.”

“Có lẽ có một số người sinh ra đã không hợp làm lãnh tụ.”

Chương 693: Tồn vong nhân loại thì liên quan gì tới ta chứ (2) Chương 693: Tồn vong nhân loại thì liên quan gì tới ta chứ (2)

“Không thể làm lãnh tụ, ít nhất cũng có thể làm tay sai.”

“...” Nghe vậy, Bát Hoang Dịch quay đầu, không lên tiếng.

“Trở lại vấn đề vừa nãy. Năng lực quan sát của ngươi không tệ, có phát hiện gì về người áo đen kia không? Ta có thể cung cấp cho ngươi ảnh chụp và video tư liệu có liên quan.”

“Không có.” Bát Hoang Dịch lạnh nhạt.

Người phụ nữ lớn tuổi gật đầu, cũng không nghĩ nhiều, lùi người về, nhắm mắt dưỡng thần. Chờ máy bay cất cánh.

“Tay sai…”

Ánh mắt Bát Hoang Dịch lạnh băng, hàn quang bắn ra bốn phía.

Hắn bây giờ chắc chắn một trăm phần trăm, người áo đen = Trần Vũ!

Tuy là không rõ lắm tại sao Trần Vũ lại muốn che giấu tung tích, nhưng hắn nhất định phải bảo vệ bí mật này. Xóa bỏ toàn bộ những “cái đuôi” Trần Vũ để lại.

Trần Vũ không được bại lộ!

Làm một thành viên của cao tầng, Bát Hoang Dịch hiểu biết rất rõ tính nguy hiểm của võ giả thượng tầng.

Nhiệm vụ nguy hiểm.

Đấu tranh nguy hiểm.

Âm mưu nguy hiểm…

Hiện giờ thú triều tới rào rạt, một mình ở chiến trường càng nguy hiểm!

Một khi bại lộ trước đài, đừng nói Trần Vũ không có thực lực cấp 9, cho dù là cấp 9 cũng sẽ bị "ý chí" của những con người bên cạnh trói buộc.

Dù sao cũng là một phần của nhân loại, chỉ cần có cảm xúc, chờ sau khi địa vị và quyền lực tới một độ cao nhất định, sẽ tự giác theo đuổi "tự mình thực hiện."

Trong mạt thế, rất nhiều người "tự mình thực hiện", thường đều là "tự mình hy sinh".

Trong suy nghĩ của Bát Hoang Dịch, đây là hành động cực kỳ ngu xuẩn.

"Trần Vũ…"

Bát Hoang Dịch nhắm hai mắt lại âm thầm nắm chặt tay vịn, chuẩn bị lập ra kế hoạch.

Loại bỏ tất cả khả năng khiến Trần Vũ bị bại lộ thân phận nhân viên.

Xóa sạch những dấu vết có khả năng làm bí mật của Trần Vũ bị phanh phui.

Tồn vong của nhân loại?

Cùng với Bát Hoang Dịch hắn có liên quan gì chứ?

Dù cho Trần Vũ có mạnh tới cỡ nào, dùng tất cả năng lực bảo vệ em gái của hắn, như vậy là đủ rồi…

Nhân loại?

Kệ đi…

……

Cùng lúc đó.

Thanh Thành, khu người giàu.

Tầng hầm của biệt thự.

“Phần phật lạp…”

Suy nghĩ cứng đờ từ từ được tan ra. Trong sự hoảng hốt, Bát Hoang Diêu loáng thoáng nghe được tiếng nước chảy.

“Tôi…”

“Đây là đâu…”

Sau một hồi ngốc giới, nàng cố gắng quay đầy, sử dụng đôi mắt mơ hồ nhìn về phía nơi phát ra “tiếng nước chảy”.

Thấy xa xa có một cái bồn tắm.

Trong bồn tắm, chất lỏng “màu vàng” đang từ từ rút xuống, dần lộ ra một pho tượng làm bằng gỗ.

“Hắn…”

“Là ai…

“Nhìn rất quen…”

Hai mắt chớp chớp đồng tử giãn ra, Bát Hoang Diêu muốn chống người ngồi dậy. Lại phát hiện ha tay không có một chút sức lực.

Giống như mỗi một tế bào đều đang ở trong trạng thái chết héo.

“Chỗ này là…”

Lồng ngực bắt đầu phập phồng.

Hai mắt từ từ ngắm nghía.

Bát Hoang Diêu cảm thấy cơ thể của mình đang hồi phục lại như cũ với tốc độ “khủng bố”.

‘Trải nghiệm này nàng đã từng trải qua…

‘Là…’

‘Là thuốc của anh Vũ…’

‘Anh Vũ.’

‘Anh Vũ!’

Cơ thể xích quả run lên, Bát Hoang Diêu ho khan kịch liệt mấy cái, giãy giụa bò dậy.

‘Nhớ rồi.’

‘Mình là Bát Hoang Diêu.’

‘Mình và anh Vũ bị dị thú truy sát…’

‘Anh Vũ…’

Trong quay cuồng, cơ thể thiếu nữ thất thanh, té từ ngôi cao xuống.

“Ầm!”

Vững vàng nện thẳng lên đất.

“Ah.”

Lệnh Bát Hoang Diêu đau nhức, đầu óc càng thêm rõ ràng.

Adrenalin lại phân bố một lần nữa, khiến nàng dần mất khống chế mỗi một phần trên cơ thể.

‘Anh Vũ.’

“Trần Vũ…”

Dường như đến từ một cảm giác đặc biệt nào đó, Bát Hoang Diêu khó hiểu nhìn về phía bồn tắm: “Vũ ca.”

“Ào ào…”

Nước trong bồn tắm vẫn không ngừng tràn ra.

Cơ thể bằng gỗ của Trần Vũ lộ ra càng lúc càng nhiều.

“Vũ ca.”

Bước chân thiếu nữ lảo đảo, từng bước từng bước đi về phía Trần Vũ.

Tất cả ký ức, theo hành động càng thêm rõ ràng.

Trong tầm mắt mơ hồ, Trần Vũ nằm trong bồn tắm cùng với lúc Trần Vũ nằm trên mặt đất ở thủ đô, dần dần chồng lên nhau…

“Rầm.”

Bỗng nhiên, chân trái Bát Hoang Diêu vấp chân phải, té ngã trên mặt đất, cũng nôn ra từng ngụm lớn dịch dạ dày.

Sau khi tất cả các chất bẩn được nôn ra, đau đớn cũng giảm bớt, thiếu nữ đưa tay nắm lấy mép bồn tắm bò dậy.

“Là Vũ ca.”

Tuy rằng khuôn mặt đã Mộc Hóa, không rõ ràng lắm.

Nhưng liếc mắt một cái cô cũng có thể nhận ra, mảnh gỗ bên trong bồn tắm, chắc chắn là Trần Vũ!

“Tại sao… lại biến thành như vậy…”

“Ào ào…”

Ngay lúc thiếu nữ đang bối rối, hoảng hốt lo sợ, chất lỏng trong bồn tắm đã chảy hết ra đường cống thoát nước.

Cái phao nổi trên mặt nước rơi xuống.

Đầu phao buộc một sợi dây câu nối liền với túi nhựa trên bồn tắm.

Sau khi phao chạm đáy, trọng lượng nó kéo dài dây câu, làm cho túi nhựa cũng rơi xuống.

“Bộp bộp” một tiếng.

Nó đập vào người Trần Vũ.

Bát Hoang Diêu: "..."

Phấn Mộc Hóa trong túi nhựa vương vãi đầy trời, ngay lập tức phủ kín cả tầng hầm.

Chương 694: Tồn vong nhân loại thì liên quan gì tới ta chứ (3) Chương 694: Tồn vong nhân loại thì liên quan gì tới ta chứ (3)

Cũng bắn tung tóe lên người Bát Hoang Diêu.

Vì thế, mới vừa sống lại không bao lâu, cơ thể còn chưa ấm của thiếu nữ lần nữa mất đi ý thức, biến thành một pho tượng gỗ.

Bát Hoang Diêu: "..."

[Tiếp xúc với vật chất không xác định]

[Cơ thể xuất hiện phản ứng hóa học ác tính: Mộc Hóa: 146]

[Mộc Hóa:154,:138,:145...]

Mà Trần Vũ, suy nghĩ đã trở về, chậm rãi từ tượng gỗ hình người, biến thành "Hình người", té nhào trên mặt đất.

"Phù, phù, phù..."

Trần Vũ mở hai mắt ra, che mũi miệng lại, vẫy vẫy phấn Mộc Hóa dày đặc xung quanh tản ra, ngồi dậy, trước tiên nhìn về phía sân thượng đơn sơ lập tức hoảng sợ.

"Mẹ nó? Tiểu Diêu đâu?"

Bát Hoang Diêu bị Mộc Hóa nằm trên mặt đất: "..."

"Hồi sinh ở đâu?"

Nhảy ra khỏi bồn tắm, Trần Vũ vừa định tìm kiếm xung quanh, chợt cảm thấy bàn chân cứng ngắc.

Cúi đầu nhìn xuống, phát hiện là Bát Hoang Diêu bị Mộc Hóa, hắn lập tức vỗ trán một cái, đột nhiên tỉnh ngộ: "Mẹ kiếp, quên mất phấn Mộc Hóa có phạm vi tấn công."

Hắn vội vàng nhấc chân, nâng tượng gỗ lên.

Trần Vũ cẩn thận quan sát từ trên xuống dưới vài vòng, xác định không có bộ phận nào tổn hại, mới ôm lấy thiếu nữ, đặt vào trong bồn tắm.

Sau đó, hắn đổ đầy nước một lần nữa, cũng lấy ra một bao "Dịch Lục Thụ", mở miệng bao ra, cẩn thận đổ ra hơn một nửa, tưới lên người thiếu nữ.

Chất dịch nhanh chóng lan ra trong nước.

Không bao lâu, thiếu nữ lần nữa mở hai mắt.

"Vũ… Vũ…"

Vừa mở mắt đã thấy được Trần Vũ, khiến suy nghĩ của thiếu nữ trở nên rối loạn, cơ thể từ từ chìm xuống: "Vũ ca ùng ục ùng ục…"

"Lên!"

Trần Vũ nhanh chóng phản ứng, nắm lấy mái tóc dài của Bát Hoang Diêu, xách cả người cô từ trong nước lên

Bát Hoang Diêu: "..."

Trần Vũ: "..."

Bát Hoang Diêu: "Vũ ca, đau…"

"Không đau không đau" Trần Vũ giải thích: "Ta không thể dính nước."

Bát Hoang Diêu: "..."

"Nếu không ta đổi tay?" Trần Vũ đổi tay phải đang giữ tóc thiếu nữ thành tay trái.

"Vẫn còn đau."

"Không sao, ra khỏi nước sẽ không đau."

Nói xong, Trần Vũ liền kéo Bát Hoang Diêu ra khỏi bồn tắm, đặt

trên mặt đất.

“A…” Bát Hoang Diêu ngơ ngác nằm trên mặt đất, một lúc lâu sau, đột nhiên phản ứng lại, che ngực: “Ta… Ta không có mặc quần áo!”

Trần Vũ: “Không có gì. Ta cũng thường xuyên không mặc.”

Gương mặt thiếu nữ lập tức đỏ lên, cô lảo đảo bò dậy, lại đụng trúng bồn tắm.

“Rầm!”

Giọt nước màu xanh lục văng tung tóe khắp nơi, nhỏ lên người Trần Vũ, dẫn ra từng mảnh từng mảnh Mộc Hóa.

Trần Vũ nhíu mày, từ trong ba lô trên mặt đất lấy ra một túi phấn Mộc Hóa vẩy lên người, loại bỏ những bộ phận Mộc Hóa, sau đó quay lưng lại, nói: “Ta không nhìn ngươi. Tiểu Diêu, ngươi trước hết tìm một bộ quần áo mặc vào đi.”

“Không… đừng nhìn…” Giọng thiếu nữ run rẩy.

“Ừm.” Trần Vũ gật đầu: “Cũng không nhìn ra đồ chơi gì.”

Bát Hoang Diêu: “…” (Bạo kích)

Sắc hồng trên mặt dần dần nhạt xuống, thiếu nữ nhìn bóng lưng Trần Vũ thật sâu, bò ra khỏi bồn tắm.

“À, đúng rồi.” Trần Vũ quay đầu lại: “Trong xe đông lạnh có quần áo …”

“A a a!Ngươi không nói ngươi không nhìn!” Bát Hoang Diêu xấu hổ nhảy trở lại bồn tắm.

“Ta sợ ngươi không tìm được quần áo.”

“Quay lại đi!”

“Thật là, ngươi che mặt lại, ai có thể nhìn ra ngươi là nam hay nữ…”

Bát Hoang Diêu: "..." (Bạo kích × 2)

Một lúc sau, nương theo tiếng động "Thưa thớt", Bát Hoang Diêu mặc xong quần áo, đi tới phía sau Trần Vũ.

"Mặc xong rồi sao?"

Trần Vũ quay đầu lại, vừa dứt lời, đã bị thiếu nữ trước mặt nhào vào trong ngực.

"A..." Trần Vũ ngạc nhiên.

"Vũ ca." Bát Hoang Diêu vùi đầu vào trong lòng Trần Vũ, giọng nói từ gợn sóng, đến run rẩy, rồi đến nức nở, cuối cùng nghẹn ngào khóc nức nở.

"..." Trần Vũ há miệng, muốn nói sang chuyện khác, tính dùng một câu nói đùa để chuyển hướng cảm xúc của đối phương. Nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút, hắn quyết định từ bỏ, để mặc Bát Hoang Diêu gào khóc.

"Không sao đâu."

Hắn đưa tay ra, ôm lấy bả vai của thiếu nữ, Trần Vũ nhẹ nhàng vỗ: "Ta nói rồi, ngươi sẽ không chết."

"Ta... ta sợ..."

"Đừng sợ."

"Ta sợ sẽ không bao giờ...được nhìn thấy ngươi nữa." Cơ thể thiếu nữ xụi lơ.

"Không đâu." Trần Vũ ôm Bát Hoang Diêu, thì thầm: "Còn nhớ khung cảnh lần đầu chúng ta gặp nhau không?"

"Nhớ... còn nhớ."

"Ngươi còn nhớ hả." Trần Vũ kinh ngạc: "Ta đã sớm quên rồi."

"..." Bát Hoang Diêu ngừng khóc.

"Lần thứ hai gặp nhau, nhớ không?"

“… Nhớ”

“Lần thứ ba.”

“… Còn nhớ.”

Trần Vũ nhíu mày: “Lần thứ tư thì sao?”

Bát Hoang Diêu: “ … Không…... Không nhớ nữa.”

Miệng Trần Vũ tiến đến bên tai thiếu nữ: “Còn nhớ lần thứ tư chúng ta gặp nhau không? Lúc đó, ta đã nói với ngươi, ta, vĩnh viễn sẽ không rời xa ngươi, chẳng lẽ ngươi đã quên rồi sao?”

Bát Hoang Diêu: “…”

Trần Vũ lặp lại: “Quên rồi sao?”

Bát Hoang Diêu: “Không…... không quên.”

“Vậy thì đúng rồi.” Trần Vũ nở nụ cười: “Tiểu Diêu, ta đã thực hiện lời hứa của mình.”

Bát Hoang Diêu: “…”

“Còn lời hứa của ngươi thì sao? Tại sao lại không thực hiện?”

“Ta… ta đã hứa gì?”

Chương 695: Điều tra Trần Vũ (1) Chương 695: Điều tra Trần Vũ (1)

“Còn nhớ lần thứ năm chúng ta gặp nhau không? Ngươi đã nói với ta, ngươi sẽ không bao giờ khóc với ta.”

Bát Hoang Diêu: “Ta thật sự chưa bao giờ nói như vậy.”

“Chắc chắn ngươi đã quên.”

“…”

Không biết trả lời như thế nào, thiếu nữ đành phải im lặng lần nữa.

Trong tầng hầm yên tĩnh, hai người ôm nhau không nói gì.

Dưới ánh đèn sợi đốt ảm đạm, nhuộm đẫm tình ý kỳ diệu, dần dần hóa thành lãng mạn, lắp đầy căn phòng.

“Mạnh lên.”

Hồi lâu, thiếu nữ khàn khàn lên tiếng.

“Ờ?” Trần Vũ mờ mịt.

“Mạnh lên.”

“Hả?”

“Ôm ta mạnh lên.” Bát Hoang Diêu cắn môi: “Ta…... ta muốn xác nhận, đây không phải là mơ.”

Nghe vậy, Trần Vũ thở dài, dùng sức ôm chặt bả vai thiếu nữ.

“Hướng… hướng… hướng xuống một chút.” Gương mặt thiếu nữ dường như muốn nhỏ máu, giọng như vân nhỏ.

“Không được.” Trần Vũ lập tức từ chối.

“Xuống một chút.”

“Không.”

“Tại sao…” Bát Hoang Diêu ngẩng đầu, thất thần đối mặt với Trần Vũ.

Trần Vũ: “Không thể hỏi.”

Bát Hoang Diêu: “?”

Trong gara dưới tầng hầm, bầu không khí vốn kiều diễm ngay lập tức bay sạch sành sanh…

“Ta sợ ta sẽ không bao giờ …được gặp lại ngươi nữa.” Cơ thể thiếu nữ xụi lơ.

Trần Vũ ôm Bát Hoang Diêu, thì thầm: “Còn nhớ khung cảnh lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?”(lặp lại)

“Két.”

Đẩy cửa cuốn của gara ngầm, Trần Vũ đỡ Bát Hoang Diêu, chậm rãi bước vào.

Ngẩng đầu nhìn tuyết đọng trên nhánh cây tùng, Bát Hoang Diêu theo bản năng siết chặt quần áo: “Hơi lạnh.”

“Ừ.” Trần Vũ gật đầu: “Dù sao ngươi đã chết mấy tháng rồi. Hiện tại đang là mùa đông.”

Dừng bước chân, cô gái quay đầu lại: “Anh Vũ, người đã chết không phải không thể sống lại sao?”

“Đúng.”

“Vậy ngươi cứu ta bằng cách nào.”

“Người chết đúng là không thể sống lại.” Hai tay Trần Vũ đặt lên vai của cô gái mảnh khảnh, nghiêm túc nói: “Song ngươi cũng chưa chết hẳn.”

“Hả…” Vẻ mặt Bát Hoang Diêu mờ mịt.

“Nói ra cũng rất phiền phức, phải bắt đầu nói từ lúc Bàn Cổ khai

thiên lập địa.”

Bát Hoang Diêu: “…”

“Ngươi còn muốn nghe không?”

“Muốn nghe.”

Trần Vũ: “…”

“Ha ha ha…” Bát Hoang Diêu bỗng nhiên cười rất vui vẻ.

“Không hổ là người đã chết hai lần.” Trần Vũ mặt không thay đổi giơ ngón tay cái lên: “Càng ngày càng khó đối phó.”

“Thật ra…” Dần dần, Bát Hoang Diêu thu lại nụ cười, thấp giọng nói: “Ta muốn hỏi, việc ta sống lại có gây tổn hại gì đến ngươi không. Trên thế giới này, mọi thứ ta nhận được đều đi kèm với cái giá của nó.”

“À, à thế sao.” Trần Vũ khoát tay: “Vậy ngươi không cần lo lắng. Không có ảnh hưởng gì hết.”

“Thế thì ta sẽ không lo lắng nữa…”

“Cứ chết đi.”

Bát Hoang Diêu: “…”

Lúc này, âm thanh hai người nói chuyện với nhau khiến Mã Lệ ở bên trong biệt thự phải để ý.

Nàng dắt theo Mã Nghiên cùng nhau đến trước cửa gara, nhìn thấy Trần Vũ và Bát Hoang Diêu, đồng tử đột nhiên co rút lại.

Sắc mặt Mã Nghiên cúng đờ.

Nai người các nàng biết rõ Bát Hoang Diêu đã chết hoàn toàn.

Mà hiện tại, vậy mà lại “vui vẻ” xuất hiện trước mặt…

Tam quan hai người nhất thời chấn động cực độ.

“Các ngươi lại đây.” Trần Vũ vẫy tay với hai người Mã Lệ và Mã Nghiên: “Chào buổi chiều.”

“Chị… Chào các chị.” Bát Hoang Diêu lấy lại tinh thần, vội vàng cúi đầu.

“Ừng ực.”

Gian nan nuốt nước miếng, Mã Lệ bước tới từng bước, vòng quanh Bát Hoang Diêu bốn năm vòng.

“A.” Bát Hoang Diêu trở nên căng thẳng.

“Ngươi… thật sự còn sống sao.” Mã Lệ vươn ngón tay, tính thử chạm vào làn da của Bát Hoang Diêu.

Bát Hoang Diêu: “...”

Thấy cô gái không phản kháng, Mã Lệ đổi ngón tay thành bàn tay, bắt đầu vuốt ve.

Bát Hoang Diêu: “...”

Vuốt xong, nàng bắt đầu véo.

Bát Hoang Diêu: “… A”

Trần Vũ nhíu mày, hất tay Mã Lệ ra: “Đừng nhéo bậy.”

“Là người thật này…” Mã Lệ ngây người.

“Không phải người thật, chả lẽ là silicon?” Bất mãn bĩu môi, Trần Vũ quay đầu lo lắng Bát Hoang Diêu nói: “Tiểu Diêu, nàng ta nhéo ở đâu?”

“Này… Ở chỗ này.”

“A, để ta xoa bóp nó cho…”

Bát Hoang Diêu: “Không… Không cần.”

“Thuật quỷ thần.” Mã Nghiên bước tới, vẻ mặt nghiêm túc: “Trần Vũ, ngươi đã làm gì. Vì sao người đã chết còn có thể sống lại.”

“Ta đã nói với các ngươi rồi.” Trần Vũ buông tay: “Ta muốn hồi sinh Tiểu Diêu.”

“Bọn ta còn nghĩ rằng…” Mã Lệ muốn nói lại thôi, cẩn thận sàng lọc từng chữ trong đầu: “Bọn ta nghĩ bởi vì Tiểu Diêu qua đời nên cú sốc tinh thần của ngươi quá lớn, ừm… Chấp niệm quá nặng…”

“Nói thẳng ra là cho rằng ta giống như một tên bệnh thần kinh.”

“Đúng.” Mã Lệ xấu hổ xua tay: “Không thể nói là giống, chỉ là hơi chút giống y như đúc.”

“Người chết không thể sống lại, đây là quy tắc cơ bản nhất.” Mã Nghiên ngắt lời của Mã Lệ, một lần nữa hỏi lại vấn đề: “Ngươi rốt cuộc là làm bằng cách nào.”

“Không thể giải thích rõ chỉ bằng một hai câu.” Trần Vũ vẫy tay cho có lệ, sau đó dắt Bát Hoang Diêu: “Ta còn có việc, hãy về trước đi. Đã lâu không về nhà, mọi người trong nhà sẽ lo lắng.”

Chương 696: Điều tra Trần Vũ (2) Chương 696: Điều tra Trần Vũ (2)

Dứt lời, hắn lôi kéo cô gái rời đi,

Bóng lưng cực kỳ phóng khoáng.

"..."

Đứng tại chỗ, Mã Lệ và Mã Nghiên nhìn Trần Vũ biến mất ở chỗ quẹo của cửa lớn, hai mắt nhìn nhau, lập tức xoay người vọt vào gara ngầm.

Chạy đến trong gara, hai người chia nhau ra hành động.

Một bên kiểm tra dấu vết trên mặt đất, một bên tìm kiếm đồ vật đáng nghi.

Một lúc lâu sau, hai người tập trung trước bàn gỗ đơn giản, đem đống đồ tìm kiếm được, "rầm" một tiếng đặt toàn bộ lên bàn.

Có phao bơi, dây câu cá, túi nhựa.

Túi nước, bàn chải, đá viên đông lạnh.

Quần áo, khiêu đản, sái siêu, trứng rung, bình tưới nước.

Miếng gỗ, bột phấn, dây xích chó…

Mã Lệ: "..."

Mã Nghiên: "..."

Mã Lệ: "Hình như có cái gì đó kỳ quái trà trộn vào đây."

"À." Mã Nghiên lấy đi quả trứng như không có việc gì, bỏ vào túi: "Của ta, vừa rồi cúi người rớt ra ."

Mã Lệ: "... Chị."

"Nói."

“Ngươi bỏ nhà trốn đi.”

“Chỉ bởi vì một quả trứng mà ngươi sẽ cắt đứt quan hệ với ta ?”

“Đây không phải vấn đề của một quả trứng.”

“Hai cái quả trứng cũng không được.”

“...” Mã Lệ siết chặt nắm tay, không thể nhịn được nữa: “Chị! Ngày nào ngươi cũng như vậy, lẳng lơ, càng ngày càng biến thái!”

“Rầm!”

Nói xong, Mã Lệ tức giận đập tay xuống bàn.

“Lạch cạch.”

Sau đó, quả trứng trên người nàng cũng rớt ra .

Mã Nghiên: “…”

Mã Lệ: “…”

Khom người xuống, mặt không chút thay đổi nhặt lên, Mã Lệ nghiêm mặt nói: “Có cái gọi là khuyên người phải có lòng khoan dung, ta sẽ không trách ngươi. Lần sau không được làm như vậy nữa.”

Mã Nghiên: “Đi thong thả.”

Hai tay lần nữa đặt lên bàn, Mã Lệ tách từng món đồ ra, nhìn trái nhìn phải: “Trong phòng chỉ có mấy cái này. Còn tìm thấy gì nữa không.”

“Quan trọng nhất là này hai cái này.” Mã Nghiên đưa tay lấy túi nước và túi nhựa: “Thứ còn sót lại trong túi nước hẳn là chất lỏng hoà tan Mộc Hoá. Túi nhựa thì còn sót lại là bột phấn của phấn Mộc Hoá.”

“Xem ra Trần Vũ dẫn chúng ta đi Đông Bắc chỉ vì hai thứ này.”

“Đúng vậy.”

“Nhưng phấn Mộc Hoá này sao lại là màu đỏ?” Mã Lệ bốc lấy một phần đặt ở trước mặt quan sát.

“Đây là phấn Mộc Hoá có cấp bậc rất cao.” Mã Nghiên trầm giọng nói: “Ngay cả võ giả cấp 5 trở lên, dính một xíu cũng sẽ biến thành gỗ.”

“Vậy Trần Vũ làm sao thu thập được thứ này.”

“Không rõ lắm.”

“Hơn nữa hai thứ này…” Mã Lệ hoài nghi: ” Có liên quan gì đến việc Bát Hoang Diêu sống lại đâu? Chẳng lẽ dung hợp phấn đỏ Mộc Hoá và chất lỏng lại là có thể hồi sinh?”

Mã Nghiên: “… Ngươi có thể nói lý lẽ khoa học chút được không.”

“Nhưng Trần Vũ đã hồi sinh một người đã chết, bản thân chuyện này đặc biệt không có lý lẽ gì hết!” Mã Lệ gãi đầu.

“Hắn có bí mật.” Trong mắt Mã Nghiên lóe lên ánh sáng.

“Lời ngươi nói thật là vô nghĩa. Trên người Trần Vũ khắp nơi đều có bí mật.”

Buông túi nước và túi nhựa ra, hai mắt Mã Lệ mơ màng: “Trần Vũ… Thật sự là một tên đàn ông đặc biệt…”

Ở đối diện bàn, Mã Nghiên nhìn chằm chằm Mã Lệ trong chốc lát, nhướng mày: “Làm sao? Thích làm ấy ấy hắn à?”

Nghe vậy, Mã Lệ sửng sốt: “Đương nhiên là thích ‘làm’ hắn rồi!” *

*Đoạn trên là Mã Lệ hiểu nhầm, mình edit lại cho cho mượt chút.

Mã Nghiên: “…”

“Thì ra sau khi tôi chết, đã phát sinh nhiều chuyện như vậy.”

Trên vỉa hè phủ đầy tuyết trắng, Bát Hoang Diêu đi theo bên cạnh Trần Vũ: “Thế giới thực sự thay đổi quá nhanh rồi.”

“Ừm.” Trần Vũ gật đầu: “Hiện tại ở bên ngoài, đã không có tín

hiệu, hơn nữa cứ cách mấy km, thì có thể sẽ "soạt" gây ra một vết nứt trống. Kết quả là ngoài thành phố càng ngày càng có nhiều dị thú."

"Nhưng may mắn Ma Đô đã chống đỡ được thú triều…" Nói đến đây, Bát Hoang Diêu tràn đầy năng lượng: "Thật sự quá lợi hại rồi. Nhân loại chúng ta có thể sẽ có cơ hội đánh bại thú triều."

"Đương nhiên." Trần Vũ theo bản năng ưỡn ngực, đắc ý tự mãn: "Dù sao, Trần Vũ ta đối với Ngân Hà đã trở thành người phụ trách cuối cùng của hệ Ngân hà này."

Bát Hoang Diêu: "A?"

"Không có gì." Nói một câu mơ hồ, Trần Vũ dừng bước, chỉ tay vào tòa nhà trước mặt: "Đến rồi."

"A." Cô gái ngẩng đầu: "Vũ ca, đây là nhà anh sao?"

"Đúng vậy. Đi thôi."

"Tôi…tôi cũng phải đi sao?"

"Đúng vậy." Trần Vũ nghi hoặc: "Nếu không thì tôi đưa cô đến đây làm gì."

"Nhưng… nhưng mà tôi…" Bát Hoang Diêu cúi đầu, mân mê quần áo của mình: "Tôi không có mang quần áo trang trọng, cũng không mang theo quà cáp gì."

"Không sao, dù có mặc máy móc thì trông cô vẫn bình thường."

Bát Hoang Diêu: "..."

"Đi thôi."

Hắn tùy tiện bế cô gái lên, Trần Vũ đi thẳng vào tiểu khu, bước vào khu tòa nhà tập thể, đi đến trước cửa an ninh của nhà mình, dưới ánh mắt khẩn trương của Bát Hoang Diêu, anh gõ cửa nhà.

"Cốc cốc cốc."

“…”

Sau một lúc, mắt mèo sáng rực ở giữa cánh cửa tối đi một chút, sau đó cánh cửa bị đẩy ra một cách thô bạo!

“Trần Vũ!”

Chương 697: Điều tra Trần Vũ (3) Chương 697: Điều tra Trần Vũ (3)

Trần Tư Văn réo lên và kích động lao về phía trước.

Trong giây lát, Trần Vũ không vững trọng tâm, bị Trần Tư Văn một đường đẩy đến nhà hàng xóm đối diện.

“Huỵch!”

Cuối cùng đánh sập cửa an ninh của nhà hàng xóm, và khiến Trần Vũ ngã xuống đất.

Nam hàng xóm đang ăn mì: “...”

Nữ hàng xóm đang ăn mì: “...”

Trần Vũ: “...Xem ra ngươi bệnh nặng rồi.”

“Hự…” Nằm trên người Trần Vũ, Trần Tư Văn dần dần tỉnh táo lại, nhanh chóng đứng dậy, cúi đầu với hàng xóm: “Xin… Xin lỗi. Tôi không cố ý.”

Người hàng xóm đặt bát xuống, cúi đầu nhìn cửa an ninh bị Trần Vũ biến thành một đống sắt vụn, gật đầu: “Tôi tin.”

“Xin lỗi.” Trần Vũ ngượng ngùng: “Tôi nhất định sẽ bồi thường.”

“Bồi thường…đúng, bồi thường.” Người đàn ông hàng xóm phản ứng lại, đẩy người phụ nữ hàng xóm bên cạnh: “Trong nhà có bao nhiêu tiền, đều đền bù hết cho bọn họ.”

Trần Tư văn: “…”

“Chị, tìm thời gian đến bệnh viên xem xem ha.” Trần Vũ đứng dậy, thở dài, lấy trong ba lô ra tờ tiền 20.000 tệ, đặt xuống đất, xin lỗi người hàng xóm: “Thật ngại quá, chị tôi đầu óc có chút vấn đề. Tiền bồi thường, xin lỗi, xin lỗi.”

Nói xong, hắn đẩy Trần Tư Văn đang bối rối trở lại phòng khách.

Vừa định đóng cửa lại, hắn phát hiện Bát Hoang Diêu vẫn đứng ngây ngốc ngoài cửa liền kéo nàng vào nhà.

“Rầm!”

Cánh cửa sắt đóng chặt. Trần Vũ nhìn quanh nhà, thay giày rồi hỏi: “Mẹ đâu?”

“Mẹ và BB đi mua sắm.” Vừa nói, Trần Tư Văn vừa cúi người lấy từ trong tủ giày ra một đôi dép lê cho khách đưa cho Bát Hoang Diêu: “Đây, mang cái này vào.”

“Cám ơn làm phiền rồi.” Bát Hoang Diêu lễ phép gật đầu.

“Không sao, không đánh…” Cô dừng lại, Trần Tư Văn đột nhiên tỉnh táo trở lại, cô mở to mắt nhìn chằm chằm vào Bát Hoang Diêu với khuôn mặt tái nhợt: “Cô… cô… cô là Bát Hoang Diêu? !”

“Là tôi đây.” Cô gái gật đầu.

“Cô…không phải cô đã chết…chết…chết rồi sao?!”

“À, Tiểu Yêu nói sống dưới lòng đất không thoải mái, ra ngoài hít thở chút không khí đó.” Trần Vũ giải thích.

Nghe vậy, đầu Trần Tư Văn bắt đầu ong lên “Xèo xèo”: “Xuyên… Xuyên qua…Xuyên qua…”

“Đừng nghe Trần Vũ nói bậy.” Bát Hoang Diêu ngừng nói: “Tôi… Tôi hồi sinh.”

“…” Trên trán Trần Tư Văn toát mồ hôi, cô cảm thấy hơi choáng váng.

“Quên đi, kỳ thật là tôi dọa cô rồi.” Nhìn thấy Trần Tư Văn có chút không ổn, Trần Vũ thay đổi lời nói: “Lúc đầu nàng cũng không phải hoàn toàn chết, coi như là đình chỉ trạng thái, hiện tại ta đã cứu cô ấy.”

“Cứu…”

Sau một lúc, Trần tư Văn từ từ bình tĩnh lại nhìn Bát Hoang Diêu

một lượt từ trên xuống dưới: “Cô đã sử dụng loại thuốc đặc biệt chưa?”

“Ừm.” Trần Ngư nói: “Em tiêm cho cô ấy hơn sáu nghìn mũi, cô ấy vẫn sống sót.”

Bát Hoang Diêu: “...”

Trần Tư Văn: “Vậy cô ấy hẳn là một cái sàng.”

“Đừng nói chuyện này nữa, chúng ta có khách, em không biết mời một tách trà à?”

“Không… không cần.” Bát Hoang Diêu nhanh chóng xua tay: “Tôi không uống.”

“Được, tôi sẽ lấy cho cô một ít nước.” Trần Tư Văn ngay lập tức bước vào bếp: “Sẽ có ngay.”

“Chị ơi, thực sự không cần đâu!”

“Không có gì.” Trần Vũ xua tay: “Với mối quan hệ của chúng ta, cô có thể coi nơi này như nhà của mình.”

“Ừm…” Bát Hoang Diêu hai má đỏ bừng.

Ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, không lâu sau.

Trần Tư Văn bưng trà tới, đặt lên bàn cà phê rồi đưa cho Bát Hoang Diêu.

“Cám ơn… Cảm ơn.” Nàng nhanh chóng nhận lấy, Bát Hoang Diêu có chút ngại ngùng gật đầu: “Tôi có thể tự làm được.”

“Ừmmm…” Sau khi đưa trà ra, Trần Tư Văn vẫn cúi xuống quan sát Bát Hoang Diêu cẩn thận.

“Chị…” Cô cảm thấy không thoải mái khi bị nhìn chằm chằm, eo co rúm lại.

Trần Vũ cau mày: “Cô ngứa mông hả.”

“…” Cô gái lập tức ngừng cử động.

“Cái này… thật sự là còn sống à?” Trần Tư Văn duỗi ngón tay ra, cẩn thận chọc vào má Bát Hoang Diêu: “Là thịt.”

“Không được động tay động chân.” Trần Vũ tức giận.

“Ta chỉ sờ mặt thôi.” Trần Tư Văn vặn lại.

“Thậm chí khuôn mặt cũng không thể đụng!”

“Vậy tôi đụng ngực… a! Quả nhiên là người giả! Bộ ngực lõm xuống!” Trần Tư Văn bị sốc.

“…” Bát Hoang Diêu một tay che lại trái tim đau nhức của mình.

Trần Vũ xòe tay: “Chỉ vì nó lõm xuống nên nó là thật.”

“…” Bát Hoàng Diệu lấy tay che lại…

“Cái này…” Trần Tư Văn do dự: “Là phát triển dị thường sao?”

“…” Bát Hoang Diêu đau đớn cúi người.

“Đừng nói nữa.” Trần Vũ đưa tay ngăn cản cô: “Ta cứu nàng sống lại không dễ dàng, ngươi đừng chết nữa.”

Đột nhiên nhận ra lời mình nói là bất lịch sự, Trần Tư Văn xin lỗi: “Tiểu Diêu, đừng hiểu lầm, tôikhông có ý xấu. Chỉ là tôi tưởng cô đã chết nên không kịp phản ứng.”

“Không…không sao đâu.”

“Nói đến đây.” Trần Tư Văn dứt khoát thay đổi chủ đề, nhìn Trần Vũ, trong lòng nổi giận: “Em đến Ma Đô làm cái quái gì vậy? Em vừa rời đi! Gia đình không lo lắng sao?!”

“Em chỉ là đi xem náo nhiệt thôi.” Trần Vũ cầm chén trà lên, bình tĩnh uống một ngụm.

Chương 698: Tra hỏi (1) Chương 698: Tra hỏi (1)

“Em có biết rằng mẹ con tôi ngày nào ở nhà cũng sợ hãi không?”

“Biết.”

“Vậy tại sao cậu vẫn đi ?”

“Nhấp một ngụm.”

Đặt tách trà xuống, Trần Vũ cầm ly không tồn tại của mình lên: “Bởi vì thế giới cần ta.”

– “Ý em là gì?” Trần Tư Văn cau mày.

“Không có gì khác, em là chiến sĩ, chiến trường dã thú mới là nơi em nên đi.”

“Em chỉ là bia đỡ đạn cấp 2. Có emhay không không quan trọng.”

“Chiến tranh giống như đi vệ sinh xong xả bồn cầu.” Trần Vũ vẻ mặt nghiêm túc nói: “Có em hay không không quan trọng, nhưng em nhất định phải ở đó nhìn đống phân trôi đi.”

Bát Hoang Diêu: “...”

Trần Tư Văn: “...sự ẩn dụ kinh tởm, kỳ quái, kỳ lạ của em…”

“…”

“…Khá thích hợp.”

…

“Kẽo kẹt——”

Khi Trần Vũ và Trần Tư Văn cãi nhau, theo tiếng cọ xát chói tai của cửa sắt, mẹ Trần và BB xách theo túi lớn túi nhỏ vèo một cái đi vào trong phòng.

“D…dì.”

Bát Hoang Diêu trên sô pha là người đầu tiên phản ứng lại, vội vàng đứng dậy khom lưng: “Chào dì ạ.”

Trần Vũ cũng đứng dậy khom lưng theo: “Chào dì ạ.”

“Tiểu Vũ…”

Thấy Trần Vũ, mẹ Trần như bị sét đánh, sững sờ tại chỗ.

Túi nhựa trong tay cũng chậm rãi rơi xuống một cái “bộp” lên sàn nhà.

BB bên cạnh cúi đầu: “Bể trứng gà.”

Mẹ Trần lấy lại tinh thần, theo ánh mắt của BB nhìn về phía trứng gà bị bể nát đầy đất, ảo não: “Phim truyền hình mỗi lần tới cảnh này đều sẽ rớt cái gì đó xuống. Cho nên ta cũng buông tay, nhưng quên mất đó là trứng gà.”

BB: “Mù quáng.”

Mẹ Trần: “Đúng vậy, tiểu Vũ con về thật không đúng lúc gì hết.”

Chương 699: Tra hỏi (2)

BB: Nhặt lên đi, hẳn là có thể chiên ăn.”

Mẹ Trần: “Đúng vậy, còn chưa tới ba giây, mau nhặt lên.”

Dứt lời, một lớn một nhỏ ngồi xổm xuống, dọn dẹp trứng gà bị vỡ.

Trần Vũ quay đầu, mặt không cảm xúc nhìn về phía Trần Tư Văn: “Chị, đây là lo lắng hãi hùng mà chị nói hả?”

“A… đúng vậy. Nói vỡ là vỡ, nhũng trứng gà đó chẳng lẽ không sợ hãi sao?”

Trần Vũ giơ ngón cái lên: “Má nó, cái này cũng tốt, chỉ là có hơi nát.”

Nhặt xong hết tất cả trứng gà, để tô vào phòng bếp. Mẹ Trần dẫn

BB đi vào phòng khách, trước tiên nhìn Bát Hoang Diêu ở phía sau bàn trà.

“Cháu là…” Mẹ Trần chớp mắt, bừng tỉnh: “A a! Cháu tên là tám sọt đào đúng không?”

Trán Bát Hoang Diêu toàn là mồ hôi: “Là… là Bát Hoang Diêu.”

“Ah, đúng, là Bát Hoang Diêu.” Mẹ Trần sửa lại, đi lên bắt tay: “Chào cháu, Bát Hoang Diêu.

“Chài dì ạ.”

BB cũng tiến lên, xòe tay nhỏ giơ lên cao: “Xin chào chị tám sọt đào.”

Bát Hoang Diêu: “Là Bát Hoang Diêu.”

“Vâng.” BB gật đầu: “ Chị Bát Hoang Đào.”

“Diêu, Diêu minh Diêu, Y, U, AO, Diêu.”

“Xin chào chị tám sọt Diêu.”

Bát Hoang Diêu: “…”

Thấy đối phương không có bắt lỗi, BB nhìn về phía Trần Vũ, vui vẻ mở miệng: “Đại nhân, ngài đã về rồi.”

“Ngoan.” Trần Vũ duỗi tay xoa đầu nhỏ của BB, giới thiệu với Bát Hoang Diêu: “Mẹ của anh và chị, hẳn là em đã gặp qua lúc thi đại học, không viới thiệu nữa. Vị này chính là BB.”

“B… BB.” Bát Hoang Diêu tính nói đây là cái tên kỳ quái, nhưng lời còn chưa thốt ra tính cách lễ phép đã phát huy tác dụng, nuốt những lời này xuống, trái lại còn mỉm cười nói: “Chào BB, năm nay mấy tuổi rồi?”

“684 tuổi.” BB nói bằng giọng sữa.

Bát Hoang Diêu: “Ừmmm…”

Trần Vũ ở bên cạnh nhíu mày, kéo tay BB, nói với Bát Hoang Diêu:

“Mọi người nói chuyện đi, anh và BB đi chuẩn bị chút trái cây cho mọi người.”

“Đừng phiền phức như vậy, em không ăn đâu.”

“Không sao, em không ăn thì tụi anh ăn.”

Trần Vũ xua tay, lôi BB tới phòng bếp, đánh giá từ trên xuống dưới: “Lúc trước ‘khởi nguyên’ không phải đã nói càng về sau tư duy của ngươi phải càng phải trưởng thành rồi sao?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng tại sao bây giờ ngươi càng ngày càng giống trẻ em.”

“Mẹ Trần nói ta chính là trẻ em, trẻ em thì phải có dáng vẻ của trẻ em.” BB ưỡn bụng nhỏ: “Ta bây giờ cũng đã đi nhà trẻ rồi. Đại ban.”

Trần Vũ: “... Có thể thích ứng hả.”

“Có thể á.”

BB cười rất vui vẻ: “Những giáo viên trong nhà trẻ đều thích ta. Nói sau khi ta tới chất lượng giấc ngủ của bọn họ tăng lên rất nhiều.”

Trần Vũ: “Ngươi vui vẻ là được…”

Trong phòng khách.

Mẹ Trần lén liếc mắt về phía Trần Vũ trong phòng bếp, vội vàng đi tới trước sô pha, nắm tay Bát Hoang Diêu, cùng nhau ngồi xuống: “Tiểu Diêu, ngồi, ngồi xuống đi.”

“Cảm ơn dì ạ.”

“Không cần khách sáo.” Vuốt ve mu bàn tay tinh tế bóng loáng của thiếu nữ, mẹ Trần mở miệng lấy hơi, vừa muốn nói gì đó, lại nhớ tới Trần Tư Văn vẫn còn ở đây, lập tức biến sắc quở trách: “Sao còn đứng đần ở đó làm gì? Khách tới rồi, mau đi nấu cơm.”

“...Con?” Trần Tư Văn khó hiểu chỉ vào mình.

“Con nói xem.”

‘Ồ.” Trần Tư Văn quay đầu, nghiêm túc nhìn Bát Hoang Diêu, giống như suy tư gì đó rồi rời đi.

Mẹ Trần thấy trong phòng khách chỉ còn hắn và Bát Hoang Diêu, liền xoa tay, thật cẩn thận hỏi: “Tiểu Diêu, cháu và Trần Vũ nhà dì, là… quan hệ như thế nào vậy?”

“Chúng cháu là… bạn học.”

Chương 699: Tra hỏi (2)

“Bạn học?”

“Đúng vậy.” thiếu nữ gật đầu.

Mẹ Trần hạ giọng: “Là cái kiểu bạn học trong sáng hả? Hay là không có… trong sáng?”

“Chúng cháu…” Bỗng nhiên ý thức được ẩn ý trong lời nói của mẹ Trần, gương mặt Bát Hoang Diêu hơi đỏ: “Cháu… chúng cháu là… là trong sáng.”

“Trong sáng? Cặp đôi trong sáng?”

“Không không không!” Đỉnh đầu thiếu nữ dần bốc khói: “Chúng cháu còn không có… không… không…”

“Úc úc úc.” Hai mắt mẹ Trần sáng rực: “Dì hiểu rồi. Mấy đứa còn chưa có chính thức hẹn hò đúng chứ?”

“Cháu…” Bát Hoang Diêu như đứng đống lửa ngồi trên đống than, khuôn mặt đỏ sắp nhỏ ra máu, chỉ há miệng, nhưng một câu cũng nói không nên lời.

“Bộp!”

Khi đầu nàng càng ngày càng nóng, suy nghĩ dần hỗn loạn, một quyển sách đột nhiên xé gió bay tới, vững vàng đập vào mặt nàng.

“Rầm.”

Quyển sách rơi xuống, thiếu nữ lấy lại tinh thần, theo bản năng cúi đầu nhìn về phía quyển sách.

Phát hiện là một quyển truyện tranh 《 bác người chuyển 》...

“Ngô…”

Không biết tại sao, Bát Hoang Diêu lập tức không còn nóng nữa.

“Trần… Trần Vũ!” Mẹ Trần bị quyển sách tập kích mà hoảng sợ, lập tức quay đầu nhìn về phía kẻ tập kích: “Con sao lại đánh người?”

“Con không có đánh.” Trần Vũ lấy lại quyển 《 bác người chuyển 》 trong lòng ngực dư lại, nghiêm túc nói: “Con đang hạ nhiệt cho em ấy. Không thấy nàng sắp cháy rồi sao.”

Bát Hoang Diêu: “…”

“Cút cút cút, mẹ nói với tiểu Diêu mấy câu, đi nấu cơm với chị con đi.” Mẹ Trần mẫu không kiên nhẫn xua đuổi.

“Dì ơi, đừng… đừng khách sáo, cháu không ăn cơm.” Bát Hoang Diêu ngồi không yên, đứng lên, hoang mang rối loạn khom lưng: “Cháu… cháu về nhà trước.”

“Đừng á.”

Mẹ Trần duỗi tay, bắt lấy cánh tay thiếu nữ, kéo nàng ngồi xuống lại trên sô pha: “Vất vả lắm mới tới chơi một lần, hai dì cháu ta tâm sự cho hảo hảo.”

“Trời cũng sắp tối rồi.” Trần Vũ nhìn hoàng hôn ngoài cửa sổ: “Tiểu Diêu muốn trở về, để cho nàng về đi…”

“Câm miệng.” Mẹ Trần giận dữ: “Có thể nói câu nào ra hồn hay không?”

“Dì ơi, trời thật sự tối. Cháu… cháu ngày mai lại…”

“Hừ.” Không cho thiếu nữ lên tiếng, mẹ Trần nắm lấy tay Bát Hoang Diêu, hai mắt bóng lưỡng: “Tiểu Diêu, dì nhớ không lầm thì, cha con là cục trưởng cục công an Thanh Thành của chúng ta phải không?”

“Ưm… vâng.”

Nghe vậy, mẹ Trần càng nhiệt tình hơn: “Vậy thật tốt. Có cơ hội, chúng ta tìm thời gian thì bàn về hôn sự của con và tiểu Vũ đi. Ăn nhiều vitamin B11, bắt đầu dưỡng thai…”

“A a…”

Bát Hoang Diêu vừa mới “Bình tĩnh” khuôn mặt lại lần nữa “hóa đỏ”, đỏ như lửa, giống như bị lửa đốt…

Mà ở trước sô pha, Trần Vũ tức khắc giống như rơi vào hầm băng, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Hắn đột nhiên nhớ tới ba của Bát Hoang Diêu bị hắn nhốt vào “lãnh cung” nhà Mã Lệ…

Nếu không có ai đưa cơm, nói không chừng bây giờ tới bộ xương cũng không còn.

“Lộc cộc.”

‘Không thể để nàng về nhà.’

Nghĩ đến đây, Trần Vũ liền nuốt nước bọt, sải bước đi về phía trước, vượt qua bàn trà, ngồi khác phía Bát Hoang Diêu, cùng với mẹ Trần : “Tiểu Diêu, ngươi nói rất đúng. Hôm nay không được đi, chúng ta phải bàn bạc muốn sinh con gái hay con trai.”

Bên cạnh, mẹ Trần thấy Trần Vũ lại gần, đang muốn nổi giận, nhưng nghe thấy lời nói này của Trần Vũ, lại nở nụ cười, gật đầu liên tục: “Đúng đúng đúng, các con cũng không còn nhỏ nữa, chắc chắn đứa bé sẽ được nuôi dạy tốt. Con trai hay con gái đều như nhau, mẹ đề nghị sinh cả hai đứa cả trai lẫn gái đều tốt.”

“A…” Nhiệt độ cơ thể của Bát Hoang Diêu tăng lên, thân thể liền lay động, suy sụp.

“Pa!”

Trần Vũ đánh nhẹ nàng một cái làm nàng tỉnh táo lại.

“Con… chúng con bây giờ còn…” Bát Hoang Diêu phục hồi tinh thần, run rẩy lẩy bẩy, nói năng lắp bắp: “Còn quá nhỏ…”

Mẹ Trần vui tươi hớn hở vỗ nhẹ vào tay nàng, vô ý không cẩn thận nhìn thấy ngực của nàng, chần chờ một lát: “À… quả thật là có chút nhỏ. Nhưng… nhưng cũng không sao! Hiện giờ đứa trẻ nào

cũng phải uống sữa thôi!”

“Ồ!”

Bát Hoang Diêu dù như thế nào cũng không thể kiên trì thêm được nữa, đột nhiên đứng dậy, lảo đảo chạy ra ngoài: “A…Dì ơi, con xin lỗi, con… con… con về nhà trước…”

“Không được về nhà!” Trần Vũ vội đi theo, túm lấy cô: “Hôm nay ngủ ở nhà ta.”

“Đúng rồi!” Mẹ Trần vỗ tay đồng ý: “Con phải ngủ với Tiểu Vũ.”

“Xì xì xì…”

Nhiệt độ cơ thể tăng lên liên tục, trên đỉnh đầu Bát Hoang Diêu rốt cuộc phát ra âm thanh như bị đốt cháy…

“Không! Con về nhà đây! Dì ơi… tạm biệt!”

“Bùm!”

Nàng bùng nổ sức lực, giống như dã thú bị nhốt, lắc mình một cái liền nhảy ra khỏi phòng khách, kéo cửa chống trộm ra , rồi vội vàng bỏ chạy.

“Mẹ, con sẽ đuổi theo cô ấy.”

Mẹ Trần hô to: “Chú ý biện pháp an toàn, nếu con không uống axit folic, thì không thể sinh con !”

“...” Trần Vũ lảo đảo một cái.

……

Lao ra Đơn Nguyên Lâu, Trần Vũ liếc mắt một cái liền thấy được nàng đang “lảo đảo”, hắn vội vàng tăng tốc, lao về phía trước, đuổi theo.

Chương 700: Tra hỏi (3) Chương 700: Tra hỏi (3)

“Đừng chạy, làm ơn chậm thôi.”

“Về nhà làm cái gì.” Trần Vũ chắn trước người nàng: “Hay là đến nhà ta đi. Ta ở một mình trong phòng ngủ, giường vẫn còn rộng.”

“Không cần! Anh Vũ, ta muốn về nhà rồi.”

“Vậy thì ở lại ăn cơm tối rồi đi.”

“Không cần! Vũ…Anh Vũ, ta muốn về nhà rồi.”

“….Ngươi bị kẹt đĩa à?”

“Không cần! Vũ…Anh Vũ…”

“Shut up!” hắn ngắt lời nàng, Trần Vũ giữ chặt tay của nàng, trực tiếp đi thẳng về nhà mình: “Mau, theo ta vào nhà.”

“Anh Vũ… đừng mà…” Bát Hoang Diêu ngồi xổm trên mặt đất, bị hắn túm lấy, cổ họng phát ra tiếng khóc nức nở: “Ta không đi…”

Buông tay nàng ra, Trần Vũ ngay lập tức nhíu mày, bất mãn nói: “Người trong nhà ta ăn ngươi hay sao?”

“Không phải…”

“Ngươi ghét mẹ ta?”

Bát Hoang Diêu lo lắng xua tay, đầu đầy mồ hôi: “Ta không ghét dì. Ta… Ta chỉ là…”

“Vậy tại sao không trở về nhà của ta. Ít nhất ăn cơm tối rồi hẵng đi.” Dứt lời, Trần Vũ dưới đáy lòng bổ sung nói: “Sau đó thừa dịp ngươi ăn cơm, đem cha ngươi thả trở về…”

“Dì quá… quá nhiệt tình. Ta hơi…” Nàng nghẹn ngào.

“Mẹ ta nói chuyện thẳng thắn quá, ngươi ngại à?”

“À… ừ ừ.” Nàng gật đầu hệt như gà con đang mổ thóc.

Trần Vũ gãi gãi tai, quay đầu nhìn nhà mình, nảy ra ý định: “Vậy chúng ta liền không trở về nhà của ta. Ta dẫn ngươi đi ăn cơm,dạo chơi vài vòng, sau đó tìm khách sạn ở lại.”

“Khách sạn… ở lại… “Bát Hoang Diêu thì thào tự nói.

“Ừ.”

“Anh Vũ…”

Bát Hoang Diêu chậm rãi tỉnh táo phản ứng lại, cúi đầu, lộ ra vành tai đỏ rực. Trầm mặc hồi lâu, càng siết chặt vạt áo: “Ta…Ta biết rồi. Nếu ngươi muốn… Thì ta tình nguyện vậy…”

“Vậy thì đi thôi.”

Không để nàng nói thêm nữa, Trần Vũ liền tùy tiện vỗ bả vai nàng, lôi kéo “Linh hồn thất lạc” của Bát Hoang Diêu đi ra tiểu khu.

Một nam một nữ, hai người một trước một sau.

Dạo vài vòng quanh tiểu khu, tìm được một nhà hàng Trung Quốc coi như cao cấp.

Hai người ngồi đối diện nhau.

“Từ khi sống lại đến bây giờ, ngươi vẫn chưa ăn cơm, chắc hẳn ngươi cũng đói bụng rồi.” Trần Vũ nhận lấy thực đơn từ trong tay người phục vụ, đưa cho Bát Hoang Diêu: “Thích gì cứ gọi, muốn ăn cái gì thì ăn cái đó. Ăn xong liền đi khách sạn.”

“Hắn muốn cùng ta làm cái kia.”

“Anh Vũ muốn cùng ta làm cái kia.”

“Anh Vũ muốn đến khách sạn, cùng ta làm cái kia…”

Cầm thực đơn trong tay, Bát Hoang Diêu một chữ cũng nhìn không nổi.

Trong đầu chỉ quanh quẩn một suy nghĩ.

“Anh Vũ…”

“Muốn cùng ta cái kia…”

“A…”

Trần Vũ đưa tay ra, quơ quơ trước vẻ mặt ngờ nghệch nghi hoặc của Bát Hoang Diêu: “Này?”

“Sao..Sao vậy. ” Cô giật nảy mình, ngồi thẳng người lại.

“Order món đi.”

“Ta… ta chọn cái này…”

“Cái nào ạ?” Người phục vụ đứng bên cạnh ngơ ngác.

“A không phải. Ta… Anh Vũ ngươi chọn món đi.”

Nhận lấy thực đơn, Trần Vũ cau mày: “Tiểu Diêu, ngươi hôm nay làm sao vậy? Thân thể không không khỏe sao?”

“Không có…”

“Quên đi, để ta gọi món vậy.”

Mở ra trang đầu tiên của quyển thực đơn, Trần Vũ chỉ tay nói: “Phục vụ, cho đĩa cá hấp.”

Trong đầu nhỏ của Bát Hoang Diêu nhảy ra một thành ngữ “Cá nước thân mật”.

Trần Vũ: “Thêm đĩa bông cải xanh nữa.”

“...” Trong đầu Bát Hoang Diêu lại nhảy ra một thành ngữ “Phong Hoa Tuyết Nguyệt”

Trần Vũ: “Một đĩa đậu xào.”

Bát Hoang Diêu nghĩ đến “Củi khô bốc cháy.”.

Trần Vũ: “Một đĩa phổi bò.”

Bát Hoang Diêu lại nghĩ đến câu “Nam hoan nữ ái”.

……

Ba mươi phút sau, một bữa tối “đơn giản nhưng không đơn giản” kết thúc.

Trần Vũ cùng Bát Hoang Diêu đi ra khỏi nhà hàng.

Mà lúc này, Bát Hoang Diêu cũng hoàn toàn bình tĩnh lại, dưới đáy lòng tiếp nhận “Vận mệnh”.

“Đi thôi, tìm một khách sạn. “Trần Vũ nói: ” Ở lại trước rồi nói sau.”

“... Có thể chờ ta một chút được không?”

“Để làm gì?”

“Ta…Ta sẽ đi mua vài thứ.”

“À.” Trần Vũ đồng ý gật đầu, hắn móc ra một điếu thuốc từ trong ngực áo rồi châm lửa: “Đi thôi.”

Nhìn Trần Vũ chăm chú, chân nàng khi bước đi như muốn nhũn ra, liền đi vào tiệm thuốc sát vách, sau khi chọn lựa một loạt kệ hàng, liền mua một lọ thuốc giảm đau, một cuộn băng vải, cùng với một hộp thuốc Vân Nam.

“A…”

Đi tới trước quầy, vừa muốn trả tiền.

Bát Hoang Diêu ngẩng đầu lên, nhớ lại “hình dáng” đáng sợ của Trần Vũ, nàng sờ sờ bụng dưới của mình.

Chần chừ một lát, nàng lại trở về kệ, lại mua thêm lần nữa một lọ thuốc giảm đau, một cuộn băng vải, cùng với một hộp thuốc Vân Nam…

Thanh toán xong xuôi, đem tất cả thuốc cất vào trong túi, Bát

Hoang Diêu đi ra tiệm thuốc, đứng ở trước mặt Trần Vũ, ánh mắt nàng cứng cỏi mà quyết liệt.

“Anh Vũ!”

“Hả?”

“Ta đã sẵn sàng rồi.”

Trần Vũ dừng hút thuốc: “... Sao lại có cảm giác như hắn sắp ra chiến trường vậy.”

……

“Đẹp trai quá.”

Trần Vũ dẫn Bát Hoang Diêu đi vào một khách sạn nhỏ, hắn vỗ “bộp” chứng minh thư lên bàn lễ tân, dựng thẳng hai ngón tay: “Thuê hai phòng.”

Chương 701: Truy tìm Trần Vũ (1)
Chương 701: Truy tìm Trần Vũ (1)

Người đàn ông ngồi trực ở quầy lễ tân ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Trần Vũ, rồi nhìn vẻ mặt ngượng ngùng Bát Hoang Diêu, lộ ra ý cười "hiểu rõ", hắn nhận chứng minh thư đi, nói: "Xin lỗi tiên sinh. Khách sạn chỉ còn một phòng giường tròn màu đỏ lãng mạn là còn trống thôi."

"Chỉ còn một phòng thôi à?" Trần Vũ sững sờ.

"Phải."

"Vậy…" Trần Vũ quay đầu nhìn thiếu nữ một chút, nghĩ thầm dù sao lát nữa mình cũng có "chuyện" cần bận rộn, nên hắn không quan tâm nhiều, hắn khoát tay: "Được rồi, ta đặt phòng này."

"Vâng, mời tiên sinh nhìn vào camera ở đây…"

Sau khi chụp hình, nhận lại chứng minh thư và thẻ phòng xong, Trần Vũ phất tay với Bát Hoang Diêu: "Đi thôi."

"...Ừ." Thiếu nữ nặn ra một tiếng trong cổ họng, yếu ớt đi theo đằng sau Trần Vũ.

Hai người lên lầu hai, đi thẳng đến căn phòng có tròn phòng cuối hành lang, đẩy cửa phòng ra, Bát Hoang Diêu nhìn thấy trang trí bên trong cả người muốn mềm nhũn.

Chỉ thấy bên cạnh giường hình tròn màu đỏ còn dựng thẳng một cây thánh giá.

Trên chiếc bàn nhỏ phía dưới thánh giá có nến, dây thừng, roi… cái gì cần có đều có…

Bát Hoang Diêu: "..."

Trần Vũ: "...Này! Có chút thú vị."

Bát Hoang Diêu cố gắng kiềm chế nhiệt độ cơ thể đang muốn tăng

vọt, nàng “đần độn” đi vào phòng: “Vũ… Vũ ca… Ta tắm trước… tắm… tắm một cái.”

“Đi tắm à? Vậy tốt quá! Ngươi đi tắm đi.”

“...Được.”

Cô giá nắm chặt góc áo quay đầu đi, không dám nhìn vào mắt Trần Vũ, chỉ là lúc mắt quét xuống bụng dưới Trần Vũ thì đỏ mặt, đi vào bị phòng tắm thủy tinh rèm che khuất.

Chỉ cần kéo rèm ra là có thể nhìn thấy không sót điều gì.

Hơn nữa rèm cửa còn ở bên ngoài phòng tắm…

“Cơ hội tốt!”

Đợi thiếu nữ đi vào phòng tắm, trong mắt Trần Vũ chợt lóe tinh quang, cười bỉ ổi hai tiếng, sau đó rón rén trốn ra khỏi phòng, khóa kỹ cửa phòng xong, hắn nhảy xuống “vèo” qua cửa sổ hành lang lầu hai, chạy như điên trên đường phố chìm trong bóng đêm.

“Cuối cùng cũng ổn định được nàng rồi!”

“Phải mai tìm cha nàng…”

…

Trong phòng tắm.

Sau Bát Hoang Diêu đóng kỹ cửa kính, nàng tựa vào góc tường, giống như một con thỏ nhỏ bị giật mình, khẩn trương nhìn cửa thủy tinh.

Chỉ sợ Trần Vũ ở bên ngoài đột nhiên kéo rèm cửa ra…

“Hộc…”

“Hộc hộc…”

Hơi thờ, từ dồn dập chuyển sang bình tĩnh

Bát Hoang Diêu dựa vào góc đợi hồi lâu, không thấy rèm cửa bên

ngoài phòng tắm có động tĩnh gì, lúc này mới yên lòng, cắn môi, bắt đầu do dự cởi quần áo ra.

Áo khoác.

Áo sơ mi.

Vớ.

Đồ lót…

Khi còn lại mảnh cuối cùng, nàng chết cứng trong tư thế nửa cởi.

Nàng chu mông, cẩn thận quan sát suốt hai phút, mới to gan, tiếp tục động tác.

“Vũ ca, vẫn rất chính trực…”

Bát Hoang Diêu thở phào nhẹ nhõm.

Nàng vốn tưởng rằng Trần Vũ định kéo rèm cửa “chơi xấu” lúc nàng cởi quần áo.

“Nhưng mà…”

Nàng che bộ ngực bằng phẳng, hơi chần chừ.

“Cho dù có rèm đi nữa, nhưng nhìn từ bên ngoài vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng trong phòng tắm…”

“Nhưng cơ thể ta…”

Bát Hoang Diêu cúi đầu, nhìn chằm chằm vào gót chân mình, một nỗi “buồn” từ đáy lòng lan ra khắp cơ thể.

“Sẽ bị ghét.”

“Chắc chắn sẽ bị ghét…”

“Lỡ như Vũ ca không hài lòng dáng người của ta, mất đi dục vọng, rồi bỏ đi thì phải làm sao bây giờ…”

Trong vô thức, suy nghĩ của thiếu nữ đã từ “làm thế nào để thoát

khỏi nó" thành làm thế nào để Trần Vũ không "thất vọng".

Bát Hoang Diêu ôm ngực rối rắm thật lâu, cắn răng một cái, cầm lên áo ngực trên giá lên, mặc vào.

Sau đó xem xét bốn phía, tìm được hai cái khăn mặt, bèn lấy nó nhét vào trong áo ngực.

Quay lại và nhìn vào gương.

"Cuối cùng cũng phẳng rồi."

Thiếu nữ vui mừng, lại tìm thêm hai cái khăn mặt nhét vào.

"Trống rồi!"

Bát Hoang Diêu thẳng lưng, xoay một vòng trước gương, nhìn thấy dáng người "lồi lõm" của mình, nước mắt sắp rơi xuống.

"Thật là đẹp..."

"Tại sao ta không..."

Quay đầu lại, liếc mắt nhìn cửa thủy tinh phòng tắm, cảm xúc vui vẻ của Bát Hoang Diêu giảm bớt, nàng đi tới dưới vòi sen, mở vòi.

"Ào ào..."

Những giọt nước dày đặc rơi xuống, làm ướt cơ thể thiếu nữ.

Cũng làm ướt bốn cái khăn mặt.

Sợi len mở rộng khi gặp nước.

Dáng người thiếu nữ càng lúc càng cao ngất.

"Đùng đùng..."

Bát Hoang Diêu che khuôn mặt nhỏ nhắn lại, hưng phấn dậm chân tại chỗ, một tay mở đèn tắm theo. Cố gắng khiến "bóng dáng" của mình tỏa sáng hơn.

Để Trần Vũ nhìn rõ ràng.

“Bây giờ Vũ ca đang nhìn ta nhỉ…”

Nghĩ đến đây, gương mặt thiếu nữ đỏ bừng, vắt hết óc hồi tưởng lại “trí nhớ có hạn” của mình, bày ra các tư thế “hấp dẫn”.

“Ào ào…”

Nước của vòi sen tiếp tục chảy.

Nương theo tiếng nước “ào ào” cuốn theo thời gian trôi qua.

Rất nhanh, hơn nửa giờ trôi qua.

Bát Hoang Diêu đóng vòi sen, lau khô tóc, quấn khăn lông lớn, từng bước từng bước đi tới trước cửa kính, trái tim đập thình thịch.

“Vũ ca…”

“Nhất định phải thương…”

Lời trong lòng chưa nói hết, thiếu nữ lấy hết dũng khí đẩy cửa phòng tắm ra, cả người cứng ngắc tại chỗ trong chốc lát.

Chương 702: Truy tìm Trần Vũ (2)
Chương 702: Truy tìm Trần Vũ (2)

Vì trong căn phòng có giường tròn "ấm áp lãng mạn" này không có một bóng người.

Chỉ có một luồng gió lạnh mùa đông xuyên qua khe cửa sổ thổi tới, mang đi tất cả nhiệt độ trong cơ thể thiếu nữ.

"Bùm."

Bát Hoang Diêu dựa vào cửa phòng, xụi lơ ngồi xuống, ánh mắt dại ra.

Một chút đau khổ, một chút tuyệt vọng, một chút thê lương…đang xen quanh quẩn, chậm rãi rút ra linh hồn của nàng.

"Vũ ca…"

"Ghét ta rồi…"

…

"Không thể để Ma Đô tập trung dân số."

Trong mật thất âm u, một đám người áo đen vây thành một vòng tròn, sắc mặt kẻ nào kẻ nấy lạnh lùng như tiền.

Trong những kẻ đó, có bóng dáng của Đoạn Dã!

"Mọi người đều biết nguyên nhân sinh ra dị thú, một khi nhân khẩu Ma Đô vượt qua ba ngàn vạn…" Một người đàn ông cao lớn mặc áo choàng đen ở trung tâm thấp giọng nói: "Chắc chắn sẽ có tai họa."

"Nhưng chúng ta phải làm như thế nào?" Một người khác có vẻ có địa vị khá cao người mặc áo bào đen nói: "Gây sự ở Ma Đô à? Chúng ta vẫn còn rất nhiều phấn Mộc Hóa, bất kỳ lúc nào cũng có thể ra trận."

“Vô dụng thôi.”

Người mặc áo bào đen lắc đầu: “Tập hợp tất cả lực lượng cùng chống lại thú triều là ý chí của toàn bộ nhân loại hiện nay. Dù chúng ta phá hoại nhiều hơn nữa cũng chỉ là làm ngược lòng dân. Ngược lại sẽ kích thích mọi người căm hận Hội Công Bằng.”

“Đúng.” Đoạn Dã đứng trong góc, từ nãy vẫn im miệng không nói bỗng giơ tay: “Sau khi Ma Đô đánh bại Thú Triều, đại đa số mọi người dấy lên niềm hy vọng. Rất nhiều thành viên cấp trung vào cấo thấp trong hội đều rút lui với số lượng lớn.”

“Bình thường.” Người mặc áo bào đen thở dài: “Hội Công Bằng phát triển được là vì mọi người tuyệt vọng đối với tương lai. Trước mắt Ma Đô chiến thắng thú triều, mọi chuyện cũng vì vậy mà đã khác xưa.”

“...Chết tiệt.”

Một người phụ nữa mặc áo đen không cam lòng, gào lên: “Vốn chỉ cần chờ Ma Đô bị nuốt chửng, sau đó giải quyết từng thành thị còn lại. Nhân loại còn có thể cứu…”

“Kế hoạch, luôn luôn không theo kịp sự thay đổi.”

“Toàn bộ phải trách người thần bí kia Hắn có biết mình đã làm cái gì hay không!”

“Không thể trách hắn. Hắn cũng không biết.” Vẻ mặt Đoạn Dã phức tạp.

“…”

Trong phòng rơi vào sự yên lặng ngắn ngủi.

Cho đến khi một người áo đen khác giơ tay lên.

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Hộp bị mất đi nhân lực, khả năng chấp hành cơ sở bị tổn thất lớn, thể lượng và thực lực của cấp trung và cấp cao cũng không đủ, không có vốn liếng để đối kháng với toàn xã hội.”

“Hay là…” Một người áo bào đen cẩn thận từng li từng tí đề nghị: “Chúng ta truyên truyền “bản chất” của dị thú ra ngoài?”

“Không được!” Người mặc áo bào đen cầm đầu sắc mặt kịch biến: “Đây là đang đùa với lửa! Tuyệt đại đa số nhân loại đều là người ích kỷ hẹp hòi, chắc chắn bọn họ sẽ không chịu hy sinh chính mình để thành toàn người khác đâu.”

“Đúng vậy.” Đoàn Dã lắc đầu: “Đã xem qua quyển sách tên là “Tam thể” chưa? Khi nguy cơ ập tới, nhân loại chạy trốn tự biết mình phải chết. Thay vì chúc phúc cho những người may mắn có năng lực chạy trốn, thì họ lại phát động hỏa lực công kích. Muốn lôi kéo những người may mắn kia cùng chết.”

“Không sai.” Người phụ nữ mặc áo đen sắc mặt đau buồn: “Một khi nguồn gốc về dị thú bị mọi người biết được, sợ là sẽ có rất nhiều người lựa chọn lôi kéo toàn nhân loại chôn cùng.”

“…Thảo nào lại có dị thú. Nhân loại là một sinh vật xấu xí.”

“Không nói chuyện này nữa. Nhân loại có khuyết điểm nhưng không thể phủ nhận nhân loại cũng có ưu điểm. Các ngươi công kích nhân loại như vậy, có khác gì những “kẻ hẹp hòi” kia đâu.” Người mặc áo bào cầm đầu đen mở miệng.

Mọi người nghe vậy thì sửng sốt, lập tức xấu hổ cúi đầu.

Trong mắt lãnh đạo mặc áo bào đen lóe lên hàn quang: “Vì để kéo dài văn minh, chúng ta vẫn phải mượn lực đánh lực.”

“Mượn sức của ai?”

“…”

Dứt lời, mọi người trong mật thất nhìn nhau.

Câu trả lời đã được đoán ra.

.”..Dị thú.” Giọng nói khô khốc của Đoạn Dã vang lên.

“Đúng!” Người áo đen cầm đầu mạnh mẽ nhìn Đoạn Dã, vươn một ngón tay: “Chính là dị thú.”

Nhưng thú triều đã qua. Ai biết đợt tiếp theo là khi nào, có thể nhắm vào Ma Đô hay không cũng không xác định.

“Nếu thú triều không còn. Chúng ta…” Người mặc áo bào đen đè âm thanh xuống thấp nhất:” Vì sao không tự mình tạo ra thú triều?”

Ngay lập tức, Đoạn Dã dựng tóc gáy, da gà nổi đầy cả người.

Thần thái của những người còn lại cũng không khá hơn chút nào.

“Đang nói về tôi à.”

Dừng một chút, khi mọi người đã bình tĩnh lại, người dẫn đầu mặc áo choàng đen nghiêm túc nói: “Thú triều tạm thời đã không còn, nhưng trong tự nhiên, dị thú càng ngày càng nhiều, chúng ta chỉ cần tập hợp tất cả những dị thú này, hướng dẫn chúng đi đúng hướng đến “Ma Đô…”

“Sẽ là một đợt thú triều lớn hơn.” Một người áo đen khác siết chặt nắm tay.

Chương 703: Truy tìm Trần Vũ (3)
Chương 703: Truy tìm Trần Vũ (3)

“Không sai. Một đợt thú triều lớn hơn.”

Tiếng nói vừa dứt, mọi người còn lại châu đầu ghé tai, nghị luận nửa ngày, thi nhau gật đầu.

“Có những khả năng lý thuyết để thực hiện.”

“Có thể làm được.”

“Quan trọng là phải nhanh.”

“Đúng, không thể để cho nhân khẩu Ma Đô nhiều hơn…”

Đưa hai tay ra sau lưng, thủ lĩnh áo choàng đen đi vòng quanh phòng hai lần, dừng lại, duỗi hai ngón tay ra: “Hai mươi triệu. Chúng ta không thể để dân số của Ma Đô thuật vượt quá hai mươi triệu. Trước khi nhân khẩu Ma Đô vượt qua ngưỡng đó, chúng ta phải tiêu diệt hoàn toàn Ma Đô. Ma Đô không còn, niềm hy vọng của nhân loại sẽ vỡ làm cát vụn…”

“Chúng ta có thể tiếp tục tiêu diệt từng bộ phận.” Đoạn Dã gật đầu: “Như vậy thế lực của Hội Công Bằng có thể phát triển lại.”

Người áo đen bên cạnh sắc mặt chần chờ: “Hành động lần này, cần phải giữ bí mật toàn bộ quá trình, một khi bị phát hiện, sẽ thất bại trong gang tấc. Hơn nữa tốc độ không thể chậm. Kéo dài quá lâu, nhân khẩu Ma Đô liền đột phá hai mươi vạn.”

“Bởi vậy, rất khó.” Người mặc áo bào đen cầm đầu trầm mặc một lúc lâu, thở dài: “Đây là một ván bài lớn. Nhưng vì tương lai của nhân loại, chỉ có thể đánh cược một lần.”

Nghe vậy, mọi người đều im lặng.

“Đúng rồi, còn có một việc.” Một áo bào đen khác nói: “Phải tìm bằng được võ giả thần bí khiến hai dị thú cấp 9 nội chiến được trong chiến dịch Ma Đô. Hoặc là kéo hắn vào Hội Công Bằng, hoặc

là… giết chết.”

“Đó là một thiên tài.” Đoạn Dã chần chờ một chút, nói: “Trước không nói chúng ta có giết được hay không, nếu hắn chết, nhân loại văn minh sẽ bị tôn hại nghiêm trọng.”

“Vậy cũng không có cách nào.”

Người mặc áo bào đen buồn bực nói: “Cho dù hắn có thực lực bảo hộ nhân loại một chốc, nhưng thử hỏi có thể bảo hộ một đời sao?”

“… ” Đoạn Dã không nói gì nữa.

“Cho dù thủ hộ một đời, hắn có thể trường sinh bất lão ư?”

“… ” Đoạn Dã vẫn như cũ không nói năng gì.

“Một ngày nào đó, hắn sẽ chết. Chết, hết thảy xong đời. Chỉ có tiêu diệt dị thú mới là phương pháp diệt cỏ tận gốc. Dùng phương thức phản kháng để đối phó dị thú, vĩnh viễn cũng chỉ là phản kháng mà thôi. Một khi phản kháng không được nữa toàn bộ sẽ xong đời. Đương nhiên… Tốt nhất là có thể kéo hắn đến Hội Công Bằng của chúng ta, như vậy nhân loại sẽ được cứu trăm phần trăm.”

“Vậy… để ta thử xem sao.” Đoạn Dã thở dài.

“Bốp!”

Nghe nói lời ấy, người mặc áo bào đen cầm đầu lập tức phản ứng lại, lông mày hắn nhảy dựng, giọng nói cũng nâng cao: “Đoạn Dã, ngươi biết người kia là ai?!”

“Ừm… chỉ là có chút phỏng đoán.” Đoạn Dã muốn nói lại thôi: “Chờ… chờ ta thu thập tư liệu xong là có thể xác định.”

“Tốt.” Người mặc áo bào đen cầm đầu nhìn Đoàn Dã thật sâu: “Ba ngày, đủ không? Ngươi có thể tùy ý điều động tất cả tài nguyên trong hội.”

“Ba ngày.” Đoạn Dã xoa xoa huyệt Thái Dương: “Đủ rồi.”

“Được. Chúng ta chờ tin tốt của ngươi.”

“Hiểu rồi…”

Sau khi rời khỏi căn phòng bí mật dưới lòng đất.

Đoạn Dã ôm suy nghĩ hỗn loạn quay về phòng mình, khóa trái cửa phòng xong, hắn ngồi trước bàn trà trong phòng khách.

Bàn trà trên mặt bàn bày đầy các loại tư liệu.

Từng trang văn kiện, từng hàng văn tự, đều xoay quanh sự kiện “Thú triều Ma Đô”.

Trong đó, phía trên cùng của tài liệu có một bức ảnh mờ.

Trong ảnh là hình ảnh “người bí ẩn” ngồi trên tên lửa.

Bóng dáng loáng thoáng, nhìn không rõ là ai.

Nhưng Đoạn Dã liếc mắt một cái đã nhận ra, người trong ảnh… là Trần Vũ.

Trần Vũ: bạn của hắn.

Đừng nói chỉ có thể thấy bóng lưng.

Cho dù Trần Vũ bị sét đánh, đốt thành tro, Đoạn Dã cũng có thể nhận ra!

Nhưng…

“Ta phải mở lời thế nào đây…”

Hắn sợ hãi.

Sợ hãi không lôi kéo được Trần Vũ.

Dù sao hắn biết thực lực chân thật của Trần Vũ.

Một khi Hội Công Bằng phát hiện Trần Vũ không gia nhập hộp, chắc chắn sẽ xuất động toàn bộ lực lượng tìm cách giết chết Trần Vũ.

Mà Trần Vũ chỉ là võ giả cấp 2, cho dù thực lực hắn đạt tới cấp

4,5, thì vẫn không phải là đối thủ của Hội Công Bằng.

“Nếu như đặt thứ này, cũng không được…”

Đoạn Dã vùi mình vào trong sô pha, hai tay gãi đầu, cảm xúc giãy giụa sụp đổ.

Trần Vũ thông qua phương thức nào đó “quấy nhiễu” thú triều Ma Đô đã phạm phải “tội lớn”.

Trực tiếp làm tăng khả năng “diệt vong” của nhân loại.

Nếu hắn làm lại lần nữa…

“Không được!”

Ngẩng đầu, hai mắt Đoạn Dã đầy tơ máu, hàm răng nghiến “ken kén”.

Ma Đô không thể tiếp tục phát triển.

Khi dân số của “nó” đột phá hai mươi triệu người, nhân loại sẽ không còn sức xoay chuyển nữa.

Đoạn Dã đứng dậy, đưa bàn tay run rẩy ra.

Hắn cầm lấy tấm ảnh kia, đi ra khỏi phòng.

Phải.

Hắn muốn vạch trần thân phận của Trần Vũ với “Thủ lĩnh”.

Giữa “cảm xúc” và “đại nghĩa”, Đoạn Dã chọn vế sau.

“Hy vọng hắn có thể tham gia.”

“Nếu không…”

“Sau khi nhân loại thắng lợi, ta lại trả ngươi một mạng…”

…

Chương 704: Truy tìm Trần Vũ (4)
Chương 704: Truy tìm Trần Vũ (4)

“Ken két…”

Trần Vũ đẩy cửa sắt lớn nặng nề của trang viên nhà họ Mã ra, đi thẳng tới trước biệt thự, hô to: “Mã Lệ.”

“Ầm.”

Cửa sổ lầu hai bị đẩy ra, Mã Nghiên thò đầu ra: “Cái gì?”

“Ta tìm Mã Lệ, không tìm ngươi.”

“Ồ.” Mã Nghiên gật đầu, bỗng cô xoay người nhảy xuống từ lầu hai, say một tiếng “rầm” đã đứng bên cạnh Trần Vũ, ngửa đầu, hô to với cái biệt thự: “Mã Lệ! Có người tìm.”

Trần Vũ: “..Ngươi không thể kêu ở trong phòng à?”

Mã Nghiên nhẹ nhàng vén tóc: “Thì người ta muốn gần ngươi thêm một chút đó.”

Trần Vũ nghẹn lời, đánh giá hắn từ trên xuống dưới: “Nhưng ngươi không mặc quần áo.”

“Đúng vậy.” Mã Nghiên làm ra vẻ đương nhiên xua tay: “Không mặc quần áo khi ra ngoài có vấn đề gì sao.”

“…Không có vấn đề.” Trần Vũ trịnh trọng: “Ngươi nói đúng. Ra ngoài đi tới đi lui, bay tới bay lui, đánh chỗ này, đánh chỗ kia, quần áo đột nhiên biến mất cũng là điều rất bình thường.”

“Đúng vậy.”

“Đập tay nào.”

Hai người đàn ông đạt được sự đồng thuận vỗ tay nhau ăn mừng.

Không lâu sau đó.

Cửa gỗ biệt thự bị đẩy ra, Mã Lệ mặc áo ngủ ren, ngáp liên tục, dụi dụi mắt: “Đêm hôm khuya khoắt làm gì?”

“Ngươi nói nhảm gì vậy.” Mã Nghiên tức giận: “Vũ ca hơn nửa đêm tìm tới đây, chuyện này còn phải hỏi sao? Chúng ta là Lâu Phượng chuyên nghiệp, phải hầu hạ Vũ ca cho tốt.”

Mã Lệ: “...”

Mã Lệ: “...được rồi.”

“Lâu Phượng?” Trần Vũ nhíu mày: “Đó là thứ gì.”

Mã Nghiên nháy mắt quyến rũ: “Ngươi sẽ biết ngay thôi, đi theo chị nào~!”

“Không.” Trần Vũ cự tuyệt tại chỗ, chính trực nói: “Ta không phải tới tìm các ngươi, Bát Hoang Chấn ở đâu.”

“Bát Hoang Chấn?” Mã Nghiên sửng sốt: “Ai vậy?”

“Cái đệch!” Còn Mã Lệ thì kinh hãi, vỗ mạnh vào đùi: “Ta quên mất đám người kia! Bọn họ bị nhốt trong biệt thự bên cạnh bữa giờ.”

Trần Vũ ôm trán: “Xin ngươi đừng nói là bọn họ bị chết đói cả rồi.”

“Vậy… vậy hẳn là không đâu.” Mã Lệ xấu hổ: “Ta có cử người trông coi bọn chúng. Mỗi ngày vẫn đưa cơm đều đặn.”

“Đi mau. Dẫn ta đi gặp hắn.”

“Được, chờ ta một chút, ta đi thay quần áo.”

“Mau lên.” Mã Nghiên xen vào: “Đừng để Vũ ca chờ đến nóng nảy.”

“Mẹ nó ngươi cũng vào mặc quần áo đàng hoàng cho ta!”

Sau khi mặc áo khoác qua loa, ba người đi thẳng đến biệt thự bên cạnh.

Ở giữa trang viên là tòa biệt thự hai tầng, rường cột được chạm khắc đã bị bao quanh bởi các lớp thanh thép hàn.

“Ngươi làm?” Trần Vũ dừng trước “lồng giam biệt thự”, hỏi Mã Lệ.

“Ừ.” Mã Lệ gật đầu giải thích: “Trong nhà ta không thể chứa những tử sĩ kia, đành mua lại biệt thự sát vách này với giá cao, rồi sửa lại thành ngục giam.”

“Nhà tù này có thể giam giữ họ được không?”

“Có thể.” Mã Lệ giơ tay, huýt sáo vang dội.

“Huýt huýt!”

Khoảnh khắc tiếp theo.

Năm người phụ nữ mặc đồ hầu gái đột nhiên nhảy ra từ trong bụi cỏ gần biệt thự.

“Chào chủ nhân.”

Năm người hầu gái đứng thành một hàng, cung kính cúi đầu.

“Thấy không?”

Mã Lệ vươn tay chỉ: “Mỗi người một người đều là võ giả cấp 3. Có các bọn họ chăm sóc, không ai trốn thoát được. Hơn nữa nguồn nước trong biệt thự đã bị pha chất vô hoạt. Trừ phi chết khát, nếu không chỉ cần uống nước sẽ khó có thể sử dụng kình khí cấp cao.”

“Trong thức ăn có chứa nước, nếu họ nhịn một thời gian dài không uống thì sao?”

“Thức ăn là bánh quy khô, không có một chút nước nào, càng ăn càng khát.”

“Không hổ là nhà tư bản.” Trần Vũ giơ ngón tay cái lên: “Giọt chảy không lọt.”

“Đây là đương nhiên.”

“Mở cửa, nhìn xem Bát Hoang Chấn thế nào rồi.”

“Được.”

...

Cùng lúc đó, trong “nhà giam biệt thự”.

Tử sĩ của Bát Hoang gia Thanh Thành ngồi thành một vòng tròn, trên khuôn mặt xanh xao vàng vọt của bọn họ là sự bình tĩnh và kiên nghị.

“A Đại.”

Tộc trưởng Thanh Thành Bát Hoang Chấn ngồi ở giữa, bưng bát lớn chứa chất lỏng màu vàng lên, nói với võ giả cấp 4 gầy khô trước mắt: “Trên thế giới này, không có bức tường nào không lọt gió, càng không có lồng giam nào không lọt nước.”

“Bọn họ kiểm soát chế độ ăn uống của chúng ta, buộc chúng ta phải uống nước có chứa chất vô hoạt, khiến chúng ta không bao giờ có thể sử dụng kình khí.”

“Nhưng…”

“Nhưng bọn họ đã quên một điều.”

“Ngoài nước ra, còn có một chất lỏng khác giữ cho chúng ta sống.”

Bát Hoang Chấn cúi đầu, nhìn chằm chằm vào bát lớn: “Đó là nước tiểu của chúng ta.”

“…”

Chúng tử sĩ cùng gật đầu, ra chiều đồng ý.

“Thật không may, trong nước tiểu vẫn chứa các thành phần của chất vô hoạt. Cần “lọc” nhiều mới có thể trở thành “nước” tinh khiết.”

“Vì vậy, chúng ta chỉ có thể chia thành bốn nhóm.”

“Nhóm thứ nhất, uống nước.”

“Nhóm thứ hai, uống nhóm thứ nhất.”

“Nhóm thứ ba, uống nhóm thứ tư.”

“Và nhóm thứ tư…”

Bát Hoang Chấn ngẩng đầu, nhìn thẳng võ giả cấp 4 trước mặt: “Chính là ngươi.”

“Vâng.” Tử sĩ cấp 4 nắm chặt tay.

“Là võ giả có thực lực mạnh nhất trong gia tộc Thanh Thành, chỉ đành nhờ ngươi gánh vác nhiều hơn.”

“Ta hiểu, Tộc trưởng.”

Chương 705: Truy tìm Trần Vũ (5)
Chương 705: Truy tìm Trần Vũ (5)

“Cho nên, trong khoảng thời gian này, ngươi… vất vả rồi.”

Khuôn mặt võ giả cấp 4 lạnh lùng: “Tộc trưởng, đây là việc mà tử sĩ của gia tộc như ta phải làm. Hơn nữa ngài là tổ thứ ba, cũng uống không ít.”

“...Đừng nhắc đến chuyện đó nữa.”

Lông mày Bát Hoang Chấn nhịn không được nhảy lên ba cái, hắn đưa cái chén lớn cho cấp 4 võ giả: “A Đại, uống đi!”

“Vâng!”

Võ giả cấp 4 “anh dũng” tiếp nhận cái bát, cổ họng run rẩy, ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch!

“Rầm!”

Uống xong, quăng mạnh một cái.

Đập vỡ cái bát lớn.

Bát Hoang Chấn: “...”

A Đại: “Tộc trưởng, uống rồi.”

Bát Hoang Chấn: “…Đây không phải là rượu, đừng lần nào uống xong cũng đập. Sắp không đủ bát để dùng rồi.”

A Đại: “Xin lỗi, không khống chế được.”

Bát Hoang Chấn: “Nếu thêm một lần không khống chế không được, về sau phải “xi” uống đấy.”

A Đại gật đầu thật mạnh: “Hiểu.”

Bát Hoang Chấn nhìn lướt qua mảnh vụn trên mặt đất, lại sờ giọt

nước dính trên người, hắn thở dài, rất nhanh lấy lại tinh thần, hỏi: “Cảm giác bây giờ thế nào?

“Thưa tộc trưởng.” A Đại chắp tay: “Hàm lượng thuốc vô hoạt đến chỗ ta đã rất thấp. Trước mắt có thể sử dụng kình khí cấp 3.

“Bộp.”

Bát Hoang Chấn khó nhịn kích động vỗ tay: “Thật tốt quá. Như vậy tính ra, ước chừng vài ngày nữa ngươi có thể khôi phục trạng thái toàn thịnh.”

A Đại nghiến răng nghiến lợi: “Đợi ta ngày ta trở lại đỉnh phong, chính là lúc huyết tẩy tập đoàn Mã thị!”

“Huyết tẩy nhà họ Mã!” × 4

“Huyết tẩy nhà họ Mã!” × 11

“Huyết tẩy nhà họ Mã!” × 20

“Yên lặng.” Bát Hoang Chấn khẽ ấn hai tay.

Đám tử sĩ lập tức ngậm miệng.

Trong mắt Bát Hoang Chấn lóe lên hàn quang: “Vì báo mối thù khuất nhục này, không thể buông tha cho tên Trần Vũ kia!”

“Huyết tẩy Trần Vũ!” × 18

“Huyết tẩy Trần Vũ!” × 21

“Huyết tẩy Trần Vũ!” × 21

“Huyết tẩy Trần…”

“Rầm!”

Bát Hoang Chấn dẫn dắt tiết tấu khẩu hiệu, cả đám hô lên chưa được mấy câu thì “cửa lao” của biệt thự bị kéo ra.

Trần Vũ ngơ ngác đi tới, vẻ mặt bối rối: “Học tập ta cái gì?”

Các tử sĩ: "..."

"Các ngươi đang học tập cái gì." Trần Vũ quay đầu, ngờ vực nhìn Bát Hoang Chấn.

Bát Hoang Chấn: "..."

"Nhà này..." Mã Lệ và Mã Nghiên đi theo vào, nhất thời bị mùi hôi thối ở đây làm cho ngạt thở: "Mùi gì vậy?"

Mã Nghiên nhíu mày: "Ai bị hối chân vậy?"

Sau một khoảng lặng kéo dài. Bát Hoang Chấn chậm rãi đứng lên, khuôn mặt gầy khô nhưng khí thế không giảm, hắn nhìn Trần Vũ: "Trần Vũ, ngươi tới làm gì. Chúng ta không hoan nghênh ngươi."

"Không làm gì cả."

Trần Vũ che miệng mũi, phất tay: "Các ngươi về nhà đi."

"...!"

Bát Hoang nghe vậy chấn động như bị sét đánh.

Các tử sĩ còn lại cũng khiếp sợ không thôi.

"Các ngươi nhìn ta như vậy làm gì? Ta cũng không giỡn với ngươi chơi." Trần Vũ lui về phía sau một bước, nghiêng người, tăng âm lượng: "Về nhà đi, các ngươi được tự do rồi. Đều đi hết đi."

Bát Hoang Chấn: "..."

Các tử sĩ: "..."

Trong đại sảnh tràn ngập mùi khai, bỗng chốc rơi vào sự yên tĩnh quỷ dị.

Võ giả cấp 4 ngồi vị trí trung tâm nhìn Trần Vũ một lát, rồi nhìn cái bát vỡ trên mặt đất một lát... Lại nhìn Trần Vũ một lát, rồi lại nhìn cái bát vỡ trên mặt đất một lát...

Lửa giận.

Đau khổ.

Tử chí.

Tuyệt vọng…

Cảm xúc của hắn vốn không chút nào dao động, vào giờ phút này vậy mà lại cảm nhận thứ gọi là "cảm xúc"...

"Trần Vũ…"

A Đại đứng phắt dậy, gầm lên: "Đừng càn rỡ! Mối huyết hải thâm thù này! Bát Hoang gia ta và ngươi – quyết không đội trời chung!"

Trần Vũ: "..?"

"…"

Trần Vũ im lặng trong chốc lát. Sau đó trừng mắt nhìn Mã Lệ và Mã Nghiên đối diện, vò đầu: "Ta thả bọn họ đi, sao bọn họ còn đòi trả thù nữa?"

"Có thể… bọn họ thích môi trường này?" Mã Nghiên thăm dò giơ tay.

"…Ừm!" Hai mắt Mã Lệ sáng ngời: "Có khả năng! Chúng ta quên mất một chuyện, đó là những tử sĩ Bát Hoang gia này đều đến từ nơi gọi là "tuyệt" kia! Có thể rèn luyện ra tử sĩ không có cảm xúc vậy thì hoàn cảnh sinh tồn nơi đó chắc chắn cực kỳ khốn khổ. Nào được như chỗ chúng ta ăn chực thoải mái."

"Đúng đúng đúng!" Mã Nghiên hào hứng: "Rất hợp lý. Chẳng trách Vũ ca thả bọn họ đi, bọn họ liền tức giận. Nhà giam chúng ta có thể chính là thiên đường đối với bọn họ."

Trần Vũ giật mình: "Thì ra là thế."

Bát Hoang Chấn: "..."

Các tử sĩ: "..."

Bát Hoang Chấn run rẩy lau mặt, cố gắng áp chế cảm xúc sắp nổ

tung, thấp giọng nói: “Trần Vũ.”

Trần Vũ: “Hả?”

“Làm ơn đừng coi chúng ta là bíp bíp.”

Trần Vũ: “…”

Bát Hoang Chấn hít sâu, ngữ khí kiên định, gằn từng chữ: “Tóm lại, cút!”

‘Đi rồi sẽ không cần uống nước tiểu nữa.’

Những lời này Trần Vũ giấu ở trong lòng, không nói ra…

Mã Nghiên: “Đây không phải là thích nơi này sao?”

Mã Lệ: “Cái này còn không phải là ăn chực uống chực?”

Trần Vũ: “Đây còn không phải là bíp bíp?”

“Cút đi!”

Cảm xúc của Bát Hoang Chấn sụp đổ, gào thét rít gào: “Chúng ta sẽ không đi!”

“Không đi!” × 21

Trần Vũ: “…”

Mã Lệ: “…””

Mã Nghiên: “…”

Chương 706: Truy tìm Trần Vũ (6)
Chương 706: Truy tìm Trần Vũ (6)

"...Nực cười."

Một ngọn lửa không tên bốc lên trong lồng ngực Trần Vũ, hắn bộc phát khí kình, chuẩn bị ném những tử sĩ này ra ngoài.

Hôm nay Bát Hoang Diêu còn sống trở về.

Bát Hoang gia tộc tự nhiên không có lý do gì thu giữ "thi thể" của nàng.

Hơn nữa Bát Hoang Diêu "vội vã" về nhà, những người này nhất định phải đưa về nguyên vẹn. Há là nơi bọn họ muốn ở thì ở?!

Trần Vũ suy nghĩ đến đây, rồi đưa tay nắm lên hai tử sĩ ném ra ngoài cửa.

"Ầm..."

"Ầm..."

Hai đám bụi đất bay lên.

"Không đi!" Một tử sĩ giống như dã thú bị nhốt, gào thét nhào tới: "Chúng ta không..."

Trần Vũ: "Không cái mẹ ngươi."

"Ầm..."

"Còn đứng ngây ra đó làm gì?" Trần Vũ quay đầu, hô to với Mã Lệ và Mã Nghiên đang ngẩn ra: "Một người giúp đỡ, một người chặn cửa, đừng để bọn họ quay lại."

"Hu hu hu..."

Trong lúc nhất thời, trong biệt thự bị rào những thanh thép vang lên tiếng kêu thảm thiết, tiếng khóc, tiếng giãy dụa, tiếng phẫn

nộ… liên tiếp, thật lâu không ngừng.

“Không đi!”

“Ta không đi… không thể đi…”

“Hu hu hu…”

“Đừng chạm vào ta!”

“Không thể uống vô ích.”

“Hãy để ta ở lại đây, làm ơn…”

“Chúng ta muốn huyết tẩy Mã gia, đừng đuổi chúng ta đi…”

“Cứu với…”

“Một đám người từng muốn liều chết chạy đi, bây giờ liều chết cũng không muốn đi ra ngoài…

Nhưng cuối cùng, bất luận chúng tử sĩ Bát Hoang gia giãy giụa như thế nào thì kẻ yếu vẫn không chống lại kẻ mạnh.

Tất cả mọi người bị Trần Vũ và Mã Lệ ném thẳng ra ngoài.

Chỉ còn lại có một mình Bát Hoang Chấn sắc mặt tối sầm đứng tại chỗ.

“Mã Lệ, ngươi đi ra ngoài đi. Ta tâm sự với cha Diêu Nhi một lát.”

“OK.”

Đợi Mã Lệ rời khỏi đại sảnh, Trần Vũ xoay người khóa trái cửa phòng, đi tới trước mặt Bát Hoang Chấn, nhìn thẳng vào mắt hắn: “Đã lâu không gặp.”

“Cũng không lâu lắm.” Bát Hoang Chấn dần bình tĩnh lại: “Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

“Thông báo ngươi một tiếng, con gái của ngươi… Chết tiệt, trên người ngươi có mùi gì vậy.” Trần Vũ ghét bỏ lùi về phía sau.

Bát Hoang Chấn: "..."

"Ngươi uống nước tiểu rồi à? Khai dữ vậy?"

Bát Hoang Chấn: "...Ngươi phải báo cho ta biết..."

"Câm miệng, đừng nói chuyện, nghe ta nói." Trần Vũ che miệng mũi lại, tăng nhanh tốc độ nói: "Thông báo cho ngươi một tiếng, con gái của ngươi đã về rồi. Ngươi đi về nhà thu thập một chút đi."

"Con gái của ta." Bát Hoang Chấn nheo mắt lại: "Có ý gì?"

"Lúc trước ta đã nói với ngươi, Bát Hoang Diêu chưa chết." Trần Vũ buông tay, được nửa đường lại thu tay lại, tiếp tục bịt mũi: "Bây giờ nàng về nhà rồi, nên ta thả các ngươi về đó."

"...Bát Hoang Diêu đã chết rồi."

"Nghe ngươi hay nghe ta?"

Bát Hoang Chấn suy tư một lúc lâu, rồi nhìn thẳng vào mắt Trần Vũ, hắn gật đầu, giơ chân chân chuẩn bị rời đi.

"Chờ một chút."

"Còn gì nữa?"

"Sau khi về nhà, đừng nói với Bát Hoang Diêu ngươi bị ta trói."

"Tại sao ta phải nghe lời người?"

"Không nghe ta, ta sẽ không đưa thuốc cho ngươi."

"Thuốc?" Bát Hoang Chấn nhíu mày.

Trần Vũ ngữ khí nhẹ nhàng: "Thuốc lần trước cứu Bát Hoang Diêu."

Nghe vậy toàn thân Bát Hoang Chấn run lên, hô hấp cũng bất giác dồn dập: "Được, nghe lời ngươi."

"Đi đi."

“Thuốc đâu?” Bát Hoang Chấn đưa tay.

“Ta nói cho ngươi nhưng không nói bây giờ lập tức cho ngươi.”

“Trần Vũ, ta không tin ngươi. Hoặc là cho ta thuốc, hoặc là ta về nhà lập tức nói ra chuyện này.”

Trần Vũ: “Hoặc là có thể có, hoặc là không có chút gì.”

“…”

“Chọn cái nào?”

“... Hy vọng ngươi giữ lời.”

Dứt lời, Bát Hoang Chấn xoay người đẩy cửa, biến mất trong bóng đêm cùng với những tử sĩ còn lại.

“Ôi, cái mùi khai này, bọn họ tiểu trong nhà à.” Mã Lệ đi tới, dùng ống tay áo che mũi: “Vũ ca, ngươi nói gì với Bát Hoang Chấn thế.”

“Không có gì, ta muốn đi đây.” Trần Vũ nắm chặt áo khoác, vỗ vỗ bả vai Mã Lệ: “Trong khoảng thời gian này vất vả cho ngươi rồi.”

“Nếu đã biết vất vả… vậy có hồi báo gì không?” Mã Lệ nhướng mày.

“Có. Ngươi nói ngươi muốn cái gì ta có thể cho ngươi.”

“Ta muốn mười tỷ”, Mã Lệ giơ một ngón tay lên.

Trần Vũ sửng sốt: “What?”

“Mười tỷ.”

“Ông đây kiếm đâu ra mười tỷ?”

“Ngươi, có mà.”

Trần Vũ: “...”

Mã Lệ: “...”

“... Ngươi thật khai.”

...

Từ chối lời mời của hai vị “Lâu Phượng” Mã Lệ và Mã Nghiên.

Trần Vũ hai tay đút túi, xoay người rời khỏi khu biệt thự.

Thoải mái nhàn nhã đi trên đường phố Thanh Thành.

Hai bên đường phố, đèn đường mờ nhạt.

Người đi đường thưa thớt, sương đêm hơi lạnh.

Chương 707: Truy tìm Trần Vũ (7)
Chương 707: Truy tìm Trần Vũ (7)

Cửa sổ hắt bóng đèn huỳnh quang, rèm lay theo gió.

Táng cây long não đung đưa trong gió…

Trong lúc bất tri bất giác, Trần Vũ đi vào một khu vườn nhỏ, hắn dừng một gốc cây long não thật lớn.

Nhìn lên, quan sát.

Cảm giác quen thuộc đập vào mặt.

Trần Vũ đưa tay, lau tuyết sương và tro bụi trên vỏ cây, trên thân cây lộ ra từng vết dao rõ ràng.

Đó là dấu vết chị Kỳ và chồng chị ấy khắc hai mươi năm trước.

Hơn hai mươi lần hạ đông thay đổi, lại không thể xóa đi đã từng vết đao khắc…

Có thể tưởng tượng… lúc ấy hai vợ chồng họ xuống tay "nặng" cỡ nào.

"Cướp măng à."

Trần Vũ cảm thán: "Suýt nữa thì gãy."

Cây long não: "..."

"Là lúc…" Trần Vũ ánh mắt tự do: "Nhìn xem chị Kỳ…"

Ý nghĩ đến đây, hắn muốn làm thì làm.

Trần Vũ phủi sạch vết bẩn trên tay, lập tức đi về phía cửa hàng thuốc lá của chị Kỳ.

Đi qua hai con phố. Không bao lâu đã tới trước cửa nhà chị Kỳ.

Dưới bảng hiệu, vẫn là tủ kính thủy tinh giống nhau.

Trong tủ kính là một đống thuốc lá giống nhau.

Chỉ là khung cửa sổ đầy bụi.

Xem ra đã lâu không có ai xử lý.

Trần Vũ đứng tại chỗ chần chờ chốc lát, sau đó cất bước đi tới trước cửa, nhẹ nhàng gõ ba cái.

“Cốc cốc cốc.”

“…”

“Cốc cốc.” Lại gõ hai cái.

“…”

Trong phòng không có ai trả lời.

Trần Vũ nhướng mày, dạo quanh tiệm thuốc lá qua vài vòng, phát hiện mỗi một ngọn đèn đều đã tắt.

Cũng không thấy có dấu vết có người.

Trong nhà quả thật không có ai.

“Ồ.”

“Người đâu?”

Hắn gãi gãi lỗ tai, rồi chùng hai đầu gối lại nhảy lên ban công tầng hai, nằm úp sấp cửa sổ, nhìn vào bên trong.

Quả nhiên.

Tầng hai cũng tắt đèn.

“Cốc cốc!”

Trần Vũ vẫn chưa từ bỏ ý định gõ cửa sổ hai lần, thấy Trì Trì không có đáp lại, hắn đành phải nhảy xuống lầu hai, đi sang cửa hàng văn phòng phẩm cách vách hỏi thử.

Hắn đẩy cửa hỏi: “Xin chào, có thể hỏi thăm một chuyện không?”

Cô gái đeo kính phía sau quầy ngẩng đầu: “Xin chào, mua văn phòng phẩm à?”

Trần Vũ: “Ta muốn hỏi thăm một chuyện.”

Cô gái đeo kính: “Anh đẹp trai muốn mua đồ dùng văn phòng phẩm ư?”

Trần Vũ: “... Không mua.”

Cô gái mắt kính đẩy đẩy mắt kính: “Ồ, vậy ta không biết gì hết.”

Trần Vũ: “...”

“Đóng cửa lại, cảm ơn.” Cô gái đeo kính cúi đầu, tiếp tục cuốn sách: “Đừng để không khí lạ vào.”

“Được, ta mua.”

Trần Vũ đi vào cửa hàng văn phòng phẩm, tùy tiện cầm lấy một cây bút chì: “Mua cái này.”

“Cảm ơn.” Cô gái đeo kính rất vui vẻ, vươn bàn tay nhỏ bé trắng nõn: “Một tệ.”

“Đắt như vậy?” Trần Vũ nhíu mày.

“Bởi vì đây không phải bút bình thường.”

Trần Vũ trái lật phải lật, từ trong túi tìm ra một xu, ném lên quầy: “Ta cũng không cần bút chì nữa. Hỏi thăm ngươi một chuyện.”

“Không được.” Cô gái đeo kính nghiêm túc lắc đầu: “Tiền không đủ.”

“Đây không phải là một đồng sao?”

“Ta đang nói về một đồng xu, không phải là một đô la. Đó là một đồng Bitcoin.”

Trần Vũ: “... WTF.”

“Sao ngươi lại mắng chửi người khác thế thế.”

“Ngươi bút khảm vàng à?”

“Bởi vì không phải bút bình thường.” Cô gái đeo kính lặp lại.

“Tạm biệt.”

Trần Vũ cười lạnh phất tay, xoay người rời đi.

Hắn đi đến kết luận.

“Thần kinh” cô gái này có vấn đề…

“Két két…”

Tuy nhiên, khi hắn đẩy cửa ra, chân trái vừa bước ra khỏi ngưỡng cửa.

Cô gái đeo kính ngồi ở phía sau quầy lễ tân lại nhẹ nhàng mở miệng nói: “Ngoại trừ ta, có lẽ trên đời không ai biết chị Kỳ ở đâu nữa.”

“Ầm!”

Lời này rơi xuống, sắc mặt Trần Vũ chợt biến, vô thức bộc phát kình khí, mãnh liệt quay đầu lại: “Ngươi nói cái gì?”

“Ta nói.” Cô gái tháo kính xuống, nhẹ nhàng lau: “Ngoại trừ ta ra không ai biết chị Kỳ ở đâu.”

“Làm sao ngươi biết ta sẽ hỏi ngươi chuyện này?”

“Bởi vì, đây không phải là cửa hàng văn phòng phẩm bình thường đó.” Cô gái đeo kính lên, mỉm cười.

Trần Vũ chậm rãi thu hồi kình khí, hắn đóng cửa lại, bước chân nặng nề đi tới trước mặt cô gái, đánh giá cô từ trên xuống dưới: “Ngươi là ai?”

“Ta là ai không quan trọng. Đó là những gì được nói trong phim truyền hình.”

“Ngươi biết đọc tâm thuật à?” Trần Vũ nhíu mày.

Cô gái đeo kính buông tay: “Ta không biết gì cả. Ngươi không cần tò mò về ta chỉ tổ lãng phí thời gian thôi. Ngươi muốn hỏi chị Kỳ ở đâu phải không, hỏi nhanh đi.”

“Chị Kỳ ở đâu?”

“Anh đẹp trai, ngươi có mua đồ dùng văn phòng phẩm không?”

Trần Vũ lấy điện thoại di động ra, quét mã vạch, trực tiếp chuyển qua năm vạn, nói: “Đủ chưa.”

“Chỉ năm vạn?” Cô gái mang kính bĩu môi: “Đuổi ăn mày à. Là một đồng Bit.”

“Một Bitcoin là bao nhiêu?”

“Dựa theo tỷ giá hối đoái hôm nay là hai mươi sáu vạn.”

“Mẹ kiếp! Tiền này nạm kim cương à?!”

“Giá gốc là 26 vạn 2 ngàn, ta đã bớt cho ngươi hai ngàn rồi.”

Nghe vậy, Trần Vũ nhìn sâu cô gái đeo kính vài lần, tìm được của Mã Lệ, gửi một tin nhắn: “Chuyển cho ta 30 vạn.”

Chương 708: Truy tìm Trần Vũ (8)
Chương 708: Truy tìm Trần Vũ (8)

“Tinh!”

Chưa đến nửa phút, tin nhắn thông báo vang lên.

Bạn vừa nhận được 30 vạn chuyển khoản.

Gửi cho Mã Lệ một câu “cám ơn” xong, Trần Vũ không chút do dự lập tức quét mã chuyển 21 vạn cho cô gái đeo kính.

“Ừ ừ, tổng cộng 260 ngàn.” Cô gái đeo kính rất vui vẻ, đưa cây bút chì kia ra: “Cho ngài. Bây giờ ngài có thể hỏi thăm.”

Trần Vũ nhận nhận bút, hai mắt híp lại: “Chị Kỳ ở đâu?”

“Ồ, chị Kỳ đến nhà tắm tắm rửa rồi.”

Trần Vũ: “...”

Cô gái đeo kính hào hưng xoa xoa tay: “Anh đẹp trai, ngươi còn muốn mua đồ dùng văn phòng phẩm không?”

Trần Vũ: “... Hết rồi?”

“Cái gì hết rồi?”

“Ngươi nói cho ta chị Kỳ đang tắm rửa, sau đó… hết rồi?”

“Đúng vậy.” Cô gái đeo kính gật đầu: “Không phải ngươi hỏi chị ấy đi đâu sao. Ta đã nói rồi, chị ấy đi tắm. Nếu ngươi muốn biết chi tiết hơn, ta cũng có thể nói cho ngươi biết. Chị ấy đang ở trung tâm suối nước nóng Thanh Thành cách đây 3,3 cây, trong phòng suối nước nóng A3, tầng 6 phòng dành cho khách nữ.”

Trần Vũ: “...Cái này ngươi mẹ nó muốn 26 vạn của ta?”

“Đúng vậy. Trao đổi ngang giá thôi.”

“Cái này mẹ nó gọi là trao đổi đồng giá?”

“Suỵt.” Cô gái đeo kính ra dấu cấm: “Ngươi hét lớn như vậy làm gì.”

“Đệt! Động mồm động miệng là hơn hai mươi vạn, tiền cũng dễ kiếm quá nhỉ.”

“Dù sao thì tin tình báo cũng là vô giá mà.” Cô gái đeo kính nhún vai: “Hơn nữa tiền vốn rất dễ kiếm. Trời đời này, không thể làm việc chăm chỉ mà kiếm tiền. Nếu không người giàu nhất hẳn là một con lừa.”

Trần Vũ: “...”

“Được rồi, nếu như ngươi không có chuyện gì khác thì đi đi.” Em gái đeo kính phất tay đuổi khách: “Trên người ngươi khai ngấy. Giống như là tắm rửa trong bồn tiểu vậy.”

Trần Vũ cúi đầu, nhìn cây bút chì trong tay, suy tư một lúc lâu, hạ giọng: “Xem dáng vẻ ngươi giả thần giả quỷ, rốt cuộc là có bản lĩnh thật, hay là làm thịt những kẻ coi tiền như rác đây.”

“Hai cái cũng không xung đột mà.”

“Được. Vậy ta hỏi thăm ngươi một chuyện.”

“Được nha.” Cô gái đeo kính vui vẻ: “Tri vô bất ngôn tiểu vô tẫn.”

Trong mắt Trần Vũ lóe lên hàn mang: “Thú triều Ma Đô trước đây mấy ngày, vì sao hai con dị thú cấp 9 lại nội chiến.”

Nghe được lời ấy, nụ cười trên mặt cô gái đeo kính cứng đờ, cô chậm rãi thu liễm: “Anh đẹp trai, ngươi nghiêm túc chứ?”

“Phải.”

“Ngươi có chắc là muốn ta nói không?”

“...Chắc chắn.”

“Được.” Cô gái đeo kính vươn tay: “36”.

“36 bitcoin à?” Trần Vũ cười lạnh: “Được, ta chuyển cho ngươi.”

“Không.” Cô gái đeo mắt kính đứng lên, đối diện với Trần Vũ: “Là 36 vạn bitcoin.”

Trần Vũ: “Mẹ kiếp DM”

Cô gái đeo kính: “Ngươi D ba ta, cũng là 36 vạn bitcoin.”

“Thực ra ngươi căn bản không biết gì về tin tình báo này đúng không?” Trần Vũ hai tay ôm ngực: “Cố ý nâng giá lên cao, ép ta thoái lui.”

“Ngươi nghĩ sao cũng được. Tiền nào tin nấy, một thông tin quan trọng như vậy đáng giá 360.000 Bitcoin.”

“Nhiều tiền như vậy, nếu tình báo của ngươi là giả thì sao?”

“Nếu là giả, ta đưa đầu qua cho ngươi chém.”

“Chà chà. Ngươi nghĩ ta thực sự không thể kiếm được 360.000 Bitcoin chứ gì?”

“Đúng vậy.” Cô gái đeo mắt kính tỏ vẻ đương nhiên gật đầu: “Tài chủ của ngươi không phải là hai chị em Mã Lệ sao. Tài sản của các nàng cộng lại cũng không đủ 36 vạn bitcoin.”

“!!!”

Đồng tử Trần Vũ lập tức co rút lại: “Ngươi điều tra ta?!”

“Ta không điều tra, ta làm gì có thời gian rảnh rỗi như vậy.” Cô gái đeo kính đẩy khung kính: “Ta chỉ là không gì không biết mà thôi.”

Hai người nhìn chằm chằm lẫn nhau, không nói gì nữa.

Trong cửa hàng văn phòng phẩm yên lặng như tờ, đến nỗi có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Cho đến mười phút sau, Trần Vũ mới thu hồi ánh mắt, xoay người rời đi: “Ta sẽ chú ý ngươi.”

“Hi, hoan nghênh lần sau lại đến nha.”

Trần Vũ rời khỏi cửa hàng văn phòng phẩm, đứng ở ven đường, hắn quay đầu lại nhìn biển số cửa tiệm thuốc lá nhưng không dừng lại quá lâu, sau đó tiến về tiểu khu nhà mình.

Chị Kỳ đi ngâm suối nước nóng chưa được mấy tiếng, xem ra tắm không xong.

Tiếp tục chờ đợi không bằng ngày mai lại đến.

Tiện thể còn có thể đến khách sạn xem Bát Hoang Diêu…

Trần Vũ đi trong góc đường không người, vừa đi, vừa tự hỏi cửa hàng văn phòng phẩm "quỷ dị" kia.

"Cô gái đó rốt cuộc là ai…"

Hắn trăm mối vẫn không hiểu.

Nhưng hắn biết, trên người cô gái kia tuyệt đối có *...

Không bao lâu sau.

Trần Vũ trở lại xung quanh tiểu khu nhà mình, đi ngang qua khách sạn thuê cùng Bát Hoang Diêu.

Đẩy cửa quay ra, chào hỏi với nhân viên phục vụ lễ tân, rồi đi lên lầu hai, đi về phía căn phòng " giường tròn lớn màu đỏ lãng mạn" kia.

"Két két…"

Cửa phòng không khóa.

Mở ra rất dễ dàng.

Trần Vũ vội vàng quan sát trong phòng.

Thấy căn phòng trống trơn.

Đã sớm không còn bóng dáng thiếu nữ đây…

"Này?"

Vẻ mặt Trần Vũ bối rối, hắn đi vào nhìn khắp xung quanh hai vòng, chỉ một tờ giấy trên bàn trà bên giường.

Chương 709: Truy tìm Trần Vũ (9)
Chương 709: Truy tìm Trần Vũ (9)

Hắn nhấc lên, mở ra.

Rõ ràng là chữ của Bát Hoang Diêu.

Nội dung như sau:

[Vũ ca, ta về nhà trước. Không biết ngươi có quay lại hay không.]

[Nếu như có, ta muốn nói với ngươi…]

[Xin lỗi, khiến ngươi thất vọng rồi.]

Trần Vũ: "???"

Trần Vũ để tờ giấy xuống, không hiểu kiểu gì.

"Đây là vừa sống lại nên tư duy logic vẫn chưa hoàn toàn khôi phục sao…"

Hắn cúi đầu, lại đọc tờ giấy từ đầu tới đuôi, hắn cũng không tiếp tục suy nghĩ sâu xa, mở cửa sổ, nhảy vọt đi…

…

"Xoẹt!"

Hàn quang lóe lên.

Một cái đầu người phóng lên cao.

Máu phun ra, nhuộm đỏ bóng đêm thê lương.

"Người thứ sáu."

Trong bóng tối của đường phố, Bát Hoang Dịch cầm chiếc ô chê cơn mưa đỏ trên không trung rơi xuống, từng bước một đi đến bên cạnh thi thể vẫn đang co giật.

“Còn lại…”

Kẹp ô, hắn lấy từ trong túi ra một xấp ảnh, tinh tế tìm kiếm: “Bốn.”

“Còn lại bốn tên, sau khi quyết sạch, cái đuôi bám theo Trần Vũ sẽ không còn.”

Nghĩ đến đây, Bát Hoang Dịch giơ tay đánh “bốp” một tiếng.

“Phừng phừng…”

Một ngọn lửa dữ dội xuất hiện thiêu đốt xác thịt trên đất.

Đồng thời, cũng đốt cháy cây dù trong tay hắn.

“Lạch cạch.”

Bát Hoang Dịch bước qua thi thể chỉ còn sót lại vết xám, đội mũ trùm đầu, kéo trường bào màu đen, bước đi như thể thu nhỏ lại, trong nháy mắt liền biến mất.

…

Hội Công Bằng, dưới lòng đất.

“Đoạn Dã, ngươi đã xác định được thân phận của người thần bí chưa.” Vẻ mặt người áo đen nghiêm túc.

“Chỉ xác định tám mươi phần trăm.” Đoạn Dã nói: “Còn lại, ta muốn tự mình điều tra một chút.”

“Tám mươi phần trăm… Vậy cũng đủ rồi. Nhưng mà…” Người mặc áo bào đen híp mắt: “Ngươi cũng biết, thời gian của chúng ta vốn khan hiếm. Ngươi cần điều tra bao lâu.”

“Nhiều nhất nửa tháng là ta có thể xác định thân phận của hắn đến tột cùng có phải là người thần bí khiến cho dị thú cấp 9 nội chiến kia hay không.”

“… Được. Vậy chuyện này giao cho ngươi. Cần hội cung cấp tài nguyên gì cho ngươi không?”

“Không cần bất kỳ tài nguyên gì.” Đoạn Dã vô thức thẳng lưng: “Chỉ hy vọng ngài, đừng phái người theo dõi ta là được.”

Nghe vậy, người mặc áo bào đen trầm mặc thật lâu: “Xem ra… có một số việc ngươi đang lừa ta.”

“Đúng.” Đoạn Dã không chút do dự thừa nhận: “Nhưng ta biết rõ nặng nhẹ.”

“Ngươi rõ ràng là tốt rồi.”

“Đại nhân, vậy ta có thể lập tức lên đường không.”

“Có thể.”

“Cáo lui.”

Đoạn Dã chắp tay, xoay người lui ra.

Đợi sau khi hắn đã đi xa về, người mặc áo choàng đen nhẹ nhàng vỗ vỗ tay.

“Bốp bốp…”

“Đại nhân.”

Một vị võ giả toàn thân đều bọc ở trong lớp quần áo bó sát người, xuất hiện như quỷ mị xung quanh: “Mời phân phó.”

“Đi theo hắn.” Trong mắt người mặc áo choàng đen lóe lên hàn quang lạnh lẽo: “Một khi hắn giở trò, lập tức tiền trảm hậu tấu.”

“Rõ”

…

Cùng một đêm.

Những người khác nhau có những giấc mơ khác nhau.

Những giấc mơ khác nhau thể hiện những tâm trạng khác nhau.

Mặt trăng lặn, rồi mặt trời mọc.

Sáng sớm, tâm trạng Trần Vũ cực kỳ tốt.

Đánh lui dị thú.

Hòa bình được khôi phục.

Sự ấm áp của mùa xuân đang dần đến gần.

Mọi thứ dường như đang phát triển theo hướng tốt…

Trần Vũ tắm rửa, ăn sáng xong, một mình ra khỏi nhà, tới tiệm thuốc lá của chị Kỳ.

Trên đường đi, người đi bộ rất "phong phú" và "vui vẻ".

Có người đi học, đi làm, đi dạo phố, bày sạp…

Phố xá nhộn nhịp, đông đúc.

Trên những đoạn đường sao điểm diễn ra tình trạng ùn tắc giao thông đã lâu không gặp.

Trên đường đi, Trần Vũ có cảm như trở quay về nửa năm trước.

"Đáng tiếc."

"Nếu như có thể hủy diệt ba dị cảnh trong đợt thú triều Kinh Thành lần trước thì tốt rồi…"

Trần Vũ cảm thán một câu, tăng nhanh tốc độ đi bộ.

Không mất bao lâu.

Đã đến phố Du Thụ, đến cửa hàng thuốc lá của chị Kỳ.

Cửa tiệm đã mở rồi.

Xuyên qua tủ kính bụi bặm, có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, đang ngồi trước quầy hút thuốc.

"Phù…"

Một chút khẩn trương không hiểu tuôn ra từ đáy lòng.

Trần Vũ hít sâu một hơi, xoa xoa tay, sải bước đi vào cửa tiệm: “Chị Kỳ!”

Chị Kỳ cũng không thèm ngẩng đầu lên: “Cút, về nhà cưỡi cha ngươi đi.”

Trần Vũ: “...”

...

Mắng xong một câu nhưng không nghe tiếng đáp lại. Lúc này, Kỳ tỷ mới ngẩng đầu lên, phát hiện người đứng ở cửa là Trần Vũ, nữ sĩ sửng sờ, điếu thuốc lá đang kẹp trên đầu ngón rơi xuống.

“Trần… Trần Vũ?”

“Đã lâu không gặp.” Trần Vũ mỉm cười: “Kỳ tỷ.”

Im lặng một lúc, Kỳ tỷ khom lưng, nhặt điếu thuốc trên mặt đất lên, nhét vào miệng lần nữa: “Thì ra ngươi vẫn còn sống.”

“Xem ngươi nói kìa.” Trần Vũ đi lên phía trước, ngồi đối diện Kỳ tỷ, đoạt lấy điếu thuốc, hút một hơi, phù phù nhả khói: “Ta chết rồi, ngươi phải làm sao.”

“Hừ, xem như ngươi còn có lương tâm…”

“Ai sẽ đưa tiễn khi ngươi chết.” Trần Vũ bổ sung.

Kỳ tỷ: “...”

Búng búng tàn thuốc, Trần Vũ bắt chéo chân, tuần tra bốn phía: “Mấy tháng không gặp, sao tiệm lại trở dáng vẻ như thế này, tối hôm qua ta đến, còn tưởng ngươi phá sản đóng cửa.”

Chương 710: Truy tìm Trần Vũ (10)
Chương 710: Truy tìm Trần Vũ (10)

“Dị Thú hoang dã tăng lên, phí vận chuyển cũng tăng vọt, nói là phá sản cũng không sai.”

“Dạo này thế nào?”

“Khá tốt.” Kỳ tỷ lại châm một điếu thuốc, mặt không biểu cảm: “Đang vào thời kỳ mãn kinh. Thường xuyên nổi giận, thường xuyên bực bội, luôn muốn ném đồ đánh người.”

Trần Vũ: “À, uống nhiều nước ấm.”

Kỳ tỷ: “... Đệt.”

“Ha, đùa chút thôi. Thời kỳ mãn kinh cũng không phải chuyện nhỏ, đi bệnh viện khám chưa?”

“Đi khám bác sĩ cũng vô dụng.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Chỉ cần một cây “Kim” là được.”

Kỳ tỷ cười mờ ám, phả khói về phía Trần Vũ: “Ngươi có thể giúp sao?”

“Không thể.” Trần Vũ từ chối ngay tại chỗ.

“Tại sao.”

“Trên người ta không có kim.”

“...” Nụ cười của Kỳ tỷ cứng ngắc, chậm rãi rút lại: “Ta nói ‘Kim’ này, không phải ‘Kim’ mà ngươi nghĩ.”

“Ta biết.” Trần Vũ gật đầu: “Nhưng loại ‘Kim’ đó, ta thật sự không có.”

Nghe vậy, Kỳ tỷ do dự dụi tắt đầu thuốc, nhìn chằm chằm vào Trần Vũ: “Không ở Thanh Thành cho tốt, con gà mù ngươi chạy tới đây làm gì. Gà con mất rồi hả?”

Trần Vũ: “...”

“Cũng được.” Kỳ tỷ đứng dậy, vỗ vỗ vai Trần Vũ: “Đừng nản, trong lòng ta vẫn luôn xem ngươi như một đứa trẻ. Nếu đã là trẻ con, con trai con gái đều như nhau.”

Trần Vũ: “Dáng vẻ luyện đồng của ngươi, thật buồn nôn.”

“Chát!”

Kỳ tỷ vỗ một cái vào ót Trần Vũ: “Cút.”

Trần Vũ xoa cái ót lùi về sau một bước, giơ ngón tay cái lên, chỉ chỉ ngoài phòng: “Tiệm còn mở sao?”

“Có ý gì?”

“Đi, ta dẫn ngươi ra ngoài hóng gió, giảm bớt tính tình thời kỳ mãn kinh của ngươi.”

“Tại sao ta phải đi theo ngươi.” Nói xong, Kỳ tỷ đã đứng lên, đi ra ngoài phòng.

Trần Vũ: “Miệng nói không nhưng cơ thể thành thật.”

“Câm miệng.”

Khóa cửa cẩn thận, Kỳ tỷ đi phía trước, Trần Vũ ở phía sau.

Hai người đi đến bãi đỗ xe bên trái đường Du Thụ và ngồi vào một chiếc xe.

“Khá lắm.”

Ở vị trí ghế lái, Trần Vũ vuốt ve tay lái bằng da thật, kinh ngạc cảm thán: “Tesla. Kỳ tỷ có thể chạy hả?”

“Thích không?”

“Ta có thích hay không, không quan trọng, quan trọng là Tử Thần thích.”

“Mới mua.” Chị Kỳ thắt dây an toàn, mở cửa sổ xe, nhìn đường phố xung quanh: “Thích thì cho ngươi.”

“Tỷ.” Trần Vũ khởi động xe: “Gần đây ngươi có điều gì luẩn quẩn trong lòng sao?”

“Đừng nói nhảm, lái xe.”

“Đi vòng vòng.”

Hắn vào số tiến, đạp chân ga.

Thân xe từ từ di chuyển.

Trần Vũ xoay vô lăng, quay đầu nói: “Kỳ tỷ, đã có Tesla rồi, có cần thiết phải thắt dây an toàn không.”

“... Ngươi nói rất đúng.” Chị Kỳ nới lỏng dây an toàn.

“Đi thôi!”

Giẫm mạnh chân ga!

Thân xe lộng lẫy dừng lại một chút, sau đó trực tiếp lao đến phía trước.

“Kỳ tỷ, đi đâu đây?”

“Ngươi dẫn ta ra ngoài hóng gió, ngươi lại hỏi ta đi đâu?” Kỳ tỷ bĩu môi: “Đi Phong Đô.”

“Được rồi.”

Lái xe vào đường chính, đi ngang qua cửa tiệm thuốc lá trên đường.

Trần Vũ liếc nhìn cửa hàng văn phòng phẩm bên cạnh, suy nghĩ vừa chuyển, đột nhiên hỏi: “Kỳ tỷ, ngươi có biết cửa hàng văn phòng phẩm bên cạnh không?”

“Biết.” Chị Kỳ đưa nửa cánh tay ra ngoài cửa sổ, nhắm mắt lại, lẳng lặng cảm nhận luồng không khí thổi tới: “Sao vậy?”

“Có một cô bé đeo kính trong cửa hàng.”

“Đúng vậy, ngươi thích cô gái kia?”

“Không có. Chỉ là muốn hỏi chút chuyện của cửa hàng đó thôi”

“Chút chuyện” Chị Kỳ mở mắt, nghi ngờ: “Một cửa hàng văn phòng phẩm, có thể có chuyện gì.”

“Ờ.”

Nghe vậy, Trần Vũ liền biết Kỳ tỷ cũng không rõ ràng nội tình, hắn nói sang chuyện khác: “Trong thành xe nhiều quá, lếch không nổi, ta mang ngươi ra khỏi thành.”

“Sao cũng được.”

Hắn xoay vô lăng, quay đầu xe.

Rất nhanh, hai người đã ra khỏi cửa thành, “Chạy nhanh” trên con đường đọng tuyết mỏng manh.

“Mùa đông sắp qua rồi.” Nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, ánh mắt Kỳ tỷ mơ màng: “Lại qua một năm nữa.”

“Đúng vậy.” Trần Vũ chậm rãi đạp ga, đồng thời châm một điếu thuốc: “Ngươi đã thủ tiết hơn hai mươi năm, sau này có tính toán gì.”

“Còn tính toán gì nữa.” Kỳ tỷ lườm Trần Vũ: “Hoa tàn ít bướm, chờ ngày xuống mồ thôi.”

“Già hay không già còn không rõ sao, dù sao cũng rất vàng.”

Kỳ tỷ không thèm để ý xua xua tay, cũng châm một điếu thuốc, bắt chéo chân, dùng một tư thế quyến rũ hít một hơi, phả khói ra: “Ngươi biết khuyết điểm lớn nhất của ngươi là gì không?”

“Là gì”

“Ngươi quá giỏi giả vờ. Đùa với ngươi thật nhàm chán.” Kỳ tỷ nhìn về phía Trần Vũ, nghiêng đầu: “Cho nên vẫn là nói chuyện khác đi.”

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như, gần đây ngươi đang làm gì.”

“Ta hả. Bận giải cứu thế giới.”

“Bận kết hôn mới đúng.” Kỳ tỷ cười như không cười.

Trần Vũ đột nhiên quay đầu: “What?”

“Đừng nhìn ta, nhìn đường.”

“Cái gì… Kết hôn gì?”

“Ta biết hết rồi.” Kỳ tỷ hạ giọng, giọng nói xen lẫn cảm xúc khó hiểu: “Ngươi và cô bé gia tộc Bát Hoang kia đính hôn rồi.”

“Từ đâu ngươi biết chuyện đó?” Vẻ mặt Trần Vũ sững sờ.

“Trên mạng đó.”

Kỳ tỷ buông tay: “Ta hay theo dõi ngươi trên mạng, những tin tức có liên quan đến ngươi, ta đều sớm biết.”

Chương 711: Truy tìm Trần Vũ (11)
Chương 711: Truy tìm Trần Vũ (11)

“Trên mạng có tin tức của ta?”

“Đương nhiên.” Chị Kỳ lấy điện thoại di động ra, mở khóa màn hình, mở phần mềm Tieba: “Ngươi xem, đây là topic của ngươi…... A, quên mất, bên ngoài không có mạng.”

Trần Vũ vội vàng thò đầu xem xét nội dung trong màn hình điện thoại của Kỳ tỷ.

Quả nhiên.

Tuy không có mạng, nhưng “Tên” vẫn được đánh dấu trong Tieba.

[Trần Vũ]

“Trần Vũ à?” Trần Vũ khiếp sợ: “Ta là người nổi tiếng?”

“Đương nhiên ngươi là người nổi tiếng rồi.” Kỳ tỷ cất điện thoại, giải thích: “Chỉ riêng lượt theo dõi của fan trên Baidu Tieba đã tăng lên bốn triệu. Douyin, Slow Hand, Weibo, fan ngày càng nhiều. Ta cũng thông qua những tương tác cập nhật hàng ngày của fan mới biết được tình huống gần đây của ngươi.”

“Nhiều fan như vậy… là từ khi nào?”

“Từ khi ngươi trở thành Trạng Nguyên Thanh Thành.”

“Trạng nguyên Thanh Thành…”

“Ừ.” Kỳ tỷ gật đầu: “Có lẽ ngươi còn chưa nhận ra. Thật ra nhóm cốt lõi của xã hội loài người chính là Võ Giả. Mà kì thi tuyển chọn thiên tài đại học, thu hút rất nhiều sự chú ý. Cái này không chỉ giới hạn ở một thành phố, mà là trên cả nước.”

Hơi thả chậm tốc độ, Trần Vũ nhíu mày: “Trước khi trở thành Trạng Nguyên, ta có bao nhiêu fan.”

“Trên Tieba không đến năm vạn.”

“Ít như vậy?”

“Vậy là nhiều rồi.” Chị Kỳ gạt tàn thuốc ở trong xe: “Cả nước có vài trăm thành phố đều đang tổ chức kỳ thi vào trường cao đẳng. Bình thường mọi người chỉ chú ý đến Trạng Nguyên trong vùng. Còn ngươi… Dường như khá là đặc biệt, thực lực cũng rất mạnh, thế nên gây sự chú ý của những người dân thành phố khác.”

“Nhưng từ năm mươi nghìn đến bốn triệu…”

“Bởi vì kỳ thi cao đẳng thế giới.”

“Uầy!” Trần Vũ giật mình.

“Mấy tháng trước, toàn thế giới đều chú ý đến giải thi cao đẳng thế giới tổ chức tại Bắc Kinh.

Hắn lại giành được chức quán quân vòng loại, được trao thưởng, số lượng fan tăng vọt, hoàn toàn hợp lý.

“Bốn triệu người theo dõi…”

Không hiểu sao, Trần Vũ có hơi tự mãn.

“Không phải bốn triệu, bao gồm nhiều nền tảng nữa, ít nhất có năm mươi triệu người theo dõi ngươi.” Chị Kỳ nói.

Tức khắc, Trần Vũ càng thêm tự mãn.

“Chỉ tiếc.” Chị Kỳ phun khói, tùy tiện để khói nhiễm lên hai má: “Trong đó có ít nhất mười triệu người theo dõi là fan ‘chết’.”

“…”

Sự hưng phấn Trần Vũ tích tụ trong lòng ngay lập tức bay đi sạch sẽ.

Thủ đô có mấy chục triệu người.

Đã từng có hơn mười triệu người đã theo dõi hắn, chú ý đến hắn, thậm chí là fan của hắn, hoàn toàn chìm xuống đáy dữ liệu, không

bao giờ… lên tiếng ‘vì hắn’ nữa.

Giờ khắc này, Trần Vũ càng cảm nhận được cảm nhận được sức nặng của “sinh mạng”.

“Két.”

Giẫm phanh lại.

Hai người dừng ở quốc lộ.

Chị Kỳ nhẹ nhàng vén tóc, nhướng mày: “Sao thế?”

“Đột nhiên nhớ ra ta có rất nhiều việc cần phải làm.”

“Là chuyện gì?”

“Ít ra…” Trần Vũ quay đầu, nhìn thẳng vào chị Kỳ: “Không thể để cho mấy chục triệu fan còn lại trở thành fan ‘chết’.”

Nghe vậy, chị Kỳ kinh ngạc nhìn Trần Vũ, há miệng thở dốc, cuối cùng cũng không nói gì cả,

“Xin lỗi. Vốn hôm nay ta là muốn đưa ngươi đi dạo vào vòng xong sẽ tìm một chỗ ăn một chút. Nhưng thời gian không thể chờ ta…”

“… Đi thôi.” Chị Kỳ quay đầu lại, mắt nhìn phía trước: “Có vài người, chỉ xứng sống ở quê nhà ôn nhu. Mà có vài người, đã định có số phận càng thêm vĩ đại. Chẳng hạn như, chồng của ta…”

“Và…”

Chị Kỳ vỗ vỗ bả vai Trần Vũ, mỉm cười: “Con trai của ta.”

“Chị Kỳ…”

Trần Vũ siết chặt nắm đấm, hít sâu: “Khi đã giết hết dị thú, thiên hạ thái bình, sơn hà thịnh vượng, ta sẽ không để ngươi lại phải cô độc nữa…”

Chị Kỳ cắn môi, không kìm được sự vui mừng xông đến chóp mũi: “Chỉ cần có những lời này của ngươi, ta liền…”

Trần Vũ: “Ta nhất định sẽ tìm viện dưỡng lão cao cấp nhất cho ngươi.”

Chị Kỳ: “... Ta đã nghĩ muốn nhét phân điên cuồng vào trong miệng của ngươi.”

“Xe tăng quay đầu” ngay tại chỗ*, Trần Vũ cuối cùng cũng giẫm lên chân ga tăng tốc quay về đường cũ.

*Chức năng của xe, quay đầu ngay tại chỗ.

“Lại nói thêm.”

Chạy được một hồi, Trần Vũ bỗng nhiên nhíu mày: “Dưới tình huống bình thường, dị thú trong tự nhiên hẳn là phải rất nhiều. Vì sao dọc đường chúng ta không bắt gặp được dị thú nào cả.”

“Đúng vậy.” Chị Kỳ ngồi ở ghế phụ cũng phản ứng lại: “Đúng, mấy ngày hôm trước trước ta ra khỏi thành. Gần như cứ cách vài km sẽ gặp được mấy con dị thú. Còn tùy thời chui ra từ vết vứt không gian.”

“Có lẽ… Đã có chuyện đó đã xảy ra.” Trần Vũ nheo mắt.

Nửa giờ sau.

Trần Vũ lái xe về tới cổng thành phố Thanh Thành.

Nhưng đúng lúc đang định dừng lại để chuẩn bị xếp hàng tiến vào, trong đầu hắn liền có một suy nghĩ, quay tay lái rời khỏi thành.

“Hả?”

Thấy vậy, chị Kỳ nghi ngờ nhưng cũng không nói gì.

Tầm năm phút sau.

Trần Vũ chạy một vòng, lại quay trở lại cổng thành.

Không dừng lại, lại rời khỏi thành.

Chị Kỳ: “...”

Lại năm phút sau.

Trần Vũ đi vào cổng thành lần thứ ba.

“Kít kít.”

Bánh trước quẹo trái, lần thứ ba rời khỏi thành…

Chương 712: Truy tìm Trần Vũ (12)
Chương 712: Truy tìm Trần Vũ (12)

Chị Kỳ cuối cùng không nhịn được, gào thét: “Qua cổng thành ba lần sao còn chưa vào?”

Trần Vũ: “Không dừng được.”

Một thời gian.

Dưới sự bình tĩnh ngoài mặt, mọi chuyện trôi qua nhanh chóng.

Tạm biệt, chị Kỳ, Trần Vũ về đến nhà, từ bỏ hết mọi thứ giải trí, bắt đầu tập trung tinh thần và sức lực tăng cao sức mạnh.

Tìm ra chất lỏng tổng hợp cấp A trong ba lô, chia đều một ngày ba lần, điên cuồng tiêm vào trong cơ thể.

Bởi vì gần đây không có “nguy hiểm”, hắn cũng không quá lo lắng về vấn đề tổn thất sức lực chiến đấu do tiêm quá liều cho mình.”

Có thể đánh bao nhiêu liền đánh bấy nhiêu.

Thẳng đến khi kình khí “bùng nổ” làm hắn không thể đứng dậy được mới dừng.

Vì vậy, chỉ qua một tuần.

Mới tiêu xài một nửa thùng chất lỏng tổng hợp cấp A, cấp bậc kình khí của Trần Vũ đã đột phá tới 2.9.

Đạt tới trình độ vô cùng gần với cấp 3.

Nhưng mà mấy ngày kế tiếp, thực lực của hắn không hề tăng lên một tí nào…

Đúng vậy.

Trần Vũ đạt tới bình cảnh…

[Biển khí toán loạn: Mật độ kình khí +0]

[Mật độ kình khí +0]

[+0; +0; +0…]

“Không được.”

Ở tiểu khu, trong căn phòng thứ hai.

Trần Vũ mở hai mắt, từ trạng thái ngồi xếp bằng đứng lên, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Đột phá từ cấp 2 đến cấp 3 chắc chắn không đơn giản như từ cấp 1 đột phá lên cấp 2. Chỉ mỗi ngưng tụ biển khí thôi thì rất vô ích…”

Thu hồi kình khí, hắn cất kim tiêm vào ống, tay lấy điện thoại, tra tìm kỹ thuật liên quan ở trên internet.

Nhưng nhìn hết tờ báo này đến tờ báo khác.

Mua hết bộ này đến bộ khác.

Đều giống như mấy ngày hôm trước, không cung cấp được thứ gì có ích nào cho Trần Vũ.

“…”

Tắt màn hình điện thoại di động, Trần Vũ thở dài: “Thật sự là… Thành công vì nguyền rủa, thất bại cũng vì nguyền rủa.”

“Thiên hạ to lớn thế mà lại không có nổi một thiên tài nào nguyện sáng chế ra một bộ công pháp từ cấp 3 trở về cấp 2…”

“…”

“Thật xót xa.”

Đặt mông ngồi ở trên giường, nằm xuống thành hình chữ “太”, khuôn mặt Trần Vũ đầy u sầu.

Mỗi lúc như vậy, hắn đều nhớ tới Chân Thông Minh: giáo sư Chân.

Người này là một đại nhân tài!

Có thể so với Quản Trọng Nhạc, phục long phượng sồ*

*Khá giống ngọa hổ tàng long.

Không có "công pháp" nào mà giáo sư Chân không nghiên cứu ra được.

Mỗi lần xuất hiện, chắc chắn sẽ gây ra một trận gió tanh mưa máu trong Đại học Thanh Hoa…

"Đáng tiếc."

"Không tìm thấy hắn."

Không chỉ… trên mạng không có tin tức của hắn, mà ngay cả

trang web chính thức của Đại học Thanh Hoa cũng không tìm thấy tung tích của Chân Thông Minh.

Trong danh sách tử vong của chiến dịch thú triều ở Bắc Kinh, Chân Thông Minh cũng được thống kê là "mất tích".

Quả thật là, không biết sống hay chết ra sao…

Nhắm lại hai mắt, Trần Vũ kéo phủ qua đầu.

"…"

"Đã từng."

"Có một vị giáo sư cực kỳ thông minh xuất hiện trước mặt ta, song ta không quý trọng.

"Mãi cho đến khi không còn xuất, ta hối hận còn không kịp."

"Nếu…"

"Ông trời… cho ta thêm…"

Lời còn chưa dứt, Trần Vũ ngồi thẳng người dậy "hô" một tiếng: "Không được, ta phải tới Ma Đô, hỏi thăm Đại học Thanh Hoa một

chút.”

Đối với những người khác mà nói, không có giáo sư Chân chính là một tổn thất một giáo sư “không quá giỏi” mà thôi.

Nhưng đối với Trần Vũ, không có Chân Thông Minh, trong khoảng thời gian ngắn hắn không hề có hy vọng tăng cao thực lực.

Miêu tả càng thêm nghiêm trọng là: không có Chân Thông Minh, thực lực của hắn sẽ không tăng lên.

Nếu không thể tăng thực lực, ai sẽ chống chọi với dị thú cấp 9?

Không ngăn được dị thú cấp 9, sự diệt vong của nhân loại chỉ còn là vấn đề của thời gian.

Thế nên.

Không có giáo sư Chân = thế giới hủy diệt…

“Chuyện này thật sự là… Rất đáng sợ.”

..

“Sáng mai lúc 9 giờ, đáp chuyến bay đến Ma Đô trước…”

Thành Thanh, trong một khách sạn hẻo lánh.

“Bốp” một tiếng, Đoạn Dã đóng máy tính xách tay lại và đè nén sự phấn khích.

Thông qua các phương tiện kỹ thuật, hắn tiến vào phần phụ trợ của hệ thống tiếp viên hàng không, tìm thấy thông tin đăng ký chuyến bay của Trần Vũ.

Điều này cũng chứng tỏ rằng thời điểm hắn ngả bài với Trần Vũ cuối cùng cũng đến rồi.

“Nếu ngươi không muốn gia nhập Hội Công Bằng, ít nhất hãy để ta tự tay giết chết ngươi.”

Đoạn Dã đứng dậy rồi hít một hơi thật sâu: “Nếu không thể giết chết thì hãy giết ta đi…”

Khi địa vị của hắn trong phái áo đen của Hội Công Bằng càng ngày càng cao thì hắn càng ngày càng được tiếp xúc với nhiều bí mật.

Lối tư duy, kiến thức, nhận thức và thậm chí tính cách… đều có nhưng thay đổi rất lớn.

Mối hận thù một thời đã phai nhạt.

Ký ức một thời đã trở nên mơ hồ.

Nhưng chỉ có tình cảm đối với Trần Vũ là vẫn rõ ràng như trước.

“Vũ ca.”

“Xin ngươi đừng làm ta thất vọng…”

…

“Trần Vũ, ngươi làm cho ta cảm thấy rất thất vọng.”

Trong phòng khách của một căn nhà trong khu chung cư.

Chương 713: Truy tìm Trần Vũ (13)
Chương 713: Truy tìm Trần Vũ (13)

Khuôn mặt của Trần Tư Văn tràn đầy đau khổ: “Lúc này mới vừa yên ổn được mấy ngày, mẹ nó, ngươi lại muốn ra ngoài nữa à?”

“Suỵt, đừng chửi bậy.” Mẹ Trần ngồi trên chiếc ghế sofa gần đó: “Nói về cha của hắn.”

Trần Tư Văn: “… Cha nó, ngươi lại muốn ra ngoài à?”

“Ừ.” Trần Vũ gật đầu: “Xin lỗi, thế giới cần…”

“Thối lắm! Cha nó, ngày nào cũng thế giới cần ngươi, thế giới cần ngươi. Cho dù mắt của thế giới bị mù mà lựa chọn ngươi…” Trần Tư Văn tức giận, chỉ vào BB trên lưng của Trần Vũ: “Ít nhất nó sẽ không chọn một đứa nhỏ đâu nhỉ? Ngươi đưa nàng đi làm cái lông gì?”

Trần Vũ: “Nàng là đồng bọn của ta.”

Mẹ Trần đặt tách trà xuống và giơ tay lên: “Đồng bọn của nàng đang ở nhà trẻ.”

“Bà nội, chị, ta muốn đi với đại nhân.” Giọng nói tràn ngập mùi sữa của BB vang lên.

“Đây không phải là đi du lịch!” Trần Tư Văn bước tới, ôm cổ BB rồi kéo ra ngoài: “Không được phép đi.”

BB ôm chặt cổ Trần Vũ không chịu buông ra: “Đi, ta muốn đi.”

“Đi cái gì mà đi? Ngươi đi thì nhà trẻ còn vất vả đó.”

“Chị.” Trần Vũ chậm rãi giải thích: “Bây giờ là thời buổi loạn lạc, mẹ của ta đã nói với ta từ khi ta còn nhỏ rằng những đứa bé sinh ra trong thời buổi loạn lạc sẽ có thể lo liệu việc nhà từ rất sớm.”

Mẹ Trần: “Ta chưa bao giờ nói thế.”

“Ngươi đã nói vậy, ta còn nhớ đó là lần thứ sáu mươi hai chúng ta gặp nhau, ngươi lại quên rồi.”

“Đừng giở trò này với ta.” Mẹ Trần đứng dậy, tham gia vào đội ngũ tranh đoạt BB: “Chỉ là mấy lời nói nhảm nhí, năm đó cha ngươi đã chơi đến nát vụn rồi.”

Trần Vũ: “…”

“Xuống đây cho ta!” Nhìn thấy BB dính chặt vào người Trần Vũ như caramen, Trần Tư Văn tức giận, dùng hết sức lực ôm lấy ngực của BB: “Đi xuống!”

“Xé nát!”

BB bị kéo đi rồi.

Cũng thuận tiện xé rách cái áo gió mới đổi của Trần Vũ.

Trần Vũ: “…”

Trần Tư Văn ôm chặt BB: “Biến thái.”

Trần Vũ: “…”

Sau một lúc im lặng.

Trần Vũ thở dài, quay lại phòng ngủ thay một cái áo khác, nói với hai mẹ con: “Được rồi, nếu không cho ta mang BB đi thì ta sẽ tự đi.”

“Đi nhanh đi.” Trần Tư Văn chán ghét xua đuổi.

“Đây là ngày tận thế, đưa một đứa bé đi mạo hiểm với ngươi, lương tâm của ngươi đau xót à?” Mẹ Trần nhíu mày.

“OK, OK.”

Trần Vũ gật đầu liên tục, trên lưng là một chiếc túi “Kim Cương không thể phá hủy”, tự nhiên mở cửa rời đi.

Sau khi bước ra khỏi cửa đơn vị, cuối cùng hắn cũng kìm nén được sự kích động, vỗ tay một cách vui vẻ.

“Lỗ Tấn tiên sinh đúng là không lừa gạt ta.”

“Người dân trong nước luôn thích hòa giải và thỏa hiệp.”

“Nếu ta muốn ra ngoài, người trong nhà nhất định sẽ không cho phép. Nhưng nếu ta nói mang BB theo, bọn họ sẽ đến để thỏa hiệp, sẵn lòng cho ta đi một mình…”

Hắn chỉnh lại dây đeo ba lô của mình.

Trần Vũ hài lòng lấy điện thoại di động ra xem thời gian.

Còn hai tiếng nữa mới đến 9 giờ, khi đó máy bay mới cất cánh.

“Nhân lúc chưa vội vàng, đi gặp chị Kỳ trước đi. Dù sao thì cũng tiện đường.”

Nghĩ như vậy, Trần Vũ đã tiến lên một bước, rời khỏi khu chung cư của nhà mình.

Ma Đô.

Là một thành phố mà lần nào hắn suýt nữa muốn đi, thì lại chưa đi được.

Lần này, hắn cuối cùng cũng sẽ đặt chân vào nơi “Trung tâm” của loài người này.

“Ma Đô…”

“Ngoài việc đi tìm Chân Thông Minh và thăng cấp lên cấp 3, cũng nên tìm cơ hội học chiêu [Khóa tâm linh bí mật và may mắn] của Bát Hoang Dịch kia.”

Đang suy nghĩ về kế hoạch hành động trong khoảng thời gian tiếp theo, chẳng mấy chốc, Trần Vũ đã đến phố Elm, nơi có tiệm thuốc lá của chị Kỳ.

Nhưng hắn vừa định đi vào, liếc nhìn thấy cửa hàng văn phòng phẩm bên cạnh mới sửng sốt, vỗ đầu một cái thật mạnh. Trong đầu chợt nảy ra một ý tưởng.

Bước chân nhanh hơn, Trần Vũ đi ngang qua tiệm thuốc lá mà không vào, lập tức đi thẳng vào cửa hàng văn phòng phẩm.

“Kính chào quý khách.”

Cô gái đeo kính ngồi ở sau quầy hàng, nụ cười trên khóe miệng gần như sắp chạm đến lỗ tai: “Trần Vũ đẹp trai.”

“Ba.”

Hắn bước đến quầy thanh toán, Trần Vũ vỗ hai tay lên mặt bàn với vẻ mặt nghiêm túc: “Ngươi nói ngươi biết mọi thứ đúng không?”

“Chỉ cần có tiền, cái gì cũng biết.”

“Rất tốt.” Trần Vũ hơi nheo mắt: “Vậy ngươi biết Chân Thông Minh không.”

“Đương nhiên là biết. Một vị giáo sư của đại học Thanh Hoa.” Cô gái đeo kính xoa tay một cách phấn khích: “Không phải ngươi đang tìm vị trí của Chân Thông Minh à. Hì, 4 Bitcoin.”

“Ta không có Bitcoin, ngươi nói thẳng là bao nhiêu tiền đi.”

“Rất thẳng thắn.” Cô gái đeo kính giơ một ngón tay lên: “Nếu anh chàng đẹp trai đã thẳng thắn như vậy thì ta cũng thẳng thắn. Ta sẽ đưa cho ngươi một mức giá chung, 1,1 triệu!”

Trần Vũ: “… Bốn triệu hai trăm sáu mươi nghìn, rõ ràng là 1,04 triệu. Ngươi đi xa thế?”

Chương 714: Truy tìm Trần Vũ (14)
Chương 714: Truy tìm Trần Vũ (14)

“À…” Cô gái đeo kính gãi đầu: “Ta tính nhầm rồi, vậy thì đừng chung nữa, trực tiếp đưa cho ta 1,05 triệu đi.”

“Là 1,04 triệu.”

“Mỗi Bitcoin là hơn hai trăm sáu mươi nghìn. Nhân 4 lên, chính xác là 1,05 triệu.”

Nghe vậy, Trần Vũ tức giận.

Cũng không muốn lãng phí thời gian với cô gái này nữa. Trực tiếp gọi điên thoại cho Mã Lệ

“Bíp…”

“A lô?” Giọng nói của Mã Lệ phát ra từ ống nghe: “Vũ ca, có việc gì không?”

“Có chút việc, có thể gửi cho ta 1,05 triệu được không.”

“Ơ? Vũ ca, tại sao vậy? Sao gần đây ngươi cứ luôn đòi tiền vậy? Có phải nghiện cờ bạc không?”

“Không thể nào!” Trần Vũ nghiêm túc nói: “Trần Vũ ta đây từ trước đến giờ không đội trời chung với cờ bạc và ma túy.”

“… Được rồi, ta sẽ gửi qua cho ngươi.”

“Cảm ơn.”

“Với quan hệ của chúng ta thì ngươi không cần cảm ơn. Chỉ cần trả lại cho ta mười tỷ là được.”

Trần Vũ: “Ta có thể cho ngươi… Chỉ sợ ngươi không có mạng để tiêu.”

Mã Lệ: “Thú vị như vậy à?”

“Được rồi, ta cúp máy đây, về rồi nói sau.”

“Chờ một chút!” Mã Lệ hạ giọng: “Vũ ca, ngươi lại muốn ra ngoài à?”

“Ừ.”

“Có cần ta với chị của ta đi theo không?”

“Không cần, ta tự đi.”

“Ta biết rồi. có việc gì thì hãy liên hệ với ta.”

“OK.”

Sau khi cúp điện thoại, Trần Vũ đứng trước quầy thanh toán, lặng lẽ chờ đợi hai phút.

Một tiếng “Ding” giòn tan vang lên.

1,05 triệu đã được gửi đến.

Trần Vũ không hề do dự gửi qua cho cô gái đeo kính.

“Được rồi.”

Ánh sáng trong mắt cô gái đeo kính phản chiếu trên mặt kính, khiến cả căn phòng dường như sáng lên trong giây lát.

“Bây giờ có thể nói cho ta biết, giáo sư Chân Thông Minh ở đâu không?” Trần Vũ hỏi.

“Đương nhiên.” Cô gái đeo kính gật đầu thật mạnh: “Ngươi đã trả tiền, ngươi chính là thượng đế. Chân Thông Minh không ở Ma Đô, ngươi không cần phải tới đó.”

“…” Trần Vũ vô thức siết chặt tay: “Ngươi đúng là đang điều tra ta.”

“Thiết.” Cô gái đeo kính tháo gọng kính ra, nhìn Trần Vũ bằng ánh mắt khinh bỉ: “Thật sự quá coi trọng bản thân rồi.”

Trần Vũ: “…”

“Giáo sư Chân ở trong khu Tuyết, số 63 phố Trung Bình, thành phố Tàng, đi đi.”

“… Có chính xác không?”

“Đương nhiên.”

“Giáo sư Chân đến từ Đại học Thanh Hoa, hơn nữa xét theo giọng địa phương của ông ấy thì cũng là một người thủ đô chính gốc.” Trần Vũ khoanh tay: “Tại sao ông ấy lại muốn đến một nơi xa như khu Tuyết.”

“Muốn biết à?” Cô gái đeo kính mỉm cười: “Thêm 4 Bitcoin nữa.”

“… Ta chỉ muốn hỏi xem ngươi có gài bẫy ta không.”

“Ta đã mở cửa hàng ở đây được hai, ba năm rồi mà vẫn chưa đi. Nếu ta gài bẫy ngươi, ngươi sẽ xé nát miệng ta ra.”

(1)

“… Được.” Giơ ngón giữa về phía cô gái đeo kính, Trần Vũ quay người rời đi: “Nếu tin tức mà ngươi nói là giả thì ta không nhất thiết phải xé nát miệng ngươi.”

“Hoan nghênh quay lại lần sau ～”

Sau khi bước ra khỏi cửa hàng văn phòng phẩm, biết được địa chỉ thực sự “có thể” của giáo sư Chân Thông Minh, Trần Vũ không còn muốn gõ cửa chỗ chị Kỳ nữa.

Hắn dùng điện thoại di động để tìm kiếm một chút.

Phát hiện chuyến bay sớm nhất để đến khu Tuyết là ba ngày sau.

Hơn nữa còn phải dùng cách chuyển qua một chuyến bay khác.

Còn về đường sắt thì tốc độ có thể miêu tả là “không nỡ nhìn thẳng”. Còn không nhanh bằng “cuộc đua đi bộ” của Trần Vũ.

“Vậy thì chỉ còn lại một con đường duy nhất là đường bộ.”

“Chuyển phát nhanh?”

Nghĩ đến đây, Trần Vũ xoa xoa thái dương mệt mỏi, chặn xe taxi lại, ngồi vào hàng ghế sau.

“Anh bạn, ngươi đi… Mẹ kiếp! Trần Vũ?”

Lái xe vốn không thèm để ý lập tức căng thẳng: “Mẹ kiếp! Ngươi là Trần Vũ à, chết tiệt?”

Trần Vũ: “…”

“Thật… Thật sự là Trần Vũ!” Người lái xe ngạc nhiên và mừng rỡ, vội vàng tìm giấy bút, đưa cho Trần Vũ: “Trần Vũ, ngươi là niềm tự hào của thành Thanh của chúng ta! Con gái ta rất thích ngươi, có thể ký tên cho con gái ta được không?”

“Nói và trọng tâm.” Trần Vũ nghiêm túc.

“Cái gì… Trọng tâm cái gì?”

“Con gái của ngươi bao nhiêu tuổi rồi?”

“… chín tuổi.”

Trần Vũ: “… Được rồi, ký tên ở đâu.”

“Trên vở, trên vở là được.” Lái xe kích động.

Nhận lấy giấy bút, để lại dòng chữ “Thảo Trương Ba” rồng bay phượng múa, Trần Vũ đưa lại, gãi tai: “Bây giờ ta hot lắm à?”

“Chắc chắn rồi.” Lái xe gật đầu như mổ thóc: “Mọi người đều gọi ngươi là người đứng thứ hai…”

Trần Vũ: “Bát Hoang Dịch?”

Lái xe: “Thánh cẩu thả thứ hai.”

“…”

Sau khi bình tĩnh lại, Trần Vũ chửi ầm lên: “Mẹ kiếp! Thánh cẩu thả là cái quái gì vậy? Tại sao lại là người đứng thứ hai?”

“Bởi vì thánh cẩu thả năm đó cũng đã giành được chức vô địch

vòng loại trực tiếp của cuộc thi trường đại học và cao đẳng trên thế giới không rõ danh tính.” Lái xe nghiêm túc.

Trần Vũ: “...”

“Tóm lại, Trần Vũ, ngươi chính là người đại diện của thành Thanh của chúng ta.” Nói xong, lái xe cầm mã QR WeChat lên: “Cố gắng lên! Đơn hàng này… Ta sẽ miễn phí cho ngươi hai lượng.”

“Cảm ơn thầy, ngươi hào phóng quá.”

“Không có chi.”

Nhấn chân ga, chiếc xe phóng đi.

Trần Vũ dựa lưng vào ghế, nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ một lúc, đột nhiên không nhịn được mà cảm thấy tò mò, mở điện thoại ra tìm kiếm [Trần Vũ Ba]

Chương 715: Truy tìm Trần Vũ (15)
Chương 715: Truy tìm Trần Vũ (15)

Vừa nhấn vào, chỉ lướt màn hình tìm qua loa, thấy một loạt những tiêu đề hiện ra như "Nghe rợn cả người".

[Có vẻ như Trần Vũ đã chết.]

[Điếu Vũ đã chết.]

[Tin nóng! Thi thể của Điếu Vũ đã được tìm thấy!]

[Tin đồn đã được bác bỏ! Điếu Vũ không phải chết ở thủ đô, mà là chết ở Ma Đô! Hãy like cho người hùng!]

[Tội nghiệp Bát Hoang Diêu, phải trở thành góa phụ rồi.]

[Ảnh giường chiếu riêng tư gợi cảm của Trần Vũ, bấm vào đây ~]

[Không xuất hiện thì là chết rồi? Một lũ ngu ngốc…]

[Trời ghen tị với người tài…]

[Có câu nói rằng nếu Trần Vũ lớn lên, hắn chắc chắn sẽ không thua kém Bát Hoang Dịch.]

[Đã nghe gì chưa? Trần Vũ được đất nước tạo ra thông qua gen của những con lừa…]

Trần Vũ: "..."

"TMD."

"Phát điên."

Trần Vũ giận dữ tắt điện thoại.

Nhưng một lúc sau, hắn lại lên weibo để kiểm tra xem mọi người nghĩ gì về hắn.

Gạt sự lo lắng của mọi người về sự sống chết của hắn ra.

Nhóm người hâm mộ đều đang thảo luận về thiên phú của hắn nhiều hơn.

Với sức mạnh chưa tới cấp 2, giành được chức vô địch của vòng loại trực tiếp của cuộc thi trường đại học và cao đẳng trên thế giới! Nếu không phải có Bát Hoang Dịch và Châu Ngọc ở phía trước, chỉ với làn sóng này, hắn chắc chắn có thể bị đẩy lên vị trí của thần!

Thậm chí còn có rất nhiều chuyên gia và giáo sư từ các trường cao đẳng và đại học đang nghiêm túc phân tích tố chất cơ thể và sức chiến đấu của Trần Vũ thông qua video.

Cũng hình thành hai vòng tròn nhỏ, một bên là dùng Trần Vũ để nghiên cứu học thuật, và một bên là hâm mộ.

“Thì ra… Trông lợi hại như vậy.”

Trần Vũ lau mồ hôi trong lòng bàn tay bằng áo choàng, không nhịn được thoát ra giao diện chính của weibo, lướt qua từ dưới lên trên, và sững sờ.

Hot search đầu tiên trên weibo là [Vị cứu tinh Tam Thượng Du của Ma Đô]

Lượng tìm kiếm, lượng tương tác, lượng chuyển tiếp và lượt xem của nó còn nhiều gấp đôi so với số liệu từ vị trí thứ hai cho đến vị trí thứ mười cộng lại…

Xem như xứng đáng với sự tập trung của toàn bộ loài người!

Còn về thứ hạng của hắn… Số 127.

“ừmmmmm.”

Trần Vũ giả vờ mỉm cười: “Đúng là thương hiệu tốt nhất là giả…”

“Đến rồi.” Lúc này, xe chậm rãi dừng lại. Lái xe quay đầu lại, cung kính nói: “Xuống xe chú ý an toàn.”

“Ồ.” Sau khi lấy lại tinh thần, Trần Vũ vẫy tay với lái xe, mở cửa xuống xe: “Có duyên gặp lại.”

“Thật ra chúng ta rất có duyên, đây là lần thứ hai chúng ta gặp nhau rồi.” Lái xe mỉm cười.

Trần Vũ: “?”

“Còn nhớ lúc thành Thanh bị thú triều tấn công bất ngờ không?” Người lái xe taxi chậm rãi phóng đi: “Lúc đó ngươi và mẹ ngươi tới Thất Trung, chính ta là người chở ngươi.”

Vừa dứt lời.

Đuôi xe càng ngày càng nhỏ, cuối cùng biến mất trong sương sớm.

Chỉ để lại Trần Vũ đang đứng tại chỗ với nhiều cảm xúc lẫn lộn.

“Thật sự là… kỳ diệu.”

Hắn lắc đầu, ném những suy nghĩ lung tung trong đầu đi, Trần Vũ xoay người đi về phía cổng thành.

“Tiên sinh, nếu muốn rời khỏi thành thì phải xuất trình chứng minh nhân dân.” Nhân viên cảnh sát canh gác ở hai bên cổng thành bước lên.

“Đây.”

“Được.”

Sau khi quét hình xong, nhân viên cảnh sát trả lại chứng minh thư: “Thuận buồm xuôi gió.”

“Cám ơn… À, đúng rồi.” Sau khi nhận lấy chứng minh thư, Trần Vũ nhướng mày: “Ta nhớ rằng trước đây khi ta ra vào thành, không phải không kiểm tra thân phận rồi à.”

“Sau khi chính phủ ổn định tình hình lần nữa, thì lại kiểm tra rồi.”

“Được rồi, vậy ngươi có biết ta là ai không?”

Nhân viên cảnh sát: “Muốn là ai thì kệ, nhanh lên đi, đừng cản trở những người khác.”

Trần Vũ: “...”

Rời khỏi cửa thành, Trần Vũ xấu hổ sờ sờ cằm.

“Nổi tiếng.”

“Nhưng vẫn chưa hoàn toàn nổi tiếng…”

Trần Vũ nhanh chóng đi dọc theo bảng hướng dẫn bên ngoài thành, chỉ mất gần một phút để đến điểm dừng của đoàn xe “Thuận Phong Express”.

Khác với đoàn xe Trung Thông.

Các xe của đoàn xe Thuận Phong đều được sơn hoàn toàn bằng màu đỏ.

Nhìn từ xa cực kỳ bắt mắt.

Đây cũng là biểu tượng của sức mạnh!

Bởi vì ở ngoài tự nhiên, xe màu đỏ phản chiếu ánh sáng tốt hơn nhiều so với xe màu đen, càng có thể thu hút nhiều sự chú ý của dị thú hơn.

“Ôi.”

“TMD, lại đi chuyển phát nhanh, phiền chết đi được.”

Máy bay, tàu cao tốc và đoàn xe.

Trong ba phương thức vận chuyển này, hắn chắc chắn ghét đoàn xe nhất.

Bởi vì mỗi lần ngồi xe chuyển phát nhanh đều sẽ bị “ám hại”.

Không có ngoại lệ!

“Cho nên…”

“Trung Thông cút ra khỏi đây đi.”

“Lần này ông đây phải ngồi xe Thuận Phong!”

Sau khi hoàn thành việc mua vé với tốc độ ánh sáng, Trần Vũ vênh

váo bước lên xe chở khách của đoàn xe Thuận Phong.

Vừa bước lên xe, cả người hắn như bị sét đánh.

Chỉ thấy một bóng người “cực kỳ quen thuộc” đang ngồi trên ghế sofa chở khách ở giữa xe, ôm trong tay bóng dáng “búp bê silicone”

… Đội trưởng có râu quai nón của chuyển phát nhanh Trung Thông…

Trần Vũ: “…”

Râu quai nón: “…”

Trần Vũ: “Mẹ kiếp lại là ngươi à?!”

Râu quai nón: “Mẹ kiếp lại là ngươi?!”

“…”

“Chưa xong à?!” ×2

…

Chương 716: Đường ai nấy đi (1) Chương 716: Đường ai nấy đi (1)

Ngoài Thành Thanh.

Thuận Phong Express

Bên trong một chiếc xe khách sang trọng.

Trần Vũ đang đứng, còn Lạc Tai Hồ thì ngồi.

Trần Vũ đeo balo trên vai, còn Lạc Tai Hồ thì ôm đứa trẻ.

Hai người mặt đối mặt.

Sát khí đùng đùng như giao hòa và vang vọng lẫn nhau, từng lớp từng lớp.

Hai người đều đang sục sôi, như muốn bùng nổ, như muốn làm thịt đối phương….

"...Nếu ta có tội." Lạc Tai Hồ cố kìm nén cơn tức mà nói: "Xin hãy giao ta cho cảnh sát, thay vì phái người đến tra tấn ta…"

"...Giết người chẳng qua cũng chỉ là đầu rơi xuống đất(*)." Trần Vũ cũng đang nén giận: "Nếu ta cũng đã phạm sai lầm với ngươi nhiều như thế thì ân oán cũng coi như tiêu tan. Ngươi có thể thả ta đi được không?"

(*)杀人不过头点地: mọi chuyện không có gì ghê gớm.

Lạc Tai Hồ: "Ngươi có thể thả ta đi được không?"

Trần Vũ: "Ngươi thả ta đi được không? Ai nhái lại làm chó."

Lạc Tai Hồ: "Đảo nghịch! Đáng lẽ ra ngươi phải để ta đi mới phải! Kết thúc đảo nghịch, bật phong ấn!"

Trần Vũ: "Bẫy đã được kích hoạt: [Khiên thánh: phản xạ chi lực:] Thả ta ra, thả ta ra đi mà…"

Hai người càng lúc càng gần nhau, tiếng động cũng ngày một to hơn.

Dần dần, đoàn xe của nhân viên công tác ở gần đó cũng tò mò nên đã đến vây kín.

“Cút!” Lạc Tai Hồ mở cửa sổ xe và rống to: “Sao mấy người có thể nhìn cảnh tan hoang này được thế?”

Mọi người: “...”

Lạc Tai Hồ: “Vẫn còn nhìn à? Cút!”

Mọi người nhanh chóng giải tán.

Hắn rụt đầu vào trong, vừa nhìn vào thì hai mắt đã trợn tròn mà chăm chăm vào Trần Vũ, Lạc Tai Hồ nghiến răng nghiến lợi: “Ta cho ngươi một trăm vạn, giờ ngươi có thể xéo đi được không?”

“Ta cho ngươi một trăm vạn, mời ngươi đi cho.”

“Ta là người phụ trách của đoàn xe! Ta đi thì ngươi ở đây dẫn dắt đoàn à?”

Trần Vũ gãi đầu: “Mẹ nó, chẳng phải ngươi đến từ Thuận Phong Express à?”

“Chết tiệt! Ta đã từ chức rồi chui vào Thuận Phong chỉ để trốn ngươi đấy, cổ phần cũng vứt xó hết rồi.”

“Đ*! Ta cũng đến Thuận Phong để trốn ngươi!”

“...”

Sau khi lặng im một hồi lâu thì Lạc Tai Hồ mới hít sâu một hơi, sau đó đặt con búp bê silicon xuống rồi quay sang phía Tây mà chắp tay lạy Phật: “Em trai, anh trai, anh lớn, cha! Liệu con đường này có đang dẫn đến vùng tuyết chăng? Ta sợ lắm, sợ phải gặp lại người nên không chỉ đến Thuận Phong và còn đi tuyến đường có tuyết…có thể đưa ta theo với được không?”

Trần Vũ: “...Ta sẽ đến vùng tuyết.”

Lạc Tai Hồ: “...”

Trần Vũ: “...”

Chỉ vọn vẹn vài giây mà cái vồn vã trong xe đã trở nên yên tĩnh.

Lạc Tai Hồ mệt mỏi ngồi xuống và suy sụp: “Mệt.”

Trần Vũ cũng ngồi cạnh, cúi đầu: “Đúng vậy, hủy diệt hết đi.”

“....”

Hai người ngồi đối diện nhau.

Nhưng chẳng ai nói câu nào.

Cứ thế, sự bế tắc kéo dài khoảng nửa giờ.

Cho đến khi phó đoàn lên hỏi: “Đoàn…đoàn trưởng, đã đến giờ rồi, ngươi có muốn lái xe không?”

Lạc Tai Hồ ôm chặt con búp bê vào lòng và nhìn Trần Vũ: “Ngươi chắc chắn rằng mình không muốn xuống xe phải không?”

“Chưa chắc lắm.” Dứt lời, Trần Vũ quay đầu hỏi trợ lý: “Ngoài Thuận Phong thì còn đoàn xe nào khác đi đến vùng tuyết nữa không?”

Lạc Tai Hồ nhanh chóng nháy mắt ra hiệu với cấp phó, ý bảo hắn nên nói “có”.

Mà tên đội phó kia cũng đáp lại bằng ánh mắt “Ta đã hiểu” và đáp lời Trần Vũ một cách nghiêm túc: “Thành thật xin lỗi, không có.”

Trần Vũ: “Chết tiệt.”

Lạc Tai Hồ: “Chết tiệt!”

“Thưa ngài, đừng nói là Thành Thanh, ngay cả tỉnh núi này cũng chẳng có đoàn xe nào đến vùng tuyết. Sớm nhất cũng phải chiều mai mới có. Vả lại, mặc dù đi Thuận Phong có hơi tốn kém nhưng chắc chắn đáng tiền.”

Phó đoàn nói một cách hùng hồn, ra sức chào hàng: “Ví dụ như về vấn đề an toàn, đoàn trưởng của chúng ta sẽ đích thân chỉ huy đội ngũ, là một cường giả cấp 6 đấy! Kẻ đui chột nào lại dám rước họa vào thân? Chắc chắn sẽ đi về phía Tây, ngài chỉ cần nằm yên là được.”

Trần Vũ: “Câm miệng.”

Lạc Tai Hồ: “Câm.”

Phó đoàn: “Vâng.”

Lạc Tai Hồ nén giận và nhìn Trần Vũ: “Vậy thì ngươi chưa xuống được đâu.”

“Hôm nay không có xe, để ta đẻ con gà khác.” Trần Vũ dần thấy bức bối: “Đi thôi, dù sao lần này cũng không tệ lắm.”

Lạc Tai Hồ: “Đ*!”

Phó đoàn đắc chí, sau đó còn làm động tác “Đã hoàn thành” với Lạc Tai Hồ.

Ngay sau khi người lãnh đạo mới lên nhậm chức thì hắn lại chính là người đã tạo nên sự thành công cho thương vụ kinh doanh này.

Sau này, chắc chắn lãnh đạo sẽ phải nhìn hắn bằng ánh mắt ngưỡng mộ….

“Ngươi ra ngoài đi.” Ánh mắt Lạc Tai Hồ có hơi sắc lạnh: “Ta sẽ “chú ý” tới ngươi.”

“Đoàn trưởng không cần khách sáo, đây là chuyện ta nên làm mà.” Phó đoàn rời đi trong niềm vui sướng.

Đợi đến khi hắn ta khuất dạng.

Lạc Tai Hồ mới ôm con búp bê silicon và đứng dậy: “Trần Vũ, ngươi đúng phiền thật đấy.”

Trần Vũ: “Đần, ta cũng nghĩ vậy đấy.”

“...Còn khó chịu hơn nữa.”

Trần Vũ: “Đừng nói nhảm nữa, đoàn xe có thể rời đi không?”

Chương 717: Đường ai nấy đi (2) Chương 717: Đường ai nấy đi (2)

Lạc Tai Hồ vươn tay và đặt lên vai Trần Vũ, sau đó híp mắt rồi nói: "Bây giờ chúng ta đi thôi. Nhưng ngươi không thể ngồi ở đây, ta muốn ngươi ngồi trên xe dẫn đầu với ta."

"Tại sao?"

"Ta phải để mắt tới ngươi."

"...Được." Trần Vũ suy ngầm vài giây rồi gật gù: "Ta cũng cần để mắt đến ngươi."

Ha người nhìn nhau như thể vừa chém nhau vài nhát, sau đó cùng bước xuống xe và đi về phía chiếc xe địa hình to tướng với lớp sơn đỏ cháy, và bước đi trong ánh mắt kinh ngạc của không ít nhân viên.

"Rầm!"

Sau khi lên xe và đóng chặt cửa, Trần Vũ mới điều chỉnh ghế ở phía sau và "nằm dài" trên hàng ghế rồi châm điếu thuốc.

"Đừng hút thuốc trong xe của ta." Lạc Tai Hầu ngồi cạnh Trần Vũ, vẻ mặt vô cảm.

"Đây." Trần Vũ lấy ra một bao khác và chìa tới: "Hoa Tử đấy."

"....Của Trung sao? Để ta thử."

"Sao? Như nào?"

"Đ*! Cái này rõ ràng là Cáp Nhĩ Tân mà!"

"Cáp Nhĩ Tân không phải một phần của Trung Hoa à?"

Lạc Tai Hồ: "..."

"Đoàn trưởng, bây giờ xuất phát luôn hả?" Tài xế ngồi trên ghế lái

dè dặt quay đầu lại và hỏi.

“Đi.”

“Vâng.”

Tài xế gật đầu, sau đó lấy bộ đàm ra và ấn nút phát: “Toàn thể chú ý, khởi hành!”

“Tích! Tích!”

“Tích tích----” Đoàn xe trả lời.

“Brrr…”

Đạp ga nhấn số, chiếc xe địa hình màu đỏ dẫn đầu đoàn đã nhanh chóng rời khỏi cửa thành và tiến thẳng về phía vùng tuyết.

Lúc thân xe xóc nảy thì Trần Vũ cũng liếc nhìn con búp bê đang “nhấp nhô” và nhướng mày: “Con búp bê mà ngươi đổi đây à?”

“Đương nhiên.” Nhắc đến chuyện này khiến khuôn mặt của Lạc Tai Hồ dịu lại, hắn nhẹ nhàng vuốt ve con búp bê: “Trên thế giới này, chỉ có nó là không phản bội ta.”

“...Ta thấy ngươi nên tìm gặp bác sĩ tâm lý thì hơn.”

“Ta không bị tâm thần.”

“Kẻ bệnh tâm thần thường nói thế.”

“Trần Vũ, ta nói cho ngươi biết…” Lạc Tai Hồ quay đầu lại và nhìn Trần Vũ một cách nghiêm túc: “Ai nói người khác bị tâm thần thì mới là kẻ tâm thần.”

“Két---”

Hắn vừa dứt lời thì xe chợt phanh gấp.

Lạc Tai Hồ không kịp trở tay nên đã đập thẳng mặt vào ghế trước.

“Bốp.” một tiếng.

Máu mũi chảy dài…

“Mẹ kiếp!” Lạc Tai Hồ che chắn chỗ bị đau lại và chỉ thẳng mặt tài xế một cách tức giận: “Mẹ nó, ngươi bị tâm thần à?”

Trần Vũ: “…”

“Đoàn…đoàn trưởng.” Tài xế lo lắng: “Phía trước có kẻ cản đường.”

“Cản đường?” Lạc Tai Hồ nhanh chóng cảnh giác, hắn bỏ búp bê xuống và nhìn theo hướng mà người tài xế chỉ.

Chỉ thấy một thiếu nữ gầy ốm với khuôn mặt tiều tụy đang nằm ngay giữa đường.

“Bát Hoang Diêu?!” Trần Vũ sốc.

“Ồ?” Lạc Tai Hồ quay đầu: “Ngươi quen à?”

“Bạn ta.”

“Người bạn này của ngươi…” Giọng điệu của Lạc Tai Hồ thâm trầm: “Rút dao ngay, lai giả bất thiện.”

“…Ngươi nghĩ nhiều rồi. Chắc đến tìm ta thôi.”

Vừa dứt lời thì Trần Vũ đã thò đầu ra cửa xe và hô to: “Tiểu Diêu?”

Bát Hoang Diêu lập tức nhìn chằm chằm Trần Vũ: “Anh Vũ…”

“Ngươi đến đây làm gì?”

“Ngươi phải đi sao?”

“Ừ, việc gì?”

“Có thể…Có thể đưa ta đi cùng với không?” Thiếu nữ cúi đầu.

Trần Vũ gãi tai: “Ta đến vùng tuyết, không phải đi du lịch.”

“Ngươi đi đâu cũng chẳng quan trọng.” Bát Hoang Diêu bấu vào

mép áo: “Có thể đưa ta….”

Lạc Tai Hồ nhìn Trần Vũ xong lại. nhìn Bát Hoang Diêu, hắn vô thức vuốt ve con búp bê: “Bạn gái ngươi à?”

“Bạn ta.”

“Ồ….” Lạc Tai Hồ ngẫm nghĩ một hồi và cứ chần chờ: “Có cái này ta không biết nên nói hay không.”

“Cái gì?” Trần Vũ hoài nghi.

“Người anh em.” Lạc Tai Hồ vỗ vai Trần Vũ và thấp giọng: “Phụ nữ không đáng tin cậy…”

Trần Vũ: “...”

“Hay ta cho ngươi mượn búp bê nha?”

Trần Vũ lười đáp lời hắn, trực tiếp đẩy cửa xe và bước xuống. Hắn chắp tay trước ngực, sau đó quay đầu xin lỗi đoàn xe phía sau và đi đến trước mặt Bát Hoang Diêu.

“Sao ngươi biết ta sắp rời thành phố?”

“Mã Lệ nói cho ta.” Bát Hoang Diêu cắn môi: “Sao ngươi không nói ra biết rằng ngươi phải đi?”

“Ta đi xử lý chút việc thôi. Xong rồi về.”

“Ta đi với được không?”

“Ngươi…không cần thiết phải đi theo…”

Nghe thế, vành mắt của thiếu nữ nọ cũng dần đỏ ửng.

Những giọt nước dần ứa trên khoé mắt.

Trần Vũ: “...”

Bát Hoang Diêu: “□□”

Trần Vũ: “...”

Bát Hoang Diêu: “(T__T)”

Trần Vũ: “Ngươi khóc cái mốc gì?”

Bát Hoang Diêu: “o(□□□)o”

Trần Vũ: “Đừng khóc mà!”

Bát Hoang Diêu: “/(ㄒoㄒ)/~~”

“Tít tít!”

Tài xế ngồi trên xe việt dã đỏ kia đang bóp còi thật mạnh để thúc giục.

“Trời.”

Trần Vũ bực bội gãi quai hàm, sau đó ôm lấy Bát Hoang Diêu và dẫn nàng về đoàn xe: “Đi đi đi, ta dẫn ngươi đi, khóc cái gì mà khóc?”

“Anh Vũ.” Thiếu nữ ấy cố lau khô nước mắt bằng ống tay áo, nhưng có cố cách mấy vẫn không kìm được nước mắt: “Ta…Ta biết ngươi ghét ta.”

Trần Vũ: “?”

“Nhưng dù không thể thành…Thì vẫn…Vẫn có thể làm bạn. Sao lại bỏ ta mà đi?”

Trầm Vũ: “??”

“Mà…Vả lại….“Thiếu nữ che mắt và khóc thảm thiết: “Trên mạng nói, cái ấy…vẫn có thể lớn hơn nữa mà!!”

Trần Vũ: “???”

Chương 718: Đường ai nấy đi (3) Chương 718: Đường ai nấy đi (3)

Trong xe, hai tai của Lạc Tai Hồ chịu không nổi nữa, hắn bèn rống to để thăm dò: “Các người không thể dừng được à? Bọn ta muốn lái đi!”

Trần Vũ hơi ngu người, nhưng vì đoàn xe đang thúc giục nên chỉ có thể lôi kéo Bát Hoang Diêu ngồi vào ghế sau của chiếc xe dẫn đầu.

Ngồi êm xuôi thì hắn mới quay sang nói với Lạc Tai Hồ: “Ngươi lên ghế trước ngồi đi.”

Lạc Tai Hồ: “Xe của bố.”

“Ta biết. Nhưng ghế sau chật quá, ngươi lên trước đi.”

“Đ*. Lạc Tai Hồ bất mãn, nhưng cũng chỉ có thể hùng hổ ôm búp bê xuống xe: “Tưởng có bạn gái là ghê à? Ta có dẫn bạn gái đi cùng cũng không chê ngươi chật.”

“Thành…thật xin lỗi.” Bát Hoang Diêu dần bình tĩnh trở lại, nàng khom lưng: “Đã làm các vị chậm trễ rồi.”

“Đừng nói chuyện với ta.” Lạc Tai Hồ ngồi ở ghế trước lạnh lùng nói: “Ta không tin ai cả, nhất là phụ nữ.”

Trần Vũ: “Tin búp bê thôi sao?”

Lạc Tai Hồ: “Ít nhất nó cũng không phản bội ta. Lái xe.”

“Vâng.”

Tài xế gật đầu và đạp chân ga.

Đoàn xe tiếp tục di chuyển.

Bát Hoang Diệu ngồi ở ghế sau nhưng không dám nhìn Trần Vũ: “Anh Vũ…Ngươi giận sao?”

“Đã lên xe rồi thì đừng nói gì nữa.” Trần Vũ khoát tay.

“Xin lỗi…..” Bát Hoang Diêu cúi đầu.

“Đã lên xe rồi…” Lạc Tai Hồ quay đầu lại và nói: “Thì đưa tiền xe đây.”

Trần Vũ: “Chúng ta là bạn…”

“Mẹ nó, ai là bạn của ngươi?” Lạc Tai Hồ gào lên: “Kiếp trước ông đây đã tạo nghiệp gì mà giờ phải làm bạn với ngươi? Đưa tiền! Không ghi nợ.”

“Anh…anh Vũ, để ta đưa cho.” Bát Hoang Diêu nhanh chóng mở túi xách và lấy ra một xấp tiền mặt: “Đàn anh, nhiêu đây đủ chưa?”

Lạc Tai Hồ thấy xấp tiền dày cộm thì gật đầu và nhận lấy: “Đủ rồi.”

Trần Vũ: “Dư rồi.”

“Không sao, đáng nhẽ ta không nên chặn đoàn xe lại như thế.”

“Mà nhân tiện, nói đến lúc chặn đoàn xe…” Trần Vũ nhìn Bát Hoang Diêu từ trên xuống một cách nghi ngờ: “Sao ngươi biết ta sẽ đi Thuận Phong Express? Đã thế còn biết ta sẽ đi đâu?”

“Ta không biết ngươi đang đi đâu.”

Bát Hoang Diêu lắc đầu: “Ta cũng chẳng biết ngươi sẽ đi Express. Nhưng Mã Lệ có nói cho ta biết, bốn phương tám hướng của Thành Thanh chỉ có phía Bắc và Nam được thông hành. Mà phía Nam là đường sắt. Cho dù ngươi có ra sân bay hay đi bộ thì ta đều có thể chờ ngươi ở đây.”

Vừa dứt lời, Bát Hoang Dao mở túi xánh ra, lấy một miếng đu đủ chính rồi cắn một miếng. Nàng vừa nhai vừa nhìn Trần Vũ.

“Nhép..nhép…”

Trần Vũ: “...”

“Nhóp…nhóp..”

Trần Vũ: “Ngươi ăn gì thế?”

“Đu đủ.”

Trần Vũ sủng sốt, hắn nhanh chóng phản ứng lại và chợt nhận ra điều gì đó. Trần Vũ mở túi xách của nàng ra ngay tắp tự và nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy một túi đầy áp, ngoài đu đủ còn có cả cá nướng, ức gà, sữa tươi, trứng, cam, nho,...

Thậm chí còn có cả hai bao thuốc bắc….

“Không được nhìn!” Hai má Bát Hoang Diêu ửng hồng, nàng vội giựt túi lại.

Trần Vũ: “...Phải quét sạch bên trong.”

“Đ*!

Lạc Tai Hồ ngồi ở hàng ghế trước lại ôm chặt con búp bê và hôn nó tới tấp: “Chỉ có các ngươi biết rải cơm chó chắc?”

“Hắn…hắn bị sao thế?” Bát Hoang Diêu hoảng hồn đến độ làm rơi miếng đu đủ.

“Không cần để ý. Bệnh tâm thần đấy.”

“Cái đéo!” Lạc Tai Hồ rống lên: “Ai bảo người khác bị tâm thần mới là kẻ tâm thần, mẹ nó, ngươi mới là kẻ tâm thần!”

“Két!”

Tài xế bỗng dưng phanh gấp.

Lạc Tai Hồ đập mặt vào kính chắn gió.

“Chết tiệt!” Hắn cố men theo thành xe để ngồi dậy, sau đó với tới túm lấy cổ áo của tài xế trong khi máu mũi đang chảy ròng ròng: “Ngươi bị tâm thần à!”

“Đoàn…Đoàn trưởng….” Tài xế run như cầy sấy: “Đằng trước… lại…Lại…Lại có kẻ chắn đường.”

Trần Vũ, Bát Hoang Diêu và Lạc Tai Hồ nghe thế thì nhình quanh.

“Sao?”

Cả ba đều sửng sốt.

….

Sân bay Thành Thanh.

Máy bay đến Ma Đô từ từ cất cánh.

Mà hành khách bên trong máy bay…

Đoạn Dã ngồi bên cửa sổ và nhìn chiếc ghế trống bên cạnh với vẻ mặt suy tư.

Máy bay đã cất cánh.

Mà sao Trần Vũ vẫn chưa lên máy bay….

Hôm nay hắn không đến Ma Đô à…

Sau khi máy bay đặt đến độ cao 10.000 mét thì Đoạn Dã mới bừng tỉnh.

“Ồ! Ta hiểu rồi!”

“Chắc chắn sáng nay hắn dậy muộn nên mới trễ.”

“Vậy thì ta chỉ có thể chờ hắn ở Ma Đô thôi chứ biết sao giờ…”

….

Hàng ghế sau.

Sát thủ phụ trách việc giám sát Đoàn Dã đang ôm trán và lẩm bẩm.

“Cái con ranh ngu ngốc này….”

....

Nhìn thấy bóng dáng “nhóm thứ hai” ngăn cản đoàn xe, ba người Trần Vũ sửng sốt.

Bởi vì người này là người mà Trần Vũ, Bát Hoang Diêu, thậm chí cả Hồ đội trưởng râu quai nón cũng đều nhận thức…

BB !

“Cái gì!”

BB giơ hai tay lên cao, hào hứng nhảy nhót: “Đại nhân! Ta tới đây!”

Trần Vũ: “DCMCM...”

“Ngươi đi xa, còn mang theo người nhà?”, nhìn thấy người chặn đường chính là một đứa con nít, sắc mặt đội trưởng râu quai nón cực kỳ khó coi.

Chương 719: Du lịch cùng gia đình (1)
Chương 719: Du lịch cùng gia đình (1)

Trần Vũ không có tâm tình trả lời, xuống xe, hô to: “Ngươi đuổi theo làm gì?!”

“Đại nhân không phải nói dẫn ta đi sao.” BB xoa tay: “Ta vất… vất vả lắm mới bỏ trốn được chị và dì chạy ra đây.”

“Vũ ca.” Trong xe Bát Hoang Diêu hốc mắt lại phiếm hồng: “Ngươi tình nguyện mang một đứa bé, cũng khôn muốn dẫn ta theo…”

Trần Vũ: “...”

“Đại nhân.” BB buông chân ra, giống như một cơn lốc nhỏ vọt tới, nhảy lên, ôm chặt lấy Trần Vũ: “Rốt cuộc lại có thể ở cùng một chỗ với đại nhân rồi.”

“Ai bảo ngươi chặn ta ở đây.”

“Chị Mã Lệ.” BB nói: “Chị ấy nói với ta, bất luận ngươi đi đâu tuyệt đối không bao giờ ngồi tàu cao tốc. Chị ấy nói chỉ cần đợi ở đây là có thể đợi được ngươi.”

Trần Vũ: “Kim.”

“Đây là câu cửa miệng của ta.” Râu quai nón thò đầu từ cửa sổ ghế phụ lái ra: “Hơn nữa cho dù là trẻ con, cũng phải mua toàn bộ vé.”

“Đoàn xe chờ ta, ta gọi điện thoại một lát.”

Dứt lời, Trần Vũ lấy điện thoại di động ra, tính gọi cho Mã Lệ trước mắng cô một trận, sau đó bảo cô dẫn BB mang về.

Nhưng vừa ấn nút bấm gọi, hắn mới phản ứng lại nơi hoang vu hẻo lánh này không có tín hiệu…

“ĐM, đáng lẽ ta không nên nói với cô ta là ta sẽ ra khỏi thành!”

“Tít tít!”

Râu quai nón ấn còi trước mặt tài xế, nhíu mày: “Rốt cuộc là lên xe hay xuống xe?”

“Hỏi một chút, đoàn xe Thuận Phong các ngươi có thể quay về Thành Thanh một lần không? Phí tổn ta trả.”

“Ngươi nằm mơ à?”

“…”

Bất đắc dĩ, Trần Vũ đành mang BB lên xe, để nàng ngồi bên cạnh Bát Hoang Diêu.

“Xin chào, chị Bát Hoang Đào.” BB vui vẻ chào hỏi.

Bát Hoang Diêu cắn môi: “Là Bát Hoang Diêu.”

“Đã biết, chị Bát Hoang Đào.”

“Bát Hoang Diêu!”

Bát Hoàng Dao.

“Cả hai im lặng đi.” Trần Vũ đánh gãy hai người, hỏi BB: “Ngươi có thể tự mình về nhà không?”

“Ta không muốn quay lại.” BB lắc đầu: “Ta muốn ở bên người lớn.”

Dứt lời, BB dừng lại một chút, len lén nhìn Bát Hoang Diêu một cái, thấp giọng: “Chị ấy có thể ở đây, vì sao ta lại không thể…”

Trần Vũ: “...”

“À.” Bát Hoang Diêu mơ hồ nhận ra nguy cơ, nghiêm mặt: “Em gải nhỏ, không phải không mang theo ngươi, mà vì muội còn quá nhỏ.”

“Chậc.” BB chép miệng, bỗng nhiên ngẩng đầu ưỡn ngực: “Cho dù ta nhỏ, ta cũng lớn hơn ngươi.”

Trần Vũ: “...”

Bát Hoang Diêu: "..."

"..."

"A..."

Bát Hoang Diêu như bị sét đánh, nàng chậm rãi che kín ngực.

Toàn bộ thế giới, vào giờ phút này dường như đang quanh quẩn một âm thanh.

"Cho dù ta nhỏ, ta vẫn lớn hơn ngươi..."

"Ta nhỏ, ta cũng lớn hơn ngươi..."

"Ta cũng lớn hơn ngươi..."

"Lớn hơn ngươi..."

"Lớn..."

Bất tri bất giác, hốc mắt thiếu nữ càng lúc càng đỏ.

Nàng phát hiện ra rằng ác ý của cả thế giới đối với nàng đã tăng lên kể từ khi nàng sống lại...

Trần Vũ thở dài thật sâu, nhẹ nhàng vuốt ve đầu nhỏ của BB: "Thế giới nhân loại có quy tắc riêng, trong đó một quy tắc rất quan trọng, đó là "phàm là việc gì cũng chừa một con đường", sau này nói chuyện không nên cứng như vậy."

"Ồ..." BB cái hiểu cái không.

"Tiếp tục vấn đề quay về lúc này." Trần Vũ hỏi: "Ngươi thật sự không về nhà?"

"Không về."

"Vậy ngươi lén lút chạy ra ngoài như vậy, người trong nhà sẽ lo lắng, ngươi có nghĩ tới điều đó chưa?"

"Nghĩ tới." BB chỉ chỉ phương hướng Thành Than: "Ta để lại thư cho chị với dì rồi, ta nói cho các nàng biết ta tới tìm ngươi."

“…Đi đi.” Trần Vũ mệt mỏi, ngẩng đầu nói với râu quai nón: “Lão ca, lúc nữa đến thành thị kế tiếp dừng một chút, ta tranh thủ thời gian cho gọi điện thoại cho người nhà.”

“Không thành vấn đề.” Râu quai nón quay đầu lại, mặt không chút thay đổi: “Ngươi trả tiền vé trước đi…”

“Két!”

Lúc này, bỗng nhiên xe phanh gấp.

Râu quai nón phản ứng không kịp, thân mình nghiêng về phía trước, “ầm” một tiếng, đâm sầm cái ót vào kính chắn gió, khiến nó nứt thành mạng nhện.

Râu quai nón: “...”

Trần Vũ: “Dễ nghe không?”

BB vui vẻ: “Nghe hay lắm.”

“Khục khục…”

Hai tay râu quai nón nắm chặt, tức tới sùi bọt mép: “Ngươi có biết lái hay không…”

“Đội trưởng, lại có người chặn đường.”

“Mẹ nó ai nữa đây?!” Râu quai nón chỉ vào bóng dáng giữa đường, gầm kên với Trần Vũ.

“Không phải người chặn đường nào ta cũng biết?” Trần Vũ ấm ức.

Nghe vậy, râu quai nón cũng cảm thấy mình có hơi giận chó đánh mèo, dần dần tỉnh táo lại: “Xin lỗi.”

Trần Vũ hạ cửa sổ xe xuống, thò đầu liếc một cái: “A, nhưng người này ta cũng biết, là chị ta.

Râu quai nón: “…Đệt!”

Trần Vũ nằm sấp trên người Bát Hoang Diêu, vươn nửa người ra, phất tay với Trần Tư Văn phía trước: “Chị, chị tới đón BB à? Nàng

ở đây, mau đưa nàng về đi.”

“BB?” Trần Tư Văn ngồi trên xe máy phân khối lớn sửng sốt: “BB không phải ở nhà ư?”

Trần Vũ: “??”

“Brừ!!”

Trần Tư Văn phóng khoáng đội mũ bảo hiểm lên, vặn ga, lái xe máy đến bên cạnh chiếc việt dã màu đỏ, xuyên qua cửa sổ nhìn thoáng vào bên trong, giật mình: “BB?!

“Chào chị.” BB yếu ớt giơ tay lên.

Chương 720: Du lịch cùng gia đình (2)
Chương 720: Du lịch cùng gia đình (2)

“Trần Vũ!” Trần Tư Văn phẫn nộ: “Sao ngươi lại dẫn BB theo? Không phải ngươi nói không cho nàng đi theo à?”

Trần Vũ muốn điên lên: “Không phải tìm BB à, vậy ngươi tới đây làm gì?”

Trần Tư Văn: “Ta tới tìm ngươi.”

Trần Vũ: “... Hai con người này. Còn mẹ trong nhà làm sao đây?”

Trần Tư Văn mở kính chắn gió lên: “Ta đã để lại thư cho BB và mẹ rồi.”

“Mẹ nó ai nói cho ngươi biết chặn ta ở đây?”

“Mã Lệ.”

“Mã Lệ ta **” Trần Vũ gãi đầu.

“Cô ấy nói với ta, cho dù ngươi đi máy bay hay ngồi xe tốc hành, đều phải đi qua con đường này.”

“Đừng theo đi theo ta, dẫn BB về đi.”

“Không được.” Trần Tư Văn nhẹ nhàng vén tóc, giọng điệu kiên định: “Thất bại to lớn của người làm chị là ngay cả em trai mình cũng không bảo vệ được. Ta phải đi theo ngươi.”

“ĐM, ta cảm động quá đi.”

“ĐM, đừng khách khí.”

Râu quai nón ngồi trên ghế phó lái, đau khổ xoa mặt: “Trần Vũ, chuyện đời này lão tử hối hận nhất là gặp phải ngươi.”

“Cái kia… Thật ngại quá. Đây đúng là vấn đề của ta, lão ca ngươi tiếp tục lái đi.” Trần Vũ xấu hổ.

“Ta lái xe máy đi theo sau mọi người.” Trần Tư Văn cài kính chắn gió, vặn chân ga.

“Brừ! Brừ!

Động cơ gầm rú đinh tai nhức óc.

Trong đoàn xe, tài xế một xe việt dã thò đầu ra, hào hứng huýt sáo: “Nữ kỵ sĩ! Tiến lên!”

Trần Tư Văn bộc phát kình khí cấp 2.4, lái xe máy xông lên chính là đá một đá!

“Ầm… bùm….”

Đá xe bay xe việt dã vào lề đường.

“Trần Vũ.” Râu quai nón sắc mặt xanh mét, nghiến răng nghiến lợi: “Cho dù cô ta có xe, cũng phải trả toàn bộ vé!”

Trần Vũ: “Được.”

Năm phút sau.

Đoàn xe “lại” hành quân lên đường.

Lần này, râu quai nón đã có kinh nghiệm.

Bất luận nghe được đề tài gì, hắn cũng không quay đầu, một đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm phía trước.

Sau đó, sự thận trọng của hắn đã chứng minh điều đó là cần thiết.

Xe việt dã màu đỏ chưa không chạy được bao xa, phía trước lại xuất hiện một bóng dáng chắn giữa đường.

“Mẹ kiếp!” Râu quai nón cuồng loạn, thiếu chút nữa bóp nát búp bê silicon trong ngực: “Đâm chết cô ta!

Tài xế: “…”

“Két!”

Nhưng tài xế vẫn đạp phanh.

“Ôi chao!” Mã Lệ mặc áo hai dây, nhảy nhót chạy tới, ghé người vào cửa sổ xe việt dã, vươn ngón tay lên cằm Trần Vũ: “Vũ ca, ta tới rồi.”

Mặt mày Trần Vũ không chút thay đổi: “Làm sao ngươi biết ta ở đây.”

Mã Lệ nhún vai: “Mã Lệ nói cho ta biết.”

Trần Vũ: “... Ngươi có tin ta mở hộp sọ của ngươi ra hay không.”

“Lão đệ, ca, đại ca, phụ thân…” Hai mắt râu quai nón vô thần: “Hay là chúng ta về lại Thành Thanh đi, ta sẽ trả mọi chi phí…”

…

Đây là một lưu vực.

Nhìn từ đông sang tây không thấy điểm cuối ở đâu.

Mà ở trong lòng chảo khổng lồ này chật ních dị thú.

Từ cấp 2, cấp 3… lên đến cấp 7.

Dữ tợn đáng sợ, tiếng gầm thê lương, khiến người ta nhịn không được da đầu tê dại.”

“Lão đại, nơi này đã gần đầy rồi. Phải nhanh chóng tìm địa phương tiếp theo.”

“Không cần lo lắng. Chúng ta có rất nhiều võ giả am hiểu võ pháp địa hình, bồn địa lớn thế nào cũng có thể tạo ra được. Trước điểm quan trọng trước mắt là làm sao tập trung càng nhiều dị thú…”

Trên “đỉnh vách đá” phía đông lưu vực có một đám người áo đen đang thấp giọng nói chuyện với nhau.

“Đáng tiếc, võ giả am hiểu dẫn dắt bầy thú cũng không nhiều.” Một người phụ nữa mặc áo choàng đen lắc đầu: “Nếu không tốc độ sẽ nhanh hơn một bậc.””

” Bát Hoang Dịch rất am hiểu phương diện này.” Một người mặc áo choàng áo đen khác giọng điệu nặng nề: “Nhưng hắn làm phản rồi.”

“Không sao cả.” Người áo đen đứng vị trí đầu bình tĩnh nói: “Kỹ năng dẫn dắt thú triều của hắn là do ta dạy. Nếu tiến độ không theo kịp, ta tự mình đến.”

Vừa dứt lời, mọi người nhìn nhau vài lần, gật đầu.

“Trước mắt vẫn còn một vấn đề.” Người phụ nữ mặc áo choàng đen tiến lên một bước, chỉ vào ” bầy thú” nhốn nháo trong bồn địa: “Dị thú hoang dã quả là rất nhiều, nhưng cấp cao quá ít. Chất lượng hoàn toàn không đạt thú triều tiêu chuẩn. Đừng nói cấp 9, đến cấp 8 cũng không thấy một con.”

“Đúng vậy.”

“Thực lực Ma Đô rất mạnh, không có dị thú cấp 9 sợ là không được.”

“Thậm chí một con cấp cũng không được.”

“Người phụ nữ Mikami kia rất khó đối phó…”

Những người áo đen còn lại đồng ý.

Người áo đen cầm đầu nhắm mắt suy tư một lúc lâu, mở mắt, hoa quang chợt lóe rồi biến mất: “Điểm này không cần lo lắng.”

“Khi thú triều công thành, Mikami đã không còn ở Ma Đô nữa. Vũ giả cấp 8 còn lại… cũng sẽ khiến bọn họ không kịp trở tay.”

Những người áo đen còn lại nghe vậy rùng mình.

Nhưng không ai nghi ngờ.

Bởi vì với “thân phận thực sự” của thủ lĩnh có thể làm được hết thảy, chỉ có một câu có vấn đề…

“Tóm lại, các bộ phận nâng hiệu suất lên cao một chút. Về phía Ma Đô, nhân khẩu càng lúc càng nhiều.”

Chương 721: Đột phá cấp 3 (1) Chương 721: Đột phá cấp 3 (1)

“Rõ.” Mọi người đồng ý.

“Sau đó là bên phí Đoạn Dã.” Thủ lĩnh quay đầu, nhìn trợ thủ của mình hỏi: “Có tin tức gì không?”

“Có.” Người phụ nữ áo đen gật đầu: “Tin tức mới nhất, hình như Đoạn Dã ngồi nhầm chuyến bay rồi.”

Mọi người: “...”

Thủ lĩnh: “... Đúng là nhân tài.”

Mọi người: “...”

Thủ lĩnh: “Trên mọi góc độ.”

…

Cát vàng thê lương, bay khắp bầu trời.

Trên một con đường quá hư hỏng để có thể gọi là “đường”, một đoàn xe đang chạy rất nhanh.

“Chúng ta còn chưa tới vùng tuyết rơi, hoàn cảnh đã tệ như vậy rồi.”

Trên chiếc xe địa hình màu đỏ dẫn đầu, Mã Lệ nhìn ra ngoài cửa sổ với ánh mắt phức tạp: “Đều nói không có con người, thế giới sẽ tốt đẹp hơn. Nhưng khu vực này không có người, sa mạc hóa càng ngày càng nghiêm trọng.”

“Bởi vì tác động lớn nhất đến môi trường luôn là bản thân môi trường.” Trần Vũ ngồi ở giữa hàng sau, ôm BB, chậm rãi nói: “Con người không nên quá coi trọng bản thân và nghĩ rằng hành động của chính mình có thể thay đổi hệ sinh thái. Thực tế điều con người có thể làm, vốn dĩ không nhiều.”

“Nguyên nhân sa mạc hóa, không phải bởi vì mọi người phá rừng bừa bãi à?” Bát Hoàng Diêu vừa tò mò vừa ăn đu đủ ở hàng ghế sau bên phải.

“Đây chỉ là một trong những nguyên nhân. Ví dụ như hiện tượng nóng lên toàn cầu, khả năng cao là do thời kỳ kỷ băng hà nhỏ của trái đất đã kết thúc.”

“Không sai.” Lạc Tai Hồ ngồi ở ghế phó lái tham gia vào câu chuyện: “Từng có lời đồn, vũ khí hạt nhân sẽ hủy diệt loài người. Tuy nhiên, trên thực tế, ngay cả khi tất cả vũ khí hạt nhân được kích nổ, hệ sinh thái cũng không thể bị phá hủy. ”

BB: “...Ta nghĩ các ngươi đang đi ngược lại tri thức…”

Mọi người: “Đứa trẻ như ngươi thì biết cái gì.”

BB: “...”

“Nhưng nói lại.” Lạc Tai Hồ cau mày nhìn về phía trước: “Tại sao dọc đường chúng ta không thấy nhiều quái thú?”

“Đúng vậy.” Lái xe gật đầu: “Thật kỳ lạ. Chúng ta từ lúc ở Ma Đô đến Thành Thanh, quái thú hoang dã vẫn còn vô số.”

“Chúng ta từ Ma Đô đến thành Thanh là khi nào?” Trần Vũ đột nhiên hỏi.

“Ngày hôm kia.”

“Hôm qua chúng ta rời Thành Thanh.” Trần Vũ nheo mắt: “Nói cách khác, chưa đầy hai ngày, tất cả dã thú trong hoang dã đều biến mất.”

“Ừm…” Lạc Tai Hồ suy nghĩ. Một lát rồi gật đầu: “Ừ. Hơn một ngày.”

“Bọn chúng… đột nhiên biến mất à?” Bát Hoàng Diêu bối rối.

“Không.” Mã Lệ ngồi ở hàng ghế sau bên trái, cởi mũ xanh ra, dùng sức quạt: “Nhìn dấu vết bên đường, tuy bị gió cát che phủ dày đặc, nhưng gồ lên bất thường. Những quái thú này này, rõ ràng là đang

di chuyển về phía Đông Nam.”

“Đông Nam…” Trần Vũ lẩm bẩm một mình.

“Ba!”

Mã Lệ đội mũ lên, búng ngón tay: “Còn có thể ngu hơn nữa không? Phía đông nam có cái gì?”

“...Ma Đô?”

“Bingo.” Mã Lệ buông tay: “Còn chưa rõ ràng sao?”

“Ma Đô…”

Bát Hoàng Diêu và tài xế đều bất giác rùng mình.

“Lẽ… Lẽ nào Thú triều lại đến sao…” Cô gái sắc mặt tái nhợt.

Nàng đã từng trải qua Thú triều ở thủ đô.

Hiểu biết sâu sắc về ý nghĩa của “Thú triều” là gì…

“Đây không chỉ Thú triều.” Lạc Tai Hồ quay lại nhìn Trần Vũ và những người khác: “Quái thú hoang dã, số lượng không chỉ là một Triều thú. Nếu toàn bộ những quái thú đều nhắm vào Ma Đô…”

“…”

Mọi người đều im lặng.

Ngay cả tài xế cũng vô thức tăng tốc độ xe lên một chút.

“Thật ra… điều đó cũng chưa chắc mà?”

Lạc Tai Hồ do dự một lúc lâu: “Chỉ cần nhìn vào một số dấu chân, thì có thể kết luận rằng bọn quái thú đang chạy đến Ma Đô?”

Mã Lệ bình tĩnh nói : “Ngay từ hôm qua, khi đoàn xe của các ngươi đã bị chặn bên đường. Lúc đó tôi quan sát dấu vết trên đường. Khi đó, hướng dấu chân của quái thú là 13 độ hướng Nam. Hiện tại, hướng của dấu chân ở khu vực này là 32 độ hướng Nam.”

Lạc Tai Hồ giọng nói ấp úng: “Ý ngươi là gì?”

” Thành Thanh 13 độ hướng Nam là nhắm vào Ma Đô. Thành Thanh. Vị trí hiện tại của chúng ta là 32 độ về phía Nam, cũng là nhắm về phía Ma Đô.” Mã Lễ nhún vai: “Dù là ở Thành Thanh, hay là ở trên đường này, không phải đều nhắm về phía Ma Đô mà đi sao?”

Nghe thấy vậy, sắc mặt tất cả mọi người ngồi trong xe đều khó coi vô cùng.?

Chỉ có Trần Vũ đang cúi đầu im lặng suy nghĩ.

Liệu con người có thể chống lại Triều thú không?

Câu trả lời là không.

Bất kể trước đây hay bây giờ, con người đều khó có thể chống đỡ được sự tấn công của Triều thú.

Khi đến Ma Đô lại phải gặp Triều thú một lần nữa, nếu muốn sống sót, thì cần phải có sự giúp đỡ của Trần Vũ “khác.”

Điều kiện tiên quyết để được “giúp đỡ” là buộc phải nhận được lời nguyền [Căm ghét thế giới].

Thông qua “Sức mạnh của thế giới” để “chiến đấu” với Triều thú.

“Nguyền rủa…”

Trần Vũ trầm mặc, trong đầu bắt đầu lên kế hoạch.

Dựa theo kinh nghiệm lần trước của hắn, nếu hắn “thoát khỏi” ba dị cảnh, thế giới sẽ báo đáp hắn.

Chương 722: Đột phá cấp 3 (2) Chương 722: Đột phá cấp 3 (2)

Hiện tại, "Chỉ số hủy diệt" dị cảnh của hắn đã trở về số 0, nếu muốn được gia tăng "Sức mạnh thế giới", chỉ có cách bắt đầu lại từ đầu.

"Việc tiêu diệt dị cảnh không thành vấn đề."

"Nhưng …"

Trần Vũ phiền muộn.

Lần trước vướng vào nội chiến với hai quái thú cấp 9, khẳng định đã thu hút sự chú ý của cả nước.

Nếu lần này lại có một làn sóng khác, rất dễ bị lộ danh tính.

Sau khi bị lộ, hắn sẽ gặp phải hàng loạt rắc rối!

Những bí mật kiểu này, mãi mãi chỉ duy nhất mình bản thân biết là hay nhất.

Giờ đây ngày tận thế đang đến gần, mâu thuẫn giữa con người đang tăng lên, công lý đang trên đà trỗi dậy, ngay cả khi bạn nhận được bảo vệ phía chính phủ khi danh tính bị lộ, thì những vụ ám sát có chủ đích sẽ không bao giờ kết thúc.

Lời nguyền là con dao hai lưỡi.

Khi người khác chưa biết tình hình, cho dù kẻ thù cẩn trọng đến đâu, năng lực mạnh mẽ thế nào, bọn họ đều có thể thông qua nhiều cách khác nhau "đánh úp." Kinh nghiệm mỗi lần đã hoàn toàn chứng minh được điều này.

Nhưng một khi người khác biết rõ, đột nhiên ra tay tặng "Lời chúc phúc", là có thể khiến hắn OK…

Hắn, Trần Vũ, chưa bao giờ mạnh đến thế.

Mọi thuận lợi chỉ vì "kém tin tức" mà thôi.

Không có ưu thế về "tình báo", hắn là một chiến binh cấp 2 đơn thuần, chỉ là một con cừu non chờ bị làm thịt.

Ở tận thế.

Không có người dễ dàng đối phó…

Cho nên…

Thân phận không thể bại lộ!

Nghĩ đến đây, Trần Vũ xoa mày, tiếp tục suy nghĩ kế hoạch tiếp theo.

Ma Đô, phải cứu.

Tốt nhất là che giấu thân phận cứu giúp ẩn danh…

Lần Triều thú này, sẽ không xảy ra vận may giống lần trên biển trước đó. Đánh nhau sương mù ngập trời, vệ tinh không thấy rõ, khi kết thúc có thể ẩn mình vào trong biển.

Trên đất liền, chỉ cần hắn xuất hiện, nhất định sẽ trở thành tâm điểm chú ý…

"Quan trọng nhất là quần áo không được hư hại!"

Trần Vũ trong mắt hiện lên sự sắc bén.

"Còn không phải H Tiểu Hoàng Du. Mỗi lần đánh nhau quần áo đều nổ tung…"

Trong hoàn cảnh của hắn, dù "nổ" áo hay "nổ" quần, đều sẽ bại lộ thân phận.

Đặc biệt là quần.

Sau khi "nổ", cả nước thậm chí không cần điều tra, lập tức có thể nhận ra hắn…

"Dù sao khắp thế giới…" Trần Vũ không khỏi ngẩng đầu kiêu

ngạo: “ lên: “Lừa của đội sinh sản, đều không dám to hơn của ta…”

“Cái gì?” Mã Lệ bên cạnh bối rối: “Ngươi nói cái gì lớn.”

Hoàng Bái Diêu đang nhai đu đủ ở góc, nghe được từ “lớn”, cơ bắp đột nhiên căng cứng, tinh thần căng thẳng, cúi đầu nhìn, mẹ…”

“Không, ngươi nghe nhầm rồi.” Trần Vũ lẩm bẩm, đổi chủ đề: “Mã Lệ, ta muốn hỏi ngươi một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Bên tuyết bên kia có chỗ nào kỳ lạ không?”

“Dị cảnh khu vực tuyết…” Mã Lệ gãi đầu: “DỊ cảnh chỗ nào cũng có, nhưng khu vực tuyết này không rõ, giống như chỗ nổi danh là… Ừm…”

Lạc Tai Hồ chỉ tay : “Dị cảnh tiêu vong”

“Đúng!” Ma Li vỗ trán: “Dị cảnh tiêu vong!”

“Tiêu vong…” Trần Vũ gãi tai: “Tên này, sao không giống dị cảnh “Họa Phong” khác.”

“Đúng vậy.” Lạc Tai Hồ nói: “Đa số dị cảnh, đều được đặt tên theo vị trí. Ví dụ dị cảnh Thành Thanh của thành phố Thanh, dị cảnh Trường Lĩnh của Trường Lĩnh bên kia, dị cảnh La Lạp Sơn, dị cảnh Thần Nông giá,…vv”

“Có gì khác biệt.”

“Người đặt tên, mạch máu não khác nhau.”

Trần Vũ: “…”

Lạc Tai Hồ nghiêm túc nói: “Nghe nói người phụ trách khu tuyết lúc đó tình cảm thất bại, cả người tang thương. Sau đó, dị cảnh xuất hiện, hắn ta lấy tên là dị cảnh tiêu vong”

Trần Vũ: “Tên cũng được.”

Mạ Lệ: “Đúng là khá thảm.”

“Vậy dị cảnh này, bên trong thế nào?” Trần Hữu lại hỏi.

“Có lẽ là do tác dụng của cái tên, ở trong dị cảnh, sẽ khiến con người chán nản.” Lạc Tai Hồ nhận lấy điếu thuốc từ trong tay Trần Vũ, tự mình hút một hơi, hồi tưởng lại: “Ở trong đó càng lâu, tinh thần sẽ ngày càng chán nản. Rất nhiều võ sĩ không kiểm soát được thời gian, cuối cùng ăn không muốn ăn, chết vì đói.”

“Người phụ trách, bởi vì đặc tính này, mới gọi như vậy?”

“Không! Hắn ta đặt tên trước, sau đó mới mở ra dị giới.”

“Tuân thủ luật quá.” Trần Vũ tê cả da đầu: “Đấy là lão đại cấp cao hả.”

“Có tiền đồ.” Mã Lệ chậc lưỡi: “Thế người phụ trách tên là gì, bây giờ ở đâu?”

“Chết rồi.” Lạc Tai Hồ nhẹ nhàng nói: “Lời cuối cùng cùng trước khi chết là sống thật sự không có ý nghĩa gì.”

Mọi người trong xe: “…”

“Dị cảnh khiến con người tâm trạng chán nản…”

Dựa lưng vào ghế, bắt chéo chân, Trần Vũ cúi đầu suy nghĩ.

Dị cảnh khiến tinh thần con người buồn bã.

Nếu đổi thành hắn vào, lời [Nguyền rủa] đảo ngược, thì sẽ biến thành ý chí hưng phấn.

“Có chút phiền phức rồi.”

Vì tính cách như vậy, hắn sợ nhất là cảm xúc và suy nghĩ bản thân thay đổi.

Điều này cũng là nguyên nhân khiến hắn không quá thích kỹ năng “xuyên thấu đỉnh cao.”

“Cho nên…”

Chương 723: Đột phá cấp 3 (3) Chương 723: Đột phá cấp 3 (3)

“Cố gắng hết sức để không vào dị cảnh đó…”

Trong lòng quyết tâm, Trần Vũ lấy ra điếu thuốc mới, hỏi: “Trừ dị cảnh đó, còn có cái khác không?”

“Có, chắc chắn là có.” Lạc Tai Hồ nhíu mày: “Chỗ nào không có dị cảnh chứ, chỉ là khu tuyết, nổi tiếng nhất là tiêu vong. Đúng rồi, ngươi đi khu tuyết làm gì? Đừng nói với ta là đi dạo dị cảnh?”

Trần Vũ: “Nếu thật là vậy?”

“Ta một quyền đấm chết ngươi.” Lạc Tai Hồ nóng nảy: “Dị cảnh toàn quốc, khu tuyết sinh sản thấp nhất. Lợn của đội sinh sản đều không đến đây. Cho nên ngươi vào đội xe của ta, thì đừng làm khó ta!”

Trần Vũ: “… Tôi phải tìm người.”

“Vậy thì ta sẽ trông chừng ngươi, xem ngươi đến cùng là tìm ai.” Ánh mắt Lạc Tai Hồ lạnh lùng: “Nếu lừa ta…”

“Ken két!”

Cánh tay trái búp bê silicon bị bóp vỡ.

Trần Vũ: “Vợ ngươi hỏng rồi.”

Lạc Tai Hồ: “Có thể thay linh kiện.”

Ma Đô, sân bay quốc tế.

Đoạn Dã đi ra khỏi khoang phổ thông, binh sĩ đi theo nhóm lớn, mới đi được vài bước thì bị nhân viên cảnh sát ngăn lại.

“Tiên sinh, cho tôi xem CMND một chút.”

“Xuống máy bay rồi vẫn phải kiểm tra CMND?”

“Đúng vậy.”

“Tôi có hơi bận…”

“Tiên sinh, xin ngài phối hợp.”

Ánh mắt hơi lóe lên, Đoạn Dã mở ví ra, lấy một tấm CMND từ trong ví rồi đưa ra.

Ba nhân viên cảnh sát mơ hồ tạo thành một vòng vây, ‘vây’ Đoạn Dã lại.

Trong đó có một vị, một tay móc súng một tay nhận lấy CMND, lúc nhìn thấy tên trên CMND anh ta lập tức sững sờ.

“Đới Ngư?”

“Này.” Đoạn Dã phất tay: “Là tôi, xin chào.”

“Anh.. Anh tên là Đới Ngư?”

“Đúng vậy. Có vấn đề gì sao Arthur.”

Ba nhân viên cảnh sát nhìn nhau.

“Trước tiên anh đừng nên cử động, chờ tôi một chút.” Nhân viên cảnh sát vừa nói vừa cất súng, ánh mắt ra hiệu cho đồng đội khống chế Đoàn Dã, đồng thời lấy một cái máy lọc thẻ ra nhét CMND của Đoạn Dã vào.

“Mọi người đừng đứng xem náo nhiệt, đừng chen chúc ở lối ra, đi đi.” Một nữ cảnh sát khác đuổi những người đang vây quanh xem.

Lúc xuống máy bay bước chân của mọi người rất lề mề, nhìn Đoạn Dã, ‘lưu luyến không rời’ đi…

“Đới Ngư…”

“Đới Ngư… Đây là tên người sao?”

Nhân viên cảnh sát bấm máy, bấm vào màn hình vài cái, sau đó mặt tối sầm: “Đúng là một tên người đặc biệt…”

[Tính danh: Đới Ngư]

[Giới tính: Nam]

[Địa chỉ: phố Tử Hương, thành phố Kinh Thành…]

Cầm cái máy trên tay, nhân viên cảnh sát đã kiểm tra trên dưới hơn chục lần, xác nhận giấy tờ tùy thân là thật, thân phận của 'Đoan Dã' cũng là thật thì gật đầu, trả CMND lại.

"Xin lỗi vì đã là chậm trễ tiên sinh." Nhân viên cảnh sát chào một câu: "Xin lỗi."

"Là việc nên làm, có thể hiểu được." Đoạn Dã cất giấy tờ tùy thân, mỉm cười qua loa rồi quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Đoạn Dã dần dần biến mất cuối đường đi, ba nhân viên cảnh sát nhìn nhau.

"Nhận nhầm người rồi."

"Tôi cũng nhận nhầm."

"Tôi còn tưởng rằng đó chính là tội phạm truy nã Đoạn Dã chứ…"

"Đúng vậy, phải nói rằng họ thật sự quá giống nhau."

"Nhưng tên gọi là Đới Ngư thì đúng là không hợp lẽ thường…Vậy cha hắn tên là gì?"

"Đới Oa? Đới Kình?"

"Có lẽ là Đới Dựng…"

Sau khi đi ra đại sảnh, ngẫu nhiên tìm thấy một cửa hàng McDonald's.

Đoàn Dã cẩn thận quan sát xung quanh một lượt, ngồi ở chỗ rất hẻo lánh, lấy Laptop ra rồi bắt đầu tìm kiếm chuyến bay tiếp theo từ Thanh Thành đến Ma Đô.

Nhưng sau khi kiểm tra, Đoan Dã lại mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng.

Tự nhiên hoán đổi giao diện máy tính, tiếp nhận bưu kiện đầu mối mạng lưới.

“…”

“…”

“… Ngày! Tại sao lại đến khu vực có tuyết?”

Cùng lúc đó.

Ở KFC bên cạnh McDonald’s.

Sát thủ phụ trách giám sát Đoàn Dã núp mình ở chỗ tối, ấn vào máy truyền tin bên tai: “Dạ Oanh.”

“Có tôi! Xin chỉ thị.”

“Mục tiêu đang làm gì vậy.”

“Sử dụng máy tính.”

“… Chi tiết hơn một chút.”

“Đang sử dụng máy tính Macbook Apple. Cấu hình máy tính là bộ xử lý Intel Core I5 thế hệ thứ 8 tốc độ 1,4 GHz. Bộ nhớ chạy 8GB. Độ phân giải 2560 lần 1600 và khả năng PPI có thể lớn hơn 300. Bộ nhớ lưu trữ là 215 cái…”

Sát thủ: “Không cần phải chi tiết như vậy.”

“Được! Mục tiêu đang sử dụng.. .Mẹ kiếp! Hắn đã đập vỡ máy tính!”

Sát thủ: “…”

“A, trời ơi, ăn gạch lát nền… hự… vỡ thành từng mảnh.”

Sát thủ: “…”

“MMP ôi! Còn bĩu môi, còn đang cầm một cái búa ～”

Sát thủ: “…”

“Người phụ vụ đã đến, cô ấy nói xin lỗi? Cô ấy không đi đến tát mạnh mà còn đến xin lôi…”

Sát thủ: “... Nói vào điểm chính.”

“Người phục vụ đeo tất chân.”

Sát thủ rùng mình: “Là tất đen sao?”

“Không phải, là màu da nhưng rất mỏng, để lộ đôi chân cực kỳ mảnh mai. Đại nhân, ngài có cần chụp ảnh gửi qua cho ngày không?”

“Gửi qua wechat cho tôi, ảnh chụp nhất định phải rõ ràng… Cam! Đây không phải trọng điểm mà ông đây đang nói đến a… a… a!”

“Vậy ngài đang nói về cái gì vậy?”

“Mục tiêu! Đoạn Dã! Nhìn chằm chằm vào Đoạn Dã!

Chương 724: Đột phá cấp 3 (4) Chương 724: Đột phá cấp 3 (4)

Đoạn Dã đang làm gì vậy?" Sát thủ tháo tai nghe xuống, nói to vào micro.

"A… Được. Mục tiêu đang tức giận đập phá máy tính."

Sát thủ: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó người phục vụ lại đi đến! Đại nhân! Lần này là tất đen!"

"Đoạn Dã! Nhìn thẳng vào Đoạn Dã! Mẹ kiếp!"

"A a, hắn đang chửi mắng thô tục."

Sát thủ: "Đang mắng cái gì đó?"

"Không rõ miệng hắn đang nói gì. Mục tiêu che miệng rồi mắng chửi."

Sát thủ: "Che miệng mắng… Mẹ kiếp, mắng chửi cũng có thể che miệng mắng chửi sao? Ngươi xác định hắn không Bbox chứ?"

"Chờ một chút."

Dạ Oanh núp trong bối tối, cẩn thận quan sát một chút, nói: "Không phải. A! Đại nhân, hắn bắt đầu hành động, hắn đang đi vào đại sảnh mua vé!"

"Mau đuổi theo!" Sát thủ híp hai mắt lại.

"Được!"

"Đừng để hắn phát hiện."

"Được rồi."

Hắn cầm cocacola, thanh nhã nhấp một ngụm. Sát thủ vuốt vuốt cổ họng đang đau nhức, lẳng lặng chờ đợi.

Không lâu sau, trong tai vang lên âm thanh: “Đại nhân.”

“Nói.”

“Mục tiêu đã mua một vé rồi.”

“Đi đâu.”

“Không rõ lắm.”

“... Vậy là xong, kết thúc thông tin.”

“Được!”

“Còn có…”

“Ngài nói đi.”

“Người tất đen đó, chụp cho tôi xem.”

Dứt lời.

Sát thủ lạnh lùng tắt tai nghe.

Sau đó hắn khéo léo lấy laptop ra, liên lạc với ‘nội ứng’ của bộ phận chính thức.

Rất nhanh, đã nhìn thấy vé máy bay mà “Đới Ngư” mua.

Nhưng, sát thủ nhìn lướt qua, lông mày nhíu chặt lại.

Bởi vì Đoạn Dã mua một lúc 33 tờ…

Mỗi vé đi đến một thành phố khác nhau.

Sát thủ: “...”

“Ba~”

Từ từ đóng màn hình laptop lại, hai mắt sát thủ híp lại: “Thủ đoạn hay.”

“Ngăn cản chúng ta hành động ‘vượt mức quy định’.”

“Hắn đoán được chúng ta đang theo dõi hắn sao…”

…

Bên trong phòng bán vé.

Đoàn Dã ghé vào quầy lễ tân, bảy mồm tám mỏ chõ vào để đặt vé: “Người đẹp, cho tôi một vé nữa đến huyện Tào.”

Người bán vé mồ hôi chảy ròng ròng: “Trước… Tiên sinh, huyện Tào không có sân bay.”

“Huyện Tào không có sân bay? Một đại đô quốc tế như huyện Tào lại không có sân bay sao?”

“Đúng vậy tiên sinh…”

“Vậy cho tôi mua một vé đến Colombia.”

“Tiên sinh, ngài… Ngài đã mua ba ba mươi bốn vé rồi, ngài có dùng hết không?”

“Những vé máy bay này giống như băng vệ sinh vậy. Khi bà dì đến thăm, tôi có thể không dùng đến nhưng không thể không có được.”

Người bán vé: “…”

…

Thời gian, chẳng hạn như mỗi tháng một lần.

Giống như mấy ngày nay.

Có khi… Nó rất nhanh.

Có khi… Nó rất chậm…

Nơi này là nơi có tuyết.

Diện tích hơn 200 vạn km vuông.

Độ cao trung bình là hơn 5.000 mét so với mặt biển.

Được mệnh danh là xương sống của thế giới…

Ngày xưa, nơi đây là một vùng hùng vĩ đồ sộ, tài nguyên phong phú, thần kỳ mỹ lệ.

Nhưng kể từ ngày tận thế đến nay, dị thú hoành hành.

Việc cung cấp từ Trung Nguyên dần trở nên khó khăn hơn.

Cộng với chính sách tập trung lực lượng chính thức, bối cảnh chống lại thủy triều. Một lượng lớn người dân bắt đầu di cư về phía bờ biển.

Trong vòng chục năm nay, nơi có tuyết đã trở thành đống đổ nát.

Một lượng lớn đất đai bị bỏ hoang, lượng lớn xưởng máy phải dừng hoạt động.

Chỉ còn lại một số người không thể rời bỏ quê hương, cố gắng chèo chống sự hoang tàn của một vài thành phố…

“Đã đến.”

Chiếc xe địa hình màu đỏ dừng lại.

Người lái xe tháo bao tay ra, thở phào nhẹ nhõm: “Sớm hơn so với thời gian dự định hai ba mươi giờ đồng hồ. Không có dị thú nào ngăn cản khi đi dã ngoại thật sự rất thoải mái.”

“Đúng vậy.” Mã Lệ đỡ cái nón xanh: “Ta còn tưởng rằng dị thú đã biến mất khỏi cái thế giới này rồi.”

Không có dị thú làm phiền. Những người lái xe với tư cách là võ giả có thể di chuyển cả ngày lẫn đêm.

Tốc độ lái xe nhanh hơn nhiều so với mọi người tưởng tượng.

Từ các tỉnh miền núi đến vùng có tuyết.

Đoàn xe Thuận Phong chỉ mất bốn ngày để hoàn thành hành trình mà ban đầu phải mất sáu ngày rưỡi mới có thể hoàn thành.

Cho nên.

Khi chiếc xe địa hình màu đỏ dẫn đầu lao vào cổng thành phố Tàng Thành.

Người đàn ông có râu quai nón ngồi ở ghế bên cạnh chỗ tài xế vẫn có chút ngây người không thể tin được.

“Chúng ta…”

“Cứ như vậy mà đến rồi?”

“Đúng vậy.” Lái xe đắc ý sờ sờ mũi: “Đội trưởng, tốc độ dẫn đường của tôi cũng không tệ lắm đúng không? Thuận buồm xuôi gió, dịch chuyển như gió.”

“Không chỉ là tốc độ, mà là…” Người đàn ông có râu quai nón nhìn qua kính chiếu hậu, nhìn về phía Trần Vũ ngồi giữa ở hàng ghế sau: “Trên đường đi cũng không xảy ra chuyện gì…?”

“Này, xem ngài đang nói gì kìa.” Người lái xe tâng bốc: “Lũ dị thú đều đã đi hết, chỉ còn lại bọn cướp. Nhưng ngài là võ giả cấp 6. Ngài giữ phòng tuyến, có tên nào đui mù dám tìm đến gây chuyện…”

Trần Vũ vẫn im lặng.

Trong lòng cũng cảm thấy có chút khó tin.

Từ lúc ‘đi vào’ thế giới này đến nay.

Hắn đã ngồi bốn lần bưu kiện.

Xuất hiện bốn chuyện…

Hôm nay đi đường bình an. Trong lúc nhất thời vẫn có chút không kịp thích ứng…

Chương 725: Đột phá cấp 3 (5) Chương 725: Đột phá cấp 3 (5)

“Xem ra…”

Sau nửa ngày, ánh mắt Trần Vũ phức tạp nói: “Vấn đề không phải ở ngươi mà ở trên người ta.”

“Ừm…” Nghe vậy, người đàn ông râu quai nón quay đầu lại, nhanh chóng nắm chặt nắm đấm: ““Là ZTO Express.”

“Tất cả chúng ta đều vô tội.”

“Ừm, vô tội.”

“Nói như vậy…” Trần Vũ lẩm bẩm: “Lão ca, thành lập công ty như thế này thật lãng phí thời gian.”

“Lão đệ, ngươi cũng bị mắc lừa khi nhận bưu kiện của bọn họ mà.”

“Cũng may ngươi kịp thời thoát khỏi cái bẫy.”

“Ngươi cũng giống vậy…”

Hai người đối mặt với nhau, hai tay từ từ nắm chặt.

“Lão ca, lúc trước hiểu lầm ngươi rồi.”

“Lão đệ, chuyện này cũng trách ta, không được lý trí. Đoàn xe gặp phải tập kích thì làm sao là vấn đề của hộ khách được? Nhất định là do công ty có vấn đề gì đó.”

“Lão ca! Ta sai rồi, ta xin lỗi.”

“Lão đệ, ngươi nói như vậy khiến lòng ta rất khó chịu, vé xe cũng chưa hỏi đã lấy của ngươi…”

“Ca! Ngươi có thể không muốn lấy nhưng ta không thể không cho.”

“Đệ! Cho dù ngươi cho ta cũng…”

“Không được?” Trần Vũ vui mừng.

“… Ta cũng không thể không nhận.” Người đàn ông râu quai nón nói thêm.

Trần Vũ: “…”

Người đàn ông râu quai nón: “Nếu không trả tiền đi xe, ngươi còn muốn làm gì?”

Trần Vũ: “…”

“Ta nói cho ngươi biết, ngươi không thể mất một xu.” Người đàn ông râu quai nón chỉ vào BB, Mã Lệ, Trần Tư Văn đang đi xe máy ở ngoài xe: “Ba vé, tám mươi vạn, nhanh chóng trả đi.”

Trần Vũ: “…Lần sau ta mà ngồi chuyển phát nhanh của ngươi nữa thì ngươi là cháu của ta.”

Người đàn ông râu quai nón: “Nếu ta để ngươi lên xe lần nữa, ta sẽ là cháu của ngươi.”

“Được rồi, thế thì tốt.”

Ôm lấy BB, Trần Vũ và Bát Hoang Diêu bối rối đẩy cửa ra ngoài: “Cút đi! Cút xa một chút.”

“Đi thôi!” Người đàn ông râu quai nón duỗi thẳng chân, nhấn ga thay người lái xe.

“Rừm!”

Tiếng gầm chói tai, khói bụi nổi khắp nơi.

Chiếc xe địa hình màu đỏ đột nhiên lao về phía trước và biến mất trong làn sương mù bụi bặm.

“Ừm?”

Trần Tư Văn lái mô tô đến, sững sờ nhìn đoàn xe đang đuổi theo nhau, thắc mắc: “Vừa rồi ta có nghe, các người cãi nhau à?”

“Mã… Mã Lệ tỷ…” Bát Hoàng Diệu cầm cây đu đủ, bình tĩnh nói: “Mã Lệ tỷ vẫn còn ở trong xe của hắn.”

“Không sao đâu.” Trần Vũ che mũ lại nói: “Ta cũng chưa trả tiền vé, nhanh chóng chạy đi.”

…

“Đúng là nhà trọ tồi tàn.”

Vừa đi vào phòng mùi ẩm mốc đã xộc vào mũi.

Trần Tư Văn bịt miệng bịt mũi, dò xét xung quanh, giọng điệu khó chịu: “Trời ơi, còn có mạng nhện nữa…”

“Hôm nay trong khu vực có tuyết, mười phòng thì chín phòng trống, môi trường rất tệ. Đây đã là nhà trọ xa hoa nhất trong thành rồi. Chấp nhận chút đi.”

Trần Vũ cầm ba lô đẩy cửa phòng ngủ chính ra, nhìn xung quanh: “Phòng này thuộc về ta.”

“Tổng cộng chỉ có hai phòng” Trần Tư Văn nhíu mày: “Chúng ta có năm người thì ở thế nào được?”

Trần Vũ: “Mã Lệ đã bị lạc, nàng không phải là người.”

“Cho dù không có Mã Lệ thì vẫn có bốn người. Phòng không đủ để chia.”

“Không đủ chia cũng không có cách nào khác.” Trần Vũ buông tay: “Đây là căn phòng có môi trường tương đối tốt, không phải các ngươi không nhìn thấy căn phòng không khác gì nhà kho của những nhà khác.”

“Ta… Ta ở phòng khách.” Bất Hoang Diêu nhút nhát giơ tay, nàng chỉ vào ghế sofa cạnh cửa sổ: “Ta có thể ngủ ở đó.”

“A…” Trần Tư Văn gãi đầu: “Tiểu Diêu, ta vẫn nên ngủ ở phòng khách. Ngươi và BB ngủ cùng nhau đi.”

Bát Hoang Diêu liên tục phất tay: “Không cần không cần…”

“Ta ngủ với đại nhân.” BB bỗng nhiên mở miệng.

“Không được.” Trần Tư Văn kiên quyết từ chối: “Không thể muốn ngủ chỗ nào thì ngủ chỗ đó được.”

BB bĩu môi: “Hiệu trưởng của nhà trẻ chúng ta nói muốn ngủ ở đâu thì ngủ ở đó. Mấy phòng của giáo viên nàng ấy đều đã ngủ qua rồi.”

Trần tư Văn: “!”

Bát Hoang Diêu: “!!”

Trần Vũ: “Mẹ kiếp, số lượng thông tin quá lớn…”

“…”

Sau khi im lặng một lúc, sắc mặt của Trần Vũ chuyển thành màu đen: “Khi về Thanh Thành, ta lập tức chuyển ngươi sang trường khác. Nhân tiện ta sẽ báo cáo hiệu trưởng của ngươi.”

BB ngây người: “Báo cáo hiệu trưởng tỷ tỷ sao…”

“Ờ?” Nghe vậy, Trần Tư Văn sửng sốt: “Hiệu trưởng của ngươi là tỷ tỷ sao…?”

“Đúng vậy.” BB gật đầu.

Trần Tư Văn: “A… Khiến ta giật mình. Tỷ tỷ sẽ không hỏi…”

“Nhưng giáo viên đều là nam.” BB bổ sung.

Trần Tư Văn: “... Hỏi chấm.”

Bát Hoang Diêu: “!!!”

Trần Vũ: “Mẹ kiếp, số lượng thông tin càng lớn hơn…”

Trần Tư Văn: “...”

“Còn.. Hay là muốn đi vòng!” Sau khi kinh ngạc một lúc, sắc mặt của nàng từ đen chuyển qua tái mét: “Hơn nữa cho dù hiệu trưởng là nữ cũng phải tố cáo.”

“Hiệu trưởng tỷ tỷ không phải là nữ.” BB nghiêng đầu: “Hắn… Hắn là đnà ông. Chỉ là hiệu trưởng thích để cho chúng ta gọi hắn là tỷ tỷ mà thôi.”

Bát Hoang Diêu: “!!!”

Trần Vũ: “Con mẹ nó…”

Trần Tư Văn: “...”

“...”

Trong phòng khách của nhà trọ, lúc này tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Chương 726: Đột phá cấp 3 (6) Chương 726: Đột phá cấp 3 (6)

Một lúc lâu.

Trần Vũ thu cái miệng dài ra, 'chưa tỉnh táo' nhìn Trần Tư Văn: "Khi ngươi đưa BB đến trường mẫu giáo, ngươi không biết hiệu trưởng và giáo viên là nam hay nữ sao?"

"Ngày nào cũng là mẹ ta đưa BB đi học. Làm sao ta biết được..."

"Cho nên." BB túm lấy quần áo của Trần Vũ: "Ta có thể ngủ với đại nhân được không?"

"Không được! Ngươi và Diêu Diêu tỷ tỷ ngủ ở phòng ngủ thứ hai."

"Tỷ tỷ, thật sự không cần." Bát Hoang Diêu tỉnh táo lại nói: "Ta ngủ ở phòng khách là được rồi."

"Bá!'

Hất mái tóc dài của mình lên, một chân của Trần Tư Văn đạp lên ghế, ánh mắt nghiêm nghị nhìn chằm chằm Bát Hoang Diêu: "Ngươi có tiếng nói cuối cùng hay là ta có tiếng nói cuối cùng?"

"..." Thiếu nữ bị khí thế của Trần Tư Văn dọa cho ngã, lùi về sau hai bước.

"Vậy thôi." Trần Tư Văn hướng ánh mắt về phía BB: "Còn ngươi ngủ ở đó"

BB nhanh chóng buông ra, đứng ở bên cạnh Bát Hoang Diêu: "Ta ngủ với Đào tỷ tỷ."

Bát Hoang Diêu yếu ớt dãy dụa: "Diêu, Diêu Minh Diêu..."

"Vậy nghỉ ngơi đi." Trần Tư Văn cởi áo khoác ra, tiện tay ném lên ghế sô pha: "Láy xe liên tục bốn ngày không ngủ đã mệt rồi. Ta đi tắm trước."

Dứt lời, nàng lập tức đi vào phòng tắm.

Một lúc lâu sau, trong phòng vệ sinh vang lên tiếng tức giận gào thét: “Nước này tại sao lại đen như vậy a a…”

“Không cần phải vào xem nàng ấy đâu.” Trần Vũ vẫy vẫy tay: “Hôm nay đi nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngủ ngon.”

“Vũ ca ngủ ngon.”

“Đại nhân ngủ ngon.”

“Bụp.”

Đi vào phòng ngủ chính, đóng chặt cửa lại.

Trần Vũ đi đến bên cửa sổ, mở ‘hé’ cửa sổ để cho không khí lọt vào. Sau đó hắn ngồi trên chiếc giường rách rưới và mở ba lô ra.

Lấy một thành dịch tổng hợp cấp S ra.

“Ọc, ọc…”

Lắc bình, nghe thấy tiếng bên trong, Trần Vũ thở dài.

“Chỉ còn lại một nửa…”

Hôm nay thực lực đã tăng lên nửa cấp 3.

Năng lượng dày đặc đến mức không thể so sánh được với “thời kỳ tân binh”.

Nếu bạn lười biếng muốn phát triển theo cách thức bình thường như hút thuốc lá và uống rượu, hiệu quả sẽ rất nhỏ.

Chỉ những ‘chất độc’ như chất lỏng tổng hợp cấp A và cấp S mới có thể khiến trình độ sức sống của hắn tăng lên.

“Nhưng dị cảnh ở Thanh Thành đã không còn nữa.”

“Đến đâu mới làm cho chất lỏng tổng hợp được…”

Dùng móng tay sắc nhọn gãi gãi môi, Trần Vũ ngừng suy nghĩ lung

tung, mở nắp ra, chuẩn bị dùng kim tiêm tiêm vào người mình.

Tục ngữ có câu, xe đến trước núi ắt sẽ có đường.

Có lẽ mấy dị cảnh trong khu có tuyết này có thể thu hoạch được "chất lỏng tổng hợp" này…

[Đã bị nhiễm chất lỏng không xác định!]

[Sức sống +327444]

[Sức sống +310081]

[Sức sống +316……]

Mở mắt ra, hai tay nắm chặt, Trần Vũ run rẩy tiêu hóa hết một ống tiêm chất lỏng tổng hợp, thăm dò tính bộc phát của sức sống.

"Bùm!"

Trong phòng cuồng phong đại chấn!

"Vẫn là cấp 2,9…"

Thu hồi sức sống, ổn định năng lượng, Trần Vũ tặc lưỡi tiếc nuối.

"Xem ra không thể khiến năng lượng kết tinh với dịch thì không thể đột phá cấp 3 được."

Hắn lẩm bẩm, hắn lại rút một ống tiêm đầy chất lỏng tổng hợp khác, đâm vào tĩnh mạch rồi từ từ bơm vào.

[Sức mạnh +3143…]

Nó không kết tinh, không có nghĩa là năng lượng tăng trưởng sẽ bị lãng phí.

Cho nên dù chưa đạt tới cấp 3, Trần Vũ cũng không bỏ qua việc tiêm chất tổng hợp mỗi ngày.

[Bị nhiễm chất lỏng không xác định!]

[Sức sống +296115]

Bơm giọt chất lỏng màu sữa cuối cùng vào.

Trần Vũ cất bình và ống tiêm đi, đứng dậy ‘ nặng nề’ vận động gân cốt, ý định tiêu hóa di chứng của việc năng lượng dâng trào.

Hôm nay sắc trời đang tối dần.

Hắn chuẩn bị nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai lại đi tìm kiếm giáo sư Chân Thông Minh.

Hắn phải ở lại khu có tuyết này một thời gian ngắn.

Bởi vì cho dù có tìm được Chân Thông Minh, nhờ nghiên cứu ‘võ pháp’ cũng cần có thời gian.

Huống chi hắn còn muốn ‘đả thông’ ít nhất ba cái dị cảnh…

Cho nên, không cần đuổi quá.

“Bụp bụp bụp!”

Bỗng nhiên có tiếng gõ cửa.

Tiếng hét của Trần Tư Văn truyền đến: “Trần Vũ? Ngươi đang làm gì vậy?”

“Cái gì mà làm gì?”

“Ngươi mở cửa ra. Nhanh lên.”

Trần Vũ nhíu mày, vịn tường ‘loạng choạng’ đi đến trước cửa, vặn khóa cửa: “Làm gì vậy?”

“Ừm…” Trần Tư Văn bước nửa người vào trong phòng, lén lút nhìn quanh: “Vừa rồi ngươi sử dụng năng lượng sao?”

“Đúng vậy.”

“Không có việc gì ngươi bạo năng lượng để làm gì?”

“Chơi. Có vấn đề gì sao.”

Trần Tư Văn nhìn Trần Vũ từ trên xuống dưới, nghi ngờ: “Đây

thực sự là năng lượng của ngươi sao? Có phải ngươi là đỉnh phong cấp 2 không?”

Trần Vũ không trả lời.

Chương 727: Đột phá cấp 3 (7) Chương 727: Đột phá cấp 3 (7)

Chỉ cần kiểm soát năng lượng, một luồng năng lượng khác sẽ được kích hoạt.

“Bùm!”

Gió mạnh nổi lên, đẩy Trần Tư Văn lùi lại mấy mét.

“Cái này…”

Sau khi ổn định thân hình lại, Trần Tư Văn trợn mắt há mồm: “Cái này… Bây giờ mới được bao lâu? Ngươi đã là đỉnh phong cấp 2.”

“Rất nhanh sao.” Trần Vũ nhếch miệng, không thể kiềm chế được trái tim Versailles: “Ta cảm thấy có hơi chậm.”

“... Đội sản xuất heo cũng không dám đẻ như vậy!”

Lúc này, Bát Hoang Diêu và BB nghe thấy cũng chạy đến, nhìn hai người Trần Vũ.

“Phát… Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Bát Hoang Diêu hỏi.

“Trần Vũ… Đỉnh phong cấp 2.” Trần Tư Văn lúng túng nói.

“A.” Bát Hoang Diêu hơi cau mày lại: “Tiến độ của Vũ ca có hơi chậm.”

Trần Tư Văn: “???”

“Ta đã đạt cấp 3 rồi.”

Nói xong, cơn tức giận của thiếu nữ bốc lên. Kèm theo một tiếng “dong” nghèn nghẹt, một đợt sóng xung kích dữ dội lan rộng.

Cấp 3!

“Mẹ kiếp…” Trần Tư Văn há miệng rộng đến mức gần như có thể

nhìn thấy dạ dày.

Khóe miệng đang nhếch lên của Trần Tư Văn từ từ chùng xuống: "Kể từ khi phục sinh đến bây giờ mới được vài ngày? Ngươi đã ăn hooc môn kích thích sao?"

Bát Hoang Diêu vân vê góc áo: "Ta đã ăn hết linh đan tăng trưởng."

"Linh đan tăng trưởng?" Trần Tư Văn phản ứng lại, miệng há càng to: "Ngươi… Ngươi là một võ giả cấp thấp ăn linh đan tăng trưởng sao… Đội sản xuất lừa cũng không dám ăn như vậy…"

Trần Vũ: "Đội sản xuất của ngươi có cổ phần sao?"

"Không hổ là một đại gia tộc." Trần Tư Văn nói với giọng chua chát: "Thật là xa xỉ."

"Những… trước đây, anh của ta đã đưa cho ta những linh đan tăng trưởng này" Bát Hoang Diêu do dự một lúc, lấy một chiếc hộp từ trong túi xách ta, mở ra và lấy một viên đan dược trong đó ra, đưa cho Trần Tư Văn: "Tỷ tỷ, cho."

Trần Tư Văn: "?"

"Cho ngươi."

'Cho ta?" Đôi mắt của Trần Tư Văn mở to, nàng chỉ chỉ vào mũi mình: "Linh đan tăng trưởng? Đưa cho ta?"

"Ừm." Thiếu nữ nặng nề gật đầu.

"Quá quý trọng." Trần Tư Văn nhanh chóng đưa tay ra và nhận lấy đan dược: "Ta không thể nhận được."

Trần Vũ: "…"

BB: "..."

Bát Hoang Diêu: "...À, không sao đâu, tỷ cứ cầm đi."

"Cái gì?" Đôi mắt của Trần Tư Văn sáng lên: "Còn có thể lấy thêm sao?"

Nói xong, không đợi Bát Hoang Diêu đang bối rối kịp phản ứng lại, đôi tay của Trần Tư Văn nhanh như chớp, lấy thêm hai viên đan dược từ trong hộp của Bát Hoang Diêu bỏ vào túi quần mình.

“Tiểu Diêu! Cảm ơn ngươi!”

Bát Hoang Diêu thất thần: “...”

Trần Vũ nhịn không được cau mày nói: “Tỷ, ngươi có thể mặt dày hơn không? Tiểu Diêu có tổng cộng không được mấy viên, trả lại đi.”

Linh đan tăng trưởng có giá trị gấp trăm lần so với linh đan tăng khí thông thường.

Đó là châu báu có tiền cũng không mua được.

Một lần tỷ của hắn đã ‘cướp’ được ba viên, thật sự quá tham lam…

“Ta.. A…” Bát Hoang Diêu cúi đầu, nhìn hai viên đan dược duy nhất còn lại trong hộp, chớp mắt, cắn môi: “Cái đó… Không cần trả lại đâu. Ta… Ta cho tỷ tỷ.”

“Tiểu Diêu, ngươi thật tốt.” Trần Tư Văn cảm động nhìn Trần Vũ: “Là nàng đưa nó cho ta.”

Trần Vũ: “Trả lại đi.”

“Nàng ấy cũng…”

“Trả lại.”

Nhìn vào đôi mắt nghiêm túc của Trần Vũ.

Trần Tư Văn không còn cách nào khác ngoài việc trả lại một viên, lưu luyện không rời bỏ vào trong hộp của Bát Hoang Diêu.

“Còn một viên đâu?” Trần Vũ nhíu mày.

“Không… Không cần.” Bát Hoang Diêu lùi lại hai bước, liên tục xua tay: “Ta đưa cho tỷ tỷ hai viên, không cần phải trả lại đâu.”

“Muội muội thật tốt bụng!” Trần Vũ còn chưa kịp nói gì, Trần Tư Văn đã ôm lấy cái đầu nhỏ của Bát Hoàng Diệu, trìu mến xoa xoa: “Ta đồng ý để ngươi kết hôn với Trần Vũ!”

“A…” Bát Hoang Diêu kinh ngạc một chút, hai má đỏ bừng, ngơ ngác: “Không phải… Cái đó… Ta… Không… Ha… ”

“Kết hôn?” BB đang ăn nho xem náo nhiệt ở bên cạnh đột nhiên giật mình, khuôn mặt trẻ con dần dần trở nên nghiêm túc.

“Từ giờ trở đi, ta sẽ gọi ngươi là em dâu.” Trần Tư Văn vỗ vỗ tấm lưng thon thả của Bát Hoang Diêu: “Ngươi gọi ta là chị dâu.”

“Chị dâu… Chị dâu…”

Trần Vũ: “... Sao tỷ có thể nói chuyện này được.”

Trần Tư Văn ghé vào tai Trần Vũ nhỏ giọng nói: “Người Trung Quốc rất thích thỏa hiệp. Nếu ta muốn lấy ba viên, Tiểu Diêu nhất định sẽ không vui. Nhưng nếu ta đổi thành hai viên nàng sẽ chấp nhận.”

Trần Vũ: “Làm người đi.”

“Ngươi đừng quan tâm, dù sao ta cũng sẽ không bạc đãi muội ấy.” Sau khi trừng mắt nhìn Trần Vũ, Trần Tư Văn thân mật ôm Bát Hoang Diêu rời đi.

Trong phòng ngủ chính, chỉ còn lại hai người là Trần Vũ và BB.

BB: “...”

Trần Vũ: “…”

BB: “...”

Trần Vũ: “... Ngươi nhìn ta như vậy làm gì?”

BB: “Đại nhân, ngài đã bao giờ cân nhắc việc cưới một cô vợ nhỏ chưa?”

Trần Vũ: “???”

...

Chương 728: Đột phá cấp 3 (8) Chương 728: Đột phá cấp 3 (8)

Đêm ở khu tuyết.

So với trung nguyên sáng hơn nhiều.

Trăng trên trời, các ngôi sao lấp lánh… không còn bị mây mù che khuất nên có thể trông thấy rõ ràng.

Ngồi trên ban công phòng ngủ, Trần Vũ nhìn xuống thành phố đổ nát bên dưới với đôi mắt mờ mịt.

Ở khu vực trung tâm thành phố, ánh sáng buổi đêm, lại không có ánh trăng sáng trên bầu trời.

Khiến hắn mơ hồ nhìn thấy thế giới sau khi con người diệt vong.

Nền văn minh, mãi mãi là do mỗi cá thể độc lập cấu tạo thành.

Khi những "cá nhân" này biến mất, nền văn minh sẽ không còn tồn tại…

"Cộc cộc!"

Một tiếng gõ cửa vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của Trần Vũ.

Xoa mặt, hắn quay người nói lớn: "Ai?"

"Ta, chị ngươi."

Khẽ cau mày, Trần Vũ nhảy xuống ban công, đi đến trước cửa kéo tay nắm cửa.

Thấy Trần Tư Văn cúi thấp người, lén lút trốn ở cửa.

Trần Vũ: "Chị lại muốn làm gì?"

"Sao lại nói là 'lại'?"

"Chị chưa đi tắm sao?"

“Nước đầy rỉ sét, phải lắng một lúc mới có thể tắm. Đúng lúc đến tìm ngươi.” Luồn vào phòng, Trần Tư Văn đi đến góc phòng, sau đó lấy hai viên thuốc tăng cường tinh thần từ trong túi, đưa ra: “Này, cầm lấy.”

“Thuốc tăng cường tinh thần?”

“Đúng vậy!”

“Vừa nãy Tiểu Diêu cho ngươi hai viên?”

“Phí lời! Thứ này ta còn có thể lấy ở đâu?” Đảo mắt, Trần Tư Văn ghé tai Trần Vũ nói nhỏ: “Thứ này là bảo bối siêu cấp! Giá trị hàng trăm triệu đấy hiểu không? Bát Hooang Diêu không biết, mau tranh thủ thời gian ăn đi, đừng để nàng biết được.”

Trần Vũ nhìn Trần Tư Văn từ trên xuống dưới: “Chị, đây là Tiểu Diêu cho ngươi.”

“Chị ngươi vốn dĩ lấy được ba viên!” Trần Tư Văn tiếc nuối: “Do ngươi quấy rối, mất một viên. Mất cả trăm triệu đấy.”

“Ta biết thứ này giá trị. Nhưng ngươi cho ta làm gì?”

“Không cho ngươi thì cho ai?” Trần Tư Văn sửng sốt.

“Tự dùng đi.”

“Ta dùng?” Trần Tư Văn không thể tin được chỉ vào chính mình: “Cho ta? Thứ quý giá như vậy, để ta sử dụng?”

“Đúng vậy. Đây là Tiểu Diêu cho ngươi, tự dùng đi.”

“Cho ta dùng lãng phí lắm! Ngươi đùa à?”

Trần Vũ: “…”

“Trần Vũ ta nói cho ngươi biết, đây là đồ tốt.” Trần Tư Văn nghiêm túc nói: “Cả đời ngươi có khả năng không có được đâu. Không được tùy tiện cho người khác. Tự ăn đi.”

“… Là Tiểu Diêu cho ngươi mà…”

“Mẹ nó ngươi là máy ghi âm à?” Trần Tư Văn tức giận nhét thuốc vào tay Trần Vũ: “Cho ngươi thì ngươi cầm đi. Ăn đi!”

Trần Vũ: “...”

“Nếu vừa nãy ngươi không ngốc như vậy, ta có thể lấy của Tiểu Diêu ba viên. A… nghĩ là thấy tiếc.”

“Anh của Tiểu Diêu tổng cộng cho nàng mấy viên. Bản thân nàng không nỡ ăn…. Ngươi cướp lấy, nhân phẩm tệ quá.”

“Nhân phẩm?” Trần Tư Văn cười, vỗ má Trần Vũ: “Nhân phẩm sao quan trọng bằng em trai ta. Ngươi mỗi ngày chạy linh tinh như gà, không có sức mạnh, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.”

Cúi đầu nhìn hai viên thuốc trong tay, Trần Vũ thở dài: “Chị, tạm thời ta không cần, hay là ngươi lấy đi.”

“Lải nhải lèo nhèo, chẳng giống đàn ông chút nào.” Trần Tư Văn từ trong túi lấy ra một khẩu súng lục hạng nặng của cảnh sát chĩa vào đầu Trần Vũ: “Lấy không.”

Trần Vũ: “...”

[Tổn thương tâm lý: Tinh thần + 4]

“Cạch.”

Trần Tư Văn lên đạn chuẩn bị bóp cò: “Lấy không. Đừng để ta nổ súng.”

“Chị, ngươi đúng là điên rồi.” Để thuốc vào trong túi, Trần Vũ xua tay: “Được rồi, ta lấy.”

“Ăn bây giờ.”

“Mai ta còn có việc, đợi khi nào rảnh sẽ ăn.”

“Nghe câu chậm trễ sinh biến cố chưa? Ngươi xem Tiểu Diêu, bản thân không nỡ ăn, lề mề nên rơi vào tay chúng ta. Bây giờ ngươi ăn, lập tức có thể tăng lên ba cấp.”

“Ông đây mà ăn sẽ quay lại cấp 1!”

Trong lòng phàn nàn, Trần Vũ bề ngoài vẫn bình tĩnh từ chối: “Ta hiện tại là cuối cấp 2, đợi đến đột phá cấp 3 rồi mới dùng, hiệu quả sẽ tốt hơn.”

“A, thật sao…” Trần Tư Văn hơi sửng sốt.

“Ngươi là chị của ta, ta sao có thể lừa ngươi.”

“Vậy…được.” Gật đầu, Trần Tư Văn lùi về sau một bước: “Sau khi đột phá cấp ba, đừng quên ăn đấy. Còn nữa, tuyệt đối ngươi không được bán đi.””

“Ta thề sẽ không bán, thứ này cũng không thể tính giá cả. Hơn nữa…” Trần Vũ do dự một chút, đi tới cạnh giường, từ trong ba lô lấy ra một viên tăng cường tinh thần.

“…What?” Trần Tư Văn sửng sốt.

“Ta cũng có một viên.”

“Cũng… là thuốc tăng cường tinh thần?”

“Ừ.”

“Từ đâu có?”

“Cũng là Tiểu Diêu cho.” Trần Vũ cầm viên thuốc hình tròn, nhún vai: “ Cho ta lúc ở thủ đô khi mà Triều thú còn chưa đến. Vốn dĩ ta muốn cho ngươi, nhưng quên mất, giờ mới nhớ ra.”

“Quên…” Trần Tư Văn cắn móng tay: “Một viên thuốc tăng cường tinh thần trị giá hơn 100 triệu… Ngươi lại quên mất.”

“Ừ. ”

“Lừa của đội sản xuất cũng không dám quên!”

“Thế nên, ba viên nhiều quá. Ta hai viên, ngươi một viên.”

“Không được.” Lập tức tỉnh táo lại. Trần Tư Văn từ chối tại chỗ: “Tự ăn đi. Ba viên tăng cường tinh thần! Vừa luyện tập vừa ăn,

dùng không bao lâu, ngươi có thể từ cấp 3 lên thẳng cấp 4!”

Chương 729: Đột phá cấp 3 (9) Chương 729: Đột phá cấp 3 (9)

“Ăn nhiều sẽ kháng thuốc.”

“Vậy còn hơn không, không cần đưa ta, tự ngươi ăn đi.”

Nói xong, Trần Tư Văn quay người rời đi.

Trước khi rời đi, nàng còn không quên quay lại uy hiếp: “Không được bán! Nếu không ta sẽ lấy tuyến tiền liệt của ngươi ra!”

Trần Vũ: “…”

Chương 730: Đột phá cấp 3 (10)

“Ầm!”

Cửa bị đóng lại.

Trần Vũ đứng ở nơi đó, lấy ra hai viên thuốc tăng linh còn lại, đặt chúng vào lòng bàn tay và quan sát.

“Ba viên…”

“Nếu ăn hết, một chiêu quay lại về trước khi giải phóng.”

Chờ khoảng 5 phút.

Trần Vũ cầm ba viên thuốc, đi ra cửa, áp sát tai lắng nghe.

Thính giác phát triển khiến hắn ở trong phòng ngủ cũng có thể nghe rõ hơi thở.

Một lúc sau, xác nhận rằng Trần Tư Văn đã đi tắm.

Trần Vũ lặng lẽ mở cửa, rón rén chạy một mạch đến phòng ngủ của Bát Hoang Diêu, nhẹ nhàng gõ cửa.

“Cộc cộc.”

“Ai?” Từ trong phòng truyền đến tiếng của Bát Hoang Diêu.

“Suỵt! Là ta, Trần Vũ.”

“Vũ ca…”

Giây tiếp theo

Cùng với tiếng động “rời giường mặc quần áo”, cảnh cửa gỗ phòng ngủ từ từ mở ra.

Bát Hoang Diêu mặc một bộ đồ ngủ màu xanh nhạt, thò đầu ra: “Vũ ca.”

Dưới người cô ấy, một cái đầu nhỏ hơn đồng thời nhô ra: “Đại nhân.”

“Cho ta vào.”

“Ừ…” Nghe vậy, Bát Hoang Diêu đột nhiên khẩn trương, đỏ bừng hai má nhìn BB: “Vũ ca… Có… Có trẻ con, chúng ta không thể…”

“Ba!”

TRần Vũ gõ vào trán Bát Hoang Diêu: “LSP, ngươi nghĩ cái gì vậy, nhanh để ta vào.”

Cô gái che đầu lại, lùi lại hai bước rồi bối rối quay người.”

“Lạch cạch!”

Bước vào phòng, khóa cửa lại.

Trần Vũ không nói lời nào, từ trong túi móc ra ba viên thuốc tăng cường tinh thần đưa cho Bát Hoang Diêu.

“Cái này… đây là…” Cô gái che miệng lại.

“Hình như nó được gọi là thuốc tăng cường tinh thần.” BB nghiêng đầu.

“Đúng vậy, thuốc nâng cao tinh thần.” Trần Vũ nắm lấy tay cô gái, đặt viên thuốc lên đó: “Cho ngươi.”

“Vũ ca…”

“Tiểu Diêu.” Trần Vũ vuốt tóc Bát Hoang Diêu, trìu mến nói: “Ngươi hiện tại là thời điểm tu luyện quan trọng nhất, cần phải có thuốc tăng cường tinh thần, ngươi cho chị ta hai viên, nhưng ngươi lại không đủ, cho nên ta cho lại ngươi ba viên.”

“Không… Không được.” Bát Hoang Diêu vội vàng đẩy ra: “Hai viên này là ta cho chị Trần.Vũ… Vũ ca không cần trả lại.”

“Phải trả. Xem như là ta tặng cho ngươi đi.”

“Còn dư… Dư một viên.” Cô gái gấp gáp muốn khóc: “Ta không thể lấy, quá quý giá. Vũ ca ngươi cũng cần thuốc tăng cường tinh thần.”

“Có gì quý giá chứ.” Trần Vũ mỉm cười nhỏ giọng thì thầm: “Đồ ngốc, của ta, không phải là của ngươi sao. Hơn nữa đồ có quý giá đến đâu, cũng không so sánh được với niềm vui của ngươi.”

“!!!”

Đồng tử co lại rồi giãn ra, vẻ mặt trắng bệch đứng ngây ngốc ở đó, hơi nóng bốc lên đầu: “Vũ… Vũ… Vũ… Vũ ca… Ư-huh…”

BB ở một bên ngơ ngác nhìn: “…”

“Ngoan.”

Hắn vươn tay nhéo tai cô gái, Trần Vũ lại đưa ra ba viên thuốc: “Cầm lấy đi. Đây là tình cảm của ta.”

“Ta… Ta không thể…”

“Lẽ nào ngươi muốn từ chối tình cảm của ta?”

“À!” Làn da cô gái lập tức chuyển từ trắng sang đỏ, hơi thở gấp gáp: “Không… Không phải…”

“Vậy thì cầm lấy đi.”

“Vũ ca…”

BB: “...”

“Ngoan nào, đừng khóc. Ngươi không sẽ không đẹp nữa…”

“Ừm… ừm.”

BB: “...”

“Vậy ta đi trước.” Trần Vũ mỉm cười.

“Vũ ca…”

“Cái gì.”

“Cảm ơn… cảm ơn ngươi…”

“Ngươi là vị hôn thê của ta, còn khách khí như vậy.”

“...Hmm.”

“Ta đi đây, ngủ ngon.”

“Ngủ… Ngủ ngon.”

Đứng đó nhìn Trần Vũ rời đi.

Bát Hoang Diêu cầm chặt ba viên thuốc, cảm nhận được hơi ấm còn sót lại của người yêu, cắn môi, mắt mơ màng nhìn xuống ngực: “Vũ ca…”

BB: “...”

Từ từ đã.

Cảm nhận được ánh mắt như kim châm ở bên cạnh, Bát Hoang Dao phản ứng lại, quay đầu nhìn BB, ngơ ngác hỏi: “”A… BB, ngươi… sao lại nhìn ta như vậy.”

BB: “...”

“Đừng…”

BB: “…”

“…”

BB: “…Rõ ràng.”

“Hả?”

“Cẩu lương của các ngươi.”

“Ê…”

“Ta thấy rõ ràng.”

…

Khu tuyết.

Đêm, sáng sớm.

Với tiếng gầm chói tai của động cơ, một chiếc máy bay chở khách bay từ Ma Đô chậm rãi hạ cánh và dừng lại ở sân bay đổ nát bên ngoài thành phố Tàng Thành.

Không lâu sau.

Đoàn Dã đón gió đêm bước ra khỏi khoang phổ thông.

“Tàng Thành…”

Dừng bước, Đoàn Dã đứng ở bậc cầu thang cao nhất, nhìn quanh thành phố tối tăm trước mặt, lẩm bẩm.

“Đây là… Tàng Thành?”

“Đúng vậy.”

Sau lưng hắn, sát thủ mặc áo choàng đen bước ra, nhìn về phía trước: “Đây chắc chắn là thành phố tồi tệ nhất mà ngươi từng thấy.”

Ừ.” Đoàn Dã gật đầu, trầm tư nói: “Nếu không có đèn tín hiệu sân bay, ta còn tưởng rằng mình tới một thành phố hoang.”

“Không còn cách nào.” Sát thủ nhàn nhạt nói: “Kể từ khi Triều thú

xuất hiện, tất cả đều người dân ở khu tuyết đều phải chuyển đi. Sẽ không có ai đến đây. Tuy không phải thành phố hoang, nhưng rất giống thành phố hoang. “

“Ta dường như đã nhìn thấy tương lai của nhân loại.”

“Nếu kế hoạch của chúng ta thất bại. Thành phố Tàng Thành này quả thật là tương lai của nhân loại.”

“Hả? Kế hoạch của chúng ta?”

Đoàn Dã cười lạnh quay đầu nhìn sát thủ: “Không giấu nữa? Tự mình để lộ thân phận?”

Sát thủ siết chặt nắm đấm: “Cả chuyến bay chỉ có ngươi và ta, ta còn giấu cái gì.”

Chương 730: Đột phá cấp 3 (10)

Một đêm im ắng.

Mặt trời lên.

Nhóm Trần Vũ ăn sáng.

Rời khỏi khách sạn.

Ở tòa nhà dân cư cũ gần đó, thuê một chiếc xe bán tải với giá cao.

Mở cửa, ngồi vào ghế lái. Trần Vũ dùng chân trái nhấn chân côn, chân phải nhấn ga, vặn mạnh chìa khóa.

“Buzz…buzz…buzz…buzz…buzz…”

Xe đã nổ máy.

Mông Trần Vũ cũng tê đi vì chấn động,

Sau khi nhả côn, hắn quay đầu nhìn chủ xe đứng bên ngoài xe: “Ông chủ, chiếc xe bán tải của ông có trang bị động cơ máy kéo không?”

“Chàng trai.” Chủ xe già yếu không trả lời chỉ hỏi: “Ngươi… khụ khụ, năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Hơn 20, sao vậy?”

“Cô… Cô gái.” Chủ xe lại nhìn Trần Tư Văn: “Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Cũng xêm xêm hắn.”

“Vậy.” Người chủ gõ lên mui xe bán tải rỉ sét: “Nó già hơn cả hai người cộng lại. Có thể khụ… Khụ khụ… khụ khụ không”

“Trần Vũ” Trần Tư Văn nói với vẻ mặt nghiêm túc: “Ngươi lãng phí tiền quá.”

“Hết cách rồi, Tàng Thành khác gì thành phố hoang, trong bán kính 10km, ngay cả một chỗ bán xe cũng không có, đành lái tạm thôi.” Trần Vũ lau bụi trên vô lăng, vẫy tay: “Lên xe đi.”

“Loại xe này, xác định có thể ngồi sao.” Trần Tư Văn nhìn đám bụi dày đặc như sương mù trong xe với vẻ mặt ghét bỏ.

“Có thể ngồi. Đừng thở là được.”

“...” Trần Tư Văn than thở: “Tại sao ta phải đi cùng ngươi.”

Trần Vũ: “Lần trước đi Đông Bắc ngươi cũng nói như vậy. Ngươi cho rằng ta muốn dẫn ngươi đi? Ngồi không? Không ngồi thì tự lái mô tô.”

“Ngồi.” Trần Tư Văn bịt mũi, chậm chạp ngồi vào hàng ghế sau: Nếu lái mô tô, ta nghi ngờ ngươi sẽ vứt bỏ ta.”

Trần Vũ: “Ta là ma quỷ sao? Sao phải vứt bỏ ngươi?”

“Mã Lệ chính là bị ngươi bỏ rơi.”

“Mã Lệ?” Trần Vũ sửng sốt: “Mã Lệ cũng đến sao?”

Mọi người: “...”

Sau đó, BB và Bát Hoang Diêu cũng ngồi vào.

Thấy mọi người đã đến đông đủ, Trần Vũ vẫy tay chào chủ xe, bấm còi hai lần.

“Két! Két!”

Trấn Vũ: “… Ông chủ, tiếng xe của ngài có chút kỳ lạ.”

“Chàng trai.” Chủ xe chắp tay sau lưng, không trả lời mà hỏi lại: “Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi.”

“...Tạm biệt.”

“Buzz! Tu tu tu tu—”

Đạp ga, thùng xe kêu leng keng lao đi.

Lốp, khung, gầm, thùng xe phía sau, toàn bộ xe trước sau, không bộ phận nào là không gây ra tiếng ồn.

Và thỉnh thoảng, một chiếc lò xo bật ra…

… Để lại một vũng rỉ sét màu vàng…

Bát Hoang Diêu: "..."

Trần Tư Văn: "Chiếc xe này…"

BB: "Đây có phải là khoa học kỹ thuật của con người sao?."

"Chàng trai." Lúc này, chủ xe đằng sau, lảo đảo bước tới, hỏi Trần Vũ ở cửa sổ xe: "Ngươi vẫn chưa… Khụ khụ… Trả lời ta, ngươi bao nhiêu tuổi."

Trần Vũ: "..."

"Tạch két két!"

Tay phải điều khiển, chuyển sang số sáu, dùng chân phải nhấn ga.

Động cơ mạnh mẽ phả ra hơi nóng.

Tiếp tục thúc đẩy thân xe để tăng tốc! Tiến về phía trước như cuồng phong!

Mọi người trong xe đều cảm thấy sau lưng mơ hồ có một lực đẩy, sắc mặt thay đổi.

"Tốc độ này…" Đồng tử của Trần Tư Văn co lại: "Thật sự là một chiếc xe bán tải sao…"

"Chàng trai."

Ông lão có chút lo lắng, nhanh chóng chuyển từ đi bộ sang chạy chậm, nói với Trần Vũ trong xe: "Nói nhanh đi, ngươi bao nhiêu tuổi?"

Trần Vũ: "..."

BB: "..."

Bát Hoang Diêu: "..."

Trần Tư Văn: "..."

"Mẹ kiếp!" Trần Vũ gầm lên với chủ xe: "Tôi chuyển cấp sáu, chạy không bằng ông già như ông sao?"

Trần Tư Văn mặt vô cảm nói: "Cho nên ta nói, đây thực sự là một chiếc xe bán tải à?"

Bát Hoang Dao: "Chị…chị, chị nên nói, đây thực sự là một chiếc xe ô tô sao."

"Xì xèo!"

Không thấy ai trả lời, ông lão gấp gáp, vươn tay nắm lấy cửa xe, kéo chiếc xe bán tải dừng lại : "Chàng trai, ngươi bao nhiêu tuổi? Bao nhiêu tuổi? Bao nhiêu tuổi thế?"

Trần Vũ: "...Hơn hai mươi."

"Cô gái, còn ngươi thì sao?"

Trần Tư Văn: "Giống hắn."

"Nhìn đi." Ông già vỗ đùi và chỉ vào chiếc xe bán tải: "Nó… Khụ khụ, tuổi còn lớn hơn hai ngươi cộng lại, âm thanh có thể không tốt."

Trần Vũ: "... Ta biết rồi ông ơi, ta sai rồi ông à. Có thể để chúng ta đi không ông."

"Thuận buồm xuôi gió." Chủ xe buông tay ra.

"Buzz! Xình xịch…"

Xe bán tải đột nhiên gầm lên và lao về phía trước với "tốc độ ổn định".

"... Trần Vũ." Trần Tư Văn thở dài: "Ngươi muốn đi đâu? Hay là chúng ta đi bộ đi."

"Không được." Trần Vũ nghiến răng: "Đã trả tiền rồi, phải lái xe

đi.”

“Nhưng ngươi lái như vậy… Ta sợ lái đến chết, ngươi cũng không thể ra khỏi con đường này.”

Nghe vậy, Trần Vũ đạp ga, quay lại nhìn chủ xe cách chưa đầy mười mét ở phía sau, ra lệnh: “Chị, chị xuống đẩy.”

Trần Tư Văn: “?”

“Hay là ngươi xuống xe về nhà đi. Xe chậm như vậy, chủ yếu do ngươi nặng quá.”

“Cái rắm!” Trần Tư Văn dường như bị giẫm vào đuôi: “Ngươi nặng hơn ta!”

Trần Tư Văn: “Ta nặng bảy mươi kg.”

Bát Hoang Diêu: “Ta hơn bốn mươi kg.”

BB: “Kg là gì?”

Trần Tư Văn: “…”

Im lặng một lát.

Trần Tư Văn im lặng xuống xe, đi đến đuôi xe, nhấc chân đá mạnh!

“Bùm!”

“Vù vù”

Tốc độ của chiếc xe bán tải cũ trong nháy mắt tăng vọt lên 100!

Chương 731: Đột phá cấp 3 (11) Chương 731: Đột phá cấp 3 (11)

Bên trong xe.

Trần Vũ nắm chặt vô lăng, ép toàn bộ lưng vào ghế: “Trâu bò, từ 0 lên 100 km, chỉ cần một cú đạp.”

Nhìn thân xe nhanh chóng thu nhỏ , Trần Tư Vân chậm rãi thu chân, vẻ mặt buồn bã.

“Cô gái.” Ông lão bước tới nhìn từ trên xuống dưới đánh giá: “Ngươi bao nhiêu tuổi?”

…

“Thành phố Tàng Thành đường Trung Bình, số 63…”

Lái chiếc xe bán tải có sức mạnh “ 1 Văn”, Trần Vũ dưới sự chỉ dẫn của [Bản đồ tà ác], rẽ trái rẽ phải tìm kiếm mục tiêu.

“Vũ ca.” Quay đầu, mắt nhìn Trần Tư Văn đang chạy theo phía sau đẩy xe, Bát Hoang Diêu có chút lo lắng: “Để chị đẩy xe phía sau sao?”

“Đúng vậy. Có vấn đề hả.”

“Hay… Hay để ta thay?”

“Tiểu Văn đẩy khá tốt.” Trần Vũ cau mày: “Ngươi thay nàng làm gì? Nói cho ta biết đi?”

Bát Hoang Diêu: “…”

“Trình độ thể chất của ngươi? Không bộc phát năng lượng có thể đẩy được sao? Không đẩy nổi. Không có năng lực đó, biết không. Đợi ngươi đẩy được, năng lượng cạn kiệt, mệt chết rồi, ngươi muốn giải thích với ta thế nào?”

Bát Hoang Diêu: “…”

“Mặt mũi cũng không cần nữa.”

Bát Hoang Diêu: “... Câu này, sao ta lại thấy quen vậy chứ.”

Nói xong, trong xe không có ai lên tiếng.

Khoảng năm phút sau.

BB di chuyển mông, đến gần Bát Hoang Diêu thì thầm: “Chị.”

“Hả? Có việc gì sao BB.”

“Có.” BB gật đầu, cố tình sử dụng giọng điệu non nớt: “Chị, ngươi và Trần Vũ đại nhân, là quan hệ gì?”

“Chúng ta…”

Bát Hoang Diêu vô thức ôm ngực.

Trong đó, có mọt túi thơm. Bên trong là ba viên thuốc tăng cường tinh thần mà đêm qua Trần Vũ đưa cho nàng.

“Ta…chúng ta là bạn bè tốt.”

“Bạn bè tốt là gì?” BB hỏi.

“Là rất tốt.”

“Nhưng hôm qua.” BB liếc nhìn Trần Vũ, không phát ra tiếng, dùng khẩu hình miệng nói: “Đại nhân nói, ngươi là vị hôn thê của hắn.”

Cô gái lấy tay vội vàng bịt miệng BB: “Suỵt, đừng nói linh tinh.”

“Chị.” BB nắm tay cô gái: “BB muốn xin ngài một chuyện.”

“Đừng… khách sáo quá, ngươi nói đi. Nếu ta làm được, sẽ giúp ngươi.”

“Có thể nhận ta làm a hoàn được không?”

“Xin ngài đó!” BB vùi đầu làm nũng.

Nhưng đôi mắt ẩn trong bóng tối lại sáng ngời.

…

“Đến rồi.”

Đường Trung Bình.

Trần Vũ liếc nhìn màn hình điện thoại di động, đạp phanh: “Đến số 63 phố Trung Bình… Ơ? Ơ? Phanh? Phanh ở đâu?”

“Xèo xèo xèo”

Phanh đĩa ma sát chói tai, muốn cháy lốp xe.

Ở phía sau xe, Trần Tư Vân vẫn đang đẩy.

Vừa đẩy xe, nàng vừa lẩm bẩm: “Sao càng ngày càng nặng thế?”

“Két! Két!”

Trong xe, Chen Yu điên cuồng bấm còi, thò đầu ra ngoài xe hét: “Đừng đẩy nữa! Bánh xe bốc cháy rồi còn đẩy.”

“Hả?”

Trần Tư Vân phản ứng lại và buông ra.

Xe bán tải dừng lại ngay lập tức.

Trần Vũ: “Ngươi đứng đó làm gì, kéo lại đi.”

“Ồ.”

Năm mươi mét.

Ba mươi mét

Năm mét…

“Dừng lại!”

Xe dừng lại, Trần Vũ đẩy cửa bước ra ngoài, vỗ bụi đất trên mông, nhìn từ trên xuống dưới căn biệt thự đơn lập trước mặt.

Anh nhấc điện thoại lên, kiểm tra vị trí của nó rồi hào hứng búng tay.

“Số 63, đường Trung Bình. Chính là ở đây.”

“Ngươi không quản ngàn dặm từ tỉnh Sơn chạy đến đây, chỉ vì chỗ này?” Trần Tư Văn đi tới, thở hổn hển, hai tay chống nạnh.

“Đương nhiên.”

“Là bạn của ngươi sao?”

“NO.” Trần Vũ liếm môi: ” Là một vị có tài năng phi thường. Hắn ta xuất hiện, có thể “gián tiếp” cứu toàn bộ nhân loại.”

“… Chậc chậc.” Trần Tư Văn bĩu môi.

“Các ngươi đợi ở đây đi, ta tự đi vào.”

Nói xong, Trần Vũ vừa vuốt tóc, vừa chỉnh lại quần áo, thậm chí còn lau sạch bụi bám trên giày.

Thấy vậy, vẻ mặt Trần Tư Văn vốn đang vui vẻ dần trở nên nghiêm túc.

Là chị ruột của Trần Vũ, từ bé lớn lên cùng nhau.

Nàng quá hiểu rõ tính cách Trần Vũ.

Có thể khiến hắn, một người bất cẩn và nhếch nhác, trịnh trọng đối xử như vậy. Nhất định là người đặc biệt…

“Đùng đùng.”

“Đùng đùng.”

Nhấc chân lên, Trần Vũ từng bước một đi dọc cầu thang gỗ tới cửa.

Vừa định gõ cửa, phía sau cánh cửa đột nhiên vang lên tiếng cãi vã kịch liệt.

“Chân Thông Minh! Tại sao ngươi dính líu với nó? Ngươi khiến ta

quá thất vọng.”

“Nó nằm khỏa thân ở đó, ta có thể làm gì đây? Ta có thể kiểm soát được sao?”

“Cái rắm! Khỏa thân nên ngươi không nhịn được? Ngươi nên khám nghiệm tử thi! Khám nghiệm tử thi mới là công việc của ngươi đấy!”

“Không cần quản ta!”

“Chân Thông Minh… Ngươi là bác sĩ thú y tệ nhất ta từng thấy.”

Bên ngoài cửa.

BB: “…”

Trần Tư Văn: “…”

Bát Hoang Diêu: “…”

“Giáo sư Chân!”

Khác với ba người phụ nữ.

Nghe thấy cảnh tượng quen thuộc, hai mắt Trần Vũ lóe lên, hơi thở gấp gáp, toàn thân hưng phấn run lên: “Là hắn! Là hắn! Là hắn!”

“Hắn thật sự ở đây…”

Nghĩ đến đây, Trần Vũ không còn do dự nữa, đột nhiên đẩy cánh cửa gỗ ra.

“Cạch!”

Tiếng cửa mở ra khiến hai người trong phòng ngừng tranh cãi, vô thức quay đầu nhìn lại.

“Ba!”

Trần Vũ vỗ tay, mở rộng cánh tay, hưng phấn nói: “Giáo sư!”

“Ngươi… Ngươi là…”

Trong phòng.

Chân Thông Minh ăn mặc rách rưới, đang kéo quần lên nhìn thấy bóng dáng quen thuộc trước cửa, đứng tại chỗ ngây ngốc.

Chương 732: Đột phá cấp 3 (12) Chương 732: Đột phá cấp 3 (12)

“Giáo sư Chân. Ngài có nhớ ta không?”

“Giáo sư?” Người tranh cãi với Chân Thông Minh tỏ ra nghi ngờ, ánh mắt nhìn qua nhìn lại giữa Trần Vũ và Chân Thông Minh, cuối cùng dừng lại trên người Chân Thông Minh: “Tên biến thái này là giáo sư? Giáo sư gì chứ? Dạy kiến thức lai giống sao?”

“Cút!”

Đẩy “chướng ngại vật” trước mặt ra, đôi mắt của Chân Thông Minh dần dần đỏ lên, chân loạng choạng, tay run run, ôm chặt lấy Trần Vũ: “Hiền đệ.”

“Giáo sư.” Trần Vũ cảm động.

“Hiền đệ!” Đột nhiên Chân Thông Minh đau lòng, khóc lớn.

“Trần Vũ!”

“Tri kỷ của ta!”

“Làm sao ta có thể quên ngươi chứ…”

Nhất thời, bất luận là người trung niên trong phòng, hay là BB, Bát Hoang Diêu, Trần Tư Văn bên ngoài ánh mắt đều cảm thấy kỳ lạ.

“Chị.” BB nghiêng đầu: “Tri kỷ là gì?”

“Tri kỷ… Trĩ… Kỹ nữ, gà…” Trần Tư Văn vùi đầu suy nghĩ: “Chờ chút, để ta nghĩ bậy bạ một lát.”

Bát Hoang Diêu: “…”

“Tiểu thư, ngươi biết sao?” BB lại nhìn Bát Hoang Diêu.

“À, tri kỷ chính là biết mình, hiểu rõ bản thân, hiểu bạn tốt của mình.”

“Ồ.” BB trầm ngâm nói: “Chị, thế chị có tri kỷ không?”

“Ta?” Bát Hoang Diêu khẽ cau mày, trong đầu vô thức nhớ đến bóng dáng Đoạn Dã: “Ừ… Hẳn là không có. Bạn tốt thì có. À đúng rồi, sao ngươi gọi ta là tiểu thư?”

“A hoàn cổ đại hầu hạ không phải đều gọi là tiểu thư sao. Nếu chăm sóc nam giới thì gọi là công tử.”

“A… A hoàn…” Bát Hoang Diêu lập tức sửng sốt: “Chúng ta là quan hệ bạn bè, đừng gọi ta là tiểu thư…”

Nghe vậy, BB giả vờ như không nghe thấy

Nói đùa.

Bạn bè có tác dụng gì?

Bạn bè làm cơm ăn được không?

Bạn bè có thể cùng gả cho một người không?

Bây giờ cơ hội nghìn năm có một, đúng lúc “hai người” muốn kết hôn.

Nếu có thể làm a hoàn bồi giá cùng gả đi, chẳng phải hoàn mỹ sao?

BB nghĩ như vậy…

Trong nhà.

Hai người ôm nhau mười phút, mới luyến tiếc buông ra.

Vẻ mặt Trần Vũ phức tạp: “Giáo sư, ngài…”

“Ta biết ngươi muốn nói cái gì.” Chân Thông Minh lau nước mắt: “Đúng vậy, gần đây ta gầy rồi.”

Trần Vũ: “Không phải gầy. Mà là ngài…”

“Ta biết.” Chân Thông Minh gật đầu: “Gần đây ta đã trở nên già rồi.”

Trần Vũ: “Không phải già, mà là ngài…”

“À, vậy nhất định là ta mất đi ý chí chiến đấu rồi.”

“Đều không phải.” Trần Vũ nói nhanh hơn, tránh đối phương cắt ngang: “Mà là quần của ngài tụt rồi.”

“Ừm…”

Chân Thông Minh cúi đầu, nhìn quần, bình tĩnh nhặt lên: “Vừa nãy bận quá, không có thời gian kéo lên, khiến ngươi chê cười rồi.”

“Không sao.” Trần Vũ an ủi: “Ta cũng thường không mặc quần.”

“Đúng vậy, rất phiền phức.”

“Hóa ra là tri kỷ…” Trần Tư Vân nhỏ giọng thì thầm.

Nghe thấy tiếng nói, Chân Thông Minh phản ứng lại, nhìn ba người phụ nữ bên ngoài căn nhà: “Trần Vũ, ba người này là?”

“À, giáo sư Chân, để ta giới thiệu cho ngươi một chút.” Trần Vũ quay sang một bên: “Đây là Trần Tư Văn, chị ta. Vị này nếu ngài để ý đến giải vô địch của trường đại học trên thế giới, nhất định nhận ra, là bạn học đại học của ta, Bát Hoang…”

“Trước tiên các ngươi dừng lại đã.” Người đàn ông trung niên không nhịn được nữa cắt ngang: “Muốn ôn lại chuyện xưa thì để lát nữa, ta muốn hỏi, lừa của nhà ta, rốt cuộc nên xử lý ra sao.”

“Một con lừa chết, ngươi xong rồi, ta có thể giúp ngươi kiểu gì.”

Nói chuyện với tri kỷ bị gián đoạn, khiến Chân Thông Minh vô cùng tức giận, túm cổ áo người đàn ông trung niên, sát khí đằng đằng: “Có tin ta xử ngươi luôn không?”

Người đàn ông trung niên sắc mặt tái nhợt, hai chân không chạm đất.

Lúc này hắn ta mới nhận ra đối phương là một võ sĩ.

Võ sĩ, dũng cảm!

Bọn họ có sức phá hoại kinh người, dù tính cách có tốt bụng đến đâu, nhưng trong xương tủy vẫn tồn tại sự thù địch.

Giống con hổ bình thường ngủ gật.

Ăn uống no nê, tâm tình vui vẻ, người khác vuốt ve nó giống như một con mèo.

Nhưng một khi tức giận lên, nó vờn người giống như mèo vờn chuột.

“Giáo sư, bình tĩnh.” Quan sát một lúc, Trần Vũ tiến lên trước hòa giải: “Một con thú chết, vẫn là chết rồi. Không cần phải tức giận, ta bồi thường cho ngươi.”

“Bồi thường gì?” Chân Thông Minh trừng mắt: “Đó là một con lợn chết, ta nghiên cứu không được sao?”

“Nhưng nhà chúng ta muốn ăn…” Người đàn ông trung niên run rẩy.

“Rửa sạch rồi ăn không được à?”

Người đàn ông trung niên: “…”

“Đều là protein, có liên quan gì? Hồi cấp hai học vật lý uổng công à?”

Mọi người: “…”

Bên ngoài ngôi nhà, Trần Tư Văn xấu hổ che mắt BB: “Đừng nhìn.”

“Không sao.” BB chớp mắt: “Ta có thể nhìn xuyên thấu.”

Bát Hoang Diêu dừng ở trước cửa, do dự một chút, từ trong túi lấy ra hai trăm đồng, đi vào nhà, đưa cho: “Bác này, ngài xem bồi thường từng này được không”?”

“À… Được được được.”Bước lên bậc thềm, người đàn ông trung niên gật đầu như gà mổ thóc: “Không cần hai tờ, một tờ đủ rồi.”

“Cô gái, không cần ngươi đưa.” Bỏ người đàn ông trung niên

xuống, Chân Thông Minh nghiêm túc nói: “Cho dù bồi thường, một trăm đồng lão già này vẫn có, ta tự trả.”

Vừa nói, hắn thờ tay vào chiếc áo khoác sờn rách, lục lọi một lúc, hắn ngây ngốc mấy giây, sau đó lấy lại vẻ mặt bình tĩnh: “Cái đó… Cô gái, có thể cho ta mượn một trăm đồng không?”

Chương 733: Đột phá cấp 3 (13) Chương 733: Đột phá cấp 3 (13)

Bát Hoang Diêu chậm rãi đưa ra.

Chân Thông Minh cầm lấy, ném cho người đàn ông trung niên: "Không phải muốn bồi thường sao? Nhấc con lừa của ngươi lên, đi."

Trần Tư Văn: "Là lừa của đội sản xuất sao?"

…

Ba phút sau .

Người đàn ông trung niên dắt con lừa đi.

Chân Thông Minh nồng nhiệt mời mọi người vào nhà.

Dựa vào sự kính trọng với Trần Vũ, hắn cũng cực kỳ thân thiết với Trần Tư Văn và những người khác. Bưng trà rót nước, thái độ phục vụ cung kính.

Mấy người Trần Tư Văn được yêu thích mà lo sợ.

Qua sự giới thiệu của Trần Vũ, các nàng đã biết thân phận của Chân Thông Minh.

Giáo sư Đại học Thanh Hoa!

Đó là một cường giả ít nhất cấp 5…

"Giáo sư, ngài đừng như vậy." Trần Tư Văn bình thường không sợ trời không sợ đất, hiếm khi hoảng sợ: "Đừng kính trà, tổn thọ mất."

"Này." Chân Thông Minh trịnh trọng xua tay: "Trần Vũ và ta, là bạn bè lâu năm, tri kỷ hỗ trợ lẫn nhau. Các ngươi và hắn bằng vai phải lứa, đương nhiên cũng bằng vai phải lứa với ta."

“Giáo sư là gì?” Ở góc ghế sô pha đổ nát, BB kéo mạnh góc áo của cô gái, lại hỏi.

Bát Hoang Diêu nhỏ giọng giải thích: “Giáo sư, là làm công việc giáo dục cao hơn giáo viên một bậc.”

“Ồ…” BB gật đầu.

“Giáo sư cái gì mà giáo sư.” Nụ cười trên mặt Chân Thông Minh dần nhạt đi, nhìn có chút buồn bã: “Bây giờ, ta đã không còn là giáo sư nữa rồi.”

Mọi người nhìn nhau.

“Không còn là giáo sư.” Trần Vũ nheo mắt: “Lẽ nào giáo sư Chân ngài bị Thanh Hoa…”

“Đúng vậy” Chân Thông Minh gật đầu, cầm tách trà, uống một ngụm: “Ta bị Thanh Hoa đuổi.”

“Tại sao.”

“Nói ra thì rất đơn giản.” Chân Thông Minh dựa lưng vào ghế sofa, ngẩng đầu nhìn trần nhà phủ đầy mạng nhện: “Ban đầu, Triều thú tấn công thủ đô. Ta được lệnh phải đi ra tiền tuyến tham gia chiến đấu, đánh chưa được bao lâu, sau khi thống lĩnh Lý Thanh Hải chết, cấp trên phát hiện không thể đánh bại Triều thú, để bảo toàn hỏa lực, nên rút lui phần lớn lực lượng.”

“Ta là một trong những người đã được sơ tán. Bởi vì ta là một nhân tài thiên về nghiên cứu.”

“Nhưng thủ đô đã bị phá hủy, trường học phải di dời. Nhưng sau khi Đại học Thanh Hoa tổng hợp danh sách các giáo sư…”

Chân Thông Minh do dự một chút, trong mắt tràn đầy tức giận.

“Gạch… Gạch tên ngài?” Trần Vũ thăm dò hỏi.

“Đúng vậy. Ban giám hiệu nhà trường tin rằng nhân loại hiện đang gặp nguy hiểm và họ không thể để cho ta tham gia vào đội ngũ giáo dục nữa.”

Trần Vũ: "…"

Trần Vũ nắm chặt tay: "Nói ta sẽ khiến hoàn cảnh vốn đã nghèo nàn của nhân loại lại càng trở nên tồi tệ hơn."

Mọi người: "..."

"Nhục nhã!" Chân Thông Minh nghẹn ngào: "Mẹ kiếp."

"...Giáo sư." Trần Vũ không biết phải an ủi hắn ta thế nào đành phải cùng sẻ chia nỗi hận thù: "Quản lý trường học các ngươi đúng là một lũ thiển cận, bất tài vô dụng ăn không ngồi rồi."

"Hiền đệ." Nghe xong, vẻ mặt Chân Thông Minh hơi dịu lại: "Điều này có thể hiểu được. Trên thế giới này, chỉ có một số ít người có trí tuệ vô song như ngươi."

"..." Trần Tư Văn thì thầm: "Ta biết hắn bị cận thị."

Trần Vũ đã phát triển thính giác, trợn mắt nhìn Trần Tư Vũ, nắm tay Chân Thông Minh, tiếp tục nói:

"Giáo sư, Đại học Thanh Hoa không giữ người, tự có chỗ giữ ngài. Ngài thích hợp với nơi tốt nhất, ngài không cần phải tự trách mình."

"Không nói chuyện này nữa." Chân Thông Minh uống nốt phần trà còn lại, không cam lòng nắm chặt tay, chuyển chủ đề: "Hiền đệ, lúc ta ra tiền tuyến, có để cho ngươi một bức thư, còn có quyển công pháp ngươi nhờ cậy. Ngươi lấy được chưa? Lúc ta rút lui quay về tìm thì không thấy nữa."

"Đúng vậy." Trần Vũ gật đầu: "Là ta lấy."

"Vậy thì ta yên tâm rồi." Chân Thông Minh hài lòng: "Khoảng thời gian này, ta luôn lo lắng, sợ ngươi hi sinh ở chiến trường thủ đô. Ta cũng liên hệ đồng nghiệp ở Thanh Hoa, nhờ họ đến Bắc Đại tìm ngươi, nhưng cũng không tìm thấy."

"Ta rời trường Bắc Đại rồi."

"Rời trường? Tại sao?" Chân Thông Minh kinh ngạc.

“Nói thế nào nhỉ…” Trần Ngọc vuốt cằm: “Trường Bắc Đại, cũng bình thường thôi, không dạy ta được nhiều thứ lắm.”

Trần Tư Văn: “…”

Chân Thông Minh do dự: “Ngươi không phải… Cũng bị trường học đuổi học chứ.”

Nghe thấy lời này, Trần Vũ cũng không có giải thích.

Ngược lại hắn lựa chọn trực tiếp bộc phát năng lượng.

“Bang!”

Gió mạnh lạnh buốt.

Sóng xung kích lan rộng.

Đồng tử Chân Thông Minh co lại, kiểu tóc Địa Trung Hải rối tung: “Hai… Cuối cấp 2!”

“Ừ.” Trần Ngọc bình tĩnh lại.

“Lần cuối cùng chúng ta gặp nhau… cũng chỉ cách đây hai ba tháng thôi phải không?” Giọng Chân Thông Minh khô khốc: “Ngươi còn chưa đến cấp 2, hiện tại đã gần đạt tới cấp 3 rồi. Ngươi… ăn thuốc tăng cường tinh thần?”

Trấn Vũ gãi tai: “À, vâng.”

“Uống ít nhất hai viên!” Chân Thông Minh quả quyết: “Nếu không thế giới này, sẽ không thể có tốc độ tăng trưởng nhanh như vậy.”

“Đúng vậy.”

“Hai hoặc ba tháng, hai viên thuốc tăng cường tinh thần. Cũng rất khó có được. Nói cho cùng, tài nguyên cũng là một phần sức mạnh.”

Chương 734: Đột phá cấp 3 (14) Chương 734: Đột phá cấp 3 (14)

“Đúng vậy.”

“Nhưng ngươi cũng không nên tùy tiện bỏ học.” Chân Thông Minh tiếc nuối: “Bắc Đại, là một trường đại học không tệ. Sau này ngươi rất khó tìm được môi trường học tập xuất sắc như vậy.”

“Trần Vũ” Trần Tư Văn ở bên cạnh sắc mặt dần trở nên khó coi: “Ngươi bỏ học à?”

“Là rời trường.” Trần Vũ sửa lại: “Không phải ngươi không đồng ý ta đi Ma Đô sao? Hiện nay Bắc Đại ở Ma Đô. Logic của ngươi kỳ lạ thế.”

Trần Tư Văn: “…”

“Ồ.” Chân Thông Minh hiểu ý và hạ giọng: “Lý do nghỉ học là vì để tránh Triều thú ở Ma Đô.”

Trần Vũ: “Không phải.”

“Không có gì phải xấu hổ, ngươi không phải là võ sĩ bình thường. Binh sĩ bỏ trốn gọi là đào binh. Nhưng tướng quân bỏ chạy, thì gọi là chiến lược rút lui. Làm gì có ai nói là đào tướng chứ?”

Trần Vũ không muốn đi sâu vào chủ đề này, hắn quay sang hỏi: “Giáo sư, ta đến đây chủ yếu là để thăm ngươi. Nói về tình cảnh của ngươi đi. Sao ngươi lại đến một nơi hẻo lánh ở khu tuyết vậy? Mà…”

Dừng một chút, hắn nhìn xung quanh: “Cuộc sống có vẻ cũng không tốt lắm.”

“… Ai”

Trầm mặc lúc lâu, Chân Thông Minh thở dài: “Bởi vì ta là người thất bại, đương nhiên muốn tìm một thành phố thất bại. Vì vậy, ta đến đây.”

“Sai rồi.” Trần Vũ nghiêm túc nói: “Không phải ngài thất bại. Mà là người dân thế hệ này không được.”

Mọi người: “...”

“Trần Vũ.” Đứng dậy, Chân Thông Minh chỉnh lại tóc, chắp tay, đi dạo trong phòng: “Không cần an ủi ta. Ta biết người dân thế hệ này không được, không xứng với tài năng của ta. Hoặc là tài hoa của ta, đối với thế giới này mà nói, đến quá sớm…”

Trần Tư Văn và Bát Hoang Diêu: “…”

“Nhưng thất bại, chính là thất bại. Ta không phải loại người thích phàn nàn. Nhưng anh hùng biến mất chỉ vì sinh ra không đúng thời điểm.” Chân Thông Minh ngẩng đầu lên: “Xã hội tồi tệ, ta cũng hết cách. Đây là số phận rồi.”

BB bối rối. : “Thế nên hắn có phải là đang phàn nàn…”

Quay người, nhìn Trần Vũ, Chân Thông Minh nghiêm túc nói: “Mặc dù ta không biết làm thế nào ngươi tìm thấy ta. Nhưng nhìn dáng vẻ bụi bặm của ngươi, có lẽ không phải đến ôn lại chuyện cũ đơn thuần như vậy đúng không?”

Thấy đã vào chủ đề, Trần Vũ không tiếp tục nói nhảm, đứng lên: “Giáo sư, ôn lại chuyện cũ là một chuyện, ta xác thực có chuyện tìm ngài.”

Xắn tay áo, Chân Thông Minh đưa tay ra: “Mời nói.”

“Ngài biết đấy, thăng cấp cấp 2 lên cấp 3, ngoài việc nén mật độ năng lượng, còn phải kết tinh khí lỏng đúng không?”

“Đúng vậy. Nâng lên cấp ba, nhất định phải kết khí. Biến trạng thái khí lỏng thành trạng thái rắn chắc.”

“Vậy ngài…” Trần Vũ liếc nhìn ba người phụ nữ, ghé vào tai Chân Thông Minh: “Có hứng thú nghiên cứu công pháp chuyển trạng thái rắn trở thành khí lỏng không?”

“Ta hiểu ý ngươi.” Giáo sư già nheo mắt: “Giống như lần trước chúng ta, chế tạo ra công pháp có thể để một võ sĩ cấp 2 hạ xuống

cấp 1, đúng không?”

“Đúng vậy” Trần Vũ hưng phấn gật đầu: “Ngài có thể chế tạo từ cấp 3 xuống cấp 2 không? ”

“Ồ. “Chân Thông Minh bình tĩnh đi đến giá sách và lấy ra một chồng sách: “Ta đã sáng tạo ra xong rồi. ”

Trần Vũ:”? ”

“Ào.”

Chân Thông Minh xua tay, sách trải ra như lá bài.

“Ngoài cấp 3 xuống cấp 2. Còn có cấp 4 xuống cấp 3.”

“Cấp 5 xuống cấp 4, cấp 6 xuống cấp 5, cấp 7 xuống cấp 6, cấp 8 xuống cấp 7…”

“Cái này… Nhiều như vậy.”

Nhìn đống “Công pháp” trong tay Chân Thông Minh, Trần Vũ sững sờ tại chỗ, rất lâu không thể hồi phục được.

“Hạnh phúc” đến quá nhanh khiến hắn không thể nắm bắt được…

“Không nhiều lắm.” Chân Thông Minh vui mừng: “Kể từ lần cuối từ biệt, ta đã ngộ ra rất sâu sắc. Võ pháp trên thiên hạ rộng lớn đến mức nào? Nhưng có bao nhiêu người có thể khiến thế nhân ‘tỉnh ngủ’ chứ?”

“…” Trần Vũ đứng tại chỗ cảm động đến môi run lên: “Anh hùng. Giáo sư, ngài thật sự là anh hùng của nhân loại.”

“Ta không dám làm anh hùng.” Chân Thông Minh thở dài: “Nhưng ta thật sự đã bù đắp khoảng trống mà đẳng cấp võ giả của đất nước chúng ta không thể giảm xuống.”

“Từ 2 đến 1, đến 8 về 7, ngài cũng đã nghiên cứu tất cả những thứ này. Điều đó có nghĩa là…”

“Không sai.” Chân Thông Minh nghiêm túc nói: “Chỉ cần tu luyện

bộ công pháp này, có thể trực tiếp hạ một võ giả cấp 8 xuống cấp 1!”

“Lợi hại!”

Trong cuống họng hưng phấn kêu lên, Trần Vũ quay đầu nhìn ba nữ nhân xung quanh: “Thấy không, Thế nào là đại hiệp sĩ? Vì nước vì dân? Quốc gia lại để những nhân tài như vậy chết ở nơi hoang dã lạnh lẽo, thật đáng buồn biết bao. Có lẽ nhân dân nên quỳ xuống cảm ơn ngài ấy!”

Trần Tư Văn im lặng một lúc lâu: “Ta cảm thấy người dân biết nghĩ có lẽ xử bắn hắn…”

Bát Hoang Diêu: “...Ừm.”

Nụ cười trên mặt Chân Thông Minh dần dần biến mất.

“Cái rắm! Nếu không nói được lời tử tế thì câm miệng đi.”

Trần Tư Văn: “Đúng vậy, không nên xử bắn… Mà dùng pháo còn tuyệt hơn.”

Bát Hoang Diêu: “...Ừm.”

“Cút cút cút.”

Chương 735: Đột phá cấp 3 (15) Chương 735: Đột phá cấp 3 (15)

Trần Vũ bực bội đẩy hai người ra khỏi phòng, quay người lại nắm lấy tay Chân Thông Minh thở dài: “Trình độ học vấn của dân chúng còn chưa đủ.”

“Ta có thể hiểu được.” Chân Thông Minh nhắm mắt lại: “Thiên tài luôn cô độc.”

“Ngài không cô đơn, ngài còn có ta.”

“Đúng vậy. Đây cũng là lý do tại sao ta lại kiên trì.”

Nói xong, vẻ mặt Chân Thông Minh nghiêm túc lại, đưa sáu cuốn sách “thần kỹ” trong tay mình cho Trần Vũ: “Trần Vũ, cầm lấy cuốn sách này đi!”

Nghe vậy, Trần Vũ rùng mình, cọ cọ hai tay vào quần rồi cung kính nhận lấy.

Lục thư trong tay.

Nặng như thiên kim!

“Đây là di sản và lối dẫn dắt của nhân loại…”

Trần Vũ nghẹn ngào: “Đây là một cách truyền lại văn minh!”

“Đúng vậy.” Trần Tư Văn ở ngoài nhà thở dài: “Nếu bộ sách này được truyền lại, nền văn minh sẽ không còn nữa.”

Trần Vũ: “...”

Chân Thông Minh: “…”

Bát Hoang Diêu: “...Ừm.”

“Bụp!”

Trần Vũ tức giận, hắn trực tiếp khóa cửa lại.

Bên ngoài phòng.

Trần Tư Văn và Bát Hoang Diêu lùi lại hai bước, hai người nhìn nhau: "Chỉ những người có bệnh tâm thần mới có thể nghiên cứu thứ này, đúng không?"

Bát Hoang Diêu: "...Ừm."

"Vẫn rất kỳ lạ." Trần Tư Văn khoanh tay và suy nghĩ: "Trần Vũ đi từ Thanh Thành đến đây chỉ vì những cuốn sách vớ vẩn đó sao?"

Bát Hoang Diêu ôm ngực mình, nàng suy nghĩ: "... Ừm."

"Ngươi có thể đừng 'ừm' liên tục như vậy được không?"

"Ừm."

Trần Tư Văn: "Ừm, ừm, ừm!"

"Ừm?"

"Ừm, ừm, ừm..."

Bát Hoang Diêu: "..."

...

Trong phòng.

Trần Vũ mở ba lô ra, cẩn thận đặt sáu bản Thần Thư này vào trong túi.

Sau đó hắn ngồi xuống phía đối diện Chân Thông Minh, tiếp tục nói chuyện với nhau.

"Nói đến lại cảm thấy tiếc." Chân Thông Minh rót trà cho nhau, lắc đầu: "Bởi vì cảnh giới của ta quá thấp, không hiểu nguyên lý của võ giả khi từ cấp 8 đột phá lên cấp 9, cho nên không thể làm được khiến công pháp 9 hạ xuống 8."

"Giáo sư, ngài cũng không cần phải tự làm khó mình, ngài đã làm

quá nhiều cho nhân loại rồi.”

“Người tài giỏi đúng là có nhiều việc phải làm. Cố lên, cạn ly.”

“Giáo sư… Nước đang sôi rồi.”

“Ồ, vậy uống một phần năm chén đi.”

“Được!”

Hai chén chạm vào nhau, bốn phần năm đã bị đổ.

Còn lại một phần năm chén, hai người uống một hơi cạn sạch.

Hai người nhìn nhau mỉm cười, đều không nói lời nào.

“Giáo sư.”

Đặt chén trà xuống, Trần Vũ nhìn xung quanh căn phòng hoang tàn, mở miệng hỏi: “Tiếp theo, ngài có dự định gì hay không?”

“Dự định tiếp theo..” Chân Thông Minh khẽ nhíu mày, nhìn theo ánh mắt của Trần Vũ, cũng liếc nhìn căn nhà và lắc đầu: “Không có. Sau khi ta bị xóa tên khỏi đại học Thanh Hoa, mọi người trong cộng đồng nghiên cứu khoa học đều biết đến ta. Ta rất khó nhậm chức ở một trường cao đẳng nào đó.”

“Vậy thì ngài đến chỗ của ta đi.” Trần Vũ nghiêm túc nói.

Sau khi hắn nhận được công pháp tấn thông, sở dĩ hắn vẫn luôn kiềm chế và không muốn ‘tấn cấp là để mang theo “vũ khí quan trọng của đất nước” trước mặt: Chân Thông Minh.

Đã có Chân Thông Minh giúp đỡ, mẹ hắn sẽ không còn phải lo lắng về việc anh không có “võ thuật” nữa…

“Giáo sư.”

Nghĩ đến đây, Trần Vũ nắm chặt hai tay Chân Thông Minh, giọng nói chân thành: “Lỗ Tấn tiên sinh đã từng nói, không bột đố gột nên hồ*. Ngài đúng là thiên tài nhưng không có đủ tiền và tài nguyên nghiên cứu, ngài chỉ đang lãng phí thời gian quý giá và

thiên phú của mình mà thôi.”

*Ngụ ý người dù có tài cách mấy nhưng thiếu các nguyên tố cần thiết cũng rất khó hoàn thành công việc.

“… Ta hiểu rồi.” Chân Thông Minh lại rót trà cho hai người, muốn nói nhưng lại thôi.

“Giáo sư, ngài muốn nói gì thì cứ nói thẳng.”

“Tiểu Vũ, ta hiểu ngươi coi trọng ta đến mức nào. Nhưng xét theo cách ăn mặc của ngươi và tỷ tỷ của ngươi, nhìn tình hình có vẻ các ngươi cũng không giàu có cho lắm. Việc nghiên cứu công pháp cũng rất tốn kém.”

“Cái này ngài không cần lo lắng. Giáo sư, tiền chưa bao giờ là vấn đề. Ở đây ta nhà tư sản.”

“Nhà tư sản?”

“Đúng vậy.” Trần Vũ gật đầu: “Nàng ấy cũng đến đây với chúng ta.”

“Người đó ở đâu?”

“Nàng ấy đã bị bắt cóc, có thể mấy ngày sau mới có thể xuất hiện.”

Chân Thông Minh: “…”

“Không cần quan tâm đến nàng ấy. Dù sao về phương diện tài chính, ngài không cần phải lo lắng. Ngài cần nghiên cứu thôi.”

“Tiểu Vũ, nhà tư sản không phải là nhà từ thiện. Ngươi cũng biết rằng những gì chúng ta đang nghiên cứu, trước mắt rất khó kiếm được lợi nhuận.”

“Giáo sư.” Trần Vũ ngắt lời: “Ngài hãy nhớ thân phận của chúng ta. Chúng ta là Đỗ Phổ, là Vu Liêm, là Picasso, là Katou Kata, là Einstein và là Vasily Grossman… Chúng ta không phải chỉ có nhà tư bản. Lợi nhuận chưa bao giờ là mục tiêu. Đóng góp cho nhân loại mới là sứ mệnh của chúng ta.”

Chân Thông Minh: “Giống như có người lạ nào đó lẻn vào.”

“Đừng nên để ý quá đến chi tiết.” Vẫy vẫy tay, Trần Vũ nghiêm túc nói: “Giáo sư, xin ngài nhất định phải tham gia chiến đội của chúng ta.”

Chương 736: Đột phá cấp 3 (16) Chương 736: Đột phá cấp 3 (16)

“... Tiểu Vũ, ta đang nói sự thật. Ta thực sự…”

“Ngài muốn từ chối sao?”

“Thật ra ta… Vẫn luôn chờ đợi ngày này!”

Nghe được lời này, Trần Vũ nhất thời sửng sốt.

“Nào.” Nâng chén trà lên, Chân Thông Minh cao giọng nói: “Tiểu Vũ, kính nhân loại!”

“... Đúng vậy. Kính nhân loại.”

…

Cánh cửa rỉ sét từ từ được đẩy mở.

Đoạn Dã và sát thủ cùng nhau bước vào phòng và nhìn xung quanh.

“Tin tức có sai sót gì không?” Đi đến bên bàn trà, Đoàn Dã cầm cái cốc giấy dùng một lần lên, cẩn thận quan sát một lúc rồi nhìn sát thủ ở sau lưng: “Đám người Trần Vũ, tối qua bọn họ đã trú ngụ ở một nơi rách nát như vậy sao?”

“Không thể sai được.” Sát thủ vén mũ trùm đầu lên, mặt không thay đổi nói: “Ngươi cho rằng nơi này tồi tàn, nhưng nhà trọ này đã là phòng cao cấp nhất ở thành phố Tàng Thành rồi.”

“Lục soát.” Đoạn Dạ gật đầu, đặt cốc giấy xuống, đẩy cánh cửa gỗ của phòng ngủ chính ra, nhìn thấy chiếc chăn bông còn chưa được gấp ở trên giường.

“Tối qua Trần Vũ ngủ ở đây sao.”

Vừa lẩm bẩm hắn vừa thò tay vào trong chăn, nhướng mày: “Xem ra người vừa mới rời đi không lâu, trong chăn vẫn còn nóng.”

Hắn vừa dứt lời, người trên giường sợ hãi nhảy ra ngoài bỏ chạy.

Đoạn Dã: “??”

Sát thủ: “???”

“Nhanh… Nhanh… Bắt lấy nàng ta!”

Đoạn Dã là người đầu tiên phản ứng lại, hai chân lập tức đuổi theo.

Sát thủ ở phía sau cũng tỉnh táo lại, bộc phát sức mạnh cấp 6, từ phía sau lao tới, giơ tay ra gọn gàng bắt được đối phương, nhấc nàng lên không trung.

“Là ngươi?!” Đoạn Dã kinh ngạc.

Mã Lệ: “…”

Đoạn Dã: “…”

Mã Lệ: “… ực.”

“Mã Lệ.” Hai người im lặng nhìn nhau một lúc lâu, sau đó Đoàn Dã nói: “Ngươi cũng đến đây với Trần Vũ sao?”

“Không có.” Mã Lệ liếc nhìn sát thủ đằng đằng sát khí, kiên quyết phủ nhận: “Ta bị lừa bán đến đây. Ngươi muốn gây rắc rối cho Trần Vũ sao? Ta có thể dẫn đường.”

Đoạn Dã: “…”

“Chúng ta có chung một mối thù, cùng một giuộc với nhau, cấu kết với nhau làm chuyện xấu, mèo ngủ cùng chuột, bảo hổ lột da, đánh nhau với chó rừng…”

“Câm miệng.”

Mã Lệ: “.”

“Thả nàng ta đi.” Đoàn Dã nói.

Sát thủ gật đầu, buông Mã Lệ ra, đứng ra phía sau Đoàn Dã. Hắn ta

lập tức sửng sốt.

‘Không phải lão tử đang theo dõi hắn ta sao? Sao lại thành tay sai rồi.’

Đoạn Dã không biết sát thủ đang nghĩ gì.

Hắn chỉ đưa Mã Lệ đang căng thẳng trở lại phòng khách, ngồi xuống hỏi: “Mã Lệ, ngươi còn nhận ra ta sao?”

“Đoạn ca ca, ta có thể quên ai, nhưng ta không thể quên ngươi được.” Mã Lệ điềm đạm đáng yêu nói: “Có khả năng ngươi không biết, trong lúc thi đấu trong đại học thế giới, có một người thầm lặng yên mến ngươi…”

“Ồ?” Đoạn Dã sửng sốt, gãi đầu: “Là Trần Vũ sao?”

Mã Lệ: “…”

“Nếu như không phải là lời của hắn nói thì ngươi không cần phải nói gì cả, chúng ta nhanh chóng nói chuyện chính sự đi.”

Mã Lệ: “… Chúng ta nói chuyện chính sự đi.”

“Được.” Đoạn Dạ hơi nghiêng người về phía trước, Đoạn Dã hạ giọng: “Sao ngươi lại đến vùng tuyết vắng vẻ này?”

“Ngươi thích nghe lời nói khiến ngươi hài lòng hay lời nói gì đó khiến ngươi không hài lòng?”

“Ta muốn nghe sự thật.”

“Sự thật… Nạn có thể sẽ không hài lòng.”

“Vậy thì nghe sự thật đi.” Giọng điệu của Đoạn Dã trở nên lạnh lùng: “Rốt cuộc tại sao Trần Vũ lại tới đây?”

Mã Lệ: “Ta không biết.”

“Mã Lệ. Ta không muốn nghe ba chữ ‘ta không biết’ đó.”

“Ồ, vậy thì ta biết rồi.” Mã Lệ nghiêm túc nói: “Trần Vũ đến khu có tuyết cũng không chỉ là một chuyến du lịch đơn giản. Dường như

hắn có một kế hoạch siêu lớn, nhưng lại không để lộ bất kỳ sơ hở nào. Trước mắt ta vẫn đang tìm hiểu nó."

Đoạn Dã: "...Ta muốn nghe sự thật."

Mã Lệ: "Ta không biết."

"Răng rắc."

Đoạn Dã vung tay, triệu hồi một Desert Eagle, làm một chiêu rồi đánh về thái dương của Mã Lệ: "Ta không muốn nghe câu 'không biết'."

"... Huhu." Mã Lệ sắp khóc.

"Nếu ngươi còn cứng đầu như vậy." Đoạn Dã đứng dậy, trong mắt mang theo sát ý, hắn cởi áo khoác, cởi thắt lưng, nhìn sát thủ phía sau: "Ngươi lui xuống trước đi, ta muốn cho nữ nhân này nếm một chút dâm dục... Nếm thử nhan sắc."

Sát thủ do dự: "Nhưng..."

"Một khi rút lui, ngươi phải tránh xa ta ra một chút. Trần Vũ có thể quay lại bất cứ lúc nào, cho nên đừng làm phiền vào kế hoạch tiếp theo của ta."

Nghe vậy, sát thủ nhớ tới lời dặn dò của "thủ lĩnh", do dự một lúc rồi gật đầu: "Được rồi. Tư ngươi chú ý an toàn một chút."

"Được rồi"

Đoạn Dã làm một động tác "OK".

Sát nhân nhìn Đoạn Dã và Mã Lệ một cái thật sâu, quay người rút lui, biến mất ở góc nhà.

Thời gian tiếp theo.

Đoạn Dã vẫn giữ nguyên tư thế cởi thắt lưng ra, hỏi: "Mã Lệ, bây giờ không có người ngoài. Ngươi biết cái gì thì cho ta biết tất cả mọi chuyện. Nhớ kỹ, dùng tay che miệng lại, đề phòng khẩu hình miệng làm lộ ra ngoài."

Mã Lệ oan ức xòe tay ra: “Đoạn Dã, ngươi là người hiểu rõ ta nhất, ta là kẻ phản bội rất chuyên nghiệp. Nếu ta thực sự biết, ta sẽ nói cho ngươi biết ngay lập tức.”

Chương 737: Đột phá cấp 3 (17) Chương 737: Đột phá cấp 3 (17)

“Vậy… Bây giờ Trần Vũ đang ở đâu?”

“Không biết.”

“Bọn họ đã đi hướng nào?”

“Không biết.”

“Đi như thế nào? Mang theo những ai?”

“Không biết.”

“Khi nào dì của ngươi sẽ đến?”

“Ta không biết…ah?”

“Trước tiên ông đây cho ngươi một ít máu!” Đoạn Dã gầm lên: “Con mẹ nó, rốt cuộc ngươi biết cái gì?”

Mã Lệ sợ hãi co rúm người lại: “Ta… Ta biết công cụ tài chính phát sinh, tiền bạc ngân hàng, quản lý rủi ro, đo kinh tế, số phim truyền hình của Nhật Bản, toán học tài chính, thực hành đầu tư ngân hàng, nguyên tắc khoa học tính toán bảo hiểm…”

Đoạn Dã: “Ngươi đã từng nếm thử cái chết chưa?”

“Không, ta nghe nói thứ đó có hơi khổ.”

…

“Cái tiệm văn phòng phẩm đó thực sự có thứ gì đó.”

Lái chiếc xe bán tải cũ kêu “cạch cạch”, Trần Vũ vừa suy nghĩ vừa điều khiển vô lăng.

Một giáo sư mai danh ẩn tích có thể bị đối phương dễ dàng tìm ra địa chỉ chính xác, loại “sức mạnh ma quỷ” này thực sự nằm ngoài

sức tưởng tượng của người bình thường.

“... Có vấn đề.”

“Nếu như cửa hàng văn phòng phẩm đó biết một điều bí mật như vậy, vậy bí mật của ta…”

Lúc đang suy nghĩ, một tia hàng quang xẹt lên từ sâu trong đồng tử của Trần Vũ.

“Xem ra, sau này ta cần phải chú ý đến nàng ấy nhiều hơn.”

“Vũ ca, ngươi đang lẩm bẩm cái gì vậy?” Bát Hoang Diêu ở ghế sau không khỏi tò mò hỏi: “Chú ý cái gì?”

“Không có gì đâu, không cần quan tâm.”

“Ồ, Vũ ca.”

“Nói.”

“Chúng ta không dẫn ông giáo sư già đi cùng sao? Tại sao ông ấy không lên xe?”

“Không cần gấp.” Trần Vũ nhẹ nhàng đạp phanh, khống chế tốc độ: “Tạm thời chúng ta không về Thành Thanh, khu có tuyết bên này còn có một số việc cần phải xử lý, sau khi làm tốt tất cả mọi thứ rồi đưa ông ta theo.”

“Ồ.” Thiếu nữ gật đầu, dựa lưng vào ghế và không nói gì.

BB bên cạnh lại lên tiếng: “Đại nhân.”

“Nói.”

“Ta có thể học các công phu mà các ngươi học không.”

“Không. Ngươi còn quá nhỏ .”

“Ta 684.”

Trần Vũ vỗ đầu.

Hắn đột nhiên nhận ra thân phận thực sự của BB.

Đây là một robot chiến đấu hình người hàng thật giá thật.

Chỉ vì một hành động nhỏ mờ ám của "khởi nguyên" mà nàng đã biến thành dáng vẻ của một cô bé…

"Nếu đã như vậy." Trần Vũ ngẩng đầu lên, thông qua gương chiếu hậu, hắn nhìn BB từ trên xuống: "Ngươi có thể thử một chút. Nhưng ta đoán, 99% khả năng là ngươi không thể học được."

"Có thể học là tốt nhất, không học được cũng không sao cả." Ngồi trên ghế, BB vung vẩy đôi chân ngắn ngủn của mình.

"Ừm."

Trong xe lại im lặng lần nữa.

Ngoài tiếng ma sát của lốp xe, thứ duy nhất có thể nghe thấy là tiếng thở hổn hển của Trần Tư Văn từ phía sau xe.

Khoảng mười phút sau.

Trần Vũ đạp phanh rồi bấm còi.

"Bíp bíp!"

Trần Tư Văn đang đẩy xe lập tức buông ra, ngồi dưới đất thở hổn hển: "Ngày. Sinh… SInh… Đội sản xuất lừa cũng không phải đẩy như vậy…"

"Tỷ, vất vả cho ngươi rồi." Trần Vũ mở cửa xe ra, ném một miếng sữa đường ra: "Ăn đi."

"Bụp!"

Hai tay bắt được kẹo, sắc mặt Trần Tư Văn tối sầm: "Một viên kẹo cho một trăm… Một trăm km."

"Đi thôi, đi theo ta vào nhà."

Cầm ba lô chưa nguyên bộ 'công pháp' lên, Trần Vũ xuống xe, hắn nhìn Trần Tư Văn, xoa xoa tay: "Hôm nay ta rất vui vẻ, ta sẽ tự

mình nấu cơm khao mọi người.”

“…”

Nhưng đúng lúc này, ba người phụ nữ đang định đáp lại đột nhiên cứng người.

Mọi con mắt đều đổ dồn vào cánh cửa nhà trọ.

Nhìn thấy bầu không khí lập tức thay đổi, trong lòng Trần Vũ siết lại, nắm chặt quai ba lô, nhìn theo ánh mắt của mọi người.

Hắn chỉ nhìn thấy sau cánh cửa thủy tinh loang lổ vết bẩn, có một bóng dáng quen thuộc đang nhìn hắn.

“… Đoạn Dã.”

…

“Đoạn Dã…”

“Là ta.”

Sau khi cửa kính mở ra thì đã thấy Đoạn Dã nghiêng người sang một bên, như thể chủ đang mời “khách” vào phòng: “Mời.”

“Ngươi…lai giả bất thiện(*).”-Trần Vũ híp mắt.

(*)Người đến nhưng không có ý tốt.

“Nói sao mà khó nghe quá, ta đến tìm ngươi để tâm sự không được à?”

“Cảm thấy tán gẫu không được thì trực tiếp rút dao ra là được chứ gì?”

“Rắc.”

Đoạn Dã lấy ra một khẩu súng lục và lên đạn: “Ta không biết dùng dao.”

“Trần Vũ.” Vẻ mặt của Trần Tư Văn rất nghiêm túc, hắn đứng che trước mặt Trần Vũ và nói: “Ta biết người này. Ta đã từng thấy qua

tin tức. Chẳng phải hắn ta là bạn cùng lớp của ngươi sao?"

"Ừ." Trần Vũ: "Nhưng hiện tại thì không phải."

"Vậy hiện tại ta là cái gì?" Ánh mắt Đoàn Dã dần trở nên phức tạp.

"Bạn…mà cũng có thể là thù."

"…"

Nghe thế khiến vẻ mặt Đoàn Dã chợt trở nên thống khổ, nhưng rồi hắn cũng nhanh chóng bình tĩnh và nhìn sang Bát Hoang Diêu: "Diêu tử, lâu lắm không gặp."

"Đoạn Dã…" Bát Hoang Diêu cắn môi: "Thành thật xin lỗi."

"Ngươi thì có lỗi gì với ta mà xin."

"Là vì ý đồ xấu xa của anh trai ta nên đã khiến con dân Hạc Thành…."

"Không cần phải xin lỗi." Sắc mặt Đoạn Dã không hề biến động: "Đó là vấn đề của anh trai ngươi, không phải của ngươi. Hơn nữa, ta đã giết anh trai ngươi một lần, mọi chuyện đã xong hết rồi."

Chương 738: Đột phá cấp 3 (18) Chương 738: Đột phá cấp 3 (18)

“Cảm…cảm ơn.”

“Không cần phải cảm ơn. Tuy chuyện đã xong nhưng chỉ cần ta gặp lại hắn thì vẫn sẽ xuống tay.”

“Tại sao?” Trần Vũ chau mày.

“Vì sự tồn tại của Bát Hoang Dị chính là sự uy hiếp đối với Hội Công Bằng.

“Hội Công Bằng.” Hốc mắt Bát Hoang Diêu đỏ ửng: “Đoạn Dã….Đúng là ngươi đã gia nhập Hội Công Bằng.”

“Quá rõ rồi.” Đoạn Dã buông tay: “Bị chính phủ truy nã, giờ trừ Hội Công Bằng ra thì chỗ nào chứa chấp được ta?”

“….Xin lỗi.”

“Diêu tử, ngươi còn biết nói gì khác ngoài câu xin lỗi không? Vả lại, nếu nhìn theo một hướng khác thì ta còn muốn cảm ơn anh trai của ngươi.” Đoạn Dã bước lên một bước: “Nếu không phải vì ta bị ép đến mức phải gia nhập Hội Công Bằng thì ta đã không biết bộ mặt thật của thế giới này.”

“Được rồi, được rồi, vào trong cái đã.” Hiển nhiên là Trần Vũ không muốn thảo luận về cái gọi là “Bộ mặt thật của thế giới”. Hắn ta nhanh chóng cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người họ và chỉ lên trần nhà: “Vào phòng rồi nói chuyện. Đoạn Dã, không phải ngươi đến gặp ta để tán gẫu sao?”

“Được.” Đoạn Dã đồng ý, sau đó lại đưa tay ra: “Mời.”

Trần Tư Văn cẩn thận quan sát Đoạn Dã vài lần, sau đó mới tiến sát đến bên tai Trần Vũ: “Lão đệ, ngươi nói hắn lai giả bất thiện. Vậy sao giờ chúng ta không chơi hắn cho rồi.”

Trần Vũ: “Ngươi đánh không lại.”

Trần Tư Văn: “Vậy thì hội đồng.”

Trần Vũ: “Cũng có lý, vào nhà rồi làm.”

Trần Tư Văn: “Sugoi~”

Trần Vũ: “Suỵt, nói nhỏ thôi.”

Mà Đoạn Dã đứng bên cạnh thì mặt mày đã tối sầm: “Có âm mưu gì thì nhỏ tiếng lại giùm.”

Ba phút sau.

Mọi người quay trở lại phòng trên tầng cao nhất.

Khi vừa mở cửa đã thấy Mã Lệ bị trói gô trên sô pha.

“Anh Vũ!”

Mã Lệ vội vàng hô to: “Cứu ta!”

Trần Vũ giật mình và nhanh chóng đi đến. Hắn ta không chỉ ra sức buộc chặt sợi dây thừng lại mà còn cài khóa: “Đoạn Dã, nếu ngươi buộc lỏng lẻo như thế thì người sẽ thoát được mất.”

Mã Lệ: “...

Đoạn Dã: “Chủ yếu trông đẹp là được. Ngươi cũng biết ta trói buộc chuyện nghiệp như nào mà.”

Mã Lệ: “Chuyện đã đến nước này rồi, hai người đừng gây rối nữa được không?”

“Mã Lệ, ta giúp ngươi.” Bát Hoang Diêu tiến đến, nàng rút dao găm và dứt khoát cắt đứt dây trói: “Không sao chứ?”

“Đỡ hơn rồi.” Mã Lệ giãn cơ rồi cười toe toét: “Đúng là chỉ có Tiểu Diêu mới tốt. Một cô bé tốt bụng như này mà sao lại cùng lớp với hai tên ngu kia vậy?”

Trần Vũ ngồi bắt chéo chân trên sô pha đang nhướng mày: “Mã Lệ, ngươi dẫn quân triều đình tới đấy à?”

“Mẹ kiếp.” Mã Lệ nhếch môi: “Ta hối hận vì đã tới tìm ngươi, ai mà ngờ bọn họ lại bắt được ta ngay trong ổ chăn của ngươi thế chứ.”

“Bọn họ?” Trần Vũ nắm được trọng điểm nên đã nheo mắt rồi nhìn Đoạn Dã: “Không phải ngươi đến một mình thôi à?”

“Ổ chăn?” Đôi mắt của Bát Hoang Diêu cũng híp lại, nàng cũng nghe được trọng điểm nên đã nhìn sang Mã Lệ: “Sao ngươi lại ở chung chăn với anh Vũ?”

Đoạn Dã chợt nhận ra: “Quân triều đình mà ngươi nói đến là ai?”

BB: “Quân triều đình là cái gì?”

Trần Tư Văn: “Trong tình cảnh này ngươi có thể ngừng BB được không?”

Trần Vũ: “...Các ngươi đừng gây rắc rối nữa được không?”

“Vào phòng ngủ rồi hẳn hỏi chuyện của bọn ta sau.” Mã Lệ chỉ vào phòng ngủ và đề nghị: “Để phòng khách đấy cho Trần Vũ.”

Mọi người: “Được.”

Vừa dứt lời thì cả đám cũng kéo nha vào phòng ngủ và đóng sầm cửa lại.

Chỉ còn mỗi mình Trần Vũ ngồi trong căn phòng khách trống vắng.

“...Chết tiệt! Mẹ nó Đoạn Dã, ngươi vào đó làm cái đếch gì?”

“À, à, à.” Đoạn Dã chợt ngộ ra và mở cửa bước ra ngoài.

Trần Vũ: “Sao ngươi sống được trong cuộc họp của hội Công Bằng thế?”

“Có người quan tâm.”

“Ai?”

“Không nói được.”

Trần Vũ cũng không muốn hỏi.

Hắn nhìn quay rồi nhún vai: “Không có ấm đun nước, cũng chẳng có trà nên ta không mời ngươi uống gì đâu. Giờ chúng ta nói chuyện nào.”

“Được. Ta cũng định thế.”

“Vừa nãy có nghe Mã Lệ nói là ngươi không đến một mình?”

“Ừ.” Đoạn Dã gật đầu rồi xòe bàn tay ra: “Ta có dẫn theo thuộc hạ, một chiến sĩ cấp 10.”

Trần Vũ: “Trên đời này chẳng có ai khoác lác như ngươi.”

“Cấp 9.” Đoạn Dã nhanh chóng sửa lời.

“Được rồi, dù ngươi có dẫn theo một Đại Đường cấp 175 thì cũng chẳng sao. Chuyện này không quan trọng.” Trần Vũ nhướng người về phía trước và nói từng từ một: “Nói đi, ngươi đến tìm ta vì mục đích gì.”

Dù đã nghe nhưng Đoạn Dã không trả lời ngay.

Mà hắn lại lấy một bức ảnh ở trong ngực áo rồi đưa cho Trần Vũ: “Đây.”

“Đây là cái gì?” Trần Vũ lấy tấm ảnh, sau đó liếc sơ qua và hoài nghi: “Một người?”

Đoạn Dã nhìn thẳng vào mắt Trần Vũ: “Ngươi không biết sao?”

Trần Vũ: “Ngươi có bệnh à? Mẹ nó, ảnh như này thì nhìn ra cái đéo gì?”

“Tuyệt.” Đoạn Dã giơ ngón tay cái: “Chỉ mới xa nhau được vài tuần mà ngươi đã lanh lợi hơn rồi đấy.”

“Ý ngươi là gì?” Trần Vũ cau mày.

Chương 739: Đột phá cấp 3 (19) Chương 739: Đột phá cấp 3 (19)

“Anh Vũ à.” Đoạn Dã lấy lại bức ảnh sau đó đặt nó lên bàn, hắn chỉ vào người khoác áo đen trong bức ảnh và gằn từng chữ một: “Người này chính là ngươi.”

“Ồ.” Trần Vũ chợt bừng tỉnh: “Người mặt áo đen trong ảnh kia chính là cha của ngươi.”

“...Anh Vũ à, giữa chúng ta không cần giả ngu làm gì.”

Trần Vũ: “Không phải ta.”

Đoạn Dã: “Là ngươi.”

Trần Vũ: “Ta đã bảo là không ta!”

Đoạn Dã: “Ta bảo đó là ngươi!”

Trần Vũ: “...Được thôi, tùy ngươi.”

“Anh Vũ.” Đoạn Dã đứng dậy, sau đó đẩy Trần Vũ tựa vào ghế sô pha, ánh mắt lạnh lùng: “Ngươi có thể giấu được muôn chuyện trên đời với bất cứ kẻ nào khác, nhưng ngươi sẽ không bao giờ qua mặt ta được. Bởi vì…”

“...” Cảm xúc của Trần Vũ hơi phức tạp: “Có phải vì chúng ta là cha con không.”

Đoạn Dã chỉ vào hạ bộ của người đàn ông trong ảnh: “Bởi vì trên đời này không còn ai lớn như ngươi thế được!”

“Mẹ kiếp!” Trần Vũ như bị sét đánh.

“Ta đã phân tích 147 bức ảnh cùng lúc và thông qua việc so sánh từ nhiều góc độ khác nhau. Ta có thể chứng minh rằng đó không phải cái bóng mà là chỗ bị phồng lên!”

Trần Vũ: “...”

“Hãy chấp nhận số phận của mình đi.” Đoạn Dã nói một cách buồn bã: “Đời mà, người dễ dàng phản bội ngươi nhất thường là “anh em” của ngươi.”

Trần Vũ: “...Ông đây đéo tin, ngươi là quỷ à.”

“Được rồi.” Vẻ mặt của Đoạn Dã bình thường trở lại: “Ta thừa nhận là ta không có bằng chứng đầy đủ. Nhưng ta có thể khẳng định rằng người bí ẩn này chính là ngươi.”

“Chúng ta khoan nói chuyện người này có phải ta hay không cái đã. Vậy nếu người đó là ta thì có sao? Hắn đã làm gì à?”

“Hắn đã điều khiển cuộc xung đột nội bộ giữa hai dị thú cấp 9, gián tiếp cứu được Ma Đô.”

Trần Vũ ngồi bật dậy: “Trời, ngầu thế sao?”

“Đừng có giả điên.”

“Hai dị thú cấp 9? Một chiến sĩ cấp thấp như ta thì sao có thể điều khiển được chúng?”

“Đừng giả vờ nữa.”

“Nếu ông đây làm được thế thì đã vang danh toàn cầu từ lâu rồi!”

“Đừng giả vờ nữa.” Đoạn Dã bĩu môi: “Cho dù ngươi có giấu kỹ đến đâu thì cũng sẽ có một vài chuyện ngươi không thể lừa ta.”

“...Đoạn Dã.”

“Gì?”

“Hình như ngươi có bệnh thần kinh. Nhanh chóng tìm bệnh viện trực tràng đi.”

Đoạn Dã đứng dậy và lùi về sau hai bước, sau đó hắn nhìn Trần Vũ bằng ánh mắt khinh khi: “Ta biết ngươi sẽ không thừa nhận, nếu không thì với cái tính đó của ngươi cũng sẽ không chủ động giấu diếm. Nhưng trong thâm tâm ngươi tự biết rõ rằng người mặc đồ đen đó có phải là ngươi không.”

Trần Vũ gật đầu: “Chắc chắn ta phải hiểu ta rồi.”

“Vậy ta vào chủ đề thứ hai.”

“Nói.”

“Gia nhập Hội Công Bằng.”

“Không.” Trần Vũ từ chối ngay tắp tự.

“Anh Vũ.” Đoạn Dã siết chặt tay: “Ta đã nói cho ngươi biết nguyên nhân khiến dị thú xuất hiện mà ngươi vẫn không tin sao?”

“Ta tin.” Trần Vũ cũng đứng dậy, hai người mắt đối mắt: “Chính vì tin nên mới không thể gia nhập hội Công Bằng.”

“Tại sao?”

“Bởi vì chạy trốn thì sẽ mãi mãi không thể giải quyết được vấn đề.” Trần Vũ chỉ vào ngực trái: “Chiến sĩ thì phải dũng cảm. Một chiến binh chân chính thì phải dám đối mặt với kết cục đã được định sẵn.”

“…”

Đoạn Dã im lặng.

Trong căn phòng khách cũ nát, hai ánh mắt nhìn nhau.

Thậm chí có thể nghe được tiếng kim rơi xung quanh.

Mười phút sau, Đoạn Dã mới khàn giọng: “Anh Dư…”

Vừa mới mở mồm thì trong miệng chợt nếm thấy vị mặn.

Đến khi ấy hắn mới nhận ra, hắn đã bật khóc.

“Cầu xin ngươi.”

“Anh Vũ.”

“Gia nhập Hội Công Bằng….”

Vừa dứt lời thì Đoạn Dã đã đặt cây súng lục hạng nặng lên bàng một cái "Bang": "Trừ ngươi ra thì ta chẳng quan tâm đến điều gì nữa, xin ngươi."

"..."

Ngay tại giờ khắc này, Trần Vũ như cảm nhận được cảm xúc từ tận linh hồn của Đoạn Dã.

Đó là sự chờ mong, bất lực, nỗi buồn, là bi thương, ảo tưởng....Là nỗi tuyệt vọng...

Bất giác, khóe mắt của Trần Vũ cũng ươn ướt.

Không hiểu sao trong đầu lại chợt vang lên âm thanh của cựu an toàn viên ban hai: Trương Thiết.

Vào thời điểm đó, ở bên dưới đô thành.

Liệu Trương Thiết và anh trai Trương Cương của hắn có từng trải qua chuyện này...

"Hội Công Bằng..."

Trần Vũ thất thần.

Trên thế giới, chỉ có hai hướng đi.

Đi về trước.

Hoặc về sau.

Nhưng thế giới vốn chẳng tròn, nên hai kẻ đi từ hai hướng khác nhau sẽ chẳng bao giờ đến được với nhau...

"Đoạn Dã."

Trần Vũ hít sâu một hơi, âm giọng thấp đến vô cùng: "Để ta...suy nghĩ kỹ đã."

"...Được." Đoạn Dã như vừa bị trút cả linh hồn, hắn nhoài lên sô pha một cách mệt mỏi.

Hắn hiểu.

Cái gọi là “suy nghĩ” chẳng qua chỉ là một lời từ chối lịch sự mà thôi.

Hắn đã từng đối đầu với những chiến hữu…

“Ăn tối xong thì ngươi có rời đi không?” Trần Vũ tiễn khách.

“Ta cho ngươi ba ngày để suy nghĩ.” Miệng của Đoạn Dã đang chảy máu nhưng vẫn đứng dậy rời đi.

“Sầm!”

Cánh cửa đóng lại.

Trần Vũ che mặt, lặng im.

Chương 740: Zombie công thành (1)
Chương 740: Zombie công thành (1)

“Ba ngày.”

“Quá gấp…”

.....

Bên ngoài khách sạn.

Đoạn Dã cố bình tĩnh lại, sau đó cắn răng phun ngụm máu trong miệng ra rồi bước vào nhà hàng bên cạnh.

Sát thủ đã đợi sẵn ở một góc của nhà hàng.

“Sao?” Đoạn Dã vừa đến thì đối phương đã đi thẳng vào vấn đề.

“Không tệ.”

“Hắn đồng ý gia nhập rồi sao?” Tên sát thủ vui mừng.

“Đồng ý.” Đoạn Dã gật đầu: “Nhưng chưa hẳn là đồng ý.’

“Có ý gì?”

“Hắn nói cần phải suy nghĩ lại, có lẽ đang còn do dự.” Đoạn Dã nhún vai.

“Không phải ngươi đã nói cho hắn về bí mật của dị thú rồi à? Với cả kế hoạch cốt lõi của phái áo đen chúng ta nữa?”

“Nói rồi.”

Sát thủ cau mày: “Vậy sao còn phải suy nghĩ? Nếu có não thì sẽ biết nên chọn như nào mà?”

Đoạn Dã: “Tiếc là hắn không có não.”

“Ra là thế.” Tên sát thủ kia chợt tỉnh ngộ.

“Cứ đợi ba ngày nửa đi. Ta đi nghỉ ngơi trước, ngươi về báo cáo với lãnh đạo.”

“Nếu sau ba ngày mà hắn vẫn không đồng ý thì sao?”

“Không thể không đồng ý.”

“Nếu?”

“Có thì nói sau.” Đoạn Dã cố nhịn cơn buồn nôn và mỉm cười: “Trực tiếp giết chết. Chúng ta phải chịu trách nhiệm cho tương lai của toàn nhân loại.”

“Được.”

Sát thủ vui vẻ gật đầu: “Ta đã qua sát hắn từ xa từ lâu rồi, thoạt nhìn cũng chẳng mạnh mẽ gì lắm, xem ra hắn đã dùng một vài kỹ năng đặc biệt để khống chế dị thú cấp 9 mà thôi. Hắn là ta có thể tư giải quyết mà không cần xin ‘Vong độc’”

“Vong độc!”

Đoạn Dã run rẫy kịch liệt.

“Đúng, vong độc. Thì cũng chỉ có nó mới có thể thu phục dị thú cấp 9.”

“.. Sử dụng pháo Plasma để giết gà. Chi bằng để dành cho Thượng Du cấp 3 dùng.”

...

“Ba ngày.”

Trần Vũ cởi áo khoác, hai mắt hắn sắc bén. Trần Vũ đi đến trước cửa phòng ngủ và đẩy cửa vào.

“Rầm…”

Bốn người phụ nữ bị ngã ra sau.

“A!” Mã Lễ hét lên, sau đó lúng túng đứng dậy: “Xin lỗi, ta chỉ…”

“Khỏi phải giải thích.” Trần Vũ ngắt lời và chỉ về phía phòng ngủ ở bên ngoài: “Ra ngoài đi, ta có việc bận.”

“Trần Vũ, bạn cùng lớp kia vừa nói gì với ngươi thế?” Trần Tư Văn nghiêm túc quan sát sắc mặt của Trần Vũ: “Nhìn ngươi có vẻ không đúng lắm…”

“Lúc nào rảnh thì nói, giờ cứ đi trước đi.” Trần Vũ thúc giục.

“Anh Vũ.” Hai mắt Bát Hoang Diêu đỏ lên: “Ngươi cãi nhau với Đoạn Dã sao?”

“Tiểu Diêu. Anh Đoạn của ngươi không còn là anh Đoạn ngày xưa nữa.”

“...Ta biết rồi.”

Người con gái ấy cúi gằm mặt rồi lủi thủi bước ra ngoài.

“Sầm!”

Sau khi mọi người rời khỏi phòng ngủ thì Trần Vũ cũng nhanh chóng khóa trái cửa, sau đó mở khóa kéo ba lô và lấy ra một quyển sách mỏng.

Cấp 3 giảm 2:---“Tinh thể hóa lỏng!”

Trần Vũ ngồi xếp bằng trên giường và hít sâu một hơi, sau đó hắn giở ra trang đầu tiên.

Rồi đọc cẩn thận từ đầu đến cuối.

Sau mươi hai phút.

Hắn đóng sách lại.

Trần Vũ nhắm mắt, dồn khí đan điều động khí hải và bắt đầu vận công.

[Khí hải hóa lỏng: Ngưng tụ +105]

[Khí hải hóa lỏng: Ngưng tụ +117, mật độ năng lực: +2]

[Kết tinh: 134; 152; 197;...]

“Anh!”

“Anh ơi!”

Mơ màng, Trần Vũ cảm nhận được khí hải đang dần chuyển từ trạng thái lỏng sang trạng thái rắn.

Nửa giờ sau.

Một giờ sau.

Ba giờ…

Khi ánh nắng giữa trưa ở vùng tuyết càng trở nên nóng bức, thì một tiếng “Uỳnh” cũng vang dội!

Sóng xung kích khuếch tán!

Quần áo của Trần Vũ bị xé tan thành từng mảnh.

Áp suất dần ổn định.

Hắn từ từ mở mắt.

Toàn bộ thế giới chợt trở nên rõ ràng hơn nhiều.

“Cuối cùng thì…”

“Cấp 3…”

“Tiếp theo…”

Trần Vũ quay đầu nhìn vào trong ba lô, còn nửa thùng chất lỏng tổng hợp cấp S..

...

Tàng thành.

Trong phòng tắm, khách sạn.

Trong một ao suối nước nóng rộng lớn, Mã Lệ, Bát Hoang Diêu, Trần Tư Văn mỗi người riêng mình ngồi một góc, hưởng thụ sự thoải mái mà nước nóng mang lại.

“Thật không ngờ một khách sạn vắng vẻ, rách rưới vậy mà còn có một cái bồn tắm rộng lớn đến thế.”

Cả người Trần Tư Văn chìm trong nước, chỉ chừa từ cổ trở lên, miệng phun U Lan, mắt híp lại thành một đường: “Tự nhiên lại rất thích nơi này.”

“Khách sạn rách rưới là bởi vì rất lâu Tàng Thành không còn bóng người.” Mã Lệ giải thích: “Khi xưa lúc mà còn phồn vinh thì khách sạn này cũng đừng ở hàng ngũ năm sao, dịch vụ nào cũng có.”

“Ừm.” Trần Tư Văn đang thoải mái ngáy ngủ, cũng gật đầu: “Dễ chịu quá.”

“Các ngươi cũng rất dễ chịu hả?” BB lơ lửng phía trên mặt nước, nghiêng đầu hỏi: “Loài người đều ưa thích ngâm mình ở trong nước nóng à?”

“Cái này không phải nước nóng.” Trần Tư Văn mở mắt, uốn nắn lại: “Cái này gọi là suối nước nóng.”

“Đây rõ ràng là nước nóng bình thường.” BB phản bác.

“Nhưng mà toàn thân ngâm bên trong, thì gọi là suối nước nóng.”

“...Ờ ừm.” BB gật đầu, sau đó di chuyển, lại suy nghĩ: “Thì ra loài người ưa thích ngâm nước nóng.”

“Nếu ngâm trong nước sôi chắc là thích hơn nhỉ…”

Suy nghĩ xong, BB lặn vào trong nước, sau đó thấy bong bóng “Lộc cộc lộc cộc” nổi lên.

Chương 741: Zombie công thành (2)
Chương 741: Zombie công thành (2)

“Tiếp tục nói, các ngươi đều quen biết Đoạn Dã kia à?” Trần Tư Văn nâng hai tay lên để trên thành đá cẩm thạch rồi nhìn Mã Lệ và Bát Hoang Diêu: “Nhìn hắn có vẻ rất gian, giống như là một nhân vật trùm phản diện siêu cấp.”

“Ta cũng không quen lắm.” Mã Lệ nhìn Bát Hoang Diêu: “Nhưng Tiểu Diêu, Vũ ca, Đoạn Dã từng học chung lớp, chắc Tiểu Diêu quen hắn.”

Nửa khuôn mặt của Bát Hoang Diêu chìm trong nước, thần thái đê mê: “Lộc cộc, lộc cộc lộc cộc? Ục ục.”

Trần Tư Văn: “Làm ơn lộ cái miệng ra rồi nói.”

“A.” Cô gái hơi trồi lên cao, lấy lại tinh thần: “Đoạn Dã và chúng ta cùng một lớp.”

“Sau này thì tách ra hả?” Trần Tư Văn nhăn mày.

“...Ừm, có thể nói như thế.”

“Cho nên hắn tới tìm Trần Vũ nhà chúng ta làm phiền?”

“Không…Không phải.” Bát Hoang Diêu liên tục khoát tay: “Đoạn Dã chỉ cắt đứt với Chính phủ, còn ba người chúng ta…Ừm, hai người Đoạn Dã và Vũ ca thì quan hệ vẫn rất tốt.”

“Vậy tại sao lần này hắn lại tìm Vũ ca gây phiền phức?” Trần Tư Văn không vừa ý.

“Ta…Ta cũng không biết…”

“Thật sao?” Hai tay Trần Tư Văn ôm ngực: “Ta không tin.”

Bát Hoang Diêu: “...”

“Trần tỷ, có khả năng là ngài không hiểu Trần Vũ lắm.” Mã Lệ

giang tay: “Người như hắn, nếu không muốn nói bí mật cho người khác biết, thì người khác sẽ không bao giờ biết được.”

“Cái gì? Ta mà không hiểu Trần Vũ hả? Ta là chị của hắn, ta là chị ruột của hắn, ta không hiểu…Ân.” Trần Tư Văn bỗng nhiên ngẩn người, sững sờ một lát rồi gật đầu: “Đúng, ta đúng là không hiểu rõ hắn.”

Bắt đầu từ thời gian thi đại học, nàng phát hiện mình cũng bắt đầu không hiểu Trần Vũ…

“Nếu không…”

Sau một hồi lâu, hai mắt Trần Tư Văn nhắm lại, rồi mở mắt ra đảo xung quanh nhìn mọi người: “Ba người nhóm chúng ta, cùng nhau chia sẻ tình báo đi.”

“Cùng chia sẻ tình báo?”Mã Lệ thắc mắc: “Là ý gì?”

“Một người khi mà đối mặt với đối tượng khác nhau, thì lời nói, hành động, biểu hiện tư thái cũng không giống nhau.” Trần Tư Văn dựng thẳng ngón trỏ lên: “Cho nên, tất cả chúng ta chỉ cần cùng nhau chia sẻ bí mật về Trần Vũ mà mọi người biết, nói không chừng có thể phát hiện ra bí mật càng lớn hơn của hắn.”

“Chuyện này…” Bát Hoang Diệu chần chừ: “Chuyện này không tốt lắm đối với Vũ Ca.”

“Có gì không tốt đâu, như mọi người thấy đấy, Trần Vũ nhà chúng ta đang có phiền phức, chúng ta chỉ là đang tìm cách giúp hắn.”

“Có thể.” Trong mắt Mã Lệ hiện lên sự tinh ranh, gật đầu không chút do dự: “Đây là chuyện tốt mà, ta gia nhập.”

“Còn ngươi?” Trần Tư Văn nhìn Bát Hoang Diêu.

“Ta…Ta…Ta chắc không tham gia…”

“Hôn nhân của các ngươi, ta phải suy nghĩ lại cho kỹ mới được.”

“Ta tham gia.” Cô gái quyết đoán gật đầu.

“Còn BB.” Trần Tư Văn nhìn dưới mặt nước.

“Soạt!”

BB ló đầu ra, giơ tay lên: “Ta cũng gia nhập.”

“Vậy tốt.” Trần Tư Văn xoa tay: “Mã Lệ nói trước đi, mỗi người sẽ nói một cái bí mật của Trần Vũ.”

“Ta nói trước à?” Đầu Mã Lệ ngửa ra, rồi suy nghĩ: “Ừm…Bí mật lớn nhất của hắn mà ta biết chính là…Đúng rồi, các ngươi biết Bạch Gia Hiên không?”

“Bạch Gia Hiên?” Trần Tư Văn sững sờ: “Nam nhân vật chính bên trong “Bạch Lộc Nguyên” hả?

“Đúng.” Mã Lệ đàng hoàng nói: “Trong “Bạch Lộc Nguyên” thì Bạch Gia Hiên từng giết chết vợ của Thất Nhậm.”

“Vì sao?” Bát Hoang Diêu ngạc nhiên.

Trần Tư Văn: “Bởi vì Jill quá lớn.”

Mã Lệ: “Eo quấn một cái khăn.”

Trần Tư Văn: “Băng che một con mắt.”

Mã Lệ: “Gây họa cho cả nhà.”

Trần Tư Văn: “Khuôn mặt đào hoa.”

Mã Lệ: “Ám sát trên giường.”

Trần Tư Văn: “Sau đó để lại sẹo.”

Mã Lệ: “Nói lớn không phải khen.”

“…” BB tỉnh tỉnh mê mê.

“…” Mặt Bát Hoang Diêu vàng như sáp ong.

Không khí trong phòng tắm bỗng nhiên yên tĩnh quỷ dị.

Một hồi sau, Trần Tư Văn nhìn về phía Mã Lệ: “Vậy nên, ngươi nhắc người nhân vật chính kia trong “Bạch Lộc Nguyên” làm gì?”

Mã Lệ nghiêm túc giải thích: “Bởi vì Vũ ca là một cái “Bạch Lộc Nguyên” khác.”

Nói xong thì Trần Tư Văn liếc mắt dò xét Mã Lệ từ trên xuống dưới.

Bát Hoang Diêu thì sắc mặt trắng bệch.

“Thì ra…”

Cô gái lúng ta lúng túng, thất thần nói: “Vũ ca không đi với ta…”

“Là vì bảo vệ ta.”

“…”

“Vũ ca…”

Trần Tư Văn từ trong bồn đứng lên, vuốt ve cái cằm: “Mã Lệ này, về vấn đề sinh lý của Tiểu Vũ, làm sao ngươi biết được? Các ngươi đã từng có cái quan hệ gì hả?”

“Cái rắm!” Mã Lệ: “Có một chút chuyện này, loài người cả nước đều đã biết mà.”

Cả nhóm: “…”

“Vậy…Ặc…Vậy thì đừng nói những chuyện lúng túng này.” Gương mặt Trần Tư Văn ửng đỏ, thay đổi chủ đề: “Nói về tính cách của Trần Vũ đi.”

“Vẫn là ta nói trước hả?” Mã Lệ hỏi.

“Lần này ta nói trước.” Trần Tư Văn hắng giọng, sau đó nghiêm mặt nói: “Khi ở bên cạnh ta thì Trần Vũ rất tùy hứng, vô tư vô lo, cố chấp, chuyên quyền độc đoán, người lén lén lút lút.”

P/s : cầu kim phiếu

Chương 742: Zombie công thành (3)
Chương 742: Zombie công thành (3)

“Ta! Tới lượt ta!” BB hưng phấn nhấc tay: “Trong mắt của ta, thì đại nhân là một người dịu dàng, lương thiện, dũng cảm, có tinh thần nghĩa hiệp, là một loài người hoàn mỹ.”

Mã Lệ: “Hắn thần bí, lạnh lùng, nhiều mưu kế, vui giận thất thường.”

Bát Hoang Diêu: “Vũ…Vũ ca biết quan tâm, cẩn thận, có trách nhiệm, tràn ngập cảm giác an toàn.”

Trần Tư Văn: “...”

Ba nữ: “...”

“Mẹ nó, cái này là một người à?” x4

Sau khi trăm miệng một lời, không khí trong phòng tiếp tục trầm lại.

Sau khoảng năm phút, Mã Lệ đứng dậy, ra khỏi bồn tắm, lau khô nước, mặc áo choàng rồi đẩy cửa đi ra ngoài: “Không có tí giá trị nào, tiếp tục nói cũng không có ý nghĩa gì, ta chạy trước.”

“Soạt.”

BB cũng đứng lên, tay chân vụng về leo ra bồn tắm lớn: “Nước vào Mainboard, chạy chạy.”

Bát Hoang Diêu cũng muốn đi theo thì bị Trần Tư Văn đè lại: “Ngươi đừng đi.”

“Hả?” Cô gái mờ mịt.

“Ta muốn hỏi ngươi một số chuyện.”

Nói xong, Trần Tư Văn quay đầu nhìn về phía BB đang lung la lung lay đi ra, rồi tới bên cạnh Bát Hoang Diêu, nghiêm túc nói: “Tiểu

Diêu, ngươi và Tiểu Vũ của nhà ta phát triển tới bước nào rồi?”

“Ta…Chúng ta…” Làn da cô gái đỏ lên.

“Qua đêm chưa?”

“Chưa có!”

“Vậy thì tốt rồi.” Trần Tư Văn dùng tay vỗ vỗ bả vai mảnh khảnh của Bát Hoang Diêu, ánh mắt nàng phức tạp: “Nhớ kỹ nhé Tiểu Diêu, lúc nào cần thì phải gọi xe cứu thương sớm.”

Bát Hoang Diêu: “...”

“Được rồi, ta cũng chỉ muốn hỏi vậy thôi, ngươi đi đi.”

“Ừm. Cảm ơn chị.”

Bát Hoang Diêu hơi cúi đầu, túi thơm trên đầu lập tức rơi xuống.

Nàng là Võ giả, nên phản ứng rất nhanh, lập tức lấy tay đón lấy.

Nhưng mà còn một người tốc độ phản ứng còn nhanh hơn, trước nàng một bước chụp lấy túi thơm.

“Lúc mới vào phòng tắm, ta để ý ngươi luôn đeo cái đồ chơi này.” Trần Tư Văn nghiêng đầu, lung lay túi thơm: “Trong này là cái gì?”

“Ta…Ta sợ rớt vào trong bồn nước, nên để ở trên đầu.” Cô gái chớp chớp mắt: “Chị, có thể trả lại cho ta không?”

“Tất nhiên.” Trần Tư Văn đưa túi thơm về phía cô gái, trong lúc đó thì khó nén hiếu kỳ mở túi thơm ra nhìn vào, thân thể lập tức chấn động: “Tăng Linh Đan?”

“A…”

“Ba hạt?” Trần Tư Văn sợ hãi: “Nhà của ngươi kinh doanh Tăng Linh Đang à? Tại sao toàn thân chỗ nào cũng có?”

Cô gái không trả lời, hơi rụt rè nhận lấy lại túi thơm, ôm vào trong ngực.

“Tiểu Diêu.”

Con mắt Trần Tư Văn xoay chuyển hai vòng, sau đó vuốt vuốt làn da của cô gái: “Ngươi cảm thấy chị là người thế nào?”

“...” Bát Hoang Diệu trong miệng phát khổ: “Chị…Chị rất tốt.”

“Tiểu Diêu, ngươi là em dâu của ta, ta đương nhiên sẽ tốt với ngươi, nhưng…”

…

Mười phút sau.

Trần Tư Văn khoát áo choàng tắm, trong tay cầm hai viên Tăng Linh Đan, vui vẻ, hưng phấn khoa tay múa chân chạy tới trước cửa phòng tắm Trần Vũ.

“Phanh phanh.”

“Trần Vũ, mở cửa! Mở cửa nhanh lên.”

“Phanh phanh phanh.”

Hồi lâu, cửa phòng từ từ mở ra, Trần Vũ thò mặt ra, ánh mắt bất thiện: “Chuyện gì? Nửa đêm rồi.”

“Nhanh lên, cho ta vào nhà, cho ngươi xem đồ tốt.”

Nói xong, Trần Tư Văn liền chen vào, dùng cái mông của mình đẩy cửa, đưa hai viên Tăng Linh Đang lên trước mặt Trần Vũ, phấn khởi nói: “Nhìn nè! Đây là cái gì?”

Trần Vũ: “Tăng Linh Đan…”

“Ta kiếm tới cho ngươi, lợi hại không?” Sắc mặt Trần Tư Văn ửng hồng, rất kích động: Người vừa vượt qua cấp 3, cộng với ba viên Tăng Linh Đan hôm qua, tất cả là năm viên!”

“Trộm từ chỗ Tiểu Diêu phải không?” Trần Vũ nhăn mày.

“Ai! Đều là người nhà, sao có thể nói là trộm được, mà nàng lại là vợ sắp cưới của ngươi, cố gắng vì ngươi một chút cùng bình

thường mà?”

“Được rồi.” Trần Vũ nhận hai viên Tăng Linh Đan, thờ dài nói: “Ta nhận, nhưng sau này đừng lấy của Tiểu Diêu nữa, ta muốn giữ ít mặt mũi.”

“Ừm ừm, năm viên Tăng Linh Đan, đủ cho ngươi tăng lên cấp năm rồi!”

“Được rồi, được rồi…”

Đợi khi Trần Tư Văn hài lòng đi ra, Trần Vũ lấy viên thuốc để trước mặt quan sát một chút, rồi đẩy cửa sổ ra.

Từ ngoài cửa sổ leo lên phía trên, nhẹ nhàng gõ gõ: “Tiểu Diêu?”

“Ba~!”

Ánh đèn bên trong cửa sổ lập tức sáng lên.

Bát Hoang Diêu kéo màn cửa sổ ra, nhìn thấy là Trần Vũ thì liên tranh thủ để hắn vào trong: “Vũ ca, tại sao ngươi lại leo cửa sổ lên?”

“Xuỵt.”

Trần Vũ Ra dấu im lặng, ngồi xổm trên ban công và nói: “Lúc nãy chị của ta lấy Tăng Linh Đang của ngươi phải không?”

“Không có…Không có.” Bát Hoang Diêu chần chờ một chút, liên tục lắc đầu.

Chương 743: Zombie công thành (4)
Chương 743: Zombie công thành (4)

“Phanh~”

Trần Vũ gõ lên trán cô gái một cái: “Ngươi ngốc hả, ngay cả ta cũng nói dối? Lần sau không được để nàng gạt ngươi nữa nghe không?

“Vũ ca…Ngươi biết rồi hả?”

“Nói nhảm, ta luôn để ý đến ngươi, ngươi có cái gì thiệt thòi, ta đều sẽ biết trước tiên.”

“…”

Cô gái nghe vậy thì cảm động cắn chặt môi: “Vũ ca…”

“Ngoan.”

Trần Vũ mỉm cười thân mật và đưa tay ra vuốt vuốt đầu của cô gái: “Người như chị ta, đồ vật mà vào trong túi nàng thì giống như rớt vào lỗ đen, sẽ không bao giờ quay trở lại.”

“Ta biết.” Bát Hoang Diêu cúi đầu: “Ta…Ta cũng không muốn…Chỉ là hai viên đó là hôm qua Vũ ca đưa cho ta. Ta…”

“Không sao.” Che lại giọng nói nghẹn ngào của cô gái, Trần Vũ lật tay lại, bỗng dưng biến ra hai viên thuốc: “Cho ngươi.”

“Đây là…Đây là…”

“Đúng là Tăng Linh Đan, tối hôm qua tặng cho ngươi đã “bị lừa” hai viên, hôm nay ta lại cho ngươi hai viên.”

“Không…Không được!” Bát Hoang Diêu lùi lại: “Tuyệt đối không được! Vũ ca ngươi cũng cần tài nguyên tu luyện mà, ngươi đã cho ta ba viên rồi, không thể cho ta nữa.”

“Ta đúng là để ý tu hành, nhưng…” Tiếng nói Trần Vũ thăm thẳm:

“Nhưng ta để ý ngươi hơn.”

BB: “...”

“Vũ ca…” Mũi thiếu nữ mỏi nhừ, hốc mắt ướt át.

Cả đời nàng lớn lên trong bóng tối lạnh giá, bây giờ lại cảm nhận được tình cảm ấm áp, càng ngày càng chói chang.

“Mẹ…”

“Đây chính là hạnh phúc à…”

Trần Vũ nhìn Bát Hoang Diêu khóc trời đất mù mịt, cầm hai viên Tăng Linh Đan nhét vào trong tay nàng, nắm chặt lại: “Cầm đi.”

“Vũ ca…”

“Ngoan.”

“Ta…Ta…Ta vui…”

“Xuỵt.” Vẻ mặt Trần Vũ tỏ ra bình tĩnh, nhếch miệng lên: “Tất cả không nên nói mà hãy cảm nhận.”

Nói xong, hắn lui ra sau, phóng khoáng nhảy khỏi cửa sổ, biến mất trong tầm mắt mơ hồ của Bát Hoang Diêu.

BB: “...Rõ rõ ràng ràng.”

“Hả?” Bát Hoang Diêu lấy lại tinh thần: “Cái gì?”

“Thức ăn cho chó của các ngươi.” Sắc mặt BB không biểu cảm: “Ta nhìn rõ rõ ràng ràng.”

Bát Hoang Diêu: “...”

“Két két – –”

Đúng lúc này, cửa phòng hai người bị mở từ từ ra, Trần Tư Văn thò đầu vào rồi nhìn trái nhìn phải: “A? Vừa rồi hình như ta nghe được có tiếng nói chuyện? Các ngươi không ngủ hả?”

“Không có.” Bát Hoang Diêu khẩn trương, vô ý giấu viên thuốc ra sau lưng.

Nhưng đã chậm.

Ánh mắt Trần Tư Văn rất sắc bén, nhanh chân chạy tới đoạt hai viên Tăng Linh Đan, vui vẻ: “Tiểu Diêu, ngươi còn nhiều vậy?”

Bát Hoang Diêu: “...Ô.”

“Quá tốt rồi, ngươi còn mấy viên?”

“Ta…Ta còn có… sáu viên.” Cô gái ăn ngay nói thật.

“Con sáu viên? Trâu bò trâu bò! Em dâu, vậy ngươi cho ta thêm hai viên nhé? Ta để dành lại sau này cho con của ngươi dùng.”

“Ta…”

“Cảm ơn nha! Ta yêu ngươi, Tiểu Diêu!”

Trần Tư Văn nói xong, kích động hôn lên má Bát Hoang Diêu rồi quay người chạy.

“...”

Bát Hoang Diêu: “A…”

BB: “...Đừng khóc.”

Bát Hoang Diêu: “T~T”

“Phanh phanh!”

Mười phút sau, cửa sổ lại bị gõ vang.

Hai nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Trần Vũ ngồi xổm trên cửa sổ, nâng lên hai viên thuốc, há miệng: “Tiểu Diêu ~”

Bát Hoang Diêu: “...”

BB: “...Các ngươi đang tăng độ yêu thích cho nhau à?”

…

Rạng sáng, 1 giờ đêm.

Trần Vũ bỗng dưng từ trên giường ngồi bật dậy, cầm ba lô lên, mặc áo khoác, như một bóng ma nhảy ra ngoài cửa sổ rồi leo lên cửa sổ tầng trên và nhẹ nhàng gõ cửa sổ.

“Phanh phanh…”

Tiếng gõ cửa rất nhỏ.

Cho dù là Võ giả có giác quan rất nhạy bén thì trong vòng một thước cũng khó mà nghe rõ được.

Nhưng BB lại nghe rõ ràng, nàng quay đầu nhìn xuyên qua cửa sổ thấy Trần Vũ thì lập tức nhanh như điện tuột xuống giường, đi tới bên cửa sổ mở cửa ra: “Đại nhân?”

“Xuỵt.” Trần Vũ làm dầu im lặng, rồi liếc mắt nhìn Bát Hoang Diêu đang ngủ say trên giường, nhỏ giọng nói: “Đừng làm nàng tỉnh giấc.”

“Không đâu.” BB liếm liếm bờ môi: “Người cùng ta ngủ chung một giường thì sẽ không dễ tỉnh giấc.”

“Đừng nói lời thừa thãi, mặc quần áo vào rồi đi theo ta.”

“Đi đâu?” Hai mắt BB sáng lên.

“Đi trên đường rồi nói, nhanh lên.”

“Ok!”

BB hưng phấn, vội vàng mặc vào hai cái áo, hai chân cong lại, nhún một cái nhảy lên vai Trần Vũ.

Trần Vũ: “Nội y đâu? Ngươi không mặc đồ lót à?”

BB: “Nội y là gì?”

Trần Vũ: “…Được rồi, leo ra sau lưng ta, đi nào.”

“Ừm ừm!”

Trần Vũ đợi BB bò ra sau lưng rồi cẩn thận, nghiêm túc đóng kỹ cửa sổ lại, sau đó quay người nhảy xuống, chớp nhoáng lên thì biến mất ở cuối con đường.

“Đại nhân.” BB lắc lư trên lưng Trần Vũ, trong miệng còn mút ngón tai cái và nghiêng đầu hỏi: “Chúng ta đi đâu vậy?”

“Ta đi Dị cảnh.” Trần Vũ lời ít mà ý nhiều.

“Dị cảnh…Dị cảnh chính là thế giới giống như thế giới của ta ở hả?”

“Đúng rồi.”

“Vậy tại sao chúng ta lại đi vào lúc nửa đêm?”

Trần Vũ nghe vậy thì hai mắt nhắm lại, ánh sáng lạnh lóe lên trong mắt: “…Giết người.”

“Giết ai?” BB giật mình.

“Ai theo dõi ta thì ta giết kẻ đó…”

Cùng lúc đó, khoảng chừng hai ngàn mét phía sau hai người.

Đoạn Dã và sát thủ đang âm thầm theo dõi và giữ khoảng cách nhất định với Trần Vũ, phòng ngừa Trần Vũ phát hiện ra.

Chương 744: Zombie công thành (5)
Chương 744: Zombie công thành (5)

“Quả nhiên.” Sát thủ cười lạnh: “Cái thằng oắc con này quả nhiên là muốn trốn, ngây thơ thật, tưởng rằng là nửa đêm thì sẽ không có ai coi chừng hắn sao?”

Đoạn Dã chạy nhanh ở một bên thì trừng mắt nhìn và từ chối cho ý kiến.

Hắn rất hiểu Trần Vũ, biết rõ sự thông minh của Trần Vũ, không lý nào hắn không đoán được bản thân mình đang bị theo dõi 24 giờ.

Như vậy thì hắn nửa đêm đi ra ngoài, mục đích tất nhiên không phải là chạy trốn rồi.

“Là điệu hổ ly sơn sao?”

“Dùng bản thân làm mồi nhử để cho đám người Bát Hoang Diêu chạy trốn à?”

“Nếu như vậy thì…”

Đầu óc Đoạn Dã xoay chuyển một lát thì thân hình bỗng nhiên dừng lại, đứng tại chỗ.

“Hả?”

Sát thủ vẫn tiếp tục chạy được vài trăm mét thì mới ý thức được bên cạnh không có ai, nghi hoặc dừng lại và hỏi: “Ngươi làm gì vậy?”

“Ta không muốn đuổi nữa.”

“Ý ngươi là gì?” Ánh mắt Sát thủ lạnh dần: “Tốc độ của mục tiêu rất nhanh, đợi chút nữa sẽ mất dấu.”

“Ngươi không nhìn ra được vấn đề hả?” Đoạn Dã phất áo choàng phía sau, quay người lại: “Bọn hắn đang chia quân hai đường, ta phải quay về kiểm tra một cái, giao Trần Vũ cho ngươi đó.”

“Vậy à?” Sát thủ nghe thế thì suy tư một chút, cơn giận dữ giảm xuống và gật gật đầu: “Được rồi, đừng để bọn phụ nữ kia trốn thoát.”

Đoạn Dã không trả lời, chỉ khoát tay áo rồi liền nhanh chân bước đi.

Canh gác ở khách sạn có ít nhất hai đội Võ giả ở xung quanh.

Nếu như mấy người Bát Hoang Diêu muốn chạy trốn thì độ khó cực cao.

Hắn cần mau chóng quay trở về trợ giúp.

Giúp đám người Bát Hoang Diêu trốn thoát…

“Nhân vật phản diện ưu tú”

“Là phải chuyển qua chuyển lại giữa hai vai.”

Đoạn Dã đang nghĩ như vậy…

…

Đêm tối như mực, Trần Vũ cõng BB, chạy nhanh trên con đường nhựa cũ nát đầy vết nứt.

[nguyền rủa] đảo ngược, ban cho hắn nguồn thể lực vô cùng vô tận, chạy liên tục thật đơn giản đối với hắn.

Hắn chỉ sử dụng vẻn vẹn 17 phút thì đã chạy đến mục đích.

“Chi chi – –”

Bước chân Trần Vũ bỗng nhiên dừng lại, đứng trước cánh cửa thời không to lớn, quan sát trên dưới: “Đến rồi.”

“Nơi này…Rất hoang tàn.” BB ở trên lưng cũng đảo mắt quan sát: “Tất cả đều là rác thải nhựa plastic.”

“Khu tuyết vốn không có ai rồi, Võ giả thì càng ít, đương nhiên Dị cảnh cũng hoang phế, nhưng mà vậy thì càng tốt, không có ai làm phiền cũng không sợ bị ngộ thương.”

Trần Vũ thả BB xuống, chỉnh sửa lại ba lô, móc điện thoại ra tìm kiếm nội dung bách khoa chứa trong điện thoại.

[Dị cảnh Gia vì ở tại 123 km về phía tây Tuyết Khu.]

[Số hiệu 655B.]

[Dị cảnh tổng hợp: Tràn ngập động vật ăn thịt đã mất tư duy, nếu bị cắn, bị cào, bị xước, thậm chí hít vào quá nhiều múi máu tanh thì sẽ bị lây nhiễm biến dị…]

“Dị biến…”

“Tính truyền nhiễm.”

Trần Vũ ngẩng đầu nhìn vào chính giữa chỗ sâu của cánh cửa thời không: “Đúng lúc ta đang cần.”

“Đại nhân.” Đôi mắt to như hạt châu của BB xoay 180 độ và nắm lấy góc áo Trần Vũ, nhìn về phía sau đầu: “Hai ngàn ba trăm mét đằng sau có người theo dõi.”

“Mấy người?”

“Chỉ một người.”

“Một người…” Trần Vũ híp mắt: “Là Đoạn Dã hả?”

“Không phải hắn.” Mắt BB nhìn xuyên thấu qua cái ót, chăm chú quan sát: “Là một người đầu trọc.”

“Đầu trọc, người này chắc là một ông lớn.” Trần Vũ cúi đầu suy tư: “Là Võ giả cấp 6 sao? Hay là cao hơn…?”

Từ khi “phản đồ” Đoạn Dã nói ra, phái Áo đen, hội Công Bằng đã khóa chặt thân phận của hắn.

Từ sau khi hắn lựa chọn từ chối “gia nhập liên minh” thì phái áo đen tuyệt đối sẽ không buông tha cho hắn.

Cho nên, trước khi “chạy trối chết” thì hắn nhất định phải tiêu diệt một bộ phận người của phái Áo đen, sẵn tiện cũng “phá đảo” Dị

cảnh luôn…

Trần Vũ nghĩ đến đây thì chân trái hắn bước ra một bước, kéo BB biến mất tại trong cánh cửa thời không đang xoay tròn.

“Ừm?”

Sát thủ đang trốn ở nơi xa bí mật theo dõi cũng hơi sững sờ: “Lúc nảy hắn vừa nhìn ta?”

“…”

“Phát hiện ra ta sao?”

Sát thủ nhăn mày, chậm rãi đứng lên rồi nâng cổ tay nhìn đồng hồ Rolex, lựa chọn vẫn đuổi theo.

“Phát hiện thì đã sao?”

“Chỉ là một tên cấp 2, ta bóp chết phát một…”

…

Thời gian dừng lại, thế giới thay đổi.

Sau khi hơi hoảng hốt một chút, hai chân Trần Vũ đạp trên vũng bùn.

Trời vẫn còn đang mưa.

Phía trước mờ ảo và bóng tối hòa cùng một mảnh.

“Đại nhân, nơi này là Dị cảnh hả?”

Âm thanh nhỏ nhẹ của BB làm cho Trần Vũ lấy lại tinh thần: “…Ân, đúng rồi. Cảm giác thế nào?”

“Không khác gì so với thế giới của ta cả.” BB buông tay Trần Vũ ra, đi tới mấy bước, đôi mắt của nàng bỗng chuyển sang màu xanh, chầm chậm nhìn xung quanh.

“Ngươi đang làm gì vậy?” Trần Vũ nghi hoặc.

“Ừm…”

Hiếm khi BB không có trả lời Trần Vũ mà vẫn tiếp tục trừng to hai con ngươi màu đỏ, liên tục năm phút mới dừng lại, sau đó quay đầu về phía Trần Vũ: “Đại nhân, nơi này vẫn là Địa cầu.”

Chương 745: Zombie công thành (6)
Chương 745: Zombie công thành (6)

“Ngươi chắc chứ?” Tinh thần Trần Vũ lạnh thấu xương.

“Chắc chắn, Trước đó ta thu thập thông tin, số liệu địa chất, sau đó phân tích tính phóng xạ, chất đồng vị ở trạng thái cố định, cuối cùng tổng kết là địa chất nơi này và trầm tích có cấu tạo đặc thù, xác nhận nơi đây vẫn là Địa cầu.”

Khuôn mặt nhỏ của BB nghiêm túc, dựng thẳng một ngón tay lên: “Hơn nữa là Địa cầu 10.000.000 năm sau.”

“10.000.000 năm sau…”

Trần Vũ vô ý thức nắm chặt nắm đấm, im lặng thật lâu mà vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Hắn mặc dù đối với “Chân tướng” của Dị cảnh đã sớm có suy đoán tương đối chính xác, nhưng khi cái “chân tướng” này được xác định thì vẫn khó mà chấp nhận được…

“Đại nhân.” BB cắn môi và kéo tay Trần Vũ: “Dị cảnh…Rốt cuộc là cái gì?”

“...Không có gì.”

Trần Vũ không muốn giải thích, hắn kéo BB đặt lên trên lưng rồi quay người hướng về chỗ sâu trong rừng rậm nguyên thủy mà đi.

Đi tới rồi đi tới, hắn phát hiện trời mưa thì trong rừng rất khó đi, hắn liền nhẹ nhàng nhảy lên ngọn cây, rồi nhảy từ cây này qua cây khác tiếp tục hành trình.

“Đại nhân, rừng rậm này thật là rộng lớn…”

BB nằm sấp “nhấp nhô nhấp nhô” trên lưng Trần Vũ, che miệng ngạc nhiên: “Ta chưa từng thấy nhiều cây như vậy.”

“Tại vì ngươi chưa đi Dị cảnh Trường Lĩnh.” Trần Vũ thuận miệng

nói: “Bên trong Trường Lĩnh, toàn thời giới đều là cây.”

BB nghe vậy thì ngửa đầu suy nghĩ tới hình ảnh “Toàn thế giới đều là cây”.

[bị lây nhiễm không xác định: Thể chất +1; sức chịu đựng +1; tính phát triển tế bào +1; lý trí +2]

“?!”

Bên tai Trần Vũ đột nhiên vang lên âm thanh điện tử, làm hắn sững sờ, nháy mắt thì dừng bước chân lại rồi khom người xuống nép vào trên tán cây.

“Đại nhân, sao vậy?” BB hỏi: “Có nguy hiểm hả?”

“Xuỵt, đừng nói chuyện.”

Trần Vũ ổn định trọng tâm, hai tay nắm lại, tiếp tục chờ đợi.

[bị lây nhiễm không xác định: Thể chất +2; khỏe mạnh +1; thay cũ đổi mới+2…]

“Sức mạnh thể chất cỡ như ta cũng bị lây nhiễm nữa à?”

Hắn như có suy nghĩ gì đó, một chút sau thì đứng dậy rồi tiếp tục nhảy qua các tán cây, tốc độ càng nhanh thêm.

“Đại nhân, chúng ta đi đâu vậy?”

“Không có mục đích gì hết.”

“Hả?”

“Cứ đi tới phía trước, tìm hạch tâm của Dị cảnh này.”

“Hạch tâm là cái gì?” BB không hiểu gì, chỉ nghe thì rất là lợi hại.

Trần Vũ sắp xếp lại từ ngữ, chọn lọc một chút rồi nói: “Nói thế này, đó chính là kẻ cầm đầu hủy diệt loài người trong thế giới này. Ví dụ như ở Dị cảnh Thanh Thành của ngươi là ba loại sinh vật xâm chiếm làm loài người diệt tuyệt. Server ‘Khởi nguyên’ lại tiêu diệt ba loại sinh vật đó vậy nên nó trở thành hạch tâm của toàn bộ

thế giới. Lại ví dụ như Dị cảnh Trường Lĩnh là một cái cây tiêu diệt nhân loại, thế là cái cây kia đã trở thành hạch tâm của thế giới."

"Nới vậy thì…" Phản ứng của BB rất nhanh, sợ hãi nói: "Mỗi một cái Dị cảnh…"

"Không sai." Trần Vũ gật đầu: "Đều là thế giới sau khi nhân loại diệt vong."

"...Vì…Vì sao có thể như vậy chứ?"

"Ai mà biết đâu." Trong lúc chạy nhanh thì sắc mặt Trần Vũ càng lúc càng khó coi: "Có ai sẽ để ý hoàn cảnh của 'Con kiến' đâu?"

"..."

BB trầm mặc, nàng không biết nói gì cho tốt nữa.

Trong suy nghĩ của nó loáng thoáng đã có chút suy nghĩ 'kinh khủng'.

Hơn mười phút sau, hai người đều không tiếp tục nói chuyện.

Chỉ có âm thanh của gió gào thét bên tai, làm màn đen trước mắt hai người cũng tăng thêm một tầng thăm thẳm.

Cho đến khi BB phát hiện tình huống ở phía sau.

"Đại nhân, tên đầu trọc lại đuổi theo, theo dõi phía sau ngài."

"Bao xa?" Trần Vũ cũng không quay đầu lại.

"Bên ngoài hai km." BB nâng tay phải lên nắm chặt kiếm dài trên đỉnh đầu: "Chúng ta có cần giải quyết hắn không?"

Trần Vũ: "...Hắn đem hai ta giải quyết thì có."

"A…Chúng ta đánh không lại hắn hả?"

"Ừm, đánh không lại." Trần Vũ híp mắt: "Coi như đánh lại, nhưng liều một trận cũng không có lợi ích gì, ta muốn dùng cách khác giết hắn."

“Vậy chúng ta làm gì bây giờ?” BB chần chờ: “Cắt đuôi hắn hả?”

“Không cần, hắn thích theo thì cho hắn theo.”

“Nhưng mà lỡ như hắn đột nhiên đánh lén…”

“Sẽ không đâu.” Trần Vũ chắc chắn: “Hắn sẽ không phát động tấn công.”

BB muốn nói lại thôi: “...Ân.”

“Anh – –”

Đúng lúc này! Đột nhiên nghe một tiếng kêu to, một con chuột to có hai con mắt đỏ như máu từ dưới đất chui lên, mở răng nanh sắc nhọn ra, cắn về phía Trần Vũ.

“Đại nhân, coi chừng!”

Mainboard trong đầu BB nhanh chóng vận chuyển, theo bản năng rút ra kiếm dài chém về phía con chuột lớn.

“Đừng nhúc nhích.”

Nhưng cổ tay Trần Vũ lật một cái, đẩy kiếm mà BB rút ra vào lại, rồi duỗi ra một cái tay khác đưa vào trong miệng đang mở của chuột lớn.

“Phốc phốc!”

Răng nanh sắc bén của chuột lớn lập tức đâm vào sâu trong làn da.

Đồng thời nó điên cuồng quơ quơ móng vuốt trên cánh tay xé rách áo ngoài của Trần Vũ, để lại trước ngực hắn từng đường vết máu.

Chương 746: Zombie công thành (7)
Chương 746: Zombie công thành (7)

“...Thật là dữ.” Trần Vũ giật mình.

Ngay lập tức bên tai lại vang lên giọng nói điện tử quen thuộc.

[bị lây nhiễm không xác định!]

[thể chất +27; khỏe mạnh +24; sức miễn dịch +40; lý trí +21]

[cường độ thần kinh tế bào +36; chất tóc +22; chất lượng tinh trùng +20…]

“Má nó…”

Đợi tin tức liên tiếp trong đầu kết thúc, thì Trần Vũ đã vô cùng kinh ngạc.

Phải nhớ rằng, với tố chất thân thể của hắn như hôm nay, nếu nhận được “chất độc” ô nhiễm thì đừng nói tăng lên “hai chữ số”.

Cho dù là gia tăng “1” thì cũng cực kỳ khó, vậy mà bị dã thú ở đây cắn…

“Thật là một nơi tốt.”

Hai mắt Trần Vũ sáng loáng, tay trái nhấc chuột lớn lên, tay phải thì bóp cổ nó, mạnh mẽ kéo một cái.

Một mảng thịt ở tay trái cũng lập tức bị hàm răng như móc câu của chuột lớn xé xuống.

“Chít chít chít chít…”

Hai mắt của chuột lớn màu đỏ sáng rực, cảm giác dường như không chịu bất cứ đau đớn nào, đợi chuột lớn nuốt xong mảng thịt thì lại đưa cánh tay lên một lần nữa.

Chuột lớn đương nhiên là không khách sáo tiếp tục há to miệng,

nhe răng trợn mắt gặm ăn.

[bị lây nhiễm không xác định]

[sức mạnh +31; lý trí +32]

[lý trí +35]

[khả năng miễn dịch +46…]

"…" Khuôn mặt nhỏ của BB trắng bệch: "…Đại…Đại nhân, ngài đang làm gì vậy?"

"Hả? Ta đang tu luyện."

"A…" BB trừng mắt: "Thì ra…Võ giả loài người đều tu luyện như vậy à…"

"Nhóp nhép nhóp nhép."

"Chít chít…Nhóp nhép…"

Rõ ràng là chuột lớn cũng không có bao nhiêu trí tuệ, giống như là Zombie, liên tục nuốt đồ ăn vào trong miệng.

Không bao lâu sau, bụng của nó phình lên như trái bóng, nhưng nó cũng không có ngừng ăn.

Nó ăn càng nhanh thì thương thế của Trần Vũ phục hồi càng nhanh.

Đồ ăn liên tục đổ vào bụng, rốt cuộc cái bụng của chuột lớn cũng không chịu nổi mà nổ "Phanh" một tiếng.

Nhưng mà ngoài dự đoán của Trần Vũ và BB.

Thân thể vỡ nát của chuột lớn vậy mà vẫn còn đang ăn…

"Đúng là Zombie à?"

Trần Vũ bóp cái ót của chuột lớn, lắc lắc mảng thịt còn sót lại trên cánh tay trái, nghiêm túc quan sát.

“Trạng thái phát triển.”

“Tính công kích không giảm.”

“Máu không có chảy ra…”

“…”

“Trời.”

Trần Vũ tê dại: “Đúng là Zombie mẹ nó rồi.”

“Đại nhân!”

Ngay tại lúc này thì hai mắt BB nhìn xuyên qua nên phát hiện tình huống, vội vàng đập đập bả vai Trần Vũ, chỉ về hướng hai giờ: “Mau nhìn kìa! Người!”

“Thật…Thật nhiều người…”

Dưới bầu trời đêm lạnh lẽo, Trần Vũ nhìn theo ngón tay BB chỉ.

Hắn trông thấy một đám đông “bóng người” lắc lư.

Cả người chúng nó xanh lè trần truồng, tay cầm rìu rỉ sét, đội mũ bảo hiểm tàn tạ.

Từng đôi mắt đỏ như máu nhìn chằm chằm vào Trần Vũ trên tán cây.

“Thật… thật nhiều người.” BB nuốt một ngụm nước miếng.

“Chúng không còn là con người nữa.”

“Ầm!”

Trần Vũ bộc phát kình khí, cầm cổ con chuột khổng lồ, giơ nó lên giữa không trung, hung hăng đấm một quyền!

“Bùm!”

Lực đạo khủng bố gào thét phóng ra đập nát con chuột khổng lồ.

Hoán thành sương máu đầy trời, bay theo gió đêm…

Trần Vũ sẵn tay vứt non nửa tấm da lông còn lại đi, phẩy vết máu trên người, sau đó hắn ngồi xổm trên thân cây, quan sát đám xác không hồn càng lúc càng tới gần kia.

“Dù nhìn theo “hướng” nào đi nữa, toàn bộ là một đám xác sống.”

“Đại nhân, chúng nó đang bao vây.” BB nắm chặt cổ áo Trần Vũ, khẩn trương: “Địch ý dường hư rất mạnh. Chúng ta rút lui? Hay chủ động công kích?”

“Trước chờ trên cây một lát xem chúng thử chúng nó làm gì.” Trần Vũ híp mắt: “Ai cũng biết, xác sông không biết trèo cây…”

“Rầm!”

Lời còn chưa dứt, một xác sống gần nhất vung lên rìu, hung hăng bổ trên thân cây.

“Ầm ầm ầm…”

Tiếp theo, mấy chúc xác sống đồng loạt xông lên, điên cuồng vung rìu.

“Xác sống không biết trèo cây.” BB lúng túng: “Nhưng hình như chúng có thể chặt cây.”

Trần Vũ: “...”

“Ầm ầm ầm…”

Dưới sự ra sức “lao động” đông đảo của đám xác sống, vẻn vẹn trong vòng nửa phút, gốc cây lớn ba người ôm chặt ầm ầm ngã xuống.

Trước khi ngã xuống, Trần Vũ cõng BB nhảy lên một thân cây khác.

Thấy vậy lũ xác sống thay phiên cầm rìu đuổi theo, tiếp tục chặt cây.

“Rầm!”

“Ầm ầm ầm…”

“Két két… Rầm!”

“Ầm ầm…”

Cứ như vậy, Trần Vũ một đường chạy, đám xác sống một đường đuổi theo chặt cây, san bằng tất cả cây cối trong phạm vi mấy chục mét xung quanh.

Nhưng càng chém, số lượng xác sống lại càng ít.

Bởi vì tâm trạng chúng nó nóng nảy, không tiết chế sức lực lại không phân biệt địch ta. Mỗi một nhát rìu chèm xuống, nếu không bổ vào thân cây sẽ bổ vào đầu đồng loại…

Dẫn đến sau khi cây cối xung quang bị chặt sạch, chỉ còn lại ba xác sống.

“Thấy không.” Trần Vũ quay đầu đối BB nói: “Tự hủy diệt chính mình.”

BB: “Đúng là con người.”

Trần Vũ: “...”

Trần Vũ im lặng hồi lâu, sau đó xuống đất, bộc phát kình khí, rút ra trường kiếm trên đỉnh đầu BB, một kiếm hai bóng, chém giết hai xác sống ở bên trái và bên phải.

Chừ lại một con cuối cùng, sau khi đợi đối phương lảo đảo tới gần, hắn bắt đầu múa may trường kiếm, đâm từng nhát từng nhát.

Chương 747: Zombie công thành (8)
Chương 747: Zombie công thành (8)

“Không khác nhiều so với phim ảnh là mấy.”

“Dù các bộ phận cơ thể có bị thương nặng cỡ nào chúng vẫn không chết.”

“Điểm yếu nằm ở đầu, hoặc trung tâm đốt sống cổ.”

“Nhưng sự khác biệt là…”

Trần Vũ đá ngã xác sống, hắn tiến lên, giẫm lên cơ thể xác sống đang giãy giụa, nghiêm túc quan sát hai mắt nó.

“Dường như chúng có một chút trí thông minh.”

“Phật!”

Cắm kiếm thật sâu vào ngực xác sống, cố định nó trên mặt đất.

Trần Vũ đứng dậy, chỉ vào xác sống nói: “BB, quét nó.”

“Rõ.”

BB gật đầu, đôi mắt trong suốt bắn ra ánh sáng màu đỏ, cẩn thận quét trên người xác sống.

“Đang tiến hành phân tích cấp một.”

“Phân tích hoàn tất.”

“Hydrogen oxide: 42,25%”

“Prion: 10.211%

“Vật chất phân tử: 2,207%”

“…”

“Tiến hành phân tích cấp hai…”

Không bao lâu sau, BB thu hồi hồng quang, ngẩng đầu nói với Trần Vũ: “Đại nhân, đúng là nhân loại. Nhưng lượng nước trong cơ thể rất thấp.”

“Có thể phát hiện virus trong cơ thể nó không?”

“Điều đó là không thể.” BB lắc đầu: “Việc này cần thiết bị chuyên nghiệp.”

“Ồ…”

Trần Vũ như có điều suy nghĩ, một lúc lâu, hắn giơ chân dẫm nát đầu xác sống, rồi lập tức rút trường kiếm ra, chém một cánh tay ra, giao cho BB phía sau: “Cầm lấy, cất kỹ.”

BB ngờ vực tiếp nhận cánh tay, nghiêng đầu: “Lấy cái này làm gì?”

“Mang về. Dùng phòng thí nghiệm chuyên nghiệp cắt lát, mổ xẻ tìm ra chất độc khiến nó bị “xác sống hóa.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó…” Trong mắt Trần Vũ chợt lóe tinh quang rồi biến mất: “Mục tiêu bồi dưỡng, sản xuất với số lượng lớn.”

“Ngài… ngài…” BB sững sốt: “Ngài muốn gây ra khùng hoảng sinh hóa trong thế giới của ngài?!”

Trần Vũ: “... Ta tự mình dùng.”

“A…”

“Nói đi, làm sao ngươi biết khủng hoảng sinh hóa?”

BB nhặt một chiếc lá lớn trên mặt đất lên, bọc cánh chặt tay cụt: “Trường mẫu giáo… hiệu trưởng cho chúng ta xem phim, có nội dung về khủng hoảng sinh hóa.”

“Nhà trẻ… giải phóng khủng hoảng sinh hóa?!”

“Ừ.” BB nặng nề gật đầu, lại bởi vì trọng tâm không ổn nên ngã về phía trước một chút: “Hiệu trưởng nói thế giới rất nguy hiểm, phải

sớm thích ứng với sự tàn khốc.”

“Được rồi.”

Trần Vũ khoát tay, tỏ vẻ không muốn chuyện trò thêm, hắn mang theo trường kiếm, cõng BB, tiếp tục nhảy lên tán cây, chạy vội về phía trước…

Mười phút sau khi hai người rời đi.

Tên sát nhân xuất hiện.

Hai mắt gã mơ hồ đỏ lên, gã nhảy xuống mặt đất, kiểm tra tình huống của lũ xác sống, đồng thời sử dụng “truy tung học”, xác nhận phương hướng Trần Vũ phía trước.

“Hướng 11.25.”

Ngẩng đầu nhìn Trần Vũ vị trí rời đi, gã sát thủ không có đuổi theo, ngược lại đứng tại chỗ, sắc mặt rối rắm.

[Dị cảnh Gia Nhân] nằm trong khu vực băng tuyết ít người lui tới cũng không quá nổi tiếng.

Thậm chí đã sớm bị người đời lãng quên.

Bởi vậy, gã sát thủ võ giả Trung Nguyên không biết gì về dị cảnh Gia Nhân.

Khi tiếp tục đi vào sâu hơn, gã phát hiện ra rằng suy nghĩ và cảm xúc của gã ngày càng trở nên không đúng.

Kinh nghiệm phong phú khiến gã lập tức ý thức được, đây là một dị cảnh gia tăng “trạng thái tiêu cực”.

Thông thường, càng đi sâu tác động của “trạng thái tiêu cực” càng lớn.

Cho nên, nhìn phương hướng Trần Vũ rời đi, gã đang tự hỏi có nên tiếp tục đuổi theo hay không…

“Ầm!”

Sau một chốc trầm tư, gã sát thủ bộc phát kình khí, cố gắng chống lại tổn thương "tiêu cực".

Nhưng hoàn toàn không hiệu quả.

Vì thế, gã không chút do dự quyết định rút lui.

Bỏ suy nghĩ tiếp tực theo dõi Trần Vũ trong đầu.

Dù sao mỗi một dị cảnh chỏ có một lối ra.

Gã không cần phải mạo hiểm theo dõi.

Chỉ cần Trần Vũ không chết, sớm muộn gì hắn cũng phải đi ra…

…

Cũn cùng lúc đó.

Thế giới hiện thực, Ma Đô.

Nơi nào đó trong sân bay quân doanh.

Hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh và Mikami đưa mắt nhìn nhau.

Xung quanh hai người có rất nhiều võ giả vây quanh.

Thực lực kém nhất đã là vỏ giả cấp 6!

"Các hạ, chuyện bên Kiên Quốc giao cho ngài." hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh nắm tay Mikami, nghiêm túc nói.

"Được." Mikami lạnh nhạt mở miệng: "Ta sẽ thông báo cho Kiên Quốc về hình thức trước mắt, và kế hoạch của chúng ta."

"Thông báo chỉ là một trong những mục tiêu, tốt nhất có thể khiến bọn họ tham gia với chúng ta. Ma Đô lớn mạnh thêm một phần là thế giới thêm một phần hy vọng. Chúng ta quyết không bỏ qua bất kỳ lực lượng nào tham gia."

"Ta hiểu."

Mikami buông tay hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh ra, nàng lui về

phía sau một bước, hơi cúi đầu: “Vậy ta đi trước.”

“Chờ một chút.”

Hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh giơ tay ngăn lại, hắn nghiêng người, lộ ra năm vị võ giả cấp 8 sau lưng: “Mikami các hạ, hãy dẫn bọn họ đi theo.”

“Năm võ giả cấp 8…” Mikami nhíu mày: “Cộng thêm ta, sự sắp xếp này có thể diệt cả Kiên Quốc.

“Chúng ta không công kích Kiên quốc. Nhưng giữa các quốc gia, chỉ nói lý suông e sẽ không hiệu quả.” Hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh nghiêm mặt: “Chấn nhiếp là điều cần thiết, không thể bỏ qua.”

Chương 748: Zombie công thành (9)
Chương 748: Zombie công thành (9)

"…Ta hiểu rồi." Mikami trầm mặc hồi lâu, gật đầu: "Ta sẽ dẫn bọn họ theo."

"Tốt. Chúc các hạ mã đáo thành công!"

"Nhận lời cát ngôn của ngài."

Dứt lời, năm vị cường giả cấp 8 tiến lên, đi theo Mikami vào máy bay, chờ đợi đi đến Kiên Quốc cách xa vạn dặm.

"Ba, hai, một… cất cánh!"

Cùng với sự ủy quyền của đài điều khiển tổng thể, bốn động cơ cực lớn của máy bay vận tải lập tức bắn ra ngọn lửa cực nóng.

Thúc đẩy máy bay nhanh chóng tiến về phía trước, cất cánh, bay lên……

Trên mặt đất, hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh đưa mắt nhìn máy bay chậm rãi biến mất trong đêm tối, hắn cúi đầu, che giấu hàn quang lóe ra trong mắt.

'Mikami không còn khả năng tiên đoán, quá dễ đối phó.'

Trong đầu hắn tự hỏi, quay đầu nhìn hơn mười vị võ giả cấp 8 mạnh mẽ còn lại.

'Còn lại 14 người.'

'Trong vòng ba ngày, nhất định phải điều đi toàn bộ.'

'Sau đó, có thể hành động…'

...

Dị cảnh Gia Nhân.

Đêm, sáng.

Nhưng không hoàn toàn sáng.

Trên đường.

Hai người Trần Vũ cùng BB gặp đủ loại động vật "xác sống", nhưng không còn gặp xác sống nhân loại nào khác.

Cho đến khi xuyên qua rừng rậm, tiến vào một khu vực đồng bằng, mới phát hiện bóng dáng "nhân loại" rải rác trong "di tích" thôn xóm.

[Bị lây nhiễm không rõ!]

[Lý trí + 67]

[Sức khỏe + 12; trao đổi chất + 25…]

"Hiệu quả của nhiễm trùng càng mạnh hơn."

Trần Vũ đứng trên ngọn cây một gốc cây lớn ở biên giới khu rừng rậm, ngắm nhìn "thôn xóm" đằng xa, híp hai mắt gần như thành một đường thẳng.

Thương tổn lây nhiễm khủng bố như vậy, có nghĩa là võ giả bình thường không thể xâm nhập vào nơi này.

Thêm nữa [Dị cảnh Gia Nhân] nằm ở khu vực phủ tuyết, không người hỏi thăm, nên bí mật về "xác sống" ở đay cũng được giấu kín.

"Đại nhân." BB ghé vào trên lưng Trần Vũ đưa tay chỉ phía trước: "Lại phát hiện nhân loại rồi."

"Thấy rồi."

Trần Vũ gật đầu, hắn nhảy xuống tán cây, bước nhanh đi đến di tích thôn xóm.

Đây là một ngôi làng gần như biến mất.

Toàn bộ ngôi nhà đều đã sụp đổ.

Những bức tường bị bao phủ bởi thảm thực vật dày đặc.

Ngoại trừ lũ xác sống du lang thang xung quanh, chỉ còn lại thủy tinh, ngói nhà, chế phẩm nhựa vẫn duy trì được "hình dạng".

"Hú~"

"Hú hú…"

Khi Trần Vũ cách thôn trang chừng trăm mét, đông đảo xác sống như nhận được mệnh lệnh, bất luận xa gần ở đâu cũng đồng thời xoay người, dùng hai mắt màu đỏ như máu nhìn về phía Trần Vũ.

"Xin chào."

Trần Vũ dừng bước, phất tay, lên tiếng chào hỏi: "Ăn sáng chưa?"

"Hú!" Xác sống phía trước gầm thét.

"Đại nhân," BB giơ tay lên phiên dịch: "Hắn nói hắn sắp ăn."

Trần Vũ: "..."

"Hú hú hú…"

Giây tiếp theo, lũ xác sống như nước biển đột nhiên nổi giận, lập tức lao về phía Trần Vũ những cơn sóng lớn, mãnh liệt đánh tới.

"Phập."

Trần Vũ mặt không chút thay đổi, thành thạo rút kiếm trong cơ thể BB ra.

Ngay cả kình khí cũng không phát động, lững thững, ung dung như đi dạo, múa kiếm lúc trái lúc phải.

Mỗi một lần quang ảnh lóe lên sẽ kèm một đầu lâu xác sống phóng lên cao.

Không lâu sau đó.

Toàn bộ xác sống trong thôn đều biến thành đầu một nơi thân một ngã.

Trần Vũ tùy tiện cắt bỏ một chân của một xác sống, ném thẳng cho BB, rồi tiếp tục tiến lên phía trước.

Hắn không biết "trung tâm" của thế giới này là gì.

Nhưng bên tai hắn không ngừng vang lên tiếng điện tử máy móc, có thể giúp hắn xác định hướng nào "độ lây nhiễm" cao hơn.

"BB." Trần Vũ tìm một chiếc lá lớn, lau vết bẩn không tồn tại trên thân kiếm, sau đó cắm trường kiếm trở về BB đỉnh đầu, vừa đi vừa hỏi: "Ngươi bây giờ không có cảm giác được không thoải mái à?"

"Không có á."

"Vậy ta yên tâm. Não của ngươi là chip, xem ra loại nhiễm trùng này không có tác dụng với robot."

"Ta là người sinh hóa." BB sửa lại.

"Người sinh hóa là gì?"

"Người sinh ra chỉ có thể dựa vào hóa duyên mà sống."

Trần Vũ: "...Cho hỏi có tiệm nào có thể ăn được ngài não của ngươi..."

Một lớn một nhỏ, hai người bước đi chậm lại, vừa đi vừa nói chuyện phiếm.

Khoảng hai giờ sau.

Trời, hoàn toàn sáng sủa.

Trần Vũ và BB đến một thành phố được bao phủ hoàn toàn bởi cây xanh.

"Đại nhân, bên trong đều là người, ngài có định tiến vào không?"

"Chờ một chút đã."

Nói xong, Trần Vũ bộc phát kình khí, dùng tốc độ cực hạn của mình vòng quanh thành phố một vòng.

Cuối cùng hắn nhảy lên một tòa nhà nhỏ nghiêng nghiêng bên rìa thành phố, phóng tầm mắt quét nhìn, mở miệng: “Đến rồi, chính là nơi này.”

“Hả?”

“Cốt lõi của thế giới này.” Trần Vũ kết luận.

“Tại sao?” BB thắc mắc.

‘Bởi vì dựa theo âm thanh nhắc nhở của [nguyền rủa], nguồn lây nhiễm tới từ nơi này.’

Trần Vũ nói thầm trong lòng như vậy, còn ngoài miệng không trả lời BB, hắn nhấc trường kiếm lên, múa may vài đường, rồi ngồi xổm người xuống, nói: “BB, dùng đôi mắt thấu thị của ngươi quan sát xung quanh, nói cho ta biết có đường có số lượng xác sống ít nhất.”

Chương 749: Zombie công thành (10)
Chương 749: Zombie công thành (10)

“Được.” BB mở to mắt, đầu xoay 360°, sau đó chỉ về một hướng: “Đại nhân, khu phức hợp bên kia có rất nhiều thảm thực vật, số lượng quái vật tương đối ít.”

Trần Vũ: “...”

“Hả? Ngài…... Ngài nhìn ta như vậy làm gì.”

Trần Vũ: “Đầu ngươi có thể xoay một vòng?!”

“Không phải một vòng.” BB nghiêm trang tiếp tục xoay tròn đầu của mình: “Là năm vòng.”

“Được rồi, mau quay lại đi, cần cổ thành cái bánh quai chèo luôn rồi, nhìn kinh quá.”

Dứt lời, hắn vỗ vỗ mái nhà dưới chân: “Chúng ta không đi từ bên ngoài vào, rất phiền phức. Chúng ta di chuyển trong phòng Dùng thuấn di đưa ta xuống dưới.”

“Hiểu rồi.”

BB gật đầu, lập tức chuyển động ý nghĩa.

Ngay tức khắc từ bên ngoài xuyên vào bên trong phòng.

“Ầm.”

Hai chân Trần Vũ từ trên không trung rơi xuống đất phát ra tiếng động, hắn cảm thán chép chép miệng.

Bất tri bất giác, BB đã trở thành một món “trang bị” của hắn.

Hơn nữa còn là một món trang bị tương đối đỉnh.

Dưới sự trợ giúp của thuấn di không gian cùng với trường kiếm gọt sắt như gọt bùn, sức chiến đấu của hắn ít nhất tăng gấp đôi.

“Nếu nàng lớn hơn thì tốt hơn…”

Trần Vũ hít sâu một hơi, hắn không suy nghĩ nhiều nữa, tiện tay chém giết một xác sống bổ nhào tới, rồi cất bước tiến lên nhắm thẳng về “nguồn lây nhiễm”.

Hắn bước đi rất nhanh.

Chỉ mất năm giây đã đi hết hành lang dài vài chục mét bên trong tòa nhà.

“Bùm!”

Đi đến cuối hành lang, Trần Vũ nhấc chân, một cước đạp nát cửa sắt loang lổ rỉ sét, tiến vào một căn “nhà ở.”

Trong phòng khách, một con xác sống nữ đang bưng chén không, ngây ngốc nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nghe thấy tiếng phá cửa, xác sống lập tức quay đầu.

Sau khi phát hiện là Trần Vũ, hai mắt nó lập tức đỏ đến tím, nhe răng trợn mắt nhào tới.

Sắc mặt Trần Vũ bình tĩnh, hắn giơ trường kiếm lên, chuẩn bị chém giết.

Nhưng khi xác sống lao ra khỏi phòng khách, lúc sắp chạy đến đại sảnh thì cơ thể nó đột nhiên dừng lại.

“Hú!”

Chỉ thấy xác sống nữ gào thét một tiếng, khom lưng, mở tủ khép hở một nửa, lấy một đôi giày đi ngoài trời ra.

Tiếp theo, cởi dép lê của mình, tao nhã vươn chân nhỏ thay giày đi ngoài trời.

Sau đó mới một lần nữa bày ra khuôn mặt dữ tợn, vọt tới Trần Vũ.

Trần Vũ: “…”

[tâm lý bị thương tổn: Tinh thần + 15]

...

“Bộp!”

Trần Vũ đưa tay, túm tóc xác sống nữ, khống chế tại chỗ.

Hắn quay đầu, nhìn BB: “Nói cho ta biết, tại sao một cái xác sống lại đổi giày?”

“Ừ…” BB cúi đầu trầm ngâm một chút, nói: “Có thể vì nó là thục nữ.”

“À.” Trần Vũ giật mình: “Như vậy có thể hiểu được.”

BB: “Ừ.”

Trần Vũ: “Ừ.”

Nữ xác sống: “... Ừ.”

“...”

Đại sảnh rộng lớn rơi vào yên tĩnh trong chốc lát.

“Có chuyện của ngươi à?” Trần Vũ vung cánh tay lên, chém một kiếm vào đầu lâu xác sống, rống to: “Ngươi ừ cái rắm!”

“Phụt!”

Huyết tương phun ra, đầu lâu bay lên trời.

Xác sống nữ lập tức mất mạng, nằm thẳng xuống đất.

“Thục nữ đã chết.” BB lúng túng nói.

“Mẹ nó cái thứ này có quan hệ gì tới thục nữ hay không thục nữ?” Mặt mũi Trần Vũ biến thành màu đen: “Hiển nhiên là những xác sống này có vấn đề.”

BB: “Xác sống có thể có ý xấu gì chứ.”

Trần Vũ: “... Ngươi học mấy thứ này ở đâu.”

BB: “Hiệu trưởng của chúng ta.”

Trần Vũ: “Có cơ hội, ta nhất định phải tận mắt nhìn xem hiệu trưởng nhà trẻ các ngươi.”

“Tốt!” BB phấn khích: “Hiệu trưởng của chúng ta vô cùng thích trai đẹp.”

Trần Vũ: “...”

BB: “Hắn chắc chắn sẽ thích ngài.”

“Quên đi, không đi nữa.”

Trần Vũ ngồi xổm người xuống, hắn không nói chuyện với BB nữa, mà cẩn thận quan sát tình huống của xác sống.

“Có thể chặt cây.”

“Biết thay giày.”

“Còn nhận biết đồ vật trong phòng…”

“Là không xác sống hóa hoàn toàn à? Vẫn giữ được ký ức khi còn sống.”

Hắn kiểm tra trong chốc lát, rồi đứng lên, thành thạo cõng BB, tiếp tục đi về nguồn “độ lây nhiễm” càng mạnh.

Khác với ngoài trời.

Trong lúc xuyên qua các tòa nhà, hắn không gặp nhiều xác sống.

Bởi vậy, để nghiên cứu phân tích chuẩn xác hơn, Trần Vũ thả chậm tốc độ, mỗi khi gặp một cái xác sống, đều dừng lại, chăm chú quan sát một phen.

Đầu tiên là xác sống A.

Khi Trần Vũ đi xuyên qua tường bằng “di động thức thời”, lúc hắn tiến vào một đại sảnh thì thấy tiên sinh xác sống A đang chạy bộ.

Cho dù máy chạy bộ dưới chân, sớm đã nát thành bột phấn.

Nhưng vẫn lấy tư thế “Michael Jackson” trượt tại chỗ….

“Nhìn kìa.” Trần Vũ vươn tay, giới thiệu với BB: “Đây là nhảy đường phố.

BB: “…”

Tiếp theo là xác sống B.

Là một quý bà xác sống, nó nằm trên giường mọc đầy nấm, tay cầm điện thoại di động đã hỏng, trừng lớn hai mắt, nhìn chằm chằm vào màn hình, thỉnh rung người kích động, vô cùng vui vẻ…

“Nhìn.” Trần Vũ đưa tay, giới thiệu với BB: “Đây là fan hâm mộ.”

BB: “…”

Người thứ ba, là xác sống C.

Nó tương đối kỳ lạ, đang dùng tư thế nửa ngồi xổm, điên cuồng gõ bàn phím không tồn tại.

Khóe miệng dữ tợn đáng sợ, vẫn đang không mấp máp.

“Nhìn.” Trần Vũ vươn tay, đối với BB giới thiệu: “Phân tích thông qua khẩu hình miệng, nó hẳn là đang nói những từ vựng cao cấp như “WTF”,“đồ ngu”’,“ĐM”,“ĐCMCM”.”

Chương 750: Zombie công thành (11)
Chương 750: Zombie công thành (11)

BB: “Cái từ “ĐCMCM” này, đại nhân ngài nói suốt.”

Trần Vũ: “ĐCMCM, ta nói hồi nào?”

Sau đó là xác sống Đ.

Nó là một xác sống tiên sinh, ngồi xổm trước bồn cầu, cầm trong tay một cần câu, vững vàng như chó già giống câu cá.

Mặc dù Trần Vũ và BB đột nhiên xuất hiện, nó cũng chỉ bình tĩnh quay đầu liếc mắt một cái rồi thôi.

“Nhìn!” Trần Vũ đưa tay, đối BB giới thiệu: “Đây là lão câu cá, qua cầu Nại Hà cũng phải ném một gậy.”

BB: “...”

Cuối cùng là xác sống D2.

Nó đứng trên ban công nơi gió mạnh rít gào, bắp tay tráng kiện đang điên cuồng thi triển tay nghề thủ công với thành phố tang thương phía dưới.”

Trần Vũ: “...”

“Nhìn!” BB hào hứng, vươn tay, giới thiệu với Trần Vũ: “Đây chính là Thú tộc vĩnh viễn không làm nô lệ.”

“Vì sao là thú tộc?” Trần Vũ nhíu mày.

“Chó độc thân không phải là thú sao?”

“... Thú con mẹ ngươi! Đi!”

Trên đường đi.

Sau khi Trần Vũ quan sát được từ những cá thể này, hắn phát hiện

bọn chúng có một điểm chung.

Đó là lũ xác sống sẽ liên tục lặp lại hành vi "khi còn sống" .

Ám ảnh thể thao

Ám ảnh fan hâm mộ.

Ám ảnh chiến đấu.

Ám ảnh… ám ảnh.

"Nếu vậy nói như vậy, liệu những động vật bị nhiễm bệnh này có thể được sử dụng cho con người hay không?"

Trần Vũ vừa tiến lên, vừa tự hỏi.

Trong thế giới thực, trong các trận chiến với dị thú, con người luôn ở thế yếu.

Nếu như có thể điều khiển "quái vật" trong các dị cảnh để chúng đối đầu với dị thú, nói không chừng đây là biện pháp tốt giúp nhân loại giảm bớt thương vong.

Ví dụ như lũ động vật xác sống hóa trong "dị cảnh Nhân Gian" này.

Vẫn chưa hoàn toàn trở thành xác sống, như vậy trên lý thuyết có khả năng có thể thuần hóa".

"…"

"Dùng ma pháp, ma pháp đối kháng…" Trần Vũ chạy tới một nhóm kiến trúc cuối, nhìn về phía dưới, tự lẩm bẩm.

"Thế nào?"

BB nghi hoặc: "Đại nhân, ngài nói cái gì?"

"Không có gì."

Trần Vũ lấy lại tinh thần, quan sát hoàn cảnh địa lý phía dưới, đồng thời lẳng lặng chờ đợi.

[Bị lây nhiễm không rõ!]

[Lý trí + 123.]

“Độ lây nhiễm ngày lúc càng mạnh hơn. Chứng tỏ đúng hướng rồi.”

Trần Vũ nghiêng thân hình về phía trước, giữ nguyên tư thế nhảy, ra lệnh: “Quét nhìn xuyên thấu một chút, xem phía trước có cái gì đặc biệt không.”

“Được.”

BB ngoan ngoãn gật đầu, tập trung ánh mắt, đồng tử hiện lên ánh sánh hình quạt quét phía trước.

Nửa ngày sau, nói: “Có một đám xác sống vây quanh, cử chỉ quái dị.”

Nghe vậy, Trần Vũ rùng mình: “Quái dị như thế nào?”

BB: “Chúng không bao giờ làm nô lệ của thú tộc.”

“…”

“Ta mẹ nó bảo ngươi tìm đồ vật đặc biệt!!” Trần Vũ rít gào.

BB nhíu mày, phản bác: “Một đám xác sống tụ tập tay nghề, không đặc biệt à?”

Trần Vũ: “Ngươi mẹ nó… Ừ, quả thật rất đặc biệt.”

“Cho nên chúng ta có nên xem không?” BB háo hức.

“Bốp!”

Trần Vũ vỗ lên đỉnh đầu BB: “Nhìn cái bíp?! Ta nói đặc biệt, không phải loại đặc biệt này!”

“À.” BB cái hiểu cái không, một lần nữa nhìn phương xa, nói: “Còn có đám xác sống, số lượng rất nhiều, cử chỉ kỳ lạ.”

“Lạ thế nào?”

“Đang khiêu vũ ở quảng trường.”

Trên trán Trần Vũ nổi gân xanh: “Ngươi muốn thay đổi thiết lập nhân vật à?”

“Ta là cô gái. Hơn nữa ta cũng không phải con người, làm sao thay đổi được.”

Trần Vũ: “...”

[Bị tổn thương tâm lý: Tinh thần + 8]

BB: “Đại nhân, ngài nói quá nhiều.”

Trần Vũ: “Hiệu trưởng nhà trẻ các ngươi tên gì, ta phải nói chuyện với hắn.”

“Gia Cát Ngô Dụng.”

“Tốt. Bây giờ kết thúc đề tài này ở đây. Ngươi nhìn thấu một lần nữa, không cần chú ý đến những thứ kỳ quái, phải tìm điểm đặc biệt.”

“Điểm đặc biệt?” BB nghiêng đầu: “Ý ngài là đặc biệt…”

Trần Vũ: “...”

“Ngài xem, ngài cũng không biết cái gì là đặc biệt, vậy BB cũng… cũng không biết đâu.” BB ấm ức.

Trần Vũ im lặng chốc lát, hắn thở dài, mệt mỏi khoát tay: “Được rồi, ngươi nói đi, đừng bỏ qua bất cứ chỗ nào. Ta phụ trách sàng lọc.”

“Được rồi.”

BB chuyển từ buồn sang vui mừng, phấn khích xoa tay. Lập tức nhìn về phía trước, từ trái sang phải báo cáo.

“Đại nhân, hướng chín giờ, hai xác sống đang đánh nhau.”

Trần Vũ: “Qua.”

“Đại nhân, hướng 9 giờ 15 phút, ba xác sống đang đánh nhau. Bên cạnh còn có năm xác sống đang đánh nhau.”

Trần Vũ: “Bỏ qua đánh nhau.”

“Rõ.” BB gật đầu, chuyển động ánh mắt: “Hướng 10 giờ, một đám xác sống đang giơ bảng biểu tình.”

Trần Vũ: “Trên bảng biểu tình viết cái gì?”

“Nhìn không rõ lắm, đại khái là “Mạng gì cũng là mạng”.”

Trần Vũ: “... Qua.”

“Đại nhân, hướng 10 giờ 30 phút, có mấy xác sống đang trượt ván. Thảm quá, từ đầu trở xuống không còn gì.”

Trần Vũ: “...”

“Qua hay không qua?” BB quay lại hỏi.

“Qua.”

“Ừm, đại nhân, hướng 11 giờ, hơn mười xác sống ngoại quốc đang đá bóng.”

Trần Vũ: “Qua.”

“Được, đại nhân, hướng 12 giờ…”

Trần Vũ bỗng nhiên cắt ngang, nghi ngờ: “Ngươi làm sao biết mười mấy xác sống kia là ngươi ngoại quốc?”

BB: “Bởi vì cầu thủ trong nước không chơi tốt như vậy.”

Trần Vũ: “... Đệt.”

BB: “Đại nhân, ta không khuyên ngài không nên làm như vậy.”

Chương 751: Zombie công thành (12)
Chương 751: Zombie công thành (12)

“Qua qua qua qua qua!” Trần Vũ bực bội.

“Kế tiếp là hướng 12 giờ, mấy trăm xác sống hình như… Ặc… hình như đang cosplay.”

“Cosplay gì?”

“Cosplay xác sống.”

Trần Vũ: “…”

BB nhíu mày, híp mắt quan sát: “À, có một xác sống nữ vặn vẹo trên mặt đất, một xác sống nữ bên cạnh gọi bảo vệ tới.”

Trần Vũ: “… Qua.”

“Vâng vâng. Hướng 1 giờ 20 phút, sáu xác sống nhỏ đang chơi đập thẻ.”

Trần Vũ muốn điên rồi: “Đập thẻ là gì?!”

“Là đập thẻ bài, thẻ nào lật là như thắng.” BB quay đầu lại: “Đại nhân, ngài chưa từng chơi trò này lúc ở nhà trẻ à?”

Trần Vũ hít sâu, kiềm chế lửa giận, rít qua kẽ răng một chữ: “Qua.”

“Hướng 1 giờ 70 phút, một con chó xác sống đang cào cửa kính.”

“Qua.”

“Một xác sống nữ đang cào chó.”

“…Qua”

Một con xác sống nam đang cào xác sống nữ.

“…”

“Một con xác sống già đang cào…”

“Dừng.” Trần Vũ rốt cục nhịn không được cắt đứt, gào thét: “Trước không nói những xác sống này, 1 giờ 70 phút là cái quỷ gì?!”

“Là 2 giờ 10 phút.”

“Qua!!”

“Hướng 2 giờ 40 phút, một đám xác sống đang quay phim…”

“…”

“…Chết tiệt!”

Theo tiếng chửi tục, tâm trí Trần Vũ rốt cuộc sụp đổ, hắn mệt mỏi ôm đầu.

“Đám xác sống này mẹ nó có bệnh à?!”

BB: “Không bệnh có thể thành xác sống sao.”

“Ngươi ngậm miệng.”

BB không cử động miệng: “Ta cũng có một thiết bị âm thanh trong bụng.”

Trần Vũ: “…”

[Bị tổn thương tâm lý; tinh thần + 6]

“Đại nhân, ngài không sao chứ?” khuôn mặt nhỏ nhắn của BB lo lắng.

“…Tiếp tục đi.”

“Hướng 3 giờ, một đám xác sống đang hợp xướng. Hướng 3 giờ 30 phút, một tiên sinh xác sống bốc khói đen. Hướng 4 giờ 15 phút, hai tiên sinh xác sống đang hôn môi. 4 giờ 30 phút…”

“Dừng lại!”

Trần Vũ ngẩng đầu lên, nhìn hướng ba giờ rưỡi: “Nói lại, 3 giờ 30 phút, làm sao?”

“A.” BB ngẩn người, dời ánh mắt dời: “Hướng 3 giờ 30, một quý bà xác sống bốc khói đen.”

“Tại sao lại bốc khói đen?” Trần Vũ nhíu mày.

BB: “Có thể là chị Bát Hoang Diêu biến thành.”

Trần Vũ: “...”

BB: “Mau gọi Boruto làm giảm nhiệt độ!”

“Ngươi đủ rồi…” Trần Vũ thở dài: “Ngươi không còn BB trước kia nữa rồi.”

“Con người mà.” BB ngửa đầu, nhìn bầu trời, giọng trẻ con: “rồi sẽ thay đổi thôi.”

“Ngươi không phải con người.”

“Vậy thay đổi càng nhanh hơn.”

“... Đừng nói nhảm nữa. Giới thiệu tỉ mỉ một chút về xác sống kia.”

Nghe vậy, BB lấy lại tinh thần, nghiêm túc quan sát một lát, nói: “Xác sống này rất cao, rất cường tráng. Không giống với nhân loại bình thường.”

“Khác ở chỗ nào?”

“Nó mặc quần áo.” BB nhìn Trần Vũ, nghiêm túc mở miệng: “Ngay cả ngài, cùng thường xuyên không mặc quần áo.”

Trần Vũ: “ĐCMCM. Nói chính sự!”

“Ừm, ngoại trừ nó mặc quần áo, hình như khói từ cơ thể nó không phải do đốt cháy, mà là một chất tăng trưởng từ da.”

“Mặc quần áo, nhả khói đen…”

Trần Vũ nheo hai mắt lại, hắn suy tư một lúc lâu, cõng BB lên,

nhảy xuống lầu: “Đi xem rồi nói. Nắm chắc.”

“Có cần mang Boruto cho nó một hông?”

“Câm miệng!”

“Trong bụng ta có…”

“Cái miệng trong bụng cũng ngậm lại!”

BB gật đầu: “Ừm ừm.”

“Bùm.”

“Bùm!”

Hai chân rơi xuống đất, Trần Vũ bộc phát kình khí, như một viên đạn bắn ra, dọc theo con đường, xông thẳng về phía trước.

Ngay cả tàn ảnh cũng không thấy đâu.

Những nơi Trần Vũ lướt qua, mặt đất nổ tung, xác sống bay tứ tung.

“Ừm.” BB ghé trên lưng Trần Vũ, ánh mắt ngưng tụ, vội vàng vỗ bả vai hắn: “Ừm ừm ừm!”

“Thả.”

“Ừm ừm!”

“Nói đi!”

“Ngài… ngài bảo ta ngậm miệng lại.”

“Có tin ta khâu miệng ngươi lại hay không?”

BB lập tức nghiêm mặt nói: “Đại nhân, xác sống bốc khói kia đang chạy.”

“Đang trốn chúng ta sao? phát hiện hai ta rồi?”

“Không rõ lắm, nhưng hướng nó rời đi, chính xác là hướng chúng

ta đuổi theo.”

“Vậy hẳn là nó phát hiện chúng ta rồi.” Trần Vũ tăng nhanh hai chân bước động tần suất: “Tốc độ của nó như thế nào?”

“Vừa rồi nhanh hơn ngài. Nhưng sau khi ngài tăng tốc, không nhanh bằng ngài. Ồ! Nó… nó cũng đang tăng tốc!”

“Ha.”

Trần Vũ cười lạnh, lập tức vận chuyển toàn bộ công suất kình khí kết tinh dưới bụng.

“Bùm!”

Sóng khí cấp 3, lập tức nổ tung!

Cuộn lên khói bụi mù mịt.

“Chỉ là một xác sống, còn có thể nhanh hơn ta?”

“Đúng vậy.” BB đồng ý: “Ngài là người đàn ông nhanh nhất thế giới!”

Trần Vũ: “...”

“A… ngài… ngài nhìn ta như vậy làm gì.”

“Tại sao một câu nói bình thường từ miệng của ngươi nói ra lại có chút không bình thường.”

BB chớp mắt: “Có thể người nghe có tật trong lòng.”

“… Ngươi không đúng.”

“Ầm!”

“Ầm ầm!

“Ầm ầm ầm…”

Trần Vũ cấp tốc lao đi khiến khoảng cách giữa Trẫn Vũ và xác sông càng lúc càng gần.

Dường như xác sống bốc khói có thể thông qua phương thức nào đó theo dõi Trần Vũ. Sau khi phát hiện mình sắp bị đuổi kịp, nó lập tức thay đổi phương thức chạy trốn.

Nó bỏ qua đường thẳng, lựa chọn góc rẽ phía trước, bắt đầu cố ý trốn tránh.

Nhưng giống như nó có thể quan sát được Trần Vũ.

BB trên lưng Trần Vũ, cũng có thể quan sát nó rõ ràng.

Chương 752: Zombie công thành (13)
Chương 752: Zombie công thành (13)

Dù nó thay đổi phương hướng như thế nào, nếu như trốn tránh, đều không thể né tránh Trần Vũ truy đuổi.

“Trâu bò!” Trần Vũ đuổi theo, bỗng nhiên cảm thán nói.

“Cái gì trâu bò?” BB nghiêng đầu: “Là sơn đông hát trách tào huyện sao?”

“... Yên tâm, sớm muộn gì ta cũng làm thịt hiệu trưởng nhà trẻ các ngươi.”

“Hả…”

Ta nói trâu bò, là thấu thị của ngươi trây bò. Ngoại trừ thuấn di, bảo kiếm ra, công năng thấu thị có thể giúp đỡ được nhiều như vậy.”

“Bởi vì…” BB dán cái đầu nhỏ dán lên lưng Trần Vũ, dịu dàng nói: “Sau lưng mỗi một người đàn ông thành công, đều có một người phụ nữ sinh hóa.”

Trần Vũ: “...

“Hú…”

Hai người Trần Vũ không ngừng ép sát, “xác sống khói đen” nóng nảy, há miệng rộng, phát ra tiếng rống thê lương.

Thanh âm cực lớn, chấn động khiến tai Trần Vũ sinh đau.

Ngay sau đó, trong phạm vi mấy ngàn mét, tất cả xác sống dường như bị kích thích, từng cái dữ tợn rống to, lao về phía Trần Vũ giết tới.

“Đại nhân!” BB cả kinh: “Toàn bộ xác sống xung quanh đang bao vây chúng ta.”

Trần Vũ giơ ra ngón út ngoáy ngoáy lỗ tai, hắn giơ tay rút ra trường kiếm, ánh mắt bễ nghễ: “Vậy, giết sạch toàn bộ…”

“Bây giờ họ đang trần truồng.” BB nhắc nhở.

“Bộp!”

Trần Vũ vung tay, ném thẳng BB ra ngoài…

“Tạm biết nhé bé cưng, tối nay e là ngươi phải đi xa rồi.”

…

“Đi theo ta.”

Ném BB lên nói nhà cách đó hơn mười mét, Trần Vũ giơ trường kiếm lên, dồn khí đan điền.

“Bùm!”

Áp suất cực lớn dồn nén, ầm ầm bộc phát, những làn ‘sóng bụi’ xung quanh dâng trào lên.

‘Vũ Kỹ · Bát Hoang bí thuật · Gió xoáy vũ!”

“Vèo…”

“Xoẹt xoẹt xoẹt…”

Thân hình Trần Vũ nhanh chóng xoay tròn, trong nháy mắt, hắn lập tức biến thành một mũi kiếm vòi rồng, dùng uy thế ‘dữ tợn’ tấn công mạnh mẽ về phía trước.

2,5 giây sau.

Hắn vọt tới ‘ va chạm’ với bầy Zoombie.

“Bụp bụp bụp…”

Lập tức! Huyết quang như thác nước!

Phần còn lại của chân tay đã bị cụt, gẫy đầu, gẫy tay, cơ thể, nội tạng, xương khớp… Bay lẻ tả, hình cảnh cực kỳ xinh đẹp.

Sáng sớm ánh mặt trời chiếu rọi xuống, vầng sáng được phản chiếu và phủ lên. Nó có sức quyến rũ của một bức tranh sơn dầu màu trắng tinh khiết.

“BB, chỉ đường đi!”

“Được!” Ổn định lại thân hình, BB rơi ở trên mái nhà mở to mắt nhìn thẳng, chỉ nhìn thẳng về phía trước: “hướng 11 giờ 20 phút, nó trốn ở đằng sau pho tượng ở công viên!”

Xoay tròn bên trong, hệ thống giác quan mạnh mẽ của Trần Vũ đã giúp hắn phán đoán rõ ràng phương hướng, hắn lập tức phóng về phí ‘zombie bốc khói’.

“Hừ!”

Zombie bốc khói sợ hãi gào thét, điều khiển nhiều Zombie ở gần đó gia nhập chiến đấu.

“Bụp!”

“‘Rầm ào ào’...”

Trong lúc nhất thời, chúng gào to như nước thủy triều.

Hàng ngàn Zombie bắt đầu bò ra từ nhiều “khe hở” khác nhau.

Có những con phá vỡ cửa sổ của các tòa nhà cao tầng chui ra, cuồn cuộn trên không trung một lúc rồi rơi xuống thành từng mảnh thịt nát nhúc nhích.

Có con giãy dụa từ dưới cống nước lên, dùng đầu của mình đập vào nắp cống cho đến khi não văng tung tóe ra.

Còn có con Zombie dứt khoát xuyên thủng bức tường chịu lực, khiến các tòa nhà đã đổ nát lại càng thêm tồi tệ hơn, ầm ầm sụp đổ…

Âm thanh chạy trốn, tiếng va chạm, tiếng nổ mạnh, âm thanh xoay tròn, tiếng Hừ gừ… Nhiều tiếng vang lên không ngớt.

Hiện trường trở nên hỗn loạn.

Nhưng BB phớt lờ tất cả những thứ quấy nhiễu mình, hét to: “Đại nhân! Nó đang bỏ chạy về hướng bên phải 13 một chút.”

“Đuổi theo.”

“Được.”

BB đứng dậy, điều khiển bo mạch chủ thuấn di trong cơ thể, đuổi theo Trần Vũ trên các tòa nhà cao tầng, đồng thời cũng chỉ huy: “Phải, bên phải hướng 14 giờ 40 phút! Bên trên nhảy lên! Lên, lên, lên, từ trên xuống dưới, trái phải trái phải…”

Một thanh trường kiếm có được đặc tính cắt không gian, chém sắt như chém bùn!

Càng ngày càng nhiều, tầng tầng lớp lớp biển Zombie cũng không thể nào ngăn cản Trần Vũ tiến lên dù là nhỏ nhất.

Cũng không lâu lắm.

Hắn lập tức ‘giết’ ra khỏi vòng vây, nhìn thấy bóng lưng của những Zombie bốc khói bằng mắt thường.

“Khói này… Tất nhiên là màu hồng nhạt?” Dừng xoay tròn lại, Trần Vũ giữ vững quán tính tốc độ, ngẩng đầu lên hỏi.

“Đúng vậy.” BB nhảy giữa các tòa nhà: “Ngài nghĩ sao?”

“Ta nhớ lúc trước ngươi nói khói bốc lên là khói đen.”

BB: “Nếu đen quá mức tất nhiên là màu hồng.”

Trần Vũ: “Không móc ruột của hiệu trưởng ngươi ra, ta có thể chịu được.”

BB: “… Skr.”

“Bốp!”

Khi khoảng cách giữa Trần Vũ và Zombie bóc khói cách nhau chưa được trăm mét, trường kiếm trong tay hắn mạnh mẽ vung ra!

“Ặc!”

Chỉ thấy một vòng vầng sáng lập lòe, hai chân Zombie đã bị gãy hoàn toàn.

Quán tính khi chạy khiến nó tiếp tục ‘bay’ về phía trước vài giây.

Nhưng cuối cùng cũng chật vật ngã xuống đất, lăn lộn, lăn qua lăn lại, kêu rất thảm thiết thê lương.

“Có cảm giác đau sao?”

Thấy vậy, cơ thể Trần Vũ dừng lại, quay đầu liếc mắt nhìn ‘đại quân’ đang chen chúc đến, hắn cầm một con Zombie đang vùng vẫy lên, nhảy lên, chạy trốn trên vách tường thẳng đứng giống như Spider Man.

Chương 753: Zombie công thành (14)
Chương 753: Zombie công thành (14)

Mất bốn giây để lên tới đỉnh tòa nhà.

[Lây nhiễm không xác định: Lý trí +268]

“Bịch.”

Ném Zombie bóc khói xuống đất, sắc mặt Trần Vũ bình tĩnh, mở tay phải của mình ra: “Xem ra, nó chính là nguyên nhân gây ô nhiễm.”

BB đi đến, ngồi xổm xuống, nhấc con Zombie bị chém đứt một nửa váy lên, liếc nhìn vào bên trong rồi nói: “Đúng vậy, là Zombie phu nhân.”

Trần Vũ: “…”

“Địa nhân, đám Zombie dưới tầng kia đang leo lên, chúng ta đưa nó đi đi.”

“Đừng vội.” Trả trường kiếm lại cho BB, Trần Vũ phất tay: “Nữ zombie này rõ ràng có thể điều khiển những zombie khác, bất kể có rút lui đến đâu cũng sẽ có một bầy Zombie đi theo.”

Nói xong, hắn bẻ gãy hai tay của nữ Zombie, túm tóc nó kéo dậy: “Sự thật chứng minh chỉ số thông minh của ngươi không tồi, có thể nói chuyện không?”

“Hừ… Chỉ… Hừ!”

BB lại phiên dịch: “Nó nói, nó chỉ có thể nói một chút.”

Trần Vũ: “... Câm miệng.”

“Đều câm miệng lại a? Đi”

Sau khi áp khuôn mặt Zombie lại gần mình, Trần Vũ dùng mũi nhẹ nhàng hít hà, bình tĩnh mở miệng nói: “Vị tiểu thư xinh đẹp và

thơm tho này, ngươi đã có thể nói chuyện, hơn nữa cũng có cảm giác đau thì đương nhiên là không muốn chịu đựng. Cho nên… Ta muốn hỏi ngươi một vài vấn đề. Nếu như câu trả lời của ngươi khiến ta hài lòng thì ta sẽ tha cho ngươi."

Con Zombie run lên vì đau đớn, nHừ miệng lại rồi đôi mắt màu hồng nhìn thẳng vào Trần Vũ.

"Ui! A!"

Lông mày Trần Vũ nhướng lên: "Còn rất kiên cường."

"Hừ!"

"Được. Được lắm." Trần Vũ vung tay, móc một con dao Hừ ra, gọn gàng linh hoạt đâm vào bụng con Zombie.

"Xùy…"

Khói bên ngoài thi thể của nữ Zombie dày đặc đến nỗi nàng đau đớn hét đến khàn cả giọng : "Hừ!"

"Có nói hay không?"

"Bụp!"

"Hừ!"

"Có nói hay không?"

"Bụp!"

"Hừ!"

"Ngươi có nói hay không nói?"

"Ngươi… Hừ… Ngươi con mẹ nó!" Nữ Zombie Hừ lên.

BB: "…"

Trần Vũ: "… Chuyện gì đã xảy ra với cảm giác quen thuộc này vậy."

“Ọe.” Nôn ra một ngụm máu, nữ Zombie miễn cưỡng thu sương mù lại, suy yếu: “Ngươi… Ngươi hỏi xì xì…”

“Bịch.”

Gật gật đầu, Trần Vũ buông tay ra để con Zombie tùy ý ngã xuống đất, hỏi: “Sương mù trên người ngươi bốc ra là nguyên nhân gây ra tất cả các bệnh nhiễm trùng cho động vật sao.”

“Cái… Nhiễm trùng là cái gì…” Nữ Zombie ngẩng đầu lên, nhe răng nhìn Trần Vũ.

“Chính là những cái đang leo lên tầng đó.” Trầm Vũ chỉ tay ra ngoài nhà.

“Đó là… Hừ… Đồng hóa.”

“Ý ta là.” Ngồi xổm xuống, Trần Vũ tùy tiện tìm một cái cây gậy nhỏ, chọc vào mặt nữ Zombie: “Có lẽ khói trên người ngươi chính là thủ phạm gây ra tất cả những chuyện này. Ôi, làn da khá mềm mại, nó linh hoạt một cách ngạc nhiên.”

“Ngươi… Là đồ ăn.” Zombie nhìn chằm chằm vào Trần Vũ một lúc, sau đó nhìn về phía BB: “Ngươi kêu cái gì.”

BB liên tục xua tay, tỏ vẻ mình không thể nói chuyện.

“Bốp!”

“Xem ta đây!” Trần Vũ đánh ngược lại ánh mắt của nữ Zombie, hắn cau mày nói: “Ta hỏi ngươi, ngươi chính là nguyên nhân tạo ra dị biến của thế giới này sao?”

Hiện tại hắn có chút mất kiên nhẫn.

Hắn muốn nhanh chóng xác nhận xem Zombie trước mặt này có phải là… ‘dị cảnh hạch tâm’ hay không.

Nếu đúng thì trực tiếp giết chết.

“Cùng… Đồng bào sinh ra… Hừ… Là đại nghiệp của đại chúa tể.” Nữ Zombie cố gắng đứng thẳng sống lưng, hai mắt màu đỏ dịu

dàng và cung kính nhìn về phía bầu trời: “Chúng ta… Sẽ luôn được bảo quanh bởi… Hừ… vinh quanh đó.”

“Đại chúa tể? Mẹ kiếp. Quả nhiên có cấp trên. Ta biết ngay sẽ không được thuận lợi như vậy mà.” Trần Vũ nhướng mày: “Nhưng đại chúa tể có quan hệ gì với ngươi và Thiên Tằm Thổ Đậu.”

Nữ Zombie: “?”

“Đại chúa tể chính là sư đệ của Thiên Tằm Thổ Đậu… Đại nhân, ta có thể nói chuyện không?” Nói được một nửa, BB lập tức phản ứng lại, che miệng của mình.

“Không thể.”

“Ừm.”

“Ặc.”

BB rút trường kiếm trên đỉnh đầu ra, chỉ thẳng vào ngực Zombie, Trần Vũ đứng dậy, vẻ mặt lạnh lùng: “Nói đi, Thiên Tằm Thổ của các ngươi… Không đúng. Đại chúa tể của các ngươi đang ở đâu.”

“Ha——” Khuôn mặt nữ Zombie hung dữ, nhe răng trợn mắt.

“Không nói sao.”

“Hừ!”

“Được rồi, ta sẽ tìm từ từ. Hẹn gặp lại.”

Dứt lời, trường kiếm trong tay của Trần Vũ không chút do dự đâm về phía trước!

Đâm xuyên vào trái tim của nữ Zombie.

“Ngươi… Ngươi hừ…”

Ánh mắt nữ Zombie tràn đầy oán hận, run rẩy giãy dụa.

Nửa phút sau, nó đã chết.

Vẫn không nhúc nhích.

Những sương mù thoát ra từ mọi lỗ chân lông cũng dần dần biến mất.

Toàn bộ 'thi thể' hoàn toàn mất đi khí tức sinh mệnh.

"Đi." Trần Vũ kéo BB, quay người.

"Đại… Đại nhân…" BB nhịn không được mà giơ tay lên và nói.

"Vẫn còn nói à?"

"A…"

"Đi đến thành thị tiếp theo. Chúng ta sẽ thử từng bước một, nhất định sẽ bắt được đại chúa tể kia."

"Đại nhân…"

"Còn nói còn nói nữa?"

BB: "…"

Hai người rời đi mà không quay đầu lại.

Trong cơn gió nhẹ có mùi tanh theo từng đợt, xuyên qua giữa các tòa nhà rồi biến mất.

Chương 754: Zombie công thành (15)
Chương 754: Zombie công thành (15)

Sau khi hai người rời đi không lâu, rất nhiều Zombie đã bò lên, vây quanh thi thể của nữ Zombie ở giữa.

Mà cũng ngay lúc này, vốn nữ Zombie 'đã chết' kia lại ngồi dậy lần nữa, hai mắt màu đỏ nhìn chằm chằm vào hướng Trần Vũ rời đi.

"Hừ."

Nữ Zombie hừ một tiếng.

Sau khi đồng loại xung quanh nhận được mệnh lệnh, năm con lập tức nhảy r ôm lấy nữ Zombie, cùng nhau nhảy xuống mái nhà.

"Ba ~ Chít chít!"

Vài giây sau, sáu con Zombie rơi xuống đất.

Bởi vì năm con Zombie chủ động lấy thịt làm đệm nên chúng đều bị đập nát. Nữ zombie không hề hấn gì."

jijiji~~~"

Giây tiếp theo, một âm thanh lạ rợn người, đôi chân bị chặt đứt của nữ Zombie nhanh chóng phát triển!

Chỉ trong vòng hai phút, một đôi chân dài đã mọc lại…

"Hừ!"

Cuối cùng, nàng trừng mắt nhìn thẳng vào nơi Trần Vũ biến mất, nữ Zombie nắm chặt nắm đấm, hai chân như bay, nhanh chóng chạy về hướng khác của Trần Vũ…

"A.. Ta đã nói rồi."

Đám Zombie cách đó không xa, Trần Vũ cõng BB trên lưng, đang trốn trong một căn phòng bí mật của một tòa nhà bỏ hoang, âm

thầm quan sát: “Có vẻ như tiểu boss có thể dùng chung thi giác của những zombie khác. Đó là lý do tại sao nó có thể giám sát chúng ta. ”

“Đại nhân.” BB chớp mắt: “Hóa ra ngài biết nó chưa chết.”

“Nói nhảm. Đâm vào trái tim làm sao có thể khiến Zombie chết được. Hơn nữa…” Trần Vũ híp mắt: “Nó có cảm nhận được cảm giác đau, có nghĩa là thần kinh trong cơ thể hoàn hảo. Tổ chức cơ thể hoàn hảo như vậy thì cần có máu cung ứng. Lúc ngươi chém xuống hai chân của nó, không bao lâu nó đã cầm được máu.”

“Chứng minh năng lực tự lành của nó rất mạnh?” BB hỏi.

“Đúng vậy.” Trần Vũ gật đầu: “Nhìn dáng vẻ của đối phương là biết nó dùng bái chúa tể vô điều kiện. Cho dù có lăng trì* nó cũng không hỏi được gì. Cho nên ta mới cố ý nói phải tìm các tên gọi là đại chúa tể kia, để lại một lỗ hổng và không chính thức giết nó. Để nó đi mật báo, dẫn chúng ta đi tìm được mục tiêu.”

*hình phạt thời xa xưa, trước tiên là chặt bỏ tay chân, sau đó mới chặt đầu.

“Đại nhân, ngài thật thông minh.” BB giơ ngón tay cái lên và khen ngợi hắn.

“Đây không phải là thông minh.” Trần Vũ liếc mắt nhìn BB, cúi đầu nghĩ: “Mà là tâm trạng đang chấn động của tôi bắt đầu trở nên bình tĩnh hơn. Có thể tổng hợp năm giác quan thu thập tin tức một cách lý trí, càng khách quan và chính xác hơn.”

“Tư… Tư Quốc Nhất…” Bb sợ hãi thán phục.

Trần Vũ: “... Nhất định phải giết chết hiệu trưởng của các ngươi.”

Dứt lời, hắn nhảy lên các tòa nhà bỏ hoang, đi theo sau lưng nữ Zombie ở phía xa: “Việc lý trí hóa này càng ngày càng mãnh liệt có lẽ cũng không phải là điều tốt. Chúng ta cần phải tăng tốc, nhanh chóng xử lý nơi này càng sớm càng tốt, sau đó trốn thoát.”

“Tại sao? Càng lý trí không phải càng tốt hơn sao?”

“…”

Quay đầu lại, Trần Vũ vừa chạy vừa đối mặt với BB: “Khi lý trí đạt đến trình độ nhất định như ta đây, nhất định sẽ chết…”

…

Nắng nóng gay gắt.

Khói đang cuồn cuộn.

Thời gian, từng giây từng phút trôi qua.

Dưới sự trợ giúp nhìn xa trông rộng của BB, Trần Vũ đã đuổi kịp nữ Zombie, hoàn toàn không khơi dậy sự cảnh giác của đối phương.

Bọn họ rời xa thành phố, bằng qua rừng rậm, vượt qua nước sông, bay qua núi.

Cuối cùng, đi đến một sa mạc.

Phía trước, tốc độ chạy của nữ Zombie rất nhanh, hơn nữa nó không bao giờ dừng lại. Nó dường như biến thành một động cơ chuyển động vĩnh viễn.

Mà Trần Vũ…

Không cần hành động như vậy, hắn vốn là một động cơ chuyển động vĩnh viễn.

Chạy suốt một tiếng đồng hồ chỉ khiến hắn cảm thấy buồn chán.

Quá chậm…

Quá thất vọng…

“Đại nhân!” Bb đứng thẳng tắp ở trên vai Trần Vũ bỗng nhiên mở miệng: “Phía trước là thành phố! Con Zombie kia đã tiến vào đó!”

“Cuối cùng cũng đã đến sao.”

Trần Vũ ngửa đầu, mắt nhìn vào mặt trời chói mắt, nói: “Thành

phố lớn thế nào?”

“Ừm…” BB nghiêng đầu, tính toán: “Dựa vào chiều dài của tường thành để phân tích, có lẽ lớn hơn Thành Thanh một chút.”

“Lớn hơn Thành Thanh…” Ánh mắt Trần Vũ hơi nheo lại, đại não nhanh chóng suy nghĩ.

Dị cảnh, là trái đất ở một khoảng thời gian khác.

Dựa vào kinh nghiệm quá khứ của hắn.

Ở cửa ra vào của dị cảnh, thật ra chúng đều ở cùng một vị trí trong các mốc thời gian khác nhau.

Ví dụ như [Thành Thanh dị cảnh], trong thế giới thật, lối vào và lối ra đều là Thành Thanh.

Ở trong dị cảnh như vậy, cửa ra vào vẫn ở ‘Thành Thanh’ như cũ.

“Cho nên vị trí nơi đây, có lẽ là thành phố Ba trong vùng tuyết. Trong vùng tuyết mà cũng có sa mạc sao? Hơn nữa trong sa mạc còn có một thành phố lớn hơn Thành Thanh?”

Nghĩ đến đây, tốc độ chạy của Trần Vũ nhanh hơn: “BB, thành phố kia có chỗ nào đặc biệt sao?”

“Đặc biệt.” BB do dự: “Ừm… Cảm giác đặc biệt nhất chính là tường thành của thành phố này đều được làm bằng kim loại.”

Chương 755: Zombie bao vây (1) Chương 755: Zombie bao vây (1)

“Làm bằng kim loại…”

Nghe được bốn chữ này, không biết vì sao, trong đầu hắn đột nhiên hiện lên một địa điểm…

Kinh thành.

Hàng ngàn thành phố trên khắp thế giới.

Chỉ có nơi từng là kinh thành được chế tạo bằng kim loại.

“…”

Bỗng dưng, một cơn hàn lạnh bắn thẳng từ xương cụt lên tận đỉnh đầu.

Trần Vũ không khỏi rùng mình trong sa mạc với ánh nắng thiêu đốt.

“Đại nhân.” BB nhạy cảm nhận ra hành vi kỳ lạ của Trần Vũ, cúi đầu, kinh ngạc: “Ngài làm sao vậy?”

“… Không sao cả. Ngươi xuống đi, ôm chặt lấy ta để ta tăng tốc.”

“Ừm.”

BB điều chỉnh tư thế thật tốt, Trần Vũ không do dự nữa mà điều động khí hải của mình!

“Bùm!”

Năng lượng cấp 3 ầm ầm bộc phát!

Động lực gia trình đột nhiên bộc phát bất ngờ đẩy Trần Vũ thành một luồng ánh sáng, đường bụi mù lao về phía trước!

Ba phút sau.

Đã đến đích.

Trần Vũ thả chậm bước chân, im lặng dừng lại.

Từng tầng da gà của hắn nổi lên.

“Không thể nào.”

Nhìn tường thành quen thuộc trước mặt, đồng tử của Trần Vũ giãn ra, co lại, lại giãn ra, rồi lại co lại.

“Tuyệt đối không thể nào…”

“Không thể nào…”

“Đại nhân.” BB nuốt nước bọt, cảm thấy hơi sợ hãi: “Ngài… Rốt cuộc ngài làm sao vậy…”

“Không thể nào…”

Trần Vũ quay lại, run rẩy đối mặt với BB: “Kinh thành…”

“Tại sao phải ở chỗ này…”

…

“Kinh Thành?”

Nghe được tên của một địa danh quen thuộc từ miệng của Trần Vũ, BB ngơ ngác nhìn bức tường thành sắt thép ở trước mắt: “Đại nhân, nơi này chính là Kinh Thành sao?”

“Đúng.” giọng nói của Trần Vũ rất quả quyết: “Mặc dù nó nhỏ hơn hiều so với những Kinh Thành bình thường khác, nhưng chất liệu và kết cấu của bức tường thành này giống y hệt với Kinh Thành.”

“Như vậy thì có gì kỳ lạ hay sao?” BB nghiêng đầu: “Khả năng cái thành phố này, cũng được xây dựng lên dựa theo cấu trúc của Kinh Thành.”

“Nhưng đừng quên.” Trần Vũ nắm chặt nắm đấm: “Nơi này, một ngàn vạn năm sau chính là Dị Giới.”

Nghe vậy, BB sững sờ và nhận ra điều gì đó kỳ lạ: “. . . Có lẽ thành phố này được xây dựng bởi những con người ở thế giới thực.”

“Không có khả năng đó, mức độ khó khăn quá lớn. Loại tường thành hợp kim này là một công trình khổng lồ. Chưa nói đến nguy cơ lây nhiễm ở dị cảnh, mà cho dù không có sự lây nhiễm đó, cũng khó có thể vận chuyển cường độ khủng bố như vậy qua một lỗ nhỏ.”

“À cái này. . .”

“BB, quét nó đi. Xem bức tường này đã có bao nhiêu năm lịch sử.”

“Được.” BB gật đầu, bắn ra hai tia hồng quang đỏ từ bên trong tóc mái của mình.

Sau một lúc, hồng quang được thu hồi.

BB nhìn Trần Vũ nghiêm túc nói: “Đại nhân… Cái thành phố này, thật sự có hơn một nghìn vạn năm lịch sử.”

“…” Trần Vũ im lặng.

“Mà lại bất luận là tường thành hay những vật liệu ở bên trong, cũng có lịch sử ngàn vạn năm trở lên.”

“…”

“Đại nhân, chúng ta… Vẫn đi vào hay sao?” BB chần chờ.

Cô cảm nhận được một cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

“… Vào đi. Vì sao lại không vào.” Nắm lấy bàn tay nhỏ của BB, trong mắt của Trần Vũ lấp lóe lên một tia lạnh lẽo, nhanh chân bước qua cổng thành: “Trong này nhất định có bí mật.”

“Gầm!”

Khi Trần Vũ tới gần, bốn con Zombie đang canh giữ ở hai bên cổng thành cuối cùng cũng phát hiện ra thân ảnh của hắn.

Sau một hồi choáng váng, bốn con Zombie đã bị khỏi bụi bao vây

quanh thân, chúng lao tới như điên cuồng.

“Đại nhân, cẩn thận.”

“Ừm.”

Lên tiếng đáp lại, Trần Vũ rút trường kiếm ra, khí hải xoay tròn! Hắn thúc đẩy kình khí bắt đầu tấn công.

“Rống rống —— ”

“Uống —— ”

“Sặc!”

Âm thanh của vàng và sắt thoáng qua tức thì.

Đầu của bốn con Zombie ở một nơi thân ở một nẻo, phun ra bốn vệt máu hồng.

Trần Vũ lắc lắc để máu rơi ra khỏi thân kiếm của mình, vẫn duy trì tốc độ, thẳng hướng lao tới phía cổng thành.

Mà cũng đúng lúc này : ” tiểu Kinh Thành” giống như đã nhận được phản hồi, bắt đầu đóng hai cánh cổng hợp kim lại.

Hai cánh cổng đóng vào nhau với tốc độ cực nhanh.

Trước khi Trần Vũ chạy đến, cánh cổng đã hoàn thành khép lại.

Nhưng với thanh trường kiếm trong tay hắn, tất cả đều không ý nghĩa.

“Sặc!”

Lại là một nhát chém bằng kiếm.

Cánh cổng hợp kim căn bản không thể bị phá hủy nó lập tức chia ra thành hai phần…

Trong vũ trụ này, không có bất kỳ vật chất kim loại nào có thể chống cự lại sự cắt đứt của không gian.

“Ba!”

Một chân bước qua cổng thành, Trần Vũ đưa mắt nhìn bốn phía.

Trong tầm mắt, đều là những đường đi quen thuộc.

Nó rất giống với Kinh Thành ở thế giới hiện thực.

Chỉ là những người đi đường đã từng bước đi chậm rãi kia, lúc này đã biến thành “Xác sống biết đi” .

“Gầm!”

“Gầm gầm…”

“Gầm đi ——— ”

Sự xuất hiện của Trần Vũ, rõ ràng đã gây ra sự hỗn loạn trong thành.

Đám Zombie choáng váng trong giây lát, sau đó dứt khoát bao vây xung quanh Trần Vũ, dữ tợn mở cái miệng rộng ra, phát động một cuộc công kích.

Đã tìm được hang ổ của “Đại chúa tể”, Trần Vũ cũng không cần thiết phải nương tay. Trường kiếm vung ra, toàn bộ kình khí khai hỏa, giẫm lên một con đường đầy xác chết chĩa thẳng vào chính trung tâm.

Chương 756: Zombie bao vây (2) Chương 756: Zombie bao vây (2)

Cho dù bị cắn lén một cái thì cũng không quan trọng.

Những loại virus mà người bình thường phải tránh xa, đối với hắn mà nói không có chút ý nghĩa nào.

“Đại nhân.” BB không ngừng quan sát tình hình xung quanh, khẩn trương: “Xem ra Zombie trong thành giống như đều nhận được tin tức, toàn bộ bốn phía đều đang bao vây chúng ta, bọn chúng rất đông.”

“Đến 1000, giết một ngàn, đến một vạn, giết một vạn. Ngươi nên chú ý đến vị trí của cố cung, đừng để cái gọi là ‘Đại chúa tể’ chạy thoát.”

“Được.”

“Nắm chặt tay, ta muốn xoay tròn.”

“Ừm!”

Chỉ một chiêu kiếm, Trần Vũ quét sạch hai mét không gian trước mặt, thuần thục mở rộng hai tay, chầm chậm xoay tròn.

“Vũ kỹ —— Bát Hoang bí thuật —— Phong Toàn · võ!”

“Vút vút vút —— ”

Chỉ trong vòng hai giây, hắn đã hoàn thành việc tăng tốc.

Đột nhiên, những con đường dài trong thành tràn ngập một biển máu dường như vô tận.

Những con Zombie bốc khói, nhao nhao hóa thành rơm rạ, bị chém thành từng mảnh…

“Đại. . . Đại nhân…” BB đi theo vòng xoay tròn vẻ mặt thống khổ: “Ta. . . cơ thể ta chịu không được.”

“Con quay có thể dừng lại được hay không.”

“Có thể. Nhưng ta sẽ không thể di chuyển hoặc định vị bản thân trong không gian.”

“Không cần cử động, chỉ cần ôm chặt ta là được. Đóng.”

“Được.” BB gật đầu, hạ lệnh thông qua Chip bộ mạch chủ, tạm thời phong bế con quay chuyển động.

Ngay lập tức, cảm giác khó chịu đã biến mất.

“Xong chưa?” Trần Vũ vừa hỏi vừa xoay tròn.

“Được.” BB ôm sát cổ của Trần Vũ: “Đại nhân, ngài không choáng sao?”

“Tại sao ta lại phải choáng?”

“Ồ…” BB trầm ngâm nói: “Thì ra con người sẽ không bị choáng… Bọn họ thật là một đám sinh vật ưu tú…”

Thành kim loại này nhỏ hơn rất nhiều so với Kinh Thành thực sự.

Nhưng diện tích của nó cũng khá lớn, lớn hơn so với hàng ngũ Thanh Thành nhiều.

Bởi vậy, dù cho tốc độ của Trần Vũ rất cao, nhưng từ cửa thành tới khu vực trung tâm, cũng phải mất gần mười phút đồng hồ.

“Đại nhân! Có biến!”

Khi Trần Vũ ngừng xoay tròn, đi đến cổng trung tâm, BB bỗng nhiên đập lên bả vai hắn: “Hình như ta đã trông thấy ‘Đại heo con’ rồi.”

“Nó muốn chạy?” Trần Vũ híp mắt.

“Không phải.” BB dùng chức năng phối cảnh chăm chú quan sát kỹ càng: “Nó sắp đến rồi !”

“Ô ô ô! ! !”

Vừa dứt lời, một âm thanh tiếng gầm đột nhiên xuất hiện làm cho Trần Vũ không khỏi lui lại nửa bước.

Lực mạnh đến mức làm cho gạch đá trên nền đất vỡ nát tan tành!

Ngay cả quần áo trên người hắn cũng bị xé rách…

Trần Vũ: "…"

BB: "… Đại nhân, y phục của ngài không hay rồi"

Trần Vũ: "Ta vẫn còn giữ cái túi của mình."

BB: "Tại sao ngài không cân nhắc dùng chất liệu ba lô của mình để làm thành một bộ y phục mới?"

"Im miệng."

"Đi thong thả."

Ngoặt đầu gối nhảy lên bức tường thành capo gần mười mét, Trần Vũ ngẩng đầu, nhìn về phía phương hướng có âm thanh truyền tới.

Chỉ thấy ở giữa không trung, có một Zombie tóc dài, cơ bắp, cao ba mét.

Sát khí nồng đậm tràn ra từ mọi lỗ chân lông.

Hai mắt đỏ như máu đang nhìn chằm chằm Trần Vũ.

"Lần đầu gặp mặt." Trần Vũ mặt không thay đổi vẫy tay chào, cũng khống chế khí hải, để âm thanh của mình truyền đi ra xa: "Ngươi chính là đại chủ. Rất có tư thái của một đại Boss."

"Đúng thế." Zombie cao ba mét gật đầu, lời nói trôi chảy đến không ngờ: "Khi con dân của ta chạy tới báo cáo, ta đã biết, ngươi nhất định sẽ đi theo sau bọn chúng."

"Xem ra ngươi so với những Zombie bình thường kia thông minh hơn nhiều." Trần Vũ quay đầu, mắt nhìn xuống phía dưới đã biến thành một biển xác, giơ trường kiếm lên: "Không có gì đáng nói, ta tới đây vớimục đích là xử lý ngươi. đánh đơn hay đánh hội đồng?"

“Đều được. Trước khi bắt đầu, ta muốn hỏi ngươi một vấn đề.”

“Được.” BB thay Trần Vũ trả lời.

Trần Vũ: “...”

“Ngươi, là con người. Nhưng tại sao sức mạnh đồng hóa của ta lại không có tác dụng với ngươi.”

“Làm sao ngươi biết là không có tác dụng.” Trần Vũ nhíu mày: “Thật ra là có hiệu quả.”

“Nhưng ngươi vẫn không trở thành con dân của ta.”

“Có thể là ngươi vẫn chưa triệt để đồng hóa.” Trần Vũ không muốn nói chuyện nhiều, bộc phát kình khí, vọt mạnh lên trước: “Ta rất là bận rộn, đán đi.”

“Chờ thêm chút nữa.” Zombie cao ba mét bỗng dưng bay lên: “Còn có một vấn đề.”

Trần Vũ: “Ngươi…”

“Được.” BB tiếp tục đá lời.

Trần Vũ: “...”

“Xin hỏi.” Zombie tóc dài cao ba mét lắc lắc mái tóc dài, ánh mắt sắc bén trên dưới dò xét người Trần Vũ: “Tên của ngươi, có phải là Trần Vũ không?”

Nghe thấy lời ấy, cho dù lấy trình độ lý trí của Trần Vũ vào lúc này, thì đồng tử của hắn trong lúc nhất thời vẫn co rút kịch liệt.

“Đúng không?” Zombie tóc dài bay lơ lửng, tới gần hai trăm mét, cao giọng nói: “Ngươi là Trần Vũ.”

“... Phải thì như thế nào. Không phải thì sao.” Trần Vũ trả lời cẩn thận.

“Không có như thế nào, ta chỉ hỏi thôi. Ngươi là Trần Vũ à.”

“...”

Trần Vũ im lặng.

BB trên lưng cũng liên tiếp quay đầu lại, ánh mắt lo lắng đảo qua đảo lại giữa Trần Vũ và Zombie .

Chương 757: Zombie bao vây (3) Chương 757: Zombie bao vây (3)

“Ngươi là ai.” Một lúc sau, Trần Vũ hỏi.

“Nếu như ngươi là Trần Vũ, chúng ta nhất định có quen biết nhau.” Zombie tóc dài vén tóc mái của mình ra, để lộ khuôn mặt: “Có nhớ không.”

Trần Vũ nhảy lên một bức tường khác ở phía trước mặt, nghiêm túc quan sát, sau một hồi lâu, nhíu mày lắc đầu: “Không nhớ rõ.”

“Nói như vậy, ngươi chính là Trần Vũ?”

“Đúng.” Trần Vũ nắm chặt trường kiếm, gật đầu: “Ta là Trần Vũ.”

“Ha.” Zombie cười, dừng lại hai giây, lại ngửa mặt lên trời cười to: “Ha ha ha ha ha!”

Trần Vũ: “...”

“Ha ha, kỳ diệu. Quá kỳ diệu. Cái thế giới này quá kỳ diệu. Con người quá kỳ diệu ha ha ha ha…”

“Ngươi là ai.”

“Ha ha ha ha…”

Zombie tóc dài cũng không trả lời, chỉ lo cười.

Cười không kiêng nể gì cả.

Giong như có thể cười luôn mấy đời.

Cười… Nước mắt rơi như mưa.

“Đại nhân.” BB chần chờ: “Nó. . . Nó điên rồi?”

“...” Trần Vũ cũng không đáp lời. Chỉ lẳng lặng chờ đợi.

Cho đến năm phút sau.

Không biết là đang khóc hay là đang cười, sau đó tiếng cười mới dần dần mất đi.

Zombie tóc dài đưa tay, lau nước mắt trên mặt: “Trần Vũ, chuyện này thật sự quá kỳ diệu.”

“Ngươi là ai.” Trần Vũ lặp lại hỏi.

“Ta là ai… Ngươi sẽ không muốn biết đâu.” Quanh thân con Zombie tóc dài khói bụi bao vây, khí thế bỗng nhiên hung hãn: “Đã lâu như vậy, để xem thực lực của ngươi mạnh như thế nào rồi.”

“Ầm!”

Dứt lời, Zombie hóa thành một luồng ánh sáng, tấn công với tốc độ khủng khiếp!

Móng phải giơ lên, nhắm chuẩn vào cổ họng của Trần Vũ!

“Đại nhân!”

“Mở con quay ra.”

“Vâng!” Sắc mặt BB trở nên nghiêm túc, lập tức mở ra thiết bị con quay trong cơ thể: “Mở ra hoàn tất.”

“3, 2, 1… Tránh!”

“Bạch!”

Trần Vũ vừa nói xong, trong nháy mắt hai người biến mất.

Móng phải của Zombie tóc dài, cũng không thể túm được.

“Hô ——— ”

Lực đạo vô cùng mạnh, khiến cho tiếng rít cũng trở nên cực kỳ bén nhọn.

Có thể nghĩ nếu đòn đánh của Trần Vũ đánh trúng thì sẽ tạo thành vết thương nặng đến mức nào…

“Đây là… Võ thuật không gian?” Zombie tóc dài bối rối.

“Ồ!”

Khoảnh khắc tiếp theo, nó chỉ cảm thấy ớn lạnh ở hai bên hông.

Thân thể to lớn bị cắt thành hai mảnh…

“Bịch!”

Nửa thân dưới nặng nề rơi xuống đất, tạo lên một trận khói bụi.

Những Zombie đang theo dõi trận chiến, liên tục gầm gừ khó chịu.

“Ầm!”

Còn phần thân trên của Zombie tóc dài vẫn lơ lửng trên không trung, nó linh hoạt lui lại hơn trăm mét, để tạo ra khoảng cách với Trần Vũ.

“Quả nhiên.” Zombie tóc dài nhếch miệng lên: “Là Võ thuật không gian. Ta nhớ ngươi là một cao thủ võ thuật. Bất cứ loại võ thuật nào cũng học được?”

“Ngươi… là ai.” Sắc mặt của Trần Vũ trở nên khó coi.

Con zombie này ở trong【 dị cảnh 】, không chỉ có hiểu biết về thế giới hiện thực, mà còn hiểu rõ hoàn cảnh hiện tại của mình.

‘Chẳng lẽ…’

“Ngươi là từ thế giới hiện thực tới?” Trần Vũ hỏi.

“Tthế giới hiện thực?” Zombie tóc dài sửng sốt: “Cái gì là hiện thực thế giới?”

Trần Vũ: “…”

“Hình như có điều gì đó mà ta không hiểu cho lắm.” Zombie tóc dài nghiêng đầu, đưa tay, búng ngón tay.

“Ba!”

“Kích kích kích…”

Phần thân bị chém đứt đã ngay lập tức được phục hồi chỉ trong nửa giây!

Nhìn thấy vậy da đầu Trần Vũ cảm thấy run lên.

“Cái này. . .” BB chấn kinh: “Ngươi. . . Ngươi là Sharu sao?”

“Tiểu cô nương này là ai?” Zombie cử động hai chân của mình, nhìn về phía BB đang ở trên lưng Trần Vũ: “Sao trước ta chưa từng nhìn thấy cô. À cô ấy giường như không phải con người.”

“... Ngươi còn hiểu bao nhiêu về ta.”

“Thật ra thì ta cũng không biết nhiều lắm. Ngươi có thể nói cho ta biết thế giới hiện thực là như thế nào không? Còn nữa, làm thế nào người có thể thoát khỏi Thú triều cuối cùng.”

“Thú triều.” Trần Vũ hít sâu, trong đáy lòng có một chút suy đoán mơ hồ: “Ngươi ngay cả thế giới hiện thực cũng không biết, nhưng lại biết Thú triều.”

“Đương nhiên.” Zombie tóc dài nhắm mắt, ngửa đầu, dường như đang hồi tưởng chuyện gì đó: “Nếu như không phải Thú triều, ta cũng sẽ không biến thành bộ dạng quỷ quái như thế này.”

“Ngươi nói ‘Thú triều cuối cùng’, là cái gì.”

“Khoảng cách thông tin giữa chúng ta có lớn đến như vậy không ?‘Thú triều cuối cùng ‘, chính là Thú triều cuối cùng. Gần chục tỷ dị thú dốc hết toàn lực, bao phủ mỗi một tấc đất trên toàn cầu. Những nơi nó đi qua không có một ngọn cỏ, toàn bộ con người bị diệt vong. Bao gồm cả những chiến binh cấp cao đang ẩn náu trong mọi ngóc ngách.”

Trần Vũ: “...”

BB: “... Đại nhân, hình như ta cũng hiểu được một chút rồi.”

“Ta cũng hiểu rồi.” Trần Vũ gật đầu, ánh mắt phức tạp: “Thì ra, ngươi cùng ‘dòng thời gian với ta.”

“Các ngươi lại đang nói cái gì thế.” Zombie tóc dài nhíu mày: “Cái

gì là dòng thời gian?”

“Muốn biết không?” Trần Vũ thu hồi trường kiếm, buông tay: “Vừa đúng lúc, ngươi cũng có tin tức mà ta muốn biết. Chúng ta thẳng thắn nói chuyện. Ngươi, là ai.”

“Ngươi thật sự không nhận ra ta sao ?” Zombie tóc dài lần nữa vén tóc mái của mình lên.

“Ta chắc chắn không biết.”

Chương 758: Tử cục (1) Chương 758: Tử cục (1)

” Bát Hoang Diêu tỷ tỷ, hiện tại vẫn tốt chứ?“Zombie tóc dài hỏi.

BB: “! !”

Trần Vũ: “!”

“Các ngươi hiện tại, đã kết hôn rồi sao?”

Trần Vũ: “…”

“Là kết hôn?” Ánh mắt của Zombie tóc dài phức tạp.

“Đại nhân, làm sao nó lại biết tất cả mọi chuyện?” BB cắn môi.

“Đừng có giấu đầu lộ đuôi, nói thẳng ra, ngươi là ai.” Giọng nói của Trần Vũ lạnh lẽo: “Sự kiên nhẫn của ta có giới hạn.”

“À.”

Zombie tóc dài cười, chắp hai tay ra sau lưng, phối hợp thì thầm: “Tình yêu đích thực có quan trọng tuổi tác hay không? Đương nhiên, nếu như ta bốn mươi tuổi, ta tuyệt đối sẽ không dè dặt như vậy, nhất định phải cưới bằng được cô ấy. Nếu như ta ba mươi tuổi, ta chấp nhận từ bỏ sự nghiệp, tập trung toàn bộ sức lực vì cô ấy. Nếu như ta hai mươi tuổi, ta sẽ làm bất cứ điều gì…”

Trần Vũ: “Đáng tiếc, ngươi chỉ mới bảy tuổi.”

“Bảy tuổi thì sao chứ?” Zombie tóc dài mỉm cười: “Ngươi kỳ thị bảy tuổi hay sao?”

Toàn thân Trần Vũ cảm thấy rét run: “…”

“… Hóa ra là ngươi.”

“Làm sao có thể…”

…

“Thì ra là cậu…”

“Không sai.” Tang thi tóc dài thả tóc mái xuống: “Nhớ ra rồi à.”

“Đại nhân, nó…nó là ai thế?” BB nuốt một ngụm nước bọt hỏi.

Trần Vũ lắc đầu không trả lời.

Mà đối mắt với tang thi tóc dài: “Cậu là Vương Bính Bính nhỉ.”

“Phải. Khi ở trong bệnh viện của thủ đô, chúng ta đã gặp nhau.” Vương Bính Bính buông tay: “Khi đó anh là tình địch của tôi.”

“Vì cái gì cậu lại biến thành bộ dạng này.”

“Tôi trở nên như vậy à.” Vương Bính Bính từ từ dựa gần Trần Vũ: “Loại tinh anh trong giới võ giả loài người như anh lẽ nào không hiểu sao.”

“Không hiểu.” Trần Vũ lắc đầu.

“Thật sự?”

“Thật.”

“Có muốn tìm hiểu không”

“Mời nói.”

“Được.” Tang thi tóc dài gật đầu, duỗi tay kéo ra áo khoác của bản thân: “Tôi, thực ra là một vật thí nghiệm. Nói chính xác hơn là một vật thí nghiệm nhân bản.”

Nghe vậy, Trần Vũ nhớ lại những lời mà bác sĩ trưởng kia từng nói với mình, lông mày hơi nhíu: “Có rất nhiều cậu à?”

“Đúng vậy. Nhưng trừ tôi ra, những cái khác đều chết hết rồi.”

BB cắn chặt môi: “Cậu…tại sao lại không cầu cứu?”

“Cầu cứu?” Tang thi tóc dài rõ ràng không ngờ tới sẽ có loại vấn

đề này, nghi hoặc nhìn BB: “Tìm ai để cầu cứu? Tìm dị thú à?”

BB: “...”

“Khỏi phải nói, cuối cùng thật sự là dị thú đến cứu tôi. Sau khi chị Bát Hoang Diêu xuất viện không lâu, thủ đô bị thú triều tấn công, tôi cũng chuyển đến đây.”

Trần Vũ và BB nhìn nhau một cái, nói: “Sau đó thì sao.”

“Sau đó.” Vương Bính Bính nhún vai: “Tôi rời căn cứ, phát hiện nơi đây đã biến thành sa mạc. loài người cũng không biết tại sao lại lần nữa xuất hiện. Thế nên tôi…”

Giọng nói ngừng lại.

Ánh mắt vốn đã bình tĩnh của Vương Bính Bính lại lần nữa trở nên dữ tợn: “Rút ra bệnh độc trong cơ thể tôi hoàn thành cải tạo, khiến loài người trên toàn thế giới biến thành tang thi.”

Trần Vũ im lặng, lòng bàn tay ớn lạnh

“Loài người không phải rất thích văn hóa tang thi sao? Vì thế mặc dù là báo thù nhưng lại thỏa mãn nguyện vọng của nhân loại. Thế nào? Cảm thấy tôi là ma quỷ sao?

Trần Vũ: “... Phải.”

“Phải thì phải, không quan trọng.”

“Cậu làm được rồi.”

“Không sai, tôi đã làm được rồi. Nhưng lại không hả hê.”

“Tại sao?”

“Bởi vì những loài người đó đã không còn là loài người dơ bẩn trước khi tôi ngủ đông nữa.” Đang nói hai chân Vương Bính Bính đặt xuống đất đi đến trước mặt Trần Vũ, nhẹ giọng: “Những gì có thể nói đều đã nói cho anh. Tiếp theo nói đến tình huống của anh đi. Làm thế nào anh sống sót khỏi “trận thú triều cuối cùng”. Cùng với…những loài người hồi đó đều chết rồi sao? Hay là thông qua

phương thức ngủ đông ẩn náu ở đâu đó?

“Cậu muốn đi báo thú?”

“ Đây không phải lời thừa thãi à.” Vương Bính Bính nhe hàm răng màu vàng sáp: “Đương nhiên, anh và chị Bát Hoang Diêu có thể giữ được một mạng. Tôi có thù tất báo nhưng cũng sẽ không quên ơn tình. Khi đó đưa cho tôi vài bữa cơm, giờ giữ lại cái mạng của các người cũng không thiệt nhỉ?”

“Cậu thay đổi rồi. Không còn là Vương Bính Bính trước kia nữa. Nhưng cũng có thể hiểu được.”

“Vậy thì sao?”

“Vậy thì để cậu ra đi thoải mái chút.” Trường kiếm trong tay Trần Vũ loé lên ánh sáng lạnh lẽo.

“Bây giờ liền chuẩn bị đánh nhau?” Vương Bính Bính nhếch mày: “Tôi còn chưa hỏi xong mà. Làm thế nào anh sống sót được trong “trận thú triều cuối cùng.”

“…”

Nghĩ ngợi hồi lâu, Trần Vũ quyết định ăn ngay nói thật:

“‘Trận thú triều cuối cùng’ trong miệng cậu chưa từng xảy ra trong thế giới của tôi.”

“Anh có ý gì?” Vương Bính Bính ngẩn ra.

“Nói đơn giản là. Tôi không phải Trần Vũ của mốc thời gian này.” Vẻ mặt Trần Vũ bình tĩnh, chỉ vào BB trên lưng mình nói: “Chúng tôi đến từ một triệu năm trước.”

“… Tôi càng không hiểu. Anh đang kể một câu chuyện khoa học viễn tưởng cho tôi đấy à.”

“Được thôi, vậy tôi nói cụ thể một chút.”

Chương 759: Tử cục (2) Chương 759: Tử cục (2)

Trần Vũ điều khiển trường kiếm viết viết vẽ vẽ trên mặt đất: “Dựa vào những gì tôi biết, thế giới này cũng không bình thường. Nó cứ cách một trăm nghìn năm sẽ sinh ra một xã hội loài người hoàn toàn mới. Mà cậu và tôi đều là cá thể của xã hội một triệu năm trước.”

“...Trần Vũ, đừng nói vớ vẩn.” Vương Bính Bính vẻ mặt khó coi: “Theo những gì anh nói thì tôi đã ngủ đông một triệu năm? Anh cho rằng có khả năng không?”

“Vậy cậu làm thế nào để giải thích xã hội loài người mà cậu gặp sau khi thức tỉnh? Ở đây, có lẽ không có hệ thống võ pháp đâu.”

Vương Bính Bính: “...”

“Cậu hỏi tôi tôi đã nói cho cậu biết. Còn cậu có tin hay không không liên quan gì đến tôi. Nếu cậu muốn nghe, tôi sẽ tiếp tục nói. Không muốn nghe chúng ta liền bắt đầu đánh.”

“...Nói tiếp đi.”

“Được.” Trần Vũ gật đầu tiếp tục nói: “Mặc dù cậu không phải là một võ giả nhưng kiến thức cơ bản của giới võ giả có lẽ vẫn có thể nắm được. Cái được gọi là [Dị cảnh] cậu có biết không.”

“Biết.”

“Mỗi một [dị cảnh] đều là mốc thời gian khác nhau trên thế giới này. Ví dụ như cậu đây.” Trần Vũ chỉ tay xung quanh: “Chính là [gia nhân dị cảnh] của Tuyết khu.”

“Không thể nào…” Vương Bính Bính thất thần.

“À đúng rồi, tiện thể giải thích một chút, chỉ có xã hội loài người bị mốc thời gian diệt sạch mới trở thành [dị cảnh]. Cậu tiêu diệt loài người ở đây, nơi đây liền biến thành dị cảnh.”

“Như vậy…mốc thời gian của chúng ta, sau khi loài người bị tiêu diệt…”

“Ừ. Cũng sẽ biến thành một [dị cảnh] khác trên mốc thời gian.”

“Không thể nào…thế giới…sao có thể sẽ bị phân đoạn…” Vương Bính Bính ôm lấy cái đầu lâu to lớn, tinh thần dần rơi vào bờ vực chấn động và sụp đổ.

“Trên đây đều là tôi tự mình suy đoán. Cũng không bảo đảm tính chính xác.”

BB giơ tay: “Đại nhân, tôi cảm thấy logic rất rõ ràng, có lẽ đúng đến tám chín phần.

“Câm miệng.”

Trần Vũ nâng kiếm chỉ thẳng vào Vương Bính Bính: “Ai lên trước.”

Vương Bính Bính không trả lời.

Nó từ từ ngồi thụp xuống đất, vùi đầu, hít thở dồn dập, làn da chuyển đỏ, cơ bắp toàn thân đều bắt đầu run rẩy.

“Cậu sao vậy.” Trần Vũ nhíu mày

“Hức…hức hức…” Vương Bính Bính càng run rẩy dữ dội hơn.

“Đại nhân.” BB ngập ngừng: “Hình như nó rất khó chịu.”

“Đúng là cơ hội tốt.”

Ánh mắt Trần Vũ lạnh nhạt mà ôn hòa, hoàn toàn không để ý đối phương đang đau đớn vì “phát bệnh”, khống chế sức lực dứt khoát nhanh nhẹn đâm thẳng một nhát!

“Phốc!”

Lưỡi kiếm sắc bén đâm xuyên qua trán Vương Bính Bính.

“Hức…hức hức hức…”

Vương Bính Bính ngẩng đầu, trong mắt điên cuồng nhìn chằm

chằm Trần Vũ. Lại nhanh chóng giang hai cánh tay.

BB: “Nguy hiểm!”

Cùng lúc phát ra tiếng kêu kinh ngạc, BB quyết đoán khởi động kỹ năng dịch chuyển tức thời của bo mạch chủ trong cơ thể.

“Xoạt!”

Chương 760: Tử cục (3)

“Đùng!”

Hai cánh tay khép lại thật chặt!

Một lực khổng lồ do va chạm lẫn nhau tạo thành, phát nổ thành làn sóng không khí.

Hai cánh tay của Vương Bính Bính cũng bị sức mạnh cường hãn của bản thân làm vỡ nát.

Cơ bắp, mỡ, mạch máu, xương cốt…

Lả tả biến thành thịt nhão, chảy xuống theo vai của nó.

“Ừng ực.”

BB mang theo Trần Vũ “dịch chuyển tức thời” ngoài phạm vi năm mét lại lần nữa nuốt một ngụm nước bọt: “Quá… quá ác.”

Trần Vũ: “…”

“Gào——”

Vương Bính Bính chuyển tầm mắt khóa chặt Trần Vũ, trong cổ họng phát ra tiếng gào trầm đục giống y như tang thi.

Nhưng ngay lập tức nó đã khôi phục lại sự tỉnh táo.

Sự cuồng loạn trong mắt cũng nhanh chóng biến mất.

“Cậu sao thế.” Trần Vũ híp mắt hỏi.

“Bệnh độc phát tác.” - Truyện Dịch Hay Giá Rẻ

Vương Bính Bính dùng răng kéo hai cánh tay nát vụn xuống, khoảng năm giây sau lại mọc ra một đôi tay mới, xoa xoa vết thương trên trán: “Sau khi tôi tự thức tỉnh, cứ cách vài tiếng đều phải trải qua một lần.”

“Bây giờ cậu vẫn còn là tang thi sao? Ngay cả khi phần đầu bị tổn thương nghiêm trọng cũng có thể chống lại?”

“Từ trước đến giờ tôi cũng không phải tang thi.” Vương Bính Bính u ám nâng khóe miệng, chỉ ra ngoài cố cung: “Tang thi, chỉ có bọn chúng.”

“... Hiểu rồi.”

“Vừa nãy anh muốn giết tôi nhỉ.”

“Đúng.”

“Xem ra, anh cũng không phải Trần Vũ đó.”

Vương Bính Bính vặn cổ, phát ra tiếng “cạch cạch” giòn rã: “Vậy tôi cũng không có gì phải hoài niệm nữa. Giết chết anh rồi thông qua cánh cửa thời không trở về một triệu năm trước.

“Báo thù sao.” Trần Vũ hỏi.

“Không sai. Chuyện mà tôi nuối tiếc nhất chính là loài người chết trong thú triều chứ không phải chết trong tay tôi. Vậy nên trong lòng không thoải mái, suy nghĩ không thông suốt. Trần Vũ, cảm ơn sự xuất hiện của anh đã để tôi tìm được mục tiêu của mình.”

“Chúc mừng trước nhé.” Trần Vũ chắp tay: “Nếu cậu có thể làm được.”

“Đến đây.” Vương Bính Bính ngoắc ngón tay với Trần Vũ.

Trần Vũ gật đầu: “Lên.”

“Lên đi.”

“Lên…”

“…”

“…”

Trước cửa cố cung có làn gió nhẹ thổi qua.

Một người một thi đứng im tại chỗ, ánh mắt sắc bén đan xen vào nhau.

Chương 760: Tử cục (3)

Một phút.

Năm phút.

Mười phút …

Lúc này, đi đến vị trí kỳ diệu hai bên phúc đến thì lòng cũng sáng, đồng thời bắt đầu công kích!

“Gào!”

“Choang!”

“Phụt——”

Lưỡi kiếm và móng vuốt va vào nhau.

Cánh tay của Vương Bính Bính lập tức bị chặt đứt.

Nhưng khoảng cách kéo lại gần cũng có thể khiến nó có thể nâng một tay khác lên móc vào tim Trần Vũ.

“Xoạt!’

Khởi động dịch chuyển tức thời.

Trần Vũ lần nữa biến mất, lại xuất hiện ở bên người Vương Bính Bính, chân dẫn theo eo, eo dẫn theo khuỷu tay, khuỷu tay dẫn theo cổ tay quét sạch ngàn quân thế mạnh như vũ bão!

“Phụt——”

Cơ thể cường tráng của Vương Bính Bính từ ngực bị chia làm đôi.

Nội tạng, xương cốt, huyết tương đồng thời trào ra!

Nhưng Trần Vũ vẫn chưa dừng tay, ngược lại còn thừa thắng xông lên, trường kiếm trong tay vung nhanh đến mức không nhìn rõ được cả tàn ảnh!

“Xoạt!”

“Xoạt xoạt xoạt!”

“Xoạt xoạt…”

Bốn khúc, tám khúc, mười sáu khúc…một trăm hai mươi sáu…

Dưới thế tấn công như mưa rền gió dữ của anh, Vương Bính Bính bị cắt thành hơn trăm khúc, giống như vung hạt đậu rơi lả tả xuống đất.

Cố nhịn mùi máu tươi tanh nồng, Trần Vũ lùi về sau ba bước thu lại sức mạnh.

“Hự…” BB nằm bò trên người anh há mồm trợn mắt, hoàn toàn chưa phản ứng lại: “Vừa…vừa mới xảy ra chuyện gì?”

“Giải quyết.” Trần Vũ nhìn lướt qua đống thịt trên đất, mặt không có biểu cảm gì.

BB: “Đây…đây là…”

Cúi người Trần Vũ nghiêm túc kiểu tra tình hình cái xác nát bét của Vương Bính Bính: “Các sợi cơ quá dày đặc. Nếu dùng vũ khí bình thường thì làm rách da của nó cũng khó.”

“Đại nhân, nó chết rồi sao?”

“Ừ. Bị chém nát như vậy dù thế nào cũng không thể phục hồi nguyên dạng. Tìm chỗ chôn cậu ta đi.” Trần Vũ nhíu mày: “Tư duy và lý trí của tôi càng ngày càng không thích hợp.”

BB quay đầu, nhìn chằm chằm vào cái xác nát: “Luôn có cảm giác nó vẫn chưa chết. Đầu xuôi đuôi lọt quá…lúc nó lên sàn mạnh mẽ đỉnh chóp vậy mà.”

Trần Vũ: “…”

BB: “…”

Trần Vũ: “…”

BB: “Á đại nhân, không phải là phải đi à? Sao vẫn chưa đi?

“…” Trần Vũ im lặng một lát, lên tiếng: “Cái miệng quạ của cậu nói đúng rồi.”

“Ể?”

“Cậu ta thực sự chưa chết.”

Vô cùng chắc chắn.

Trong [gia nhân dị cảnh], Vương Bính Bính không hổ là “trung tâm mốc thời gian”.

Như vậy sau khi đối phương chết, [thế giới ý chí] có lẽ phải nhắc nhở anh “mốc thời gian” sắp phong tỏa mới đúng ….

Mà lúc này bên tai anh, không hề nghe được bất kỳ giọng nói điện tử nào…

“Đại…đại nhân!” BB đột nhiên khiếp sợ, tay nhỏ chỉ vào đống thịt trên mặt đất: “Thi…thi thể đang động đậy!”

Trần Vũ nhanh chóng quay đầu.

Quả nhiên.

Nhìn thấy thi thể bị chém thành hơn trăm mảnh trên mặt đất, đang dùng phương thức khiến người ta ê răng tiếp xúc, chồng điệp, nhanh chóng hoà hợp.

Trong nháy mắt, một Vương Bính Bính được “lắp ráp” lại một lần nữa xuất hiện trước mặt anh.

“Ôi.”

Vương Bính Bính vẫy mái tóc dài, dựng thẳng ngón tay chỉ Trần Vũ : “Thất vọng lắm đúng không.”

“…” Trần Vũ nắm chặt chuôi kiếm: “Cậu rốt cuộc là thứ gì vậy.”

“Cái này phải hỏi những nhân viên thí nghiệm lúc trước rốt cuộc đã bơm bệnh độc gì vào cơ thể tôi.”

Nói xong nó vuốt tóc mái lên để lộ ra khuôn mặt tang thi xấu xí, nhếch mép: “Nói thật cho anh vậy. Tôi thật sự là một người bất tử trên ý nghĩa. Vì sự giày vò của bệnh độc tôi đã thử các cách để tự tử. Hoả thiêu, đông lạnh, nổ. Nhưng bất kể cơ thể bị phá hủy đến mức độ nào tôi cũng sẽ tự động phục hồi nguyên dạng.”

“Bởi vì cái loại… à, theo cách nói của anh có lẽ là bệnh độc một triệu năm đã sinh sôi nảy nở trên người tôi một thời gian dài, đã hợp thành một thể với tôi. Chỉ cần sót lại một miếng thịt thì có thể tái sinh lần nữa. Chỉ cần một mầm bệnh độc không bị tiêu tan…”

“Tôi.”

Vương Bính Bính giang rộng hai tay: “Chính là người bất tử.”

“... Phép thuật của quỷ thần.”

“Chẳng bằng anh nói là sự trừng phạt của quỷ thần. Nếu có thể khiến tôi chết, tôi sẵn lòng trả bất cứ giá nào.”

“Có thể thử nổ đạn hạt nhân.”

“Không.” Vương Bính Bính lại dựng thẳng ngón giữa lắc nhẹ đầu: “Trừ phi có thể nổ tan cả trái đất, nếu không dù cho đạn hạt nhân có làm cơ thể tôi bay hơi, thì tôi sớm muộn gì cũng sẽ sống lại.”

“Là…trên trái đất đã phân bố bệnh độc?” BB lẩm bẩm nói.

“Đúng.” Vương Bính Bính nhún vai: “Gồm cả cơ thể các người cũng có. Tôi, thay vì nói là Vương Bính Bính. Chẳng bằng nói là công cụ chứa đựng những bệnh độc đó.”

“Đại nhân.” BB quay đầu lại, căng thẳng nói với Trần Vũ: “Chúng ta…chạy đi.”

“Các người có thể chạy đi đâu chứ?” Vương Bính Bính cười lạnh: “Vừa rồi cho các người cơ hội sống tiếp, anh lại lựa chọn chủ động tấn công tôi. Bây giờ tôi còn bỏ qua cho các người không? Trần Vũ?”

“...”

Trần Vũ im lặng.

Trong đầu anh đã bắt đầu nhanh chóng hoạt động.

Nhưng bất kể suy nghĩ từ góc độ nào, kết cục đều chỉ có một…

“Tử cục.”

Cắn rách đầu lưỡi để cho vị máu len lỏi giữa môi và răng.

Vẻ mặt của anh vô cùng khó coi.

Vương Bính Bính.

Đối với thế giới hiện thực mà nói, đây có lẽ là một tai họa còn khủng bố hơn cả “thú triều”...

Chương 761: Chưa chết hoàn toàn (1)
Chương 761: Chưa chết hoàn toàn (1)

Bên ngoài [gia nhân dị cảnh].

Thế giới hiện thực, Tuyết khu, thành phố Tây Tạng.

“Bộp!”

Trần Tư Văn ném bức thư trong tay lên bàn, giận dữ: “Trần Vũ lại tự mình đi! Còn mang theo Bảo Bảo! Quá trớn!”

Mã Lệ đi đến cúi đầu nhìn mực trên bức thứ: “Có lẽ đi vào lúc sáng sớm, chúng ta không đuổi kịp được.”

“Tiểu Diêu.” Trần Tư Văn quay đầu, nhìn Bát Hoang Diêu lo lắng ở bên cạnh, nhíu mày: “Em ngủ chung phòng với BB. Buổi tối Trần Vũ mang BB đi em cũng không tỉnh lại?”

“Không…không ạ…” Bát Hoang Diêu cúi đầu, yếu ớt nói: “Bình thường em ngủ rất nông. Nhưng…nhưng không biết tại sao tối hôm qua lại ngủ sâu như vậy.

Trần Tư Vũ: “Với độ nhạy cảm này của em, sau này Trần Vũ có cắm sừng ở ngay trước mặt em thì em nằm trên giường cũng sẽ không tỉnh.”

Bát Hoang Diêu: “...”

“Ơ.” Hai mắt Mã Lệ phát sáng, vội vàng bắt lấy tay Bát Hoang Diêu: “Tiểu Diêu, chị cảm thấy tình bạn của chúng ta còn có thể tiến thêm một bước.”

Bát Hoang Diêu: “...”

“Đừng phí lời nữa.” Trần Tư Văn buồn bực cầm bức thư trên bàn lên lắc lắc: “Đúng là nét chữ của tiểu Vũ. Nhưng bây giờ tên người xấu Đới Ngư gì đó lại tìm em ấy gây phiền phức, nói không chừng sẽ xuống tay với tiểu Vũ. Chúng ta phải đuổi theo giúp đỡ.”

“Là Đoạn Dã.” Bát Hoang Diêu sửa lại.

Trần Tư Văn: “Đây là cái tên rách gì chứ.”

Bát Hoang Diêu: “...”

“Muốn đuổi theo Trần Vũ thì ít nhất phải biết anh ấy đi đâu.” Mã Lệ buộc mái tóc ngắn của mình lên, ngoắc tay với Trần Tư Văn: “Đưa thư cho em, em tìm chút manh mối.”

“Trong thư của em ấy không nói đi đâu.”

“Em xem trước rồi nói.”

Trần Tư Văn nghi ngờ đưa bức thư qua.

Mã Lệ nhận lấy, nhanh chóng quét một lượt từ đầu đến cuối, sau đó lật ngược lại: “Quả thật trong thư không viết.”

“Xì.” Trần Tư Văn nhìn với ánh mắt khinh bỉ.

Mã Lệ: “Nhưng em biết anh ấy đi đâu.”

“...” Trần Tư Văn đảo mắt nhìn lại: “Đi đâu rồi?”

“Gia nhân dị cảnh.”

“Há?” Trần Tư Văn ngây ra trong chốc lát, giành lại thư trong tay Mã Lệ, quan sát tỉ mỉ cả trên lẫn dưới: “Không viết ‘gia nhân dị cảnh’ mà?”

“Em cũng nói là không viết rồi. Nhưng những thứ như tin tức này luôn được ẩn giấu ở chỗ tối.”

“Cái này…” Trần Tư Văn kinh ngạc mở tờ giấy ra đặt dưới ánh mặt trời kiểm tra, nghiên cứu rồi suy nghĩ: “Chỗ tối ở đâu thế?”

Mã Lệ nở nụ cười bí hiểm, im lặng không nói.

“Mã Lệ, rốt cuộc tại sao em lại biết em ấy đi gia nhân dị cảnh rồi?”

“À. Em tra địa chỉ IP điện thoại của anh ấy, phát hiện sáng sớm anh ấy tìm kiếm gia nhân trên Baidu.”

Trần Tư Văn: "..."

Bát Hoang Diêu: "..."

"... Vậy tin tức này cũng chả liên quan quái gì đến bức thư!" Trần Tư Văn gào lên.

Mã Lệ: "Em cũng không nói tin tức ở trong thư mà."

"Bộp!"

Lại đập bức thư lên bàn lần nữa, Trần Tư Văn sắc mặt đen sì: "Đi, đuổi theo tiểu Vũ."

"Cần em chuẩn bị một chút không?" Mã Lệ hỏi.

"Chuẩn bị cái gì?"

Mã Lệ nâng cổ tay lên nhìn đồng hồ Rolex một cái, bình tĩnh lên tiếng: "Bộ đội em thuê đã vào Tuyết khu rồi."

"Bộ đội?" Trần Tư Văn sửng sốt: "Bao nhiêu người?"

"Hai mươi người. Một người cấp 6, bốn người cấp 5, còn lại đều là cấp 4."

"...Đỉnh thật." Trần Tư Văn dựng ngón cái.

"...Ừ." Bát Hoang Diêu cũng dựng ngón cái.

"Chẳng có gì mà đỉnh." Mã Lệ phẩy tay: "Lấy tiền để thuê lính mà thôi. Nếu không phải tại Tuyết khu quá xa, võ giả cấp 7 tôi cũng có thể mời đến được."

"Vậy còn chờ gì nữa? Nhanh bảo họ tới đây đi!"

"Đến được thành phố Tây Tạng cần ít nhất hơn một tiếng đồng hồ. Chúng ta đợi à?"

"Một tiếng...Ừm, chúng ta đi trước một bước thì hơn. Chị sợ bên tiểu Vũ ngộ nhỡ có phiền phức, càng kéo dài em ấy sẽ càng thiệt."

Mã Lệ: "Có thể làm Trần Vũ cảm thấy phiền phức. Vậy chúng ta

tham chiến có ích gì không?”

“Đương nhiên là có ích.” Trần Tư Văn nghiêm nghị, ánh mắt sắc bén: “Nếu chị không cần mạng, ít nhất có thể kéo chết võ giả cấp 4.”

Ở bên cạnh Bát Hoang Diêu cũng nghiêm nghị như thế: “Nếu em không cần mạng, ít nhất có thể kéo chết võ giả cấp 7.”

Trần Tư Văn: “...”

Mã Lệ: “...”

Đoạn Dã đang nằm bò trên mái nhà nghe lén: “...”

“Ấy?!”

Như phúc chí tâm linh, Mã Lệ, Trần Tư Văn, Bát Hoang Diêu đồng thời ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Đoạn Dã ở trên trần nhà, ngẩn tò te.

Mã Lệ: “Vãi?”

Trần Tư Văn: “Vãi?”

Bát Hoang Diêu: “Va…a Đoạn Dã, anh vào lúc nào vậy?”

“Đi vào cả buổi sáng rồi.” Đoạn Dã tay trái treo trên xà nhà, tay phải vò đầu: “Mọi người mới phát hiện à?”

“…”

Sự im lặng ngắn ngủi, Trần Tư Văn không hề do dự móc súng lục cỡ lớn ra, mở chốt an toàn nhắm chuẩn vào Đoạn Dã liền xả hết băng đạn.

“Đùng đùng đùng đùng…”

Tiếng súng đinh tai nhức óc vang lên.

Chín phát đạn lại lơ lửng trong không khí trước người Đoạn Dã! Không thể tiến về phía trước.

“Võ công trên thiên hạ, không có gì kiên cố mà không phá nổi, chỉ có tốc độ là vô địch.” Đoạn Dã duỗi tay ra kẹp lấy chín viên đạn nắm trong lòng bàn tay: “Đạn, tôi đều bắt được.”

Chương 762: Chưa chết hoàn toàn (2)
Chương 762: Chưa chết hoàn toàn (2)

Mã Lệ: "Đây rõ ràng là anh dùng võ pháp cản thời gian."

"Như nhau, như nhau."

Ném đạn đi Đoạn Dã nhảy từ trên trần nhà xuống vững vàng đứng trước mặt ba cô gái: "Tôi xuống đây chính là để nói với mọi người một câu. Anh Vũ…"

"Đùng đùng đùng đùng…"

Trần Tư Văn lại xả sạch băng đạn thứ hai.

Đoạn Dã: "…. Nói một câu thôi, anh Vũ…"

"Đùng đùng đùng…"

"… Một câu, chỉ một câu."

"Đùng đùng đùng đùng…"

"Má nó!" Đoạn Dã nổi nóng, đưa tay ra muốn cướp lấy súng của Trần Tư Văn: "Nghề nghiệp trước đây của chị là cảnh sát Mỹ à? Có thể đợi tôi…"

"Huỵch!"

Nhưng còn chưa nói xong Trần Tư Văn đã nhanh nhẹn nắm lấy cổ tay Đoạn Dã, dưới chân làm một động tác quét qua! Trực tiếp linh hoạt ép anh ta xuống dưới người.

"Cạch!"

Thuận tiện làm trật khớp xương cánh tay của Đoạn Dã.

Đoạn Dã: "…"

Trần Tư Văn: "…"

Đoạn Dã: "... Á á á!"

"Câm miệng." Trần Tư Văn móc dao găm ra đặt trên cổ Đoạn Dã: "Kêu nữa tôi làm thịt anh."

"Hay… động tác thật nhanh nhẹn." Bát Hoang Diêu kinh ngạc.

Là một "bậc thầy đối kháng", dưới ánh mắt của cô, trình độ đánh nhau của Trần Tư Văn đã không kém mình là mấy rồi.

"Hự."

Cắn chặt đầu lưỡi, suy nghĩ của Đoạn Dã khẽ động, trong nháy mắt cả người đã biến mất. Di chuyển đến chỗ khác hơn năm mét.

"Dịch chuyển tức thời?!"

Lần này đến lượt Trần Tư Văn chấn kinh: "Anh…Anh là Võ giả cấp cao?"

"Không phải võ giả cấp cao." Mã Lệ giải thích: "Anh ta chỉ học một chút từ chỗ Bát Hoang Dịch, nắm vững kỹ xảo của võ pháp dịch chuyển tức thời mà thôi."

Nghe vậy Trần Tư Văn quyết đoán bạo phát sức mạnh, bày ra tư thế chiến đấu vừa tấn công vừa phòng thủ: "Vậy chẳng phải là rất dễ đối phó à, mọi người cẩn thận."

"Đối phó tôi làm gì." Đoạn Dã vò đầu: "Nếu lão tử muốn đánh úp thì ngoài tiểu Diêu ra, hai người các cô đều đã chết ngắc rồi. À… chị gái của anh Vũ, cô có lẽ mới cấp 2 nhỉ? Tại sao sức chiến đấu cơ bắp cũng biến thái như anh Vũ…"

"Hai chị em mà." Mã Lệ liếc Trần Tư Văn: "Cùng một mẹ sinh ra."

"Nhấn mạnh một lần nữa, tôi không muốn xảy ra xung đột với các cô, chúng tôi tìm anh Vũ, không liên quan gì đến các cô."

"Nói cái chết tiệt gì vậy." Trần Tư Văn cáu kỉnh: "Anh đối phó em trai tôi còn không liên quan gì đến chúng tôi?"

"Lần này đừng có ngắt lời tôi, tôi chỉ nói một câu thôi." Đoạn Dã

giơ ngón trỏ: “Anh Vũ rất an toàn, các cô không cần phải đi tìm. Nếu không kết quả sẽ càng tệ hơn.”

Mã Lệ: “Đây là ba câu mà.”

Đoạn Dã: “Một câu.”

Mã Lệ: “Có ngắt nghỉ tính là ba câu rồi. Tiểu Diêu em nói xem anh ta nói mấy câu?”

Bát Hoang Diêu ngập ngừng: “Em…”

“Làm tốt lắm!” Trần Tư Văn bùng nổ: “Các người lại phí thêm mấy câu rồi.”

Mọi người: “…”

“Không nhận ra à?” Trần Tư Văn gào lên: “Anh ta đang kéo dài thời gian của chúng ta! Đi!”

“Xoạt!”

Đoạn Dã lại dịch chuyển tức thời lần nữa, di chuyển tới ban công phòng khách: “Điều nên nói tôi đã nói rồi, nếu các cô muốn rút khỏi Tuyết khu thì tôi có thể giúp. Nhưng muốn đi tìm anh Vũ, hậu quả tự chịu.”

“Đừng quan tâm đến anh ta.” Trần Tư Văn ra lệnh: “Đến gia nhân dị cảnh!”

“Rầm!”

Dứt lời, cô ấy dẫn đầu tiến lên, một cước đạp mở cửa chống trộm.

Thế nhưng xông ra chẳng được bao lâu, cô ấy lại ngoan ngoãn lùi về.

Mã Lệ: “Sao lại về rồi?”

Trần Tư Văn: “Bên ngoài có tang thi.”

Mã Lệ: “À, tang thi. Vậy đóng cửa lại nhanh lên, đừng để chúng nó tiến vào…!

Bát Hoang Diêu: “???”

“Cái quỷ gì vậy? Vì sao lại có tang thi chứ?!”

…

Một tiếng trước.

Trong [gia nhân dị cảnh]

Mây đen bao phủ, trời rung đất lở.

Trần Vũ và Vương Bính Bính đã “đao thật súng thật” tử đấu rất lâu rồi.

Những nơi đi qua, máu chảy thành sông.

Đương nhiên, Vương Bính Bính là người chảy máu…

Nói đến thực lực, cho dù Vương Bính Bính có sức mạnh phi thường nhưng có thêm ba người như cậu ta nữa cũng không phải là đối thủ của Trần Vũ.

Nhưng cậu ta đã bị “bệnh độc không xác định” cảm nhiễm, quả thật là bất tử bất diệt.

Mà Trần Vũ cũng không phải là người dễ đối phó.

Bản năng vô hạn, sức mạnh vô hạn, không bị vết thương chí mạng cũng sẽ không chết.

Còn có thêm kỹ năng dịch chuyển tức thời của BB…

Nhìn từ góc độ chiến đấu lâu dài, Vương Bính Bính càng khó chịu hơn Trần Vũ.

“Anh là quái vật à?” Bay lên trên cao, mọc lại một đôi chân mới, Vương Bính Bính thở hổn hển, gào thét: “Anh CMN không biết mệt à?”

“Trong chúng ta chỉ có một là quái vật.” Trần Vũ một đao cắt đứt cánh tay của mình, loại bỏ xương bị vỡ nát ở miệng vết thương rồi lần nữa “cắm vào”, đợi trong giây lát, lành bệnh…

“Đúng vậy.” Mí mắt Vương Bính được giật điên cuồng: “Trong chúng ta có một quái vật.”

Hoạt động gân cốt xác nhận không có gì đáng ngại, Trần Vũ đối mắt với Vương Bính Bính, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng: “Cậu đã là một người bất tử rồi cũng sẽ mệt sao?”

Chương 763: Chưa chết hoàn toàn (3)
Chương 763: Chưa chết hoàn toàn (3)

“Cho dù tôi là người bất tử cũng phải tuân thủ định luật bảo toàn năng lượng mức thấp nhất.”

“À.” Trần Vũ gật đầu: “Vậy tôi không cần tuân thủ.”

Vương Bính Bính: “...”

“Nếu như cậu cũng phải tuân thủ bảo toàn năng lượng, vậy nếu tôi làm cạn kiệt thể năng của cậu không phải cậu sẽ chết sao?”

“Chỉ cần trên trái đất còn một hạt bệnh độc thì tôi sẽ không chết.”

“Hiểu rồi. Vậy chúng ta làm một giao dịch di.”

“Giao dịch gì.”

“Nếu như hai chúng ta không có ai chết thì cho chị Bát Hoang Diêu của cậu mặt mũi, chuyện này bỏ qua. Cậu thành thật ở lại đây. Tôi cũng sẽ không làm phiền cậu nữa.”

“Chậc.” Vương Bính Bính cười lạnh một tiếng: “Anh đang nằm mơ à?’

“Được, được thôi.” Trần Vũ giơ trường kiếm lên cao: “Vương Bính Bính, cậu thật sự tưởng rằng tôi không có cách nào để giết cậu sao?”

“Đến đây.” Vương Bính Bính ngoắc ngón tay: “Tôi đứng đây cho anh giết đó. Chiêu gì cũng đều dùng rồi. Tôi chống mắt lên xem mình chết thế nào.”

“... Như cậu mong ước.”

Ánh mắt Trần Vũ chăm chú, sức mạnh đột nhiên bùng nổ, trường kiếm chém về phía mặt Vương Bính Bính.

“Úi chà.”

Vương Bính Bính cũng thật sự không chống lại, để cho lưỡi kiếm của đối phương chém đứt đầu của nó.

“Xoạt!”

“Xoạt xoạt xoạt…”

Hai nhát.

Mười nhát.

Trăm nhát.

Nghìn nhát…

Đợi đến khi máu thịt của Vương Bính Bính rơi xuống, Trần Vũ giống như đang xắt nhân xủi cảo, băm “bụp bụp bụp” gần năm phút.

Đến khi băm thành thịt nhão mới dừng tay.

“Vụn chưa?” Trần Vũ hỏi.

“Vụn.” BB gật đầu: “Nhưng ngài không cắt vụn được bệnh độc, nó vẫn sẽ phục hồi nguyên dạng đó.”

“Tôi biết, vẫn chưa xong.”

“Cạch!”

Thu trường kiếm lại, Trần Vũ chắp hai tay trước ngực, nhớ lại ma trận võ pháp đã rất lâu không dùng đến trong đầu, tinh thần lực tuôn ra mãnh liệt.

“Vù——”

Lập tức gió lớn nổi lên, sấm chớp đầy trời!

“Đại nhân, ngài đây là?”

Thật ra so với võ sư thì thiên phú võ pháp của tôi càng mạnh hơn một chút.

Dứt lời, hai tay của hắn mở mạnh ra: “Võ pháp ——thiên chiếu!”

“Oành!”

Cùng với một tia sáng loá mắt không thể quan sát được.

Bình nguyên trước mặt hai người thế mà bỗng chốc biến thành “biển lửa mênh mông!

“Xì xì…”

Thịt nhão của Vương Bính Bính không kiên trì nổi nửa giây đã bay hơi trong nhiệt độ cao khủng khiếp này….

“Su…sugoi”* BB trố mắt nhìn.

*(Sugoi là ‘đỉnh quá, lợi hại quá’ trong tiếng Nhật, BB dùng từ này nên mình để nguyên)

Trần Vũ: “Nếu còn nói câu này nữa, tôi sẽ, đổ phân vào ổ cắm bo mạch chủ của cậu.”

“Á.” BB hai má đỏ ửng: “Nếu… nếu là phân vừa đại nhân ngài…”

Trần Vũ: “...”

“Choang.”

Cắm lại trường kiếm, hắn cõng BB quay người chạy đi.

“Đại nhân, chúng ta đã giải quyết xong nó chưa?”

“Không thể nào. Bản chất của Vương Bính Bính là bệnh độc. Một ngọn lửa có thể đốt hết bệnh độc trên trái đất không?”

“Ồ…”

“Tôi chỉ tạm thời tiêu diệt xác thịt của nó, kéo dài thời gian cho chúng ta rời khỏi dị cảnh mà thôi.” Quay đầu, Trần Vũ nhìn biển lửa đang thiêu đốt phía sau: “Biết đâu tôi chạy đủ nhanh cậu ta sẽ không đuổi kịp tôi. Hiển nhiên cũng không dễ tìm được cửa ra vào của dị cảnh.”

“Nhưng ngài để lại dấu chân rồi.”

“Cậu quên à? Tôi biết bay.”

“Vù!”

Nói xong, toàn thân Trần Vũ phóng ra kình khí giống như một cỗ động cơ, đẩy anh từ từ bay lên.

BB ngạc nhiên mừng rỡ: “Thì ra loài người ở trong bầu khí quyển cũng có thể di chuyển như thế này.”

……

Trong [gia nhân dị cảnh], cánh cửa thời không.

Tên sát thủ đeo kính đen, mặt không cảm xúc đứng trước cửa ra vào yên tĩnh chờ đợi sự xuất hiện của Trần Vũ.

Làm một sát thủ xuất sắc, tư duy logic nhất định phải rõ ràng.

Nếu như mỗi một “dị cảnh” đều là khép kín, vậy sớm muộn gì Trần Vũ cũng quay trở lại.

Hắn ta chỉ cần ôm cây đợi thỏ thì tất cả đều sẽ thuận lợi.

Thế nhưng, cứ đợi rồi đợi. Hắn ta lại lờ mờ nhận ra có gì đó không thích hợp.

“Tiếng động cơ máy bay ở đâu ra thế?”

Nhíu mày, sát thủ tháo kính đen xuống ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Không lâu sau thì nhìn thấy không trung phía xa xa có một chiếc “máy bay” đang chầm chậm bay đến.

Mười nghìn mét.

Năm nghìn mét.

Một nghìn mét.

Hai trăm mét…

Khi chiếc "máy bay" kia càng ngày càng gần, kính đen của tên sát thủ rơi xuống, lại từ từ nảy ra một dấu "?"

"Huỵch."

Hai chân tiếp đất, Trần Vũ lạnh nhạt liếc tên sát thủ một cái: "Nhìn cái quái gì."

Tên sát thủ ngại ngùng cúi đầu, nhìn về phía … của Trần Vũ.

"Xuýt." Hắn ta lập tức hít vào một hơi khí lạnh.

"Tránh ra."

Duỗi tay đẩy tên sát thủ suy nghĩ rơi vào hỗn loạn ra, Trần Vũ cõng BB quyết đoán nhảy vào cánh cửa thời không, rời khỏi [gia nhân dị cảnh].

Sau khi trọng tâm đảo lộn một lát, Trần Vũ quay về thế giới hiện thực: "Bây giờ chỉ mong Vương Bính Bính không tìm được lối ra vào của dị cảnh."

"Jijijiji…"

Ngay lúc này trên mái tóc dài của BB đột nhiên rơi xuống một mảnh thịt vụn.

Đồng tử của BB lập tức co lại.

Nhìn thấy miếng thịt mang theo mùi thối rữa, bắt đầu tăng sinh với tốc độ khiến da đầu người ta tê dại!

Chương 764: Tuyệt sát (1) Chương 764: Tuyệt sát (1)

Rõ ràng miếng thịt này là do Vương Bính Bính lén lút để lại…

“Đại…đại nhân…” BB sắc mặt trắng bệch: “Xin…xin lỗi.”

“Không sao.”

Trần Vũ vẫy vẫy tay, vẻ mặt bình tĩnh dường như đã sớm đoán trước.

Miệng lại không nói một lời.

Chỉ là trong đôi mắt như chim ưng lóe lên một chút gian xảo…

….

“Jijiji……”

Miếng thịt vụn trên mặt đất lăn lộn giống như vật sống.

Trần Vũ nhìn cũng không nhìn, chỉ chăm chăm nhìn cánh cửa thời không đang bóp méo.

“Xoạt.”

Giây tiếp theo, thân hình tên sát thủ thất tha thất thểu chui ra từ cánh cửa thời không.

Nhìn thấy Trần Vũ cũng không chạy mà đứng ở đây “chờ” hắn ta, sau khi ngẩn ngơ một chút thì tỏ ra vô cùng hài lòng: “Không sai. Rất thông minh. Biết rằng trước mặt tôi cậu chạy không thoát được.”

“Xin chào.”

Trần Vũ tiến lên phía trước một bước, chân trái đạp lên miếng thịt vụn, tay phải duỗi ra bắt tay với tên sát thủ: “Tôi là Trần Vũ. Xin hỏi phải xưng hô với ngài thế nào.”

“Cậu không cần biết tên của tôi.” Tên sát thủ bất khuất: “Tôi chỉ là một sát thủ tàn nhẫn vô tình, tự do tự tại.”

Trần Vũ: “Gọi tắt là tự sát.”

Tên sát thủ: “...”

Trần Vũ: “Vậy tự thú đâu?”

Tên sát thủ: “Cậu muốn thử một chút cái gọi là ra tay độc ác không?”

“Ngài hiểu lầm tôi rồi.” Trần Vũ lắc đầu: “Chỉ là tên gọi tắt đơn thuần thôi. Ngài cũng có thể gọi tên gọi tắt của tôi.”

“Tên gọi tắt của cậu là gì? Vũ?”

“Anh Vũ.”

Sát thủ: “...Tôi không có tâm trạng đùa với cậu.”

“Được.” Trần Vũ khó hiểu hiểu liếc xuống dưới chân, vào thẳng vấn đề: “Anh là thuộc hạ của Đoạn Dã nhỉ.”

“Chậc.” Tên sát thủ vênh mặt: “Một tên Đoạn Dã nhỏ nhặt vẫn chưa có tư cách trở thành ông chủ của tôi.”

“Nhưng các người là đồng bọn.”

“Phải.”

“Vậy Đoạn Dã cho tôi thời gian ba ngày để suy nghĩ, chắc anh cũng biết nhỉ?”

“Chỉ còn lại hai ngày.” Tên sát thủ dựng hai ngon tay lên.

“Nếu như vẫn còn thời gian hai ngày, bây giờ anh bám theo tôi làm gì.”

“Cậu nói xem.”

Trần Vũ nhướn mày: “Tôi cũng không chạy.”

“Miệng mọc ở trên người cậu, ai biết cậu nói thật hay giả.” Tên sát thủ cười lạnh: “Dù sao cậu cũng không phải tên ngốc, tình huống trước mắt cậu cũng hiểu. Không gia nhập vào Hắc y phái Hội công bằng của tôi, sang năm phải có người đốt giấy cho cậu rồi.

“Đốt giấy?”

Nghe thấy từ khóa này, BB nhớ lại những trải nghiệm với Trần Vũ, lập tức giơ tay: “Chuyện này giao cho tôi.”

Trần Vũ: “Tôi cảm ơn cậu.”

BB: “Nếu tôi chết rồi thì đổi thành đại nhân đốt cho tôi.”

Trần Vũ: “Bây giờ tôi đốt luôn cho cậu.”

Đang nói thì hắn nhấc tay chỉ lên trời: “Ông anh, anh nhìn phía trên kìa.”

“Hử?”

Tên sát thủ vô thức ngẩng đầu lại chẳng nhìn thấy gì cả.

Nhưng khi hắn ta cúi đầu lại phát hiện trong tay Trần Vũ không biết lấy từ đâu ra một miếng bắp thịt lớn, đang dùng ngọn lửa của võ pháp để nướng.

“Xì xì xì…”

Dầu mỡ bị nhiệt độ cao làm bốc hơi phát ra âm thanh khiến người ta chảy nước miếng.

“Cậu đang làm gì thế?” Tên sát thủ sững sờ.

Trần Vũ mặt không có biểu cảm gì: “Nướng thịt.”

“Chúng…chúng ta vừa nãy không phải đang nói chuyện à? Sao đột nhiên…nhảy đến phương diện ăn uống rồi?” Tên sát thủ có hơi không theo kịp mạch não của Trần Vũ.

“Nói chuyện và ăn, mâu thuẫn không?

“…”

“Vì vậy vừa ăn vừa nói đi.” Cũng không để ý đến bụi bặm trên mặt đất, Trần Vũ tùy tiện đặt mông ngồi xuống, rút trường kiếm trên đỉnh đầu BB ra cắt một miếng thịt chín đưa cho tên sát thủ: “Này.”

Tên sát thủ im lặng hồi lâu, híp mắt: “Cậu sẽ không dùng thủ đoạn ấu trĩ như hạ độc chứ.”

Nghe câu này, Trần Vũ nhíu mày quả quyết rút tay lại, nhét “thịt chín” vào trong miệng mình: “Thích ăn không ăn. Nào BB, cậu cũng ăn một miếng.”

“Được.”

[Ăn vật chất không xác định: lý trí + 56]

“Thì ra Hắc y phái được Đoạn Dã nâng lên tận trời cũng chỉ như vậy.” Coi như không nghe thấy âm thanh điện tử vang vọng bên tai, Trần Vũ nhai thịt chín bình tĩnh lên tiếng: “Vậy mà cũng sợ độc.”

“Nhỏ rồi.” BB than thở: “Quy mô nhỏ rồi.”

Tên sát thủ: “...”

Khống chế sức mạnh, tiếp tục thêm lửa, phòng ngừa “miếng thịt” sống lại, Trần Vũ nuốt thịt xuống, nâng mắt: “Vốn dĩ muốn hỏi tình hình của Hắc y phái anh, nhưng bây giờ tôi không còn hứng thú rồi. Anh vẫn ở đây giám sát tôi sao.”

Đối mắt với Trần Vũ chốc lát, tên sát thủ cười lạnh, móc ra dao găm của mình chủ động tiến lên trước cắt một miếng thịt, để trước mắt quan sát nửa giây, đồng tử thu nhỏ lại: “Thịt.”

“Ấy? Bị anh nhìn ra rồi. Rất hiểu à.”

“Hừ. Quả nhiên vẫn là một oắt con, nực cười.” Tên sát thủ vẻ mặt khinh bỉ, một ngụm nuốt miếng thịt xuống: “Chờ tôi ăn xong mới nói với tôi là thịt à? Để khiến tôi buồn nôn? Cậu có biết thịt ông đây ăn còn nhiều hơn cơm cậu ăn không.”

“Ồ, vậy chúng ta ăn miếng to đi?” Trần Vũ đứng dậy, cắt một miếng thịt to bằng nắm tay nhét vào miệng, nhạt nhẽo mà lại

mang ý khiêu khích hỏi: “Ăn không?”

Chương 765: Tuyệt sát (2) Chương 765: Tuyệt sát (2)

“Ăn.”

Tên sát thủ nuốt thịt xuống, nhấc tay hạ dao cắt một miếng thịt to hơn của Trần Vũ.

“Ô hô?” Trần Vũ nhướn mày, lại cắt một miếng to hơn của tên sát thủ.

“Nào!”

Tên sát thủ nổi giận trực tiếp giành lấy miếng thịt còn lại, hung tợn thả vào trong miệng.

BB: “…”

Trần Vũ: “...”

Thịt của Vương Bính Bính: “...’

“Ừng ực.”

Sau nửa phút tên sát thủ mới khó khăn nuốt miếng thịt nửa sống nửa chín xuống, quệt khóe miệng còn dính máu, tinh thần có vẻ hơi điên cuồng, quá khích: “Nào! Còn không?”

Trần Vũ: “... Hết rồi. Tôi chỉ có một bát thịt.”

“Haha. So độ dữ với tôi, một thằng nhãi con như cậu là đối thủ à?”

“So độ dữ thì không biết. Nhưng so độ ngu, chắc chắn tôi không phải đối thủ của anh.” Trần Vũ nhỏ giọng tự nói với mình.

“Cái gì?”

“À, tôi nói so độ dữ tôi chắc chắn không phải đối thủ của anh.” Trần Vũ đổi giọng, cổ tay lật ngang đặt thanh kiếm sắc bén trên bụng: “Người, không thể ăn uống bừa bãi. Đây là giới hạn. Vì vậy

ăn vào rồi thì phải lấy ra. Anh có dám lấy ra như thế này giống tôi không?"

"Phập!"

Dứt lời thì nghe thấy tiếng kim loại cắt vào mô cơ khiến người ta khó chịu vang lên, phần bụng của Trần Vũ đã bị cắt phanh ra.

"! ! !" Tên sát thủ lập tức nổi da gà khắp người.

"Phập!"

Lại là một tiếng vang khó chịu, dạ dày cũng bị cắt mở ra…

"Choang."

Cắm lại trường kiếm, Trần Vũ vẻ mặt bình tĩnh từ dạ dày móc ra những miếng thịt đó, tiện tay vứt trên mặt đất: "Anh, dám không."

"…"

Khoé mày tên sát thủ giật lên điên cuồng.

Cho dù lúc này hắn ta cũng không biết vì nguyên nhân gì mà suy nghĩ có phần nóng nảy cùng hỗn loạn. Nhưng nhìn thấy Trần Vũ "nỗ lực" đến mức này vẫn cảm thấy kinh hồn bạt vía.

"Không dám à?" Trần Vũ vẩy vẩy vết máu, hỏi dồn.

"…Tôi đến để giám sát cậu chứ không phải chơi ngu với cậu. Cậu không muốn nói chuyện của Hắc y phái cùng tôi sao? Tại sao lại bắt đầu so xem ai có thể tự làm khổ mình hơn rồi." Tên sát thủ lựa chọn nhượng bộ.

Trần Vũ không trả lời.

Chỉ đáp lại bằng ánh mắt xen lẫn "coi thường", cõng BB xoay người rời đi: "Về đến thành phố Tây Tạng rồi. Tạm biệt."

Đưa mắt nhìn theo hai người Trần Vũ rời đi, tên sát thủ không đuổi theo.

Hắn ta yên lặng đứng nguyên tại chỗ, suy nghĩ có hơi mờ mịt.

“Rốt cuộc mình đang nói chuyện gì với cậu ta…?

“…”

“…?!”

Không lâu sau tên sát thủ đột nhiên thay đổi sắc mặt ôm lấy vùng bụng: “Cái…cái gì thế? Cái thứ gì đang động đậy trong bụng mình?!”

“Này!” Trong bụng vang lên tiếng kêu của một người đàn ông: “Chị dâu mở miệng ra, ông Vương muốn ra ngoài rồi.”

Tên sát thủ: “???

……

“Nhanh! Nhổ thứ trong miệng ra.”

Trong khi lao đi, Trần Vũ vừa che miệng vết thương đang từ từ liền lại vừa hô lên với BB.

“Phì~”

BB ngoan ngoãn nhổ ra: “Đại nhân, tôi cũng không nuốt xuống.”

“Ừ. Ôm chặt tôi, tôi muốn tăng tốc.”

“Được. Đại nhân ngài không cần để ý đến tôi.”

“Tốc độ rất nhanh, có thể chịu được không?”

“Có thể.”

Nghe vậy Trần Vũ cũng không giữ sức nữa, kiểm soát biển khí rắn, phung phí sức mạnh mà chẳng kiêng dè gì.

Một, tăng cường sức mạnh, tốc độ bùng nổ.

Hai, sử dụng võ pháp khí thái, tiến hành thúc đẩy.

Ba, tay vung trường kiếm, quét sạch tất cả trở ngại phía trước…

“Bùm!”

Tăng tốc trong chớp mắt, nhẹ nhàng phá vỡ rào cản âm thanh!

BB chỉ thấy mặt nhoi nhói, vội vàng vùi vào sau lưng Trần Vũ.

Khoảng chừng hai phút.

Hai người đã chạy được hai mươi mấy ki lô mét.

Phía sau đột nhiên sáng lên một màn ánh sáng trắng.

“Xoạch!”

Thân hình Trần Vũ lập tức dừng lại, quay đầu.

Nhìn thấy vị trí cánh cửa thời không [gia nhân dị cảnh] sáng lên một màn ánh sáng trắng.

“Võ pháp.” Ánh mắt Trần Vũ hơi ngưng lại: “Ra rồi.”

“Ngài nói kẻ rình mò vừa nãy hả?” BB vung vẩy mái tóc dài rối tung, thò đầu: “Vì vậy bây giờ hắn ta chết rồi.”

“Có lẽ là chết rồi. Từ trong bụng phá ra, dù cho hắn ta là võ giả cao cấp cũng rất khó giữ mạng. Vốn dĩ tôi định hủy diệt mốc thời gian của [gia nhân dị cảnh] sau đó nhốt hắn ta ở bên trong mãi mãi.”

“Vậy bây giờ chúng ta làm gì?” BB hỏi.

Trần Vũ xoay người chuyển hướng khác rồi lại lao đi: “Nhân lúc thế giới chưa bị Vương Bính Bính phá hủy.”

“Tìm được căn cứ thực nghiệm!”

……

Nơi cách xa ngàn dặm.

Ma Đô.

“Rầm!”

Cửa phòng làm việc của hiệu trưởng trường đại học Kyoto bị đẩy ra.

Nữ trợ lý sắc mặt trắng bệnh xông vào, dựa vào bàn làm việc làm bằng gỗ lim thở hổn hển: “Đại … đại…đại nhân, không ổn rồi!”

Hiệu trưởng trường đại học Kyoto ngẩng đầu, tim đập điên cuồng nhưng trên mặt lại bình tĩnh: “Nói.”

“Thú triều…” nữ trợ lý vội đến rơi nước mắt: “Thú triều lại tới rồi!”

“Không thể nào. Thú triều đã tới hai lần rồi, tại sao chỉ trong một tháng ngắn ngủi lại tới một lần nữa!”

“Đúng vậy, chuyện này quá kỳ lạ. Nhưng nhìn từ ảnh vệ tinh, chúng…chúng nó đã tạo thành vòng vây xung quanh Ma Đô rồi.”

Chương 766: Tuyệt sát (3) Chương 766: Tuyệt sát (3)

“Chỉ là ảnh vệ tinh thôi sao? Cử nhân viên đi kiểm tra chưa?”

“Vẫn chưa. Chung quy chúng ta cũng mới nhận được tin tức.”

“Soạt!”

Hiệu trưởng trường đại học Kyoto đứng dậy, “vẻ mặt sa sầm” khoác áo khoác lên, dẫn đầu bước ra khỏi phòng làm việc: “Thông báo cho toàn bộ nhân viên cấp cao, họp tại phòng họp số 1.”

“Vâng!” Nữ trợ lý hít thở sâu, lau khóe mắt: “Đại nhân, chúng ta có phải thông báo cho Tam Thượng Du đại nhân của phía nước Kiên không?”

“Tam Thượng Du…”

Hiệu trưởng trường đại học Kyoto mặt không cảm xúc: “Vẫn chưa hoàn toàn xác định tin tức về thú triều. Đợi thêm một chút.”

“Nhưng…nhưng mà khoảng cách tiên phong của thú triều tới nơi này của chúng ta chỉ còn lại nhiều nhất một ngày!” Nữ trợ lý nôn nóng: “Đợi xác nhận tin tức rồi thông báo cho Tam Thượng Du đại nhân thì không kịp nữa rồi.”

“Bất kỳ việc gì cũng phải điềm tĩnh.” Dừng bước chân hiệu trưởng trường đại học Kyoto quay đầu, chăm chú nhìn nữ trợ lý: “Núi Thái Sơn đổ xuống trước mặt, thì vẻ mặt cũng không thay đổi.”

Nữ trợ lý: “Đại nhân, đây là ‘thú triều’ đổ xuống…”

“Càng phải điềm tĩnh.”

“…” Nữ trợ lý cúi đầu.

“Cô đi chuẩn bị cho cuộc họp trước đi. Tôi đột nhiên nhớ ra còn có chút việc.”

“Vâng…”

Nhìn nữ trợ lý rời đi, hiệu trưởng trường đại học Kyoto suy tư giây lát,, quay lại phòng làm việc của mình, từ trong từng hàng giá sách tìm thấy một nút bấm màu đỏ to bằng ngón tay cái.

Nhìn chăm chú vào nút bấm bằng gỗ mã não, ánh mắt ông ta vô cùng phức tạp.

Vào khoảnh khắc cái nút bấm này được nhấn xuống.

Tín hiệu của toàn Ma Đô đều bị nhiễu.

Ma Đô, bị cắt đứt tất cả nguồn chi viện không còn hy vọng lật ngược tình thế.

“Loài người…cũng sẽ chào đón một khởi đầu không tính là tốt đẹp.”

Lầm bầm tự nói với mình, hiệu trưởng trường đại học Kyoto nắm chặt nút bấm, lại rút ra một tờ giấy A4 từ trong giá sách.

Bên trên viết vài dòng kế hoạch chiến lược.

Ý nghĩa cơ bản là, sau khi Ma Đô “tượng trưng” chống lại vài đợt tấn công của thú triều, ông ta sẽ ra lệnh cho nổ loạt đạn hạt nhân trong thành cùng thú triều ngọc nát đá tan.

Gồm cả ông ta ở bên trong, cũng sẽ chôn theo cùng Ma Đô.

“Roạt.”

Nắm rách tờ giấy, hiệu trưởng trường đại học Kyoto nhắm hai mắt lại để cho giọt nước mắt rơi xuống…

“Mong rằng loài người sẽ tồn tại mãi mãi.”

“Lạch cạch.”

Dứt lời, đột nhiên ông ta không hề do dự nhấn nút bấm xuống.

“Bùng——”

Xung điện từ vô hình vượt qua.

Ánh đèn của cả Ma Đô, toàn bộ tối xuống.

……

“Ầm!”

Thân thể của tên sát thủ bị chia năm xẻ bảy, chỉ còn lại cái đầu coi như còn nguyên vẹn. Bay lên, lăn lộn trên không trung, chết không nhắm mắt.

“Hahahaha…”

Trong làn sương máu đầy trời, hàng trăm Vương Bính Bính ríu rít lại trăm miệng một lời: “Trần Vũ, anh tưởng ra chỉ có anh biết chơi ăn gian sao? Không ngờ tới tôi sẽ lén giấu một miếng thịt lên người anh phải không. Hahaha…?”

Sau khi cười điên cuồng.

Các Vương Bính Bính tản ra bốn phía, mỗi khuôn mặt nhỏ đều thâm tình mà say mê.

“Ngửi ra không.”

“Chính là ở đây!”

“Tôi ngửi ra rồi…”

“Đây, mới là trái đất thật sự! Mới là quê hương thật sự của tôi.”

Đám người tí hon kêu gào, hò reo, phấn khích, đau thương.

Có không ít cá thể bắt đầu gào khóc.

Không có một ai có thể hiểu được cảm nhận của chúng nó lúc này.

Đây đã không chỉ là cảm giác mong chờ “báo thù” nữa rồi.

“Trần Vũ, bỗng nhiên tôi lại không muốn giết anh nữa.”

“Bất kể thế nào, anh đều được xem là đã cho tôi một ơn huệ lớn

lao.”

“Chờ tôi tự tay hủy diệt nhân loại thì sẽ xây cho anh và chị Bát Hoang Diêu một chốn bồng lai…”

Hàng trăm người tí hon, trong đầu đồng thời đều có suy nghĩ này rồi phân tán khắp nơi.

Trên mỗi một Vương Bính Bính đều tỏa ra mùi khói lửa nồng đậm.

Nó, muốn dùng tốc độ nhanh nhất lan truyền bệnh độc trên toàn trái đất.

“Đã không thể đợi được nữa rồi.”

“Những đau khổ mà tôi từng phải chịu đựng, cũng để các người trải nghiệm một chút nhỉ…”

Trong đàn phân tán, có một bộ phận bay theo phương hướng của Trần Vũ.

Nhìn thấy dấu vết để lại khi di chuyển với tốc độ cao thì nhao nhao cười ra tiếng.

“Này, đây nhất định là Trần Vũ rồi.”

“Hắn muốn chạy trốn, rất có thể sẽ chạy đến bên chị Bát Hoang Diêu.”

“Chúng ta đến đó đi.” Một con Vương Bính Bính to bằng cốc nước hưng phấn xoa tay: “Muốn xem chị Bát Hoang Diêu dạo này thế nào rồi.”

“Nhất định rất xinh đẹp～”

“Ôi…mong chờ quá đi.”

“... Không đúng!”

Bỗng nhiên, trong mười mấy con Vương Bính Bính này có một con sắc mặt vô cùng khó coi: “Hình như có gì đó không thích hợp.”

“Sao thế?” Các Vương Bính Bính còn lại ngờ vực.

“Các cậu xem.” Nó chỉ về phía trước: “Hướng mà Trần Vũ bỏ chạy…hình như là căn cứ của chúng ta đó.”

“Căn cứ?”

“Chắc chắn là căn cứ.”

“Hắn đến đó làm cái gì?”

“…”

“Ấy?!x ×14

Các Vương Bính Bính nhìn lẫn nhau, nghĩ đến gì đó cùng một lúc, tất cả đều toát mồ hôi lạnh.

Vương Bính Bính số 6: “Chúng ta…”

“Hình như…” Vương Bính Bính số 24 nuốt một ngụm nước bọt.

“Xem nhẹ một số chuyện…”

Chương 767: Tuyệt sát (4) Chương 767: Tuyệt sát (4)

“Thế giới được chia thành một dòng thời gian độc lập cứ sau 100.000 năm.”

“Mỗi dòng thời gian có một nhóm xã hội loài người độc lập”.

“Theo phân tích và quan sát của tôi, những con người này thực ra là cùng một nhóm người.”

“Chính là, mười vạn năm trước có một cô gái tên Bát Hoang Diêu. Một trăm nghìn năm sau, một triệu năm sau, mấy chục triệu năm sau… Cứ mỗi trăm nghìn năm lại có một cô gái tên Bát Hoang Diêu”. Họ có mối quan hệ sâu sắc với nhau. Mối quan hệ giống như mối quan hệ giữa những người vô tính vậy”.

“Tuy nhiên……”

Dừng tốc độ nói lại, Trần Vũ quay đầu lại nhìn BB đang nằm ngửa: “Vương Bính Bính, không phải vậy đâu”.

BB chớp mắt: “Đại nhân, ý ngài là trên thế giới này có một người tên BB?”

“Không”. Trần Vũ lắc đầu: “Tôi nói đến cùng một nhóm người, đều là nhân loại, em không phải nhân loại”.

“Ồ…Em không phải là người.”

“Ừm. Em càng giống quái vật ở dòng thời gian khác. Như quái thú ngoài hành tinh, ma quỷ, tang thi các loại nhân vật khác, thật độc đáo”.

“Có thể nói thế này, BB vui quá.”

“Ừ.” Trần Vũ bình tĩnh gật đầu.

“Vương Bính Bính sao vậy?” BB sau khi nằm trên lưng Trần Vũ một lúc lại hỏi.

“Vương Bính Bính ở [Gia nhân dị cảnh] thực ra không phải là Vương Bính Bính [Gia nhân dị cảnh]. Trần Vũ giải thích cẩn thận: “Hắn thực sự đến từ một triệu năm trước. Đó là dòng thời gian nơi thế giới thực tồn tại của chúng ta”.

“Đúng vậy!” BB đáp: “Hắn đã ngủ say suốt một triệu năm. Vậy thì về cơ bản hắn ở cùng dòng thời gian với chúng ta”

“Đúng vậy.” Trần Vũ hai mắt sáng lên: “Vậy ở đây có một sơ hở chí mạng.”

Suy nghĩ của BB rất nhanh nhạy và cô nhanh chóng trả lời: “Trong thế giới thực mà chúng ta đang sống, có hai Vương Bính Bính”.

“Thông minh. Bởi vì ở cùng một dòng thời gian, Vương Bính Bính thời thơ ấu và tang thi Vương Bính Bính không phải là mối quan hệ nhân bản, họ là mối quan hệ tổ tiên thực sự!”

“Vậy kế hoạch của anh là gì?”

“Ừm.” Trần Vũ lại gật đầu: “Giết Vương Bính Bính lúc còn nhỏ. Vương Bính Bính trăm năm sau tự nhiên sẽ biến mất.”

“Thưa đại nhân, Em… em từng nghe nói đến loại cách này!” BB giơ tay: “Cái này gọi là nghịch lý bà ngoại”.

Trần Vũ: “…nghịch lý bà ngoại”

BB: “Ồ, nghịch lý của bà ngoại.”

“Kỳ thực, giả thuyết này chưa chắc đã chính xác”. Trần Vũ lắc đầu: “Nếu không, thế giới này thật sự sẽ sớm diệt vong. Bởi vì dựa theo nghịch lý bà ngoại, Vương Bính Bính một triệu năm sau tồn tại có nghĩa là ở thế giới hiện thực”. Tang thi chưa chết, cho nên dù chúng ta có giết hắn thế nào cũng vô ích.”

“Nhưng Vương Bính Bính không phải nói tương lai sẽ có Thú Triều cuối cùng sao?” BB cau mày: “Nếu ở thế giới thực, tất cả nhân loại đều trở thành tang thi, làm sao có thể có một đợt Thú triều tiếp theo?”

“Cho nên.” Trần Vũ nhướng mày: “Phương hướng của thế giới

hiện thực đã hoàn toàn thay đổi.”

Trong khi hai người đang phi nước đại thảo luận, một tiếng huýt sáo sắc bén đột nhiên vang lên từ phía sau.

BB theo bản năng quay người lại, có chút hoảng sợ: “Đại nhân! Vương… Vương Bính Bính! Vương Bính Bính đang đuổi theo chúng ta!”

“Tôi biết”.

Trần Vũ vẻ mặt bình tĩnh: “Tự nhiên sẽ đuổi kịp.”

“Vậy chúng ta nên làm gì?”

“Đừng lo lắng về điều đó. Khoảng cách về sức mạnh có nghĩa là nó không thể ngăn cản được anh”.

Nói xong, Trần Vũ vỗ nhẹ vào cổ BB và nói: “Anh sẽ tăng tốc. Nhanh lên nào”.

“Hmm.” BB ngậm miệng lại.

Với tốc độ quá nhanh, âm thanh hoàn toàn không thể truyền được…

“Bùm!!”

Khoảnh khắc tiếp theo, có một vụ nổ chói tai!

Anh ta phá vỡ rào cản âm thanh một lần nữa và biến mất trong sương mù phía trước.

Và nhiều Vương Bính Bính đang đuổi theo họ đều trở nên tức giận vì xấu hổ.

“Chết tiệt!”

“Hắn không cần tiền để tăng sức mạnh của mình sao?”

“Chúng ta không thể để hắn tìm thấy chúng ta khi còn nhỏ!”

“Không. Hắn theo quán tính mà lao qua góc cua và chạy rất nhanh.

Tôi chỉ thấy hắn đang ăn đậu phụ của một cô gái. Nếu có ai bắt kịp thì báo cho hắn biết. Tối thứ bảy tôi sẽ đợi hắn ở số 404".

"Đã đến lúc này rồi mà anh vẫn còn trêu chọc em sao?!"

"Dù có nên nói hay không thì chủ đề này thật tuyệt vời."

"Dù có nên nói hay không thì chủ đề này thật tuyệt vời."

"Em có nên nói hay không, đây chỉ là một trò đùa thôi…"

"Đúng như mong đợi của tôi."

"Đúng như mong đợi của tôi…

"Bùm!"

Tiếng ồn ào của đám đông cuối cùng đã khơi dậy sự khó chịu của một trong những Vương Bính Bính. Hắn tung cú đấm sắc bén, xuyên thủng một phiên bản.

"Gu…Gu Gu…"

Vương Bính Bính bị đánh mạnh, vẻ mặt khó tin nhìn đối phương.

"Giễu cợt!"

Người ra đòn trước lợi dụng chiến thắng, mở miệng đẫm máu cắn đứt một nửa cơ thể của bản sao bị thương nặng.

Sau đó, cơ thể của nó tăng gấp đôi kích thước ngay lập tức.

Hành vi này dường như là một tín hiệu bí mật.

Chương 768: Tuyệt sát (5) Chương 768: Tuyệt sát (5)

Nhiều Vương Bính Bính đột nhiên trở nên hung dữ sau khi bị choáng trong thời gian ngắn và điên cuồng ăn tươi nuốt sống những đồng loại xung quanh.

“Ta ăn ngươi, ngươi ăn nó, nó ăn ta…”

Chỉ ba phút thôi.

Mười bốn Vương Bính Bính chỉ còn lại một chiếc.

Chính chủ thể đã phát động cuộc tấn công đầu tiên.

“…Gầm!!”

Sau khi hồi phục vết thương, hắn lau khóe miệng. Vương Bính Bính vốn đã cao hơn ba mét, ngửa mặt lên trời gầm lên, trút cơn khát máu trong lồng ngực.

“Trần Vũ.”

“Trần Vũ…”

Từ từ hắn bình tĩnh lại. Nó giậm mạnh chân và lao tới với tốc độ siêu thanh, đuổi theo Trần Vũ.

Tốc độ gió cực cao làm xước da và làm tung mái tóc dài của nó, nhưng có vẻ như nó không nhận ra điều đó.

Hắn ta chỉ dùng đôi mắt đỏ như máu nhìn chằm chằm về hướng Trần Vũ rời đi, lẩm bẩm: “Người này… nhất định… phải chết”.

“Nó phải chết!”

Cơ thể dừng lại, và lực cản của gió khiến mặt đau rát biến mất ngay lập tức.

Trần Vũ đứng ở trên ngọn đồi cao hơn, nhìn về phía dưới căn cứ,

lạnh lùng nói: “Lúc này hắn cũng vẫn là một đứa trẻ, chúng ta nhất định phải ra tay”.

“A…” BB vẫn đang nằm trên lưng Trần Vũ, nghiêng đầu: “Đại nhân, anh có chắc đây là ở đây không? Tại sao nó lại khác với trong [Gia nhân dị cảnh]?”

“Dựa vào tọa độ mà nói, hắn là ở nơi này”. Trần Vũ ngẩng đầu, nhìn xem mặt trời trên bầu trời, sau đó lại nhìn căn cứ đơn giản, cảm thấy kỳ lạ: “Có quan chức lúc này còn chưa khởi công trình xây dựng sao? Hmm… Không đúng. Loại thành phố kim loại bao phủ một khu vực rộng lớn đó không thể nào được xây dựng nếu không tốn thời gian hơn mười năm”.

“Vậy là chúng ta vẫn đang tìm nhầm chỗ.”

“…Không nhất thiết. Có lẽ thủ đô nhỏ ở [Gia nhân dị cảnh] được chính Vương Bính BÍnh xây dựng.”

“Giết hết đi!” BB vỗ trán.

Quay đầu nhìn về phương hướng phía sau, Trần Vũ nghiêm túc nói: “Đừng nói nhảm nữa, nhanh lên. Nhiều nhất mười phút nữa Vương Bính Bính sẽ đuổi kịp. Chúng ta hãy che mặt lại và tiến vào căn cứ càng sớm càng tốt.”

“Thưa ngài, chỉ che mặt thôi có vẻ không có ích gì mấy.”

“Đúng vậy.” Trần Vũ do dự một chút, thở dài: “Dù sao ta cũng là nam nhân đứng đầu tộc người”.

“Anh là người lãnh đạo của tất cả nam giới trên hành tinh.”

“…BB, tôi thấy bây giờ em đã trở nên…trung thực hơn rất nhiều. Có vẻ như hiệu trưởng của em cũng có thể dạy một số điều nghiêm túc.”

Tìm một vài chiếc lá lớn tại chỗ và che đi những “đặc điểm” của cơ thể và khuôn mặt.

Trần Vũ ôm BB, ngồi xổm trong bụi cây xanh và bò về phía trước.

“Địa lý thay đổi thật là kinh người.” BB vừa leo vừa thở dài: “Trong một triệu năm nữa, đồng cỏ sẽ biến thành sa mạc.”

“Suỵt!” Trần Vũ làm bộ im lặng: “Chắc chắn trong ngoài căn cứ đều có chiến sĩ cấp cao đóng quân, nhỏ giọng giao tiếp bằng ánh mắt.”

“Ừm”.

Đây là một căn cứ quân sự được bao quanh bởi những bức tường gạch.

Nó có diện tích tương đương với một sân bóng đá.

Ở bốn góc, lần lượt có các tháp canh.

Trong mỗi tháp canh có bốn người lính đóng quân mang bom hạt nhân nhỏ.

Có một người đàn ông ăn mặc như một chiến binh đang đứng trước cổng.

Hào quang mơ hồ tỏa ra từ cơ thể hắn, sức mạnh của hắn sẽ không thấp hơn cấp năm.

“Xung quanh”.

Khi Trần Vũ cách hai người trong căn cứ phạm vi trăm mét, hắn ra hiệu và dẫn BB đi nửa vòng tròn, xâm nhập từ phía bên phải của căn cứ, và cuối cùng đã đến được chân tường thành.

(Sử dụng kỹ năng dịch chuyển tức thời để đi qua.) Kìm nén nhịp tim, che miệng và mũi, Trần Vũ chớp mắt liên tục.

(Mắt anh bị khô à?) BB chớp mắt.

(Nhanh lên! Dịch chuyển tức thời!) Trần Vũ nhìn chằm chằm.

(À, anh bị mù à?) BB lo lắng.

Trần Vũ: “…”

(Dịch chuyển! Dịch chuyển! Dịch chuyển!) Đôi mắt của trần Vũ

đang tách ra.

“Huh~” BB bĩu môi và giúp Trần Vũ thổi mắt.

Trần Vũ: “…”

[Gây tổn thương tâm lý: Tinh thần +7]

“Ngươi có nghe thấy không? Hình như có tiếng động gì đó?” Từ tháp canh cách đó không xa, mơ hồ có thể nghe thấy một người đàn ông nghi hoặc hỏi.

“Vừa mới đánh rắm.” Một người khác trả lời.

“Ồ, được rồi”.

Nín thở và chờ đợi cuộc thảo luận xa xôi kết thúc.

Trần Vũ duỗi ngón tay và viết trên tường: “Dịch chuyển tức thời! Dịch chuyển qua!”

“!” BB sửng sốt, lắc đầu viết: “Đại nhân, đối diện có một tòa nhà hai tầng. Tôi thấy bên trong có máy ảnh và không thể đeo được”.

“Máy ảnh đâu?”

“Cách sáu mươi mét, đối diện với bức tường thành, là một nhà máy xử lý rác không có người giám sát”.

Sau khi hiểu được thông tin mà BB quan sát, Trần Vũ cau mày, lấy điện thoại di động ra nhìn đồng hồ, có chút tức giận: “Đã muộn rồi, mau vào đi”.

“Đại nhân, xin đợi một lát”. BB lo lắng và viết nhanh bằng ngón tay út trắng trẻo: “Không có máy ảnh nào ở bên trái tám mét”.

Trần Vũ hai mắt sáng ngời, cúi người xuống, linh hoạt lăn lộn bò, đi tới cách đó tám mét.

Chương 769: Tuyệt sát (6) Chương 769: Tuyệt sát (6)

“cái này?” Trần Vũ hỏi.

“Phải”. BB gật đầu và tiếp tục viết: “Nhưng bên trong…”

“Mặc đi!” Trần Vũ ngắt lời.

“Nhưng…”

“Nhanh lên và mặc nó vào!”

Đối mặt mệnh lệnh, BB không hỏi thêm câu nào nữa, cô xoay người nằm trên lưng Trần Vũ, dứt khoát dịch chuyển!

“Xào xạc…”

Sau một khoảnh khắc không trọng lượng ngắn ngủi, cả hai người đột nhiên cảm thấy ướt át.

Một mùi hương quen thuộc xộc vào lỗ mũi khiến Trần Vũ rùng mình.

“Đây là…”

Trần Vũ nhìn chung quanh, vẻ mặt càng ngày càng cứng ngắc.

Khuôn mặt của những người phụ nữ đang tắm rửa ngày càng cứng đờ hơn…

Trần Vũ: “…”

Cô gái đang tắm: “...”

BB: “(＝ω｀＝)”

“Ừm… chính là như vậy.” Trần Vũ bình tĩnh đưa tay vào lá cây trên mặt, đẩy chiếc kính không tồn tại của mình lên: “Nghe nói bồn tắm bị rò nước, tôi tớ sửa”.

“Bùm!”

“Bang bang bang…”

Cuộc chiến với những người phụ nữ, đồng thời tràn đầy năng lượng.

Thấp nhất, cấp 1.

Cấp cao nhất, cấp 4.

Tất cả bọn họ đều bày ra vẻ mặt tà ác và vây quanh Trần Vũ.

“Thưa đại nhân, chúng ta lại gặp rắc rối à?” BB hỏi.

Trần Vũ: “…Em không thấy đây là nhà tắm nữ sao? Sao đưa tôi vào?”

“Tôi đã nhìn thấy nó. Nhưng tôi không có thời gian để nói điều đó”

“...Ừm…” Trần Vũ đặt BB xuống, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, ra hiệu cho mọi người: “Con gái tôi muốn đi tắm, tôi không thể dẫn nó đến nhà tắm nam được, được không?”

“Vậy ngươi định đưa ta đi nhà tắm nữ sao?” Nữ chiến binh cấp 4 do thủ lĩnh dẫn đầu rất tức giận, nhắm một cú đấm thẳng và mạnh mẽ vào mặt Trần Vũ.

“Xoẹt”

Một dịch chuyển tức thời khác.

Trước nguy hiểm, BB nhanh chóng đưa trần Vũ về “mặc” lại.

Nhưng sau đó, với một tiếng “Dong” nghèn nghẹt, nữ chiến binh đã tạo ra một cái lỗ trên tường thành.

Ngay lập tức, các cô gái không thèm mặc quần áo mà lao ra khỏi hố với những “sóng cuồng loạn” nhe răng và móng vuốt.

Trần Vũ: “Anh không có mặc quần áo.”

“Kéo hắn vào! Đánh chết hắn!”

“Kéo hắn vào! Thiến hắn!”

“Đừng để anh ta chạy thoát…”

“Quả nhiên.” BB chắp hai tay lại, nhận ra: “Thì ra con người thật sự không quan tâm đến việc mặc quần áo…”

“Im đi. Nhanh lên!” trần Vũ xấu hổ lùi lại.

“Ờ…huh”.

Cảm giác được cổ mình có lực siết chặt, Trần Vũ đột nhiên nhảy lên tường thành, cùng các cô gái đuổi theo, cùng với sự chú ý choáng váng của rất nhiều hộ vệ, hắn lao vào căn cứ chạy vòng vòng.

“Wooooooo——”

Sau một lúc trì trệ, một tiếng còi sáng chói vang lên trong và ngoài căn cứ.

Các chiến binh và binh lính đóng quân ở đây lần lượt hành động.

“Nghẹt thở!”

Hắn dùng kiếm mở cửa phòng thí nghiệm, Trần Vũ loạng choạng đi vào, hét lớn: “Lên! Xuyên qua lầu!”

“Đúng.” BB ngay lập tức bắt đầu dịch chuyển tức thời.

“Xoẹt”

Không gian bị bóp méo và hình dáng biến mất.

Các chiến binh và phụ nữ đang đuổi theo họ nhảy vào nhau, nhìn nhau nhiều lần rồi chạy đến thang máy không chút do dự.

“Bùm!”

Nhưng trước khi cửa kịp mở thì có một tiếng nổ lớn và đèn báo của thang máy tắt.

Một chiến binh trông như sĩ quan tức giận đá mạnh vào cửa thang

máy, quay lại nói: “Tên trộm đã phá thang máy từ trên lầu xuống”.

“Đi cầu thang.” Người đàn ông bên cạnh nói.

“Hắn không phải trộm, hắn là lưu manh!” Nữ chiến binh trần trụi cấp 4 gầm lên.

“…”

Sĩ quan im lặng, ánh mắt quét qua thân hình uyển chuyển của nữ chiến binh trong giây lát, hắn do dự: “Tên lưu manh mà ngươi đang nói đến, ngươi đang nói đến… chính mình?”

“Bùm!”

Có một vụ nổ khác.

Nam chiến binh bên cạnh hét lên: “Hắn lại phá thang máy ở tầng ba! Hãy lau dấu vết đi.”

Mọi người đều hưng phấn, lập tức lao tới cầu thang đi bộ…

Đồng thời.

Tầng thứ ba.

Trần Vũ rút thanh trường kiếm cắm vào cửa thang máy ra, quay sang BB nói nhanh: “Dùng chức năng bối cảnh để tìm xem có một cậu bé trong căn cứ hay không”.

“Là loại con trai nào?” Đôi mắt của BB tỏa ra ánh sáng trắng và cô ấy nhìn trái nhìn phải.

“Cậu ấy ngồi trên xe lăn, không cao, tóc ngắn, mắt to và trông khá dễ thương”.

“Không cao…tóc ngắn…ngồi trên xe lăn…”

Lẩm bẩm một mình, đôi mắt BB lập tức tập trung lại và cô kêu lên: “Em nhìn thấy rồi!”

Nghe vậy, Trần Vũ trở nên hưng phấn, lập tức nhìn theo BB ánh mắt.

Mặc dù cô không có tầm nhìn và không thể nhìn thấy gì cả…

“Em đã thấy chiếc Vương Bính Bính chưa?”

“Em hiểu rồi!” BB gật đầu như gà mổ thóc: “Nhưng không phải là Vương Bính Bính ngồi trên xe lăn mà là Tang thi Vương Bính Bính”.

Trần Vũ: “???”

“Nó đang đến!”

“Đừng lo lắng về điều đó! Chúng ta chủ yếu muốn tìm lại Vương Bính Bính thời thơ ấu của hắn.”

“Em biết, em đang tìm nó. Nhưng tang thi Vương Bính Bính quả thực đã truy lùng chúng ta. Ồ… Đại nhân, các chiến binh trong căn cứ cũng đã truy lùng tới”.

Chửi thề xong, Trần Vũ giơ kiếm nhảy lên, đập trần nhà: “BB.”

“Xoẹt”

BB ngầm sử dụng dịch chuyển tức thời và di chuyển qua mặt phẳng không gian để đến tầng bốn.

Chương 770: Tuyệt sát (7) Chương 770: Tuyệt sát (7)

Chân vừa chạm đất, Trần vũ cầm một thanh kiếm quen thuộc xuyên qua cửa thang máy, sau đó quay đầu liếc nhìn mấy chục nhà nghiên cứu khoa học trong phòng thí nghiệm đều sửng sốt: “Cảm ơn các đồng chí đã vất vả.”

Tất cả các nhà nghiên cứu khoa học đều lặng lẽ nói: “Để… phục vụ nhân dân.”

“Tiếp tục đi!” Nói xong, Trần Vũ lại nhảy lên.

“Xoẹt”

Bước vào tầng năm.

Đây đã là tầng trên cùng của phòng thí nghiệm rồi.

Qua tấm kính hình tròn, có thể thấy rõ tang thi Vương Bính Bính ngày càng tiến gần hơn bên ngoài căn cứ.

Hiển nhiên.

Vương Bính Bính cũng nhìn thấy hắn.

“Gầm!”

Tiếng rống rung trời, Vương Bính Bính gầm lên: “Trần Vũ! Ra đây!”

“Chết tiệt? Đây là cái gì thế?”

“Quái thú ngoài hành tinh?”

“Thú vật lạ có thể nói chuyện được không?”

“Nó có vẻ không giống một con thú lạ…”

Sự xuất hiện của tang thi Vương Bính Bính đã gây ra sự hỗn loạn

ngày càng gia tăng trong và ngoài căn cứ.

Trước cổng chính, chiến binh cấp năm phụ trách trấn giữ căn cứ lập tức bay lên không trung, bay đến độ cao ngang bằng với Vương Bính Bính, đứng sẵn sàng: “Ai tới? Đây là quân khu trọng yếu, ai bước vào cũng không được, sẽ bị giết không thương tiếc!”

Nhìn thấy chiến binh cấp năm này, Vương Bính Bính sắc mặt lập tức thay đổi. Từ tức giận, hắn không ngừng chuyển sang hưng phấn: “Biệt danh của ngươi là Con chó nhỏ đúng không? Ngươi ở căn cứ phô trương thực lực, một triệu năm trước ngươi đã chế nhạo ta”.

“Ngươi là ai?” Chiến binh cấp năm tỏ vẻ khó chịu.

Cả đời anh ghét nhất bị gọi là Con chó nhỏ

Vương Bính Bính: “Con chó, con chó, con chó, con chó…”

“Tìm cái chết!”

Chiến binh cấp năm vô cùng tức giận, bộc phát năng lượng, lao về phía trước và sử dụng con át chủ bài của mình.

“Võ kỹ, giết rồng!”

Ánh sáng lóe lên.

Vương Bính Bính bị chém làm đôi.

Máu, nội tạng và xương vương vãi khắp bầu trời.

“Vậy sao?” Chiến binh cấp năm sửng sốt.

“Ngươi đang nghĩ gì đó?”

Vương Bính Bính cười lạnh, đầu óc quay cuồng.

“A…a…a…”

Thân thể vốn dĩ bị chia làm hai phần, sau một hồi tê dại vặn vẹo, biến thành hai cơ thể mới.

“?”

Đồng tử của chiến binh cấp năm đột nhiên co rút lại và anh ta kinh hãi lùi lại mười mét.

“Thế nào?” Hai tên Vương Bính Bính, một bên trái và một bên phải: “Con chó?”

“Ngươi…ngươi là cái quái gì thế?”

“Cút đi, hỏi Mạnh Bà”. Vương Bính Bính ánh mắt lạnh lùng, cùng nhau giết người.

“Đừng…đừng lại đây!”

Chiến binh cấp năm sợ hãi, điên cuồng trút hết năng lượng và phóng ra hai tia sáng.

“A…a…a…”

Hai tên Vương Bính Bính lại được cắt thành tám mảnh.

“A…a…a…”

Đương nhiên, trong con mắt sợ hãi của rất nhiều binh lính và chiến binh trong căn cứ, nó biến thành tám.

“Không có khả năng”. Chiến sĩ cấp năm hô hấp dồn dập, suy nghĩ hỗn loạn, ánh mắt dần dần mất tiêu cự: “Không thể nào?”

“Tạm biệt”.

Chỉ cần hắn vung tay nhẹ, tám mảnh Vương Bính Bính từ mọi hướng lao tới, bao vây chiến binh cấp năm.

Việc sử dụng vũ khí sát thủ ba lần cũng khiến chiến binh cấp năm tiêu tốn quá nhiều năng lượng và không thể đỡ được quái vật ngày càng nhiều. Cuối cùng, một Vương Bính Bính cao chưa tới một mét nhân cơ hội há miệng cắn vào cánh tay anh ta.

Khói bốc lên và nọc độc được tiêm vào.

Chỉ một giây.

Suy nghĩ lý trí của chiến binh cấp năm đã bị phá hủy hoàn toàn, anh ta rơi thẳng từ trên không xuống và va vào sàn nhà.

“Bùm!”

Các lớp bụi tung lên…

Lúc này, tám mảnh Vương Bính Bính ban đầu đã biến thành mười sáu…

“Cái này…cái quái gì thế này?”

“Hãy nhanh chóng thông báo cho cấp trên của đi!”

“Bom hạt nhân ở đâu? Tấn công!”

Với sự lãnh đạo bình tĩnh của người chỉ huy trước nguy hiểm, bom nổ mạnh và bom hạt nhân nhỏ lần lượt bay ra khỏi căn cứ.

Những tên Vương Bính Bính kia thậm chí còn không muốn trốn tránh.

Hãy để những quả cầu lửa “ném bom” chúng thành từng mảnh.

“Không thể chiến đấu.” Trên tầng cao nhất của phòng thí nghiệm, Trần Vũ trông rất khó coi.

Mọi chuyện phát triển đúng như hắn mong đợi.

Khi ngọn lửa công nghệ hiện đại biến mất.

Mười sau Vương Bính Bính đã biến thành hàng vạn Vương Bính Bính tí hon.

“Mọi người đều có nó!”

Vương Bính BÍnh đồng thanh nói, sóng âm lan tràn, đinh tai nhức óc: “Trăm vạn năm trước tìm ta, đồng hóa ta, chúng ta sẽ thật sự vô địch!”

“Hô hô hô!” × 10562

“Kiềm chế”. Sắc mặt Trần Vũ nghe xong càng trở nên xấu xa hơn.

Vì lý do nào đó, sau khi ra khỏi [Gia nhân dị cảnh], suy nghĩ cực kỳ lý trí của hắn đang dần hồi phục…

“Tìm thấy ngươi! Ở đây!”

Trong phòng thí nghiệm, các chiến binh và phụ nữ đang truy đuổi Tràn Vũ cuối cùng cũng đến và tụ tập lại, bao vây Trần Vũ một cách hung hãn.

“Cậu bé, tiếp tục chạy à?”

Nam chiến binh thủ lĩnh trong mắt tràn đầy sát ý, khí lực dâng cao, từng tấc một đến gần: “Tại khu vực quân sự quan trọng này, kẻ xâm nhập sẽ bị giết không thương tiếc.”

“Đại nhân”. BB nắm lấy cánh tay Trần Vũ, thăm dò vỗ nhẹ: “Muốn dịch chuyển ra ngoài không?”

Chương 771: Tuyệt sát (8) Chương 771: Tuyệt sát (8)

“Hắn quả nhiên là hệ cao thủ võ thuật không gian”. Nam chiến binh dời ánh mắt, nhìn chằm chằm BB: “Ngươi là ai?”

Trần Vũ không trả lời.

Anh đứng đó suy nghĩ một lúc rồi từ từ mở chiếc ba lô đang mang theo.

“Đừng cử động!” Mọi người đều lo lắng.

“Chỉ là một chiến binh cấp ba, bắt hắn đi!” Nữ chiến binh cấp 4 khỏa thân hét lên.

Nam chiến binh: “...Chị ơi, chị mặc quần áo vào trước nhé?”

“Anh điên à? Dưới mũi anh có một tên tội phạm xấu xa như vậy không quan tâm. Anh quan tâm đến tôi làm gì?”

Nam chiến binh: “…”

Trần Vũ phớt lờ sự tranh cãi của mọi người và chỉ lặng lẽ lấy mặt nạ từ trong ba lô ra.

“Tốt…”

Ngay lập tức, phòng thí nghiệm ồn ào rơi vào im lặng.

Sự chú ý của mọi người đều bị chiếc mặt nạ này thu hút…

“Đoàng”

Trần Vũ chậm rãi đeo mặt nạ vào rồi ngẩng đầu lên.

Động lượng mạnh dường như khiến nhiệt độ giảm xuống vài độ.

“Không ai dám chống lại sức mạnh của cơ quan thực thi pháp luật.”

“Nếu hắn giết họ dù không làm gì cả, hắn được nhà nước trao quyền đặc biệt.”

Mọi người nhìn nhau, nhất thời không biết phải làm sao.

Thực thi pháp luật.

Đó là nhóm bí ẩn nhất trong xã hội quốc gia.

Nó cũng là một trong những cá nhân có sức mạnh cao nhất.

Tuy gọi là “thực thi pháp luật” nhưng không phải là “theo pháp luật”.

Hắn không bị kiểm soát bởi các quy định của bất kỳ bộ phận, nhóm hoặc lực lượng nào.

Hoàn toàn tách biệt khỏi xã hội bình thường…

“Ngươi… ngươi là… chấp pháp?” Do dự hồi lâu, nam chiến binh dẫn đầu lấy lại sức lực, ngập ngừng hỏi.

“Ừ.” Trần Vũ gật đầu, đi thẳng vào vấn đề: “Lần này tôi đến đây là để thực hiện một nhiệm vụ rất quan trọng, tôi muốn che giấu thân phận của mình, nhưng do sơ suất nên đã bị anh bắt được.”

“À…cái này…cái này…tôi thực sự xin lỗi.”

“Đừng nói nhảm.” Trần Vũ liếc nhìn phía sau Vương Bính Bính như châu chấu vượt biên, nói nhanh hơn: “Quái vật bên ngoài so với dã thú còn đáng sợ hơn. Bọn hắn đang đồng thời đang tìm người. Nếu để nó tìm thấy trước… Thảm họa đã đến rồi”.

Nữ chiến binh cấp bốn khỏa thân nuốt nước bọt, nhìn qua cửa kính quan sát tình hình bên ngoài: “Chuyện gì sẽ xảy ra?”

“Vậy thì không cần dị thú ra tay.” Trần Vũ nhún nhún vai: “Con người chúng ta sẽ cho nó GG trước.”

Nghe vậy, nữ chiến binh nhìn vào mặt nam chiến binh.

Nam chiến binh cũng nhìn vào ngực của nữ chiến binh.

“Bốp”

Nữ chiến binh cấp bốn tát vào mặt nam chiến binh: “Anh nhìn ở đâu?”

“Cô…tốt nhất cô nên mặc quần áo vào trước.”

“Có chuyện gì? Làm ăn hay mặc quần áo quan trọng hơn?” Nữ chiến binh cấp bốn hận muốn giết Trần Vũ: “Nhìn chấp pháp cao thủ, người có nhiệm vụ trước mắt, anh có thời gian để thay quần áo không?”

Trần Vũ: “…”

[Sát thương tâm lý: Tinh thần +5]

Hít một hơi thật sâu, nam chiến binh quyết định không tranh cãi với đối thủ, tiến lên hai bước và chào Trần Vũ: “Chấp Pháp đại nhân, ngài đang tìm ai? Hắn ta đã đến từ căn cứ chưa?”

“Ừ.” Trần Vũ nheo mắt lại: “Tên hắn là… Vương Bính Bính.”

“Vương Bính Bính!” Nam chiến binh giật mình: “Ngươi tìm hắn làm gì?”

“Đó là một câu chuyện dài. Tôi không có thời gian để giải thích. Làm ơn cho tôi biết anh ấy ở đâu”.

“Vương…Vương Bính Bính ở trong…”

“Igi Ali! (tiếng Nhật: phản đối).

Lúc này, nữ chiến binh cấp bốn đột nhiên dùng ánh mắt sắc bén cắt ngang: “Vương Bính Bính chính là hạt giống số 1 trong căn cứ! Nếu là nhân viên chấp pháp thực sự được quốc gia cử đi thực hiện nhiệm vụ, sao lại không biết hạt giống số 1 ở đâu không?”

Trần Vũ: “…”

BB thấp giọng nói: “Động lực còn kém hơn cả Jobutou Ryuichi.”

Trần Vũ: “…”

“Đúng vậy”. Nam chiến binh cũng trả lời với vẻ mặt kỳ lạ: “Người có địa vị cao hơn hẳn đều biết Vương Bính Bính ở đâu. Anh là chấp pháp, đến đây để thực hiện nhiệm vụ, tại sao lại hỏi chúng tôi?”

“Đúng rồi”.

“Người này có thực sự thực thi pháp luật không?”

“Cấp trên cần được thông báo.”

“Có! Báo cho cấp trên để kiểm tra xác minh danh tính.”

“Nhưng… nhưng mặt nạ của hắn là để thực thi pháp luật? Hắn có thể giết người trước rồi trừng phạt sau”.

“Bao vây bọn hắn trước rồi nói chuyện.”

“Đúng vậy, một khi mắc sai lầm, chúng ta không thể gánh chịu trách nhiệm…”

Mọi người đồng loạt nói, ý kiến thống nhất, mọi người tràn đầy năng lượng, vây quanh Trần Vũ càng chặt hơn…

“Khó thở!”

Thấy vậy, Trần Ngọc cũng không có gì nói tiếp, vung kiếm làm ra vẻ: “Một kẻ là quái vật bên ngoài, một người là đồng bào của ngươi. Vào thời khắc mấu chốt, ngươi thà tra hỏi thân phận đồng bào của mình còn hơn là giúp đỡ mà đi ngăn cản”. Con quái vật bên ngoài, có quái vật sao?”

Nghe được lời này, tất cả chiến binh đều sửng sốt.

“Chiến sĩ thì phải dũng cảm”. Trần Vũ hét lên như sấm: “Dũng cảm khi chiến đấu, dũng cảm hy sinh, và quan trọng hơn là dũng cảm nhận trách nhiệm! Ba cái này, hãy cho tôi biết vị trí của Vương Bính Bính, nếu không… tất cả người ở đây sẽ bị giết, không còn ai sống sót!”

Chương 772: Tuyệt sát (9) Chương 772: Tuyệt sát (9)

Khí thế lan rộng, mọi người không khỏi lùi lại vài bước…

“Ba.” Anh giơ ba ngón tay lên.

Mọi người: “…”

“Hai.”

Mọi người: “…”

“Một” Trần Vũ ánh mắt càng ngày càng lạnh, hắn chậm rãi giơ kiếm lên.

“…Phòng thí nghiệm vô trùng dưới lòng đất.” Nữ chiến binh cấp bốn cắn môi.

“Dưới lòng đất.” Trần Vũ lập tức nói: “BB, chúng ta nhìn xuyên qua nó đi.”

“Vâng.” BB vội vàng cúi đầu, quan sát cẩn thận hồi lâu rồi vỗ tay: “Đại nhân, dưới lòng đất quả thực có một cậu bé! Nhưng nó hơi xa nên tôi không thể nhìn rõ. Hình như… cậu ấy không ngồi trên xe lăn phải không?”

“Chân của hắn đã bình phục”. Nữ chiến binh vừa nói vừa chỉ lại: “Phía sau phòng thí nghiệm này khoảng ba mươi mét có một khu vườn. Từ đó có thể đi thang máy trực tiếp đến phòng thí nghiệm vô trùng dưới lòng đất”.

“Tốt”.

Trần Vũ không kịp cảm ơn nên đã vượt qua bức tường với BB trên lưng và chạy về phía khu vườn của căn cứ.

Nhưng khi hắn lao tới nơi, mới phát hiện ra rằng thang máy đã bắt đầu đi xuống…

“Vương Bính Bính tới rồi!” BB kêu lên.

Trần Vũ toàn thân lạnh toát: “Chính là Vương Bính Bính, đương nhiên biết nó sống ở nơi nào mấy triệu năm trước.”

“Đại nhân, đừng lo lắng. Em có thể gọi thang máy lên nhờ xâm nhập thông tin điện tử”.

“Không cần, đã quá muộn rồi. Nếu kéo thang máy lên, tang thi Vương Bính Bính có thể dồn lại, chui vào qua khe hở và tiếp tục đi xuống. Dù thế nào đi nữa chúng ta cũng không thể đuổi kịp”.

“Vậy…chúng ta nên làm gì đây?”

“…Chỉ cần chúng ta rơi nhanh hơn nó.” Lời vừa nói, Trần Vũ vừa vỗ tay trước cửa thang máy và hét lên: “Đi mau!”

“Xoẹt”.

Một người và một cỗ máy biến mất ngay lập tức.

Dịch chuyển từ bên ngoài thang máy vào bên trong thang máy.

Khoảng trống của thang máy dưới chân khiến Trần Vũ rơi tự do, chỉ trong chốc lát, hắnđã đuổi kịp tốc độ thang máy đang đi xuống và nặng nề bước lên nóc hộp.

“Bùm!”

Bị trọng lực ép, chiếc thang biến dạng, các cạnh và góc cọ xát vào tường, hàng loạt tia lửa chói lóa bùng lên.

“BB, mặc nó vào đi!”

“Được!”

“Xoẹt”.

Một giây tiếp theo, Trần Vũ bước vào tháng máy, ngẩng đầu nhìn, xung quanh là Vương Bính Bính nhân bản dày đặc.

“Trần Vũ!” Tất cả Vương Bính Bính loạt gầm lên.

“BB, dịch chuyển bản thân đi và quay lại sau 10 giây”. Bình tĩnh ra lệnh.

“Tốt”.

BB biến mất khỏi vị trí ban đầu.

Trần Vũ thở phào nhẹ nhõm, chắp hai tay lại: “Vũ thuật – Thiên chiếu…”

“Dừng tay!” Vương Bính Bính gầm lên: “Trần Vũ, đừng vùng vẫy ngươi muốn chết! Nếu bây giờ dừng lại, chúng ta còn có thể tha mạng cho ngươi và Bát Hoang Diêu”.

“Nếu cứu mạng tôi, anh có thể cứu mạng sống của cả nhân loại không?”

“Ngươi biết đấy, điều đó sẽ không bao giờ xảy ra.”

“Cho nên, ngươi yêu cầu ta dừng lại là không có khả năng”. Khóe miệng nhếch lên, Trần Vũ tràn đầy khí lực nói: “Vũ thuật – Thiên chiếu!”

“Hu…hu…hu…”

Ngọn lửa giống như pháo hoa đột nhiên bùng nổ trong toa thang máy nhỏ.

Trong chốc lát, hàng trăm Vương Bính Bính đã bị xóa sổ.

Biến thành đống thịt than cháy đen.

Sau ba giây, nhiệt độ giảm xuống.

BB trở lại như đã hứa, lại nằm trên lưng Trần Vũ: “Đại nhân”.

“Dịch chuyển xuống bên dưới, nhanh lên.”

“Ờ huh”.

“Xoẹt”.

Với sự dao động ngắn ngủi của không gian, trần Vũ một lần nữa

trải qua cảm giác mất thăng bằng khi rơi tự do.

“Bùm!”

Khoảng mười giây, chân hắn đáp xuống đất.

Sóng xung kích do gia tốc trọng trường gây ra đã xé nát toàn bộ cabin thang máy.

Với một làn kiếm, Trần Vũ cắt đứt cánh cửa bên ngoài của thang máy, trần Vũ ném BB ra ngoài, sau đó chắp hai tay vào nhau: “Vũ thuật – Thiên chiếu!”

“Rầm rầm, ầm ầm…”

Những ngọn lửa nóng bỏng tương tự, giống như một cột lửa vươn tới bầu trời, kéo dài đến tận cuối tầm nhìn của hắn.

“Vậy là đủ rồi.”

Sờ sờ mái tóc cháy đen của mình, Trần Vũ đi ra thang máy, một tay cầm kiếm, một tay cầm BB, hỏi: “Em nhìn thấy như thế nào? Lúc em còn bé, Vương Bính Bính đâu?”

“Đi qua lối đi bên trái, khoảng 100 mét.”

“Bùm!”

Hắn lập tức phóng ra và khởi động, tia chớp lóe lên, trong phút chốc đã đi đến trước cửa một căn phòng kim loại dành cho một gia đình, không gõ cửa mà dùng hai chân đá vào!

“Keng!”

Cánh cửa kim loại bị móp sâu vào phía trong nhưng không tách ra.

Trần Vũ: “…”

BB: “Sức mạnh hình như có chút không đủ.”

“Nín thở!”

Chém nó bằng một thanh kiếm!

Cánh cửa hợp kim đặc biệt không thể phá hủy giống như tờ giấy dưới tác dụng của lực cắt không gian…

Trần Vũ: “Thực lực không đủ, đành phải dùng vũ khí”.

BB: “skr~”

“Anh…anh…”

Trong căn phòng kim loại, một thiếu niên cuộn tròn trong góc phòng run rẩy, trong đôi mắt sương mù tràn đầy sợ hãi và tuyệt vọng.

“…Vương…”

Đứng ở cửa, Trần Vũ mở miệng.

Vì lý do nào đó, hắn không nói tên người kia.

“Kakaka…”

Chỉ là thanh kiếm dài trong tay hắn, giữ nó ngày càng chặt hơn…

…

Chương 773: Tuyệt sát (10) Chương 773: Tuyệt sát (10)

Khu vực tuyết, thành phố Tây Tạng.

Nhìn thân thể người đàn ông ngã xuống đất và vẫn đang vùng vẫy, Mã Lệ, Trần Vũ và Bát Hoang Diêu nhìn nhau, không biết nên nói gì.

“Đây thật sự là tang thi sao?” Mã Lệ cắn lưỡi.

“Tang thi… chẳng phải đều ở trong phim và truyền hình sao?” Bát Hoang Diêu trong lòng có chút khó chịu.

“Rắc!”

Trần Tư Văn, người táo bạo nhất trong ba người, bước tới, giẫm lên ngực con tang thi để ngăn nó lăn, sau đó cô rút ra một thanh kiếm võ sĩ lấp lánh và cắm sâu vào ngực nó với một âm thanh “bốp”.

“Gầm!” con tang thi vùng vẫy, nhưng sức sống của nó vẫn mạnh mẽ.

“Tôi đã phá hủy trái tim của nó, nhưng hoàn toàn vô dụng. Nó dừng như bằng đá”. Trần Tư Văn nói với vẻ mặt nghiêm túc: “Nó thực sự là một thây ma”.

“Chị có thể thử đập vỡ đầu nó không?”

“Được rồi”. Trần Tư Văn vung dao và cắt cổ con tang thi.

Đột nhiên, cơ thể nó cứng đờ.

“…”

Ba người nhìn nhau trong im lặng.

Một lúc sau, Mã Lệ lấy điện thoại di động ra bấm số của chị gái, trao đổi một lúc rồi cúp máy. Quay sang Bát Hoang Diêu và Trần

Tư Văn, nói: “Tôi đã hỏi ý kiến chị tôi và yêu cầu cô ấy thu thập thông tin nội bộ của chính phủ về tất cả các vùng đất xa lạ trong vùng tuyết. Tôi gần như biết tang thi này đến từ đâu.”

“Từ đâu?”

“Gia nhân dị cảnh”.

“Gia nhân…” Trần Tư Văn cau mày: “Đây không phải là nơi em trai tôi đã đi sao?”

“Đúng vậy. [Gia nhân dị cảnh] là một vùng đất xa lạ có khả năng lây nhiễm. Bất kỳ chiến binh nào bước vào vùng đất xa lạ sẽ biến thành một xác chết biết đi trong chốc lát. Những con vật bên trong cũng giống như tang thi”.

“Thì ra tiểu tử này…” Bát Hoang Diêu ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát: “Có phải sau khi vào vùng đất xa lạ bị nhiễm bệnh không?”

Mã Lệ gật đầu: “Ừ, chúng ta sẽ ở cùng nhau…”

“Sai rồi!”

Lúc này, một giọng nói lạnh lùng cắt đứt lời nói của Mã Lệ.

Ba người phụ nữ nghe tin liền đi ra ngoài, nhìn thấy Đoạn Dã từ ban công đi vào. Sắc mặt của hắn trông vô cùng ảm đạm.

“Người này căn bản chưa từng tiến vào Gia Nhân Dị Giới.” Đoàn Dã bước tới, lấy ra một tấm bảng trên thi thể mất đầu đưa cho mọi người xem: “Các ngươi tự xem đi, hắn là thành viên Hắc giáo”. Một thành viên của phe phái. Nhiệm vụ của hắn là giám sát cô ở tầng dưới. Từ đầu đến cuối, hắn chưa bao giờ rời khỏi khách sạn này. ”

Mã Lệ nheo mắt lại: “Anh ta đột nhiên biến thành tang thi trong khách sạn?”

“Đúng vậy”. Đoạn Dã cảm thấy lạnh sống lưng: “Mà hắn cũng không phải người duy nhất.”

Nói xong, anh ta đi thẳng về phía ban công, chỉ thẳng xuống phía dưới: “Các cô có thể tự mình nhìn thấy.”

Mã Lệ không chút do dự đi theo, đứng ở mép ban công, kêu lên: “Cái quái gì vậy?!”

Trần Tư Văn trở nên hăng hái và vội vàng bước về phía trước: “Cái quái gì vậy?!”

Chỉ còn lại Bát Hoang Diêu.

Cô do dự một lát, cẩn thận đi đến phía sau đám người, rụt rè kiễng chân lên, liếc nhìn bên ngoài: “Ừ…”

Hàng trăm xác chết biết đi đã lang thang trên những con phố từng có dân cư thưa thớt.

Họ có nam và nữ, già và trẻ.

Hầu hết những khuôn mặt gớm ghiếc và đáng sợ đều dính đầy máu. Nhìn thoáng qua, mọi người có thể biết rằng mình đã ăn rất nhiều thứ không nên ăn…

Trong số đó, cũng có một số gương mặt quen thuộc của Bát Hoang Diêu.

Giống như một ông già từng thuê một chiếc ô tô.

Nữ chủ khách sạn.

Nhân viên phục vụ phòng…

“Chuyện… chuyện gì đã xảy ra vậy?” Bát Hoang Diêu kinh hãi lùi lại vài bước.

“Tang thi nguy hiểm.” Đoạn Dã sắc mặt tối sầm, lạnh lùng phun ra bốn chữ.

“Với nhiều người bị nhiễm bệnh như vậy, không thể nào tất cả họ đều đến từ [Gia nhân dị cảnh], nhưng hiển nhiên rằng vấn đề này tuyệt đối không thể không liên can [Gia nhân dị cảnh].” Mã Lệ thản nhiên xé một mảnh vải và nhuộm màu. Nó được cho ít nước

khoáng, đắp lên mặt, bình tĩnh phân tích: “Chắc là virus ở [Gia nhân dị cảnh] đã lây lan.”

“Tiểu Vũ hiện tại thế nào?” Điều đầu tiên Trần Tư Văn nghĩ tới chính là Trần Vũ, lo lắng: “Liệu nó cũng sẽ bị nhiễm bệnh và trở thành tang thi sao?”

Nghe vậy, Bát Hoang Diêu ở một bên vô thức cắn môi.

“Không biết Trần Vũ có biến thành tang thi hay không.” Đoạn Dã lắc đầu: “Nhưng tôi khẳng định 100% hắn nhất định đã làm ra một ít chuyện hỗn loạn.”

“Không”. Trần Tư Văn hoàn toàn không quan tâm liệu Trần Vũ có làm gì sai hay không, lúc này trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ: “Tôi muốn tìm em trai mình.”

Vừa nói xong, cô ấy bùng nổ năng lượng và nhảy ra khỏi ban công với một cú nhảy lớn.

“Ta… ta cũng đi xem xem.” Bát Hoang Diêu theo sát phía sau.

“Bên kia có virus, tiểu cô nương!” Mã Lệ chửi thề, không có thời gian chuẩn bị, chỉ xé hai mảnh vải, nhúng một ít nước khoáng vào rồi đuổi theo.

Chương 774: Tuyệt sát (11) Chương 774: Tuyệt sát (11)

“Không phải là virus rò rỉ.” Đoạn Dã ánh mắt lóe lên.

Như chúng ta đều biết, không khí đang xoay chuyển.

Vì vậy, nếu đó chỉ là một vụ rò rỉ virút đơn giản, thì rõ ràng một số trong số chúng sẽ không được miễn nhiễm.

Bởi vì trong số những tang thi bên dưới, có rất nhiều chiến binh Hắc giáo đều trên cấp 4…

“Chắc chắn là có lý do khác.” Anh trầm ngâm…

Bên ngoài khách sạn.

“Bùm!”

“Bùm!”

Với ba âm thanh hạ cánh bị bóp nghẹt, ba người phụ nữ tạo thành đội hình tam giác trong sự đồng ý ngầm và chạy nhanh về hướng [Gia nhân dị cảnh].

“Chậm một chút, đợi một chút”. Mã Lệ đưa tay, đưa ra hai mảnh vải ướt: “Các ngươi mỗi người một cái, che miệng và mũi, để tránh bị virus lây nhiễm”.

Trần Tư Văn và Bát Hoang Diêu gật đầu, cầm lấy miếng vải và nhanh chóng quấn lại.

“Những tang thi này khẳng định không sạch sẽ, chúng ta không muốn tiếp xúc với chúng, cần né tránh.” Mã Lệ ra lệnh nói:

“Được, được!”

“Hohoho…Gào thét”

Những tiếng động do ba người tạo ra đương nhiên thu hút sự chú

ý của những thây ma xung quanh.

Sau một thoáng choáng váng, đám thây ma đột nhiên trở nên hưng phấn và nhe răng lao về phía họ.

Một số trong số họ những thây ma là những chiến binh khi còn sống, và chúng thậm chí còn có sức mạnh bùng nổ…

Mã Lệ: “Ngày của tôi…”

“Tiểu Diêu, tiến lên!” Trần Tư Văn cơ bắp căng lên, ánh mắt sắc bén, phát động tấn công: “Ta đột phá, các ngươi yểm trợ cho ta”.

“Không!” Vào thời khắc mấu chốt, Mã Lệ suy nghĩ rất lý trí: “Đây là tang thi, cố gắng đừng tiếp xúc. Tiểu Diêu, hãy lùi lại và đừng ra tay. Tôi và Chị Trần sẽ lên.”

“Được rồi.” Trần Tư Văn nhảy lên như một con linh dương và cắt đứt hai chiến binh tang thi đang lao tới phía trước bằng một nhát chém rất chuyên nghiệp.

“Kiếm pháp Nhật Bản?” Mã Lệ kinh ngạc: “Ngươi biết cái này sao?”

“Học”. Trần Tư Văn cất kiếm và tiếp tục chạy: “Tôi cũng là học bá số một khi còn ở trường, được chứ?”

“Trước kia ngươi nói có thể giết được chiến sĩ cấp 4, ta cũng không quá tin tưởng.” Mã Lệ nhướng mày: “Hiện tại xem ra, cô nói có chút bảo thủ, nếu tôi nhớ không lầm, thanh kiếm này là quốc bảo của Nhật Bản. Phải không? Anh Vũ đã đưa nó cho cô à?”

“Phải”

“Một loại vũ khí có đặc tính cắt không gian, nếu đánh lén thành công, nó có thể giết chết bất cứ ai ở cấp 5 hoặc cấp 6.” Mã Lệ tặc lưỡi: “Thật quá đáng khi hai người có được loại vũ khí không gian”.

“Sặc!”

“Sặc!”

Cấp 4 so với cấp 2 là một lợi thế lớn không cần diễn tả.

Nhưng sau khi những chiến binh cấp 4 này biến thành tang thi, ngoài việc sử dụng năng lượng theo bản năng, họ không có chỉ số IQ cao lắm.

Do đó, với sự trợ giúp của "vũ khí không gian", Trần Tư Văn và nhóm của cô đã có thể di chuyển thuận lợi. Chỉ trong mười phút, chúng tôi đã đến cổng thành Tây Tạng.

Tuy nhiên, tình huống kỳ lạ trước cổng thành đã khiến ba người phụ nữ phải dừng bước.

Đó là một nhóm người.

Một nhóm người nhỏ bé cao không quá nửa mét.

Có ít nhất hơn hai trăm người trong số họ, ùn tắc ở cổng thành, chặn lối đi của Trần Tư Văn và những người khác.

"Đây là những thứ gì?" Mã Lệ bối rối.

"Mặc kệ hắn là cái gì, ai ngăn cản ta đều sẽ chết". Trần Tư Văn tức giận, chuẩn bị cầm dao lao về phía trước.

"Đừng đi!" Mã Lệ ngăn cản cô: "Bọn họ nhiều như vậy…"

"Cuối cùng… Ta cũng đợi được ngươi." Hai trăm tiểu nhân đột nhiên đồng thanh nói: "Tình yêu của ta."

Ma Li: "?"

Trần Tư Văn: "??"

Bát Hoang Diêu: "???"

Những người tí hon bước ra khỏi cổng thành, xếp thành một hàng vuông vức ngay ngắn, ngượng ngùng quan sát Bát Hoang Diêu và trao đổi với nhau.

"Nữ thần của chúng ta ở đây, chúng ta phải chọn một người đại diện."

“À…tôi lo quá.”

“Nhìn tôi này! Chị Bát Hoang Diêu nhìn tôi này!”

“Xì hơi! Rõ ràng là cô ấy đang nhìn tôi”.

“Ai sẽ lên nói chuyện với chị?”

“Sau bao nhiêu năm, nữ thần của tôi vẫn xinh đẹp như vậy…”

“Tôi rất thích cô ấy. Khuôn mặt thanh tú, xương quai xanh gợi cảm, hông duyên dáng, đùi thon…”

“Và bộ ngực trũng”.

“…”

Đám đông nhỏ rơi vào im lặng ngắn ngủi.

Một lúc lâu, tất cả đều la hét và chửi bới.

“Mẹ kiếp! Vừa rồi ai nói nó bị trũng?”

“Muốn chết à?”

“Không ai là hoàn hảo cả, chỉ những khuyết điểm nhỏ thôi cũng khiến cô ấy đẹp hơn.”

“Tôi nghe thấy rồi, đó là do tên ngốc phía sau tôi nói.”

“Nhai hắn ta!”

“Nhai hắn đi!” x192 lần.

Tại cổng thành, có sự hỗn loạn.

Máu chảy như sông, có máu thịt, có mưa bão, ấm ức khóc ra máu…

Ba người phụ nữ: “…”

Im lặng một lát, Mã Lệ quay đầu nhìn Bát Hoang Diêu: “Tôi nghe được, vừa rồi bọn họ nói tên của cô.”

“Mối quan hệ của các người là gì?” Trần Tư Văn cũng nghi ngờ nhìn Bát Hoang Diêu.

“Tôi…tôi không biết…” Cô lùi lại: “Tôi không biết những…người này”.

“Những người này rõ ràng biết cô.”

“Tôi không có ý kiến……”

Chương 775: Tuyệt sát (12) Chương 775: Tuyệt sát (12)

“Dù thế nào đi nữa”. Trần Tư Văn xua tay: “Điều quan trọng nhất bây giờ là tìm thấy Tiểu Vũ. Chúng ta hãy nhảy qua tường thành.”

“Được.” Hai người phụ nữ gật đầu.

“Không được!”

Những nhân vật phản diện đang đánh nhau lập tức dừng lại, nhìn ba người phụ nữ cùng nhau: “Các ngươi không thể rời đi”.

Đôi mắt của Trần Tư Văn lóe lên ánh sáng lạnh lùng, cơ thể cô hơi cong, và cô tạo ra tư thế rút kiếm: “Vậy thì tôi sẽ giết các người, rồi rời đi”.

“Giết chúng tôi? Hehehehe…”

Hàng trăm khuôn mặt, tất cả đều thể hiện vẻ mặt chế giễu cùng một lúc, khiến toàn bộ bức tranh trông đặc biệt kỳ lạ.

“Chúng tôi bất tử.”

“Cầu xin được giết.”

“Trần Vũ cũng đã thử và thất bại. Còn ngươi thì sao?”

“Mọi người hãy cẩn thận với hành động của mình và đừng làm tổn thương chị Bát Hoang Diêu”.

“Người phụ nữ cầm dao này khiến tôi cảm thấy hơi ghê tởm. Chúng ta hãy giết cô ấy trước…”

Trong cuộc trò chuyện giữa những người tí hon, Trần Tư Văn đã nắm bắt chính xác những từ khóa và khuôn mặt cô ấy tối sầm: “Trần Vũ? Ngươi vừa nói Trần Vũ à?”

“Ừ.” Người đứng đầu cao hơn một mét chống nạnh: “Có vấn đề gì không?”

“Ngươi đã làm gì Trần Vũ?” Đôi mắt của Trần Tư Văn dần dần chuyển sang màu đỏ máu.

Nghe vậy, đám người nhỏ bé nhìn tôi, tôi nhìn bọn chúng, cuối cùng chúng cười tà ác và đồng thanh nói: “Chúng ta đã giết hắn.”

Trần Tư Văn và Bát Hoang Diêu như bị sét đánh.

Tuy nhiên Mã Lệ vẫn bình tĩnh, nheo mắt lại: “Đừng nghe bọn họ nói nhảm, đừng nói Trần Vũ rất may mắn, sẽ không dễ dàng chết, cho dù hắn có thể chết, cũng sẽ không bị bọn tí hon này giết chết”.

Nghe vậy, Trần Tư Văn và Bát Hoang Diêu nhìn nhau và cảm thấy hơi bình tĩnh.

Thân là chiến sĩ, đối phương mặc dù không có biểu hiện ra chút nào thực lực, nhưng vẫn có thể cảm giác được những ác nhân này đều không mạnh.

“Làm đi”.

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, Trần Tư Văn giơ kiếm lên và ra lệnh, dẫn đầu lao về phía cổng thành.

Quét sạch hàng ngàn quân chỉ bằng một đòn tấn công đơn giản, sáu kẻ hung ác đã bị tiêu diệt.

“Chỉ thế thôi à? Dễ dàng giải quyết thôi”.

“...Không được! Chị Trần, lùi lại đi!” Mã Lệ đột nhiên cảnh cáo.

Tràn Tư Văn lông mày phải co giật, cô vô thức ổn định trọng tâm và lùi lại nửa bước.

“Choang”.

Cuộc tấn công của một kẻ phản diện bị cắt thành hai mảnh đã thất bại.

“Không chết?” Trần Tư Văn da đầu lập tức tê dại: “Các ngươi cũng là tang thi sao?”

“Xem dưới chân của ngươi!” Bát Hoàng Diệu cũng phát hiện cái gì, kinh hô nói.

Mã Lệ và Trần Tư Văn nhìn xuống và gần như nuốt lưỡi.

Thấy rằng sáu con người nhỏ bé bị cắt đôi chia thành mười hai cá thể độc lập…

“Ngươi… Ngươi là ai?” Mã Lệ ôm lấy đỉnh đầu như bị cắm sừng, bắt đầu từng bước lui về phía sau.

“Bây giờ các ngươi có tin rằng Trần Ngọc bị chúng ta giết không?” Tiểu nhân rất đắc ý.

Chương 776: Tuyệt sát (13)

“…”

Sau một thoáng cứng đờ, sát ý trong mắt Trần Tư Văn chân thực như thể cô lại giơ dao định chém giết ở cổng thành.

Trong một thời gian, những gốc cây, những cánh tay gãy, những cơ thể và những cái đầu lần lượt nằm rải rác.

Mỗi chuyển động của tứ chi đều kèm theo tiếng gầm của Trần Tư Văn.

Nhưng mỗi mảnh cơ thể bị cắt đứt sẽ phát triển thành một con người nhỏ bé giống hệt nhau…

Giết càng nhiều thì càng nhân đôi nhiều.

Vô hạn…

“Không có khả năng.” Bát Hoang Diêu hô hấp dần dần trở nên gấp gáp, không tự chủ được che miệng mũi: “Anh Vũ… Không thể nào chết được.”

“Chị Trần, Tiểu Diêu, chúng ta phải rút lui.” Mã Lệ nghiêm túc nói: “Loại tồn tại này không phải là chuyện chúng ta có thể đối phó.”

“Anh Vũ chưa chết.” Bát Hoang Diêu quay đầu lại, ánh mắt bất đắc

dĩ nhìn Mã Lệ.

Mã Lệ: "...Đúng vậy, hắn không thể chết".

Bát Hoang Diêu: "Vậy hắn đi đâu rồi?"

"Hắn chết rồi!" Đám người tí hon hét lên với giọng ác ý.

"Im đi!" Trần Tư Văn trông như bị điên, điên cuồng vung con dao dài.

"Bình tĩnh". Một người đàn ông nhỏ bé từ bên cạnh bay ra, nắm chặt vai Trần Tư Văn, chế nhạo cô, sau đó mở miệng cắn vào cổ cô.

Nhưng một vết chém bất ngờ trong không trung đã khiến kẻ phản diện hoàn toàn bị tiêu diệt.

"Tỏm!"

Sau đó, Đoạn Dã mặc áo choàng đen đáp xuống bên cạnh Trần Tư Văn, hai tay chắp lại "bụp" một tiếng: "Vũ pháp – Độn thổ biến mất!"

"Bụp!"

Trong khoảnh khắc, một vết nứt không gian có hình dạng như một mạng lưới dày đặc mở ra và quét đi một cách mạnh mẽ.

Hàng trăm kẻ hung ác đã bị nghiền nát thành một khối thịt khổng lồ trước khi chúng kịp phản ứng...

"Ba!"

Sau đó, hắn tiếp tục điều khiển ma trận trong đầu, đồng thời phóng ra một bộ võ kỹ khác: "Vũ pháp: Kết giới!"

Mã Lệ, Trần Tư Văn và Bát Hoang Diêu đột nhiên cảm thấy đôi mắt của họ mờ đi.

Ba tấm khiên tròn đã quấn chặt lấy họ.

"Điều tra đã rõ ràng, tang thi trong thành xuất hiện là do những

tiểu quái vật này làm ra.” Đoạn Dã lắc lắc áo choàng đen, quay người giải thích: “Trên người bọn chúng chứa đựng nồng độ virus rất cao, chỉ cần bị cắn hoặc bị trầy xước, trong thời gian ngắn sẽ bị nhiễm trùng. “Bọn họ sẽ mất trí nhớ, trở thành một thây ma biết đi.”

Chương 776: Tuyệt sát (13)

“Thật… quá đáng sợ…” Mã Lệ sửng sốt: “Bọn họ chết rồi sao?”

“Không”. Đoạn Dã nghiêm nghị nhìn: “Những con quỷ này nhìn như không thể bị giết chết, tôi dùng võ công không gian để cắt chúng thành từng mảnh, sẽ càng ngày càng khó đối phó. Đừng lấy tấm chắn bảo vệ ra để ngăn cản.” chúng sẽ đi vào khoang mũi.”

“Bên cạnh đó…”

Dừng một chút, Đoạn Dã duỗi một ngón tay chỉ về phía [Gia nhân dị cảnh]: “Đừng lo lắng về Trần Vũ, hắn có thể chết sao? Một con quái vật mà ta có thể đối phó, Anh Vũ sao lại không thể đối phó được.” Hắn hiện tại có năng lực hoàn toàn vượt qua nhiều người, có thể tưởng tượng đến cực hạn, thú cấp chín có thể trong lòng bàn tay chơi đùa, huống chi những thứ này”.

“Thú vật ngoài hành tinh cấp 9?” Mã Lệ bối rối.

“Thú vật ngoài hành tinh cấp 9?” Trần Tư Văn bị sốc.

“Cấp 9…” Bát Hoang Diêu hôn mê…

“Tôi không thể giải thích lý do cụ thể, nhưng các người có thể yên tâm…”

Trong lúc trò chuyện, những người tí hon biến thành những người nhỏ hơn, tập trung xung quanh tấm chắn không gian, sau khi nghiên cứu một lúc, họ phát hiện không thể bị xâm chiếm và bắt đầu tập hợp lại.

Và chỉ trong nửa phút, chúng tập hợp thành một người khổng lồ cao mười mét.

“Gầm!”

Nó ngửa mặt lên trời gầm lên, bắt chước tư thế của con đười ươi, vỗ mạnh vào ngực một lúc rồi siết chặt nắm tay và đập mạnh vào tấm khiên của Trần Tư Văn.

“Vũ thuật – độn thổ biến mất”.

“Bùm!”

Một “lưới đánh cá” khác được giăng ra, gã khổng lồ cao mười mét quay trở lại như trước khi hợp thể.

“Dã ca, ngươi bây giờ thực sự là một tên khốn!” Mã Lệ khôi phục nghi ngờ đối với “Thú cấp 9” và nhìn Đoạn Dã từ trên xuống dưới: “Cũng là cấp 3, ta cảm thấy ngươi có thể một mình chiến đấu cấp 5.”

Trần Tư Văn ở một bên không khỏi liếc nhìn Đoạn Dã thêm vài lần.

Mặc dù tôi không muốn thừa nhận nó.

Nhưng cô biết, vừa rồi khi cô tấn công Đoạn Dã, “thằng em già” này không có “kiến thức chung” với cô.

Nếu không cô ấy sẽ không thể chịu được một nhát cắn nào.

Chắc chắn……

Ban đầu cô ấy không đinh vung kiếm.

Bên ngoài lá chắn không gian.

Những người tí hon đã bị cắt thành hàng vạn bột đã tụ tập lại.

Lần này, chúng không xếp thành hình mười mét.

Chỉ là dung hợp một phần, biến thành một người đàn ông có chiều cao bình thường, đứng trước mặt Đoạn Dã.

“Ngươi là ai?” Vương Bính Bính thận trọng nói.

“Ngươi là ai?” Đoạn Dã hỏi ngược lại.

“Cái vòng không khí này là gì vậy?” Vương Bính Bính đưa tay nhẹ nhàng chạm vào tấm chắn không gian: “Nó có độ đàn hồi rất tốt, gần giống như làn da của chị Bát Hoang Diêu vậy.”

Đoạn Dã cau mày, ánh mắt chuyển từ Vương Bính Bính sang Bát Hoang Diêu: “Ngươi biết hắn sao?”

“Không.” Cô lắc đầu: “Tôi không biết hắn ta.”

“Có vẻ như cần phải giới thiệu bản thân mình.”

Vương Bính Bính hít sâu một hơi, có chút khẩn trương nhìn Bát Hoang Diêu, trìu mến nói: “Tên của ta không cần nhắc tới, bởi vì nó không quan trọng, hiện tại ta không phải người cũng không phải ma, ta cũng không có tư cách.” để theo đuổi bạn.”

Bát Hoang Diêu sửng sốt: “Ừ…”

Đoạn Dã, Mã Lệ và Trần Tư Văn nhìn nhau kinh ngạc.

“Trên thực tế, tôi thậm chí còn không đủ tư cách để liên lạc với mọi người.” Vương Bính Bính tiếp tục: “Em có biết không? Khi biết em đến thành phố này, tôi đã rất vui mừng và hạnh phúc.”

Bát Hoang Diêu: “...”

Vương Bính Bính: “Thật khó chịu khi bị ai đó ảnh hưởng đến cảm xúc, nhưng nó cũng có thể rất ngọt ngào.”

Trần Tư Văn: “……”

Vương Bính Bính: “Tôi không đòi hỏi gì cả, chỉ cần để tôi yêu em từ xa thật tốt được không? Hãy để anh sống cùng em, được không?”

Mã Lệ: “…”

Vương Bính Bính: “Đôi lúc tôi nghĩ lại, chúng ta thật sự có số mệnh không tốt.”

Đoạn Dã: “…”

“Em biết không, suốt nhiều năm qua tôi đã không ngủ ngon mỗi ngày? Ngày nào tôi cũng nghĩ về bạn.”

“…”

“Vì em, ta thường được giải tỏa, em có biết loại chất lỏng nào được xuất ra mỗi đêm không? Cả đêm nhớ em.”

Mọi người: “…”

Đoạn Dã: “Vậy ngươi là Vương Tư Thông?”

Vương Bính Bính: “...Tôi là Vương Bính Bính”.

…

Đồng thời, Thành phố Ma Đô

“Wooooooo——”

Còi báo động phòng không quen thuộc đã vang lên.

Giữa những âm thanh vô tuyến chói tai, người dân Thành phố Ma Đô một lần nữa nhận ra một sự thật.

Dòng quái vật……

Chúng ta lại bắt đầu nữa……

Đứng ở điểm cao nhất của tường thành, hiệu trưởng Đại học thủ đô nhìn những con đường nhỏ và hỗn loạn trong cụm thành phố với đôi mắt mờ ảo, suy nghĩ của ông có vẻ hơi sâu sắc.

Liên lạc bị hỏng.

Người duy nhất có sức chiến đấu cao nhất trong thành phố là đỉnh cao cấp tám, đồng thời anh ta cũng là kẻ phản bội.

Sự hủy diệt của Thành phố Ma Đô là điều không thể tránh khỏi.

Bây giờ chỉ cần một khoảng thời gian ngắn tiếp xúc trước khi cho nổ bom hạt nhân trong thành phố.

Niềm hy vọng mới của nhân loại sẽ ra đời giữa sự hủy diệt…

Chương 777: Tuyệt sát (14) Chương 777: Tuyệt sát (14)

“Lần này sẽ không xảy ra tai nạn nào nữa phải không?”

Hiệu trưởng Đại học thủ đô lẩm bẩm một mình, trên khuôn mặt già nua nhợt nhạt hiện lên một tia hài lòng.

Ở dưới cùng của bức tường thành, nhiều chiến binh rơi vào nỗi tuyệt vọng không thể diễn tả bằng lời.

“Tam Thượng Du không có ở đây.”

“Thông tin liên lạc bị hỏng và chúng tôi không thể liên lạc được với các quan chức cấp cao ở các khu vực khác…”

“Mẹ kiếp! Thậm chí còn không thể hỗ trợ tên lửa!”

Trong cơn tức giận và bất lực, một suy nghĩ giống nhau lóe lên trong đầu mọi người.

Giết tên phản bội đó!

“Nếu không có kẻ phản bội, chúng ta vẫn có cơ hội lội ngược dòng”.

“Tôi không sẵn sàng nhượng bộ!”

“Tôi đã nói rằng các thế lực chống lại con người như Công bằng hội lẽ ra phải tập trung nỗ lực tiêu diệt chúng từ lâu rồi!”

“Nếu các nhà lãnh đạo không hành động thì chúng ta có thể làm gì…”

Trong đám chiến binh cấp cao đang cãi vã, chỉ có nữ trợ lý là vẫn bình tĩnh.

Cô ngẩng đầu lên và ngơ ngác nhìn về phía bờ biển xa xôi của Thành phố Ma Đô, những suy nghĩ của cô quay cuồng.

“Nếu như…”

“Thực sự có một phép lạ…”

“Đó hẳn là sự xuất hiện của người đàn ông bí ẩn…”

…

Khu vực đầy tuyết, căn cứ không tên, phòng thí nghiệm vô trùng.

“Vương…”

Nhìn cậu bé đang run rẩy trước mặt, Trần Vũ không kịp gọi tên đầy đủ.

Bởi vì anh ấy không muốn đối phương nhận ra mình.

Tuy nhiên, chỉ một giọng nói đã khiến cậu bé quay đầu lại, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc: “Anh Vũ? Anh… anh là anh Vũ sao?!”

Trần Vũ giơ kiếm lên, đang định giáng một đòn mạnh vào Vương Bính Bính thì động tác của anh ta đột nhiên cứng đờ: “Bính Bính”.

“Anh Vũ!”

Trong nháy mắt, đôi mắt to của Vương Bính Bính trào ra nước mắt, hắn hướng về phía Trần Vũ: “Thật sự là anh! Thật sự là của anh, anh Vũ…”

Chậm rãi buông kiếm xuống, Trần Vũ một tay ôm lấy cậu bé đang run rẩy, cắn môi, không biết nên nói cái gì.

Trong chốc lát, anh ấy nhận thấy tầm nhìn của Vương Bính Bính không bình thường, cau mày hỏi: “Bính Bính, mắt em bị sao vậy?”

“Em không nhìn thấy”. Vương Bính Bính vùi đầu thật sâu vào ngực Trần Vũ, lớn tiếng khóc: “Hắn… hắn ta đã lấy đi võng mạc của em…”

“Tại sao hắn làm điều này?”

“Em có thể tái tạo võng mạc của mình và đưa chúng cho nhiều chiến binh.”

“…” Trần Vũ im lặng, ôm cậu bé chặt hơn, đồng thời giơ trường kiếm trong tay lên, từ phía sau nhắm vào cổ cậu bé.

“Xin lỗi!”

Trong lòng hắn im lặng lẩm bẩm một câu nặng nề, Trần Vũ vừa nghiến răng nghiến lợi, lưỡi kiếm đã sắp rơi xuống.

“Anh Vũ”. Vương Bính Bính đột nhiên ngẩng đầu lên lau nước mắt, trong giọng nói chứa đựng hy vọng và niềm vui vô tận: “Anh đến cứu em à?”

“…” Thanh kiếm trong tay hắn lần nữa cứng đờ.

“Cảm ơn.” Vương Bính Bính nghẹn ngào: “Cảm ơn anh Vũ. Em… tưởng rằng cả đời mình sẽ dành cho… thí nghiệm thực tế…”

Bàn tay cầm kiếm bắt đầu run rẩy.

Trần Vũ không biết mình sẽ thâm nhập từ góc độ nào.

Động mạch? Sẽ có đau không?

Cột sống? Nó sẽ có ý thức chứ?

Còn bộ não thì sao? Sẽ khốn khổ hơn phải không?

Trong vô thức, lời nói đứt quãng của Trần Vũ dường như không được nghe thấy.

Để mùi máu nồng nặc lan vào miệng, xâm nhập vào thực quản, rồi chảy vào dạ dày…

“Anh Vũ, chị Bá Hoang Diêu có ở đây không?” Một lúc sau, Vương Bính Bính người đã khóc đủ, rụt rè nói: “Anh sẽ không tức giận khi nhắc đến … chị gái, phải không?”

Trần Vũ không trả lời.

Anh ôm lấy Vương Bính Bính và im lặng quay lại.

Bên ngoài cánh cửa kim loại, hàng trăm thây ma, Vương Bính Bính đang bị bao vây.

“Đây là cái gì?!”

Vương Bính Bính kinh hãi, cơ thể gần như thu vào trong bụng Trần Vũ.

“Chúng tôi là bạn!” Tang thi Vương Bính Bính mỉm cười: “Chúng tôi là bạn sau một triệu năm nữa…”

“Việc này không cần nói.” Trần Vũ ngắt lời: “Đừng nói với hắn.”

Vương Bính Bính: “?”

“Được.” Tang thi Vương Bính Bính nhún vai: “Sao cũng được, không sao cả. Điều quan trọng bây giờ là chúng ta có thể nói chuyện”

Trần Vũ: “Nói.”

“Giao hắn cho chúng ta.” Kẻ ác chỉ vào Vương Bính Bính trong ngực Trần Vũ: “Chúng ta có thể thề bảo đảm tính mạng của ngươi và chị Bát Hoang Diêu.”

“Ngươi định lây virus cho em ấy à?” Chen Yu hỏi.

“Đây không phải là nhiễm virút. Mà là việc cập nhật virút.”

“Hãy để em ấy trở thành một con người giống như ngươi, không phải bộ dạng này?”

“Anh.” Vương Bính Bính mơ hồ cảm nhận được nguy hiểm, khẩn trương động đậy: “Các người đang nói cái gì?”

“…”

Trần Vũ không nói gì, lưỡi kiếm dài chậm rãi di chuyển về phía sau đầu cậu bé.

Anh ấy không chắc cơ thể con người sẽ bị nhiễm bệnh sau khi bên kia sử dụng virus trong bao lâu. Vì vậy, cần phải đảm bảo rằng Vương Bính Bính sẽ chết trong vòng một giây.

Chết não chắc chắn là cách nhanh nhất…

“Đợi…đợi một chút!”

Ngoài cửa rất nhiều tiểu nhân sắc mặt đều khó coi: “Trần Vũ, một khi đã xuống tay nhất định không thể quay lại”.

“Ta biết.” Trần Vũ gật đầu.

Chương 778: Cuộc tiêu diệt cuối cùng (1)
Chương 778: Cuộc tiêu diệt cuối cùng (1)

“...Ngươi phải hiểu rằng cho dù chúng ta có chết ở thế giới này và một triệu năm sau vẫn còn ở thế giới này, chúng ta vẫn sẽ thoát ra ngoài qua lối vào dị cảnh! Đến lúc đó, cả ngươi và Bát Hoang Diêu đều sẽ chết”.

“Thật sao? Vậy thì tôi rất mong chờ nó”.

“Đừng! Đừng làm gì cả!” Nhìn thấy Trần Vũ thờ ơ, đám người tí hon trở nên lo lắng: “Mọi người lùi lại một bước! Chúng ta đều lùi lại một bước”.

“Nói!”

“Như vậy, ngoại trừ thả ngươi cùng Bát Hoang Diêu đi, ta cũng sẽ buông tha người thân, bạn bè ngươi.”

Trần Vũ: “Hãy để tất cả mọi người đi và hứa sẽ giúp chúng ta chiến đấu chống lại quái thú ngoài hành tinh.”

“Mẹ kiếp!” Bọn phản diện tức giận nói: “Mơ giấc mơ xuân thu của mẹ ngươi đi!”

“Vậy tạm biệt nhé.”

“…Đừng!”

“Ngươi có đồng ý không?

“Trần Vũ, ngươi biết rất rõ rằng chúng ta không thể đồng ý”.

Trần Vũ nheo mắt lại: “Vậy còn gì để nói?”

“Một khi ngươi hành động, chúng tôi sẽ không bao giờ ngừng chiến đấu”.

“Nếu ngươi có cơ hội”.

“Được rồi”. Sự oán giận trong mắt kẻ phản diện giống như bản chất: “Ở [dị cảnh], chúng ta vẫn sẽ thành hình, và chúng ta sẽ xâm chiếm. Ta hy vọng rằng đến lúc đó, ngươi vẫn có thể duy trì sự ngu ngốc và kiêu ngạo hiện tại của mình”.

Nghe vậy, Trần Vũ không nói thêm gì nữa.

Khi đối phương biến mất, [Gia nhân dị cảnh] cũng sẽ đồng bộ hóa thông tin đã đóng, hắn không có khả năng nói cho đối phương biết.

“Anh Vũ…” Vương Bính Bính ngẩng đầu, đôi mắt không nhìn thấy trở nên mơ hồ: “Anh… muốn giết em?”

Trần Vũ: “Không.”

“Nếu anh thực sự muốn giết em, anh có thể… anh có thể thực hiện tâm nguyện cuối cùng của em không?”

“Anh không muốn giết em.”

“Nhưng anh có phải giết không?”

“Anh không muốn giết em.” Trần Vũ trong cổ họng lặp lại câu nói này.

“Em biết”. Cậu bé gật đầu, không tự chủ nắm lấy tay Trần Vũ: “Nhưng em muốn anh ban cho em một điều ước.”

“Nói…”

“Em có thể xem ảnh của Chị Bát Hoang Diêu lần cuối được không?”

Trần Vũ choáng váng ngay tại chỗ.

Các khớp của bàn tay cầm kiếm ngày càng trắng hơn.

Bên ngoài phòng, rất nhiều hung thủ cũng cúi đầu im lặng, không biết đối phương đang suy nghĩ gì.

“Anh Vũ”. Vương Bính Bính bật khóc: “Anh có thể cho em xem lại

được không?”

Dùng bàn tay trái hơi run run của mình, Trần Vũ từ trong ba lô lấy điện thoại di động ra, vừa định mở khóa thì phát hiện điện thoại đã hết pin.

Anh dừng lại một chút, mím môi, tiếp tục trượt màn hình, tưởng tượng mình đã bấm vào album ảnh, tìm thấy ảnh của Bát Hoang Diêu trong đó và phóng to.

“Anh Vũ, anh đang tìm nó phải không?”

“…Tìm thấy rồi. Chính là nó”. Trần Vũ đặt màn hình đã tắt trước mặt Vương Bính Bính.

“A…” Vương Bính Bính cố gắng mở to mắt, chậm rãi lộ ra nụ cười bối rối: “Em thấy… chị… vẫn đẹp như vậy…”

“…”

[Phát hiện những thay đổi trong dòng thời gian hiện tại].

[Đang tìm kiếm LỖI…]

【 Phát hiện những thay đổi trong dòng thời gian hiện tại】

【 Dòng thời gian hiện tại đã thay đổi.】

【 Đang tìm kiếm BUG…】

【Lý do thay đổi dòng thời gian: cuộc xâm lược của linh hồn người ngoài hành tinh!】

Cùng với âm thanh tổng hợp điện tử vang lên trong tâm trí, cậu bé trong vòng tay Trần Vũ từ từ ngã xuống. Dòng máu đỏ bắn ra, làm ướt làn da màu vàng nhạt của nó.

Thật là một mùi vị quen thuộc… Nhưng nó có vẻ hăng hơn máu thường.

Không biết qua bao lâu, nhiệt độ trong vòng tay dần dần hạ xuống. TRần Vũ hít một hơi thật sâu, cắm thanh kiếm trở lại đỉnh đầu của

BB, Bế cậu bé lên và bước ra khỏi phòng.

Bên ngoài phòng, mọi thứ đã trở nên trống trơn.

Hàng ngàn người tí hon biến mất, như chúng chưa từng xuất hiện.

Sau khi Vương Bính Bính qua đời, thí nghiệm vi rút đã bị dừng lại. Trong một triệu năm nữa, sẽ không bao giờ có một vua zombie nào nữa. Khi đó những virus đến từ hàng triệu năm trước đây chắc chắn sẽ không xuất hiện.

Đây chính là kẻ giết người.

Từ cấp độ "luật", thực hiện các cuộc tấn công giảm kích thước…

【 Cảnh báo!】

【 Phát hiện linh hồn không thuộc về thế giới hiện tại.】

【 Lời nguyền đang được tăng cường…】

【Tăng cường cấp độ 2/3】

【 Vui lòng rời khỏi thế giới hiện tại, nếu không lời nguyền sẽ tiếp tục tăng cường!】

【 Cảnh báo…】

Âm thanh điện tử lặp đi lặp lại được phát đi ít nhất một phút trước khi nó đột ngột dừng lại.Trần vũ sửng sốt.

"Tăng tiến độ lên 2/3?"

"Hai phần ba?"

"Vương Bính Bính là cốt lõi của【 Gia Nhân Dị Cảnh】. Sau khi chết không phải chỉ có một dòng thời gian sẽ bị đóng lại thôi sao?"

"Tại sao lại thêm một tiến trình nữa?"

"…"

"Có lẽ nào…"

Cúi đầu nhìn cậu bé trong lòng, Trần Vũ Nghi hoặc: “Ngoại trừ một trăm năm sau thế giới【 Gia Nhân Dị Cảnh】,Liệu hắn có tồn tại ở một đoạn thời gian xa hơn không?”

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, vẫn không thể nghĩ ra được. Hắn gạt bỏ những suy nghĩ ngày càng phức tạp trong đầu, Bước ra khỏi phòng đi đến một hành lang rộng hơn bằng kim loại, để đứa bé trên chiếc ghế dài.

Chương 779: Cuộc tiêu diệt cuối cùng (2)
Chương 779: Cuộc tiêu diệt cuối cùng (2)

“BB.”

“Có!”. BB nằm bò trên lưng của Trần Vũ, giơ tay lên: “Thưa đại nhân.”

“Tất cả zombie và King Pancake đều biến mất. Ở đây chắc chắn sẽ an toàn, cậu hãy ở lại đây và đừng có để ai đến gần cơ thể cậu bé ấy.”

“Tuân lệnh!”. BB nhảy xuống, ngồi cạnh chiếc ghế dài, Đặt tay lên bắp chân Vương Bính Bính: “Nhỡ có người cưỡng ép lại gần anh ấy thì sao?”

“Vậy thì cứ chạy đi, đừng dịch chuyển tới chỗ tôi.”

“Ừ, ừ.”

“Tôi đi làm việc khác.”

Sau khi ra lệnh, Trần Vũ xua tay rồi quay người rời đi. Đi theo những biển chỉ dẫn trên lối đi ngầm, hắn tìm thấy văn phòng của quản lý phòng thí nghiệm và gõ cửa nhẹ.

“Cộc cộc.”

“...” Trong phòng không có phản ứng.

“Cộc cộc cộc!”. Trần Vũ tăng cường đập cửa.

“Két..”

Cánh cửa lập tức bị đẩy ra, một ông già đầu trọc tỏ vẻ bất mãn chửi rủa: “Bộ không biết lúc này tôi đang thí nghiệm sao? Hừm? Cậu là ai? Cậu là cảnh sát à?”

“Á!”

Tay phải của hắn nhanh như chớp nắm chặt cổ áo của ông già. Trần Vũ xách ông ta lên, mặt không chút thay đổi: “Ông có phải là người phụ trách phòng thí nghiệm vô trùng dưới lòng đất này không?”

“Đúng. Cậu… cậu là ai? Hả? Cậu đang làm gì vậy?! Thả tôi ra! Buông ra! An ninh! An ninh ở đâu?...”

Không để ý tới đối phương đang giãy giụa, Trần Vũ cõng ông già vào văn phòng, Nhìn quanh vài lần tìm được một chiếc điện thoại bàn, hỏi: “Điện thoại này có thể kết nối với thế giới bên ngoài không?”

“À… được…”

Gật đầu, Trân vũ bước tới, ôm người bằng tay phải và bấm một loạt số điện thoại bằng tay trái.

“Bíp…”

Sau một hồi chuông báo ngắn, đường dây liên lạc đã được kết nối.

Giọng nói của Mã lệ vang lên từ đầu bên kia của ống nghe: “Ai?”

“Em, Trần Vũ.”

“A? Trần Vũ?! Trần Vũ, em đang ở đâu?”

“Đừng lo lắng về việc em ở đâu, bây giờ chị đang ở cùng với ai?”. Trần Vũ tăng tốc.

“Chị và chị gái của em đều ở đây, bọn chị mới nghĩ đến việc tìm em, sau đó thì gặp một đám tiểu nhân ở cổng thành.”

“…”

“Đúng! Anh ấy đột nhiên biến mất. Chuyện quái gì đang xảy ra vậy? Trần Vũ?”

“Em sẽ giải thích cho chị sau. Bây giờ chị hãy giúp em trước…”

Chưa nói xong, Âm thanh điện thoại đã từ Mã Lệ chuyển thành

Trần Tư Văn: “Trần Vũ! Em có ổn không, có bị thương không?”

“Không có, tình hình hiện tại khá khẩn cấp. Đừng nói những điều không cần thiết, mọi người hãy tìm giúp em một người.”

“Người nào?”

“Đoạn Dã.”. Trần Vũ quay đầu lại, liếc nhìn ông già đang run rẩy trong tay, tiếp tục nói vào micro: “Chắc hẳn anh ta vẫn đang theo dõi chị ở Thương Thành. Cách không xa lắm chị vẫn nên đi tìm anh ta càng sớm càng tốt.”

“Vì sao lại tìm Đoạn Dã mà không gọi điện thoại trực tiếp cho anh ấy?”

Trần Vũ: “Điện thoại của anh ta bị mất.”

“Ồ… nhưng Đoàn Dã đang ở bên cạnh chị.”

Trần Vũ: “?”

“Pụp.”

Chị nghe một tiếng va chạm, ở phía bên kia điện thoại, giọng nói của đoàn Dã vang lên: “Tôi là Đoạn Dã. Anh đã gây ra chuyện quái gì vậy? Thành phố đầy rẫy thây ma!”

“Đừng nói nhảm nữa, Bây giờ anh có thể dùng tốc độ nhanh nhất của mình để lao đến【 Gia Nhân Dị Cảnh】càng nhanh càng tốt, đồng thời đặt một lá chắn ở không gian lối ra và lối vào để ngăn chặn virus từ【 Ngoại Quốc】chảy vào thế giới thực.”

“Virus?”

“Đúng. Anh chỉ cần cầm cự trong một ngày.”

“...Được rồi.”

Sau khi nhận được câu trả lời, Trần Vũ thở phào nhẹ nhõm nhưng chưa kịp nói câu gì với Trần Tư Văn, những người còn lại đã cúp điện thoại. Ánh mắt hắn di chuyển đặt lên khuôn mặt của ông già hói.

Ông già: “...”

“Anh đã nhìn thấy danh tính của tôi. Người thi hành luật, chém mà không báo cáo, hợp lý và hợp pháp.”

“Đúng, đúng.” Mồ hôi lạnh toát ra trên trán ông già hói.

“Hỏi gì thì trả lời nấy.”

“Được rồi, được rồi.”

“Loại virus mà ông đã tiêm vào người Vương Bính Bính là gì?”

“Ừm…”

Trần Vũ lấy ra một con dao găm để lên cổ ông già.

“Là virus RNA biến đổi KN9.”

“Nó được lấy ở đâu?”

“Được lấy ở một vùng đất xa lạ…nước ngoài”

“Tổng cộng có bao nhiêu người được tiêm vào?”

“Rất nhiều.” Ông già hói nuốt khan: “Nhưng… nhưng chỉ có người thí nghiệm số 35 sống sót.”

“Người thí nghiệm số 35 là Vương Bính Bính, phải không?” Trần Vũ nhướng mày.

“Đúng.”

“Mục đích của loại virus này là gì?”

“Nó có thể thay đổi cấu trúc nucleoprotein ở phần cuối của nhiễm sắc thể nhân chuẩn.” Ông già hói nói càng ngày càng điêu luyện.

Trần Vũ: “Nói bằng ngôn ngữ thông thường.”

“Kéo dài tuổi gen của tế bào, gia tăng tuổi thọ con người.”

“Vậy à…” Trần Vũ suy nghĩ.

“Đúng.” Ông lão gật đầu: “Mục đích ban đầu của nghiên cứu là kéo dài tuổi thọ của các chiến binh lớn tuổi và nâng cao sức mạnh tổng thể của nhân loại. Tuy nhiên, sự biến đổi của virus RNA trong cơ thể Vương Bính Bính quá phức tạp. Ngay cả khi chúng ta nhân bản rất nhiều Vương Bính Bính thì vẫn không thể tìm được một cơ thể “ổn định”. Kết quả là chức năng của loại vi rút này ngày càng phức tạp. Cho đến ba năm trước…”

Trần Vũ thúc giục: “Tiếp tục.”

Chương 780: Cuộc tiêu diệt cuối cùng (3)
Chương 780: Cuộc tiêu diệt cuối cùng (3)

“...Cho đến ba năm trước, một trong những đột biến của loại virus này có thể để “cơ thể” lúc đó sinh sôi nảy nở và phục hồi vô thời hạn, và những người trên đã phát hiện ra vai trò quan trọng hơn của đột biến này. Họ tiêu diệt các cơ thể khác để tập trung nỗ lực nghiên cứu khoa học và chuyên nghiên cứu đối tượng này.”

“Đối tượng này là Vương Bính Bính hiện tại?”

“Đúng, chúng tôi gọi nó là hạt giống số một. Cấp trên muốn có hạt giống số một ổn định, sau đó tiêm vào cơ thể của tất cả mọi người. Khi đó con người sẽ không còn sợ hy sinh.”

“...Tôi hiểu rồi.”

Trần Vũ gật đầu, nhận ra tầm quan trọng của Vương Bính Bính đối với toàn thể đất nước này.

Hắn giết Vương Bính Bính, nhất định sẽ phải đối mặt với hậu quả…

Đẩy mặt nạ chấp pháp trên mặt, Trần Vũ chậm rãi đặt lão đầu trọc xuống, nhìn quanh phòng hỏi: “Loại dầu này trích xuất từ Vương Bính Bính có virus nào thoát ra không?”

“Ừm…” Ông lão ngập ngừng.

“Phập!”

Trần Vũ giơ đao lên, đâm thẳng vào vai hắn.

“Mẹ kiếp!” Lão đầu trọc toàn thân run rẩy, sợ đến mức suýt tè ra quần.

“Ông có thấy không?” Trần Ngư rút ra, cho ông già xem vết thương trên vai: “Tôi bạo lực quá, thậm chí còn tự đâm mình.”

Ông lão: “…”

“Còn có virus hay không? ? Nó ở đâu?”

“Trong két sắt tầng ba.”

“Đưa tôi đến đó.”

Trần Vũ rút con dao găm ra và nhét vào ba lô, đẩy ông già hói và nói với giọng điệu không thể từ chối: “Đi thôi, dẫn đường.”

Ông lão lau đi những giọt máu trên đầu, nhưng không còn cách nào khác đành dẫn Trần Vũ ra két sắt tầng ba.

Đi ngang qua đại sảnh, ông già nhìn thấy thi thể trên ghế tựa, lại rùng mình, khập khiễng: “1…1…Hạt giống số 1…”

Chết rồi.” Trần Vũ bình tĩnh nói: “Có phải không? Có vấn đề gì à?”

“Ngươi… ngươi giết ”

“Không.” Trần Vũ lắc đầu: “Một đám tiểu nhân đã giết hắn.”

“Một đám tiểu nhân?” Lão già bối rối.

“Ông ở trong văn phòng, không biết bên ngoài xảy ra những chuyện gì, về sau ông có thể tự mình tìm hiểu. Trước tiên đưa tôi đến két sắt.”

Ánh mắt từ trên người Vương Bính Bính nhìn về phía BB: “Đó là ai?”

BB vẫy tay thân thiện: “Tôi là BB.”

“Đừng lo chuyện bao đồng nữa!” Trần Vũ một cước đá ông già loạng choạng: “Đi mau.”

Bọn zombie, King Pancake bên ngoài căn cứ, tất cả đều biến mất. .

Những chiến binh đó sẽ sớm có mặt ở đây. Để tránh đêm dài lắm mộng, chúng ta phải đem về những “con virus” đó càng sớm càng tốt.

Ba phút sau.

Một ông già và một thanh niên đã đến nơi. Đến trước cửa một căn phòng độc lập bằng kim loại.

“Đây là két sắt?”

“Đúng vậy.” Ông lão đầu trọc đưa tay chạm vào bề mặt kim loại lạnh lẽo: “Đây là cốt lõi của toàn bộ căn cứ. Virus bên trong đều được chiết xuất từ cơ thể của Vương Bính Bính và các bản sao của Vương Bính Bính.”

“Mở nó ra.”

“Không thể mở nó.” Ông già lắc đầu: “Có ba người phụ trách căn cứ, và họ cần phải được ba người cùng lúc ủy quyền trước khi nó có thể mở được.”

“...Vậy thì đợi tôi ở đây vài giây.”

Vừa nói xong, Trần Vũ đột nhiên bùng nổ năng lượng và chạy đi. Ước chừng mười giây sau, hắn quay lại, vung kiếm trong tay!

“Rắc…”

Cánh cửa kiên cố làm bằng hợp kim đặc biệt dễ dàng bị cắt thành hai mảnh.

Trần Vũ: “Quá hoàn mỹ.”

Ông lão: “...”

Bước vào két sắt, Trần Vũ nhìn chung quanh. Hắn thấy một loạt những dãy “kệ” gọn gàng và phức tạp. Có vô số chai thủy tinh trong suốt xếp thành hàng. Trên nắp lọ, có một số kết hợp với chữ cái.

“Đây có phải là…”. Trần Vũ dừng bước, quay lại hỏi.

“Đúng, một số chủng virus cực kì có hại. Cẩn thận đừng để chúng rò rỉ ra bên ngoài.”

“Tốt nhất là nên giữ cái này.” Nói xong, hắn bước ba bước, giơ tay lên như cầm dao, gõ nhẹ vào cổ ông già.

“Oanh!” Không có bất kỳ lực phản kháng nào, lão đầu hói hai mắt trắng bệch, mềm nhũn ngã xuống đất, ngất đi. Hắn ngồi xổm xuống, cẩn thận kiểm tra tình trạng của ông lão, xác nhận ông ta thực sự đã ngất xỉu.

Trần Vũ mở ba lô, vứt bỏ phần gốc của nữ thây ma, lấy ra một ống tiêm và bắt đầu thao tác. Ban đầu, hắn định chiết xuất virus từ mô zombie, tái tạo nó và sử dụng nó cho chính mình.

Nhưng bây giờ hắn đang ngồi trong “đại kho báu”, lại bị buộc phải nhặt “hạt vừng”.

“Khu A…” Đi đến kệ gần nhất, Trần Vũ ngẩng đầu lên, liếc nhìn khu vực được đánh dấu, và lấy lọ đầu tiên lên. Không quan tâm đến con số ghi trên nắp, hắn mở nó ra, nhét kim vào và lấy ra vài giọt chất lỏng. Sau đó, hắn khéo léo đâm kim vào tĩnh mạch rồi từ từ đẩy vào.

【Lây nhiễm bởi chất lỏng không xác định: Cân bằng: ＋11; Thể chất::8; Khả năng tư duy::1 】

“Không đúng.” Trần Vũ lắc đầu rút kim ra: “Cái này không có tác dụng.”

【Lây nhiễm bởi chất lỏng không xác định : Khả năng phục hồi::26; Sức khỏe:＋ 12; chất lượng tóc::16】

“Cái này cũng không có tác dụng”

Chương 781: Cuộc tiêu diệt cuối cùng (4)
Chương 781: Cuộc tiêu diệt cuối cùng (4)

【Lây nhiễm bởi chất lỏng không xác định: tỷ lệ chuyển đổi oxy: ＋31; sức mạnh::2; sức chịu đựng sinh sản: ＋47 ; length: ＋4□】

“Này, cái này tốt đấy. Chủ yếu là vì tôi thích tốc độ chuyển đổi oxy…”

Có rất nhiều mẫu virus trong két. Quá trình tiêm sàng lọc của Trần Vũ cũng diễn ra rất nhanh. Mặc dù 90% virus đều vô dụng khi tiêm vào cơ thể. Nhưng vẫn còn lại một lượng đáng kể, phù hợp cho nhu cầu sử dụng của hắn.

Và quan trọng hơn là Trần Vũ đã tìm thấy rất nhiều virus có thể tăng sức mạnh! Nó cũng được chiết xuất từ cơ thể của nhiều bản sao khác nhau của Vương Bính Bính. Trong đó có năm bình, mỗi giọt virus có thể tăng năng lượng ít nhất lên 300.000 điểm…

Núp mình trong góc két sắt, Trần Vũ dùng kim đâm vi rút, phải mất hơn ba mươi phút mới loại bỏ được. Sau khi tiêm xong tất cả chỉ còn lại năm lọ “Virus năng lượng”, được cẩn thận đặt vào trong túi.

Ba lô của hắn không sợ gió thổi, không sợ lửa đốt, không sợ sét đánh hay dao cắt. Đặt nó vào đây, hắn cảm thấy vô cùng thoải mái.

Ba lô: “…”

Cơ bắp cứng ngắc đứng dậy, Trần Vũ thăm dò vận động cơ bắp một lúc, phát hiện tất cả tố chất trong cơ thể đều đã được tăng cường.

Sau khi do dự một lúc, hắn lại duyệt qua tất cả các kệ trong két, ghi nhớ vị trí của các “vi rút” quan trọng trước khi rời đi. Theo điều kiện hiện tại, căn cứ này sẽ tồn tại ít nhất trong một triệu năm tới.

Vì vậy, chỉ cần dòng thời gian nằm ở 【 Nhân Gian Dị Cảnh】sau thế giới thực, có thể tìm thấy chiếc két sắt và thu hoạch một loạt virus mới từ đó…

Dòng suy nghĩ đang diễn ra, Trần Vũ đột nhiên ngẩng đầu lên, phản ứng: ““Vậy thì tôi đã giấu một số bảo vật ở thế giới thực. Tôi có thể đào chúng ra khi đến 【 Nhân Gian Dị Cảnh】 sau dòng thời gian thực không?”

“Sao chép hàng loạt?”

“Không đúng.”

“Có chút bừa bộn, chúng ta thu dọn lại một chút.”

Trần Vũ dừng bước lại, cau mày, càng nghĩ càng cảm thấy trong đó có BUG lớn.

“Nếu loại bỏ được yếu tố mục nát và hư hại. Bây giờ nếu tôi chôn BB vào đất, vô số BB sẽ phát triển theo dòng thời gian vô tận trong tương lai…”

“Đúng vậy.”

“Chỉ cần tôi có thể đảm bảo điều đó trong thế giới thực. Ở thế giới này, nếu bạn không đưa cô ấy ra ngoài, cô ấy thực sự sẽ được ‘thừa kế’ ở dòng thời gian tiếp theo.”

“Sau một triệu năm, mười dòng thời gian trong【 Nhân Gian Dị Cảnh】. Đào từ sau lên trước là mười cái BB…”

“Nhưng mười cái BB này cũng sẽ bị hạn chế như Vương Bính Bính, do nằm trong ràng buộc của tổ tiên.”

Nhưng vật “thừa kế” đổi thành vật tư thì cũng không sao cả.

“Một bình chất lỏng tổng hợp cấp S truyền thừa 100 triệu năm. Tiêm vào cơ thể, hóa thành sức mạnh, sẽ luôn là của riêng tôi…”

Dòng suy nghĩ dần dần rõ ràng, đôi mắt của Trần Vũ sáng lên. Trong vô thức, một con đường rộng mở chợt hiện ra trước mặt hắn.

“Bộp.” Đột nhiên, một bàn tay nắm lấy bắp chân của hắn, làm Trần Vũ giật mình tỉnh táo lại. Hắn nhìn xuống và thấy đó là người phụ trách phòng thí nghiệm vô trùng dưới lòng đất.

“Cái gì?” Trần Vũ cau mày.

“Chấp…Chấp pháp đại nhân.” Ông già đầu trọc nắm lấy đùi Trần Vũ, chật vật đứng dậy: “Vừa rồi có người tấn công tôi!” ”

“Ồ.” Trần Ngư gật đầu: “Là tôi.”

Ông già đầu trọc: “…”

Im lặng một lúc, ông già buông tay ra, lại nằm xuống đất, giả vờ bất tỉnh. Trần Vũ bĩu môi cũng không thèm để ý, lau khô vết máu trên người, đi về phía phòng thí nghiệm.

Khi hắn trở lại sảnh, ở đó đã đông đúc rồi. Nhiều chiến binh, sĩ quan và nhà nghiên cứu khoa học vây quanh thi thể Vương Bính Bính và BB ở trung tâm, gây ra nhiều tiếng động.

Khi nhìn thấy Trần Vũ xuất hiện, mọi người đều kinh hãi, nhanh chóng tránh ra. Trần Vũ đi từ từ lạnh lùng quét tất cả mọi người. Ánh mắt hắn đi đến đâu mọi người cũng không ai dám nhìn hắn.

“Thưa đại nhân.” BB giơ tay lên trời chào kiểu quân đội Pháp.

Trần Vũ đi thẳng đến chiếc ghế dài, vỗ nhẹ đầu BB và cắm kiếm một cách thuần thục.

“Xèo…”

Nhìn thấy vũ khí cắm vào đầu cô gái nhỏ, “đám đông” đang xem không khỏi há hốc mồm. Mọi người nhìn nhau một lát, một người đàn ông trung niên mặc quân phục tiến tới, khẽ cúi đầu chào Trần Vũ: “Xin chào, Chấp pháp tiên sinh, tôi là *, tổng phụ trách căn cứ. ”

Trần Vũ không có trả lời. Hắn cúi xuống, cẩn thận nhặt xác Vương Băng Băng lên, quay sang hỏi BB: “Ngoài thang máy bị hỏng, còn có lối thoát nào khác không?”

“Có, thưa ngài.” BB chỉ sang bên trái: “Bên kia còn có một vài lối ra nữa. Đi thang máy đi lên.”

“Đi thôi.” Trần Vũ bước một bước.

“Chờ… chờ một chút, Chấp Pháp đại nhân.” Chiến binh trung niên nheo mắt lại, dùng tay chặn lại, nghiêm túc nói: “Hạt giống số 1 là nguồn lực cực kỳ quan trọng đối với căn cứ và thậm chí cả đất nước. Ngài muốn mang nó đi đâu?”

“Người quá cố cần được yên nghỉ.”

Chương 782: Cuộc tiêu diệt cuối cùng (5)
Chương 782: Cuộc tiêu diệt cuối cùng (5)

“Không!” Một người phụ nữ mặc áo khoác trắng trong đám đông giận dữ nói: “Cái chết của hạt giống số 1 đã là một Tổn thất nặng nề! Thân thể không thể bị hủy hoại.” ”

“Ý của ngươi là hư hỏng?” Thanh âm Trần Ngọc lạnh lùng.

“Chôn vùi thứ không có giá trị gì chỉ là lãng phí!”

“Cắt, chia nhỏ và thử nghiệm không phải là lãng phí?”

“Không!”

Trần Vũ lắc đầu, im miệng, lựa chọn không giao tiếp với bọn họ và tiếp tục di chuyển phía trước. Hai bước sau, hắn bị một chiến binh trung niên chặn lại.

“Phanh.”

Chiến binh bộc phát ra năng lượng cấp 5, trong mắt lóe lên một tia dữ tợn: “Thủ pháp đại sư. Tuy ngươi là chấp pháp, nhưng lại không có lý trí. Ý nghĩa tồn tại của căn cứ này là hạt giống số 1. Bây giờ hạt giống số 1 đã chết. Ngay cả người, người sáng tạo ra nó, không thể tự bảo vệ mình. Bây giờ muốn chôn cất nó? Ngươi không muốn cho mình một con đường sống sót sao? ”

‘Tôi không giết Vương Bính Bính.” Giọng điệu của Trần Vũ bình tĩnh như một cái giếng cổ: “Anh ấy chết vì vết thương của kiếm.”

“Đúng.” Trần Vũ gật đầu: “Họ lấy kiếm của tôi và giết anh ấy.”

“Chúng tôi có camera giám sát.”

“Bọn chúng kiểm soát tôi, đoạt lấy thanh kiếm của tôi và sử dụng tay tôi để giết Vương Bính Bính.”

Mọi người: “…”

“Anh đang đùa à?” Thủ lĩnh ở giữa: chiến binh già nua trông xấu xí lên tiếng với khuôn mặt khó chịu.

“Dù sao thì tình hình là thế, là chuyện đã xảy ra như thế này.” Trần Vũ bước tới, đi ngang qua chiến sĩ trung niên: “Người chấp pháp có thể bị giết mà không cần làm gì cả. Đừng ép tôi phải giết người.”

‘Tôi là cấp 5.”

“Xeo..” Chen Yu rút thanh trường kiếm của BB ra và bộc phát năng lượng cấp 3 và sát khí: “Vậy chúng ta có thể thử.”

Với sự ban phước của vũ khí cắt không gian và dịch chuyển tức thời, bây giờ Trần Vũ giết cấp 5 không khó. Hơn nữa, hắn còn bị tiêm rất nhiều virus trong két sắt nên vóc dáng tăng lên đáng kể. So với một giờ trước, thực lực của Trần Vũ đã tăng ít nhất một phần mười.

Điều này không bao gồm “Súng lục bảo kho báu quốc gia”, “Thu thập và minh bạch võ kỹ” và các vũ khí sát thủ lớn khác …

Một chiến binh cấp 5 đơn thuần không còn trên sân khấu nữa. Tất nhiên, các chiến binh trung niên trong căn cứ không biết thông tin này. Muốn cùng Trần Vũ đối kháng, e là phải cân nhắc sâu sắc.

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, năng lượng không ngừng bùng cháy và nở rộ. Những người xem gần đó vô cùng sợ hãi và lùi lại theo vòng tròn.

Sau khoảng ba phút bế tắc. Chiến binh trung niên cấp 5 lấy lại sức lực, nghiêng người: “Đi thôi.”

“Ngươi đã tự cứu mạng mình.” Trần Vũ nói thật.

“Thật buồn cười. . . ” Chiến binh buồn cười: “Ta thật không biết anh, chỉ là một người cấp 3, lấy đâu ra mà tự tin. Nếu như không phải hiện tại chúng ta không thể liên lạc được Ma Đô, Và căn cứ của chúng tôi không thể liên lạc với cấp trên của chúng tôi, cho dù anh có là chấp pháp, anh đã bị tôi hạ gục từ lâu rồi.”

Trần Vũ sững sờ, quay đầu hỏi: “Không thể liên lạc với Ma Đô?”

“Đúng.”

“Tại sao?”

Làm sao mà tôi biết được.” Người chiến binh trung niên trợn mắt nói.

Ôm chặt Vương BÍnh BÍnh trong tay, Trần Vũ suy nghĩ một chút, gật đầu rồi rời đi.

“Thưa đại nhân.” Lúc hai người bước vào thang máy, BB vẫn đang dùng năng lực thấu thị quan sát: “Bọn họ đang bí mật theo dõi chúng ta.”

“Bỏ qua.”

Trần Vũ nhấn nút lên trên bảng điều khiển: “Bọn họ không thể làm được bất cứ thứ gì nữa.”

“Đinh!”

Nửa phút sau, cửa thang máy mở ra. Ánh nắng chói chang chiếu vào khiến cả hai người cùng lúc phải nheo mắt.

“Mới có một giờ thôi.” BB lẩm bẩm: “Nhưng cảm giác như đã lâu không thấy mặt trời.”

Ừ.” Trần Vũ giơ tay nhẹ nhàng chạm vào đôi mắt Vương Bính Bính vẫn chưa nhìn thấy. Giọng nói của hắn vang lên: “Tôi cũng nghĩ vậy.”

“Thưa đại nhân, chúng ta nên chôn người này ở đâu?” BB hỏi.

“...Nơi có ánh nắng.” Nói xong, Trần Vũ đi đến bên ngoài căn cứ, nhảy lên tường thành.

Dưới sự theo dõi của nhiều người, hắn đến một đỉnh núi nhỏ, nhặt ngẫu nhiên một ít gỗ và dựng một khung lửa đơn giản. Đặt cơ thể Vương Bính Bính nằm phẳng lên trên.

“Đại nhân, không phải sẽ chôn rồi sao?” BB sửng sốt.

“Nó phải được hỏa táng trước khi chôn cất.” Trần Vũ liếc nhìn về hướng căn cứ: “Nếu không, nó sẽ được đào ra ngay sau khi chúng ta rời đi.”

“Ồ…”

Hắn vận chuyển năng lượng của mình và ngưng tụ nó thành một ngọn lửa, thiêu xác cùng với kệ gỗ.

Trần Vũ đưa BB lùi lại vài bước, cúi đầu im lặng.

Trên thế giới này có một quy luật: tội ác phải bị trừng phạt. Nhưng thường không phải tội phạm mới bị trừng phạt…

Có công bằng không?

Không công bằng.

Vì vậy, đây là sự công bằng lớn nhất…

Thời gian trôi qua từng phút. Không biết qua bao lâu, Trần Vũ ngẩng đầu lên. Bên trong giá lửa chỉ còn lại những mảnh tro có hình dạng bất thường.

“Đại nhân, đây là… đã chết chưa?” BB cắn môi.

Chương 783: Cuộc tiêu diệt cuối cùng (6)
Chương 783: Cuộc tiêu diệt cuối cùng (6)

Muốn xem một sinh linh mà trước đây vẫn "giao tiếp cùng nhau", "quan sát lẫn nhau", "tiếp xúc với nhau", lại không bao giờ xuất hiện nữa. Trong ngực cô, một loạt cảm xúc không thể diễn tả bằng ngôn từ.

"Anh ấy đã chết. Nhưng anh ấy vẫn sống mãi mãi. Và…" Trần Vũ xoa đầu BB: "Một ngày nào đó, chúng ta sẽ gặp lại anh ấy ở【 Nhân Gian Dị Cảnh】."

"Vâng…"

Đào một cái hố, chôn đất và đặt một tượng đài bằng gỗ.

"BB, ôm chặt tôi đi. Chúng ta đã lãng phí quá nhiều thời gian."

"Còn có chuyện gì quan trọng không?"

"Ừ." Trần Vũ nhanh chóng bắt chéo chân, thấp giọng nói: "Tôi nghi ngờ… Thành phố Ma Đô gặp rắc rối…"

Bên trong căn cứ.

"Phanh!"

Chiến binh trung niên nhìn thân ảnh Trần Vũ biến mất, tức giận đập bàn: " Chấp pháp cấp 3 mà cũng có thể làm được như vậy."

"Chúng ta làm gì bây giờ? Cấp trên phải chịu trách nhiệm … "

"Chúng ta không có tập tin video sao? Mọi trách nhiệm thuộc về cơ quan thực thi pháp luật. Chúng ta cũng là nạn nhân. "Người chiến binh trung niên nghiến răng nghiến lợi nói : "Tiếp tục liên lạc với Ma Đô. Cho dù hắn có phạm tội tử hình như vậy, quốc gia cũng sẽ không thả hắn.

"Hắn là đáng kinh ngạc."

“Cũng có thể không giải quyết được gì. Chấp pháp cấp thấp như vậy, bối cảnh nhất định không toàn diện.”

...

Vùng tuyết, cổng không gian và thời gian【 Nhân Gian Dị Cảnh】

Cùng với khói bụi cuồn cuộn, Trần Vũ đi tới cửa.

Mã lệ, Trần Tư Văn và Bát Hoang Diêu, những người đang canh giữ gần cổng thời gian và không gian, sửng sốt trong nửa giây, và ngay lập tức lộ vẻ ngạc nhiên.

Trần Tư Văn: “Trần Vũ, ổn chứ?”

Bát Hoang Diêu: “Anh Vũ.”

Mã Lệ bắt chước giọng điệu của Bát Hoang Diêu: “Anh Vũ~.”

BB bắt chước giọng điệu của Ma Lệ: “Anh Vũ ~”

Bát Hoang Diêu: “...”

“Đoàn Dã đâu?” Đặt BB xuống, lời đầu tiên của Trần Vũ là đi tìm Đoàn Dã.

“Ở ngoại quốc.” Mã Lệ chỉ vào cánh cửa không thời gian đang chậm rãi xoay tròn: “Hắn bố trí một tấm khiên không gian bên trong.”

“Được.” Rút thanh trường kiếm trên đầu BB ra, Trần Vũ không kịp nói gì liền xông vào cổng thời gian và không gian.

“Trần Vũ!” Trần Tư Văn theo tiềm thức muốn kéo quần áo của Trần Vũ, nhưng lại phát hiện ra rằng người bên kia đang khỏa thân.

Trần Tư Văn: “...này.

“Có chút việc, lát nữa nói chuyện.” Vuốt tay, Trần Vũ biến mất.

Mã Lệ nhún vai: “Bận, chỉ là bận thôi.”

“A…” Bát Hoang Diêu ở một bên kinh hãi mở miệng, nhìn về phía lỗ kiếm trên đầu BB, vẻ mặt nghi hoặc: ” Cô… cô… cô. Thanh kiếm trên đầu cô có phải là kiếm thật không?!”

Bên trong【 Nhân Gian Dị Cảnh】...

Sau một hồi mất thăng bằng, Trần Vũ xuất hiện bên cạnh Đoàn Dã.

Hắn nhìn thấy một tấm khiên trong suốt đang cô lập hàng chục nghìn người nhỏ bé ở phía trước.

“...Làm tốt lắm.” Trần Vũ giơ ngón tay cái lên.

“Mẹ kiếp.” Đoàn Dã duỗi một cánh tay, duy trì không gian lá chắn nguyên vẹn: “Sao anh lại ở đây? Những quái vật này rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

”Chuyện dài dòng lắm.” Trần Ngọc nói ngắn gọn: “Khi nào có thời gian tôi sẽ giải thích cho anh. Nhưng bây giờ, anh chỉ cần ngăn chặn chúng xâm nhập, nếu không loài người sẽ tuyệt chủng. ”

Tôi có thể ngăn cản chúng xâm nhập tạm thời, nhưng tôi không thể chặn chúng mãi mãi.”

“Không sao, chỉ cần phong tỏa bọn họ mười mấy canh giờ.” Trần Vũ chỉ vào cánh cửa không thời gian sau lưng: “Chú ý nó, khi màu sắc của nó thay đổi, không gian trở nên không ổn định, lập tức nhảy ra ngoài. Cõi dị giới này sẽ bị tổn thương vĩnh viễn.”

Nghe vậy, Đoàn Dã sửng sốt, không khỏi nhớ lại trong【 Nhân Gian Dị Cảnh】: “Trần Vũ, anh thật sự có năng lực thay đổi thế giới ngoài hành tinh.”

”Đừng nói chuyện đó. ” Trần Ngọc xua tay đi về phía trước, chạm vào tấm chắn không gian bên trong: “Tôi có thể ra ngoài được không?”

”Anh ra ngoài làm gì vậy?”

“Ra ngoài làm cái gì đó và lấy một ít đồ.”

“Anh có thể ra ngoài. Nhưng quay lại sẽ không dễ dàng.”

“Tôi có biện pháp trở về.”

Nói xong, Trần Vũ dùng kiếm tốc độ cao mở ra hoàn toàn xuyên thủng tấm chắn, chỉ để lại tàn ảnh.

“Trần Vũ!”

“Là Trần Vũ!”

“Đáng chết, mau bao vây hắn…”

Sự xuất hiện của Trần Vũ không thể nghi ngờ đã khơi dậy cơn giận của bánh vua nhỏ.

Họ bỏ khiên và truy đuổi Trần Vũ một cách hùng mạnh.

Trần Vũ tự nhiên không thèm để ý.

Tăng tốc hết mức, nhanh chóng đến được vị trí căn cứ ở thế giới thực.

Đi thang máy và đi sâu vào lòng đất.

Hắn Dễ dàng tìm thấy chiếc két sắt, giơ kiếm lên và đánh rơi!

“Nghẹt thở-”

“Bùm.”

Cánh cửa sắt hợp kim vỡ vụn và rơi xuống đất, phát ra một tiếng động chói tai.

“Trần Vũ!” Một đám tiểu nhân lao tới nắm chặt cánh tay Trần Vũ: “Sao anh dám tới?”

”Ồ!”

Hắn quay người nhìn trăng, cắt đứt thi thể của thây ma Vương Bính Bính, Trần Vũ lại đốt lửa, hoàn toàn tiêu diệt đối phương, sau đó tiến vào két sắt, tìm kiếm năm bình virus mà mình đã ghi nhớ.

P/s : cầu kim phiếu

Chương 784: Kết thúc chiến tranh (1)
Chương 784: Kết thúc chiến tranh (1)

Sự xâm chiếm hàng triệu năm dường như không có tác động gì đến không gian hoàn toàn khép kín này.

Virus trên kệ vẫn "hoạt động".

"Ra ngoài thế giới trần tục, không phải trong ngũ hành."

Trần Vũ vươn tay cầm lấy bình thủy tinh, nhẹ nhàng lắc lắc: "Quả nhiên là 'Cơ thể sống' thần kỳ nhất trong vũ trụ.

Bốn cái còn lại có thể tăng cường sức mạnh. Đặt bình thuốc xuống, hắn dứt khoát quay người rời đi.

Trên thực tế, có rất nhiều loại virus trong chiếc két sắt này có thể giúp ích cho hắn.

Nhưng không có đủ thời gian nên đành phải bỏ cuộc trong tiếc nuối.

"Trần Vũ…"

Vừa ra khỏi nhà, thây ma Vương Bính Bính đã khỏi bệnh liền cười toe toét.

"Oanh!"

Trần Vũ đá hắn một cước: "Vương Bính Bính"

Vương Bính Bính nằm trên bao cao su nằm trên đất, tức giận đến run rẩy: "Chúng ta đều là một người, sao ngươi lại đối xử với ta như vậy…"

…

Trở về cổng lối vào và lối ra của cổng thời gian và không gian của【 Nhân Gian Dị Cảnh】.

Trần Vũ và Đoàn Dã nhìn nhau qua tấm chắn không gian.

Trần Vũ được bao quanh bởi hàng trăm người nhỏ bé.

“Anh ngu à?” Đoàn Dã chế giễu: “Để xem anh vào bằng cách nào.”

Trần Vũ: “Mở ra cho tôi.”

“Mơ đi! Bên kia có virus, tôi không có khả năng mở tấm chắn cho anh đi vào.” ”

Không sao, ta có thể giải quyết.”

Chắp hai tay, Trần Vũ khống chế tinh thần lực to lớn của mình, đốt cháy năng lượng: “Võ thuật: Amaterasu!”

“Huhuhu——”

Trong ánh mắt kinh hãi của Đoàn Dã, cả thế giới bọn họ như bị ném vào biển lửa.

“Anh đùa à? Sức mạnh tinh thần này…”

“Anh ghen tị à?” Trần Vũ mặt không biểu cảm nói: “Tôi bị mắng.”

Một lúc lâu sau.

Chờ cho đến khi ngọn lửa tan đi.

Đoàn Dã khẳng định toàn bộ hung thủ đều bị thiêu sống “tạm thời”, sau đó mở một lỗ nhỏ trên tấm khiên và để Trần Vũ vào.

“Anh đã lấy được thứ mình yêu cầu chưa?”

“Có.” Trần Vũ gật đầu và chuyển chủ đề: “Tôi muốn hỏi anh một điều, hãy nói cho tôi biết sự thật.

“Chuyện gì vậy?”

“Ma Đô…” Ánh mắt Trần Vũ đột nhiên trở nên sắc bén: “Lại có một đợt dã thú nữa sao?”

Đồng tử Đoàn Dã co rút, tim đập loạn xạ.

...

“Ma Đô, lại có một làn Thú triều nữa à?”

Nghe vậy, Đoạn Dã con ngươi co rút lại, năng lượng truyền vào tấm chắn không gian trong chốc lát dừng lại.

“…Không.” Một lúc sau, anh lắc đầu.

“Chết tiệt.” Trần Vũ mở ba lô, lấy ra một điếu thuốc, đưa lên miệng châm lửa: “Anh không bao giờ nói dối.”

“Làm sao chúng ta có thể nhìn thấy nó?”

“Khi anh nói dối, mông bạn sẽ co lại.”

Đoạn Dã: “…”

“Tôi nói đúng không?” Trần Vũ và Đoạn Dã nhìn nhau.

“…inima”.

“Không thể nào Thú triều lần lượt nhắm vào Ma Đô. Điều này quá trùng hợp. Vì vậy, tôi nghi ngờ rằng đợt Thú triều này là do Hắc giáo và Hiệp hội Công bằng các anh gây ra. Nguồn gốc của quái thú dị cảnh là gì…?”

Dừng một chút, Trần Vũ búng tàn thuốc nói: “Chắc là một loại quái thú trong tự nhiên.”

“Tôi không có ý kiến.”

“Không biết thì quên đi.” Trần Vũ dập điếu thuốc, phun ra một làn khói: “Anh có thể tiếp tục ở lại đây, tôi đi trước.”

“Đừng rời đi”. Đoạn Dã trong mắt phức tạp: “Anh không còn có thể can thiệp vào sự tình của Ma Đô, cho dù anh có biện pháp đặc biệt để khống chế dị thú cấp chín, hắc giáo chúng tôi cũng sẵn sàng hỗ trợ. ”

“Chuẩn bị gì?”

“Tôi không thể nói chi tiết cho anh biết. Nhưng tôi có thể nói với

anh rằng khi người Hắc giáo ra tay, anh sẽ trở thành một con cừu non để bị làm thịt.”

“…Vậy thì thử xem.”

“…” Đoạn Dã im lặng.

“Tạm biệt”.

Vung tay, Trần Vũ bình tĩnh rời đi.

Khoảnh khắc tiếp theo, bóng người biến mất, để lại một câu đầy ý nghĩa: “Anh không thể ị vì hậu môn đã bít”.

Đoạn Dã khóe miệng hơi nhếch lên mấy milimét: “Không thể lỏng quá, nếu không cũng sẽ bị chèn ép”.

Có một số việc không cần phải nói rõ ràng.

Vì cả hai đều chắc chắn rằng đối phương muốn đi theo một con đường khác nên việc thuyết phục bằng lời nói là vô nghĩa.

Điều đó chỉ phụ thuộc vào việc cuối cùng ai đúng…

Rời đi [Gia nhân dị cảnh].

Trần Vũ không đợi Mã Lệ, Trần Tư Văn và bốn cô gái khác đã phản ứng, nói thẳng: “Mã Lệ, giúp tôi kiểm tra xem dị cảnh gần chúng ta nhất ở đâu”

“Không cần kiểm tra”, Mã Lệ nuốt xuống lời chào vừa định nói, hồi tưởng một lát rồi nói: “Để đoán xem cô có thể đi đâu, chị em tôi đã tìm hiểu hơn chục dị cảnh rồi.” trong khu vực tuyết. Khoảng cách. Gần nhất ở đây là [Dị cảnh Lân tang].

“Phá hủy…” Trần Vũ sửng sốt, vỗ vỗ đầu: “Mấy ngày trước đội trưởng đã nói như vậy khi chúng ta đi chuyển phát nhanh sao?”

“Phải”

Mã Lệ gật đầu: “[Dị cảnh Luân Tang], bởi vì tên của nó khác biệt, đã trở thành địa điểm nổi tiếng nhất trong vùng tuyết. Ở dị cảnh

Luân Tang đó có thể khiến người ta chán nản. Đi vào càng lâu, trạng thái tinh thần sẽ xấu đi. Nó sẽ khiến bạn chán nản hơn".

Chương 785: Kết thúc chiến tranh (2)
Chương 785: Kết thúc chiến tranh (2)

“Có chút phiền toái.” Trần Vũ cau mày.

Hắn không thích những thay đổi trong tâm trạng và suy nghĩ của mình.

Rõ ràng là ở [dị cảnh Luân Tang] này, người khác càng chán nản thì càng hưng phấn.

Khi một người bị kích thích đến một mức độ nhất định, tinh thần của hắn chắc chắn sẽ trở nên bất thường…

Vuốt lỗ tai, Trần Vũ do dự hồi lâu mới hỏi: “Trừ cái này [Dị cảnh Luân Tang], cái nào gần thứ hai?”

“Cái gần thứ hai cách đó hơn hai trăm km theo đường thẳng”.

Trầm giọng chửi thề, Trần Vũ cắm trường kiếm vào đầu BB, xua tay: “Vậy thì đi [Dị cảnh Luân Tang] đi, Mã Lệ, dẫn đường.”

“Được!”

Nhìn thấy Trần Vũ nóng nảy, Mã Lệ không lãng phí bao nhiêu thời gian, lập tức bộc phát khí lực, nhắm về một phương hướng lao ra ngoài.

“Tiểu…Tiểu Vũ!” Trần Tư Văn, người vẫn đứng bên cạnh hắn trong sự choáng váng, tỉnh táo lại và nắm lấy cánh tay của Trần Vũ: “Em lại đi đâu nữa? Mọi chuyện vẫn chưa kết thúc?”

“Hãy đi cứu nhân loại. Chị sẽ đi chứ?”

“Không đi!”

“Được rồi, em sẽ rời đi trước.”

“Bùm!”

Nói xong, Trần Vũ ôm lấy BB, thân hình lóe lên, hóa thành một đạo ánh sáng đuổi theo phía sau Mã Lệ

“Trần Vũ!” Trần Tư Văn tức giận.

“Chị…chị, em cũng đi xem một chút”. Bát Hoang Diêu vội vàng cúi đầu, rời đi.

“Bùm!”

Trần Tư Văn tức giận đến mức cô gái nhỏ giậm chân khiến mặt đất nứt ra…

“Đang chạy!”

Trần Vũ đuổi theo cái mông đầy đặn của Mã Lệ muốn đá cô ấy về bầu trời: “Mã Lệ, cô có thể nhanh lên được không?”

Mã Lệ sửng sốt, quay đầu nhìn Trần Vũ, tăng tốc một chút.

Trần Vũ: “Có phải nó tăng từ 200 dặm lên 201 dặm không?”

“[Dị cảnh Luân Tang] quá xa nên tôi không thể tăng tốc quá nhanh, nếu không tôi sẽ không còn đủ năng lượng.”

“Không đủ năng lượng? Năng lượng không phải là vô hạn sao? Làm sao có thể vẫn chưa đủ?”

Mã Lệ: “…”

“Nhanh lên, nhanh lên! Với tốc độ này, khi đến đích, chúng ta sẽ đốt một ngôi mộ giấy ở Ma Đô”.

“Ma Đô?” Mã Lệ kinh ngạc: “Ma Đô đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Đừng lo lắng về điều đó, tôi chỉ hỏi cô liệu cô có thể tăng tốc thêm nữa không?”

… “Đây đã là tốc độ nhanh nhất của tôi rồi.”

“Được. Vậy thì tốt”. Trần Vũ gật đầu, sải bước về phía trước, trực tiếp ôm Mã Lệ vào trong ngực.

“A!” Mã lệ kinh ngạc: “Chồng à, anh đang làm gì vậy?”

Trần Vũ: “?”

BB nằm trên lưng Trần Vũ: “??”

Bát Hoang Diêu đuổi theo phía sau: “???”

“Ồ không.” Cảm nhận được sát ý, Mã Lệ ý thức thay đổi lời nói: “anh Vũ, anh đang làm gì vậy?”

“Em chạy chậm quá, anh ôm em chạy, em chỉ phương hướng.”

“Ồ…” Mã Lệ đem cả người mình đặt vào trong ngực Trần Vũ, lén nhìn Bát Hoang Diêu: “Anh, anh, anh ôm em, bạn gái anh biết chuyện sẽ không tức giận đúng không?”

Bát Hoang Diêu: “…”

Trần Vũ: “Không”.

“A!” Mã Lệ thở hổn hển: “Anh ơi, bạn gái của anh sẽ ghen tị nếu biết chúng ta đang nói chuyện ở khoảng cách gần như vậy.”

Bát Hoang Diêu: “…”

Trần Vũ: “Không.”

“Anh ơi, nếu anh ôm em và cùng nhau bỏ chạy, bạn gái anh sẽ không đánh em nếu biết chuyện, đúng không?!”

Bát Hoang Diêu: “…”

BB bĩu môi: “Thật là một trò đùa tệ hại.”

Mã Lệ nụ cười trên mặt cứng đờ, nàng chỉ vào BB: “Vậy em có thể đánh nó không?”

BB ngượng ngùng: “giegie sẽ cảm thấy tồi tệ.”

Bát Hoang Diêu: “…”

Nửa giờ sau.

Trần Vũ đã thành công đến quảng trường [Dị cảnh Luân Tang] với Mã Lệ dưới cánh tay trái, Bát Hoang Diêu trên tay và BB trên lưng như một tên ngốc nghếch đi dạo trong thành phố.

Bởi vì mức độ phổ biến cao của [Dị cảnh Luân Tang].

Các quan chức của vùng tuyết cũng được xây dựng tại quảng trường cư trú rộng lớn cho mục đích này.

Bệnh viện, khách sạn, phố thương mại đều thiếu hụt.

Chỉ là tất cả đều đổ nát.

Nhìn thoáng qua, không có sinh vật sống nào cả.

“Anh Vũ”. Mã Lệ nói: “Chúng ta đi chuẩn bị một chút đi? Bên kia phố thương mại có thể có cái gì mở ra”.

Trần Vũ: “Thả tôi ra trước.”

“Ồ”.

Sau khi vứt bỏ ba “hành lý” trên người, Trần Vũ nắm tay BB bước lên bậc thang dẫn đến cánh cửa thời không, anh quay lại và nói: “Dị cảnh Luân Tang này cũng là một loại bệnh lây nhiễm, tôi đề nghị hai người đợi tôi ở đây nhé.”

Mã Lệ: “Em không chấp nhận đề nghị của anh.”

Bát Hoang Diêu: “…Ừm”.

“Được rồi. Hãy đi theo”. Trần Vũ không làm gì nhiều để khuyên can cô.

Độ nguy hiểm của “Dạ cảnh Luân Tang” không cao, chỉ cần không sống ở đó thì không dễ gây ra tử vong.

Hơn nữa, thời gian hiện tại rất eo hẹp nên có thêm một người trợ giúp luôn là điều tốt.

“Nhớ kỹ, sau khi tiến vào một vùng đất xa lạ, toàn bộ quá trình đều phải tuân theo mệnh lệnh của tôi.” Trần Vũ trịnh trọng chỉ thị.

“Được.” × 3

“Đi thôi!”

Theo mệnh lệnh, bốn người tiến vào cánh cửa thời gian và không gian.

Với một thời gian ngắn bị điếc, mất thăng bằng và không trọng lượng, họ đã từ thế giới thực đến một vùng đất xa lạ.

Chương 786: Kết thúc chiến tranh (3)
Chương 786: Kết thúc chiến tranh (3)

Chậm rãi mở mắt ra, Trần Vũ lần đầu tiên nhìn xung quanh liền giật mình.

Tôi thấy sân ga lát đá cẩm thạch đã được che phủ bởi những chiếc lều.

Đỏ, trắng, xanh, vàng…

Sau khi gặp gió, mưa, nắng gắt, bề mặt lều bị bạc màu vô cùng. Vì vậy, ngoài màu sắc thật của chúng còn có một chút xám xịt mờ nhạt.

Điều này thực sự không có gì.

Điều khiến Trần Vũ thực sự sợ hãi là thực tế có rất nhiều người sống trong những chiếc lều này!

Trong một căn lều, một người đàn ông trung niên trông giống như một người đàn ông vô gia cư đang ăn những miếng nhỏ…

"…?..." Mã Lệ sững sốt.

Bát Hoang Diêu: "Nôn…"

BB hưng phấn xoa xoa tay: "Thì ra con người cũng ham ăn…"

"Im miệng". Trần Vũ tức giận ngắt lời: "Con người sẽ không kỳ quái như vậy."

"Nó bình thường hơn cả việc bay bằng máy bay phản lực…" BB yếu ớt nói.

Trần Vũ nói: "Cái quái gì vậy…những gì tôi nói có lý đấy"

"Ồ". Lều đã không còn, người đàn ông vô gia cư nhìn thấy người đi đường, nhếch môi, uể oải chào: "Người mới tới đây, bốn người cùng một lúc tới".

“…Anh đang ăn gì vậy?” Trần Vũ hỏi trong khi cố kìm nén cảm giác buồn nôn.

“Cậu không nhìn thấy nó? Vẫn còn hỏi sao?.”

“Sao anh lại muốn ăn loại đồ này? Ngươi biến thái à?” Mã Lệ gầm lên.

“Có hại.” Kẻ lang thang ngáp dài, dựa vào lều, bắt chéo chân, nhàn nhã nói: “Trời ạ, tuyết rơi không có nước, tuyết chạm đất liền biến thành nước, phiền toái quá.” để thay đổi phải không? Trước tiên hãy cho một ít nước vào nước.”

Mọi người: “…”

Người lang thang gãi má: “Khi người ta ăn, dạ dày của họ thay đổi và thay đổi. Phiền phức thế nào? Tốt hơn trước ~”

Mọi người: “…”

Trần Vũ: “…”

[Sát thương tâm lý: Tinh thần +15].

“Giết hắn đi.” Mã Lý đề nghị.

“Đúng vậy, anh ấy đã sống quá đau đớn.” Trần Vũ gật đầu.

“Xì hơi ~” kẻ lang thang khinh thường nói: “Tử phi ngư ~ Làm sao ngươi biết được niềm vui của cá? Ngươi còn quá nhỏ để biết cách nằm thoải mái. Ngươi ~ nhìn hàng xóm của ta đi”.

Trần Vũ và những người khác đưa mắt nhìn sang một người vô gia cư khác bên cạnh hắn.

“Cô ấy thậm chí còn không thèm nói chuyện, thậm chí còn không muốn nhai đồ ăn nên chỉ uống rượu.”

Bát Hoang Diêu: “…ừm”.

“Cút đi!” Mã Lệ không thể chịu đựng được nữa, giơ tay lên trời, dùng sức mạnh nổ tung, dùng sóng xung kích thổi bay tất cả lều

trại trên sân ga, cũng như những người vô gia cư.

“Bụp!”

“Thình thịch thịch…”

Những người vô gia cư lần lượt ngã xuống.

Nhưng không ai muốn đứng lên…

Người tích cực nhất chỉ gãi chỗ bị đánh rồi nằm xuống.

Trần Vũ: “…”

“A.” Người đàn ông vô gia cư chủ động giao tiếp với mọi người phát ra một tiếng kêu đau đớn chiếu lệ, hắn muốn quay người lại, nhưng lại cảm thấy phiền phức nên đành bỏ cuộc: “Đau quá.”

Mọi người: “…”

“Anh Vũ, chúng ta đi thôi”. Mã Lệ làm ra vẻ mặt như người đi lướt qua, chán ghét nói: “Em thực sự không muốn nhìn thấy họ. Cho dù họ có chịu ảnh hưởng của Dị cảng Luân Tang, họ cũng không thể lười biếng với việc này, có mức độ nào đó phải không?”

Người vô gia cư ăn một cân lớn: “Thơm quá.”

Mã Lệ: “Đừng cản ta, ta muốn giết hắn.”

“Thời gian có hạn, đừng bận tâm, đi thôi.”

Trần Vũ không muốn ở lại nữa, liếc nhìn những “xác chết” rải rác rồi quay người cùng ba cô gái rời đi.

“Sẽ không mất nhiều thời gian đâu ” người đàn ông vô gia cư lẩm bẩm với chính mình: “Các người cũng sẽ, làm như tôi, yêu nơi này ”

Cách bệ cổng không-thời gian vài km.

Trần Vũ dừng lại và nói với BB: “BB, phân tích môi trường địa chất ở đây.”

“Được!”

BB gật đầu, mắt cô đỏ hoe.

Bát Hoang Diêu và Mã Lệ ở một bên đều bị sốc.

Mã Lệ: “Cái quái gì vậy? Cô ấy đang làm gì vậy? Tại sao mắt cô ấy lại đỏ rực?”

Bát Hoang Diêu: “Đây… Đây là vũ thuật sao?”

“Suỵt.” Trần Vũ làm bộ im lặng: “Đừng quấy rầy cô ấy.”

Tầm năm phút.

Ánh sáng đỏ trong mắt BB hội tụ lại, cô quay lại nhìn Trần Vũ: “Đại nhân, tôi đã thu thập thông tin cổ từ và đồng vị phóng xạ rắn để tóm tắt trình tự địa chất và đặc điểm cấu trúc trầm tích của khu vực này. Vẫn là trái đất.”

Trần Vũ: “Tôi biết đó là Trái đất. Điều tôi chủ yếu muốn hỏi là Trái đất ở thế giới hiện thực cách đây bao nhiêu năm hoặc bao nhiêu năm sau.”

“Một trăm ba mươi sáu triệu năm ở thế giới thực.”

Trần Vũ: “...Cân.”

“Anh đang nói cái gì vậy?” Mã Lệ bối rối.

“Một trăm ba mươi sáu triệu năm…” Bát Hoang Diêu bối rối: “Anh Vũ, ý anh là gì?”

“Không có gì.” Trần Vũ xua tay, không muốn nói thêm nữa, lần nữa dẫn đội ngũ tiến về phía trước.

Cách nhau hơn 100 triệu năm.

Căn cứ Vương Bính Bính đó đương nhiên sẽ không còn tồn tại.

“Đây có lẽ là [dị cảnh] xa nhất so với dòng thời gian của thế giới thực mà tôi từng gặp.”

“Tôi không biết liệu mình có thể gặp lại con người hay không.”

“Nhưng thực vật xung quanh dường như không khác mấy so với 100 triệu năm trước…”

Chương 787: Kết thúc chiến tranh (4)
Chương 787: Kết thúc chiến tranh (4)

[Bị ảnh hưởng bởi trạng thái không xác định: Hoạt động +25]

Đột nhiên, bên tai vang lên âm thanh tổng hợp điện tử, kéo Trần Vũ thoát khỏi dòng suy nghĩ.

“Những tác động tiêu cực của môi trường ngoài hành tinh đã bắt đầu chưa?”

“Nó chậm hơn nhiều so với dự kiến…”

Nghĩ đến đây, hắn quay người hỏi Mã Lệ: “Vừa rồi ngươi có cảm giác được gì không?”

“Cảm giác?” Mã Lệ nghi hoặc: “Cảm giác như thế nào?”

“Ta biết.” Bát Hoang Diêu giơ tay lên: “Ta cảm thấy… Ta đột nhiên có chút buồn ngủ.”

Trần Vũ chỉ vào Mã Lệ và nói với Bát Hoang Diêu: “Nữ nhân này phản ứng chậm.”

“Tôi cũng không cảm thấy điều đó.” BB xen vào.

“Em không phải là phụ nữ.”

“Đúng.” BB gật đầu: “Tôi là một con quái vật độc nhất.”

Trần Vũ: “...Có chuyện gì mà oán hận sâu sắc như vậy?”

Chủ đề đã kết thúc.

Nhóm tiếp tục lên đường.

Đi được khoảng ba phút, Trần Vũ lại nghe thấy một giọng nói trong đầu.

[Bị ảnh hưởng bởi trạng thái không xác định: Hoạt động +30]

“Số lượng đã tăng lên.” Trần Vũ hăng hái nói: “Xem ra phương hướng tiến triển là chính xác.”

“Anh Vũ!” Mã Lệ mở to hai mắt: “Em cảm thấy! Em cũng cảm thấy! Đột nhiên em cảm thấy rất buồn ngủ.”

“Đây là ảnh hưởng của Dị cảnh.” Bát Hoang Diêu mở túi nhỏ lấy ra bốn bình cà phê: “Hôm qua tôi mua những thứ này. Đây.”

“Cà phê?” Mã Lệ nhận lấy, liếc nhìn: “Cà phê đen?”

“Ừ.” Bát Hoang Diêu gật đầu và đưa một chai cho Trần Vũ: “Em nghe thấy anh nói về [Dị cảnh Luân Tang] trên xe vài ngày trước, vì vậy em đã mua một vài chai. Nó sẽ giúp vui lên.”

“Đúng vậy!” Mã Lệ hưng phấn vỗ lên vai cô gái: “Tuyệt vời! Lần này Tiểu Diêu thật sự chăm chú đấy.”

Cô gái ngượng ngùng nói: “Này, anh Vũ, anh cũng đi.”

“Không.” Trần Vũ từ chối: “Anh giữ lại cho em uống.”

BB tò mò cầm lấy một chai: “Chị ơi, em cũng uống được không?”

“Tất nhiên rồi”.

“Cảm ơn”.

Với một lời cảm ơn ngọt ngào, BB nhặt chiếc chai nhựa lên và nhìn nó dưới ánh nắng: “Này… đây là thứ mà những người vô gia cư đó đã uống. Không thể nói là giống được, chỉ có thể nói là chính xác.” như nhau.”

Mã Lệ vừa mở nắp chai uống một ngụm, sững sờ: “...”

“BB, đừng nói bậy.” Trần Vũ cau mày, giáng cho BB một cái tát trừng phạt: “Cái này ngon hơn.”

Mã Lệ: “...Gulu.”

Giữa cuộc nói chuyện nho nhỏ.

Trần Vũ đi vòng tròn.

Thay đổi vị trí ba phút một lần và tìm kiếm hướng của “nguồn lây nhiễm”.

Mã Lệ và Bát Hoang Diêu không biết Trần Vũ sẽ làm gì, vì vậy họ chỉ có thể đi theo anh ta một vòng.

Ước chừng mười hai phút sau, Trần Vũ hai mắt hiện lên màu xanh lục, nhìn về phía trước: “Đúng vậy, đây chính là phương hướng! Đi thôi!”

“Bùm!”

Nói xong, hắn đặt BB lên lưng, kẹp Mã Lệ và bế Bát Hoang Diêu lên, tập trung sức lực lao về phía trước.

Đồng thời, anh rút kiếm ra và vung nó, cắt đứt mọi chướng ngại vật.

“Sức mạnh của hắn thật sự là vô hạn sao?” Mã Lệ hỏi Bát Hoang Diêu.

Bát Hoang Diêu “Ngươi thật vô đạo đức.”

[Bị ảnh hưởng bởi trạng thái không xác định: Hoạt động +47]

[Hoạt động +55]

[Hoạt động +59; +63; +66.....]

Định vị, ngày càng sâu hơn.

Những con số vang vọng trong đầu Trần Vũ cũng không ngừng tăng lên.

Trong vô thức, mã Lệ và Bát Hoang Diêu đều có tâm trạng không ổn.

Trông mờ mịt, thở chậm lại, má đỏ bừng.

Nó toát lên vẻ mặt mà một người phụ nữ sẽ có khi cô ấy cảm thấy thoải mái nhất.

“Ngươi có chuyện gì vậy?” Trần Vũ hỏi.

“Không biết.” Bị mắc kẹt, Mã Lệ hơi duỗi người, khoe ra dáng người yêu kiều: “Cảm giác khá thoải mái, có chút giống như say rượu ~”

“Tấn, tấn, tấn, tấn ~” bát Hoang Diêu cố gắng giữ bình tĩnh và uống một ngụm cà phê đen: “Nấc ~”

“Đại nhân.” BB trèo lên đỉnh đầu Trần Vũ, cẩn thận quan sát ánh mắt của Trần Vũ: “Anh cũng không bình thường.”

“Ví dụ?”

“Tim anh đập quá nhanh và mắt anh đỏ ngầu.”

“Ừm…”

Trần Vũ không cam kết.

Một giây tiếp theo, Bát Hoang Diêu bất an vặn vẹo mông vài cái.

“Em đang làm gì vậy? Đừng cử động, được không?” Trần Vũ cau mày.

Bát Hoang Diêu căng thẳng: “Có… có thứ gì đó bên dưới”

Trần Vũ: “…”

Mã Lệ: “…”

“…Được rồi, em thừa nhận mình đã sai.” BB ngoan ngoãn nói: “Không phải đáy mắt bị sung huyết, mà là đáy mắt bị sung huyết.”

Thế giới thực, Ma Đô.

“Đây không phải là một đợt thú triều bình thường.”

Trên tường thành, nhìn Thú triều vô tận, Vương Bảo Cường vẻ mặt khó coi.

“Sao lại nói thế?” Người bạn đồng hành ở một bên thắc mắc.

“Ta đến từ Thanh Thành”. Vương Bảo Cường quay đầu lại, nhìn bạn đồng hành, nghiêm nghị nói: “Trên thế giới này, ta hẳn là tự

mình trải qua thú triều nhiều lần nhất, tổng cộng là bốn lần. ”

“Lần đầu tiên là Thú triều ở Thanh Thành.”

“Lần thứ hai, Thú triều ở thủ đô.”

“Lần thứ ba, Thú triều ở Ma Đô”.

“và lần này”.

Người bạn đồng hành nghe thấy điều này rất ngạc nhiên, giơ ngón tay cái lên: “Tuyệt vời. Tôi đến từ Cam tỉnh, và tôi đã đến hỗ trợ Ma Đô một thời gian trước. Tôi đã trải qua đợt Thú triều này.”

Chương 788: Kết thúc chiến tranh (5)
Chương 788: Kết thúc chiến tranh (5)

“Ta càng nhiều trải nghiệm, cũng dần dần hiểu ra một ít quy tắc của thú triều.” Vương Bảo Cường chỉ vào bên ngoài tường thành “Thú triều” hùng mạnh, trầm giọng giải thích: “Bất cứ khi nào Thú triều tấn công, nó luôn đến vào lúc sáng sớm, thường là kẻ tấn công đầu tiên, chỉ khi có tia nắng chiếu xuống mới có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của thú triều.”

“Lần nào cũng thế à?”

“Ừ. Lần đầu tiên, lần thứ hai và lần thứ ba tôi trải qua đều như thế này.”

“Nhưng… nhưng bây giờ không phải là sáng sớm sao?” Người bạn đồng hành ngẩng đầu lên nhìn bầu trời: “Bây giờ cũng gần buổi chiều rồi.”

“Vậy ra đây không phải là một đợt Thú triều bình thường.”

Đột nhiên, một tiếng còi báo động không kích chói tai vang lên.

Hơn 40.000 chiến binh trên tường thành cùng lúc đang rất phấn chấn.

Đây là thông báo rằng “trận chiến” sắp bắt đầu…

“Anh Vương. Liệu chúng ta… có thắng không?” Nhìn hơi thở tử thần từ xa đang đến gần, người bạn đồng hành của hắn lo lắng nuốt khan: “Anh đã sống sót qua ba đợt Thú triều. Những chuyện này hẳn là khá dễ đối phó.”

“Ừm…”

Vương Bảo Cường do dự một chút, hắn gật đầu.

Thú triều quái thú có dễ đối phó không?

Chỉ cần trải qua một lần, liền sẽ biết được thú triều khủng bố vô

song.

Đây không phải là vấn đề có dễ giải quyết hay không.

Đó là câu hỏi "liệu nó có thể" được giải quyết về mặt lý thuyết hay không.

Anh ấy sống sót sau ba đợt quái thú, nhưng tất cả đều dựa vào "may mắn lớn".

Giống như làn sóng quái thú đầu tiên ở Thanh Thành, chính Bát Hoang Dịch là người dẫn dắt làn Thú triều và thay thế sự hủy diệt của Thanh Thành bằng Hạc thành lớn hơn.

Đợt bùng nổ Thú triều thứ hai ở thủ đô đã kết thúc với thất bại không thể chối cãi. Anh ta có thể sống sót chỉ vì cấp trên muốn bảo vệ hạt giống.

Lần thứ ba…

Nghĩ đến một tháng trước "Thú triều", Vương Bảo Cường trong đầu suy nghĩ quay cuồng, có chút choáng váng.

"Lần đó, nếu không có Tam Thượng Du".

"Ma Đô hẳn đã bị phá hủy từ lâu rồi."

"Thật đáng ghét, Tam Thượng Du đã đến Kiến quốc. Tôi hy vọng mình có thể quay lại sớm nhất có thể…"

Không chỉ có anh ấy.

Vào lúc này, tại siêu đô thị với dân số hàng chục triệu người này, 99,9% người dân đang thầm cầu nguyện cho Tam Thượng Du xuất hiện.

Mọi người tin rằng cô ấy có thể cứu được Ma Đô một lần nữa

Cô chắc chắn sẽ cứu được lần thứ hai…

"Đại nhân." Trong tường thành tiền tuyến, trong tháp chỉ huy trung tâm, nữ trợ lý đẩy cửa bước vào, cúi đầu thật sâu trước hiệu

trưởng Đại học thủ đô: “Đã có tin tức.”

“Tam Thượng Du nói phải mất bao lâu mới đến nơi?” Hiệu trưởng Đại học thủ đô đang chuẩn bị cho chiến tranh ngẩng đầu lên: “Có phải vẫn còn quá muộn không?”

“Đã muộn rồi. Đi máy bay chiến đấu nhanh nhất sẽ mất năm giờ. Sau năm giờ… Ma Đô sẽ không còn tồn tại.” Nữ trợ lý cúi đầu.

Cô không muốn đối phương nhìn thấy sự phàn nàn trong mắt mình.

Rõ ràng, trước khi thú triều tụ tập, các chiến binh cấp cao được phái đi đã liên lạc khẩn cấp và có đủ thời gian để triệu tập họ trở lại.

Là người nắm giữ đất nước, anh ta tùy tiện, bướng bỉnh và trì hoãn, anh ta phải xác nhận sự tồn tại thực sự của thú triều trước khi ra tay, điều này làm trì hoãn các cơ hội chiến đấu quý giá.

“Ma Đô cuối cùng cũng kết thúc trong trận chiến này. Hắn chịu trách nhiệm 80%. ‘ Nữ trợ lý thầm nói trong lòng.

Nhìn kỹ biểu cảm của nữ trợ lý, hiệu trưởng Đại học thủ đô gian xảo xảo trá, hắn tự nhiên đoán được đối phương đang nghĩ gì, nhưng lại không có phản đối.

Rốt cuộc thì hắn chính là thủ phạm gây ra tình trạng nghiêm trọng hiện tại.

Nếu đối phương biết rằng hắn cũng là kẻ phản bội đã cắt đứt liên lạc của toàn bộ thành phố…

“Có lẽ hắn sẽ vồ lấy tôi và cắn tôi”

Lắc đầu, hiệu trưởng Đại học thủ đô rũ bỏ những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu và hỏi: “Kinh nghiệm của người đàn ông bí ẩn trong đợt thú triều cuối cùng có thể được sử dụng làm tài liệu tham khảo. Hãy để Tam Thượng Du cũng bay đến đây bằng một tên lửa.”

“Tôi đã đề cập từ lâu rồi.” Nữ trợ lý lắc đầu: “Tam Thượng Du, cô

ấy không đồng ý."

"Không đồng ý?" Hiệu trưởng Đại học thủ đô cau mày: "Tại sao? Bằng cách di chuyển tên lửa, nhiều nhất chỉ mất vài phút là có thể đến đây phải không?"

"Chao ôi…" nữ trợ lý thở dài: "Cô ấy nói nguy hiểm."

"Có thể có nguy hiểm gì? Bất kỳ chiến binh cấp sáu bình thường nào cũng có thể cưỡi được tên lửa."

"Mối nguy hiểm mà Tam Thượng Du đề cập không đến từ việc cưỡi trên tên lửa."

"đó là gì?"

"Là của kẻ phản bội." Nữ trợ lý ngẩng đầu, nhìn thẳng vào hiệu trưởng Đại học thủ đô.

"Kẻ phản bội?" Hiệu trưởng Đại học thủ đô nheo mắt.

"Vâng. Tôi đã thông báo cho Tam Thượng Du về thiệt hại đối với hệ thống thông tin liên lạc của thành phố. Cô ấy tin rằng có một hoặc một nhóm kẻ phản bội ở Ma Đô có sức mạnh to lớn và thậm chí đã tiếp xúc với cấp độ sức mạnh cốt lõi. Khi cô ấy cưỡi tên lửa, cô ấy sẽ dễ dàng bị tấn công. Các cuộc tấn công và đánh bom có chủ đích."

"được…"

Chương 789: Kết thúc chiến tranh (6)
Chương 789: Kết thúc chiến tranh (6)

Hiệu trưởng Đại học thủ đô không có biểu hiện gì, gật đầu: “Cô ấy lo lắng là đúng. Có vấn đề bên trong và bên ngoài, nên càng thận trọng càng tốt.”

“Ừm.” Nữ trợ lý lại cúi đầu.

“Nếu không còn gì nữa thì đi xuống trước đi.”

“Vâng…”

Thật sâu cúi đầu, nữ trợ lý nhẹ nhàng lui về phía sau, đóng cửa lại.

Chỉ còn lại hiệu trưởng Đại học thủ đô trong phòng, vẻ mặt như thường lệ.

Rõ ràng là Tam Thượng Du đã nghi ngờ hắn qua hai việc: điều chuyển nhân sự và gián đoạn liên lạc.

Rốt cuộc, ngoài hắn ra, trên đời không ai có được quyền này.

Và mối lo ngại của Mikami Yu quả thực là đúng!

Để ngăn chặn sự tiếp cận của “UFO”, ông đã kích hoạt trước tất cả các hệ thống phòng không trên khắp đất nước.

Chỉ cần tốc độ bay vượt quá một ngưỡng nhất định, nó sẽ bị tấn công bởi hỏa lực ô.

Trên đường thẳng từ Kiến Quốc đến Ma Đô, hắn thậm chí còn bố trí một số điểm phục kích cho thủ lĩnh của các chiến binh cấp tám.

Mặc dù còn lâu mới có thể giết chết một chiến binh cấp chín, thậm chí không thể bị săn, nhưng việc tiêu diệt một “thú cưỡi” vẫn khá dễ dàng.

“Tóm lại, Ma Đô phải chết. Ngay cả đấng cứu thế cũng không thể cứu được…”

Ba phút sau.

Tiếng còi phòng không thứ hai xé nát bầu trời.

“Bang bang bang bang…”

Trong thành phố, ngọn lửa bắn lên trời.

Tên lửa hạt nhân nhỏ lần lượt gầm lên, mang theo hy vọng của mọi người và chìm vào Thú triều vô tận.

“Bùm…”

Hàng trăm đám mây hình nấm chồng lên nhau.

Hàng trăm ngàn quái thú ngoài hành tinh đã bị bốc hơi.

Nhưng các chiến binh trên tường thành không chú ý đến.

Chỉ có một suy nghĩ đọng lại trong tâm trí họ.

“Tam Thượng Du. Việc này phải được thực hiện kịp thời…”

Cùng lúc đó, [Dị cảnh Luân Tang].

Thời gian giống như sợi lông dưới lớp kem tẩy lông, trôi qua từng sợi một.

Chỉ trong vài chục phút, Trần Vũ và những người khác đã ngày càng đến gần hơn với nguồn cốt lõi.

Về mặt giá cả, Mã Lệ và Bát Hoang Diêu đã rất lười biếng rồi.

Họ đã bị “treo cổ” và không muốn cử động chút nào. Giống như hai con cá muối, đôi mắt họ đờ đẫn và bình yên.

Đối diện là Trần Vũ

Thật khó để diễn tả trạng thái của hắn bằng lời.

Tóm tắt ngắn gọn thì nó trông giống một con khỉ đầu chó đang động dục hơn…

Nhảy xung quanh, gãi tai và đầu, thỉnh thoảng gầm lên một tiếng sói tru không thể giải thích được để trút bỏ tâm trạng ngày càng hưng phấn.

“Anh Vũ…” Mã Lệ uể oải đưa tay ra nắm lấy lông nách của Trần Vũ: “Chúng ta hãy nghỉ ngơi một lát.”

“Dừng sợi dây lại! Hãy đứng dậy và chào!”

“Tôi rất buồn ngủ…”

“Xoẹt”.

Trần Vũ dùng miệng hôn vào mặt Mã Lệ.

“Cô còn buồn ngủ sao?” Trần Vũ hỏi.

“Tốt hơn nhiều.”

“Anh ~” Bát Hoang Diêu cũng đưa tay ra giật mạnh lông nách của Trần Vũ: “Cho em nữa.”

“Moaz…”

Ôm đôi má đang dần ửng đỏ, Bát Hoang Diêu dường như đã tỉnh táo hơn rất nhiều, giọng điệu có chút nghiêm túc: “Anh Vũ, em không nghĩ chúng ta có thể tiếp tục tiến về phía trước. Chúng ta xuống tinh thần quá nhanh. Và …”

“Vậy thì sao?”

“Mông tôi hơi đau do bị đẩy.”

Trần Vũ: “...Em cũng không có cách nào, em cũng có chút thiếu máu. Cố gắng chịu đựng thêm một chút.”

Ở bên cạnh, nghe xong lời này, Mã Lệ vốn là lười biếng đột nhiên hưng phấn giơ tay: “Tiểu Diêu, chúng ta đổi một chút đi?”

“Không.” Bát Hoang Diêu kiên quyết từ chối.

“Em không sợ đau à?”

“Chiến binh là dũng cảm.” Cô gái nghiêm túc nói: “Ngay cả cái chết cũng không sợ, sao có thể sợ đau?”

“Có lý lắm.” Mã Lệ giơ ngón tay cái lên: “Tôi cũng đi chịu đau một chút.”

“Không.” Bát Hoang Diêu có chút bất mãn: “Đây là chỗ của ta.”

Trần Vũ: “...Đừng cử động.”

[Bị ảnh hưởng bởi trạng thái không xác định: Hoạt động +89]

[Hoạt động +102]

[Hoạt động +115]

“Ờ.”

Sau khi một nhóm người tiếp tục tiến vào sâu hơn mấy phút, miệng Bát Hoang Diêu run rẩy một hồi, phun ra một ngụm máu.

Trần Vũ giật mình: “Em đang làm gì vậy? Có chuyện gì vậy?”

“Không có việc gì”. Cô gái lau khóe miệng, bình tĩnh nói: “Tôi cắn vào đầu lưỡi, đau quá, nhưng có thể tỉnh táo.”

“Hừ.” Mã Lệ tê cả da đầu: “Loại hành hạ bản thân này là của Bát Hoàng tộc.”

“Chờ một chút.” Trần Vũ hưng phấn xoa xoa bụng: “Sẽ đến ngay thôi.”

Sau khi nói vậy, anh ta lại tăng tốc độ lên một cấp.

Đó là nó.

Theo lời nhắc nhở điện tử trong đầu, Trần Vũ đi xuyên rừng, nhảy qua sông và trèo qua núi…

Cuối cùng, chúng tôi đã đến một vùng đồng bằng rộng lớn.

Theo cơn gió nhẹ, anh từ từ giảm tốc độ và dừng lại trước một cây cổ thụ to lớn.

Cành cây cổ thụ như những cây thông đón chào, uốn lượn và vươn dài.

Ở phần trên mở rộng, treo hai dây leo.

Một chiếc giường nhỏ được đan giữa hai dây leo.

Trên giường, một cô gái tóc trắng duyên dáng đang nằm nghiêng.

Cô nhắm mắt lại, có chút buồn ngủ, dựa vào lồng ngực phập phồng thì rõ ràng cô đang ngủ rất sâu.

Chương 790: Kết thúc chiến tranh (7)
Chương 790: kết thúc chiến tranh (7)

“Thì ra là… một người”. BB kinh ngạc: “... một trăm triệu năm sau một người.”

“Ừ.” Trần Vũ thở dốc gấp gáp, cố gắng đè nén cảm xúc sắp bùng nổ.

“Anh Vũ, bầu không khí chán nản này là từ cô ấy mà ra.” Bát Hoang Diêu nhảy ra khỏi ngực Trần Vũ, loạng choạng mấy bước, thận trọng lùi lại vài mét: “Đừng đến gần cô ấy.”

“Anh chỉ vì cô ấy mà thôi, sao có thể không đến gần hơn.” Vừa nói, Trần Vũ thả Mã Lệ xuống khỏi cánh tay trái, chạy nước kiệu sải bước, lao về phía cô gái tóc trắng, nghiêng người về phía trước.

“A!” Mã Lệ đứng dậy, dụi dụi đôi mắt buồn ngủ: “Ta muốn hôn để tỉnh lại…”

“Xoẹt!”

Trần Vũ xua tay và đem tớ cho cô gái tốc trắng sự bí bách lớn.

Mã Lệ: “…con người?”

“Em bị tê liệt vì buồn ngủ, dậy đi!” Trần Vũ túm tóc cô gái tóc trắng, kích động nhéo nhéo cô: “Mau! Tôi có chuyện với em”.

“Đùng”.

Đột nhiên có một tiếng nổ lớn.

Cô gái tóc trắng tỉnh dậy sau một giấc ngủ sâu.

‘Có ai đó đang đánh tôi.’

Trong lúc hỗn loạn, cô cảm nhận rõ ràng hết thảy. Nhưng cô không mở mắt.

Vì như thế thì rắc rối quá.

Phải, mỗi khi con người mở mắt, cần có sự truyền tín hiệu điện từ não, sự phối hợp của cơ mí mắt, sự thư giãn của cơ mặt, sự tập trung của đồng tử và sự kích hoạt của 'tế bào cảm quang'...

À...

Nghĩ đến cũng phức tạp lắm...

Cô thậm chí còn lười mơ màng chứ đừng nói đến việc mở mắt.

Với ý nghĩ này, cô tưởng tượng mình đang di chuyển vào tư thế thoải mái, cố gắng tiếp tục chìm vào giấc ngủ bất tận.

"Bạch".

Nhưng giây tiếp theo, một cái tát nữa lại giáng xuống...

Cô gái tóc trắng: "..."

"Bạch"

"..."

"Bạch bạch"

"..."

"Bạch bạch bạch bạch..."

"..."

Sưng rồi.

Cô gái tóc trắng cảm thấy má mình sưng tấy.

Cơn đau rát lan từ mặt ra toàn thân.

'Chưa có ai từng đánh tôi cả!'

Cô chắc chắn về điều này.

Bởi trên đời này không có ai sẵn sàng làm một việc 'khó nhằn' như vậy.

"Bạch bạch"

Trong lúc choáng váng, cô gái tóc trắng đột nhiên mất thăng bằng, ngã từ trên giường mây xuống và 'đập' mặt xuống đất.

Cô gái tóc trắng: "…"

Hóa ra cô ấy đã bị 'tát' và bay đi…

'Bây giờ thì không thể ngủ được nữa '

Cơn tức giận dâng trào và lan rộng trong lồng ngực.

Một cỗ sát ý bắt nguồn từ bản nguyên linh hồn, cốt lõi gen và độ sâu của tủy xương dâng lên!

"Hừ!"

Cuối cùng cô cũng mở mắt ra.

Trong đầu cô chỉ còn một suy nghĩ duy nhất: cô sẽ chặt kẻ đã làm phiền cô thành từng mảnh!

Thân thể bị vỡ thành ngàn mảnh!

Thân thể bị vỡ thành ngàn…

Thân thể bị vỡ…

Bị vỡ…

…

Cơn giận vô thức tan biến vào hư vô.

Không biết vì sao, cô gái tóc trắng lại nhắm mắt lại, bắt đầu ngáy: "Hừ…"

Còn muốn chém ngàn lần.

Phiền phức quá…

“Cô ấy lại ngủ rồi.” BB ngồi ở trên giường mây, lắc lắc cẳng chân, quay đầu liếc nhìn một bên: “Chị Mã Lệ và chị Bát Khuông Đào cũng sắp ngủ rồi.”

“Không.” Bát Hoang Diêu phun ra một ngụm máu: “Em còn có thể cầm cự.”

Mã Lệ nhìn vết máu dưới chân thiếu nữ, da đầu tê dại: “Tiểu Diêu, em không sợ mất quá nhiều máu sao?”

Bát Hoang Diêu: “Không sao đâu.”

“Mọi người tốt nhất nên lùi lại một chút.” Trần Vũ đi vòng quanh cô gái tóc trắng, gãi đầu khó chịu: “Tôi phải tìm cách đánh thức cô ấy.”

“Nói về điều này.” Mã Lệ ngáp một cái, mơ hồ nói: “Tình huống của người cô gái này là như thế nào? Cô ấy là một chiến binh à?”

“Tôi nghĩ cô ấy là một con quái vật ở vùng đất xa lạ này.” Bát Hoang Diêu trông có vẻ nghiêm túc: “Bởi vì ‘hơi thở trầm thấp’ ở đây truyền đến từ thân thể của cô ấy.”

“Đừng nói nữa, các người lui về sau trước đã.” Dừng lại bước chân, nhìn cô gái tóc trắng đang nằm hếch mông lên trên mặt đất, Trần Vũ toàn thân run rẩy: “Tôi không còn có thể áp chế kỳ lân của mình nữa. Những gì tiếp theo có thể sẽ rất đẫm máu nên đừng xem.”

Mã Lệ: Nhìn chằm chằm~

BB: Nhìn chằm chằm~

Bát Hoang Diêu: Nhìn chằm chằm một cách bí mật~

Trần Vũ: “…”

Thấy ba cô gái không rời đi, Trần Vũ cũng không thèm đuổi họ. Hắn đã nóng lòng muốn hành động.

“Hừ.”

Chỉ thấy anh hít sâu một hơi, kiên nhẫn nghiến răng nghiến lợi, sau đó cúi người bưng lên một vũng máu Bát Hoang Diêu phun ra, ném lên người cô gái có mái tóc màu trắng.

“Ào!”

Cô gái tóc trắng nhuộm đỏ…

Mã Lệ: “…”

BB: “…”

Bát Hoang Diêu: “Cái này thật sự… quá máu.”

Cô gái tóc trắng lại mở mắt ra: “…”

“Tỉnh rồi!” Trần Vũ vui mừng kinh ngạc.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, cô gái tóc trắng lại nhắm mắt lại.

Không nản lòng, Trần Vũ lấy thêm một vũng máu khác và ‘ào’ một tiếng lên người đối phương.

Cô gái tóc trắng: “…”

“Ào.”

Cô gái tóc trắng: “…”

“Ào”

Cô gái trắng: “…”

Thấy đối phương vẫn thờ ơ, Trần Vũ quay đầu lại hỏi: “Ai trong các người đang có dì cả đến?”

Dứt lời, cô gái tóc trắng toàn thân run rẩy kịch liệt.

Chương 791: Kết thúc chiến tranh (8)
Chương 791: Kết thúc chiến tranh (8)

Đau đớn giãy giụa ba giây, cuối cùng chậm rãi đứng dậy, dùng ánh mắt u oán, tức giận, oán hận và bất lực nhìn chằm chằm Trần Vũ: "Anh rốt cuộc muốn làm cái gì?"

"Cuối cùng cô đã thức dậy". Trần Vũ hưng phấn đến mặt đỏ bừng, nhảy tới vòng quanh cô gái tóc trắng: "Tôi hỏi cô một chuyện được không?"

"Được (biến nhanh chút được không? Đừng chậm trễ việc bà đây nghỉ ngơi, chết tiệt) thôi."

"Được sao? Vậy thì tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề. Cô có phải là người đã khiến tất cả sinh vật trên thế giới rơi vào cảnh hoang tàn?"

Cô gái tóc trắng nói: "Là (mẹ nó xấu hổ quá) tôi (muốn ngủ! Tôi thậm chí còn không có tâm trạng để nói nhiều hơn hai từ với anh)."

"Là cô sao, vậy thì sự việc sẽ dễ dàng hơn."

Gật đầu, Trần Vũ né tránh, rút thanh kiếm dài ra khỏi đầu BB và đâm vào bụng cô gái tóc trắng.

"Phù phù"

Máu bắn tung tóe khắp nơi.

Mọi người đều bị sốc.

Mã Lệ: "..."

Bát Hoang Diêu sửng sốt: "Vũ...anh Vũ...anh đang làm gì vậy?"

Cô gái tóc trắng che cái bụng đang chảy máu: "Cảm (chết tiệt! Holy fucking) ơn (chết tiệt! Con trai của bitch)."

Trần Vũ: "Nhìn xem, cô ấy rất biết ơn."

Cô gái tóc trắng: “Cảm (chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt) ơn (chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt…)”.

“Đừng cảm ơn”. Trần Vũ ngượng ngùng nói: “Tôi xấu hổ quá.”

“Bịch!”

Cô gái tóc trắng run rẩy từ từ ngã xuống đất, đôi mắt không cam lòng dán chặt vào Trần Vũ cho đến khi cô nhắm mắt lại.

Mã Lệ: “Chết…chết rồi?”

Bát Hoang Diêu: “Anh Vũ… tại sao anh lại giết cô ấy…”

“Suỵt.” Trần Vũ không trả lời, mà làm một cử chỉ im lặng với hai người họ, lặng lẽ chờ đợi.

Một lúc lâu sau, hắn không nghe thấy âm thanh tổng hợp điện tử nào vang lên bên tai, hắn đột nhiên cau mày lại: “Không đúng, cốt lõi của [Dị cảnh] đã chết, tại sao dòng thời gian vẫn không thay đổi?”

“Dòng thời gian nào thay đổi?” Mã Lệ gãi đầu: “Càng ngày càng không hiểu được anh.”

Đứng ở chỗ đó suy nghĩ một lát, Trần Vũ quỳ xuống, cẩn thận quan sát cô gái tóc trắng.

Cô gái tóc trắng: “…”

Trần Vũ: “…”

Cô gái tóc trắng: “…zzZ”

Trần Vũ: “…Chết tiệt.”

Trần Vũ tức giận trực tiếp bế cô gái tóc trắng lên và rống to: “Cô đang giả chết!”

Cô gái tóc trắng từ từ mở một mắt: “Không (can thiệp vào việc nghỉ ngơi của bà đây) phải (không phải muốn chết sao?)”.

“Phộc!”

Một thanh kiếm khác xuyên qua ngực cô gái tóc trắng.

Nhưng lần này, đối phương thậm chí không có tâm trạng làm bộ 'bị thương nặng', chỉ nhìn chằm chằm Trần Vũ, lạnh lùng nói: "Lại (nếu còn không xong, bà đây thật sự muốn ra tay, từ đâu) lần nữa (đến, biến đi đâu đi)".

"Lại lần nữa à?"

Trần Vũ giật mình: "Này, cô khá mạnh đấy?"

"Phộc!"

Cô gái tóc trắng: "..."

"Phộc! Phộc..."

Cô gái tóc trắng: "..."

"Đại nhân." BB chạy đến sau lưng Trần Vũ và nói với vẻ mặt nghiêm túc: "Đòn tấn công của anh dường như không gây ra bất kỳ tổn hại nào. Dấu hiệu thể chất của cô ấy không có biến động."

"Cái gì?" Sự hưng phấn trong lòng khiến Trần Vũ giật mình một lát: "Sao có thể như vậy?"

Cô gái tóc trắng nói: "...Đi~chết~đi!"

Cuối cùng, từ khi tỉnh lại, cô gái tóc trắng không thể chịu đựng được nữa, lần đầu tiên nói ba chữ cùng một lúc.

Khi từ 'thứ ba' được thốt ra, một làn sóng xung kích trong suốt đột nhiên lan rộng!

[Bị ảnh hưởng bởi trạng thái không xác định: Hoạt động +876]

[Hoạt động +1024]

"Ừm..."

Sau một lát, trước khi Trần Vũ kịp phản ứng, Mã Lệ và Bát Hoang Dao phía sau hắn ta đã nằm trên mặt đất, không thể cử động chút nào..

Sự mệt mỏi và buồn ngủ vô tận xâm chiếm tinh thần của họ.

“Phù.” Bát Hoang Dao cố gắng cắn lưỡi, nhưng hiệu quả rất nhỏ.

Mã Lệ đau đớn giãy giụa: “Anh Vũ… anh… anh muốn… hô hấp nhân tạo, loại dùng nước bọt…”

BB: “Ha.”

“Năng lượng tích lũy… nhiều năm… vừa tiêu tan…”. Cô gái tóc trắng tràn đầy sát khí, lời nói càng tăng lên: “Anh, đáng chết!”

“Oanh!”

Sau đó, có thêm vài từ nữa. Vòng tròn tác động lan rộng.

[Tác động trạng thái không xác định: Hoạt động +1462]

[Hoạt động +1707]

[Hoạt động +2026…]

Một làn sóng mạnh hơn làn sóng kia.

Mã Lệ và Bát Hoang Diêu đều đã ngủ say.

Trần Vũ cảm thấy toàn thân nóng bừng và bắt đầu chạy bộ tại chỗ.

Chỉ có BB là thờ ơ.

Ba giây.

Năm giây.

Mười giây…

Cho đến khi khói mù tan hết.

Cô gái tóc trắng nhìn thấy Trần Vũ và BB vẫn còn đứng, vẻ mặt của cô ấy thay đổi rõ ràng: “Sao có thể?”

Trần Vũ giống như một con chó nóng, lè lưỡi điên cuồng:

“Hahaha… chỉ…chỉ vậy thôi? Haha.”

“Các người rốt cuộc là ai?” Cô gái tóc trắng nheo mắt, che vết thương và thận trọng lùi lại hai bước.

“Rõ ràng là bị thương, hahaha… đã nói mà… ha… càng ngày càng thành thạo đúng không?”

“Không đúng, các người không phải người của thế giới này.”

Ánh sáng trên lòng bàn tay mảnh khảnh nhấp nháy, cô gái tóc trắng giãy giụa một lúc rồi lại thả ra một làn sóng xung kích mạnh hơn!

“Bùm!”

Cát bụi bay như sóng.

Chương 792: Kết thúc chiến tranh (9)
Chương 792: Kết thúc chiến tranh (9)

Đẩy cả Mã Lệ và Bát Hoang Diêu đã ngất đi hơn mười mét.

[Bị ảnh hưởng bởi trạng thái không xác định: Hoạt động +2042]

Vòng sáng lẫn với bụi và khói phân tán.

Hai người vẫn chưa có ý định 'thua cuộc'.

Ngược lại, Trần Vũ càng trở nên tràn đầy năng lượng hơn.

Hơi thở của hắn gấp gáp và chân tay duỗi thẳng.

"Tại sao." Cô gái tóc trắng sắc mặt khó coi: "Không có sinh vật sống nào có thể chống lại sự lây nhiễm của tôi."

"Tôi không phải là sinh vật sống." BB giơ tay và nghiêm túc nói: "Tôi là một con quái vật độc nhất."

"Ha!"

Trần Vũ thậm chí còn không có ham muốn muốn trả lời nữa.

Lúc này hắn đã bị xu thế 'cuồng nhiệt' điều khiển, chỉ muốn phát tiết phóng túng bản thân!

"Sặc!"

"Demacia!!"

Trần Vũ cầm kiếm bước tới và gầm lên. Nhanh nhất có thể, hắn ta vòng quanh cô gái tóc trắng mười vòng như một cây bút và chém ra một kiếm mãnh liệt!

"Soạt!"

Thân thể cô gái tóc trắng bị cắt gọn gàng thành hai mảnh.

Nhưng thứ tràn ra từ vết thương của cô không còn là máu nữa.

Thay vào đó là một đoàn quả cầu sương mù trắng lỏng trông như dầu mỡ…

“Vô dụng thôi.” Cô gái tóc trắng bay lên không trung và mọc ra một phần thân dưới mới: “Các đòn tấn công vật lý không thể làm hại tôi.”

“Lại là … ha… một con Vương Bính Bính?”

“Có vẻ như anh càng phấn khích hơn.” Cô gái tóc trắng nhìn Trần Vũ một cách trịch thượng: “Điều này không bình thường. Anh là ai?”

“Ầm!”

Trần Vũ khí lực bộc phát, hai mắt đỏ ngầu, nhảy dựng lên, không nghe thêm bất cứ lời nói nào. Thanh kiếm dài trong tay chiêu nào cũng trí mạng ra ra vào vào trong cơ thể cô gái tóc trắng.

Những tia ‘dầu trắng’ tự do chảy ra, lắc lư trong không khí, biến thành những hạt mưa rơi xuống khuôn mặt đang ngửa lên của BB.

“Tôi đã nói rồi, công kích vật lý đối với tôi không có tác dụng.” Cô gái tóc trắng bị chặt thành từng mảnh chỉ sau một cơn choáng váng đã trở lại trạng thái ban đầu: “Đừng lãng phí sức lực nữa, anh không mệt sao?”

‘Không thể tiếp tục như thế này được.’

Cảm nhận được cảm xúc trong đầu càng ngày càng ‘cực đoan’, Trần Vũ xoay cổ tay, dịch chuyển lưỡi kiếm, nhắm vào chính mình, đâm thật mạnh!

“Phốc!”

Con dao trắng đi vào và đi ra.

Những dòng máu phun ra, dần dần hòa vào làn sương trắng xung quanh.

[Sát thương nhận được: Khí huyết +863]

Cơn đau dữ dội như glycerin mát lạnh đã làm suy nghĩ ‘nóng nảy’ của Trần Vũ dịu đi rất nhiều.

“Phù phù!”

[Sát thương nhận: Khí huyết +506]

Rút cây kiếm dài ra, hắn loạng choạng ngã xuống đất, ôm bụng, mặt tái xanh: “Mẹ kiếp, tôi đâm vào eo mình.”

“Đại…đại nhân…không sao chứ?” BB nhanh chóng chạy tới đỡ anh, vô thức liếm vết dầu trắng trên khóe miệng.

Chương 793: Kết thúc chiến tranh (10)

“Không sao đâu, không chết được. Con người chúng ta có khá nhiều thận.”

“Thật sao? Tôi không tin.”

“Vậy tình yêu cằn cỗi của tôi với cậu có tin hay không?”

BB: “□(￣▽￣)□”

Nhìn thấy Trần Vũ tựa hồ đã ‘bình tĩnh lại’, cô gái tóc trắng từ trên không bay xuống, đầu tiên liếc nhìn Mã Lệ và Bát Hoang Diêu đang ngủ trên mặt đất, sau đó nhìn về phía Trần Vũ: “Anh có phải là người không? Anh làm sao có khả năng chiến đấu như vậy. Điều này nằm ngoài phạm vi của sinh vật bình thường.”

“Đừng lo lắng về việc tôi có phải là con người hay không. Ha…” Trần Vũ nói nhanh: “Xin hãy nói cho tôi biết làm sao để giết cô. Tôi đang vội.”

Nói xong, hắn giơ kiếm đâm vào phần eo còn lại của mình.

“Xì”

Nỗi đau thấu tim khó diễn tả bằng lời khiến Trần Vũ thoáng thấy nhẹ nhõm.

Còn gì thoải mái hơn việc được bình tĩnh suy nghĩ…

“Anh ta là kẻ biến thái à?” Cô gái tóc trắng nhìn BB.

“Anh ấy là con người.” BB trả lời.

“Ồ, hình như không có gì khác biệt.”

“Ừ.” BB ngẩng đầu, cắn ngón tay, nhớ lại những việc làm anh dũng của Trần Vũ: “Biến thái nên có sự biến thái của con người.”

Trần Vũ: “Thì ra là vậy. Nghe những gì cậu nói, thực sự giống như nghe một cuộc trò chuyện.”

BB: “...”

“Vậy còn anh là ai?” Cô gái tóc trắng tiếp tục hỏi BB.

“Tôi là một con quái vật độc nhất.”

Trần Vũ: “...Được rồi, mối thù này có thể kết thúc.”

Cô gái tóc trắng cau mày bước về phía trước và đi vòng quanh Trần Vũ, đột nhiên nhận ra những gì Trần Vũ vừa nói, đôi mắt chợt sáng lên: “Anh đến đây để quấy rối tôi, để giết tôi?”

“Bằng không thì sao? Muốn hẹn hò với cô chắc?”

“Bạch bạch!”

Cô gái tóc trắng vui vẻ vỗ tay: “Tốt quá! Tôi sẽ giúp các người! Anh nói với tôi rằng anh đến đây để giết tôi. Đây không phải là trận lũ đã cuốn trôi điện Long Vương sao?”

BB: “...”

Trần Vũ: “!!”

“Xin trang trọng giới thiệu bản thân, tôi tên là Bạch Bách Hà. Tôi luôn tìm kiếm một anh hùng có thể giết tôi.” Cô gái tóc trắng nghiêm túc nói: “Chỉ cần giết tôi thành công, tôi nghĩ tôi sẽ làm bất cứ chuyện gì cho anh.”

Nghe vậy, nhiệt độ trong cơ thể Trần Vũ càng thêm mãnh liệt, hai mắt đỏ bừng: “Chuyện gì cũng được đúng không?”

Chương 793: Kết thúc chiến tranh (10)

“Đương nhiên.” Cô gái tóc trắng ánh mắt mơ hồ, ưỡn ngực, liếm môi quyến rũ: “Chuyện gì, cũng, được~.”

Trần Vũ: “Thật tuyệt, hãy làm cho tôi… ừm… đợi một chút, để tôi nghĩ về lời nói bậy bạ trước đã.”

“ Khi bạn mất đi, nhất định bạn sẽ đi qua một đường hầm tăm tối .”

“Đi đến điểm cuối cùng, có ánh sáng mờ mạt chiếu vào trước mắt tôi ”

“Bên tai cũng sẽ nghe được âm thanh ”

“Tù nhân Số thứ 113746371467. Bản án của ngươi đã hết, bây giờ …..” Bạch Bách Hà giơ tay hoan hô: “ Ngươi tự do rồi ! ”

Trần Vũ di chuyển trường kiếm đâm về phía bụng mình, tiếp tục “cung cấp” sự đau đớn cho bản thân : “Sau đó thì sao, cô muốn nói gì ”

“Tôi muốn nói là, thế giới hiện thực là một nhà tù lớn. Tuổi thọ của mỗi người là thời gian chịu hình phạt của người đó. Còn tôi …..” Bạch Bách Hà chỉ vào ngực mình : “ Là bản án chung thân”

BB kịp phản ứng : “Cho nên cô muốn tìm người giết cô ”

“Bingo ~” Bạch Bách Hà búng ngón tay: “Cuộc sống à, quá phiền toái . Muốn hơi thở, muốn nhịp tim , máu còn phải chảy và đại não còn muốn tín hiệu thần kinh điện truyền lại…..Tựa như một cái máy móc , vĩnh viễn không có thời điểm ngừng . Tôi mệt rồi , tôi muốn nghỉ ngơi . Tôi muốn bất động thối rữa ở đó , ngay cả bộ xương cũng bị phong hoá rơi , hết thảy đều yên bình . Mà linh hồn của tôi sẽ thoát khỏi địa ngục trần gian , tìm một nơi thực sự tự do và ngủ yên vĩnh viễn . ”

Trần Vũ : “……Quá tang thương.”

BB : “ Đây à nhân loại sao ? | | .”

“Tôi đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.” Trần Vũ dựng thẳng ngón tay lên : “Lúc mới tình lại, cô một chữ cũng không muốn nhiều lời. Sao bây giờ lại nói nhiều lời như vậy. ”

“Nhắc đến việc này, tôi liền tức giận. Tích góp nhiều năm sức mạnh trầm luân như vậy đều tiêu tán hết rồi, đương nhiên phải nói nhiều lên. ”

“Ồ …..” Trần Vũ dường như hiểu rõ.

“Tôi , Bạch Bách Hà, đại diện cho trầm luân.” Bạch Bách Hà mỉm cười thần bí: “Nghĩ như vậy chân chính giết chết tôi, liền muốn để trầm luân biến mất……”

……

Lúc này , trái đất là một ngồi sao trên bầu trời .

Vào thời điểm này , BJ là một thành phố trên mặt đất.

Tại thành phố này với biển đèn rộng lớn này, có một bữa tiệc nào đó đang diễn ra trong một toà nhà hoặc là lớp học nào đó .

“Em muốn làm tướng quân!” Một cậu bé ngồi bàn đầu hưng phấn giơ tay.

“Em lớn lên muốn làm bác sĩ .”Bạn nữ cùng bàn yếu ớt nói .

“Em thì không giống .” Bạch Bách Hà ngồi giữa uể oải nói : “Từ giờ trở đi em sẽ làm một cái thi thể.”

Các bạn cùng lớp: “……”

Trần Vũ và BB ở ngoài cửa sổ quan sát:“……”

“Thì ra ngay từ đầu , cô ta đã có lý tưởng vĩ đại như vậy à .” BB cảm thán.

Trần Vũ một bên không trả lời.

Ánh mắt hắn nhìn trái phải, quan sát môi trường xung quanh.

Nơi này, cũng không phải thế giới thật.

Mà là vực sâu trong giấc mơ của Bạch Bách Hà.

Mục tiêu “chuyến đi ” này của bọn họ, chính là kiểm soát trí nhớ và suy nghĩ của Bạch Bách Hà, để cô thay đổi tính cách“Lười nhác” , “âm u” , “xem nhẹ tất cả ”Biến thành một người vui tươi, năng động và hướng ngoại.

Khoảng khắc tính cách thay đổi, Bạch Bách Hà không còn “âm u. ”

Làm như vậy“Tinh thần trầm luân” Thực chất hóa sinh mệnh, cô liền sẽ hoàn toàn biến mất.

Tức, vĩnh viễn chết đi …....

“Độ khó cảm giác rất lớn a.” BB vò đầu: “Cô ta bây giờ mới mười hai tuổi thôi phải không? Cứ như vậy chết mất.”

“Cho nên mỗi một bước, chúng ta đều không thể phạm sai lầm.” Đốt điếu thuốc, Trần Vũ lui lại, ngồi ở phòng học hành lang trên ban công, nhìn ra xa bóng đêm ngoài cửa sổ : “ ‘Cái đó ’, sẽ đến nhanh thôi .”

“Vậy liền đợi thêm một chút đi.”

Trong phòng học, các hoc sinh còn thảo luận kịch liệt, giao lưu, tưởng tượng.

Ngoài phòng học, lâm vào yên tĩnh.

Trên Trái Đất này, cứ mười vạn năm, lại có một dòng thời gian .

Mỗi một đoạn dòng thời gian xã hội loài người bên trong , đều có lý do dẫn dẫn đến sự diệt vong riêng.

Trong dòng thời gian của Bạch Bách Hà , nguyên nhân dẫn đến sự diệt vong của toàn nhân loại, đến từ một vụ nổ siêu tân tinh ngoài vũ trụ

Siêu tân tinh bùng nổ , làm một ít hành tinh tiến vào thời kì cuối , đã trải qua một vụ nổ dữ dội !

Loại này uy lực nổ tung cực kỳ mạnh mẽ , quá trình bên trong phát ra phóng xạ điện từ, thường xuyên chiếu sáng cả thiên hà ……..

Mà khoảng cách 10 năm ánh sáng , liền có một số ngôi sao đến"Kết thúc" Sinh mệnh của mình bằng một vụ nổ . Tạo thành chấn động toàn bộ hệ ngân hà siêu tân tinh .

Nó phóng xạ điện từ cùng các hạt năng lượng cao, lấy tốc độ ánh sáng lao đến mọi ngõ ngách trong vũ trụ.

Trái Đất, nằm ngay phạm vị công kích của nó .

Chương 794: Kết thúc chiến tranh (11)
Chương 794: Kết thúc chiến tranh (11)

Mười năm hành trình, khiến"Nó"Vượt qua 3 ngôi sao trong chòm sao Nhân Mã , đột phá phạm vi bên ngoài của hệ Mặt Trời ,làm vỡ nát tàu du hành Tinh Tế, xuyên qua sao Diêm Vương , sao Thiên Vương, sao Hải Vương, sao Thổ, sao Mộc, sao Hoả Tinh…... và cả Trái Đất.

Đây là mối thảm hoạ của nhân loại.

Các hạt năng lượng cao từ vụ nổ của ngôi sao đập vào Trái đất như một cơn mưa xối xả.

Khiến cho toàn bộ đất liền cùng đại dương, đều bao phủ những "tia sáng" bên trong.

Những hạt năng lượng cao dùng tốc độ con người không tưởng tượng được xuyên qua thân thể mọi người , xuyên qua các tế bào protein và các nhiễm sắc thể cực nhỏ trong mỗi hạt tế bào.

Chuỗi xoắn kép DNA bị xé đứt

Nó nằm rải rác khắp mọi hướng.

Chuỗi sự sống đã trải qua hàng triệu năm tiến hóa đã bị vặn xoắn và đứt gãy một cách gọn gàng dưới cuộc tấn công từ ngoài không gian này.

Biến dị sau gen, không còn tái tạo sinh mệnh mà là tái tạo cái chết

Toàn thế giới, tất cả người từ mười hai tuổi trở lên đều sẽ chết đi bởi vì gen khiếm khuyết.

Trái Đất đã trở thành một thế giới toàn trẻ con.

Mà người lãnh đạo những đứa trẻ này —— Bạch Bách Hà.

Chuyện xảy ra phía sau, liền đơn giản nhiều.

Sau khi tất cả con người trưởng thành đều tuyệt chủng, Bạch Bách Hà sau một đoạn thời gian làm lãnh đạo, lựa chọn không làm người, dẫn đầu toàn nhân loại đi ngủ, đi ngủ, lại ngủ…...

Nó được biết đến là khỏe mạnh bảo vệ môi trường, ngăn cản chiến tranh, tiết kiệm tài nguyên Trái Đất . Đi theo con đường mà người lớn chưa từng tưởng tượng qua …...

Không bao lâu, trong cơ thể cô xuất hiện một loại khí kì lạ . Những ai từng tiếp xúc qua đều rơi vào trạng thái buồn ngủ, lười biếng, hơn nữa còn truyền bệnh cho nhau.

Tương lai vài chục năm, nhân loại đều ngủ, liền đều chết sạch…...

Chỉ còn lại một người là Bạch Bách Hà , trở thành một sinh vật tương tự như linh thể ,tiếp tục mang cho thế giới này"Trầm luân", cho đến khi Trần Vũ xuất hiện…...

"Mở rộng kiểu này cũng có thể chấp nhận được."

Trần Vũ da đầu có chút tê dại.

Hắn không cách nào tưởng tượng một xã hội mà toàn dân đều thờ ơ đến tột cùng làm thế nào để hoạt động.

"Thật đúng là chỉ cần sống được lâu, cái gì đều có thể gặp được…..."

Chép miệng một cái, hắn không còn suy nghĩ lung tung. Mà là đưa ánh mắt, chăm chú tập trung tại ngoài cửa sổ trong bầu trời đêm.

"BB, còn bao lâu siêu tân tinh nổ tung?"

"Siêu tân tinh sớm tại mười năm trước liền phát nổ a. Bây giờ còn chưa có chạy tới."

Trần Vũ: "Ta hỏi chính là năng lượng lúc nào sẽ đến ."

"Ồ , vẫn còn 3 phút rưỡi "

"Tốt."

Gật gật đầu, Trần Vũ đang muốn mở miệng nói cái gì, bên tai đột nhiên vang lên tiếng chuông tan học.

“Reng reng reng……”

“Phanh!”

Trong hành lang, mấy gian phòng học cửa phòng đồng thời bị đẩy ra, trẻ em xách cặp ra về .

Trên mặt nụ cười vui vẻ, biểu đạt bọn nó háo hức được ra về

“Về nhà rồi!”

“Đi đi đi đi ～”

“Thầy giáo chết tiệt!”

“Mệnh ta không phải do trời mà do ta nắm giữ !”

“Tiểu Phương! Triệu tập thành viên bang Thanh Long, chặn Hiệu Trưởng ở cửa ! Chơi chết hắn!”

“Chết tiệt! Lao ra quá sớm lại nghĩ không ra cái tao nói cái gì, quả thực tựa như bọ hung gặp phải người bị tiêu chảy, thật lãng phí thời gian……”

Trần Vũ: ……”

BB: “Đây chính là một trăm triệu năm về sau nhân loại sao?I I .”

Nữa phút trôi qua.

Trong phòng học học sinh liền đều đi hết sạch.

Chỉ còn lại Bạch Bách Hà , chậm rãi từng bước , một bước tiếp lấy một bước, chậm rì rì đi ra cửa phòng. Sau đó đột nhiên một cái hoảng hốt, nằm xuống đất.

Trần Vũ: ……”

BB: “Đại nhân, nếu như cô ta sớm chết, nhiệm vụ coi hoàn thành không?”

Trần Vũ: ……”

“Bạch Bách Hà!“Trong phòng học, cô giáo phẫn nộ lao ra, cúi người tóm lấy cô gái mềm nhũn, quát: “Lại nằm dưới đất à? Đứng dậy!”

“Cô giáo , hôm nay em mệt quá .“Bạch Bách Hà bình tĩnh nói.

“Em ngủ cả buổi chiều! Còn dám nói mệt ?”

“Đúng vậy a, ngủ cũng mệt.

Nữ giáo viên : “@ ¥ #%……”

Trong lúc mắng , nữ giáo viên nhìn thấy hai người Trần Vũ , sững sốt : “Các cậu là ai?”

Trần Vũ: “Chúng tôi là……”

“Hắn là tới đón em .“Không đợi Trần Vũ mở miệng, Bạch Bách Hà liền chen miệng nói.

“À , là người nhà của Bạch Bách Hà sao.“Nữ giáo viên đỡ Bạch Bách Hà lên , có chút bối rối bắt tay Trần Vũ : “Xin chào , ta là chủ nhiệm lớp ban 2.”

” Xin ……. Xin chào.”

“Bạch Bách Hà giao cho cậu , phòng giáo dục còn có buổi họp, tôi đi trước một bước.”

“Được rồi.”

Giao cô gái ra , nữ giáo viên nhẹ gật đầu, quay người rời đi.

Trong hành lang, chỉ còn lại Trần Vũ, BB, Bạch Bách Hà ba người.

Trần Vũ nhìn xem Bạch Bách Hà .

Bạch Bách Hà cũng nhìn Trần Vũ.

Nhìn nhau một lát, Trần Vũ mở miệng: “Cô nhận lầm người rồi . Tôi không phải tới đón cô.”

“Nhưng chú là đến bắt cóc tôi .”

Trần Vũ: “?”

“Kỳ quái chú à .“Bạch Bách Hà đứng thẳng thân, nhón chân lên, muốn đập bả vai Trần Vũ , nhưng bởi vì với không đến, chỉ có thể vỗ vỗ ngực Trần Vũ : “Ta đã sớm chú ý tới các chú ngoài cửa số . Chú một mực nhìn tôi , chắc không có ý tốt”

Chương 795: Kết thúc chiến tranh (12)
Chương 795: Kết thúc chiến tranh (12)

Trần Vũ: “??”

BB Giật mình: “Ôi ～”

“Cô bé đáng yêu , rất hấp dẫn ngươi đi.“Bạch Bách Hà nhấc chiếc tất trắng nhỏ dưới quần đi học của mình lên : “Lolita nhỏ mang tất trắng, dù có bị phạt chết tôi cũng phải thử một lần. ”

Trần Vũ: “???”

“Cho nên, cứ dựa theo kế hoạch của chú, bắt cóc tôi . Tôi phối hợp với chú.”

Im lặng một lát, Trần Vũ gãi gãi bên tai: “Cô …... Bị bệnh tâm thần sao?”

Bạch Bách Hà kinh ngạc: “Làm sao mà biết?”

“ Cô là một cô bé, còn cầu người khác bắt cóc mình ?”

“Đúng vậy a. Rất khó hiểu sao?”

BB Xen vào: “Đối với các sinh vật dựa trên Cacbon , có thể nói rất khó giải thích . Tôi liền không như vậy.”

Nghe vậy, Bạch Bách Hà quay đầu, trên dưới dò xét BB: “Ngươi là……”

BB: “Ta là quái vật độc nhất vô nhị .”

“Ba!”

Trần Vũ tát BB bay đi, trán nổi gân xanh: “Đủ rồi .Trò đùa dừng lại ở đây .”

“Cậu lại còn đánh người.“Bạch Bách Hà hai mắt tỏa sáng: “Kia càng phải bắt cóc tôi. Nhanh lên, bảo vệ trường lập tức đến ngay

.Nắm chặt tốc độ.”

Đưa tay, che lại cái đầu nhỏ Bạch Bách Hà , Trần Vũ nhíu mày: “Cô trước giải thích một chút, vì cái gì muốn bị bắt cóc?”

“Bởi vì bắt cóc tôi , tôi cũng không cần làm bài tập a.”

Trần Vũ: .....”

“Cái này… Cái này… Đây cũng không có đạo lý đi!“BB Chấn kinh.

“Có đạo lý cái rắm!“Trần Vũ gào thét.

“Chú là ông chú của thế kỷ trước , làm sao lại hiểu được nổi đau của học sinh hiện đại “Bạch Bách Hà mặt không cảm tình: “Về đến trong nhà, cha mẹ nhìn ta làm bài tập, viết xong bài ở trường học, viết bài tập luyện thi, viết xong bài tập luyện thi, còn muốn viết một bài tập luyện thi khác…… Tận tới đêm khuya mười giờ”

“Coi như làm bài tập đau khổ . Vậy cô không nghĩ tới bị lừa bán cũng thống khổ sao?”

” Vậy thì có cái gì thống khổ.“Bạch Bách Hà bĩu môi: “Cắn môi nắm chặt giường , thà chịu đau còn hơn đi học .”

Trần Vũ: “?????”

BB: “Đây chính là nhân loại sao, I I……”

“Ba!”

“Câm miệng!”

Lại một cái tát tới , đem BB đánh lui, Trần Vũ biểu lộ nghiêm túc ý đồ sửa chửa tam quan của Bạch Bách Hà : “Bạch Bách Hà, tôi cho cô biết. Cô cho rằng bị lừa bán sau đó không có việc gì nữa phải không? Ngược đãi, lấy nội tạng, thậm chí chết , đây đều là khả năng xảy ra.”

” Chết ?!“Bạch Bách Hà kinh ngạc: “Vậy thì càng tốt rồi.”

Trần Vũ: ..... Cô thật là hết cách.

BB Lo lắng: “Loại tính cách này, thật có thể dựa vào ngôn ngữ thay đổi sao……”

“Tóm lại, các ngươi đừng nói nhảm.“Bạch Bách Hà ngáp một cái: “Có th bắt liền bắt đi , chỉ cần một ngày cho tôi hai mươi giờ để ngủ , ngươi có thể làm gì cũng được . Không bắt coi liền coi như xong .”

Trần Vũ: “Một ngày chỉ có hai mươi bốn giờ, cô mẹ nó ngủ hai mươi tiếng?!”

Bạch Bách Hà : “Ngẩng đầu . Không phải còn lại bốn giờ sao, chính là phục vụ chú .”

Trần Vũ: “A…… Mỗi ngày còn lại bốn giờ, có thể giúp tôi đi công trường mang 200 nhân dân tệ xi măng sao? Ta phân cô 50.”

Bạch Bách Hà : …… Tạm biệt .”

Dứt lời, thiếu nữ tức giận xoay người liền đi.

Trần Vũ cũng không có giữ lại, liền đứng tại chỗ, đưa mắt nhìn đối phương biến mất tại cuối hành lang.

“Đại nhân, cô ta đều để đại nhân gạt, vì cái gì không vừa vặn đem cô ta mang đi?“BB nghi hoặc.

“Siêu tân tinh bộc phát năng lượng còn chưa tới, đem cô ta mang đi, chẳng phải là quấy rối cốt truyện sao. Mà lại……”

“Mà lại cái gì?”

“Mà lại cô ta đang tính kế tôi.”Trần Vũ cười lạnh: “Thật sự cho rằng tôi sẽ bị lừa sao?”

“Tính… Tính toán đại nhân cái gì?”

“Tôi đem cô ta bắt cóc, trong nhà cô ta nhất định báo cảnh. Trong trường học trên đường cái đều là giám sát, không đợi hừng đông ta liền sẽ bị cảnh sát mang đi, cô ta ngược lại nghỉ ngơi một ngày. Đương nhiên không thể nào như cô ta mong muốn?”

BB: ..... Đây chính là trai thẳng sao, I I .”

“Ong ——”

Chỉ một giây sau lời trêu chọc của BB, toàn bộ thế giới, sáng lên…...

Trần Vũ cùng BB Tinh thần run lên, mãnh quay đầu nhìn về ngoài cửa sổ.

Liền gặp bầu trời đêm tối đen như mực , đã xuất hiện một vòng nắng gắt!

Cái vòng mặt trời đến quá mức đột ngột , dường như có ai tại trong vũ trụ mở ra một chiếc đèn lớn.

Nhưng mà, làm cả Đông bán cầu sợ hãi chính là, trời xanh bị nắng gắt chiếu sáng , lam biến thành đen, lam biến thành tím.

Dưới “lớp da” màu xanh thuần khiết , tựa hồ ẩn giấu đi một thứ tắc nghẽn dày đặc, sắp chảy ra mà ra…...

Đây không phải mặt trời của nhân loại .

Đây là…... Lưỡi hái của tử thần…...

“Đến rồi !”

Cõng BB lên , Trần Vũ quả quyết phá cửa sổ mà ra: “Hành động.”

.....

Chương 796: Kết thúc chiến tranh (13)
Chương 796: Kết thúc chiến tranh (13)

Siêu tân tinh bùng nổ, mang cho nhân loại ta khủng hoảng lớn nhất từ trước tới nay.

Tiếp theo đó, điện ly năng lượng cao bị hở, tạo thành từng mảnh tia chớp đinh tai nhức óc.

Văn minh nhân loại, dưới thiên tai này, tựa như ánh nến chập chờn giữa cơn mưa xối xả.

Nhỏ bé, mà yếu đuối.

Không biết qua bao lâu.

Tiếng sấm ngừng lại.

Bầu trời, cũng trở về bóng đêm nguyên bản của nó.

Nhưng sự hỗn loạn của nhân loại, giờ mới chỉ bắt đầu.

Chỉ nghe tiếng còi cảnh sát, tiếng xe cấp cứu, tiếng còi cảnh báo phòng cháy chữa cháy, tiếng cảnh báo phòng không. . .

Liên tiếp, không ngừng không nghỉ.

Mọi người hoảng sợ chạy ra khỏi nhà, chạy trốn không có mục đích, thét chói tai. Dường như cái chết đã gần trong gang tấc.

Tuy rằng sự thực chính là như thế. . .

Đứng ở trên mái nhà cao tầng, nhìn phía dưới loạn thành một bầy "kiến", Trần Vũ không khỏi cảm thán xã hội loài người yếu đuối.

Từ tiêu chuẩn thế giới này, hệ thống sinh mạng Trái Đất, thật sự không chịu nổi một kích.

So sánh với thú triều, người ngoài hành tinh xâm lấn, thực vật biến dị, tang thi. . . cùng đủ các nguyên do. Tai họa đến từ "tự

nhiên” ngoài không gian, thường thường có thể đem đến sự hủy diệt nhân loại càng thẳng thắn hơn, nhẹ nhõm hơn, càng hời hợt hơn.

“Tôi có thể nhìn thấy được.” BB ghé vào trên lưng chăm chú quan sát đoàn người một hồi, mở miệng: “Tuyệt đại đa số người, gen đều bị tổn hại. Chỉ có trẻ con chết còn có thể khôi phục.”

“Người lớn cũng không chết ngay lập tức.” Trần Vũ nói.

“Ừm. Gen của bọn họ bị tổn hại, vẫn còn có thể kiên trì một thời gian ngắn. Nhưng là không kéo dài được quá lâu.”

“Vậy chuẩn bị sẵn sàng đi.” Trần Vũ ngồi xổm xuống, đốt một điếu thuốc: “Để cho tất cả những người được ứng cử rơi đài. Trợ giúp Bạch Bách Hà thuận lợi nắm được chức vị của người lãnh đạo.”

“Rõ.” BB gật đầu, chỉ chỉ cặp mắt của mình: “Thông qua chiếu X quang, đã đánh dấu mỗi một người được ứng cử xong xuôi.”

“Kế tiếp, chính là chờ đợi. . .”

Bóng đêm, đang tràn ngập trong sự sợ hãi, dần dần trôi qua.

Đến ngày thứ hai lúc mặt trời mọc, mọi người đều bừng tỉnh như cách một thế hệ.

Siêu tân tinh bùng nổ, đối với nhân loại mà nói, không thể nghi ngờ là một sự kiện khó lường.

Căn cứ theo ghi chép, siêu tân tinh sớm nhất xảy ra trước công nguyên 1300 năm.

Gần nhất, là năm 1987.

Nhưng mỗi một lần đều cách xa nhau rất “Xa xôi.”

Chỉ có lần này, vẻn vẹn mười năm ánh sáng!

Giống như một viên đạn hạt nhân, nổ tung ở bên ngoài tiểu khu nhà mình. . .

Đợi toàn bộ khủng hoảng xã hội biến mất, đã là sau một tuần lễ.

Khi mọi người phát hiện sự kiện siêu tân tinh bùng nổ này, chỉ là một hiện tượng thiên văn "bình thường", vả lại vẫn chưa "chỗ xấu" nào đối với bản thân sau này, dần dần nổi lên hứng thú nồng hậu.

Giới khoa học, bắt đầu nghiên cứu thăm dò nó.

Giới văn nghệ, bắt đầu lên men linh cảm với nó.

Người dân bình thường, cũng sắp coi nó trở thành chủ đề nói chuyện trước khi ăn và sau khi ăn xong, nói tới không ngớt.

Chỉ có bộ phận cấp cao của các quốc gia, vẫn còn kinh hãi. . .

. . .

Trước 1 năm xảy ra kỷ nguyên siêu tân tinh, ngày 22 tháng 6.

Trần Vũ ngồi ở trên nóc nhà đối diện trường học, cầm kính viễn vọng trong tay, yên lặng quan sát Bạch Bách Hà trong lớp.

"Đại nhân." BB dùng năng lực nhìn xuyên tường của mình, phát hiện trước tình huống: "Có một đám người, đi vào phòng làm việc của Hiệu trưởng trường học."

"Bên nào?"

"Hướng mười giờ, hiện tại bọn họ đã đi tới tầng ba."

Trần Vũ chuyển kính viễn vọng, xuyên qua cửa sổ, thấy được hơn mười bóng người đang đi vội vàng trong hành lang tầng ba dãy nhà học.

Một người trong đó, Trần Vũ có quen biết.

Chính là người lãnh đạo trong thế giới này.

Ở bên cạnh ông ta, cũng đều là một số khuôn mặt quen thuộc trên TV.

"Là bọn họ. Cuối cùng đã tới." Trần Vũ để kính viễn vọng xuống,

kích động xoa xoa đôi bàn tay, sau đó lại giơ lên lần nữa, điều chỉnh tiêu cự, hào hứng quan sát.

Chỉ thấy đám người lãnh đạo kia, dưới sự dẫn dắt của hiệu trưởng, đi thẳng đến lớp học của Bạch Bách Hà, đẩy cửa vào.

Sau khi "líu ríu" giao lưu và tương tác với nhau xong, tuyển thủ hạt giống: Bạch Bách Hà từ đầu đến cuối đều biểu hiện "trầm ổn", đã nhận được sự nhất trí đồng thuận của đoàn người cấp cao.

Trần Vũ mắt sắc, còn chứng kiến một lãnh đạo đang ghi lại vào máy tính.

[Lão luyện thành thục, nghiêm túc, quan sát nhạy bén, bày mưu hành động, không kiêu ngạo không siểm nịnh. S+]

Trần Vũ: ". . . Chậc chậc."

Rất nhanh, đoàn người cấp cao hoàn thành "khảo sát" sơ bộ đối với Bạch Bách Hà rồi rời đi, đi đến một trường học khác.

"Đi."

Trần Vũ ném kính viễn vọng, phất tay: "Theo sau, phá hoại đám người được ứng cử."

"Vâng!"

Vì vậy, đoàn người cấp cao càng ngày càng thất vọng với hành động "Điều tra nghiên cứu".

Đám "Tuyển thủ hạt giống", không phải buồn bã, thì là khoa chân múa tay trong quá trình tương tác với nhau. Ngất trước mặt mọi người, không kìm chế được tâm trạng ngay trước mặt mọi người, cũng không phải số ít còn có một bé trai, nhìn thấy người lãnh đạo xuất hiện, kích động đến không khống chế nổi. . . Cứt đái giàn giụa, mùi hôi xông lên, khiến tâm trạng đoàn người cấp cao tới cực điểm.

Chương 797: Kết thúc chiến tranh (14)
Chương 797: Kết thúc chiến tranh (14)

So sánh như vậy, Bạch Bách Hà "Bình tĩnh", "Yên tĩnh", "Hạ thấp mình", "Có trí khôn", lại có vẻ cực kỳ khó thấy được.

"Phía sau không cần nhìn."

Người đứng đầu có hơi phiền toái: "Chọn cô bé trong tiểu học thực nghiệm thành phố kia đi. Thời gian của chúng ta hữu hạn, không thể lãng phí nữa. Tập trung tài nguyên, tiến hành dạy dỗ cô bé."

"Rõ."

"Đã rõ."

"Đã rõ."

"Rõ. . ."

Ngoài trăm thước, Trần Vũ cùng với BB núp trong bóng tối, vỗ tay một tiếng "bốp", bèn nhìn nhau cười.

Cứ như vậy, vẻ mặt bối rối của Bạch Bách Hà, đã thành công đạt thành nguyện vọng "Bị bắt".

Chỉ có điều người bắt cóc của cô ấy, từ ông chú kỳ quái, đổi thành người kỳ quái.

Đông đảo học giả tinh anh, nhồi nhét truyền bá cho cô kiến thức quản lý quần thể cùng xã hội. Cũng bắt đầu chuyển giao quyền lợi mang tính thăm dò.

Thời gian, một ngày tiếp một ngày trôi qua.

Trái đất, sau một thời gian yên tĩnh ngắn ngủi, đủ loại dấu hiệu không rõ ràng từ từ bày ra.

Đầu tiên, thực vật biến dị trong quy mô lớn.

Thứ hai, muỗi, ong mật, chuồn chuồn biến mất.

Thứ ba, các loại động vật chết một lượng lớn.

Thứ tư. . . Người trưởng thành cùng lúc xuất hiện sốt nhẹ, cả người không còn chút sức lực nào, ngoài da rướm máu. . .

Cuối cùng, vào một ngày nào đó của tháng bảy, nước Mỹ không phong tỏa tin tức nữa, công bố một tin dữ như "Sấm sét".

[Bởi vì ảnh hưởng của siêu tân tinh bùng nổ, toàn bộ nhân loại đều sẽ mất mạng bởi bệnh phóng xạ trong ngắn hạn.]

Sau khi tin tức truyền khắp nơi xong, phản ứng đầu tiên của xã hội nhân loại đều là phủ nhận. Cũng tranh nhau mua Phosphoramid, methotrexat, adriamycin, prednisone cùng các loại thuốc men.

Các kiểu tôn giáo muôn hình muôn vẻ cũng mọc lên như măng mọc sau mưa, khẩn cầu sẽ có thần linh cứu vớt thế gian.

Nhưng mà, khi chút hy vọng không thiết thực này đều tan biến, tuyệt vọng, giống như phản ứng dây chuyền lan tràn.

Mọi người dần dần mất lý trí, trở nên điên cuồng, cố chấp, chết lặng, cuồng loạn. . .

Cảnh sát cùng quân đội xem như hòn đá ổn định trật tự, liền bị vây quanh hỗn loạn, đương nhiên chính phủ càng ngày càng khó khống chế thế cục.

Phạm tội, bạo phá, tiếng súng, dùng vũ khí đánh nhau. . .

Đóng cửa sân bay, giao thông tê liệt, phơi thây khắp nơi. . .

Mọi thứ đều là điềm báo nền văn minh sắp bị hủy diệt.

Mãi đến khi tin tức [Trẻ em dưới 12 tuổi dưới có thể khôi phục gen như cũ] truyền ra, thế giới đang điên cuồng, đã bình tĩnh trở lại trong nháy mắt.

Hỗn loạn, im bặt dừng hẳn.

Tốc độ kia cực nhanh, giống như có thế lực siêu nhiên nào đó đang đóng một công tắc nào đó.

“Đây là duy trì lực lượng.”

Trần Vũ thấy toàn bộ quá trình, dùng tám chữ hoàn thành khái quát.

Tiếp đó, thời đại “học tập lớn” của văn minh nhân loại đã bắt đầu.

Đây cũng là nền văn minh kỳ lạ nhất trong lịch sử.

Toàn bộ xã hội bị vây trong một trạng thái trước đó chưa từng có, mà tương lai cũng không có khả năng tái hiện được.

Mỗi một tấc đất, mỗi một góc hẻo lánh, đều biến thành trường học.

Những người sở hữu những đứa trẻ dưới 12 tuổi, đều đang toàn lực học tập kỹ năng sinh tồn.

“Trong một tháng, chí ít phải cho bọn nhỏ nắm bắt được năng lực vận hành thế giới.” Người lãnh đạo của một nước nào đó than thở nói ra những lời này.

Một chút đau buồn cùng tráng liệt, là sự sống còn của văn minh, dính vào một tầng màu nền.

Trần Vũ để ở trong mắt, không hiểu sao lại nhớ tới thế giới hiện thực của mình.

Tâm trạng phức tạp ẩn chứa trong ngực, không có cách nào phát tiết.

Đây là ý chí cầu sinh sao?

Đây là bản năng gen sao?

Đây là trách nhiệm sinh sôi sao?

Không.

Cũng không phải.

Đây là. . . Tôn nghiêm của văn minh.

Đây là khác biệt lớn nhất so với nền văn minh động vật.

Cũng ở trong một cái chớp mắt này, Trần Vũ đã hiểu ra bản chất bản thân và Hội công bằng, hoàn toàn khác với Hắc y phái, thậm chí cùng với Đoạn Dã.

Hậu thế, chỉ vì để cho nền văn minh tiếp tục tồn tại.

Mà anh, là vì để cho nền văn minh có tôn nghiêm tồn tại. . .

Áp lực học tập của bọn nhỏ, càng trở nên gian nan theo từng đợt người lớn qua đời.

Trong rất nhiều kỹ năng, không thể nghi ngờ, nông nghiệp là quan trọng nhất.

Nó bảo đảm sinh tồn tối thiểu của bọn nhỏ.

May mắn chính là, kỹ năng này cũng là kỹ năng bọn nhỏ nắm bắt được dễ dàng nhất.

Đặc biệt là nông thôn, những đứa bé ở nông thôn, học tập làm chơi ăn thật.

Nghề phục vụ, buôn bán, bọn nhỏ đều có thể nắm bắt được kha khá.

So sánh xuống, hệ thống tài chính có chút phức tạp. Nhưng nhờ có AI trí tuệ nhân tạo trợ giúp, cũng coi như có thể miễn cưỡng vận hành.

Về phần mọi người vốn là lo lắng kỹ năng các ngành nghề sản xuất, nhưng bọn nhỏ lại học một cách thuận lợi ngoài dự liệu.

Tài xế, kỹ thuật điện, sửa chữa, thợ trạm, trinh sát, thậm chí lái máy bay chiến đấu. . . Thành hệ thống học tập xong, đều có thể hiểu rõ đạo lý.

Chương 798: Kết thúc chiến tranh (15)
Chương 798: Kết thúc chiến tranh (15)

Lúc này mọi người mới phát hiện, bọn nhỏ có linh tính trời sinh đối với việc nắm giữ kỹ năng.

Loại linh tính này, theo tuổi tác lớn lên, ngược lại sẽ từng bước một tan biến.

Đến lúc này, xã hội, người trưởng thành dần dần an tâm đối với bọn nhỏ trong tương lai.

Rất nhiều ba mẹ sẽ dạy đứa nhỏ nhà mình kỹ năng, cũng có thể không câu chấp đi tìm cái chết.

Nhưng duy chỉ có một chức nghiệp quan trọng nhất, mà cấp cao các quốc gia vẫn còn bi quan.

Đó chính là —— người lãnh đạo.

Loài người, người khó nhất học tập nhất, vẫn là người trưởng thành.

Người lãnh đạo, cần có các kỹ năng chính trị, vĩ mô, kinh tế, kỹ thuật, tri thức, lịch sử, nhân sự, quản lý, phán đoán, tâm lý tố chất…, căn bản không phải trong thời gian ngắn có thể dạy dỗ được.

Hoặc có lẽ là, một người lãnh đạo ưu tú, trên mặt lý luận trên chính là không tồn tại khả năng được "dạy bảo".

Đối với cái này, quốc gia lại có vẻ rất thoải mái.

Bởi vì bọn họ tìm được người trời sinh đứng đầu —— chính là Bạch Bách Hà.

Còn có đứa trẻ nào thông minh, càng "trưởng thành", càng "trầm ổn", càng "yên tĩnh", đáng sợ hơn có "khí chất người lãnh đạo" hơn cô ấy chứ?

Đưa một đất nước, đặt ở trong tay một người như vậy, mỗi một người dân đều rất yên tâm. . .

Thời gian, trôi qua như trước.

Cả tháng bảy trôi qua.

Tháng tám bắt đầu.

Mỗi thành phố hỏa táng tràng, đều hoạt động suốt ngày đêm.

Bọn nhỏ bận rộn, đưa thi thể của "Ba mẹ trưởng bối" người khác vào trong lò, đổi lại một hũ tro cốt, ném cả vào trong tầng hầm.

Trần Vũ ngồi trên mái nhà, nhìn sương mù quanh quẩn bầu trời, không có chút cảm giác buồn cười nào.

Cái có, chỉ là bi ai.

Anh biết kết cục của thế giới này.

Khổ cực cùng kỳ vọng của người lớn, sóng gió cùng đấu tranh của bọn nhỏ, chung quy đều biến thành không công.

Không hiểu những "Tro cốt" này, khi thấy đứa nhỏ nhà mình trong thời gian tới đến cả tư cách là "tro cốt" cũng không có, sẽ có cảm giác bất lực như thế nào.

"Đại nhân."

Sau một hồi, BB lóe lên, xuất hiện ở bên cạnh Trần Vũ, báo cáo: "Người lớn cuối cùng trong thành phố cũng đã chết."

"Nói đúng ra là, sau ngày hôm nay, trên thế giới này chỉ còn trẻ con từ 12 tuổi trở xuống."

"Không sai biệt lắm."

"Vậy chúng ta cũng nên thực hiện bước kế tiếp của kế hoạch rồi."

Trần Vũ đứng lên, ngửa đầu, nhìn ra bầu trời phía xa.

Anh bỗng nhiên hiện lên một câu hỏi.

Nếu như, ở đây không phải là ký ức trong mơ của Bạch Bách Hà.

Mà là thế giới tồn tại thật sự.

Như vậy sau khi anh bị nhiễm bức xạ hạt năng lượng cao của "Siêu tân tinh bùng nổ", thân thể sẽ phát sinh thay đổi như thế nào?

"Hít."

Hít sâu một cái, Trần Vũ vứt bỏ suy nghĩ linh tinh trong đầu đi, kéo BB, nhảy nhảy xuống tòa nhà cao tầng. Khoác áo choàng, lấy dáng vẻ đi lướt, đi đến trước nơi nghỉ chân của Bạch Bách Hà.

"Mau nhìn!"

"Đó là cái gì?"

"Tiga*!" (迪迦: nhân vật ultraman tiga)

"Ba của tôi trước khi chết nói cho tôi biết, thế giới trên không có Tiga."

"Vậy cái chết ba của cậu thật sự tốt rồi. . ."

Trong lúc bọn nhỏ châu đầu ghé tai bàn tán cùng với quan tâm, Trần Vũ xuyên qua tòa nhà, không bao lâu, liền đi tới mục tiêu.

"Chú. . . Chú là ai! Đứng lại!"

Hai đứa nhỏ canh giữ tường thành vội vàng giơ súng lên.

"Lạch cạch."

Hai chân Trần Vũ đặt lên trên đỉnh tường thành, miệng nhiệt tình nhắc nhở: "Chốt bảo hiểm chưa mở."

"Chốt bảo hiểm?"

"A chốt bảo hiểm! Chốt bảo hiểm ở chỗ nào. . ."

Cười phất phất tay, Trần Vũ tiếp tục hướng về phía trước, trong ba phút, đã đi tới văn phòng của Bạch Bách Hà.

“Rầm!”

Chân trái anh giẫm mạnh một cái, giẫm nát ngói nhà tràn ngập cảm giác nghệ thuật cổ đại, nhảy vào giữa phòng, liếc mắt liền thấy Bạch Bách Hà nằm nghiêng ở trên sô pha lớn bên trong.

Bạch Bách Hà: “. . .”

Trần Vũ: “. . .”

Bạch Bách Hà: “. . . zzZ.”

“Quả nhiên.” BB mặt không biểu tình: “Tôi đã nói rồi, sau khi người lớn chết hết, cô ấy nhất định sẽ tìm cơ hội ngủ cho đủ.”

“Cô ấy ngủ chưa đủ.”

Nói rồi, Trần Vũ đi lên trước, nắm lấy tóc Bạch Bách Hà, cố sức kéo kéo: “Này, tỉnh.”

“A. . . A? !”

Cô gái mơ mơ màng màng mở mắt ra, trong miệng lầm bầm: “Tôi. . . Tôi là lãnh đạo. . . Ai còn dám quấy rối tôi ngủ. . .”

“Tỉnh lại.” Trần Vũ nghiêng đầu, giơ cái tát lên: “Nếu không tỉnh, tôi sẽ đánh đấy.”

Trong thoáng chốc, Bạch Bách Hà mở to hai mắt, thấy trước mặt Trần Vũ, bỗng nhiên sửng sốt.

Trần Vũ: “Còn nhớ tôi không?”

Bạch Bách Hà: “. . .”

Trần Vũ: “Nhìn dáng vẻ là nhớ rồi.”

Bạch Bách Hà: “. . . Có ai không, lôi kẻ đột nhập này ra ngoài mau.”

“Két kẹt!”

Vừa dứt lời, bốn bảo tiêu nhỏ canh giữ ở cửa lập tức xông vào,

nhìn thấy có người lớn đang “Dạy bảo” Bạch Bách Hà, vội vã cúi chào: “Chào thầy.”

Bọn họ không nhận ra Trần Vũ.

Nhưng nếu là người lớn còn sống đại nhân, gọi “thầy” thì nhất định không sai.

“Ừm.” Trần Vũ gật đầu, phất tay: “Đi xuống đi, cô ấy không nghe lời, tôi muốn dạy dỗ cô ấy một chút.”

Chương 799: Kết thúc chiến tranh (16)
Chương 799: Kết thúc chiến tranh (16)

“Vâng!” ×4

Đám bảo tiêu cung kính rời khỏi.

Đáy lòng Bạch Bách Hà có chút luống cuống. Nhưng mặt ngoài vẫn không chút biểu cảm như cũ: “Bình tĩnh một chút, đừng giết tôi.”

“Chú muốn cái gì? Tiền? Địa vị? Tôi đều có thể cho chú.” Giọng điệu của Bạch Bách Hà bình thản: “Mà vả lại chú cũng là người lớn nhỉ? Nhưng xem ra tình trạng cơ thể không có bất cứ dấu hiệu bị nhiễm phóng xạ gì cả.”

“Cái này cô không cần xen vào.” Trần Vũ xua tay: “Bây giờ, tôi đơn phương tuyên bố, bắt đầu dạy dỗ cô, chính thức triển khai giai đoạn thứ hai.”

“Thứ… Giai đoạn thứ hai?”

“Không sai. Gọi là. . . Kế hoạch bồi dưỡng Loli.”

Bạch Bách Hà: “?”

“Nice.” BB hưng phấn: “Ngay cả tôi cũng dưỡng được. . .”

. . .

Kế hoạch bồi dưỡng cô bạn nhỏ, ngày thứ nhất.

“Cố lên cố lên cố lên! Chiến thắng chiến thắng chiến thắng!”

Bên trong sảnh làm việc, Trần Vũ cùng BB dẫn đầu, dẫn dắt hơn trăm đứa nhỏ cổ động viên, cổ vũ cho Bạch Bách Hà sau bàn làm việc: “Làm việc làm việc làm việc!”

Trần Vũ: “Bách Hà!”

Mọi người hò hét: “Cố lên!”

BB: “Bách Hà!”

Mọi người hoan hô: “Chiến thắng!”

Bách Hà mặt không biểu cảm, cầm cây bút máy trong tay, vẽ lung tung ở trên văn kiện. . .

. . .

Kế hoạch bồi dưỡng cô bạn nhỏ, ngày thứ ba.

Trần Vũ: “Bách Hà!”

Ánh mắt mọi người nhìn tới kiểm tra: “Cố lên.”

BB: “Bách Hà!”

Mọi người ngáp: “Chiến thắng!”

Bách Hà chống mặt xanh ở trên bàn: “. . . zZZ.”

. . .

Kế hoạch bồi dưỡng cô bạn nhỏ, ngày thứ năm.

Trần Vũ: “Bách Hà.”

Mọi người uể oải dựng thẳng hô: “Thêm. . . Dầu. . .”

BB: “Bách Hà.”

Mọi người buồn ngủ: “Thắng. . .”

Bách Hà: “Hô hô zzZzZ ”

. . .

Kế hoạch bồi dưỡng cô bạn nhỏ, ngày thứ mười.

Trần Vũ: “. . .”

Mọi người: “. . . zzZ.”

BB: “. . .”

Bách Hà: “Khò khè khò khè khò khè. . . Bẹp bẹp ~ ”

. . .

Kế hoạch bồi dưỡng cô bạn nhỏ, ngày thứ hai mươi.

Trần Vũ: “. . . zzZ.”

Mọi người: “. . . zzZ.”

BB: “. . . zzZ.”

Bách Hà: “Khò khè khò khè khò khè. . .”

. . .

Một tháng sau.

“Ầm ầm.”

Phía xa vang lên một tiếng sấm nổ, đánh thức Trần Vũ tỉnh táo lại.

Duỗi lưng một cái, anh ngẩng đầu nhìn thời gian trên đồng hồ treo tường một chút, hoàn toàn không buồn ngủ, chỉ cảm thấy tê cả da đầu: “Một tháng. . . Cứ như vậy trôi qua sao.”

“. . . Hô hô.”

Xung quanh không ai đáp lại.

Chỉ có thể nghe thấy tiếng khò khè liên tục, hòa vào tiếng giông bão ở ngoài phòng.

Trầm mặc một lúc, Trần Vũ nhấc BB ở một bên lên, vỗ đập mặt của đối phương: “Này, tỉnh.”

“Ưm. . .” BB mơ mơ màng màng mở hai mắt ra: “A?”

“Cậu là người máy thật sao.” Trần Vũ vô lực than thở.

“A! Đúng vậy!” BB kịp phản ứng lại, che miệng, dáng vẻ nghĩ mà

sợ: “Vì sao ngay cả tôi cũng muốn ngủ. . .”

“Khả năng ở trong mộng cảnh của Bách Hà, cậu cam chịu là loài người rồi.”

“Không, tôi là độc nhất vô nhị. . .”

“Câm miệng.”

Cắt đứt lời của đối phương, Trần Vũ cũng không muốn nói gì nhiều, buông BB, lại nhấc Bách Hà ở một bên lên, giơ bạt tai, mạnh mẽ đánh vào mông của đối phương.

“Bốp”

“Tỉnh.”

“. . . zzZ.” Bách Hà trong miệng còn nước miếng, vươn bàn tay nhỏ gãi gãi chỗ bị “Đánh”, không có dấu hiệu tỉnh ngủ.

Thấy vậy, Trần Vũ quay đầu nhìn máy đun nước trống không, vừa nhìn về phía BB: “Có nước không?”

“Người ở bên ngoài chắc có.” Đứng lên, BB lung la lung lay đi tới cửa trước, đẩy ra: “Này! Người đâu đến đây chút. . . Đại nhân, bảo tiêu bên ngoài cũng đang ngủ hết.”

“Không phải bên ngoài trời đang mưa sao. Cậu không thể tự hứng ít nước?”

“A. . .”

“. . . Quên đi, đừng nhì nhằng.”

Trần Vũ phiền não khoát khoát tay, “Xoẹt” một tiếng, rút thắt lưng ra: “Để tôi làm cho tỉnh.”

Bách Hà lập tức trợn mắt: “Tôi tỉnh rồi tôi tỉnh rồi.”

Trần Vũ: “. . . Cô không ngủ thêm lúc nữa đi.”

Bách Hà: “Tôi tỉnh tôi tỉnh rồi.”

Trần Vũ tiếc nuối buộc chặt thắt lưng: “Nếu đã tỉnh, thì làm chuyện chính đi.”

“Có cái gì có thể làm?” Bách Hà khẽ lau khóe mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn chăm chú: “Ngủ với tôi, không thoải mái sao?”

BB tắc luỡi: “Con mẹ nó vừa cợt nhả lại quá lẳng lơ luôn, hoạt động cô ấy lại không chịu.”

Trần Vũ: “Cô nói rất đúng, nhưng là hiệu trưởng của tiểu học các cô, ông đây đi ra ngoài nhất định phải làm thịt ông ta.”

“Hay là chúng ta làm cuộc giao dịch đi.” Bách Hà ngồi thẳng người, nhún vai: “Chú muốn cái gì? Tôi đều có thể cho chú. Chỉ xin chú để cho tôi có thể ngủ yên ổn.”

“Tôi muốn cái gì đều có thể cho sao?”

“Đúng vậy.” Bách Hà sảng khoái gật đầu.

“Tôi đây muốn cô. . .”

“Thích con gái địa vị cao sao ～ ”

“. . . Muốn cô tỉnh táo một chút!”

Nương theo tiếng rống giận dữ của Trần Vũ, một cái bạt tai, hung hăng đánh lên trên mặt của Bách Hà.

“Bốp!”

“Phịch!”

Lực đánh rất mạnh, trực tiếp đánh Bách Hà ra xa hai mét, chật vật té ngã trên đất, lăn thành một quả bóng.

Mà trên mặt cô bé, cũng đỏ ửng.

Máu, chảy từ lỗ tai, lỗ mũi của cô ấy, chảy ra. . .

Đám cổ động viên nằm ở xung quanh bị giật mình tỉnh giấc trong nháy mắt, nhìn thấy một màn trước mắt, đều mơ hồ.

Lại thấy Trần Vũ “Tức sùi bọt mép”, bỗng nhiên không dám thở mạnh.

Chương 800: Kết thúc chiến tranh (17)
Chương 800: Kết thúc chiến tranh (17)

Mà ngay cả BB ở một bên, đều bị dọa đến mức rụt cổ một cái.

“Chú. . . Chú đánh tôi. . .” Bách Hà ôm gò má sưng vù, ánh mắt không thể tin được.

“Ông đây không chỉ đánh một cái!”

“Bốp!”

Má phải cô bé, cũng sưng lên.

“Hí ——” Mọi người hít một hơi khí lạnh, đều đứng lên, liên tiếp lui về phía sau.

Trần Vũ nắm lấy tóc Bách Hà, nhấc lên trên không, viền mắt phiếm hồng, đằng đằng sát khí: “Nói cho tôi biết, cô, Bách Hà, là thân phận gì.”

“Tôi. . . Tôi là. . .”

“Bốp~!”

Bạt tai thứ ba đánh ra, Trần Vũ rít gào: “Nói!”

“Tôi là. . . Người lãnh đạo.” Khóe miệng Bách Hà tràn máu.

“Người lãnh đạo, vì sao gọi là người lãnh đạo.”

“Tỉ lệ. . . Lãnh đạo cùng với hướng dẫn.”

“Xin hỏi.” Trần Vũ dán mặt lại gần gương mặt trắng bệch của Bách Hà, hung dữ hỏi: “Trong khoảng thời gian này, cô lại làm cái gì.”

“Tôi. . .”

“Nói!”

“Tôi sai rồi.”

“Sai ở đâu.”

“Tôi không nên ngủ 24 tiếng đồng hồ.” Bách Hà nuốt nước miếng: “Về sau tôi sẽ ngủ 20 tiếng đồng hồ là được rồi. . .”

“Bốp!”

Cái bạt tai thứ tư, Trần Vũ vẫn không nhẹ tay.

Gò má Bách Hà sưng thành đầu heo.

“Loài người, từ khi bắt đầu chọn cô, không phải vì cho cô ngồi không ăn bám.” Trần Vũ tâm trạng không tốt, chỉ ra ngoài cửa: “Có biết này những người lớn đã chết kia, khi biết bọn nhỏ các cô sẽ tiếp tục sống, đều làm cái gì không?”

Bách Hà: “. . .”

Đội cổ động viên cũng vô thức lắc đầu: “. . .”

“Bọn họ chấm dứt việc phạm tội, bọn họ ngừng bạo loạn. Bọn họ quên đi chuyện bản thân mình sắp chết đi, không để ý đến thân thể gần như phá hỏng của mình, dốc hết toàn lực tạo ra vật tư, toàn lực xây dựng cơ bản, không muốn bất kỳ thù lao nào tích góp từng tí một thức ăn, sáng tác sách vở, quay video dạy học. . .”

“Đây là nền văn minh duy nhất trên lịch sử, mọi người từ bỏ nhân tính, áp chế gen ích kỷ, chỉ vì muốn giữ lại nhiều thứ hơn cho các người.”

“Thân là người thừa kế, cô thấy có bao nhiêu người chết ở trên bàn làm việc rồi?”

“Thân là người thừa kế, cô thấy có bao nhiêu người đang tha thiết kỳ vọng đối với cô?”

“Không nói có hậu thế của người lớn đã chết, người thanh niên không có hậu thế, bọn họ không có một ai lựa chọn thoải mái, mà là mang theo ốm đau đốt cháy sinh mệnh còn sót lại không nhiều của mình, đến rốt cuộc là cái gì?”

“. . .” Bách Hà trầm mặc.

Ánh mắt Trần Vũ nhìn quét một vòng: “Là cái gì.”

Đội cổ động viên đều cúi đầu.

“Chính là vì để cho các người có thể sống tốt.”

Ánh mắt dời đi, giọng Trần Vũ trầm thấp: “Nhưng cô, thân là người thừa kế, thân là là nhân vật quan trọng nhất, lại đang làm cái gì.”

“. . . Mưu sát. Tôi đang mưu sát. Phán tôi tội chết đi.”

“Cô không phạm tội mưu sát, cô không xứng với hai chữ này.” Trần Vũ đưa ngón tay giữa ra, cố sức đè ở trên trán cô gái: “Cô là đang phụ lòng…”

“Phụ tổ tiên mấy chục vạn năm trước cố gắng trong gian khổ.”

“Phụ tiền bối dốc hết tâm huyết tạo nên nền móng lịch sử.”

“Phụ tình cảm của bậc ba mẹ khắp thiên hạ.”

“Phụ tất cả người lớn đáng kính.”

“Phụ từng đứa nhỏ ngây thơ.”

“Phụ trách nhiệm cô giấu ở trong chỗ sâu, lại không thể quên được nhất.”

“Phụ. . . Nền văn minh.”

Dứt lời.

Trần Vũ buông lỏng Bách Hà ra, không nói nữa.

Bách Hà thì ngây ngốc đứng tại chỗ, suy nghĩ hỗn loạn.

Lời Trần Vũ nói trong miệng, kỳ thực cô ấy cũng không hiểu được bao nhiêu.

Nhưng chẳng biết tại sao, cô ấy lại có một cảm giác xúc động

muốn khóc.

Dường như trong lúc loáng thoáng đó, phía sau của cô ấy, đang có mấy triệu bóng người đứng đó, đều đang dùng ánh mắt thất vọng cùng bất lực, khẩn cầu nhìn tới cô ấy.

“. . .”

Trầm mặc, Trần Vũ thấy chóp mũi Bách Hà đỏ lên, tâm trạng cũng có chút hoảng hốt.

Anh đang suy nghĩ, những người trưởng thành mệt chết ở trên dây chuyền sản xuất kia, khi ấy rốt cuộc trong đầu sẽ nghĩ cái gì. . .

Khả năng. . .

Bọn họ cái gì cũng không nghĩ gì đâu. . .

Một lúc lâu, hít sâu một hơi, Trần Vũ nắm lấy tay Bách Hà, cưỡng chế kéo cô ấy đi ra khỏi cửa phòng: “Đi, mang cô đi xem, tạo nghiệt của cô.”

“Ầm ầm —— ”

Giông tố ngoài phòng càng ngày càng nghiêm trọng.

Giọt nước mưa lạnh như băng rơi lên trên người, khiến cho Bách Hà không khỏi rùng mình một cái.

Đi qua ngọ môn, rời khỏi cung điện.

Cả đoạn đường, Trần Vũ không nói một lời, trực tiếp dẫn Bách Hà tới quảng trường gần nhất: “Tự mình nhìn.”

Bách Hà chậm rãi tiến lên nửa bước, nhìn một lượt xung quanh.

Chỉ thấy vườn hoa quảng trường vốn là tinh xảo, bởi vì phát triển không một ai phản ứng, trở thành cỏ dại rậm rạp.

Có một đám cô bé quần áo rách rưới co rúc ở trong một chòi nghỉ chân, lạnh run trong mưa gió.

“Bọn họ. . .” Bách Hà ngây người.

“Nơi cung cấp thức ăn xảy ra vấn đề. Bọn họ không giành được với đám con trai, bị đuổi ra khỏi nhà máy.” Trần Vũ mặt không biểu tình: “Một tuần sau, trong số bọn họ, chỉ còn một cô bé sống sót. Đến lúc cô bé này sẽ đi tìm cô, mà cô đam mê ngủ, từ chối không gặp. Cô bé đó liền chết tại cửa thành.”

Chương 801: Kết thúc chiến tranh (18)
Chương 801: Kết thúc chiến tranh (18)

“Chú. . . Làm sao chú biết được chuyện của một tuần sau?”

Trần Vũ lắc đầu, không giải thích, nắm lấy cánh tay Bách Hà, rời khỏi quảng trường, đi đến trước một khu vực khác.

Mười phút sau, đến nơi.

Bách Hà phát hiện nơi này là một khu dân cư.

Nhìn qua vết đen trên tường, có thể rõ ràng đoán được, ở đây đã xảy ra hỏa hoạn không lâu.

Đi vào một tòa nhà lung lay sắp đổ, ở trước mặt, liền thấy một cậu bé mặc đồ lính cứu hỏa, trong lòng ôm một đứa bé nhỏ hơn.

Bọn họ ghé vào nhau, vẫn không nhúc nhích.

Bách Hà yên lặng đưa tay, chần chừ đẩy lưng lính cứu hỏa.

Trần Vũ: “Đã chết.”

Bách Hà: “. . .”

Trần Vũ: “Một đứa bé nấu cơm một mình, không cẩn thận bắt lửa vào đồ dùng trong nhà. Bởi vì không đủ kinh nghiệm, cùng với việc chỉ huy hỗn loạn, đứa bé, lính cứu hỏa, tất cả không thoát ra được.”

Bách Hà: “. . .”

Nhấc Bách Hà cả người cứng ngắc lên, Trần Vũ rời khỏi khu dân cư, tiếp tục đi trước chỗ tiếp theo.

. . .

Sáu phút sau, ký túc xá đông lạnh.

Trần Vũ: “Giữa nơi chứa chất làm lạnh điều hòa không khí cùng với dầu đông lạnh bị rò rỉ, khiến cho nổ tung. Nhưng cô không làm gì, đứa bé trong khu làm việc, đến bây giờ cũng chưa tìm được văn phòng mới. Cũng mất đi nơi cung cấp thực vật.”

Bách Hà: “. . .”

. . .

Mười ba phút sau, bệnh viện Trường Kinh.

“Dùng đồ đã qua sử dụng chưa tiêu hủy, làm lây lan virus bệnh gan. Mấy đứa nhỏ làm bác sĩ không có kinh nghiệm xử lý chuyện xảy ra, tìm kiếm cố vấn kỹ thuật phía chính phủ xin trợ giúp, nhưng chậm chạp mãi không có tin tức. Một bác sĩ nam nghĩ dịch tiêu độc có thể diệt virus, truyền ngay nước khử trùng vào trong cơ thể người bệnh.”

Bách Hà: “. . .”

. . .

Bảy phút sau, đường cao tốc.

“Một chiếc xe chở thùng đựng dầu đi vào đường cao tốc, xảy ra tai nạn, tạo thành hỗn loạn cùng với tai nạn liên hoàn. Thùng đựng dầu nổ tung, tài xế cùng với hành khách bị đốt chết tươi. Nguyên nhân gây ra, chính là một vị trí trong đường ống dẫn dầu trong thành phố bị rò rỉ, xã khu xin giúp đỡ phía cung điện nhưng không có kết quả, xe thùng đựng dầu mới bắt đầu lên đường.”

“. . .”

. . .

“Xe lửa thay đổi nhầm đường ray, hai chiếc xe chạm vào nhau. Người có trách nhiệm không bị nghiêm phạt cùng với miễn chức, ba ngày sau lại xảy ra sự cố lớn hơn.”

. . .

“Thang máy bị hỏng, người bị nhốt, mười ngày không ai ứng cứu.”

. . .

“Lúc dỡ hàng Metyl fomat bị rò rỉ.”

. . .

“Cầu vượt sụp xuống, bốn xe tổn hại.”

. . .

“Nhân viên thất trách, nói dối khai man.”

. . .

Tròn một ngày trời, đón mưa lạnh.

Trần Vũ dắt Bạch Bách Hà đi xem thay đổi của gần hết thủ đô. Mãi đến khi trời tối, mới dừng bước lại.

Trở về cửa thành của tòa tháp cung điện cao vút, Trần Vũ phóng tầm mắt nhìn tới thành phố phía xa, giọng khàn khàn: “Thấy rõ chưa.”

Bạch Bách Hà lau giọt nước trên mặt, muốn nói lại thôi.

“Xã hội, là một máy móc khổng lồ mà tinh tế. Yếu ớt hơn so với người bình thường tưởng tượng.” Giũ áo khoác ướt đẫm, Trần Vũ biến mất cùng bóng đêm trong cổng thành: “Mọi người chính tay giao đứa nhỏ của mình cho cô, nhưng cô lại mắt mở trừng trừng nhìn bọn họ chết.”

“Nghĩ tới từng đứa bé rên rỉ trước khi chết chưa.”

“Nghĩ tới từng đứa bé co quắp trước khi chết chưa.”

“Nghĩ tới cha mẹ của bọn chúng, nếu như trên trời có linh, nhìn thấy cốt nhục của mình chết cô độc dưới ngày mưa như này, cô lại nằm khoan khoái lười biếng ở trên ghế sô pha, sẽ thất vọng đau khổ biết bao chưa.”

Bách Hà: “. . .”

“Mỗi người, đều có chuyện cần làm. Cô, thẹn vì nhân loại.”

Bách Hà: “. . .”

“Ngày mai, tôi tiếp tục mang cô chạy một vòng. Đất nước lớn như vậy, ở đây chỉ là một góc mỏng manh nhất.”

Giọng nói của Trần Vũ dần dần biến mất.

Bách Hà đứng đó một mình, nhìn ra xa xa càng phát ra âm u trầm luân, rất lâu sau vẫn chưa lấy lại bình tĩnh. . .

. . .

Thế giới hiện thực, Ma Đô.

“Bùm!”

Nương theo gió tanh phía mặt tiền cửa hàng, dị thú thoát được trận nổ thứ nhất, bắt đầu tiến lên tấn công.

“Tiểu đoàn số 1! Chặn đánh!”

Người chỉ huy ra lệnh một tiếng, hàng trăm võ giả cấp 7 lao vào đánh nhau với “thú lãng”, máu tanh nổ tung kéo không dứt.

Trong tòa nhà, Hiệu trưởng đại học thủ đô nhìn trận chiến một lát, xoay người, yên lặng rời khỏi.

“Đại nhân, người muốn đi đâu?” Nữ trợ lý hầu hạ ở bên cạnh mở miệng.

“Thay áo giáp.” Hiệu trưởng đại học thủ đô ngẩng đầu ưỡn ngực, khí thế tiêu sát: “Ra chiến trường.”

Nghe vậy, nữ trợ lý sững sờ, tiếp đó hào hứng: “Vâng! Cái này là chuẩn bị cho người. . .”

“Bụp!”

Lời còn chưa dứt, Hiệu trưởng đại học thủ đô nhẹ nhàng đập một con dao vào cổ nữ trợ lý.

“Ưm.”

Nữ trợ lý khó tin hai mắt mở thật to, nhìn Hiệu trưởng đại học thủ đô, cả người hoảng hốt, hai mắt trắng dã, ngã xuống đất ngất đi.

“Xin lỗi.” Ông ta tự tay đỡ lấy người của nữ trợ lý, để nằm ngang ra: “Tôi, là nằm vùng.”

Bảo vệ cửa: “. . .”

Quay đầu, Hiệu trưởng đại học thủ đô yên lặng đối mặt với bảo vệ cửa.

Chương 802: Kết thúc chiến tranh (19)
Chương 802: Kết thúc chiến tranh (19)

Bảo vệ cửa trừng hai mắt, giơ nắm tay lên, dứt khoát đánh ngay huyệt thái dương của mình!

“Bụp!”

Ngất tại chỗ.

Hiệu trưởng đại học thủ đô gật đầu, thở dài một cái, đẩy ra cửa canh gác phía sau ra, hóa thành một bóng mờ, lấy tốc độ người thường khó mà tưởng tượng, đi đến trung tâm tập trung nhiều người nhất trong thành phố Ma Đô.

Chỗ đó còn có 125 triệu tấn bom TNT, đủ để san bằng khắp hải ngạn.

Chỉ đợi ông ta tự mình khởi động, là có thể ngọc nát đá tan cùng thú triều. . .

Nhưng mà, giữa lúc ông ta chạy băng băng, lộ trình chỉ còn một phần tư, bầu trời đột nhiên thay đổi!

Mãnh liệt ngẩng đầu, chỉ thấy hàng ngàn thiên thạch, rớt xuống như mưa.

âm thanh làm cho người ta sợ hãi!

Bước chân dần dần dừng lại, vẻ mặt Hiệu trưởng đại học thủ đô ngây ra, ánh mắt di chuyển theo hướng mưa sao sa rơi xuống.

Chỉ thấy phía trên thú triều, một bóng người, dường như thiên thần giáng thế, bễ nghễ khắp bốn phương…

. . .

Một giờ trước.

Tại chỗ sâu của [Dị cảnh luân tang].

Trần Vũ, BB, Bạch Bách Hà cùng lúc mở hai mắt ra.

Giãy giụa từ trong mộng cảnh hỗn độn.

“Quay về. . . Đã quay về rồi. . .” BB ngẩng đầu, thấy Trần Vũ ở bên cạnh, lúng ta lúng túng: “Đại nhân, người cũng quay về rồi sao?”

“Ừm.” Xoa xoa huyệt thái dương hơi nhói, Trần Vũ hoạt động gân cốt, thích ứng quy tắc vật lý khác biệt giữa cảnh trong mơ cùng trong hiện thực.

“Chúng ta đã thành công chưa?”

“Không rõ lắm.”

Nói rồi, Trần Vũ nhìn Bạch Bách Hà phía đối diện. Phát hiện lúc này, người phụ nữ này từ lâu đã nước mắt rơi đầy mặt.

Trần Vũ: “Ách. . . Xem ra là thành công.”

“Xin lỗi.” Hồi lâu sau, Bách Hà lau khô vệt nước mắt trên mặt, khom lưng cúi thật sâu với Trần Vũ cùng với BB: “Cảm ơn các vị.”

“Suy nghĩ. . . Thay đổi rồi?”

“Đúng vậy.” Bách Hà che mặt, hít sâu: “Kỳ thực. . . Tôi sớm biết vấn đề của mình, cũng biết tội nghiệt của mình. Nhưng là tôi cứ chậm chạp điều khiển bản thân, khiến tôi không thể vươn mình.”

“Được rồi.” Trần Vũ buông tay: “Cũng coi như tôi không phí công lăn qua lăn lại. Sau này, cô cũng có thể yên nghỉ như nguyện rồi.”

“. . . Có lẽ đi.” Cơ thể Bách Hà từ từ bay lên, khuôn mặt trở nên dần dần không rõ: “Dùng tính mạng của tôi để chuộc tội, sẽ làm tôi cảm thấy được thoải mái hơn chút.”

Trần Vũ: “Nền văn minh mấy tỉ người, cô không trả nổi.”

Cô gái cúi đầu, giữ im lặng.

“Ài quên đi.” Nhìn bóng người Bách Hà càng lúc càng mờ nhạt, Trần Vũ khoát khoát tay: “Dù sao một người sắp chết như cô,

không cần phải nói nhiều. Chí ít, ở trong giấc mộng của cô, văn minh nhân loại tiếp tục sinh sôi nảy nở.”

“Đó là giả.”

“Có đôi khi, giả dối có tác dụng hơn so với sự thật.” Trần Vũ chân thành nói.

“. . .”

Bách Hà không đáp lại.

Hai mắt cô ấy mông lung, cuối cùng nhìn lên bầu trời màu xanh, khóe miệng cong lên một nụ cười thần bí khổ sở.

“Vút. . .”

Một cơn gió đông thổi qua.

Cô gái hóa thành sương mù, không chút dấu vết.

Bên tai Trần Vũ cũng cùng lúc bắt đầu quanh quẩn giọng nói điện tử quen thuộc.

[Cảnh cáo!]

[Mốc thời gian kiểm tra trước mặt biến động.]

[Nguyên nhân Mốc thời gian biến động: Dị hồn xâm nhập!]

[Kiểm tra linh hồn không thuộc về khu vực thế giới trước.]

[Tăng cường lời nguyền giữa. . .]

[Tiến độ tăng cường 3/3!]

Đợi giọng điện tử tạm thời ngừng phát thông báo, Trần Vũ vỗ lên người BB ở bên cạnh: “Đi, nên bận rộn cho nền văn minh của chúng ta rồi.”

“Chuyện. . . Chuyện gì?” BB mờ mịt.

“Cứu vớt Ma Đô.”

Bàn tay từ đập chuyển sang nắm, vững vàng cầm lấy chuôi kiếm đỉnh đầu BB rất nhanh BB, giọng nói Trần Vũ yếu ớt: “Mỗi người chúng ta, chẳng phải là Bách Hà kia.”

BB: “A. . . ?”

“Đừng đến cuối cùng, chỉ có thể hối tiếc không kịp ở trong mộng. Như vậy càng giống đồ bỏ đi.

Dứt lời, cõng BB lên, Trần Vũ hướng tới phía cánh cửa thời không, xoay người rời đi.

Cùng lúc đó, bên tai cũng vang lên tiếng điện tử thông báo tiếp theo. . .

[Tăng cường lời nguyền hoàn tất.]

[Lời nguyền ác tính kèm theo: Bài xích vận mệnh…]

. . .

[Tăng cường lời nguyền hoàn tất!]

[Lời nguyền ác tính kèm theo: Bài xích vận mệnh.]

[Thời hạn: 23 tiếng 59 phút.]

[Trong thời gian nhất định, vận mệnh bị bài xích và căm phẫn một phần hạn độ cao nhất!]

[Trong thời gian nhất định, bị thương tổn cùng công kích hạn độ cao nhất!]

[Xin rời khỏi khu vực thế giới trước.]

[Cảnh cáo. . .]

“Bài xích vận mệnh. . . Đó là cái gì?”

Nghe được “từ then chốt” đến từ âm thanh thông báo điện tử, Trần Vũ nhíu mày.

Rõ ràng anh nhớ kỹ, lần trước kèm theo, tên là lời nguyền ác tính

của “Thế giới căm hận”.

Mà lần này, sao lại thay đổi. . .

“Bài xích.”

“Bài xích vận mệnh.”

“Tên như ý nghĩa, chính là số phận đang bài xích tôi sao. . .”

“Nhưng ở trong [Lời nguyền], loại bài xích này sẽ xoay ngược lại.”

“Ừm. . .”

Chỉ suy nghĩ trong chốc lát, Trần Vũ quyết định không nghĩ nhiều nữa, cõng BB lên, nhanh chóng tăng tốc độ rời đi.

Chưa biết tồn vong của Ma Đô bên kia, không có thời gian nán lại.

Chương 803: Kết thúc chiến tranh (20)
Chương 803: Kết thúc chiến tranh (20)

“Đại nhân.” BB xóc nảy ở trên lưng Trần Vũ, thì thào mở miệng: “Có phải chúng ta quên chuyện gì hay không.”

“Có quên cái gì sao?”

“Hình như. . . Vừa rồi không có.”

[Cảnh cáo!]

[Mốc thời gian biến động.]

[Mốc thời gian đóng băng sau 15 tiếng 57 phút.]

Bên tai lại vang lên giọng nói điện tử một lần nữa, khiến Trần Vũ vỗ ót một cái, kịp phản ứng: “A! Nhớ rồi, thế giới này sắp đóng cửa, chúng ta phải đưa những người vô gia cư trên cửa thời không trên quảng trường ra ngoài.”

“A a.”

Một lớn một nhỏ, hai người tư duy đạt thành chung nhận thức. Trần Vũ vỗ vỗ tay: “BB nắm chặt, tôi phải tăng tốc độ rồi.”

BB: “Sưu Ự…c ~ ”

“Oanh!”

Kình khí bạo phát!

Bụi nổi lên.

Dưới sự thôi thúc lớn của hai chân, thân hình Trần Vũ hóa thành vệt sáng, đẩy gió chặt sương, biến mất ở trong tàn ảnh.

Nửa tiếng sau.

Thành công đến cửa ra vào [Dị cảnh luân tang].

Chỉ thấy mấy người vô gia cư vốn đang nằm lung tung dưới đất, tinh thần đã có vài phần tỉnh táo.

“Bạch Bách Hà chết rồi, trầm luân khí bên trong [Dị cảnh] liền biến mất. Không bao lâu sau, bọn họ sẽ hoàn toàn tỉnh lại.” Dừng bước lại, Trần Vũ nhìn xung quanh: “Nhưng hơn mười tiếng nữa [Dị cảnh] sẽ đóng lại, hai ta tăng thêm tốc độ, đưa bọn họ ra đã rồi nói tiếp.”

“Vâng.”

BB gật đầu, nhảy từ trên lưng Trần Vũ xuống, nhấc một người vô gia cư như đang say rượu lên, giống như đẩy tạ, liên tục chuyển hơn mười lượt, “Bộp” một tiếng bèn buông tay.

Một người vô gia cư đang hôn mê liền “Khẽ bay bay” bay ra bên ngoài cánh cửa thời không, không thấy bóng dáng.

Trần Vũ: “. . . Nhẹ chút, sẽ ngã chết đấy.”

BB: “Ừm.”

“Mấy. . . Mấy người muốn làm gì?” Một người vô gia cư từng nói chuyện với Trần Vũ lảo đảo đứng lên, vẻ mặt mờ mịt.

“Đừng nói chuyện.”

Tiến lên hai bước, tay trái Trần Vũ nắm chặt cổ áo của một người vô gia cư, tay phải cầm quần lên, nhất “Du” nhất “Vứt”: “Đi đi.”

Một người vô gia cư: “Này a ～～～ ”

Phủi bụi trên tay đi, Trần Vũ hạ lệnh: “Hành động đi.”

BB: “Vâng vâng.”

“Bá —— ”

“Lả tả —— ”

“Bá —— ”

Tốn mất ba phút.

Bên cạnh cánh cửa, chỉ cần người vô gia cư nào còn sống, cứ như vậy đều bị Trần Vũ cùng với BB ném ra ngoài.

Hai người cuối cùng lại dò xét một vòng, xác định không còn ai nữa, liền cất bước, bước vào xoay vặn bên trong cánh cửa thời không.

Trọng tâm mất thăng bằng.

Không gian thay thế.

Suy nghĩ dừng lại trong thời gian ngắn ngủi, Trần Vũ rời khỏi [Dị cảnh luân tang], hai chân dẫm lên thế giới hiện thực.

Giương mắt, phát hiện ngoại trừ người vô gia cư bị ném ra, trước mặt còn có hai bóng người quen thuộc đứng đó.

Đoạn Dã, cùng với Trần Tư Văn.

“Sao hai người lại tới rồi?” Trần Vũ sửng sốt.

Trần Tư Văn mặt không biểu cảm: “Bọn chị đã đi vào tìm kiếm một vòng, không tìm được em.”

Đoạn Dã thì nhướn mày: “Anh ném những người này ra để làm gì? [Dị cảnh] này cũng không còn?”

Trần Vũ: “Cắt.”

“. . . Cho nên rốt cuộc anh vừa làm gì hả.”

“Chờ về sau tôi nghĩ lý do xong, sẽ nói cho anh biết.” Vỗ vỗ vai Đoạn Dã, Trần Vũ chỉ chỉ phía Ma Đô: “Bên này tôi còn có chút việc, đi trước một bước.”

Dứt lời, anh liền muốn xoay người.

Nhưng Đoạn Dã lướt ngang một cái, ngăn ở trước mặt Trần Vũ.

Trần Vũ nhíu mày, giọng nói tự giác hạ thấp: “Còn có việc gì?”

“Không thể đi.”

“Cái gì?”

“Tôi nói anh, không thể đi.” Đoạn Dã lặp lại.

“Anh có thể ngăn được tôi?”

“Vậy cũng phải thử một chút.” Đoạn Dã kéo áo khoác trên người, lộ ra bộ đồ bó sát màu đen bên trong: “Anh nghĩ rằng tôi đang ngăn cản anh cứu Ma Đô sao? Tôi là đang giúp đỡ anh. Hắc y phái đã đặt bẫy trên chiến trường từ sớm rồi, anh đi qua chính là chịu chết.”

“Nghe anh nói như vậy. . . Tôi càng phải đi.” Trần Vũ cười lạnh kéo ba lô trên người, lộ ra lớp da bên trong.

Đoạn Dã: “. . . Trần như nhộng rồi.”

“A.” Kịp phản ứng lại, Trần Vũ lại vác túi lên lưng.

“. . .”

Hiện trường, an tĩnh một lúc lâu.

Một người vô gia cư yếu ớt tiến lên, đưa một chiếc quần nhỏ ra: “Này. . . Người anh em này, nếu không mặc của tôi đi.”

Trần Vũ: “. . .”

“Đánh lén!”

Ngay lúc Trần Vũ hơi ngây người, Đoạn Dã bắt được cơ hội chuẩn xác, khởi động võ thuật tức thời hệ không gian một cái!

“Răng rắc.”

Nương theo tiếng thủy tinh vỡ vụn, khe nứt dữ tợn, cuồn cuộn đến.

Con ngươi Trần Vũ đột nhiên rút lại, vô thức rút trường kiếm trên đỉnh đầu BB ra, đỡ lại.

“Bang!”

Vết nứt không gian dài đến bốn thước, bị chia thành hai đoạn.

“Tốc độ phản ứng thật nhanh.” Đoạn Dã híp mắt, động tác tiếp theo không ngừng, chắp tay trước ngực, kình khí ngang dọc: “Vũ pháp —— độn không. . .”

“Phốc phốc.”

Đau nhức, từ bụng lan ra.

Đoạn Dã sửng sốt, dần dần cúi đầu, nhìn nhìn đao đâm vào trong bụng, lại dần dần quay đầu, nhìn về phía Trần Tư Văn bên cạnh: “Cô. . . Cô làm gì vậy?”

Trần Tư Văn: “Tôi cũng đánh lén.”

“Cô đâm tôi?”

“Anh có dừng lại hay không? Anh tấn công em của tôi, tôi không đâm anh đâm ai.”

Chương 804: Kết thúc chiến tranh (21)
Chương 804: Kết thúc chiến tranh (21)

Đoạn Dã: “. . . Hình như cũng đúng.”

“Ba~.”

Trần Tư Văn sắc mặt lạnh lùng, cổ tay thay đổi, cầm kiếm võ sĩ chém ngang: “Chết đi!”

Đoạn Dã mồ hôi lạnh chảy ròng, a-đrê-na-lin điên cuồng phân bố, dùng tốc độ dịch chuyển tức thời nhanh nhất cuộc đời, sử dụng không gian di chuyển.

“Bá!”

Bóng người tan biến.

Để lại một bãi vết máu.

“Phụt.”

Sau một giây, Đoạn Dã xuất hiện ở ba mươi mét bên ngoài, che lấy bụng quỳ rạp trên mặt đất, đau khổ nôn khan.

Dạ dày bị thương nặng, khiến cho dạ dày anh ta sinh ra co quắp mãnh liệt.

“Xem ra phải sớm giải quyết trận chiến.” Buông trường kiếm ra, Trần Vũ giơ ngón cái lên với Trần Tư Văn: “Làm rất tốt.”

Trần Tư Văn lại nhìn cũng không nhìn, tay phải cầm kiếm, xà hình tiến tới, chuẩn bị thừa thắng xông lên.

“Cuộc chiến. . . Rõ ràng vừa mới bắt đầu thôi.” Đoạn Dã ngẩng đầu, nhịn đau lộ ra nụ cười: “Đối với pháp sư mà nói, kéo dài khoảng cách mới là ưu thế lớn nhất.”

“Chị! Lui ra phía sau!” Tinh thần Trần Vũ rùng mình, hô to.

“Ầm ầm ——— ”

Một gai đất nhô lên, chui ra từ khu đất trống, lao thẳng tới bụng Trần Tư Văn.

Nhưng Trần Tư Văn đang giữa không trung, phần eo lại xoay tròn một cách quỷ dị, khó khăn lắm mới tránh thoát! Tốc độ tấn công nhanh hơn, kiếm võ sĩ bổ ngang tới.

“Bá!”

Đoạn Dã lại dịch chuyển tức thời né tránh hơn 10m một lần nữa, nghĩ mà sợ: “Ngừng lại không tuân theo chuẩn mực. . . Thể chất biến thái như vậy, tại sao cô không đi phòng James đi?”

“Đã biết anh là võ pháp sư có thể dịch chuyển tức thời.” Trần Tư Văn liếc mắt nhìn gai đất sắc bén sau lưng: “Sao tôi có thể không phòng bị được.”

“Chị, hay là chị lui ra trước đi.” Trần Vũ cõng BB lên, cầm kiếm tiến lên: “Bây giờ chị không phải đối thủ của anh ta. Có thể đánh lén khiến anh ta bị thương nặng đã rất đỉnh rồi.”

“Không cho chị lên, nhưng mang theo BB?”

“Bởi vì mang theo BB. . .” Trần Vũ làm một động tác, BB trên lưng lập tức sử dụng kỹ năng lướt ngang không gian, đưa anh dịch chuyển tức thời đến phía sau Đoạn Dã, chém một kiếm qua: “Một giây liền có thể giải quyết cuộc chiến.”

“Phốc phốc!”

Hai chân của Đoạn Dã, vang lên tiếng đứt gãy.

Nhưng mà, không có vết máu tràn ra, khiến cho Trần Vũ không khỏi sửng sốt.

“Không nghĩ tới sao.” Đoạn Dã từ trên cao rơi vào lên phía trên: “Tôi tự nghĩ ra đấy, võ pháp, ảnh phân thân chi thuật.”

“Phanh.”

Đoạn Dã vốn đã bị chém đứt kia, trong nháy mắt biến mất, hóa thành một làn khói trắng.

Đoạn Dã: “Vì cho hình ảnh đẹp hơn, thậm chí tôi còn bỏ thêm vôi vào bên trong.”

Trần Vũ: “. . .”

Đoạn Dã: “Nếu như thích phân thân có nước, vậy thêm chút muối. Nếu như thích khẩu vị khác, cũng có thể thêm chút sữa bò, bia, nước quất.”

“Phốc phốc!”

Vừa mới dứt lời, lại một tiếng kiếm võ sĩ, đâm vào bụng của anh ta.

Đoạn Dã: “. . .”

Trần Tư Văn: “Đánh lén.”

Trần Vũ: “. . . Anh đần độn sao? Bị vấp ngã hai lần vì một tảng đá?”

Cúi đầu, yên lặng nhìn lưỡi kiếm đâm qua, một câu “MMP” của Đoạn Dã nghẹn ở ngực, tích tụ khó chịu: “Ông đây. . . Mẹ nó, ông đây sẽ không bị đánh lén hai lần như thế được?”

“Bá ——— ”

Dịch chuyển tức thời, thoát khỏi trăm mét.

Đoạn Dã hai tay che bụng, nhịn đau nhìn chằm chằm Trần Tư Văn, sắc mặt khó chịu: “Cô bị điên à.”

Trần Tư Văn trừng mắt nhìn, nhìn về phía Trần Vũ: “Em trai, hình như chỉ số thông minh của anh ta không được tốt, dễ đối phó hơn so trong tưởng tượng không ít.”

Đoạn Dã: “Phi!”

Trần Vũ: “Chút dễ đối phó ấy, rất không có khả năng, nhưng chỉ số

thông minh không được đúng là thật.”

Đoạn Dã: “Phi!”

Lảo đảo đứng lên, ánh mắt Đoạn Dã du động ở giữa Trần Vũ cùng với Trần Tư Văn, chỉ chốc lát, chợt lóe sáng: “Đệch! Tôi biết rồi!”

Trần Vũ nghiêng đầu: “Anh biết cái gì?”

“Là gió! Là hướng gió!”

Trần Vũ: “?”

“Võ giả cấp thấp, nguyên nhân xác suất đánh lén võ giả cấp cao thành công không cao, là vì biên độ động tác sẽ khiến khí lưu thay đổi.” Đoạn Dã nghiêm túc giải thích: “Khí lưu thay đổi, lại sẽ khiến người bị tập kích cảm ứng được theo bản năng. Thị giác, thính giác, khứu giác. . . Thậm chí tóc gáy trên xúc giác, đều là máy cảm ứng của cơ thể.”

“Có lý.” Trần Vũ như có điều suy nghĩ.

“Nhưng hai lần cô ta tập kích tôi lúc nãy, tôi không cảm thấy bất kỳ cảm ứng nào.”

Trần Vũ: “Bởi vì. . . Hướng gió?”

“Đúng! Hướng gió!” Đoạn Dã tê cả da đầu: “Lần đầu tiên tập kích, cô ta đứng lệch sang bên trái tôi một chút. Phía đối diện, chính là ngược gió! Lần thứ hai tập kích, cô ta đứng lệch sang bên phải của tôi, cũng ngược hướng gió.”

“Đệch?” Trần Vũ quay đầu, quan sát Trần Tư Văn một lượt từ trên xuống: “Chị, có mấy thứ vậy sao?”

Trần Tư Văn: “. . .”

“Cho nên hai lần đánh lén này, cô ta đều vừa vặn đứng ở trước khí lưu vượt qua ‘tôi’, sau đó mới ‘đi qua’ vị trí của cô ta!” Đoạn Dã rất nhanh nắm tay:

P/s : cầu kim phiếu bạo chương.

Chương 805: Kết thúc chiến tranh (22)
Chương 805: Kết thúc chiến tranh (22)

“Bất kể là ném một cái cột chếch đi, đều phải dẫn đến khí lưu biến động. Thậm chí ngay cả gia tốc thời gian dịch chuyển, mỗi một bước của cô ta cũng đều ngược gió, để cho tôi không phát hiện được một chút khác thường nào.”

Trần Vũ: “. . . Quả không tầm thường.”

“Chị của anh.” Đoạn Dã híp mắt: “Là một bậc thầy ám sát! Hơn nữa là cấp vương giả. . .”

“Phốc phốc!”

Lần này, lời của anh ta còn chưa dứt, một thanh kiếm võ sĩ liền đâm tới rồi. . .

Trần Tư Văn kinh ngạc cầm kiếm: “Thì ra. . . Tôi đỉnh vậy sao?”

Đoạn Dã: “. . .”

Trần Vũ: “. . .”

Đoạn Dã: “Anh xem, như này rồi sao còn đánh?”

“Phốc phốc.”

Rút kiếm võ sĩ ra, Trần Tư Văn vò đầu: “Tôi chỉ đi qua bình thường, không suy nghĩ nhiều như vậy.”

“Vẫn còn nói không có?” Đoạn Dã táo bạo, chỉ vào hai chân Trần Tư Văn, máu trên người càng phun ra nhiều hơn: “Cô nhìn nơi cô đứng yên đi, tất cả gió đều thổi đến phía tôi. Tôi căn bản không cảm nhận được một chút khí lưu nào từ cô.”

Trần Tư Văn nghi ngờ cảm nhận một chút, khiếp sợ: “Thật. . . Thật sự!”

Đoạn Dã quay đầu, buông tay với Trần Vũ: “Anh xem đi!”

“Phốc phốc.”

Xoạt một đao, xuyên từ bộ ngực anh ta ra.

Trần Vũ gật đầu: “Tôi thấy được, nhưng lần này là anh đơn thuần là ngu xuẩn.”

“. . . Đừng đánh nữa.” Tay run run, Đoạn Dã che chuôi kiếm, mệt mỏi ngồi xuống: “Anh đến Ma Đô đi, để cho tôi thở một cái.”

Trần Vũ lo lắng: “Không sao chứ.”

“Để chị anh đi đi, tôi không có sao.”

“A.” Trần Tư Văn lấy lại tinh thần, lập tức rút kiếm: “Ngại quá.”

“Phốc phốc.”

Đoạn Dã: “Đừng! Động mạch chủ chảy máu không thể rút. . .”

“Phốc phốc.”

Trần Tư Văn lại đâm kiếm võ sĩ lại.

Đoạn Dã: “. . .”

Trần Vũ: “. . .”

Đoạn Dã: “Đoạn này tôi có thể hiểu được.”

Lấy điện thoại cầm tay ra, Trần Vũ thở dài: “Gọi xe cứu thương cho anh vậy, cảm thấy anh muốn. . . A, di động hết pin.”

“Không cần.” Khoát khoát tay, Đoạn Dã rút từ trong túi nhuốm máu ra một lọ thuốc: “Tôi có thuốc cấp cứu. Đến Ma Đô đi, mang chị anh đi. Đến cả đại lão cấp 9 cô ta còn đánh lén được.”

“Tiểu Vũ.” Trần Tư Văn có chút hoảng hốt bị hạnh phúc đánh trúng: “Lẽ nào chị là. . . Dị bẩm thiên phú sao?”

“Không phải.”

Nhắm hai mắt lại, Trần Vũ yên tĩnh phân tích trong chốc lát, dần

dần bắt được điểm mấu chốt: “Mỗi lần chị đều có thể đánh lén thành công, đúng thật là vì chỗ đứng của chị quá tinh tế rồi. Nhưng đây không phải chị cố ý gây nên, mà là. . .”

“Mà là cái gì?”

Trần Vũ trợn mắt, giang hai tay ra, ngẩng đầu nhìn qua: “Mà là gió của toàn bộ thế giới, đều đang phối hợp với chị.”

Trần Tư Văn: “?”

Đoạn Dã: “? ?”

BB: “? ? ?”

‘Bởi vì lời nguyền [Bài xích số mệnh] sao. . .’

‘[Bài xích vận mệnh], có nghĩa là vận may nhất định cực kỳ kém.’

‘Có [Lời nguyền] xoay ngược lại chỗ tôi, lại biến thành vận may tốt nhất.’

‘Sở dĩ là đồng đội của tôi, Trần Tư Văn mới có thể mỗi một bước đều tránh né khí lưu lưu động đúng chỗ. . .’

Trong đầu đã có đáp án, một cảm giác thoải mái, truyền khắp người Trần Vũ.

Đoạn đường này, anh vốn là vẫn còn đang lo lắng lời nguyền đáng ghét “Không chút rung động” này, khả năng không đối phó được thú triều.

Bây giờ đã yên tâm rồi.

Trong thời gian 23 tiếng [Lời nguyền] có hiệu lực, toàn bộ thế giới, đều đứng về phía anh. . .

“Nói vậy, chỉ cần chương trình có thể chạy, sẽ không phải sửa BUG rồi, chỉ biết càng sửa càng hỏng bét.” Trần Vũ cảm thán.

“Hử?” Đoạn Dã nhíu mày: “Anh nói cái gì?”

“Không có gì.” Đưa tay, vỗ vỗ vai Đoạn Dã, Trần Vũ chậc lưỡi:

“Anh còn muốn ngăn cản tôi sao.”

Đoạn Dã: “Muốn đi Ma Đô, thì phải bước qua thi thể tôi. . .”

Trần Vũ rút kiếm: “Được.”

“. . . Lời như này, cho dù thế nào tôi cũng không thể nói.” Đoạn Dã bổ sung.

“Có thể.” Trần Vũ thu kiếm: “Vậy anh ở này dưỡng thương đi. Tôi đến Ma Đô trước, có cơ hội chúng ta trò chuyện tiếp. Lát nữa đưa chị tôi trốn trong thành an toàn.”

Đoạn Dã giơ lên động tác OK: “Không thành vấn đề, cút đi. Tôi không ngăn được chính là không ngăn được, sẽ không giở trò trên người người thân anh.”

Trần Vũ: “Anh làm việc, tôi rất yên tâm.”

“Chờ. . . Chờ một chút!” Trần Tư Văn khẩn trương: “Em để lại chị ở đây?”

“Không lẽ theo em ngồi chung đạn đạo sao?”

Trần Tư Văn: “?”

“Đi.” Cắm trường kiếm trở về đỉnh đầu BB, Trần Vũ xoay người, nhấc chân hóa thành lưu ảnh, tiến về phía xa xăm: “BB cũng giữ lại rồi ～～～ ”

Trần Tư Văn muốn đuổi theo, phát hiện không có khả năng đuổi kịp tốc độ của Trần Vũ, chỉ đành thôi, nhìn về phía Đoạn Dã: “Nơi nó muốn đi? Rất có thể giằng co.”

Đoạn Dã kinh ngạc nhìn bóng lưng Trần Vũ biến mất phía xa, tự lẩm bẩm: “Muốn đi. . . Đuổi theo anh ấy mà nói. . .”

. . .

Cùng lúc này.

Bên trong [Dị cảnh luân tang].

Mã Lệ cùng với Bát Hoang Diêu ngồi đối diện nhau, hai mặt nhìn nhau.

“Mã. . . Chị Mã Lệ, anh Vũ sẽ không. . . Ừm. . . Quên mất chúng ta chứ.”

“Yên tâm.” Mã Lệ xua tay an ủi: “Một kim chủ, một người vợ, đầu bọ hung cũng sẽ không quên.”

“Đúng không. . .”

“Yên tâm, đừng có chạy lung tung. Bằng không anh ấy vừa trở về, lại không tìm được chúng ta.”

“Ừm. . .”

Chương 806: Kết thúc chiến tranh (23)
Chương 806: Kết thúc chiến tranh (23)

“Hu hu…”

Một chiếc máy bay kéo theo làn khói trắng dài cắt ngan bầu trời đầy mây.

Trần Vũ đứng trên một bục cao cách sân bay không xa, quét qua phía trước, trí nhớ phi thường của anh hoạt động bình thường và anh nhớ ra một điều rất quan trọng…

“Tôi đã quên tiểu Diêu và Mã Lệ ở dị cảnh”.

Trầm mặc một lát, Trần Vũ mở ba lô, lấy ra chiếc điện thoại đã tắt, ngẩng đầu lên, tự lẩn bẩm: “Hết pin rồi, nếu có thể có được một chiếc điện thoại di động được sạc đầy thì tốt quá”.

“Ối”.

Không lâu sau khi lời nói dừng lại, chiếc điện thoại thông minh mới nhất của Apple từ trên trời rơi xuống.

Nó vô tư, rơi ngay trước mặt Trần Vũ.

Phản ứng nhanh nhạy của chiến binh khiến anh ta vô thức vươn tay ra.

“Ba…”

Giữ chắc điện thoại trong tay.

Trần Vũ: “…”

Lắc cổ tay hơi đau, anh nhấn nút nguồn và điện thoại sáng lên.

Anh nhập ngẫu nhiên mật khẩu 1, 2, 3, 4, 5 và 6, việc mở khóa đã thành công.

Trần Vũ: “…”

Hình nên trên điện thoại là cô gái xinh đẹp với đôi mắt to và chiếc mũi thẳng.

Anh chọn vào album và bức hình đầu tiên là hình được chụp từ trên cao.

Rõ ràng là chiếc điện thoại này đã rơi từ máy bay đó xuống.

Về phần những thứ trong cabin, làm sao chúng lại rơi ra khỏi cabin…

Trần Vũ không thể giải thích được.

Anh trượt ngón tay cái lên để lướt qua album ảnh. Sau bức ảnh đầu tiên thì tiếp theo là những bức ảnh selfie sexy được chính chủ điện thoại này chụp lại.

Các góc độ khác nhau, tư thế khác nhau, trang phục khác nhau.

Tất cả các chi tiết nhỏ nhặt, tất cả những bữa ăn, và tất cả các hình ảnh khỏa thân.

Có tất cả, thay đổi không ngừng…

“A”.

Trần Vũ nhếch môi: “Cảm ơn định mệnh đã ban tặng”.

“Lời nguyền này thật tuyệt vời…”

Với vài tiếng thở dài đơn giản, Trần Vũ thoát khỏi ứng dụng album ảnh và gọi trực tiếp vào số của Trần Tư Văn, nhưng không có tín hiệu vì đang ngoài vùng phủ sóng.

Sau khi lên kế hoạch một thời gian dài, anh phải liên lạc với Mã Nghiên, người đang ở Thanh Thành rất xa.

“Xin chào”.

Kết nối liên lạc thành công, đầu dây bên kia vang lên giọng nói quen thuộc của Mã Nghiên: “Đây là nhà của Mã Mã, ngươi đang tìm ai?”

“Tôi, Trần Vũ”.

“Anh Vũ lại đổi điện thoại di động à?”

“Chuyện này sẽ nói khi chúng ta có thời gian. Em gái của cậu đang bị mắc kẹt trong dị cảnh Luân Tang. Cậu mau sắp xếp người từ Tây Tạng đến đưa cô ấy và Tiểu Diêu ra khỏi dị cảnh”.

“Còn anh thì sao? Không phải anh đang ở vùng có tuyết sao?”

“tôi có chuyện quan trọng cần phải rời đi. Đã quá muộn để lấy chúng rồi”.

“Tra nam”. Mã Nghiên xấu giọng nói: “Dị cảnh Luân Tang là địa ngục, phái mười người đi vào thì hết chín người ngủ, rất phiền toái”.

“Không cần bận tâm, dị cảnh Luân Tang đã nửa sống nửa chết, trong đó cũng không còn chút năng lượng chết nào. Lát nữa tôi sẽ vẽ bản đồ và gửi cho cậu qua MMS. Cậu cử người mang đến, trực tiếp đưa ra ngoài, chỉ có mười lăm giờ, nếu vượt quá mười lăm giờ bọn họ sẽ vĩnh viễn bị nhốt trong đó”.

Bên kia điện thoại, Mã Nghiên do dự: “Anh lại phá hủy dị cảnh khác sao?”

“Có thể trong vòng mười lăm giờ đưa người ra được không?” Trần Vũ không trả lời đối vấn đề của đối phương.

“Được. Mười lăm giờ là quá nhiều. Chỉ cần dị cảnh Luân Tang không có sự lây nhiễm như vậy, thì có thể hoàn thành trong năm giờ”.

“Được rồi. Vậy việc này sẽ giao cho cậu”.

“Đợi…Đợi một chút!”

“Nói”. Trần Vũ ngừng việc định cúp máy.

“Anh Vũ, anh phải đi…” Lời nói kéo dài rất lâu, Mã Nghiên thở dài: “Quên đi, nhớ chú ý an toàn”.

“Được rồi”.

Ngắt liên lạc.

Lờ đi âm thanh gấp gáp trong điện thoại.

Trần Vũ nhìn xung quanh và tự nhủ: “Ta có thể trần truồng chạy ở nông thôn, nhưng đi đến Ma Đô thì không tiện. Giá như ta có được một bộ quần áo…”

“Ồ…”

Một chiếc áo choàng đen mới tinh bay đến từ phía sau và rơi lên người anh.

Trần Vũ: “…làm tốt lắm”.

Mặc áo choàng và trùm mũ trùm đầu, đảm bảo không để lộ hình dáng cơ thể, anh co chân, nhanh nhẹn chạy khỏi bục cao rồi tiến thẳng về phía sân bay trước mặt.

Đây là sân bay có công dụng kép, cả quân sự và dân sự.

Có máy bay hàng không dân dụng thì phải có máy bay vận tải quân sự.

Anh ta sẽ dùng một chiếc máy bay vận tải quân sự để đến căn cứ phóng tên lửa gần nhất, và lặp lại thủ pháp cũ là lấy tên lửa để hỗ trợ Ma Đô.

Khi Trần Vũ tăng tốc độ và đến đường băng của sân bay, một chiếc trực thăng vũ trang quân sự đang bay từ trên trời vớ tiếng gầm chói tai, bay lượn trên đầu Trần Vũ và thả một sợ dây xuống.

Trần Vũ: “?”

“Nhanh lên!” Một người đàn ông mặc áo choàng đen ngoài người ra khỏi cửa trực thăng và hét lên: “Dài dòng làm gì? Tôi đang đợi cậu! Nhanh lên!”

“À… Ồ ồ”.

Sau khi có phản ứng, Trần Vũ không lãng phí thời gian, nắm lấy sợi dây và nhanh nhen leo lên như một con khỉ.

Chương 807: Kết thúc chiến tranh (24)
Chương 807: Kết thúc chiến tranh (24)

Leo đến cửa cabin, có hai người bạn đồng hành áo đen thân thiện, đưa tay ra: “Người anh em ngày càng nhanh nhẹn”.

“Ba”.

Bỏ sợi dây ra nắm lấy tay hai người họ kéo lên, Trần Vũ thành công tiến vào khoang trực thăng.

Đứng yên và giữ thăng bằng, anh nhìn xung quanh và thấy có tất cả những người đàn ông mặc áo choàng đen giống như anh đang ngồi bên trong.

“Chậm quá, toàn đội chậm ba phút chờ ngươi”. Người đàn ông mặc áo choàng đen đứng ở cửa cabin với thái độ lãnh đạo rõ ràng tức giận: “Nếu ngươi còn tái phạm, ta sẽ cắt bỏ chân của ngươi”.

Trần Vũ: “Tôi…”

“Ta không muốn nghe giải thích”. Người thủ lĩnh áo đen xua tay, đối với phi công trực thăng nói: “Tiếp tục”.

Phi công áo đen ngồi ở hàng ghế đầu gật đầu, đẩy cao độ toàn thể rồi trực tiếp lái trực thăng tiến về phía trước.

“Anh ơi, quần áo của anh bị thổi bay à?”

Trần Vũ ngơ ngác ngồi trong góc, va chạm với thứ khác trong cabin. Một người phụ nữ mặc áo choàng đen với bộ ngực đầy đặn đến gần Trần Vũ một cách triều mến, ôm lấy cánh tay phải của Trần Vũ: “Em đã nói với anh rất nhiều lần rồi, Hắc giáo chúng ta cái gì cũng không thể thiếu quần áo, đặc biệt là ở vùng tuyết rơi, gió rất lớn. Chuẩn bị thêm mấy bộ nữa đi, giặt khô xong nếu bị gió thổi bay thì hãy thay bộ khác”.

Trần Vũ: “Ừm…”

“Hôm nay cổ họng của anh có cảm thấy hơi khó chịu phải không?”

Trần Vũ: “Ừm”.

Trần Vũ: “Hmm… Hả? Cái gì?”

Nhìn thấy đối phương đưa tay ra, Trần Vũ gần như phản ứng theo bản năng, dùng sức ôm đầu cô gái ấn xuống, đập đối phương xuống đất.

“Ầm”.

Đầu va vào sàn trực thăng, phát ra âm thanh nghèn ghẹt rõ ràng.

Trong cabin, ánh mắt của mọi người đều tập trung.

Trầm ngâm một lát, Trần Vũ dừng tay lại và nói: “Khởi động”.

Các thành viên trong nhóm đều biết việc của mình.

Mười phút sau.

Chiếc trực thăng vũ trang đã đến đích.

Từng người một, những người đàn ông mặc áo choàng đen nhanh nhẹn nhảy ra khỏi cabin.

Trần Vũ là người cuối cùng.

“Ối”.

Quỳ xuống nhìn, anh đã nhảy ra khỏi sửa sập. Trong khi những người khác đang ổn định thăng bằng trên không, họ cũng đang quan sát căn cứ quân sự trước mặt.

Trong trại nhỏ, hàng loạt tên lửa xếp thẳng hàng.

Trên đầu mỗi tên lửa còn có một thiết bị giống như ghế ngồi.

Rất nhiều người mặc áo choàng đen đang ngồi trên đó, chờ đợi để cất cánh bất cứ lúc nào…

“Ta tựa hồ đã tạo ra một trào lưu lớn…” Trần Vũ nuốt nước bọt: “Sau này phương tiện di chuyển của chiến binh thật sự sẽ trở thành tên lửa sao?”

Từ sân bay vừa rồi đến căn cứ quân sự hiện tại.

Nếu không có quyền lực chính thức tham gia, Trần Vũ cũng sẽ không tin.

Sau một lúc lâu, Trần Vũ đã hạ cánh.

Ví trí hạ cánh bị gió mạnh xung quanh thổi bay, hạ cánh chính xác trên bệ tên lửa.

Phía trước ghế có màn hình LCD.

Các dữ liệu chuyên nghiệp và phức tạp khác nhau được hiển thị trên màn hình.

Trần Vũ không thể hiểu được hầu hết chúng.

Nhưng ký hiệu [Khu tuyết – Vĩnh Thành] vẫn có thể hiểu được.

“Vĩnh Thành… Tôi sẽ đến thành phố Ma Đô”.

Trần Vũ: “…

“Lạch cạch”.

Trần Vũ: “…Tuyệt”.

“Thông báo! Tên lửa chiến lược tầm trung số 2, 6, 15 và 33 đã sẵn sàng. Trình điều khiển trên bốn đầu đạn, vui lòng kiểm tra vị trí trên màn hình. Bạn đã đến Vĩnh Thành!”

“Lặp lại! Người điều khiển đầu đạn 2, 6, 15 và 33, đích đến của các bạn là Vĩnh Thành! Các bạn đang thực hiện nhiệm vụ C, vui lòng kiểm tra…”

Quay đầu lại, Trần Vũ nhìn con số màu đỏ “15” do tên lửa phóng ra, thở phào nhẹ nhõm: “Không có việc gì”.

“Kiểm tra”.

“Việc xác minh đã hoàn tất chưa?”

“Buổi phóng sắp diễn ra, vui lòng thắt dây an toàn”.

“Đếm ngược…”

Giữa những xác nhận lặp đi lặp lại từ phi hành đoàn mặt đất, bốn tên lửa đã đốt cháy nhiên liệu và từ từ cất cánh.

Ngồi trên ghế, cảm nhận được lực đẩy quen thuộc sau lưng, Trần Vũ thở dài: “Đây là tiến bộ khoa học kỹ thuật…”

“Hu hu hu…”

Sau khi chiếc tên lửa chiến lược bay lên độ cao 1000 mét, khả năng tăng tốc của nó tăng lên vài cấp một cách vô ích!

Ngoại trừ Trần Vũ, ba phi công áo choàng đen khác không thể không dùng hết sức lực để chống cự.

“Ôi ôi ôi…”

Khi các tên lửa cùng nhau bay lên tầng bình lưu, chúng bắt đầu dần tách ra khỏi nhau.

Ba tên lửa hướng về phía bắc.

Tên lửa mà trần Vũ đang ngồi lại đi về phía nam…

“Cái gì?”

Nhân viên mặt đất, người đàn ông mặc áo choàng đen phụ trách tỏ vẻ khó chịu.

“Tại sao tên lửa lại vỡ vụn?”

Trong hội trường, tất cả nhân viên kỹ thuật nhìn nhau bối rối.

“Ai đã xác minh vụ phóng này?”

“Không…Tôi không muốn đến Vĩnh Thành nữa…”

“Vu Hồ! kết thúc rồi”.

“Tạm biệt các anh em, hôm nay tôi đi xa rồi”.

“Bùm!”

Người phụ trách tức giận đập bàn: “Câm miệng”.

Trong hành lang, có thể nghe thấy tiếng kim rơi ngay lập tức.

Chỉ còn lại bài hát thánh ca: “…Đừng lo cho tôi, tôi đã thấy thoải mái, và… Chà…”

“Người!” Người phụ trách chỉ vào một kỹ thuật viên cao gầy: “Lôi hắn ra và giết hắn”.

Chương 808: Kết thúc chiến tranh (25)
Chương 808: Kết thúc chiến tranh (25)

Người kỹ thuật viên cao gầy sửng sốt một lúc, sau đó khóc tại chỗ: "Tạm biệt… Mẹ, tối nay con sẽ đi xa…"

Đợi cho đến khi kỹ thuật viên được kéo đi.

Người phụ trách đứng dậy dùng đôi mắt giận dữ quét khắp nơi: "Kiểm tra xem tên lửa số 15 này sẽ đi đâu".

"Thưa ngài… thưa ngài". Một người yếu ớt giơ tay: "Tôi đã tính toán trước rồi". Người phụ trách trở nên hăng hái: "Có thể quay lại được không?"

"Đây là tên lửa không phải máy bay. Điều chỉnh… Không thể điều chỉnh lại được".

Nắm chặt nắm tay, người phụ trách vẻ mặt bất an hồi lâu mới ra lệnh: "Vậy tiêu diệt nó đi".

"Tiêu diệt?"

"Chết tiệt…"

Cả khán phòng đều bị sốc.

"Ngươi không nghe thấy mệnh lệnh của ta sao?" Người phụ trách sát khí nói: "Bên kia lúc này là khu vực cấm, bất kỳ mục tiêu nào cố gắng bay qua sẽ bị tiêu diệt!"

"… Đúng".

Một phút sau.

Một tên lửa chiến thuật tốc độ cao bất ngờ lao lên không trung, nhắm vào hướng Trần Vũ lao đến và đuổi theo anh ta.

Nhưng vào lúc này, hệ thống định vị của đầu tên lửa không rõ nguyên nhân gì lại trục trặc, sau khi bay lơ lửng trên bầu trời, tên

lửa đã chệch hướng và rơi thẳng xuống phía căn cứ.

Một đoạn tường thành.

Một quả cầu lửa phát nổ tạo ra hàng trăm ngọn lửa.

Hàng ngàn quái thú bị bốc hơi và biến mất.

Nhưng đây chỉ là phần nổi của tảng băng chìm trong biển thú khổng lồ.

So với danh hiệu Thú Triều, cuộc khủng hoản này xứng đáng với sự miêu tả là Thú Hải thì đúng hơn.

Bởi vì qua quan sát vệ tinh, số lượng quái thú trong đợt Thú Triều tại Ma Đô lần này nhiều hơn ít nhất mười lần so với đợt Thú triều ở kinh thành.

Bao la và vô tận.

Cho dù không có thêm dị thú cấp 9, đối mặt vớ quy mô to lớn như vậy, con người cũng khó có cơ hội chiến thắng.

“Không có giải pháp”.

Bát Huân Diêu, người đang đứng trên tường thành, vẻ mặt vô cảm: “Giống như mọi lần, con người không thể đánh bại được Thú triều”.

“Lần trước”. Cát Nhĩ ở bên cạnh nheo mắt lại.

“Lần trước là đặc biệt, hai tên cấp 9 vừa rồi xảy ra mâu thuẫn nội bộ”. Bá Huân Diêu liếc nhìn về phía khu tuyết với ánh mắt nhàn nhạt: “ Nếu lần này người bí ẩn không xuất hiện, thì Ma Đô nhiều nhất là nửa giờ sẽ biến thành đống đổ nát. Và cho dù hắn có đến thì cũng không có tác dụng gì nhiều. Dù sao cũng không có cấp 9 cho hắn cưỡi, sức mạnh xung đột nội bộ cấp 8 thì không đủ”.

Từ giọng điệu của anh, anh có vẻ rất phấn khích?”

“Không phải rất yêm tâm khi biết được kết quả đã xác định trước sao?”

“… Rút lui”. Cát Nhĩ hít thật sâu và thở dài, vỗ vỗ vai Bá Huân Diêu: “Vẫn chưa kết thúc đâu. Dù sao thì con người vẫn là con người, có lẽ sẽ không tệ đến thế”.

“Nếu biết nguyên nhân sinh ra dị thú, ngươi cũng sẽ không lạc quan đến vậy”. Bá Huân Diêu tự lẩm bẩm.

“Anh nói gì thế?” Cát Nhĩ sửng sốt.

“Không có gì”. Bá Huân Diêu bình tĩnh chuyển chủ đề: “Vòng ném bom cuối cùng đã kết thúc, nên dùng lưỡi lê chiến đấu”.

Lời vừa nói.

âm thanh phát ra từ trong tường thành, tiếng gầm của người chỉ huy vang lên: “Đội quân tiên phong! Tấn công!”

“Bang bang bang bang…”

Hàng trăm chiến sĩ cấp 7 huy động sức mạnh lao ra khỏi tường thành mà không sợ chết, va chạm với đội tiên phong của Thú triều, nổ tung thành dòng sương máu vô tận!

Cụt tay, gãy tay, mất đầu, ruột…

Các chủng tộc khác nhau, cấu trúc tương tự.

Họ giằng xé nhau, chiến đấu trên chiến trường đến cuồng loạn.

“Đội thứ hai! Tấn công!”

“Đội thứ ba! Tấn công!”

“Đội thứ tư!...”

Trên tường thành nhìn Thú triều đang đến gần, Cát Nhĩ hít một hơi thật sâu điếu xì gà trong miệng, túm lấy cổ áo Bát Huân Diêu: “Thất bại đã định, đi thôi”.

“Xé nát”.

Cậu cố gắng hết sức nhưng chỉ xé đứt một mảnh.

Bá Huân Diêu vẫn đứng tại chỗ, bất động.

“Anh định làm gì?” Cát Nhĩ ngay lập tức cau mày.

“Anh ta đã đến”.

“Ừm?”

Bá Huân Diêu ngẩng đầu nhìn xa xa trên bầu trời yếu ớt lập lòe ánh sáng, sắc mặt có chút khó coi: “Hắn tới”.

Tiếng kêu sắc bén của tên lửa dường như trở thành một âm thanh điếc tai.

Trọng tâm chiến trường, nó rõ ràng và tươi sáng.

Về bức tường thành.

Trong và ngoài Ma Đô.

Dù là chiến binh hay thường dân, họ đều vô thức nhìn ngôi sao đang ngày càng gần hơn…

Trên trời cao.

Đối mặt với cơn gió mạnh trên đường phố, Trần Vũ nhìn xuống ngay góc đường tại Ma Đô. Anh ấy giơ điện thoại di động lên và mở bài hát “Mặt trời vẫn mọc” của Joe Hisaishi.

Tiếng nhạc du dương đọng lại bên tai như nỗi buồn khi kết thúc một cuộc chiến.

Anh thì thầm với chính mình: “Chúa nói…”

“Để có được ánh sáng”.

Xoạt…

Trên bầu trời bị bao phủ bởi những đám mây đen, một cái lỗ bị xé toạc bởi một lực lượng không thể giải thích.

Ánh nắng vàng chiếu xuống, trong nháy mắt xua tan sương mù kéo dài và dày đặc trên bầu trời…

“Ai đang khoe khoang?” Cát Nhĩ ngẩng đầu lấy tay che mặt: “Thật chói mắt”.

Chương 809: Nói sao làm vậy (1) Chương 809: Nói sao làm vậy (1)

“Trong làn sóng Thú triều này, liệu người đàn ông bí ẩn đó có quay lại không?”

Chương 810: Nói sao làm vậy (2)

Một góc tường thành tại Ma Đô.

Một số chiến binh bận quân phục đang ẩn mình trong bóng tối và nhẹ giọng giao tiếp.

“Có lẽ là không. Nghe nói phía trên đã phái người đến khuyên nhũ hắn”.

“Hi vọng hắn sẽ làm được”. Một người đàn ông cao lớn cười khẩy, vỗ ngực: “Lần này hắn mang theo tử độc, cho dù hắn là chiến sĩ cấp 9, ta cũng có thể đánh bại hắn”.

“Khi chiến đấu có thể phát điên. Nhưng lúc bình thường, xin hãy bình thường”. Một người khác với giọng điệu bất mãn nói: “Đối phó với chiến binh cấp 9 không dễ dàng gì. Tổ chức mang thuốc độc đến cho chúng ta sử dụng khi có cơ hội. Không có lựa chọn nào khác, một khi chất độc chết người phát tát, điều đó có nghĩa là tình hình của chúng ta đã rất nghiêm trọng”.

“Dù sao kiếp này ta cũng không có cơ hội trở thành cấp 9 đâu”. Người đàn ông cao lớn thản nhiên xua tay: “Nếu có thể kéo một cấp 9 cùng chết thì tốt quá”.

Sau khi nói xong, các chiến binh hắc giáo xung quanh đều tỏ ra ghê tởm trong mắt.

Cho dù hắn đang ở chốn nào.

Loại người chỉ quan tâm đến lợi ích và sự ích kỷ của bản thân không được chào đón.

Trong một thời gian, góc tối của bức tường thành rơi vào im lặng.

Mọi người đều im lặng.

Chỉ im lặng chờ đợi người bí ẩn có thể xuất hiện…

Một phút.

Năm phút.

Mười phút.

Khi nhìn thấy Hiệu trưởng đại học thủ đô rời đi, ngoại trừ người đàn ông cao lớn, những chiến binh khác của hắc giáo đều thở phào nhẹ nhõm.

“Khởi động vụ nổ hạt nhân theo kế hoạch”.

“Chúng ta có thể rút lui”.

“Ừm”.

“Không cần phải đối mặt với người đàn ông bí ẩn đó…”

Sau vài lần trao đổi ngắn ngủi, các thành viên phe áo đen đã đạt được thỏa thuận lần lượt rút lui, chuẩn bị rời khỏi thành phố sắp bị ghi vào lịch sử này.

Nhưng vào lúc này.

Ở đằng xa, một tên lửa đã đến muộn…

“Hắn tới!” Người đàn ông cao lớn trầm mặc đột nhiên hưng phấn, nhanh chóng lấy ra chiếc hộp nhỏ trong ngực: “Người đó tới rồi!”

Mọi người: “…”

“Ha ha ha ha!” Người đàn ông cao lớn vui vẻ nhảy múa: “Ta muốn cùng hắn chết, kiếp sau gặp lại”.

“Chờ… Chờ một chút”. Đội trưởng ôm lấy người đàn ông: “Đừng đi”.

“Ngươi làm cái gì?” Tên cao lớn giãy dụa mấy cái, lại phát hiện không thể thoát ra, tức giận: “Ngươi tin ta hạ độc ngươi không?”

“Nhìn xem”. Ánh mắt người tên kia dần sáng lên: “Quần áo tên đó đang mặc”.

“Có phải… chiếc áo choàng đồng phục của tổ chức chúng ta không?”

“…”

“…”

“Tuyệt vời”.

“Thật tuyệt vời! Ta thật sự đã bị thuyết phục bởi tên tiểu tử đó”.

“Điều đó có nghĩa là… người đàn ông bí ẩn gây ra làn sóng Triều thú cuối cùng ở Ma Đô hôm nay lại là kẻ trong nhóm chúng ta?”

“Vớ vẩn. Họ đều mặc quần áo của hắc giáo chúng ta nên chắc chắn hắn đã đầu hàng”.

Trong đám đông, nữ chiến binh duy nhất vẫn giữ im lặng.

Cổ chỉ nhìn chằm chằm vào Trần Vũ trên tên lửa với đôi mắt mờ ảo: “Nếu anh ấy tham gia cùng chúng ta, thì chúng ta… nhất định sẽ thắng”.

Sự xuất hiện của đợt Triều thú thường đi kèm những ảo ảnh.

Loại tầm nhìn này thường bị bao phủ bởi những đám mây đen. Nó thường mang đến áp lực tâm lý rất lớn cho con người.

Lúc này, mây mù trên bầu trời đột nhiên tan đi, tạo cho mọi người ảo giác như chợt ngộ ra. Thế giới trong mắt tôi dường như rõ ràng hơn rất nhiều…

“Đó là gì?”

“Một tên lửa”.

“Không! Chết tiệt… là một con người trên tên lửa!”

“Chà… có vẻ là người thật”.

“Nima, bây giờ tất cả các ông chủ cao cấp đều bay trên tên lửa phải không?”

“Đó là sự hỗ trợ đến từ bên ngoài thành phố! Tuyệt vời!”

“Nhưng không phải Tam Thượng Du đại nhân”.

“Nếu không phải Tam Thượng Du đại nhân thì đến đây một mình cũng chẳng ích gì…”.

Ở giữa rất nhiều chiến binh trong và ngoài tường thành đang thảo luận, Trần Vũ nín thở tập trung, nhảy ra khỏi tên lửa, dang rộng hai tay và rơi xuống tự do.

Đầu đạn được nạp đầy đủ rơi thẳng xuống Thú triều, nổ tung thành đám mây hình nấm đang dần nở rộ.

“Bùm…”

Khoảng mười giây sau, sóng âm ập đến.

Trần Vũ ở trên không và bị ném xuống vực sâu của Thú triều.

Nhưng nó đúng như anh mong muốn.

[Lời nguyền độc ác: Bị định mệnh từ chối]

[Thời gian còn lại: 22 giờ 41 phút]

[Xin hãy rời khỏi thế giới hiện tại…]

“Còn 22 giờ”.

Hắn cuối đầu liếc mắt nhìn Thú triều vô tận phía dưới, Trần Vũ cau mày: “Ngươi hẳn là có thời gian đi dọn dẹp”.

“Bùm”.

Bùng nổ năng lượng, từ hông phun ra không khí, đẩy cơ thể bay lên cao, sau đó mở ba lô ra, lấy mặt nạ của người chấp pháp đeo lên mặt. Sau đó, anh ấn vành mũ và trùm đầu vào.

Tiếp theo, anh ấy phải thể hiện.

Dó đó, danh tính phải được dấu kín, không để người khác đoán hắn là Trần Vũ…

“Trần Vũ chết tiệt!”

Trên tường thành, vẻ mặt của Bát Huân Diêu trở nên vô cùng xấu xí khi nhìn người đàn ông áo choàng đen bay ngày càng cao.

Chương 810: Nói sao làm vậy (2)

“Cái tên ngu ngốc này chỉ có thể ở trong vùng tuyết, sao lại muốn tới đây chia sẽ nước bùn này?”

“Không phải tìm một nơi an toàn để sống cùng Bát Huân Diêu sao?”

“Chậm phát triển”.

“Nhu nhược”.

“Nhu nhược”.

Bên cạnh, Cát Nhĩ tập trung sự chú ý vào Trần Vũ, hắn cũng không nhận thấy xung quanh Bát Huân Diêu có gì kỳ lạ. Anh ta chậm rãi cởi mũ ra, không chớp mắt nhìn lên bầu trời: “Là người đàn ông bí ẩn đó, người đàn ông bí ẩn lần trước lại đến…”

“Đã đến thì sao”. Bát Huân Diêu ánh mắt lạnh lùng: “Đợt Thú triều này rõ ràng là do con người dẫn dắt, không có dị thú cấp 9, hắn có thể phát huy tác dụng gì?”

“Không hẳn”. Cát Nhĩ chậm rãi phục hồi tinh thần lại, nghiêm túc nói với Bát Huân Diêu: “Dù sao hắn có năng lực khống chế cấp 9, không rõ trong tay hắn có bao nhiêu lá bài”.

Nếu ngươi biết danh tính anh ấy, ngươi sẽ không nghĩ như vậy.

Trong lòng thầm lẩm bẩm điều gì đó, Bát Huân Diêu hít một hơi thật sâu, quay về nhìn phía sau tường thành: “Vừa rồi, ta tựa hồ nhìn thấy hiệu trưởng đại học thủ đô”.

“Hiệu trưởng? Thủ lĩnh?” Cát Nhĩ sửng sốt, nhìn theo ánh mắt của Bát Huân Diêu mà quay đầu lại: “Hắn ở đâu?”

“Hắn đã đi đến trung tâm thành phố”.

“Nếu hắn không chỉ huy trận chiến, hắn đang làm gì ở đó?”

Bá Huân Diêu trên mặt không có biểu cảm gì, nói: “Có lẽ, cần phải

triển khai một loại kế hoạch dự phòng nào đó…”

Bên trái, năm trăm mét.

Trương Thiết, Trương Yến Yến và Từ Nhược cũng đang chăm chú quan sát bóng người trên bầu trời.

“Đó là ai?” Trương Yến Yến sửng sốt: “Anh ta đến rồi, hình như trời sáng rồi?”

“Một cao giai võ giả cấp cao nào đó được phái đến từ Ma Đô”. Trương Thiết nheo mắt: “Ta luôn cảm thấy… có chút quen thuộc”.

“Quen thuộc? Anh có nhận ra hắn không?”

“Ta chỉ là nhân viên an ninh cấp 4, lẽ ra không được tiếp cận vớ nhiễn chiến binh cấp cao”. Trương Thiết cau mày và lẩm bẩm: “Nhưng sao ta lại quen thuộc với bóng dáng của người đàn ông bận đồ đen này nhỉ”.

“Tôi cũng cảm thấy quen”. Từ Nhược đột nhiên nói.

Nghe vậy, Trương Yến Yến và Trương Thiết đồng thời nhìn Từ Nhược.

“Đúng vậy”. Từ Nhược gật đầu, chỉ vào bóng đen trên bầu trời, lặp lại xác nhận: “Anh Thiết, giống như anh vậy. Tuy khoảng cách có chút xa, nhưng nhìn hình dáng và hành động này, tôi luôn cảm thấy thân thiện. Đó chắc hẳn là ai đó mà tôi đã gặp”.

“A… Nghe cô nói…” Trương Yến Yến gãi mũi: “Ta cảm thấy giống như có quen biết…”

“Là Bát Huân Diêu sao?” Trương Thiết nghi hoặc.

“Bát Huân Diêu không phải đã chết rồi sao? Anh ta bị Đoạn Dã ám sát”. Từ Nhược sửng sốt.

“Làm sao có thể?” Trương Yến Yến xua tay: “Đó là thiên tài của nhân loại, Đoạn Dã có thể giết anh ta sao? Chỉ là hắn dùng chiêu ve sầu thoát xác thôi”.

“Vậy người này là ai?” Từ Nhược lại nhìn người mặc đồ đen trên bầu trời cao: “Thật sự… quen quá…”

Thông qua máy bay phản lực, Trần Vũ đã nâng độ cao lên đến vị trí vừa ý, Trần Vũ nhìn xuống Thú triều Vũ Dương Dương và quyết định thực hiện cuộc tấn công của mình.

“Bắt đầu từ đâu…”

“Gầm thét”

“Rầm rầm, ầm ầm…”

Ngay khi lời nói vừa dứt, một con quái thú cấp 6 khổng lồ vốn đang chú ý đến Trần Vũ đang sơ suất, loạn choạn chân này đá chân kia và ngã xuống đất trong hoảng loạn.

Sau đó, giống như quân cờ domino, lũ quái vật lần lượt rơi xuống đất, hàng này đến hàng khác, cột này đến cột khác… nối tiếp nhau.

Ngày càng nhiều quái thú giẫm lên nó, gây ra sự hỗn loạn lớn hơn.

Một lúc sau.

Con thú gầm lên hết lần này đến lần khác.

Bụi bay lên.

Dưới cái nhìn ngơ ngác của hàng vạn chiến binh đang chiến đấu trên tường thành, làn Thú triều như lúa mì đã cắt, và một khu vực rộng lớn đã bị san bằng.

Chân và móng vuốt của chúng vướng vào nhau, quấn lấy nhau, không dễ dàng đứng dậy được…

“Chuyện gì đã xảy ra thế?”

Đây là suy nghĩ duy nhất đọng lại trong đầu mọi người.

Ngay cả những chiến binh của đội thứ hai, thứ ba, thứ tư đang chiến đấu trên bức tường thành cũng quên giết kẻ thù và chết cứng tại chỗ.

Chỉ có Trần Vũ, người đang ở trên cao, hưng phấn vung nắm đấm: “Mẹ kiếp! Thật tuyệt vời!”

“Vì số phận quá mạnh mẽ nên tôi không khách sao”.

Nén lại hưng phấn, xoa xoa hai lòng bàn tay vào nhau, Trần Vũ hít sâu một hơi, đột nhiên mở rộng cánh tay, điều động khí lực, để hơi thở chìm vào đan điền, ép thanh âm thoát ra khỏi lồng ngực, sau đó thi triển trên mặt nạ nhằm thay đổi giọng nói của mình…

“Có rất nhiều quái thú, chúng ta hãy tổ chức một trận mưa sao băng!”

“Hãy cùng tạo một trận mưa sao băng…”

“Hãy cùng tạo một trận mưa sao băng…”

“Hãy cùng một cơn mưa sao…”

“Hãy để trời mưa…”

Sóng âm lan rộng khiến hàng vạn chiến binh trên khán đài hoàn hồn sau cú sốc trước sự giẫm đạp của dã thú, tất cả đều nhìn về phía người đàn ông mặc đồ đen trên bầu trời.

Chương 811: Nói sao làm vậy (3) Chương 811: Nói sao làm vậy (3)

“Anh ấy vừa nói gì thế?”

“Nói gì cơ…?”

“Bạn có cảm thấy ghen tị khi nhìn thấy một con thú lạ không?”

“…Đúng như mong đợi từ lão đại”.

“Chém gió! Họ đang nói về một trận mưa sao băng đấy, đồ ngốc”.

“Hãy cùng một trận mưa sao băng… nó có ý nghĩa gì?”

“Một phép thuật võ thuật?”

“Tôi luôn cảm thấy chiến binh cấp cao này thật kỳ lạ…”

Sự giẫm đạp hàng loạt của Thú triều đã làm giảm đáng kể áp lực lên phía con người.

Các chiến binh trên tường thành đầu tiên cũng có thể thấy nghị lực để thảo luận với nhau.

Không còn nghi ngờ gì nữa, ngoại hình choáng váng của Trần Vũ đã thu hút sự chú ý của mọi người và trở thành tâm điểm của khán giả.

Vì vậy, câu nói “Hãy cùng tạo một trận mưa sao băng” của anh ngay lập tức trở thành tâm điểm bàn tán trong và ngoài tường thành.

Chiến binh cấp trung và cấp thấp chủ yếu là bối rối và tò mò.

Nhưng các chiến binh cấp cao nghĩ nhiều hơn.

Là quan chức cấp cao, họ biết “ai” đã giải quyết Thú triều cuối cùng ở Ma Đô…

“Chúng ta hãy tổ chức một trận mưa sao băng.” Trên chiến trường tiền tuyến, bà lão cấp 8 dẫn đầu đoàn quân tấn công vẻ mặt u ám: “Có phải là một loại mật mã nào đó không?”

“Nó gần giống nhau.” Người bên cạnh trịnh trọng gật đầu: “Nhìn xem, trang phục của người đàn ông bí ẩn lần này là trang phục đặc trưng của Hắc. Anh ta có thể đang liên lạc với các cộng sự của hắc giáo”.

Phe Áo Đen… Bà lão cấp 8 sắc mặt xấu xí nói: “Phe Áo Đen chịu trách nhiệm cho Thú triều này. Cho nên hắn là kẻ thù của chúng ta?”

Nghe điều này, các chiến binh cấp cao xung quanh anh ta trông không ổn lắm.

Họ không biết danh tính của người đàn ông bí ẩn.

Nhưng màn trình diễn của đối thủ trong đợt Thú triều cuối cùng ở Ma Đô đã để lại ấn tượng rất sâu sắc cho họ.

Kẻ mạnh này gia nhập phe áo đen…

Đối với toàn bộ xã hội loài người, đó chắc chắn là một đòn chí mạng!

Bà lão không chịu nổi nữa, chửi: “Ta đã bị Công bằng hội lợi dụng để thu phục ngươi! Mẹ kiếp, mẹ kiếp, mẹ kiếp…”

“Đội trưởng, ta nhớ rõ, sau khi đợt Thú triều cuối cùng kết thúc, ta phái ngươi cùng Bát Huân Diêu đi tìm người đàn ông bí ẩn này phải không?” Trong đội, một chiến binh nào đó kìm nén cơn tức giận nói: “Tại sao Công Bằng Hội lại tìm thấy hắn, nhưng bạn vẫn chưa tìm thấy anh ấy?”

Bà lão sắc bén quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn về quá khứ.

Người nói không hề sợ hãi mà ưỡn ngực nhìn anh ta.

Là một chiến binh ở “sự kiện kết thúc của nền văn minh”, không ai quan tâm quá nhiều đến sự sống và cái chết.

“Tắt lửa, mọi người thư giãn đi…”

Các chiến binh khác ngay lập tức làm hòa.

“Có lẽ rốt cuộc nó cũng không tệ đến thế.”

“Chúng ta không thể ngồi yên chờ chết! Chúng ta nên đến gặp hắn và giao tiếp với anh ta”.

“Hợp lý”.

“Vết mực là cái gì? Hiện tại Thú triều đã rơi xuống diện rộng, ta có thể giết thêm một con nữa!”

Nghe tiếng bàn tán ồn ào, bà lão rất khó chịu, quát: “Im đi!”

“…” Hiện trường rơi vào im lặng.

“Dù thế nào đi nữa, tôi chịu trách nhiệm tìm trước người này.” Bà lão chậm rãi nói, mặt không biểu tình: “Hắn vừa vặn ở đây, để tôi thay mặt quan chức liên lạc với hắn.”

“Rất nguy hiểm”. Một chiến binh lắc đầu: “Đội trưởng, ta không khuyên ngươi đi. Hắn mặc quần áo của Hắc Giáo, hiển nhiên là người của Hắc Giáo, ngươi rất dễ bị công kích”.

“Có khác biệt gì không?” Bà lão nhướng mày: “Nếu hắn gia nhập Hắc Giáo, chúng ta sớm muộn cũng sẽ chết.”

Nói xong, cô không để ý đến lời khuyên can của mọi người, bộc phát sức mạnh “bùm” một tiếng, lao thẳng về phía Trần Vũ trên bầu trời cao.

So với sự bi quan của “trại chính thức”.

Phe phái áo đen ẩn mình trong góc tường thành bắt đầu bận rộn trong sự phấn khích tột độ.

“Mật mã! Đây chắc chắn là mật mã!”

“Hãy đi và dịch nó nghĩa là gì.”

“Hãy cùng có một trận mưa sao băng…”

“Không phải định dạng của mã này rất lạ sao?”

“Ngươi có thể liên hệ với trụ sở chính không?”

“Không, ma quỷ thậm chí còn không có tín hiệu…”

“Ừm?”

Đứng trên bầu trời cao, Trần Vũ dang hai tay ra, giả vờ kêu bíp vài phút, nhưng lại phát hiện chung quanh mình không có gì thay đổi.

Kiểm tra.

Bầu trời trong xanh vẫn tĩnh lặng.

Bóng của thiên thạch đâu rồi…

“Chà. Chắc chắn là vẫn còn quá gượng ép”.

Cúi đầu cau mày, Trần Vũ quyết định thay đổi ý định và ngừng nói về những điều ước viển vông này.

Cho dù sức mạnh của vận mệnh có mạnh đến đâu, dường như ít nhất nó cũng phải tuân theo logic vật lý cơ bản…

“Vậy ta nên thay đổi cái gì? Nếu sức hủy diệt quá kém, khó có thể tiêu diệt nhiều quái thú như vậy…”

Trong lúc suy nghĩ, Trần Vũ mơ hồ cảm thấy ánh sáng xung quanh càng sáng hơn.

Liếc nhìn xung quanh vài lần, anh vô thức ngẩng đầu lên, đồng tử đột nhiên co rút lại.

Chương 812: Nói sao làm vậy (4) Chương 812: Nói sao làm vậy (4)

Hàng nghìn hàng vạn luồng ánh sáng rơi xuống như một cơn mưa lớn!

Nó hùng vĩ đến mức chiếm trọn từng centimet bầu trời…

Trong và ngoài tường thành, hàng vạn chiến binh chứng kiến cảnh tượng "hủy diệt thế giới" này đều rơi vào trạng thái hoang mang và uể oải.

Họ đã có vô số suy đoán về câu "Hãy cùng có một trận mưa sao băng".

Nhưng không ai có thể đoán được rằng cái gọi là "mưa sao băng" hóa ra lại là mưa sao băng thực sự…

Bốn mươi ngàn chiến binh, tất cả đều cùng nhau gục ngã, chỉ có thể có một ý nghĩ vang vọng trong đầu họ…

Nói sao làm vậy, tức là lời vừa nói ra thì luật pháp theo sau.

Nhưng cách gọi 'sao chổi' của Trần Vũ rõ ràng là vượt quá 'quy luật' và thuộc về cấp độ 'quy luật'.

Nhìn tràn ngập hàng chục nghìn thiên thạch trút xuống, hàng chục triệu người trong Ma Đô, tất cả đều mất đi khả năng suy nghĩ.

Trên tường thành.

Từ Nhược há to miệng, hai mắt lồi ra bất chấp hình tượng: "Anh… anh… anh ấy là thần sao?"

"Không thể nào." Sắc mặt của Trương Yến Yến thoáng xanh: "Đây không còn là phạm vi võ thuật nữa."

"Đây là pháp thuật…"

"Rầm, ầm ầm"

Thiên thạch bị bao phủ ngày càng gần hơn.

Không lâu sau, các võ giả trong và ngoài tường thành dần dần bình phục sau cú sốc, tiếng 'cãi vã' vang lên tận trời.

"Chúa ơi! Đây có phải là một trận mưa sao băng thực sự không?"

"Hắn ta là chiến binh cấp mười à?"

"Miệng tôi tê dại."

"Chân tôi tê cứng."

"Con gà con của tôi tê cứng."

"Tôi (một miêu tả chắc chắn không được xem) tê liệt."

"?"

"??"

"Có rất nhiều thiên thạch… chắc sẽ không đập vào đầu chúng ta phải không?"

"Có lẽ là không. Mưa thiên thạch rõ ràng là hướng về phía thú triều."

"Đại nhân thật tuyệt vời!"

"Ba ba thật tuyệt vời!"

"Từ khi nào con người chúng ta có một vị thần tuyệt vời như vậy?"

"Được cứu rồi."

"Quỷ có thể được cứu. Con người có thể được cứu."

Trên không.

Bà lão đang chuẩn bị bay đến Trần Vũ nhìn thấy trận mưa sao băng từ trên trời rơi xuống, suy nghĩ một lúc, quyết đoán quay người lại và trở lại chân tường thành trong tuyệt vọng.

“Sao bà lại quay lại?” Có người hỏi.

Bà lão nghiêm túc nói: “Loại võ pháp cấp độ siêu phàm này là cấm thuật không được phép can thiệp. Vì vậy, ta quay lại và đợi cậu ta làm xong việc rồi mới nói chuyện với cậu ta.”

“…”

“Nhưng võ pháp của hắn ta là nhằm vào dị thú.”

Bà lão đẩy chiếc kính không tồn tại của mình lên: “Mặc dù ta không biết tại sao mục tiêu của cậu ta lại là thú triều, nhưng kẻ thù của kẻ thù là đồng đội.”

“Rõ ràng là bà sợ hãi. Sợ hắn ta tiện tay giết bà.”

“Đánh rắm”.

Ở thành Ma Đô cách chiến trường tiền tuyến mấy chục kilomet.

Hiệu trưởng Kinh Đại sững sờ đứng đó, đôi mắt giống như ánh mắt của những người dân xung quanh, ngơ ngác nhìn trận mưa sao ‘rộng lớn’, đầu óc như ngừng hoạt động.

Ông là người lãnh đạo đất nước lớn nhất nhân loại.

Ông cũng là một trong những chiến binh mạnh nhất trong phe loài người ngoại trừ Tam Thượng Du.

Ông hiểu rất rõ về sức mạnh mà một chiến binh có thể đạt được.

Vì vậy, khi trận mưa thiên thạch tràn ngập này xuất hiện, phản ứng đầu tiên của ông chính là: Giả.

Phản ứng thứ hai: Không thể được.

Phản ứng thứ ba: Tôi đang nằm mơ.

Phản ứng thứ tư: Mẹ kiếp…

Hàng ngàn từ ngữ cũng không đủ để diễn tả tâm trạng của hiệu trưởng Kinh Đại lúc này.

“Nói sao làm vậy…”

“Đây thật sự là con người… có thể có được sức mạnh như vậy sao?”

Một lúc lâu sau, suy nghĩ của ông mới trở lại vị trí ban đầu.

Hiệu trưởng Kinh Đại im lặng quay đầu liếc nhìn trung tâm thành phố, do dự về nhiệm vụ của mình.

Khi con người có được một ‘thần bảo hộ’ mạnh mẽ như vậy, có còn cần thiết phải áp dụng các biện pháp cực đoan nữa không?...

Công bằng mà nói, tồn tại cũng chẳng có ý nghĩa gì cả.

“Có vẻ như Đoạn Dã đã đoán sai rồi. Cho dù học sinh tên Trần Vũ đó có tài năng và khả năng đặc biệt đến đâu, hắn ta cũng không thể từ người phàm biến thành thần chỉ trong vài ngày được.”

“Vậy hắn ta… rốt cuộc là ai?”

…

“Trận mưa thiên thạch dày đặc như vậy không nên đánh vào người tôi chứ.”

Trần Vũ, người đang lơ lửng giữa không trung bằng cách thổi không khí từ dưới mông lên, có chút lo lắng nói.

Kể từ khi nhận được lời nguyền độc ác của [Bài xích vận mệnh] nửa giờ trước, hắn đã thử nghiệm nhiều vòng.

Hoàn toàn chắc chắn rằng ‘vận mệnh’ thực sự coi hắn như con ruột… hoặc là cha ruột.

Vì thế trên lý thuyết, mưa sao băng dù có ‘đông đúc’ đến đâu cũng sẽ không đánh trúng hắn.

Nhưng mỗi lần ngẩng đầu lên nhìn những ‘mây trôi’ ngày một gần hơn, hắn vẫn cảm thấy da đầu tê rần.

“Gầm…”

“Ô ô…”

Những con quái thú dường như nhận thức được nguy cơ phía trên, bắt đầu vặn vẹo và lăn lộn bất an.

Nhưng điều này lại khiến cho thủy triều thú rơi xuống càng bị giẫm đạp nghiêm trọng hơn.

Chương 813: Nói sao làm vậy (5) Chương 813: Nói sao làm vậy (5)

Khung cảnh càng thêm hỗn loạn.

Đối mặt với một 'thiên tai', ngay cả những con quái vật đã mất đi cảm xúc cũng sẽ sợ hãi theo bản năng…

"Rầm, ầm ầm."

Bầu trời rung chuyển.

Động đất.

Độ sáng của thế giới trong mắt con người và động vật không ngừng tăng lên, nhiệt độ tăng nhanh và tiếng ồn tiếp tục gia tăng.

Quay đầu lại, Trần Vũ liếc nhìn Ma Đô ở phía xa, dần dần mở rộng cánh tay và ưỡn ngực.

Hắn tin rằng lúc này chắc chắn có rất nhiều con mắt và camera đang theo dõi hắn.

Cơ hội khoe khoang như thế thì không thể bỏ qua được.

"Võ pháp…"

Khí chìm vào đan điền, tiếng gầm vang vọng.

Trần Vũ nhắm mắt lại, từ từ đưa hai cánh tay dang rộng lên trên, vừa thực hiện động tác chào quân đội Pháp, vừa nín thở, tập trung làm tư thế của một 'đại pháp sư siêu cấp': "Cấm thuật".

Các chiến binh phía trước và phía sau bức tường thành đều mở to mắt, vểnh tai lên.

Trong hệ thống võ pháp trước giờ không có thứ gọi là 'cấm thuật'.

Bà lão, hiệu trưởng Kinh Đại và những người khác cũng tỏ ra nghiêm túc và muốn tìm ra tên chiêu thức của Trần Vũ.

Nếu nó nổi tiếng thì ít nhất nó cũng được ghi chép đầy đủ.

“Đùng.”

Đôi mắt của hắn đột nhiên mở ra, Trần Vũ dưới chiếc mặt nạ tràn đầy năng lượng và sức mạnh: “Cấm thuật…Võ pháp…”

“Ca chiu sa của chúng ta!”

“Đến rồi!”

Trương Thiết: “??”

Trương Yến Yến: “??”

Hiệu trưởng Kinh Đại: “??”

Tất cả các chiến binh: “???”

“Vù, vù, vù, vù…”

Cuối cùng.

Sau hàng trăm triệu năm trôi dạt, hàng triệu năm đến gần, vài năm quay quanh quỹ đạo và vài phút bốc cháy, sao chổi hùng mạnh đã đến được tầng đối lưu của Trái đất.

Nó ‘xuyên qua’ thân hình Trần Vũ một cách sạch sẽ và gọn gàng, giống như một cơn mưa lớn che phủ, đâm vào biển thú bao la.

“Đông đông đông!”

Hàng ngàn ngọn lửa nối tiếp nhau nhảy múa.

Bất kể xác động vật, đất đai, sông ngòi, núi non…gần như ngay lập tức đều biến thành tro bụi.

Năng lượng đáng sợ này đan xen và hội tụ lẫn nhau, chẳng mấy chốc hình thành một làn sóng xung kích hình tròn! Nó lan rộng như một ngọn núi.

Mỗi lần sóng xung kích lan xa trăm mét, hàng ngàn quái thú ngoài hành tinh sẽ bị rung chuyển thành từng mảnh.

Cấp 5? Cấp 6? Cấp 7?

Ở mức độ giải phóng năng lượng như vậy là vô nghĩa.

Trên bức tường của Ma Đô, chiến binh phụ trách trán đổ mồ hôi, hắn ta cầm micro lắp bắp và hét lên: “Nằm…nằm…nằm…nằm…” Trợ lý nhanh chóng tiếp lời: “Nằm?”

“Nằm…nằm xuống!!”

“Nằm xuống!!”

“Mọi người: nằm xuống!!”

Tiếng hét lan rộng, và tất cả các chiến binh hồi phục sau trạng thái kinh hoàng và nằm xuống đất vì sợ hãi .

Các chiến binh cấp cao ở cột thứ hai, thứ ba và thứ tư ngoài tường thành không kịp quay lại tường thành nên phải túm lấy đồng đội bên cạnh và ấn chặt cơ thể họ xuống đất.

“Ầm ầm.”

Sự rung động lan truyền ở trạng thái rắn nhanh hơn nhiều so với trong không khí.

Trái đất rắn chắc là nơi đầu tiên bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Sau đó là sự cộng hưởng của ‘không gian’ xung quanh.

“Bùm!!!”

Cuối cùng, sóng xung kích muộn màng ập đến.

Nhưng không hề yếu chút nào.

Bức tường thành được gia cố đặc biệt sụp đổ ngay lập tức.

Gạch đá văng tung tóe, đất cát tung bay.

Nhóm chiến binh trong trận doanh của nhân loại ngay lập tức bị thương vong.

May mắn thay, sóng xung kích chủ yếu di chuyển về phía bắc và các bức tường thành của Ma Đô chỉ hứng chịu 'những đợt sóng còn lại'.

Nếu không, mấy chục nghìn người này nhất định sẽ đi theo đám quái thú kia về phía tây…

"Ầm!"

"Ầm ầm ầm"

"Ầm ầm"

Số lượng thiên thạch dường như vô tận và chúng đang không ngừng nổ tung.

Nhưng dù thế nào đi nữa cũng không thể đánh trúng Trần Vũ đang đứng ở vị trí C.

Tôi thấy hắn ta giơ tay một cách kiêu ngạo, hoàn toàn say sưa với sức mạnh của chính mình.

"Hóa ra…"

"Một cách vô thức"

"Tôi đã trở thành sức mạnh chiến đấu số một của loài người…"

"Đây có phải là góc nhìn của 'sự hiểu biết hoàn toàn' không?"

"Trên bầu trời và dưới mặt đất, trong vũ trụ và dải ngân hà, tôi là vị thần duy nhất."

"…"

"Nai xừ."

Một phút.

Ba phút.

Năm phút…

Cho đến khi Trần Vũ duỗi tay mệt mỏi.

Cơn mưa thiên thạch tiếp tục bắn phá họ đã hoàn toàn cạn kiệt.

“Hừ”

Trần Vũ thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu nhìn xuống.

Trong tầm mắt có thể nhìn thấy, không có gì ngoài đất cháy đen và đỏ.

Nhiệt độ vẫn chưa hạ xuống.

Ngọn lửa cũng không dừng lại.

Chỉ có biển thú vẫn đang ‘quằn quại’ ngoài chân trời, chứng tỏ việc tiêu diệt thú triều chỉ bằng một ‘kỹ năng của thần’ là không thực tế…

“Phù: khụ khụ, hừ.”

Bên trong bức tường thành sụp đổ.

Trương Thiết đưa tay ra khỏi gò đất và bò ra một nửa cơ thể trong cơn hoảng loạn.

Sau khi phun ra đất trong miệng, hắn thở hổn hển một lúc rồi đứng dậy kéo Từ Nhược và Trương Yến Yến ra ngoài: “Sao… sao rồi? Các ngươi không sao chứ?”

“Khụ khụ khụ”.Trán Từ Nhược chảy máu, cô đau đớn ho ra cát trong khí quản: “Chóng mặt một chút…”

Chương 814: Nỗi buồn khi kết thúc chiến tranh (1) Chương 814: Nỗi buồn khi kết thúc chiến tranh (1)

“Em không sao.” Trương Yến Yến vỗ lưng Từ Nhược: “Anh Thiết, anh ổn không?”

“Anh cũng không sao.” Nhìn xung quanh hai lần, Trương Thiết xé nát chiếc áo khoác của mình ra, ngẩng đầu lên và nhìn Trần Vũ trong không trung bằng ánh mắt phức tạp: “Có vẻ như, anh đã nhận sai rồi.”

“A?” Trương Yến Yến sửng sốt: “Nhận sai gì?”

“Không thể nào quen được một người mạnh mẽ ở cấp độ này.” Trương Thiết lắc đầu: “Việc quen thuộc với hắn ta chắc là do trước đây đã từng thấy hắn trên TV.”

Lau bụi trên mặt, Từ Nhược lấy ra một chiếc băng từ trong ba lô chiến thuật và quấn quanh đầu để cầm máu, sau đó nhìn Trương Thiết: “Anh Thiết, võ pháp của cấp độ này thế nào, võ thuật cấp chín sao?”

“Cấp chín…” Trương Thiết do dự: “Có lẽ là vậy. Có lẽ nó mạnh hơn cấp chín. Dù sao thì anh cũng chỉ là một võ giả cấp thấp, không hiểu rõ lắm về thang sức chiến đấu của các võ giả cấp cao.”

“Thật tuyệt nếu có thể ghi được điểm.” Trương Yến Yến lẩm bẩm với chính mình.

Trương Thiết: “...”

Từ Nhược: “...”

“Nhưng theo hiểu biết đơn giản của anh, hắn ta ít nhất là đỉnh cao của cấp chín.” Hắn tiến về phía trước hai bước, tìm được một chỗ cao, Trương Thiết nhìn xuống vùng đất cháy đen phía dưới, nói bằng giọng điệu nhàn nhạt: “Mưa thiên thạch dày đặc như vậy, không một viên nào đánh trúng hắn. Điều này đòi hỏi phải có võ

pháp gì đó…”

“Cần phải may mắn đến thế nào.”

Bỏ tay xuống, Trần Vũ cúi đầu, cẩn thận kiểm tra tình trạng của bản thân, hắn phát hiện ngay cả quần áo trên người cũng không có chút tổn hại nào.

Quần áo không bị hư hại!

Đối với hắn, điều này khá đáng chú ý.

Kìm nén hưng phấn xoa tay, hắn không chút do dự khống chế không khí biển, đẩy khí thải hướng về thủy triều thú ở phía xa.

Chiến trường tiền tuyến quá gần Ma Đô nên hiển nhiên là bọn họ không thể buông tay.

Mặc dù vẫn còn hơn hai mươi giờ nữa trong ‘Lời nguyền độc ác’, hắn muốn thử xem cảm giác trở thành một ‘vị thần’ là như thế nào…

Phạm vi thiệt hại do mưa sao băng gây ra rộng hơn nhiều so với tưởng tượng.

Trần Vũ ‘bay’ trên không gần mười phút mới tiếp cận được lực lượng chủ lực của thủy triều đang dâng trào từ phía sau.

“Quân tiên phong gần như bị tiêu diệt, nhưng phía sau vẫn còn nhiều như vậy…”

Trần Vũ nhìn qua, chậc lưỡi.

Như người ta vẫn nói, những thay đổi về lượng sẽ tạo ra những thay đổi về chất.

Mặc dù không có nhiều quái thú cấp cao được tìm thấy trong đợt sóng quái vật này ở Ma Đô.

Nhưng dị thú cấp thấp đến cấp trung số lượng lại nhiều hơn trước gấp mười lần…

Ở trận doanh của nhân loại không có võ giả cấp chín để áp chế tình huống, tình thế chiến lược so với lần trước còn nghiêm trọng hơn rất nhiều.

“Nếu như không có tôi, cho dù Tam Thượng Du có đến, hắn cũng không có khả năng đối phó với đám quái vật vô tận này.”

Khí thải phun ra từ từ lắng xuống, Trần Vũ dừng lại ở trên cao, nhìn xuống đám dã thú gầm thét hung hãn dưới chân mình, chậm rãi giơ lên ngón giữa.

Ngay khi ‘cử chỉ phổ biến của vũ trụ’ này xuất hiện, một nhóm nhỏ quái vật ngoài hành tinh bên dưới đã trở nên tức giận.

Chúng nó nhảy lên nhảy xuống, gầm lên ầm ĩ và cố gắng kéo những người trên không trung xuống.

Một số quái vật giáp xác giống gián thậm chí còn mở cánh ra và ‘vù vù’ bay lên.

“Quả nhiên là loài gián phía nam.” Trần Vũ mở to mắt: “Chúng thực sự có thể bay.”

“Xì xì xì…”

Ba con gián hung dữ mở ra khép lại cái miệng, bay càng lúc càng gần.

Không bao lâu sau, Trần Vũ đã có thể nhìn thấy rõ đôi cánh đang vỗ dưới lớp vỏ của chúng.

Trần Vũ: “Bay cao như vậy, sẽ bị sét đánh.”

“Rắc!”

Hắn còn chưa nói xong, phía dưới đám mây đã xuất hiện mấy đạo tia chớp chói mắt.

“Bùm!”

“Bùm bùm…”

Lần lượt theo thứ tự đánh vào ba con gián dị thú.

Cơ thể lũ gián cứng đờ, khói đen từ từ bốc lên. Sau khi quán tính đã hết, chúng nó rơi thẳng xuống, xuyên qua tầng mây và nặng nề rơi xuống đất.

“Bùm…”

Đập chết một vòng tròn nhỏ ‘con kiến’.

Trần Vũ: “...Sấm sét đánh xuống quả thật không tệ.”

Giơ tay lên che lại lỗ tai bị đau do âm thanh chấn động từ sấm sét, Trần Vũ không chậm trễ lâu hơn, dang rộng và giơ cao hai tay, một lần nữa đảm nhận tư thế ‘đại pháp sư’.

“Thần nói, một trận mưa thiên thạch lớn như vậy chắc chắn sẽ gây ra động đất.”

“Rầm ầm ầm ầm …”

Toàn bộ khu vực ở đồng bằng ngay lập tức bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Trần Vũ: “Thần nói, động đất lớn như vậy tạo ra một miệng núi lửa lớn là điều hợp lý.”

“Bùm!”

Khi thế giới rung chuyển, mặt đất vốn bằng phẳng bắt đầu vỡ vụn, chìm xuống và biến mất.

Một cái ‘hố trời’ đột nhiên xuất hiện!

Đá, đất, thảm thực vật… cùng với hàng trăm nghìn quái thú giẫm lên, rơi xuống vực thẳm đen ngòm vô tận…

Trần Vũ: “Thần nói, ý trời không tính được, độ cao so với mực nước biển của Ma Đô quá thấp, địa hình trũng, làm sao có thể có hố sâu? Tất cả các hố sâu đều thông với đáy biển.”

Chương 815: Nỗi buồn khi kết thúc chiến tranh (2) Chương 815: Nỗi buồn khi kết thúc chiến tranh (2)

“Vù vù.”

Khoảnh khắc tiếp theo, cơn sóng thần dưới lòng đất do trận động đất gây ra tràn ra từ hố sâu.

Hàng chục, hàng trăm, hàng trăm tỷ tấn nước biển dâng lên trời, hòa lẫn với sức mạnh vô tận. Thủy triều đã ‘dọn sạch’ một vùng ‘bờ biển’ rộng lớn.

Mảnh thiên thạch.

Động đất.

Sóng thần…

Cùng một lúc ba đợt tấn công liên tiếp, ít nhất hai phần mười số thú đã đi về phía tây.

Sức mạnh giết chóc, phạm vi rộng, cảnh tượng chấn động khiến các võ giả của Ma Đô chấn động đến mức không thể suy nghĩ được nữa, họ chỉ có thể ngơ ngác há miệng, thậm chí còn không nhận ra. chất bẩn rơi vào miệng họ.

“Tôi… tôi gần như đã biết hắn cấp bậc như thế nào.” Nuốt nước bọt, một võ giả trên đống tàn tích của tường thành khàn giọng nói: “Phương pháp thần tiên này ít nhất phải là cấp mười.”

“Anh trai.” Người bạn đồng bên cạnh hành phục hồi tinh thần lại, không khỏi phàn nàn: “Thiết lập hệ thống võ giả của chúng ta là cấp độ cao nhất là cấp 9…”

Lắc đầu, võ giả nhìn thẳng vào Trần Vũ: “Hắn ta đã đột phá thiết lập.”

Mọi người xung quanh: “...”

“Sao anh không nói hắn ta cấp Ozma 75.”

“Hừ. Rõ ràng là cấp Medivh 90.”

“Không phải là cấp Năm cung điện rồng 175 sao?”

So với cuộc trò chuyện giữa các võ giả cấp trung và cấp thấp. Các võ giả cấp cao không thể nói được lời nào.

Sức mạnh được ‘người bí ẩn’ thể hiện hoàn toàn vượt quá kiến thức và hiểu biết về võ pháp của họ.

Ma Đô, bên trong thành phố.

“Đây đã không còn là sức mạnh của người bình thường…”

Hiệu trưởng Kinh Đại đứng trong đám người khẽ thở dài, không nhìn Trần Vũ đang ‘dời sông lấp biển’ nữa mà quay người tiếp tục chạy sâu vào thành phố.

“Thủ lĩnh!”

“Thủ… thủ trưởng.”

“Xin chào thủ lĩnh…”

Chẳng bao lâu, hiệu trưởng Kinh Đại đã đến quảng trường trung tâm.

Những người ở gần đó đang theo dõi trận chiến đã nhìn thấy ông và chào ông một cách kính trọng.

“Ồ, chào các đồng chí.”

Sau vài lời mơ hồ, hiệu trưởng nhanh chóng bước đến bức tượng lớn ở trung tâm quảng trường.

Tượng là tượng đồng hình người, cao hơn chục mét.

Thông qua nét vẽ sống động trên khuôn mặt, có thể nhận ra rõ ràng rằng đó chính là nguyên thủ quốc gia đã hy sinh trong chiến dịch kinh thành: Lý Thanh Hải.

Bên cạnh có một bức tượng khổng lồ chưa hoàn thiện nhưng chiếm diện tích rộng hơn: Tam Thượng Du.

Bước chân dừng lại, hiệu trưởng Kinh Đại lạnh lùng liếc nhìn bức tượng Tam Thượng Du, sau đó duỗi ngón trỏ tay phải ra ấn công tắc trên bức tượng Lý Thanh Hải.

“Két.”

“Rầm rầm rầm.”

Sau một âm thanh ngắn ngủi của dòng điện. Trước sự chứng kiến của tất cả mọi người, tác phẩm điêu khắc Lý Thanh Hải thực sự đã bị nứt ra từ giữa!

Một chiếc thang máy có ánh kim loại hiện ra.

Những người đứng gần đó bối rối nhìn nhau, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Hít một hơi thật sâu, hiệu trưởng Kinh Đại lặng lẽ đợi cửa thang máy mở ra rồi bước vào, quay lại và đối mặt với đám đông

“…”

Do dự một lát, ông giơ nắm đấm lên ngực, lớn tiếng nói: “Cầu cho nhân loại trường tồn.”

Người bên ngoài thang máy sửng sốt một lát, sau đó giơ nắm đấm lên, hưng phấn hét lên.

“Vĩnh cửu!”

“Thủ trưởng vạn tuế!”

“Cầu mong nhân loại trường tồn.”

“Nhân loại là vô địch…”

“Đinh!”

Ba giây sau, cửa thang máy từ từ đóng lại.

Qua khe hở hẹp ở giữa hai cánh cửa sắt, hiệu trưởng Kinh Đại có thể nhìn thấy đám đông đầy tinh thần chiến đấu.

Nhưng đám đông không thể nhìn thấy trên mặt Hiệu trưởng Kinh Đại đầy nước mắt…

“Ông ông ông…”

Thang máy kim loại nhanh chóng đi xuống.

Chưa đầy nửa phút đã xuống đến dưới cùng.

“Đinh!”

Cánh cửa sắt mở ra hai bên.

Hiệu trưởng Kinh Đại đã ổn định lại cảm xúc và tâm lý, lau nước mắt rồi bước ra ngoài.

“Thủ lĩnh!” Người mặc áo đen hai bên đứng nghiêm chào.

“Đi thôi.”

Theo mệnh lệnh, ông đi đầu, dẫn thuộc hạ của mình tiến về phía trước.

Vừa đi, ông vừa cởi bỏ đồng phục chiến đấu và mặc một bộ áo choàng đen tuyền của Hiệp hội công bằng.

Cảnh tượng này nếu bị người dân ‘trên mặt đất’ nhìn thấy chắc chắn sẽ gây náo động.

Người đứng đầu một quốc gia: thực ra đều thuộc về Hội…

Tuy nhiên, trên thực tế, không chỉ ông ta mà mọi người lãnh đạo đều thực sự gắn bó chặt chẽ với hội. Đây cũng là lý do cơ bản khiến Hiệp hội công bằng phát triển mạnh mẽ hơn trong nhiều thập kỷ qua.

“Dị thú – có khả năng bắt nguồn từ con người bị nuốt chửng.”

Chỉ với điều này, không có người lãnh đạo nào sẽ để Hiệp hội công bằng bị xóa bỏ…

“Thủ lĩnh, chúng ta đến rồi.”

Một lúc sau, mọi người đi đến phía trước một cánh cửa hợp kim.

Hiệu trưởng Kinh Đại nhập mật khẩu, nhận dạng vân tay và tròng mắt rồi tiến vào trong.

Phía sau cánh cửa là một sảnh lớn rộng rãi.

Ở bên trái và bên phải xếp thành từng hàng đầu đạn hạt nhân trông thật đáng sợ. Dưới ánh sáng lạnh lẽo của chiếc đèn chùm, tỏa ra ánh sáng tối tăm mờ ảo…

Chương 816: Nỗi buồn khi kết thúc chiến tranh (3) Chương 816: Nỗi buồn khi kết thúc chiến tranh (3)

“Lạch cạch.”

“Lạch cạch.”

Hiệu trưởng bước chân nặng nề, bộ râu trắng dài khẽ run lên.

Từ cửa lớn đi đến bệ nổ chỉ có khoảng cách hơn mười mét, nhưng ông phải mất hai phút mới đi hết.

“Thủ lĩnh.”

Nhìn thấy hiệu trưởng Kinh Đại đứng yên không nhúc nhích, cấp dưới bên cạnh lên tiếng: “Bắt đầu làm đi.”

“Đúng vậy, thủ lĩnh. Cho nổ đi.”

“Thủ lĩnh! Cho nổ đi.”

“Thủ lĩnh! Cho nổ đi.”

“Thủ lĩnh! Bùng nổ là nghệ thuật.”

“Sự bùng nổ của thủ lĩnh là nghệ thuật.”

Sự thúc giục của đồng nghiệp khiến ông phải kìm nén sự lo lắng cuối cùng, giơ tay lên và ấn mạnh vào nút nổ.

“Phanh!”

Âm thanh giòn giã vang lên, rõ ràng và tươi sáng.

Đại sảnh rộng lớn đột nhiên sáng lên ánh đèn đỏ.

“Bíp…”

Một phút.

Hai phút.

Ba phút…

Cả hội trường im lặng, không một ai chuyển động.

“…”

“…”

Hiệu trưởng Kinh Đại: “…”

Cấp dưới của Hiệp hội công bằng: “…”

Hiệu trưởng Kinh Đại: “Tại sao nó vẫn chưa nổ?”

Cấp dưới của Hiệp hội công bằng: “Thủ lĩnh, ngài vẫn chưa tắt bảo hiểm.”

Nghe vậy, hiệu trưởng nhìn đi chỗ khác và ngay lập tức nhìn thấy cần gạt an toàn bên cạnh nút nổ.

“Két!”

Cần gạt an toàn được kéo xuống và ông lại nhấn nút kích nổ.

Vụ nổ hạt nhân được dự đoán vẫn chưa xảy ra.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Hiệu trưởng Kinh Đại cau mày, quay đầu nhìn về phía cấp dưới đang đứng phía sau.

“Ồ!” Võ giả áo đen nào đó vỗ trán: “Nhớ ra rồi, nguồn điện chính đã tắt.”

Hiệu trưởng Kinh Đại: “???”

“Thủ lĩnh làm như vậy, chắc là vì ngăn cản…”

“Thế giới bị hủy diệt! Để bảo vệ thế giới hòa bình…” Một chiến binh đứng trong góc vô thức tiếp lời, sau đó nhận ra có gì đó không đúng, lập tức che miệng: “Chỉ…chỉ là vậy thôi.”

“Lăn.”

“Xong rồi.” Người ngắt lời tuyệt vọng rời khỏi sảnh lớn.

Võ giả áo đen quay lại, đối mặt với hiệu trưởng Kinh Đại và nói tiếp: “Để ngăn chặn đạn nổ sớm vì nhiều lý do bất ngờ, chúng tôi không bật điện, chúng tôi đang đợi ngài đến trực tiếp và xác nhận vụ nổ trước khi bật nguồn.”

Hiệu trưởng: “...Cứ chần chừ một lúc, tất cả dị thú ngoài hành tinh sẽ bị giết.”

“Đúng!” Võ giả áo đen nặng nề gật đầu: “Chúng tôi sẽ bật điện ngay bây giờ.”

Sau đó, hắn ta dẫn một đội người quay lại, với tốc độ rất nhanh, tiếp thêm năng lượng cho tất cả các đầu đạn. Ngay cả dòng nước dày đặc chảy trên sàn hội trường cũng không thể làm chậm tốc độ kết nối của họ…

Chỉ trong hai phút.

Võ giả áo đen dẫn đội quay lại, nín thở chào: “Báo cáo, tất cả các căn cứ đầu đạn đã được kích hoạt.”

“Rất tốt.”

Hiệu trưởng Kinh Đại cũng đáp lại bằng cách chào, sau đó quay người, nghiến răng, giơ tay lên, “phanh” một tiếng, đập mạnh vào nút màu đỏ.

“Bùm!”

Ánh đèn điện lóe lên, lửa bùng lên trong đại sảnh. Tất cả đèn tắt ngay lập tức.

Thế giới trong mắt mọi người cũng chìm vào bóng tối…

“...”

“...”

Sau một hồi im lặng, võ giả áo bào đen trong bóng tối hành lễ: “Thủ lĩnh, vũ khí hạt nhân đã được kích nổ!”

Hiệu trưởng Kinh Đại: "..."

"Vậy bây giờ chúng ta có nên chết không?" Có người thắc mắc.

"Nhất định. Đây hẳn là thế giới sau khi chết." Một người khác đưa tay ra: "Mọi người, chúng ta đã hoàn thành sứ mệnh của mình!"

"Có người còn sống, nhưng đã chết. Chúng ta đã chết, nhưng chúng ta sẽ sống mãi mãi."

"Mọi người, cho dù có chết, tôi cũng quan trọng như Thái Sơn. Điều đó thật đáng giá!"

"Chúc mừng."

"Chúc mừng chúc mừng."

Hiệu trưởng Kinh Đại: "..."

"Thủ lĩnh." Võ giả áo đen thở phào nhẹ nhõm: "Cho dù ở thế giới nào sau khi chết, ngài vẫn là thủ lĩnh của chúng tôi."

Hiệu trưởng Kinh Đại: "..."

"Đúng vậy."

"Đội trưởng đội thứ nhất nói đúng."

"Đội trưởng đội thứ hai nói đúng."

"Đúng vậy đúng vậy."

"Thủ lĩnh, ngài nghĩ thế nào?"

Hiệu trưởng Kinh Đại đột nhiên nổi giận: "Để tôi xem! Đây rõ ràng là cầu dao bị ngắt! Mở cầu dao ra!"

Mọi người đều choáng váng.

Có người phản ứng nhanh nhanh chóng bật công tắc lên.

"Bạch bạch bạch."

Đèn đỏ bên trong sảnh lớn lại lần nữa sáng lên.

“Thì ra… vẫn chưa chết.”

“Tôi đã nói mà, cho dù vũ khí hạt nhân có phát nổ thì ít nhất cũng phải có một chút đau đớn.”

“Sai rồi. Cảm giác đau còn chưa kịp đến, nhưng mà nên nhìn thấy ánh sáng trước tiên.”

“Anh có tin vào ánh sáng không…”

Lạnh lùng nhìn mọi người đang thì thầm với nhau, hiệu trưởng Kinh Đại vẻ mặt u ám: “Kiểm tra xem tại sao vũ khí hạt nhân không nổ mà thay vào đó là công tắc điện phát nổ.”

“Thủ lĩnh.” Một võ giả cao lớn vẻ mặt lạnh lùng giơ tay: “Tôi biết lý do. Tôi đã nhìn thấy.”

“Nói.”

“Vừa rồi, một tên ngốc đã để đầu dây điện rơi vào trong vũng nước trên mặt đất.” Võ giả cao lớn giận dữ gầm lên: “Có lẽ là do nước gây ra chập điện, công tắc điện bị sập.”

“Là ai làm?” Hiệu trưởng Kinh Đại vẻ mặt khó coi nhìn chung quanh.

“Là tôi đã làm.” Võ giả cao lớn lại giơ tay lên.

Hiệu trưởng Kinh Đại: “…”

Mọi người: “…”

Im lặng hồi lâu, hiệu trưởng kìm nén cơn tức giận nói: “Tại sao trong hội trường lại có nước?”

Chương 817: Nỗi buồn khi kết thúc chiến tranh (4) Chương 817: Nỗi buồn khi kết thúc chiến tranh (4)

“Trận động đất đã phá hủy cấu trúc khép kín dưới lòng đất.” Ở cuối đội, một võ giả đeo kính và trông giống như một kỹ sư bình tĩnh nói: “Nước biển đang tràn vào. Nếu không xử lý tốt sẽ lại là một nhà máy điện hạt nhân Fukushima khác nữa.”

“Rút phích cắm dây điện đã bị ngâm trong nước ra.” Hiệu trưởng ấn tay vào nút khởi động và hét lên: “Nổ lại.”

“Thủ lĩnh. Không chỉ có một cái.”

“Vậy thì rút hết toàn bộ phích cắm.”

Quân lệnh như núi, các võ giả của Hiệp hội công bằng ngay lập tức bận rộn và phải mất mười phút để ‘sửa chữa’ ma trận vũ khí hạt nhân.

“Ầm ầm…”

Lúc này, toàn bộ pháo đài dưới lòng đất rung chuyển càng ngày càng dữ dội.

Có vẻ như Trần Vũ đã bắt đầu đợt tấn công thứ tư chống lại thủy triều dị thú.

Hiệu trưởng Kinh Đại nheo mắt: “Sửa xong chưa?”

“Đã sửa rồi!”

“Tạch.”

Hiệu trưởng nghe vậy quả quyết bấm nút.

“…”

Hiệu trưởng: “…”

Hội trường: "..."

Võ giả: "..."

Đầu đạn hạt nhân: "..."

"Răng rắc!"

Hiệu trưởng Kinh Đại đột nhiên bóp nát nút màu đỏ và ném nó rơi xuống đất: "Vẫn chưa xong đúng không, chết tiệt nó có thể nổ được không?"

"Thủ lĩnh." Võ giả kỹ sư đẩy chiếc kính gọng vàng lên: "Nếu đoán không sai thì bo mạch chủ điều khiển trung tâm chắc chắn bị hỏng do chập điện."

"Đổi bo mạch chủ khác đi." Hiệu trưởng lạnh lùng nói.

"Việc sản xuất bo mạch chủ rất tốn kém và việc thay thế một bo mạch chủ chỉ vì chập điện là quá xa xỉ và không đáng."

"Ầm ầm..."

Hắn vừa dứt lời, một cơn chấn động càng dữ dội hơn ập đến, bức tường chịu lực ở phía đông hội trường đột nhiên sụp đổ, nước biển cuồn cuộn tràn vào nhấn chìm bảng điều khiển trung tâm.

Võ giả kỹ sư: "Bây giờ nó đáng giá."

Mọi người: "..."

Cúi đầu nhìn nước biển nhanh chóng lan từ mắt cá chân đến đầu gối, đến thắt lưng và bụng, rồi đến ngực, hiệu trưởng Kinh Đại im lặng hồi lâu, cuối cùng ngẩng đầu lên thở dài một tiếng: "Thôi, thôi, thôi rồi."

"Đây có thể là ùng ục ùng ục ùng ục ùng ục..." (Đây có thể là số phận của nhân loại)

"Tôi ùng ục ùng ục những gì tôi ùng ục ùng ục..." (Tôi đã cố gắng hết sức)

“Ùng ục ùng ục…” (Cầu mong nhân loại luôn)

“Thủ lĩnh, ngài đừng uống nữa.” Người võ giả cao lớn nổi trên mặt nước và nói một cách nghiêm túc: “Trong nước này có bức xạ.”

…

Cùng lúc đó, trên chiến trường chính.

Cuộc ‘tàn sát’ thú triều đơn phương của Trần Vũ cũng đã lên đến đỉnh điểm.

“Soạt!”

Áo choàng tự động tung bay mà không cần gió, đôi mắt của Trần Vũ lấp lánh như những ngôi sao, hắn nói với một giọng nói trầm và từ tính.

“Hãy kết thúc nó ở đây.”

“Để các ngươi cũng cảm nhận được nỗi đau mà nhân loại phải gánh chịu.”

“Một túi gạo có thể cõng được bao nhiêu tầng”*

“Một túi gạo chống được hai tầng”

“…”

“Có bùn trong miệng”

“Thần la thiên chinh!”

*Cách nói chơi chữ hoặc lời bài hát của người TQ.

Các võ giả ở phía xa: “…”

Các dị thú ở gần: “…”

“Bùm!”

“Bùm…”

Âm thanh rung chuyển vẫn còn vang lên yếu ớt.

Nhưng mặt trời đã dần lặn về phía biển và bầu trời.

Trời tối.

Màn đêm một lần nữa bao trùm Thành phố Ma Đô

Các chiến binh trên bức tường thành bị sập, nếu có điều kiện, sẽ thay kính thiên văn bằng thiết bị hồng ngoại và tập trung ánh mắt vào bóng người mặc áo choàng đen vẫn đang chiến đấu ở đằng xa.

Anh không muốn rời đi mà không có bất kỳ điều kiện nào nên ngơ ngác nhìn về phía Trần Vũ.

“Mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay cứ như một giấc mơ vậy.”

Trương Thiết ngồi xổm trên một tảng đá vỡ, cầm kính thiên văn hồng ngoại, ánh mắt phức tạp: “Đây là Thú triều…”

“Hắn một mình giải quyết.” Trương Yến Yến bặm môi: “Ngày mai tin tức truyền ra, nhất định sẽ gây chấn động toàn cầu.”

“Không chỉ là cảm giác mà thôi”. Trương Thiết đặt kính viễn vọng xuống: “Toàn bộ cơ cấu xã hội sẽ thay đổi. Nếu một tay diệt trừ Thú triều… mọi chuyện sẽ thay đổi”.

Từ Nhược, người đứng sau hai người, hưng phấn thở ra: “Có anh ấy và Tam Thượng Du đại nhân, con người chúng ta thực sự có thể đánh bại được dị thú”.

“Tam Thượng Du?” Trương Thiết trầm tư nói: “Có lẽ, công lao giành được lần cuối cùng cũng không thể tách rời khỏi người đàn ông bí ẩn này”.

Nghe vậy, Trương Yến Yến và Từ Nhược nhìn nhau.

Đột nhiên, mọi người chợt nhận ra rằng họ đã phát hiện ra một bí mật hàng đầu quốc gia”.

Cùng lúc đó, cách ba người năm trăm mét về phía bên trái.

Jill và Bát Hoang Dịch cũng thấp giọng nói chuyện.

“Xem ra chúng ta lại thắng ván này rồi.” Jill châm điếu xì gà, thong thả nhả ra làn khói trắng: “Kể từ hôm nay, tôi: Jill, tuyên bố: từ nay trở đi, anh ấy sẽ là thần tượng của tôi.”

Bên cạnh hắn, Bát Hoang Dịch sắc mặt vô cảm, đại não đang hoạt động ở cường độ cao.

Anh bắt đầu nghi ngờ phán đoán của chính mình.

Có phải dáng người cao lớn trông giống như Optimus Prime ở phía xa thực sự là Trần Vũ?

Nếu trận đấu đá nội bộ giữa các dị thú lần trước cũng có thể hiểu là một kỹ năng đặc biệt.

Chương 818: Nỗi buồn khi kết thúc chiến tranh (5) Chương 818: Nỗi buồn khi kết thúc chiến tranh (5)

Nhưng giải thích thế nào về làn sóng tấn công sao băng, động đất, sóng thần và rung chuyển trái đất hiện nay?

…

Theo bản năng nắm chặt nắm đấm, Bát Hoang Dịch trầm mặc hồi lâu, sau đó đột nhiên xoay người rời đi.

“Hả?” Cát Nhĩ sửng sốt: “Anh đi đâu thế? Xin chào? Anh đang làm gì vậy?”

“Dòng Thú triều đã kết thúc.”

Cát Nhĩ nhìn ngọn lửa xa xa, cau mày nói: “Còn chưa kết thúc đâu.”

“Chỉ là vấn đề thời gian thôi.” Bát Hoang Dịch tiếp tục bước đi và xua tay: “Tôi về nghỉ ngơi.”

Thấy đối phương càng ngày càng đi xa, Cát Nhĩ đứng đó một lúc nhưng vẫn lựa chọn đuổi theo: “Anh thật sự không có chút tình cảm yêu nước nào cả. Anh rời buổi biểu diễn sớm vào thời điểm thú vị như vậy…”

…

“Chúa nói, giông bão và lở đất thích hợp hơn ~”

“Chúa nói, nước và lửa không thể tách rời, nước mạnh như vậy, lửa tự nhiên phải hoạt động mạnh hơn”.

“Chúa nói, con người sẽ bị giết nếu bị chà đạp.”

“Chúa nói, các bạn đều bị bệnh nặng…”

Trần Vũ, người có năng lượng vô hạn, luôn có thể lơ lửng trên

không trung. Không ngừng dùng miệng phát động công kích tàn nhẫn.

Trong một buổi chiều, Trần Vũ đã hoàn toàn hiểu cách sử dụng lời nguyền độc ác của [Loại trừ số phận].

Nói một cách đơn giản, chỉ cần phù hợp với một chút logic, hắn có thể làm bất cứ điều gì mình nói.

Nhưng loại lời nói phi logic, thậm chí mang tính khiêu khích, mang tính phá hoại, không phù hợp với lẽ thường đó là hoàn toàn không có giá trị.

Ví dụ: hãy để bản thân được thăng cấp 9 ngay lập tức.

Ví dụ: làm cho những con thú lạ không còn tồn tại.

Ví dụ: hãy để thế giới được hòa bình mãi mãi.

Một ví dụ khác: để đội tuyển bóng đá quốc gia vô địch World Cup, để Boruto không còn cảm thấy lạnh lùng, để 55 bắt đầu trận đấu với 29, khiến công chúa trong World of Warcraft trở nên xinh đẹp…

Do đó, khi càng ngày càng thành thạo, hắn có thể tránh được lời nói vô căn cứ và đảm bảo rằng mỗi đòn tấn công của hắn ta sẽ gây ra thiệt hại nặng nề cho thú triều.

Chỉ một buổi chiều thôi.

Đại dương hàng ngàn, hàng trăm triệu quái thú bốc hơi cho đến khi chỉ còn lại một phần năm.

Như Bát Hoang Dịch đã nói.

Trong trận chiến chống lại làn Thú triều ở Ma Đô, chiến thắng chỉ là vấn đề thời gian.

“Hầu như là thế”.

Với đôi mắt tinh tường, anh nhanh chóng quan sát tình hình chiến trường bên dưới.

Trần Vũ ước tính số lượng quái thú còn lại, huy động sức lực và tìm một vị trí thích hợp ở phía trước, chuẩn bị tung ra đòn cuối cùng.

Phải nói rằng có quan hệ thực sự rất tuyệt vời.

Được sự ưu ái của Nữ thần định mệnh, hắn một chiến binh cấp 3 đơn thuần, đã có thể giết chết lũ thú dữ một cách suôn sẻ như vậy.

Trong cơn xuất thần, sâu thẳm trong lòng anh thậm chí còn có ảo tưởng rằng mình là một vị thần.

“Sẽ thật tuyệt nếu lời nguyền độc ác này có thể tồn tại mãi mãi…”

Trong suốt chuyến bay, Trần Vũ tiếc nuối thở dài, rũ bỏ những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, tăng tốc độ.

Nhưng đúng lúc này, trên đầu hắn đột nhiên xuất hiện một bóng người, khiến hắn lập tức dừng lại.

Ngẩng đầu nhìn chăm chú, sắc mặt Trần Vũ đột nhiên hơi thay đổi.

“Xin chào.”

Nhân vật lơ lửng phía trên từ từ hạ xuống, sau khi đứng ngang hàng với Trần Vũ, nhẹ nhàng nói: “Đây có thể coi là cuộc gặp gỡ đầu tiên của chúng ta. Hãy để tôi tự giới thiệu một cách chính thức. Tên tôi là Tam Thượng Du. Anh chắc chắn biết tôi.”

Trần Vũ nhìn thấy đối phương có thể đứng trên cao mà không cần “máy bay phản lực”, vẫn phải dùng hông để phóng năng lượng, khuôn mặt già nua đỏ bừng nói: “Xin chào.”

“Xin chào.” Vòng eo thon thả của Tam Thượng Du hơi vặn vẹo, chậm rãi bay đến trước mặt Trần Vũ, và đưa ra bàn tay phải trắng nõn của mình: “Thật vinh dự được chứng kiến ân sủng của anh.”

Trần Vũ: “...Tôi nghĩ cô đang giễu cợt tôi.”

Tam Thượng Du: “?”

“Quên đi.” Lắc đầu, Trần Vũ không để ý tới thân dưới đang vặn vẹo của mình, vươn tay ra, bắt tay đối phương: “Coi như tôi chưa nói gì đi.”

“Lần trước tôi từ xa nhìn thấy anh, lại không thể nhìn anh, thật là đáng tiếc vô cùng, hiện tại mới mấy ngày không gặp, thực lực càng trở nên khó lường, đây chính là may mắn, của toàn thể nhân loại.”

“Không có gì.”

“Vì lý do đặc biệt, tôi đã được chuyển đến phía Tây trước khi thú triều đến. Tôi vội vàng và chậm rãi quay trở lại.” Tam Thượng Du cởi bỏ lớp băng gạc che mặt, để lộ khuôn mặt thanh tú và cúi đầu thật sâu: “Nếu không có anh, Ma Đô chắc chắn sẽ bị phá hủy vào lúc này”

“Chúng ta hiện tại không thể kiên trì được.” Trần Vũ thành thật nói: “Ba giờ trước hẳn là đã bị thú triều nghiền nát.”

“Vâng.” Tam Thượng Du lại cúi đầu, không quan tâm đến màu trắng sứ của bệ toilet lộ ra trước ngực: “Vì vậy, thay mặt Ma Đô, tôi: Tam Thượng Du, xin bày tỏ lòng biết ơn sâu sắc nhất đến các anh. Cảm ơn anh”.

Chương 819: Nỗi buồn khi kết thúc chiến tranh (6) Chương 819: Nỗi buồn khi kết thúc chiến tranh (6)

“À… không sao đâu. Ma Đô vốn là một thành phố ở nước ta, và hầu hết người dân trong đó đều là đồng bào của tôi. Tục ngữ có câu, nếu bạn nghèo, bạn có thể ở một mình, còn nếu bạn giàu, bạn có thể mang lại lợi ích cho thế giới. Tôi cứu họ, đó là điều tôi nên làm. Cô thực sự không cần phải lịch sự như vậy”.

“Tôi rất bối rối.” Tam Thượng Du đứng thẳng, nghiêm túc nói: “Dòng Thú triều này còn chưa bị dập tắt, thời gian cấp bách, tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề. Xin thứ lỗi.”

Trần Vũ: “Nếu tôi không tha thứ cho cô thì sao?”

Tam Thượng Du: “?”

Với tư cách là cựu lãnh đạo Nhật Bản, cô ấy không thể theo kịp nhịp não của Trần Vũ trong một thời gian.

“À, đùa thôi. Tốt nhất là cô nên nhảy vào đi.”

“Ồ… chính là.” Tam Thượng Du nhìn về hướng Ma Đô, thấp giọng hỏi: “Có thể cho tôi một cơ hội biết tên của anh được không?”

Trần Vũ: “Không cần thiết.”

Tam Thượng Du: “…”

“Còn có chuyện gì sao?” Trần Vũ nhìn bốn phía: “Nếu không có chuyện gì thì cô về trước đi, trời tối gió lộng thì đừng vén váy.”

“Huhuhu”.

Lời nói buông ra.

Gió lớn đột nhiên nổi lên!

Vén chiếc váy dài của Tam Thượng Du lên…

“!!” Đồng tử của Tam Thượng Du đột nhiên co lại.

“!!!” Đồng tử của Trần Vũ bỗng nhiên giãn ra!

Tam Thượng Du không hề kinh hoàng khi bị lộ liễu mà kinh hoàng khi phát hiện ra rằng người đàn ông trước mặt thực sự có thể điều khiển thiên nhiên!

Trần Vũ không hề kinh ngạc vì mình có thể khống chế được thiên nhiên, mà lại kinh hãi phát hiện người phụ nữ trước mặt mình không mặc quần lót!

“Đây là… Cấp 9 đỉnh cao sao?” Tam Thượng Du sửng sốt.

“Đây là… một cô gái Nhật Bản sao?” Trần Vũ tự lẩm bẩm.

Một người đàn ông và một người phụ nữ nhìn nhau im lặng một lúc lâu.

Tam Thượng Du cắn đôi môi đỏ anh đào: “Thưa anh, làm thế nào để kiểm soát các quy luật?”

Trần Vũ chỉnh lại quần: “Em gái, ngươi làm sao giữ được quy luật?”

“…Anh đang nói về cái gì vậy?”

“Cô không mặc đồ lót.”

“Điều này có quan trọng không?” Tam thượng Du cau mày.

“Việc này không quan trọng sao?” Trần Vũ da đầu tê dại.

“Thưa ngài, ở cấp độ của chúng tôi, sự khác biệt giữa nam và nữ trong sự thuận tiện về mặt sinh lý có ý nghĩa gì? Sức mạnh, quy luật, thời gian, không gian, vũ trụ, đạo đức, nền văn minh … v.v., là những gì chúng ta phải chú ý đến.”

“Ồ.” Trần Vũ trầm ngâm nói: “Cho nên khi chúng ta đạt đến cấp 9, chúng ta đều có thể sinh sản vô tính.”

Tam Thượng Du: “…”

Trần Vũ: “Chậc.”

Tam Thượng Du: “Thưa anh, tôi thực sự không hiểu anh đang nói gì.”

“Không hiểu thì đừng nói gì.” Trần Vũ nghiêng người chỉ vào đám yêu thú còn sót lại đang ngọ nguậy ở nơi xa: “Cô lui về trước đi, tôi còn phải chiến đấu với quái vật.”

Chỉ là một chiến binh cấp 3, anh vẫn cảm thấy áp lực nặng nề khi đứng cùng một tên trùm cấp 9, không phân biệt bạn hay thù”.

Rốt cuộc anh chỉ là một ông chủ “giả”.

Mặc dù lúc này có “số phận” phù hộ.

Nhưng đối phương có thể duỗi một ngón tay ra và bóp chết anh sẽ khá đơn giản.

Thiên thạch, sóng thần, động đất, sấm sét đều có tác dụng với thú cấp cao, trung cấp và cấp thấp, nhưng đối với cấp 9, ngay cả việc suy nghĩ bằng tuyến tiền liệt cũng vô ích.

Trừ khi anh nói rằng trái đất nổ tung…

Hãy chọn cùng chết và cùng nhau xuống địa ngục.

“Đại nhân.” Nhìn thấy Trần Vũ hiển nhiên không muốn cùng cô giao tiếp, Tam Thượng Du do dự một chút, chậm rãi cởi áo khoác bằng gạc: “Nếu ngài có hứng thú với ngoại hình này… Tôi có thể tiếp nhận.”

Trần Vũ: “...WHAT?! What the fuck?”

Tam Thượng Du: “Fu…Fuck?”

“... Đầu óc cô giống như có bệnh.” Trần Vũ sợ hãi, nhanh chóng lui về phía sau mười mét.

“A…” Tam Thượng Du sửng sốt hồi lâu, sau đó mặc quần áo vào: “Xem ra là tôi hiểu sai rồi, chúng ta hình như có chút hiểu lầm. Đúng vậy, sau khi đột phá cấp 9, dục vọng thể xác sẽ biến mất.

Anh vẫn còn là một người phàm chứ?

Trần Vũ: “?”

Lần này anh thực sự bị sốc.

Khi vượt qua cấp 9, liệu ham muốn của anh có biến mất không?

Vậy thì ai sẽ lên cấp 9?

Khó trách trong doanh trại loài người chỉ có hai chiến binh cấp 9…

“Xem ra là tôi hiểu lầm.” Nói đến đây, Trần Vũ ánh mắt phức tạp: “Cho nên cô không mặc quần lót.”

“Đại nhân, đừng nói những chuyện không liên quan khác.” Tam Thượng Du hít một hơi thật sâu, bước về phía trước mười mét, thu hẹp khoảng cách với Trần Vũ.

“Em gái, chúng ta hãy đi thẳng vào vấn đề. Cô không mặc khiến tôi rất căng thẳng. Tôi muốn hỏi thái độ hiện tại của cô là gì? Cô đang ở với nhân loại hay ở Công bình hội? Nếu là nhóm người sau, tại sao cô lại chống lại làn Thú triều?”

Cúi đầu kéo áo choàng trên người, Trần Vũ suy nghĩ một chút, không chút do dự nói: “Cô chỉ cần biết, tôi đang chống lại thú triều.”

Chương 820: Anh ta là ai (1) Chương 820: Anh ta là ai (1)

“…Nhưng theo những gì tôi biết, Hội Công Bằng cũng đang sử dụng những phương pháp cực đoan của mình để chống lại Thú triều.”

“Cô có thể hiểu được, tôi là chấp pháp.” Trần Vũ giơ tay: “Đến từ liên minh.”

Tam Thượng Du: “Liên minh…liên minh?”

“Theo đúng cách.”

“Được rồi”.

Tam Thượng Du nhìn Trần Vũ: “Xem ra anh không tin tưởng tôi. Vậy tôi sẽ giải thích tình huống của mình cho anh.”

Trần Vũ nhướng mày: “Mời nói.”

Trên con đường võ thuật càng lên cao thì số lượng càng ít.

Đương nhiên là có ít thông tin liên quan hơn.

Có cơ hội tìm hiểu thông tin về cảnh giới cấp 9 vào thời điểm này rõ ràng là một cơ hội rất hiếm và tốt!

Sau khi sắp xếp lại những từ ngữ trong đầu một lúc, Tam Thượng Du nói: “Tôi đã đột phá đến cấp 9 ba mươi bốn năm trước. Khả năng hiểu biết là kiểm soát thời gian.”

“Vượt qua cấp 9 và hiểu được siêu kỹ năng”.

Trần Vũ đẩy chiếc mặt nạ chấp pháp dưới mũ lên, thầm nói trong lòng: “Tiếp tục.”

“Hừm. Vậy nên trong mắt tôi, thế giới trở thành một đường thẳng. Quá khứ, hiện tại và tương lai đều ở trước và sau đường này. Tôi liếc nhìn có thể nhìn thấy đường này.”

Nghe vậy, Trần Vũ dựng tóc gáy: “Vậy cô biết hết rồi? Tại sao lại hỏi thân phận của tôi?”

“Thành thật mà nói.” Tam Thượng Du thở dài: “Hai tháng trước, tôi đã biết tất cả mọi thứ. Nhưng kể từ trận chiến cuối cùng với thú triều ở Ma Đô, dòng thời gian trong mắt tôi đã hoàn toàn bị loại bỏ.”

“Loại bỏ? Cô nói thế nào?”

“Theo dòng thời gian ban đầu, Ma Đô lẽ ra đã bị tiêu diệt bởi hai con quái vật cấp 9 đó. Nhưng trên thực tế…”

Tam Thượng Du giơ tay chỉ vào Trần Vũ: “Ngài đã xuất hiện và dẫn theo hai con thú cấp 9 chiến đấu đến chết, trực tiếp giải cứu Ma Đô. Nó đã thay đổi lịch sử ban đầu của thế giới.”

“Vậy cô cái gọi là ‘Dòng thời gian’ vô dụng sao?” Trần Vũ vuốt cằm, mơ hồ hiểu được chân tướng sự việc.

Logic ở đây thực ra không khác nhiều so với [Dị Cảnh].

Thế giới ở mỗi [Dị cảnh] là một lịch sử cố định.

Trần Vũ tiến vào trong đó, phá vỡ nguyên bản “Lịch sử”, từ góc độ dòng thời gian, anh đương nhiên phá hủy một dòng thời gian.

Đó là lý do vì sao “thế giới ý chí” chủ động đóng cửa [dị cảnh].

Vậy thì thế giới thực không thuộc về [dị cảnh] và không thể đóng cửa được. Nhưng có một sự thật là dòng thời gian đã bị “phá hủy”.

Tam Thượng Du tự nhiên mất đi khả năng “dự đoán” tương lai…

“Tôi gần như hiểu được nó.”

Đứng lên, Trần Vũ nhàn nhạt nói: “Một nhà tiên tri biết hết mọi chuyện đột nhiên trở thành mù, cô nhất định đang hoảng sợ.”

“Ừ.” Tam Thượng Du gật đầu: “Ngày nay, sự phát triển của thế giới, hành động của

Hội Công Bằng và khung cảnh này… Tôi không biết gì về nó. Tôi hiểu rõ bản chất của thời gian, nhưng tôi không biết tại sao tôi không thể hiểu được tình hình hiện tại. Và nguyên nhân của tất cả những điều này… là do sự xuất hiện của anh."

Trần Vũ: "Vậy là cô đang tìm tôi trả thù à?"

"Không. Điều đó vô nghĩa." Tam Thượng Du lắc đầu.

"Tôi chỉ muốn biết."

"Anh"

"Anh là ai?"

"Tìm anh trả thù cũng vô ích." Tam Thượng Du lắc đầu: "Nhân loại hiện tại có quá ít chiến sĩ cấp 9. Bất kỳ cuộc đấu tranh nội bộ nào đều do hận thù cá nhân ngu ngốc. Chưa kể…"

Nói đến đây, cô nhìn Trần Vũ thật sâu: "Tôi khẳng định không phải đối thủ của anh."

"…" Vẻ mặt Trần Vũ trở nên vô cảm.

Nghe được một "Anh hùng" đỉnh cao thừa nhận mình không phải đối thủ, Trần Vũ cảm thấy vui mừng không thể giải thích được.

Nhưng ngoài mặt, anh vẫn bình tĩnh: "Vậy à?"

Tam Thượng Du: "Vậy, anh là ai?"

Trần Vũ: "Tôi là cha cô."

"…?"

Rõ ràng, nữ chiến binh cấp 9 này không thể bắt kịp mạch não của Trần Vũ.

"Suy nghĩ kỹ một chút." Trần Vũ xòe tay: "Cô có thể đoán trước dòng thời gian, nhưng tôi có thể thay đổi nó. Về mặt công nghệ, tôi không phải cha của cô hả."

Nghe vậy, Tam Thượng Du trầm tư suy nghĩ: "Có vẻ có lý… nhưng

hình như không đúng!”

“Tùy cô hiểu.” Trần Vũ cười thần bí.

“Ừm……”

Người phụ nữ đứng trên không trung, cau mày suy nghĩ sâu xa, một lúc sau vẫn bối rối: “Dù hiểu thế nào, tôi cũng cảm thấy như anh đang mắng tôi.”

“Nhẹ hơn, nên hiểu nhẹ hơn.” Trần Vũ xua tay, chỉ thẳng vào đám Thú triều còn sót lại từ xa truyền đến: “Em gái, dịp khác nói chuyện, nếu không có chuyện gì quan trọng khác, tôi đi trước, hoặc… những thứ này cô có thể giải quyết những dị thú còn lại không?

“Được.” Tam Thượng Du gật đầu: “Giao cho tôi. anh đến Ma Đô nghỉ ngơi thật tốt. Chúng ta sẽ nói chi tiết sau.”

“Không cần nghỉ ngơi.” Trần Vũ ngay tại chỗ từ chối.

Nếu hắn ở lại và đợi [Lời nguyền độc ác] kết thúc, chẳng phải hắn sẽ trở thành một con cừu non để bị làm thịt sao?

“Anh muốn rời đi?” Tam Thượng Du nheo mắt.

“Đúng vậy. Nếu tôi không đi, tôi có thể ở lại đây và cưới cô à?”

Chương 821: Anh ta là ai (2) Chương 821: Anh ta là ai (2)

“Tôi không phiền đâu.”

“Đó là điều chắc chắn, mặt cô dày quá, không còn ham muốn thể xác nữa.”

Tam Thượng Du: “…”

“Gặp lại sau”.

Vung tay lên, Trần Vũ gọn gàng quay người rời đi với một luồng năng lượng dâng trào.

“Đợi một chút.”

Tam Thượng Du đuổi theo, giây tiếp theo, cô ngơ ngác đứng trước mặt Trần Vũ: “Vẫn chưa rời đi.”

“Cái gì?” Trần Vũ trong ngực tim đập loạn, nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh: “Muốn tìm đến phiền toái? Ngày đó sẽ đến.”

Lời vừa dứt, mây dưới chân đột nhiên ngưng tụ!

Những tiếng sấm rền vang vọng trong tai hắn

Bầu trời đã thực sự thay đổi.

“Đừng hiểu lầm tôi, thưa ngài.”

Trần Vũ có vẻ tức giận, thậm chí còn dùng cảm xúc của mình để khơi dậy thiên tượng!

Tam Thượng Du nhanh chóng cúi đầu chào: “Tôi của không có ý định ngăn cản anh. Chỉ là với tư cách là anh hùng trong hai trận chiến của Ma Đô, anh nên tận hưởng lòng biết ơn nồng nhiệt của Ma Đô.”

Nghe vậy, Trần Vũ không khỏi cong môi.

Ma Đô là một thành phố của đất nước anh. Còn cô: một người Nhật, có quyền quyết định cuối cùng về việc có biết ơn hay không?

“Đợi tí!”

Đột nhiên, Trần Vũ sửng sốt.

Có điều gì đó kỳ lạ mơ hồ được phát triển trong tâm trí hắn

Tam Thượng Du với tư cách là một người nước ngoài, định cư ở Thành phố Ma Đô để tập trung sức mạnh con người, đây chắc chắn là một lựa chọn rất đúng đắn.

Nhưng cả nước không còn cấp 9 nữa…

“Điều này là không đúng”.

Vuốt cằm, Trần Vũ không khỏi nảy ra một thuyết âm mưu.

“Nếu không có những người cấp 9 khác, chẳng phải thành phố huyền diệu này sẽ đổi chủ trong vài năm tới sao?”

Tại thời điểm này, mong muốn che giấu danh tính của anh trở nên mạnh mẽ hơn.

Ma Đô yêu cầu bản địa phải cấp 9.

Ngay cả khi “cấp 9″ này không thực sự tồn tại…

Sau khi điều chỉnh lại chiếc mũ trùm đầu màu đen của mình, Trần Vũ giả vờ vẫy tay một cách tùy ý: “Không cần phải bày tỏ lòng biết ơn hay bất cứ điều gì khác. Tôi ở thành phố này có một kẻ thù, và tôi chỉ cần nhìn thấy anh ta là thấy khó chịu.”

“Trả thù?” Tam Thượng Du sửng sốt một chút, sau đó vẻ mặt đột nhiên thay đổi: “Còn… cấp 9?”

“Nói nhảm.” Trần Vũ nheo mắt: “Con gà yếu đuối đó, không xứng làm đối thủ của tôi.”

“Còn có Cấp 9 khác ở Ma Đô? Tại sao tôi chưa bao giờ nghe nói đến?!”

“Vậy cô đã nghe nói về tôi chưa?”

“…” Tam Thượng Du im lặng.

Tôi chưa bao giờ nghe nói đến.

Mặc dù cô ấy vẫn có thể “dự đoán”, nhưng cô ấy đã không đoán được người mạnh mẽ này…

“Cho nên.” Trần Vũ nhún nhún vai, vòng qua Tam Thượng Du, tiếp tục bay về phía bờ biển: “Núi ngoài có núi, ngoài người còn có người. Ở nước ta, tôi tin rằng trong dân chúng có thể tìm được cao thủ. Cũng giống như giới võ thuật ngày xưa, từng võ sư lẽ ra phải tuyệt vời như vậy nhưng họ đã không tham gia thực chiến, họ đã học rất nhiều kung fu và không sử dụng nó, chỉ học để cho vui thôi.”

Tam Thượng Du: “…”

Nhìn bóng dáng Trần Vũ càng ngày càng xa, cô gái cắn môi do dự hồi lâu, nhưng vẫn không nhịn được kêu lên: “Đại nhân! Xin hãy dừng lại.”

“Cô muốn điều gì nữa?”

Trần Vũ cơn giận dần dần tăng lên, nhưng trái tim anh lại nhanh chóng chìm xuống.

Hắn sợ rằng mình sẽ không thể rời đi…

“Một câu hỏi cuối cùng.” Tam Thượng Du rụt cổ: “Anh… tại sao anh lại có thể xì hơi ra từ mông?”

Trần Vũ: “…”

[Sát thương tâm lý: Tinh thần +6]

Tam Thượng Du: “Anh…anh có thể giải thích được không?”

Trần Vũ: “...Tôi gãi nó. Được rồi.”

Tam Thượng Du: “…”

(Đoán đối phương bị tổn hại tâm lý: Tinh Thần:8)

Nói xong, Trần Vũ không nhìn đối phương nữa, khống chế năng lượng trong cơ thể, lao thẳng đến bờ biển Ma Đô

Tục ngữ có câu, nói nhiều sẽ lạc đề.

Lão đại cấp 9 đã xuất hiện rồi, còn đòi nói chuyện. Càng nói nhiều và ở lại càng lâu thì sự thật càng dễ bị phơi bày.

“Đến…đến Long cung cấp 175”.

Khi Trần Vũ đã cách xa tiền tuyến của chiến trường và dần dần gần tiến đến bức tường thành, hàng chục ngàn chiến binh trên bức tường thành đã sụp đổ cùng lúc tiếng vỗ tay và những tiếng kêu chói tai.

“Tuyệt vời!”

“Bố thật tuyệt vời!”

“Nhân loại muôn năm!”

“Lão đại có thu đồ đệ không? Có nhận nữ không?”

“Khí chất của người đàn ông mạnh mẽ này thực ra khá bình thường, chỉ có chút không nổi bật thôi.”

“Nhìn đây!”

“Ồ ồ…”

“Ô hô hô…”

[Được tôn thờ: Adrenaline tạm thời:4%; Sức mạnh tạm thời:2%; Ý chí tạm thời:4%]

[Được tôn thờ: Tinh thần tạm thời:6%; Khí chất tạm thời:4%...]

[Được tôn thờ: Sự tự tin tạm thời:40; Sức hấp dẫn tạm thời:20; May mắn:2…]

[Được tôn thờ: Kháng cáo tạm thời:19%...]

Trần Vũ: “…”

Nghe thấy âm thanh tổng hợp điện tử liên tục vang vọng bên tai, vốn dĩ anh muốn dừng lại và thể hiện chút, nhưng anh lập tức tăng tốc độ “máy bay phản lực” của mình và bay đi như thể đang trốn thoát.

Chương 822: Anh ta là ai (3) Chương 822: Anh ta là ai (3)

“Đây có phải là cách người siêu mạnh di chuyển không?”

“Chắc chắn rồi… độc nhất.”

“Phong cách cổ điển và hợp thời trang.”

“Rõ ràng là có thể kiểm soát trọng lực khi đạt cấp 6, nhưng cứ ngoan cố bay bằng máy bay phản lực!”

“Tôi cũng muốn học…”

“Con trai tôi chưa biết viết…”

…

“Không thể tin được.” Trên đống đổ nát, Trương Thiết kiễng chân nhìn xung quanh, tặc lưỡi: “Càng nhìn càng thấy quen.”

“Ừm.” Từ Nhược cắn môi, ánh mắt phức tạp: “Tôi cũng vậy. Đặc biệt hắn bay ngay phía trên đầu chúng ta… làm tôi nhớ tới… tôi nghĩ tới một người.”

“Ai?” Trương Thiết và Trương Yến Yến đồng thời quay đầu lại.

“…Trần Vũ.”

Lời vừa dứt, Trương Thiết và Trương Yến Yến cảm thấy như bị sét đánh.

“…”

“…”

Cổ cứng ngắc, hai người nhìn nhau, cảm nhận được luồng khí lạnh phả ra từ phổi.

“Ừ…” Trương Thiết nuốt nước bọt, giọng khàn khàn: “Tôi… tôi

biết tại sao người này khiến tôi cảm thấy quen thuộc. Anh ta… thực sự rất giống Trần Vũ.”

Trương Yến Yến nheo mắt: “Dù là hình dáng, tư thế hay hành vi, chúng ta đều không thể nói chúng giống nhau, chúng ta chỉ có thể nói chúng giống hệt nhau.”

“Ừ.” Từ Nhược ngơ ngác nhìn Trần Vũ biến mất trong ánh nắng, lẩm bẩm một mình: “Chính xác… rất giống.”

“Đúng là thế giới có rất nhiều điều kỳ diệu và bất ngờ.”

Suy nghĩ hồi lâu, Trương Thiết thở dài một hơi, ngồi xuống tảng đá, tặc lưỡi: “Thật ra có một cường giả cấp 9, bề ngoài rất giống Trần Ngọc.”

“Nếu ông chủ lớn này là Trần Vũ thì sao?” Trương Yến Yến đột nhiên nói lên suy nghĩ.

Nghe vậy, Trương Thiết nhàn nhạt liếc cô một cái, thâm ý nói: “Vậy em đang nằm mơ.”

“…Đúng vậy.” Trương Yến Yến gãi đầu: “Chỉ trong mơ, không cần phải tuân theo logic hiện thực cơ bản nhất. Chỉ trong vài tháng, tăng từ cấp 2 lên cấp 9 không phải là huyền thoại sao.”

Lời vừa dứt, ba người lại rơi vào im lặng.

Sau một lúc, các chiến binh đang reo hò “cuồng nhiệt” xung quanh dần dần bình tĩnh lại.

“Đúng vậy.” Trương Thiết dường như đã nghĩ đến điều gì đó, nhìn Từ Nhược và hỏi: “Sao cô thấy anh ta giống Trần Vũ?”

Từ Nhược: “…Anh ấy không mặc gì dưới áo choàng.”

Trương Thiết: “…”

Trương Yến Yến: “…!!”

Từ Nhược che lấy khuôn mặt nóng bừng của mình, lẩm bẩm: “Cho nên tôi mới nói anh ấy bay ngay trên đầu chúng ta… làm tôi nhớ

đến một người. Giống hệt… dài… sai rồi, dài hơn một chút.”

Trương Thiết và Trương Yến Yến lại nhìn nhau, đồng thời họ cảm thấy “khí lạnh” trong cơ thể họ ngày càng lạnh hơn …

…

Người đàn ông bí ẩn rời đi trong tiếng nổ lớn.

Giống như anh ấy đến “với một tiếng nổ”.

Chỉ cần cử động đôi môi và để lại một sử thi huyền thoại.

Hãy tiêu diệt lũ quái vật bằng sức mạnh của chính bạn!

Trải qua mọi thời đại, người này là duy nhất.

Nhưng các chiến binh trên tường thành vẫn còn nhớ rõ sự tuyệt vọng và bất lực của họ đã mạnh mẽ như thế nào, khi đối mặt với quái thú ngoài hành tinh lớn mạnh vài giờ trước…

“Tam Thượng Du đại nhân, ngài đã quay lại.”

Trần Vũ rời đi không lâu, hiệu trưởng Đại học Kinh Đại một mình đến, đứng trước mặt Tam Thượng Du và chào hỏi: “Như ngài thấy, thú triều đã được giải quyết.”

“…” Tam Thượng Du lặng lẽ nhìn về hướng trần Vũ biến mất, im lặng.

Hiệu trưởng Đại học Kinh Đại thấy vậy liền ngừng nói.

Cho đến khi một cơn gió thổi qua, tốc bay chiếc váy dài của Tam Thượng Du, cô ấy mới nói: “…vẫn chưa ổn đâu.”

Hiệu trưởng Đại học Kinh Đại liếc nhìn đám thú triều còn sót lại ở xa xa, gật đầu: “Vẫn chưa giải quyết được, nhưng đây chỉ là những thứ còn sót lại và ngài đã trở lại, cho nên đối với chúng ta cũng không quá khó khăn.”

“Tôi không nói về đợt thú triều này.” Tam Thượng Du quay đầu lại, di chuyển ánh mắt và tập trung vào khuôn mặt của hiệu

trưởng Đại học Kinh Đại: “Ý tôi là, nếu con người chúng ta không dọn sạch những kẻ phản bội, thì Thú triều sẽ không bao giờ được giải quyết.”

Hiệu trưởng chắp tay sau lưng, mặt không biểu tình nói: “Lời nói của ngài có ý sâu xa gì?”

“Ông biết rõ hơn tôi.”

Xoay người bay về phía Thú triều, Tam Thượng Du nói rõ ràng: “Tôi đã dẫn dắt người dân cả nước sáp nhập vào Ma Đô để tăng cường sức mạnh của con người, không để bị Hội Công Bằng trừng phạt. Tôi hy vọng ông sẽ hiểu.”

“…Tôi biết điều này, và chúng tôi sẽ tiếp tục tăng cường đàn áp Hội Công Bằng.”

“Tôi cũng mong là như vậy.”

Bỏ lại hiệu trưởng Đại học Kinh Đại, Tam Thượng Du trực tiếp vượt lên trên Thú triều, chắp hai tay vào nhau, sức mạnh kinh hoàng bộc phát.

Đột nhiên, thế giới tràn ngập năng lượng mạnh mẽ.

Ngay cả những chiến binh trên tường thành cách xa trăm dặm cũng có thể cảm nhận được rõ ràng.

“Võ thuật: thời gian trôi.”

“fufu……”

Một âm thanh vo ve kỳ lạ.

Bên dưới là một khu vực rộng lớn với hàng vạn quái thú, toàn bộ đều bị đánh gục cùng một lúc!

Da, mặt, cơ, xương…

Tất cả cơ thể đang lão hóa với tốc độ đáng sợ.

Chỉ trong chốc lát, lũ quái vật ngoài hành tinh biến thành xác ướp

và rơi xuống nền đất bùn đẫm máu và dịch cơ thể.

Chương 823: Anh ta là ai (4) Chương 823: Anh ta là ai (4)

Thở dài một hơi, Tam Thượng Du nhìn xuống những con thú còn lại, rồi quay lại nhìn hiệu trưởng Đại học Kinh Đại phía sau mình.

Ý tứ được biểu lộ rất rõ ràng…

Hiệu trưởng Đại học Kinh Đại trên mặt không có biểu cảm gì, quay người trốn đi.

Tam Thượng Du chế nhạo hai lần, bùng nổ năng lượng và tiếp tục tấn công những dị thú còn lại.

Trong khi chiến đấu , đồng thời suy nghĩ.

Người đàn ông bí ẩn đã biến mất.

Nhưng để lại nhiều câu hỏi.

Ví dụ:

Đối phương gọi là kẻ thù, đúng hay sai?

Đúng vậy, vậy tại sao cường giả cấp 9 này lại không xuất hiện?

Là giả, vì sao hắn lại muốn lừa gạt cô?

Hơn nữa, người đàn ông bí ẩn này có những thủ đoạn đáng kinh ngạc, nhưng hắn luôn đè nén mức độ sức mạnh của mình xuống rất thấp… Có phải do sở thích nào đó không?

Làm thế nào anh ta có thể điều khiển được hai con thú cấp 9 trong đợt Thú triều cuối cùng ở Ma Đô?

Phương pháp kiểm soát này cũng có hiệu quả đối với con người ở cấp độ 9 phải không?

Mối liên hệ của anh ta với dòng thời gian của thế giới là gì…

Anh ta là ai?

Càng nghĩ về điều đó, Tam Thượng Du càng trở nên bối rối.

Lời nói và hành động của "người đàn ông bí ẩn" này đều vụng về.

Thật khó để tin rằng không có người đứng sau anh ta.

"Dường như…"

"Sau khi năng lực dự đoán biến mất, tôi cũng sẽ hình thành năng lực của chính mình." Cô nhắm mắt lại, suy nghĩ thật sâu: "Ít nhất, trí tuệ sẽ không chìm trong bóng tối."

…

Mặt khác.

"Bụp!"

Trần Vũ vượt qua bức tường thành và đi xuyên qua thành phố.

Tiếp tục bay về phía trước khoảng chục dặm, rồi lao xuống biển, không dấu vết.

Chỉ trong nước biển anh mới có thể thực sự che giấu được hình dáng của mình.

Ngoài ra, dù ở trên đất liền hay trên trời cao đều có thể bị vệ tinh hoặc người khác chú ý.

Sau khi rơi xuống biển, anh cuối cùng cũng thả lỏng người, lấy điếu thuốc ra, dùng bật lửa châm lửa, đưa vào miệng rồi hít một hơi thật sâu, thoải mái.

"Gulu gulu gulu."

Phun nước trong miệng ra, Trần Vũ cúi đầu nhìn điếu thuốc và bật lửa trong tay, chợt nhận ra rằng dưới biển không thể bật lửa…

"Được rồi, tôi thấy sợ hãi và choáng váng."

"Chiến binh cấp 9 mạnh đến mức đáng sợ."

“Thật đáng sợ…”

Vứt điếu thuốc và bật lửa, hắn cẩn thận kiểm tra dây kéo ba lô rồi vùi mình xuống cát, trong lòng vẫn đang suy nghĩ.

“Được rồi, thưa các bạn khán giả.”

“Trời đã tối và nước biển đã bắt đầu dâng cao. Nếu bạn muốn nhìn thấy tôi nằm trên cát, vui lòng nhấp đúp vào màn hình và chú ý.”

“Tôi là Trần Vũ, tôi mang muối biển đến cho bạn…”

Hắn duỗi người.

Trần Vũ nhanh chóng bơi trên biển

Phương hướng hắn chọn không phải là trốn lên bờ mà là lao về phía Ma Đô!

Như người ta vẫn nói, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất.

Bây giờ hắn ta đang giết người khắp nơi và cứu hàng chục triệu người ở Ma Đô nên hắn đang bị chú ý!

Ngày mai, nó chắc chắn sẽ gây chấn động khắp thế giới.

Tuy không thể tiết lộ danh tính nhưng hắn nhất định phải tham gia vào cuộc vui trong khoảnh khắc nổi bật này…

Nếu không, tư tưởng sẽ không sáng suốt.

“Cái này gọi là trốn trong thành.”

Trong nước, Trần Vũ phun ra hai ngụm bọt bong bóng, mím môi: “Nhân tiện, tìm cái mặt nạ đó và học bí quyết tâm linh vào lúc này…”

…

ps: Khi đến lúc, Bát Hoang Diêu sẽ được đưa lên Mặt Trăng, Trần Vũ sẽ dùng một phương pháp để kích nổ Trái Đất, sau đó sử dụng bột gỗ để hồi sinh. Tất cả quái thú đều đã bị tiêu diệt, chúng chỉ mới cấp 9 nên không có gì phải sợ hãi.

…

“Gululu…”

Âm thanh bọt sóng vỗ không ngừng xung quanh anh. Trần Vũ nằm bất động trên bãi cát gần Ma Đô.

Bên cạnh là một con rùa cũng giữ nguyên tư thế như anh.

Trần Vũ: “…”

Con rùa:”…”

Sau một lúc im lặng, Trần Vũ nắm lấy mai rùa và ném nó lên trên: “Gulu gulu!” (Đừng bắt chước tôi!)

“Tũm”.

Con rùa bị ném xuống mặt nước và biến mất.

Trần Vũ tiếp tục nằm trong hố cát và đợi khoảng hai giờ.

Sau khi xác nhận rằng trời đã tối hoàn toàn, anh dũng cảm di chuyển và leo lên bờ biển của Ma Đô.

Đã một ngày một đêm kể từ khi trận chiến Thú triều thứ hai ở Ma Đô kết thúc.

Lời nguyền độc ác [Bài xích vận mệnh] tự nhiên biến mất.

Không sai.

Anh đã trốn dưới biển gần hai mươi giờ!

Da mình khô đến mức có cảm giác như bị chà nhám…

“Phụt”.

Nhổ ra một ngụm nước biển trộn lẫn với cát sỏi, Trần Vũ nhìn xung quanh, đôi mắt sắc bén khiến anh có thể nhìn rõ mọi thứ trong phạm vi một kilomet xung quanh, ngay cả trong bóng tối cũng không bị hạn chế.

An toàn.

Đưa tay ra hiệu OK, anh giống như một con rùa nhanh nhẹn, dùng tay chân đan vào nhau lao vào bờ, giẫm lên bãi cát rồi biến mất trong nháy mắt.

Tốc độ không hề chậm lại cho đến khi chúng đến gần rìa thành phố. Nhìn xung quanh để tránh bị phát hiện.

Với hình ảnh hiện tại của anh, có thể nói rằng toàn bộ giới võ lâm Ma Đô không có ai không biết về anh.

Chương 824: Anh ta là ai (5) Chương 824: Anh ta là ai (5)

Một khi nhìn thấy anh thì sẽ rất tệ…

“Xào xạc”.

“Xào xạc…”

Với một vài động tác nhanh nhẹn, Trần Vũ đã đến chân tường thành của Ma Đô và di chuyển dọc theo bức tường thành để ẩn náu, tìm kiếm một nơi thuận tiện để đột nhập.

Anh đã tìm kiếm rất lâu nhưng vẫn chưa tìm ra sơ hở nào.

“Đúng như mong đợi ở thủ đô mới, hệ thống phòng thủ quá chặt chẽ.”

Nhìn hàng loạt camera giám sát điện tử ở các lỗ tường thành, Trần Vũ đau đầu: “Nếu BB có mặt ở đây thì tốt quá. Có sự giúp đỡ của cô ấy thì sẽ không rắc rối như vậy.”

Sau khi loanh quanh một lúc, anh xác định rằng không thể lẻn vào mà không để lại dấu vết, nên đành nghiến răng, cởi áo choàng đen và đốt nó bằng lửa, sau đó nhảy khỏi tường thành và lẻn vào trong thành phố dưới sự giám sát của camera.

“Wooooo…”

Tiếng còi báo động chói tai đột nhiên vang lên khắp bán kính một kilomet.

Một số đèn rọi trên các tòa tháp trên tường thành lập tức chiếu tới.

Các chiến binh đóng quân trên tường thành cũng ra tay, tràn đầy nghị lực truy đuổi.

Ma Đô, nơi tụ tập mới nhất và lớn nhất của toàn nhân loại, luôn xảy ra những sự cố “nóng” hàng đêm.

Các chiến binh canh gác từ lâu đã quen thuộc với chuyện này.

“Ngay lúc này”.

Không có sự giúp đỡ của BB, Trần Vũ bỏ chạy với vẻ hơi xấu hổ.

Mặc dù thủ lĩnh của các chiến binh truy đuổi anh chỉ mới cấp 4, nhưng Trần Vũ không dám sử dụng toàn bộ sức mạnh của mình. Nếu không, gây náo loạn chắc chắn sẽ thu hút nhiều người theo đuổi hơn.

Chỉ có thể dựa vào thể lực cường tráng của mình để lẩn trốn trong bóng tối ở rìa thành phố.

“Mọi người cẩn thận, người này có chút phiền toái.”

Ở phía trước của đội truy đuổi, một nữ chiến binh vẻ mặt nghiêm túc, giơ tay ra hiệu: “Đừng đến gần, hãy giữ khoảng cách và yêu cầu sự hỗ trợ từ tổng bộ.”

“Đội trưởng, tốc độ của hắn không nhanh lắm, chúng ta có thể đánh bọc hắn.” Đội phó bên cạnh đề nghị.

“Đần độn”. Nữ chiến binh liếc nhìn đối phương, lạnh lùng nói: “Ngươi không để ý sao? Kẻ đột nhập từ đầu đến cuối chưa bao giờ dùng hết sức lực. Nhưng dựa vào thể lực, tốc độ của hắn có thể sánh ngang với chiến binh cấp 3, nhưng thực lực ít nhất cũng phải trên cấp 6!”

Lời nói buông ra, các chiến binh phía sau cô đều bị sốc và bất giác giảm tốc độ.

Năng lượng vừa dâng lên cũng yếu đi rất nhiều.

Tục ngữ có câu, khi thú bị mắc bẫy vẫn còn chiến đấu, khi kẻ địch đáng thương gặp nạn thì đừng đuổi theo.

Một cường giả cấp 6 lẻn vào thành căn bản không phải là người mà những “chiến binh nhỏ” như họ có thể xử lý được.

Một khi đuổi theo đối thủ toàn đội sẽ bị tiêu diệt, đôi mắt háo hức ban đầu bị dập tắt…

Đây là suy nghĩ trong đầu.

Mọi người đều hiểu hàm ý trong lời nói của nữ chiến binh và ngừng truy đuổi. Chỉ cần ở phía sau và làm công việc của họ.

Nhưng bằng cách này, với sự nhạy bén của Trần Vũ, anh có thể dễ dàng trốn thoát.

Có lẽ, sự gắn bó của nữ thần vận mệnh giống như "bà dì" của một người phụ nữ, rõ ràng đã đi, nhưng đôi khi ra vẻ không muốn rời đi.

Mười phút sau.

Trần Vũ đã thành công loại bỏ tất cả những kẻ truy đuổi, đột nhập vào một ngôi nhà, tìm một chiếc áo khoác và mặc vào, chấm dứt chuỗi ngày lõa thể của anh.

Ở một bên, một người trong nhà đang bưng bát mì, ngơ ngác nhìn Trần Vũ.

"Ngươi đang nhìn cái gì?" Trần Vũ vừa nhướng mày vừa cài khuy áo: "Chưa từng thấy có người trộm quần áo sao?"

"Thấy…đã thấy."

"Ồ, vậy thì chưa bao giờ thấy ai kiêu ngạo đến mức ăn trộm quần áo cả sao."

"Tôi cũng từng thấy." Bà chủ nuốt mì vào miệng: "Nhưng tôi chưa từng thấy ai kiêu ngạo như vậy mà trộm quần áo phụ nữ."

"…"

Trần Vũ ngừng cài cúc áo, cúi đầu: "...Đây là cái váy gì vậy?"

"Váy cổ tích cài cúc hoa màu trắng hồng. Rất thoải mái."

"Chết tiệt." Trần Vũ tức giận cởi váy, cẩn thận nhìn những bộ quần áo khác trên giá treo quần áo: "Không có quần áo nam sao?"

"Một mình tôi, tìm đâu ra quần áo nam?" Bà chủ đặt bát xuống,

nheo mắt trong không gian tối tăm, mơ hồ nhìn thấy cái bụng rắn chắc của Trần Vũ, không khỏi liếm môi: “Làm người đàn ông của tôi, tôi sẽ mua quần áo cho anh.”

Trần Vũ: “…”

“Bốp bốp.” Bà chủ nhà vỗ vỗ chiếc ghế đẩu chỉ vào sân: “Vô tư đến trừng phạt tôi đi”.

Chen Yu: “...xàm xí.”

Chửi thề một cách ghê tởm, Trần Vũ quay người, trèo qua tường và nhảy vào sân của một ngôi nhà khác.

…

Một đêm không hoạt động.

Ánh mặt trời lên.

Trần Vũ đi tắm, thay một bộ quần áo mới rồi bước ra khỏi khách sạn. Anh tìm một nơi vắng vẻ và bấm số điện thoại của Mã Lệ.

Sau một hồi thông báo và chỉ dẫn, anh đã đi thẳng đến “Đại học Kinh Đại”.

Tại thành phố Ma Đô, Đại học Kinh Đại.

Không còn nhiều thời gian nữa. Nếu không quay lại trường học, có thể trong tương lai không còn đường trở lại.

Chương 825: Anh ta là ai (6) Chương 825: Anh ta là ai (6)

Chỉ là ngẫu nhiên mà lần này anh tiến vào Ma Đô, không cần phải đi đến vùng tuyết. Nhân tiện, hắn đang đến tựu trường ở đây.

Về việc xuất hiện vào thời điểm trùng hợp như vậy, liệu danh tính của anh có bị lộ không…

Trần Vũ: "Mệt rồi, muốn làm gì làm…"

Nửa giờ sau, đã đến nơi.

Kể từ khi địa điểm được cải tạo tạm thời từ một trường trung học, Kinh Đại hiện tại đã mất đi vẻ hoành tráng và uy nghiêm trước đây.

Cổng trường, khuôn viên trường, nhà giảng dạy, ký túc xá, sân vận động…

Không có di sản văn hóa nào cả.

Bốn ký tự ban đầu "Đại học Kinh Dại" trên tấm bảng trông giống hàng nhái hơn.

"Tôi đã đúng khi không quay lại trường trước đây."

Đứng ở cổng trường, Trần Vũ tự lẩm bẩm rồi bước vào trong.

"Xin chào bạn học." Một nhân viên bảo vệ đã nhìn chằm chằm Trần Vũ hồi lâu rồi bước tới, dùng tay ngăn cản anh ta: "Xem thẻ học sinh của cậu nào?"

"Hả?" Trần Vũ sửng sốt: "Hiện tại vào trường có cần phải kiểm tra?"

"Ừ." Nhân viên bảo vệ gật đầu: "Sau khi Ma Đô sáp nhập, tất cả các trường đại học đều đều hạn chế người ra vào hoạt động vì lý một vài lý do".

Trần Vũ: “Lý do đặc biệt gì?”

Bảo vệ: “Nếu biết thì tôi đã không làm bảo vệ.”

“Tôi không có thẻ sinh viên.” Trần Vũ mở ba lô thần khí lấy ra một tấm thẻ căn cước: “Thẻ căn cước có được không?”

“Bạn là học sinh mới quay lại trường phải không?” Nhân viên bảo vệ nghi ngờ cầm lấy thẻ căn cước.

“Bingo”.

“Chậc.” Nhân viên bảo vệ đột nhiên cười lạnh: “Đợt Thú triều đầu tiên không đến Ma Đô, và đợt Thú triều thứ hai cũng không đến. Hiện tại cả hai đợt thú triều đã bị đẩy lùi, bọn họ phát hiện ra rằng Ma Đô được an toàn và trở lại trường trong tuyệt vọng. Tôi cảm thấy trân trọng cuộc đời mình”.

Nghe được đối phương tỏ ý châm chọc trong lời nói, Trần Vũ gãi gãi tai: “Anh nói đúng.”

“Vậy thì đợi một chút.”

Bảo vệ xua tay, lười biếng quay lại buồng bảo vệ, đặt chứng minh thư của Trần Vũ vào máy quét, sửng sốt: “Trần Vũ? Thành viên ưu tú?”

“Tôi đây.”

“Được rồi, những thành viên ưu tú mà vẫn hèn nhát thế.” Không hiểu sao, nhân viên bảo vệ tâm trạng trở nên không tốt, anh ta chửi bới và điều khiển máy, lấy ra một thẻ sinh viên và ném nó vào Trần Vũ cùng với ID thẻ: “Để hỗ trợ một sinh viên như cậu, nguồn lực của xã hội đang bị lãng phí.”

Vội vàng bắt lấy hai tấm thẻ đang bay, Trần Vũ sửng sốt.

An ninh bây giờ…

Cảm thấy có ngầu lắm không?

Dám mắng chiến binh?

“Ngươi đang nhìn cái gì?” Bảo vệ quát: “Với khí thế như vậy, tại sao không dùng đối với quái thú? Chẳng qua là bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh sao?”

Trần Vũ: “…Thân thể tốt đấy, tôi sẽ đãi anh một bữa vào buổi sáng.”

Nhân viên bảo vệ: “??”

Trần Vũ: “Đừng ăn cứt nữa. Nó hôi quá.”

Sau một lúc im lặng, người bảo vệ lấy dùi cui ra.

Nhìn thấy vậy, Trần Vũ lấy ra dao găm.

Nhân viên bảo vệ lặng lẽ đặt lại dùi cui: “Anh bạn, cậu mau vào đi, trời sắp mưa.”

Ngẩng đầu nhìn bầu trời không một gợn mây, Trần Vũ làm động tác “Được” rồi bước vào cổng trường.

Ngay lúc chân anh vừa bước tới, một luồng năng lượng mát lạnh ập vào mặt.

“Hừ.” Trần Vũ nhìn bốn phía, kinh ngạc: “Năng lượng tập trung càng ngày càng cao? Chẳng lẽ là trận pháp?”

“…” Nhân viên bảo vệ do dự: “Ngọn đồi phía sau trường học là [Dị cảnh núi Loula] được đồn đại, cậu không biết sao?”

“Dị cảnh núi Luola vốn nằm ở Ma Đô?”

Nhân viên bảo vệ: “…”

Xoay người lại, Trần Vũ nhìn phía sau giảng đường chính, vẻ mặt sáng ngời vui vẻ: “Tôi nghe nói [Dị cảnh núi Loula] tràn đầy năng lượng. Cho dù không luyện tập trong đó, sức mạnh của anh vẫn sẽ tiếp tục tăng.”

[Nhận dưỡng chất tinh thần: Sức mạnh:10]

Trần Vũ: “…”

[Sát thương tâm lý: Tinh thần +5]

Trần Vũ: “Tuyệt vời.”

Nói xong hắn quay người bỏ đi.

“Cậu không vào à?” Nhân viên bảo vệ sửng sốt.

“Không. Tôi muốn chuyển đến Đại học Thanh Hoa.

“Đại học Thanh Hoa cũng ở đây.”

Trần Vũ: “…”

Bảo vệ: “Hai trường đã được sáp nhập.”

Trầm mặc một lát, Trần Vũ chỉ vào tấm bảng treo ở cổng trường: “Trên cùng ghi rõ Đại học Kinh Đại. Tên Đại học Thanh Hoa ở đâu?”

“Tấm bảng trên cửa sau của trường ghi Đại học Thanh Hoa.”

Trần Vũ: “…”

Bảo vệ: “Ừm, nhưng người ở Thanh Hoa nói đây là cửa sau.”

“Tốt.”

Trần Vũ thở dài quyết định nhập học.

Với thực lực của anh hiện tại… Nếu chỉ là mười điểm mười, thành thật, anh thực sự không quá để tâm.

Một ống dầu tổng hợp loại S đủ để sử dụng nó trong một năm.

“Hãy nghĩ đến chất lỏng tổng hợp…”

Đang đi, Trần Vũ mở ba lô ra, kiểm tra các vật dụng ở bên trong.

Chất lỏng tổng hợp loại S, chỉ còn lại bình rỗng.

Ngoài cái này, những mẫu virus Vương Bính Bính đó cũng có thể tăng sức mạnh của anh. Nhưng con số không nhiều, không đủ để

đạt tới cấp độ 4.

Rõ ràng, đã đến lúc anh phải nghĩ cách nâng cấp…

Chương 826: Anh ta là ai (7) Chương 826: Anh ta là ai (7)

Theo sự chỉ dẫn của người qua đường, Trần Vũ vòng qua tòa nhà giảng dạy và đi về phía bắc, một lúc sau, tìm thấy một tòa nhà hai tầng trong vườn.

Năm chữ được khắc trên bảng tên trên cửa [phòng giáo vụ].

Chương 827: Anh ta là ai (8)

Đứng trước cửa quan sát hồi lâu, anh bước vào, phát hiện đại sảnh tầng một chật kín người. Sau khi hỏi thăm xung quanh, được biết hôm nay các bạn đều chọn quay lại trường.

“Xem ra có không ít kẻ đào ngũ.” Trần Vũ vui mừng: “Thật tốt quá, hehehe…”

“Xì…” Sinh viên đại học xếp hàng phía trước quay lại với vẻ mặt khinh thường: “Nghe có vẻ như cậu đã tham gia Thú triều”.

Trần Vũ: “Tôi đã tham gia.”

“Tham gia xong phải quay lại trường à?”, học sinh nọ quát to: “Nhút nhát thì cứ thừa nhận đi. Không có gì phải xấu hổ cả. Nhưng mà vừa ngu vừa ghê tởm.”

Trần Vũ: “...Được rồi, tôi thừa nhận mình có trách nhiệm và chính trực. Nhưng tôi về nhà có việc giải quyết, không phải chạy trốn chiến tranh.”

“Có chuyện gì vậy?” người sinh viên hỏi, “Có chuyện gì vậy?”

Trần Vũ: “Trở về ăn cơm.”

Học sinh: “…chết tiệt!”

“Bùm!”

Năng lượng cấp 2 bộc phát, học sinh nọ tiến lên nắm lấy cổ áo

Trần Vũ: “Nhà ngươi ngứa chym phải không?”

“Bùm!”

Trần Vũ cũng dồn sức lực của mình.

Chỉ là hắn cấp 3: “Có chút ngứa, ta sờ đít của ngươi được không?”

Học sinh: “…”

Nhẹ nhàng buông tay đang nắm cổ áo Trần Vũ: “Đến nhà tôi, còn chỗ.”

Trần Vũ: “Được rồi, đi thôi.”

Học sinh: “...Em sai rồi.”

“Bah, chơi với tôi đi.”

Tập trung sức lực, Trần Vũ với tư cách là người chiến thắng, tự nhiên chen vào xếp hàng trước đối thủ.

Lúc này, một người đàn ông trung niên từ trong đại sảnh sau cửa kính trưng bày thò đầu ra, vẻ mặt không kiên nhẫn: “Vừa rồi các ngươi ở bên ngoài đánh nhau sao?”

Mọi người trong đại sảnh đều tập trung sự chú ý vào Trần Vũ.

“Ra ngoài chiến đấu đi! Các ngươi ganh đua như vậy, gặp phải một đợt Thú triều sao lại bỏ chạy? Sau khi Thú triều kết thúc thì quay lại đây? Lộ mặt đi.”

“Bùm!”

Nói xong, người đàn ông trung niên bực tức đóng cửa lại.

Các sinh viên khác lập tức nhìn chằm chằm vào cậu sinh viên đại học kia với ánh mắt “đổ lỗi”.

Về phần tại sao họ không dám trách Trần Vũ…

Rõ ràng.

Lão đại cấp 3, hiển nhiên là không thể dây vào.

Nhưng những cuộc thảo luận riêng tư giữa mọi người vẫn tiếp tục diễn ra.

“Ngươi đã cấp 3 rồi, sao lại yếu đuối như vậy?”

“Ừ. Bây giờ đừng nhìn tôi như thế. Nếu tôi đạt đến cấp 3, tôi chắc chắn có thể giết rất nhiều người.”

“Chống lại kẻ thù, cấp độ của chúng ta quá thấp và sự hy sinh là vô nghĩa.”

“Nếu có thể giết quái thú, tôi sẽ không tránh chiến đấu. Tôi tránh chiến đấu đơn giản là để chờ khi có đủ sức mạnh mới có thể đánh trả.”

“Đối đầu.”

Mọi người: “...”

Sau khi thô bạo đẩy mấy người ở hàng sau ra, Trần Vũ không chịu đứng cùng một nhóm “ngu ngốc”, một mình ngồi trong góc đại sảnh, bắt chéo chân, nhắm mắt thiền định.

“Năm mươi cười một trăm”.

“Ngươi thật sự thô tục…”

…

Đồng thời.

Trong một biệt thự ở phía đông khuôn viên Đại học Kinh thành.

Bát Hoang Dịch đang nằm trên ghế sofa, xem tin tức về “Người bí ẩn cứu ma Đô” đang phát trên màn hình, và nghe báo cáo của cấp dưới trên máy liên lạc, với vẻ mặt vô cảm.

“Có chắc đó là Trần Vũ không?”

“Đúng vậy, tôi đã so đi so lại nhiều lần, chính là Trần Vũ”.

“Anh ta ở đâu”.

“Anh ta hiện đang ở phòng giáo vụ đang làm thủ tục để trở lại trường học.”

“Tốt”.

…

Bát Hoang Dịch thốt ra một từ rồi cúp máy.

Đứng dậy, anh cầm điều khiển từ xa lên, khuếch đại âm thanh của TV, âm thanh thông báo trên đó vô cùng rõ ràng.

[…Như chúng ta đã thấy cho đến nay, vào thời điểm khi đợt Thú triều thứ hai ở Ma Đô chiến thắng, người dân đã tự phát tổ chức một cuộc diễu hành và vẫn tiếp tục phát triển.]

[Vé máy bay đến và đi Nhật Bản, lục địa phía Nam, châu Mỹ và châu Âu cũng đã được bán hết.]

[Cả thế giới đã sẵn sàng chào đón chiến thắng vĩ đại này!]

[Chiến thắng Thú triều hai lần! Một lần bởi Tam Thượng Du, và một lần bởi người bí ẩn, điều này có nghĩa là con người chúng ta chính thức có khả năng chống lại Thú triều.]

[Bây giờ, chúng ta hãy theo dõi camera và lắng nghe những gì họ nói.]

Trong màn hình, nữ MC đeo kính đưa micro cho người dẫn đầu đoàn diễu hành.

Người đứng đầu lập tức hét lên: “Con mẹ nó! Hoàn lại tiền!”

Người dẫn chương trình: “?”

Bát Hoang Dịch: “?”

Khán giả: “…”

…

“Con mẹ nó! Trả tiền đi!”

Ngay khi những lời này vừa dứt, toàn bộ rơi vào im lặng.

Bao gồm cả người dẫn chương trình, mọi người đều nhìn người đứng đầu với ánh mắt kinh ngạc.

Một lúc sau, đội trưởng mới phản ứng và xua tay nhanh chóng: “Xin lỗi…Tôi xin lỗi vì sự cố này. Tôi vừa mới dẫn dắt đội tuyển ở World Cup về.”

“A…” Người dẫn chương trình nhất thời bối rối, nhưng sự chuyên nghiệp sắc sảo khiến cô nhanh chóng ổn định cảm xúc, đưa micro lại: “Xin chào, với tư cách là người tổ chức và chỉ huy cuộc diễu hành chiến thắng này, bạn có gì muốn nói với khán giả trước TV không?”

Chương 827: Anh ta là ai (8)

“Đây là đài truyền hình nào?”

“Ma Đô TV.”

“Ồ, chính là như vậy.” Đội trưởng đẩy kính lên, giơ lá cờ trong tay lên, nghiêm nghị nói: “Nhân loại, nền văn minh mấy ngàn năm, sắp bị hủy diệt trong một ngày. Nhưng sự xuất hiện của hai người đó đã cứu giúp tất cả.”

“Bóng ma vô song với khuôn mặt của thiên thần và hình dáng của ác quỷ, người hiểu được quy luật thời gian trong vũ trụ! Nền văn mình Asgard, nữ thần Valkyrie, Tam Thượng Du!” thủ lĩnh gầm lên.

Hàng ngàn người phía sau lập tức điên cuồng hét lên: “Valkyrie! Valkyrie!”

“Tam Thượng Du!”

“Tam Thượng Du!”

Đám đông người xem: “…”

Đồng thời đưa tay ra lệnh cho mọi người im lặng. Người đứng đầu tiếp tục gầm lên: “Đầy bí ẩn và ẩn số, nhà thông thái tối cao điều khiển sức mạnh của tự nhiên và ma thuật! Văn minh thần kiếm, pháp thần, thần linh đại nhân!”

“Pháp thần! Pháp thần!”

“Văn minh thần kiếm! Văn minh thần kiếm! Văn minh thần kiếm!”

Người dẫn chương trình: “…”

Đám đông người xem: “…”

“Chúng ta đến nhầm chỗ à?” Một người đàn ông trung niên đứng ở bên ngoài cau mày nhìn con trai mình và nói: “Những cuộc diễu hành này thật tầm thường.”

“Gà.” Cậu con trai nói ngắn gọn và đi thẳng vào vấn đề, dùng ngón chân khoét một lỗ trên gạch lát sàn…

…

“Tên khốn chết tiệt”.

Đại học Kinh thành, tại sảnh phòng giáo vụ. Trần Vũ cũng không có gì đáng phàn nàn, vội vàng cầm điều khiển từ xa chuyển sang một chương trình tin tức nghiêm túc.

Chỉ mới hơn chục giờ trôi qua kể từ khi Trận chiến Thú triều thứ hai tại Ma Đô kết thúc, và cảm giác chiến thắng đã lan rộng khắp thế giới.

Cho dù là Châu Mỹ, Châu Âu, Nam Cực… hay thậm chí là các phi hành gia đóng quân trên trạm vũ trụ, họ đều biết được tin tức ngay lập tức.

Hơn nữa, so với trận đấu đá nội bộ giữa các dị quái vừa qua, chiến thắng này chắc chắn khiến mọi người thêm chấn động.

Người đàn ông bí ẩn mặc áo choàng đen, dưới cái nhìn của mọi người, đã tàn sát dã thú một cách mạnh mẽ và đầy nhiệt huyết.

Động đất, sóng thần, gió mạnh, sấm sét, mưa sao băng…

Nói là làm ngay.

Ở mọi nơi hắn đi qua, những con dị thú đều biến thành xác thịt.

Đây là cảnh ly kỳ gì vậy?

Đây là hình ảnh gì mà đầy hứng khởi?

Đây là thể loại sử thi hoành tráng gì vậy?

Lịch sử tủi nhục, mất mát kéo dài hàng thế kỷ của nhân loại không còn đáng nhắc đến giữa vinh quang “choáng ngợp” này.

Một trăm năm trước, đối mặt Thú triều hung dữ vô song, ngay cả những kẻ mộng mơ phi thực tế nhất cũng sẽ không bao giờ đoán

được rằng ngày nay, một trăm năm sau, con người sẽ có thể chính thức chống lại sự tấn công của vạn thú.

Ngay cả đạo diễn cũng không dám quay phim như thế này, nếu không sẽ bị chê là thiếu thực tế.

Và bây giờ.

Con người đã làm được điều đó.

Nó vẫn được thực hiện bởi một người…

Có thể tưởng tượng được trạng thái tâm lý của toàn nhân loại lúc này hưng phấn đến mức nào.

Maslow từng nói rằng: con người có năm nhu cầu chính.

Cấp độ đầu tiên là sinh tồn.

Cấp độ thứ hai là an toàn.

Cấp độ thứ ba là cảm giác.

Cấp độ thứ tư là tôn trọng.

Cấp độ thứ năm là nhận thức về giá trị bản thân.

Cấp độ đầu tiên là cấp độ quan trọng nhất trong mọi nhu cầu của con người.

Ở nơi tận cùng thế giới này, ai có thể giúp nhân loại “sống sót” sẽ được phong làm thần. Trở thành nhà lãnh đạo xứng đáng của toàn bộ nền văn minh.

Hơn nữa, những gì “người đàn ông bí ẩn” thể hiện không chỉ là “giúp đỡ”.

Nó hoàn toàn thuộc về đẳng cấp lật ngược tình thế.

Lấy một ví dụ điển hình, nếu Trần Vũ đột nhiên nhảy ra và dùng bằng chứng thuyết phục để chứng minh rằng hắn là người đàn ông bí ẩn đã chiến đấu chống lại đợt Thú triều ngày hôm qua và tuyên bố mình là người đứng đầu nền văn minh, tất cả mọi người

trên thế giới sẽ đi theo anh ta!

Bất kỳ sự cố gắng cản trở nào trong nội bộ cũng sẽ bị giải tán ngay từ đầu trong vòng một ngày.

Thực tế.

Trực tuyến.

Tin tức, báo cáo, bài đăng và các tìm kiếm hot liên quan đến "người bí ẩn" cũng sẽ ngay lập tức được đẩy lên đầu trang chủ.

Mọi người khám phá.

Mọi người theo đuổi.

Mọi người đang tìm kiếm…

Hai tỷ người trên thế giới đều có một suy nghĩ vang vọng trong đầu họ.

"Anh ta là ai……"

"Anh ta là ai?"

"Anh ta là ai?!"

"Anh ta là ai?!!"

"Cô ngốc à? Tôi đang hỏi cô! Hắn là ai?!" Trong cửa kính trưng bày của phòng giáo vụ, một người phụ nữ trông như chủ nhiệm chỉ vào Trần Vũ ngoài cửa sổ và giận dữ gầm lên với cấp dưới của mình: "Tôi đang hỏi cô! Hắn là ai?"

"Hả? Ồ." Nữ cấp dưới cuối cùng cũng tỉnh táo lại, nhìn về phía ngón tay của chủ nhiệm, sau đó nhanh chóng tìm kiếm thông tin và kiểm tra ảnh: "Anh ta… tên anh ta hình như là Trần Vũ. Là thành viên ưu tú của lớp hai năm nhất".

"Trần Vũ. Trần Vũ…" buông tay xuống, nữ chủ nhiệm thấp giọng lẩm bẩm cái tên này, cẩn thận nhớ lại:

Chương 828: Anh ta là ai (9) Chương 828: Anh ta là ai (9)

“Khuôn mặt nhìn rất quen, cái tên cũng rất quen…”

“Chủ nhiệm.” Nữ cấp dưới nuốt nước miếng: “Theo số liệu, anh ta hình như là nhà vô địch của Giải đấu trực tiếp các trường đại học và cao đẳng thế giới lần này. Anh ta là người ghi điểm cao nhất trong kỳ thi tuyển sinh đại học Thanh Thành và là người ghi điểm cao nhất ở Sơn tỉnh”.

“Nhà vô địch thi đấu cấp 3! Tôi nhớ ra rồi.” Nữ chủ nhiệm vỗ đầu: “Tôi đã nói rồi, nếu như nhìn thấy hắn trở lại trường học, trực tiếp có thể sử dụng lối đi đặc biệt”.

“Nhà vô địch cuộc thi đại học… có đặc quyền như vậy sao?” Nữ cấp dưới thắc mắc.

“Hắn không chỉ là một nhà vô địch cấp ba. Vài tháng trước, trong trận chiến tại Kinh thành, Trần Vũ này đã rất oai phong trên chiến trường.”

“Trận chiến Kinh thành. Lúc đó tôi ở đội hậu cần, không biết nhiều về tình hình tiền tuyến trông hắn oai phong đến mức nào?”

“Mười chiến binh cấp 8 không thể giết được nhiều quái thú bằng một mình hắn ta.”

Nữ cấp dưới: “!!!”

Không để ý đến vẻ mặt sửng sốt của cấp dưới xung quanh, nữ chủ nhiệm cầm micro bên trong cửa kính, bật công tắc, hắng giọng nói: “Này, bên ngoài cậu có nghe thấy không? Trần Vũ, Trần Vũ có nghe thấy không?”

“Ừm?”

Đang xem TV Trần Vũ định thần lại, nhìn về phía nguồn phát ra âm thanh: “Cái gì? Gọi tôi?”

“Đúng.”

“Chuyện gì vậy?”

“Trần Vũ, mời vào từ lối đi dành cho nhân viên bên trái.”

“Cái này?” Trần Vũ do dự chỉ vào cánh cửa gỗ bên trái đại sảnh.

“Ừ.” Nữ chủ nhiệm gật đầu.

Gãi gãi tai, Trần Vũ đứng dậy, từng bước đi đến cánh cửa gỗ bên trái dưới sự theo dõi của hàng chục học sinh trong hội trường.

“Két.”

Cánh cửa gỗ mở ra, nữ giám đốc nghiêng người đưa tay: “Xin chào, bạn học Trần Vũ, mời vào.”

“Xin chào.”

Gật đầu, Trần Vũ đi vào cửa, tiến vào giảng đường bên trong, nhìn quanh một vòng: “Cô gọi tôi tới đây à?”

“Gọi tôi là chủ nhiệm”.

“Thầy chủ nhiệm bảo tôi đến à?”

“...Bên trên đã dặn dò, nếu Trần Vũ quay lại trường học thì nên trực tiếp lên tầng hai tìm hiệu trưởng”.

“Cô là chủ nhiệm, còn muốn tôi tìm hiệu trưởng?” Trần Vũ nhướng mày.

“Tôi là phó hiệu trưởng. Từ cầu thang này, cậu có thể đi lên tầng hai và tìm hiệu trưởng”.

“…Được thôi”.

Sau khi điều chỉnh lại ba lô và ngoại hình, Trần Vũ làm theo chỉ dẫn của “Phó hiệu trưởng” và đi lên cầu thang xoắn ốc bằng gỗ đến văn phòng giáo vụ trên tầng hai.

“Hiệu trưởng …”

Trần Vũ khóe miệng tràn đầy nụ cười: “Tôi đoán là Cẩu Thắng vẫn như vậy. Đã lâu không gặp, không biết gần đây thế nào, có giảm cân không?”

Hắn lẩm bẩm bước tới cửa và gõ nhẹ với phép lịch sự hiếm có.

“Dong, dong, dong”.

“Mời vào.” Một giọng nói già nua vang lên từ bên trong cánh cửa.

“É?”

Trần Vũ sửng sốt, theo bản năng đẩy cửa đi vào.

Hắn nhìn thấy một ông già với bộ râu nửa xám nửa trắng đang ngồi sau chiếc bàn làm việc bằng gỗ gụ trong phòng không quá rộng rãi.

“Cẩu hiệu trưởng đâu?” Trần Vũ nhìn quanh: “Ông được thăng chức à?”

“Ngươi nói Cẩu Thắng.” Lão già ngẩng đầu, tháo kính xuống, lộ ra nụ cười vô cảm: “Hy sinh rồi.”

Nghe vậy, Trần Vũ đột nhiên quay đầu lại, nhìn thẳng vào đối phương: “Cái gì?”

“Hy sinh.”

“Hy sinh?!!”

“Đại học Kinh Đại, cựu hiệu trưởng Cẩu Thắng, đã chết.” Ông già thẳng thắn lặp lại: “Hy sinh trên chiến trường Kinh Đại, ông ấy 58 tuổi.”

“Hiệu trưởng Cẩu…hy sinh…”

“…Cậu muốn lặp lại phải không?”

“Làm sao có thể…” Trần Vũ ngơ ngác đứng ở nơi đó.

“Nếu tôi không nhầm thì cậu là bạn học Trần Vũ.” Ông già lại đeo kính vào và mỉm cười: “Để tôi tự giới thiệu, tôi là hiệu trưởng mới

của Đại học Kinh Đại, cậu có thể gọi tôi Hiệu trưởng Cẩu.”

“Ông…?”

“Đúng vậy.” Trần Vũ còn chưa kịp nói thêm gì nữa, ông già đã gật đầu: “Cẩu Thắng là con trai của tôi.”

Trần Vũ: “……”

“Trần Vũ, tên hay đấy.” Lão già đứng dậy, khom lưng, khoanh tay, đi từ bàn làm việc đến chỗ Trần Vũ, giọng điệu nhàn nhạt: “Tôi đã nghe Cẩu Thắng nhắc đến cậu.”

Trần Vũ: “À.”

“Nói cậu là thiên tài, ở một phương diện nào đó, tiềm lực của cậu không kém gì Bát Hoang Dịch”.

“…” Trần Vũ im lặng.

“Chỉ là tinh thần không tốt thôi.”

“…”

“Ồ, đừng hiểu lầm.” Ông lão giải thích: “Không phải nói tinh thần của cậu không tốt.”

Trần Vũ bất đắc dĩ cười: “Tôi biết.”

Ông già: “Có nghĩa là đầu óc cậu không được tốt.

“Trần Vũ: “……”

“Tất nhiên là tôi sẽ không tin. Không ai có thể khiến con trai tâm thần của tôi tin nó bị bệnh tâm thần”.

Trần Vũ: “……”

Đi tới chỗ máy lọc nước, ông lão cầm cốc giấy lên, lấy một cốc nước tinh khiết đưa cho Trần Vũ: “Anh bạn trẻ, cậu có muốn uống chút nước không?”

“...Không, cảm ơn.” Trần Vũ vẻ mặt nghiêm túc đứng thẳng: “Ông

muốn chuyển hướng sự chú ý của tôi. Nhưng tôi vẫn muốn biết tình huống của hiệu trưởng Cẩu. Ông ấy chết khi nào? Ông ấy đã bị hy sinh như thế nào và kẻ sát nhân là người hay dị thú."

"Những câu hỏi này có ý nghĩa không?"

Chương 829: Anh ta là ai (10) Chương 829: Anh ta là ai (10)

“Nó không có ý nghĩa sao?”

“Không.” Ông lão đưa cốc nước tới, thấy Trần Vũ không nhận, chính mình nhấp một ngụm: “Tôi dùng sự hy sinh để miêu tả cái chết của nó, chứng tỏ nó chết vì nhân loại. Về phần nguyên nhân chết, thời gian chết, hình thức chết… thực sự không quan trọng. Chiến binh chết trên chiến trường là chiến binh giỏi.”

Trần Vũ lại im lặng “…”

“…” Ông lão ngừng nói.

Hai người họ nhìn nhau như thế này.

Căn phòng im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Mãi đến mười phút sau, ông lão mới không nhịn được nữa mà thở dài: “Được rồi, để tôi kể cho cậu nghe, Cẩu Thắng đã bị giết khi bị một đàn đười ươi và quái thú bao vây khi đang che chắn cho đường rút lui của tôi.”

Trần Vũ: “Quả nhiên.”

“Cho nên, cậu hỏi vấn đề này cũng hoàn toàn vô nghĩa.” Lão giả xòe tay: “Chỉ khiến thêm phiền phức mà thôi.”

“Sẽ không.”

Hít một hơi thật sâu, Trần Vũ xoay người đẩy cửa ra: “Việc này sẽ luôn nhắc nhở tôi nên làm gì.”

Ông lão: “Đừng rời đi. Điều quan trọng nhất cậu nên làm bây giờ là hoàn thành thủ tục quay lại trường học.”

Trần Vũ sửng sốt, quay trở lại văn phòng, lấy chứng minh thư và thẻ sinh viên ra: “Xin lỗi.”

Lấy xong hai tập tài liệu, ông lão ngồi trở lại bàn làm việc, lấy một tập tài liệu từ trong ngăn kéo ra, đóng dấu cẩn thận: “Hơn ba mươi năm rồi tôi không đóng dấu nên tôi không còn thành thạo việc này nữa.”

“Trước đây ông cũng là hiệu trưởng phải không?”

“Đúng vậy, Cẩu Thắng là người kế nhiệm của tôi.” Lão lão giao ra văn kiện đã đóng dấu, giọng điệu bình tĩnh nói: “Hiện tại tôi đã lấy lại.”

“…Xin lỗi.”

“Không cần phải xin lỗi.” Lão lão cau mày nói: “Nó là người đứng đầu một trong những trường học quyền lực, người nắm quyền thứ ba sắp tới, không chết thì ai sẽ chết? Để học sinh chết à?”

“…”

“Trở về. Hãy nhờ phó giám đốc ở tầng dưới sắp xếp phân công ký túc xá cho cậu.”

“Đã rõ”.

Ôm tập tài liệu trong tay, Trần Vũ không nói thêm gì nữa, cúi đầu thật sâu, đóng cửa lại rồi rời đi.

“Đúng rồi.” Lão lão hét lên: “Không thể chậm trễ hơn tên Bát Hoang Dịch lớp hai đó. Nếu hắn còn sống thì hãy nói quay lại trường học.”

“Được.”

…

Hoàn thành mọi thủ tục để trở lại trường học.

Trần Vũ bước ra khỏi tòa nhà nhỏ của phòng giáo vụ dạy bằng cửa sau.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh, hắn cảm thấy một cảm giác nặng nề vô cớ.

Đó là sức nặng của trách nhiệm…

Đại học Kinh Đại, là một trong những trường đại học nổi tiếng nhất nhân loại, sau khi hiệu trưởng qua đời, trường vẫn cần tìm vị hiệu trưởng cũ để quay lại đảm nhận vị trí này. Thông tin được tiết lộ ở đây là rõ ràng.

Nhân loại. Thực sự không còn gì nữa…

Lớn như Lý Thanh Hải.

Nhỏ như Cẩu Thắng.

Sau trận chiến Kinh Đại, hầu hết trụ cột hỗ trợ thế giới võ thuật và thậm chí cả nền văn minh đều bị giết hoặc bị thương.

Nhân loại đã đi tới điểm cuối của con đường.

Người ta đều nói trời sập thì người cao mới đỡ được.

Nhưng một khi những người đàn ông cao lớn không còn nữa, trách nhiệm từ trên xuống đương nhiên sẽ được chuyển sang cấp độ tiếp theo.

Những người trẻ tuổi như Trần Vũ, Bát Hoang Dịch và Đoạn Dã là những người kế thừa. Không ai có thể thoát khỏi sự thật…

“Nếu ngày đó đến, chúng ta không thể kiên trì được nữa. Nhân loại sẽ hoàn toàn diệt vong.”

Im lặng trong một thời gian dài.

Trần Vũ đi đến một nơi yên tĩnh trong vườn, châm một điếu thuốc và lặng lẽ hút vài hơi.

Sau đó hắn lấy chiếc iPhone nhặt được ở vùng tuyết ra và nhanh chóng nhập một dãy số điện thoại bằng ngón tay cái.

Quay số.

“Pip…”

“Pip…”

“Xin chào? Xin chào, tôi là Bát Hoang Diêu. Bạn là ai?”

“Anh Trần Vũ đây.”

“Anh Vũ!” Giọng nói ngạc nhiên của Bát Hoang Diêu phát ra từ ống nghe.

“Ừ.” Trần Vũ thổi ra một làn khói mờ mịt, búng nhẹ tàn thuốc, khàn giọng nói: “Tiểu Diêu, quay lại đi.”

“Hả? Quay lại đâu thế?”

“Hãy quay lại Đại học Kinh Đại và đi học lại.”

…

Cúp điện thoại, Trần Vũ đứng dậy rời khỏi vườn hoa, do dự một hồi, đi đến khu ký túc xá mới của Đại học Kinh Thành.

Trên đường đi, thỉnh thoảng nhìn thấy các học sinh trong trường vẫy những lá cờ có khắc “văn mình Thần kiếm” và hào hứng đi nhanh qua.

Nó giống như một nhóm người theo đuổi ngôi sao, những người hâm mộ cuồng nhiệt trong vòng tròn.

“Đột nhiên muốn tiết lộ thân phận.” Trần Vũ tim đập loạn, không khỏi tặc lưỡi.

Hắn có thể tưởng tượng nó sẽ gây ra cảm giác cường điệu thế nào khi tin tức rằng hắn là “người đàn ông bí ẩn” được cả thế giới biết đến.

“Ít nhất, tôi có thể làm chú rể mỗi đêm…”

Mười phút sau.

Trần Vũ đã đến khu ký túc xá.

Khi bước vào và quan sát thì thấy ký túc xá nam và nữ nằm chung trong một tòa nhà.

Một, hai, ba, bốn, năm là ký túc xá nam.

Sáu, bảy, tám, chín là ký túc xá nữ.

Điều kiện đơn giản đến mức khó có thể tin đây là ký túc xá của trường đại học. Và đây còn là trường đại học nổi tiếng nhất thế giới…

Chương 830: Anh ta là ai (11) Chương 830: Anh ta là ai (11)

“Bạn học, nhìn bên này.”

Tại bàn làm việc ở phía đông hội trường, một người phụ nữ vẫy tay với Trần Vũ: “Cậu vừa quay lại trường học phải không?”

“À…đúng rồi. Làm sao cô đoán được?”

“Thật ngu ngốc khi ngó nghiêng xung quanh, còn cần phải đoán sao.”

“…”

“Hãy đưa thẻ sinh viên của cậu.”

“Được.” Trần Vũ đưa thẻ sinh viên của mình ra.

Người phụ nữ nhận lấy, nhìn kỹ rồi gật đầu: “Là con trai. Đi thang máy dành cho nam ở bên trái.”

Trần Vũ: “...Nhận ra tôi là con trai có khó không?”

“Các bạn trẻ bây giờ, không cởi quần ra thì ai biết là nam hay nữ.” Người phụ nữ trợn mắt.

Trần Vũ: “Vậy nếu tôi cởi quần ra, cô có thể phân biệt được sự khác biệt giữa con người và động vật.”

“Thằng nhóc này, nói chuyện như vớ vẩn vậy.” Người phụ nữ nhìn Trần Vũ từ trên xuống dưới, trả lại thẻ học sinh, chỉ ngón tay mũm mĩm về phía trước: “Bên trái là thang máy nam.”

“Thang máy cũng chia nam nữ à?”

“Tất nhiên. Thang máy nam có thể lên tầng năm ”.

“Chúng ta có thể đi bộ từ tầng năm lên tầng sáu được không?”

“Các bậc thang được trát bằng xi măng.”

“…Tôi nên làm gì nếu có hỏa hoạn bất ngờ?”

“Có hỏa hoạn, chẳng phải những cô gái trên lầu sẽ nhảy từ trên cao xuống sao? Họ là chiến binh nên không thể chết được”.

“Nó thực sự có lý… vậy con trai không thể trèo lên dễ dàng sao?”

“Ngươi… cũng có lý đấy”. Người phụ nữ trầm ngâm suy nghĩ.

Cất giấy tờ tùy thân, Trần Vũ xoay người đi về phía bên trái: “Vậy tôi lên trước, phòng số mấy?”

Sau khi tỉnh ra, người phụ nữ ngáp một cái: “phòng 404 tầng 4”.

“Tốt lắm. Con số may mắn…”

Tạm biệt.

Đi lên tầng bốn một mình.

Trần Vũ bước đến trước cửa ký túc xá, phòng 404, nhìn qua cửa sổ kính nhỏ vài lần rồi gãi gãi tai một cách vô thức.

“Đúng như dự đoán, đây là ký túc xá dành cho nhiều người.”

Khi hắn nhìn thấy trường Đại học Kinh Đại chỉ có một tòa nhà ký túc xá duy nhất và ở đó có cả nam lẫn nữ, hắn có linh cảm rằng mọi sinh viên sẽ không còn sống đơn độc nữa.

Bởi vì cho dù trải qua ba lần Thú triều, học sinh thương vong cũng không thể nặng nề như vậy.

“Ừmmm.”

Đứng trước cửa, Trần Vũ do dự một chút, đưa tay ra, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

…

Nửa người tựa vào cửa, hắn đang định bước lên bước thứ hai thì một cảnh tượng xuất hiện trước mặt, khiến hắn phải lùi lại, lặng

lẽ đóng cửa lại.

Trên sàn ký túc xá, năm người đàn ông to lớn đang khỏa thân ôm nhau…

“Thật là một ảo ảnh mạnh mẽ.”

Trần Vũ vẻ mặt nghiêm túc tập trung và nghiêm túc quan sát những người xung quanh: “Là ai đang thả rông?”

“Két.”

Cửa ký túc xá lại đóng lại.

Một gã cơ bắp đầy mồ hôi thò đầu ra, vẻ mặt không thiện cảm nhìn Trần Vũ: “Ngươi là ai?”

Trần Vũ: “…Xin chào, bạn đã nghe nói đến nón lá chưa?”

Người đàn ông cơ bắp: “Người bán hàng đến rồi? Cút ra!”

Trần Vũ: “Được rồi”.

Trần Vũ hào hứng đồng ý, quay người bỏ chạy.

Nhưng trước khi hắn có thể chạy đi, quần áo của hắn đã bị giữ lại.

Trần Vũ tim đập nhanh, đột nhiên hoảng sợ, trong đầu bắt đầu điên cuồng ảo tưởng về việc bị cưỡng ép trao thân.

“Trần Vũ? Cậu có phải là Trần Vũ không?”

Nghe vậy, Trần Vũ nuốt nước bọt, rùng mình quay người lại, nhìn thấy một người đàn ông mảnh khảnh khác đang đứng bên cạnh người đàn ông cơ bắp.

“Thật sự là Trần Vũ! Anh Vũ! Người đàn ông mảnh khảnh ngạc nhiên và dang tay ôm lấy hắn.

“Xoẹt”.

Trần Vũ dứt khoát rút con dao găm ra.

Người đàn ông mảnh khảnh: "…"

Trần Vũ: "Đừng tới đây."

Người đàn ông mảnh khảnh lùi lại nửa bước: "Anh Vũ, anh không nhận ra em sao, anh Vũ?"

"Cậu là ai?" Trần Vũ sửng sốt.

"Anh thật sự không nhớ em." Người đàn ông mảnh khảnh thất vọng: "Em từng sống đối diện với phòng anh."

Trần Vũ: "?"

Người đàn ông mảnh khảnh: "Lúc mới vào trường, em đã dẫn bố đi chơi gái và bị bắt. Anh đã giúp đưa ông ấy ra khỏi đồn cảnh sát."

"Ồ ồ ồ ồ!" Trần Vũ đột nhiên nói: "Là cậu."

"Anh Vũ, anh có nhớ không?"

"A, dù sao ấn tượng cũng sâu sắc như vậy." Thu dao găm lại, Trần Vũ tiến lên một bước, bắt tay đối phương, đồng thời quan sát người đàn ông cơ bắp đối diện: "Đã lâu rồi chúng ta mới gặp nhau, sở thích của cậu ngày càng cao cấp."

"Đại Mao, hai người quen nhau à?" Người đàn ông cơ bắp bối rối hỏi.

"Xá trưởng, anh ấy là Trần Vũ mà tôi đã nói với anh, nhà vô địch của cuộc thi đại học! Bạn cùng phòng của chúng ta!"

"Nhà vô địch cuộc thi các trường đại học… Chết tiệt, tôi nhớ ra rồi." Người đàn ông cơ bắp vỗ trán: "Quả nhiên là anh ta. Tôi đã nhìn thấy hình ảnh, vừa rồi bị che mặt nên không nhận ra anh ta."

Nói xong, hắn đẩy cửa gỗ mở hết cỡ, xoay người hướng về ký túc xá hô: "Các huynh đệ, Trần Vũ tới rồi, bạn cùng phòng mới tới rồi!"

Trần Vũ: "…"

Đột nhiên, ba người đàn ông trần truồng còn lại lao ra và bao vây Trần Vũ ở giữa.

Chương 831: Anh ta là ai (12) Chương 831: Anh ta là ai (12)

“Anh Vũ? Đây có phải là anh Vũ không? Đẹp trai quá à? Anh ấy… đẹp trai hơn trên mạng rất nhiều.”

“Để tôi nói cho anh biết, làm sao lão đại lại có thể chết như vậy được?”

Trần Vũ: “…”

[Gây tổn thương tâm lý: Tinh thần +17]

“Nhanh lên anh Vũ, vào phòng đi.” Người đàn ông mảnh khảnh mời hắn vào.

“Ừ, đừng bỏ anh Vũ ở ngoài.” Người đàn ông cơ bắp cũng phản ứng lại, đưa tay đẩy: “Anh Vũ, vào phòng đi.”

Người đàn ông cơ bắp thứ hai: “Vào phòng đi, anh Vũ.”

Người Cơ Bắp thứ ba: “Anh Vũ, anh có thích uống trà hoa cúc không?”

Người Cơ Bắp thứ tư: “Nóng quá, Anh Vũ, cởi áo khoác ra cho mát.”

“Không được.” Trần Ngư toát mồ hôi lạnh lùi lại: “Cậu… Cậu tiếp tục chơi đi, tôi phải rời đi trước.”

“Anh Vũ, xin đừng khách sáo. Dù sao thì buổi tối anh cũng phải quay lại.”

“Không quay lại……”

“Không quay lại?” Người đàn ông mảnh khảnh cau mày: “Đây là ký túc xá của anh, không quay lại thì ngủ ở đâu?”

Trần Vũ: “Sao cậu biết đây là ký túc xá của tôi?”

“Vì em đã báo danh cho anh!”

Trần Vũ: “…”

[Gây tổn thương tâm lý: Tinh thần +6]

Người đàn ông mảnh khảnh xoa xoa tay: “Anh Vũ, em biết anh ở Kinh Đại sẽ không chết, Phòng giáo vụ không tính anh tử trận, cho nên em nộp đơn lên phòng giáo vụ, chuyển giường của anh sang 404.”

Trần Vũ: “…Cảm ơn cậu rất nhiều.”

“Đây là việc em nên làm.” Người đàn ông mảnh khảnh vỗ ngực: “Đêm nay chúng ta ngủ chung đi. Em đã sớm muốn cảm ơn anh vì lần trước anh đã giúp em và ra ngoài.”

“Không cần.” Trần Vũ thẳng thừng từ chối: “Tôi chuẩn bị bỏ học.”

Năm người đàn ông trần truồng đồng thanh: “Tại sao?”

Trần Vũ: “Mẹ tôi đã nói với tôi từ khi tôi còn nhỏ rằng những đứa trẻ nhà nghèo sẽ sớm trở thành tu sĩ. Tôi muốn trở thành một tu sĩ.”

Năm người đàn ông: “…”

Khung cảnh rơi vào im lặng trong một thời gian.

Người đàn ông cơ bắp thứ nhất rõ ràng có đầu óc nhanh nhẹn hơn, quay đầu liếc nhìn bộ dạng trần trụi của mình, nghĩ tới điều gì đó rồi lập tức bật cười: “Anh Vũ, anh sẽ không coi chúng tôi là đồng tính chỉ vì chúng tôi đang khỏa thân chứ. Đúng vậy không?”

Trần Vũ gãi tai: “A… vậy là hiểu lầm?”

“Chắc chắn có sự hiểu lầm.”

Trần Vũ: “…”

[Gây tổn thương tâm lý: Tinh thần +8]

“…Tạm biệt.”

Trần Vũ quay người và rời đi.

“Anh Vũ! Đừng đi!”

“Đừng đi!”

“Anh Vũ, hãy nghe những lời giải thích của tụi em…”

“Anh Vũ, em là fan của anh, anh có thể chụp với em vài bức ảnh được không…”

…

Sau rất nhiều lời giải thích của mọi người.

Cuối cùng, Trần Vũ đã ở lại ký túc xá 404.

Cái gọi là Ngũ Tu, nói một cách đơn giản, có nghĩa là năm chiến sĩ tập hợp lại với nhau, dùng tinh thần lực tập trung năng lượng xung quanh, sau đó “chia ra ăn”.

Càng có nhiều người thì sức mạnh tâm linh càng lớn và “yếu tố năng lượng” có thể tập trung càng dồi dào.

Năm người, gọi là Ngũ Tu.

Mười người gọi là Thập Tu.

Hơn một trăm người được gọi là Quần Tu.

Thông thường, nguyên tố năng lượng trong môi trường càng mạnh thì càng có nhiều chiến binh lựa chọn “cùng nhau tu luyện”.

Vì Đại học Kinh Đại và Đại học Thanh Hoa đều là những trường đại học hàng đầu nên ngay cả sinh viên ở các lớp bình thường cũng xứng đáng với danh hiệu “con cưng của trời”. Vì vậy, đa số sinh viên lựa chọn tu luyện đơn độc sẽ riêng tư hơn.

Trần Vũ đương nhiên chưa từng thấy ai làm điều này.

Tuy nhiên, khi đến Thành Ma Đô, tình hình đương nhiên đã khác.

Nơi tốt nhất của [Dị cảnh]: [Dị cảnh núi Loula] vậy mà nó lại nằm

ở Ma Đô.

Xét về "năng lượng tâm linh", không thành phố nào trên thế giới có thể sánh ngang với Ma Đô.

Hơn nữa, Đại học Kinh Đại và Đại học Thanh Hoa, dựa vào lợi thế về địa vị và cấp độ quyền lực của họ trong giới võ thuật, đã quyết định đặt trường học của họ gần Dị cảnh núi Loula.

Tất nhiên linh lực sẽ phong phú hơn…

Vì vậy, ngay cả những sinh viên Đại học Kinh Đại kiêu hãnh, đối mặt với các yếu tố năng lượng dồi dào như vậy, cũng đã từ bỏ tu luyện đơn độc và cùng nhau tu luyện.

Thật ra, Trần Vũ lẽ ra phải hiểu loại kiến thức này từ lâu rồi.

Sau kỳ thi tuyển sinh đại học, cả nước cử tất cả học sinh đứng đầu đến "Dị cảnh núi Lola", cách luyện tập chính là luyện tập theo nhóm.

Thật đáng tiếc Trần Vũ không đi…

"Vậy, anh Vũ."

Trong ký túc xá 404, người đàn ông cơ bắp số 1 vỗ vai Trần Vũ một cách dũng mãnh: "Đã đến đây thì hãy tham gia hoạt động đa tu của tụi em! Đợi trời tối rồi đi ăn, em sẽ chăm sóc cho anh…"

Trần Vũ liếc nhìn mồ hôi hôi hám của mọi người, kiên quyết từ chối: "Không. Tôi quen với việc luyện tập một mình rồi."

"Bình thường vị trí không thành vấn đề, nhưng nơi này gần [Dị cảnh núi Loula]." Người đàn ông mảnh khảnh khuyên: "Hãy chọn đa tu, sẽ hiệu quả hơn."

Chương 832: Con quái vật này từ đâu đến (1) Chương 832: Con quái vật này từ đâu đến (1)

Nói xong, mọi người trong ký túc xá chỉ biết nhìn nhau bất lực.

“Được rồi, anh Vũ. Nếu một ngày nào đó anh thay đổi ý định, hãy gia nhập băng đảng của chúng em.” Người đàn ông mảnh khảnh thở dài.

“Bép!”

Người đàn ông cơ bắp vỗ vào mông đối phương: “Miêu tả không đúng? Băng đảng là gì? Gọi là đội nhóm”.

“Vâng.” Người đàn ông mảnh khảnh gật đầu: “Đội nhóm. Anh Vũ có thể gia nhập đội của chúng em bất cứ lúc nào.”

“Wooooooo…”

Lúc này, một tiếng còi phòng không chói tai đột nhiên vang lên.

Trần Vũ giật mình, lập tức quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Một đợt dã thú? Địa ngục lại tới à?”

“Đừng khẩn trương.” Người đàn ông cơ bắp bên cạnh xua tay: “Làm sao có thể có một đợt dã thú liên tiếp ập đến? Đây là lễ tưởng niệm.”

“Là vậy à…” Trần Vũ bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ [Lời nguyền độc ác] đã biến mất.

Để mở khóa lời nguyền, bạn ít nhất phải “xóa sổ” ba cõi khác nhau.

Cho nên một khi Thú triều thực sự tới, hắn sẽ không thể làm gì được.

Không có hắn…

Hiện tại, con người không có khả năng chống lại dị thú.

Lịch sử đã chứng minh điểm này vô số lần.

“Một buổi họp tưởng niệm?”

Nhận thức được thuật ngữ này, Trần Vũ hơi sửng sốt: “Là dành cho những chiến sĩ đã hi sinh trong Thú triều ngày hôm kia à?”

“Không chỉ các chiến binh, mà cả những người bình thường cũng bày tỏ lòng tôn kính. Tuy nhiên, chỉ tên của các chiến binh mới được đọc trước công chúng.”

“Ồ.” Hắn suy nghĩ một lúc rồi nói: “Học sinh trường chúng ta không đi à?”

“Không cần.” Người đàn ông cơ bắp lắc đầu: “Tối qua nhà trường đã gửi thông báo đặc biệt, yêu cầu chúng ta tranh thủ thời gian để luyện tập. Nghe nói hiện trường sẽ có rất nhiều người. Nếu tất cả học sinh đều đến đó. Thành phố sẽ đông đúc lắm.”

Gật đầu, Trần Vũ không có do dự nhiều, cầm ba lô trên giường lên, chuẩn bị đẩy cửa rời đi: “Vậy các người luyện tập nhiều một chút, tôi đi xem xem.”

“Anh Vũ, anh có đi không?” Người đàn ông mảnh khảnh ngạc nhiên.

“Ừm.”

“Cậu có thể gửi cho tôi một bó hoa trước bia mộ được không? Bia mộ anh hùng nằm trong khu rừng bên trong quảng trường.” Người đàn ông mảnh khảnh cắn móng tay: “Nhân viên an ninh của em đã chết chỉ để che chở cho em. Tên anh ta là *, tên phải được khắc trên tượng đài.”

Trần Vũ: “Ừ. Chỉ là tiện tay thôi.”

“Anh Vũ, cho em một bó nữa.”

“Tôi cũng đến.”

“Cho tôi một bó nữa nhé.”

“Còn có tôi…”

Không mất nhiều thời gian.

Trần Vũ có thêm một bó hoa trong tay.

…

Hôm nay ngoài trời bóng râm

Nhưng để tạo không khí trang trọng, quan chức đặc biệt tổ chức một nhóm võ sư dùng võ thuật để bao phủ cả thành phố trong cơn mưa phùn u ám.

Chậm lại.

Hắn đứng đằng sau giới truyền thông, các chiến binh và người xem, im lặng lắng nghe một lúc rồi quay lại và đi sâu hơn vào công viên bên trong.

Dừng lại ở một khu rừng nhỏ sâu trong công viên.

Ở đây, không có đám đông phức tạp, không có tiếng nhạc ồn ào và không có những lời điếu văn chuyên nghiệp.

Chỉ có một tấm bia đá đen tuyền và những hàng tên khắc trên đó, bị bụi bặm bao phủ và bị gió cát thổi bay.

Đứng lặng lẽ.

Ngẩng đầu nhìn lướt qua một lát, Trần Ngọc nhanh chóng tìm ra tên “bạn cũ” của mình.

[Cẩu Thắng].

Hàng thứ hai, cột thứ năm.

Chữ viết rõ ràng và mạnh mẽ, như thể linh hồn của người sống vẫn còn.

“…”

“…”

“…Tôi không biết phải nói gì.”

Một lúc lâu sau, Trần Vũ khàn giọng nói: “Nhưng ông đổi mạng chính mình lấy mạng của tôi…”

“Tôi sẽ dùng cuộc đời này để mang lại cho ông một thế giới hòa bình và thịnh vượng.”

Cơn gió.

Thổi yếu ớt.

Lời nói của Trần Vũ bối rối.

Nhưng nỗi buồn và tiếng nhạc ở quảng trường phía xa trở nên du dương hơn.

Làm tượng đài bằng đá đặc biệt yên tĩnh.

Dường như mọi cuộc chiến đều đã kết thúc đột ngột nhờ âm thanh của bản nhạc này…

…

“Ầm. ”

Ma Đô, trong một quán rượu trên con phố hẻo lánh.

Giáo viên chủ nhiệm uống một ngụm rượu trắng, đặt ly xuống bàn hài lòng lau miệng: “Tôi biết tiểu tử nhà ngươi sẽ không chết.”

“Nếu tôi chết, ai sẽ uống rượu với thầy?” Trần Vũ dường như đang cười như không cười.

“Chết tiệt. Trước đây cậu chưa bao giờ uống rượu với tôi.”

“Nhưng tôi đã hút thuốc với thầy.” Vừa nói, hắn cũng đặt ly rượu xuống, lấy từ trong túi ra hai điếu thuốc lá Cáp Nhĩ Tân, đem một điếu đưa đến miệng chủ nhiệm: “Làm một điếu.”

“Giống như trước đây, cậu thật sự không giống một học sinh giỏi

đâu.” Chủ nhiệm cầm điếu thuốc đưa vào miệng một cách thuần thục: “Cậu còn chưa đổi loại thuốc à? Cáp Nhĩ Tân này có ngon không?”

“Chủ yếu là các chất mạnh, có hại và gây nghiện.”

Chủ nhiệm: “…”

Uống một ngụm lớn, còn chưa kịp phun ra, Trần Vũ lại nhấp một ngụm rượu trắng, hỏi: “Thầy, gần đây người thế nào? Sức khỏe tốt chứ?”

Giáo viên chủ nhiệm: “Đây cũng là điều tôi muốn hỏi cậu. Nếu hút thuốc và uống rượu cùng lúc thì tuổi thọ sẽ ngắn ngủi phải không?”

Chương 833: Con quái vật này từ đâu đến (2) Chương 833: Con quái vật này từ đâu đến (2)

[Ăn phải chất độc hại: Tuổi thọ +3]

Trần Vũ: “Không sao đâu.”

“Vì sức khỏe.” Chủ nhiệm đưa tay dập điếu thuốc của Trần Vũ: “Sau này đừng hút thứ này nữa.”

[Ngưng hấp thụ các chất có hại: Tuổi thọ:1; Sức khỏe:2]

Trần Vũ: “…”

“Cái gì?” Hiệu trưởng nhướng mày: “Vẻ mặt kiểu gì vậy? Cậu tức giận à?”

“Không. Chỉ thở dài một chút thôi.”

“Cậu đang thở dài về điều gì vậy?”

“Đã lâu như vậy mà thầy vẫn giống như thời tôi còn học cao trung.” Trần Vũ thở dài, khói thuốc tỏa ra.

“Ồ.” Chủ nhiệm sờ tóc cậu: “Em còn trẻ như vậy sao?”

“Nó vẫn là một trở lại, liên tục cản trở sự phát triển của tôi trong việc tu luyện.”

Chủ nhiệm: “?”

“Thành thật mà nói.” Trần Vũ cố nén nụ cười, rót đầy một ly rượu cho giáo viên chủ nhiệm: “Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng cả đời mình lại gặp được thầy ở Ma Đô một cách trùng hợp như vậy.”

“Ừ. Tôi cũng không nghĩ đến.”

“Tôi đến Đài tưởng niệm ‘Anh hùng’ để thăm một trong những vị cứu tinh của mình. Còn thầy đến tìm ai?”

“Nhìn em kìa.”

“A.” Trần Vũ sửng sốt.

Thầy chủ nhiệm cầm ly rượu lên nhấp một ngụm: “Xem trên đó có khắc tên em không, tuần nào cũng xem xem.”

“Là vậy sao…”

“Vì vậy, tôi khá vui mừng khi thấy em còn sống. Tôi vui mừng đến mức không say dù đã uống rất nhiều.”

“Có thể hiểu được.” Trần Vũ gật đầu: “Dù sao, tôi là người duy nhất thành công trong sự nghiệp giáo dục của thầy.”

“…” Động tác uống rượu của hiệu trưởng đột nhiên dừng lại.

Trần Vũ: “Đùa thôi.”

Chủ nhiệm: “Em…”

Trần Vũ: “Tôi đã chuyển sang trường khác. Nói đúng ra, không có một thành công nào cả.”

Chủ nhiệm: “…”

Trần Vũ: “Hahahahaha.”

Im lặng một lúc, chủ nhiệm cũng mỉm cười, đập ly rượu trong tay vào ly rượu của Trần Vũ: “Trần Vũ vẫn như cũ, cũng không có thay đổi gì cả. Nào, chúng ta uống một ly đi.”

“Cạn.”

“Lần nữa.”

“Cạn.”

“Tiếp tục!”

“Dangdangdang～”

Một quán rượu yên tĩnh chỉ có vài người uống rượu.

Chỉ có bàn của trần Vũ tràn ngập tiếng cười và tiếng reo hò, đầy ly và đẩy ly.

Đó không phải là sự may mắn khi gặp lại người bạn cũ ở ngoài.

Đó không phải là niềm vui khi thầy trò gặp lại nhau.

Chỉ là một cảm giác vui mừng khi biết được một người bạn cũ vẫn còn sống.

Bởi vì trong những ngày cuối cùng, chia tay thường có nghĩa là chia tay mãi mãi.

Mặc dù điều này thường xảy ra ở thế giới bình thường…

Sau ba đợt uống rượu.

Trần Vũ đỡ thầy chủ nhiệm ra khỏi quán rượu, ngẩng đầu nhìn thì thấy trời đã tối đen.

“Xe~” Chủ nhiệm dựa vào vai Trần Vũ, nôn khan mấy lần, loạng choạng chỉ về phía ven đường: “Lái~lái~lái xe của tôi lại.”

Trần Ngọc: “Thầy ơi, đừng nhổ vào tôi.”

“Lái xe~đưa tôi đi~tôi~tôi sẽ quay lại… ugh!”

“Được rồi, được rồi! Đừng nôn!”

Lấy chìa khóa xe từ trong túi đối phương ra, Trần Vũ nhanh chóng mở cửa xe, đưa chủ nhiệm đang say rượu vào. Sau đó, hắn ngồi vào ghế lái, khởi động xe một cách khéo léo và nhấn ga.

“Thầy ơi, thầy sống ở đâu…”

“Phập”

Lời còn chưa nói xong.

Một đôi còng kim loại lạnh lẽo đang còng vào cổ tay của Trần Vũ.

Trần Vũ: “…”

Chủ nhiệm: "…"

Trần Vũ cúi đầu nhìn chất liệu còng tay, sau đó quay đầu nhìn giáo viên chủ nhiệm: "Thầy đang làm gì vậy?"

"Lái xe khi say rượu." Thầy chủ nhiệm trông không còn say rượu nữa. Với vẻ mặt nghiêm túc, ông còng tay còn lại của Trần Vũ: "Theo pháp luật thì phải phạt lái xe say rượu, giấy phép lái xe sẽ bị đình chỉ tạm thời trong 6 tháng. Phạt tiền không dưới 1.000 nhân dân tệ và không quá 2.000 nhân dân tệ."

Trần Vũ: "…"

"Ai bị xử phạt tội lái xe trong tình trạng say rượu và tái phạm sẽ bị tạm giam hành chính 10 ngày và bị thu hồi giấy phép lái xe. Ai lái xe trong tình trạng say rượu sẽ bị truy cứu trách nhiệm hình sự theo quy định của pháp luật".

Trần Vũ: "…"

"Không ngờ." Chủ nhiệm kéo khóa kéo, cởi áo khoác, lộ ra bộ đồng phục cảnh sát bên dưới: "Em vẫn là Trần Vũ như trước, không hề thay đổi, còn tôi cũng không còn là chủ nhiệm của trường trung học số 2."

Trần Vũ: "…"

[Gây tổn thương tâm lý: Tinh thần +8]

Lấy chìa khóa xe ra, chủ nhiệm kéo tay kiêu ngạo nói: "Uống rượu xong còn dám lái xe. Rất dũng cảm, lát nữa tôi sẽ tìm tài xế, chúng ta đến đồn công an sau khi tỉnh táo."

"Tôi không say."

"Say rượu là vi phạm."

"Tôi không say rượu."

"Đó là điều mọi người nói sau khi uống rượu." Chủ nhiệm bắt đầu gọi vào số điện thoại của tài xế.

“A… Thầy không phải đến Ma Đô để học sao? Tại sao lại trở thành cảnh sát?”

“Tôi là viên gạch của đất nước.” Chủ nhiệm lấy chiếc mũ cảnh sát từ ghế sau xe đội lên đầu: “Tôi đi đến bất cứ nơi nào cần thiết.”

“…Thầy đúng là một con chó.”

“Cảm ơn lời khen của em. Nếu em nói chuyện văn minh hơn, tôi có thể cân nhắc việc không thu hồi giấy phép lái xe của em ”.

“Không sao đâu, mạnh tay vào. Tôi căn bản không có bằng lái xe.”

“Thầy thực sự có thể trừng phạt tôi.”

Chương 834: Con quái vật này từ đâu đến (3) Chương 834: Con quái vật này từ đâu đến (3)

Không lâu sau, tài xế tới.

Trần Vũ và chủ nhiệm ngồi ở hàng ghế sau tiếp tục trao đổi.

Điểm khác biệt duy nhất so với lúc ở quán rượu là ly rượu trên tay Trần Vũ được thay bằng còng tay.

“Việc quay trở lại Ma Đô vào thời điểm này là rất đúng đắn.” Chủ nhiệm đặt chiếc chìa khóa còng tay trước mặt Trần Vũ, vẫy tay rồi bỏ vào túi: “Có phải cấp trên trong nước đã sắp xếp cho cậu có quay lại không?”

“Tại sao nó lại vậy?”

“Đương nhiên nguy hiểm đã được xóa bỏ. Tam Thượng Du và một người đàn ông bí ẩn đã hai lần thành công đẩy lùi Thú triều. Điều này đã chứng minh đầy đủ sự an toàn của Ma Đô.”

Trần Vũ nhướng mày: “Vậy… thầy không cho rằng tôi là kẻ đào ngũ sao?”

“Không.” Chủ nhiệm xua tay.

“Tại sao?”

“Cái mông quyết định cái đầu. Với mối quan hệ của chúng ta, làm sao tôi có thể coi em như một kẻ đào ngũ? Hơn nữa… với tài năng của em, chết trên chiến trường sẽ là sự lãng phí lớn nhất.”

“Tôi có thể ngắt lời được không?” Lúc này, tài xế ngồi sau vô lăng không nhịn được hỏi.

Chủ nhiệm: “Anh muốn hỏi gì?”

“Cậu ta có tài năng gì mà có thể tránh được việc đánh nhau?”

“Người đứng đầu kỳ thi tuyển sinh đại học cấp tỉnh, cộng thêm chức vô địch đại học thế giới, thế đủ chưa?”

Nghe vậy, tài xế kinh ngạc nhìn Trần Vũ qua gương chiếu hậu: “Tệ quá?”

“Cậu ấy là chiến binh đã tiêu diệt nhiều dị thú nhất trong trận chiến cuối cùng ở Kinh Đại.” Chủ nhiệm nói thêm.

“Xì!”

Người lái xe đột nhiên thở dài. Góp phần vào sự nóng lên bầu không khí.

“Loại năng lực này đã đủ chưa?”

“Đủ…đủ rồi, anh bạn tốt.” Người lái xe tặc lưỡi, vô thức đạp ga: “Nếu thanh niên này lớn lên, có lẽ lại là cấp 9!”

“Cấp 9…” Chủ nhiệm quay lại nhìn Trần Vũ và nhún vai: “Cấp 9 khó có đạt được. Nếu cậu ấy có đủ sức mạnh để giúp đỡ Tam Thượng Du và người bí ẩn trong tương lai, tôi sẽ rất vui.”

“Khá ấn tượng đấy.” Lái xe liếm môi: “Muốn cứu thế giới, hai người đó là đủ rồi. Nhưng một số việc nhỏ còn cần phải để người khác xử lý.”

Trần Vũ: “...Anh ơi, anh nói chuyện thật có duyên.”

“Thành thật mà nói, tôi luôn là một ninja.” Người lái xe cong môi nói: “Trong hàng trăm năm, các chiến binh đã không chống lại được dù chỉ một đợt Thú triều. So với hai người đó, những chiến binh cấp cao còn lại đều là chỉ là tay sai thôi.”

Nghe vậy, hai người bọn Trần Vũ chỉ có thể nhìn nhau và nhún vai.

Xe chạy êm ru một lúc.

Trần Vũ chuyển chủ đề khác: “Thầy ơi, sau này thầy quyết định trở thành cảnh sát à?”

“Tạm thời.” Chủ nhiệm tháo kính ra, dùng ống tay áo lau tròng kính: “Tôi vẫn thích dạy học hơn. Nhưng thành phố đầy rác rưởi, cần tôi giúp đỡ. Dù tôi chỉ là một tay sai nhỏ bé.”

“Ha.” Người lái xe ngồi ở ghế trước lúng túng cười: “Sĩ quan cảnh sát, tôi đang nói về cấp trên của giới võ lâm, chứ không phải nhắm vào anh.”

Chủ nhiệm không trả lời đối phương, thậm chí không thèm nhìn tài xế, tiếp tục nói với Trần Vũ: “Làm cảnh sát không mâu thuẫn với học thức của tôi, tôi có thể học hỏi được rất nhiều kinh nghiệm và kỹ năng ứng xử với mọi người. Đúng vậy. Đối với một giáo viên, ngoài phẩm chất nghề nghiệp, việc giao tiếp với học sinh cũng rất quan trọng.”

“Được.” Trần Vũ giơ ngón tay cái lên: “Chúng ta có một kế hoạch.”

“Còn em thì sao?” Chủ nhiệm hỏi: “Kế hoạch tiếp theo của em là gì?”

“Đến trường và nâng cao sức mạnh.”

“Nhân tiện, nói về sức mạnh, sức mạnh của em hiện tại là bao nhiêu?”

“Cấp 3.”

“...Tuyệt vời.” Chủ nhiệm nhe răng: “Cấp 3, em đã có thể làm thị trưởng Thanh Thành của chúng ta rồi, lớn nhanh thật đấy.”

“Điều này là không đủ.”

Cúi đầu nhìn chằm chằm vào ba lô của mình, Trần Vũ nheo mắt nói: “Cố gắng đột phá đến cấp 8 càng sớm càng tốt. Ít nhất phải có vốn liếng để ‘chính thức’ chiến đấu với Thú triều, thay vì dựa vào chủ nghĩa cơ hội.”

“Cấp 8…” Chủ nhiệm trầm tư nói: “Với tài năng của em, trong vòng năm mươi năm hẳn là có cơ hội chạm vào.”

“Năm mươi năm?”

Trần Vũ bĩu môi: “Đã trì hoãn quá lâu, năm mươi ngày cũng gần đủ rồi.”

“Hahaha… Đừng để người khác nghe thấy điều này.”

“Tại sao?”

“Họ sẽ coi em như tên bịp thứ hai.”

“…”

…

Đêm, Đại học Kinh Đại.

Sau khi nộp phạt, Trần Vũ rời đồn cảnh sát và quay trở lại khu ký túc xá của Đại học Kinh Đại.

Đẩy cửa ký túc xá 404, hắn nhìn thấy năm người đàn ông cường tráng bên trong, vẫn đang trong quá trình khổ luyện.

Nghe thấy tiếng mở cửa, mọi người đồng thời mở mắt. Khi biết đó là Trần Vũ, họ đột nhiên trở nên phấn khích.

“Anh Vũ, thật tuyệt vời! Anh đã trở lại chưa?”

“Anh Vũ trâu bò đã trở lại.”

“Anh Vũ trâu bò có ở lại không?”

“Trâu bò đang tới?”

“Tiếng bíp đang đến?”

Trần Vũ: “...Tôi luôn có cảm giác như các người đang mắng tôi.”

“Làm sao có thể? Ai dám mắng anh Vũ.”

Chương 835: Con quái vật này từ đâu đến (4) Chương 835: Con quái vật này từ đâu đến (4)

Người đàn ông cơ bắp bước ba bước, đến gần Trần Vũ, vỗ ngực: "Anh Vũ, sau khi anh rời đi, chúng em lại xem video của anh trên mạng. Thật lợi hại, ngay cả cao thủ cấp 8 cũng không thể giết được anh trên chiến trường Thú triều ở Kinh Đại!"

"Anh Vũ! Luyện tập nhiều hơn đi!" Người đàn ông mảnh khảnh hào hứng nói.

"Đúng, hãy luyện tập nhiều hơn, Anh Vũ." Người đàn ông cơ bắp số hai giơ bắp tay lên.

"Luyện tập đi! Anh vũ!" Người đàn ông cơ bắp số ba xé nát chiếc áo phông của anh ta.

"Đi thôi!" Người đàn ông cơ bắp số bốn vỗ ngực.

"…Chờ một chút, tôi có chút khó hiểu." Trần Vũ che trán lùi lại hai bước: "Nói cho tôi biết tên của các cậu trước đã, sau đó chúng ta sẽ nói những chuyện khác."

Người đàn ông mảnh khảnh giơ tay: "Anh Vũ, tên tôi là *."

Người đàn ông cơ bắp số 1: "Tên tôi là *."

Người đàn ông cơ bắp số 2: "Tên tôi là **."

Người đàn ông cơ bắp số 3: "Tên tôi là…"

"Dừng, dừng, dừng." Trần Vũ thở dài: "Tốt nhất là tôi đặt cho mấy người một cái biệt danh. Tôi không biết vì sao những cái tên này, tôi không nhớ nổi."

"Không thành vấn đề." Năm người đồng thanh nói.

"Tên này chỉ là mật danh, gọi là gì cũng không quan trọng." Người

đàn ông mảnh khảnh vẫy tay một cách hoành tráng: “Anh Vũ, xin hãy đặt cho chúng tôi một cái tên khác.”

“Được.” Trần Vũ gật đầu, nhìn về phía người đàn ông mảnh khảnh: “Sau này tôi sẽ gọi cậu là Gầy”.

“Quá là OK.”

“Vậy cậu…” Trần Vũ lại chuyển sự chú ý sang người đàn ông cơ bắp số 1: “Từ giờ trở đi, tôi sẽ gọi cậu là Cơ bắp số 1.”

Nghe vậy, Cơ bắp số 1 toàn thân cảm thấy ngứa ngáy, im lặng một lúc, hắn nheo mắt lại nói: “Không biết tại sao, nhưng đột nhiên tôi có một loại cảm giác… cái tên “Cơ bắp số 1” mới là tên thật của tôi.”

Trần Vũ: “…”

Người đàn ông cơ bắp số 2: “Tôi có phải là Cơ bắp số 2 không?”

Người đàn ông cơ bắp 3: “Tôi là số 3.”

Người đàn ông cơ bắp 4: “4!”

“Anh Vũ, từ giờ chúng em sẽ gọi anh là gì?”

Trần Vũ: “Cứ gọi là Anh Vũ…”

Mọi người: “…”

Cơ bắp số 2 thấp giọng nói: “Rõ ràng là phong cách khác nhau.”

“Những cái nhỏ này đừng lo lắng.” Cơ bắp số 1 xua tay: “Đối với một chiến binh, điều quan trọng nhất là sức mạnh. Nếu chúng ta đạt đến trình độ của anh Vũ, tại sao phải lo lắng về việc cái tên?”

“Nó có rất nhiều ý nghĩa!”

“Chỉ những người cấp cao mới xứng đáng có tên.”

“Đây có phải là quy luật của vũ trụ…”

“Thì ra…” Gầy giơ nắm đấm lên, hét lớn: “Sinh mệnh không dứt,

tu luyện không ngừng!”

“Tu luyện.”

“Tu luyện nhiều hơn!”

“Anh Vũ, hãy đến tu luyện cùng nhau!”

Ký túc xá mọi người đều hưng phấn vây quanh Trần Vũ nhảy múa.

“…” Trần Vũ đứng đó mặt không biểu cảm.

“Phê” đã lâu, thấy dù thế nào cũng không thể thuyết phục Trần Vũ, năm người ngồi khoanh chân tiếc nuối, mỗi người huy động tinh thần lực, bắt đầu tu luyện.

Đặt ba lô xuống, Trần Vũ đứng dậy, nhảy lên giường.

Tôi thấy tấm ván giường trống ban đầu đã được trải nệm và ga trải giường sạch sẽ.

Ở giữa là một chiếc gối cotton nguyên chất.

Bên cạnh chiếc gối còn có dòng chữ viết: [Anh Vũ, bộ ba món mới toanh].

Rõ ràng là năm người ở ký túc xá 404 đã chuẩn bị kỹ lưỡng cho Trần Vũ.

“Chậc.”

Anh mím môi, vỗ vỗ giường, quay lại nhìn bạn cùng phòng đang “luyện tập chăm chỉ”, suy nghĩ hồi lâu rồi nói: “Tôi giúp mọi người thì sao.”

“Cái gì?” Cơ bắp số 1 khó hiểu mở to mắt: “Anh Vũ, anh vừa nói cái gì?”

“Tôi nói. Cho tôi một vị trí.”

Nghe vậy, mọi người đều mở mắt ra, nhìn nhau đầy hưng phấn.

“Được rồi!”

“Anh Vũ, đến nhanh đi!”

“Nhanh lên, chừa chỗ cho anh Vũ.”

Năm người vây quanh hắn, Trần Vũ ngồi ở vị trí C chỉ định: Bắt chéo chân, trầm tư.

“Cái gọi là đa tu có nghĩa là mọi người đều tập hợp sức mạnh tinh thần của mình lại với nhau.”

“Trong trường hợp này…”

Nhắm mắt lại, Trần Vũ cảm thấy hơi nóng trong đan điền…

Khoảnh khắc tiếp theo.

“Bùm!”

Một lực hút khủng khiếp ngay lập tức lan ra toàn bộ khuôn viên Đại học Kinh Đại.

Cú nổ khiến tất cả chiến binh trong học viện đồng loạt mở mắt, với vẻ mặt kinh hãi…

…

“Chuyện gì đã xảy ra thế? ”

Đại học Kinh Đại, tại phòng Giáo vụ.

Vị hiệu trưởng già đang thức khuya để chú thích tài liệu đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn ra ngoài cửa sổ về phía khu ký túc xá: “Mức độ dao động tinh thần này…”

“Papa pa pa pa…”

Đèn đường, đèn chùm và đèn pha trong trường được bật cùng lúc, chiếu sáng khu vực như ban ngày.

Tiến ồn ào tràn vào không gian tĩnh mịch.

Đây là tín hiệu báo động cho hệ thống an ninh, thông báo cho mọi người trong trường về trường hợp khẩn cấp…

“Hiệu trưởng”.

Cánh cửa văn phòng đột nhiên bị đẩy ra, một người đàn ông trung niên với chiếc bụng bự bước vào. Anh ta nói lớn và vẻ mặt nghiêm túc: “Có một vòng xoáy tinh thần không rõ nguyên nhân xuất hiện ở khu ký túc xá sinh viên của chúng ta, đã hút hết năng lượng tâm linh gần đó.”

Chương 836: Con quái vật này từ đâu đến (5) Chương 836: Con quái vật này từ đâu đến (5)

“Dẫn đường.”

Hiệu trưởng già lau bộ râu xám, quyết định nhanh chóng, mặc áo choàng và đi ra khỏi cửa.

Người đàn ông trung niên vội vàng đi theo.

Trên đường đi, các giáo sư Đại học Kinh thành, nhân viên an ninh và thậm chí cả nhân viên thực thi pháp luật đều có mặt.

Mọi người tràn đầy năng lượng lao về phía khu ký túc xá với vẻ mặt nghiêm túc.

“Tất cả học sinh, lùi lại!”

Với tư cách là hội trưởng sinh viên, khi chạy khắp nơi, anh không bao giờ quên dặn dò: “Đừng đến gần”.

“Đi thôi đi thôi!”

“Không được phép quay phim…”

Ở xa, các giáo sư của Đại học Thanh Hoa cũng muốn tới tham gia cuộc vui.

Tuy nhiên, khi bắt đầu sáp nhập, hai trường đã thống nhất một số chuyện quan trọng như khu ký túc xá, thư viện, tòa nhà giảng dạy chính, phòng thí nghiệm chính khác trường không được vào.

Cho nên mấy ông lớn đến từ Đại học Thanh Hoa này chỉ có thể gãi đầu lo lắng.

“Chuyện gì đang xảy ra ở khu ký túc xá của Đại học Kinh Đại?”

“Sức mạnh tinh thần kỳ quái.”

“Nó có phải là một loại báu vật quốc gia không?”

“Có lẽ nào hiệu trưởng Đại học Kinh Đại đã tự cho nổ tung mình?”

“Suỵt! Đừng để rắc rối phát ra từ miệng! Anh không thể mắng tên ngốc hiệu trưởng Đại học Kinh Đại! Lỡ như có người nghe thấy thì sao?”

Mọi người: “…”

“Không được.”

Trong đám đông, nữ hiệu trưởng trường Đại học Thanh Hoa hơi nheo mắt, lạnh lùng nói: “Theo quy định, các trường khác không được phép tiếp cận khu vực quan trọng của nhau. Nhưng loại sức mạnh tinh thần kỳ lạ này rõ ràng đã cản trở hoạt động bình thường của trường chúng ta. Đó là một tình huống đặc biệt. Vì vậy…”

Giọng nói dừng lại một lúc.

Cô nhìn quanh: “Đi với tôi xem nào.”

“Đúng vậy!” Mọi người đều hào hứng đồng ý.

…

“Bùm bùm bùm…”

Khuôn viên Đại học Kinh Đại, tòa nhà ký túc xá.

Dưới ánh đèn rực rỡ, các học sinh đều lao ra khỏi cổng với vẻ mặt sợ hãi, nhảy từ các tòa nhà xuống, qua các bức tường…

Họ dần dần tạo thành một vòng tròn, há hốc mồm nhìn vào lỗ đen tâm linh khổng lồ trên đỉnh tòa nhà.

Một dòng năng lượng tâm linh vững chắc như dòng chảy ra biển.

Mọi người có mặt đều cảm thấy một cảm giác áp lực nặng nề.

Giống như luồng khí trong cơ thể cũng đang dao động theo từng chuyển động quay của “lỗ đen tinh thần”.

“Cái này…cái quái gì thế này?”

“Đừng nói với tôi đây là sức mạnh tinh thần…”

“Con lừa nào tạo ra thế này?”

“Tôi chợt nảy ra một ý tưởng táo bạo…”

“Tránh đường! Tránh đường!”

“Nhanh lên! Các giáo sư đang đến.”

“Hãy dị thú đang đến.”

“Có phải dị thú đang đến không?”

“Ai đang chạm vào chym tôi…”

Giữa ồn ào và hỗn loạn.

Hiệu trưởng già dẫn đầu các giáo sư đến tòa nhà ký túc xá.

Vị hiệu trưởng già nhìn lên cảm thấy tê cả da đầu khi nhìn thấy “lỗ đen tinh thần” vẫn đang ngày càng mở rộng.

Khoảng cách ngày càng gần hơn.

Cảm giác rõ ràng.

Thứ này… chỉ là một vòng xoáy tinh thần bình thường thôi…

Dùng để hấp thụ năng lượng tâm linh xung quanh.

Thường xuất hiện từ tình trạng “tu luyện quá nhiều”.

Có thể……

“Sức mạnh tinh thần có thể biến vòng xoáy tinh thần thành lỗ đen thật đáng sợ làm sao…”

Nuốt nước bọt, lão hiệu trưởng hít một hơi thật sâu, giơ tay ra hiệu cho mọi người rút lui: “Tất cả chiến binh dưới cấp 6, xin vui lòng rời khỏi nơi này!”

Nghe vậy, mọi người nhìn nhau, do dự một hồi, nhưng cũng không chống cự mệnh lệnh, lần lượt lui về phía sau.

Học sinh, sơ tán hoàn toàn.

Các giáo sư và nhân viên an ninh dưới Cấp 6 đứng cách đó hàng nghìn mét.

“Tiểu Lý, còn có học sinh nào khác trong ký túc xá không?” Lão hiệu trưởng dẫn những chiến binh còn lại đi một vòng quanh tòa nhà ký túc xá với vẻ mặt nghiêm túc.

“Tiểu Lý?”

“Tiểu Lý?” Hiệu trưởng cau mày nhìn xung quanh: “Mọi người đâu rồi?”

“Hiệu trưởng.” Phía sau một vị giáo sư thận trọng nói: “Thực lực của hắn kém hơn cấp 6, đành phải rút lui.”

Lão hiệu trưởng: “…”

“Bên trong vẫn còn bảy học sinh.” Bên kia, nữ chiến binh có vết sẹo trên mặt đặt ống kính hồng ngoại xuống: “Ký túc xá 404 có sáu người, ký túc xá 222 còn có một người, hẳn là vẫn còn đang ngủ.”

Lão hiệu trưởng: “Còi báo động ầm ĩ và tinh thần dao động như vậy, liệu tôi còn có thể ngủ được chứ?”

“Có lẽ hắn đã chết.” Nữ chiến binh dừng một chút rồi lại nói thêm: “Hoặc chưa kịp hạ nhiệt.”

Mọi người: “…”

“Chuyện gì đang xảy ra ở ký túc xá 404 vậy?”

“Tôi không biết, hình như họ đang tạo thành một vòng tròn.”

“…” Im lặng một lúc, lão hiệu trưởng tràn đầy sinh lực, nhanh chóng dẫn đội đến trước cửa, đá tung cửa ra: “Chúng ta đi xem xem. Mọi người cẩn thận.”

“Đã hiểu.” × 14

“Không vấn đề.” × 58

Trưởng khoa:”?”

Các chiến kinh của Đại học Kinh Đại: “?”

Các chiến binh của Đại học KinhĐại quay đầu lại khi nghe thấy âm thanh và nhìn thấy một nhóm giáo sư của Đại học Thanh Hoa đang đứng đằng sau họ.

Một số người trong số họ vẫn đang ăn hạt dưa.

Chương 837: Con quái vật này từ đâu đến (6) Chương 837: Con quái vật này từ đâu đến (6)

Rút chân ra, lão giám đốc dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn mọi người trong Đại học Thanh Hoa: "Đây là khu vực trọng điểm của trường chúng tôi, sao các anh lại đến đây?"

"Các anh nghĩ chúng tôi muốn đến à?" Nữ hiệu trưởng Đại học Thanh Hoa đẩy cặp kính gọng vàng lên, giả vờ không hài lòng: "Nếu hoạt động của các anh ở đây không ảnh hưởng đến việc thực hành của trường chúng tôi, cho dù có cho tôi một trăm viên tăng khí thì tôi cũng không đến."

"Vậy có thể đi." Lão hiệu trưởng vuốt bộ râu bạc của mình nói: "Sau đó tôi sẽ đưa cho trường mấy người một lời giải thích."

"Không cần, tôi muốn kiểm tra cẩn thận xem mọi người đang làm cái quái gì."

Nghe vậy, lão hiệu trưởng cắn răng, hơi hé môi, nhẹ nhàng hít một hơi: "Hình như… trường của các người đang tìm phiền toái?"

"Các anh là người gây ra rắc rối ngay từ đầu, tôi cũng phải chịu trách nhiệm với giáo viên và học sinh của trường chúng tôi."

"Vậy thì… chúng ta đánh nhau trước nhé?"

"Đến đây."

Một nam một nữ, hai vị hiệu trưởng đối đầu nhau.

Động lượng được giải phóng tăng lên từng lớp.

Tuy nhiên, họ sớm phát hiện ra rằng năng lượng mà họ bùng nổ đang liên tục bị hấp thụ bởi "lỗ đen tinh thần" trên nóc tòa nhà.

Điều này làm cho hai người lập tức ý thức được, điều quan trọng nhất lúc này không phải là đánh nhau…

“Các người có thể rời đi hay không.”

“Nếu không rời đi, tôi sẽ ép các người đi.” Lão hiệu trưởng lấy điện thoại di động ra và bấm số: “Đến lúc đó muốn đi cũng không được.”

“Không ai biết lay chuyển được?”, nữ hiệu trưởng Đại học Thanh Hoa chế nhạo, quay số 110: “Hiện tại, việc trấn áp băng đảng và tội phạm đang được đẩy mạnh. Xem ai xui xẻo.”

“…Được.” Sau khi nghiến răng, lão hiệu trưởng đặt điện thoại xuống: “Vậy cô cứ ở đây đi.”

“Tôi cũng muốn vào.”

“Cô thật là quá khích!”

“Tôi nói rồi, tôi chịu trách nhiệm với giáo viên và học sinh của trường chúng tôi, chúng tôi phải vào kiểm tra.”

“Đây là lãnh thổ của tôi.”

“Đây là lãnh thổ của nhân dân!”

Lão hiệu trưởng: “...Xem ra cô bệnh nặng rồi.”

“Đương nhiên, quen biết nhiều năm như vậy, tôi sẽ không từ chối các người bất cứ mặt mũi nào.” Nữ hiệu trưởng vẫy tay xua đuổi mọi người: “Đã như vậy, tôi cũng sẽ cùng các giáo sư bên này đi vào, nhưng tôi sẽ không mang theo bất cứ ai khác.”

“Không.”

“Nếu không được, tôi sẽ gọi cảnh sát.”

Lão hiệu trưởng: “…toàn bộ lực lượng cảnh sát thành phố đều nằm dưới sự kiểm soát của tôi.”

“Vậy đánh nhau nhé.”

Ngước mắt lên và thấy “lỗ đen tinh thần” vẫn đang mở rộng, vị hiệu trưởng già gần như nghiến răng nghiến lợi. Một lúc lâu sau,

hắn mới ép ra được một chữ từ cổ họng: “Mở cửa.”

Ký túc xá xảy ra chuyện lớn như vậy, muốn Đại học Thanh Hoa không hay biết là không thể.

Ngay cả khi “lỗ đen tinh thần” xuất hiện ở khuôn viên bên kia, Đại học Kinh Đại cũng sẽ phải vào cuộc…

Hơn 50 giáo sư của Đại học Thanh Hoa rời đi.

Lão hiệu trưởng dẫn hơn chục người vào sảnh ký túc xá rồi đi cầu thang lên tầng bốn.

Nguyên nhân hình thành “lỗ đen tinh thần” hiện vẫn chưa rõ.

Nhưng khi chuông báo động vang lên, sáu sinh viên trong ký túc xá “404″ vẫn chưa trốn thoát, rõ ràng đã xảy ra vấn đề.

“404…” Chậm lại, kiềm chế năng lượng dao động của mình, lão hiệu trưởng cố gắng nhớ lại: “Ký túc xá này học sinh là ai… , **, *... và… Trần Vũ.”

“Trần Vũ?”

…

Ông như bị sét đánh, ngẩng đầu lên, trợn mắt: “Trần Vũ hôm nay mới về trường! Ký túc xá ở 404!”

Gần như theo bản năng, lập tức kết luận, sự kiện “Lỗ đen tinh thần” tuyệt đối không thể không liên quan Trần Vũ!

Nghĩ đến đây, ông vô thức quay người lại nhìn nữ hiệu trưởng phía sau.

Nữ hiệu trưởng nhướng mày: “Ông nhìn tôi làm gì vậy? Trên mặt tôi có thứ gì bẩn thỉu à?”

Lão hiệu trưởng: “Không. Đó là một khuôn mặt đang phát triển.”

“Muốn mắng tôi thế nào cũng được, nhưng dù thế nào tôi cũng sẽ không rời đi.” Nữ hiệu trưởng cười lạnh.

Cô có nhiều kinh nghiệm, đã mơ hồ đoán được ý định của đối phương.

“Ông đã phát hiện ra nguyên nhân hình thành lỗ đen chưa? Không muốn chia sẻ bí mật này với Đại học Thanh Hoa sao? Có vẻ như bí mật này có liên quan đến các sinh viên trong ký túc xá …”

Nữ hiệu trưởng suy nghĩ trong phút chốc rồi quay đi quay lại, cô quả quyết ra tay, một võ sĩ không gian đã xuất hiện trước cửa ký túc xá 404.

“Mẹ kiếp!” Lão hiệu trưởng vừa kinh vừa tức giận: “Cô định làm gì?!”

“Bùm!”

Nữ hiệu trưởng tung ra một cú đá, đập nát cánh cửa gỗ thành từng mảnh.

Vụn gỗ, vòng sắt, bột… tràn ngập hiện trường.

Cô chăm chú nhìn và thấy sáu học sinh đang đứng thành vòng tròn trong ký túc xá sinh viên tương đối “rộng rãi”.

Năm người đứng.

Một người đang ngồi.

Còn nữ hiệu trưởng nhìn học sinh ngồi xếp bằng có chút quen mắt.

Chương 838: Con quái vật này từ đâu đến (7) Chương 838: Con quái vật này từ đâu đến (7)

“Hắn ta là… một chiến binh cấp thấp đi vòng quanh chiến trường Kinh Đại?” Con ngươi của nữ hiệu trưởng nheo lại: “Hình như tên hắn ta là… Trần Vũ? Hắn ta cũng là nhà vô địch của cuộc thi đại học. Hắn chưa chết!”

“Con mẹ nó!”

Lão hiệu trưởng tức giận chạy vào phòng, đánh vào bụng nữ hiệu trưởng hai đòn chí mạng: “Võ kỹ, lưỡng quyền”.

“Bùm!”

“Bùm!”

Mọi người: “…”

Đưa tay ra, cô chậm rãi che đi phần trọng yếu bị đánh trúng, nữ hiệu trưởng từ từ ngồi xổm xuống. Cô che mặt bằng mái tóc dài và cơ thể run rẩy.

Sau khi hiện trường yên tĩnh nửa phút.

Giáo sư Ất tặc lưỡi nói: “Tôi… tôi ở nhân gian mấy chục năm rồi, chưa từng thấy một cú đấm vô liêm sỉ nào như vậy.”

Giáo sư Giáp: “Đúng vậy, nó quá tổn hại đến ‘âm đức’ của bạn.”

Giáo sư Bính: “Thật Âm Đức.”

“Suỵt.” Giáo sư Đinh giơ ngón trỏ lên: “Chúng ta đi cùng với lão hiệu trưởng, đừng bàn tán…”

Lão hiệu trưởng nhìn nữ hiệu trưởng, tức giận đứng dậy, sau đó quay lại nhìn sáu sinh viên trong ký túc xá 404.

Đôi mắt đặc biệt tập trung vào Trần Vũ.

Lão hiệu trưởng: “Cậu đang làm gì ở đây vậy?”

“Lão… Lão hiệu trưởng.” Cơ bắp số 1 tỉnh táo lại, sắc mặt tái nhợt: “Tôi… chúng tôi đang luyện tập nhiều hơn. Nhưng… nhưng anh Vũ…”

“Có chuyện gì với cậu ấy vậy.”

“Sức mạnh tinh thần của anh ấy không bình thường…”

Vừa dứt lời, ký túc xá vốn dĩ im lặng trong ngoài bỗng nhiên ồn ào!

“Quả nhiên! Đó là một vòng xoáy trọng lực tâm linh!”

“Nhưng một cơn lốc có cường độ như thế này…cậu đang đùa tôi à?”

“Quá mức, quá mức, quá mức…”

“Hukano.” (không thể)

“Sức mạnh của vòng xoáy tinh thần lực phụ thuộc vào sức mạnh tinh thần của chiến binh. Thông thường chỉ khi nhiều chiến binh cùng nhau giải phóng sức mạnh tinh thần của mình thì một vòng xoáy đáng kể mới có thể được hình thành.”

“Vậy thì Trần Vũ này…”

Các giáo sư nhìn nhau.

Trong mắt họ hiện lên một chút sợ hãi và hoảng sợ.

“Sức mạnh tinh thần của hắn đáng sợ đến mức nào?!!”

“Đây đã là hàng ngàn rồi… Không! Đó là sức mạnh tinh thần mà ngay cả hàng chục ngàn chiến binh cộng lại cũng không thể đạt tới.”

“Hắn không điên à?”

“Cứ như sinh vật sống ngoài hành tinh, anh ấy hẳn đang nhớ nhà.”

“Không thể tin được, không thể tin được, chu đáo, mạnh mẽ, tiến về phía trước, lập nên những thành tựu to lớn, tiến lên, lập những thành tựu vĩ đại, tiến lên…”

“Được rồi, có người đã phát điên rồi.”

Nữ hiệu trưởng đang ngồi xổm trên mặt đất cố gắng kìm nén cơn đau loạng choạng đứng dậy, một tay che háng, một tay chỉ vào lão hiệu trưởng, mở miệng chửi rủa.

Phải nói rằng sau nhiều trận chiến, lần đầu tiên cô ấy sợ một người…

Hít một hơi thật sâu, cô dời ánh mắt nhìn về phía người đang ngồi xếp bằng Trần Vũ, ánh mắt sáng ngời: “Đây là… Lỗ đen tâm linh do hắn tạo ra sao?”

“Không.” Lão hiệu trưởng lắc đầu: “Chắc là hiện tượng tự nhiên.”

Nữ hiệu trưởng: “Ông nghĩ tôi ngốc à?”

Lão chủ nhiệm: “Võ thuật, lưỡng quyền…”

Nữ hiệu trưởng: “Đúng vậy, quả thực là hiện tượng tự nhiên.”

Mọi người: “…”

“Bây giờ đã biết đây là hiện tượng tự nhiên, xin mời rút lui.” Lão hiệu trưởng giơ chân lên, cố ý hay vô ý đứng giữa Trần Vũ và nữ hiệu trưởng, giọng điệu không tốt nói: “Đưa người của cô xuống lầu, tránh xa ra.”

Nữ hiệu trưởng ngập ngừng nói: “…Tôi có thể mang Trần Vũ này đi được không?”

Lão hiệu trưởng: “Võ thuật! Lực lượng…”

Nữ hiệu trưởng lo lắng lùi lại: “Đi, đi thôi:-”

Nhìn cô ta rời đi. Lão hiệu trưởng ra lệnh dứt khoát: “Mọi người đều có mặt ở đây, tản ra từng tầng. Đồng thời thông báo cho các giáo sư bên ngoài tòa nhà canh gác xung quanh ký túc xá. Bất kể ai

đến gần mà không được phép… bắn chết!”

“Vâng!” Tất cả các giáo sư đều vui mừng.

“Nhân tiện, tôi muốn thông báo cho ban lãnh đạo cấp trên của trường và yêu cầu họ nhanh chóng quay lại trường càng sớm càng tốt.”

“Được!”

“Giải tán!”

“Bùm bùm bùm…”

Các giáo sư bùng nổ năng lượng, ngay lập tức thành làn gió và biến mất tại chỗ.

Và cơn gió này cũng khiến quần áo của Trần Vũ động đậy, chân tóc của hắn co lại, cuối cùng đã thoát khỏi trạng thái “thiền định”.

Chậm rãi mở mắt, hắn nhìn trước mắt là lão hiệu trưởng, lại nhìn cánh cửa bị phá, vừa phủi bụi, hắn vừa cau mày: “Ông đánh rắm phá cửa à?”

Lão hiệu trưởng: “…”

…

“Đã xác nhận thông tin chưa?”

“…”

“Được, tôi biết rồi, quay về ngay đây.”

Ma Đô, trên một tòa tháp bằng thép ở phía bắc thành phố

Hiệu trưởng trường Kinh Đại mặc trên người trường bào quy định của Hiệp hội Công bằng ngắt điện thoại truyền tin, nâng mắt im lặng nhìn về khuôn viên trường Đại học Kinh Đại ở nơi xa, mặt không có biểu cảm gì.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Phía sau, một người đàn ông mặc áo choàng đen khác nghi ngờ hỏi: “Phía trường của ông gặp phiền

phức gì à?”

“Bên đó.” Hiệu trưởng trường Kinh đại do dự chốc lát, nâng tay: “Có cảm thấy sự dao động tinh thần lực mạnh mẽ không?”

“Phí lời, tôi cũng có mù đâu.” Người đàn ông mặc áo choàng đen gật đầu: “Có lẽ là mấy chục nghìn người đang sửa chữa theo nhóm. Nếu không sẽ tạo thành tình hình này được. Là ông tổ chức à? Hoạt động chung của các trường?”

Chương 839: Con quái vật này từ đâu đến (8) Chương 839: Con quái vật này từ đâu đến (8)

“Không phải. Hơn nữa…mấy nghìn người, sai. Một người, đúng.”

Nghe vậy người đàn ông mặc áo choàng đen mờ mịt: “Gì cơ? Có ý gì?”

Hiệu trưởng trường Kinh đại quay đầu, ánh mắt phức tạp nhìn người đàn ông mặc áo choàng đen: “Vòng xoáy hấp dẫn tinh thần này không phải được mấy chục nghìn người cùng tạo nên. Nó là do một người làm ra.”

Người đàn ông mặc áo choàng đen: “…”

Hiệu trưởng trường Kinh đại: “…”

Người đàn ông mặc áo choàng đen: “…”

Hiệu trưởng trường Kinh đại: “Cậu có biểu cảm gì vậy?”

Người đàn ông mặc áo choàng đen: “Thấy tôi là người nơi khác nên coi tôi là thằng ngu à?”

Hiệu trưởng trường Kinh đại: “…”

“Ông nghĩ tôi có tin không?”

“Có tin hay không thì cũng là một người.”

“Đừng tưởng rằng tôi không tập võ thì không hiểu kiến thức cơ bản của giới võ thuật nhé. Độ cao thấp của tinh thần lực trong tình huống thông thường đều là trời sinh. Việc tăng cấp của võ pháp sư cũng chỉ tăng thêm chút ít.” Người đàn ông mặc áo choàng đen xem thường chỉ vào vị trí khuôn viên trường Kinh đại: “Vòng xoáy tinh thần lực ở trình độ này hoàn toàn không phải cá nhân, thậm chí hoàn toàn không phải một nhóm nhỏ có thể tạo thành được. Coi như có mười võ pháp sư cấp 9 cũng không thể.”

Hiệu trưởng trường Kinh đại im lặng một chút rồi lắc đầu: “Nói thật, loại chuyện này bình thường tôi cũng sẽ không tin. Nhưng thứ nhất, phía bên trường học không thể lừa tôi. Thứ hai,...”

“Thứ hai là cái gì?”

“Thứ hai.” Ánh mắt hiệu trưởng trường Kinh đại sâu thẳm, giọng điệu u ám: “Những người liên quan đến chuyện gây nên “lỗ đen tinh thần lực” này quá đặc biệt. Nhìn từ góc độ của tôi, bất kể người nào xảy ra chuyện gì đều có vẻ không phải là trùng hợp.”

“Ai?” Người đàn ông mặc áo choàng đen ngẩn người: “Lẽ nào là người bí ẩn hôm qua đã giải cứu Ma Đô?”

“...Không chắc chắn.”

“Ông là chủ của một nước, còn là người đứng đầu Hiệp hội Công bằng, các loại thế lực tình báo có thể gọi là số một trên thế giới. Ông còn không chắc chắn à?”

“Bởi vì ngoài sáng, “người” đó chỉ có thực lực cấp ba. Chênh lệch quá lớn với hình tượng “nói sao làm vậy” ngày hôm qua. Hơn nữa nếu là một người, hoàn toàn không cần phải che giấu thân phận. Trừ khi hắn có sở thích đặc biệt.”

“Như vậy à...” người đàn ông mặc áo choàng đen trầm ngâm: “Sử dụng con mắt nhân quả chưa?”

“Dùng rồi.” U ám trong mắt hiệu trưởng trường Kinh đại dường như hoá thành thực thể: “Từ nhân quả mà nói, tôi nghi ngờ “người” đó đúng là cấp 3.”

“Vậy thì cần gì phải nghi ngờ nữa.” Người đàn ông mặc áo choàng đen bật cười: “Con mắt nhân quả ông cũng phái ra rồi đương nhiên có thể chứng minh hai người đó là một.”

“Nhưng vậy thì càng mâu thuẫn hơn. Khi đã loại bỏ những điều không thể thì điều cuối cùng, dù khó tin đến đâu, cũng chính là sự thật.”

Người đàn ông mặc áo choàng đen châm biếm: “Ông đọc nhiều truyện tranh quá rồi? Đây là thế giới hiện thực.”

Hiệu trưởng trường Kinh đại: "..."

Người đàn ông mặc áo choàng đen: "Nhưng thực ra khả năng hai người đó có mối quan hệ thầy trò vẫn khá cao."

Hiệu trưởng trường Kinh đại chế nhạo: "Đọc truyện trên mạng nhiều quá à? Đây là thế giới hiện thực."

Người đàn ông mặc áo choàng đen: "..."

Trên tòa tháp vắng vẻ, cả hai người đều im lặng.

Không biết đã trôi qua bao lâu.

Khi một đám mây đen che lấp vầng trăng bán nguyệt trên bầu trời đêm, người đàn ông mặc áo choàng đen mới lên tiếng: "Dù sao chuyện một người có thể tạo ra 'lỗ đen tinh thần lực' vĩnh viễn không thể nào xảy ra. Cho dù là người bí ẩn đã tàn sát thú triều ngày hôm qua cũng vậy."

"Được, vậy chúng ta cùng đi?" Hiệu trưởng trường Kinh đại cười khẩy, vuốt ve chòm râu dài màu trắng của mình: "Đánh cược. Dám không."

"Có gì mà không dám." Người đàn ông mặc áo choàng đen cũng cười gằn: "Ông nói xem cược gì."

"Ai thua thì đưa vợ cho đối phương."

Người đàn ông mặc áo choàng đen: "...Thì ra ông cũng sẽ pha trò. Nhưng lại không quá hài hước."

"Sợ rồi?'

"Đây không phải vấn đề sợ hay không sợ. Quan trọng là một người độc thân trăm năm như ông lấy đâu ra vợ chứ."

Nghe thấy lời này, trong mắt hiệu trưởng trường Kinh đại nổi lên ý muốn giết người: "Loại chuyện này sao cậu lại biết được."

"Tôi có cách của tôi. Tôi còn biết rất nhiều chuyện của ông." Khóe miệng người đàn ông mặc áo choàng đen cong lên: "Nếu không…

chúng ta cược “chuyện kia” là được rồi. Ai thua người đó thực hiện. Lần này tôi đến tìm ông bàn bạc cũng không phải vì chuyện này sao.”

“... Được. Cược đi.”

“Dứt khoát.”

Hiệu trưởng: “Cậu dám nuốt lời tôi sẽ khiến cậu phải hối hận.”

Người đàn ông mặc áo choàng đen: “Ông dám hối hận, tôi sẽ tiêu diệt ông.”

Hiệu trưởng: “Cưỡng chế thi hành, con người cậu làm tôi chướng mắt.”

Đạt được nhận thức chung.

Hai người nhìn nhau cùng nhảy xuống tòa tháp.

“Vù vù——”

Gió tạt vào mặt, hai cái trường bào kêu lên vù vù, với tư thế chao lượn trên không bay thẳng về hướng trường Đại học Kinh thành…

Chương 840: Con quái vật này từ đâu đến (9) Chương 840: Con quái vật này từ đâu đến (9)

……

Cùng lúc đó, ký túc xá Kinh đại.

Tầng bốn, phòng ngủ 404.

Trần Vũ ngồi khoanh chân trên sàn nhìn lão chủ nhiệm của phòng giáo dục có khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị trước mắt, lại thò đầu nhìn cửa phòng nát vụn phía sau lão chủ nhiệm, nhíu mày: "Thầy đánh rắm làm vỡ cửa à?"

Lão chủ nhiệm: "..."

Trần Vũ: "Vậy có vấn đề đây, trong tình huống này thầy bồi thường tiền cho chúng tôi? Hay là chúng tôi bồi thường tiền cho phòng giáo vụ? Hoặc là thầy bồi thường cho chúng tôi, chúng tôi lại bồi thường cho phòng giáo vụ, gọi tắt là ba khoản bồi thường."

"Là hai khoản bồi thường." Lão chủ nhiệm sửa lại.

Trần Vũ: "Được, thầy nói vậy thì là vậy."

"... Đừng có lảng sang chuyện khác. Nửa đêm ta từ phòng giáo vụ chạy đến là để đánh quả rắm vào phòng cậu à?"

"Nếu không thì sao? Thầy còn muốn đi ẻ liên tục à?"

"Tính cách này của cậu Cẩu Thánh đã từng nhắc đến với ta rồi. Thế nên không có hiệu quả với ta đâu."

Nói xong ông tiến lên một bước, mặt kề mặt nhìn thẳng vào

Trần Vũ, vừa muốn cất tiếng nói gì đó thì khoé mắt lại lướt đến năm sinh viên còn lại trong phòng ngủ.

Lời nói đến bên miệng lại rút trở về, chuyển chủ đề: "Mấy người

các cậu đi xuống trước đi. Ta có một chút chuyện muốn bàn với bạn Trần Vũ.”

“Vâng.” Nam sinh cơ bắp số 1 đứng ở bên cạnh biết việc quan trọng, quả quyết kéo số 2 đang sững sờ, số 3 đang mờ mịt, số 4 đang sợ hãi rời khỏi ký túc xá.

Chỉ còn lại “thanh niên mảnh khảnh” vẫn đang đờ đẫn, thân thể cứng đờ, suy nghĩ đã lâu vẫn chưa thể trở về bình thường.

Sau khi Trần Vũ phóng thích tinh thần lực khủng khiếp trước mặt cậu ta, cậu ta đã “sập nguồn” đến giờ rồi…

Là một võ pháp sư, thế giới của cậu ta đã hoàn toàn sụp đổ.

“Bốp, bốp bốp.”

Lão chủ nhiệm đưa tay ra vỗ nhẹ vào má của thanh niên mảnh khảnh: “Này, tỉnh đi.”

Thanh niên mảnh khảnh: “()...”

“Này?”

Thanh niên mảnh khảnh: “()...”

“Tỉnh lại, hey!”

Thanh niên mảnh khảnh: “()...”

“Tỉnh!!!”

Tiếng gào thét dội vào tai, người thanh niên đột nhiên hoàn hồn, đôi đồng tử tập trung lại nhìn trái nhìn phải: “A…a? Ể… đây là đâu? Tôi là ai? Tôi phải làm gì?”

“Nhìn đây này.” Lão chủ nhiệm nắm lấy đầu của thanh niên mảnh khảnh để cho ánh mắt của cậu ta đối diện với mình, giọng điệu nghiêm khắc: “Nhìn rõ tôi là ai chưa?”

“Ông là…” ánh mắt thanh niên mảnh khảnh nhanh chóng linh động: “Thầy…thầy là lão…lão…lão già?”

Lão chủ nhiệm ngay lập tức thay đổi sắc mặt, đập một nhát vào sau gáy thanh niên mảnh khảnh: “Vô nghĩa! Ta là lão chủ nhiệm.”

“Lão…lão chủ nhiệm.’

“Nhớ chưa?”

“Lão chủ nhiệm! Á…nhớ rồi ạ.” Thanh niên mảnh khảnh bỗng run lên một cái, cơ bắp căng chặt dần thả lỏng.

Nhưng sau phút giây bình tĩnh, cậu ta nhận ra đã xảy ra chuyện gì vội vàng dùng tay trái ôm lấy chân của chủ nhiệm phòng giáo vụ, tay phải lẩy ba lẩy bẩy chỉ vào Trần Vũ, nửa cơ thể mềm oặt quỳ trên sàn kéo căng cổ họng gào thét thảm thiết: “Lão chủ nhiệm! Không ổn rồi! Anh …anh Vũ biến thái rồi á á á——”

Trần Vũ: “??”

[Bị tổn thương tâm lý: tinh thần lực+7]

“Chủ nhiệm, hắn…hắn..tinh thần lực của hắn không bình thường, nổ tung rồi.” Khi la hét, trong ánh mắt thanh niên mảnh khảnh nhìn vào Trần Vũ xen lẫn sợ hãi cực độ.

“Ta biết.” Gật đầu, lão chủ nhiệm vỗ vai thanh niên mảnh khảnh: “Ta cũng vì cái này mà đến. Ở đây còn có việc, cậu đi xuống trước đi.”

“Hắn…tinh…tinh thần…a ba a ba a ba…”

Lão chủ nhiệm: “...”

“A ba a oành! Thì đột nhiên anh…Vũ đã nổ rồi…”

Thấy đối phương mãi không bình tĩnh được hơn nữa tinh thần có dấu hiệu càng ngày càng không bình thường, lão chủ nhiệm không kiên nhẫn nữa, xách quần áo của thanh niên mảnh khảnh lên tiện tay quăng ra ngoài cửa sổ.

“Choang! Rầm rầm——”

Tiếng cửa sổ vỡ tan, tiếng kêu thất thanh của thanh niên mảnh

khảnh biến mất trong màn đêm u tối, mất tăm mất tích.

Trần Vũ gạt đi mảnh vụn thủy tinh bắn lên mũi, lia mắt nhìn cửa phòng và khung cửa sổ vỡ nát: “Nếu không thầy cũng làm vỡ tường chịu lực luôn đi.”

Ánh mắt chuyển lên người Trần Vũ, lão chủ nhiệm mặt không biểu cảm: “Bây giờ chỉ còn lại chúng ta thôi.”

“... Được.”

Nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt Trần Vũ đấu tranh hồi lâu mới lặng lẽ đứng dậy, nắm bóp hai chân hơi tê xoay người đi về phía nhà vệ sinh trong phòng.

Vừa đi vừa cởi áo khoác: “Vậy tôi đi tắm trước.”

Lão chủ nhiệm: “...”

“À phải rồi.” Đi đến cửa nhà vệ sinh, Trần Vũ đặt tay lên nắm cửa quay đầu lại hiện ra trăm vẻ đẹp: “Thầy có mang chất bôi trơn không?”

Lão chủ nhiệm: “??”

“Thứ này phải chuẩn bị thật tốt, tôi không có kinh nghiệm.”

Lão chủ nhiệm: “???”

“Tôi gọi điện thoại cho nam sinh cơ bắp số 1 vậy.” Nói xong Trần Vũ lấy điện thoại ra bấm số điện thoại.

“Cạch.”

Thân hình lão chủ nhiệm chợt loé, “hốt hoảng” dịch chuyển tức thời đến trước mặt Trần Vũ cướp lấy điện thoại, giọng điệu nghiêm nghị: “Trần Vũ, đừng chuyển chủ đề cũng đừng giở mấy mánh lãng phí thời gian này. Cậu biết ta đến tìm cậu vì cái gì mà.”

“... Được thôi.”

Chương 841: Con quái vật này từ đâu đến (10) Chương 841: Con quái vật này từ đâu đến (10)

Thở dài, Trần Vũ có hơi cáu kỉnh gãi đầu, quay người ngồi xếp bằng ở vị trí ban đầu, tay trái đẩy một cái ghế đến: “Ngồi đi. Chúng ta ngồi xuống nói chuyện.”

Lão chủ nhiệm nhanh nhẹn đón lấy ghế gỗ, lau đi bụi bặm và mạt gỗ trên mặt ghế ngồi xuống đối diện Trần Vũ: “Cậu nói trước hay tôi nói trước?”

“Thầy nói trước đi. Tôi thích vào sau.”

Lão chủ nhiệm: “??”

“À, là nói sau.”

“Trần Vũ, xin cậu bình thường một chút. Là sinh viên có năng lực xuất sắc của trường Đại học Kinh thành ít nhất phải chính trực và nghiêm cẩn.”

Trần Vũ gật đầu lặp lại: “Hiểu rồi, là sinh viên có năng lực xuất sắc của trường Đại học Kinh thành ít nhất phải ‘chính trực’ và ‘chặt khít’.”

Lão chủ nhiệm: “...”

Trần Vũ: “...”

Lão chủ nhiệm: “Vừa này có phải cậu ‘lái xe’* không.”

[*Lão chủ nhiệm dùng từ 开车＝lái xe, là một từ ngữ mạng ý chỉ ‘làm chuyện ấy’]

Trần Vũ: “Xe cái gì. Thầy đang nghĩ gì đấy? Là một cấp cao của trường Đại học Kinh thành, thầy ít nhất phải “công chính’ và ‘nghiêm minh’.”

“Được, chủ đề này đến lúc dừng rồi. Chúng ta…”

“Hiểu rồi.” Đứng dậy, Trần Vũ cúi đầu thật sâu: “Vậy hôm nay tôi quay về trước. Nghe thầy nói cũng chỉ là nghe mà thôi.”

“…”

Một hồi đột nhiên lão chủ nhiệm lại lẳng lặng bộc phát sức mạnh cao cấp 8, mặt không biểu cảm: “Cậu đã từng nghe cái gì là võ kỹ ——*lưỡng quyền chưa.”

Vỗ vỗ bụi bặm không tồn tại trên người, Trần Vũ ngồi lại chỗ cũ, ôn tồn lễ độ: “Lão chủ nhiệm, thầy muốn hỏi gì, Trần mỗ tôi biết điều gì thì sẽ nói ra, nói hết không giấu giếm, cố gắng hết sức, sức không đạt đến.”

Lão chủ nhiệm có kinh nghiệm đối đáp +1 tự động ngăn che những lời tục tĩu của Trần Vũ, hai mắt nhìn thẳng, dựng ngón trỏ chỉ chỉ trần nhà: “Lỗ đen tinh thần lực trên đỉnh tòa nhà kia là cậu làm ra phải không.”

“Ừm.” Trần Vũ thành thật: “Quả thật có chút xíu liên quan đến tôi…”

“Liên quan bằng nào?”

“Hoàn toàn do một tay tôi tạo thành.”

“Đây là chút xíu?”

“Một chút xíu xíu xíu xíu xíu…vừa nãy tôi vẫn chưa nói xong.”

“Vậy cậu biết “nó” là cái gì nhỉ.”

“Hiểu tương đối.” Trần Vũ suy nghĩ: “Có lẽ là tinh thần lực dồi dào tạo thành vòng xoáy hấp dẫn linh khí.”

“Cậu đây không chỉ là dồi dào.” Cơ thể không tự chủ nghiêng về phía trước, lão chủ nhiệm đè thấp giọng: “Lỗ đen tinh thần lực ở mức độ này cần ít nhất mấy chục nghìn người cùng làm mới có thể tạo ra được.”

“Vậy lương của mấy chục nghìn người đều có thể cho tôi à?”

“Tôi nhắc nhở cậu một lần nữa, suy nghĩ đừng có nhảy như vậy, chính trực chút đi.”

“Được.”

“Tinh thần lực của mấy chục nghìn người không bằng một mình cậu, chuyện này cậu phải cho tôi một lời giải thích.”

“Trò vui như tình yêu không thể bị ép buộc được.”

Trần Vũ nhắm mắt cảm thán: “Logic cũng như vậy.”

Lão chủ nhiệm: “...”

“Tôi thừa nhận tinh thần lực của tôi cao hơn người bình thường không ít. Nhưng cao đến mức mấy chục nghìn người cộng lại cũng không bằng…thầy thấy có thực tế không?”

“ Sự thật mạnh hơn lời hùng biện. “Lỗ đen tinh thần lực” trên đỉnh đầu giải thích thế nào.”

“Vậy nên tôi không giải thích được đó.” Trần Vũ bất lực buông tay: “Ông đây cũng mù tịt, hoàn toàn không rõ chuyện gì đã xảy ra.”

“Xem ý của cậu…là muốn phủ nhận à?” Lão chủ nhiệm nhếch mày.

“Không phải tôi phủ nhận, tôi chỉ nói với thầy tôi không có tinh thần lực bằng mấy chục nghìn người cộng lại.”

“Biện minh thất bại.” Lắc lắc ngón tay, lão chủ nhiệm đột nhiên cười khẩy: “Có liên quan đến hiện tượng tinh thần lực cũng không thuộc hiện tượng tự nhiên. Vì thế sự việc này về mặt lý luận thì không có chuyện trùng hợp.”

Trần Vũ: “Có thể là một đại lão nào đó lén lút mở ra, sau đó chụp nỗi oan lên người tôi.”

Lão chủ nhiệm: “Chúng ta có thể làm thực nghiệm kiểm tra tinh thần lực. Đúng lúc ‘nguyên vật liệu’ đang ở trên đỉnh đầu.”

Trần Vũ: "..."

"Trần Vũ." Ngồi thẳng người, lão chủ nhiệm do dự nửa phút, lời nói thấm thía: "Ta hiểu tình huống của cậu. Vì thế cũng thấu hiểu cảm xúc tâm lý thận trọng, nổi loạn, phản kháng, giấu kín của cậu. Nhưng ta có thể đảm bảo trên thế giới này, tất cả mọi người đều có khả năng phản bội cậu. Chỉ có ta là cảng tránh gió duy nhất của cậu."

Nghe vậy Trần Vũ có biểu cảm kỳ lạ, lờ mờ nhận ra có gì đó không thích hợp.

Hắn cảm thấy…lão già này hình như đang muốn theo đuổi hắn…

Đồng thời cũng cảm thấy "bí mật" của bản thân dường như bị đối phương biết rõ rồi.

"...Chủ nhiệm, thầy đang nói cái gì vậy? Sao tôi nghe không hiểu."

"Cậu có thể nghe hiểu." Tông giọng lão chủ nhiệm càng thấp: "Trần Vũ, đừng giấu ta. Lần này động tĩnh cậu gây ra quá lớn, từ đầu đến cuối tất cả cội rễ đều nói cho ta biết, chỉ có ta có thể giúp cậu."

"Có thể nói tôi đều đã nói với thầy rồi." Trần Vũ xoa mặt: "Lỗ đen tinh thần lực là tôi làm ra nhưng tinh thần lực của bản thân tôi không đạt đến trình độ của mấy chục nghìn người."

Tinh thần lực và kình khí hoàn toàn là hai hệ thống khác nhau.

Chương 842: Con quái vật này từ đâu đến (11) Chương 842: Con quái vật này từ đâu đến (11)

Tinh thần lực là sự kết hợp giữa "tư duy", "ý thức, và cả "linh hồn" huyền diệu khó giải thích.

Chỉ cần hắn không phô bày, bất kỳ ai cũng không thể lần mò ra mức độ của hắn.

"Xem ra cậu vẫn đề phòng, nếu đã như vậy."

Đứng thẳng dậy, lão chủ nhiệm chỉnh lại râu và dáng vẻ, bước về phía trước hai bước, cong eo, kề vào tai Trần Vũ thì thầm: "..."

Trần Vũ: "..."

Thẳng eo, lão chủ nhiệm nở nụ cười bí ẩn: "Nghe rõ rồi chứ? Hiểu không?"

Trần Vũ: "Thầy lẳng lơ quá đi, hôn vào tai tôi còn thổi vào trong. Hay là tôi vẫn đi tắm thì hơn."

Nụ cười của lão chủ nhiệm lập tức cứng đờ.

……

Kẻ láu cá Trần Vũ thái độ cương quyết khiến lão chủ nhiệm hết cách, đành phải ra con át chủ bài.

Nhưng bởi lo sợ lực sát thương của "át chủ bài" quá lớn, ông không dám nói to.

Vì vậy Trần Vũ chỉ nghe thấy vài danh từ mơ hồ.

Ví như——chó.

Ví như——meo meo.

Lại ví như——cái gì ở trong, cái gì ra.

Trong phút chốc, Trần Vũ không phân rõ đối phương muốn chửi hắn hay là muốn làm hắn…

“Đúng là. Người tuổi càng cao thì càng biến thái mà.”

“Cho nên…”

Đứng thẳng dậy, Trần Vũ tiếc nuối: “Tôi vẫn nên đi tắm thôi.”

Lão chủ nhiệm tức đến nỗi cả người run rẩy: “Cậu ngồi xuống cho ông đây!”

Rụt cổ lại Trần Vũ thành thật ngồi vào chỗ cũ, dò xét nói: “Hay là thầy nói to một chút?”

“Câm miệng, ta tự mình suy xét.”

“Vâng, thầy cứ suy xét từ từ!”

Đè lửa giận xuống, hít thở thật sâu, lão chủ nhiệm kề sát bên tai Trần Vũ một lần nữa, hơi lớn tiếng hơn một chút: “Trước khi Cẩu Thánh đến chiến dịch Kinh Đại đã nói bí mật của cậu cho ta biết rồi. Đối với cậu, ta biết rõ hơn nhiều so với cậu tưởng tượng.”

Trần Vũ: “…”

[Bị tổn thương tâm lý: Tinh thần + 14]

Trần Vũ đau đầu: “Má nó, thế mà tôi lại nghe nhầm hết tất cả từ khoá.”

“Hử? Cậu nói gì?”

“Không có gì.” Trần Vũ xua tay, mạch suy nghĩ bình tĩnh trở lại, hồi tưởng lại lần nữa lời đối phương vừa nói, nhíu mày: “Bí mật của tôi? Tôi có bí mật gì? Chủ nhiệm Cẩu nói với thầy cái gì?”

“Đương nhiên không thể nói rõ rồi.” Lão chủ nhiệm lùi về sau ngồi xuống chỗ của mình: “Chung quy, tai vách mạch rừng.”

“Cố làm ra vẻ huyền bí.” Trần Vũ đánh giá nói.

“Ta không vô vị như vậy.” Lão chủ nhiệm lắc đầu: “Có thể cậu

không biết, Cẩu Thánh con trai tôi đã sớm nảy sinh nghi ngờ với cậu rồi.”

“Nghi ngờ?”

“Nghi ngờ tốc độ nâng cao sức mạnh kỳ lạ.”

Trần Vũ tim đập thình thịch nhưng vẫn như cũ không thay đổi sắc mặt: “Sau đó thì sao.”

“Sau đó, nó đi thành Thanh thu thập tất cả tài liệu của cậu. Những tài liệu này bao gồm giấy khai sinh, đánh giá của người quen, thành tích học tập, chỉ tiêu kiểm tra, hoá đơn chi tiêu, sở thích cá nhân, thậm chí tình địch kẻ thù của cậu.”

Giọng nói lại vô thức hạ thấp, tia sáng trong mắt lão chủ nhiệm xẹt qua: “Báo cáo nhận được cuối cùng, cậu, Trần Vũ, thật sự có vấn đề.”

“...”Trần Vũ cụp mí mắt xuống, không nói gì. Trong lòng lại như trời long đất lở.

“Đương nhiên.” Lão chủ nhiệm chuyển đề tài câu chuyện, tém lại khí thế: “Cậu cũng không cần lo lắng quá. Bí mật trên người cậu quá đáng sợ, cũng dễ dẫn đến nhiều ác ý. Vì vậy sau khi Cẩu Thánh có được tài liệu của cậu thì đã tiêu hủy tất cả các bằng chứng có khả năng tồn tại. Thậm chí là ‘lời nói’ của ‘nhân chứng’ quan trọng cũng bị nó——xóa sạch rồi.”

“Vì sao cậu ta phải làm vậy.” Ngẩng đầu, hai mắt Trần Vũ hơi nheo lại.

Khi đó, hắn có đầy đủ lý do để tin rằng hai cha con Cẩu Thánh đã hoàn toàn biết trước bí mật [lời nguyền] của hắn rồi.

Điều này khiến trong lòng hắn dâng lên một ngọn lửa “bực bội”.

Bí mật [lời nguyền] không chỉ liên quan đến sự an nguy của bản thân thậm chí gia đình hắn mà còn là con át chủ bài quan trọng nhất cho việc có thể “giải cứu” loài người hay không.

Tổng hợp lại, thực ra [lời nguyền] có thể phô bày ra.

Sau khi phô bày, trong khi mang đến mối nguy thì cũng có thể mang đến rất nhiều lợi ích.

Ví dụ như nguồn tài nguyên bệnh độc vô hạn, phương hướng tăng cường vô hạn, sự giúp đỡ kỹ thuật vô hạn của quốc gia…vân vân.

Nhưng bây giờ vẫn còn quá sớm.

Sớm đến mức sau khi người có lòng "được biết" sự tình bên trong, khe khẽ duỗi một ngón tay thì có thể nghiền hắn thành tro…

Nâng mí mắt lên, Trần Vũ nhìn đăm đăm lão chủ nhiệm.

Rõ ràng cường giả cấp 8 trước mặt này chính là sự tồn tại có thể dễ dàng "nghiền chết" hắn.

"Tại sao Cẩu Thánh phải làm như vậy." Trần Vũ hỏi lại lần nữa: "Vì sao phải giúp tôi xoá bỏ tất cả tin tức?"

"Nó muốn bảo vệ cậu." Lão chủ nhiệm phát ra giọng nói từ sâu trong cổ họng: "Sự tồn tại của cậu đối với cả nền văn minh nhân loại mà nói có ý nghĩa vô cùng lớn.

Chương 843: Con quái vật này đến từ đâu (12) Chương 843: Con quái vật này đến từ đâu (12)

Chúng tôi có lý do tin rằng, cậu chính là Chúa cứu thế mà 'Chúa sáng thế' phái xuống để giải cứu nền văn minh. Do vậy, bất kỳ khả năng nào có thể tổn hại đến cậu đều phải diệt trừ tận gốc. Có còn nhớ tập đoàn thương nghiệp trước đây đã xảy ra tranh chấp với cậu không?"

"Nhớ, Lạc Duy."

"Cả gia tộc nhà họ Lạc đều đã biến mất trên thế giới này rồi."

"..."

"Nói nhiều như vậy là muốn nói cho cậu biết. Ta tuyệt đối xứng đáng để cậu tin tưởng."

"..."

Trong phòng ngủ bỗng có khoảng im lặng ngắn ngủi.

Lão chủ nhiệm tháo kính viễn thị xuống dùng ống tay áo lau, giọng điệu nặng nề: "Vẫn là câu nói đó, trên thế giới này tất cả mọi người đều có khả năng phản bội cậu, chỉ có ta là cảng tránh gió duy nhất của cậu. Nhưng cảng tránh gió đó...đã giúp cậu ngăn một trận bão táp rồi."

Trần Vũ toàn thân chấn động.

Trong đầu lập tức hiện ra hình ảnh "hung dữ" của Cẩu Thánh.

"Xã hội này quá phức tạp." Đeo kính lên, lão chủ nhiệm nhắm mắt thở dài: "Các thế lực xung đột lẫn nhau, các loại quan niệm và ý thức hình thái đối chọi mạnh mẽ. Dường như mỗi một người đều có suy nghĩ điên cuồng của mình. Đều nói ngày tận thế sắp đến rồi, nhưng so với dị thú, lòng người phức tạp cũng không kém dị thú là bao.

“Ngày tận thế, trước giờ đều bắt nguồn từ lòng người.” Trần Vũ khàn giọng nói.

Đã trải qua mạo hiểm ở rất nhiều [Dị cảnh], hắn quá hiểu bản chất của cái gọi là “ngày tận thế”.

Thế giới của [Dị cảnh Thành Thanh] bị hủy diệt bởi sự ích kỷ của “Viện nghiên cứu khoa học Gia Ni Phúc Lợi Á Châu”.

Thế giới của [Dị cảnh Trường Lăng] bị hủy diệt bởi tính tùy tiện lãng phí nguồn tài nguyên, chặt phá bừa bãi của loài người.

Thế giới của [Dị cảnh Luân Tang] bị hủy diệt bởi sự ăn trên ngồi trốc, không chịu trách nhiệm của loài người lười biếng và buông thả…

Tất cả của xã hội đều là con người.

Sự diệt vong của toàn xã hội, cũng đều bắt nguồn từ con người.

Mối nguy do bản thân loài người gây ra thường càng cực đoan, càng không có biện pháp, càng cuồng loạn hơn so với thảm họa thiên nhiên…

Người xưa từng nói: trời tạo nghiệt thì có thể tránh, tự tạo nghiệt thì không thể sống.

Trong đó không thể không nói nó bao hàm lời cảnh cáo của “phần còn lại”...

“Ta không tìm thấy ai là đồng đội của chúng ra.” Lão chủ nhiệm tiếp tục cất lời, cắt đứt suy diễn trong đầu Trần Vũ: “Ví dụ sau chiến dịch Kinh thành, cậu mất tích. Ta thông qua các loại phương pháp và con đường để tìm cậu nhưng vẫn luôn không thu hoạch được gì. Một thế lực nào đó luôn âm thầm quấy nhiễu nguồn tình báo của ta. Ta cũng không dám tăng cường tìm kiếm vì sợ đánh rắn động cỏ”

“Chịu sự quấy nhiễu, có lẽ là Hiệp hội Công bằng.” Trần Vũ nói.

“Là Hiệp hội Công bằng.” Lão chủ nhiêm gật đầu: “Nhưng không chỉ có Hiệp hội Công bằng.”

“Ý thầy là…”

“Ừ. Trong tổ chức đã xuất hiện kẻ xấu.”

Trần Vũ suy nghĩ dạo quanh: “Không ngoài dự đoán. Là ai vậy?”

“Được rồi, cuộc thảo luận này dừng ở đây thôi.” Quay đầu nhìn màn đêm bên ngoài cửa sổ, lão chủ nhiệm nghiêm nghị lên tiếng: “Chúng ta vẫn nên vào thẳng vấn đề chính, đừng lãng phí thời gian. Nói vấn đề “tinh thần lực” của cậu cho ta biết, ta chuẩn bị trước để dễ bề ứng phó với tình thế tiếp theo.”

Nghe vậy, Trần Vũ cân nhắc tổng hợp toàn bộ, suy nghĩ rất lâu cuối cùng cắn răng gật đầu thừa nhận: “Đúng vậy. Tinh thần lực của tôi vượt xa người bình thường. Mấy chục nghìn người thì không dám nói nhưng tinh thần lực của mười nghìn võ giả không đủ cho một mình tôi đánh.”

“Quả nhiên…”

Mặc dù lão chủ nhiệm sớm đã xác nhận tất cả điều này nhưng chính tai nghe được Trần Vũ thừa nhận, trong lòng vẫn chịu chấn động mạnh mẽ.

Lấy sức của một người, vượt qua vạn người…

Đều là loài người, đều là đàn ông chất lượng cao của loài người.

Cái gọi là “thiên phú”, thật sự có thể chênh lệch đến mức độ này sao?

“Cậu thật sự là con người?” Lão chủ nhiệm biểu cảm phức tạp. Tự nhiên nhớ đến người bí ẩn “tàn sát” trong trận chiến ngày hôm qua.

“Phải.”

“Vậy làm thế nào cậu có được tinh thần lực khổng lồ như vậy.”

Chương 844: Con quái vật này đến từ đâu (13)

“Trời sinh.”

“Không thể nào.” Lão chủ nhiệm phủ nhận luôn: “Trẻ con luôn được kiểm tra sức khỏe đơn giản định kỳ, nếu tinh thần lực của cậu cường hãn đến mức độ này thì sớm đã bị quốc gia phát hiện, trở thành Bát Hoang Dịch thứ hai được bồi dưỡng rồi.”

“Tôi nói ‘thiên phú’ nâng cao tinh thần lực của tôi là trời sinh.”

“Tinh thần lực của cậu có thể tự động câng cao?” Đồng tử lão chủ nhiệm đột nhiên co lại.

“Đúng vậy.” Trần Vũ gật đầu.

“Chẳng trách…chẳng trách…tinh thần lực tự động nâng cao, không thể tin được…”

“Chẳng có gì khó tin cả. Thế giới rộng lớn như vậy, người nhiều như thế sẽ luôn xuất hiện một số thứ lung ta lung tung.”

Lão chủ nhiệm: “...”

“Cụ thể là khi nào nhận thức được thiên phú của bản thân tôi đã quên rồi. Chỉ là trước khi thi đại học mới từ từ phát hiện một số bí mật trong cơ thể.” Trần Vũ bắt đầu nói bậy nói bạ một cách nghiêm túc: “Ví như sức khỏe mạnh mẽ, ví như tinh lực dồi dào, lại ví như…”

Chương 844: Con quái vật này đến từ đâu (13)

“Lại ví như cái gì?” Lão chủ nhiệm vội hỏi dồn.

Trần Vũ duỗi ta không tự nhiên gãi háng: “Ví như chỗ này càng ngày càng to.”

Lão chủ nhiệm: “...”

Thấy sự chú ý của đối phương lại bị sự “chen ngang” và “tục tĩu” của mình thu hút, trong lòng Trần Vũ âm thầm vui sướng, thừa thắng xông lên không ngừng kể lại “câu chuyện” nửa thật nửa giả của mình.

Như người ta vẫn nói, không thể hại người nhưng không thể không đề phòng người.

Thông qua những gì lão chủ nhiệm kể lại, Trần Vũ đã xác định ông và Cẩu Thánh là “đồng bọn” của mình rồi. Nhưng có rất nhiều bí mật, Trần Vũ vẫn lựa chọn giấu kín.

Ví dụ như chân tướng về tinh thần lực “khổng lồ” của mình là vì đã nuốt chửng hàng chục nghìn linh hồn oán hận ở [Dị cảnh đảo Bồ Đề]...

Tất nhiên giữ bí mật với lão chủ nhiệm thì đối phương sẽ không thể đào tạo hắn thành “mũi nhọn”.

Nhưng bây giờ người đang nắm giữ bí mật [lời nguyền ghê tởm] là hắn, đã có thể bước đầu bảo vệ sự an toàn của Ma Đô cùng với toàn nhân loại, đang tự áp dụng sách lược lấy vững chắc làm đầu.

Lần này hắn sơ xuất làm ra “lỗ đen tinh thần lực”, thực sự chỉ đơn giản là “sơ xuất” mà thôi.

Hắn chỉ điều động một phần mười tổng sức mạnh tinh thần lực của mình.

Không ngờ vẫn quá nhiều.

Trực tiếp chấn động đến giới võ đạo của toàn Ma Đô.

“Thiên phú quá mạnh cũng hơi phiền phức.” Trần Vũ đau đầu: “Hoàn toàn không phanh được xe…”

Cùng với cuộc trò chuyện giữa hai người tiếp tục đi sâu hơn.

Trần Vũ cũng bắt đầu đặt từng cái từng cái “bẫy ngôn ngữ”, dẫn lão chủ nhiệm vào tròng.

Vì vậy, chỉ vài phút trôi qua Trần Vũ đã từ từ nhận ra kỳ thực đối phương cũng không biết bí mật [lời nguyền] của hắn.

Hoặc là có biết nhưng không biết hoàn toàn…

Nếu không những câu nói hươu nói vượn về “thiên phú tinh thần” của hắn đã trực tiếp bị lão chủ nhiệm biết tỏng rồi.

“Vì vậy… từ đầu đến cuối người biết được bí mật của tôi có lẽ chỉ có một mình Cẩu Thánh.”

Trong lúc trò chuyện, Trần Vũ suy nghĩ rộng ra: “Tiếc là hy sinh quá sớm, lão chủ nhiệm cũng hiểu biết nửa vời. Chỉ biết “tôi” rất quan trọng, thiên phú rất cao, nhưng lại không hiểu tường tận sự tình bên trong…”

“…”

“Kết quả này cũng chính là thứ tôi muốn…”

Thời gian trôi đi từng giây từng phút.

Rất nhanh mười phút đã trôi qua.

Lão chủ nhiệm nghe xong Trần Vũ thuật lại toàn bộ “sự thật”, nửa tin nửa ngờ đứng dậy: “Trần Vũ, cậu nói thật cho ta biết, những gì cậu nói có phải đều là sự thật không?”

Trần Vũ nghiêm túc gật đầu: “Phải, bao gồm cả câu nói này cũng là nói thật.”

“Cậu gò bó quá rồi.”

“Thầy đa nghi quá rồi.”

Chắp tay sau lưng, lão chủ nhiệm nhíu mày suy tư đi hai vòng trong phòng ngủ, bỗng nhiên dừng bước nhìn chằm chằm Trần Vũ: “Trước tiên không quan tâm những gì cậu nói có bao nhiêu thật giả. Cậu biết loại cấp độ sức mạnh tinh thần lực này của cậu có nghĩa là gì không?”

“Rất đỉnh chóp?”

Lão chủ nhiệm dựa gần, nói từng chữ: “Là vô cùng đỉnh chóp!”

“Đỉnh chóp bằng nào?”

“Toàn giới võ đạo, đều lấy cậu làm tâm để phát triển.”

Trần Vũ: “???”

“Đừng cảm thấy hoang đường. Thấy Bát Hoang Dịch chưa? Quan hệ giữa cậu và anh ta rất gần, thái độ của toàn nhân loại với anh ta cậu đã tận mắt thấy rồi phải không?”

“Thấy rồi.” Trần Vũ nghiêm túc gật đầu, dựng ngón cái: “Thằng cha đó, sức mạnh đó, dáng vẻ đó, uy thế đó, quyền lực đó… Thằng cha đó cuối cùng sẽ chết một cách thảm hại.”

Lão chủ nhiệm: “...”

Trần Vũ tặc lưỡi: “Tiếng xấu muôn đời, vạn người chửi rủa.”

Lão chủ nhiệm: “Anh ta chưa chết.”

Trần Vũ: “Tôi biết. Có một số người chưa chết, nhưng kỳ thực người đó đã chết rồi. Có những người đã chết nhưng thật ra người đó vẫn còn sống.”

Lão chủ nhiệm: “...”

Xoa cái chân ngồi lâu có hơi tê, Trần Vũ bò dậy vươn vai một cái: “Ha, nói đùa thôi. Chuyện của Bát Hoang Dịch, nội tình trong đó tôi còn biết nhiều hơn cha anh ta. Đương nhiên biết anh ta vẫn chưa chết. Nhưng cái gì mà tâm của giới võ đạo… có hơi lố quá

đó.”

“Hoàn toàn không. Cậu vẫn chưa hiểu khát vọng của giới võ đạo đối với thiên tài. Nói cực đoan một chút, nền văn minh có thể vượt qua ngày tận thế hay không thì phải xem loài người có thể sinh ra một siêu thiên tài hay không. Sau khi siêu thiên tài xuất hiện, việc nghiên cứu võ pháp, phương hướng võ kỹ, tỷ lệ sản xuất tài nguyên, thậm chí cả việc phân bổ số lượng toàn bộ võ giả của giới võ đạo sẽ được thay đổi dựa theo ‘siêu thiên tài’ này.”

Trần Vũ càng nghe càng kinh ngạc: “Bát…Bát Hoang Dịch là như vậy?”

“Không sai.” Lão chủ nhiệm gật đầu: “Hiện tại toàn bộ giới võ đạo mà các cậu thấy, ngay cả tình thế xã hội ngầm đều đã hoàn toàn khác với hai mươi năm trước.”

“Bởi vì sự xuất hiện của Bát Hoang Dịch?”

Chương 845: Con quái vật này đến từ đâu (14) Chương 845: Con quái vật này đến từ đâu (14)

“Đúng. Từ hai mươi năm trước lấy võ kỹ làm đầu trở thành lấy võ pháp làm đầu như hiện nay. Mỗi một hạng mục nghiên cứu khoa học của giáo sư các trường đại học cũng là càng gần với Bát Hoang Dịch thì tài trợ nguồn lực càng nhiều. Thậm chí thứ đồ như ‘thuốc tăng cường tinh thần’ cũng đều là vì sự phát triển nhanh chóng của Bát Hoang Dịch mà nghiên cứu chế tạo ra. Ngưỡng cửa của võ pháp không gian hạ thấp cũng là vì anh ta.”

Trần Vũ trợn mắt há mồm: “Đỉnh.”

“Thế nên cậu đã hiểu tầm quan trọng của ‘thiên tài’ chưa.” Có thể thấy rõ ràng tia máu trong mắt lão chủ nhiệm: “Mục tiêu lớn nhất của nền văn minh chính là sống sót. Ngày tận thế ở ngay trước mặt, chỉ cần có thể có hy vọng tồn tại, tất cả sự hy sinh, tất cả đỉnh cao, tất cả những điều vô lý đều sẽ hợp với lẽ thường.”

“...Hiểu rồi.”

Trần Vũ thấy da đầu âm ỷ tê dại.

Cả nước thậm chí là cả nền văn minh đều xoay quanh một người tạo nên “hệ thống”.

Đây là kiểu quyết tử cầu sinh thế nào vậy…

‘Nền văn minh bi tráng, không có gì khác.’

Hắn bỗng nhớ đến cô gái lãnh đạo trong [Dị cảnh Luân Tang].

Trong mạt thế mà người trưởng thành đều liên tiếp chết đi, tiếng ca hào hùng trập trùng như cơn sóng dữ luôn liên tục không nhạc tự vang…

“Phù.”

Thở ra một hơi dài, hai tay lão chủ nhiệm nhấn lên vai Trần Vũ, giọng điệu nghiêm trọng: “Trần Vũ.”

“Hả?” Trần Vũ hồi thần.

“Chuẩn bị trở thành trung tâm của toàn nhân loại đi.”

Trần Vũ: “()...”

“Chính tối hôm nay.”

……

Ma đô, trong khuôn viên trường đại học.

Buổi tối, bốn mươi tám điểm năm mươi bảy.

Dưới sự dẫn dắt của lão chủ nhiệm, Trần Vũ bước ra khỏi khu ký túc xá.

Ngay lúc chân trái bước ra khỏi cửa, hắn cảm thấy một luồng sáng chói lóa làm chói mắt mình, không khỏi đưa tay lên che mắt.

Sau một thời gian làm quen mới dần dần nhìn rõ khung cảnh bên ngoài tòa nhà.

hắn nhìn thấy hàng trăm giáo sư đứng cạnh nhau trong một quảng trường nhỏ được chiếu sáng bởi những dãy đèn pha.

Hai bên các giáo sư là bốn nhân viên thực thi pháp luật đeo mặt nạ. Họ đang nhìn Trần Vũ bằng đôi mắt ‘sắc bén’ và thể hiện khí thế của mình mà không hề che giấu, cố gắng tạo cho Trần Vũ một cảm giác áp bức.

Rõ ràng, ngoài những ‘quan chức cấp cao của trường’ này, học sinh, nhân viên công chức, nhân viên bảo an đều đã bị sa thải.

Buông tay xuống, Trần Vũ nheo mắt: “Cứ giả vờ đi, ai không phải là người thi hành pháp luật?”

“Mọi người có thể rời đi.” lão chủ nhiệm đi vòng qua Trần Vũ, vẫy tay với mọi người: “Nhân tiện, gọi tất cả học sinh trở về, mọi

chuyện sẽ như bình thường.” Nói xong, ông không để ý tới phản ứng của các giáo sư, nắm lấy tay trái của Trần Vũ và đi về hướng phòng dạy học.

“Chủ nhiệm, có hơn chục người không nghe lời đang đi theo đến đây.” Trần Vũ vừa đi vừa quay đầu lại: “Có cần tôi dạy cho bọn họ một bài học không?”

“Đừng bận tâm đến họ. Đó đều là những cao thủ võ pháp sư cấp tám, sau này có lẽ họ sẽ chịu trách nhiệm dạy học cho cậu.”

“Điều này thật nhàm chán.”

“Cậu phải làm hài lòng họ. Những võ sư này vô cùng giàu có và tài nguyên phong phú. Họ có tất cả tài nguyên huấn luyện mà cậu cần, dùng làm thức ăn cũng ăn không hết. Có lẽ còn sẽ dạy cậu khí công”

“Như vậy sao…”

Đang gật đầu suy nghĩ, Trần Vũ đột nhiên dừng lại, quay người lại chửi: “Các người đuổi theo cái gì? Đều biến xa ra một chút.”

Lão chủ nhiệm: “?”

Tất cả võ pháp sư cấp tám: “???”

“…”

“Cậu điên rồi sao?” Lão chủ nhiệm sửng sốt.

Trần Vũ: “Chỉ nhìn họ thôi cũng thấy không vui rồi, không được sao?”

Hiện trường nhất thời im lặng.

Trong đám người, một võ sư già run rẩy giơ ngón tay cái lên với vẻ mặt nghiêm túc: “Khí chất mạnh mẽ, không sợ quyền lực, không khiêm tốn cũng không kiêu ngạo, cậu thực sự là một anh hùng!”

“Không tệ, không tệ.”

“Là một thanh niên tốt.”

“Tôi cũng cảm thấy đứa trẻ này không sai.”

“Hãy trao tài năng cho anh hùng, mà không phải xem anh hùng bằng tài năng!”

“Tôi sẽ nhận đồ đệ này.”

“Đánh rắm, đồ hôi hám không biết xấu hổ…”

Quay đầu lại, Trần Vũ nhún vai nói với lão chủ nhiệm: “Ông xem, nên bị mắng đúng không?”

Lão chủ nhiệm: “…”

Ngay khi chủ nhiệm giáo khoa đưa Trần Vũ ra ngoài, những giáo sư này đã biết người tạo ra ‘lỗ đen tinh thần’ là ai.

Là những võ pháp sư cấp cao, họ hiểu rõ tầm quan trọng của ‘tinh thần lực’ hơn người thường.

Chưa kể Trần Vũ lúc này chỉ ‘mắng’ mọi người một chút, cho dù hắn có làm điều gì ‘quá đáng’ thì họ cũng sẽ cười nhẹ chứ không bao giờ đánh hắn.

Người có tri thức, biến thái một chút thì có sao đâu?

Thiên tài có chút tùy hứng cũng là có thể hiểu được.

“Mọi người im lặng.” Ánh mắt nghiêm nghị quét qua toàn bộ căn phòng, lão chủ nhiệm lạnh lùng quát: “Bây giờ không phải lúc nói chuyện phiếm. Đến phòng dạy học với tôi, Tiểu Lý.”

Chương 846: Con quái vật này đến từ đâu (15) Chương 846: Con quái vật này đến từ đâu (15)

“Đây!” Một trợ lý tên Tiểu Lý bước ra từ nhóm nhiều võ pháp sư cấp tám và thận trọng nói: “Ngài có gì phân phó.”

“Bây giờ cô liên hệ với mười phó giáo sư chuyên về sức mạnh tinh thần từ khoa võ thuật của trường chúng ta, di chuyển các thiết bị liên quan và thiết lập một cuộc kiểm tra tạm thời. Tôi muốn kiểm tra tiểu Vũ một cách chi tiết.”

“Vâng!” Tiểu Lý gật đầu và lập tức quay người đi làm.

Ở cùng với một nhóm võ pháp sư cấp tám, hắn ta cảm thấy như bị táo bón.

Sau khi thuộc hạ rời đi, có võ pháp sư cấp tám tiến tới và quan sát Trần Vũ bằng con mắt của một con kền kền, một bên thổi vào tai lão chủ nhiệm: “Anh ta là một trong những người tạo ra lỗ đen tinh thần sao? Những người khác đâu rồi?”

“Không có ai cả.”

Các giáo sư: “!!!”

“Bây giờ trước dừng việc tìm tòi lại, ông sẽ hiểu sau khi có kết quả kiểm tra”. Lão chủ nhiệm bực bội đẩy đối phương ra, kéo Trần Vũ đứng dậy tiếp tục bước đi: “Tóm lại, thế giới võ thuật của chúng ta… hay là nói, toàn bộ thế giới võ thuật, sắp thay đổi rồi.” Sau khi nghe xong, tất cả các giáo sư hai mặt nhìn nhau, trong mắt cùng nhau hiện lên những tia sáng xanh lục đỏ tím.

Dưới sự bảo vệ của nhóm lão đại có thể ‘lật đổ’ thế giới này, Trần Vũ đến văn phòng giảng dạy không lâu sau đó.

Đi thẳng lên phòng làm việc của chủ nhiệm.

“Các người trước đi xuống lầu một đại sảnh giám sát, giám sát lỗi

dự án thử nghiệm, tôi và Trần Vũ còn có chuyện muốn nói." Võ pháp sư cấp tám chen chúc ở cửa, đều mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không muốn rời đi.

"Tất cả đi thôi." Lão chủ nhiệm tức giận, cầm chiếc ghế sau bàn lên, định ném qua đi.

"Chủ nhiệm, ngài không thể để tiểu tử này chạy trốn." Một cao thủ võ sư nào đó do dự: "Hay là… lấy cho cậu ta một sợi dây xích trói lại trước đi?"

Trần Vũ: "…"

[Bị tổn thương tâm lý : Tinh thần +5]

"Lăn lăn lăn, cậu ta cũng không phải là một con chó ngu ngốc."

Trần Vũ: "..."

[Tổn thương tâm lý: Tinh thần +9]

Trần Vũ: "Đúng vậy, tôi khá nhạy cảm."

Lão chủ nhiệm: "Trần Vũ, đóng cửa lại."

Trần Vũ: "Ồ".

'Bang'

Hắn nhấc chân và đóng cửa lại.

'Lạch cạch'

Sau khi khóa cửa, Trần Vũ quay đầu nhìn lão chủ nhiệm nói: "Tôi cảm thấy tinh thần lực của tôi đi theo ngài sẽ tăng lên nhanh hơn."

"Ồ?" Lão chủ nhiệm sửng sốt: "Sao lại nói vậy?"

"Không." Sau khi tìm được một chiếc ghế sạch sẽ ngồi xuống, Trần Vũ bắt chéo chân nói: "Cái này không quan trọng, mấu chốt là ngài còn muốn nói gì với tôi."

Đi vòng qua phía sau bàn làm việc, lão chủ nhiệm mơ hồ liếc nhìn

cảnh đêm ngoài cửa sổ, ngồi xuống đối diện Trần Vũ, vẻ mặt nghiêm túc búng ngón tay.

‘Bang!’

Một vòng ánh sáng trong suốt từ không khí xuất hiện, bao phủ toàn bộ bên trong văn phòng.

Thấy vậy, Trần Vũ nhướng mày.

Động thái này đã gây ấn tượng với hắn.

Cái này Cát Nhĩ đã từng sử dụng, có thể ngăn âm thanh bên trong lan ra ngoài.

“Những gì tôi nói với cậu tiếp theo không được tiết lộ. Và cậu phải hành động theo lời khuyên của tôi.”

“Mời nói.”

“Lát nữa, cậu sẽ phải trải qua một loạt bài kiểm tra chỉ số sức mạnh tinh thần rất phức tạp và chuyên nghiệp.” Lão chủ nhiệm vẻ mặt nghiêm túc: “Đừng bộc lộ hết sức lực.”

“Ồ… tại sao?”

“Không có lý do gì, cứ nghe tôi nói.” Vừa nói, ông vừa mở ngăn kéo, tìm thấy một điếu xì gà từ bên trong lấy ra châm lửa, ông hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp: “Tình hình của giới võ đạo hiện tại rất nghiêm trọng, cẩn thận cũng không có hại gì.”

“Vậy tôi sẽ bộc lộ một nửa?”

“Một nửa của một nửa.”

“Cái này… Dù sao cũng dẫn đến ‘lỗ đen tinh thần’ lớn như vậy, thực lực thể hiện quá kém sẽ không có người tin.”

“Tôi sẽ sử dụng kiến thức chuyên môn để giúp cậu vượt qua nó nhiều nhất có thể. Bất kể người khác hỏi cậu điều gì, chỉ cần nói rằng cậu không biết. ”

“Được rồi”. Trần Vũ gật đầu quả quyết: “Tôi hiểu.”

“Ngoài ngày hôm nay, trước đây cậu đã từng tạo ra một ‘lỗ đen tinh thần’ nào chưa?”

Trần Vũ: “Tôi không biết.”

Lão chủ nhiệm: “Người ngoài Ma đô, có ai biết rằng cậu có tinh thần lực mạnh mẽ không?”

Trần Vũ: “Tôi không biết.”

Lão chủ nhiệm: “Cậu có bệnh đúng không?”

Trần Vũ: “Tôi không biết.”

Lão chủ nhiệm nghiến răng nghiến lợi: “Theo tôi, đừng nói không biết.”

Trần Vũ dang tay ra: “Có ai biết về sức mạnh tinh thần mạnh mẽ của tôi không… Tôi thực sự không biết.”

“...Biến đi.”

Ông giơ tay và thu lại lớp màng cách âm. Lão chủ nhiệm không muốn nhìn Trần Vũ thêm lần nào, ông chán ghét xua tay: “Cút đi. Xuống lầu hội trường số hai chuẩn bị cho bài kiểm tra sau.”

“Được.”

Hắn cười xoa xoa tay, Trần Vũ xoay người đẩy cửa. Vừa định bước một bước, hắn ta đã nhận ra cái gì. Quay đầu lại hỏi: “Chủ nhiệm, hội trường hai ở đâu?”

Lão chủ nhiệm: “Tôi không biết.”

Trần Vũ: “...”

[Bị tổn thương tâm lý: Tinh thần lực +13]

Chương 847: Con quái vật này đến từ đâu (16) Chương 847: Con quái vật này đến từ đâu (16)

‘Kẽo kẹt!’

Đúng lúc này, cánh cửa gỗ của phòng dạy học bị một bàn tay già nua đẩy ra.

Trần Vũ và lão chủ nhiệm nghe được âm thanh, đồng thời đi ra ngoài, nhìn thấy một thân ảnh cao lớn đứng ở trước cửa.

Đầu thiếu chút nữa chạm vào khung cửa.

Một bộ râu trắng gần chạm sàn.

Người đến không ai khác chính là người đứng đầu hiện tại của giới võ đạo: Hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh.

“Hiệu trưởng”. Lão chủ nhiệm là người đầu tiên phản ứng lại, ông đứng dậy, hơi cúi đầu: “Ngài đến rồi.”

“Ừ”. Sau khi gật đầu, Hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh nhìn về phía Trần Vũ: “Đây là đứa trẻ trong báo cáo của ngươi?”

“Đúng. Tên cậu ấy là Trần Vũ.”

“Tôi biết cậu ấy.” Hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh mỉm cười và đưa tay về phía Trần Vũ: “Không biết đây có phải là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau hay không, xin chào.”

“Xin chào.” Trần Vũ bắt tay ông một cách không khiêm tốn cũng không hống hách.

“Là học sinh xuất sắc của trường chúng ta, tôi biết cậu. Cậu là tuyển thủ hàng đầu của thành phố Thanh Thành phải không? Năm nay cậu bao nhiêu tuổi.”

“Tôi không biết.”

Hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh: “?”

Lão chủ nhiệm ôm trán: “...”

“Tôi đang hỏi tuổi tác.” Trầm mặc hồi lâu, Hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh lặp lại.

“Ừ, tôi cũng đang nói về tuổi tác.” Trần Vũ cười: “Tôi không biết.”

Lão chủ nhiệm thở dài, xen vào: “Cậu ấy hai mươi tuổi.”

Hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh nhìn Trần Vũ, nhướng lên lông mày: “Cậu còn không biết tuổi của cậu, làm sao ông ấy biết điều đó?”

Trần Vũ: “Tôi không biết.”

“Được rồi, khá tốt. Nếu tính cách của cậu ấy không có gì khác biệt thì có thể gọi cậu ấy là thiên tài. Lão chủ nhiệm đã giải thích rõ ràng cho tôi biết chuyện vừa xảy ra ở khu ký túc xá của trường, tôi rất vui mừng, trận doanh của chúng ta đã sinh ra một chàng trai kiêu ngạo không kém gì con cưng của trời.”

“Ngài nói quá rồi”.Trần Vũ gãi đầu, có chút xấu hổ: “Tôi không phải là thiên tài…”

Hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh: “Người trẻ phải nghị lực chứ không nên khiêm tốn…”

“Vậy thì ai mới là”. Trần Vũ nói thêm.

Hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh: “...”

Lão chủ nhiệm: “...”

“Được… xuống trước đi.” Hiệu trưởng không chút xấu hổ chuyển chủ đề: “Nhà trường đã chuẩn bị cho cậu một bộ bài kiểm tra toàn diện để tiến hành huấn luyện có mục tiêu cho cậu. Xin mời.”

“Không dám.” Trần Vũ lùi lại nửa bước và xua tay liên tục: “Tôi chỉ là một đồng chí trẻ và cần phải có một người lãnh đạo trong mắt tôi. Chủ nhiệm, ông đi trước đi.”

Chủ nhiệm cảm thấy ngực và phổi đau âm ỉ, cố nhịn không được muốn đuổi Trần Vũ ra ngoài. Ông quay người cúi chào hiệu trưởng, giơ tay nói: “Hiệu trưởng, ngài đi trước.”

Hiệu trưởng: “Ông là người đứng đầu, ông đi trước.”

Chủ nhiệm: “Không không, bọn trẻ nói chuyện không suy nghĩ. Ngài đi.”

“Ông đi”.

“Ngài đi đi…”

“Ông đi trước đi.”

Trần Vũ dẫn đầu: “Đừng khách khí nữa, vậy tôi đi”.

Giơ chân lên, Trần Vũ bước ra khỏi văn phòng một cách bất cần, quay người và biến mất ở góc đường.

Hai người im lặng nhìn nhau một lúc, hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh chỉnh lại áo choàng dát vàng, chơi chữ: “Lão chủ nhiệm… xem ra ông có rất nhiều ý tưởng.”

Chủ nhiệm khó hiểu: “Ngài đang nói cái gì?”

“Không có gì, ông không hiểu thì tốt nhất.” Nói xong, hiệu trưởng liền rời đi.

Chủ nhiệm vội vàng đi theo, cúi đầu, vẻ mặt bất an.

‘Trần Vũ, tiểu tử này… Cậu từ nhỏ đến giờ đều không phải là người tốt! Cố tình giả ngu dẫn lửa vào người tôi’

Văn phòng giảng dạy có ba tầng.

Trần Vũ đi từ tầng cao nhất đến tầng một.

Ở mỗi hành lang đều có những giáo sư cao cấp với vẻ mặt nghiêm nghị đang đứng.

Những giáo sư này chủ yếu là chuyên ngành võ thuật, họ trắng trợn hoặc lén lút, hết người này đến người khác theo sau Trần Vũ

nhằm mục đích ‘làm điều gì đó sai trái’.

Không lâu sau.

Hắn đi tới tầng một, đứng ở bậc thang cuối cùng, quay người nhìn về phía sau hơn chục giáo sư, nói: “Các người đuổi theo tôi làm gì?”

“Xin chào, bạn Trần Vũ.”

Võ sư nhìn thấy Trần Vũ ‘chủ động nói chuyện’, lập tức tiến lên bắt tay: “Cậu có nghe nói tới An Ly không?”

Trần Vũ: “Ồ…”

“Tôi là An Ly.” Võ sư kìm nén hưng phấn, vỗ ngực: “Võ sư nổi tiếng thế giới.”

“Xin chào… xin chào, xin chào.”

“Bạn học Trần Vũ, trong thế giới võ thuật của chúng ta, không có chuyện nhất quyết nhận người làm đồ đệ. Nhưng đêm nay tôi cảm thấy như tôi đã yêu từ cái nhìn đầu tiên, một ánh mắt là vạn năm, một đời một kiếp.”

“Đừng làm trò.” Trong đám đông, một cao thủ võ sư cấp tám khác bước tới, giơ chân đá đối phương ra xa, đoạt quyền bắt tay Trần Vũ, nhưng lại lắc đầu: “Trần Vũ, cậu còn ở đây sao? Còn nhớ tôi không? Tôi ôm cậu khi còn nhỏ.”

Trần Vũ: “…”

“Rắm thối, tôi nhìn Trần Vũ lớn lên từ bé, anh ôm cậu ta khi nào?”

“Có thể thẳng thắn hơn một chút được không?” Bà lão võ sư đứng trong góc tức giận nói: “Toàn bộ đều già hết rồi còn không giữ thể diện. Tôi từng là vú nuôi của Trần Vũ, nhưng tôi chưa bao giờ nói gì về việc đó.”

Các võ sư cấp tám: “…”

Chương 848: Con quái vật này đến từ đâu (17) Chương 848: Con quái vật này đến từ đâu (17)

Trần Vũ: “Thật sao? Tôi không tin. Trừ khi bà cho tôi nếm thử.”

Bà lão cấp 8: “…”

“Các người, thế là đủ rồi.”

Cuối cùng, hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh cũng đi tới với vẻ mặt vô cảm nhìn mọi người: “Mọi người tránh ra, đừng can thiệp vào quá trình kiểm tra bình thường của Trần Vũ.”

Theo người phụ trách lên tiếng, nhóm người lặng lẽ vây quanh Trần Vũ và đi đến hội trường hai của tòa nhà văn phòng giảng dạy.

Khu vực vốn trống rỗng lúc này đã đông đúc người qua lại.

Cơ quan thực thi pháp luật, giáo sư và nhân viên kỹ thuật đều đầy đủ.

Dụng cụ, thiết bị, thiết bị công nghệ, mọi thứ.

Nhìn thoáng qua, máy móc và con người trộn lẫn vào nhau, tuy trộn lẫn nhưng không hỗn loạn. Nó cho thấy sự hiệu quả và tính cơ động vượt trội của Đại học Kinh thành…

“Tất cả đã sẵn sàng chưa?” Hiệu trưởng bước vào, bay lên từ không trung và quét khắp nơi: “Sẽ mất bao lâu?”

“Hiệu trưởng, chỉ có một số thiết bị chúng tôi chưa có thời gian sửa chữa.” Đội trưởng đội kỹ thuật chào: “Nhưng không trì hoãn cuộc kiểm tra, chúng ta có thể bắt đầu phần kiểm tra đã chuẩn bị trước.”

“Vậy thì bắt đầu đi.” Hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh quay đầu nhìn xuống, hướng Trần Vũ: “Đi đi.”

Lão chủ nhiệm ở một bên mơ hồ nháy mắt, ra hiệu Trần Vũ nên làm theo ‘sự sắp xếp’ của ông.

Trần Vũ đáp lại bằng ánh mắt ‘yên tâm’, đi thẳng đến giữa hội trường, dang rộng vòng tay và nói với một tư thế thản nhiên: “Nhanh lên, đến đây đi.”

“Bạn học.” Đội trưởng đội kỹ thuật kính cẩn mang một thiết bị giống mũ bảo hiểm xe máy đưa lên đầu Trần Vũ “Đây là máy thu cộng hưởng tần số tinh thần, nó cần được đeo trên đầu của cậu.”

Trần Vũ bắt tay anh ta: “Đeo nó vào.”

“Được.” Người phụ trách đội kỹ thuật khéo léo cài mũ bảo hiểm lên đầu Trần Vũ, ấn mạnh xuống.

“Hmm…nó hơi chật…bạn học, xin hãy dùng sức mạnh hơn một chút.”

“Được rồi.”

“Đợi… đợi một chút… bạn học, sức mạnh của cậu” Người ở trong Đội kỹ thuật phụ trách đẩy mũ bảo hiểm ra, mặt lập tức đỏ bừng.

“Xin lỗi.” Trần Vũ thu hết sức lực, cắm đầu vào trong mũ bảo hiểm: “Của tôi lớn lắm, xin hãy chịu đựng một chút.”

Mọi người: “...”

“Lách cách.”

Với âm thanh nghèn nghẹt, chiếc mũ bảo hiểm chật hẹp cuối cùng đội vừa đầu của Trần Vũ.

“Sao rồi? Tai cậu có bị cụp lại không?” Đội trưởng đội kỹ thuật sau khi đi vòng quanh Trần Vũ, hỏi: “Có khó chịu ở đâu không?”

“Không.”

Thiết bị mũ bảo hiểm của Trần Vũ: “Nó hơi chật.”

“Càng chật, kết quả kiểm tra càng chính xác. Chỉ cần chịu đựng

một chút là được.”

“Được rồi, bắt đầu.”

“Bạn học, vui lòng đứng trên vòng tròn đó.”

“OK.”

Trần Vũ nhanh nhẹn bước ra, đứng ở giữa vòng tròn giống kim loại, Trần Vũ quay lại nhìn xuống dưới thấy trong đám đông, lão chủ nhiệm đang nháy mắt với mình.

Ra hiệu cho hắn “nắm tay lại.”

Điều đó có nghĩa là gì…

Trần Vũ vờ như không nhìn thấy nó, nhắm mắt lại và chờ đợi bài kiểm tra bắt đầu.

“Bạn học Trần Vũ, sau nửa phút, khi bạn nghe thấy một tiếng ù tai mạnh, bạn có thể huy động tất cả sức mạnh tinh thần của mình. Sức mạnh, điểm yếu và cấp độ sẽ được hiển thị trên màn hình bằng các con số.” Đội trưởng đội kỹ thuật ngồi trước màn hình nói: “Một khi cậu đau đầu, lập tức nói tôi chấm dứt bài kiểm tra bất cứ lúc nào.”

Trần Vũ: “OK.”

“Tất cả đã sẵn sàng.” Vị đội trưởng kia nhanh chóng dùng hai tay đẩy cần gạt trên bảng điều khiển.

Trần Vũ: “...Đau!”

Đội trưởng đội kỹ thuật : “…”

Trần Vũ nhe răng trợn mắt: “Đau đau đau! Đau đầu quá! Mau dừng lại!”

Đội trưởng đội kỹ thuật: “Tôi vẫn chưa kiểm tra…”

“Ồ.” Vẻ mặt của Trần Vũ đã trở lại bình thường: “Vậy thì nhanh lên.”

Tất cả mọi người: “...”

“Bạn học Trần Vũ.” Hiệu trưởng trường Đại học Kinh Đại lơ lửng trên không trung nói: “Bài kiểm tra sức mạnh tinh thần của toàn hệ thống là một bộ quy trình kiểm tra đắt tiền và tiêu tốn rất nhiều nhân lực, nguồn lực tài chính và năng lượng. Vậy nên cậu nghiêm túc một chút.”

“Tôi hiểu rồi.” Trần Vũ ra hiệu”OK”: “Tôi chỉ thử xem lời nói của tôi có hiệu quả hay không thôi”

Đội trưởng đội kỹ thuật: “...”

“Đừng quan tâm đến cậu ta.” Hiệu trưởng nhìn người phụ trách và vẫy tay nói: “Bắt đầu.”

Đội trưởng gật đầu nghiêm túc và kéo cần gạt ở giữa bảng điều khiển xuống.

Vòng tròn kim loại dưới chân Trần Vũ ngay lập tức được phát sáng với ánh sáng màu xanh.

Trong tai hắn lặp lại âm thanh lớn-

“Bạn học, mau huy động sức mạnh tinh thần!” Người phụ trách hét lên.

Sau khi nghe thấy âm thanh, Trần Vũ không thực hiện bất kỳ thủ thuật nào nữa. Nín thở, tập trung và kích hoạt mạnh tinh thần của bộ não, và từ từ giải phóng ra bên ngoài.

【1pas】

Màn hình lớn treo trên tường ở sảnh xuất hiện một dòng chữ số.

Mọi người đều có mặt, bao gồm cả hiệu trưởng, lão chủ nhiệm và hàng trăm giáo sư, tất cả đều không dao động.

1pas đại diện cho sức mạnh tâm linh của một con người bình thường.

Không ai để ý quá nhiều.

Chương 849: Con quái vật này đến từ đâu (18) Chương 849: Con quái vật này đến từ đâu (18)

Bọn họ đang chờ đợi sự trỗi dậy đằng sau của nó…

【12pas】

Chẳng mấy chốc, giá trị tinh thần đã tăng lên gấp mười hai lần.

Thay đổi từ 1 lên 12.

Đội kỹ thuật trong đám đông bắt đầu thì thầm.

12pas, là cấp độ sức mạnh tinh thần của võ sư cấp 5 …

“Cậu ấy hình như là sinh viên năm nhất?”

“Tôi biết cậu ấy, cậu ấy là nhà vô địch trong kỳ thi đại học. Lúc đó, cậu ta đang ở cấp độ 2.”

“Cấp độ 2 lại có sức mạnh tinh thần 12pas của cấp độ 5?”

“Khó trách cấp trên lại gấp rút làm bài kiểm tra vào lúc nửa đêm…”

“Không lẽ sự cố “Hố đen tinh thần” có liên quan đến học sinh này…”

“Khó tin.”

Các cuộc thảo luận của mọi người làm cho một võ pháp sư cấp 8 tức giận, cao giọng hét lớn: “Câm miệng!”

Sảnh số 2 lập tức im lặng

【15pas】

【23pas】

【30pas …】

Những con số trắng tinh trên bảng đang dần tăng lên.

Khi nó đạt đến mức '30', không cần các ông chủ phải kiểm soát, nhân viên không một ai nói tiếp.

Bởi vì……

Họ đều đơ cả rồi.

30pas, là sức mạnh của võ pháp sư cấp 8, căn bản không ai nghĩ đến trường hợp này.

Thậm chí có rất nhiều võ pháp sư cấp 8, sức mạnh tinh thần cũng không vượt quá mức 25…

"30pas … làm sao có thể?" Thậm chí có rất nhiều cấp 8 nền tảng yếu kém cũng chưa đột phá được tinh thần lực cấp 25…

"30 phút… làm sao có thể?" Đội trưởng đội kỹ thuật đứng sau bảng điều khiển trợn tròn mắt, đầu óc rối tung.

Dưới khán đài, ngay cả những giáo sư đã chuẩn bị tinh thần cũng cảm thấy da đầu tê dại, mí mắt giật giật.

Một võ pháp sư cấp thấp đơn thuần sở hữu một cơ thể cường tráng nhưng lại có sức mạnh tinh thần cường đại như vậy…

"Đây là sóng ngược sai?" Bà lão cấp 8 lẩm bẩm: "Không thể tin được…"

"Đây ở đâu?" Lão chủ nhiệm bên cạnh hắn đẩy gương hoa lên phản chiếu một chút ánh sáng lạnh nhạt: "Cậu ta đang đùa các ngươi thôi."

"Hả?" Bà già quay lại và quay lại nhìn vào đạo diễn cũ, nghi ngờ: "Ông nói cái gì?"

"Suỵt."

Lão chủ nhiệm ra hiệu im lặng: "Nhìn vào màn hình".

“Xoẹt!”

Lúc này, Trần Vũ mở mắt ra, che mũ bảo hiểm.

Đội trưởng đội kỹ thuật đã phản ứng, nghĩ rằng hắn sắp cởi mũ bảo hiểm, vội vàng nói: “Bạn học, bài kiểm tra đã kết thúc rồi à? Đừng dùng sức kéo nó ra, dưới mũ một công tắc mở khóa nhỏ. ”

Trần Vũ: “Ừ.”

Người phụ trách than thở: “30pas, tôi chỉ biết rằng lão chủ nhiệm đã đạt đến cấp độ này. Nhưng chủ nhiệm của cậu là cấp 8, và cậu … đây có phải là đứa con của trời không…”

“Vẫn chưa kết thúc đâu.” Khóe miệng của Trần Vũ nhếch lên, trong mắt hiện lên một tia ranh mãnh.

“Ah?” Đội trưởng đội kỹ thuật sửng sốt.

Hàng trăm giáo sư dưới khán đài cũng choáng váng.

“OM-”

Giây tiếp theo.

Số “30″ ở giữa màn hình nảy số!

【35pas】

【40pas】

【48pas …】

“…”

“Con mẹ nó …”

“WTF?!”

“Chết tiệt! Cái gì vậy?”

“Hệ thống bị hỏng à?”

“Bốn … bốn mươi tám? Đùa nhau à…”

“Không thể nào.”

“Thực tế có thể không hợp lý, nhưng ít nhất nó là hợp lý …”

“Bốn mươi tám Pascal! Chết tiệt! Võ pháp sư cấp 9 cũng không thể đạt được từng này?”

Sảnh lớn số 2 ngay lập tức náo động.

Đừng nói đến nhân viên kỹ thuật chịu trách nhiệm kiểm tra.

Ngay cả các giáo sư đã chuẩn bị tinh thần từ trước giờ đây cũng không thể chấp nhận sự thật này.

Kiểu tác động “không phù hợp với quy luật thực tế” này cũng vô lý như một đứa trẻ 2 tuổi có thể ném nhà vô địch cử tạ thế giới và thanh xà vào nhau …

“Giả đó. Hoạt thiên hạ chi đại kê, hoang thiên hạ chi đại đường, ly thiên hạ chi đại phả*.” Trong đám đông hỗn loạn, một võ pháp sư cấp 7 đã bình tĩnh và rút ra một con dao găm từ thắt lưng không chút do dự đâm vào ngực: “Ảo giác sao? Haha, phù!”

(*滑天下之大稽、荒天下之大唐、离天下之大谱: Huá tiānxià zhī dà jī, huāng tiānxià zhī dà táng, lí tiānxià zhī dà pǔ : Hoạt thiên hạ chi đại kê, hoang thiên hạ chi đại đường, ly thiên hạ chi đại phả: ý chỉ những điều vô lý nhất trên đời)

“Phụt!”

Võ pháp sư cấp 7: “…”

Các pháp sư xung quanh nghe vậy quay lại hỏi: “Ngươi đang làm gì vậy?”

“…” Máu chảy tí tách.

Võ pháp sư cấp 7 đã im lặng một lúc, rút điện thoại di động ra và bấm một dãy số: “Gọi xe cứu thương …”

…

“Hắn là thần sao?” Trong số các pháp sư, bà lão cấp 8 cảm thấy toàn thân tê dại.

“KHÔNG.”

“Ah?”

“Lúc trước ta có nói rồi.” Đồng tử lão chủ nhiệm co lại: “Đây là đâu? Cậu ta chỉ đang trêu chọc các người thôi.”

Bà già cấp 8: “?!!”

“Ầm!”

Khoảnh khắc lão chủ nhiệm vừa dứt lời, liền có một âm thanh nghèn nghẹt vang lên!

Trên bục kim loại tròn, cơ thể của Trần Vũ tỏa ra một nguồn năng lượng kỳ lạ!

Thổi bay một vòng tròn bụi.

“Ầm!”

“Ầm ầm …”

Đó là sức mạnh tinh thần to lớn!

【88pas】

Mọi người: “!”

【167pas】

Mọi người: “!!”

【451pas】

Mọi người: “!!!”

【1024pas】

Mọi người: “...”

【3909pas】

【4022pas】

【6312pas】

【-】

“Bùm!”

Mũ bảo hiểm phát nổ.

Đi cùng với nó ánh sáng của ngọn lửa đang đốt cháy tóc của Trần Vũ.

Chương 850: Con quái vật này đến từ đâu (19) Chương 850: Con quái vật này đến từ đâu (19)

Nhưng hắn dường như không cảm nhận được đau đớn mà chỉ đứng đó, dùng ánh mắt sắc bén của mình nhìn mọi người trái, phải, trên, dưới.

Không quay đầu nhìn lại.

Đàn ông, đừng bao giờ nhìn vào vụ nổ sau đầu của mình…

Cách đó không xa, các nhân viên kỹ thuật cũng quên tiến lên để cứu vãn tình hình.

Bởi vì mọi thứ họ chứng kiến đã khiến họ mất hết kỹ năng suy nghĩ.

“Sáu … sáu … sáu …” Bà lão cấp 8 tim đập thình thịch: “Sáu … sáu … sáu …”

Trần Vũ: “Tôi là một đứa trẻ?”

Bà già cấp 8: “Sáu…sáu nghìn pascal?!!”

“Nói chính xác là hơn sáu nghìn pascal” Hiệu trưởng trường Đại học Kinh Đại nắm chặt tay, nheo mắt lại, cố gắng kìm nén cảm giác choáng ngợp trong lòng: “Sức mạnh tinh thần của cậu ta ít nhất là hơn 7000pascal.”

“Không thể nào!” Bà lão cấp 8 hét lên.

“Không thể nào! Tuyệt đối không thể!”

“Cái rắm!”

“Cái quái gì vậy? Ngươi đang diễn kịch cho chúng ta xem hả?”

“Sáu ngàn pascal, sao ngươi không chết đi? Chỉ trở thành một vị thần.”

“... Thực tế có thể không hợp lý, nhưng ít nhất nó có đạo đức.”

“Cho…cho tôi một ít thuốc …”

Ở góc của các pháp sư, võ pháp sư cấp 7, người tự đâm mình một nhát sửng sốt, đôi mắt ông ta dần trở nên nghiêm túc, và con dao găm trong tay anh ta được thay thế bằng một con dao dài: “Hóa ra đó là một ảo giác. Nó có chút lợi hại… ”

“Xì…”

…

“Lộc cộc.”

Nhảy ra khỏi vòng tròn kim loại, Trần Vũ phủi nhẹ các mảnh vỡ và tóc cháy trên người, đi đến đội trưởng đội kỹ thuật nói: “Mũ bảo hiểm nổ tung rồi, có cái nào dự phòng không?”

Đội trưởng đội kỹ thuật ánh mắt trống rỗng: “...”

“Này? Anh có ở đó không? Bài kiểm tra vẫn tiếp tục chứ?”

Đội trưởng đội kỹ thuật thất thần: “...”

“Hey, còn đó không!”

Đội trưởng đội kỹ thuật đi tiểu không tự chủ: “...”

“Chết tiệt, sao lại đi tiểu?”

Trần Vũ kinh tởm lùi lại hai bước, vừa nhìn lên thấy hiệu trưởng trường Đại học Kinh Đại trong không trung: “Người này hình như bị ngu ngốc rồi, tôi có cần kiểm tra xem tiếp theo anh ta sẽ làm gì không?”

Hiệu trưởng trường Đại học Kinh Đại “run rẩy” một lúc, buộc mình phải bình tĩnh lại, giọng khàn khàn: “Bài kiểm tra… không cần nữa, chúng ta dừng ở đây thôi.”

Trần Vũ nhướn mày: “Kết thúc rồi?”

“... Nó kết thúc rồi. Với sức mạnh tinh thần của cậu, không có

thiết bị nào có thể kiểm tra hoàn toàn. Và …cũng không cần thiết phải kiểm tra nữa.”

“Được rồi.” Trần Vũ vỗ tay, thản nhiên nhún vai: “Mấy người là người quyết định. Tiếp theo tôi nên đi đâu? Nếu không có gì thay đổi thì tôi sẽ quay về ngủ”

“…”

“…”

Tại hiện trường, mọi người cảm thấy như bị kim đâm nửa ngày.

Bà lão cấp 8 ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ ngầu: “Ngươi không thể đi!”

Trần Vũ: “?”

“Xoẹt!”

Bà già xuất thần, sử dụng võ thuật không gian lao đến đến Trần Vũ như một kẻ điên!

“Bà đang làm gì vậy?” Hiệu trưởng trường Đại học Kinh Đại giật mình, nhanh chóng nhảy xuống ngăn cản.

“Cút!”

“Bịch!”

Bà lão đá Hiệu trưởng trường Đại học Kinh Đại bay xa hơn mười mét…

Hiệu trưởng trường Đại học Kinh Đại: “?”

“Bổ nhào!”

Giây tiếp theo, bà lão quỳ một chân xuống, nhanh chóng ôm lấy Trần Vũ.

Trần Vũ bồi rối.

Trong mắt bà lão tràn đầy nước mắt: “Trần Vũ… bạn học, ngươi

không thể đi!”

“...” Một cơn ớn lạnh cột sống lan lên đỉnh đầu.

“Ngươi phải bái ta làm thầy!”

Trần Vũ: “...”

“Chó đẻ!”

“Cái rắm!”

“Của tôi! Trần Vũ là của tôi!”

“Ai dám cướp người của Lưu mỗ ta, ta sẽ chặt đầu người đó...Mẹ kiếp, kẻ nào đánh lén ta?”

“Nhanh lên! Đừng để Trần Vũ chạy thoát!”

“Ta đã nhận Trần Vũ làm học trò!”

“Ngươi dám? Mau đánh bà ta!”

“Ầm ầm ầm ầm —”

“Đừng... đừng đánh nhau ở đây...”

“Võ pháp: trời sập đất vỡ!”

“Võ pháp: cơn lốc xoáy phá hủy bãi đậu xe!”

“Võ pháp! Đồng quy vô tận!”

“Chà! Khi các ngươi chiến đấu với quái thú cũng không mạnh tay đến mức này...”

“Chạy mau! Văn phòng giảng dạy sắp sụp rồi!”

“Con mẹ nó, đám người cấp 7 các ngươi dám bắt nạt ta sao? Chờ đó, ta đi chế tạo bom hạt nhân, đừng hòng chạy...”

Hành vi của bà lão khiến nhiều võ pháp sư cấp 8 lần lượt lao về phía Trần Vũ.

Tốc độ chạy rất nhanh, sát ý, phong cảnh oanh liệt và những trận đánh đẫm máu khiến lão chủ nhiệm và thậm chí cả hiệu trưởng trường Đại học Kinh Đại sợ hãi đến mức bỏ chạy rất xa. Chỉ sợ rằng nếu mình còn ở đây sẽ vô tình bị giết bởi một võ pháp sư mắt đỏ điên cuồng nào đó…

Về phía Trần Vũ, hắn càng sợ hãi hơn.

Đầu hắn co rúm lại và run rẩy.

Hãy để bản thân được "vượt qua", "nắm lấy", "bị cướp đi…"

Võ pháp sư cấp 3.

Sinh viên năm nhất.

6000 + pascal.

Trước ba từ khóa kết hợp với nhau, không một võ pháp sư nào có thể giữ được tỉnh táo.

Điều này không thể mô tả bởi các tính từ như "thiên tài" và "quái vật".

Thật không ngoa khi nói rằng với sức mạnh tinh thần chưa từng có này của Trần Vũ, chỉ cần hắn có thể an toàn đạt đến cấp 8 con người hoàn toàn có thể cạnh tranh với Thú triều*!

Chương 851: Con quái vật này đến từ đâu (20) Chương 851: Con quái vật này đến từ đâu (20)

(* quái thú Thủy triều)

Nếu hắn đạt đến cấp 9 …

Thú triều liền biến thành một trò đùa.

Và những người thầy đã dạy hắn cũng được đưa vào lịch sử cùng với Trần Vũ. Nó sẽ trở thành một sự kiện quan trọng và khó quên nhất trong lịch sử nhân nhân loại.

“Rầm—”

Đúng như dự đoán, chủ nửa phút sau, tòa nhà văn phòng giảng dạy được xây dựng bằng bê tông cốt thép bị sập.

Mọi người chỉ có thể chạy trốn trong sợ hãi trước sấm sét, lửa, bão và băng.

“Trần Vũ nhất định phải là của ta!”

“Ngươi có thể dạy bao nhiêu bài học! Ngươi nghĩ ngươi có thể làm giáo viên sao?”

“Để ta làm, ta đã chỉ dạy cho Bát Hoang Dịch.”

“Ngươi đã chỉ dạy cho Bát Hoang Nghị, giờ còn muốn cả Trần Vũ? Ngươi có mặt mũi không vậy?”

“Giết tất cả các ngươi, Trần Vũ sẽ là của ta.”

“Ồ! Mọi người tập trung đánh hắn trước.”

“Đừng … tôi chỉ đùa thôi …”

“Bùm, ầm ầm —”

Cuộc chiến của các võ pháp sư cấp 8 ngay từ đầu đã rất khốc liệt.

Trần Vũ được "người vô danh" ôm vào lòng trước sự bàng hoàng, chỉ thấy "pháo hoa ngập trời" và "trời đất quay cuồng".

"Lão chủ nhiệm" Hiệu trưởng trường Đại học Kinh Đại thoát ra khỏi vòng chiến đấu, nhìn xung quanh tìm kiếm lão chủ nhiệm: "Chúng ta cùng nhau hành động, để bọn họ bình tĩnh lại trước rồi sau đó…"

Chưa kịp nói xong thì ông đã im lặng.

Chỉ thấy lão chủ nhiệm cũng xông vào với đám cao thủ võ lâm, tay trái cầm sông băng, tay phải cầm núi lửa, bộ dáng như một kẻ điên: "Trần Vũ là của ta! Mau cút khỏi đây!"

Hiệu trưởng trường Đại học Kinh Đại: "……"

"Tai nạn."

Cùng lúc đó.

Trong đống đổ nát của tòa nhà văn phòng giảng dạy, võ pháp sư cấp 7 nhấc đống đổ nát lên, chui ra nửa người, thở hổn hển nhìn "bầu trời đầy thần phật", thay con dao dài dính máu vào trong tay bằng cưa máy và nhắm chuẩn xác vào phần thân dưới của mình…

"Thật là một ảo ảnh tuyệt vời. Nhưng ta vẫn không tin và không thể hiểu được…"

…

"Ở đó xảy ra chuyện gì vậy?"

Ở phía xa, Trương Yến Yến: người đang ở trên nóc của ký túc xá, sửng sốt: "Tại sao các giáo sư lại đánh nhau?"

Từ Nhược cau mày, giơ ống nhòm lên quan sát cẩn thận một lúc, chỉ vào Trần Vũ đang bị "người vô danh" bắt đi, thắc mắc: "Yến Yến… cậu thấy người đó trông giống ai?"

"Ai?" Trương Yến Yến giật lấy ống nhòm và đặt nó trước mắt cô:

“Này.”

“Người đàn ông đó trông giống một con chó.”

Từ Nhược: “…”

…

Cuộc chiến kéo dài trong hai mươi phút.

Mãi cho đến khi Tam Thượng Du nghe được tin tức và đi tới, các ông chủ cấp 8 mới ngừng nói chuyện.

“Các người…..đang làm gì vậy?”

Nhìn đống đổ nát bừa bộn trước mắt, Tam Thượng Du lơ lửng trên không, suy nghĩ hồi lâu, cau mày: “Vì sao lại phá bỏ trường học?”

“Không.” Lão chủ nhiệm dùng tay trái ôm Trần Vũ, dùng tay phải lau máu, lắc đầu: “Chỉ mới tháo dỡ một nửa thôi.”

“Ừ, không phải tất cả đều bị tháo đỡ.”

“Tiếp tục chơi nhạc! Tiếp tục đánh!”

“A a a a a ——------ khinh”

“Tôi không nghĩ tiếp tục đánh là tốt. Hay là chúng ta đến đó và cùng đánh.”

“Đáng lẽ phải đi từ lâu rồi.”

“Xem xét.”

“Tán thành.”

“Xem xét +1.”

Tam Thượng Du: “.....”

“Cứu…” Trần Vũ cố gắng ngẩng đầu lên, nhìn Tam Thượng Du với khuôn mặt mệt mỏi và run rẩy đưa tay ra: “Cứu…cứu mạng…”

Sau một lúc im lặng, Tam Thượng Du trầm giọng nói: “Nói một cách logic, với tư cách là một người ngoài như tôi, sẽ bất tiện khi can thiệp vào công việc nội bộ của trường các người. Nhưng sự náo động do trường các người gây ra đã lớn đến mức cả thành phố rơi vào hoảng loạn. Bây giờ trận chiến của thú thủy vừa kết thúc, mọi người còn khá căng thẳng. Vì vậy, tôi hy vọng các người có thể ngăn cản nó.”

Cấp 8A: “Con mụ này nói đúng đấy.”

Cấp 8 B: “Chủ nhiệm, đừng đặt Trần Vũ xuống.”

Cấp 8 C: “Hy vọng các ngươi có thể ngăn cản nó.”

Cấp 8 D: “Hy vọng các ngươi có thể ngăn cản.”

Cấp 8 E: “Giống như trên.”

Võ pháp sư cấp 7: “Tôi mang theo bom hạt nhân tới rồi…..”

“Tùm.”

Ôm Trần Vũ vào trong lòng, lão chủ nhiệm chậm rãi bình phục năng lượng cường đại, nhìn chung quanh: “Tiếp tục như vậy thật sự không phải biện pháp, Trần Vũ ở đây, cũng không thể chạy trốn, có nhất thiết phải ngươi chết ta sống để cho trường Đại học Thanh Hoa bên cạnh xem trò vui không? Các ngươi có ý tưởng gì không?

“Nói láo! Chỉ có ngươi là người tranh giành tàn nhẫn nhất!”

“Nói láo! Ta là sợ các ngươi sẽ xâu xé Trần Vũ.”

“Hắn cũng không phải là tất, tùy tiện lôi kéo là có thể hỏng?”

“Có sao nói vậy.” Lão pháp sư cấp 8 nào đó giơ tay: “Tất thương hiệu sầu riêng rất chắc chắn, không dễ bị rách.”

“Không được, nó quá chắc để cảm nhận được.”

“Tôi biết có một thứ rất dễ bị rách, nhưng nó có thể tự phục hồi.”

“Cựu chiến binh không khuyên dùng, vì là tất chân nên nhất định có cảm giác ‘rách’, nếu không thì vô nghĩa.”

“Cái này, tôi cũng nghĩ vậy.”

“Ta cũng nghĩ như vậy.”

Chương 852: Con quái vật này đến từ đâu (21) Chương 852: Con quái vật này đến từ đâu (21)

“Có lý.”

“Bàn bạc lại.”

“Giống như trên…”

Bất tri bất giác, bầu không khí căng thẳng ban đầu dần dần tan biến.

Các lão cấp 8 đã bắt đầu thảo luận thân thiện và hòa thuận.

Lão chủ nhiệm: “.....”

Trần Vũ giơ ngón tay cái lên: “Làm tốt lắm, loài người có hy vọng rồi.”

“Im miệng.” Ông ta dùng tay đánh vào đầu Trần Vũ, lão chủ nhiệm nhìn Tam Thượng Du, nghiêm túc nói: “Đủ rồi, sau này không nên đánh nữa, ngày mai tại Phòng Thông tin, tôi sẽ đại diện trường đứng ra xoa dịu công chúng.”

“...” Im lặng một lúc, Tam Thượng Du quay lại nhìn Trần Vũ từ trên xuống dưới: “Đây có phải là bạn học Trần Vũ đã gây ra “hố đen tinh thần’ không? Tôi nghe nói mức độ kiểm tra tinh thần vượt quá 6.000 pascal.”

Ồ? Ở bên cạnh, hiệu trưởng trường Đại học Bắc Kinh vốn im lặng bấy lâu nay nheo mắt lại, lập tức nói: “Có vẻ ngài biết rất nhiều về tình hình trường chúng tôi nhỉ, chuyện mới xảy ra và phút trước ngài đã biết rồi?”

Thừa nhận.

“Tuy nhiên, vấn đề này là vấn đề nội bộ của trường chúng tôi và có vẻ như thân phận của ngài không tiện để can thiệp. Chúng tôi

sẽ tự giải quyết mà không làm phiền tới ngài. ”

“Tôi biết.” Tam Thượng Du gật đầu, lén lút nhìn chằm chằm Trần Vũ, sau đó quay người rời đi không chút do dự: “Mấy ngày nay mọi người đều rất nhạy cảm, tôi chỉ đến đây để nhắc nhở các người đừng gây ồn ào quá mức.

“Yên tâm.” Hiệu trưởng trường Đại học Bắc Kinh chắp tay nói.

Dưới sự theo dõi sát sao của ban lãnh đạo toàn trường, Tam Thượng Du rời đi.

Mọi người nhìn nhau, nhất thời rơi vào im lặng.

“Bây giờ, chúng ta nên làm thế nào?” Một lát sau, một võ giả cấp tám lau máu trên mặt, hỏi: “Việc này còn chưa giải quyết, Trần Vũ nên chọn ai làm thầy của mình?”

“Dù sao để ta bày tỏ lập trường của mình. Chỉ cần ngươi không bái ta làm thầy, ta sẽ đánh ngươi.”

“Đe dọa ai đấy? Tao cũng có thể đánh!”

“Tới đây?”

“Đánh!”

“Hai người đàn ông! Chúng mày còn có chút đầu óc và phong độ không? Chúng ta phải biết kính già yêu trẻ, phải được các tiền bối lớn tuổi nhất dạy dỗ.”

“Chết tiệt, ai mà không biết ngươi sống lâu nhất chứ?”

“Nếu đã muốn tìm người lớn tuổi hơn để dạy thì sao không tìm một ‘thằng khốn*’ để dạy.”

(*王八 : wángba: cũng có nghĩa là thằng khốn)

“Mẹ mày điên à?”

“Đừng cãi nhau nữa, cũng lên đi. Hôm nay lão tử sẽ đấu với mười người các ngươi! ”

“Các vị…” Thấy mọi người mơ hồ có ý định bắt đầu một cuộc chiến khác, hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh lập tức bay cao lên trời, hơi thở chìm trong đan điền, truyền thanh: “Bạo lực không giải quyết được mọi vấn đề. Về việc phân bổ Trần Vũ, xin hãy nghe tôi.”

Giọng nói của hắn có chút dừng lại, thấy không có phản ứng “bạo lực” nào từ các ông lớn, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, lớn tiếng nói tiếp: “Ngày tận thế sắp đến, thời gian không chờ đợi ai cả. Với tư cách là hiệu trưởng, là người lãnh đạo hiện tại, và là một chiến binh cùng đẳng cấp với các người, tôi hoàn toàn hiểu được sự háo hức của các người trong việc chạm khắc ngọc đẹp.”

“Nhưng, Trần Vũ chỉ có một.”

“Cho dù các người có xé hắn thành một trăm linh tám mảnh, các người cũng sẽ lại tranh chấp xem ai lấy được nhiều ‘mô’ hơn, ai lấy ít ‘cơ bắp’ hơn. Điều này chắc chắn sẽ không giải quyết được vấn đề.”

Nghe vậy, các võ giả cấp 8 ở đây không có biểu cảm gì.

Không ai bước ra để bày tỏ sự đồng tình của họ.

Nhưng cũng không ai đứng ra phản đối.

“Vậy nên.” Hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh giơ ngón trỏ quét qua toàn bộ những người có mặt ở đây: “Tôi có một kế hoạch có thể giải quyết nỗi lo lắng của các người.”

Mọi người: “...”

“Bộp bộp.”

Hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh đưa tay vỗ vỗ ngực, nghiêm túc nói: “Giao Trần Vũ cho tôi, để hiệu trưởng tôi dạy hắn. Như vậy, các ngươi sẽ không cần phải tranh giành nữa.”

Mọi người :”...”

Hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh: “Nếu các người không có ý kiến phản đối thì…”

“...Đánh hắn!”

“Chết tiệt! Hiệu trưởng ngươi giỏi lắm?”

“Võ pháp –---------- Vụ nổ Ngân Hà”

“Kỹ năng bí mật –------ Đòn tấn công đặc biệt của Hiệu trưởng.”

“Võ pháp –------- Quạ bay mù mịt”

“Đợi chút, Trần Vũ đâu…”

Vào lúc tất cả các võ pháp sư chuẩn bị tấn công hiệu trưởng, một người kêu lên khiến cả trường rơi vào im lặng.

Mọi người hoảng loạn nhìn quanh thì phát hiện ra Trần Vũ quả thực đã biến mất.

Ngoài ra lão chủ nhiệm Phòng Giảng dạy cũng mất tích theo…

“Càn!” Bà lão cấp 8 tức giận, hét lớn: “Ta bị lừa! Lão già họ Đặng đó đã cướp Trần Vũ đi mất rồi!”

“Ta sớm biết hắn không có ý tốt!”.

“Xảo quyệt! Đi theo con trai hắn!”

“Tránh cho các người nghe cái thứ chết tiệt này”.

“Dù sao cũng phải tôn trọng hiệu trưởng, không giúp được thì có thể trực tiếp làm, nhưng không được dùng lời lẽ dơ bẩn.”

“Bị lừa rồi…”

“Hòa thượng có thể chạy trốn nhưng không thể chạy khỏi chùa! Đi, chúng ta đi đốt nhà hắn đi.”

“Có thể chạy khỏi chùa, nhưng không thể chạy khỏi hòa thượng! Chúng ta hãy đốt cháy ngôi trường này một lần và mãi mãi.”

Chương 853: Con quái vật này đến từ đâu (22) Chương 853: Con quái vật này đến từ đâu (22)

“Hợp lý…”

Các võ pháp sư cấp 8 bồn chồn không để ý đến hiệu trưởng lơ lửng trên không, bắt đầu phân tán thành từng nhóm, tìm kiếm Trần Vũ và lão chủ nhiệm.

Nhưng giây tiếp theo, màn hình lớn đột nhiên sáng lên ở giữa quảng trường, khiến tất cả võ sư đều dừng lại.

“Các đồng chí hãy im lặng một chút.”

Người trên màn hình không ai khác chính là lão chủ nhiệm…

“Như mọi người thấy, tôi không còn cách nào khác ngoài việc đưa Trần Vũ đi”. Trong ảnh, lão chủ nhiệm chỉ vào bên cạnh , Trần Vũ mặt không biểu tình nói tiếp: “Hắn vẫn là một đứa trẻ, đừng dọa hắn.”

Trần Vũ : “Vẫn ổn.”

“Sự xuất hiện của Trần Vũ, không thể nghi ngờ nữa, chắc chắn là sự may mắn của giới võ thuật, sự may mắn của nhân loại và sự may mắn của nền văn minh. ”

“Đây quả thực là một niềm vui. Nhưng nếu điều này gây ra sự ghẻ lạnh và xung đột thì mọi người ở đây có lẽ sẽ không muốn nhìn thấy. ”

“Cho nên ý tưởng của ta là…” Lão chủ nhiệm lùi lại nửa bước, lộ ra toàn bộ mặt Trần Vũ trước ống kính, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Để mọi võ giả cấp 8 trở thành thầy của hắn.”

Mọi người : “…”

Cấp 8A nhỏ giọng nói: “Chúng ta vẫn sẽ cắt nó thành 108 mảnh

à?”

Cấp 8B thì thầm với nhau: “Vậy tôi muốn cái đầu.”

Cấp 8 C, thầm nhận xét: “Cát Nhĩ là của tôi…”

Ở hai đầu “máy quay”, lão chủ nhiệm đột nhiên không nghe được lời nói của mọi người, tự nhủ: “Sắp xếp chi tiết như sau.”

“Thứ nhất, Tất cả các võ pháp sư từ cấp 7 trở lên sẽ phải trải qua quá trình tuyển chọn vào tất cả các chuyên ngành võ thuật dựa trên trình độ học vấn của họ. ”

“Thứ hai, vị trí đầu tiên trong mỗi chuyên ngành có thể dạy cho Trần Vũ một lần. Ví dụ, các giáo sư từ khoa phụ trợ và ban phước lành dạy cho Trần Vũ môn võ thuật của khoa phước lành. Giáo sư của khoa võ thuật và không gian dạy võ thuật cho Trần Vũ ở khoa không gian. Tương tự như vậy. ”

“Thứ ba, loại tuyển chọn chuyên nghiệp này diễn ra ba tháng một lần, chỉ cần các ngươi nỗ lực, sẽ có cơ hội giành được hạng nhất tất nhiên sẽ có được cơ hội quý giá được trực tiếp dạy dỗ Trần Vũ.”

“Như vậy, ai có thể dạy dỗ Trần Vũ hoàn toàn dựa vào năng lực của chính mình, không ai có thể trách cứ ai, đồng thời cũng bảo đảm Trần Vũ học được những kiến thức tốt nhất trong trường.”

“Nếu ai đồng ý với những điều trên thì giơ tay.”

Sau khi nói xong, tất cả các giáo sư trong trường đều thờ ơ.

Chỉ có một vài người giơ tay, trên tay họ vẫn cầm dao…

“Răng rắc!”

Một tảng đá bất ngờ bay tới làm vỡ một nửa màn hình.

Khuôn mặt của lão chủ nhiệm trong ảnh nứt ra, gật đầu liên tục: “Rất tốt, mọi người đều giơ tay nên nhất trí thông qua. Cảm ơn các đồng chí đã tham gia. Chúc cho nhân loại mãi mãi vinh quang…”

“Răng rắc!”

Một tảng đá khác bay tới.

Toàn bộ màn hình bị vỡ.

Các giáo sư: “...”

“Tạch.”

Nguồn điện bị ngắt, màn hình lớn tối đen.

Sắc mặt của các vị giáo sư trước màn hình cũng trở nên tối sầm.

“Chết tiệt!”

“Ta không phục!”

“Cái này làm sao có thể gọi là bái sư được?”

“Mọi người không nên tham gia cuộc thử nghiệm dựng tóc gáy này. Xem hắn ta xử lý như thế nào.”

“Vậy chẳng phải Trần Vũ sẽ rơi vào tay lão già đó sao?”

“...”

“Không hứng thú.”

“Hết rồi, hết rồi, không chơi nữa…”

Hắn nói lời này, nhưng tất cả các pháp sư đều vội vàng chạy tới thư viện, không có ai bị bỏ lại phía sau…

…

Trâu thật.

Cách đó vài km, Văn phòng An ninh của Đại học Bắc Kinh.

Trần Vũ nhìn đám đại lão cấp 8 đông đúc đang “nghiên cứu” trên màn hình, gần như quỳ xuống trước lão chủ nhiệm: “Chỉ bằng một chiêu, người đã thao túng nhiều người quyền lực như vậy trong số

các trưởng phòng. Trâu thật, trâu thật.”

“Thế nào?” Lão chủ nhiệm cười lạnh xoa mũi: “Gừng càng già càng cay.”

“Tuyệt, vẫn là người cao tay.” Trần Vũ giơ ngón tay cái lên.

“Không biết khen người, cũng đừng nên tâng bốc.”

“Vậy nên, sau này thầy của tôi sẽ không chỉ có một người?”

“Đúng vậy, có nhiều hơn một người thầy, nhưng người thầy thực sự của cậu.” Lão chủ nhiệm vỗ ngực: “Chỉ có một mình ta.”

“Đã hiểu.” Trần Vũ gật đầu: “Sau này cho dù gặp bao nhiêu người, trong lòng tôi chỉ có thầy.”

Lão chủ nhiệm: “...Ta cảm thấy cậu nói như vậy có phần không đúng. Nhưng mà cách miêu tả này… hình như cũng không có vấn đề gì.”

“Mặc dù người ta vẫn nói, không có con bò nào kiệt sức, không có ruộng xấu nào. Nhưng môn võ nhiều như vậy, một mình ta không thể học hết được phải không?”

“Không.” Lão chủ nhiệm xua tay: “Cậu đánh giá thấp tinh thần lực khủng bố của mình rồi. Với 6000 pascal, ngay cả một đòn tấn công lạnh lùng đơn giản nhất nếu cậu sử dụng cũng sẽ tạo ra một dòng sông băng khổng lồ! Chưa kể sức mạnh tinh thần của cậu còn rất xa, hơn 6.000 pascal rất nhiều. Vì vậy,cậu không cần phải giỏi tất cả mọi thứ mà chỉ cần học từng môn.”

Chương 854: Cấp 9 (1) Chương 854: Cấp 9 (1)

“Thế à!”

Nhớ lại mình từng đốt cháy toàn bộ Biệt thự của Bát Hoang Diêu, Trần Vũ đột nhiên nhận ra: “Vậy… kể từ bây giờ sự nóng lên toàn cầu sẽ phụ thuộc vào tôi.”

Lão chủ nhiệm: “…”

“Vậy từ bây giờ tôi phải đổi nghề thành võ pháp sư rồi?”

“Không sai.”

“Đổi nghề thành võ pháp sư rồi, phương diện kỹ năng phải làm sao.”

“Không học nữa.” Lão chủ nhiệm đưa tay ra, nắm lấy vai Trần Vũ, dùng sức siết chặt: “Mặc dù nói thể lực của ngươi mà từ bỏ võ thuật thì thật đáng tiếc. Nhưng với sức mạnh tinh thần không thể tưởng tượng được như vậy, con đường ma thuật: là hướng đi đúng đắn nhất.”

“Có thể học song ngành không?”

“Được.” Lão giám đốc gật đầu, dứt khoát lấy điện thoại di động ra: “Tôi giới thiệu cho cậu một nữ sinh. Đại học là gì? Nếu không hẹn hò thì còn gọi là trường đại học làm gì? Cậu thích kiểu nào? Dễ thương? Hay quyến rũ? Ta vẫn tiến cử cái sau hơn…”

Trần Vũ: “…Tôi đang nói về việc học song ngành ma thuật và võ thuật.”

Lão chủ nhiệm mặt không biểu cảm thả điện thoại xuống: “Không được.”

Trần Vũ: “…”

“Bạn học Trần Vũ, từ nay trở đi, cậu sẽ phải nói lời tạm biệt với

võ thuật. Võ thuật là tinh hoa của thế giới võ thuật. Nhưng cậu có thể đạt được sự phát triển tốt đẹp nào khi đi theo những người bình thường đó?"

Trần Vũ cúi đầu: "..."

"Sao? Không muốn từ bỏ sao?"

Trần Vũ im lặng: "..."

"……Ài." Lão chủ nhiệm vờ thở dài, vuốt ve cái đầu hói bóng mượt của Trần Vũ, trầm giọng nói: "Tiểu Vũ, cuộc sống này giống như việc leo núi. Mặc dù hướng đi luôn ở phía trước nhưng sẽ luôn có một ngã ba trên đường. "

Trần Vũ nhắm mắt: "..."

"Khi gặp ngã ba đường, cậu không thể phân thân được. Tóm lại, cậu phải chọn một trong số đó."

Trần Vũ cắn môi: "..."

"Bất luận cậu chọn con đường trái hay phải, cậu sẽ luôn tiếc nuối khung cảnh ở bên kia con đường."

Trần Vũ mở mắt: "..."

"Nhưng chỉ cần cậu xác định lựa chọn của mình là đúng, không cần phải hối hận hay luyến tiếc." Lão chủ nhiệm mỉm cười: "Bởi vì một cuộc sống không trọn vẹn chính là một cuộc sống trọn vẹn nhất."

Trần Vũ thở dài: "..."

"Vậy nên, cậu còn do dự cái gì?"

Trần Vũ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng về phía lão chủ nhiệm, cau mày nói: "Quả nhiên so với những cô gái dễ thương, tôi vẫn thích những cô gái chân dài gợi cảm hơn."

Lão chủ nhiệm: "?"

Trần Vũ: “Giới thiệu cho tôi vài ngự tỷ* đi.”

(*御姐: yù jiě: ngự tỷ, cách gọi tôn trọng, chỉ những người con gái trưởng thành, thành thục, ra dáng phụ nữ.)

Lão chủ nhiệm: “??”

Trần Vũ: “Tôi muốn sinh viên năm ba đại học.”

Lão chủ nhiệm: “???”

…

Rạng sáng, hai giờ.

“Kẽo kẹt----------”

Trần Vũ đẩy cánh cửa của ký túc xá 404 ra, phát hiện năm người trong ký túc xá đều không ngủ.

Bọn họ đều nhìn hắn bằng đôi mắt đỏ ngầu.

“Ah”. Trần Vũ sững sờ tại chỗ: “Sao vậy? Nửa đêm các người không đi tiểu được? Hay là có người khó sinh? Sao mấy người đều đứng đây? ”

“Chúng tôi đang đợi cậu.”

“Đợi tôi làm gì?”

“Anh Vũ.” Người con trai mảnh khảnh từng đưa cha đi chơi gái nhảy từ giường trên xuống, ánh mắt phức tạp: “Anh thực sự đã tạo ra ‘hố đen tinh thần’ đó à?”

“Hả.”

“Anh…” Người con trai mảnh khảnh quay lại liếc nhìn những người đàn ông cơ bắp số 1, số 2, số 3, số 4 và số 5 phía sau, hắn nghiến răng nghiến lợi, giọng run run nói: “Anh là chiến binh cấp độ nào?”

“Cấp ba.”

“Không thể nào!” Tên cơ bắp số 1 điên cuồng lắc đầu: “Tao đã hai lần tham gia trận chiến Thú Thủy, cho dù là những võ pháp sư cấp 8 ở tiền tuyến cũng không thể có sức mạnh tinh thần cấp độ này! Tao không tin. ”

“Tin hay không tùy mày!” Trần Vũ tiến lên một bước, nhẹ nhàng nhảy lên giường, ngáp một cái, cởi quần áo: “Ông đây cũng muốn đi thẳng lên cấp 9. Sau khi tiêu diệt quái thú ngoài hành tinh, liền có thể nghỉ ngơi, chăm sóc bản thân. ”

Nghe xong, năm người nhìn nhau không nói gì.

Một lúc sau, người đàn ông cơ bắp số 1 đụng vai người con trai mảnh khảnh, nháy mắt.

Người con trai mảnh khảnh nuốt nước bọt, thận trọng hỏi: “Anh Vũ, có phải các giáo sư trong trường vừa… đánh nhau không?”

“Ừm.” Trần Vũ gật đầu.

“Vì anh sao?”

“Đúng vậy.” Trần Vũ tiếp tục gật đầu.

“Tranh nhau nhận anh làm học trò?”

“Tranh nhau làm thầy của tao.”

Mọi người: “…”

“Vậy…..anh Vũ, sau này anh vẫn ngủ ở ký túc xá của chúng ta ư?”

“Lắm mồm.” Trần Vũ xoay người nói: “Tao cũng không phải chủ nhiệm, tao muốn ngủ chỗ nào chả được.”

“Theo lý mà nói, kể từ bây giờ anh nên ngủ ở chỗ thầy của mình… chỗ học trò của mình, không phải sao?”

“Nhà của họ bị sập rồi.”

Mọi người: “…”

Chương 855: Cấp 9 (2) Chương 855: Cấp 9 (2)

“Còn gì nữa không? Trời sắp sáng rồi, nếu mọi người không có việc gì làng thì nên đi ngủ đi.” Trần Vũ dần dần có chút cáu kỉnh.

Năm người rụt cổ lại, nhanh chóng leo lên giường của mình, thành thật nằm xuống.

Nhưng theo nhịp thở gấp gáp của họ, có lẽ đêm nay họ sẽ khó mà ngủ được…

Cùng lúc đó.

Ở bên kia bức tường.

Lão chủ nhiệm ôm chăn và gối gõ cửa ký túc xá 403.

“Chủ nhiệm, thầy…” Nhìn thấy trang phục của đối phương, cậu học sinh mở cửa sửng sốt.

“Câm mồm, tránh ra.”

“Ahhh.” Cậu học sinh nhanh chóng tránh sang một bên.

Lão chủ nhiệm ôm chăn gối bước vào giữa căn phòng, sau khi nhìn xung quanh, ánh mắt ông tập trung vào chiếc giường sát tường ở tầng trên.

Bên kia bức tường.

Chính là Trần Vũ.

“Chủ nhiệm?”

“Chết tiệt! Lão chủ nhiệm tới rồi!”

“Dậy nhanh lên, lão chủ nhiệm tới kiểm tra phòng rồi…”

“Con mẹ nó! Nhanh nhanh nhanh! Mau cút khỏi giường của tao…

mặc quần áo vào!”

Ký túc xá vốn yên tĩnh bỗng chốc trở nên hỗn loạn.

“Xuỵt.”

Lão chủ nhiệm đưa ngón trỏ lên trước miệng, ra hiệu im lặng, bất mãn nói: “Nhỏ giọng một chút. Ta không phải tới đây để giám sát.”

Các sinh viên trong ký túc xá nhìn nhau vài lần rồi thở phào nhẹ nhõm.

“Ta là chuyển tới đây ở.” Lão chủ nhiệm nói thêm.

“!!!”

“Chết tiệt?”

“Chết tiệt?”

“Chết tiệt?”

“Aba aba aba*….”

(*阿巴阿巴阿巴: ā bā ā bā ā bā: là một thuật ngữ trên Internet thường sử dụng khi không biết nói gì hoặc khi giả vờ dễ thương, nhưng hiện tại rất ít người sử dụng.)

Các học sinh khó khăn thở ra một hơi…

Bỏ qua phản ứng của mọi người, lão chủ nhiệm hống hách nhảy lên giường trên, ném cậu học sinh đang nằm trên giường đi: “Từ nay vị trí này sẽ là của ta. Mấy người các cậu muốn sống như thế nào, ở như thế nào thì tùy.”

“Chủ…chủ nhiệm…” Một học sinh lo lắng nói: “Thầy là ban giám hiệu trường…đồng thời là trưởng phòng giáo dục. Ngủ…ngủ…ngủ trong ký túc xá học sinh sẽ không tốt đâu?”

“Ta là chủ nhiệm.” Lão chủ nhiệm giơ ngón tay cái lên chỉ vào mình, vẻ mặt nghiêm nghị: “Muốn ngủ ở đâu thì ngủ.”

Tất cả học sinh: “...”

“Tất nhiên, các cậu không cần phải để ý đến ta làm gì. Vì chúng ta cùng sống trong ký túc xá sinh viên nên chúng ta đều bình đẳng, cứ coi như ta không tồn tại đi. Ta sẽ không mắng mỏ các cậu đâu, đừng lo lắng.”

Tất cả học sinh: “...”

“Đều đứng đực mặt ra đó làm gì?” Lão đạo diễn cau mày, nặng nề vỗ lên giường: “Sáng sớm rồi, đi ngủ đi!”

“Chủ nhiệm…có thể hỏi thầy một câu không?”

“Hỏi. Hỏi nhanh lên còn đi ngủ.”

“Thầy…tại sao thầy không sống ở phòng ký túc xá của mình nữa?”

“Phòng đó bị sập.” Lão chủ nhiệm mặt không biểu cảm nói: “Có vấn đề gì không?”

Tất cả học sinh: “...”

“Ngủ đi.”

Dưới sự thúc giục của lão chủ nhiệm, các sinh viên của phòng 403 trong chốc lát đã trốn dưới chăn.

Lão chủ nhiệm hài lòng gật đầu, ông từ lấy trong chăn ra một chiếc ống nhòm, chĩa vào tường rồi đặt ống nhòm trước mắt.

Bên kia bức tường, hình ảnh Trần Vũ đang nằm nghiêng lập tức lọt vào tầm mắt của ông.

“Lớn thật.”

“...”

“Đúng là Trần Vũ rồi.”

Lão chủ nhiệm đặt ống nhòm xuống, không hiểu vì sao, ông liếc nhìn phần thân dưới của mình, trầm tư nói: “Vậy nên… sức mạnh tinh thần và chiều dài tỷ lệ thuận với nhau?”

…

Đêm khuya.

Khi ánh trăng dần lên cao, thời gian trôi qua rất nhanh.

Cách đó vài km.

Hiệu trưởng trường Đại học Bắc Kinh đứng cạnh người đàn ông mặc áo choàng đen, núp trong bóng tối nhìn về tòa ký túc xá phía trước.

“Không thể tin nổi.”

Không biết qua bao lâu, người đàn ông mặc áo choàng đen là người đầu tiên lên tiếng: “Một con người bình thường làm sao có thể sở hữu được sức mạnh tinh thần khổng lồ như vậy.”

“Ngươi thua rồi.” Hiệu trưởng bình tĩnh nói.

Người đàn ông mặc áo choàng đen: “Ta thừa nhận, nhưng nếu không tận mắt nhìn thấy, sẽ không có ai tin.”

“Đừng nói lời vô ích nữa, ngươi đã thua thì hoàn thành việc đặt cược của mình đi.” Hiệu trưởng xoay người nhìn thẳng vào người đàn ông mặc áo choàng đen: “Chuyện đó, giao cho ngươi.”

“...Không thành vấn đề. Nhưng liệu Trần Vũ này có thể…”

“Không được.” Hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh thẳng thừng từ chối: “Thằng nhóc này quá ương ngạnh, ngươi không quản nổi đâu”.

“Ồ.” Người đàn ông mặc áo choàng đen nheo mắt: “Vậy ngươi có thể kiểm soát cậu ta bằng cách đưa cậu ta vào Hiệp hội Công bằng sao?”

“Không liên quan đến ngươi.”

“Hay là…chúng ta thực hiện một giao dịch khác.”

“Không làm.” Giọng điệu của hiệu trưởng rất nghiêm túc, không chút rung động: “Đừng nghĩ đến việc lợi dụng Trần Vũ. Chưa kể những võ pháp sư cấp 8 đó và lão chủ nhiệm chưa bao giờ tách xa nhau, thậm chí Tam Thượng Du lúc này cũng đang để mắt tới cậu

ta. Nếu ngươi dám ra tay, nhất định sẽ chết không chỗ chôn thân. ”

“Ngươi có thể đụng tay đụng chân mà.”

“Những thủ đoạn mà đợt quái thú này sử dụng đã làm dấy lên sự nghi ngờ của Tam Thượng Du và nhiều quan chức cấp cao khác. ”

Chương 856: Cấp 9 (3) Chương 856: Cấp 9 (3)

“...Được thôi.”

Thấy đối phương kiên quyết như vậy, người đàn ông mặc áo đen liền đổi chủ đề: “Mọi người đều muốn có được thứ tốt, đó là chuyện rất bình thường. Hiện tại ta chỉ có một mình, không thể cạnh tranh với ngươi nên không tranh giành. Nhưng ngươi thì không. Ngươi phải cẩn thận với những người từ ‘Tổ chức Điều tra Sự thật’. Ta nghe nói... ngươi có mâu thuẫn với bọn họ phải không? Ngươi đã giết phó chủ tịch của bọn họ?”

“Vớ vẩn.” Hiệu trưởng trường Đại học Bắc Kinh bình tĩnh nói: “Rõ ràng là người tên Dương Đàn lạc vào [Dị cảnh Trường Lăng], tại sao ta phải giết hắn?”

“Tóm lại, hắn ta đã biến mất sau khi gặp ngươi nên ngươi không thể thoát khỏi nghi ngờ. Tự cầu phúc cho bản thân đi.”

Nói xong, người đàn ông mặc áo choàng đen vỗ nhẹ vào vai hiệu trưởng trường Đại học Bắc Kinh, sau đó biến mất.

Ba phút sau.

Sau khi xác nhận người đàn ông mặc áo choàng đen đã đi rất xa, hiệu trưởng dần cau mày, vẻ mặt khó coi.

Tổ chức Điều tra Sự thật là một tổ chức bí mật khác trải rộng khắp thế giới ngoài Hiệp hội Công bằng.

Khác với phương thức hoạt động “cởi mở” của Hiệp hội Công bằng, Tổ chức Điều tra Sự thật chỉ chấp nhận những “nhân tài cấp cao”.

Những chiến binh chưa đạt tới cấp 5 thậm chí còn chưa bao giờ nghe đến nó.

Một tháng trước, “Tổ chức Điều tra Sự thật” và “Hiệp hội Công bằng” luôn trong tình trạng xung đột với nhau. Tuy nhiên, sự biến

mất của phó chủ tịch “Thám tử Dương” ngay lập tức dấy lên sự nghi ngờ của “Tổ chức Điều tra Sự thật” và yêu cầu chủ tịch Hiệp hội Công bằng: hiệu trưởng trường Đại học Bắc Kinh cho họ một lời giải thích.

Nhưng hiệu trưởng trường Đại học Bắc Kinh lại không thể nói được lời nào…

Thám tử Dương, là hắn ta đã mời.

Sau khi nhận được lời mời, đối phương cũng tiến vào [Dị cảnh Trường Lăng].

Sau đó…

Đối phương tiến vào không bao lâu, cánh cổng thời: không* của [Dị cảnh* Trường Lăng] đã bị phá vỡ!

(*时空门: shíkōng mén: cánh cổng không gian thời gian, viết tắt là cánh cổng thời-không)

(*异境: dị cảnh : vùng đất xa lạ)

Ngoài Thám tử Dương, còn có ba thành viên cấp cao trong Hiệp hội Công bằng của họ và hàng trăm thành viên chủ chốt bị mất tích…

Sau đó, dù hiệu trưởng trường Đại học Bắc Kinh có giải thích thế nào thì những người kỳ cựu của “Tổ chức Điều tra Sự thật” vẫn không tin. Bọn họ tin chắc rằng sự biến mất của [Dị cảnh] là một âm mưu của Hiệp hội Công bằng.

Thế là cả hai bên đều không đạt mục đích lập tức trở nên thù địch.

Về vấn đề này, hiệu trưởng trường Đại học Kinh Đại cũng không biết nên làm thế nào.

“…”

“Gần đây có rất nhiều chuyện xảy ra. Chúng ta cần đẩy nhanh tốc độ tìm kiếm.”

Hiệu trưởng trường Đại học Bắc Kinh nắm chặt tay, ánh mắt tràn ngập sát khí.

…

“Hắt xì.”

Tòa nhà Ký túc xá, phòng ký túc xá số 404.

Trần Vũ cuộn tròn ở trên giường bất giác rùng mình.

Cảm giác bị “lén lút quan sát” khiến hắn phía sau hắn toát mồ hôi…

“Có người đang theo dõi tao.”

Trần Vũ vùi đầu trong chăn, thận trọng xoay người, lén lút nhìn sang bên trái.

“Két.”

Giường đột nhiên có tiếng ma sát chói tai.

“…”

Sau một lúc, hắn không tìm thấy gì, quay lại và lén nhìn sang bên phải.

“Két, cọt kẹt.”

Quay lại và nhìn về phía trước.

“Két két.”

Quay lại và nhìn phía sau hắn.

“Cạch, cạch, cạch, cạch—”

Bổ nhào.

Người con trai mảnh khảnh nằm ở giường dưới ném cuộn giấy vệ sinh lên “có sáng suốt” và nói: “Đây.”

Trần Vũ trong tiềm thức đưa tay ra đỡ lấy, hắn sững sờ.

Người con trai mảnh khảnh: “Giấy vệ sinh nhãn hiệu đồng thương hiệu, hút nước và dễ sử dụng.”

Trần Vũ: “……”

[Gây tổn thương tâm lý: Tinh thần +8]

“Anh Vũ, tiếp tục đi.” Người con trai mảnh khảnh thì thầm: “Tôi hiểu mà, không sao đâu.”

Trần Vũ: “……”

“Có phải…” giọng nam mảnh khảnh ngày càng yếu ớt: “Kết thúc rồi?”

Trần Vũ: “……”

Người con trai mảnh khảnh: “...Nó cũng khá tốt. Mỗi tấc thời gian đều đáng giá từng tấc tiền. Thời gian tiết kiệm được cho phép anh trải nghiệm nhiều hơn về thế giới.”

Người đàn ông cơ bắp số 1: “Trí tuệ cảm xúc cao, tiết kiệm thời gian để trải nghiệm thế giới.”

Người đàn ông cơ bắp số 2: “Trí tuệ cảm xúc thấp là mày bị xuất tinh sớm à?”

Trần Vũ: “Im đi. Im đi.”

Người đàn ông mảnh khảnh: “Ừ.”

【Nhận được sự cảm thông: Tự tin +11】

【Nhận được sự cảm thông: Tự tin +15】

[Ghen tị: Kháng cáo:3]

Trần Vũ: “???”

Hắn đột nhiên ngồi dậy, mở chăn ra nhìn xung quanh, cố tìm ra người đang thầm “ghen tị”.

Cậu ta là một chàng trai nhanh nhẹn nhưng lại hay ghen tị?

Có phải cậu ta là một con thỏ bị biến thành tinh không?

Ngay khi hắn quay đầu lại, nhìn thoáng qua thấy một bóng người ở khóe mắt.

Trong chốc lát, đồng tử của Trần Vũ đột nhiên co rút lại, như bị sét đánh!

Da gà nổi khắp người.

“Làm cách sao cô tới đây được…”

“Fufufu—”

Giây tiếp theo, có một âm thanh vo ve kỳ lạ.

Toàn bộ ký túc xá chuyển sang màu xanh nhạt.

Chương 857: Cấp 9 (4) Chương 857: Cấp 9 (4)

Trong không gian màu xanh nhạt này, chiếc chăn bông được vén lên, không khí lưu thông, bụi bặm bốc lên…Năm học sinh còn lại trong ký túc xá, giờ phút này tất cả đều cứng đờ.

Giống như một bộ phim bị nhấn nút tạm dừng…

…

Trong không gian màu xanh nhạt.

Trần Vũ cứng đờ ở giường ngồi dậy.

Hắn nhìn xung quanh, thấy ngay cả luồng không khí xung quanh cũng ngừng chuyển động.

"… Không hổ là võ pháp sư cấp 9." Trần Vũ quay đầu lại nhìn thấy Tam Thượng Du đang mặc bộ đồ màu trắng, nheo mắt: "Khả năng điều khiển thời gian theo ý muốn này quả thực xuất thần nhập quỷ*."

(*biến hóa khôn lường, không thể lường trước)

"Đợi đến khi cậu đạt đến cấp độ của tôi, cậu sẽ biết những thủ thuật này của tôi không là cái thá gì cả." Trần Vũ khẽ gật đầu, Tam Thượng Du nhẹ nhàng di chuyển, bước tới trước mặt Trần Vũ: "Đặc biệt là so với tổng sức mạnh tinh thần của cậu hiện giờ, bạn học."

"Bẩm sinh đó, cũng không tính là gì." Trần Vũ cười ngu gãi đầu.

"Tài năng không hoàng đại biểu cho sức mạnh. Nhưng sức mạnh chính là yếu tố đầu tiên quyết định tài năng. Với một người có sức mạnh tinh thần hơn 6000 pascal như cậu, ngay cả khi cậu chỉ có cấp 8 cũng đủ khả năng cạnh tranh với võ pháp sư cấp 9. "

"Đỉnh vậy sao…"

“Đúng vậy. Huống chi tinh thần lực của ngươi còn hơn sáu nghìn.” Ánh mates đờ đẫn của Tam Thượng Du đột nhiên lấp lánh: “Giống như vị võ pháp sư bị đẩn đã cứu Thành phố Phép thuật của chúng ta vài hôm trước. Nói như vậy, nắm giữ được sức mạnh thần thánh…Nếu như không có sức mạnh tinh thần to lớn của cậu hỗ trợ, chỉ dựa vào sức mạnh thần thánh, cũng khó mà làm được.”

Tam Thượng Du vừa dứt lời, Trần Vũ lập tức cảnh giác.

Rõ ràng.

Cô ta đang kiểm tra xem hắn có liên quan gì đến “người bí ẩn” hay không…

“Cô nghi ngờ tôi thông qua thân hình và tài năng?”

“…”

“Sắp tới có việc không lành xảy ra.”

Trần Vũ suy nghĩ miên man nhưng khuôn mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh: “Cô nói đùa rồi. Tôi chỉ là một võ pháp sư ‘cấp 3’ làm sao có thể so sánh với người bí ẩn đó được?”

Tam Thượng Du không can tâm, kéo nhẹ chiếc váy tao nhã ngồi bên cạnh cửa sổ,mỉm cười: “Trần Vũ, cậu là một người thông minh, tôi đến đây không phải có ác ý hay ý định ghê tởm nào với cậu. Chúng ta có thể có ‘một cuộc nói chuyện nghiêm túc’. ”

“Nói cái gì?” Trần Vũ mặc áo khoác nhảy xuống giường: “Nếu cô thực sự muốn nói chuyện nghiêm túc, vậy thì không cần kéo dài thời gian nữa. Chúng ta có thể tìm một quán cà phê nào đó đổ nói chuyện.”

“Không.” Tam Thượng Du lắc đầu: “Kể từ khi cậu bộc lộ tài năng hoen người, cậu đã không còn được “tự do” nữa. Mặc dù sức mạnh của ta đã đạt cấp 9, nhưng với tư cách là người ngoài, ta không thể quang minh chính đại nói chuyện với cậu.”

“Tôi rất tự do.”

“Đó chỉ là những gì cậu nghĩ.”

“Tôi có thể tự sát nếu tôi muốn, tôi có thể bơi nếu tôi muốn bơi.”

“Đây không phải là tự do.”

Trần Vũ: “Cô có hiểu cách chơi chữ không?”

Tam Thượng Du: “...Cậu có thấy bản thân rất hài hước không?”

Trần Vũ: “Không đúng sao?”

Tam Thượng Du: “...”

Trần Vũ tiến lên một bước, ngồi bên canh Tam Thượng Du, hắn bắt chéo chân, tùy tiện nói: “Cô là võ pháp sư cấp 9 tối cao nổi tiếng thế giới, còn tôi chỉ là một võ pháp sư cấp 3 nhỏ nhoi. Vậy nên, cô tới tìm tôi là có chuyện cần giúp…Nói đi, cô muốn yêu cầu tôi làm gì, nếu tôi có thể làm được tôi sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ.”

“Cậu hiểu lầm rồi! Tôi chỉ muốn nói chuyện bình thường với cậu.”

“Nói cái gì?”

“Nói gì cũng được, cậu muốn nói gì thì nói đấy.” Tam Thượng Du nghiêng người về phía trước: “Cậu có thể tìm một chủ đề để nói.”

Nghe những lời này, tinh thần của Trần Vũ không khỏi run rẩy.

Là một người thông minh, hắn ta đương nhiên nghe được lời uy hiếp trong câu nói của đối phương.

Trò chuyện tình cờ.

Nó có nghĩa là “trò chuyện” trong thời gian dài.

Trò chuyện thời gian dài.

Điều này có nghĩa là không gian “ngưng đọng thời gian” này có thể tiếp tục mãi mãi.

Không gian “ngưng đọng thời gian” liên tục diễn ra.

Có nghĩa là…

Không ai có thể cứu hắn.

‘Chết thật rồi.’

‘Chết tiệt!’

Da đầu tê dại, Trần Vũ thầm mắng chửi một câu, miễn cưỡng cười nói: “Đại nhân, hôm nay có quá nhiều chuyện xảy ra, tâm trạng tôi không tốt, có thể cho tôi chợp mắt một lúc, ngày mai chúng ta nói chuyện được không?”

“Bây giờ cậu có thể ngủ rồi.” Tam Thượng Du nhấc ngón tay thon dài lên, chỉ vào chiếc giường trên ký túc xá nói: “Trong cõi “ ngưng đọng thời gian” này, Trần Vũ có ngủ 20 tiếng cũng không thành vấn đề.”

Trần Vũ: “...Vậy tôi không ngủ nữa. Hãy sử dụng kỹ năng dừng thời gian này vào điều gì đó có ý nghĩa hơn đi.”

“Cậu có ý gì?” Tam Thượng Du hơi sửng sốt: “Chuyện gì thế?”

“Ví dụ…” Trần Vũ ngượng ngùng.

“Ví dụ?” Tam Thượng Du bối rối.

Trần Vũ: “Ví dụ như đi đến ký túc xá nữ sinh.”

Tam Thượng Du: “...”

Chương 858: Thật là đáng sợ (1) Chương 858: Thật là đáng sợ (1)

“Coi có muốn đi cùng không?” Trần Vũ đứng dậy, cúi người, xách quần lên.

Tam Thượng Du: “...”

“Được rồi, tôi hiểu rồi. Dù sao thì cô cũng là con gái.”

“... Đi.” Tam Thượng Du đứng dậy mỉm cười: “Sao không đi! Dù sao tôi cũng thích những em gái dễ thương.”

Trần Vũ: “...”

“Đi.” Tam Thượng Du đi tới phía sau Trần Vũ, đẩy hắn một cách trêu chọc: “Bạn học Trần Vũ, dẫn đường.”

“Được.”

Trần Vũ nhún vai, cố gắng thoát ra nhưng không được đành phải rời khỏi phòng, đi thẳng về phía kí túc xá nữ.

Nhưng khi hắn đi qua phòng ngủ 403 bên cạnh, hắn “vô tình” trộn chân trái với chân phải đá mạnh vào cửa 403.

“Đùng!”

Một tiếng ồn lớn phát ra.

“Không làm thể được.” Giọng điệu của Tam Thượng Du có phần yếu ớt.

Lòng Trần Vũ chùng xuống, quay đầu lại, vẻ mạt có phần kinh ngạc: “Cô nói cái gì vậy?”

“Tôi nói nếu Trần Vũ muốn ‘đánh thức’ lão chủ nhiệm của cậu thì ông ta không thể làm được.”

Trần Vũ: “...”

“Nếu không phải tình huống đặc biệt, cấp đôn giữa các võ pháp sư sẽ có sự chênh lệch tuyệt đối. Trong khu vực “ngưng đọng thời gian” của tôi, không sinh vật nào dưới cấp 9 có thể trốn thoát, không phải võ pháp sư nào cũng có sức mạnh tinh thần lớn hơn 6000 pascal.”

Nghe vậy, Trần Vũ thở dài: “Cô…thật lợi hại.”

“Cậu biết không?” Tam Thượng Du nhướn chiếc cằm trắng nõn lên: “Mặc dù tôi có thể điều khiển thời gian nhưng tôi không phải người làm chủ thời gian. Khi bất kỳ kỹ năng “ngưng đọng thời gian” được giải phóng, nó sẽ bao trùm toàn bộ khu vực. Tôi không thể quản lý được quy mô của nó.”

“Có ý gì?”

“Nói một cách đơn giản, cậu có thể di chuyển trong khu vực ‘ngưng đọng thời gian” này là do sự đặc biệt của cậu chứ không phải do tôi kiểm soát.”

“Bởi vì sức mạnh tinh thần của tôi?” Trần Vũ cau mày.

“Đúng vậy.” Tam Thượng Du gật đầu: “Sức mạnh của thời gian chảy xuyên suốt toàn bộ vũ trụ. Nếu cậu muốn thời gian dừng lại đúng nghĩa, cậu phải đóng băng thời gian của toàn bộ vũ trụ. Điều này rõ ràng là không thể. Có lẽ ngay cả khi Thần xuất hiện, điều này cũng không thể xảy ra. Vì vậy, “điểm dừng thời gian” mà tôi sử dụng thực chất là tăng tốc độ dòng chảy tương đối giữa tôi và thời gian.”

“Nhưng chính vì sức mạnh tinh thần của tôi vượt xa người bình thường nên mới không bị ảnh hưởng?”

“Nói một chính xác, chính vì sức mạnh tinh thần của cậu vượt trội hơn tôi rất nhiều, nên cậu đã bắt kịp với tốc độ dòng chảy tương đối giữa tôi và thời gian.”

“Hiểu rồi…” Trần Vũ trầm tư nói: “Nhưng hình như tôi vẫn chưa hiểu hết.”

“Không cần phải hiểu hết.” Tam Thượng Du xua tay: “Khi cậu đột phá bí cảnh cấp 8, tiến vào cấp 9, hiểu được sức mạnh của quy

tắc, tự nhiên cậu sẽ hiểu được mọi thứ.”

“Sau khi tiến vào cấp 9, bạn sẽ hiểu được sức mạnh của quy tắc…?”

“Chỉ sau khi hiểu được sức mạnh của quy tắc, cậu mới có thể tiến vào cấp 9.”

“Ôi…”

“Cấp 8 và cấp 9 thuộc về hai hệ thống hoàn toàn khác nhau. Khi một chiến binh đạt đến cấp 9, cho dù người đó có là võ pháp sư, võ kỹ sư hay có thể là lớp phụ trợ cũng không còn quan trọng nữa. Chỉ có sức mạnh của quy tắc mới chính là vũ khí quan trọng nhất.”

“Sức mạnh của quy tắc mà cô nói là gì?”

“Thời gian, không gian, thiên nhiên, chiều không gian, nhân quả, tinh thần, v.v…”

“Cô có thể làm chủ tất cả sau khi tiến vào cấp 9?” Trần Vũ bị sốc.

“Không, chỉ có thể thông thạo một cái.” Tam Thượng Du nheo mắt: “Nếu như có cấp 10, có lẽ cậu có thể thông thạo tất cả. Nếu như vậy, không cần thiết phải có cấp 10, cậu chỉ cần kiểm soát được tất cả các quy tắc, cậu sẽ là Thần.”

“Hiểu rồi.” Trần Vũ suy nghĩ miên man, trong đầu nảy ra một ý tưởng táo bạo…

“Nói tới đây, bạn học Trần Vũ, cậu rất thông minh.” Tam Thượng Du cười nhạt, nhìn vào mắt Trần Vũ: “Rất thông minh.”

“Hả?” Trần Vũ sửng sốt: “Từ thông minh nayg… cô vẫn dùng mô tả Trần Vũ tôi?”

“Kể từ sau sự cố ‘Hố đen tinh thần’ tôi đã bí mật quan sát cậu. Cậu rất cẩn thận, đoán được lão chủ nhiệm sẽ bảo vệ cậu trong bí mật và nơi bảo vệ tốt nhất là phòng bên cạnh ký túc xá của cậu. Vậy nên, cậu cố tình đá vào cửa phòng 403, hòng đánh thức lão chủ nhiệm. ”

Trần Vũ: "..."

"Chẳng trách cậu có thể che giấu tài năng đến tận bây giờ." Tam Thượng Du vỗ tay: "Chỉ riêng sự nhạy cảm này thôi, cũng "

Trần Vũ: "Hóa ra ... Tôi cũng lợi hại thật..."

"Bỏ mấy cái chiêu trò vớ vẩn đó đi. Thời gian và sức lực đều quý giá như nhau. Cậu còn muốn đến ký túc xá nữ không?"

"Đi."

"Dẫn đường."

Trần Vũ im lặng gật đầu, dẫn Tam Thượng Du đi đến thang máy dành riêng cho nữ, đi lên tầng 5 rồi đến khu ký túc xá nữ.

Đứng trước cửa kính mờ của phòng tắm nữ của trường.

Qua cửa kính mờ, hắn tựa hồ nhìn thấy một nhóm nhân vật duyên dáng.

Hắn chuẩn bị đẩy cánh cửa ra...

"Quả là phòng tắm nữ. 'Hít hít', ngay cả mùi hương cũng khác."

Chương 859: Thật là đáng sợ (2) Chương 859: Thật là đáng sợ (2)

Tam Thượng Du: “Trong cõi ‘ngưng đọng thời gian’ này, cậu không thể ngửi được mùi. Bởi vì ngoại trừ tôi và cậu, các phân tử trên cơ thể họ không hề chảy.”

“Ồ. Đó có thể là mùi trên cơ thể cô.” Trần Vũ chạm vào mũi: “Nó có mùi khá thơm, nhưng hơi nồng.”

“Nếu những ‘chủ đề’ này là những gì cậu muốn nói, thì tôi có thể trò chuyện với cậu trong thời gian dài.”

“... Được rồi, hãy nói điều gì đó có ý nghĩa đi.” Trần Vũ dừng lại, đứng thẳng người, vuốt thẳng cổ áo, nghiêm túc nói: “Cô biết đấy, ta là võ pháp sư cấp thấp. Vì vậy, tôi luôn tìm đến thế giới của những võ pháp sư cấp cao, đặc biệt là cấp 9, điều mà tôi chưa từng nghe đến. Nếu cô thực sự muốn nói chuyện với tôi về điều gì đó, hãy nói về cấp 9 đi.”

“Được thôi.”

Tam Thượng Du đặt tay ra sau lưng, nhìn vầng trăng treo trên bầu trời đêm qua cửa sổ hành lang, sau khi sắp xếp lại những từ ngữ trong đầu một lúc lâu, cô chậm rãi nói: “Nói đúng ra thì cấp 9 không tồn tại, bởi vì cấp 8 là hệ thống võ học. Nó là đỉnh cao. Để đạt đến cấp 9, bạn cần có sự đột phá trong phương hướng tư duy và sự thăng hoa của toàn bộ tâm hồn. Đơn giản chỉ tích lũy sức mạnh là vô nghĩa.”

Nghe vậy, Trần Vũ bỗng nhiên nắm chặt Hoa Điểm: “Nếu vậy, chỉ cần có đột phá trong tư duy, chiến binh cấp 1 có thể trở thành chiến binh cấp 9 trong nháy mắt sao?”

“Đúng.” Tam Thượng Du vẻ mặt nghiêm túc: “Theo văn hóa nước cậu, quá trình lên cấp 9 có thể hiểu là sự giác ngộ bất ngờ và thăng thiên trong một ngày. Về phần sức mạnh của người giác ngộ, nó không liên quan gì đến bản thân ‘sự giác ngộ’. Tất nhiên, sự tu luyện của một người từ nó là một phần của sự trưởng thành.

Những võ pháp sư cấp 8 đã trải qua những thăng trầm của cuộc đời và mất hết sự hào nhoáng hẳn phải dễ hiểu hơn người bình thường. Nhưng sự thoải mái của bọn họ không liên quan gì đến sức mạnh khách quan, chỉ là bọn họ có nhiều kinh nghiệm hơn và tinh thần vững vàng hơn mà thôi. Vì vậy, một tu sĩ khổ hạnh đã du hành cả đời và trải qua gian khổ có thể vượt qua cấp 9 dễ dàng hơn so với võ pháp sư cấp 8. ”

“Tôi hiểu rồi…điều này thật khiến tôi mở rộng tầm mắt.”

“Tôi chỉ hiểu được những điều này sau khi trở thành chiến binh cấp cao.”

“Khó trách có nhiều trùm cấp 8 như vậy nhưng chỉ có hai tên trùm cấp 9.”

“Đúng vậy.” Tam Thượng Du lại gật đầu: “Tích lũy ‘sức mạnh’ khách quan thì dễ, nhưng sự thăng hoa trong ‘suy nghĩ’ chủ quan thì quá khó. Tôi muốn nói thêm ở đây rằng mặc dù ngày nay trong con người có rất ít võ pháp sư cấp 9, nhưng họ không chỉ có hai người. Con số thực tế phải tăng gấp đôi.”

“Bốn…bốn người?” Trần Vũ kinh ngạc.

“Phải.” Tam Thượng Du giơ bốn ngón tay ra: “Bốn, ít nhất là bốn người. Tôi, Lý Thanh Hải đã chết trong trận chiến, người đàn ông bí ẩn và… và kẻ đang lẩn trốn trong Thành phố Ma thuật.”

“Đó là ai?”

“Tôi không biết.” Tam Thượng Du đặt tay xuống, cúi đầu suy nghĩ thật sâu: “Tôi chỉ nghe nói về kẻ đang lẩn trốn cấp 9 này từ ‘người đàn ông bí ẩn’.”

Trần Vũ: “...”

“Có lẽ, hắn ta cũng là một người cực kỳ mạnh.” Tam Thượng Du thở dài, ngẩng đầu lên.

Trần Vũ: “……”

“Nói như vậy, bây giờ tôi có thể xác nhận rằng cậu không phải là

người đàn ông bí ẩn đó.”

“Ốc Đặc?” Nghe xong, suy nghĩ của Trần Vũ nhanh chóng thay đổi, giả vờ kinh hãi: “Tôi? Người đàn ông bí ẩn? Cô…cô cho rằng hai chúng tôi là cùng một người?”

“Lúc trước là vậy.” Tam Thượng Du bình tĩnh nói.

“Tôi mới cấp 3! Rõ ràng rồi! Hắn ta là ông chủ cấp 9!”

“Sức mạnh có thể được ẩn giấu thông qua các phương pháp đặc biệt. Người đàn ông bí ẩn cấp 9 có thể nói chuyện như vậy chắc chắn phải có năng lực tinh thần cực kỳ cao. Hơn nữa tinh thần lực của cậu cũng rất lớn, làm sao tôi có thể tin đây là một sự trùng hợp.”

Trần Vũ sau khi từ từ “bình tĩnh” lại, cười khẩy: “Nếu tôi thực sự là ông chủ lớn đó, dựa trên hành vi ‘bắt cóc’ này của cô, cô đã chết từ lâu rồi.”

“Không.” Tam Thượng Du mặt không biểu tình nói: “Cấp 9, một chọi một, tôi chưa bao giờ thua.”

“Hả? Tự tin quá vậy? Cô có biết thực lực thực sự của tên đó không?”

“Không biết thì không cần biết. Chỉ cần hai người một chọi một, tôi bất khả chiến bại.”

“Tại sao?” Nghe thấy lời nói đầy kiêu ngạo của đối phương, Trần Vũ nhướng mày: “Cô đang ở đỉnh cao của cấp 9 sao?”

“Không. Đáng lẽ tôi chỉ được coi là người nhập cảnh cấp 9. Nhưng cho dù cho có ở đỉnh cao của cấp 9 đến mấy cũng không thể đánh bại tôi. Bởi vì…” Tam Thượng giơ tay ra, nhếch miệng : “Tôi có thể tùy ý đưa một người nào đó về quá khứ hoặc tương lai.”

Trần Vũ: “?!!”

Chương 860: Thật là đáng sợ (3) Chương 860: Thật là đáng sợ (3)

“Cho dù người đó mạnh hơn tôi bao nhiêu, trừ khi hắn ta có thể tấn công lén lút và giết tôi ngay lập tức, nếu không hắn ta chỉ có thể đợi bản thân ‘biến mất’ trong dòng thời gian này.”

Trần Vũ: “...Lợi…lợi hại…”

“Vậy.” Tam Thượng Du đưa tay ra sau lưng, mỉm cười: “Nếu ‘người đàn ông bí ẩn’ đó xảy ra xung đột với tôi trên chiến trường Thú triều ngày hôm đó, hắn ta sẽ vĩnh viễn từ biệt thế giới này.”

“…”

Trần Vũ im lặng rùng mình.

“Không còn gì để nói nữa. Cậu đã có được thông tin mình muốn. Tôi cũng vậy. Vì vậy, cuộc trò chuyện hôm nay…kết thúc ở đây đi.” Du Du ngáp dài, bóng dáng của cô dần mờ nhạt: “Bạn học Trần Vũ, hẹn ngày gặp lại.”

“Fuhu—”

Vừa dứt lời, người phụ nữ biến mất trong không khí.

Cũng biến mất cùng với màu xanh nhạt xung quanh.

Thời gian tiếp tục trôi.

Giây tiếp theo, cánh cửa kính mờ của phòng tắm nữ “công cộng” bị đẩy ra.

Hơn chục nữ sinh xinh đẹp ướt sũng bước ra cười nói.

“Bùm.”

Cô gái dẫn đầu tình cờ gặp Trần Vũ, người vẫn đang ướt sũng.

“…”

“…”

Tiếng cười của các cô gái đột ngột dừng lại.

Trần Vũ: “…”

Đám con gái: “…”

…

Shakespeare từng nói qua——Trên đời các quý ông nếu có thể tạo ra sấm sét, ở trên bầu trời thần linh sẽ vĩnh viễn không bao giờ được yên lặng. Bởi vì mỗi một quan chức đều muốn thể hiện quyền lực uy phong của mình và khiến trên bầu trời tràn đầy tiếng sấm…...

Hiển nhiên.

Giờ này phút này trong đại học thủ đô, những người “Quý ông” đều đã ngủ.

Toàn bộ khuôn viên trường, đặc biệt là khu vực vệ sinh trong kí túc xá nữ. Dường như yên lặng đến chói tai .

Yên lặng đến lạnh ngắt như tờ, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được. Giống như nước sông ngầm chảy, không có tiếng động, không có bằng chứng, vô pháp vô thiên…...

Trần Vũ:“ .....”

Các cô gái: “.....”

“Ùng ục.”

Gian nan nuốt ngụm nước miếng, Trần Vũ nhẹ nhàng vỗ vỗ cô gái đang nằm trong ngực anh: “Cái…..kia, cô tắm xong chưa?”

Nghe vậy, cô gái lúng ta lúng túng ngẩng đầu: “A.”

“Vậy tôi an tâm rồi.”Vui mừng nhẹ gật đầu, Trần Vũ tiêu sái quay người, vung áo dài lên tay:“Trở về phòng ngủ chú ý an toàn, tôi liền đi về trước.”

“A…... Đi…. Đi từ từ …..”

Nhìn qua Trần Vũ càng chạy càng xa, thân ảnh càng xa càng nhanh, các cô gái bên trong có một cô nữ sinh cao trước hết nhất kịp phản ứng, kinh ngạc hỏi:“ Tiểu Hoa, hắn là bạn trai của em phải không?”

“Không… Không phải a……”

“Vậy em và hắn quen biết?”

“Không biết……”

Các cô gái: “……”

“……”

“……”

“Có ai không! Bắt trộm!”

“Bắt hắn lại! Đừng để hắn chạy!”

“Mẹ kiếp! Vẻ đẹp trời ban của lão nương…… Bị thấy hết a. Aaaaaaaaa……”

“Có biến thái a a!”

“Có biến thái, biến thái aaaaaa——”

“Hét lớn tiếng như vậy làm gì? Nhanh đi tìm dì quản lý a!”

“Oanh!”

“Ầm ầm ——”

Sau một hồi hỗn loạn ngắn ngủi, dưới chị chỉ huy của cô gái cao lớn, các cô gái phân chia công việc vô cùng rõ ràng.

Một phần nhỏ tìm quản lý.

Một nhóm nhỏ khác triệu tập tất cả các cô gái cùng tầng.

Còn lại, cùng nhau đuổi theo hướng Trần Vũ!

Các cô gái“Hung dữ”, sức mạnh bộc phát, đem không ít cửa sổ phòng ngủ đều chấn động đến vỡ nát.

Nghe thấy động tĩnh sau lưng, Trần Vũ tê cả da đầu, vội vàng tăng thêm tốc độ, phóng tới bức tường cuối hành lang. Ý đồ leo tường rời đi.

“Xem hết liền muốn chạy? Nằm mơ đi?”

Đúng lúc này, cùng với một tiếng gầm sư tử Hà Đông của một người phụ nữ, một cú đá dữ dội đánh tới, mục tiêu chính là mặt Trần Vũ!

Thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, Trần Vũ quả quyết lăn lộn,sử dụng tuyệt chiêu võ công tối thượng của Mã Lệ.

【Võ kỹ——cú lăn vô địch của linh hồn bóng tối!】

“Lăn con mẹ mày.” Đàn bà đanh đá chuyển đá sang giẫm chân, trực tiếp giẫm chết Trần Vũ đang lăn lộn trên mặt đất.

“Bùm!”

Một vòng tròn đất vỡ vụn.

【Sát thương nhận được: Máu +673】

Trần Vũ: “……”

“Còn chạy sao?“Đàn bà đanh đá bộc phát năng lương cấp 6, xoay người xách Trần Vũ lên, mang theo sát ý.

Trần Vũ: “Lão tử cú lăn vô địch đâu …….”

Rất nhanh, khi hắn bị không chế không bao lâu, các cô gái liền đuổi theo kịp, líu ríu đứng thành một vòng.

Đều khác biệt các cô gái chạy quá nhanh, thậm chí đến khăn tắm đều bay mất.

“Dì quản lý!”

“Dì thật mạnh mẽ! Bắt lấy kẻ nhìn trộm!”

“Đánh chết hắn ta.”

“Đánh chết hắn ta +1″

“Chậc chậc, kiêu ngạo quá. Tại sao không đi vào cùng chúng tôi cùng nhau tắm?”

“A, mới phát hiện, cái tên biến thái này còn rất đẹp trai.”

“Hmm…. có chút đẹp trai a!”

“Emmmm, mọi người không nên quá lo lắng. Việc này không chừng là có hiểu lầm.”

“Đúng vậy a, đẹp trai như vậy không cần thiết nhìn trộm đi?”

“(~)”

“Một lũ vô dụng! Dáng dấp đẹp trai phạm tội liền không phạm pháp? Một đám mê trai. Đem hắn giao cho tôi, tôi tự mình điều…... Điều tra hắn.”

Chúng học sinh ồn ào, khiến dì quản lý bực bội, nắm chặt lỗ tai Trần Vũ hung hăng vặn mạnh:“Đều mẹ nó ngậm miệng!”

Hiện trường lập tức yên tĩnh lại.

Bao gồm trong hành lang, học sinh ở hành lang thò đầu ra khỏi ký túc xá, cũng liền nhanh chóng bịt chặt miệng.

Chương 861: Thật là đáng sợ (4) Chương 861: Thật là đáng sợ (4)

Trần Vũ:“Này!Nhẹ một chút! Dì để bọn họ ngậm miệng, nhéo tôi làm gì?”

“Tôi nói ngậm miệng, cũng bao gồm cậu.”Đàn bà đanh đá biểu lộ lạnh lùng, đem Trần Vũ như là gà con xách tới trước mắt mình,nói:“Cậu tên là gì? Lớp nào? Tầng mấy? Số ký túc xá là bao nhiêu.”

Trần Vũ: “.....”

“Nói chuyện!”

Trần Vũ: .....”

“Cậu cho rằng cậu không nói, tôi tìm không ra danh tính của cậu sao?“Đàn bà đanh đá cười lạnh.

Trần Vũ:“Không phải bảo tôi im miệng sao.”

“…… Xem ra cậu muốn ăn chút đau khổ.”

“Tôi tôi!”Trong đám người, một cô gái hưng phấn nhấc tay:“Tính ăn tôi này, ăn cái quần của tôi này.”

Đàn bà đanh đá: “?”

Trần Vũ:“..... Dì quản lý, dì nhìn. Chỉ bằng sức quyến rũ này của tôi, tôi cần phải nhìn trộm sao.”

“Vậy tại sao cậu lại đứng tại cửa phòng tắm.”

“Đây là một câu chuyện dài. Dì,dì biết Tam Thượng Du…..”

Trần Vũ lời này tiếng nói chưa xong, một lão già có bóng lưng già nua chợt xuất hiện, đem Trần Vũ “Đoạt” đi qua: “Không cần nói nữa!”

“Ai?“Đàn bà đanh đá ngu ngơ chớp mắt, thân hình lập tức lùi lại, trong mắt chứa lửa giận nhìn về phía người đến. Nhưng khi bà thấy rõ gương mặt của đối phương, lập tức giật mình: “Lão …. Lão chủ nhiệm?!”

“Ừ.”Lão chủ nhiệm gật gật đầu, đem Trần Vũ từ trong tay buông xuống, ngữ điệu bình thản: “Mọi người tản đi đi, đều là hiểu lầm thôi. Hắn hôm nay vừa trở lại trường, không rõ ràng túc xá đã quy hoạch từ lâu. Là ta nói sai, kêu hắn lên trên lầu năm.”

“Thì ra là thế……“Các cô gái đứng vây xem nhìn nhau, xì xào bàn tán.

“Tôi đã nói rồi, soái ca dáng dấp hoà nhã như vậy, làm sao có thể đi nhìn trộm được.”

“Đúng vậy.”

“YYSY.”

“Chúng ta dù sao cũng đã hiểu lầm người ta, thêm cái Wechat, nói lời xin lỗi đi.”

“Cậu thật sự là đi xin lỗi sao? Tôi không có ý tứ vạch trần cậu.”

“Cậu là nợ cái gì đó …..”

“Các cậu có những suy nghĩ thật dơ bẩn……”

Không giống những nữ sinh mê trai, dì quản túc khó chịu có chút khó hiểu đối với Trần Vũ, rất nhẹ nhàng đánh giá là lão chủ nhiệm đang nói dối.

Nhưng song cấp bậc chênh lệch khá xa, làm bà không dám phạm bất kì“Sai lầm”nào, bà bình tĩnh lấy lại tinh thần, cúi đầu:“Biết ạ. Là tôi quá khẩn trương.”

Lão chủ nhiệm khoát tay:“Không có việc gì. Bà làm rất chính xác.”

Trần Vũ khoát tay:“Không có việc gì. Tha thứ cho dì đấy.”

Gì quản lý:“……”

“Còn lề mề em gái ngươi.“Một tay nắm chặt lỗ tai Trần Vũ, lão chủ nhiệm bực bội:“Đi.”

Nghiêng đầu bị lão chủ nhiệm nắm, Trần Vũ không quên quay người, châm chọc cô gái:“Với bộ dáng của cô, tôi tại sao phải nhìn lén? Cô thậm chí không thể so sánh với Bát Hoang Diêu.”

Các nữ sinh: “……”

Không bao lâu.

Trần Vũ bị lão chủ nhiệm mang đi.

Các cô gái ở hành lang tầng năm nhìn nhau với những suy nghĩ phức tạp.

Nữ giáp: “Bát Hoang Diêu là ai.”

Nữ Ất:“Không biết.”

Chương 862: Thật là đáng sợ (5)

Nữ Bính:“Nhưng tôi biết đó là sỉ nhục.”

Nữ đinh:“Thật tức giận.”

……

“Có gan lớn! Hơn nửa đêm, không do dự liền chạy vào nhà vệ sinh nữ?! Che tui! Buồn nôn! Tôi đều vụng trộm đây này. Kinh tởm, buồn nôn chết, ọe! Kinh tởm!”

Lầu ký túc xá, tầng bốn.

Lão chủ nhiệm mặt mũi tràn đầy ghét bỏ, một đường nhéo lỗ tai Trần Vũ từ lầu năm trở về lầu bốn, đứng tại trước cửa túc xá trước 404, nhấc chân một cước, liền đem đạp hắn vào trong cửa.

“Bịch.”

Thân hình lảo đảo ngã xuống đất, Trần Vũ không nhúc nhích.

Lão chủ nhiệm:“Nếu có một lần nữa, lão tử mới không cứu cậu,

cậu tự chờ chết đi!”

“……”Trần Vũ mặt không biểu tình, bảo trì tư thế.

“Làm gì?“Lão chủ nhiệm bất mãn:“Cậu còn tức giận?Nhìn lén nữ sinh người ta tắm rửa rất đúng sao? Vì đó là cậu, đổi học sinh khác, lão tử tại chỗ khai trừ cậu!”

Trần Vũ:“Vậy liền khai trừ tôi đi.”

“Đừng nói mấy lời vô dụng.“Lão chủ nhiệm bực bội khoát tay:“Không phải là mấy đứa con gái sao, đã nói ngày mai sẽ an bài một người cho.Nhìn dáng vẻ đói khát của cậu kìa.”

“Đói khát không đói khát đây không phải là vấn đề, tôi làm sao xuất hiện tại lầu, trong lòng thầy không phải rõ ràng sao……”

Lão chủ nhiệm một ngụm đánh gãy: “Xác định là ngự tỷ đúng không?”

“Đúng.”Trần Vũ quả quyết gật đầu.

“Được, chờ xem. Mau cút đi ngủ.“Lẩm bẩm miệng, lão chủ nhiệm hùng hùng hổ hổ quay người rời đi. ”

Trần Vũ:“ ……”

“Cái gì cũng không phải.”

Trần Vũ: “……”

Quay đầu, đưa mắt nhìn lão chủ nhiệm rời đi, Trần Vũ nhún vai.

Hắn biết đối phương biết Tam Thượng Du sắp đến.

Đối phương cũng biết, hắn biết đối phương biết Tam Thượng Du sắp đến.

Nhưng loại chuyện này, trừ phi cần thiết, nếu không làm rõ cũng không có chỗ tốt.

Dù sao thực lực giữa cấp 8 và cấp 9, chênh lệch quá xa…….

“Đông!”

Cửa phòng kí túc xá, tự động đóng lại dưới lực kéo của lò xo.

Trần Vũ nằm rạp trên mặt đất trầm mặc một lát, đứng dậy ngẩng đầu, phát hiện ký túc xá tất cả bạn cùng phòng, đều nghiêm túc nhìn hắn.

Chương 862: Thật là đáng sợ (5)

“…… Các ngươi nhìn cái der à?”

“Thì ra…..anh Trần lại có loại yêu thích này.”Người đàn ông mảnh khảnh từ từ giơ ngón tay cái lên.

“Bớt nhiều lời.”Tên cơ bắp số một trên giường bên cạnh bĩu môi:“Nhìn lén nữ sinh tắm rửa, nam nhân nào không thích chứ.”

Tên cơ bắp số hai:“Nói đạo lý đi, nữ sinh cũng là thích nhìn lén nam nhân tắm rửa.”

Tên cơ bắp số ba:“Đó là bản tính thuộc về nam nhân.”

Tên cơ bắp số bốn:“Căn cứ vào luận văn của tiến hoá của Darwin, tà dâm mới xứng lưu lại hậu đại.”

Người đàn ông mảnh khảnh: “……”

“Trời sắp sáng rồi, đi ngủ.”

Hôm nay chuyện xảy ra quá nhiều, khiến cho Trần Vũ kiệt sức. Hắn leo lên trên giường của mình, hiện lên chữ “Hạnh” Nằm vật xuống, vỗ nhẹ lên giường hai lần: “Ngày mai ban ngày, đừng gọi tôi. Tôi muốn ngủ tới khi ban đêm.”

Dưới giường, người đàn ông mảnh khảnh há to miệng, cuối cùng vẫn không hề nói gì.

Cùng lúc đó.

Cách lầu kí túc xá hàng ngàn mét.

Trong phòng làm việc của hiệu trưởng đại học thủ đô Kyoto, nghênh đón một vị khách quý hiếm hoi.

“Cô Tam Thượng Du ?”

Ngồi sau bàn làm việc bằng gỗ nguyên khối màu đỏ, thầy hiệu trưởng đứng lên , trong mắt tinh quang lấp lóe:“Quả làm tôi ngạc

nhiên, đây là lần đầu tiên cô tới chỗ này của tôi đi."

"Đúng vậy."Tam Thượng Du có chút cúi đầu, mặt mỉm cười: "Đã trễ thế như vậy, hiệu trưởng ông còn chưa ngủ."

"Cô không phải cũng chưa có ngủ sao. Đến, uống trà."

"Cảm ơn."Nữ tử ngồi xuống, tiếp nhận nước trà đưa tới, nhè nhẹ nhấp một miếng, nói: "Hiệu trưởng, ông nói lời khách sáo quá, chúng ta thẳng vào vấn đề chính đi."

"Tôi cũng có ý đó."Hiệu trưởng dùng tay làm dấu mời.

"Tôi, muốn mượn quốc bảo đất nước

dùng —— Con mắt nhân quả dùng một lát."

" Con mắt nhân quả?"

Nghe được cái từ này, hiệu trưởng sắc mặt đột biến: "Cô mượn vật này làm cái gì?"

Tam Thượng Du không nhanh không chậm, lại nâng chung trà lên uống một ngụm: "Sớm nghe nói quý quốc có một cặp bảo vật tối cao, hetu-phala sunyata Cùng hetu-phala darpana, gọi đơn giản là Con mắt nhân quả; Tấm gương nhân quả. Tại bốn mươi ba năm trước, tại【Vùng đất lạ núi Lola】Nó được sản xuất."

"Cái trước, có thể nhìn tất cả nhân quả của thế gian."

"Cái sau, phản ánh tất cả bản chất của thời gian."

"Hiệu trưởng ông cũng biết, làm một võ giả cấp chín, phương thức trưởng thành không còn chú trọng sức mạnh tích lũy, mà là chú trọng lĩnh ngộ quy tắc vũ trụ. Nhân quả quốc bảo, tôi hâm mộ từ đã lâu."

Hiệu trưởng:"..... Thật sao?"

"Thật."Tam Thượng Du gật đầu.

Hiệu trưởng: "Tôi không tin."

Tam Thượng Du: “.....”

“Nhưng cô đã mở miệng, với tư cách đồng đội trung thành, tôi sẽ cố hết sức.”Nói xong, hiệu trưởng cúi đầu, kéo ngăn kéo làm làm việc, lấy ra một vật kim loại hình tam giác, nhẹ nhàng để lên bàn:“Đây, cầm đi.”

“Đây chính là con mắt nhân quả?”

“Đúng.hetu-phala sunyata. Bởi vì nó khá là xinh xắn, tác dụng cũng rất lớn, cho nên tôi thường giữ nó bên mình. Về phần tấm gương nhân quả, tôi giữ nó trong kho. Nếu như cô sốt ruột, ngày mai tôi liền phái người đưa tới.”

“Cảm ơn ông hiệu trưởng. Tấm gương nhân quả liền tạm thời không cần. Con mắt nhân quả này, đủ để cho tôi lĩnh ngộ rất lâu .”

“Rất lâu?”Hiệu trưởng chần chờ:“Rất lâu là bao lâu?”

“Ngày mai trả lại.“Tam Thượng Du mỉm cười.

” Đúng thật sự là rất lâu.”

Hai người lại tiếp tục nói chuyện một lát, Tam Thượng Du đứng dậy ra về.

Hiệu trưởng thì lễ phép tiễn khách đi ra ngoài.

Ba phút sau, hắn bước nhanh trở về, khóa trái cửa phòng, biểu cảm nghiêm túc lâm vào trầm tư.

“Xem ra…...”

“Cô ta cũng đã bắt đầu hoài nghi Trần Vũ cùng’Người thần bí có “Quan hệ.”

“……”

“Tranh cãi.”

.....

“Không được!”

“Ngủ không được!”

“Quá sảng khoái!”

Bỗng nhiên xoay người ngồi dậy, Trần Vũ có chút nôn nóng vò đầu bứt tai.

Cầm qua ba lô trên giường , kéo khóa kéo ra. Liền gặp được vật mình từng mang theo vũ khí trợ ngủ—— Cục gạch, sớm không biết vứt vào chỗ nào.

Các loại thực phẩm như sô cô la và viên cà phê, cũng dùng hết hầu như không còn.

“Nếu ai có thể giúp tôi giải quyết vấn đề giấc ngủ , Jil lão tử phân một nửa cho hắn.”

Dưới giường, chàng trai mãnh khảnh: “.....”

“Ai.”

Thở dài, Trần Vũ lần nữa nằm xuống. Tiếp tục lật qua lật lại nửa giờ, ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ trời đều sắp sáng, dứt khoát lấy điện thoại cầm tay ra, lướt lên trạm B.

“……”

Qua loa để điện thoại di động xuống, Trần Vũ nhìn hướng giường bên ngoài mấy lần,

Nhưng hắn không hề biết, tất cả mọi hành vi đều bị lão chủ nhiệm ở tường đối diện thấy rõ ràng.

Nhưng theo thời gian trôi qua, lão chủ nhiệm biểu lộ lại càng ngày càng không được bình thường.

Trong phòng ngủ 403.

Lão chủ nhiệm buông xuống kính viễn vọng, giơ cánh tay lên, mắt nhìn đồng hồ, nhíu mày:“Một giờ, vẫn chưa xong việc sao?”

Trời đã sáng hoàn toàn.

Lão chủ nhiệm sắc mặt ngược lại càng ngày càng đen: “……”

“Ừng ực.”

Gian nan nuốt ngụm nước miếng, lão chủ nhiệm tê cả da đầu:“Quá đáng sợ rồi”

“Không sợ ** Bốc cháy sao?”

……

Chương 863: Gặp gỡ đồng hương, đánh chết không có thương lượng (1) Chương 863: Gặp gỡ đồng hương, đánh chết không có thương lượng (1)

“Ngài cái này…... Không phải là muốn giới thiệu bạn gái sao? Ngài có cần phải khẩn trương như vậy không…..”

“Ngươi biết cái gì!“Lão chủ nhiệm nóng nảy: “Hắn hiện tại sợ là không nhịn nổi nữa rồi !”

“…… Vậy ngài liền không sợ cô gái kia…...”

“Điều nào quan trọng hơn? Tìm giúp hắn một người khoẻ mạnh.”

“……”

“Còn đứng ngây đó làm gì? Nhanh lên!”

“A a.”

“Tút ——”

Tắt liên lạc, lão chủ nhiệm đem điện thoại tiện tay ném đi, giơ kính viễn vọng tiếp tục quan sát.

.....”

“Người trẻ tuổi này, không phải dùng mạng để chơi như vậy chứ……”

So với lão chủ nhiệm bên kia tường, năm người bên bức tường này không thể nghi ngờ càng khó chịu hơn.

Rời giường? Xấu hổ.

Không rời giường? Cũng xấu hổ.

Bọn họ cho tới bây giờ đều không nghĩ tới, một con người, vậy mà

có thể ở”Phương diện kia” Kiên trì lâu như thế.

Chàng trai mảnh khảnh:“Đây chính là thiên tài sao?I I.”

Tên cơ bắp số một:“Tuyệt đối là một người bạn trai tuyệt vời nhất, thế gian không có nữ sinh nào không thích người như vậy cả.”

Tên cơ bắp số hai:“Nói đạo lý, nữ sinh cũng muốn bảo vệ mạng của mình.”

Tên cơ bắp số ba:“Đây là bản lĩnh.”

Tên cơ bắp số bốn: “Căn cứ vào luận văn tiến hoá của Darwin, chỉ có rất tốc độ đủ nhanh mới xứng lưu lại đời sau.”

“Dài dòng cái gì vậy? Gần trưa rồi, các cậu còn chưa ngủ a?“Trần Vũ tạm thời chậm dần động tác, từ trên giường trên thò đầu ra.

Người đàn ông mãnh khảnh: “..... Anh Trần, cậu xong việc rồi sao?”

“Cái gì xong việc?”

“Quay tay.”

“Cái quái gì vậy?”Nghe vậy, Trần Vũ giật mình: “Các cậu làm sao mà biết được?”

Tên cơ bắp số một trầm mặc một lát, chỉ chỉ vào tấm kính nứt trên cửa sổ:“Tường đều gần như bị làm vỡ nát. Chúng tôi cũng không điếc.”

Tên cơ bắp số hai:“Nếu không..... Anh Trần hôm nay vẫn là quên đi thôi.”

Tên cơ bắp số ba:“Quá đáng lắm rồi.”

Tên cơ bắp số bốn:“Căn cứ thuyết tiến hoá Darwin, gốc sinh vật Silic là không cần sinh sản.”

“..... Được rồi.”Lắc lắc bàn tay phải sưng lên của mình, Trần Vũ xoay người nằm xuống, bịt kín chăn mền:“Ngủ đi, ngủ ngon.”

“……”

Ký túc xá 404, lần nữa lâm vào yên tĩnh.

Nhưng mọi người, lại sớm đã không có buồn ngủ.

Tất cả ánh mắt mọi người đều phức tạp lâm vào suy nghĩ lung tung.

Tên cơ bắp số một:‘Đều là đàn ông, cái này không công bằng.’

Tên cơ bắp số hai:‘Có sao nói vậy, giường kí túc xá thật đúng là rất rắn chắc. Chí ít có khả năng chống rung.’

Tên cơ bắp số ba: ‘Nếu có một nữ dị thú xinh đẹp, sẽ thích hợp hơn với hắn.’

Tên cơ bắp số bốn: ‘zzZ……’

Người đàn ông mảnh khảnh: ‘Xem ra vẫn là anh Trần *, năng xuất đương đối cao- .Một lần tương đương với vài người làm cả đêm……’

“……”

“Thùng thùng!”

Đám người kí túc xã suy nghĩ không có”Bay bổng”Bao lâu, cửa phòng đột nhiên liền bị gõ.

“Ai?”Chàng trai mãnh khảnh đứng dậy.

“Tôi, thầy chủ nhiệm.”

“Hít!”

Ngoại trừ Trần Vũ cùng tên cơ bắp số bốn còn đang ngủ, còn lại mấy người đồng thời bừng tỉnh, vội vàng mặc quần áo, xuống giường, mở cửa.

“Trần Vũ đâu.”

Ngoài cửa, lão chủ nhiệm còng lưng, mặt không biểu tình.

“Trên….. Trên giường.”

“Kêu hắn ra.”

Chàng trai mãnh khảnh quay đầu nhìn thoáng qua, nuốt nước bọt: “Lão…. Lão chủ nhiệm, hắn vừa ngủ thiếp đi.”

“Đánh rắm, ta biết hắn đã tỉnh. Ra đây!”

Nghe đến lời này, Trần Vũ mở hai mắt ra, từ trên giường thò người ra:“Làm gì? Tôi mệt mỏi một đêm, muốn ngủ.”

“Ba.”

Lão chủ nhiệm rút ra đai lưng, hung hăng dùng sức hút không khí ra, phát ra một tiếng động lớn:“Ra hay không ra.”

Tên cơ bắp số ba:“Người cha nghiêm khắc.”

Nghe vậy, lão chủ nhiệm sắc mặt khó coi nhìn về phía tên cơ bắp số ba:“Nào có phần cho cậu nói chuyện? Ra ngoài! Chạy ngoài trường năm vòng.”

Tên cơ bắp số ba:“……Đúng là tai bay vạ gió.”

“Còn dài dòng! Mười vòng!”

“Xong đời rồi”

“Mười lăm vòng!”

“Trời tối cũng không về được ……”

Đợi tên cơ bắp số ba chạy chậm rời đi, lão chủ nhiệm đi vào ký túc xá, ngửa đầu dò xét Trần Vũ: “Mặc quần áo vào, đi theo ta.”

“Đi đâu.”

“Đi thì biết. Cậu sẽ cảm ơn ta.”

Ba phút sau, dưới ánh mắt của mọi người trong kí túc xá, Trần Vũ cùng lão chủ nhiệm rời khỏi ký túc xá.

Một đường hướng bắc, bước chân vội vàng.

‘Là muốn đi【 Núi dị cảnh Loula】Sao?’

Trần Vũ thần sắc có chút khẩn trương.

【 Núi dị cảnh Loula, đối với võ giả tầm thường mà nói là vùng đất địa bảo để tu luyện, cầu còn không được.

Nhưng đối với hắn mà nói thì nơi đó không tầm thường, đó chính là lối vào của Địa Ngục.

Trải qua nhiều trăm ngàn cay đắng như vậy, thật vất vả lên tới cấp ba. Nếu là một chiêu trở lại bước đầu tiên vậy thì thật là điên rồ …..

Cũng may.

Không có tiếp tục hướng phía trước, đi vào trong trường đến vị trí công viên lão chủ nhiệm liền dừng bước lại, chỉ vào phương hướng rừng cây mở miệng nói:“Đến rồi, vào đi.”

“Chỉ có tôi?”

“Đúng, chỉ có cậu.”

“…… Tôi hoài nghi thầy muốn lừa tôi.”Trần Vũ hoài nghi.

“Ba!”

Chương 864: Gặp gỡ đồng hương, đánh chết không có thương lượng (2) Chương 864: Gặp gỡ đồng hương, đánh chết không có thương lượng (2)

Lão chủ nhiệm trực tiếp dùng một bàn tay đập vào trán của Trần Vũ: “Vì giải quyết vấn đề sinh lý của cậu, liền mang mặt mũi này của ta đều vứt đi hết. Cậu nói lời này có thể hay không có một chút lương tâm?!”

“Vấn đề sinh lý?”

“Ừm.”Lão chủ nhiệm liếc nhìn Trần Vũ: “Cậu hiểu được. Hôm qua đều nói qua rồi.”

“…… Cô gái?!”

“Ừm.”

“Chết tiết? Mấy người các thầy vậy mà thật sắp xếp cho tôi một cô gái?!”

“Đương nhiên. Dù sao cậu bây giờ, đã không phải là cậu của trước kia nữa.”Lão chủ nhiệm đưa tay, vỗ vỗ mặt Trần Vũ đang bối rối : “Bạn gái của Bát Hoang Dịch cũng là do nhà trường sắp xếp. Cậu bây giờ có thể hiểu thành đây là chính sách phúc lợi của nhà nước. Đây là chính sách phúc lợi nhằm vào thiên tài từ nhỏ. Lớn lên rồi…. Không thể tuỳ tiện lựa chọn cô gái nào cũng đều có thể xứng với cậu.”

Trần Vũ: “……”

【 Nhận tâm lý tổn thương: Tinh thần +1】

“Đi thôi.“Lão chủ nhiệm mắt nhìn đồng hồ: “Đừng để con gái người ta sốt ruột chờ.”

“……Cô gái kia là một lần hay là vĩnh viễn dùng.”

Lão chủ nhiệm nhìn biểu động tác cứng đờ, sắc mặt bỗng nhiên đen:“Lão tử đây là làm mai cho cậu? Bạn gái! Bạn gái hiểu không?!”

“Vĩnh viễn đi?“Trần Vũ thất vọng.

“Đến… Ít nhất cũng phải kiên trì hai ba tháng.”

“Vậy tôi không cần.”Trần Vũ xoay người rời đi.

“Cậu mẹ nó quay lại đây!”Lão chủ nhiệm tức giận, hung hăng bắt lấy, túm trở về:“Cái gì không cần?”

“Tôi có bạn gái.“Tránh ra đối phương, Trần Vũ sửa sang lại một chút cổ áo, nghiêm mặt nói:“Con trai của thầy có lẽ không nói với thầy, thầy có lẽ cũng không biết. Tôi nhưng thật ra là người đã có gia đình. Bát Hoang Diêu biết không? Kìa là vị hôn thê của tôi.”

“Ta biết.”

“Biết còn giới thiệu cho tôi. Thầy thật biết cách chơi a.”

“Cũng bởi vì biết, mới giới thiệu cho cậu.”Lão chủ nhiệm giọng nói tự giác đè thấp, ánh mắt lấp lóe: “Cậu, không thể lấy cô ta.”

“Vì cái gì?“Trần Vũ sửng sốt một lát, lập tức nhíu mày suy nghĩ sâu xa:“Bên trên không cho phép thế lực Bát Hoang gia tộc lớn mạnh sao?”

“Không phải.”

“Bát Hoang Diêu không xứng với tôi sao?”

“Không phải.”

“Hoặc là bên trên không cho phép tôi cùng Bát Hoang Diêu quan hệ quá sâu?”

“Cũng không phải.”

“Chẳng lẽ….. Muốn thông qua ta cùng thế lực các đại gia tộc trong nước liên hôn?”

“Càng không phải là.”

“Đó là bởi vì cái gì?”

“Bởi vì Bát Hoang Diêu không phù hợp kích thước của cậu.”

Trần Vũ: “???what?!”

“Cho nên bên trong đầu của cậu đến cuối cùng đang suy nghĩ gì.“Lão chủ nhiệm mặt không biểu tình:“Có thể hay không đứng đắn một chút.”

“Đánh rắm!“Trần Vũ gào thét: “Hiện tại nên đứng đắn chính là các ông đi?! Cái mẹ gì mà gọi cô ấy không phù hợp với kích thước của tôi?”

Lão chủ nhiệm liếc xéo:“Phù hợp hay không ,trong lòng cậu không phải rõ ràng nhất sao .”

“…… Cô ấy có thể nhẫn nhịn.”

“Nhẫn cái der, cậu rốt cuộc có đi hay không.“Lão chủ nhiệm bình tĩnh nói:“Cô gái ở trong kia, là chúng ta nhất thời tỉ mỉ tuyển chọn ra, nhan sắc hạng nhất, dáng người hạng nhất, chiều cao hạng nhất, thực lực hạng nhất, tài năng hạng nhất. Tuyệt đối xứng với cậu. Càng quan trọng hơn là, cô gái đó là người cùng quê hương với cậu.”

“A.”

Cười khẽ một tiếng, Trần Vũ lắc đầu:“Thật có lỗi. Tôi có bạn gái. Làm một người đàn ông, tôi không thể phản bội cô ấy.”

Lão chủ nhiệm: ..... Được. Dưa hái xanh không ngọt, vậy ta liền để cô ta trở về đi.....”

Trần Vũ: “Ta chủ yếu là muốn đi vào gặp đồng hương một chút .”

Dứt lời, hắn tiêu sái cất bước, đi vào rừng cây nhỏ.

Lão chủ nhiệm: “……”

Tiến vào rừng cây, dọc theo đường nhỏ đá cuội đầy vặn vẹo.

Rất nhanh, Trần Vũ ngay tại chỗ sâu trong rừng cây có một cái quảng trường nhỏ bên trong, gặp được một cái bóng lưng uyển chuyển.

Tóc dài xõa đến vai.

Vòng eo mảnh khảnh.

“Người đẹp.”

Trần Vũ tinh thần run lên.

“Tuyệt đối là người đẹp!”

Kinh nghiệm”Phân biệt phụ nữ”Của hắn vô cùng phong phú, dù chỉ là nhìn đôi chân thon dài kia, cũng đủ để suy đoán ra giá trị nhan sắc của đối phương.

Dù sao lão chủ nhiệm đều nói qua “Nhan sắc hạng nhất.”

“Khụ.”Ho nhẹ một tiếng, Trần Vũ ưỡn ngực ngẩng cao đầu, sải bước tiến lên, đưa tay: “Xin chào, lão chủ nhiệm nói chúng ta là đồng hương. Làm quen một chút.”

“A!“Mỹ nữ sững sờ, vội vàng quay người lại, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp thanh tú, lộ ra nét mặt tươi cười, cùng Trần Vũ bắt tay:“Chào cậu chào cậu, bạn học Trần Vũ, ngưỡng mộ đã lâu. Tôi gọi……”

“Hình Bích ?!“Trần Vũ chấn kinh.

“A……“Hình Bích chớp chớp đôi mắt to: “Bạn học Trần Vũ quen tôi à?”

“Đương nhiên khẳng định biết a.“Trần Vũ bỗng nhiên hưng phấn.

“Quá vinh hạnh.“Hình bích chậm rãi rút tay về, hơi có ngượng ngùng nghiêng đầu:“Nghĩ không ra cậu cũng sẽ chú ý đến tôi.”

“Tôi chú ý đến cậu đã rất lâu. Ngày nhập học đầu tiên tôi đã tìm cậu, đáng tiếc tìm không thấy được.“Trần Vũ xoa tay, làm nóng

người: “Hiện tại rốt cuộc tìm được. Chỉ có thể nói, lão chủ nhiệm không hổ là lão chủ nhiệm, biết tôi muốn chính là cái gì.”

Chương 865: Gặp gỡ đồng hương, đánh chết không có thương lượng (3) Chương 865: Gặp gỡ đồng hương, đánh chết không có thương lượng (3)

Nghe thấy những lời "tỏ tình" lớn mật như này , Hình Bích khuôn mặt nhỏ đỏ bừng xấu hổ ,cũng khó nén được vui mừng.

Trước khi tới đây, phía trên đã sớm nói rõ với cô về thân phận của Trần Vũ.

Là nhân vật trọng điểm được đất nước chú ý "Người tài vượt trội", Trần Vũ, tuyệt đối là người bạn đời"Hoàn hảo"mà cô có thể tìm thấy trong đời!

Tốt hơn nhiều so với vài người bạn trai mà cô quen trước đây.

Không thấy"Vương xuân Lôi", sau khi "Đính hôn" với Bát Hoang Hậu , tài nguyên tu luyện cơ hồ lấy không hết……

Một thế giới đang đối mặt với sự diệt vong, không có cái gì so"Thiên tài" Quan trọng hơn.

"Gia đình" của thiên tài, đương nhiên quan trọng đứng thứ hai……

Suy nghĩ đến tận đây, Hình Bích hít thở sâu một hơi, bình tĩnh nỗi lòng, cố gắng làm ra không kiêu ngạo không tự ti, mỉm cười mở miệng:"Trần Vũ, rất vui vẻ khi cậu thích tôi."Kỳ thật tôi đối với bạn học Trần Vũ, cũng một mực có cảm tình. Cảm ơn phòng giáo dục sắp xếp."

"Không. Đây là sự an bài của vận mệnh!"

"…… Cậu thật biết nói đùa ~"Hình Bích nhấp nhẹ khóe miệng, đưa tay:"Vậy thời gian sau này, chúng ta chiếu cố nhiều hơn……"

"Ba!"

Hình Bích lời còn chưa dứt, Trần Vũ đã tát cô một phát bay xa hai

mươi mét:“Cô sẽ không thể sống sót đến hết ngày hôm nay.”

“Sưu sưu sưu —— Rầm!”

Thân hình của cô gái, bay theo hình dạng xoắn ốc hướng về sau bay vút lên, liên tiếp đụng gãy mấy gốc cây phía sau, nặng nề ngã xuống đất, mặt hướng xuống đất. Không nhúc nhích…...

Thân cây: “……”

Hình Bích: “……?”

“Muôn năm !”Trần Vũ ngang phấn bạo phát năng lượng lên đến cấp ba, thừa thắng xông lên, thân hình lấp lóe nhảy mấy cái, chân trái giẫm trên lưng Hình Bích: “Cái này chiếu cố như thế nào?”

Hình Bích, kẻ thù đầu tiên mà Trần Vũ khi xuyên qua , hắn đã ngứa tay đã lâu.

Trận đấu lôi đài ở trường tuyển sinh đại học, chính là cô gái này đã tàn nhẫn, đem chị của hắn —— Trần Tư Văn khí hải đánh nát , khiến chị ấy tàn tật suốt đời.

Bây giờ, mặc dù dựa vào sự giúp đỡ của hắn Trần Tư Văn phục hồi như cũ.

Nhưng người sống một thế giới,“Thù hận”Thứ này, nên báo liền phải báo!

Huống chi lại có “Sự an bài của số phận ”, đối phương đều đưa tới cửa.

Nếu thù này không”Báo”, ruột đầu không thông suốt.

Trần Vũ: “Hỏi cô, tôi chăm sóc như thế này đã được chưa?”

Hình Bích: “……”

“Nói chuyện!“Trần Vũ chân trái dùng sức.

“Phụt ~“Hình Bích phun ra nửa ngụm máu, đem trang điểm của cô đều vấy bẩn .

“Hơn nửa năm đó, cô trốn đi đâu? Bây giờ để cho tôi tìm được.”

Hình Bích quay đầu, đồng thời phát ra năng lượng cấp ba, bắt đầu giãy dụa kịch liệt.

Tuy nhiên, sự chênh lệch quá lớn về “vóc dáng” giữa hai bên khiến cô dù thế nào cũng không thể thoát khỏi sự đàn áp của Trần Vũ, đành phải từ bỏ, dùng điềm đạm đáng yêu biểu lộ ủy khuất nói: “Trần… Trần Vũ bạn học, vì cái gì đánh tôi.”

“Cô gọi Bích Ngọc sao?”

“Tôi gọi Bích Ngọc ”

“Ba!”

Trần Vũ tiến lên tát cô: “Lão tử đánh chính là Bích Ngọc!”

“Cậu….. Cậu… Cậu là bệnh tâm thần mà!“Gương mặt sưng lên Hình Bích lập tức khóc.

Trong trường học, cô được hàng nghìn người yêu mến, thậm chí cùng Bát Hoang Dịch có tình cảm, cho tới bây giờ cũng không có bị bắt nạt như bây giờ.

“Ba!”

“A…... Cậu… Cậu đánh tôi, tôi nhận. Nhưng Cậu có thể hay không cho tôi cái lý do?”

“Lằng nhằng con mẹ nó, đánh xong sẽ nói cho cô biết.”

“Ba!”

“A!”

“Ba ba ba!”

“A a…...”

“Ba ba ba ba…...”

.....

Cùng lúc, bên ngoài rừng cây nhỏ i.

Lão chủ nhiệm cùng trợ lý đứng song song, nhìn hình ảnh mơ hồ trong rừng cây, giọng điệu yếu ớt: “Tiểu Lý, lúc cậu đi ra, Trần Vũ cùng cô gái kia trò chuyện như thế nào?”

“Rất tốt. A.“Trợ thủ gật đầu: “Lúc gần đi, tôi nghe được Trần Vũ hình như có quen biết cô ấy.”

“A, cũng bình thường. Dù sao hai người bọn họ là đồng hương ở Thanh Thành. Trong ngày thường gặp qua vài lần, không có gì hiếm lạ.”

“Hô hô ——”

Dứt lời.

Trong rừng cây nhỏ đột nhiên truyền đến một trận gió lớn.

“Ừm?”Lão chủ nhiệm sững sờ: “Chuyện gì xảy ra? Có năng lượng dao động?”

Trợ lý híp mắt nhìn quanh mấy lần, vò đầu:“Có thể là hai người không xác định đối phương có thích hợp hay không, liền biểu hiện ra tài năng của mình đi. Trai tài gái sắc, hẳn là, hẳn là.”

“A……”

“Ầm ầm ——”

Tiếp lấy, từng đợt âm thanh từ rừng cây truyền đến.

Lão chủ nhiệm sắc mặt có chút khó coi:“Đây là có chuyện gì?”

Trợ lý:“Khả năng hai người đối với nhau hài lòng, tạm thời thương lượng một chút. Kỳ phùng địch thủ, bình thường, bình thường.”

“Ba ba ba ba ba ba……”

Lão chủ nhiệm:“…… Chuyện này là sao nữa?”

Trợ thủ:“Khả năng hai người hối tiếc vì đã không gặp sớm hơn, trực tiếp điên loan đảo phượng đi. Củi khô lửa bốc, thuận lợi,

thuận lợi.”

Lão chủ nhiệm: “Con mẹ nhà ngươi đánh rắm.”

……

Chương 866: Ma đô rất nguy hiểm, mọi người đừng đến nữa (1) Chương 866: Ma Đô rất nguy hiểm, mọi người đừng đến nữa (1)

Hôm nay mặt trời chiếu sáng rực rỡ.

Hôm nay trời nhiều mây và nắng.

Đẩy cánh cửa lớn của căn biệt thự cổ kính ra, Bát Hoang Dịch chỉnh lại áo choàng và đi thẳng về phía hội trường truyền giáo.

Cả quá trình khuôn mặt đều vô cảm.

Trên thực tế, nơi anh đến ban đầu là phòng giáo vụ của tòa nhà văn phòng.

Nhưng cuộc 'nội chiến' giữa các giáo sư đêm qua đã khiến tòa nhà cũ kỹ đó hoàn toàn trở thành quá khứ. Đến nay, 'thi thể' vẫn chưa được dọn dẹp. Muốn tìm 'lão chủ nhiệm' chỉ có thể đến phòng giáo vụ mới tạm thời được thiết lập.

"Hội trưởng."

"Chào buổi sáng, hội trưởng."

"A…học trưởng Dịch…"

Trên đường đi, bất kể học sinh nam hay nữ đi ngang qua đều thân thiện chào hỏi Bát Hoang Dịch.

Cho dù giáo sư hay nhân viên bảo vệ đi ngang qua cũng sẽ gật đầu lịch sự.

Tuy đã trải qua sự cố 'vụ bê bối Thanh Thành'.

Tuy đã bị cắt đi chức vụ 'Hội trưởng hội học sinh'.

Nhưng với tư cách là 'niềm hy vọng của nhân loại', sức ảnh hưởng

và địa vị của Bát Hoang Dịch vẫn khó có thể lay chuyển.

Tất nhiên, khi ra khỏi trường, vẫn phải cẩn thận giấu mặt đi.

Dù sao trong mắt 'công chúng', anh đã chết rồi…

Không lâu sau, Bát Hoang Dịch hành động nhanh chóng đã đi đến cửa đại sảnh giáo vụ, ngẩng đầu nhìn đã thấy rất nhiều học sinh đã chen chúc trong hội trường 'chật hẹp'.

Cũng đã được một khoảng thời gian từ khi Đại học Bắc Kinh chuyển đến Ma Đô.

Với sự thăng tiến của các lực lượng và lãnh đạo trường học, 'hệ thống điểm' ban đầu bị chấm dứt do thủy triều dị thú đã được khởi động lại và hệ thống trong khuôn viên trường đã hoạt động trở lại.

Nhưng tất cả những điều này… không liên quan gì đến anh ta, Bát Hoang Dịch.

Anh không còn giữ chức vụ nào nữa.

Yêu cầu duy nhất của cấp trên dành cho anh là 'nâng cao sức mạnh' càng sớm càng tốt. Đó là tất cả.

Sau khi bình tĩnh quan sát mọi người một lúc, Bát Hoang Dịch đi vòng qua tiền sảnh, đi vào tòa nhà bằng cửa sau và đi thẳng lên cầu thang lên tầng cao nhất.

Khi đang đi, vẫn có thể mơ hồ nghe thấy tiếng la hét phát ra từ nóc tòa nhà.

"Thất vọng…làm tôi thất vọng quá rồi…"

"Nếu không hài lòng, cậu có thể cùng tôi… ra tay đánh nhau để làm gì?"

"Trần Vũ…Càng ngày cậu càng kiêu ngạo phải không?"

"Có nói hay không? Được rồi, Hữu Cương, Tề Tề cậu đi xuống trước đi."

Nghe thấy hai từ ‘Trần Vũ’, Bát Hoang Dịch ánh mắt lập tức lạnh lùng, tinh thần cực kỳ tập trung.

Anh ta đến đây lần này chỉ vì ‘Trần Vũ’!

Gia tăng tốc độ, anh gộp một bước thành hai bước. Chỉ trong mười giây đã lên đến tầng cao nhất và gặp Hình Bích trên người mang đầy vết thương đang khóc sướt mướt.

“Anh…anh Dịch?” Hình Bích nhìn thấy Bát Hoang Dịch thì sửng sốt, không thể không dừng bước chân lại.

“Là cô.” Bát Hoang Dịch cau mày.

Với tư cách là cựu chủ tịch hội học sinh, Bát Hoang Dịch tương đối quen thuộc với ‘đội trưởng nhỏ’ trước mặt.

Lúc trước Thanh Thành đối mặt với một đợt quái thú, anh ta cùng đối phương quay trở lại Thanh Thành, thực hiện hai nhiệm vụ.

“Anh Dịch.”

Nhìn thấy ‘người tâm phúc’ của mình, Hình Bích lập tức bật khóc, lê cái chân bị thương về phía trước, ôm chặt lấy Bát Hoang Dịch, đau lòng kêu lên: “Anh Dịch! Em…em… em oan ức quá, anh… giúp em báo thù.”

Cúi đầu nhìn bộ ngực ướt đẫm của mình, Bát Hoang Dịch tức giận đẩy Hình Bích ra: “Trần Vũ ở trong đó?”

“Trần… Trần Vũ? A! Trần Vũ! Đúng vậy! Anh ấy ở bên trong!” Hình Bích rất ngạc nhiên, nhanh chóng lau nước mắt trên mặt, quay lại và chỉ thẳng vào phía sau: “Anh ấy ở bên trong! Đàn anh, anh đã nghe thấy em… tin tức em bị bắt nạt, đến đây để giúp em đòi lại công lý à?”

“Cậu ta đã làm gì cô?” Bát Hoang Dịch nheo mắt nhìn từ trên xuống bộ quần áo rách rưới của Hình Bích: “Cưỡng hiếp cô sao?”

Dựa vào sự hiểu biết của anh về Trần Vũ, anh ta biết rằng đối phương khó có thể làm ra loại chuyện như vậy.

Nhưng khi anh nghĩ đến người em gái ‘đáng thương’, ‘ngoan ngoãn’, ‘bất lực’ của mình bị cắm sừng, từ trong ngực anh tràn ra từng cơn phẫn nộ kèm theo ý muốn giết người cuồn cuộn không thể nhịn được.

“Két két két…”

Bát Hoang Dịch nắm chặt nắm đấm vang lên răng rắc, tiến lên nửa bước, mặt đối mặt với Hình Bích, dùng giọng điệu gay gắt hỏi lại: “Cậu ta, có cưỡng hiếp cô không?”

“Anh…anh Dịch…”

Đối mặt với khí thế của anh, Hình Bích ngơ ngác, không thể nhịn được lùi về phía sau.

Cô xin thề.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy Bát Hoang Dịch ‘tức giận’.

Ngay cả khi ‘scandal’ nổ ra, Bát Hoang Dịch trong mắt cô cũng vẫn bình tĩnh như ngày nào.

Điều này cũng khiến cô luôn tin rằng đối phương trời sinh đã bị liệt mặt…

Nhưng hiện tại…

Bát Hoang Dịch tức giận?

Bát Hoang Dịch vậy mà đang tức giận?

Bát Hoang Dịch vậy tức giận bởi vì cô bị bắt nạt.

“Thì ra…”

Hình Bích suy nghĩ bay xa.

“Bát Hoang Dịch…”

“Thích tôi…”

“Thích tôi…”

“Thích…”

“Tôi…”

“…”

Đột nhiên, có một niềm vui không thể diễn tả được bằng lời nói nhưng ngọt ngào đến nỗi trong lòng tràn ngập niềm vui ùa vào tâm trí Hình Bích. Cùng với những cảm xúc lẫn lộn, bao phủ, lên men… gom lại thành một câu…

“Đáng giá.”

Chương 867: Ma đô rất nguy hiểm, chúng ta đừng đến nữa (2) Chương 867: Ma Đô rất nguy hiểm, chúng ta đừng đến nữa (2)

“Bị Trần Vũ đánh một trận, đáng giá.”

“Đáng giá aaa…”

Chờ đợi hồi lâu, chỉ thấy Hình Bích không trả lời mà cứ ngốc nghếch đứng đó, Bát Hoang Dịch càng tức giận hơn, anh đưa tay ra túm lấy tóc Hình Bích, nghiến răng nghiến lợi nói: “Tôi hỏi cô, Trần Vũ, cưỡng hiếp cô đúng không?”

“Em…a! À không có! Anh ấy không… không có như vậy em.” Hình Bích đã tỉnh táo lại, để tránh bị Bát Hoang Dịch ghét bỏ, tự nhiên không thể nói nhảm được nữa, mang vẻ mặt sưng tấy vội vàng nói: “Em… em vẫn còn trong sáng…”

“Thế cậu ta đã làm gì với cô?” Bát Hoang Dịch hỏi đến cùng.

“Vẫn còn trong sáng…trong sáng.”

“Tôi hỏi cô, cậu ta đã làm gì với cô?”

Lực tay của Bát Hoang Dịch đang nắm tóc cô càng lúc càng mạnh.

Hình Bích đau đớn nhưng trong lòng càng cảm thấy phấn khích nhiều hơn.

Nếu anh ta kéo mạnh người con gái mình thích, chẳng phải chứng tỏ anh ta đang rất tức giận sao?

Nghĩ đến đây, cảm xúc ‘dịu dàng nữ tính’ tột đỉnh lan tràn, ánh mắt Hình Bích phức tạp, nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt tuấn tú của Bát Hoang Dịch: “Anh Dịch…điều đó không còn quan trọng nữa. Bây giờ Trần Vũ đó rất quan trọng đối với quản lý cấp trên. Đàn anh, anh… không cần vì em mà xung đột với anh ấy.”

Bát Hoang Dịch: “?”

“Chúng ta… về nhà đi.”

“Về cái…beep.” Bát Hoang Dịch không thể kìm được cơn tức giận nữa, xách Hình Bích lên như đang xách một con gà con: “Nói! Cậu ta đã làm gì với cô?”

“~” Cơn đau ập đến, Hình Bích càng phấn khích hơn.

“Nói!!” Bát Hoang Dịch càng tức giận hơn.

“~” Hình Bích càng càng phấn khích hơn.

“…” Bát Hoang Dịch càng càng tức giận hơn.

“~” Hình Bích càng càng càng…

“Sặc!”

Bát Hoang Dịch đột nhiên tập trung năng lượng trong tay phải để tạo thành một con dao, ấn nó vào cổ Hình Bích với ý muốn giết người lãnh liệt: “Nhất định không nói?”

Hình Bích: “Em bị Trần Vũ đánh.”

Bát Hoang Dịch: “…”

“Anh ấy… anh ấy không muốn giết em, đàn anh, đừng lo lắng quá.”

“Tại sao cậu ta đánh cô?” Biết em gái mình còn chưa bị cắm sừng, ý muốn giết người của Bát Hoang Dịch hơi giảm bớt, anh chậm rãi buông ra.

“Em cũng không biết.” Khi Hình Bích nhắc đến chuyện này, nỗi bất bình của cô lại dâng lên: “Em vô cớ bị anh ta đánh, nhưng… đau quá.”

“Trần Vũ, đó là một kẻ điên.”

Nói xong, Bát Hoang Dịch đẩy Hình Bích ra, đi về phía văn phòng ở sâu trong hành lang: “Sau này đừng dính líu đến anh ta.”

“Nếu không phải hẹn hò mù quáng, em cũng không muốn…”

Lời nói nhỏ dần.

Đi được vài bước, Bát Hoang Dịch đột nhiên dừng lại, cổ hơi cứng ngắc quay đầu lại: “Cái gì? Cô… hẹn hò với cậu ta.”

“A…” Hình Bích nhẹ nhàng vén tóc lên và cúi đầu xuống đầy quyến rũ, Cô lại thả tóc xuống, nhẹ nhàng kéo ra sau rồi để xõa xuống: “Anh Dịch…đang ghen…”

“Bùm!”

Một cú đá lớn đá bay tới cắt đứt lời nói cuối cùng của Hình Bích.

Nhân tiện, một chiếc xương sườn của Hình Bích cũng bị gãy.

“Vù vù vù…”

Giống như một quả đạn pháo!

Cô xoay người và bay về phía sau ba mươi mét, đập xuyên qua bức tường chịu lực và trở nên bất động trong đám cát bụi.

“Cái… chuyện gì đang xảy ra vậy?” Cánh cửa văn phòng ở cuối hành lang bị đẩy ra một cách thô bạo, lão chủ nhiệm bối rối thò đầu ra nhìn trái nhìn phải: “Có động đất à?”

Một giây sau, ở khe cửa phía trên lão chủ nhiệm, Trần Vũ cũng thò đầu ra ngoài: “Xe rung lắc?”

Hắn phủi tay xua đi bụi bặm và mảnh vụn vương vãi. Bát Hoang Dịch quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Trần Vũ: “Trần Vũ.”

Trần Vũ: “... Gọi cha làm gì?”

Bát Hoang Dịch: “...”

Lão chủ nhiệm: “...”

Hình Bích: “...Khụ…Khụ khụ khụ…ọe…”

Lúc này, lão chủ nhiệm mới chú ý tới Hình Bích trong đống đổ nát, kinh ngạc: “Cô lại xảy ra chuyện gì?”

“Phốc…”

Hình Bích phun ra một ngụm máu và cố gắng bò ra khỏi đống đổ nát, đôi mắt đờ đẫn và suy nghĩ chậm chạp.

Trần Vũ cau mày: “Cái bộ dáng này… vì cái gì quen như vậy?”

Lão chủ nhiệm: “Cô lại bị đánh sao?”

Hình Bích: “Khụ…Khụ khụ…”

Lão chủ nhiệm: “Cô là ngũ hành thiếu đánh à.”

“…”

“Bịch.”

Hình Bích nhìn chằm chằm Bát Hoang Dịch hồi lâu, loạng choạng, ngã xuống đất, hôn mê.

Cô nằm mơ cũng không thể tin được, mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay đều không phải là mơ…

Đi về phía trước và tìm thấy một thanh thép gãy, Trần Vũ ngồi xổm xuống , chọc vào mông Hình Bích, sau đó quay lại nhìn Bát Hoang Dịch: “Anh đánh?”

Bát Hoang Dịch mặt không biểu cảm nói: “Cho cô ấy ăn đau một chút.”

Trần Vũ: “Tôi nhớ được trên tầng 5 ở khu ký túc xá nữ, có một cô gái thích đút quần người khác.”

Phớt lờ lời nói đùa của Trần Vũ, Bát Hoang Dịch trực tiếp đi về phía trước, đi tới phía đối diện lão chủ nhiệm, bình tĩnh nói: “Chủ nhiệm, thầy sắp xếp buổi hẹn hò cho Trần Vũ đúng không.”

Lão chủ nhiệm nhướng mày: “Có vấn đề gì à?”

“Thầy phải biết em gái của tôi là vị hôn thê của Trần Vũ.”

“Ồ…chuyện này sao.” Lão chủ nhiệm lấy từ trong túi ra một điếu thuốc, châm lửa rồi hút nửa hơi: “Tôi mới biết được chuyện này

khi cậu nói ra.”

Chương 868: Ma Đô rất nguy hiểm, chúng ta đừng đến nữa (3) Chương 868: Ma Đô rất nguy hiểm, chúng ta đừng đến nữa (3)

“Đánh rắm.” Trần Vũ sợ thế giới sẽ không loạn: “Thầy đã biết từ lâu, thầy nói cho tôi biết Bát Hoang Diêu không xứng với tôi. Hừ. Đại tiểu thư của nhà Bát Hoang, chẳng phải cô ấy quá tốt đối với tôi sao?”

Lão chủ nhiệm: “Không có.”

Trần Vũ: “Có.”

Lão chủ nhiệm: “Không có.”

Trần Vũ: “Việc bản thân đã làm, nhưng không dám thừa nhận, tôi không có đứa con trai như vậy.”

Lão chủ nhiệm: “Không có.”

Trần Vũ: “Đúng. Không có.”

“...” Lão chủ nhiệm trợn mắt.

“Có lẽ thầy không biết cậu có hôn thê.” Bát Hoang Dịch lạnh lùng nhìn chằm chằm Trần Vũ: “Nhưng cậu luôn biết cậu có hôn thê.”

“Tôi biết.” Trần Vũ kiêu ngạo ưỡn ngực, chỉ vào đang nằm trên mặt đất không biết còn sống hay đã chết Hình Bích: “Vậy là tôi đã đánh cô ta một trận. Mẹ nó, chồng của em gái Bát Hoang Diêu, cô ta cũng dám tùy tiện móc nối?”

Lão chủ nhiệm: “Cách hành động không biết xấu hổ của cậu cũng hèn như con trai của tôi.”

Trần Vũ: “Con trai của thầy dưới suối vàng mà biết chắc chắn sẽ rất vui khi nghe thầy khen ngợi nó như vậy.”

“Đừng nói nữa. Sự việc kết thúc ở đây.” Bát Hoang Dịch nhìn Trần

Vũ, sau đó liếc nhìn lão chủ nhiệm, giọng điệu lạnh lùng: “Trần Vũ, loại hành vi này có thể khiến em gái tôi thất vọng trong tương lai, tôi khuyên cậu đừng làm như vậy. Chủ nhiệm, xin thầy và những người cấp trên phía sau đừng can thiệp vào chuyện riêng tư của gia đình Bát Hoang.”

“Chuyện riêng tư của gia đình Bát Hoang là gì?” Trần Vũ cau mày: “Ông đây ở rể sao?”

“Vèo…”

Bát Hoang Dịch tập hợp năng lượng của mình để tạo thành một thanh kiếm với ý định giết người đang sôi sục.

“Nhưng ở rể thì có gì không tốt.” Trần Vũ dang tay và thay đổi lời nói một cách tự nhiên.

Lão chủ nhiệm: “Tôi sai rồi, cậu hèn hơn con trai tôi nhiều.”

“Chủ nhiệm.” Bát Hoang Dịch quay đầu lại, cúi đầu thật sâu với lão chủ nhiệm: “Tôi đến đây để tìm bạn học Trần Vũ. Thầy nói chuyện với Trần Vũ xong chưa? Nếu nói xong rồi, tôi cũng có chuyện muốn nói với cậu ấy.”

“Ồ…Tôi đưa cậu ta đến đây để giải quyết mâu thuẫn giữa cậu ta và bạn học Hình Bích.”

Bát Hoang Dịch: “Mâu thuẫn đã được giải quyết.”

Nghe vậy, Hình Bích, người đang nằm trên mặt đất và giả vờ chết, cố gắng ngẩng đầu lên và duỗi tay phải ra một cách khó khăn: “Chưa… chưa giải quyết…”

“Soạt!”

Thân hình Bát Hoang Dịch nhanh như chớp, đấm vào đầu cô gái một cú.

“Rầm.”

Hình Bích lại gọn gàng ngất xỉu.

Bát Hoang Dịch: “Đã giải quyết.”

Lão chủ nhiệm: “...”

“Bạch bạch bạch bạch…”

Trần Vũ kinh ngạc vỗ tay tán thưởng: “Lỗ Tấn nói đúng, cách giải quyết mâu thuẫn là giải quyết người mang đến mâu thuẫn.”

Lão chủ nhiệm: “Cậu cũng là một người bên phía mang đến mâu thuẫn. Cảm ơn.”

“Không có gì.” Trần Vũ vỗ vỗ đầu Bát Hoang Dịch như một chú cún con: “Anh rể, người một nhà có thể giải quyết cho tôi.”

“Lăn.”

Đẩy tay Trần Vũ ra, Bát Hoang Dịch chỉnh lại cổ áo: “Chủ nhiệm, nếu không còn chuyện gì nữa, tôi sẽ đưa Trần Vũ đi.”

“Có thể.” Sau khi suy nghĩ một lúc, lão chủ nhiệm gật đầu: “Nhưng trước khi đưa cậu ta đi, có một số việc cần phải nói.”

Bát Hoang Dịch: “Xin hãy nói.”

Trần Vũ: “Xin hãy buông ra.”

“Bạn học Bát Hoang Dịch, sự việc ‘hố đen tinh thần lực’ tối qua, với sự nhạy cảm về thông tin của cậu, cậu hẳn đã biết về nó. Trần Vũ hiện được coi là thiên tài chỉ đứng sau cậu. Bất kể về mặt tu luyện, giao tiếp, phát triển hay thậm chí là khía cạnh quan trọng nhất là an toàn, đều không có gì không tốt. Cậu có thể đưa cậu ta đi và trò chuyện thoải mái với cậu ấy nhưng không được phép mang ra khỏi trường và có một số điều bí mật không thể nói cho cậu ấy biết.”

“Tôi có chừng mực.” Bát Hoang Dịch gật đầu.

“Được.” Lão chủ nhiệm nheo mắt: “Nếu Trần Vũ có xảy ra chuyện gì thì cậu biết hậu quả. Không ai có thể bảo vệ cậu nữa. Bây giờ gần như toàn bộ Ma Đô đang nhìn chằm chằm vào cậu ta.”

“Biết rồi. Có thể đi được chưa?”

Lão chủ nhiệm không trả lời: “...”

Bách Hoang Dịch không nói nhiều, túm lấy ống tay áo của Trần Vũ, bước qua Hình Bích, xuyên qua lỗ thủng lớn trên bức tường vỡ, biến mất bên ngoài cánh cửa.

Nhân cơ hội này, Trần Vũ cũng không quên đá Hình Bích trở về.

Hình Bích: “...”

…

“Vèo… bịch.”

“Phạch.”

Hai người rời khỏi toà nhà nhưng không rơi xuống đất. Thay vào đó quay người lại và nhảy lên nóc tòa nhà.

Tòa nhà hội trường truyền giáo này được tạm thời dùng làm văn phòng giảng dạy, chỉ cao năm tầng.

Nhưng trong công viên cũ này, nó là một trong những tòa nhà cao tầng tốt nhất.

Đứng thẳng và nhìn lên trời.

Một nửa khuôn viên có tầm nhìn toàn cảnh…

“Lão chủ nhiệm bảo anh đừng đưa tôi đi quá xa.” Trần Vũ lấy ra một điếu thuốc châm lửa, hít một hơi, chậm rãi nhả ra: “Nhưng không cần phải gần như vậy.”

“Đi thôi.”

“Hả?”

“Đi thôi.” Bát Hoang Dịch mặt không biểu cảm: “Rời khỏi Ma Đô, tìm một chỗ sống ẩn dật cùng Bát Hoang Diêu.”

“A…tại sao?”

Chương 869: Ma đô rất nguy hiểm, chúng ta đừng đến nữa (4) Chương 869: Ma Đô rất nguy hiểm, chúng ta đừng đến nữa (4)

“Không có tại sao, tôi đã sắp xếp cho cậu ra khỏi thành. Bây giờ ở Ma Đô, ai tiến vào là chết.”

“Ồ. Vậy thì anh chỉ sắp xếp tôi là vô ích.”

“Như thế nào vô ích.” Bát Hoang Dịch đưa tay nắm lấy đầu tàn thuốc của Trần Vũ: “Với thực lực hiện tại của tôi, miễn cưỡng còn có thể đưa một người là cậu đi ra ngoài.”

“Nhưng Bát Hoang Diêu cũng bị tôi gọi tới, anh phải đưa hai người đi.”

“…”

Cổ tay của Bát Hoang Dịch cứng đờ, buông tàn thuốc của Trần Vũ ra, chuyển tay tóm lấy cổ họng của Trần Vũ.

“Tại sao lại gọi Bát Hoang Diêu về?”

Bát Hoang Dịch lửa hận hừng hừng, siết chặt cổ Trần Vũ, rít ra một câu từ trong kẽ răng: “Tôi sẽ bóp chết cậu, tin hay không?.”

Trần Vũ trầm mặc hồi lâu, sau đó bỗng nhiên cởi cúc áo khoác, vén áo vest lên, để lộ bụng của mình.

“?” Bát Hoang Dịch cau mày: “Cậu đang làm gì vậy?”

Trần Vũ: “Thú vật vật khi thể hiện sự nhượng bộ, thường để lộ bụng.”

Vừa nói, anh vừa vỗ nhẹ hai cái.

“Papa!”

Âm thanh rất sắc nét và lôi cuốn.

“!!!”

Mà cũng chính hai cái vỗ này, làm Bát Hoang Dịch chú ý đến bụng của Trần Vũ, bất ngờ nói: “Cái khóa đó ở đâu?!”

“Khóa gì?” Trần Vũ ngoáy tai.

“Khóa Linh Thông Mật Vận! Nó ở đâu rồi?”

“Ồ, cái đó. Không còn nữa.”

“Tại sao lại không có?” Bát Hoang Dịch trợn mắt lên, sát khí nổi đùng đùng.

“Mất rồi.”

“…”

Sát khí đột nhiên cứng lại…

Đặt quần áo xuống, Trần Vũ mỉm cười vỗ vỗ trán Bát Hoang Dịch: “Yên tâm, chị gái của anh và hôn thê của tôi không có việc gì. Lập kế hoạch của riêng mình, anh không biết tác dụng của bí mật sao? Nếu như Bát Hoang Diêu thực sự chết, tôi chắc chắn sẽ không sống sót.”

Ánh mắt dán chặt vào Trần Vũ, Bát Hoang Dịch im lặng một lúc lâu, khàn giọng nói: “Vậy thì tại sao hình xăm khóa Linh Thông Mật Vận Chi lại biến mất?”

Trần Vũ mơ hồ nhìn xem khung cảnh phía trước, ánh mắt xa xăm: “Dù sao thì khi tôi tắm ở vùng Đông Bắc và hình xăm đã được xóa đi.”

Bát Hoang Dịch: “Cậu đang đùa đấy à?”

Trần Vũ: “Chắc chắn là không.”

“ Linh Thông Mật Vận Chi là dấu ấn của ‘nhân: quả’, không thể bị ngoại lực xóa bỏ.”

“Vậy thì tôi cũng không biết..” Trần Vũ xòe tay: “Dù sao thì sự thật

cũng mạnh hơn lời nói. Dấu vết đã biến mất ta và Tiểu Diêu vẫn chưa chết."

"...Không thể nào..." Bát Hoang Dịch sắc mặt khó coi.

"Ồ? Hóa ra anh chỉ hài lòng khi hai chúng ta đã chết?"

"Ý tôi là 'dấu ấn' biến mất là không thể!"

"Tất cả đều rõ ràng như vậy rồi." Trần Vũ lại cởi quần áo, lộ ra bụng: "Vậy thì sao? Hay là anh mổ bụng tôi ra, nhìn xem bên trong người tôi có bao nhiêu hình xăm?"

"..." Bát Hoang Dịch im lặng.

"Thực sự là không thể tin được, có vẻ như vật này của có thời hạn, một khi hết thời hạn sử dụng sẽ vô hiệu hóa."

"Nực cười!"

"Anh đúng là cứng đầu, quan tài đã đặt trước mắt mà vẫn nói nó là vô lý."

Bát Hoang Dịch: "..."

"Cho nên, lần này ngoài việc đến trường đi học, tôi muốn quay lại Ma Đô tìm anh để giải quyết vấn đề này."

"... Làm thế nào để giải quyết nó."

"Như người ta vẫn nói, nếu trên trời nguyện làm chim thì dưới đất nguyện làm cành. Bát Hoang Diêu là vợ sắp cưới của tôi, và tôi sẵn sàng sống và chết cùng cô ấy!" Trần Vũ vẻ mặt nghiêm túc.

"Hay là tôi lại in cho cậu một cái chìa khóa Linh Thông Mật Vân Chi'?" Ánh mắt Bát Hoang Dịch nhìn hắn đầy phức tạp.

"Hơn thế nữa." Trần Vũ xua tay: "Hãy chuyển giao chiêu này cho tôi, chỉ cần làm một lần là mãi mãi có thể giải quyết. Một khi biến mất, chỉ cần in lại là xong.

"Không dạy."

“Vậy thì… Bát Hoang Diêu quá đáng thương rồi. Không ai có thể chăm sóc cô ấy bằng cả mạng sống của mình ~”

“Tôi có thể in một cái khác cho cậu.”

“Cái đồ chơi mà hết hạn trong hai tháng, không có tác dụng.” Trần Vũ ghét bỏ.

“Không.” Bát Hoang Dịch thấp giọng nói: “Lần này nó sẽ không biến mất nữa.”

“Nếu nó lại biến mất thì sao?”

“…Lúc đó tôi giao thủ thuật này cho anh, anh có thể tùy ý sử dụng.”

“Được!” Trần Ngọc hưng phấn nói: “Quân tử nhất ngôn!”

“Mau quất ngựa.”

“Một lời đã nói ra!”

“Không thể rút lại được.”

“Kim khẩu cộng ngôn! ”

“Trời đất chứng giám. Nhất trí!”

“Nói đủ chưa?”

Anh hung hăng đưa tay nắm lấy cổ áo của Trần Vũ, sắc mặt Bát Hoang Dịch tối sầm: “Cậu rốt cuộc có để yên hay không?”

“Xong rồi.”

Trần Vũ cười khẩy, gãi gãi tai: “Chúng ta bắt đầu bây giờ nhé?”

“Không thể bắt đầu.” Bát Hoang Dịch lắc đầu: “Trước hết phải đưa cậu ra khỏi thành phố, sau đó kết hợp với Bát Hoang Diêu trước khi triển khai bí mật kích hoạt kỹ thuật.”

“Điều này sẽ không hiệu quả, tôi không thể rời khỏi thành phố.”

“...Vậy cậu đang tìm kiếm cái chết à? Tình hình hiện tại ở Thủ đô, cậu không thể xem vào được. Nó quá nguy hiểm.”

“Tôi không có ý định xen vào.” Trần Vũ nhún vai: “Tôi chỉ là một sinh viên bình thường, yên bình trở lại trường học thì có nguy hiểm gì?”

Chương 870: Ma Đô rất nguy hiểm, chúng ta đừng đến nữa (5) Chương 870: Ma Đô rất nguy hiểm, chúng ta đừng đến nữa (5)

Bát Hoang Dịch đột nhiên nói chế nhạo: “Người khác không biết bí mật nhỏ của cậu, nhưng tôi biết tất cả.”

“Bí mật nhỏ gì?” Trong lòng Trần Vũ có chút nặng nề, nhưng hắn bình tĩnh nhướn mày: “Tôi,Trần gia, có gì mà phải giữ bí mật?”

Trên sân thượng, gió nhẹ vuốt qua, hai người nhìn nhau hồi lâu.

Bát Hoang Dịch tiến lên nửa bước, ghé sát vào tai Trần Vũ: “Cậu chắc chắn là ‘người bí ẩn’ đã tàn sát Thú triều đêm hôm trước.”

Trần Vũ: “...Đúng vậy.”

“Cậu thừa nhận dễ dàng như vậy sao?” ?” Bát Hoang Dịch nhất thời sửng sốt, vô cùng kinh ngạc.

Trần Vũ: “Anh dễ dàng tin như vậy sao?”

Bát Hoang Dịch: “…”

“Với chỉ số IQ của anh, khó trách có thể kết nối tôi với ‘ông lớn’ kia.” Trần Vũ cười lớn: “Hãy mua nhiều tờ báo một chút? Xé giấy mà chơi có thể ngăn chứng bệnh mất trí nhớ về già đấy.”

“Đừng giả vờ ngu ngốc với tôi.” Bát Hoang Dịch lấy lại bình tĩnh và nói: “Khi cậu ngồi trên tên lửa Đông Phong và tham gia Trận chiến Thành phố Phép thuật lần đầu tiên, tôi đã biết danh tính thực sự của cậu.”

“Ồ, vậy sao.” Trần Vũ cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

“Mặc dù ta không hiểu cậu dùng phương pháp gì để hai quái thú cấp 9 tự giết lẫn nhau, nhưng ta biết rõ ràng người thần bí lúc đầu…”

“Cũng chính là cậu.”

“Nền văn minh nhân loại chưa bao giờ có thể chống lại được làn sóng dã thú.” “Cả hai chiến thắng đều là công của cậu.”

Bên tai hắn, giọng của Bát Hoang Dịch càng lúc càng trầm: “Cậu có biết không, nếu tôi không làm vậy.”

“Nếu không đứng sau giúp cậu dọn dẹp chứng cứ, đất nước và Hội đồng Công bằng sẽ phát hiện ra bằng chứng thuyết phục cho những rò rỉ mà anh đã thực hiện.”

“Thật sao?”

“Thật đấy.”

“Tôi không tin điều đó.”

“... Trần Vũ, thủ đoạn này đối với tôi không có tác dụng. Dù cậu có thừa nhận hay không, tôi cũng biết sự thật về cậu.”

“Được rồi. Vì anh đã nói tôi là ‘ông lớn’ cấp 9, tôi có thể hỏi không.. “ Trần Vũ đột nhiên bộc phát cấp 3 sắc manh, vung tay mở ra hai cánh tay: “Tại sao cấp độ của tôi chỉ có cấp 3? Tại sao tôi phải che giấu sức mạnh của mình? Tại sao tôi mạnh mẽ như vậy nhưng vẫn bị trường học lợi dụng? Vì tôi là chiến binh cấp 9 nên tôi có thể làm bất cứ điều gì tôi nói, tại sao tôi vẫn phải cần rời khỏi thành phố ma thuật? Anh có cần lo lắng về nguy hiểm không? ”

“Cậu chỉ có kỹ năng cấp 9. Điều đó không có nghĩa là cậu có sức mạnh cấp 9.” Ánh mắt Bát Hoang Dịch sắc bén, nói: “Bất kể thế nào, việc kiểm soát xung đột trong nội bộ của dã thú, hay ‘nói ra pháp tự” đều chỉ là những kỹ năng hạn chế, tạm thời và mang theo một cái giá đắt.”

Trần Vũ nghẹn ngào mở miệng: “Chờ… đợi tôi nghĩ đến một câu nói cho sặc sỡ…”

“Trần Vũ, kể từ lần đầu tiên tôi gặp cậu ở nhà ở Thanh Thành, tôi đã biết rằng cậu không phải là người bình thường. Tất cả bí mật đều phược phủ kín từ đầu đến chân của cậu, khiến tôi không thể

nhìn thấu được.”

Trước đợt lũ Thú Quái ở kinh thành, tôi đã bắt đầu điều tra cậu một lần. Nhưng do Cẩu Thánh gây rối trong bóng tối, tôi không thể tìm thấy bất cứ điều gì.”

“Sau khi Cẩu Thánh chết, tôi lại đi điều tra, nhưng anh ta đã tiêu hủy nó. Tất cả manh mối và thông tin.”

“Cho đến lúc cậu lần đầu tiên cứu Thủ Đô, có mệnh lệnh chính thức từ chính quyền đi tìm kiếm thông tin của “người bí ẩn”, tôi mới xong việc tổng hợp thông tin của cậu.”

“Đợi một chút.” Trần Vũ đột nhiên ngắt lời và nhìn xung quanh: “Vậy thì… chúng ta hãy dừng chủ đề này lại. Hãy tìm một nơi an toàn để nói chuyện.”

”Không cần.” Bát Hoang Dịch xua tay: “Tôi đã triển khai võ pháp không gian xung quanh mình. Cô lập âm thanh, làm mờ hình ảnh và can thiệp vào tần số tín hiệu. Cho dù cậu có thiết bị giám sát trên người, người bên ngoài cũng không thể nghe thấy một câu. Sao, cậu sợ à?”

“Tôi cũng không phải là đầu óc chứa đá, tất nhiên là sợ.”

“Vậy thì cậu hãy ngoan ngoãn rời khỏi thành phố và gặp Bát Hoang Diêu ở nơi nào đó hẻo lánh.” Bát Hoang Dịch mặt không biểu tình nói: “Trên trời, dưới lòng đất, biển sâu, không gian, không có nơi nào cậu không thể không đi được bằng năng lực của mình. Cho dù nền văn minh có bị hủy diệt như thế nào và tất cả mọi người đều bị tiêu diệt, hãy sống trong hòa bình, sống cho đến khi chết.”

“Cái này gọi là sống qua ngày.”

“Không thành vấn đề, chỉ cần sống thôi.”

“Sống như vậy có ý nghĩa gì không?” Trần Vũ cảm giác cơn giận dữ dần trỗi dậy: “Anh cho rằng Bát Hoang Diêu sẽ vui vẻ hạnh phúc sao?”

“ ...Hạnh phúc là gì?” Bát Hoang Dịch cau mày.

“Ồ, xin lỗi tôi quên mất. Anh là một người đàn ông vô tâm.”

“Không phải là tôi không có cảm xúc, tôi rất cáu kỉnh, đó là sự thật. Vì vậy, đừng thách thức sự kiên nhẫn của tôi. Tôi khuyên cậu nên rời khỏi thành phố, đem Bát Hoang Diêu theo đi và đừng bao giờ trở lại.”

Chương 871: Ma đô rất nguy hiểm, chúng ta đừng đến nữa (6) Chương 871: Ma đô rất nguy hiểm, chúng ta đừng đến nữa (6)

“Nếu tôi không nghe thì thế nào?”

“Vậy thì đừng trách tôi vô lễ.” Ánh mắt Bát Hoang Dịch dần dần trở nên sắc bén.

“Haha, đỏ, đỏ rực rỡ, hahahaha…”

“Cậu cười gì?”

“Bát Hoang Dịch, bởi vì anh là anh trai của Bát Hoang Diêu, tôi đã luôn kiên nhẫn với anh. Nhưng anh thực sự coi mình như một kẻ ngốc sao?” Trần Vũ gầm lên bằng năng lượng và sức mạnh hung dữ của hắn tràn lan: “Chiến binh là phải dũng cảm. Nếu như bỏ chạy mà không chiến đấu, làm mèo nhỏ trốn tránh trách nhiệm, anh thực sự là một con chó sắp chết!”

“Trong tình hình Quái Thú đang hoành hành, hỗn loạn tràn lan. Không chỉ nói đến dân chúng dân chúng, bạn bè,người thân. Làm thế nào có thể mở mắt nhìn họ chết thảm mà không làm gì?

Bát Hoang Dịch: “…”

“Thấy nền văn minh biến mất mà không cứu được là không trung thành! Thật là bất hiếu nếu bỏ qua sự diệt vong của dân tộc, đất nước! Chứng kiến nhân dân bị tàn sát mà không có lòng nhân từ! Hãy… hãy…aaaaaaaaaa, không cồn bằng.”

“Oanh!”

Một vòng năng lượng nổ tung, lời nói của Trần Vũ vang vọng mạnh mẽ: “Những kẻ bất trung, bất hiếu, bất lương, bất nghĩa như vậy đã mang họa đến cho đất nước và nhân dân! Tội lỗi thật nặng nề! Trời đất không thể tha thứ! Dưới trời sẽ không có chỗ cho những người như vậy! Người trên đời nóng lòng muốn ăn tươi nuốt sống anhi!”

Bát Hoang Dịch: “...”

“Một người thông minh, một tên trộm nhỏ không có lông. Vì nó là một con chó tham sống sợ chết, cộng với tính cách không chung thủy, bất hiếu, bất nhân, bất chính nên chỉ có thể ẩn mình co rúm lại, chỉ lo kiếm miếng ăn, quần áo. khuôn mặt như vậy mà dám sủa dưới tầm mắt của Trần Vũ tôi?!”

Bát Hoang Dịch: “...”

“Mặc dù tôi là giang hồ nhưng tôi cũng biết chặn xe tăng, biết nguyên tắc dũng khí chiến đấu . Đừng để tôi đi. Không phải vì lẽ phải, không phải vì chủ nghĩa cộng sản, không phải vì tương lai, không vì lợi ích. Chỉ vì tôi tên là Trần Vũ!”

Bát Hoang Dịch: “.....”

Sau khi nói nói xong, Trần Vũ khuỵu gối, vung hai tay sang một bên, làm tư thế chiến đấu tiêu chuẩn: “Hôm nay, cuộc nói chuyện của tôi với anh kết thúc ở đây. Hoặc là tôi rời khỏi đây, hoặc là tôi đuổi anh ra ngoài.”

Hắn hơi mở rộng cánh tay, Bát Hoang Dịch chậm rãi bay lên không trung, năng lượng cấp 4 đỉnh cao càng trở nên mãnh liệt hơn: “Vừa đúng lúc, hãy xem thực lực hiện tại của cậu.”

“Cho nên, anh chọn cái sau? Muốn tôi đuổi anh đi sao?

“Có thể, nếu cậu có thể làm được.”

Anh bình tĩnh nói, nhưng trong lòng Bát Hoang Dịch, anh lại hết sức cảnh giác.

Anh đã biết từ lâu rằng Trần Vũ không phải là người dễ đối phó.

Hai trận thủy triều quái thú càng chứng minh điểm này.

‘Bây giờ tôi có thể không phải là đối thủ của cậu ta. Mặc dù tỷ lệ chuyển đổi năng lượng của tôi đạt 2,26, nhưng tôi có thể sử dụng năng lượng cấp 4 ở cấp 6 hoặc thậm chí cấp 7. Nhưng Trần Vũ cũng có những kỹ năng ở cấp độ cấm thuật…’

‘…’

‘Làm thế nào để ngăn cản cậu ta…’

Tâm trạng của anh ngày càng trở nên chán nản. Khí lực được kích thích ngày càng một mạnh mẽ.

Đôi mắt của Bát Hoang Dịch lóe lên tia đỏ ngầu, và anh ta cũng tạo ra tư thế tấn công.

“Rắc!”

“Rắc—”

Không gian xung quanh lần lượt nổ ra những âm thanh như kính vỡ…

Trần Vũ nheo mắt: “Nếu vậy thì đừng trách tôi.”

Bát Hoang Dịch: “…Đến đi.”

“Được.”

“Bùm!”

Năng lượng cấp 3 đột nhiên gầm lên! Chân của trần Vũ thẳng lên ngay ngắn!

Với tốc độ cực nhanh, hắn nhảy lùi lại trăm mét, thoát khỏi phạm vi của kết giới cách âm, theo sau là một tiếng gầm rung trời: “Lão già! Có người muốn dụ ta!!!”

Bát Hoang Dịch: “?”

Bùm!”

Một giây sau, đỉnh tòa nhà của Hội đồng nhiệm vụ bị nổ tung!

Lão hiệu trưởng già giận dữ, dùng năng lượng hung hãn cấp 8 bay lên trời: “Ai dám?!”

Ánh mắt Trần Vũ xuyên thấu và uy nghiêm, chỉ thẳng vào Bát Hoang Dịch: “Hắn!”

Bát Hoang Dịch: “??”

“Bùm.” !”

“Bùm, bùm, bùm—”

Sau đó, có những vụ nổ kèm theo đó là từng cơn sóng khí.

Nhóm các pháp sư xông tới từ khắp mọi nơi!

Sắc mặt bọn họ đều tức giận, sát ý. Vây lấy Bát Hoang Dịch ở giữa.

Số lượng lên đến mười ba người!

Không có ai có năng lượng thấp hơn cấp 8 cả…

Bát Hoang Dịch: “???”

“Dịch!” Lão hiệu trưởng nhìn Bát Hoang Dịch với vẻ mặt khó coi, nhìn chằm chằm vào Bát Hoang Dịch: “Anh định làm gì vậy?”

Bát Hoang Dịch: “...”

Trần Vũ giơ tay lên và tự tin nói: “Hắn muốn đánh tôi!”

“Bắt hắn!” Một cao thủ võ thuật cấp 8 hét lên.

“Bắt hắn!” x5

“Chờ chút, đó là Bát Hoang Dịch à?”

“Ừ, thật là thằng nhỏ đó.”

“...”

“Dịch! Vừa rồi cậu hứa với tôi như thế nào?” Lão hiệu trưởng bay lên không trung, bay đến trước mặt Bát Hoang Dịch: “Tại sao cậu lại tấn công Trần Vũ.”

Bát Hoang Dịch: “Tôi không làm vậy. Tôi….”

Trần Vũ: “Tôi suýt đánh rắm! Anh suýt đánh tôi đến chết! Anh vẫn

nói rằng anh không làm vậy? Nếu như tôi không chạy nhanh thì có lẽ anh phải rải tro của tôi rồi đấy!.”

Bát Hoang Dịch nghiến răng nghiến lợi: “Tôi không có làm.”

Chương 872: Ma Đô rất nguy hiểm, mọi người đừng đến nữa (7) Chương 872: Ma Đô rất nguy hiểm, mọi người đừng đến nữa (7)

“Dịch, từ nay về sau tránh xa Trần Vũ ra.” Lão hiệu trưởng nhìn Bát Hoang Dịch và Trần Vũ đi vòng quanh hai vòng rồi ra lệnh: “Bây giờ là thời kì quan trọng, đừng làm phiền tôi. Anh đi đi!.”

“…”

Im lặng hồi lâu, Bát Hoang Dịch nhìn Trần Vũ thật sâu, quay người rời đi.

“Chờ đã!” Trần Vũ duỗi tay ra, đột nhiên lên tiếng.

“Cái gì?” Bát Hoang Dịch lạnh lùng quay lại.

“Tôi nói rồi.” Trần Vũ vẻ mặt nghiêm túc nói: “Hoặc là rời khỏi nơi này, hoặc là tôi đuổi anh ra ngoài.”

Bát Hoang Dịch: “…”

Trần Vũ: “Biến đi.”

Bát Hoang Dịch: ” …”

…

…

Dưới cánh cửa thời không [Dị cảnh núi Loula].

Tại biệt thự đơn lập.

Tam Thượng Du đứng trên ban công, phóng mắt nhìn sân trường Kinh Đại bị sương mù bao phủ ở phía xa.

Là võ giả cấp 9 duy nhất tồn tại ở “Minh diện” của nhân loại, từ

lúc cô ta đi vào nơi này, ngôi nhà "cao sang nhất" liền tặng cho cô ta.

Lưng tựa [núi Luola], gần sát ngay "Cánh cửa thời không", khiến cho người ở trong căn nhà này cho dù lười nhác buông thả, sức sống cũng có thể tăng lên mỗi ngày. Thậm chí số lượng tăng trưởng còn nhiều hơn võ giả tu luyện vất vả.

Có thể đối với Tam Thượng Du mà nói, điều này cũng không có ý nghĩa gì.

Đạt tới mức độ cấp 9 rồi, có muốn tăng lên, cũng cần lĩnh ngộ được "Quy tắc chi lực".

Bởi vậy, ở tại nơi "Phong thủy bảo địa" như thế, cho dù mỗi ngày "Sức sống" cuồn cuộn rót vào người, cũng chỉ là suy nghĩ thoáng qua mà thôi. . .

"Đại nhân, thuộc hạ đã tìm hiểu rõ ràng rồi." Một trận sương mù biến mất, ninja thân mặc áo đen xuất hiện tại một góc trống trên sân thượng, một gối quỳ xuống: "Động tĩnh vừa rồi, là Trần Vũ cùng Bát Hoang Dịch đánh nhau. Được thầy chủ nhiệm của Kinh Đại ra tay giải quyết."

"Nguyên nhân đánh nhau là gì?"

"Tạm thời không rõ. Nhưng theo phân tích sơ bộ, có thể là bởi vì. . ."

"Nói?" Tam Thượng Du quay đầu, nhìn về phía Ninja áo đen.

"Có thể là bởi vì tranh giành tình cảm."

Tam Thượng Du: ". . . Trần Vũ cùng với Bát Hoang Dịch yêu nhau rồi?"

"A?" Ninja áo đen ngu ngơ tại chỗ.

"Không phải sao. . ." Tam Thượng Du như có điều suy nghĩ: "Chẳng lẽ quan hệ của Trần Vũ cùng Bát Hoang Dịch là tình địch?"

Ninja áo đen: ". . . Đại nhân, người yêu của Trần Vũ, là em gái ruột

của Bát Hoang Dịch."

"Khó trách." Tam Thượng Du híp mắt, quay đầu một lần nữa nhìn về phía sân trường Kinh Đại: "Em gái của mình bị cướp đi, đánh nhau cũng là rất bình thường. Điểm này. . . Có lẽ chúng ta có thể lợi dụng được."

"Đại. . . Đại nhân. . ." Ninja kéo tấm che mặt xuống, khẩn trương lau lau mồ hôi lạnh trên mặt: "Khác với quốc gia chúng ta, nơi này. . . Quốc gia này giữa anh em là. . . là. . . Không được."

"Như vậy sao?" Tam Thượng Du sững sờ: "Vậy vì sao bọn họ lại tranh giành tình cảm?"

"Theo nội tình trước mắt, là chủ nhiệm phòng giáo dục Kinh Đại, rõ ràng biết được em gái của Bát Hoang Dịch là vợ chưa cưới của Trần Vũ, nhưng vẫn còn giới thiệu người đến xem mắt với Trần Vũ, dẫn đến Bát Hoang Dịch nén giận tới cửa truy hỏi. Nhưng Trần Vũ lại giống như rất hài lòng đối với cô gái kia, bởi vậy liền đánh nhau với Bát Hoang Dịch."

"Thì ra là thế."

"Muốn biết sự việc sâu hơn nữa, vẫn phải tiếp tục nghe ngóng. Nhưng chân tướng hẳn là tám chín phần."

"Đã biết." Tam Thượng Du gật gật đầu: "Đi xuống đi."

"Vâng." Ninja áo đen cung kính hành lễ, sau đó đứng dậy lùi lại.

Tam Thượng Du: "Thuận tiện nhắc nhở một câu, đồ ninja là mặc vào đêm tối. Mặc giữa ban ngày như thế anh không nóng à."

"Đúng rồi!" Ninja áo đen giật mình: "Thảo nào trong lúc tôi đi điều tra, đến cả sinh viên trong trường học đều có thể nhìn ra."

". . ."

"Lần thứ nhất làm ninja, không quen. Gặp phải sai lầm, lần sau cam đoan sẽ không phạm vào nữa."

"Ừm. Nước ta, từ xưa đến nay chính là đại quốc tình báo. Cho đến

trước mắt các anh làm đều rất tốt, tiếp tục cố gắng.”

“Rõ!”

Đợi Ninja áo đen rời đi, Tam Thượng Du bay trên không trung, trực tiếp bay tới phía phòng giáo dục.

Trong quá trình bay trên không, cô ta khởi động thuật ẩn thân đơn giản trong hệ không gian. Cam đoan võ giả cấp 9 trở xuống, đều không thể phát hiện ra bóng dáng của cô ta.

Sau đó, đã tới phía trên văn phòng truyền giáo.

Quét mắt thấy Trần Vũ còn tại “nói chuyện và tranh cãi” cùng với Lão chủ nhiệm, Tam Thượng Du chậm rãi móc “Con mắt nhân quả” hiệu trưởng Kinh Đại đưa cho cô ta, điều động truyền năng lượng vào trong đó.

“Ong ——— ”

Nương theo tiếng kim loại cộng hưởng với nhau, con mắt nhân quả khẽ chấn động.

Hai tay Tam Thượng Du nắm thẳng, nhắm “Ánh mắt” ngay tới bộ vị của Trần Vũ.

Ngay lập tức, ở trong đầu của cô ta, ngoại trừ cảnh tượng nhìn bằng mắt thường bên ngoài ra, còn có “hình ảnh” đặc thù hiện lên.

“. . .”

“. . . Thực lực chân thật, 3. Cấp 6.”

“Giới tính nam.”

“Thuận tay phải.”

“Không mặc nội y.”

“Thể chất đột biến.”

“Không có bất cứ quy tắc chi lực gì. . .”

Chương 873: Ma Đô rất nguy hiểm, mọi người đừng đến nữa (8) Chương 873: Ma Đô rất nguy hiểm, mọi người đừng đến nữa (8)

Một lúc sau, Tam Thượng Du thu sức sống lại, bỏ "Con mắt nhân quả" xuống, thở dài: "Người thần bí kia, quả nhiên không phải anh ta."

Dứt lời, cô ta quay người rời đi, cuối cùng không nhìn thêm phía dưới của Trần Vũ nữa.

Cho dù là một võ giả lại có thiên phú, không đến cấp 9, cuối cùng vẫn chỉ là con kiến.

Không đáng để cô ta quan tâm kỹ càng một giây. . .

Chỉ là, đang lúc cô ta gia tốc bay khỏi không bao xa, phía sau lưng tỏa ra một luồng khí lạnh trong nháy mắt đánh thức tất cả thần kinh của cô ta!

"Kít ——— "

Thân hình đột nhiên ngừng lại, Tam Thượng Du mạnh mẽ quay đầu, khẩn trương quay đầu nhìn thành Ma Đô to lớn phía dưới.

Cô ta cảm nhận ra được.

Có người. . . Phát hiện ra cô ta rồi!

Nhưng rõ ràng cô ta đang trong tình trạng ẩn thân, không đến cấp 9, thì cho dù thế nào cũng không phát hiện được.

"Nói cách khác. . ."

Tam Thượng Du khẽ cắn môi, con mắt khẽ rung lên: "Người thần bí kia không hề gạt mình."

"Ma Đô. . ."

“Thật sự có một võ giả cấp 9 khác!”

. . .

“Chú ý tới rồi sao.”

Ma Đô, trên một con đường ăn vặt nào đó.

Một vị cô gái mang theo kính mắt rất dày nuốt một viên thuốc, vừa nhấm nuốt, vừa nhìn về phía không trung phía xa: “Lực điều tra không tệ. Đáng tiếc, xuất thân là võ pháp sư, phản ứng thế nào cũng không lanh lợi. . .”

Lẩm bẩm xong, cô ta bèn đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Mỹ nữ! Cô còn chưa trả tiền.” Ông chủ gian hàng vội vàng mở miệng.

“A, quên.” Cô gái đeo kính vội vỗ ót một cái, xoay tay lại lấy từ trong ba lô ra một hộp văn phòng phẩm, đưa ra: “Không có tiền lẻ, đổi thành văn phòng phẩm được không?”

Ông chủ gian hàng: “?”

“Không đổi sao? Đồ dùng văn phòng phẩm này của tôi giá bán thế nào cũng hơn 1 đồng.”

Ông chủ gian hàng: “?”

. . .

Trên mái nhà tòa văn phòng truyền giáo.

Một tay Trần Vũ đẩy nhựa đường, một tay ôm vật liệu xây dựng, hùng hùng hổ hổ sửa lại lỗ thủng của nóc phòng.

“Đệch!”

“Không phải ông đây là thiên tài sao?”

“Công việc này cũng bắt tôi sửa?”

Lão chủ nhiệm đứng thẳng ở một bên mặt không chút biểu cảm:

“Cậu làm hư, cậu không sửa ai sửa.”

“Chó má! Rõ ràng là thầy dùng đầu đụng vỡ!”

“Nếu như không phải cậu, tôi sẽ lao ra à.” Lão chủ nhiệm giơ cổ tay, mắt nhìn thời gian trên Rolex: “Thân là thầy của cậu, vậy liền coi là dạy cậu bài học thứ nhất. Dù cho cậu có thiên phú dị bẩm, dù cho chức vị cậu cao đến đâu, bản thân gây ra phiền phức cũng phải tự mình giải quyết. Giới võ đạo bồi dưỡng cậu, là muốn bồi dưỡng được một anh hùng có thể cứu vớt nhân loại. Chứ không phải công tử bột gây tai họa cho xã hội.”

“Bát Hoang Dịch kia thuộc về anh hùng hay là công tử bột?” Trần Vũ đột nhiên ngẩng đầu hỏi.

“Bát Hoang Dịch à. . .” Lão chủ nhiệm vuốt ve dưới cằm: “Mặc dù tính cách cậu ta trời sinh có chút vấn đề, nhưng dưới sự dạy dỗ của chúng tôi, tạm thời cũng còn tính là anh hùng.”

“Chậc.” Trần Vũ cười lạnh: “Anh hùng? Có lẽ anh ta còn không bằng một công tử bột đâu.”

Nghe vậy, Lão chủ nhiệm nhíu mày: “Nói thế nào?”

“Không nói.” Trần Vũ bỏ vật liệu xây dựng xuống, khoát khoát tay, bắt đầu vùi đầu sửa lại mái nhà vỡ vụn.

Lão chủ nhiệm đứng ở một bên lẳng lặng đợi một lúc, lại nhìn đồng hồ trên cổ tay: “Xây xong phải mất bao lâu.”

“Làm thế nào cũng phải một giờ.”

“Được rồi. Tôi đi xuống trước. Một tiếng sau, cậu đến hội trường khu trường học Thanh Hoa.”

“Đến đó làm gì?” Trần Vũ ngẩng đầu.

“Dựa theo kế hoạch, hôm nay giới võ đạo chuẩn bị mở một hội nghị cấp cao toàn nhân loại.” Lão chủ nhiệm chỉ Trần Vũ: “Cậu, có tư cách tham dự.”

“Có thể không đi không?”

“Không được, cậu nhất định phải có mặt. Tôi nói trước, cậu phải chuẩn bị tốt cốt lõi của toàn nhân loại..”

Trần Vũ: “A. . .”

“Sau hội nghị, trường học chúng ta cũng có một hội nghị nội bộ. Có thể sắp xếp cho cậu một chức vụ quan trọng, rèn luyện kinh nghiệm hành chính cho cậu.”

“Kinh nghiệm hành chính?”

“Đúng.” Lão chủ nhiệm vỗ vỗ bả vai Trần Vũ: “Quốc gia, thậm chí nhân loại, một ngày nào đó sẽ giao vào tay cậu cùng Bát Hoang Dịch.”

“Một ngày nào đó, có lẽ không tới bao lâu. . .”

Ba phút sau, Lão chủ nhiệm mang theo đám người rời đi.

Nhưng không hẳn là rời đi hoàn toàn.

Ông để lại ba đại lão cấp 8, vây quanh bên cạnh Trần Vũ, được gọi là bảo vệ, thật ra là bảo vệ của bảo vệ.

“Soạt.”

Đổ nhựa đường trên mặt đất, Trần Vũ nhìn nhìn vật liệu xây dựng chồng chất, gãi gãi bên tai, quay đầu lại hỏi: “Ba người các người có thể giúp một chút không?”

Giáp cấp 8: “Chủ nhiệm không cho chúng tôi chen chân vào.”

Ất cấp 8: “Đây là cách đào tạo cậu.”

Bính cấp 8: “Không được.”

Trần Vũ: “Đồng ý giúp đỡ, tôi có thể nghe một tiết miễn phí của ông ấy.”

“. . .”

Trầm mặc một lát, Giáp cấp 8 xoay người, một tay cầm lên một tấm ván gỗ, nhanh chóng tu bổ: “Chủ nhiệm nói không thể chen

chân, nhưng không nói không thể nhúng tay.”

Chương 874: Ma Đô rất nguy hiểm, mọi người đừng đến nữa (9) Chương 874: Ma Đô rất nguy hiểm, mọi người đừng đến nữa (9)

“Mang cho tôi một cái.” Ất cấp 8 vận dụng võ pháp biến ra một thanh xẻng băng, chăm chỉ trải bằng nhựa đường: “Đào tạo, vẫn luôn là từ đầu đến cuối. Chính bản thân không làm được, sao có thể yêu cầu sinh viên làm?”

“Ầm!”

Bính cấp 8 đá bay Trần Vũ ra: “Tên nhóc này, đừng động vào, giao cho tôi.”

Trần Vũ: “. . .”

Bò từ dưới đất dậy, phẩy bụi dính trên người đi, tùy tiện tìm một chỗ hẻo lánh tương đối râm mát, châm một điếu thuốc, rơi vào suy tư.

Một lần “Không cẩn thận” làm sai, trong lúc bất tri bất giác làm rối loạn kế hoạch ban đầu của anh.

Từ đó, địa vị xã hội của anh, đều không tính là “Bình thường”.

Rõ ràng, chuyện thay đổi thân phận này là con dao hai lưỡi.

Dùng tốt, là làm chơi ăn thật.

Dùng không tốt. . . Vậy nhất định chính là dùng không tốt.

“Cho nên nhất định phải sử dụng cho cẩn thận.”

Cảm thán xong, Trần Vũ quay đầu nhìn về phía ba vị võ pháp sư cấp 8 đang bận rộn, hô to: “Làm cho tốt!”

“Được rồi!”

“Không có vấn đề.”

“Tốt.”

Dùng sức duỗi lưng một cái, Trần Vũ tựa lưng vào góc tường, tiếp tục suy tư dự định tiếp theo, liền lấy điện thoại cầm tay ra, bấm số điện thoại của Bát Hoang Diêu.

“Tút ——— ”

“Anh Vũ!” Đường truyền được kết nối, đầu bên kia vang lên giọng thiếu nữ quen thuộc.

“Ừm, là anh. Đến Ma Đô chưa?”

“Còn đang trên đường. Sắp tới rồi.”

“Trên máy bay có thể nghe điện thoại?”

Trần Vũ sững sờ, lập tức phản ứng kịp. Ngoài trời không có tín hiệu, chỉ nhằm vào mặt đất.

Trên bầu trời, không bị hạn chế.

Bởi vậy máy bay mới có thể đi lại bình thường.

Nhưng mà tiếp đó, anh lại nhận ra được một sự kiện.

‘Không trung đã có tín hiệu, về sau ra khỏi thành phố gọi điện thoại hoàn toàn có thể bay lên trên không để gọi!’

Nghĩ đến đây, Trần Vũ thỏa mãn sờ lên mái tóc vừa mới mọc ra.

BUG toàn thế giới cũng không phát hiện ra, bị anh tìm ra rồi.

Quả nhiên cái tên thiên tài này, không chỉ dừng lại ở thực lực. . .

“Máy bay có thể gọi điện thoại hay không thì rõ lắm.” Bên đầu bên kia, Bát Hoang Diêu vẫn đang nói chuyện: “Em không đi máy bay. Em đến bằng đường chuyển phát nhanh.”

“Chuyển phát nhanh? Đường bộ?” Trần Vũ lấy lại tinh thần.

“Ừm.”

“Mặt đất có tín hiệu rồi?”

“Cụ thể em cũng không rõ. Tóm lại sau khi em ra khỏi thành phố, vẫn có tín hiệu.”

“Anh hiểu rồi.” Nghĩ một chút, Trần Vũ gật gật đầu, đại khái đoán được nguyên nhân.

Trận thú triều dị thú này, Hội công bằng đi tới các nơi trên cả nước. Các nơi có dị thú đi lạc ở bên ngoài biến mất rồi, thì tín hiệu tự nhiên sẽ khôi phục. . .

“Tiểu Diêu, trước hết không nói những cái khác, một mình em đi trên đường nhớ chú ý an toàn.”

“Em không đi một mình.”

Trần Vũ: “?”

“Chị Mã Lệ cũng đi cùng.”

“Mã Lệ. . . Mẹ nó, chỗ nào cũng không thiếu mặt cô ta.” Trần Vũ nhíu mày: “Bên này anh có một kẻ ngốc cung cấp tin tức cho anh, hiện tại Ma Đô rất nguy hiểm. Đừng để những người khác tới. Hai người các người cẩn thận một chút.”

Bát Hoang Diêu: “Chị Mã Lệ —— Mã Nghiên cũng tới.”

“. . . Dù sao chị anh không đến là được. . . Ừm, mẹ nó, đừng nói chị anh cũng sẽ tới đấy?”

“Ừm.” Giọng Bát Hoang Diêu ngập ngừng: “Tư. . . Chị Tư Văn cũng ở đây.”

“. . . Đưa điện thoại cho chị ấy.”

“Được.”

Một lát sau, nương theo một trận dị hưởng, Trần Tư Văn nhận lấy điện thoại, tùy tiện nói: “Alo? Chị em đây.”

Trần Vũ gào thét: “Em là ba chị đây! Ai cho chị tới hả?”

Trần Tư Văn: “Mẹ em cho chị tới.”

Trần Vũ: “?”

“Alo? Tiểu Vũ?” Đầu bên kia chuyển thành giọng của một người phụ nữ quen thuộc: “Mẹ con đây.”

Trần Vũ: “. . .”

“Sao? Không cho mẹ đến?”

“Không. . . Không phải, chủ yếu là hiện tại Ma Đô bên này rất nguy hiểm, sao trước khi mọi người đến không thương lượng với con một chút chứ.”

“Không cần thương lượng. Mẹ đã nghe ngóng rồi, hiện tại Ma Đô an toàn! Hai lần thú triều đều có thể đánh lui, rất nhiều người muốn đến còn không mua được vé đấy! May mà nhờ có con dâu thứ hai nhà chúng ta có đường đi.”

“Cái con nói nguy hiểm cũng không phải là nguy hiểm về đám dị thú. . . Chờ một lát, con dâu thứ hai? Con dâu thứ hai là cái thứ đồ chơi gì vậy?”

“Là tôi.” Đầu điện thoại bên kia, Mã Lệ chen miệng nói: “Việc này, tôi với mẹ đã thương lượng xong. Chị anh cũng đã biết, Tiểu Diêu cũng biết, đều đồng ý. Vừa vặn thừa dịp đang gọi điện thoại báo cho anh một tiếng.”

“. . . Cô đang nói nhảm với tôi đấy à.” Trầm mặc nửa ngày, Trần Vũ nổi giận đùng đùng.

“Con trai.” Mẹ Trần hạ giọng: “Của hồi môn đã cho rồi.”

“Mẹ có cho của hồi môn cô ta hay không cũng không liên quan gì tới việc này. . . Cô ta. . . Đã đưa của hồi môn rồi?”

“Đúng nha! Chỉ riêng tiền thôi đã mấy ngàn vạn rồi!”

“Vậy cũng không sao. Đừng quên bảo cô ta mang lên hộ khẩu theo,

đến Ma Đô là có thể trực tiếp đăng ký.”

“Biết rồi.”

“Nếu mọi người đều tới, khẳng định BB cũng tới?”

Giọng nói vui sướng của BB truyền đến: “Đến rồi!”

Chương 875: Hội nghị quan trọng (1)
Chương 875: Hội nghị quan trọng (1)

“Được rồi. Mẹ, mẹ đưa điện thoại cho Tiểu Diêu đi.”

“Anh Vũ. . .” Nhận điện thoại, giọng Bát Hoang Diêu hơi lộ ra một chút ấm ức.

“Ngoan.” Trần Vũ an ủi: “Yên tâm, trong lòng anh chỉ có một mình em, chúng ta chỉ cần tiền của cô ta.”

Bát Hoang Diêu: “. . .”

“Hỏi thăm chuyện quan trọng đã, giáo sư Chân Thông Minh ở đâu? Có cách thức liên lạc với ông ấy không?”

“Giáo sư Chân, ông ấy. . . Cũng ở trong xe.”

Trần Vũ: “. . .”

“Ông ấy nói nhất định phải tới tìm anh. Hình như mới sáng tác một chiêu rất thích hợp với võ pháp của anh.”

“Cho nên có phải chuyến xe này bị mọi người bao hết rồi hay không?”

“Không có bao hết. Còn có một người không có ghế, chỉ có thể ngồi dưới đất.”

“Còn có ai tới. . .”

“Cô ta bảo gọi là chị Tề.”

Trần Vũ đau đầu: “. . . Ma Đô. . . Thật sự rất nguy hiểm đấy. . .”

. . .

Thời gian, vội vàng trôi qua.

Một giờ rưỡi chiều.

Dưới sự vây kín của ba vị "bảo vệ" cấp 8, Trần Vũ thông qua cửa sau tiến vào hội trường của Thanh Hoa.

Phía sau cửa phòng khách nhỏ bên cạnh, Lão chủ nhiệm chính đang chờ anh.

Nhìn thấy Trần Vũ xuất hiện, ông lập tức tiến lên: "Hai giờ đúng là hội nghị bắt đầu, cậu đến phòng thay đồ phía trước thay quần áo đi."

"Còn phải thay quần áo?" Trần Vũ nghiêng đầu.

"Nói nhảm." Lão chủ nhiệm nâng cổ tay, nhìn thời gian: "Hội nghị thượng đỉnh phát trực tiếp toàn cầu, không chỉ thay quần áo, cậu còn phải trang điểm nữa."

"Còn phải trang điểm?" Trần Vũ nghiêng người.

"Đúng, bởi vì cậu được lên đọc diễn thuyết."

"Còn phải diễn thuyết?" Trần Vũ dựng ngược.

. . .

"Hội nghị thượng đỉnh toàn cầu lần thứ 62, sắp bắt đầu."

"Mời các vị truyền thông cùng các đại biểu mau chóng ngồi xuống."

Bên trong hội trường tráng lệ, MC đứng trên bục chủ tịch bình tĩnh mở miệng: "Hạng mục đầu tiên của Hội nghị thượng đỉnh là tổng kết hàng năm, do Hiệu trưởng Kinh Đại nước ta cầm quyền diễn thuyết chính."

"Các văn kiện tư liệu liên quan đã đặt ở bên phải góc bàn của các vị. Mời đọc qua và chuẩn bị. . ."

Hơi nới lỏng cà vạt bị thắt chặt ra, Trần Vũ mặc âu phục, được nữ lễ nghi dẫn tới ngồi vào hàng ghế thứ nhất.

"Anh Trần, bảng tên của anh ở bên kia." Nữ lễ nghi mỉm cười chỉ tới phía trước.

“Được rồi.”

Gật gật đầu, Trần Vũ chen vào ngồi.

Tại vị trí ghế ngồi hàng thứ nhất, có không ít khuôn mặt anh quen thuộc. Nhưng phần lớn đều gọi không lên tên.

Tóm lại, không ai có thực lực thấp hơn cấp 8.

Ngoại trừ anh.

‘Hiện tại mình đã có thể ngồi cùng hàng với đại lão cấp 8 sao?’

“Chậc chậc.”

“Này, trước mặt, rút chân về một chút. . .”

Một lát sau, Trần Vũ đi đến vị trí của mình ngồi xuống, đầu tiên là cầm lấy văn kiện để ở góc bên phải mở ra cưỡi ngựa xem hoa một chút, sau đó tựa vào thành ghế ngồi một cách ưu nhã, đảo mắt nhìn trái phải, đột nhiên phát hiện bảng tên vị trí bên cạnh anh ghi tên “Bát Hoang Dịch”.

“Người này phải ngồi bên cạnh mình sao?”

“Một gã tội phạm truy nã “đáng chết”, làm sao có thể xuất đầu lộ diện được?”

“. . .”

“Nhìn anh ta liền thấy phiền.”

Cầm qua bảng tên “Bát Hoang Dịch”, Trần Vũ tiện tay ném xuống gầm bàn, nhắm mắt dưỡng thần, chờ hội nghị thượng đỉnh bắt đầu.

Không bao lâu, Lão chủ nhiệm đi tới, đặt một phần văn bản ở trên bàn của Trần Vũ: “Nhìn qua một chút, tốt nhất là học thuộc.”

“Đây là cái gì?”

“Văn bản lát nữa lên diễn thuyết.”

“Trời. . . Nhất định phải diễn thuyết sao?”

“Ừm. Liên quan tới phương diện thiên phú của cậu, bên trên không định công khai. Nhưng về sau cậu phải xuất đầu lộ diện, cho nên sắp xếp cho cậu một chức vụ quan trọng. Để cậu lộ mặt.”

“. . . Được.” Nhận lấy văn bản, Trần Vũ nhìn thoáng qua hai lần: “Cho phép tôi phát huy ngẫu hứng không? Văn bản này cảm thấy rất kém.”

“Không được. Nhất định phải đọc theo văn bản!”

“Vậy thầy đi đi, đừng quấy rầy tôi đọc thuộc văn bản.”

“Hội nghị thượng đỉnh toàn cầu đấy, đừng làm càn.” Lão chủ nhiệm nghiêm túc dặn dò.

“Đương nhiên.” Trần Vũ thẳng thắn gật đầu: “Thầy còn không tin Trần Vũ tôi sao.”

Lão chủ nhiệm: “. . .”

Nghe xong lời này, Lão chủ nhiệm đứng tại chỗ trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên lấy điện thoại cầm tay ra, liên hệ với tổ hậu cần: “Alo? Là tôi. Nội dung hội nghị thượng đỉnh bên này muốn thay đổi một chút, hủy bỏ phần diễn thuyết của bạn học Trần Vũ ở giữa hội nghị.”

Trần Vũ: “?”

“Đúng, không có chuyện của cậu ta nữa. Lúc tuyên bố chức vụ ở trường tôi, quay ống kính qua cậu ta một cái là được.”

Trần Vũ: “?”

“Được rồi, làm phiền các vị. . .”

“Chờ. . . Chờ một chút!” Trần Vũ bỗng nhiên phản ứng kịp, đứng dậy bắt lấy điện thoại: “Chủ nhiệm thầy muốn làm cái gì?”

“Cậu không nghe thấy sao còn hỏi?”

“Đã nói diễn thuyết xong đâu?”

“Cứ hủy bỏ trước rồi nói.” Lão chủ nhiệm ngăn tay Trần Vũ lại, tắt điện thoại: “Câu cuối cùng của cậu đã nhắc nhở tôi. Người không bình thường mới có thể tin tưởng cậu, Trần Vũ ạ.”

Trần Vũ: “. . .”

[Tâm lý bị tổn thương: Tinh thần +7]

“Văn bản cái gì, cậu không cần đọc thuộc. Trước hết, cứ ngồi ở đó đi.”

Chương 876: Hội nghị quan trọng (2)
Chương 876: Hội nghị quan trọng (2)

Lão chủ nhiệm vỗ vỗ bả vai Trần Vũ, quay người chuẩn bị rời đi, lại bị Trần Vũ níu lại lần nữa.

“Chủ nhiệm, quan hệ giữa người và người, cái cần coi trọng chính là nói lời giữ lời. Lúc trước tôi nói tôi không nói, thầy nhất định để tôi nói. Hiện tại tôi nói, thầy lại không cho, không hiểu nổi!”

“Là tôi đột nhiên nhận ra được, có thể cậu sẽ nói lung tung.”

“Đánh rắm!” Trần Vũ vén tay áo lên: “Từ nhỏ đến lớn, cái miệng này của tôi đều rất trung thực.”

“Ý cậu là. . .” Lão chủ nhiệm đánh giá Trần Vũ một lượt: “Đây là muốn diễn thuyết sao?”

“Đúng.”

“. . . Nếu cậu đã muốn, tôi lại càng không thể để cho cậu đi. Khẳng định trong bụng cậu không nhịn cái rắm nào tốt.”

Trần Vũ: “. . .”

[Tâm lý bị tổn thương: Tinh thần lực +9]

Lão chủ nhiệm: “Ai biết được cậu sẽ nói hươu nói vượn cái gì. Cứ quyết định như vậy.”

“Nếu thầy không để cho tôi lên sân khấu, tôi lại thay giáo viên một lần nữa.”

“. . . Con mẹ nó cậu có chút nhân tính đi.”

“Nhân tính không phải chỉ nhằm vào con người.”

“. . .”

“Muốn lên sân khấu như vậy?” Giằng co nửa ngày, Lão chủ nhiệm

thử thăm dò.

“Vốn là không muốn. Nhưng thầy càng không cho tôi đi, tôi lại càng muốn.” Trần Vũ nghiêng đầu, dùng sức vỗ vỗ trán mình: “Ha ha, người lão bách kinh tôi, không tranh đất nói chuyện chỉ tranh khẩu khí.”

“Vậy cậu gọi tôi một tiếng thầy đi.”

“Thầy.” Trần Vũ quả quyết mở miệng, không chút dè dặt nào.

“Bảo đảm yên ổn đọc văn bản.”

“Thầy yên tâm. Nếu là tôi đọc nhiều thêm một chữ, thì sẽ cắt cái đầu này bỏ vào quan tài cho thầy.”

Lão chủ nhiệm: “. . .”

“Được hay không thầy nói một câu đi.” Trần Vũ còn chỉ hai bên: “Nếu không được, tôi tìm người khác làm thầy.”

“Thành giao.”

“Bốp!”

Vỗ tay tán thành với Trần Vũ một cái, Lão chủ nhiệm lại lấy điện thoại cầm tay ra, bấm gọi điện cho tổ hậu cần.

Chưa đến hai giây, điện thoại được kết nối.

“Alo? Đúng, vẫn là tôi. Hội nghị thượng đỉnh đã sửa đổi thế nào rồi? Cái gì? Đổi xong rồi? Vậy được. Làm phiền mọi người lại đổi lại chút.”

“Vì sao? Không tại sao, bạn học Trần Vũ lại có thể diễn thuyết rồi.”

“Không tiện sao. . .”

Thoáng để điện thoại xuống, Lão chủ nhiệm nhìn về phía Trần Vũ, hạ giọng: “Bọn họ không tiện.”

Trần Vũ quả quyết quay đầu, nghiêng người ra vỗ vỗ võ pháp sư

cấp 8 ngồi ở bên trái: “A, vị tiền bối này, gần đây ngài có ý định nhận học trò không. . .”

“Đệch!”

Lão chủ nhiệm lập tức giật mình một cái, vội vàng lớn tiếng nói với điện thoại: “Nếu như không tiện đổi. . . Vậy anh bị đuổi rồi. Thay người có thể thay đổi lên. . .”

Cuối cùng.

Dưới sự “cố gắng” của Lão chủ nhiệm, hội nghị thượng đỉnh vẫn tiến hành theo kế hoạch ban đầu.

Trần Vũ rất hài lòng, dựa lưng vào ghế ngồi, bắt đầu chăm chú đọc thuộc nội dung bên trong văn bản diễn thuyết.

Đợi Lão chủ nhiệm rời đi không bao lâu, Bát Hoang Dịch cũng mặc một bộ âu phục chỉnh tề đi tới, đứng ngay phía trước hàng thứ nhất, quét một lần từ đầu tới đuôi, không phát hiện ra bảng tên của mình, lông mày lập tức nhăn lại.

Rất nhanh, anh ta chú ý tới Trần Vũ, nhanh chóng tới gần, hỏi: “Biết chỗ ngồi của tôi ở đâu không?”

Trần Vũ chăm chú đọc qua văn bản, không ngẩng đầu lên: “Không biết.”

“Bảng tên bên cạnh cậu đâu?”

“Không biết.”

“Để trống?”

“Không biết.”

Bát Hoang Dịch: “. . .”

“Anh rể, anh không có chỗ ngồi hả?” Trần Vũ khép trang cuối cùng lại, ngẩng đầu hỏi.

“Ừm.”

“Khả năng này là bên tổ chức. . .”

“Sơ sót?” Bát Hoang Dịch híp mắt.

“Có thể là bên tổ chức không mời anh.” Trần Vũ cúi đầu, đọc qua văn bản lại từ đầu: “Trở về đi.”

Bát Hoang Dịch: “. . .”

“Nếu tôi là anh, tôi sẽ trở về. Dù sao rất xấu hổ.”

Hai tay ôm ngực, Bát Hoang Dịch ngẩng đầu suy tư một lát, dịch chuyển tức thời vượt qua cái bàn một cái, ngồi xuống bên cạnh Trần Vũ. Vươn tay lấy từ trong ngăn bàn ra bảng tên ghi tên “Bát Hoang Dịch”, mặt không chút thay đổi đưa cho Trần Vũ.

“A?” Trần Vũ sửng sốt: “Không phải bảng tên ở trong tay anh sao? Vậy anh hỏi tôi bảng tên gì nữa.”

Bát Hoang Dịch: “. . . Bảng tên rơi trong ngăn bàn. Cậu không biết sao.”

“Cái này. . . Tôi làm sao biết được.” Trần Vũ không hiểu buông lỏng tay: “Bảng tên cũng không cố định, khả năng tự rơi xuống rồi.”

“Cái bàn kín một nửa. Nếu như bị đụng rơi, gió thổi rơi, thậm chí bị động đất làm rơi, cũng chỉ rơi ra bên ngoài, sẽ không rơi vào bên trong bàn.”

“Anh có ý gì?” Trần Vũ buông văn bản diễn thuyết xuống, không vừa ý nói: “Nghi ngờ tôi sao?”

Bát Hoang Dịch dùng ánh mắt “Miệt thị” lườm Trần Vũ một cái, bóp vỡ bảng tên, ném xuống dưới chỗ ngồi, không nói nữa.

“Vì sao tôi lại làm chuyện hại người không lợi mình được chứ?”

“. . .”

“Tôi là loại người này sao?”

“. . .”

“Anh nói thêm một câu đi?”

“. . .”

“Nói đi!”

“Nói với cậu, không có gì đáng nói.” Bát Hoang Dịch bực bội: “Đừng có quấy rầy tôi. Một câu tôi cũng không muốn nói với cậu.”

“Tôi làm gì anh rồi?”

“Cậu đây không phải đang làm ầm ĩ sao?”

“Đây là nói đạo lý. Anh không thể đổ oan cho bất kỳ người xấu nào, càng không thể buông tha bất kỳ một người tốt nào.”

Chương 877: Hội nghị quan trọng (3)
Chương 877: Hội nghị quan trọng (3)

". . . Chính cậu đã thừa nhận mình là người xấu."

"Anh xem." Trần Vũ nhún vai: "Không phải anh đã nói với tôi mấy câu rồi đấy thôi."

Bát Hoang Dịch: ". . ."

"Soạt!"

Dứt khoát đứng lên, Bát Hoang Dịch đen mặt đứng lên rời đi, đầu cũng không quay lại.

Trần Vũ chép miệng một cái, giống như chưa có chuyện gì xảy ra, tiếp tục đọc thuộc văn bản. . .

Khi hội nghị thượng đỉnh bắt đầu được năm phút đầu.

Thấy vị trí của Bát Hoang Dịch không có ai, Lão chủ nhiệm từ phía sau sân khấu vội vã đi tới: "Tiểu Vũ, có thấy Bát Hoang Dịch không?"

"Không biết."

. . .

"Buổi chiều tốt lành các vị quý khách, các vị tông sư giới võ đạo, các vị đại biểu quốc gia, cùng truyền thông toàn cầu."

Hai giờ chiều.

Phía trên vị trí chủ vị của bục chủ tịch, Hiệu trưởng Kinh Đại điều chỉnh mic, nghiêm mặt mở miệng: "Tôi tuyên bố, hội nghị thượng đỉnh an toàn toàn cầu thứ 62, hiện tại bắt đầu."

"Rầm rầm —— "

Tiếng vỗ tay, không lớn không nhỏ.

Mọi người phía dưới sân khấu cũng đều là sắc mặt như thường.

Còn lâu mới có được cảnh tượng náo nhiệt như trong tưởng tượng của Trần Vũ.

So với buổi thi đấu thể thao mãnh liệt, mấy hội nghị thượng đỉnh toàn cầu này, càng giống như hội nghị quy mô lớn trong nội bộ của các tập đoàn.

“Hạng mục thứ nhất của hội nghị là tổng kết hàng năm.” Hiệu trưởng Kinh Đại đeo kính, mở văn kiện ra: “Các vị mời nhìn mục thứ 16 trang thứ nhất trong tư liệu, một năm này, võ giả tân sinh cấp 3 toàn cầu có khoảng bốn mươi bốn ngàn người, số lượng người tử vong từ cấp 3 trở lên khoảng 77,400. . .”

“Trang thứ bảy, tình báo theo dõi băng nước, tốc độ đóng băng vòng cực Bắc không ngừng tăng lên. Dị thú cấp 8, giống như có dấu hiệu đột phá. Phải tổ chức nhân thủ mau chóng diệt trừ. . .”

“Trang thứ hai mươi hai, căn cứ vào báo cáo phân tích hành vi của tổ chức cực đoan qua hai lần thú triều ở Ma Đô. . .”

“Trang thứ ba mươi bốn, học phần Kinh Đại cùng Thanh Hoa thay đổi. . .”

“Trang thứ bốn mươi trang, tốc độ luận văn võ pháp toàn cầu tăng thêm chậm dần. . .”

“Trang thứ bốn mươi lăm. . .”

“Trang thứ năm mươi mốt. . .”

“Trang thứ năm. . .”

“. . .”

Trần Vũ, choáng váng.

Trước khi Hội nghị thượng đỉnh bắt đầu, anh đã dự đoán nội dung nghị rất có thể sẽ nhàm chán.

Nhưng cho dù như thế nào cũng không nhận ra lại nhàm chán đến

mức “Vạn vật quy khư” như vậy. . .

Toàn bộ Hội nghị, chính là Hiệu trưởng Kinh Đại đọc các số liệu theo như bên trong văn kiện.

Lớn đến biến động giới võ đạo, nước nào trong đó diệt vong, nhỏ đến hai võ giả cấp 8 nào đó tái hôn. . . Từng dòng từng chữ, nhìn thấy cái gì đọc đến cái đó.

Từ Hiệu trưởng Kinh Đại cao cao tại thượng, thình lình biến thành máy móc đọc văn bản không chút cảm xúc.

Mà người nghe ở dưới sân khấu, cũng không hổ là võ giả.

Nhịn cả đi vệ sinh.

Nửa đường không một ai rời vị trí!

“Đây chính là hội nghị thượng đỉnh toàn cầu sao.”

Đảo mắt nhìn các đại lão cấp 8 đã ngủ một giấc, Trần Vũ lơ đễnh thì thào: “Yêu rồi yêu rồi.”

Cũng may, thời gian tổng kết của hạng mục thứ nhất của hội nghị thượng đỉnh cũng không dài.

Còn chưa tới nửa đêm ngày hôm sau, đã kết thúc. . .

“Khụ.”

Ho nhẹ một tiếng, Hiệu trưởng Kinh Đại nâng cổ tay nhìn thời gian, liếc nhìn toàn trường buồn ngủ, cất cao giọng: “Các vị. Hạng mục thứ nhất của hội nghị thượng đỉnh an toàn toàn cầu thứ 62, trước hết dừng ở đây đi.”

“Rầm rầm —— ”

Tiếng vỗ tay, trong nháy mắt chấn động.

Bao gồm cả Trần Vũ ở bên trong, trên mặt của mỗi người đều dào dạt ý mừng.

“Được rồi, cảm ơn mọi người.” Hiệu trưởng Kinh Đại đứng dậy, lộ

ra nụ cười tiêu chuẩn, vẫy vẫy tay: “Rất hân hạnh vì các vị thích phần báo cáo của tôi.”

“Rầm rầm —— ”

“Như vậy trước khi hạng mục thứ hai của hội nghị thượng đỉnh bắt đầu, là hiệu trưởng của Kinh Đại, ta muốn tuyên bố một sự kiện. Một chuyện rất quan trọng.”

Dứt lời, chẳng biết tại sao bầu không khí của toàn bộ hội trường, thoáng chốc trở nên lạnh lẽo.

Trần Vũ híp mắt, quan sát trái phải, phát hiện các đại lão cấp 8 còn lại đều mờ mịt.

Tính cả Lão chủ nhiệm ngồi ở trên bục hội nghị, cũng không nghĩ ra.

Rất rõ ràng.

Hành động đột nhiên này của Hiệu trưởng Kinh Đại, cũng không hề báo trước cho bất cứ kẻ nào. . .

. . .

Bên trong hội trường lớn trang hoàng lộng lẫy, khi hiệu trưởng kết thúc phát biểu, các phóng viên có mặt đều rất phấn chấn, nhạy bén ngửi thấy mùi “tin nóng “.

Là nhân viên truyền thông có tư cách tham dự hội nghị thượng đỉnh toàn cầu, họ hiểu rõ toàn bộ dự án và quy trình trong suốt quá trình diễn ra hội nghị.

Báo quát nội dung hội nghị, tiết mục chương trình, danh sách diễn giả, thậm chí trên bàn có bao nhiêu món ăn.

Nhưng chỉ có “Vấn đề quan trọng “mà hiệu trưởng Đại học Thủ Đô nói, bọn họ hoàn toàn không biết gì cả.

Trong mắt các phóng viên chuyên nghiệp, ngoài kế hoạch đồng nghĩa với có tin tức bất ngờ!

Mà bất ngờ thì có nghĩ là có tin tức bùng nổ…

Diễn biến tiếp theo đúng như trong dự liệu của các phóng viên.

Chương 878: Hội nghị quan trọng (4)
Chương 878: Hội nghị quan trọng (4)

Hiệu trưởng Đại học Thủ Đô vừa mở miệng liền chấn động toàn trường!

“Từ ngày mai.” Ông ta từ tốn đứng dậy, tay cầm micro, giọng điệu bình tĩnh nói: “Đại học Thủ Đô chính thức sáp nhập với Đại học Thanh Hoa.”

“...”

Dứt lời, âm thanh còn đọng lại rất lâu.

Trong hội trường rộng lớn lại nghe được cả tiếng kim rơi, lặng ngắt như tờ.

Mãi đến hơn mười mấy giây sau mới nghe thấy tiếng phóng viên chụp ảnh, toàn bộ hội trường dường như sống lại.

Thảo luận sôi nổi.

“Hiệu trưởng.” Sắc mặt Lão chủ nhiệm ngồi bên cạnh hiệu trưởng cứng ngắc, cố nén tức giận: “Việc sáp nhập hai trường là chuyện lớn như vậy, vì sao tôi đây là thầy chủ nhiệm lại không biết.”

“Đây là quyết định của phòng hiệu trưởng, không cần phải thông qua phòng giảng dạy.” Hiệu trưởng Đại học Thủ Đô nhìn về phía Lão chủ nhiệm, vẻ mặt không chút biểu cảm.

“Không cần thông qua phòng nhân sự của tôi?“Bà lão cấp 8 đứng lên, nheo hai mắt.

“Đúng vậy.” Hiệu trưởng gật đầu.

“Vậy cũng kỳ lạ.” Một võ giả cấp 8 chống cằm suy nghĩ: “Tôi là người của phòng hiệu trưởng, tôi cũng không hề biết chuyện này. Ai cách mất chức phó hiệu trưởng của tôi rồi?”

“Mọi người đừng suy nghĩ nhiều.”

Hiệu trưởng Đại học Thủ Đô tắt micro ngồi xuống: “Loài người hiện nay đang gặp nguy hiểm, ý tưởng sáp nhập hai trường đại học đã có từ lâu. Dù sáp nhập như thế nào, tuyệt đối chỉ có lợi nhiều hơn hại. Nhưng mọi người đều hiểu, nơi nào có người thì nơi đó có đấu tranh. Việc sáp nhập các trường hàng đầu thế giới nhất định sẽ đụng đến lợi ích của rất nhiều người. Do đó, để thuận lợi cho việc sáp nhập, tôi không đề cập chuyện đó với bất kỳ ai.

“Cho nên…” Ánh mắt không mấy thiện cảm của Lão chủ nhiệm liếc nhìn hiệu trưởng Đại học Thủ Đô và hiệu trưởng Đại học Thanh Hoa: “Việc lớn như vậy, từ đầu đến cuối chỉ có ai người biết?”

“Mẹ kiếp!“Sắc mặt hiệu trưởng Đại học Thanh Hoa chuyển sang màu gan lợn: “Từ đầu đến cuối tôi còn không biết!”

“Đúng vậy.” Hiệu trưởng Đại học Thủ Đô gật đầu: “Ông ta cũng không biết.”

Lão chủ nhiệm: “?”

Mọi người: “???”

“Từ đầu đến cuối.” Hiệu trưởng Đại học Thủ Đô vỗ ngực, vẻ mặt đắc ý: “Chỉ có mình tôi biết.”

Bà già cấp 8: “... Hai trường… sáp nhập, mà trường học kia còn không biết chuyện?”

“Đúng vậy.” Hiệu trưởng tiếp tục gật đầu: “Bởi vì hai trường sáp nhập, quyền lợi của hiệu trưởng trường Đại học Thanh Hoa cũng bị ảnh hưởng, cho nên tôi cũng không nói cho ông ta biết.”

Mọi người: “...”

Hội thần ngữ: Trần Vũ: “...”

“Bây giờ, việc này đã nói ra trước mặt mọi người, được cộng đồng võ đạo quan tâm, bất kể có bao nhiêu lực lượng phản đối, việc sáp nhập này cũng không thể dừng lại.” Hiệu trưởng Đại học Thủ Đô sửa lại cổ áo vest, ánh mắt lạnh lùng: “Dù sao, hiện tại người cầm quyền giới võ đạo, vẫn là tôi.”

Nói xong.

Ánh mắt Lão chủ nhiệm nhìn về phía hiệu trưởng Đại học Thủ Đô từ từ thay đổi. Không còn nghi ngờ gì nữa, loại người này "quả quyết sát phạt, phá rồi lại lập "trong thời loạn thế, sớm muộn gì cũng là một nhân vật ….

Tương tự, ánh mắt hiệu trưởng Đại học Thanh Hoa nhìn về phía hiệu trưởng Đại học Thủ Đô cũng thay đổi. Không nghi ngờ gì nữa, loại người "muốn làm gì thì làm, làm xằng làm bậy"ở thời loạn thế này sớm muộn cũng là nhân vật ….

"Vậy nếu sáp nhập, trước tiên sẽ phải đối mặt với một vấn đề khó." Hiệu trưởng Đại học Thanh Hoa dùng hết sức kiềm chế tức giận nói "Sau khi sáp nhập, trường học tên là gì?"

"Yên tâm, tôi đã cân nhắc việc này rồi." Hiệu trưởng Đại học Thủ Đô duỗi hai ngón tay: "Hai trường, mỗi bên lấy hai chữ hợp nhất thành một, công bằng chính đáng."

Nghe vậy, sắc mặt Đại học Thanh Hoa hơi dịu lại: "Lấy như nào?"

"Trường tôi là Đại học Thủ Đô, lấy hai chữ "Thủ Đô". Trường ông Đại học Thanh Hoa, lấy hai chữ "Đại học". Từ đó ghép thành: Thủ Đô Đại học."

"…Được!"Hội trường im lặng một lúc, Lão chủ nhiệm lên tiếng trước: "Tên này hay. "

"Không sai, tôi không có ý kiến."

"Hiệu trưởng của chúng ta vẫn luôn giả vờ ba phải, công bằng, công bằng, vẫn là con mẹ nó công bằng. "

"Có sao nói vậy, tên "Đại học Thủ Đô"này nghe càng quen thuộc. Dễ nghe."

"Dễ nghe +1…"

"Dễ nghe? Dễ nghe cái bép *"Hiệu trưởng Thanh Hoa không kìm chế được lửa giận, đập mạnh tay lên bàn hét: "Các người xem tôi là đồ ngốc mà đùa giỡn sao?"

“Cậu nhìn xem”Đại học Thủ Đô giang hay tay với Lão chủ nhiệm: “Hai trường sáp nhập, xung đột lợi ích chắc chắn sẽ gay gắt. Nếu như trước đó tiết lộ cho các người biết, chuyện này chắc chắn sẽ không thành.”

Lão chủ nhiệm từ chối cho ý kiến.

Còn các giáo sư khác tại Đại học Thủ Đô đều cảm thấy đúng.

“Không thành thì không thành!“Mặc kệ các ánh mắt ngạc nhiên của các phóng viên và các quan khách dưới đài, hiệu trưởng Thanh Hoa bộc phát tinh thần lực cao cấp 8, đôi mắt như sói: “Đừng nói nữa, muốn dùng cái tên để vượt mặt tôi! Đây vốn không phải sáp nhập! Đây chính rõ ràng là chiếm đoạt! Tôi mà đồng ý, tất cả từ giáo sư đến học sinh trường chắc chắn sẽ đâm chết tôi!”

Chương 879: Hội nghị quan trọng (5)
Chương 879: Hội nghị quan trọng (5)

“Nếu không đồng ý, tôi liền đuổi ông.” Vẻ mặt hiệu trưởng Đại học Thủ Đô không chút thay đổi: “Toàn bộ giới võ đạo này, chỉ có tôi là lớn nhất.”

“... Vậy tôi đây không có ý kiến.” Hiệu trưởng Đại học Thanh Hoa trở mặt nắm tay thân thiết với hiệu trưởng Đại học Thủ Đô: “Hy vọng hai trường sáp nhập thuận lợi.”

“Cảm ơn. Tương lai mọi người cùng nhau cố gắng.”

“Cố gắng, cố gắng…”

Dưới đài.

Trần Vũ ngồi hàng thứ nhất được xem toàn bộ quá trình, kiến hắn mở rộng tầm mắt.

Hai người vừa rồi mới “đối đầu gay gắt”khiến hắn trưởng rằng hai người kia sắp đánh nhau.

Vì thế, hắn còn tìm một cái máy ảnh, chỉ đợi hai người kia đấu võ, liền quay lại thời khắc lịch sử này đăng lên mạng.

Bởi vì đám phóng viên hèn nhát đó chắc chắn sẽ không dám đăng bài…

“Chào bạn.” Lúc này, một cô gái cùng hai gã bảo vệ rụt rè bước tới, thận trọng nói: “Trong hội… hội trường không cho phép dùng điện thoại chụp hình.”

Tỉnh táo lại, Trần Vũ nhìn máy ảnh trong tay, thắc mắc: “Đây là máy ảnh”

Chương 880: Quyết định trọng đại (1)

“Thì… máy ảnh cũng không được.”

“Vậy tại sao bọn họ có thể chụp hình?” Trần Vũ chỉ tay ra phía sau.

“Bọn họ là phóng viên, nên có thể chụp.”

“Phóng viên giỏi hơn hay là tôi giỏi hơn.”

“Anh… anh…” Cô gái lễ phép run rẩy: “Anh…. Anh giỏi…”

“Vậy bọn họ có thể chụp, vì sao tôi không thể?“Trần Vũ cau mày.

“Thì… thì quy định là như vậy.” Cô gái đứng sau lưng hai gã bảo vệ khóc: “Ngoại trừ phóng viên, tất cả đều không được chụp hình.”

“Trần Vũ.” Lão chủ nhiệm ở trên đài chú ý tình huống bên dưới, lập tức nói: “Cậu lấy đâu ra máy ảnh.”

“Anh trai bên cạnh kia cho.” Trần Vũ chỉ vào nhiếp ảnh gia bên trái hành lang.

Nhiếp ảnh gia hai tay trống trơn: “... xine.”

“Trả lại, không được phép chụp ảnh.”

“Được chưa.” Trần Vũ tiếc nuối mím môi đưa máy ảnh trả lại cho nhiếp ảnh gia: “Bộ ảnh cô em tóc ngắn trong thư mục 18x xinh thật đấy, về gửi cho tôi một ít, người tốt bình an đến cuối đời.”

Nhiếp ảnh gia vùi đầu: “... ha.”

Nhiếp ảnh gia: “Khà khà khà …”

Sau một hồi tạm dừng.

Người chủ trì ngồi bên trái bục lau mồ hôi lạnh trên mặt, nhanh chóng tuyên bố: “Mục đầu tiên của hội nghị thượng đỉnh an ninh toàn cầu lần thứ 62 đã kết thúc. Hội nghị tạm dừng, mời các vị tiến đến trước phòng tiệc ăn cơm. Hai tiếng sau tiếp tục mục thứ hai…”

Giọng nói nhỏ dần.

Mọi người toàn trường đều đứng dậy rời khỏi hội trường.

Các phóng viên vội vã liên lạc với cấp trên, chuẩn bị phác thảo bản tin tức mới.

Các đại biểu quốc gia và các đại lão giới võ đạo, tuy cũng bất ngờ trước sự việc hai trường Đại học Thanh Hoa và Đại học Thủ Đô sáp nhập, nhưng bọn họ nghĩ lại vẫn muốn đi vệ sinh trước.

Thần tiên mới không mắc tiểu…

…

Rời khỏi hội trường, Trần Vũ theo hướng dẫn của nhân viên phục vụ, nhanh chóng đi đến phòng tiệc.

Đi đi lại lại mới phát hiện phía sau có mấy người nhìn tôi.

Các đại biểu quốc gia đều đã nín một ngày một đêm.

Thoáng chốc cảm thấy cực kỳ sùng báo bọn họ, Trần Vũ vội vã dừng bước cúi đầu: “Các vị đại nhân, lợi hại lợi hại!”

“Như nhau thôi.”

“Cậu cũng không tệ.”

“Chúng tôi tuổi tác cao, chàng trai trẻ, sau này cũng không thể nín nhịn như thế nha.”

“Lúc mắc, tôi đã đi vào bình trà rồi…”

“Má dkm?! Bình trà đầy nước là nước tiểu của cậu sao?!!!”

“? Sao ông lại mắng chửi tôi?”

“Mắng chửi thôi sao? Ông đây còn muốn đánh cậu đấy chứ!”

“Bùm…”

“xi ly hua la…”

Nhìn hai người đột nhiên đánh nhau, các cao thủ thủ nín đái còn

lại cũng không biết khuyên can như thế nào.

Suy nghĩ hồi lâu, bọn họ quyết định mặc kệ, cùng nhau tiếp tục đi vào phòng tiệc.

Cơm canh đơn giản xong, Trần Vũ thấy còn sớm liền tìm một khu vườn nhỏ hoang văng trong sân trường Đại học Thanh Hoa, định gọi điện hỏi Bát Hoang Diêu và nhóm anh ấy có đến Ma Đô không.

Nhưng chưa kịp lấy điện thoại ra, có một bóng người xuất hiện trước mặt hắn.

?

Trần Vũ nguy hoặc ngẩng đầu.

Người tới đúng là Vương Bảo Cường…

“Trần Vũ.” Vương Bảo Cường ánh mắt phức tạp nhìn: “Là cậu sao.”

“Lâu rồi không gặp.” Trần Vũ kinh ngạc, lập tức đứng dậy nắm tay đối phương: “Cậu còn sống.”

“Cậu cũng còn sống đấy…”

“Sống là tốt rồi.” Vương Bảo Cường ôm chặt Trần Vũ: “Đừng nói nữa, chúng ta vào nhà…”

Trần Vũ: “??”

“Vào nhà uống nước.” Vương Bảo Cường cười nói.

Trần Vũ: “Hai người một ly sao.”

Vương Bảo Cường: “...”

Trần Vũ: “Nửa năm không gặp, cậu thay đổi rồi, cậu vẫn như trước kia.”

“Nhưng có thế nào, còn sống là tốt rồi.”

Trần Vũ nhếch mép ôm Vương Bảo Cường lần nữa: “Uống rượu đi,

nhất định phải uống. Nhưng bây giờ tôi còn có việc, ngày khác nhé."

"Chuyện gì mà so với bạn cũ còn quan trọng hơn vậy?"Vương Bảo Cường bất mãn.

"Có một hội nghị quốc tế quan trọng." Trần Vũ sửa soạn lại áo vest: "Tôi còn phải tham dự phát biểu, khán giả toàn cầu còn đang đợi đấy, không tiện ở lâu."

"Cậu đừng có mà khoác lác! Được thôi, nếu bạn cũ đã bận, vậy ngày khác chúng ta hẹn lại." Vương Bảo Cường thẳng lưng cười: "Hiện tại tôi là Phó bộ phận đối ngoại của trường Đại học Thanh Hoa, khi nào rảnh thì đến hội học sinh tìm tôi. Nói tên tôi, mọi người đều biết."

Chương 880: Quyết định trọng đại (1)

“Con mẹ nó, giỏi vậy.”

“Tạm được, tạm được.”

“Đại ca về sau nhớ che chở em.”

“Cái này nói hơi quá, đồng hương chúng ta, che chở cái gì.” Vương Bảo Cường vỗ ngực: “Nói chung, bây giờ tôi đã đứng vững ở Thanh Hoa. Về sau cậu có chuyện gì khó khăn, chỉ cần Thanh Hoa còn thì tôi đây mãi mãi là đường lui của cậu.”

Trần Vũ cảm động: “Nếu Thanh Hoa không còn thì sao?”

Vương Bảo Cường: “??? Cậu nói cái quái gì vậy?”

Nửa giờ sau.

Sau khi tạm biệt Vương Bảo Cường, Trần Vũ trực tiếp quay trở lại hội trường Thanh Hoa.

Bảo vệ ở cửa hiển nhiên nhận ra Trần Vũ liền vội vã cung kính bước qua một bên.

Trần Vũ hài lòng: “Các đồng chí vất vả rồi.”

“Vì phục vụ nhân loại!”

Trở lại vị trí trước đó ngồi, Trần Vũ gật đầu chào các đại lão cấp 8 hai bên, sau đó nhắm mắt nghỉ ngơi.

Không bao lâu sau, mục hai của hội nghị thượng đỉnh đúng giờ bắt đầu.

Các đại lão lần nữa ngồi đầy trên khán đài.

Ngồi ở giữa vẫn là hiệu trưởng trường Đại học Thủ Đô.

“Kính gửi các vị khách mời, các vị tông sư võ đạo, các vị đại biểu quốc gia cùng với các bạn phóng viên toàn cầu.”

“Tôi tuyên bố, nội dung mục hai của hội nghị thượng đỉnh toàn cầu về các vấn đề an ninh lần thứ 62 sẽ bắt đầu ngay bây giờ.”

Tiếng vỗ tay ở hiện trường như sấm.

Sau khi ăn no, mọi người rất sung sức.

“Cảm ơn, cảm ơn tất cả mọi người.” giơ tay ra hiệu mọi người im lặng, hiệu trưởng đại học kinh đô tiếp tục nói: “Mục hai hội nghị là phần kết thúc. Bây giờ xin mời các chủ nhiệm giáo dục, các giáo sư của Đại học Thủ Đô lên phát biểu.”

Trần Vũ: “?????”

Há miệng, hắn trừng mắt chó sửng sốt.

Vô số khán giả trước ti vi cũng ngỡ ngàng.

Chỉ có các phóng viên, các đại biểu quốc gia, các đại lão võ đạo là dáng vẻ tự nhiên, chắc bọn bọ đã biết trước,...

‘Tóm lại, hội nghị lớn như vậy, chung quy là nghe con mẹ nó mỗi ông nói?’

Trần Vũ oán thầm, không ai nghe được.

Sau khi hiệu trưởng Đại học Thủ Đô kết thúc bài phát biểu, Lão chủ nhiệm chậm rãi đứng dậy, cúi đầu cầm micro nhẹ nhàng nói: “Xin chào mọi người, tôi là*”

Tiếng vỗ tay.

“Bây giờ vì tôi phát biểu bế mạc hội nghị thượng đỉnh an ninh toàn cầu này.” Tay cầm bản thảo lên, Lão chủ nhiệm liếc nhìn Trần Vũ phía sau, ánh mắt nhìn thẳng vào camera: “Nhưng trước khi bắt đầu bế mạc, nhân dịp này, tôi muốn công bố một việc thay đổi.”

“Tách tách.”

“Răng rắc, răng rắc.”

Ký giả toàn trường phối hợp giơ camera lên, điên cuồng chụp ảnh.

“Hiện tại, bạn học ưu tú năm nhất Trần Vũ của trường chúng tôi, đảm nhiệm chức vụ hội trưởng hội học sinh, kiêm nhiệm Phó chủ nhiệm mới tại Thủ Đô đại học: dấu ngoặc mở, Thủ Đô đại học sau khi Đại học Thủ Đô và Đại học Thanh Hoa sáp nhập, sau đây gọi tắt là Đại học Thủ Đô. Dấu ngoặc đóng, để quản lý các công việc của hội học sinh, chủ trì hội nghị hội học sinh, để các học sinh biết đoàn kết và kỷ luật.”

Lão chủ nhiệm dứt lời, hàng loạt máy quay hướng ống kính vào mặt Trần Vũ.

Trần Vũ có chút choáng váng, nhưng nhanh chóng kịp thời phản ứng, đối diện màn ảnh, lộ ra nụ cười từ bi.

Vẫy tay: “Xin chào các đồng chí.”

Toàn bộ mọi người: “...”

Khán giả toàn cầu: “...”

“Phía dưới.” Lão chủ nhiệm hắng giọng: “Cho mời hội trưởng Trần Vũ lên sân khấu nói chuyện.”

“Đang đang đang đang…”

Tiếng nhạc liền vang lên.

Khi âm thanh vang vọng khắp khán phòng, Trần Vũ vừa bước lên sân khấu vừa vẫy tay, tự nhiên đứng ở giữa sân khấu, chặn trước mặt Hiệu trưởng Kinh Đại.

Hiệu trưởng Kinh Đại: “...”

“Xin chào các bạn.” Trần Vũ trước tiên là cúi đầu lịch sự, sau đó quay người lấy micro của Hiệu trưởng Kinh Đại, thổi “phù phù” hai cái và cười nói: “Tôi là Hội trưởng Trần.”

“.....”

Khán giả ở hiện trường nhìn nhau một lúc rồi đồng loạt vỗ tay.

“Ào ào::”

“Cảm ơn, cảm ơn mọi người.” Trần Vũ bắt chước động tác của Hiệu trưởng, hai tay ấn xuống, sau khi hội trường yên tĩnh lại, hắn chính thức lên tiếng: “Tôi rất vui mừng và hài lòng khi được gặp các bạn trong dịp như vậy. Thay mặt toàn thể nhân loại, tôi xin bày tỏ chút thành ý, chân thành cảm ơn vì sự hiện diện và ủng hộ của các bạn. ”

Khán giả ở hiện trường: “.....”

“Trần Vũ! Cậu đang nói bậy bạ cái gì vậy?” Lão chủ nhiệm ở phía sau sắc mặt hơi thay đổi, vội vàng hạ giọng: “Đọc kịch bản! Đọc theo kịch bản!”

“Khụ.”

Hắng giọng nói, Trần Vũ giả vờ như không nghe thấy, tiếp tục lớn tiếng nói: “Mọi người cũng đã xem hội nghị, đã biết về việc sáp nhập của Đại học Thủ Đô và Đại học Thanh Hoa. Từ giờ trở đi, tôi sẽ không chỉ là Hội trưởng Hội sinh viên Kinh Đại, cũng là Hội trưởng Hội sinh viên Thanh Hoa”.

“Không còn nghi ngờ gì nữa, chuyện này rất xứng đáng là lần đầu tiên trong lịch sử Trung Quốc. Còn tôi…” Hắn hơi dừng lại, chỉnh lại cổ áo vest: “Đương nhiên có thể coi tôi là Hội trưởng đầu tiên trong lịch sử.”

Chương 881: Quyết định trọng đại (2)
Chương 881: Quyết định trọng đại (2)

Khán giả ở hiện trường: "..."

Mọi người ở trước TV: "..."

"Hắn... Hắn điên à?" Hiệu trưởng Kinh Đại há hốc mồm.

Lão chủ nhiệm ở một bên hận không thể bộc phát cơn giận, dùng một quyền đánh Trần Vũ thành bùn: "Đọc kịch bản! Đọc kịch bản! Đọc kịch bản! kịch bản kịch bản kịch bản kịch bản!"

"Đúng vậy!" Trần Vũ quay đầu liếc nhìn về phía lão chủ nhiệm, bừng tỉnh, vỗ trán: "Là Hội trưởng Hội sinh viên tương lai của hai trường, tôi nhất định sẽ làm tốt công việc, làm tốt việc đoàn kết, làm tốt việc xây dựng, làm tốt việc yêu thương, làm tốt việc đoàn kết, làm tốt công việc, làm tốt việc đoàn kết..."

Lão chủ nhiệm: "..."

Khán giả: "..."

[Nhận ác cảm từ đám đông: Quyến rũ +7; Khí chất +5; Uy tín +3; Thông minh +1; May mắn +1]

Nghe thấy âm thanh tổng hợp điện tử vang vọng trong đầu, Trần Vũ trở nên hăng hái hơn và càng nói hăng hái hơn: "Vì thế, trong nhiệm kỳ Hội trưởng của mình, tôi sẽ tuyên bố những quy định và chế độ, xin hãy lấy giấy bút ghi chép một chút, sau này sẽ kiểm tra."

Khán giả: "..."

[Nhận ác cảm từ đám đông: Quyến rũ +13; Khí chất +8; Uy tín +5; Lãnh đạo +5; Thông minh +3; May mắn +2]

"Bịch!"

Lão chủ nhiệm không nhịn được nữa, đập bàn đứng dậy muốn bắt

Trần Vũ đi chịu tội: “Câm miệng đi!”

Nhưng chưa kịp lao ra ngoài, ông đã bị Hiệu trưởng Kinh Đại đứng bên cạnh tóm lấy.

“Làm gì vậy?” Lão chủ nhiệm hung hãn quay đầu lại.

“Để hắn tiếp tục nói.”

“Hắn ở trên sân khấu làm trò cười! Ông còn để cho hắn nói à?”

“Hắn chỉ đang làm trò cười.” Hiệu trưởng gật đầu, ánh mắt có chút kỳ quái: “Nhưng ông không thấy những biểu hiện trên sân khấu của hắn, rất có khí chất kiêu hùng của giới chính trị sao?”

“Khí… khí chất kiêu hùng…” Nghe vậy, lão chủ nhiệm lúng túng nhìn bóng lưng đang huơ tay múa chân của Trần Vũ.

Không nhìn ra “khí chất” gì cả.

Chỉ thấy một thanh niên thiểu năng trí tuệ, đang cố gắng thể hiện tư duy rách nát của mình…

“Điều thứ nhất trong quy định, cả giảng viên và sinh viên, nhân viên và ban quản lý khi họ gặp tôi đều phải tôn trọng gọi tôi là Hội trưởng Trần.”

Mọi người: “...”

[Nhận ác cảm từ đám đông: Quyến rũ +15; Khí chất +10; Uy tín…]

“Điều thứ hai: Sau này tất cả hoạt động cho vay điểm của toàn trường sẽ thuộc sở hữu nhà nước. Đối với các đơn vị thuộc sở hữu nhà nước, vui lòng liên hệ Bát Hoang Diêu, ở ban hai năm nhất ưu tú.”

Mọi người: “...”

[Nhận ác cảm từ đám đông: Quyến rũ +21; Khí chất…]

“Điều thứ ba: Tôi có quyền quyết định tuyệt đối đối với mọi công

việc của Hội sinh viên. Hơn nữa vì tôi cũng là Phó chủ nhiệm Phòng đào tạo nên tôi cũng có quyền hạn nhất định đối với các giảng viên, nhân viên an ninh và nhân viên."

[Nhận ác cảm từ đám đông: Quyến rũ…]

"Điều thứ tư: Ở trong Trường, trong Ma Đô, đều phải treo chân dung của tôi để thể hiện sự tôn trọng."

[Nhận ác cảm từ đám đông…]

"Điều thứ năm: Thêm thuế vào trường, thuế học tập, thuế quản lý, thuế nước cho ngày mưa, thuế mặt trời ngày nắng và các loại thuế khác, tất cả các loại thuế sẽ quy thành dạng điểm, nộp vào tài khoản cá nhân của tôi."

[Nhận ác cảm từ đám đông…]

"Điều thứ sáu: Trong nhiệm kỳ, Hội trưởng tôi có quyền có được đêm đầu tiên của các sinh viên nội trú trong trường."

[Nhận ác cảm cực độ từ đám đông…]

"Điều thứ bảy: Tận thế thường xuyên xảy ra dịch bệnh, sinh viên trong trường mỗi ngày đều phải tiêm thuốc khử trùng vào tĩnh mạch."

[Nhận ác cảm cực độ từ đám đông…]

"Điều thứ tám: sinh viên có ngoại hình đẹp có thể được ghi danh vào hậu cung của Hội trưởng tôi."

[Nhận ác cảm từ đám đông…]

"Điều thứ chín…"

[Nhận ác cảm từ đám đông…]

[Nhận ác cảm cực độ từ đám đông…]

[Nhận ác cảm từ đám đông…]

Khi Trần Vũ tiếp tục nói những điều vô nghĩa trên sân khấu, sự bất

mãn của khán giả ngày càng mãnh liệt.

Nhưng không ngờ, khi sự bất mãn của đám đông lan rộng, lại không có vỏ dưa hấu, dưa chuột, chai nước khoáng, cà chua thối, v.v. được ném vào hắn.

Ngược lại, mỗi lần Trần Vũ nói xong, trong hiện trường lại bùng nổ mấy tiếng hoan hô.

Hơn nữa càng về sau, tiếng hoan hô càng lớn.

Cuối cùng nối thành một mảng, dần dần trở nên đinh tai nhức óc, ồn ào như vạc nước sôi!

“Điều thứ hai mươi: Nếu sinh viên trong trường không tiện gọi Hội trưởng Trần, có thể gọi là bố.”

[Nhận ác cảm cực độ từ đám đông…]

“hohohohoho……”

“Đẹp trai quá.”

“Tuổi còn trẻ như vậy, khí thế như vậy thật sự ghê gớm.”

“Bạch bạch bạch bạch bạch…”

Trần Vũ: “Điều thứ hai mươi mốt: Đối với giảng viên và nhân viên của trường cũng như trên.”

[Nhận từ đám đông…]

“Quá tuyệt luôn!”

“hohohohohoho……”

Đứng sau sân khấu, nhìn đám đông trong khán phòng ngày càng nhiệt tình, không hiểu sao lão chủ nhiệm lại thấy cảm xúc như thủy triều dâng cao.

Hình bóng trên sân khấu dường như ẩn chứa một điều gì đó bí ẩn. Mỗi động tác giơ tay nhấc chân của hắn và mỗi lần ngắt câu đều toát lên sức quyến rũ vô hạn. Khán giả toàn hội trường không thể

tự chủ được…

Chương 882: Quyết định trọng đại (3)
Chương 882: Quyết định trọng đại (3)

“Một tiếng gọi trăm lời đáp… Hắn trời sinh là người lãnh đạo.” Hiệu trưởng Kinh Đại nheo mắt, một lời có hai nghĩa: “Khả năng thao túng tâm lý này.”

“…” Dần dần bình tĩnh lại, lão chủ nhiệm lắc đầu: “Khả năng thao túng tâm lý cũng có đấy, nhưng những gì hắn nói đều là những thứ vô nghĩa.”

“Nói bậy mà có tác dụng như vậy. Nếu như có người viết kịch bản…” Xoay người, Hiệu trưởng Kinh Đại nhìn thẳng vào lão chủ nhiệm, giọng điệu nhàn nhạt nói: “Xem ra ‘hiệu trưởng tiếp theo’ hắn chính là người phù hợp nhất.”

“Phải không.”

Lão chủ nhiệm chớp chớp mắt.

…..

Một tiếng sau.

Tổ trưởng tổ vệ sinh trong khán phòng tỉnh dậy sau một giấc ngủ ngắn, nâng cổ tay lên, nhìn đồng hồ rồi đứng dậy vươn vai. Chuẩn bị chỉ đạo các đội đến dọn dẹp hội trường.

Nhưng khi anh ta đi ra khỏi văn phòng, đi vào hành lang, lại không khỏi sửng sốt.

Chỉ nghe những tiếng la hét vọng ra từ cánh cửa cuối hành lang, hết đượt này đến đợt khác…

“Hội nghị vẫn chưa kết thúc à?”

Anh ta nghi hoặc giơ cổ tay lên và nhìn vào thời gian trên mặt đồng hồ: “…Hả? Chắc là đã kết thúc ít nhất hai mươi phút rồi chứ?”

“……”

Cau mày, Tổ trưởng tổ vệ sinh suy nghĩ một chút, đi thẳng đến cửa khán phòng, cẩn thận mở ra một khe nhỏ.

Ngay lập tức trợn mắt cứng người!

Trong khán phòng hỗn loạn, một thanh niên mặc vest đổ mồ hôi đầm đìa, cầm micro khàn giọng hét lên: “Cố lên!”

Bốn phía quanh người thanh niên, hàng ngàn người tụ tập xung quanh, dậm chân, múa tay và đồng thanh hét lên: “Chiến thắng!”

Trần Vũ: “Cố lên! Cố lên!”

Đám đông: “Chiến thắng! Chiến thắng!”

Trần Vũ: “Chiến đấu hết mình để giành được tương lai!”

Đám đông: “Phấn đấu mở đường ngay bây giờ!”

“Cố lên cố lên cố lên!!”

“Chiến thắng chiến thắng chiến thắng!!!”

Tổ trưởng tổ vệ sinh: “.....”

…..

Trời, sáng rồi.

Trong khuôn viên Thanh Hoa, những người mệt mỏi lần lượt “lảo đảo” rời đi.

Nhìn từ xa, trông giống như một nhóm tang thi bị tẩy não…

“A… mệt quá.”

Ngồi phịch xuống hàng ghế đầu tiên, Trần Vũ uống một ngụm nước làm dịu cổ họng, sau đó nhìn xung quanh nói: “Thế nào? Tôi phát biểu có tốt không?”

Mấy tên đại lão cấp 8 ngồi hai bên: “.....”

Là những võ giả cấp 8 đã trải qua thăng trầm của cuộc đời và có tinh thần ổn định, toàn hội trường, chỉ những người này là có thể giữ bình tĩnh trước bài phát biểu đầy "đam mê" của Trần Vũ.

Sau nửa ngày.

Một võ giả cấp 8 ngồi bên phải Trần Vũ vuốt râu nói: "Bài bài phát biểu tốt hay không thì không biết, những người diễn thuyết nói cũng không tồi."

Trần Vũ: "..."

"Khinh." Một võ pháp sư cấp 8 khác bĩu môi: "Cho dù là diễn thuyết, thì cũng chắc chắn là một bài diễn thuyết buồn cười nhất. Logic không rõ ràng, toàn nói hưu nói vượn, giống như tiếng chó đánh rắm. Nếu không phải càng xem càng thuận mắt ta sớm đã đá bay cậu rồi."

"Trong một dịp trang trọng như vậy, cậu thực sự không nên làm trò cười như vậy."

"Tôi đã có thể tưởng tượng được tin tức ngày mai sẽ như thế nào..."

"Yên tâm, không lấy được tin gì đâu." Một võ giả cấp 8 nào đó nhàn nhã bắt chéo chân, châm một điếu xì gà: "Tín hiệu phát sóng trực tiếp đã bị cắt từ lâu rồi."

Đúng như lời người này nói.

Thực tế, sự nhiệt tình trong khán phòng vừa rồi không lan truyền rộng rãi.

Khi Trần Vũ bước lên sân khấu và thốt ra câu nói "nhảm nhí" đầu tiên của mình, tổng đạo diễn phụ trách phát sóng trực tiếp ở sau hậu trường đã cắt đứt tín hiệu truyền đi.

Khi đó, hình ảnh chiếu trên TV bị dừng lại kể từ thời điểm Trần Vũ bước lên sân khấu.

Quả là mất công, Trần Vũ đã thất bại trong việc tạo ra sự tương tác toàn cầu...

“Im lặng. Im lặng một chút đi.”

Trên sân khấu, lão chủ nhiệm đã sửa lại bài diễn văn bế mạc, nhìn quanh hội trường một vòng: “Tiếp theo là cuộc họp nội bộ của Đại học Thủ Đô, không phải nhân viên Kinh Đại, xin vui lòng tự nguyện rời đi.”

Dứt lời, toàn hội trường không một ai đứng dậy.

Lão chủ nhiệm: “???”

Hiệu trưởng Kinh Đại ở một bên quay đầu nhìn Hiệu trưởng Thanh Hoa, cau mày: “Sao ông không rời đi? Ông là người của Kinh Đại à?”

“Không phải hai trường đã sáp nhập rồi sao?”

“Không phải ngày mai mới sáp nhập sao?”

“…Vậy tôi đi?”

“Không chỉ ông phải rời đi, mà tất cả mọi người ở Thanh Hoa cũng phải rời đi. Thanh Hoa các người sau đó sẽ có cuộc họp khác ở đây.”

“…” Hiệu trưởng Thanh Hoa bất mãn đứng dậy, liếc nhìn đối phương, dẫn tất cả giảng viên của trường tức giận rời đi.

Bên dưới, Trần Vũ gãi gãi cằm, nhìn võ pháp sư cấp 8 bên cạnh nói: “Trông bọn họ hình như không mấy vui vẻ.”

“Còn phải xem sao?”

“Nhưng chúng ta có phải quá hống hách rồi không? Đây rõ ràng là giảng đường của Thanh Hoa.”

“Giảng đường là nơi công cộng.” Võ pháp sư cấp 8 dang tay nói: “Ngươi nên biết rằng giáo khu này ban đầu thuộc về một trường trung học nào đó. Nhưng sau khi hai trường chúng ta đã chuyển đến một địa điểm khác dưới những nỗ lực của chính phủ, khu vực này đã được chuyển nhượng. Vì vậy công trình để sử dụng bị thiếu nghiêm trọng.”

Chương 883: Quyết định trọng đại (4)
Chương 883: Quyết định trọng đại (4)

“Lục soát—”

Khoảng năm phút sau.

Chỉ còn lại các giảng viên của Kinh Đại trong khán phòng.

Lão chủ nhiệm đeo kính vào, cẩn thận đếm số người, sắc mặt có chút khó coi: “Bát Hoang Dịch vẫn không đến.”

“Mặc kệ hắn.” Hiệu trưởng xua tay: “Dù sao, chuyện chúng ta thảo luận lần này không liên quan tới hắn, chúng ta bắt đầu đi.”

“Làm đi.”

Lão chủ nhiệm gật gật đầu, cầm chiếc điều khiển từ xa trên bàn lên và nhấn nút khởi động.

“Xạc!”

Tấm màn phía sau sân khấu lập tức chiếu lên một bức chân dung lớn của Trần Vũ.

Trần Vũ: “?”

“Như mọi người nhìn thấy, Trần Vũ là chủ đề trong cuộc họp nội bộ lần này của chúng ta.” Lão chủ nhiệm đẩy cặp kính gọng vàng lên với vẻ mặt nghiêm túc: “Mọi người biết về chuyện của hắn cũng không ít. Nhằm tập trung vào việc đào tạo hắn, tôi tự mình lên kế hoạch để xem xét hai phương diện sau đây.”

“Một, vì tài năng võ pháp thiên phú của Trần Vũ, từ nay trở đi, sẽ hoàn toàn từ bỏ việc phát triển võ thuật và tập trung khám phá năng lực võ pháp. Hắn sẽ được dạy bởi các võ pháp sư cấp 8 trong trường. ”

“Đối với mục đầu tiên này, các vị ngồi ở đây có ý kiến gì bất động, xin thoải mái lên tiếng.”

Trần Vũ lập tức giơ tay: “Tôi.”

“Trừ cậu.” Lão chủ nhiệm bổ sung thêm.

Trần Vũ: “...”

“Ngươi mới vào võ giới có nửa năm, cũng không có ý thức về sự phát triển của bản thân, chỉ cần nghe theo mệnh lệnh là được.”

Nói xong, lão chủ nhiệm gõ bàn: “Mọi người có ý kiến gì không? Nếu không sẽ thông qua.”

“Tôi có.” Một võ giả cấp 8 đứng lên.

“Mời nói.”

“Tình hình của sinh viên Trần Vũ tôi cũng đã tra qua một lượt. Tôi phát hiện, ngoài năng lực võ pháp, tài năng võ thuật của hắn cũng không nên coi thường. Ngay cả tài năng lần đầu tiên hắn bộc lộ cũng là ở phương diện võ thuật.”

Nói xong những lời này, ánh mắt của tất cả võ pháp sư có mặt đều trở nên nguy hiểm.

Lão chủ nhiệm chắp hai tay đỡ đầu, vẻ mặt bình tĩnh: “Tiếp tục.”

“Được. Thể chất của sinh viên Trần Vũ gấp hàng trăm lần so với người bình thường. Cho nên dù không kích hoạt năng lượng, hắn vẫn có thể chiến đấu trực diện với các võ giả đã kích hoạt năng lượng. Trong võ thuật chuyên nghiệp, điều này chắc chắn là thiên phú mà tất cả các võ thuật sư đều mơ ước.”

“Vì vậy, Trần Vũ thường có thể dễ dàng vượt qua các thử thách và đánh bại đối thủ của mình.”

“Trong trận chiến ở thủ đô ba tháng trước, hắn đã dùng năng lực của bản thân, giết được số lượng dị thú nhiều nhất trên chiến trường. Khi đó, cấp cấp của hắn chỉ là cấp 2, nhưng hắn có thể chiến đấu chống lại dị thú cấp 5, thậm chí cấp 6.”

“Mọi người chỉ cần suy nghĩ một chút cũng biết Trần Vũ đạt đến cấp 8 sẽ có thể phát huy ra loại sức mạnh khủng bố nào. Hắn sẽ là

võ giả mạnh nhất kể từ khi thế giới loài người thành lập võ đạo."

Nói xong, võ thuật sư cấp 8 ngồi xuống.

Các võ thuật sư khác có mặt đều đáp lời.

"Không sai, Trần Vũ là một hạt giống tốt trong võ thuật."

"Võ pháp không được. Pháp sư quá non, không kiên nhẫn nổi."

"Là đàn ông, nên chọn cứng rắn!"

"Để ta dạy! Với thiên phú của hắn, trong vòng mười năm hắn nhất định sẽ trả lại cho ngươi một võ thần cấp tám!"

"Lỗ Dự tiên sinh từng nói, làm người đừng quá tham lam. Bát Hoang Dịch và ngươi chuyên ngành võ pháp muốn, nhưng Trần Vũ, hắn muốn sao? Không biết điểm dừng? Ta nói đĩ mẹ mầy, các người có cần mẹ hắn không?"

"Mọi…mọi người hãy kìm nén cơn tức giận và bình tĩnh lại. Thực ra, tôi nghĩ dù có chuyện gì xảy ra, vẫn có thể luyện tập cả ma thuật và võ thuật. Thiên phú võ thuật của bạn học Trần Vũ tốt như vậy mà lại vứt bỏ, thật không nói…"

Lời nói của các giảng viên chuyên ngành võ thuật đã biến khán phòng trống rỗng thành chợ rau.

Nhưng trước sự ý kiến của Hiệu trưởng Kinh Đại, không có võ pháp sư nào có mặt ở đây phản đối.

Chỉ bình tĩnh, điềm đạm, lặng lẽ như vậy ngồi nhìn.

Không nói một từ.

Chẳng bao lâu, tất cả các võ thuật sư đều nhận thấy điều gì đó kỳ lạ, nhìn nhau, từ từ hạ giọng, cuối cùng cũng ngậm miệng lại.

"Nói xong chưa?" Lão chủ nhiệm khàn giọng nói.

"..." Hiện trường im lặng.

"Nói đến cùng thì, bất luận Trần Vũ học chuyên ngành võ pháp

hay chuyên ngành võ thuật, điều cơ bản nhất là ai có thể giáo dục hắn tốt hơn."

Lão chủ nhiệm cúi xuống và lấy ra một chiếc rương lớn cao bằng nửa người dưới gầm bàn.

"Bang" một tiếng, nó được đặt một cách nặng nề trên bục.

Hai tay ông dùng lực đặt ở trên nắp rương, Lão chủ nhiệm ánh mắt lạnh lùng: "Một năm."

"Cái…cái gì một năm?"

"Một năm, võ pháp chuyên ngành của chúng tôi có thể đảm bảo Trần Vũ sẽ được huấn luyện đến cấp 8. Võ thuật chuyên ngành của các ngươi có thể làm được điều đó không?"

"Không thể nào!" Một võ giả cấp 8 xua tay: "Tuyệt đối không thể! Các ngươi nuôi lợn hả? Nói nuôi 800 cân là có thể nuôi 800 cân à?"

"Cót két."

Chương 884: Quyết định trọng đại (5)
Chương 884: Quyết định trọng đại (5)

Lão chủ nhiệm không nói hai lời, trực tiếp mở nắp rương.

“Vù—”

Ánh vàng rực rỡ lập tức nở rộ!

Ngoại trừ những cao thủ võ pháp sư cấp 8 đã quen biết từ lâu, tất cả những người khác, kể cả Trần Vũ, đồng tử đều đột nhiên co lại.

Bên trong rương…

Hóa ra là hàng ngàn viên thuốc thuốc tăng cường tinh thần!

Toàn bộ võ thuật sư ở đây: “Má…”

Trần Vũ: “Má!”

……

Ánh sáng vàng rực rỡ dần dần tiêu tan.

Hai mươi mấy người trong khán phòng trống rỗng vẫn không nói một lời.

Thuốc tăng cường tinh thần.

Muốn mua cũng không có, giá trị liên thành.

Được chế tạo bởi Viện Hàn lâm Khoa học Quốc gia, nó là một tài liệu chiến lược đặc biệt, cũng không bán công khai.

Thông thường, nó chỉ được dùng để khen thưởng những “người có công lớn”.

Bát Hoang Dịch từng được tặng một hộp.

Trong hộp có mười viên.

Mỗi viên thuốc có tác dụng tương đương với tổng cộng một nghìn viên thuốc tăng khí lực!

Mà lúc này bày ra trước mặt mọi người ít nhất không dưới trăm hộp…

“Các người… lấy những thứ này ở đâu ra?” Không biết qua bao lâu, võ giả cấp 8 ngồi bên phải Trần Vũ nói với giọng khô khốc: “Ông đã dọn sạch Viện Khoa học rồi à?”

“Chúng tôi thu thập.”

Lão chủ nhiệm đóng sầm chiếc rương lại, vẻ mặt đờ đẫn nói: “Huống chi cái gọi là Viện Hàn lâm Khoa học Quốc gia cũng bao gồm những cao thủ võ pháp sư như chúng ta lập nên.”

“.....”

Các võ thuật sư toàn hội trường đều im lặng.

Hiệu trưởng Kinh Đại ngồi ngay vị trí đầu tiên nhếch mép, liếc nhìn chiếc rương lớn, sau đó nhìn về phía Trần Vũ đang có vẻ mặt “đờ đẫn” nói: “Các người định đưa tất cả những viên thuốc tăng cường tinh thần trong rương này cho Trần Vũ.”

“Không sai.” Lão chủ nhiệm gật đầu.

Dưới khán đài, các võ pháp sư góp vốn khác cũng cùng nhau gật đầu.

“Đều cho hắn.”

“Đồ tốt nên được sử dụng để phát huy hiệu quả tối đa.”

“Ngoại trừ hắn cùng Bát Hoang Dịch, người khác sử dụng đều là lãng phí.”

“Đúng! Thay vì đưa cho đứa cháu trai vô dụng đó của tôi, thà giao nó cho Trần Vũ còn hơn.”

Trần Vũ: “.....”

Hiệu trưởng Kinh Đại đứng lên, suy nghĩ một chút, đưa tay vuốt ve rương gỗ: “Trong quốc khố, nguyên liệu sản xuất thuốc tăng cường tinh thần đã cạn kiệt, những thứ này chính là nguồn tài nguyên cuối cùng của chúng ta. Vốn có thể đào tạo ít nhất hàng chục võ giả cấp 8.”

Bà lão cấp 8 nhấp một ngụm trà rồi nói: “Đừng nói đến hàng chục cấp 8, thậm chí hàng trăm cấp 8 cũng không quan trọng bằng một cấp 9.”

“Trần Vũ có thể thăng đến chín cấp?” Hiệu trưởng nhướng mày.

“Cho dù hắn không thể đạt tới cấp chín, nhưng chỉ dựa vào thiên phú của hắn, cấp 8 cũng có thể sánh ngang với cấp chín!” Bà lão cũng đứng dậy, nhìn thẳng vào hiệu trưởng: “Một trăm năm qua, điều chúng ta chờ đợi chính là thiên tài thực sự. Dù có Bát Hoang Dịch xuất hiện, nhưng một mình hắn là không đủ. Cộng thêm Trần Vũ thì…”

“Không sai.” Lão chủ nhiệm ánh mắt sáng ngời: “Bát Hoang Dịch, với hệ số chuyển hóa năng lượng là 2,26, khi đạt tới cấp 8, đủ để phát huy sức mạnh cấp 9. Trí lực của Trần Vũ cũng có thể làm được như vậy. Hai cường giả ‘cấp 9′ nhất định có thể bảo vệ nhân loại.”

“Hơn nữa Tam Thượng Du đại nhân.” võ pháp sư nào đó ngắt lời.

“Còn có người thần bí tàn sát quái thú thủy triều.”

“Trước mắt xem ra nhân loại có hy vọng.”

“Nếu như Lý Thanh Hải đại nhân không chết…”

“Vậy thì nhận lại chúng ta có thể bắt đầu phản kích. Lý Thanh Hải, Tam Thượng, người đàn ông bí ẩn, Bát Hoang Dịch và Trần Vũ trong tương lai … năm cấp 9! Tôi không tin rằng có thể có năm dị thú cấp 9 trong một đợt quái thú thủy triều!”

“Đáng tiếc…”

“Đừng nghĩ những chuyện vô nghĩa.” Lão chủ nhiệm xua tay: “Trước hết hãy huấn luyện Trần Vũ cùng Bát Hoang Dịch đi rồi nói

sau. Tổ võ thuật sư, các ngươi có thể mang ra những 'Thuốc tăng cường tinh thần' này không?"

Các võ thuật sư: "....."

"Nếu không mang ra được, từ nay về sau, Trần Vũ sẽ giao cho đội võ pháp sư chúng ta."

Các võ thuật sư: "....."

Một rương "thuốc tăng cường tinh thần" cho thấy đội ngũ giáo sư võ pháp sư thực sự đã tiêu rất nhiều tiền.

Dù ở góc độ tổng thể hay góc độ cá nhân của Trần Vũ, đội võ thuật sư của họ không còn đủ tư cách để "tranh giành" Trần Vũ nữa.

Rốt cuộc.....

Từ xa xưa đã có rất nhiều pháp sư vĩ đại.

Những chiến binh keo kiệt này, không thể chiến đấu...

Thấy "thế lực thù địch" đã bỏ cuộc, lão chủ nhiệm mang chiếc rương gỗ đựng "thuốc tăng cường tinh thần" đặt lại dưới gầm bàn. Sau đó ông phủi nhẹ bụi trên áo, nhìn về phía Trần Vũ: "Tiểu Vũ, đã sớm hoàn thành thủ tục cho cậu rồi, từ nay trở đi nơi cậu sẽ học chính là tổ giảng dạy võ pháp này. "

"Chủ nhiệm." Trần Vũ đưa tay lên: "Đây là chuyện lớn của đời tôi, nhưng tôi vẫn luôn nghe mọi người thảo luận. Tôi có ý kiến, không biết có nên nói hay không."

"Không nên nói."

Trần Vũ: "....."

Chương 885: Quyết định trọng đại (6)
Chương 885: Quyết định trọng đại (6)

“Nghe thì nghe. Không nghe cũng phải nghe. Chúng tôi là vì tốt cho cậu.”

“Tôi biết. Những những thuốc tăng cường tinh thần đó…”

“Yến tâm, tổng cộng là một ngàn không trăm mười bốn viên, đều cho cậu.”

Trần Vũ: “.....”

[Tâm lý đã chịu tổn thương: Tinh thần +18]

“Được rồi, cuộc họp dừng lại ở đây đi.” Lão chủ nhiệm nhìn thoáng qua Hiệu trưởng bên cạnh: “Ông còn muốn nói gì nữa không?”

“Không có.” Hiệu trưởng Kinh Đại lắc đầu.

“Các vị ngồi ở đây còn có điều gì không?”

Mọi người: “.....”

Trần Vũ: “Tôi! Tôi có!”

“Được rồi. Nếu không còn gì để nói nữa thì chúng ta hãy tan họp. Ngày mai chúng ta hãy cùng cố gắng, gác lại công việc trước mắt và hoàn tất việc sáp nhập và gắn kết với Đại học Thanh Hoa…”

Trần Vũ: “.....”

Sau khi giải thích ngắn gọn, Hiệu trưởng Kinh Đại và các giáo sư lần lượt rời khỏi khán phòng.

Chỉ còn lão chủ nhiệm và Trần Vũ mắt to trừng mắt nhỏ.

Lão chủ nhiệm: “Còn không đi?”

Trần Vũ: “Để tôi yên.”

Lão chủ nhiệm: “Tiếp theo Thanh Hoa sẽ có một cuộc họp khác ở đây.”

Trần Vũ: “Tôi biết rồi, cứ để tôi yên.”

Lão chủ nhiệm nhìn Trần Vũ từ trên xuống dưới, không nói thêm gì nữa, cầm rương gỗ dưới bàn lên, xoay người rời đi.

Sau một lúc lâu.

Trần Vũ lặng lẽ thở dài, lấy điện thoại di động ra bấm số điện thoại của Bát Hoang Dịch.

“Tút—”

“Alo?” Chỉ trong giây lát, cuộc gọi đã được kết nối.

“Là tôi, em rể của anh, hôm qua em đã nói với anh…”

“Tút: tút: tút: tút —”

Cuộc gọi đã bị cúp một cách dứt khoát.

Trần Vũ: “.....”

Sau một lúc im lặng, hắn lại gọi lại.

“Xin lỗi, người dùng bạn gọi đã tắt điện thoại, vui lòng đợi và thử lại…”

[Tâm lý đã chịu tổn thương: Tinh thần +3]

“Được, thế thì tốt.”

“Nếu anh không quan tâm đến sự sống chết của tôi, thì đừng trách tôi không nể mặt đến tình cảm nhà mẹ đẻ.”

Sau khi cởi bỏ bộ vest và cà vạt, trong mắt Trần Vũ có vẻ “dữ tợn”, nhanh chóng bước ra khỏi khán phòng, chặn một sinh viên đi ngang qua và hỏi: “Bat Hoang Dịch ở đâu?”

“Bạn học này, cậu…”

“Ai cho phép gọi tôi là bạn học?” Trần Vũ nhíu mày: “Gọi tôi là Hội trưởng Trần.”

sinh viên: “...”

“Mau nói cho tôi biết hắn ở đâu.” lấy điện thoại ra nhìn đồng hồ, vẻ mặt có chút mất kiên nhẫn.

Một ngàn viên thuốc tăng cường tinh thần chắc chắn là thứ chết người!

Chỉ cần bị mấy đại lão đó ép ăn một viên, liền có thể mỉm cười và xuống địa ngục với cả nhân loại.

Anh vợ không tin hắn.

Ma Đô thật sự quá nguy hiểm…

“Cậu… Cậu tìm Bát Hoang Dịch làm cái gì?” sinh viên bị ngăn cản lùi lại nửa bước, đẩy kính gọng vàng lên, cẩn thận nhìn Trần Vũ từ trên xuống dưới.

“Nói cho tôi biết, cậu học ở ban nào? Cậu có tin tôi sẽ đuổi học cậu không?”

“Tôi? Ngầu ghê vậy. Nói đuổi học thì tôi bị đuổi học? Cậu là ai?”

“Nếu cậu đã thành tâm hỏi, ta sẽ rất nhân từ nói cho cậu biết.” Trần Vũ đứng thẳng người, chắp hai tay sau lưng, nghiêm túc nói: “Tôi là Hội trưởng mới của Hội sinh viên trường Đại học Thủ Đô, kiêm Phó chủ nhiệm phòng đào tạo.”

“Xin lỗi, tôi đến từ Thanh Hoa. Người của Đại học Thủ Đô, có thể quản lý tôi được không?”

“Thanh Hoa à… không thành vấn đề.” Trần Vũ vuốt ve cổ áo vest: “Dù sao thì từ ngày mai trở đi, Thanh Hoa sẽ nằm dưới sự quản lý của Kinh Đại chúng tôi.”

“...Đồ điên.” sinh viên nhìn hắn với ánh mắt như thể nhìn kẻ bị

thiểu năng trí tuệ rồi quay người bỏ đi.

“Ơ? Sao lại mắng người? Còn chửi nữa tôi đánh vỡ kính của cậu!”

“Đi chết đi, đồ điên.”

“Có gan thì đừng bỏ chạy! Dù cậu có tin hay không lão tử sẽ đuổi cậu trước, sau đó là đuổi hiệu trưởng và những giáo sư khốn nạn trong trường…”

……

Sau bao nhiêu biến cố.

Chẳng mấy chốc, Trần Vũ đã tìm thấy nơi ở của Bát Hoang Dịch.

Phải nói rằng đãi ngộ đối với “thiên tài” vượt xa sự hiểu biết của người thường.

Hai trường đại học chen chúc trong tiểu khu của một trường cấp hai, không gian vốn không đủ chỗ. Ngay cả trong số những giáo sư cấp cao đó, nhiều người vẫn chen chúc trong các căn chung cư.

Nhưng Bát Hoang Dịch vẫn có thể sống trong một biệt thự riêng…

“Cuộc sống tạm như vậy thật không tồi.”

“Vẫn là biệt thự kiểu châu Âu…”

“Hay thật, bên trong còn có bể bơi à?!”

“Phòng ngủ trên sân thượng có giếng trời…”

“Chậc chậc.”

“Một giai cấp theo chủ nghĩa khoái lạc kinh tởm, thật xấu hổ khi liên kết với họ.”

Đứng ở nơi cao, Trần Vũ vẻ mặt chán ghét nhìn quanh biệt thự, suy nghĩ hồi lâu mới lấy điện thoại di động ra, tìm số của Hội sinh viên trên diễn đàn của trường, dứt khoát bấm gọi.

“Tút—”

“Xin chào.” Giọng nói ngọt ngào của một cô gái vang lên từ ống nghe: “Đây là trụ sở của Hội sinh viên Đại học Thủ đô.”

‘Mình còn có một nữ cấp dưới có giọng nói hay như vậy?’

Trần Vũ hưng phấn xoa xoa tay: “Xin chào, tôi là sếp của cô, Hội trưởng Trần. Cứ gọi tôi Hội trưởng Trần là được rồi.”

“Trần… Hội trưởng Trần?”

Chương 886: Quyết định trọng đại (7)
Chương 886: Quyết định trọng đại (7)

“Đúng vậy, vừa mới được trường bổ nhiệm, cô có thể hỏi phòng đào tạo.”

“Ồ! Ồ ồ ồ. Hội trưởng Trần, anh có mệnh lệnh gì sao?”

“Kiểm tra giúp tôi xem ký túc xá của Bát Hoang Dịch có phải là biệt thự không.”

“Hả… Hội trưởng? Xin chờ một chút.”

“Được.”

“...Tìm ra rồi, anh ấy sống trong một căn biệt thự. Địa điểm là…”

“Không cần phải nói, tôi biết vị trí của hắn rồi.” Trần Vũ cắt ngang: “Tôi hỏi một chút, chỗ ở của sinh viên trong khuôn viên trường là do Hội sinh viên chúng ta quản lý phải không?”

“Đương nhiên rồi.”

“Được. Cô điều Bát Hoang Dịch ra khỏi biệt thự, sắp xếp hắn chuyển đến ký túc xá số 404.”

“À… được rồi.”

“Sau đó đổi sinh viên Trần Vũ ở ký túc xá 404 sang biệt thự đó.”

“Hiểu rồi.”

“Bạn học nhỏ.” Trần Vũ hài lòng gật đầu: “Công tác nền tảng rất vững chắc.”

“Cảm ơn Hội trưởng Trần ~”

Sau khi cúp điện thoại, Trần Vũ thở phào nhẹ nhõm, đi về phía cửa biệt thự, cảm giác sảng khoái không thể giải thích được.

Khi hắn đi tới cửa, đang định bấm chuông thì hai cánh cửa gỗ tự động mở ra hai bên.

Nhìn thấy Bát Hoang Dịch đứng sau cánh cửa, với đôi mắt cá chết đặc trưng: “Tìm tôi có chuyện gì?”

“Cửa này chạy bằng điện à?” Trần Vũ kinh ngạc.

Bát Hoang Dịch: “.....”

“Vốn dĩ phong cách khá cổ xưa, nhưng có cửa điện thì thật quá tệ.” Trần Vũ khinh thường nói: “Đổi đi đổi đi. Còn hồ bơi, tốt hơn nên trồng cỏ xung quanh, tổng thể càng hòa hợp hơn, quyến rũ hơn và nhìn thoải mái hơn…”

“…… Đây là chỗ của tôi.”

“Không sao, nhanh thôi sẽ không phải nữa.”

Bát Hoang Dịch: “??”

“À, đúng rồi.” Trần Vũ vỗ trán: “Chúng ta nói việc chính đi. Ừm… vào trong nói?”

“Không cần.”

“Thái độ đối với tôi như vậy, anh không sợ Tiểu Diêu bị tôi lén lút ức hiếp sao?”

“…” Im lặng hồi lâu, Bát Hoang Dịch cử động cơ miệng, lộ ra nụ cười còn cứng ngắc hơn mấy phần: “Mời vào.”

Trần Vũ chặc lưỡi: “Anh cười như vậy khiến tôi hoảng sợ, không dám đi vào.”

Nụ cười của Bát Hoang Dịch lập tức tắt đi, trong mắt hiện lên một tia lửa nhàn nhạt: “Cậu rốt cuộc muốn làm gì?”

“Nói chuyện chính.”

“Nói.”

“Chuyện chính đó là… tôi đồng ý kế hoạch của anh.

“Kế hoạch gì?” Bát Hoang Dịch cau mày.

“Hôm qua cậu yêu cầu tôi đi khỏi Ma Đô. Tôi đã quyết định nghe lời cậu và đi khỏi Ma Đô. Bao lâu nữa thì đưa tôi đi?”

“Không tiễn.”

Trần Vũ: “??”

“Còn chuyện gì nữa không? Không thì tôi đóng cửa đây.”

“Chờ… chờ một chút!” Trần Vũ vội vàng giữ chặt cửa gỗ đã đóng kín: “Không tiễn là có ý gì? Không phải anh nói Ma Đô rất nguy hiểm sao?”

“Đó là những gì tôi nói.”

“Nếu tôi chết thì phải làm sao? Nếu tôi chết, em gái anh sẽ thành góa phụ!”

“Tôi biết cấp trên đã an bài, tôi mới vừa phát hiện.” Bát Hoang Dịch ngẩng đầu, lạnh lùng nói: “Tổ võ pháp sư của Kinh Đại đã chuẩn bị hàng ngàn viên thuốc tăng cường tinh thần cho cậu, sẵn sàng giúp cậu đạt cấp 8 trong thời gian ngắn. Đây là cơ hội hiếm có để nâng cao sức mạnh của cậu nhanh nhất có thể. Sau khi tính toán, so với việc bây giờ rời khỏi Ma Đô bây giờ thì việc cậu đạt cấp 8 rồi rời đi sẽ thích hợp hơn.”

“……Vậy thì sao?”

“Cho nên bây giờ tôi sẽ không để cậu đi.”

Bát Hoang Dịch khinh thường liếc nhìn Trần Vũ một cái, ‘rầm’ một tiếng liền đóng cửa lại: “Cậu không thể rời đi cho đến khi cậu uống hết một nghìn viên thuốc tăng cường tinh thần.”

Trần Vũ: “.....”

[Tâm lý đã chịu tổn thương: Tinh thần +23]

“.....”

Chậm rãi ôm lấy bộ ngực hơi nhức nhối của mình, hắn lại lấy điện thoại di động ra gọi đến trụ sở Hội sinh viên.

“Tút—”

“Alo? Trần … Hội trưởng Trần?”

“Chỗ ở của Bát Hoang Dịch đã được chuyển đến ký túc xá 404 chưa?”

“Đã điều chỉnh xong rồi.”

“Tôi đã suy nghĩ rồi quyết định không cho hắn sống ở ký túc xá chung.”

“Ồ. Cũng đúng, dù sao thì cựu hội trưởng…”

“Đưa hắn đến nhà vệ sinh công cộng.”

Cô gái: “???”

“Đặt một chiếc giường trong nhà vệ sinh. Tôi muốn đệm cao su.”

…..

“Đây là Ma Đô ư.”

Sau khi lấy hai chiếc vali lớn, mẹ Trần bước ra khỏi xe buýt tốc hành và ngạc nhiên nhìn xung quanh: “Có nhiều người như vậy.”

“Ừ.” Trần Tư Văn theo ở phía sau: “Con nghe nói dân số của Ma Đô nhiều hơn nhiều so với Thủ đô.”

“Đây là thành trì cuối cùng của nhân loại.” Mã Lệ đứng ở phía trước thở dài: “Nhưng tôi thì vẫn muốn tiếp tục học tại Đại học Thanh Hoa.”

“Nghe nói… Nghe nói Đại học Thanh Hoa và Đại học Thủ Đô ở cùng một tiểu khu.” Bát Hoang Diêu nắm tay BB, do dự: “Sau này chúng ta… cũng có thể… gặp nhau thường xuyên, phải không?”

“Cô cứ nói thẳng là sợ tôi và Vũ ca gặp nhau.”

“Không…cô hiểu lầm rồi.”

“Yên tâm đi.” Mã Lệ tùy tiện vỗ vỗ vai Bát Hoang Diêu: “Tôi sẽ không giành chia se Trần Vũ với cô.”

“Không…không có…” Má cô gái đỏ bừng.

“Ta sẽ chỉ dùng cho chính mình.” Mã Lệ bổ sung.

Bát Hoang Diêu: “...”

“Các cô gái nhỏ, chuyện tình cảm của các cô sau này hăn nói.” Giáo sư Chân Thông Minh hai tay ôm chặt một cuốn sách, vẻ mặt nghiêm túc: “Hãy gọi Trần Vũ ra ngoài trước. Cuốn sách võ thuật này phải được giao cho hắn càng sớm càng tốt.”

Chương 887: Quyết định trọng đại (8)
Chương 887: Quyết định trọng đại (8)

“Rốt cuộc là võ thuật gì?” Mã Lệ quay người, tùy ý hỏi: “Thần bí như vậy sao?”

“…” Chân Thông Minh mím môi: “Tóm lại là gọi hắn ra mới được.”

“Để tôi gọi điện.” Bát Hoang Diêu nhanh chóng lấy điện thoại từ trong túi ra, vuốt màn hình.

Mọi người thấy vậy đều im lặng, yên lặng chờ Trần Vũ nghe điện thoại.

Một phút.

Năm phút.

Mười phút,

Ba mươi phút trôi qua…

Cô gái cầm điện thoại và nhìn chằm chằm vào màn hình với vẻ mặt nghiêm túc.

“Vẫn không gọi được à?” Mã Lệ cau mày.

“Có lẽ Tiểu Vũ đang bận.” Trần Tư Văn gãi mũi.

“Mọi người đừng gấp, sẽ sớm gọi được thôi.” Bát Hoang Diêu lắc đầu: “Điện thoại có chút kẹt.”

Mọi người: “???”

…..

Ánh sáng vàng rực rỡ dần dần tiêu tan.

Hai mươi mấy người trong khán phòng trống rỗng vẫn không nói một lời.

Thuốc tăng cường tinh thần.

Muốn mua cũng không có, giá trị liên thành.

Được chế tạo bởi Viện Hàn lâm Khoa học Quốc gia, nó là một tài liệu chiến lược đặc biệt, cũng không bán công khai.

Thông thường, nó chỉ được dùng để khen thưởng những "người có công lớn".

Bát Hoang Dịch từng được tặng một hộp.

Trong hộp có mười viên.

Mỗi viên thuốc có tác dụng tương đương với tổng cộng một nghìn viên thuốc tăng khí lực!

Mà lúc này bày ra trước mặt mọi người ít nhất không dưới trăm hộp…

"Các ngươi… lấy những thứ này ở đâu ra?" Không biết qua bao lâu, võ giả cấp 8 ngồi bên phải Trần Vũ nói với giọng khô khốc: "Ông đã dọn sạch Viện Khoa học rồi à?"

"Chúng tôi thu thập."

Lão chủ nhiệm đóng sầm chiếc rương lại, vẻ mặt đờ đẫn nói: "Huống chi cái gọi là Viện Hàn lâm Khoa học Quốc gia cũng bao gồm những cao thủ võ pháp sư như chúng ta lập nên."

"....."

Các võ thuật sư toàn hội trường đều im lặng.

Hiệu trưởng Kinh Đại ngồi ngay vị trí đầu tiên nhếch mép, liếc nhìn chiếc rương lớn, sau đó nhìn về phía Trần Vũ đang có vẻ mặt "đờ đẫn" nói: "Các ngươi định đưa tất cả những viên thuốc tăng cường tinh thần trong rương này cho Trần Vũ."

"Không sai." Lão chủ nhiệm gật đầu.

Dưới khán đài, các võ pháp sư góp vốn khác cũng cùng nhau gật

đầu.

“Đều cho hắn.”

“Đồ tốt nên được sử dụng để phát huy hiệu quả tối đa.”

“Ngoại trừ hắn cùng Bát Hoang Dịch, người khác sử dụng đều là lãng phí.”

“Đúng! Thay vì đưa cho đứa cháu trai vô dụng đó của tôi, thà giao nó cho Trần Vũ còn hơn.”

Trần Vũ: “.....”

Hiệu trưởng Kinh Đại đứng lên, suy nghĩ một chút, đưa tay vuốt ve rương gỗ: “Trong quốc khố, nguyên liệu sản xuất thuốc tăng cường tinh thần đã cạn kiệt, những thứ này chính là nguồn tài nguyên cuối cùng của chúng ta. Vốn có thể đào tạo ít nhất hàng chục võ giả cấp 8.”

Bà lão cấp 8 nhấp một ngụm trà rồi nói: “Đừng nói đến hàng chục cấp 8, thậm chí hàng trăm cấp 8 cũng không quan trọng bằng một cấp 9.”

“Trần Vũ có thể thăng đến chín cấp?” Hiệu trưởng nhướng mày.

“Cho dù hắn không thể đạt tới cấp chín, nhưng chỉ dựa vào thiên phú của hắn, cấp 8 cũng có thể sánh ngang với cấp chín!” Bà lão cũng đứng dậy, nhìn thẳng vào hiệu trưởng: “Một trăm năm qua, điều chúng ta chờ đợi chính là thiên tài thực sự. Dù có Bát Hoang Dịch xuất hiện, nhưng một mình hắn là không đủ. Cộng thêm Trần Vũ thì…”

“Không sai.” Lão chủ nhiệm ánh mắt sáng ngời: “Bát Hoang Dịch, với hệ số chuyển hóa năng lượng là 2,26, khi đạt tới cấp 8, đủ để phát huy sức mạnh cấp 9. Trí lực của Trần Vũ cũng có thể làm được như vậy. Hai cường giả ‘cấp 9′ nhất định có thể bảo vệ nhân loại.”

“Hơn nữa Tam Thượng Du đại nhân.” võ pháp sư nào đó ngắt lời.

“Còn có người thần bí tàn sát quái thú thủy triều.”

“Trước mắt xem ra nhân loại có hy vọng.”

“Nếu như Lý Thanh Hải đại nhân không chết…”

“Vậy thì nhận lại chúng ta có thể bắt đầu phản kích. Lý Thanh Hải, Tam Thượng, người đàn ông bí ẩn, Bát Hoang Dịch và Trần Vũ trong tương lai … năm cấp 9! Tôi không tin rằng có thể có năm dị thú cấp 9 trong một đợt quái thú thủy triều!”

“Đáng tiếc…”

“Đừng nghĩ những chuyện vô nghĩa.” Lão chủ nhiệm xua tay: “Trước hết hãy huấn luyện Trần Vũ cùng Bát Hoang Dịch đi rồi nói sau. Tổ võ thuật sư, các ngươi có thể mang ra những ‘Thuốc tăng cường tinh thần’ này không?”

Các võ thuật sư: “.....”

“Nếu không mang ra được, từ nay về sau, Trần Vũ sẽ giao cho đội võ pháp sư chúng ta.”

Các võ thuật sư: “.....”

Một rương “thuốc tăng cường tinh thần” cho thấy đội ngũ giáo sư võ pháp sư thực sự đã tiêu rất nhiều tiền.

Dù ở góc độ tổng thể hay góc độ cá nhân của Trần Vũ, đội võ thuật sư của họ không còn đủ tư cách để “tranh giành” Trần Vũ nữa.

Rốt cuộc…..

Từ xa xưa đã có rất nhiều pháp sư vĩ đại.

Những chiến binh keo kiệt này, không thể chiến đấu…

Thấy “thế lực thù địch” đã bỏ cuộc, lão chủ nhiệm mang chiếc rương gỗ đựng “thuốc tăng cường tinh thần” đặt lại dưới gầm bàn. Sau đó ông phủi nhẹ bụi trên áo, nhìn về phía Trần Vũ: “Tiểu Vũ, đã sớm hoàn thành thủ tục cho cậu rồi, từ nay trở đi nơi cậu sẽ học chính là tổ giảng dạy võ pháp này. ”

Chương 888: Quyết định trọng đại (9)
Chương 888: Quyết định trọng đại (9)

“Chủ nhiệm.” Trần Vũ đưa tay lên: “Đây là chuyện lớn của đời tôi, nhưng tôi vẫn luôn nghe mọi người thảo luận. Tôi có ý kiến, không biết có nên nói hay không.”

“Không nên nói.”

Trần Vũ: “.....”

“Nghe thì nghe. Không nghe cũng phải nghe. Chúng tôi là vì tốt cho cậu.”

“Tôi biết. Những những thuốc tăng cường tinh thần đó…”

“Yến tâm, tổng cộng là một ngàn không trăm mười bốn viên, đều cho cậu.”

Trần Vũ: “.....”

[Tâm lý đã chịu tổn thương: Tinh thần +18]

“Được rồi, cuộc họp dừng lại ở đây đi.” Lão chủ nhiệm nhìn thoáng qua Hiệu trưởng bên cạnh: “Ông còn muốn nói gì nữa không?”

“Không có.” Hiệu trưởng Kinh Đại lắc đầu.

“Các vị ngồi ở đây còn có điều gì không?”

Mọi người: “.....”

Trần Vũ: “Tôi! Tôi có!”

“Được rồi. Nếu không còn gì để nói nữa thì chúng ta hãy tan họp. Ngày mai chúng ta hãy cùng cố gắng, gác lại công việc trước mắt và hoàn tất việc sáp nhập và gắn kết với Đại học Thanh Hoa…”

Trần Vũ: “.....”

Sau khi giải thích ngắn gọn, Hiệu trưởng Kinh Đại và các giáo sư lần lượt rời khỏi khán phòng.

Chỉ còn lão chủ nhiệm và Trần Vũ mắt to trừng mắt nhỏ.

Lão chủ nhiệm: “Còn không đi?”

Trần Vũ: “Để tôi yên.”

Lão chủ nhiệm: “Tiếp theo Thanh Hoa sẽ có một cuộc họp khác ở đây.”

Trần Vũ: “Tôi biết rồi, cứ để tôi yên.”

Lão chủ nhiệm nhìn Trần Vũ từ trên xuống dưới, không nói thêm gì nữa, cầm rương gỗ dưới bàn lên, xoay người rời đi.

Sau một lúc lâu.

Trần Vũ lặng lẽ thở dài, lấy điện thoại di động ra bấm số điện thoại của Bát Hoang Dịch.

“Tút—”

“Alo?” Chỉ trong giây lát, cuộc gọi đã được kết nối.

“Là tôi, em rể của anh, hôm qua em đã nói với anh…”

“Tút: tút: tút: tút —”

Cuộc gọi đã bị cúp một cách dứt khoát.

Trần Vũ: “.....”

Sau một lúc im lặng, hắn lại gọi lại.

“Xin lỗi, người dùng bạn gọi đã tắt điện thoại, vui lòng đợi và thử lại…”

[Tâm lý đã chịu tổn thương: Tinh thần +3]

“Được, thế thì tốt.”

“Nếu anh không quan tâm đến sự sống chết của tôi, thì đừng trách tôi không nể mặt đến tình cảm nhà mẹ đẻ.”

Sau khi cởi bỏ bộ vest và cà vạt, trong mắt Trần Vũ có vẻ “dữ tợn”, nhanh chóng bước ra khỏi khán phòng, chặn một sinh viên đi ngang qua và hỏi: “Bat Hoang Dịch ở đâu?”

“Bạn học này, cậu…”

“Ai cho phép gọi tôi là bạn học?” Trần Vũ nhíu mày: “Gọi tôi là Hội trường Trần.”

sinh viên: “...”

“Mau nói cho tôi biết hắn ở đâu.” lấy điện thoại ra nhìn đồng hồ, vẻ mặt có chút mất kiên nhẫn.

Một ngàn viên thuốc tăng cường tinh thần chắc chắn là thứ chết người!

Chỉ cần bị mấy đại lão đó ép ăn một viên, liền có thể mỉm cười và xuống địa ngục với cả nhân loại.

Anh vợ không tin hắn.

Ma Đô thật sự quá nguy hiểm…

“Cậu… Cậu tìm Bát Hoang Dịch làm cái gì?” sinh viên bị ngăn cản lùi lại nửa bước, đẩy kính gọng vàng lên, cẩn thận nhìn Trần Vũ từ trên xuống dưới.

“Nói cho tôi biết, cậu học ở ban nào? Cậu có tin tôi sẽ đuổi học cậu không?”

“Tôi? Ngầu ghê vậy. Nói đuổi học thì tôi bị đuổi học? Cậu là ai?”

“Nếu cậu đã thành tâm hỏi, ta sẽ rất nhân từ nói cho cậu biết.” Trần Vũ đứng thẳng người, chắp hai tay sau lưng, nghiêm túc nói: “Tôi là Hội trưởng mới của Hội sinh viên trường Đại học Thủ Đô, kiêm Phó chủ nhiệm phòng đào tạo.”

“Xin lỗi, tôi đến từ Thanh Hoa. Người của Đại học Thủ Đô, có thể

quản lý tôi được không?”

“Thanh Hoa à… không thành vấn đề.” Trần Vũ vuốt ve cổ áo vest: “Dù sao thì từ ngày mai trở đi, Thanh Hoa sẽ nằm dưới sự quản lý của Kinh Đại chúng tôi.”

“...Đồ điên.” sinh viên nhìn hắn với ánh mắt như thể nhìn kẻ bị thiểu năng trí tuệ rồi quay người bỏ đi.

“Ơ? Sao lại mắng người? Còn chửi nữa tôi đánh vỡ kính của cậu!”

“Đi chết đi, đồ điên.”

“Có gan thì đừng bỏ chạy! Dù cậu có tin hay không lão tử sẽ đuổi cậu trước, sau đó là đuổi hiệu trưởng và những giáo sư khốn nạn trong trường…”

……

Sau bao nhiêu biến cố.

Chẳng mấy chốc, Trần Vũ đã tìm thấy nơi ở của Bát Hoang Dịch.

Phải nói rằng đãi ngộ đối với “thiên tài” vượt xa sự hiểu biết của người thường.

Hai trường đại học chen chúc trong tiểu khu của một trường cấp hai, không gian vốn không đủ chỗ. Ngay cả trong số những giáo sư cấp cao đó, nhiều người vẫn chen chúc trong các căn chung cư.

Nhưng Bát Hoang Dịch vẫn có thể sống trong một biệt thự riêng…

“Cuộc sống tạm như vậy thật không tồi.”

“Vẫn là biệt thự kiểu châu Âu…”

“Hay thật, bên trong còn có bể bơi à?!”

“Phòng ngủ trên sân thượng có giếng trời…”

“Chậc chậc.”

“Một giai cấp theo chủ nghĩa khoái lạc kinh tởm, thật xấu hổ khi

liên kết với họ.”

Đứng ở nơi cao, Trần Vũ vẻ mặt chán ghét nhìn quanh biệt thự, suy nghĩ hồi lâu mới lấy điện thoại di động ra, tìm số của Hội sinh viên trên diễn đàn của trường, dứt khoát bấm gọi.

“Tút—”

“Xin chào.” Giọng nói ngọt ngào của một cô gái vang lên từ ống nghe: “Đây là trụ sở của Hội sinh viên Đại học Thủ đô.”

‘Mình còn có một nữ cấp dưới có giọng nói hay như vậy?’

Chương 889: Quyết định trọng đại (10)
Chương 889: Quyết định trọng đại (10)

Trần Vũ hưng phấn xoa xoa tay: “Xin chào, tôi là sếp của cô, Hội trưởng Trần. Cứ gọi tôi Hội trưởng Trần là được rồi.”

“Trần… Hội trưởng Trần?”

“Đúng vậy, vừa mới được trường bổ nhiệm, cô có thể hỏi phòng đào tạo.”

“Ồ! Ồ ồ ồ. Hội trưởng Trần, anh có mệnh lệnh gì sao?”

“Kiểm tra giúp tôi xem ký túc xá của Bát Hoang Dịch có phải là biệt thự không.”

“Hả… Hội trưởng? Xin chờ một chút.”

“Được.”

“...Tìm ra rồi, anh ấy sống trong một căn biệt thự. Địa điểm là…”

“Không cần phải nói, tôi biết vị trí của hắn rồi.” Trần Vũ cắt ngang: “Tôi hỏi một chút, chỗ ở của sinh viên trong khuôn viên trường là do Hội sinh viên chúng ta quản lý phải không?”

“Đương nhiên rồi.”

“Được. Cô điều Bát Hoang Dịch ra khỏi biệt thự, sắp xếp hắn chuyển đến ký túc xá số 404.”

“À… được rồi.”

“Sau đó đổi sinh viên Trần Vũ ở ký túc xá 404 sang biệt thự đó.”

“Hiểu rồi.”

“Bạn học nhỏ.” Trần Vũ hài lòng gật đầu: “Công tác nền tảng rất vững chắc.”

“Cảm ơn Hội trưởng Trần ~”

Sau khi cúp điện thoại, Trần Vũ thở phào nhẹ nhõm, đi về phía cửa biệt thự, cảm giác sảng khoái không thể giải thích được.

Khi hắn đi tới cửa, đang định bấm chuông thì hai cánh cửa gỗ tự động mở ra hai bên.

Nhìn thấy Bát Hoang Dịch đứng sau cánh cửa, với đôi mắt cá chết đặc trưng: “Tìm tôi có chuyện gì?”

“Cửa này chạy bằng điện à?” Trần Vũ kinh ngạc.

Bát Hoang Dịch: “.....”

“Vốn dĩ phong cách khá cổ xưa, nhưng có cửa điện thì thật quá tệ.” Trần Vũ khinh thường nói: “Đổi đi đổi đi. Còn hồ bơi, tốt hơn nên trồng cỏ xung quanh, tổng thể càng hòa hợp hơn, quyến rũ hơn và nhìn thoải mái hơn…”

“…… Đây là chỗ của tôi.”

“Không sao, nhanh thôi sẽ không phải nữa.”

Bát Hoang Dịch: “??”

“À, đúng rồi.” Trần Vũ vỗ trán: “Chúng ta nói việc chính đi. Ừm… vào trong nói?”

“Không cần.”

“Thái độ đối với tôi như vậy, anh không sợ Tiểu Diêu bị tôi lén lút ức hiếp sao?”

“…” Im lặng hồi lâu, Bát Hoang Dịch cử động cơ miệng, lộ ra nụ cười còn cứng ngắc hơn mấy phần: “Mời vào.”

Trần Vũ chặc lưỡi: “Anh cười như vậy khiến tôi hoảng sợ, không dám đi vào.”

Nụ cười của Bát Hoang Dịch lập tức tắt đi, trong mắt hiện lên một tia lửa nhàn nhạt: “Cậu rốt cuộc muốn làm gì?”

“Nói chuyện chính.”

“Nói.”

“Chuyện chính đó là… tôi đồng ý kế hoạch của anh.

“Kế hoạch gì?” Bát Hoang Dịch cau mày.

“Hôm qua cậu yêu cầu tôi đi khỏi Ma Đô. Tôi đã quyết định nghe lời cậu và đi khỏi Ma Đô. Bao lâu nữa thì đưa tôi đi?”

“Không tiễn.”

Trần Vũ: “??”

“Còn chuyện gì nữa không? Không thì tôi đóng cửa đây.”

“Chờ… chờ một chút!” Trần Vũ vội vàng giữ chặt cửa gỗ đã đóng kín: “Không tiễn là có ý gì? Không phải anh nói Ma Đô rất nguy hiểm sao?”

“Đó là những gì tôi nói.”

“Nếu tôi chết thì phải làm sao? Nếu tôi chết, em gái anh sẽ thành góa phụ!”

“Tôi biết cấp trên đã an bài, tôi mới vừa phát hiện.” Bát Hoang Dịch ngẩng đầu, lạnh lùng nói: “Tổ võ pháp sư của Kinh Đại đã chuẩn bị hàng ngàn viên thuốc tăng cường tinh thần cho cậu, sẵn sàng giúp cậu đạt cấp 8 trong thời gian ngắn. Đây là cơ hội hiếm có để nâng cao sức mạnh của cậu nhanh nhất có thể. Sau khi tính toán, so với việc bây giờ rời khỏi Ma Đô bây giờ thì việc cậu đạt cấp 8 rồi rời đi sẽ thích hợp hơn.”

“……Vậy thì sao?”

“Cho nên bây giờ tôi sẽ không để cậu đi.”

Bát Hoang Dịch khinh thường liếc nhìn Trần Vũ một cái, ‘rầm’ một tiếng liền đóng cửa lại: “Cậu không thể rời đi cho đến khi cậu uống hết một nghìn viên thuốc tăng cường tinh thần.”

Trần Vũ: “.....”

[Tâm lý đã chịu tổn thương: Tinh thần +23]

“.....”

Chậm rãi ôm lấy bộ ngực hơi nhức nhối của mình, hắn lại lấy điện thoại di động ra gọi đến trụ sở Hội sinh viên.

“Tút—”

“Alo? Trần … Hội trưởng Trần?”

“Chỗ ở của Bát Hoang Dịch đã được chuyển đến ký túc xá 404 chưa?”

“Đã điều chỉnh xong rồi.”

“Tôi đã suy nghĩ rồi quyết định không cho hắn sống ở ký túc xá chung.”

“Ồ. Cũng đúng, dù sao thì cựu hội trưởng…”

“Đưa hắn đến nhà vệ sinh công cộng.”

Cô gái: “???”

“Đặt một chiếc giường trong nhà vệ sinh. Tôi muốn đệm cao su.”

…..

“Đây là Ma Đô ư.”

Sau khi lấy hai chiếc vali lớn, mẹ Trần bước ra khỏi xe buýt tốc hành và ngạc nhiên nhìn xung quanh: “Có nhiều người như vậy.”

“Ừ.” Trần Tư Văn theo ở phía sau: “Con nghe nói dân số của Ma Đô nhiều hơn nhiều so với Thủ đô.”

“Đây là thành trì cuối cùng của nhân loại.” Mã Lệ đứng ở phía trước thở dài: “Nhưng tôi thì vẫn muốn tiếp tục học tại Đại học Thanh Hoa.”

“Nghe nói… Nghe nói Đại học Thanh Hoa và Đại học Thủ Đô ở cùng một tiểu khu.” Bát Hoang Diêu nắm tay BB, do dự: “Sau này chúng ta… cũng có thể… gặp nhau thường xuyên, phải không?”

“Cô cứ nói thẳng là sợ tôi và Vũ ca gặp nhau.”

“Không…cô hiểu lầm rồi.”

“Yên tâm đi.” Mã Lệ tùy tiện vỗ vỗ vai Bát Hoang Diêu: “Tôi sẽ không giành chia se Trần Vũ với cô.”

“Không…không có…” Má cô gái đỏ bừng.

“Ta sẽ chỉ dùng cho chính mình.” Mã Lệ bổ sung.

Bát Hoang Diêu: “…”

Chương 890: Quyết định trọng đại (11)
Chương 890: Quyết định trọng đại (11)

“Các cô gái nhỏ, chuyện tình cảm của các cô sau này hăn nói.” Giáo sư Chân Thông Minh hai tay ôm chặt một cuốn sách, vẻ mặt nghiêm túc: “Hãy gọi Trần Vũ ra ngoài trước. Cuốn sách võ thuật này phải được giao cho hắn càng sớm càng tốt.”

“Rốt cuộc là võ thuật gì?” Mã Lệ quay người, tùy ý hỏi: “Thần bí như vậy sao?”

“…” Chân Thông Minh mím môi: “Tóm lại là gọi hắn ra mới được.”

“Để tôi gọi điện.” Bát Hoang Diêu nhanh chóng lấy điện thoại từ trong túi ra, vuốt màn hình.

Mọi người thấy vậy đều im lặng, yên lặng chờ Trần Vũ nghe điện thoại.

Một phút.

Năm phút.

Mười phút,

Ba mươi phút trôi qua…

Cô gái cầm điện thoại và nhìn chằm chằm vào màn hình với vẻ mặt nghiêm túc.

“Vẫn không gọi được à?” Mã Lệ cau mày.

“Có lẽ Tiểu Vũ đang bận.” Trần Tư Văn gãi mũi.

“Mọi người đừng gấp, sẽ sớm gọi được thôi.” Bát Hoang Diêu lắc đầu: “Điện thoại có chút kẹt.”

Mọi người: “???”

…..

Thời gian như một con dao sắc bén vô tình, sẽ luôn cắt đứt những kẻ tạo ra những việc xấu, hết người này đến người khác.

Giống như Chân Thông Minh.

Ông ấy đã bị đuổi khỏi Đại học Thanh Hoa từ lâu rồi.

Nhưng trong mắt Trần Vũ, Chân Thông Minh tuyệt đối không phải là "người xấu".

Ngược lại, ông ấy là một tác giả giỏi, có lương tâm, tài năng và luôn đúng giờ!

Nằm bên hồ bơi của biệt thự biệt thự độc lập, Trần Vũ nghịch cuốn sách trong tay, liên tục thở dài: "Trong khoảng thời gian giết quái thú thủy triều, lại sáng tạo ra một quyển tuyệt kỹ… Với tốc độ cập nhật như thế này, nếu không viết tiểu thuyết thì thật đáng tiếc."

"Tác giả giỏi."

"Thật là một tác giả giỏi không thể so sánh được…"

Ngẩn ngơ hồi lâu, hắn đổi sang tư thế thoải mái hơn trên ghế tựa, từ từ mở bìa ra, ở đầu trang tựa sách, hắn nhìn thấy một dòng chữ lớn viết bằng thư pháp — 《Chắc chắn một trăm phần trăm sẽ được chọn》

"Đây không phải là vô địch sao?"

Đưa tay chạm vào kết cấu thô ráp của trang tiêu đề không biết bao nhiêu lần, Trần Vũ cảm thấy thoải mái và thư giãn không thể giải thích được: "Ở trên cao rất lạnh."

Chắc chắn một trăm phần trăm sẽ được chọn!

Đúng như tên gọi, đây là một môn võ thuật.

Bằng cách phân tích suy nghĩ và chuyển động của đối thủ, chủ động đưa vũ khí trong tay cho đối thủ để đỡ đòn.

Kẻ địch dù tay trắng cũng có thể dễ dàng chặn được!

Phát huy tinh thần Thánh mẫu và phật gia…..

“Tôi không vào địa ngục thì ai sẽ vào?”

“Cảnh giới tu hành vô thượng này của những bậc thầy này, những tên người thường ở Thanh Hoa kia sao có thể hiểu được?”

Trần Vũ mím môi, đóng sách lại, giơ tay lên phát ra tiếng “bụp” một cái, búng ngón tay.

“Hội trưởng đại nhân.”

Giây tiếp theo, một nữ sinh dáng người duyên dáng, khuôn mặt xinh đẹp chạy tới, cúi đầu cung kính, giọng ngọt ngào nói: “Anh có mệnh lệnh gì?”

“Đưa điện thoại cho tôi.”

“Vâng, thưa hội trưởng.” Nữ sinh cúi đầu lui về phía sau, một lúc sau mới đưa điện thoại di động ra.

“Ừ, ngoan.” Trần Vũ cầm điện thoại, liếc nhìn màn hình sáng bóng, hài lòng gật đầu: “Tiền thưởng điểm tháng sau sẽ tăng 50%.”

Nghe vậy, nữ sinh trợn mắt, kinh ngạc nhảy cẫng lên: “Cảm ơn… Cảm ơn hội trưởng.”

“Ừ, lui xuống đi.”

“Ừm ừm! Hội trưởng, nếu ngài có mệnh lệnh gì khác, xin hãy gọi cho tôi bất cứ lúc nào. Ngài muốn gì cũng ~ có ~ thể ~ làm ~ được.”

Trần Vũ: “Nói chuyện cho đàng hoàng, cổ họng là bị táo bón à? Trừ ba mươi phần trăm.”

Nữ sinh: “…..”

Sau khi đuổi nữ cấp dưới được Hội sinh viên cấp cho mình rời đi, Trần Vũ mở khóa điện thoại và bấm số của Mã Lệ.

“Alo?” Điện thoại đã kết nối, giọng nói cáu kỉnh của Mã Lệ vang

lên: “Có chuyện gì thế?”

“Cô tức giận à?” Trần Vũ nhướng mày.

“Phí lời!” Mã Lệ đột nhiên nổi giận: “Thanh Hoa là tín ngưỡng của lão nương, đi ra ngoài một chuyến trở về Thanh Hoa đã bị thôn tính, anh có thể không tức giận được không?!”

“Hạ hỏa đi.” Trần Vũ an ủi: “Không phải thôn tính, đừng nặng lời như vậy, là sáp nhập.”

“Sau khi sáp nhập sẽ gọi là Đại học Thủ đô?”

“Lấy hai ký tự đầu tiên của Đại học Thủ Đô và hai ký tự cuối của Đại học Thanh Hoa. Xử lý như vậy là công bằng, chẳng có gì phải tức giận cả.”

“Vậy tại sao không đổi qua?”

“Đổi qua? Lấy hai ký tự cuối cùng của Đại học Thanh Hoa và hai ký tự đầu tiên của Đại học Thủ Đô?”

Mã Lệ: “...”

Mã Lệ: “Anh tìm tôi rốt cuộc có chuyện gì? Bây giờ tôi rất phiền.”

“Ồ, là chuyện này.” Trần Vũ ngồi dậy, vô thức nói với giọng điệu trịnh trọng: “Nơi ở của giáo sư Chân và viện nghiên cứu đã thu xếp xong chưa?”

“Viện đã bố trí xong, nhưng nơi ở vẫn chưa bố trí.”

“Đã một ngày rưỡi rồi, sao lại vẫn chưa bố trí? Đồng chí Mã Lệ, xin đừng mang cảm xúc cá nhân đi làm việc, điều này hoàn toàn không đúng!”

“...Sao anh nói chuyện nghe như tôi là kẻ phản bội vậy?”

“Ồ.” Trần Vũ nghĩ: “Hai cái này có gì khác nhau?”

Mã Lệ : “(_)?……”

Chương 891: Quyết định trọng đại (12)
Chương 891: Quyết định trọng đại (12)

“Không nói nữa, đồng chí Mã Lệ, đồng chí có một ngày để sắp xếp nơi ở cho giáo sư Chân.”

“Không làm được.” Mã Lệ lạnh nhạt nói: “Giáo sư Chân chỉ muốn ở viện nghiên cứu.”

Nghe vậy, Trần Vũ lập tức cảm động: “Vậy… cô có thể rút toàn bộ số tiền trang trí nhà cửa ra và bơm vào quỹ nghiên cứu của giáo sư Chân.”

“Cái này… tôi sẽ giải quyết sau. Nhưng có một điều tôi không biết có nên nói với anh hay không.”

“Nói.”

“Anh Vũ.” Mã Lệ hạ giọng: “Anh bị giáo sư Chân lừa à?”

“Sao lại nói vậy?”

“Ở đây tôi đã thu được rất nhiều thông tin đáng tin cậy. Trình độ học vấn của Chân Thông Minh này có vẻ rất thấp, anh sẽ không đặt cược vào sai người phải không? Với số tiền như vậy, anh có thể tìm được một giáo sư có thực lực cấp 7.”

“Cấp 7?” Trần Vũ cười: “Đừng nói chuyện cấp 7, cho dù cấp 8 hay cấp 9 cũng có, cho dù mười cấp gắn liền với nhau, cũng đừng nghĩ đến việc thay thế giáo sư Chân! Tôi và giáo sư Chân rất thân thiết, là anh em kết nghĩa, tôi còn không biết trình độ của ông ấy sao? Cho dù trình độ nghiên cứu khoa học của ông ấy rất kém, tôi cũng sẽ nhượng bộ. Chỉ vì tên ông ấy là Chân Thông Minh. Mã Lệ, cứ nghe cái tên này, cô nói xem ông ấy phải thông minh đến mức nào?”

Mã Lệ: “…”

“Cuối cùng, tôi gọi cho cô vì tôi muốn cô gửi tin nhắn của tôi với giáo sư Chân rằng tôi rất hài lòng với công pháp của ông ấy.”

Mã Lệ: "..."

"Ồ, nhân tiện, đoạn tôi nói tôi và ông ấy là bạn tri kỷ, tốt nhất cô nên 'tiết lộ' với ông ấy."

Mã Lệ: "..."

"Hết rồi, tạm biệt."

"Tút—"

Sau khi úp điện thoại, Trần Vũ hài lòng duỗi người, mở lại cuốn sách《Chắc chắn một trăm phần trăm sẽ được chọn》, bắt đầu cẩn thận nghiên cứu.

"Bang bang bang."

Không lâu sau, hắn vừa mới tập trung lật bốn năm trang thì có tiếng gõ cánh cửa gỗ màu đỏ của biệt thự.

Trần Vũ cau mày, ngẩng đầu nhìn về phía cửa: "Đó... ai đi, đi mở cửa đi."

"Vâng, thưa hội trưởng." Nữ sinh nhanh chóng chạy ra phía cửa và mở khóa.

Sau đó, cánh cửa gỗ mở rộng sang hai bên, lộ ra bóng người ngoài cửa là Bát Hoang Dịch.

"Ồ?"

Trần Vũ vui mừng nhìn thấy "người quen cũ" vội vàng đứng lên chào hỏi: "Anh vợ đến rồi? Vào nói chuyện đi. Không có gì. Cứ coi anh ấy như nhà của mình đi."

"..." Bát Hoang Dịch trên mặt không có biểu tình gì.

"Anh vợ, anh đến 'biệt thự' của em để gặp em có chuyện gì à?"

"Bát Hoang Diêu, đã đến Ma Đô?"

"Tới rồi."

“Tại đây?”

“Không ở đây, cô ấy đến văn phòng giáo vụ để làm thủ tục quay lại trường.”

Nhận được câu trả lời, Bát Hoang Dịch không nói gì mà quay người đi về phía phòng giáo vụ.

“Đúng rồi, đợi một chút.” Trần Vũ giơ tay lên: “Nhân viên vệ sinh có siêng năng dọn dẹp không?”

Bát Hoang Dịch loạng choạng, suýt vấp ngã, sau đó quay người lại với ánh mắt đầy sát khí.

“Xem ra là không siêng năng.” Trần Vũ nói: “Vậy tôi đổi cho anh thành các dì. Tôi hiểu anh, sinh hoạt hàng ngày nhất định phải có người hầu hạ.”

“Trần Vũ, như vậy thật nhàm chán.”

“Nếu cảm thấy nhàm chán, hãy đưa tôi đến Ma Đô tôi trả lại biệt thự cho anh.”

“Nằm mơ đi.”

Sau khi thốt ra hai từ trong cổ họng, Bát Hoang Dịch vẻ mặt lạnh lùng rời đi.

“Được thôi.” Trần Vũ vỗ tay: “Vậy thì cứ dùng ông lớn như trước giờ đi.”

Cổng lớn đóng lại.

Trần Vũ lại nằm ngửa trên ghế dài bên bể bơi và tiếp tục đọc 《Chắc chắn một trăm phần trăm sẽ được chọn》.

Càng đọc cuốn sách võ thuật này, hắn càng cảm thấy thâm sâu hơn.

Chỉ trong bốn năm trang, đã mơ hồ đề cập đến sức mạnh nhân quả huyền thoại…

Nếu không phải đã tận mắt nhìn thấy, Trần Vũ khó có thể tin rằng Chân Thông Minh chỉ là võ giả cấp năm, cấp sáu.

“Trình độ học vấn này thực sự đáng kinh ngạc …”

“Đùng đùng!”

Chỉ chưa đầy nửa phút, cánh cửa gỗ lại có tiếng gõ.

Trần Vũ có chút tức giận, buông sách xuống, chặn nữ cấp dưới đang định mở cửa lại, bước lên trước, đích thân mở cửa: “Là ai?”

“Trần Vũ…”

Trần Vũ: “… Thiết ca?!”

Ngoài cửa có ba người, người ở giữa là Trương Thiết, là nhân viên bảo vệ cũ của Trần Vũ.

Trần Vũ cũng biết những người phụ nữ đứng hai bên Trương Thiết.

Trương Yến Yến.

Từ Nhược.

“Trần Vũ, cậu quả nhiên không chết.” Trương Thiết vẻ mặt phức tạp, theo bản năng dang rộng vòng tay, nhưng lại không biết có nên ôm hắn hay không.

Trần Vũ thấy vậy chủ động tiến lên ôm lấy Trương Thiết: “Thiết ca, anh cũng chưa chết.”

“Thế giới này thật rộng lớn.” Trương Thiết thở dài: “Rõ ràng chúng ta đều ở Ma Đô, nhưng chúng tôi chưa bao giờ tìm thấy cậu. Nếu Trương Yến Yến không nói rằng Hội trưởng mới tên là Trần Vũ, chúng tôi sẽ có tưởng rằng cậu đã chết trên chiến trường thủ đô.”

“Vũ ca, thật tuyệt vời!” Trương Yến Yến giơ ngón tay cái lên: “Mới có hai tháng thôi phải không? Anh đã trở thành Hội trưởng Hội sinh viên. Tôi nói chắc chắn không phải trùng tên đâu.”

Buông lỏng cánh tay, Trần Vũ nghiêng người chỉ vào biệt thự: “Chúng ta không nên đứng ở bên ngoài nữa, vào rồi nói chuyện.”

Chương 892: Quyết định trọng đại (13)
Chương 892: Quyết định trọng đại (13)

“Được.” Trương Yến Yến bước vào trước, tò mò nhìn xung quanh: “Một biệt thự được trang trí tinh xảo theo phong cách châu Âu rất bình thường. Nhưng nếu nó được đặt trong khuôn viên đất đai khan hiếm thì thật phi thường. Tôi chỉ có thể nói là… ... cậu xứng đáng làm Hội trưởng Hội sinh viên đấy.”

Sau khi cả ba người bước vào, Trần Vũ đóng cửa lại, nói với nữ cấp dưới: “Đi pha một ấm trà loại tốt nhất.”

“Vâng.” Nữ cấp dưới khẽ cúi đầu, chạy đi chuẩn bị trà.

Trương Yến Yến khi nhìn thấy đã rất kinh ngạc: “Cô ấy là phó giám đốc bộ phận liên lạc của Hội sinh viên phải không?”

“Đúng.” Trần Vũ gật đầu, kéo mấy chiếc ghế từ bên hồ bơi ra: “Giọng nói nghe hay, nên tôi chuyển cô ấy đến đây làm hầu gái.”

Ba người: “...”

“Ồ, cô ấy là nữ cấp dưới.” Trần Vũ sửa lại.

Ba người: “...”

“Ngồi đi, sao lại đứng ở đấy? Ngồi xuống nói chuyện.”

Sau một phút, mọi người ngồi xuống với nhau.

Trà cũng được đun sôi và mang lên.

Trương Thiết trầm ngâm hồi lâu, từ trong túi móc ra một gói Hồng Tháp Sơn, nhét một điếu vào miệng, đưa một điếu cho Trần Vũ: “Bây giờ, còn quen với kiểu hút thuốc này chứ?”

“Trước đây tôi cũng không quen với việc hút thuốc.” Trần Vũ lấy điếu thuốc Cáp Nhĩ Tân ra, lắc lắc trước mặt Trương Thiết, châm lửa hút một hơi dài: “Vẫn là nồng như vậy.”

[Bị khí ác tính xâm chiếm: Sức mạnh +0]

Trần Vũ: “Đã không lớn như vậy nữa.”

Hai người đàn ông nhìn nhau, đột nhiên ngừng nói chuyện. Có một sự ăn ý, cứ như vậy hết điếu này đến điếu khác.

Ngay cả khi pha trà, vẫn không dừng lại.

Trương Yến Yến và Từ Nhược nhìn nhau và không dám nói gì.

Biệt thự yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Mãi đến khi hai người hút xong một bao thuốc, Trương Thiết mới lên tiếng, giọng khàn khàn: “Trần Vũ.”

“Anh nói đi.”

“...Lần sau đừng hút thuốc như vậy nữa, phổi không chịu nổi.”

Trần Vũ: “Được.”

“Khụ, khụ.” Sau hai tiếng ho khan nặng nề, Trương Thiết hít một hơi thật sâu, thở ra mùi khói trong miệng và nhìn chằm chằm vào Trần Vũ với vẻ mặt nghiêm túc: “Tiểu Vũ, chúng tôi đang ở trong Ma Đô, cậu chưa bao giờ tìm kiếm chúng tôi à?”

“Có một số người, kỳ thật không nên tìm kiếm.”

“Nói thế nào đây.”

“Một khi tìm được, có thể sẽ không bao giờ tìm thấy nữa.” Trần Vũ trầm giọng nói.

Trương Thiết, Trương Yến Yến và Từ Nhược đồng thời sửng sốt khi nghe thấy điều này.

“Hơn nữa, tôi vừa mới đến Ma Đô, trước đây tôi đã lang thang ở những nơi khác.”

“...Thôi vậy.” Sau khi mạnh mẽ xoa mặt, Trương Thiết cầm tách trà lên: “Dù sao, Trần Vũ, thật tuyệt khi cậu còn sống.”

“Anh cũng vậy.”

“Cạn.”

“Cạn ly.”

“Răng rắc!”

Hai chiếc cốc va chạm và vỡ tan tại chỗ.

Nữ cấp dưới : “⊙ 0 ⊙ ! ”

Ném đi mảnh vụn trong tay, Trương Thiết nhìn Trần Vũ từ trên xuống dưới: “Thực lực của cậu hiện tại là bao nhiêu?”

“Cấp 3.”

“Lợi hại.” Trương Thiết giơ ngón tay cái lên: “Trong thời gian ngắn như vậy, cậu đã được thăng cấp từ cấp 1 lên cấp 3. Tôi nghĩ cậu sẽ phá vỡ kỷ lục của Bát Hoang Dịch.”

“Bát Hoang Dịch có kỷ lục gì sao? Tôi không biết.”

“Có, kỷ lục thăng cấp nhanh nhất. Hắn cũng là người nắm giữ kỷ lục thăng cấp lên cấp 4 nhanh nhất. Hắn sẽ sớm bị cậu vượt qua. Nhưng… nhưng dù cậu có thăng cấp nhanh thì sao cậu ở cấp 3 có thể làm Hội trưởng Hội sinh viên.”

Trần Vũ: “Anh không xem Hội nghị thượng đỉnh an ninh toàn cầu lần thứ 62 à?”

“Hội nghị thượng đỉnh toàn cầu về các vấn đề an ninh…” Trương Thiết có vẻ bối rối: “Đó là gì.”

Trần Vũ: “…”

“Có vẻ như đây là một cuộc họp rất không được lòng người.” Trương Yến Yến vuốt chiếc cằm mịn màng của cô ấy và suy nghĩ thật kỹ: “Tôi nghe thấy cái tên này ở đài B. Nó đã đứng đầu danh sách ‘chương trình có rating thấp nhất trong lịch sử’. ”

Trần Vũ: “…”

[Độ sát thương tâm lý: Tinh thần +7]

‘Vậy là lão tử trên sân khấu chơi đùa nữa ngày nhưng thực tế lại không có ai để ý? ! ’

“Răng rắc!”

Càng nghĩ càng hận, càng nghĩ càng xấu hổ, hắn đập mạnh lên bàn làm vỡ ấm trà.

Nữ cấp dưới : “⊙ 0 ⊙ ! ”

“Sao cậu lại tức giận như vậy?!” Trương Yến Yến hoảng sợ.

“Không có gì.” Trần Vũ lập tức bình tĩnh lại, ôn nhu nói với nữ cấp dưới: “Đi đun thêm một ấm nữa.”

“Được…Được rồi, thưa Hội trưởng.”

Trương Thiết: “... Đã mấy tháng không gặp, tinh thần của cậu càng ngày càng không bình thường.”

Trần Vũ: “Chuyện bình thường thôi.”

Trương Thiết: “Ừ, điều này thực sự bình thường.”

Trong biệt thự lại im lặng.

Khi bình trà thứ hai được mang ra, Từ Nhược nâng chén trà lên, rụt rè hỏi: “Vũ…Vũ ca, Bát Hoang Diêu…bọn họ dạo này thế nào rồi?”

“Tiểu Diêu.” Trần Vũ gãi tai: “Cô ấy cũng còn sống, ngày hôm qua cô ấy đã tới Ma Đô, đang làm thủ tục quay lại trường học.”

“Ồ.” Từ Nhược gật đầu, trong mắt hiện lên một tia mất mát không thể nhận ra.

“Còn… Đoạn Dã thì sao?” Trương Thiết ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Trần Vũ.

“Đoạn Dã.” Trần Vũ mím môi một lát, sau đó ngửa mặt lên trời thở dài: “Hắn… phản bội cách mạng.”

Chương 893: Quyết định trọng đại (14)
Chương 893: Quyết định trọng đại (14)

“Ta biết, chuyện giữa hắn và Bát Hoang Dịch đã truyền khắp thiên hạ từ lâu, tôi chỉ hỏi cậu xem hắn đã chết chưa.”

“Không chết.”

“Không chết thì tốt.” Trương Thiết đứng dậy, nhìn xem một bên bể bơi, hơi ngây người: “Có một số con đường buộc người phải đi lên.”

“Ví dụ như anh trai của anh sao?” Trần Vũ hỏi.

“Cũng ví dụ như tôi.”

Nói xong, Trương Thiết vỗ nhẹ vai Trần Vũ và lùi lại nửa bước: “Tiểu Vũ, đã muộn rồi, hôm nay chúng ta phải đi làm nhiệm vụ, gặp lại sau.”

“Mọi người đang đi làm nhiệm vụ sao?” Trần Vũ liếc nhìn Trương Yến Yến cùng Từ Nhược: “Các ngươi hiện tại là bảo vệ của cô ấy sao?”

“Đúng.”

“Giữa hai chúng ta…”

“Không có cơ hội, hiện tại cậu đã là Hội trưởng Hội sinh viên là cấp trên, tôi cũng không xứng với cậu.” Trương Thiết nhún vai, bình tĩnh nói: “Cậu sẽ tìm được người tốt hơn.”

“Nhưng tôi chỉ muốn anh.”

“Tôi không muốn cậu. Tôi đã muốn tránh xa cậu từ lâu rồi.”

“Được thôi.” Trần Vũ chặc lưỡi: “Nhiệm vụ rất quan trọng, sau này muốn nhận nhiệm vụ gì thì đến tìm tôi. Hiện tại tôi là người có quyền quyết định ở Hội sinh viên.”

“Vậy sau này mong Hội trưởng đại nhân chiếu cố nhiều hơn.”

Trương Thiết mỉm cười, dẫn Trương Yến Yến và Từ Nhược ra khỏi cổng biệt thự, vẫy tay chào: “Đừng tiễn tôi, đi đây.”

Trần Vũ ngồi trên ghế, đặt tách trà xuống: “Tôi không tiễn.”

Trương Thiết theo bản năng nhìn lại và thấy rằng Trần Vũ thật đúng là không tiễn.

Trương Thiết: “...”

“Tôi còn chưa kịp tiễn đâu.” Trần Vũ giải thích, lắc lắc chén trà trong tay: “Chờ tôi uống xong.”

“Cậu không sợ tôi tức giận và không bao giờ liên lạc với cậu nữa à?”

“Sao có thể được? Cả hai chúng tôi đều có WeChat.”

“Ồ, chẳng phải WeChat cũng có chức năng danh sách đen sao…có thể…”

Giọng nói dần dần trầm xuống.

Trần Vũ, Trương Thiết, Trương Yến Yến và Từ Nhược đều sững sờ tại chỗ như bị sét đánh.

Hiện trường hoàn toàn im lặng…

“Đúng… đúng rồi…”

“Tại sao… trước đây chúng ta không sử dụng WeChat…”

“.....”

“.....”

….

Cùng lúc đó.

Một tầng hầm bí mật ở đâu đó trong Ma Đô.

Một lọ thuốc màu xanh đậm được người đàn ông mặc đồ đen hết sức cẩn thận lấy ra.

“Độc Tử.”

Sau khi thì thầm hai từ, người đàn ông mặc đồ đen cẩn thận đặt lọ thuốc lên bệ thử, hút ra hai giọt theo tỷ lệ 100:1 rồi trộn vào hai lọ thuốc còn lại.

Sau đó ông ta lấy ra ba bức ảnh.

Một bức ảnh Tam Thượng Dư được gắn vào lọ thuốc với nồng độ 100%.

Một bức ảnh Bát Hoang Dịch được gắn vào lọ thuốc có nồng độ 1%.

Và cái cuối cùng là của Trần Vũ…

“Từ nay về sau.”

“Không còn cấp 9 nữa…”

…..

Thủ Đô và Thanh Hoa sáp nhập.

Trong mắt các em sinh viên, việc sáp nhập hai trường thật đột ngột và trẻ con. Mỗi người trong số họ đều có chút choáng ngợp.

“Từ giờ trở đi, tôi là người quyết định cuối cùng trong ngôi trường này. Tôi là Hội trưởng Hội sinh viên của các bạn, kiêm Phó chủ nhiệm Phòng đào tạo. Các bạn có thể gọi tôi là Hội trưởng Trần…”

Khi Trần Vũ đứng lộn ngược trên trần nhà đại sảnh và hoàn thành lời tuyên bố trịnh trọng của “hội trưởng”, các sinh viên càng thêm ngơ ngác.

“Hắn là tân Hội trưởng à?” Có người thì thầm.

“Cảm thấy tất cả…” Một người khác nghi hoặc: “Hình như tinh thần hắn không tốt.”

“Việc sáp nhập thật nghèo nàn! Thật tồi tệ.”

“Hiệu trưởng ban đầu của Thanh Hoa của chúng ta ở đâu?”

“Nghe nói Hội trưởng Trần đã được điều chuyển đến bộ phận cho vay.”

“Bộ phận cho vay? Đây là trường học! Tại sao lại có bộ phận cho vay?!”

Duy trì tư thế đảo ngược, nghe được phía dưới bình luận, Trần Vũ hắng giọng nói tiếp: “Hãy kể cho tôi nghe về chính sách gần đây của trường. Để đáp lại lời kêu gọi bồi dưỡng nhân tài và giải quyết vấn đề lớp học đắt đỏ và khó khăn cho sinh viên, hội sinh viên đã triển khai kế hoạch dịch vụ ‘ấm áp vườn trường’ cho vay tại trường.”

Sinh viên: “...”

“Mượn năm mươi trả lại tám mươi, mượn một trăm trả lại một trăm năm mươi, vay hai trăm trả lại hai trăm tám mươi… Vay càng nhiều thì chiết khấu càng lớn. Vay nhiều hơn năm trăm, khi rơi vào tình huống lạ sẽ được cung cấp miễn phí dịch vụ cứu hộ.”

Sinh viên: “...”

“Ngoài ra, tôi long trọng nhấn mạnh rằng cho vay là ngành trụ cột của Hội sinh viên, nhà trường và thậm chí cả xã hội. Không được phép thành lập các cơ sở tư nhân. Người vi phạm sẽ bị trừ điểm và tư cách sinh viên sẽ bị đuổi học.”

Sinh viên: “...”

“Ong ong ong ——”

Mọi người trong đại sảnh đông đúc thảo luận với nhau một lúc lâu, một nam sinh năm cuối nào đó không nhịn được nữa chỉ vào Trần Vũ: “Cậu đang nói cái kiểu quản lý chó má gì vậy? Tôi muốn khiếu nại cậu! ”

“Trong sảnh có ai phàn nàn về tôi?” Trần Vũ dời tầm mắt, tập trung vào khuôn mặt nam sinh, im lặng một lúc rồi nói lại: “Người

đâu, đến đây tố cáo hắn cho tôi.”

Nữ cấp dưới đứng sau cửa kính quầy vội vàng nói: “Khiếu… khiếu nại anh ấy cái gì…”

Chương 894: Quyết định trọng đại (15)
Chương 894: Quyết định trọng đại (15)

“Khiếu nại hắn…” Trần Vũ ôm cằm suy nghĩ: “Khiếu nại hắn về việc hắn là nam giới thôi.”

Nữ cấp dưới: “...”

Sinh viên: “...”

Trần Vũ: “Trừ 100 điểm, phạt một lần.”

Sinh viên: “...”

[Nhận ác cảm cực độ từ đám đông: Quyến rũ +32; Khí chất +18; Thần thái +15…]

Giật giật đôi tai, Trần Vũ lật người và đáp xuống chiếc bàn giữa đại sảnh, sắc mặt đột nhiên trở nên lạnh lùng: “Tôi nói cho cậu biết, tôi không phải là Bát Hoang Dịch, tôi không phải là Hội trưởng nào trong quá khứ. Nhân loại đang ở trong nguy hiểm, tôi tới Hội sinh viên chỉ làm ba việc.”

“Áp bức!”

“Áp bức!”

“Vẫn là áp con mẹ nó bức!”

Sinh viên: “...”

[Nhận ác cảm cực độ từ đám đông: Quyến rũ +31; Khí chất…]

Nam sinh bị Trần Vũ “phản” khiếu nại tức giận gầm lên: “Cậu là hội trưởng nhảm nhí gì vậy?”

“Cậu hỏi tôi là Hội trưởng kiểu gì?” Trần Vũ nheo mắt, xuất hiện trước mặt nam sinh, vẻ mặt trịch thượng: “Bây giờ tôi nói cho cậu biết, tôi có thể làm được những việc mà các Hội trưởng trước đây không thể làm được. Ngày xưa các Hội trưởng ngày xưa không đàn

áp được, tôi sẽ đàn áp".

"Tóm lại, những việc Hội trưởng trước đây có thể làm được thì tôi muốn xen vào, còn những việc mà Hội trưởng trước đây không thể làm được thì tôi sẽ làm."

"Trảm trước, trảm sau, cả trường đều trảm!"

Trần Vũ nhìn quanh toàn trường và nói với giọng điệu yếu ớt: "Đây chính là Hội trưởng Trần."

Nam sinh viên: "....."

Trần Vũ: "Đã đủ rõ ràng chưa?"

Sinh viên: "..."

[Nhận ác cảm cực độ từ đám đông: Quyến rũ…]

"Được rồi, nói xong rồi."

Nhìn thấy đám đông kích động hai bàn tay siết chặt, Trần Vũ biết nguyên tắc "dừng lại đúng điểm", quay người dứt khoát và lao lên cầu thang lên tầng hai qua cửa sau.

Hắn quay lại liếc nhìn hội trường sôi sục ở tầng một.

Trần Vũ nhanh chóng bước vào văn phòng tạm thời của Hội trưởng Hội sinh viên, ngồi xuống ghế sofa, cầm lên nửa tách trà và uống một ngụm.

"Nói xong rồi." Lão chủ nhiệm ngồi sau bàn làm việc nheo mắt.

"Xong rồi." Trần Vũ còn đang suy nghĩ, liếm môi, đặt tách trà xuống: "Bài phát biểu thành công, các sinh viên đều rất hưng phấn."

Nhìn chằm chằm Trần Vũ một hồi, Lão chủ nhiệm cúi đầu, từ trong ngăn kéo rút ra một tập văn kiện, nói: "Tóm lại, cậu biết rõ nhất mình đi con đường nào, địa vị của cậu nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, tương lai của đất nước có thể giao cho cậu hay không sẽ phụ thuộc vào biểu hiện của cậu ở vị trí này."

“Loại khảo nghiệm này tôi hiểu.” Trần Vũ gật đầu: “Chủ nhiệm yên tâm, quốc gia giao cho ta một mảnh yên bình.”

“Một mảnh yên bình?”

“Yên bình.” Trần Vũ sửa lại.

“Cũng đúng.” Lão chủ nhiệm gật đầu: “Bọn họ đều đã chết, nhất định phải yên bình.”

“À… Hahaha, à đúng rồi, chủ nhiệm, không phải ông đến gặp tôi có chuyện gì sao? Có chuyện gì thế?”

Lão đạo diễn ném tài liệu trong tay về phía Trần Vũ: “Cậu tự đọc đi.”

“Bộp!”

Trần Vũ hai tay bắt lấy, mở ra, nhìn thoáng qua, nhướng mày: “Kế hoạch tổ chức lại tầng lớp ưu tú năm thứ hai?”

“Ừ.” Lão chủ nhiệm hai tay chống cằm nói: “Sau trận Thủ Đô, các bạn năm ai của các cậu rất hỗn loạn, bây giờ chúng ta hãy tổ chức lại một chút.”

“Ừm…nhân viên an ninh là Cát Nhĩ.”

“Đúng vậy.”

“Cát Nhĩ là thầy Bát Hoang Dịch đúng không?”

“Thầy của Bát Hoang Dịch?” Lão chủ nhiệm sửng sốt: “Chuyện xảy ra khi nào?”

“Cát Nhĩ nói với tôi.”

“…Anh ta đang khoác lác. Anh ta chỉ dạy Bát Hoang Dịch kỹ năng chiến đấu trong một thời gian. Cậu phải thông minh hơn, Bát Hoang Dịch là võ pháp sư chuyên nghiệp và Cát Nhĩ là võ thuật sư chuyên nghiệp, làm sao họ có thể trở thành thầy trò?”

“Souga.” Trần Vũ đột nhiên nhận ra, sau đó cúi đầu đọc lại trang

đầu tiên của kế hoạch, hỏi: “Tôi hơi khó chịu với nhân viên an ninh này, anh ta thích ăn phân, thật kinh tởm. Có thể nào thay thế Ba Đa Kết Y?”

“Vì cái gì.”

“Cô ấy có sóng lớn.”

Lão chủ nhiệm: “...Trình độ của Ba Đa Kết Y quá thấp và không xứng đáng làm nhân viên của cậu.”

“Ưmmmm, được rồi.”

Gãi gãi gốc tai, Trần Vũ tiếp tục lật trang thứ hai: “Lớp trưởng, Trần Vũ. Thành viên Bát Hoang Diêu. Thành viên Hình…Hình Bích?! Đồng đội là Hình Bi? Tại sao lại là cô ta?!”

“Là cấp trên sắp xếp.” Lão chủ nhiệm rót cho mình một tách trà nóng: “Tôi cũng không biết rõ lắm.”

“Đánh rắm!” Trần Vũ tức giận nói: “Là nét bút của ông?!”

“Không, không.” Lão chủ nhiệm liên tục lắc đầu, nghiêm túc nói: “Tôi biết cậu không thích cô ta, cũng biết cô ta có ác ý với cậu, cho nên tôi tự nhiên sẽ không an bài như vậy.”

“Vậy là ai đã sắp xếp việc này?”

“Hiệu trưởng.”

“Hiệu trưởng của chúng ta?!”

“Ừm.”

“…… Ông ta có bệnh à?”

“Tôi đoán là vậy.” Lão chủ nhiệm gật đầu đồng ý: “Có lẽ không phải bệnh gì tốt.”

“……”

Không nói một lời, Trần Vũ lắc lắc cuốn kế hoạch trong tay, tức giận nói: “Đuổi Hình Bích này ra và làm lại cho tôi một bản khác.

Nếu không có người thay thế thích hợp, chỉ cần tôi và Bát Hoang Diêu làm.”

Chương 895: Quyết định trọng đại (16)
Chương 895: Quyết định trọng đại (16)

“Không thể thay đổi được, hiệu trưởng đã quyết định rồi, tôi cũng không có đủ quyền hạn.”

“Tôi nhớ cô gái này là sinh viên năm hai phải không? Chúng tôi là sinh viên năm nhất!”

“Cô ta là nhảy lớp. Mới vừa nhảy lớp.”

Trần Vũ: “……”

“Ngươi không sợ cô ta cùng chúng tôi đi làm nhiệm vụ, trở về sẽ thành một cỗ thi thể sao?”

“Sợ. Sợ thì cũng không thể làm gì được. Việc này là do hiệu trưởng quyết định chứ không phải tôi.”

“Má nó.” Trần Vũ nắm chặt kế hoạch, xoay người rời đi: “Tôi đi tìm hiệu trưởng.”

“Đừng đi.”

“Tại sao.” Trần Vũ dừng bước quay đầu lại.

Lão chủ nhiệm đứng lên, kéo chặt bức màn và nghiêm túc nói: “Tình thế hiện tại của Ma Đô thực sự phức tạp. Dù nguyên nhân của hiệu trưởng bên kia là gì, việc Hình Bích được xếp vào, cậu đều không được phép đi. Đi tìm cũng vô dụng, hơn nữa…”

“Hơn nữa cái gì?”

Lão chủ nhiệm chậm rãi tiến lên và thăm dò ghé vào tai Trần Vũ: “Hiệu trưởng đó, cậu tránh xa một chút.”

Nghe vậy, đồng tử của có chút Trần Vũ co rút lại: “Ông ta là…”

“Đúng vậy.” Lão chủ nhiệm tiếng nói khàn khàn: “Tôi nghi ngờ hiệu trưởng…”

“Ông đây là ghen tị?” Trần Vũ bổ sung: “Ghen tị ông ta sẽ cướp tôi đi?”

Lão chủ nhiệm: “… Lượn đi.”

“Được rồi!”

Xoay người, rời khỏi văn phòng.

Sau khi đóng cửa phòng lại, ý cười trên mặt Trần Vũ lập tức tắt đi, cúi đầu rơi vào trầm tư.

Sau một thời gian dài tiếp xúc với những đại lão trong võ đạo và phân tích thông tin từ mọi phía, dù có ngu ngốc đến đâu, hắn cũng đã đưa ra một số kết luận.

Một cách mơ hồ, hắn có linh cảm rằng một cuộc xung đột có thể nhấn chìm toàn xã hội sẽ sớm xảy ra.

Mà trung tâm của cuộc xung đột, rất có thể chính là hắn cùng Bát Hoang Dịch

“Hình bích.”

“Hình bích…”

Đứng ở trước cửa phòng, Trần Vũ suy tư sau một lúc lâu, cuối cùng từ bỏ ý định tìm hiệu trưởng. Theo đường cũ, hắn trở về khu biệt thự của mình ở phía Bắc trường.

Gần đây, hắn có chút vội vã.

Hai trường vừa mới sáp nhập, những việc vặt vãnh quá nhiều.

Nhậm chức Hội trưởng Hội sinh viên, việc vặt vãnh càng nhiều.

Nhiều người thân và bạn bè đã chuyển đến đây ở Thành Thanh, nhưng vẫn chưa gặp được từng người một.

Cũng không có thời gian để cải thiện sức mạnh.

Ngoài ra, Ma Đô cũng đang hỗn loạn, mọi thứ đều hoang tàn sau trận quái thú thủy triều, Hội Công bằng đang bí mật không hoạt

động, v.v. Tâm trạng của Trần Vũ đã đạt đến điểm bực bội nhất.

Lỗ Tấn từng nói: Con người có những cảm xúc và sự tức giận khác nhau.

Sau chiến thắng, Trần Vũ chỉ cảm thấy ồn ào vì sự "lộn xộn" của một số người…

…..

Phải mất mười phút.

Trần Vũ về đến cửa.

Khi Trần Vũ trở về nhà, hắn bước qua cửa và đi thẳng vào sảnh chính.

Có ba người trong biệt thự.

Mẹ Trần.

Trần Tư Văn.

Cùng với BB.

Theo quy định, người nhà của sinh viên không được phép vào khuôn viên trường.

Huống chi việc sống trong "ký túc xá" sinh viên.

Nhưng Trần Vũ là Hội trưởng Hội sinh viên, hắn có thể tùy ý thay đổi cái gọi là "quy tắc"...

"Tiểu Vũ quay về rồi à?"

"Ừm." Trần Vũ đáp lại rồi ngồi sụp xuống trên ghế sô pha,: "Mẹ, mẹ sống trong căn biệt thự này như thế nào?"

"Tốt, rất tốt." Mẹ Trần đặt đồ thêu xuống, nhìn xung quanh: "Thật sự rất tốt. Mẹ chưa bao giờ nghĩ mình có thể sống trong một ngôi nhà đẹp như vậy, chỉ là dọn dẹp hơi mệt thôi."

"Không cần dọn dẹp." Trần Vũ cầm điều khiển từ xa lên, bắt chéo

chân bật TV: “Nếu bẩn sẽ có người tới xử lý.”

“Ừm… cái đó, Tiểu Vũ.” Mẹ Trần do dự: “Mẹ nghe được từ tiểu cô nương Mã Lệ, hiện tại con là Hội trưởng hiệp hội súc sinh nào đó?”

Trần Vũ đang nhấn điều khiển TV thì ngây người: “...Hội sinh viên.”

“Thật sao? Mã Lệ nói sẽ gọi súc sinh đến.” Mẹ Trần ngơ ngác.

Trần Vũ: “……”

“Dù là Hội súc sinh hay là sinh viên, Tiểu Vũ, con bây giờ coi như là quan chức đúng không?”

“Quan chức.” Trần Vũ xua tay: “Không đáng nhắc tới.”

“Quan chức lớn hay nhỏ đều là quan chức.” Mẹ Trần cố gắng tìm từ ngữ thích hợp trong đầu: “Đã là quan chức thì không thể… lạm dụng quyền lực của mình, đúng không?”

“Mẹ, mẹ muốn nói gì?”

“Mẹ chỉ muốn nói là… bố trí cho chúng ta một căn nhà lớn như vậy có vi phạm nội quy không?”

“Như vậy nhất định là trái nội quy.” Trần Vũ ngồi thẳng dậy, vỗ bàn: “Mang người nhà vào trường học, đúng là chán sống!”

Mẹ Trần: “…… Vậy con…..”

“Đối với con thì khác.” Trần Vũ đứng dậy, chắp tay sau lưng đi vòng quanh: “Con vi phạm quy định là do cấp trên yêu cầu.”

Mẹ Trần: “?”

“Thực ra cấp trên đang kiểm tra con. Họ đang kiểm tra xem con có thể trở thành một Hội trưởng giỏi hay không. Đó là lý do tại sao con buộc phải vi phạm các quy tắc.”

Mẹ Trần: “??”

“Mẹ, mẹ hãy suy nghĩ kỹ.” Trần Vũ vẻ mặt nghiêm túc nói: “Người quản lý trước hết phải là một con người. Con người là động vật tình cảm và động vật xã hội. Với tư cách là người lãnh đạo, nếu mẹ không sẵn lòng chăm sóc người thân, bạn bè của mình vì sợ có nguy cơ vi phạm kỷ luật. Làm sao có thể mạo hiểm trách nhiệm chăm sóc người dân của mình? ”

Chương 896: Ngô tỷ có trở thành thần (1)
Chương 896: Ngô tỷ có trở thành thần (1)

Mẹ Trần: “???”

“Vì người mà quên mình, xả thân vì chính nghĩa! Mình không vào địa ngục thì ai sẽ đi?” Trần Vũ đứng thẳng, giọng nói vang dội: “Một Hội trưởng không dám hy sinh vì người khác sao có tư cách gì làm Hội trưởng?! Con tham lam, con tùy tiện, con phá kỷ luật, con nói xấu, nhưng con là một Hội trưởng tốt.”

Mẹ Trần: “????”

Đại học Thủ Đô mới.

Khu biệt thự khuôn viên phía Bắc.

Sau khi an ủi mẹ Trần, Trần Vũ tiếp tục nằm trên ghế sofa, ngồi xuống một lúc, lại cầm điện thoại lên liếc nhìn đồng hồ: “Mẹ, bụng con hơi khó chịu… Con hơi đói rồi, khi nào chúng ta ăn cơm.”

“Chị con đang nấu đấy, ăn ngay đây.”

“Chị con?”

Trần Vũ đột nhiên sửng sốt, đứng dậy nhìn về phía phòng bếp với vẻ mặt kinh ngạc: “Chị ấy nấu ăn?!”

“Đúng vậy.”

“Hôm nay một nhà ba người họ Trần chúng ta muốn cùng chết à?”

“...Bang!”

Mẹ Trần vỗ mạnh vào sau đầu Trần Vũ: “Con có biết nói chuyện không? Con có nói được tiếng người không?!”

“Những gì con nói không phải là tiếng người, người làm cũng không phải … đồ vật! Chị con có thể nấu ăn được sao?”

“Tại sao không thể làm được? Phụ nữ chúng tôi sinh ra để nấu ăn.”

“... Con nói mấy lời này, nếu trên weibo sẽ bị đánh đó.”

Nói xong, Trần Vũ đứng thẳng, xoay người đi về phía cửa: “Con ra ngoài, đi toilet tìm đồ ăn. Chị của con nấu cơm, mẹ cùng chị ấy ăn đi.”

“Quay lại.” Mẹ Trần bất mãn đưa tay túm lấy áo khoác của Trần Vũ: “Nhiều năm như vậy, chị con cuối cùng cũng có ý định nấu ăn, con phải ủng hộ chị ấy! Nó tính tình không tốt, sẽ không thể nấu ăn, thì sau này có thể gả đi không?

“Tại sao chị ấy cứ nghĩ không thông việc nấu ăn vậy?” Tiến lên vài bước, Trần Vũ phát hiện mình không thể thoát khỏi kỹ năng điều khiển của mẹ Trần. Trần Vũ quay lại với vẻ mặt khó hiểu: “Mẹ quên mất lúc nhỏ chị ấy còn nấu bình gas trong nồi rồi sao.”.

“Bếp trong biệt thự quá sang trọng.” Mẹ Trần xòe tay: “Nó nhịn không được.”

“...Tóm lại, con ra ngoài ăn.”

“Không được, con phải ủng hộ chị gái mình. Sau này nó có thể trở thành một người vợ, người mẹ tốt hay không, còn phải xem hôm nay.”

“Mẹ. Cho dù mẹ có muối lớn với con gái mình rồi cho vào tủ lạnh, chị ấy cũng sẽ không trở thành một người vợ mặn mà và một người mẹ lạnh lùng đâu mà.”

Mẹ Trần: “Những cái trò chơi chữ âm thanh của con chẳng hài hước chút nào.”

Trần Vũ: “……”

Hai người một mẹ một con giằng co hồi lâu.

Cuối cùng, Trần Vũ vẫn bị cưỡng chế giữ lại.

Lại ngồi trên ghế sofa, quay đầu nhìn mẹ Trần đang canh cửa, bắt

đầu cảm thấy có chút bồn chồn.

Im lặng hồi lâu, Trần Vũ giơ tay lên: “Con… con có thể đi xem chị ấy đang làm gì không.”

“Xem thì có thể xem.” Mẹ Trần gật đầu: “Nhưng con không thể lén lút chạy trốn.”

“Được.”

Với một cử chỉ “Ok”, Trần Vũ lập tức đứng dậy và đi qua hành lang dài ở tầng một để đến nhà bếp, một căn phòng lớn ở rìa biệt thự và liền kề với nhà ăn.

Đứng trước cửa, Trần Vũ cảm thấy một loại cảm giác khó hiểu.

Có vẻ như lông đang mọc khắp cơ thể…

“Có một nỗi kinh hoàng lớn trong căn phòng này!”

Nghĩ đến đây, hắn dứt khoát quay người chuẩn bị trốn thoát từ cửa sổ cuối hành lang.

Nhưng bằng tầm nhìn của mình, hắn nhìn thấy mẹ Trần đang đứng cách hành lang không xa, vừa nhìn hắn vừa thêu thùa.

Trần Vũ: “……”

[Tâm lý đã chịu tổn thương: Tinh thần +5]

“…… Ahz.”

Chương 897: Ngô tỷ có trở thành thần (2)

Thở dài một hơi, Trần Vũ đành phải đẩy cửa đi vào.

“Hù hù ——”

Trong khoảnh khắc, khuôn mặt anh bị bao phủ bởi làn khói đen…

Trần Vũ: “……”

Trần Tư Văn: “Có ai vào đây không?”

Trần Vũ: "…… Khụ……"

Trần Tư Văn: "Là tiểu Vũ sao?"

Trần Vũ: "Khụ…… Khụ khụ khụ khụ khụ…… Nôn……"

[Hít phải khí ác tính trong phổi: Sức khỏe +2]

[Sức khỏe +1; Sức khỏe +2; Sức khỏe +1…]

Trần Vũ: "……"

Kìm nén sự khó chịu nóng rát trong phổi, Trần Vũ đi trong bóng tối một đường đến chỗ nguồn khói đen.

Trong sương mù, nhìn thấy Trần Tư Văn tay trái cầm dao và tay phải cầm sạn, điên cuồng xào chiếc nồi đen trước mặt.

Chiên cho đến khi sạn cũng bị cong…

Trần Vũ: "…… Chị."

Trần Tư Văn mang theo mặt nạ phòng độc, quay đầu lại: "Tiểu Vũ."

Trần Ngọc: "Xào bom mìn à?"

Trần Tư Văn: "……"

"Bịch!"

Huy động năng lượng và tạo ra một cơn lốc.

Chỉ một chiêu, toàn bộ khói đen trong nhà đều bị cuốn đi, Trần Vũ vươn tay đóng van gas, kiệt quệ cả tinh thần lẫn thể xác: "Biệt thự không phải của gia đình chúng ta, chúng ta sẽ phải bồi thường tiền hư hại."

Động tác xào Trần Tư Văn chậm lại, cô ấy cau mày: "Chị chỉ nấu một bữa ăn thôi. Chị sẽ không làm hỏng bất cứ thứ gì."

"Chị nên hỏi, nếu chị nấu một bữa ăn, thì còn lại cái gì?" Trần Vũ nhìn quanh căn bếp tối đen hoàn toàn: "Cũng không biết, còn

tưởng Hitler vừa mới đánh nhau xong ở đây."

Trần Tư Văn: "……"

Đang quan sát, Trần Vũ đột nhiên nhìn thấy BB nằm ở trong góc, kinh hãi: "Chết tiệt, còn giết chết một người."

Nghe được âm thanh, BB ở trong góc lảo đảo đứng dậy, lau bụi đen trên mặt: "Chào buổi sáng, nhân loại đại nhân."

Chương 897: Ngô tỷ có trở thành thần (2)

Trần Vũ đau lòng chỉ vào BB, nhìn Trần Tư Văn: “Chị xem xông khói cho đứa trẻ, không thể phân biệt được ngày và đêm.”

Trần Tư Văn không hài lòng: “Em đến đây để tấn công chị à?”

“Sao em dám tấn công chị? Chị ơi, chị bỏ con dao đồ tể xuống trước đi…”

“Chị còn muốn chặt thịt.”

“Miếng thịt này?” Trần Vũ dùng hai ngón tay nhéo miếng thịt nạc, lộ ra “phiên bản hư hỏng do chiến tranh” của chiếc thớt bên dưới: “…thịt cần cắt không hề bị tổn thương. Thớt thì bị cắt thành từng mảnh…”

“Em có thể đi đi được không?” Trần Tư Văn tức giận: “Chị muốn nấu ăn, đừng làm phiền chị.”

Trần Vũ: “…Chị có biết vì sao nhân khí của chị kém nhất không?”

Trần Tư Văn: “Lượn đi!”

Một giờ sau.

Với sự “đồng lõa” của mẹ Trần, bữa trưa “mùa hè” chính thức được đặt trên bàn ăn.

Mẹ Trần, Trần Vũ, BB và Trần Tư Văn, một gia đình bốn người, ngồi đối diện nhau, mỗi người đều im lặng.

“Mẹ.”

Không biết qua bao lâu, Trần Vũ mới lên tiếng trước, bưng một đĩa không rõ là món gì trên bàn, cung kính đưa cho mẹ Trần: “Mẹ là người, mẹ ăn trước đi.”

“Lộc cộc.”

Mẹ Trần nuốt khan, đưa “món ăn” cho Trần Tư Văn, nói: “Tư Văn,

đây là món ăn đầu tiên con làm trong đời, con nên tự mình nếm thử."

Trần Tư Văn nhận lấy, nhìn chằm chằm "thứ đen" một lúc rồi đưa cho BB: "BB ăn trước đi, trẻ con ăn cho mau lớn."

"Bà nội, ăn đi." BB dứt khoát đưa lại cho mẹ Trần: "Con cái phải học cách kính trọng người lớn, kính người già và yêu trẻ."

Mẹ Trần: "Tiểu Vũ, con ăn đi, thể chất tốt và sức đề kháng tốt."

Trần Vũ: "BB, sao cậu không thử xem? Cậu không có vị giác."

BB: "Nhưng tôi có thị giác. Chị lại ăn đi."

Trần Tư Văn: "Tôi đã vất vả làm rồi, tại sao tôi vẫn phải vất vả ăn?"

"Chị không ăn ai ăn?"

"Con yêu của ai thì ăn đi, đưa cho mẹ đi."

"Ăn xong thì chắc sẽ đi tìm ba của con…"

"Con đã nói rồi! Đừng để chị ấy nấu ăn."

"Có ý gì? Bàn ăn lớn như vậy, không có công lao cũng có khổ lao…"

Giữa cuộc cãi vã giữa một gia đình bốn người.

Cách biệt thự ba trăm mét, mái của một tòa nhà dạy học.

Ba người đàn ông mặc đồ đen đang nhìn bên dưới với vẻ mặt nghiêm nghị.

"Nhà của mục tiêu đang hỗn loạn." Người đàn ông mặc đồ đen đứng ở phía trước, cầm kính viễn vọng quan sát, nheo mắt nhỏ giọng nói: "Chắc chắn đã đầu độc thành công."

"Tôi sẽ động thủ, yên tâm." Một người đàn ông mặc đồ đen thấp khác châm một điếu thuốc, nhẹ nhàng hút thuốc: "Xét về trí thông minh, Trần Vũ này bề ngoài thô ráp, bên trong tinh tế. Cho nên, để

có thể ngăn cản hắn phát hiện động tĩnh, ta chọn nguyên liệu nấu ăn để đầu độc, thần không biết quỷ không hay, ta bôi chất độc xuống đáy nồi, gia đình hắn không thể trốn thoát."

"Hạ độc trong nguyên liệu nấu ăn sao…" Người thủ lĩnh mặc áo đen đặt ống nhòm xuống, quay người lại hỏi: "Chất độc để cho Trần Vũ vốn đã được pha loãng cả trăm lần, đặt dưới đáy nồi.. ... nó vẫn có tác dụng chứ?"

"Sẽ có. Ngươi nên chú ý một chút, thực lực của Trần Vũ dù sao cũng chỉ là cấp ba, huống chi là pha loãng trăm lần, cho dù có pha loãng một ngàn lần, cũng sẽ tiêu tán toàn bộ khí lực của hắn. Nếu là bên phía Bát Hoang Dịch, chiêu này sẽ không được. Thực lực của người đó gần như đạt đến cấp 4 đỉnh cao ".

"Hiểu rồi." Người thủ lĩnh mặc đồ đen gật đầu, giơ kính viễn vọng lên, tiếp tục quan sát căn biệt thự cách đó ba trăm mét: "Nhưng… Nếu như gây họa cho cả gia đình thì sẽ có chút khó coi."

"Tử độc không phải thạch tín, nó chỉ tổn hại đến tinh lực chứ không tổn thương thể xác." Người mặc đồ đen đầu độc nhún vai: "Và cho dù có ảnh hưởng đến tính mạng thì cũng phải làm. Mệnh lệnh từ bên trên ban xuống, chúng ta cũng không còn cách nào khác."

"...Trần Vũ." Suy nghĩ hồi lâu, thủ lĩnh của người mặc áo đen thu ống kính xuống, thở dài: "Nghe nói trong số các chiến binh trẻ tuổi, tài năng của hắn chỉ đứng sau Bát Hoang Dịch. Tôi rất muốn có một cuộc chiến trực diện với anh ta."

"Vậy thì ngươi chắc chắn sẽ thua. Những người luyện tập siêu năng lực như chúng ta không thể đánh bại những võ giả đó trong trận chiến tay đôi…"

Đứng trên nóc giảng đường, ba người tiếp tục quan sát nửa giờ, sau khi xác nhận Trần Vũ đã bị "đầu độc", hóa thành cơn gió nhanh chóng rút lui.

Đại học Thủ Đô là một trong những khu vực cốt lõi của võ đạo.

Một nhóm người ngoài như họ không dám ở lại nữa…

…..

Trong biệt thự.

Tranh chấp giữa gia đình bốn người của Trần Vũ dần ổn định.

Nhìn đồ ăn trên bàn, bốn người thống nhất suy nghĩ.

Đó chính là —— không ăn.

Nhìn đồ ăn trên bàn, bốn người nói xong ý nghĩ của mình: “Ném nó đi.” Trần Tư Văn đứng dậy xắn tay áo lên: “Đã không muốn ăn thì sao còn giữ lại? Ném nó đi.”

“YYSY, giữ lại những món ăn này cũng không phải là không thể.” Trần Vũ đề nghị: “Đợi lần sau quái thú thủy triều tới, chỉ cần rải chúng ra, sẽ đảm bảo cho mọi người bình yên.”

Chương 898: Bạn muốn tôi chết (1)
Chương 898: Bạn muốn tôi chết (1)

“Dị thú cũng không ngốc.” BB giơ tay: “Sao lại muốn ăn chúng?”

Trần Vũ: “Cho dù không ăn, đi lại cũng có thể trì hoãn một chút thời gian.”

Mẹ Trần: “Có đạo lý.”

Trần Tư Văn: “...Nếu mọi người còn đả kích như vậy nữa, sau này tôi sẽ làm như vậy mỗi ngày.”

Vừa dứt lời, nhà ăn đột nhiên im lặng.

“Đi đi.”

Trần Tư Văn đập bàn một tiếng “bụp”, quay người rời đi mà không quay đầu lại.

Trần Vũ hét lên: “Chị ơi, chị có định dọn dẹp mớ hỗn độn này không?”

“Để nó mốc meo!” Trần Tư Văn tâm tình không tốt: “Nơi nào thối, nơi đó sẽ sinh ra giòi, biến chất, phân hủy.”

Trần Vũ gãi gãi cằm: “Giòi không dám ở trên đó…”

“Biến!!”

“Thịch thịch thịch thịch……”

Với bước chân nặng nề và tiếng rên rỉ của cầu thang, Trần Tư Văn rời đi.

Nhà ăn tiếp tục yên tĩnh một lúc, mẹ Trần cũng đứng dậy rời đi.

Nhân tiện bế BB đi.

Trần Vũ bị bỏ lại một mình, ngơ ngác ngồi trên ghế.

Hiển nhiên, cái bàn này để lại cho hắn dọn sạch.

Nhưng mà.

Lúc này cái Trần Vũ chú ý đến lại không phải cái này.

Mà là…

Thuộc tính sức mạnh của anh ấy thực sự đang tăng lên? !

[Bị xâm chiếm bởi khí không xác định: Sức mạnh +324]

[Bị xâm chiếm bởi khí không xác định: Sức mạnh +365]

[Sức mạnh +420; Sức mạnh +433; Sức mạnh +407…]

Trần Vũ: "???"

Sau khi trải qua lễ rửa tội của hàng nghìn bao "thuốc lá", giờ đã lên tới cấp 3 mà vẫn bị "khí lạ" tấn công? !

Và thứ đang ngày càng tăng lên hơn nữa là… năng lượng? !

"……"

Chậm rãi đứng lên.

Anh ta nhìn xung quanh với vẻ mặt nghiêm trọng.

Bắt đầu tìm kiếm cái gọi là "khí lạ".

[Bị xâm nhập bởi khí không xác định……]

[Năng lượng +303; Sức mạnh +216…]

[Sức mạnh +349; Sức mạnh +391…]

[Năng lượng +476…]

Tìm tìm kiếm kiếm.

Phong bếp.

Nhà ăn.

Hành lang.

Phòng khách.

Nhà vệ sinh…..

Trong trạng thái hốt hoảng, nhìn xung quanh.

Sau khi dạo quanh toàn bộ tầng một của biệt thự, hắn lướt qua âm thanh tổng hợp điện tử trong đầu.

Cuối cùng, Trần Vũ đã xác định được nguồn gốc của “khí lạ”.

Là ở gian nhà ăn…..

Trần Vũ: “……”

Sau một lúc im lặng, đột nhiên nhanh trí, hắn ngập ngừng vươn cổ, cúi xuống bàn ăn hít một hơi.

[Xâm nhập mạnh bởi khí không xác định: Sức mạnh +2089]

Trần Vũ: “!!!”

…….

Nghe được âm thanh tổng hợp điện tử vang vọng trong đầu, da đầu Trần Vũ lập tức tê dại.

[Hai nghìn điểm sức mạnh] tương đương với một giọt chất lỏng tổng hợp cấp A…

“Làm sao có thể được.”

Đứng đó, vẻ mặt của anh ấy thay đổi nhanh chóng trong giây lát.

Để tránh ảo giác thính giác, hắn đưa ngón tay chạm nhẹ vào một mảnh vật liệu cháy đen không xác định trên đĩa ăn, sau đó đưa lên chóp mũi và ngửi lại.

[Bị xâm chiếm bởi khí không xác định: Sức mạnh +2340]

“…”

Trần Vũ: “Thật sự là…”

“Thật sự là vậy đó.”

Sau khi nuốt nước bọt, hắn ta đưa thẳng thứ cháy đen vào miệng mà không chút do dự.

“…Tốt!”

[Bị thương bởi chất không xác định: Sức mạnh +43697]

“Hmm…ahhhhhhh…”

Với âm thanh tổng hợp điện tử bùng nổ trong đầu, Trần Vũ tràn đầy tức giận và một âm thanh bị bóp nghẹt bùng nổ.

“Bùm!!”

Năng lượng của hắn tăng vọt ngay lập tức!

Làm bụng hơi phình ra…

“Bốn…bốn…bốn mươi nghìn?”

“Sức mạnh bốn mươi ngàn?!”

“Bốn vạn sức mạnh, cái quái gì vậy?!”

Hắn bối rối cúi đầu nhìn núi đồ ăn cháy đen trên bàn ăn. Toàn bộ cơ thể và tâm trí đều trì trệ.

Đã từng, du hành đến nhiều vùng đất xa lạ.

Đã từng, thoát chết trong gang tấc.

Đã từng, còn vùi đầu vào tủ chỉ để trưởng thành.

Nhưng bây giờ, mọi cố gắng cũng không bằng bữa cơm đơn giản của chị gái anh…

“Chị hắn…”

“Đó có phải là một vị thần không?”

Quay đầu nhìn căn phòng của Trần Tư Văn trên tầng hai, cổ họng Trần Vũ khô khốc hắn cố gắng nuốt nước bọt.

Cái thứ đầy miệng cháy đen đó thực sự khiến hắn nghẹt thở…

Thời gian dài.

Hắn dần dần tỉnh táo lại, sau đó không chút do dự ngồi xuống ghế ăn, dùng tay cầm lấy nó mà không cần dùng đũa.

Đưa nó vào miệng với một cảm xúc gần như điên cuồng.

Hoàn toàn bỏ qua vị đắng, chát, mùi vị tanh và vị mặn lan tỏa trong miệng.

[Sát thương từ chất không xác định: Sức mạnh +58405]

[Uống thuốc độc: Sức khỏe +43]

[Uống thuốc độc: khả năng mắc bệnh ung thư giảm 12%...]

[Bị hư hại bởi chất không xác định: Sức mạnh +60380]

[Cấn Kỳ +61444; Tấn Kỳ +60582; Tấn Kỳ +…]

“Bùm!”

“Dong dong!”

“Dong, dong, dong, dong…”

Hắn không biết tại sao các món ăn của Trần Tư Văn lại gắn liền với “chất độc”.

Hắn vẫn chưa muốn biết.

Trần Vũ chỉ biết, vật cháy thành than trên bàn này chính là bảo vật quý giá nhất trên đời lúc này!

Một bàn thức ăn trị giá mười chai chất lỏng tổng hợp cấp S!

[Sức sống +73369]

[Sức sống +72040]

“Bùm!”

“Dong dong…”

Những con số vang vọng bên tai và năng lượng dâng trào trong cơ thể khiến Trần Vũ càng điên cuồng hơn.

Hắn chỉ đơn giản nhảy lên, lao tới bàn ăn, tru lên và ngấu nghiến đồ ăn.

“Bùm!”

Chỉ trong vòng hai phút, với một nửa số thức ăn còn lại trên bàn, Trần Vũ đã có thể đạt đến đỉnh cao cấp ba!

Chỉ còn một bước nữa là đến cấp bốn…

Chương 899: Bạn muốn tôi chết (2)
Chương 899: Bạn muốn tôi chết (2)

Trần Vũ thậm chí không cần nhai, nuốt đồ ăn cháy trong miệng, Trần Vũ từ từ khôi phục lại cảm xúc điên cuồng, có chút do dự sờ sờ bụng mình.

Cấp ba vượt qua cấp bốn.

Tương tự như cấp hai và cấp ba, nó đòi hỏi phải tinh chế đặc biệt năng lượng trong biển khí.

Vì Giáo sư Chân đã cho hắn một bộ "kỹ năng" hoàn chỉnh nên Trần Vũ đạt đến cấp bốn không còn khó khăn nữa. Có thể thăng cấp lên bốn nhiều nhất trong một buổi chiều luyện tập.

"Nhưng mà…"

Cúi đầu nhìn quanh bàn ăn vài lần, Trần Vũ nheo mắt: "Liệu những thứ này này có trở nên vô dụng trong một buổi chiều không…"

"Nó bị cháy và không còn thời hạn sử dụng."

"…"

"Không thể cá cược."

"Phải tiếp tục ăn."

Nghĩ đến đây, Trần Vũ lại ngồi xuống, giống như một con chó husky hoang dã bị bỏ đói ba ngày, tiếp tục thực hiện mệnh lệnh của bà chủ.

[Sức sống +68222; Sức sống +70017]

[Sức sống +71189; Sức sống…]

Những con số ngày càng tăng, giống như một bản nhạc hay nhất, khuyến khích sự nhiệt tình "làm việc chăm chỉ" của Trần Vũ.

Sau một lúc.

Bàn ăn trống rỗng.

Ngoại trừ những mảnh vụn vương vãi trên khăn trải bàn, thậm chí không có một chút nước bọt nào còn sót lại trên khoảng chục chiếc đĩa ăn.

Chúng đã bị Trần Vũ liếm sạch.

“Nấc cục.”

Ôm cái bụng của mình, Trần Vũ hài lòng ợ lên.

Nhắm mắt lại, cảm nhận biển khí trong cơ thể gần như “đầy” đến mức muốn nổ tung, hắn liếm môi với những suy nghĩ chưa thỏa mãn, do dự một lúc rồi lại ngồi xuống, mút từng mảnh vụn trên khăn trải bàn.

“Xì~”

[Sức sống +21900]

[Bị thương bởi chất không xác định: Sức mạnh +18707]

[Sức sống…]

“Xì~”

Đang liếm mút, Trần Vũ bỗng nhiên khóe mắt nhìn thấy một bóng người.

Trong vô thức quay đầu lại nhìn.

Trước cửa nhà hàng, Trần Tư Văn chết lặng.

Trần Vũ: “…chị.”

Trần Tư Văn: “…”

Trần Vũ từ trên bàn bò xuống, nói: “Chị.”

Trần Tư Văn sửng sốt: “…”

Trần Vũ: “…”

Trần Tư Văn sửng sốt: “…”

Trần Vũ che mặt: “Chị… mời nói cái gì đi.”

Trần Tư Văn sửng sốt: “…”

Gãi tai, Trần Vũ nhịn không được muốn xây một căn hộ hai phòng ngủ trên mặt đất, đi đến trước mặt Trần Tư Văn, vẫy tay trước mặt cô: “Chị? Xin chào?”

“Tiểu Vũ…” Trần Tư Văn chết lặng.

“Chị, chị ổn chứ?”

“Em…em mới là người nên ổn thôi, phải không?” Nhìn bàn ăn bị liếm, da đầu của Trần Tư Văn tê dại: “Em điên à?”

“Chị ơi, em chỉ muốn hỏi chị một chuyện thôi. Bữa cơm này… ợ~”

Trần Tư Văn, người bị “kích thích dạ dày xịt khắp mặt”, liên tục lùi lại, nắm lấy khung cửa và bắt đầu cúi xuống và nôn mửa: “nôn…”

“Chị ổn chứ?”

“Ahem… tránh xa tôi ra… ugh… miệng em có mùi quái gì vậy? Không khí của tôi đang run rẩy…”

Trần Vũ: “Tất cả là do chị nấu.”

“Đừng… đừng tới đây.”

Sau khi ra khỏi nhà hàng, Trần Tư Văn đau đớn xoa bụng dưới, duỗi thẳng eo, cẩn thận nhìn từ trên xuống dưới: “Ngươi là ai?”

Trần Vũ: “?”

“Tại sao lại muốn chiếm lấy cơ thể của em trai tôi?”

Trần Vũ: “?”

“Mặc dù em trai tôi có chút rối loạn về tinh thần, nhưng sẽ không bao giờ chịu ăn cứt.”

Trần Vũ: “...Đây là chị nấu cơm, đây thật sự là cách tốt để diễn tả sao?”

Trần Tư Văn hét lên: “Những gì tôi đã làm thật tồi tệ!”

Trần Vũ: “…”

Ngã xuống theo tiếng gầm của Trần Tư Văn.

Căn phòng yên tĩnh.

Hai người nhìn nhau, không biết trả lời câu hỏi thế nào.

Mãi đến ba phút sau, Trần Tư Văn mới tiếp tục nói: “Tiểu Vũ.”

“Ah.”

“Hay là chị đưa em đến bệnh viện nhé.”

“Emmmmm…Không cần đâu. Em vẫn khỏe.”

“Tại sao con lại ăn những thứ này?” Trần Tư Văn chỉ vào bàn ăn trong đại sảnh, vẻ mặt phức tạp: “Nếu em thực sự đói, chị sẽ bảo mẹ làm cho em.”

Trần Vũ thở dài: “Dù sao cũng là chị của em làm, cho dù nhìn không đẹp thế nào đi nữa em cũng sẽ thử.”

Trần Tư Văn: “Những gì em nói chị có chút cảm động, nhưng nói hương vị là có ý gì?”

Trần Vũ: “Ừ, em chỉ nếm thêm một chút thôi.”

Trần Tư Văn: “… bằng không, tốt nhất chị nên đưa em đến bệnh viện kiểm tra.”

“Không cần.”

Tiến lên một bước, Trần Vũ thu hồi tâm tư, nghiêm túc nói: “Chị, nói thật cho em biết, chi là ông chủ lớn ẩn nấp sau lưng thế giới

sao? Siêu cấp BOSS?”

“Cái gì?” Trần Tư Văn bối rối: “Ông chủ nào thế?”

“Chị nấu những món ăn đó thật à?” Trần Vũ chỉ vào bàn ăn.

“Đúng…”

“Chắc chắn?”

“Đó là điều chị đã làm! Em cũng đã thấy nó.”

Nghe được lời khẳng định, Trần Vũ hít một hơi thật sâu, đặt tay lên vai Trần Tư Văn, nghiêm túc nói: “Chị.”

“Ah?”

“Từ giờ trở đi, chị sẽ nấu tất cả đồ ăn cho em ăn!”

Trần Tư Văn: “…”

Trần Vũ hưng phấn nói: “Món này ngon quá, có tố chất thành thần!”

Trần Tư Văn: “…”

Trần Vũ: “Chị?”

Trần Tư Văn: “…Tiểu Vũ, sao chúng ta không đến bệnh viện kiểm tra. Chị không biết đồ ăn chị nấu có thể gây tổn thương não.”

…

Phải mất ba mươi tám phút mới thuyết phục được Trần Tư Văn quay lại phòng.

Trần Vũ thu dọn bát đĩa trên bàn ăn và trở về phòng ngủ chính trên tầng ba với khăn trải bàn trong tay.

Chương 900: Bạn muốn tôi chết (3)
Chương 900: Bạn muốn tôi chết (3)

“Ồ!”

“Tai nạn!”

Kéo hết rèm lại, cẩn thận trải khăn trải bàn ra. Nhìn đống tro tàn cháy nhỏ ở giữa, hắn trầm ngâm suy nghĩ.

Dựa trên chỉ số IQ và trí thông minh hiện có của mình.

Thực sự không hiểu tại sao một loạt món ăn thất bại lại có thể trở nên mạnh đến vậy…

Thực phẩm: năng lượng.

Hai thứ này hoàn toàn không ở cạnh nhau…

Cho dù ở cạnh nhau cũng không thể lớn lên nhiều như vậy.

Cắn một miếng sẽ tăng năng lượng của lên hàng chục ngàn.

Tam Thượng Du trong tổ sản xuất còn không dám ăn như thế này…

“Ừm…”

Khoanh tay trước ngực và nghiêm túc suy nghĩ.

Nhưng Trần Vũ đã vắt hết sữa mà vẫn không thể nghĩ ra.

Cuối cùng, chọn từ bỏ.

“Có lẽ…”

“Đây là tài năng thực sự của chị gái tôi.”

“…”

“Tuyệt vời tuyệt vời.”

“Sắp điên mất.”

“Đây là ‘Voldemort’ hoàn hảo nhất.”

Chuẩn bị trong đầu, TrầnVũ đưa cầm miếng “đồ ăn cháy” cuối cùng vào miệng.

[Bị hư hại bởi chất không xác định: Sức mạnh +55005]

Ngay lập tức, khi năng lượng trong biển khí đã đầy, hắn ngồi xếp bằng và làm theo quy trình “công pháp” của Giáo sư Chân bắt đầu nén khí.

Con đường đến với võ thuật.

Chia thành cấp 1, 2, 3, 4… cho đến cấp 9.

Ngoại trừ Huyền Chi Hữu Huyền tầng thứ chín, mỗi một tầng thăng cấp trong tám tầng còn lại đều cần phải đột phá bình cảnh.

Để đột phá cấp một và cấp hai, năng lượng trong biển khí cần được nén thành trạng thái lỏng.

Để vượt qua cấp độ hai từ cấp độ ba, chất lỏng cần được nén thành trạng thái rắn.

Cấp ba vượt qua cấp bốn, tức là ngưng tụ trạng thái rắn-lỏng thành…trạng thái rắn cứng hơn.

Chỉ khi có nhiều không gian “trống” hơn trong biển khí thì mới có thể hấp thụ được nhiều năng lượng hơn.

Vì vậy.

Sự nghiệp của một chiến binh là từng bước một, không có con đường tắt.

Miêu tả đơn giản là nén, nén và nén lại. Quá trình nén liên tục

Cho đến khi bị nén đến mức không thể nén được nữa, nó sẽ tìm cách “thăng hoa” mức độ sống và đạt đến cấp độ chín.

[Biển khí đang sụp đổ: Mật độ năng lượng +147]

[Mật độ năng lượng +155; +172; +180…]

[Biển khí đang sụp đổ…]

“Bùm!”

Không biết đã bao lâu rồi.

Nghe thấy một tiếng nổ đột ngột, một làn sóng không khí lan ra toàn thân Trần Vũ.

Sóng không khí mạnh đến nỗi ngay cả rèm cửa trong nhà cũng lần lượt bị xé toạc!

“Soẹt!”

Mở mắt.

Một luồng ánh sáng rực rỡ lướt qua.

Cả phòng có vẻ sáng hơn một chút.

Cấp bốn!

Giữ nguyên động tác bắt chéo chân, Trần Vũ lặng lẽ cảm nhận được năng lượng rắn chắc đang chuyển động trong biển khí, không hiểu vì sao, đầu óc như bị thôi miên.

Chiến binh cấp 4 chính thức là trung cấp trong thế giới võ thuật.

Tuyệt đối không có ai có thể đạt tới điểm này.

Và Trần Vũ không chỉ đến đó, hắn chỉ mất nửa năm…

“Một bưa ăn…”

“Đó là một bước đột phá.”

“…”

“Không.”

“Sự đột phá vẫn chưa được hoàn thành.”

Nhắm mắt lại, Trần Vũ nhìn thấy những đường gân nổi lên trên trán mình, tiếp tục "nén" năng lượng "dư thừa" trong biển khí.

"Bùm!"

4.1.

"Bùm!"

4.2.

"Bùm!"

4.3…

Sóng không khí, lớp này đến lớp khác.

Mỗi lần đều tốt hơn lần trước!

Sự đột phá không dừng lại cho đến khi trời tối bên ngoài cửa sổ.

Và cấp độ sức mạnh của Trần Vũ đã hoàn toàn đạt đến cấp 4.6!

Đứng dậy, suy nghĩ một lúc rồi ngập ngừng triệu hồi năng lượng.

"Bùm!!"

Sức mạnh lan tỏa ngay lập tức khiến mặt đất "run rẩy".

Nhưng Trần Vũ vấp ngã và gần như ngã xuống đất.

Nhanh chóng tập trung sức mạnh, đã có thể ổn định trọng tâm của mình…

Rõ ràng.

Đó là bởi vì lần này sức mạnh đã được cải thiện rất nhiều.

Cơ thể không thể được kiểm soát chút nào.

"Một tháng."

Chậm rãi mở mắt ra, Trần Vũ cau mày nói: "Ít nhất phải mất một

tháng tu luyện, dòng năng lượng mới trở lại bình thường. Trong khoảng thời gian này, căn bản không thể chiến đấu, cho dù năng lượng bộc phát sau đó cũng sẽ khiến đi lại cũng khó khăn…”

“Bùm!”

Lúc này, cửa đột nhiên bị đẩy ra.

Trần Tư Văn vội vàng bước vào và kinh ngạc nhìn Trần Vũ từ trên xuống dưới.

Đứng sau cô là mẹ của Trần Vũ và BB, cả hai đều tỏ ra ngạc nhiên và không chắc chắn.

“Trần Vũ, em đang ở cấp 4 à?!” Đồng tử của Trần Tư Văn co lại, giãn ra, giãn ra và co lại.

“A, đúng vậy.” Trần Vũ gật đầu, duỗi ra bốn ngón tay: “Ta vừa mới đột phá cấp ba, đạt đến cấp bốn.”

“Em… trước đây em không phải đang ở giữa cấp 3 sao?”

“Ừ, không còn nữa.”

Trần Tư Văn ngơ ngác: “Em…Em là thần sao?”

“Không, không, không.” Trần Vũ giật mình, liên tục xua tay: “Chị chính là thần.”

“Chị là một vị thần.”

“Bạn là ai.”

“Rõ ràng là em…”

“Không, em là con gà, chị mới là…”

…

Ma Đô

Tân Đại học Kinh Thành.

Trong một khu vườn nhỏ đâu đó ở khuôn viên phía Bắc.

Trần Vũ, Bát Hoang Diêu và Hình Bích nhìn nhau mà không nói lời nào.

Chỉ im lặng chờ đợi.

Không lâu sau, Bát Hoang Diêu là người đầu tiên không thể chịu đựng được khung cảnh im lặng, nhìn Hình Bích, thận trọng nói: "Xin chào… tiền bối, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt."

Chương 901: Bạn muốn tôi chết (4)
Chương 901: Bạn muốn tôi chết (4)

“A…” Hình Bích phục hồi tinh thần lại, sau khi sửng sốt một lát, hắn nhanh chóng cúi đầu trước Bát Hoang Diêu: “Xin chào, bạn cùng lớp, tôi tên Hình Bích.”

“Tên tôi là Bát Hoang Diêu.” Sự nhạy cảm bẩm sinh của con gái khiến cô nhận ra “vấn đề” giữa Trần Vũ và Hình Bích.

“Bát Hoang Diêu, giống như sấm sét!” Hình Bích bước tới một cách quen thuộc, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô gái và vuốt ve nó nhẹ nhàng: “Em là nhà vô địch vòng loại trực tiếp của cuộc thi đại học toàn cầu này. Chị ơi đã chú ý đến em trong một thời gian dài.”

“Không…không.” Bát Hoang Diêu má lập tức đỏ bừng, liên tục xua tay: “Chức vô địch thuộc về anh Vũ, tôi… tôi cũng không giúp được gì nhiều.”

“Đừng khiêm tốn, tôi đã từng thấy em thực hiện.” Hình Bích mơ hồ liếc nhìn Trần Vũ: “Hơn nữa chúng ta vẫn là đồng hương, về sau chúng ta nhất định phải giúp đỡ lẫn nhau nhiều hơn.”

“Thật sao.” Bát Hoang DIêu ngạc nhiên: “Chị, chị cũng là người Thanh Thành à?”

“Ừ.” Hình Bích gật đầu: “Trước kia là học giả số một Thanh Thành.”

“Học giả số một… thật tuyệt vời.”

“May mắn thay, chị đã không gặp phải một đối thủ mạnh. Nếu là lớp của em, em thậm chí sẽ không thể có được một danh từ.”

Nhìn Hình Bích càng ngày càng gần Bát Hoang Diêu, Trần Vũ cảm thấy khó hiểu nói: “Đừng giả vờ ở đây, Bát Hoang Diêu ngu ngốc, cô ấy không thể nhìn thấu ngươi, ta cũng không thể nhìn thấu ngươi sao? ”

Bát Hoang Diêu: “…?”

Chậm rãi buông ra Bát Hoang Diêu tay, Hình Bích nhìn Trần Vũ, đầu tiên cúi đầu thật sâu, sau đó nghiêm túc nói: “Chủ tịch Trần, tôi biết anh có ý kiến với tôi và tôi chấp nhận chúng. Nhưng tôi luôn phải biết lý do tại sao anh hiểu lầm tôi. Dù sao thì từ giờ trở đi chúng ta sẽ học cùng lớp mà.”

“Không có hiểu lầm.” Trần Vũ khoanh tay, trịch thượng nói: “Ngươi biết Trần Tư Văn phải không?”

“Trần Tư Văn?”

Vừa nghe đến cái tên này, Hình Bi đồng tử co rút: “Anh…”

“Họ của tôi cũng là Trần. Tên tôi là Trần Vũ. Cô cũng có thể gọi tôi là Chủ tịch Trần.”

“Vậy ra anh…anh là…em trai của Trần Tư Văn.” Hình Bích chìm trong suy nghĩ.

Trần Vũ: “Sai.”

Hình Bi: “A?”

Trần Vũ: “Tôi là bố của Trần Tư Văn.”

Hình Bích: “…”

Bát Hoang Diêu: “…”

Nhìn thấy Trần Vũ và Hình Bích thật sự có ác ý, Bát Hoang Diêu lập tức lui về sau vài bước nhường chỗ.

“Tóm lại là tôi đang che chở cho Trần Tư Văn.” Trần Vũ nheo mắt: “Khi cô chọc giận chị ấy trong đấu trường tuyển sinh đại học, cô nên nghĩ rằng một ngày nào đó cô sẽ bị trả thù.”

“…Xin lỗi.”

“Nếu lời xin lỗi của tôi có ích thì anh còn muốn gì ở tôi nữa, Trần Vũ?”

“Chiến binh giống như một con hổ.” Sau khi bình tĩnh lại, Hình

Bích ngẩng đầu lên nhìn Trần Vũ: “Một con hổ cần toàn bộ sức lực để chiến đấu với một con thỏ. Mặc dù tôi rất tiếc vì đã làm tổn thương Trần Tư Văn. Nhưng nếu tôi được yêu cầu quay ngược thời gian, vẫn sẽ cống hiến hết mình cho anh.”

Trần Vũ nheo mắt lại: “Ngày hôm kia tôi đánh cô, nếu như dùng toàn lực, hiện tại cô đã bị giết rồi.”

“Không có cách nào.” Hình Bích nghiêm túc nói: “Đây là võ giả thế giới, tôi từ nhỏ đã hiểu rõ.”

“Vậy là cô đã làm tổn thương chị gái tôi, có tự hào không?”

“…Tôi xin lỗi.” Hình Bích lại cúi đầu: “Tôi xin lỗi.”

Trần Vũ chán ghét xua tay: “Nói chuyện này với chị của tôi đi.”

“Trần Tư Văn ở đâu? Bây giờ anh có thể nói cho tôi biết. Tôi sẽ khiến cô ấy hiểu.”

“Không phải bây giờ.” Trần Vũ từ chối.

Anh dự định đợi cho đến khi Trần Tư Văn đạt đến cấp năm hoặc cấp sáu rồi mới gửi Hình Bích cho cô.

Khi đó, Trần Tư Văn sẽ có thể tự mình “trả thù”.

Nếu được gửi đến bây giờ, Trần Tư Văn có thể bị “buộc” tha thứ cho đối phương nếu cô ấy không thể bị đánh bại…

Cái này không đẹp…

“Bùm!”

Tại thời điểm này.

Với một cơn gió bất ngờ, một bóng người xuất hiện trước mặt ba người.

“Chào buổi sáng, các chàng trai.”

Khi gió và cát tan đi, hình bóng đó lộ ra khuôn mặt.

Sư phụ của Bát Hoang Dịch (giả) Cát Nhĩ.

“Muộn rồi.” Sau khi phục hồi suy nghĩ, Trần Vũ giơ cổ tay lên, liếc nhìn đồng hồ trên chiếc Rolex của mình, vẻ mặt không biểu cảm: “Đây là buổi họp đầu tiên của lớp hai năm nhất, cậu đến muộn ba mươi phút.” .”

“Ồ.” Cát Nhĩ từ trong túi móc ra một điếu xì gà, đặt lên chóp mũi hít hít: “Tôi vừa hoàn thành một nhiệm vụ, xin lỗi, lần sau chú ý nhé. Này, chiếc Rolex cậu lấy ở đâu thế?”

Trần Vũ: “Vợ thứ hai của tôi đã đưa nó cho tôi.”

Cát Nhĩ: “Có người vợ nào như thế này không? Giới thiệu cho tôi một người đi.”

Trần Vũ: “Nếu như anh tới đây chỉ là xem mắt, tôi có thể mời lão hiệu trưởng đổi làm bảo vệ.”

“Cậu thực sự không hiểu được sự hài hước.” Lấy bật lửa ra nướng đầu điếu xì gà, Cát Nhĩ nhìn quanh: “Vậy chúng ta tìm chỗ nào đó nói chuyện.”

Chương 902: Bạn muốn tôi chết (5)
Chương 902: Bạn muốn tôi chết (5)

Vừa nói, hắn vừa nhìn biệt thự đơn độc cách đó không xa, liếm môi: “Ngôi nhà đó là nơi ở của Bát Hoàng Dịch, trong đó có một bể bơi, đi thôi, tôi dẫn anh đi bơi. Nhân tiện, chúng ta có thể sắp xếp lộ trình phát triển cho lớp mình sau.”

“Nơi ở của Bát Hoang Dịch…” Hình Bích nhớ lại trong đầu nỗi sợ bị Bát Hoang Dịch “chi phối”, lập tức rùng mình: “Nơi ở của Bát Hoang Dịch tiền bối, chúng ta… có thể tùy ý đi vào được không?”

“Không thành vấn đề.” Cát Nhĩ châm điếu xì gà, thong thả rít một hơi: “Cho dù Bát Hoang Dịch có vĩ đại đến đâu thì dù sao cậu ấy cũng là học trò của Cát Nhĩ của tôi. Chính cậu ấy đã cho tôi thể diện khi cho tôi vào, người đã cho tôi cơ hội đến nhà cậu ấy, vậy là đủ rồi.”

Hình Bích: “Tuyệt vời.”

“Đừng đi.” Trần Vũ ở một bên nói: “Tôi hiện tại là hội trưởng hội học sinh, Bá Hoang Dịch không còn ở nơi đó nữa, hắn là do tôi sắp xếp…”

Giọng nói hơi ngừng lại.

Vốn hắn muốn nói là hắn sắp xếp cho Bát Hoang Dịch đi làm vệ sinh, nhưng khi nhìn thấy Bát Hoang Diêu bên cạnh vẫn còn vẻ mặt “ngạc nhiên”, hắn lập tức đổi ý nói: “Tôi đã sắp xếp cho anh ta phải chuyển đi nơi khác để sinh sống.”

“Ồ?” Cát Nhĩ sửng sốt, từ trên xuống dưới nhìn Trần Vũ: “Vậy ra, chủ nhân hiện tại của biệt thự đó…”

“Chỉ là tôi thôi.” Trần Vũ gật đầu.

“Tốt quá!” Cát Nhĩ lập tức giơ ngón tay cái lên, ánh mắt sáng ngời: “Đã là của cậu thì không cần khách khí đâu. Đi thẳng vào thôi. Lớp thứ hai lần đầu tụ tập nên chúng ta cần tìm một nơi thoải mái.”

“Không.” Trần Vũ thẳng thừng từ chối.

Cát Nhĩ: “Ơ?”

“Chúng ta tìm chỗ khác đi. Nếu không tìm được quán cà phê, tôi sẽ đãi anh.”

Cát Nhĩ: “Biệt thự của cậu có một quán cà phê và ban công ở tầng hai.”

“Không. Tôi đã bảo anh đừng đi mà.”

“Tại sao?”

Đánh nhẹ nhìn Hình Bích, Trần Vũ nhướng mày: “Sẽ giết người.”

Nghe vậy, Hình Bích sửng sốt, sau đó nhận ra “Trần Tư Văn” đang ở trong biệt thự đó.

Cắn môi, cô suy nghĩ một lúc rồi nói: “Cát Nhĩ đại nhân, chúng ta đổi chỗ nhé.”

“Hả?” Cát Nhĩ khẽ nhướng mày bên phải, liếc nhìn Trần Vũ và Hình Bích: “Các cậu…”

“Đi thôi, tôi mời.”

Sau khi cắt đứt lời cuối cùng của Cát Nhĩ, Trần Vũ ôm Bát Hoang Diêu đi về phía cổng trường.

Sau khi hai người rời đi, Cát Nhĩ chậm rãi thốt ra lời trong miệng, nhìn từ trên xuống dưới Hình Bích: “Hai người có mâu thuẫn à?”

“……KHÔNG.”

“Tôi đã nhìn thấy tất cả.” Dập điếu xì gà của mình ra, Cát Nhĩ nói với giọng yếu ớt: “Trần Vũ đó không phải là một cao thủ dễ đối phó. Cô nên cảm thấy may mắn đi.”

Nói xong, anh nhanh chóng đuổi theo.

Hình Bích bị bỏ lại đứng đó, đôi mắt cô ấy chớp chớp…

…

Nửa giờ sau.

Lớp thứ hai của năm nhất mới gặp nhau ở một quán cà phê khá cao cấp.

“Không sao đâu.” Trần Vũ ngồi ở trên ghế cạnh cửa sổ, bắt chéo chân, dang rộng hai tay: “Một cốc phân mèo 1980, tôi muốn một cái xô.”

“Đúng là được một người giàu có bao nuôi.” Cát Nhĩ xoay điếu xì gà trong tay và nhìn xung quanh: “Giàu có!”

Trần Vũ: “Được một người giàu có ủng hộ là sai. Việc được ủng hộ từ một người phụ nữ giàu có bằng ví của cô ấy là đúng.”

Cát Nhĩ giơ ngón cái lên: “Ăn đồ mềm mà chăm chỉ, bò sẽ chê bò.”

Bên cạnh hắn, Bát Hoang Diêu im lặng cúi đầu.

“Đừng lo lắng.” Trần Vũ cẩn thận quan sát lạ thường của cô ấy, đưa tay ra nhẹ nhàng chạm vào cô: “Tôi chỉ yêu tiền của cô ấy, chúng ta cùng nhau tiêu.”

“Ừ!” Bát Hoang Diêu mím môi, hưng phấn gật đầu.

Cát Nhĩ: “…”

“Thưa ngài.” Một người phục vụ mặc vest đi tới, cung kính nói: “Trong cửa hàng còn có khách hàng khác, ngài không được phép hút thuốc.”

Cát Nhĩ sửng sốt, nhìn điếu xì gà trong tay rồi nhìn người phục vụ, anh ta im lặng một lúc rồi biện hộ: “Đây là điếu xì gà.”

“Ngay cả xì gà cũng không.” Người phục vụ lắc đầu.

“Là bởi vì có khách khác nên chúng ta không thể hút thuốc sao?” Trần Vũ hỏi.

“Đúng vậy.”

“Vậy chúng ta làm thế này nhé.” Trần Vũ đặt chân lên bàn cà phê, vẻ mặt thờ ơ, chỉ vào toàn bộ quán cà phê: “Cửa hàng ở tầng một, tôi bao hết.”

“Thưa ngài…” Người phục vụ cảm thấy như bị sét đánh.

“...Mẹ kiếp!” Đôi mắt của Cát Nhĩ mở to: “Cậu có thứ gì đó! Cậu thật tuyệt vời!”

“Có phải tất cả…bao gồm tất cả không?” Người phục vụ nuốt khan.

“Ừ.” Trần Vũ lười biếng từ trong ví lấy ra một tấm thẻ, nhẹ nhàng đặt lên bàn: “Bao nhiêu tiền.”

“Một ngày trọn gói, 3,2 triệu.” Người phục vụ xoa tay cung kính.

Không chút do dự, Trần Vũ di chuyển và nhét thẻ tín dụng trở lại ví.

Tương tự, đôi chân của anh trên bàn cũng được thu hồi lại.

“Bép!”

Một chiếc ví được tát vào người Cát Nhĩ, Trần Vũ cau mày: “Hút thuốc ở nơi công cộng, anh có tố chất gì không?”

Cát Nhĩ: “…”

Giành lấy điếu xì gà trong tay Cát Nhĩ, Trần Vũ mỉm cười gật đầu với người phục vụ: “Đừng lo, anh ấy sẽ không hút nữa, đừng lo ảnh hưởng đến những vị khách khác.”

“...” Sau khi mở miệng, người phục vụ trợn mắt rồi quay người rời đi.

Chương 903: Bạn muốn tôi chết (6)
Chương 903: Bạn muốn tôi chết (6)

Bốn người.

Hai người đàn ông và hai người phụ nữ.

Sau một hồi im lặng.

Cát Nhĩ hắng giọng rồi mở lời trước: "Ừ… đây là buổi tụ tập đầu tiên của năm nhất lớp hai chúng ta. Từ giờ trở đi, chúng ta là một đội, cùng có vui buồn, sinh tử, có thể hoàn toàn tin tưởng lẫn nhau, người khác đã trở lại là đồng đội. Như thường lệ hãy giới thiệu lẫn nhau, Trần Vũ cậu đi trước."

Trần Vũ: "Tên tôi là Trần Vũ."

Cát Nhĩ: "...Cậu ta tên là Trần Vũ, học giả số một Thanh Thành. Một thiên tài chuyển từ chuyên ngành võ thuật sang. Trong bảng xếp hạng nhân tài nội bộ của chúng ta, chỉ số tài năng của cậu ta không hề yếu hơn Bát Hoang Dịch. Hiện tại Thực lực gần đến cấp ba, đã đoạt được giải thưởng từ các trường đại học trên thế giới. Nhà vô địch của cuộc thi, trên chiến trường ở thủ đô, đã giết chết lượng dị thú số 1!"

Nói xong, hắn cầm cốc cà phê lên nhấp một ngụm, sau đó nhìn Bát Hoang Diêu: "Tiểu Diêu, còn ngươi."

Bát Hoang Diêu: "…Tôi tên Bát Hoang Diêu."

Jill: "Cô ấy tên là Bát Hoang Diêu, đứng thứ hai ở Thanh Thành. Cô ấy có năng lực chiến đấu một chọi một với Trần Vũ. Chuyên về võ thuật, chiến đấu, chiến đấu trên mặt đất, ám sát, lén lút, săn bắn và bắn súng, bậc thầy chiến đấu toàn năng và là trụ cột của nền văn minh nhân loại trong tương lai."

"Đồng thời, cũng là đại tiểu thư của Bá Hoàng gia, gia tộc lớn nhất nước, có thiên phú khai mở ra huyết mạch Bát Hoàng tối thượng, ở thế hệ võ giả trẻ tuổi, chỉ cần cô ấy không muốn chết, dưới tay

cô không ai có thể sống sót. Mà càng đáng sợ hơn chính là, anh trai cô chính là đệ nhất nhân loại thiên tài Bát Hoang Dịch, cùng vị hôn phu của cô là nhân loại thiên tài thứ hai Trần Vũ, bọn họ là một nhóm có bối cảnh sâu xa."

Bát Hoang Diêu: "…"

Đưa tay ra, cầm lấy chiếc cốc uống thêm một ngụm, Cát Nhĩ nhìn Hình Bích: "Đến lượt cô đấy."

Hình Bích gật đầu, thẳng lưng, nghiêm túc nói: "Tôi tên Hình Bích."

"Được rồi. Tên cô ấy là Hình Bích."

Đặt tách cà phê xuống, Cát Nhĩ nhìn mọi người xung quanh: "Vậy thì buổi giới thiệu của chúng ta kết thúc."

Hình Bích: "??????????"

"Về phần tôi, các bạn chắc hẳn đã quen thuộc rồi, nên tôi sẽ không đi sâu vào chi tiết." Cát Nhĩ mở chiếc ba lô mang theo bên người, lấy ra một chiếc hộp gỗ nhỏ, nhẹ nhàng đặt lên bàn rồi nói: " Tiếp theo, tôi xin nói với các bạn một điều, phương hướng phát triển trong tương lai của lớp lớp hai."

"Vừa rồi tôi muốn hỏi." Trần Vũ khoanh tay: "Phương hướng phát triển là gì?"

"Đó là xu hướng của nhóm đảm nhận nhiệm vụ trong tương lai." Cát Nhĩ giải thích: "Là các lớp khác nhau, phương pháp phát triển cũng khác nhau."

"Giai cấp bình thường, nhiệm vụ bảo thủ."

"Một lớp học chính quy dám nghĩ dám làm với những nhiệm vụ cấp tiến."

"Giai cấp tinh hoa, sứ mệnh cấp tiến."

"Một tầng lớp ưu tú dám nghĩ dám làm với những nhiệm vụ cấp tiến hơn!"

“Ta hiểu rồi.” Trần Vũ trầm ngâm nói: “Vậy lớp chúng ta phương hướng phát triển là như thế nào? Chúng ta sẽ đảm nhiệm bao nhiêu nhiệm vụ cơ bản?”

“Đó là điều tôi sẽ nói tiếp theo.”

Nhẹ nhàng mở chiếc hộp gỗ nhỏ và bày ra mười viên thuốc tăng cường tinh thần bằng vàng bên trong trước mặt mọi người, đôi mắt Cát Nhĩ sáng ngời: “Lớp chúng ta sẽ không nhận nhiệm vụ.”

“Thuốc tăng cường tinh thần…” Da đầu của Hình Bích lập tức tê dại.

Bát Hoang Diêu cũng sửng sốt khi nhìn viên thuốc tăng thần lực trong hộp…

Cát Nhĩ: “Phương hướng phát triển tương lai của lớp chúng ta là đưa Trần Vũ nhanh chóng lên cấp tám.”

Trần Vũ: “…”

“Ầm!”

Xoay cổ tay, hắn đổ hết linh đan trong hộp lên bàn, Cát Nhĩ cầm một nắm đưa đến miệng Trần Vũ: “Ăn đi, ăn một lượt đi, tôi còn hai hộp.”

Trần Vũ: “…”

“Ngày mai sẽ có thêm ba hộp nữa.”

Trần Vũ: “... muốn ta chết.”

…

“Muốn tôi chết?”

Nhìn nắm thuốc tăng cường tinh thần vàng trong tay Cát Nhĩ, Trần Vũ không ngần ngại rút con dao găm ra và đập mạnh xuống bàn một tiếng “bang”: “Đây, đâm thẳng vào rốn của tôi. Mạnh tay vào.”

Cát Nhĩ rõ ràng không ngờ rằng Trần Vũ sẽ có phản ứng như vậy,

sau khi sửng sốt một lúc, anh ấy cau mày: “Ý cậu là gì?”

“Ý cậu là gì? Ý cậu là gì? Anh đang cho lợn ăn hết hộp này đến hộp khác à?”

“Đây là tiên dược.” Cát Nhĩ giải thích: “Cậu có thể uống từ từ, tôi không muốn cậu nuốt hết trong một ngụm.”

Sau một lúc im lặng, Trần Vũ lấy linh dược với vẻ mặt chán ghét, sợ vô tình hít phải một hơi năng lượng linh dược: “...Được rồi, tôi sẽ từ từ uống.”

“Ừ.” Cát Nhĩ gật đầu, từ trong ba lô lấy ra thêm hai hộp thuốc tăng cường tinh thần: “Tôi sẽ đưa hết cho cậu. Khi nào cậu mới có thể uống hết?”

“Tôi sẽ dùng hết vào mùa xuân tới.”

Cát Nhĩ: “...Tôi có thể ăn nhanh hơn cậu bằng cách quan hệ bằng miệng! Cậu có ăn bằng rốn không?”

“Không phải anh nói ăn từ từ sao?”

P/s : cầu kp đầu tháng

Chương 904: Bạn muốn tôi chết (7)
Chương 904: Bạn muốn tôi chết (7)

“Tôi muốn cậu ăn trong ngày hôm nay! Ăn chậm rãi!” Cát Nhĩ gầm lên: “Chậm nhất hôm nay cậu phải ăn xong!”

“Quý ông.”

Người phục vụ lại đi tới cúi đầu nói: “Bởi vì có khách hàng khác tới đây, trong cửa hàng không được phép ồn ào. Cảm ơn sự hợp tác của các bạn.”

Nói xong, anh ta nhìn thấy ba hộp đậu thạch trên bàn, đột nhiên nghiêm nghị nói: “Khách, cửa hàng này không được phép ăn.”

“Đồ ăn?” Cát Nhĩ nhìn người phục vụ từ trên xuống dưới.

|Đúng vậy, ngươi nói đúng.” Trần Vũ vẻ mặt nghiêm túc, hai tay cầm ba hộp tăng linh đan, đưa cho người phục vụ: “Tiêu hủy những đồ ăn này.”

“Tôi… bị bệnh!” Cát Nhĩ kinh hãi, vội vàng giật lại ba cái hộp: “Trần Vũ, cậu điên à?!”

Trần Vũ nhìn người phục vụ: “Đuổi hắn ra ngoài.”

Người phục vụ nhìn Cát Nhĩ: “Thưa ngài, nghiêm cấm mang đồ ăn vào cửa hàng này.”

Cát Nhĩ trịnh trọng nói: “Đây không phải là đồ ăn. Chúng tôi đang nói chuyện kinh doanh, vì vậy tôi khuyên bạn đừng làm phiền chúng tôi.”

Trần Vũ hét lên: “Bắt hắn!”

Cát Nhĩ: “...Trần Vũ, cậu có thấy ngứa không?”

Người phục vụ: “Thưa ngài, cửa hàng này nghiêm cấm…”

“Bùm!”

Trước khi anh ta kịp nói xong, Cát Nhĩ đã đánh người phục vụ bất tỉnh bằng một nhát dao.

Trần Ngọc sửng sốt: “Dao…Dao Thủ! Tát Nhật Lãng! Anh có Tát Nhật Lãng!”

Ôm người phục vụ ngất xỉu trên ghế, Cát Nhĩ mặt không biểu cảm nói: “Tăng Linh Đan, bảo bối của quốc gia, dù chỉ là một chiếc cũng quan trọng hơn xe hộ tống rất nhiều. Cho nên, cậu có thể coi tôi như người hộ tống, dám đến gần, tôi có quyền tấn công bất kỳ người ngoài động vàođan dược. Sống hay chết.”

“Vậy chúng ta nhanh chóng giết chết cô ta đi.” Trần Ngọc vẻ mặt nghiêm túc nhìn Hình Bích: “Con vật này đã ẩn nấp rất lâu rồi.”

“...Trần Vũ, im đi.” Đặt ba cái hộp xuống, Cát Nhĩ suy nghĩ một chút, cau mày nói: “Xem ra cậu không thích ‘Tăng Linh Đan’, cậu thực sự không hiểu rõ tầm quan trọng của nó sao?”

“Thuốc tăng cường tinh thần…”

Trong góc, Hình Bích vốn đang choáng váng cuối cùng cũng tỉnh táo lại, nhìn Trần Vũ với vẻ mặt cực kỳ phức tạp: “Tăng Linh Đan là phiên bản cao cấp của Tăng Khí Đan. Nó có giá trị nhưng không có trên thị trường, và chưa bao giờ được lưu hành. Có bao nhiêu người giàu đã mua nó ngay cả khi họ mất hết tiền? Ít hơn… tôi nghe nói… tác dụng của một viên Tăng Linh Đan có thể so sánh với một nghìn viên Tăng Khí Đan.”

“Chuyện này tôi biết, không cần giải thích.” Sau khi liếc nhìn Hình Bích, Trần Vũ “trở lại” bình thường, nhỏ giọng nói với Cát Nhĩ: “Thuốc Tăng Linh đan quả thật có thể tăng cường thực lực rất nhiều. Chiến binh nào cũng mơ về nó. Nhưng tôi không thích nó.”

“Tại sao.” Cát Nhĩ nheo mắt.

“Chiến sĩ dũng cảm, đi ngược lại ý trời, tu thân rèn tóc, dựa vào ngoại vật làm sao có thể leo lên được?”

Cát Nhĩ: “…”

“Tôi là một con chó già lốm đốm, biết ép cây con để kích thích nó

lớn lên là không nên, sao có thể ăn những thứ bừa bộn như vậy lại làm tổn thương rễ cây?"

Cát Nhĩ: "…"

Hơn nữa, Bát Hoang Diêu há miệng nhỏ, nhưng lại không dám nói lớn: "Anh…Anh Vũ."

"Cái gì?" Trần Vũ quay lại.

Bát Hoang DIêu: "Thuốc tiên… sẽ không ảnh hưởng đến nền tảng…"

"Hồi cấp hai cậu đã đọc tiểu thuyết à?" Cát Nhĩ ngẩng trán lên nói: "Đây là hiện thực, không phải tiểu thuyết về việc tu tiên, được chứ? Trình độ của một chiến binh chỉ phụ thuộc vào lượng năng lượng trong biển khí năng lượng. Cậu cũng hấp thụ năng lượng trong quá trình tu luyện của mình, uống thuốc cũng hấp thụ năng lượng, không có gì khác biệt cả."

"Thật sao? Tôi không tin điều đó."

Ba người: "…"

"Ai… đợi một chút." Lúc này, một người đàn ông trung niên mặc vest, mặc trang phục quản lý đi tới, nhìn người phục vụ đang ngất xỉu, rồi nhìn Cát Nhĩ đang trò chuyện, do dự một lúc, anh ta hỏi Nói: "Người phục vụ này trong cửa hàng của tôi… chuyện gì đã xảy ra "Ồ." Cát Nhĩ quay người lại, nói có vẻ chiếu lệ: "Chắc là ngất đi rồi."

"Làm thế nào mà anh ấy lại ngất đi?"

"Tôi đã đánh anh ta bất tỉnh."

"Ha…haha…Đại nhân, ngài thật biết đùa." Người quản lý cười lớn: "Chắc là do lượng đường trong máu thấp. Tôi đã đưa anh ấy đi trước."

"Được rồi. Mang nó đi nhanh đi."

"Được rồi. Hãy trò chuyện chậm rãi. Xin lỗi vì đã làm gián đoạn."

Người quản lý lịch sự cúi đầu và giúp người phục vụ bất tỉnh rời đi.

Trần Vũ, Cát Nhĩ, Hình Bích và Bát Hoang Diêu lại nhìn nhau, nhưng lại rơi vào im lặng.

Cát Nhĩ: "…Anh vừa nói điều đó ở đâu vậy?"

Trần Vũ: "Ai thua sẽ bị ỉa chảy."

Nghe vậy, Cát Nhĩ gần như tức giận, máu tươi tung tóe bước năm bước: "Bà nội khốn kiếp!"

"Nói đến hiệu quả của thuốc tiên, tôi không tin." Trần Vũ lập tức đổi ý.

Cát Nhĩ nắm chặt nắm đấm, lạnh lùng nhìn chằm chằm Trần Vũ, thở mạnh ra mũi: "Trần Vũ, nếu cậu dám nói lại lời này, tôi sẽ nhai đầu cậu."

Trần Vũ: "Súc luôn."

Hai bên Hình Bích và Bát Hoang Diêu đều rụt cổ, không dám nói một lời.

Chương 905: Bạn muốn tôi chết (8)
Chương 905: Bạn muốn tôi chết (8)

“Thuốc tiên đại khái chia làm hai loại.” Cát Nhĩ chậm rãi bình tĩnh lại, duỗi ra hai ngón tay: “Thứ nhất là tăng cường thể lực, thứ hai là tăng cường sức mạnh.”

“Trước đây là những gì cậu hiểu là thuốc tiên theo nghĩa truyền thống. Việc thay đổi đặc điểm của cơ thể con người phù hợp với đặc tính của chất độc ba phần theo y học giải thích.”

“Nhưng cái sau chỉ là khối năng lượng thực sự bị nén lại.”

“Vậy, có hiểu không?”

Nhấc ly cà phê lên, Trần Vũ nhấp một ngụm, đặt xuống, trầm tư một lát, nói: “Anh nói cái gì?”

Cát Nhĩ: “...Tôi thực sự không muốn nhận cậu làm học trò.”

“Được, lát nữa chúng ta gặp lại.” Trần Vũ đứng lên, chỉnh lại cổ áo: “Bảo vệ hẳn vẫn là đi tìm người”.

“Ngay cả khi là cô gái ma mị, vẫn phải uống thuốc tiên.”

Nhìn xuống chiếc hộp trên bàn hồi lâu, Trần Vũ giả vờ do dự, vươn tay lấy ra một viên thuốc tăng cường tinh thần: “Thứ này thực sự vô hại đối với cơ thể sao?”

“Tôi chắc chắn, tôi đảm bảo điều đó bằng tính cách của mình.”

“Sự khác biệt giữa điều đó và không đảm bảo là gì?”

Cát Nhĩ: “…”

“Ừm…” Trầm Vũ thở dài một hơi, đặt lọ tiên dược xuống, nghiêm túc nói: “Cát Nhĩ, không phải là tôi không tin tưởng anh, chỉ là trước đây đã từng ăn loại này rồi. Ăn xong, năng lượng đã tăng vọt, nhưng sau đó tôi thậm chí không thể kiểm soát được cơ thể mình.”

“Cho nên cậu lo lắng cái này?” Cát Nhĩ đột nhiên hiểu ra, hắn vỗ vỗ vai Trần Vũ, thoải mái nói: “Năng lượng dâng trào, thân thể suy nhược là chuyện bình thường. Việc này tương đương với việc bấm nút trên một chiếc ô tô cổ điển.” ... Động cơ diesel 20.000 mã lực và các bộ phận khác như ly hợp, hộp số, bánh xe… phải mất một thời gian để làm quen. Đối với cơ thể con người, toàn bộ quá trình không có tác dụng phụ.”

“Anh chắc chắn?”

“Được!” Cát Nhĩ nghiêm túc nói: “Tôi lấy người của tôi bảo đảm… Hơn nữa với lão hiệu trưởng cũng sẽ không có tác dụng phụ.”

Vỗ nhẹ ta như phủi bụi, Trần Vũ quay đầu lại nhìn Bát Hoang Diêu.

“Ừ…” Bát Hoang Diêu đứng dậy, lắp bắp: “Tăng…Tăng Khí đan dược quả thực vô hại. anh Vũ… cứ cầm lấy đi.”

Gật đầu, Trần Vũ lại nhìn Hình Bích.

Hình Bích cũng đứng dậy, giọng điệu nghiêm túc nói: “Anh Vũ, để bày tỏ lời xin lỗi với Trần Tư Văn, tôi có thể thử độc cho anh!”

Trần Vũ: “Cô đang mơ cái gì? Cho dù tôi cho chó ăn thứ này, tôi cũng sẽ không đưa cho cô.”

Hình Bích: “…gâu!”

“Ây da. Con mẹ nó chứ”

Đẩy Xing Bích ra xa, Trần Vũ nhặt ba hộp thuốc tăng cường tinh thần lực và nói với Cát Nhĩ: “Là một đồng đội đã cùng nhau ra chiến trường, tôi không tin bất cứ ai ngoài anh. Tôi sẽ làm điều đó”.

“Không thể nhận được, nhất định phải ăn.”

“Ăn ngay khi về nhé.”

“Tôi không thể tin được.” Cát Nhĩ chế nhạo: “Cậu nghĩ tôi là một đứa trẻ ba tuổi? Từ đầu đến cuối, thái độ của cậu đối với đan

dược là một thái độ phản kháng. Tôi không tin cậu sẽ mang về ăn."

"Tôi sẽ."

"Ăn ngay."

"Không." Trần Vũ mặt không biểu cảm nói: "Quân tử không đứng dưới bức tường nguy hiểm. Sau khi uống đan dược, sức lực của tôi tăng lên rất nhiều, trong thời gian ngắn không thể chiến đấu. Một khi bị tấn công, tôi sẽ là miếng thịt trên thớt."

"Chúng ta đang làm việc để kiếm sống à?" Cát Nhĩ vỗ ngực chỉ vào Hình Bích và Bát Hoang Diêu: "Phương hướng phát triển của cấp một và cấp hai là bảo vệ các bạn không đạt đến cấp tám. Bằng không, sự tồn tại hiện tại của cấp hai và cấp một sẽ vô nghĩa."

"Tôi không tin cô ấy." Trần Vũ nhìn Hình Bích.

"…" Hình Bích cắn môi.

Cát Nhĩ xua tay: "Nếu cậu không tin cô ấy, cậu vẫn không tin tôi."

Trần Vũ: "Tôi cũng không tin anh."

Cát Nhĩ: "...Nếu cậu không tin tôi, cậu còn không tin Bát Hoang Diêu?"

"Hai nắm đấm của Bát Hoang Diêu không thể sánh được với bốn bàn tay." Đặt chiếc hộp chứa Thuốc tăng cường linh lực xuống, Trần Vũ lộ ra một chút bực bội: "Và cho dù hai người có thành tâm bảo vệ tôi, Ma Đô vẫn bị bao vây bởi những nguy hiểm và đủ thứ. Lực lượng đan xen vào nhau. Một khi bị tấn công, có lẽ cậu cũng không thể chịu đựng được.

Cát Nhĩ mỉm cười xòe tay ra: "Tôi chịu không nổi nữa rồi, cậu có mạnh hay không cũng không quan trọng."

"Dù sao, hoặc là để tôi về nhà ăn hoặc là vứt đi." Trần Vũ đưa ra điểm mấu chốt.

"Bạn có thể ăn được không?"

“Chỉ cần nhìn vào trình độ sức mạnh của tôi. Nếu trình độ không tăng mạnh, sau này anh có thể bức chết tôi.”

“Được.” Cát Nhĩ hai mắt sáng lên: “Cậu nói rồi đó.”

“Tôi đã nói.”

“Được. Tôi cho phép cậu lấy lại và ăn nó.”

“Làm một thỏa thuận.”

Lắc tay ném ba cái hộp lên bàn cho Bát Hoang Diêu, Trần Vũ đứng dậy, uống nốt phần cà phê còn lại rồi nói: “Vậy tôi và Tiểu Diêu quay về. Thuốc đến nhà tôi sẽ uống mỗi ngày.”

“Cuộc họp tiếp theo diễn ra khi nào?”

“Hmm… trong một tháng.”

Chương 906: Trần Vũ (1) Chương 906: Trần Vũ (1)

“Không, quá dài.” Cát Nhĩ giơ hai ngón tay ra: “Trong ba ngày.”

Trần Vũ: “Nhưng cử chỉ của bạn rõ ràng là hai.”

Cát Nhĩ: “Tôi không thể đếm đến ba.”

“…Được rồi, hãy gặp nhau sau ba ngày nữa nhé.”

“Ba ngày, chín hộp thuốc cường hóa tinh thần, ít nhất ngươi đã đạt đến cấp 4.”

“Ừ.” Trần Vũ gật đầu.

“Ba ngày nữa gặp lại. Nếu ngươi không tăng lên cấp bốn, tôi sẽ tự mình nhai rồi đút cho cậu.”

Trần Vũ: “…”

Bát Hoang Diêu: “…”

“Bùm!”

Nói xong, Cát Nhĩ búng điếu xì gà, toàn thân biến thành một làn khói rồi biến mất.

…

Đợi Jill rời đi.

Trần Vũ cũng dắt theo Bát Hoang Diêu đi và phớt lờ Hình Bích.

Một mình đứng ở góc bàn cà phê, Hình Bích nhìn bóng lưng hai người dần xa mờ, nghiến răng nghiến lợi, bước tới đuổi theo.

Cô biết rõ rằng “bất bình” giữa cô với Trần Vũ phải được giải quyết.

Nếu không, trong những ngày tiếp theo nhất định hắn sẽ phải gặp

khó khăn rất nhiều…

“Thưa cô, xin vui lòng đợi một lát.” Tuy nhiên, khi cô vừa bước tới nửa bước, giọng nói của người quản lý quán cà phê vang lên phía sau: “Đừng đi trước. Cô quên trả tiền cho bàn này.”

Hình Bích: “???”

“Tổng cộng là sáu nghìn bốn trăm tám mươi.” Người quản lý mỉm cười và cúi đầu: “WeChat? Hay Alipay?”

Hình Bích: “. ..Đây…bàn này không phải là anh chàng đó đã mời sao. chính là anh chàng đẹp trai mới làm ầm ĩ lên đấy.”

“Ồ, chúng tôi không biết về vấn đề của cô. Nhưng tình trạng của bàn này là không có ai thanh toán hóa đơn.Thưa cô, WeChat? Alipay?”

Hình Bích: “…Trả góp.”

“Xin lỗi, cửa hàng của chúng tôi không hỗ trợ trả góp.”

Hình Bích: “…Thẻ tín dụng.”

Năm phút sau.

Hình Bích thanh toán hóa đơn và phát hiện ra Trần Vũ và Bát Hoang Diêu đã biến mất.

“Phanh!”

Cô ta thấy vậy, quả quyết bộc phát ra năng lượng đỉnh cao của cấp ba, đuổi theo hướng bọn họ vừa rời đi.

Không lâu sau, cô ta đã đuổi kịp.

“Hả?”

Nghe thấy phía sau có động tĩnh, Trần Vũ khẽ cau mày, dẫn Bát Hoang Diêu dừng lại, quay người: “Sao cô lại đi theo bọn tôi?”

“Tôi… chúng ta đi chung đường.”

“Không.” Trần Vũ vẻ mặt thờ ơ, chơi chữ: “Chúng ta đi hai con đường khác nhau.”

Hình Bích tập trung sức lực, đứng xa phía sau, nuốt khan: “Nhưng tôi đã trả tiền cà phê.”

Trần Vũ nheo mắt, bình tĩnh lấy ví ra: “Nói đi, bao nhiêu tiền.”

Hình Bích: “Mười ba nghìn tám mươi.”

Trần Vũ bình tĩnh cất ví, quay người: “Vậy tạm thời chúng ta đi chung đường.”

“Cám ơn… cám ơn!”

Hình Bích ngạc nhiên, vội vàng cúi đầu. Sau vài cái cúi chào, cô ta nhanh chóng đi theo.

Đầu tiên cô ta mỉm cười và gật đầu với Bát Hoang Diêu, sau đó quay sang nói với Trần Vũ: “Anh Vũ, về việc làm tổn thương em gái anh, tôi thành thật xin lỗi anh một lần nữa. Thật lòng, rất xin lỗi.”

“Xin lỗi cũng không có tác dụng.”

“Vậy thì tôi sẽ xin lỗi Trần Tư Văn. Anh Vũ có thể giúp tôi giới thiệu cô ấy. Tôi sẽ cố gắng hết sức để nhận được sự tha thứ của chị Trần.”

“Không thể giới thiệu, chị ấy tự nhiên sẽ đến gặp cô khi có thời gian. Đúng rồi, giữa hai người, tôi không đủ trình độ để giải quyết vấn đề.”

“Khi nào là thời điểm thích hợp?” Hình Bích sửng sốt: “Thời điểm nào?”

“Khi mức năng lượng của cô ấy vượt quá mức năng lượng của cô.”

“Năng lượng ? Cấp độ?!” Hình Bích hiểu ra, cảm giác rùng mình: “Cô ấy… cô ấy đã khôi phục được hơi lực hả?!”

“Đúng vậy.”

“Sao có thể…”

“Trong điều kiện bình thường, quả thực là không có khả năng.”

Trần Vũ giảm tốc độ và nhìn Hình Bích một cách lạnh lùng: “Hơi lực đã hoàn toàn tan nát, ngay cả lá lách cũng bị tổn thương. Cho nên, tôi nói cô gái như cô nên bị giết. Quá tàn nhẫn.”

“…Tôi chỉ là tự vệ.”

“Nó được gọi là tự bảo vệ khi cô làm hỏng nền tảng của ai đó và hủy hoại tương lai của họ? Cũng đúng, nếu tất cả các võ sĩ đều chết và cô là người duy nhất còn lại, không ai có thể làm tổn thương cô. Nó thực sự được gọi là tự vệ.”

“Tôi xin lỗi.” Hình Bích bước đi, cùng lúc đó cúi đầu: “Xin lỗi.”

“Cô có phải là người gốc Nhật không? Tôi xin lỗi, vô ích thôi. Việc có tha thứ cho cô hay không đó là quyết định của chị gái tôi. Khi chị ấy mạnh hơn cô, chắc chắn chị ấy sẽ đến tìm cô.”

Trần Vũ có chút khó chịu: “Cô có cần phải nói chuyện với tôi nữa không? Đợi chị ấy cao cấp hơn cô, chị ấy sẽ đích thân đến tìm cô, được không?”

“Câu hỏi cuối cùng…câu hỏi cuối cùng là, hiện tại cô ấy đang ở cấp độ nào?”

“Cấp 2.”

“Vậy thì cô ấy sẽ không bao giờ tìm thấy tôi.” Hình Bích chớp chớp đôi mắt hoa đào: “Tôi đã lên cấp 3 rồi. Sớm muộn tôi cũng sẽ tiến tới đỉnh cao cấp 3.”

Trần Vũ: “Cô sẽ không thể đạt đến đỉnh cao nếu bị lộ, phải không?”

Hình Bích: “...”

Bát Hoang Diêu: “. ..”

Trần Vũ gật đầu: “Vậy tôi sẽ sắp xếp một chút.”

“Không… không, ý tôi là…”

“Im đi.” Chen Yu quay đầu lại và nói với vẻ mặt u ám : “Không thấy tôi đang chán cô sao? Tôi đã nói rất rõ ràng, đợi đến khi trình độ của Trần Tư Văn cao hơn cô, cô ấy sẽ tự đến tìm cô.”

Chương 907: Trần Vũ (2) Chương 907: Trần Vũ (2)

“...Tôi hiểu.”

Im lặng hồi lâu, Hình Bích hít một hơi thật sâu: “Nhưng thời gian sẽ xóa bỏ mọi hận thù. Trong hơn mười năm, cho dù có một ngày Trần Tư Văn vượt qua tôi, cậu cũng nên bình tĩnh với tôi.”

“Vậy thì hãy coi như cô là người may mắn đi.”

Phất tay, Trần Vũ cũng không có giải thích nhiều. Kéo theo Bát Hoang Diêu, anh tăng tốc và thoát khỏi cô ta.

Hình Bích biết mình không được chào đón nên cũng không theo đuổi theo hắn.

...

Đầu xuân ở thành phố huyền diệu.

Trời nhiều mây hoặc có nắng. Thỉnh thoảng có mưa lớn đột ngột.

Nhưng với Trần Vũ và Bát Hoang Diêu, họ là võ sĩ, không sợ máu, sao có thể sợ mưa.

Vì vậy, đối mặt với cơn mưa gió hùng vĩ, hai người lựa chọn đi về phía đó.

Tất nhiên, đổi lại là họ bị ướt sũng.

Nhưng chỉ có Bát Hoang Diêu bị ướt, còn trang phục của Trần vũ vẫn khô ráo.

Bởi vì hắn không có mặc quần áo.

“Ha…Có nên nói hay không, cơn mưa này có chút sảng khoái.” Trần Vũ nằm dưới một gốc cây trong công viên, lấy quần áo lau nước trên mặt.

“Ừ… là…” Bát Hoang Diêu ướt sũng khắp người, đầu hơi cúi xuống, tai đỏ bừng: “Nhưng… nhưng anh Vũ… anh có thể mặc quần áo vào được không.”

“Tại sao? Trần Ngọc thắc mắc: “Bên ngoài đang mưa, mặc quần áo vào không phải sẽ bị ướt sao?”

Bát Hoang Diêu: “…Cũng đúng.”

Hắn Lùi lại nửa bước, dựa người vào thân cây, xoa xoa lưng. Trần Vũ nhìn chung quanh, thấy không có người, liền chỉ vào ba cái hộp trong tay Bát Hoang Diêu nói: “Tiểu Yêu, những thứ này đừng ôm nữa, phiền phức lắm, hãy ăn hết đi.”

“Ồ.” Cô gái đỏ mặt, hơi nước bốc lên, cẩn thận mở hộp trên cùng, lấy ra một viên thuốc cường hóa linh hồn bằng đôi bàn tay nóng bỏng, đưa cho Trần Vũ.

Trần Vũ: “Đưa đi đâu rồi? Tại sao không nhìn anh.”

“Anh … anh không mặc quần áo.”

“Tôi,Trần Vũ, không mặc áo có gì lạ không?”

“A…cũng đúng.” Mở to đôi mắt, tay phải Hoàng Diệu cầm chặt viên đan dược trong tay, đang định ngẩng đầu lên, đột nhiên nhớ ra sau đó lại vội vàng cúi đầu: “Vậy thì … cũng không thể nhìn.”

“Ồ, không sao đâu.” Trần Vũ thở dài, nắm lấy ngón tay của cô gái, đưa viên thuốc tăng cường tinh thần lên miệng: “Đây, há miệng ra mà nuốt đi. ”

“Ể?”

“Há miệng ra và ăn đi.”

“Đây…đây là Thuốc Tăng Linh…”

“Đúng vậy, đó là lý do tại sao anh cho em ăn nó.”

“Em ăn à?! Không. .. không!” Cô gái lùi lại, kiên quyết từ chối: “Đắt quá, em không ăn được.”

“Trong mối quan hệ của chúng ta… việc có con là hợp pháp, thế nào là đắt hay không?”

Trần Vũ không kiên nhẫn: “Bảo ăn thì ăn.”

Không biết tại sao. Gần đây Trần Vũ luôn có tâm trạng cáu kỉnh khó hiểu.

Anh đoán rằng đó có thể là thời kỳ đổi trứng …

Dưới gốc cây sung với những cành và lá mới bắt đầu nở hoa, Bát Hoang Diêu lặng lẽ nhìn viên thuốc tăng cường tinh thần trong tay Trần Vũ, một cảm giác hạnh phúc khó tả quét qua.

Giá một viên thuốc là 20 triệu, trên thị trường cũng không có.

Người đàn ông này thực sự đã đưa nó cho cô không chút do dự…

Hai mươi triệu….

Đổi thành một trăm đô cũng không nuốt nổi.

Nó có thể khiến người ta quên đi mọi lo lắng…

“Anh Vũ…”

Làn da đỏ tím dần dần trở lại bình thường. Cô gái cắn chặt môi, từ cổ họng phát ra một tiếng: “Em sẽ ăn nó.”

“Đúng rồi. Ngoan nào. Há miệng ra.”

“A ~~~”

Nhẹ nhàng ném một cái, viên thuốc tăng cường kích thước bằng mắt chó được phóng ra, tiến vào khoang miệng cô.

Thuốc tiên tan chảy trong miệng.

“Ứ.”

Bát Hoang Diêu che cái miệng nhỏ nhắn của mình lại để ngăn chặn mùi trứng đậm đặc bốc ra, kích hoạt hải khí và bắt đầu nỗ lực tiêu hóa “thứ trời ban” này

Trần Vũ đưa tay ra lấy lại chiếc hộp trong ngực cô, từ trong hộp lại lấy ra hai viên thuốc nhét vào miệng cô: “Ăn đi, ăn hết đi, rồi hấp thụ cùng nhau.”

” ...ah?”

“Ngớ ngẩn cái gì? Ăn đi.”

“Vũ…Anh Vũ, anh…anh định cho em ăn bao nhiêu?”

“Đưa hết cho anh.” Trần Vũ chỉ vào ba hộp: “Đều là cho em ăn. Hãy ăn hết càng sớm càng tốt.”

“A…ah? Ahhh?!”

Cô gái chết lặng, thậm chí quên cả hành vi khiếm nhã mà ngơ ngác nhìn vào Trần Vũ.

“Ồ!”

Cô vừa mở miệng, Trần Vũ khẽ lắc cổ tay, bắn hai viên thuốc vào trong miệng cô.

”Ức! Ức…”

Bát Hoang Diêu nôn ói, nhanh chóng kẹp cổ muốn nôn ra ngoài, nhưng nó đã hóa thành nhiệt, tràn vào bụng cô.

“Bang”

“Bang!”

Năng lượng dày đặc trào ra khỏi cơ thể Bát Hoang Diêu một cách không kiểm soát.

Cô không quan tâm phải nói gì với Trần Vũ, vì để không lãng phí năng lượng quý giá của ba viên thuốc này, cô vội vàng nhắm mắt lại và tiêu hóa tài nguyên.

“Bùm!”

“Bùm…”

Những làn sóng không khí bùng nổ như một cơn lốc.

Chỉ hai phút thôi.

Thực lực của Bát Hoàng Diệu đã gần đạt tới cấp 3 đỉnh cao!

Ở một bên, Trần Vũ cũng không ngồi yên, giống như cho lợn ăn, hắn dốc chiếc hộp đầu tiên xem bên trong còn bao nhiêu viên, nhét vào miệng cô gái.

Chương 908: Trần Vũ (3) Chương 908: Trần Vũ (3)

“Ừm!”

Bát Hoang Diêu mở mắt ra, một bên kiềm chế hải khí, một bên lắc đầu điên cuồng: “Không… không, anh Vũ! Em không thể ăn được nữa.”

“Một viên thuốc khác.”

“Đắt quá, không thể nào…”

“Ồ!”

“Lại một cái nữa.”

“Vèo~”

“Vèo~”

“Vèo~”

“Vèo~”

“Vèo~

“Vèo~”

...

Cùng lúc đó, Gill, người đang canh giữ ngọn cây và ẩn mình bởi một tấm chắn âm thanh và ánh sáng, nghiến răng nghiến lợi giận dữ, nắm đấm ngứa ngáy, hận không thể lao xuống đá Trần Vũ. Trực tiếp dùng Thiên Linh cái đá vào đáy quần!

“Thật là tội ác!”

“Thật là một tội ác!”

“Tôi biết anh không trung thực, nhưng gan anh đã quá to để làm

điều này?!"

"Nếu để các giáo sư trong đội võ thuật nhìn thấy, chắc chắn cả nhà anh sẽ bị giết!!!" Nghe thấy "tiếng động lạ" của Trần Vũ và Bát Hoang Diêu bên dưới, lại nghe thấy tiếng gầm gừ của Gill, một ông già đeo kính râm đứng bên cạnh Gill im lặng hồi lâu, không nhịn được hỏi: "Jill."

"Sư phụ." Sau khi định thần lại, Jill nguôi giận và cung kính trả lời.

"Tôi là người mù, cậu có thể cho tôi biết dưới đó họ đang làm gì phía dưới không?" …

Con người là động vật có tính xã hội.

Có bảy cảm xúc và sáu ham muốn, viễn cận thân sơ.

Vì vậy, khi cấp trên của đội võ thuật đưa cho Trần Vũ ba hộp thuốc tăng cường tinh thần, anh ta đã để dư 'vài viên' cho Trần Vũ để tặng cho người thân, bạn bè.

Tương tự như Bát Hoang Dịch ban đầu.

Nhưng không ngờ Trần Vũ lại 'hào phóng' như vậy, một lần tặng luôn một hộp…

"Vậy bọn họ ở dưới đó làm gì?"

Trên cây sung, ông lão bị mù vẻ mặt khó hiểu hỏi: "Tôi là một người mù, thành thật mà nói, trả lời tôi."

"Họ… đang cho uống thuốc. Trần Vũ đang cho vợ sắp cưới của mình uống thuốc." Cát Nhĩ kìm nén cơn tức giận và giải thích nhẹ nhàng nhất có thể.

Ông lão bị mù: "Cho uống thuốc?"

Cát Nhĩ: "Đúng vậy."

Ông lão bị mù nói: "Tôi mù, nhưng tôi không ngu."

Cát Nhĩ: "...Họ thực sự đang uống đan dược."

"Đạn dược?"

Sau khi suy nghĩ một lúc, ông lão bị mù đột nhiên nhận ra, đẩy chiếc kính râm đen tuyền lên: "Tôi có thể hiểu được điều này."

Cát Nhĩ: "Là đan dược không phải đạn dược."

"Được rồi. Tổ chức đã gửi cậu và tôi đến đây để bảo vệ đứa trẻ này. Việc trốn trên cây và nghe lén một cặp đôi trẻ đang yêu nhau thực sự không thích hợp." Ông lão bị mù lắc đầu: "Cát Nhĩ, mấy năm không gặp, càng ngày càng bẩn. Thành thật mà nói, cậu làm tôi hơi thất vọng."

Cát Nhĩ chết lặng: "Thầy ơi, họ thật sự..."

"Đừng nói nữa, im đi. Tôi đã chín mươi tám tuổi và không muốn nghe những điều này. Đúng là học sinh xấu làm tăng thêm phiền não."

Cúi đầu nhìn hai người đã ngừng 'cho uống thuốc', Cát Nhĩ thở phào nhẹ nhõm rồi đáp lại ông lão bị mù: "Được rồi, thầy, chúng ta đi thôi. Đi ra xa một chút."

Ông lão bị mù nói: "Nghe thêm một chút nữa."

Cát Nhĩ: "..."

Tháo kính ra, ông lão bị mù lộ ra một đôi mắt 'đục thủy tinh thể', khuôn mặt tàn tạ đầy vẻ chính trực: "Những lúc thế này, càng làm nhiều thì càng dễ bị tấn công lén lút. Đây là lý do tại sao động vật có thời gian sinh sản ngắn trong tự nhiên. Chúng ta phải đợi cậu ta kết thúc rồi mới có thể rời đi."

Cát Nhĩ: "Họ kết thúc rồi."

"A?"

"Đã kết thúc rồi." Cát Nhĩ lặp lại.

"..." Ông lão bị mù khẽ cau mày: "Ồ... tuy nói càng nhanh thì càng

an toàn. Nhưng giới trẻ ngày nay không nhất thiết phải quá kém về thể lực."

Cát Nhĩ: "…"

Dưới gốc cây.

Trần Vũ ăn viên thuốc cuối cùng trong hộp rồi dừng lại.

Không phải vì hắn nỡ chia tay hai hộp thuốc tăng cường tinh thần còn lại mà là vì hắn lo lắng Bát Hoang Diêu thực sự 'chống đỡ' không được lượng năng lượng khổng lồ đó.

Suy cho cùng, sức chứa của khí hải luôn có hạn.

Một khi tốc độ 'truyền' vượt quá tốc độ 'thoát', nó có thể gây ra thiệt hại…

"Lách cách."

Hắn ta bất cần ném hai hộp thuốc tăng cường tinh thần còn lại xuống đất. Trần Vũ dựa vào thân cây và ngồi bên cạnh Bát Hoang Diêu, lặng lẽ chờ cô gái 'tiêu hóa'.

Khoảng hai giờ sau.

Mây đã tan đi.

Bầu trời trong xanh.

Trần Vũ bất đắc dĩ mặc quần áo đi vòng qua Bát Hoang Diêu: "Tiểu Diêu, em hấp thu xong chưa? Hiệu suất quá chậm."

"Sắp… sắp xong rồi." Cô gái rụt rè mở mắt ra.

"Tiếp tục."

"Vâng."

Bát Hoang Diêu hít một hơi thật sâu và nỗ lực điều khiển chuyển động của khí hải.

Cuối cùng, trong một tiếng động lớn tương tự như 'tiếng nổ siêu

thanh', đột phá cấp 3 và tiến lên cấp 4.

"Vù vù…"

Sau khi sóng xung kích tiêu tán, Trần Vũ đưa tay vẫy đi bụi bặm trước mặt, nhìn cô gái từ trên xuống dưới: "Đột phá?"

"Vâng." Bát Hoang Diêu gật đầu, cắn môi: "Cấp 4 rồi."

"Tuyệt vời. Tốc độ thăng tiến của em nói không chừng so với anh trai em còn nhanh hơn." Trần Vũ giơ ngón cái lên và lắc lắc, cúi người xuống, nhặt hai hộp thuốc tăng cường tinh thần trên mặt đất ném cho Bát Hoang Diêu: "Còn lại thì mang về nhà ăn đi. Cố gắng lên cấp 5."

"Phạch."

Chương 909: Trần Vũ (4) Chương 909: Trần Vũ (4)

Cô gái loạng choạng chộp lấy chiếc hộp, sau đó nhìn thẳng vào mắt Trần Vũ kiên quyết từ chối: “Không. Anh Vũ, đây là thứ đất nước chuẩn bị cho anh chứ không phải bắp cải trắng. Em không thể nhận nó. Em…em đã ăn nhiều quá rồi.”

“Bảo em ăn thì em ăn đi.” Trần Vũ xua tay: “Ríu ríu rít rít. Được rồi, anh về nhà. Nếu hai chiếc hộp này không dùng hết thì em sẽ mất đi một người cha như anh.”

“Nhưng… nhưng mà…”

“Tạm biệt.”

Trước khi Bát Hoang Diêu có thể ném chiếc hộp trở lại, Trần Vũ đã dùng sức mạnh cơ thể của mình để né tránh và chạy ra xa một trăm mét.

“Anh Vũ!”

Cô gái lập tức đuổi theo.

Trần Vũ lập tức tăng tốc.

Cô gái nhanh chóng bộc phát năng lượng, nhưng do năng lượng dâng trào nên cơ thể mất kiểm soát độ chính xác và nặng nề ngã xuống.

“Rắc” một tiếng.

Điện thoại di động bay ra xa ba đến bốn mét.

Giày cũng bị quăng mất.

“Ây da..”

Bát Hoang Diêu ‘mạnh mẽ’ hừ một tiếng, cố gắng đứng dậy, ngơ ngác nhìn thân hình càng ngày càng nhỏ bé của Trần Vũ, im lặng

hồi lâu, nhàn nhạt thở dài: “Anh Vũ…”

“…”

“Bang bang.”

Cô gái vỗ nhẹ vết bùn trên người, ôm chặt chiếc hộp chứa thuốc tăng cường tinh thần, đi đến chỗ chiếc điện thoại bị rơi rồi cúi xuống nhặt lên.

“…Hả?”

“Điện thoại không bị kẹt à?”

…

“Chết tiệt!”

Trên ngọn cây sung, Cát Nhĩ, người chứng kiến cảnh tượng này, không kìm được cơn tức giận, xắn tay áo lên định đuổi theo: “Nói đưa là đưa. Thật là tạo nghiệp!”

“Chờ một chút.”

Nhưng vừa bước tới một bước, anh đã bị ông lão bị mù đang ở bên cạnh chặn lại: “Cậu đang làm gì vậy?”

“Tôi đi đuổi theo Trần Vũ!” Nhìn chằm chằm vào chiếc hộp trong tay Bát Hoang Diêu ở cách đó không xa, Cát Nhĩ nghiến răng nghiến lợi: “Nếu cậu ta coi lời nói của tôi như cái rắm, cần phải nhai nát cậu ta!”

“Bây giờ không phải lúc quan tâm đến chuyện này.” Ông lão bị mù từ từ đứng dậy, đôi mắt mù nhìn sang bên trái: “Có một nhóm người ở gần đó cũng giống như cậu, đang nhìn trộm đôi vợ chồng trẻ.”

Cát Nhĩ: “Ai? Không…không, tôi không nhìn trộm!”

“Suỵt!”

Ông lão bị mù đeo lại kính râm, tai hơi run: “Đừng làm ồn, tôi

không nghe thấy. Họ đang nói cái gì vậy…”

Hai người đang đứng trên một cái cây lớn cách cây sung dâu hàng chục mét.

Một người mặc áo choàng đen.

Người còn lại cũng mặc áo choàng đen.

Hai người áo đen nhìn về hướng Trần Vũ rời đi, thấp giọng nói.

“Trần Vũ kia đã đi rồi.”

“Thứ cô gái đang cầm chắc chắn là thuốc tăng cường tinh thần.”

“Vừa rồi không nhìn thấy sao?” Người đàn ông thấp bé mặc áo choàng đen nheo mắt lại: “Chỉ trong một hơi, đột phá cấp 3 đỉnh, nhất định là thuốc tăng cường tinh thần.”

“Muốn cướp sao?” Người đàn ông cao lớn mặc áo choàng đen ở một bên hỏi: “Một viên ít nhất cũng phải mấy chục triệu, chậc chậc, thật là một chuyện tốt.”

“Tìm chết sao. Đây là ở Đại học thủ đô, hơn nữa cô gái này cùng Trần Vũ ở chung, không thể không có lực lượng bảo vệ bí mật xung quanh. Huống chi…” Người đàn ông thấp bé mặc áo choàng đen hơi dừng một chút, hạ giọng nói: “Chúng ta không phải là võ giả. Thuốc tăng cường tinh thần đối với chúng ta vô dụng, không cần phải mạo hiểm.”

“Đã nói rồi, một viên có thể bán được mấy chục triệu.”

“Mỗi viên thuốc của quốc gia này đều có số lượng. Ai dám bán? Ai dám mua? Trong tổ chức không ai muốn, người ngoài cũng không dám muốn. Quá khó để hành động.”

“A… thật đáng tiếc.” Người đàn ông cao lớn mặc áo choàng đen mím môi tiếc nuối.

“Bây giờ không phải là lúc để ý đến ‘đồ chơi’ này. Chúng ta không hoàn thành được một trong ba nhiệm vụ cấp trên giao. Lãnh đạo rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.”

“Đều chưa thành công sao?” Người đàn ông cao lớn mặc đồ đen ngạc nhiên.

“Ừ.” Người đàn ông thấp bé mặc đồ đen gật đầu, sắp xếp lại những từ ngữ trong đầu, hít một hơi thật sâu và giải thích chi tiết: “Trần Vũ, Tam Thượng Du và Bát Hoang Dịch, đều thất bại hết.”

“Đội chịu trách nhiệm đánh thuốc mê Trần Vũ đã phạm phải sai lầm thiểu năng, Trần Vũ không hề mất đi chút sức lực nào, ngược lại qua quan sát vào buổi sáng thì thấy năng lượng đã tăng lên. Tất nhiên là anh ta không hề bùng nổ năng lượng trong cơ thể. Không biết đã tăng lên bao nhiêu.”

“Đội Tam Thượng Du, không những không sử dụng được thuốc mà còn bị Tam Thượng Du bắt được và tàn sát, chết thảm hại… Phải nói là, nhiệm vụ của Tam Thượng Du quả thực rất khó khăn, một chiến binh cấp 9 có kỳ vọng trong tổ chức với sức mạnh khó đoán đã thất bại.”

“Kẻ thái quá và không thể chấp nhận nhất trong nhóm chính là Bát Hoang Dịch.”

Nói đến đây, người đàn ông thấp bé mặc áo choàng đen nghiến răng: “Đội đánh thuốc mê đã bỏ thuốc độc vào cơm của Bát Hoang Dịch, trực tiếp khiến nhiệm vụ thất bại.”

“Ách…” Nghe vậy, người đàn ông áo đen cao lớn do dự: “Đặt vào trong cơm… sự sắp xếp này dường như không có vấn đề gì.”

“Đơn giản là thêm thuốc vào cơm, quả thực không có vấn đề gì. Nhưng bọn họ lúc đó cũng không có phân tích toàn diện tình huống của Bát Hoang Dịch.”

“Tình huống thế nào?”

Chương 910: Trần Vũ (5) Chương 910: Trần Vũ (5)

Bát Hoang Dịch không biết tại sao, gần đây mới chuyển đến ở nhà vệ sinh công cộng nên khẩu vị không được tốt cho lắm. Thức ăn bị các thành viên trong tổ chức đầu độc đã bị đổ vào ống giấy vệ sinh trong phòng tắm bởi vì Bát Hoang Dịch không có cảm giác thèm ăn. Sau đó…"

"Sau đó thì sao?" Người đàn ông cao lớn mặc áo choàng đen hỏi.

"Sau đó có một học sinh đang đi vệ sinh, hình như có vấn đề về thần kinh, nhìn thấy đồ ăn trong ống giấy thì không hiểu sao liền nếm thử"

Người đàn ông cao lớn mặc áo choàng đen: "???"

Người đàn ông mặc áo choàng đen: "Năng lượng của học sinh kia biến mất tại chỗ khiến Bát Hoang Dịch cảnh giác. Hiện tại… muốn đầu độc Bát Hoang Dịch lần nữa cũng khó."

"Mẹ… đồ ăn trong nhà vệ sinh, hắn cũng dám nếm thử?"

"Nghe học sinh giải thích rằng đồ ăn trong hộp đó quá thơm, lại còn chưa mở nên không nhịn được ăn một ít."

"…"

"Haiz…" Hắn thở dài thườn thượt, người áo đen thấp bé đau đớn xoa mặt: "Ba nhiệm vụ đồng thời thất bại, thủ lĩnh tức giận, áp lực đè lên chúng ta, nhất định phải mau chóng hoàn thành một cái."

"Cho nên… nhắm vào Trần Vũ?"

"Đúng vậy. Trong ba người, chỉ có Trần Vũ là không có nghi hoặc, xem ra là tốt nhất nên đối phó. Trước tiên xử lý hắn, áp lực phía trên sẽ bớt đi."

Gật đầu, người đàn ông cao lớn mặc áo choàng đen ngồi xổm xuống, một đôi mắt nheo lại nhìn chằm chằm vào phương hướng

Trần Vũ biến mất: “Đã như vậy, tôi sẽ tự mình đến, nếu hạ độc thất bại, tôi sẽ đổ nó vào miệng hắn ta.”

“Trần Vũ, không dễ đối phó.”

“Chỉ là võ giả cấp 2, cấp 3, mưa bụi.”

“Được. Vậy thì giao cho anh… Không!”

Nói được nửa chừng, người đàn ông mặc áo choàng đen trong thoáng chốc tóc gáy dựng đứng: “Có người tới! Chạy đi!”

“Răng rắc…ào ào.”

Lời vừa dứt.

Một âm thanh nhỏ kèm theo chiếc kính vỡ, ông lão bị mù và Cát Nhĩ bất ngờ xuất hiện phía sau họ.

“Két!”

Khoảnh khắc tiếp theo.

Không đợi người đàn ông cao lớn mặc áo choàng đen kịp phản ứng, ông lão bị mù đã đấm mạnh một cú, trong nháy mắt xuyên qua bụng đối phương!

Máu, nội tạng, ruột, xương gãy…

Phun ra, nhuộm đỏ tấm chắn bảo hộ phía trước.

“Tổ chức Điều tra Sự thật?”

Ông lão bị mù lạnh lùng nói: “Các người thật can đảm.”

Màu máu này, như thể được sơn bằng thuốc nhuộm.

Nó lan rộng ngay lập tức, bao phủ tấm chắn cách ly phía trước.

Người đàn ông cao lớn mặc áo choàng đen bình tĩnh cúi đầu, liếc nhìn nắm đấm lộ ra trên ngực và bụng, quay đầu 160 độ, vẻ mặt không thể tin được nhìn ông già mù phía sau.

“Tổ chức điều tra sự thật?”

Ông già mù lạnh lùng nói, nắm lấy một cái ruột của đối phương, dùng hết sức nghiền nát: “Đúng là một con chó can đảm.”

Ở bên kia, nhìn thấy hai chiến binh đột nhiên xuất hiện, người đàn ông mặc áo choàng đen thấp bé phản ứng rất nhanh, lập tức muốn chạy trốn.

Nhưng là người tấn công, Jill phản ứng nhanh hơn!

“bùm!”

Tôi nhìn thấy anh ta bộc phát năng lượng cấp 6 vô cùng mạnh mẽ, cùng với cơn gió mạnh, một ngọn thái sơn hung hãn đè lên trên, nghiền nát người đàn ông mặc áo choàng đen ngắn ngủi bên dưới.

Một cành cây bị gãy, rơi khỏi thân cây và rơi xuống đất.

Tung lên một vòng tròn bùn.

“Ừm?”

Cách đó không xa, Bát Hoang Diêu cảm nhận được điều gì đó, nghi ngờ ngẩng đầu lên, ánh mắt từ màn hình điện thoại chuyển về phía trước. Nhưng tất cả những gì tôi nhìn thấy chỉ là một cái cây lớn “đung đưa từ từ”.

Và một cành bị gió “lay” gãy.

Ngoài ra, không có gì cả…

Chớp mắt, cô gái quan sát một lúc, sau khi xác nhận không có gì bất thường, cô ôm hai hộp thuốc tăng cường tinh thần, quay người và nhanh chóng rời đi về phía bên trong Đại học Bắc Kinh.

Và trên cái cây lớn.

Jill, ông già mù, những người đàn ông cao thấp mặc áo choàng đen đều giữ nguyên tư thế ban đầu, ẩn mình trong “lá chắn cách ly”, lặng lẽ nhìn bóng lưng Bát Hoang Diêu.

Cho đến khi cô gái hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, Jill mới thả lỏng người, sau đó túm lấy cổ người đàn ông mặc áo choàng đen thấp bé và bế anh ta lên: “Sư phụ, Bát Hoang Diêu đã đi rồi.”

“Hmm. Người lớn đánh nhau, trẻ con không cần biết về điều đó.”

Ông già mù gật đầu rồi rút nắm đấm ra khỏi cơ thể người đàn ông mặc áo choàng đen cao lớn, nhéo cổ người đàn ông khác, lạnh lùng nói: “Những con chó của Hiệp hội Nghiên cứu Sự thật, các ngươi đã nói gì khi trốn vừa rồi ở đây à?”

Tấm chắn cách ly do siêu năng lực dựng lên còn chặt hơn nhiều so với tấm chắn làm bằng “sức mạnh”.

Vì vậy, mặc dù ông già mù có khả năng nhận thức cao nhất trong loài người, nhưng ông vẫn không thể nghe rõ cuộc trò chuyện giữa hai người đàn ông mặc áo choàng đen.

“Làm sao ngươi… tìm được chúng ta?” Người đàn ông thấp bé mặc áo choàng đen vùng vẫy.

“Im đi.” Ông già mù hừ lạnh: “Hiện tại, ta hỏi ngươi, không phải ngươi.”

Chương 911: Trần Vũ (6) Chương 911: Trần Vũ (6)

"…" Người đàn ông thấp bé mặc áo choàng đen mím môi, đôi mắt lấp lánh.

Ông già mù dời tầm mắt, nhìn từ trên xuống nhìn người đàn ông cao lớn mặc áo choàng đen bị hắn trọng thương: "Bắt đầu từ ngươi, nói cho ta biết ngươi vì sao lại đi theo Trần Vũ."

Người đàn ông mặc áo choàng đen cao lớn kìm nén cơn đau ở bụng và ngực, nheo mắt cười lạnh: "Còn cần hỏi sao? Ừm… Như ông thấy, đương nhiên… là ám sát hắn." ."

"Ám sát?" Ông già mù tháo kính râm xuống, lộ ra một "đôi mắt sắc lẹm": "Nếu chỉ là một vụ ám sát đơn giản, vậy tại sao vừa rồi khi Trần Vũ đang làm chuyện đó, ngươi lại không làm?"

"Làm.. làm chuyện đó?" Người đàn ông cao lớn mặc áo choàng đen đột nhiên sửng sốt, ngay cả những từ tiếp theo cũng bị kẹt: "Làm chuyện đó bao giờ? Ai… ai làm với ai?"

Jill: "...thì…thật ra thì…giáo viên đó…"

"Im đi." Cắt đứt lời cuối cùng của Jill bằng giọng điệu mắng mỏ, giọng điệu của ông già mù vẫn lạnh lùng: "Đồ ngốc, ta cho ngươi ba giây để nói ra sự thật, nếu không…"

"Pfft!"

Nói xong, ông già mù đơn giản bóp nát trái tim của "tên đại ngốc" mặc áo choàng đen.

"Ừ——" Người đàn ông cao lớn mặc áo choàng đen sửng sốt, không thể tin được nhìn ông già mù, thân thể càng ngày càng yếu ớt.

Cuối cùng, tất cả các đặc điểm quan trọng đều bị mất.

Ông già mù: "Nếu không nói ngươi sẽ chết. Cứ quyết vậy đi."

ˆ Jill: “…”

“Thầy.” Ở bên cạnh, người đàn ông thấp bé mặc áo choàng đen nuốt khan.

“Ngươi còn không muốn nói cái gì.” Lão mù đeo kính râm lên, vứt thi thể đang dần nguội đi trong tay, nhìn người đàn ông mặc áo đen ngắn cũn vẫn còn sống với đôi mắt mù lòa. : “Vì anh ấy không nói gì nên đến lượt cậu. Được rồi, ba giây, cậu nói đi…”

“Tôi… tôi nói! Tôi nói, tôi nói!” Người đàn ông mặc áo choàng đen thấp bé vội vàng nói: “Không cần… cho tôi thời gian, tôi sẽ nói ngay!”

“Bố…”

Vỗ nhẹ vết máu trên tay, ông già mù khoanh tay trước ngực và thốt ra một từ đơn giản và trực tiếp: “Nói.”

“Được rồi. Tôi…chúng tôi đến từ Tổ chức điều tra sự thật, và chúng tôi được lệnh ám sát Trần Vũ.”

“Tại sao?” Jill hơi thả lỏng vòng tay trên cổ đối phương và hỏi.

“Chúng tôi cũng không biết.”

Ông già mù: “Không trung thực. Tôi chỉ cho cậu ba giây…”

“Lão… thành thật, thành thật!” Người đàn ông mặc áo đen ngắn ngủi toát mồ hôi lạnh: “Quyền hạn của chúng ta quá thấp. Mặc dù chúng ta không biết tại sao cấp trên của tổ chức lại muốn ám sát Trần Vũ, nhưng chúng ta suy đoán.” rằng nó có liên quan đến tài năng của Trần Vũ.”

Nghe vậy, Jill trầm tư nói: “Tiếp tục.”

“Lúc đầu,Tổ chức điều tra sự thật của chúng tôi đã thực hiện một số hoạt động ám sát đối với Bát Hoang Diêu. Bây giờ việc thực hiện lại các hoạt động ám sát trong khi Trần Vũ vẫn chưa trưởng thành là điều hợp lý. Vậy được thôi.”

“…Ta vẫn còn có cùng một câu hỏi như trước.” Ông già mù giẫm

lên cành cây, bước tới, tiếp nhận quyền điều khiển người đàn ông mặc áo choàng đen từ Jill, hỏi: “Nếu là một vụ ám sát, thì cơ hội tốt nhất là khi Trần Vũ làm chuyện đó. Lúc đó, tại sao cậu không ra tay?

“Tôi…” Người đàn ông mặc áo choàng đen thấp bé thở gấp, mở miệng: “A…Tôi…vừa rồi Trần Vũ thật sự đã làm tình sao?”

“Chính tai tôi đã nghe thấy, có phải là sai không?”

ˆ Jill: “…”

“Tôi…tôi không chú ý!” Người lùn áo đen sắp khóc.

Anh ấy không phát hiện ra rằng Trần Vũ đã thực hiện hành vi “bênh hoạn” đó…

“Thật sự là ngươi không chú ý?” Lão giả mù cau mày một lát, trầm tư suy nghĩ: “Nếu như hắn không chú ý… Xem ra có thể. Dù sao Trần Vũ cũng nhanh quá rồi.”

ˆ Jill: “…”

“Ồ!”

Trong lúc ông già mù đang suy nghĩ, trong mắt của người đàn ông thấp bé mặc áo choàng đen đột nhiên lóe lên một tia sáng nhàn nhạt!

Toàn thân như biến thành một vũng nước đen và nhanh chóng tuột khỏi tay ông lão.

“Ừm?”

Người đàn ông mặc áo choàng đen “biến mất” cực nhanh, thậm chí vượt quá giới hạn mà tầm nhìn của người bình thường có thể nắm bắt được. Nhưng anh vẫn được một ông già mù có khả năng nhận thức cực kỳ nhạy bén phát hiện.

“Bùm!”

Năng lượng tăng vọt lên tới cấp 8!

Người đàn ông mặc áo choàng đen “bán hòa tan” bị cú va chạm trực tiếp nâng lên không trung và “để lộ hình dạng ban đầu”.

“Phù!”

Trong miệng phun ra một ngụm máu trộn lẫn với chút thức ăn.

“Võ kỹ——” Không cho người đàn ông mặc áo đen có cơ hội phản kháng, ông già mù đưa tay phải ra và hơi nắm lấy nó trong không trung: “——Quan tài bọc cát.”

“Chi chí chi!”

Một giây tiếp theo, toàn thân người đàn ông mặc áo choàng đen ngắn ngủi bị một lực lượng vô hình vặn xoắn thành một vòng.

Xương, nội tạng, mỡ… ép vào nhau.

Ngay sau đó nó biến thành một vũng máu đen đỏ, rải rác xuống và hòa vào nước trên mặt đất…

“Chỉ… cứ như vậy giết hắn?” Jill sửng sốt.

“Không giết mà giữ lại để đón Tết?”

Chương 912: Trần Vũ (7) Chương 912: Trần Vũ (7)

“Nhưng…vẫn còn một số câu hỏi chưa được hỏi.”

“Không cần thiết, có quá nhiều người nhìn chằm chằm Trần Vũ, âm thầm chuẩn bị hãm hại. “ Cậu có thể tới đây hỏi không?” Lão giả mù mặt mặt lạnh lùng nói: “Chỉ cần cậu để mắt tới Trần Vũ, để cho kế hoạch càng hoàn hảo càng tốt, mọi âm mưu ẩn giấu sẽ bị đánh bại.” .

Gật đầu do dự, Jill nhìn trái nhìn phải nhìn thi thể của hai người đàn ông mặc áo choàng đen, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có gì đó không ổn.

“Hai người này…”

“Cậu có thực sự đến từ Hiệp hội tìm ra chân lý không?”

…

Phía xa..

Trần Vũ đang đi trên con đường trong khuôn viên trường, vẻ mặt nghiêm túc, lông mày hơi nhíu lại và chìm trong suy nghĩ.

Anh ấy đang loay hoay với vấn đề “thuốc tăng cường tinh thần”.

Trăm hộp ngàn viên thuốc nâng cao tinh thần không dễ bị lừa như vậy.

Nếu bạn chọn cho đi thì một lần, hai lần hoặc ba lần cũng được.

Bốn, năm, sáu, bảy hoặc tám lần…sớm hay muộn nó cũng sẽ bị lộ.

Bây giờ anh chỉ còn một lối thoát.

Đó là giữ cho tốc độ tăng cường sức mạnh của bản thân phù hợp với tốc độ cải thiện sức mạnh của một người bình thường khi nuốt viên thuốc tăng cường tinh thần.

“Nhưng… khó quá.” Trần Vũ nheo mắt lại.

Con đường võ thuật càng đi xa thì càng cần phải nén nhiều năng lượng, càng khó thăng tiến.

Những “thiên tài” bình thường cũng được, dù sao khi trình độ của họ tăng lên, “độ lớn” năng lượng mà họ hấp thụ cũng đồng thời tăng lên.

Nhưng Trần Vũ không thể…

Sau khi tạm biệt cách luyện tập “bình thường”, anh chỉ có thể tìm kiếm các loại “chất độc” khác nhau.

Nhưng cho đến nay, chỉ có ba loại độc có thể tăng sức mạnh một cách rõ ràng và đáng kể.

Với sự sụp đổ của [Quốc đảo Thanh Thành], loại bảo vật này không còn có thể lấy được nữa. Hơn nữa, với thực lực hiện tại của hắn, chất lỏng tổng hợp cấp S có thể tăng thêm bao nhiêu sức mạnh?

Có lẽ…nếu nó tăng lên một cấp độ khác, tất cả tác dụng của nó sẽ mất đi.

Thuốc thử di truyền trong phòng thí nghiệm của Vương Bính Bính ở sa mạc.

Bởi vì những chất lỏng nuôi cấy gen đó hầu hết đều có độc, và một số ít trong số đó, hơn chục ống, có thể “tăng” sức mạnh một cách hiệu quả.

Vẫn là vấn đề tương tự.

quá ít……

Trần Vũ: “……”

Chậm rãi dừng lại, Trần Vũ ngẩng đầu nhìn bầu trời, cảm thấy có chút thất thần.

“Cô ấy đã làm như thế nào.”

Sau khi cân nhắc hồi lâu, Trần Vũ lại bước đi và đi về nhà, chuẩn bị để Trần Tư Văn nấu một bữa ăn khác.

Nếu lúc này, những bữa ăn cháy đó có thể tiếp thêm năng lượng cho bạn…

“Vậy thì tôi chuẩn bị cất cánh.”

Hắn hưng phấn xoa tay, tăng tốc tốc độ, đơn giản lợi dụng thể chất cường tráng của mình dần dần trở thành tàn ảnh.

“Nói đến… Không chỉ có thực lực tăng trưởng, còn phải chú ý đến thể chất tăng cường.”

“Có rất nhiều thứ có thể tăng cường thể chất của bạn.”

“Ví dụ như quả trứng thằn lằn đó.”

“Cái [nước ngoài] đó đến từ đâu…”

Đang chạy, Trần Vũ vừa suy nghĩ vừa tăng tốc, cánh tay mơ hồ liếc nhìn một nhà vệ sinh công cộng, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, lập tức dừng lại! Quay lại!

Một vài người to lớn lao tới cửa nhà vệ sinh công cộng.

Tôi thấy “cửa” bị khóa, có “dấu vết”.

Qua cửa sổ mờ, có thể mơ hồ nhìn thấy một số nhu yếu phẩm hàng ngày.

“Tôi chỉ nói là nó rất quen thôi.”

Trần Vũ gãi gãi gốc tai: “Tôi đang ở nhà chú tôi.”

Anh thẳng lưng, chỉnh lại cổ áo, đi một vòng quanh nhà vệ sinh công cộng, phát hiện không còn chỗ để vào nên quay lại gõ cửa mạnh.

…”

“Dong dong!”

“đóng cửa.”

Trong nhà vệ sinh, có thể nghe thấy một giọng nói nghèn nghẹt từ Bách Hà

“Ai đã khóa cửa?” Trần Vũ hét lên.

“…” Có một khoảnh khắc bình tĩnh ngắn ngủi, sau đó là một tiếng gầm, đột nhiên bùng nổ như sấm sét: “Trần Vũ?!”

Trần Vũ: “Gọi tôi là Trần tổng. Đã bao nhiêu ngày chúng tôi không gặp anh, anh đã chiếm bồn xí trong nhà vệ sinh rồi?”

…

“Keng!”

Với một âm thanh bị bóp nghẹt, ổ khóa trên cửa phòng tắm bị phá tung.

Bát Hoang Diêu vẻ mặt u ám đi ra ngoài: “Anh đến đây làm gì?”

Đứng thẳng lưng và chắp hai tay sau lưng, Trần Vũ bước những bước đi của người dẫn đầu, đi vòng qua Bát Hoang Diêu và giậm chân tỏ vẻ tức giận.

“Bùm!”

Tùy gật đầu, vẻ mặt hài lòng: “Cô bé nhỏ, mấy ngày không gặp tôi rất vui mừng. Em đã hiểu ‘tức giận’ nghĩa là gì rồi.”

“Ra ngoài.” Bát Hoang Diêu lời nói ngắn gọn và đầy đủ.

“Tục ngữ có câu, khi những người con hiếu thảo bỗng trở nên ngỗ nghịch. Nếu cảm thấy tương lai của con bị đe dọa bởi hành động mà con gây nên, chúng ta sẽ răn dạy con. Khi một ngày con hiểu ra tất cả những giận dữ, phiền muộn, hận thù, oán hận, và sự giận dữ của con người, con sẽ hiểu tấm lòng của bậc làm cha làm mẹ chúng ta.”

Chương 913: Trần Vũ (8) Chương 913: Trần Vũ (8)

“Ra ngoài.” Bát Hoang Dịch nhàn nhạt bộc lộ ra thực lực cấp 4.

“Được rồi, chỉ cần ngươi có thể trưởng thành, ta có thể gánh chịu bất kỳ cái gì ủy khuất.” Lùi lại mấy bước, tránh xa Bát Hoang Dịch, Trần Ngọc xoay người rời đi.

Mặc dù hiện tại thực lực của hắn đã đạt tới cấp 4, nhưng di chứng do thực lực tăng vọt vẫn không hề thuyên giảm. Lúc này, nếu đối đầu với Bát Hoang Dịch, nhất định sẽ không có chuyện tốt lành gì.

“Đợi một chút.”

Khi Trần Ngọc đi được trăm mét, Bát Hoang Dịch đột nhiên lên tiếng.

“Có chuyện gì vậy?” Trần Vũ quay lại.

“Gần đây… chú ý tới chế độ ăn uống của ngươi.” Bát Hoang Dịch ánh mắt lóe lên.

“Đừng lo lắng, tôi chỉ ăn đồ ăn của chị tôi thôi. Cậu cũng nên chú ý đến chế độ ăn uống của mình, đừng chỉ nhìn chằm chằm vào nhà vệ sinh nữ.”

…”

Bát Hoang Dịch ánh mắt càng lạnh lùng hơn…

Nửa tiếng sau.

Là người lãnh đạo “đáng kính” của trường, Trần Vũ đi dạo quanh khuôn viên trường một lúc rồi trở về nhà.

Vừa vào nhà, anh đã thấy Trần Tư Văn và BB đang ngồi xếp hình trên ghế sofa, một người cầm dao, một người cầm kiếm, căng thẳng và lén lút.

“Tiểu Vũ! Cậu đã trở lại!”

Nhìn thấy Trần Vũ, Trần Tư Văn vui vẻ kinh ngạc, vội vàng vẫy tay: “Em! Nhanh tới đây.”

BB làm theo: “Nào~”

Trần Vũ “...Cậu đang làm gì vậy?”

“Bọn chị…“Trần Tư Văn do dự, nhìn xung quanh rồi hạ giọng: “Bọn chị đã tìm thấy hai đứa trẻ ngoan ~”

ˆBB: “Em yêu~”

Trần Vũ: “……”

“Ồ! Thôi nào! Làm thế nào chị vẫn có thể trêu chọc em? ”Thấy Trần Vũ chậm bước một bước, Trần Tư Văn trở nên lo lắng: “Nó thực sự là một kho báu!”

ˆBB: “Thật đấy em yêu.”

Im lặng hồi lâu, Trần Vũ thận trọng bước tới: “Sao vậy?”

“Nhìn này.”

Trần Tư Văn lo lắng di chuyển mông, để lộ chiếc ghế sofa bên dưới.

Tôi nhìn thấy một cái lỗ trên bề mặt của chiếc ghế sofa da đắt tiền ban đầu!

“Nó bị lủng một lỗ?!” Trần Vũ sửng sốt.

“Có cái rắm! Nhìn vào trong đi!”

Trần Vũ nhìn xung quanh và choáng váng khi nhìn thấy những gì trong hang.

Tôi nhìn thấy một chiếc hộp nhỏ được đặt trong cái lỗ rỗng.

Một chiếc hộp gỗ đựng “Thuốc tăng cường tinh thần”.

“Nhìn này~”

Bên cạnh đó, BB còn di chuyển mông, để lộ chiếc hộp tương tự bên dưới.

Trần Vũ: “...Hai cái hộp này nhìn quen quen.”

“Hộp không quan trọng.” Trần Tư Văn nghiêm túc nhìn, cẩn thận mở nắp ra: “Điều quan trọng là bên trong có gì.”

Vừa nói, hai nắp hộp vừa mở ra, bên trong lộ ra một đống hai mươi viên thuốc gọn gàng.

Nó thực sự là một viên thuốc tăng cường tinh thần!

Trần Vũ: “……”

“Tuyệt vời!” Trần Tư Văn trở nên phấn khích và cơ thể cô run lên vì phấn khích: “Thuốc tăng cường tinh thần! Hai mươi viên thuốc! Chị sẽ cho chúng đi! Hai mươi viên, hai mươi viên thuốc! Cả đời chị không thể uống hết chúng! ”

…”

Sau một hồi im lặng, Trần Vũ đột nhiên gầm lên: “Thật là tuyệt vời! Cái này rõ ràng là bị Bát Hoang Diêu lừa!”

“Eh? Làm sao em biết? À không! Làm sao em có thể nói đó là lời nói dối? Trần Tư Văn cau mày nói : “ Chúng ta là một gia đình, không thể nào có chuyện cô ấy lừa em.”

BB: “Sao cậu có thể nói cô ấy như vậy? Chúng ta đều là con người.”

“……Cô ấy ở đâu.”

“đã quay lại.”

“Gọi cho cô ấy và lấy lại hai chiếc hộp này.”

“Không!” Trần Tư Văn phản ứng dữ dội và lại ngồi xuống hộp: “Hai mươi viên thuốc tăng cường tinh thần! Chị sẽ tăng ít nhất

năm hoặc sáu cấp sau khi ăn chúng!”

“Cấp độ tăng lên thì khó mà xuống dễ dàng. Nhưng ngay cả khi bản chất con người đi xuống thì cũng khó mà xuống dễ dàng.”

“Cái này anh không cần lo lắng.” Trần Tư Văn thản nhiên xua tay: “Cứ lên cấp đi. Chuyện nhân tính giao cho em, em không cần nhân tính.”

ˆ BB: “Tôi không cần tình dục.”

“Im đi!” Anh ta hét vào mặt BB đang bắt chước lời nói, Trần Vũ bước tới và kéo vai Trần Văn Tư “Đứng dậy. Hai hộp thuốc này phải được trả lại cho Bát Hoang Diêu. Em ngày càng trở nên quá đáng. Làm thế nào, lần này mất bao nhiêu phút ? Em đã lừa chị hai mươi viên thuốc.”

“Đừng chạm vào chị! Chị không nói dối. Lần này Tiểu Yêu chủ động đưa nó cho em, bảo em đưa chúng cho anh.”

Nghe vậy, Trần Vũ sửng sốt.

“Không tin thì gọi cho Tiểu Yêu.” Trần Tư Văn ôm chặt chiếc hộp dưới mông: “Chị phát hiện ra em là kẻ xấu. Trí thông minh của em lúc trước đã đi đâu rồi? Em đều có vợ và em có thể tìm thấy sức mạnh bất cứ khi nào, đó là đặc quyền của riêng em.”

ˆ BB: “Năm nào tôi cũng có con dâu, đường phố nào cũng là của tôi.”

“Im đi!!!” Trần Vũ và Trần Tư Văn đồng thanh nói.

BB gật đầu: “Ừ.”

“Tóm lại, em phải uống hai mươi viên này, không muốn uống cũng phải uống.” Trần Tư Văn kiên quyết nói: “Em hiện tại ăn xong sẽ không có vấn đề gì, sức mạnh sẽ thẳng tới cấp 6. Sau cấp 6…”

“Của em đây.”

Chương 914: Trần Vũ (9) Chương 914: Trần Vũ (9)

Chương 915: Tăng cấp quá nhanh, mời thắt dây an toàn (1)

“...Đó là một chiến binh cấp cao. Một chiến binh cấp cao, nếu không thì sao…ah? Cái gì cơ?”

“Em nói, chị đưa cho em.” Trần Vũ lặp lại.

“Cho…Cho…Cho…Cho…Cho em?!” Trần Tư Văn cảm thấy như bị sét đánh.

“Ừ.” Trần Vũ quay người rời đi: “Bây giờ em đã là hội trưởng hội học sinh, thứ này chị muốn bao nhiêu cũng được, đều là của chị.”

“Chờ…đợi một chút! Đừng rời đi!” Trần Tư Văn nhảy xuống ghế sofa và vội vàng nắm lấy quần áo của Trần Vũ: “Em không cần chúng.”

“Vậy thì vứt nó đi.”

“Vậy em sẽ trộn thuốc vào thức ăn.”

Trần Vũ: “……”

Sự xuất hiện của hai từ nhạy cảm cơm và rau khiến anh rơi vào im lặng. Tâm trí tôi đang chạy đua.

Bữa ăn của Trần Tư Văn ≈ tăng cường năng lượng.

Tăng Linh Đan = sức mạnh giảm sút.

Một lít trừ một… chẳng phải tương đương với việc ăn uống vô ích sao?

Nghĩ tới mùi “khủng khiếp” của những món ăn cháy khét đó, Trần Vũ không khỏi rùng mình, lập tức quay người nói: “Được. Anh sẽ uống tiên dược, em đừng bận tâm.”

Trần Tư Văn lập tức quay lại, lấy ra hai chiếc hộp từ trong hốc trên ghế sofa, trịnh trọng đưa cho Trần Vũ: “Đây, ăn chúng càng sớm càng tốt. Chỉ có ăn vào bụng mới tránh được cảm giác thèm ăn.” .”

“Một cái cho chị đây.” Trần Vũ lấy một cái ra khỏi hộp.

“Chị không muốn.”

Trần Vũ: “Anh đã gặp Hình Bích.”

“Hình Bích?” Trần Tư Văn sửng sốt một lúc, chợt nhận ra ý định của Trần Vũ, tinh thần cô đột nhiên trở nên sắc bén: “Hình Bích?!”

“Ừ.” Trần Vũ gật đầu: “Em đã nói với cô ấy, không bao lâu nữa em sẽ đi tìm cô ấy.”

…”

Trần Vũ vẫy viên thuốc tăng cường tinh thần trước mặt Trần Tư Văn và nói tiếp: “Cô ấy hiện có sức mạnh cấp ba, đừng để cô ấy đợi quá lâu.”

Trần Tư Văn im lặng một lúc lâu, trong mắt hiện lên vẻ giằng co, cô đưa tay cầm lấy viên thuốc tăng cường tinh thần: “Tiểu Vũ … cảm ơn em.”

Không trả lời, Trần Vũ chỉ làm động tác “Được”, sau đó nhìn BB vẫn đang nằm trên ghế sô pha, giơ ngón tay lên: “BB, lại đây.”

“Ah?” BB nhảy khỏi ghế sofa, bối rối.

“Cậu nên tiếp tục theo dõi tôi những ngày này.”

“Được rồi!” BB vô cùng ngạc nhiên, hào hứng giơ tay lên trời và cắm thanh trường kiếm trở lại đầu mình.

“Cậu định làm gì? BB cần phải đến trường.”

“Trường học dù tốt đến đâu cũng không thể tốt bằng Đại học Bắc Kinh.” Trần Vũ hỏi.

“…Đại học Bắc Kinh dù có tốt đến mấy cũng không có giáo viên nào dạy cô ấy.”

“Cô giáo dù giỏi đến mấy thì liệu cô ấy có thể so sánh được với tôi, chủ tịch hội học sinh không? Và tôi cũng là phó phòng giảng dạy nên có thể tìm giáo viên cho cô ấy bất cứ lúc nào.”

“Nhưng……”

“Chỉ là khoảng cách thôi.” Trần Vũ chỉ xuống đất: “Đây là trường đại học Bắc Kinh, trường mẫu giáo gần nhất cách ít nhất mười km. Anh có thể đón em mỗi ngày được không?”

…”

“Đi thôi.” Trần Vũ ôm BB đang chạy tới đi lên lầu: “Tôi mang BB theo.”

“……Được rồi.”

Bước lên cầu thang gỗ, mới đi được nửa đường, Trần Vũ đột nhiên nhớ tới điều gì, vỗ trán, quay người hỏi: “À, đúng rồi, tối nay chị vẫn nấu ăn à?”

“Mẹ không cho con làm điều đó.”

“Ai là người có tiếng nói trong gia đình chúng ta?”

“Chị có lời nói cuối cùng.”

“Có cái rắm! Là em quyết định!” Trần Vũ cao giọng: “Tối nay để mẹ ăn đồ ăn mang đi, con cứ làm đi.”

Trần Tư Văn: “Chị đã bỏ nấu ăn.”

“Keng!”

Trần Vũ ném hai cái hộp trong tay ném xuống đất: “Chị không nấu cho em ăn, em sẽ không uống thuốc.”

Trần Tư Văn: “……”

“Làm hay không làm.”

“Bạn có pica, phải không…”

…

Đêm.

Trong một biệt thự dành cho một gia đình ở khuôn viên phía Bắc, chiếc tủ lạnh được kẹp giữa góc và bức tường.

Hai khối nước đen chảy ra từ ống xả của tủ lạnh, hòa vào lòng đất và dần dần biến thành hai hình người.

Tất cả họ đều mặc áo choàng đen!

“Cả đội trưởng và đội phó đều đã chết. Chúng ta có nên tiếp tục tấn công không?”

“Có thông báo ở trên không?”

“Không. Vậy hãy rút lui thôi.”

“……KHÔNG.”

Người nói mở mui xe, thò đầu qua tấm chắn cách ly mơ hồ, liếc nhìn Trần Tư Văn vẫn đang bận rộn nấu nướng trong bếp, trầm giọng nói: “Ít nhất chúng ta cũng phải thể hiện ra ngoài. Nếu không thì đội trưởng sẽ làm như vậy.Chúng tôi sẽ làm vậy. Nếu ngươi bỏ cuộc… ngươi sẽ bị trừng phạt.”

“Nhưng quá nguy hiểm.” Một người khác cắn môi: “Ngay cả hai đội trưởng cũng chết, điều này chứng tỏ trong giới võ lâm nhất định có cao thủ ra tay.”

“Chúng ta không thể làm gì được.” Người nói loay hoay một lúc, lấy ra một chiếc lọ thủy tinh và lắc nhẹ.

Chất lỏng màu xanh nhạt, đặc trong cốc treo…

Nó chỉ chứa một phần trăm thành phần độc hại.

99% còn lại là hỗn hợp có thể ức chế sự khởi đầu của cái chết do chất độc.

“Hỏng rồi.”

Giữ chặt lọ thuốc trong tay, người nói nheo mắt: “Phải làm được. Xịt xong thì rút ra.”

Chương 915: Tăng cấp quá nhanh, mời thắt dây an toàn (1)

…Được rồi. Tùy cậu thôi.”

Đối phương thấy vậy không nói thêm gì nữa, lặng lẽ núp sau lưng đồng đội, phóng thích tinh thần lực để duy trì sự ổn định của lá chắn cách ly.

thời gian trôi nhanh.

Khoảng mười lăm phút sau.

Trần Tư Văn cắt hết nguyên liệu, quay lại, đổ dầu và đốt lửa.

“Aggg!”

Nhân cơ hội này, người đàn ông mặc áo choàng đen vừa lên tiếng giơ lên một chiếc khiên nhỏ, lao ra với tốc độ nhanh như chớp nửa mét, vung mạnh chiếc bình trong tay.

Chất lỏng, không màu và không mùi khi tiếp xúc với sương oxy hóa! Và kỳ lạ thay, nó không nổi lên mà nhanh chóng chìm xuống, đáp xuống bề mặt của vài miếng thịt sống…

“Rút!”

Liếc nhìn Trần Tư Văn vẫn đang nhóm lửa và bưng nồi, hai người đàn ông mặc áo choàng đen dứt khoát rút lui, tan thành nước đen, nhanh chóng biến mất dọc theo lỗ thông gió của tủ lạnh.

Để “đối phó” với tình thế, lần này hai người không mạo hiểm bôi thuốc chết xuống đáy nồi.

Thay vào đó, hãy đổ trực tiếp lên nguyên liệu.

Rõ ràng.

Loại ngộ độc này quá chiếu lệ và không xét đến việc chất độc có lan tỏa đều, đầy đủ và hiệu quả hay không.

Ở phía bên kia, Trần Tư Văn ngơ ngác cuối cùng cũng đun nóng nồi, lập tức ném thịt sống vào nồi, sau đó khuấy đều…

rất tốt.

Thậm chí là lần này.

…

“Tư Văn….hay sau này chị đừng nấu cơm nữa.

Mẹ Trần ngồi trên ghế và nhìn một bàn ăn cháy xém, muốn nói rồi lại thôi: “Có lẽ con chỉ hợp với việc làm người phụ nữ ‘hiện đại’ thôi.”

Trần Vũ: “EQ thấp thì chị không thể làm dâu hiền mẹ đảm, mà EQ cao thì chỉ có thể làm phụ nữ hiện đạo.”

“Câm.” Trần Tư Văn nổi quạu: “Bảo chị đừng nấu cơm nữa mà còn để chị làm.”

“Không phải.” Trần Vũ nghiêm mặt: “Đứng trên phương diện của em thì thấy bữa cơm này cũng không tệ đấy chứ, ít nhất là nó cũng chín.”

Trần Tư Văn: “Thật sao?”

Trần Vũ: “Chân thành đấy.”

Trần Tư Văn: “Vậy em ăn thử chị xem nào.”

“Có gì đâu mà.” Trần Vũ vươn đến và múc một thứ gì đó không rõ rồi cho vào miệng.

“Xoảng!”

Mẹ Trần đứng dậy đổ bỏ hết, bà vô cùng bất mãn: “Hai đứa lãng phí là giỏi, chờ đó, mẹ đi nấu lại.”

Vừa dứt lời, bà đã lao vào bếp rồi lục đục tới lui.

Chỉ còn mỗi Trần Vũ và Trần Tư Văn đứng nhìn nhau.

“……”

“……”

Trần Vũ: “Chị, cho dù ai có nói ngả nói nghiêng thì em vẫn thấy chị nấu rất được.”

“...Chị không ăn nữa. Đi đây.”

Trần Tư Văn đứng dậy và bước lên lầu, chợt thấy tụt hứng vô cùng. Bóng dáng của cô ấy cũng khuất dần khỏi tầm mắt của Trần Vũ.

Hai lần nấu ăn thất bại đã khiến tâm trạng của Trần Tư Văn hết sức tan nát.

Vậy mà bây giờ tâm trạng của Trần Vũ lại đang trên mây, cực kỳ vui sướng.

Nhìn cả bàn ăn toàn những món cháy xém mà hắn cảm tưởng như mình đang thấy con đường rộng thênh thang để đột phá 8 cấp.

“Ồ wao-”

Trần Vũ hưng phấn không thôi, hai tay xoa xoa liên tục. Hắn ngẩng đầu nhìn bóng dáng đang tất bật trong căn bếp thì vội vã bốc một miếng đồ ăn không rõ là thịt hay thứ gì và cho vào mồm.

“Ô ——”

Ngay sau đó, một cảm giác kỳ quái, nồng nàn, một hương vị chua chát từ từ lan khắp cuống họng.

Trần Vũ cố nhịn cơn buồn nôn để nuốt xuống.

[Ăn phải độc vật không rõ nguồn gốc: +14; tỷ lệ tế bào ung thư: +3%]

“……”

“…… Sao?”

Ăn một thứ cháy xém, đứng như trời trồng một hồi lâu mà hắn

vẫn chưa nghe được tiếng “virus sức sống” tăng lên.

Trần Vũ: “???”

Sau khi ngây người một lúc lâu, Trần Vũ mới nhìn xuống thứ cháy đen còn sót lại trên tay với vẻ mặt ngu ngơ.

“Virus…Virus sức sống đâu?”

“……”

“Vô nghĩa?”

“…… Ông đây làm việc vô nghĩa à?!”

Trần Vũ từ từ bóp chặt đám cháy đen trong tay, đang lúc chuẩn bị “tức sùi bọt mép” cũng là lúc bên tai văng vẳng âm thanh điện tử quen thuộc.

[Chịu phải sát thương tâm lý nghiêm trọng: Virus tấn công +43887]

Mà khi âm thanh nhỏ dần cũng là lúc hắn ngửi thấy mùi khét nghẹt của bàn ăn, như thể chúng có linh. Đồng thời, bây giờ công hiệu mới lập lòe xuất hiện.

[Chịu phải sát thương tâm lý nghiêm trọng: Virus tấn công +2401]

[Virus tấn công +2580; Virus tấn công +2014]

“Có tác dụng chậm sao……”

Trần Vũ chợt suy ngẫm điều gì đó nên đã vô thức liếm ngón tay “đen thui” của mình, hắn không dám chờ lâu mà nhanh chóng càn quét đống “đồ ăn” trên bàn như hổ vồ.

Gió cuốn mây tan, nhanh như điện chớp, thế như chẻ tre.

Chỉ trong năm phút ngắn ngủi.

Mẹ Trần con chưa kịp dọn món ăn đầu tiên thì đồ ăn trên bàn đã sạch boong không còn một chút cặn thừa.

Ngay cả chén dĩa lẫn khăn trải bàn đều bị liếm hết.

Đến con chuột nhìn vào cũng phải xoa mắt nhìn….

Trong phòng bếp.

Mẹ Trần chợt nghe thấy tiếng động trong phòng ăn, bà sinh nghi bèn nhìn quanh: “Tiểu Vũ, con đang làm gì đấy.”

“Không làm gì.”

“Ơ? Con dọn bàn ăn rồi à?”

“Vâng, con dọn sạch rồi…Sạch sành sanh.”

“Con hiểu chuyện như thế từ khi nào vậy?” Mẹ Trần thảng thốt.

Chương 916: Tăng cấp quá nhanh, mời thắt dây an toàn (2) Chương 916: Tăng cấp quá nhanh, mời thắt dây an toàn (2)

“Mẹ, mẹ cứ làm từ từ, con lên lầu cho tiêu bớt….nghỉ ngơi một chút.”

Trần Vũ cố che chắn chiếc bụng khô quát của mình lại rồi ì ạch đi nhanh lên lầu, sau đó trốn vào phòng ngủ của mình.

“Bang!”

Sau khi khóa kín cửa phòng

Trần Vũ mới kéo màn, che khuất đi khung cửa sổ trên mái nhà và leo lên sạp giường rồi ngồi xếp bằng trên đó. Hắn cố gắng lưu thông khí hải, hấp thu đống virus sức sống đang bơi lội không ngừng trong cơ thể.

“Ầm!”

4.7!

“Ầm!”

4.8!

“Ầm!”

4.9……

Từng đợt khí bùng lên như mưa rền gió dữ, ngày càng bộc phát thứ sức mạnh cường bạo! Thấy mình đã gần đạt đến cực hạn của cấp bốn, sắp phá đến cảnh giới của cấp 5.

Thì Trần Vũ lại chọn từ bỏ, “nén” tạm dừng đột phá.

“Vù”

Virus sức sống nồng đậm chợt tiêu tán ngay tức khắc.

Căn phòng cũng dần yên bình như lúc đầu.

Trần Vũ đổ mồ hôi lạnh, hắn nằm nhoài xuống giường mà không nhúc nhích lấy một cái.

Thân xác và khí hải đã hợp thành một thể.

Nhưng một khí hải "Tăng" với tốc độ quá nhanh, chắc chắn cơ thể sẽ không thể khống chế được nên sẽ rơi vào tình trạng "Vô lực".

Mà rơi vào trạng thái này sẽ càng khiến Virus sức sống càng tăng nhanh.

Thế nên khi vừa đạt tới cấp 4.9, Trần Vũ chợt nhận ra rằng ngay cả thao tác lưu thông khí hải đơn giản nhất hắn cũng chẳng làm nổi….

Nếu lúc ấy còn tiếp tục đột phá…Hậu quả sẽ không lường được.

"Ha…"

"Ha ha.."

Trần Vũ nằm trên giường và thở hồng hộc, mồ hôi đổ ròng ròng, nghĩ lại còn thấy rùng mình.

"Tăng nhanh quá, hay là chờ một chút…"

"Cộc cộc cộc." Chợt có ai đó gõ cửa phòng.

Trần Vũ ngồi trên giường, không cần đoán cũng biết đó là Trần Tư Văn.

"Chuyện gì?" Trần Vũ chẳng thèm quay đầu lại mà chỉ rống lên.

"Tiểu Vũ, em….lại đột phá sao?"

"Không có."

"Mở cửa, để chị vào xem."

"Không mở, em muốn nghỉ ngơi chút."

“Mở cửa đi Tiểu Vũ.” Trần Tư Văn cũng chẳng thèm kiêng nể gì mà đập mạnh cửa phòng:“Mở cửa! Mở cửa! Mở cửa! Mở cửa!”

Trần Vũ nhức hết cả đầu nên chỉ đành đứng dậy mở cửa.

Ngay khi vừa đứng dậy, hắn đã lảo đảo đến độ xém ngã. Lúc này, Trần Vũ mới nhậnra rằng để có thể dành được năng lực bằng chính sức mình thì ngay cả “đi đứng” cũng khó nhằn…

“Mẹ nó, nếu đột phá thẳng một lần 8 cấp thì chẳng phải liệt luôn rồi sao?”

Trần Vũ chửi thầm ở trong lòng. Sắc mặt tối sầm, bước đến cửa một cách khập khiễng và mở khóa trái.

“Bang!”

Cửa phòng bị đẩy ra ngay lập tức.

Thậm chí còn khiến Trần Vũ ngã nhào ra sau.

Trần Vũ: “….”

[Chịu tổn thương tâm lý: Tinh thần +17]

“Này?” Trần Tư Văn xông vào rồi sửng sốt: “Em làm gì đấy?”

Trần Vũ: “Có chuyện gì không?”

“Chị nghe thấy tiếng động từ lầu hai, em đột phá nữa hả Tiểu Vũ?”

“Đỡ em dậy.”

“Sao? Em đứng dậy không nổi luôn hả?”

“Liệt rồi, đỡ em dậy.”

Trần Tư Văn nghe thế thì cả kinh, cô ấy vội đỡ Trần Vũ dậy rồi đánh giá trái phải.: “Sao thế?”

“Bậc của virus sức sống tăng quá nhanh nên giờ không động đậy nổi.”

“Vãi l*? Em ăn hết bao nhiêu linh đan thế?” Trần Tư Văn kinh ngạc.

“Em không ăn. Em chỉ ngốn cả bàn phân thôi.”

Trần Tư Văn: “....”

“Chị, chị còn nhớ thiên phú của em mà đúng không?” Trần Vũ được đỡ ngồi trên giường thì nhanh chóng chuyển đề tài.

“Thiên phú? Của em?” Trần Tư Văn bất giác nhìn vào bụng của Trần Vũ, trong đầu chợt nhớ đến chiếc khăn tay đầy đất….

Trần Vũ: “Không phải thiên phú đó….”

“Ồ, ồ, ồ ,ồ! Vậy là cái gì?”

“Năng lực hấp thu đan dược dị thường.“Sắc mặt của hắn chợt trở nên nghiêm túc, nghiêm túc nói dối: “Hẳn là chị biết về nó.”

“Đan dược….hấp thụ dị thường….” Trần Tư Văn chợt thấy rùng mình: “Chị biết. À! Đây là tư chất bẩm sinh của em!”

“Còn nhớ đợt thi đại học mà chị có mua khí đan cho em không? Chỉ với một viên mà virus sức sống đã tăng liên tục.”

“Nhớ. Em…” Trần Tư Văn chợt nhận ra rồi nhìn Trần Vũ từ trên xuống: “Đừng nói là…”

“Đúng vậy.” Trần Vũ gật đầu: “Em không để bất kỳ kẻ nào biết về thiên phú này. Cấp trên cho em nhiều linh đan như thế cũng chỉ lãng phí mà thôi. Đối với em, một viên linh đan bằng người khác ăn năm viên.”

“Kia… Vậy em giấu làm gì?”

“Chát.”

Trần Vũ đánh cái chát lên ót của Trần Tư Văn: “Chị bị ngốc à? Nếu bọn họ biết thì còn cho em nhiều linh đan như vậy nữa không?”

“Đúng!” Trần Tư Văn vỗ đùi, cô ấy chợt nhận ra điều gì đó: “Linh

đan là bảo bối! Có thể tăng nhiều thì cứ tăng nhiều!”

“Đúng, nên em cũng không cần phải tăng linh đan, để cho chị là được.” Trần Vũ nói: “Nhưng chị lại không cần. Mà em giữ trong người như thế cũng chẳng yên tâm nên cứ ăn vào….thấy chưa, xém chút nữa là em thăng luôn rồi. Bây giờ nói rõ với chị như này thì sau này nhỡ như em có linh đan thì chị cứ lấy ăn là được.”

“…Sao em không nói sớm!” Trần Tư Văn vò đầu: “Chị tưởng em tiếc nên không ăn.”

Chương 917: Tăng cấp quá nhanh, mời thắt dây an toàn (3) Chương 917: Tăng cấp quá nhanh, mời thắt dây an toàn (3)

Trần Vũ chống tay trái lên tường để "run run" dậy, còn tay phải thì chỉ về phía đầu giường: "Lấy linh đan ở bên trong đó ra đi. Có hai hộp, một cho chị còn một cho Tiểu Diêu."

Trần Tư Văn quỳ rạp trên đất để lấy hai hộp gỗ ra rồi hôm vào lòng, nhưng cô ấy chợt thấy do dự: "Hay là… đừng cho Tiểu Diêu nữa, để một hộp cho mẹ đi?"

Trần Vũ: "Muốn chết à."

"Có lý mà, mẹ mình là tư chất võ đạo, không chừng cũng chẳng kém gì đâu."

"Cút nhanh."

"Tiểu Vũ…Thật sự phải cho Tiểu Diêu một hộp à?"

Trần Vũ nhíu mày, hắn cố ý quan sát sắc mặt của Trần Tư Văn và trầm giọng: "Chị, có phải chị có ý kiến gì với Bát Hoang Diêu không? Nhìn như chị cố ý chĩa mũi nhọn vào cô ấy."

"……" Trần Tư Văn rối bời.

Trần Vũ: "Có gì thì cứ nói."

"Vậy…chị nói xong thì em đừng giận."

"Chị phải nói em mới biết có nên giận hay không."

"Thật ra…" Trần Tư Văn khó xử đến độ vò đầu bức óc, phải lựa lời để nói một hồi lâu rồi mới lắp bắp: "Thật ra chị… cũng chẳng có ý kiến gì với Tiểu Diêu. Nhưng chỉ cảm thấy sau này em và cô ấy cũng chẳng đi được bao xa, bây giờ em đầu tư cho cô ấy như thế thì chẳng khác nào ném đá xuống sông. Mất cả chì lẫn chài, quá thảm."

“Vì sao?” Trần Vũ nhướng mày.”

“Hai đứa…không hợp.”

“Sao không hợp?” Trần Vũ sửng sốt.

“Chỉ là…… Kích cỡ không Hợp.” Trần Tư Văn liếc nhìn hạ bộ của Trần Vũ.

Trần Vũ: “...”

Trần Tư Văn: “Tuy cô ấy là võ giả nhưng em cũng là võ giả mà.”

Trần Vũ: “...”

Trần Tư Văn: “Chị đã tắm chung với cô ấy rồi. Chúng ta đừng gây hại cho một cô bé.”

“Chị có biết thiên phú của huyết mạch tộc Bát Hoang là gì không?” Trần Vũ ngắt lời Trần Tư Văn.

Trần Tư Văn: “?”

……

“Bang!”

“Bang bang!!”

Nửa giờ sau.

Trên tầng hai của biệt thự, bên trong căn phòng ngủ.

Trần bậc của virus sức sống không ngừng tăng trên người Trần Tư Văn khiến Trần Vũ phải suy nghĩ.

Sau hai lần nấu nướng đã có thể chứng minh rằng, đồ ăn của Trần Tư Văn là kịch độc.

Mà thứ độc này người thường né bao nhiêu thì hắn lại xem là bảo bối bấy nhiêu.

Không còn gì để nghi ngờ nữa.

Chỉ cần Trần Tư Văn vẫn còn đây thì sau này không còn lo lắng chuyện thăng cấp nữa.

Có càng nhiều tinh lực, chắc sẽ dồn vào “Thể chất” và “Kỹ năng”.

“Cảm thấy hơi quá rồi.“thái quá a.”

Trần Vũ chép miệng, sau đó nhìn hộp đồ trống không và lui về sau rồi rời khỏi phòng ngủ của Trần Tư Văn.

Sau nhiều lần đối mặt với cửa tử thì hắn cũng đã biết, trừ “cấp bậc của virus sức sống thì còn cần phải hướng đến thể chất và kỹ năng.

Nếu một ngày Virut sức sống cường bạo mà cơ thể không thích ứng được thì rèn luyện thể chất và kỹ năng là cơ hội tốt nhất.

“Vậy cách để tăng cường thể chất tốt nhất…”

Trần Vũ nằm trên giường, sau đó lấy điện thoại ra và tra trạm vũ đạo B…

【 khỏe mạnh ＋1】

【 thể chất ＋2; khử ô-xy hạch đường Nucleotit chất lượng ＋2; năng lực sinh sản ＋1……】

Cả một đêm, không sống.

Mặt trời lên cao.

Biệt thự của Trần Vũ chợt có tiếng gõ cửa.

Jill đến với ba chiếc hộp trên tay.

“Buổi sáng tốt lành.” Hai đôi mắt nhập nhèm vì buồn ngủ của Trần Vũ vẫn chưa thể mở nổi, hắn ngáp một tiếng dài.

“Giờ là giữa trưa rồi.”

“Buổi trưa tốt lành.”

“Tôi đến tìm cậu không phải để chào hỏi.” Jill lách người đi vào

bên trong biệt thự, sau đó nhìn quanh một đánh giá một vòng, vẻ mặt vô cảm: “Đến xem cấp bậc của cậu tăng như nào, với tiện đưa linh đan sang cho cậu luôn.”

“Không phải nói là ba ngày sau sao?”

“Ba ngày sau thì cậu đã tặng đan dược hết rồi.” Jill bực dọc, trực tiếp đặt ba hộp đồ vào lòng Trần Vũ: “Thời buổi loạn lạc ngập đầu, cậu có biết có bao nhiêu kẻ đang lăm le cái mạng què này của cậu không? Trước hết cứ lo thăng cấp cho chính mình đi đã, người khác tính sau.”

“Tôi thăng cấp rồi mà.”

“Bao nhiêu cấp?”

“4 cấp.”

“Vậy cậu mở ra tôi xem.” Jill ôm ngực: “Cho Bát Hoang Diêu mười viên, còn cậu chỉ ăn hai viên mà đã có thể tăng đến 4 bậc? Nhưng tôi đã tận mắt nhìn thấy cậu đưa hai hộp con lại cho Tiểu Diêu thì tăng kiểu gì?”

“Cậu giám sát tôi sao?”

“Vô nghĩa thật! Ông đây không giám sát cậu thì chắc giờ xác cậu đã lạnh từ lâu rồi.”

“Vì sao?” Trần Vũ sửng sốt.

“Đừng hỏi. Hỏi cũng sẽ không nói cho cậu.“Jill bực bội xua tay: “Hiện tại có bùng nổ virus sức sống à không đủ 4 cấp thì ông ăn cậu ngay tại chỗ đấy.”

Trần Vũ: “Hai hộp đan dược kia, Tiểu Diêu đã trả lại cho tôi nên hôm qua tôi đã ăn hết và tăng đến 4 cấp.”

“Tôi đách tin những gì cậu nói. Nếu là tăng bốn cấp thì chỉ cần nổ là được.”

“Được.” Trần Vũ gật đầu rồi giơ tay lên và để lộ chiếc Rolex vàng ròng: “Nhưng giờ cũng ban chiều rồi, uống chút trà đi. Uống xong

thì tôi cho cậu xem.”

“A.” Jill cười lạnh: “Kéo dài. Xem cậu kéo dài được bao lâu.”

Chương 918: Tăng cấp quá nhanh, mời thắt dây an toàn (4) Chương 918: Tăng cấp quá nhanh, mời thắt dây an toàn (4)

“Uống trà xong thì sẽ để cậu xem mà. Nếu không tăng 4 cấp thì Trần Vũ tôi đây sẽ đoạn tử tuyệt tôn.”

“……” Jill chậm rãi giơ ngón tay cái lên.

Hai người bước vào phòng khách ở tầng 1 của biệt thư.

Sau khi Trần Vũ bảo Jill ngồi xuống thì đã tọt vào bếp chuẩn bị nước trà.

Vừa đi một bước.

Đã tốn hết một ngày.

Jill: “……”

……

Khi Jill vẫn đang uống trà đợi trong biệt thự.

Trần vũ sớm đã đi cửa sau chạy ra khỏi biệt thự.

Chạy thẳng một đường, chạy thoát được mấy nghìn kim.

Hắn không có thời gian rảnh rỗi, giơ điện thoại ra tắt máy.

Lập tức ôm lấy ba hòm thuốc tăng cường tinh thần mà Jill đưa cho hắn, nhanh chóng chạy ra ngoài trường học.

Sau khi ăn hết đồ ăn hai bữa của Trần Tư Văn, lúc này cô ấy đã đạt đến đỉnh cao 4,9. Thực lực cấp độ này, trước mặt hiểu nhiên là không thể tùy tiện bộc lộ ra được.

Bởi vì tròng ghi chép của ‘trường học’, thực lực của hắn chỉ ở cấp ba.

Hôm qua ‘trường học’ chỉ đưa cho hắn ba hộp thuốc tăng cường tinh thần. Hơn nữa hắn còn đưa một trong ba hộp đan dược đưa cho Bát Hoang Diêu ăn…

Jill tận mắt nhìn thấy, Bát Hoang Diêu tự mình trải nghiệm, nó thật sự rõ ràng đến mức không thể giả mạo được.

Cho nên, hai hộp gần kề, hai mươi viên thuốc tăng cường tinh thần, bất kể như thế nào cũng không thể đẩy thực lực của hắn từ cấp 3 lên cấp 4 đỉnh phong.

Hắn không thể nào giải thích được điểm này.

Chỉ có thể trốn đi trước.

Chờ thêm vài ngày, giả vờ như đã ăn hết ba hộp thuốc tăng cường tinh thần này mới xuất hiện.

Tổng cộng có năm hộp thuốc tăng cường tinh thần, từ cấp 3 lên cấp 4 đỉnh phong, dựa theo lý luận thì vẫn rất hợp lý…

“Nhóc con, đi đâu vậy.”

Tốn mười lăm phút.

Khi Trần Vũ vội vàng chạy đến cổng trường đại học Bắc Kinh, hắn đang định bước qua cổng trường, một bàn tay già nua, nhăn nheo và chai sạn đập mạnh vào vai hắn.

“!”

Tinh thần Trần Vũ đột nhiên căng thẳng, mọi cơ bắp trên cơ thể đều cứng đờ lại.

Với ngũ quanh nhạy cảm của hắn, chưa ai có thể vô thanh vô thức đến gần hắn…

“Nhóc con, đi đâu vậy.” Người đứng sau lưng liên tục hỏi lại.

“Ực ực.”

Nuốt nước miếng, Trần Vũ đèn nén nỗi sợ hãi trong lòng, quay đầu

lại cười lạnh nói: “Đi ra ngoài… Mua một ít đồ ăn.”

Quay đầu lại nhìn, hắn nhận ra người bắt gặp mình là một ông già đầu trọc đeo kinh râm.

Đối phương ăn mặc rất giản dị.

Một chiếc áo sơ mi hoa văn sặc sỡ, một một chiếc quần đùi caro, đeo một đôi dép xỏ ngón.

Ngón chân cái bên trái vẫn bị một ít nấm móng…

“Căng tin và siêu thị trong trường học đều có đầy đủ nguồn cung.” Ông già trọc đầu tháo kính râm xuống, lộ ra một đôi đồng tử trắng nõn: “Không cần phải đi ra ngoài đâu.”

“Ông… Ông là…” Trần Vũ sửng sốt.

“Đúng vậy… Hai mắt tôi bị mù…”

“Ông bị mù sao?”

Ông già bị mù: “... Đồng chí nhỏ, đừng nói chuyện khó nghe như vậy, cũng đừng nói sang chuyện khác. Ta nhớ căng tin và siêu thị của trường cũng có rất nhiều. Đi ra ngoài làm gì.”

“Cái này… Sinh viên không được phép ra khỏi trường.”

“Được phép.”

“Vậy tại sao không cho tôi đi ra ngoài.”

“Ngoài trừ cậu.” Ông lão bị mù rút tay đang nắm lấy tay Trần Vũ lại, bình tĩnh nói: “Thân phận gì, làm chuyện gì, cậu biết rõ tình huống của mình. Tự ý rời khỏi trường sẽ dễ dàng dẫn đến nguy hiểm. Vì sự an toàn của cậu, cậu nên thành thật ở lại trường đi.”

Trần Vũ: “...”

“Quay về đi.” Ông lão bị mù đột nhiên xuất hiện ở ngoài cửa lớn của trường học, một mình đứng canh cửa: “Căn cứ vào điều thứ ba của ‘Trần Vũ’ bản đầu tiên, không phải tình huống đặc biệt, chỉ

cần thực lực của cậu không đạt cấp 6 trở lên, sẽ không được phép rời khỏi trường học."

Trần Vũ: "... Các người có được điều ước 'Trần Vũ' này từ khi nào vậy? Tại sao tôi không biết?"

"Cậu không cần phải biết." Ông lão bị mù thò tay: "Cậu chỉ cần biết cậu vẫn còn là sinh viên. Sinh viên thì cần phải nghe lời của giáo viên. Quay về đi."

"Thương lượng một..."

"Mời cậu về."

"..."

Nhìn thái độ kiên quyết của ông lão bị mù ở ngoài cổng tường, Trần Vũ không có cách nào khác ngoài việc bất đắc dĩ quay lại.

Hiển nhiên.

Ông già này, chính là người được nhà trường cử đến để bảo vệ hắn.

Với độ nhạy cảm 'xuất quỷ nhập thần' của đối phương, hắn không thể nào rời khỏi trường được.

"Sau cấp 6 mới có thể rời khỏi trường sao?"

"Không hợp lẽ thường."

Đi ra mấy mét, Trần Vũ nhìn khắp bốn phía, dùng sức gãi gãi tai, trong lúc nhất thời hắn cảm thấy không có chỗ nào để đi.

Hắn đang ở Ma Đô, không biết học sinh nơi nào.

Các bạn bè ở Thành Thanh, ví dụ như chị Tề, chủ nhiệm lớp trường cấp ba, thậm chí là mấy người giáo sư Chân Thông Minh, cũng đều ở ngoài trường.

Ban đầu hắn còn muốn tìm chị Tề để nói chuyện...

Đứng yên tại chỗ.

Trần Vũ im lặng hồi lâu, linh cảm lóe lên, hắn đột nhiên vỗ tay: “Đúng rồi! Đi tìm anh ta…”

Chương 919: Tăng cấp quá nhanh, mời thắt dây an toàn (5) Chương 919: Tăng cấp quá nhanh, mời thắt dây an toàn (5)

Ánh mắt di chuyển, nhìn về phía Bắc trường, hắn hưng phấn xoa tay, bước đi quả quyết, ba bước cũng có hai bước chạy.

Chỉ trong chốc lát hắn đã đến đích: Nhà vệ sinh công cộng ở phía Bắc.

“Này ? Có ở đây không? Anh có ở đây không?”

Đi đến trước cổng chính của nhà vệ sinh, Trần Vũ gõ cửa ‘đùng đùng’, hét to: “Là tôi, Trần Vũ đây, mở cửa.”

Trong nhà vệ sinh: “...”

Trần Vũ: “Mở cửa…!”

Trong nhà vệ sinh: “...”

Trần Vũ: “Mở cửa! Mở cửa! Mở cửa! Mở cửa!”

“Đùng!”

Cửa nhà vệ sinh bị một lực lớn đẩy ra.

Vẻ mặt Bát Hoang Dịch hung dữ, lỗ mũi thở hồng hộc, hung hãn xông tới: “Trần Vũ! Cậu thật sự cho rằng tôi không dám giết cậu sao?”

“Đến đi.” Trần Vũ vén bụng lên: “Chọc vào chỗ này này.”

“Ken két…” Hai mắt Bát Hoang Dịch đỏ bừng, nắm đấm phát ra tiếng ‘ken két’.

“Tôi đếm đến ba, tôi cho anh một chiêu.”

Bát Hoang Dịch: “...”

Trần Vũ duỗi tay ra giữ vững tai trái vén bụng lên, tay phải duỗi ra một ngón tay: “1…”

Bát Hoang Dịch: “...”

“2…3!” Trần Vũ cởi quần áo ra, nhanh chóng lùi về sau nửa bước, cau mày nói: “Tôi cho anh một cơ hội, nhưng cậu lại không sử dụng.”

Bát Hoang Dịch: “... Nếu như cậu đến đây chỉ để giễu cợt tôi thì cậu đã thành công rồi. Cậu có thể cút đi chưa?”

Trần Vũ lắc đầu, nghiêm mặt: “Không giống với ngày hôm qua, hôm nay tôi đến tìm anh có việc. Chủ yếu là hai việc.”

“Nói đi.”

“Thứ nhất, anh xem ‘tâm trạng’ của anh đã bồi dưỡng như thế nào. Tôi rất hài lòng vì hôm nay anh đã lĩnh ngộ đầy đủ ‘tức giận’ là gì.”

Bát Hoang Dịch qua kẽ răng nói ba từ: “Tiếp tục nói.”

“Thứ hai, ta sẽ chuyển đến ở cùng anh.”

“Nói xong chưa? Nói xong thì cút khỏi đây. Đừng xuất hiện trước mặt tôi…?” Bát Hoang Dịch dần trợn tròn hai mắt, trong mắt hiện lên vẻ không thể tin được: “Cùng… Cùng tôi… Ở?”

“Tạch!”

Giơ tay lên búng ngón tay, Trần Vũhài lòng: “Tốt lắm, anh còn học được cảm xúc ‘ngạc nhiên’.”

Đứng thẳng đối diện Trần Vũ, Bát Hoang Dịch dần dần khôi phục vẻ mặt vô cảm, giọng nói khàn khàn: “Bất kể là cậu đang đùa nghịch tôi hay là thật sự muốn chuyển đến đây, tôi đều nói cho cậu một chữ.”

Trần Vũ: “Nói đi?”

Bát Hoang Dịch: “Cút.”

“Rầm!”

Dứt lời, Bát Hoang Dịch lập tức quay người đi vào trong nhà vệ sinh, nặng nề đóng cửa lại.

“…”

Im lặng một lát.

Trần Vũ tiến lên một lần nữa, dùng sức mở cửa sổ ra: “Mở cửa! Mở cửa! Mở cửa! Mở cửa!”

Trong phòng, Bát Hoang Dịch ngồi trên bệ xí, mệt mỏi che mặt.

Sau khi anh ta ý thức được.

Việc gả em gái Bát Hoang Diêu cho cái tên Trần Vũ này là một hàng động vô cùng sai lầm…

…

Sau khi hắn gõ liên tục trong mười phút.

Cuối cùng Trần Vũ cũng được vào trong ‘phòng’ ở, ngồi ở phòng đối diện với Bát Hoang Dịch, đối mặt nhìn nhau.

“Cậu nói đi.” Bát Hoang Dịch bất đắc dĩ xua tay: “Nói xong thì đi nhanh lên.”

“Tôi đã nói với anh rồi, tôi muốn chuyển đến ở cùng anh.”

“…Được rồi. Tự mình tìm một chỗ đi.”

“Ai ôi? Anh đồng ý sao?” Trần Vũ sửng sốt.

“Tôi không đồng ý, cậu có thể cút được không.”

“Haha! Rõ ràng là không thể.”

“…”

“Nhưng anh không hỏi tại sao tôi lại chuyển đến đây sao?”

“KHông sao cả.” Bát Hoang Dịch mỏi mệt: “Cậu muốn làm gì thì làm đi. Đừng làm phiền đến tôi là được.”

“Cụ thể một chút!” Trần Vũ giơ ngón tay cái lên: “Tục ngữ có câu trong lúc hoạn nạn gặp được chân tình! Chờ khó khăn hiện tại của tôi qua đi, tôi sẽ sắp xếp cho anh một ký túc xá.”

“Không cần. Đừng làm phiền tôi, tôi ở đây rất tốt.”

“Vậy cũng không được. dù sao anh cũng là hội trưởng trước, làm sao có thể ở trong nhà vệ sinh được? Đợi tôi trở về sẽ sắp xếp anh vào ký túc xá, ký túc xá nữ!”

“Răng rắc… Uỳnh!”

Bệ cầu dưới mông Bát Hoang Dịch nứt ra và nổ tung ngay lập tức!

Tro tàn, thủy tinh, bùn và nước bắn tung tóe khắp nhà…

Trần Vũ: “…”

Bát Hoang Dịch: “…”

Trần Vũ: “Anh con mẹ ~ Bệ nổ rồi.”

Bát Hoang Dịch: “…”

Trần Vũ: “Anh, anh không sao chứ? Anh có bị thương không?”

“Không.” Vẻ mặt Bát Hoang Dịch không biểu cảm nói: “Tôi muốn đi nghỉ ngơi.”

“Đừng đi.” Trần Vũ vội vàng ngăn lại: “Tôi còn chưa nói tại sao muốn chuyển tới đây mà.”

Bát Hoang Dịch: “… Tôi không muốn nghe, tôi chỉ muốn im lặng một chút.”

“Như vậy cũng không được.” Trần Vũ cau mày: “Danh không chính, ngôn không thuận, tùy tiện vào nhà người khác thì quá bất lịch sự.”

Bát Hoang Dịch: “…”

Trần Vũ: “Ôi chao? Anh ơi, anh đang khóc sao?”

Bát Hoang Dịch: “...”

“Được!” Trần Vũ hưng phấn nói: “Anh lại hiểu ra một loại cảm xúc khác!”

“Rầm!”

Cuối cùng, Bát Hoang Dịch kiệt quệ về thể chất và tinh thần không thể chịu đựng được nữa, anh ta bộc phát năng lượng cấp 4 đỉnh cao.

“Rầm!”

Thấy vậy, Trần Vũ không còn chọc tức anh ta nữa, vận chuyển khí hải để phóng thích ra cùng một khí tức cấp 4 đỉnh phong!

…

Bệ toilet dưới mông không chịu được áp suất không khí tăng đột ngột và phát nổ ngay lập tức.

Toàn bộ nhà vệ sinh công cộng dường như đang rung chuyển nhẹ.

Chương 920: Thú triều cuối cùng (1)
Chương 920: Thú triều cuối cùng (1)

“!”

Bát Hoang Dịch vốn đang tức giận bỗng nhiên co rúm người lại: “Đỉnh phong cấp 4?”

“Ừm.” Trần Vũ gật đầu, vịn vào tường, chậm rãi ngồi xuống mặt đất ngập nước. Để tráng bản thân khỏi bị ngã do trọng tâm không ổn định.

“Cậu… Đã đạt tới đỉnh phong cấp 4?”

“Mới được thăng ngày hôm qua.”

“Cậu đã uống bao nhiêu thuốc tăng cường tinh thần rồi?”

“Hơn chục.” Trần Vũ lơ đãng xua tay, đặt ba cái hộp trong ngực xuống: “Nhìn xem, còn có ba mươi viên thuốc, tôi ăn không hết, đưa tất cho anh.”

“... Không cần. Phương pháp tu luyện của tôi chủ yếu là lý giải về võ thuật và tăng tinh thần lực lên. Cấp độ sức mạnh chỉ là một phần, không cần phải tăng quá nhanh.”

“Vậy tại sao cấp trên lại yêu cầu tôi thăng nhanh?”

“Bởi vì cậu có tinh thần lực mạnh mẽ.” Bát Hoàng Dịch từ từ tập trung lực lượng, trong mắt lóe lên: “Không cần lãng phí thời gian tích lũy tinh thần lực nữa, chỉ cần thăng cấp lên, lập tức sẽ trở thành nhân loại sức chiến đấu.”

“Nhưng di chứng là…” Trần Vũ xòe tay, đi thẳng vào vấn đề: “Tôi thấy không an toàn.”

“Cảm giác an toàn là thế nào?”

“Sức mạnh của tôi đã tăng lên quá nhanh, cơ thể tôi không thể kiểm soát được cơ thể của mình. Bây giờ thậm chí tôi có thể không

đánh bại được chiến binh cấp 2. Đó là lý do tại sao tôi đến gặp anh."

Nói xong.

Trần Vũ thu sức mạnh lại, nhếch miệng lên, đưa tay về phía Bát Hoang Dịch, tràn đầy nhiệt huyết nói: "Tất cả trường học, chỉ có anh… Bát Hoang Dịch mới có thể cho tôi cảm giác an toàn."

"..." Cơ thể Bát Hoang Dịch có hơi cứng lại, ngây người suy nghĩ.

"Cũng chỉ có anh mới có thể bảo vệ tôi trong lúc tôi yếu đuối nhất." Hắn đứng dậy, tiến về phía trước vài bước, nắm chặt tay đối phương: "Ngoại trừ Bát Hoang Diêu, tôi chỉ tin tưởng anh. Khoảng thời gian gần đây, ở sau lưng tôi phải giao cho anh rồi."

Nhìn sắc mặt nghiêm túc của Trần Vũ, cảm nhận được đôi tay mạnh mẽ của Trần Vũ… Không biết vì sao, trong lòng Bát Hoàng Dịch lại cảm thấy một loại cảm xúc không thể diễn tả bằng lời, trong lòng cũng chưa từng cảm nhận được.

"…"

"…"

"Được…"

Một lúc lâu.

Bát Hoang Dịch gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh như trước, nói một câu rất có lực: "Sống ở đây. Chuyện còn lại giao cho tôi."

'Đẹp!'

Trần Vũ lắc mạnh nắm đấm trong lòng…

…

Trời tối.

Đêm khuya.

Vắng người.

Jill ngồi một mình trong biệt thự, cuối cùng anh ta cũng nhận ra mình đã bị lừa, lập tức nổi trận lôi đình, tức sùi bọt mép.

Anh ta tìm kiếm khắp trường một vòng nhưng không có kết quả.

Bát Hoang Diêu, Mã Lệ, lão chủ nhiệm và những nơi khác cũng tìm kiếm một còng, nhưng vẫn không tìm thấy gì.

Cuối cùng, Jill lao vào phòng bảo vệ và dẫn đầu một nhóm bảo vệ đi lấy toàn bộ dữ liệu video của ngày hôm nay. Thông qua việc khóa camera, bọn họ đã tìm được nơi ở mới của Trần Vũ.

Khu phía Bắc… Nhà vệ sinh công cộng.

“Trần Vũ! Con mẹ nó cậu đi ra đây!” Jill gào thét trước cửa nhà vệ sinh.

“Cút.” Khuôn mặt vô cảm của Bát Hoang Dịch lập tức xuất hiện sau cửa sổ: “Trần Vũ sẽ không ra ngoài đâu.”

Jill: “…Tôi là Jill.”

“Ai cũng vô dụng.”

“Tôi là sư phụ của cậu!”

“Ngay cả cha tôi cũng không được.” Bát Hoang Dịch nheo mắt: “Từ giờ trở đi, Trần Vũ sẽ do tôi bảo vệ, muốn nhìn thấy hắn, trước tiên phải bước qua xác tôi.”

“Đẹp quá!” Trong nhà vệ sinh, Trần Vũ mặc áo lông chồn, cầm trong tay, hưng phấn phất tay: “Không bỏ sót một lời thoại nào.”

Jill: “…”

…

Nhà vệ sinh công cộng yên tĩnh.

Hai bên cửa.

Cát Nhĩ và Bát Hoang Dịch đối mặt với nhau, khi thế của bọn họ không ngừng tăng lên.

“Các bạn ngồi trước TV, cảm ơn các vị đã xem CCTV8.” Trong nhà vệ sinh, Trần Vũ cởi lông chồn ra, giơ tay lên chụp ảnh: “Các vị có thể nhìn thấy, trận chung kết của trận chiến bảo vệ nhà vệ sinh công cộng lần đầu tiên của đại học thủ đô đã chính thức bắt đầu.”

“Tuyển thủ sân khách xuất hiện trên sân đầu tiên tên là Cát Nhĩ, có xuất thân là một võ sĩ chuyên nghiệp, có được kỹ năng chiến đấu trên mặt đất rất toàn diện. Kỹ năng đặc biệt của anh ta là ‘nguyện ý thua cuộc, nuốt một ngụm tức’. Trong trận thi đấu xưng bá lôi đài Đông Bắc năm trước, anh ta từng dùng chiêu thức này để đánh bại người nổi tiếng nhất lúc đó, đánh đâu thắng đó; không có gì cản nổi Trần Vũ bệ hạ. Có thể nói chỉ một chiêu đã nổi tiếng cả trong và ngoài nước. Người trong giang hồ gọi anh ta là Cát Nhĩ ăn phân.”

“Hôm nay, Cát Nhĩ tuy là tuyển thủ trên sân khách nhưng lại chọn ở nhà vệ sinh công cộng, lấy vật liệu ngay tại chỗ, tiện lợi và nhanh chóng, hoàn cảnh có lợi thế lớn. Gọi đó là sân nhà anh ta cũng không có gì quá lời.”

“Còn người trấn thủ sân nhà là niềm hy vọng của nhân loại của chúng ta: Các hạ Bát Hoang Dịch. Đối với anh ta, chúng ta đều rất quen thuộc, là bạn cũ nên cũng không cần giới thiệu quá nhiều. Tuy xuất thân của anh ta là võ pháp chuyên nghiệp, nhưng kỹ thuật chiến đấu cận chiến cũng không kém.”

Chương 921: Thú triều cuối cùng (2)
Chương 921: Thú triều cuối cùng (2)

“Điều đáng nhắc đến chính là, tuyển thủ Cát Nhĩ đã từng là giáo sư chiến đấu của tuyển thủ Bát Hoang Dịch!”

“Cho nên, trong trận đấu này, ngoại từ tranh đoạt danh hiệu quán quân chiến đấu bảo vệ nhà vệ sinh công cộng của đại học thủ đô lần thứ nhất, cuộc đọ sức thầy trò cũng là một điểm nhấn hiếm có.”

Sau khi nuốt nước miếng, Trần Vũ dừng lại, thăm dò, mở cửa sổ lên, đưa camera về phía trước: “Trong trận thi đấu này, áp dụng quy tắc thi đấu không giới hạn, không ép buộc, không trọng tài, coi trời bằng vung. Người thắng sẽ có cơ hội hãy tận hưởng vẻ đẹp tuyệt thế của ‘đại đế Trần Vũ’ một tuần tiếp thei…”

Cát Nhĩ: “…”

Bát Hoang Dịch: “...”

Cát Nhĩ: “Cậu vẫn muốn bảo vệ một người rất muốn ăn đòn như cậu ta sao?”

Bát Hoang Dịch: “...”

Trần Vũ: “Được rồi! Theo dõi màn hình, chúng ta có thể nhìn thấy tuyển thủ Cát Nhĩ đã dẫn đầu trong việc nói những lời rác rưởi. Với tư cách là người có kinh nghiệm ăn shit như anh ta mà nói, chiêu này có thể nói là độc ác.”

Cát Nhĩ: “...”

Bát Hoang Dịch: “...”

Trần Vũ: “Nhưng anh ta đã tính toán sai, chọn sai đối thủ rồi. Tuyển thủ Bát Hoang Dịch của chúng ta vì trận chiến này, cố ý chuyển vào nhà vệ sinh để ở. Anh ta đã quen với mùi hương ‘hôi thối’ trong những tháng ngày rèn luyện từ lâu rồi. Bát Hoang Dịch cảm thấy quen thuộc với Cát Nhĩ cùng với lời nói rác rưởi và mùi

shit.”

Cát Nhĩ: “Nếu không chúng ta liên thủ, trước tiên để cho cậu ta câm miệng lại.”

Bát Hoang Dịch: “... Để tôi suy nghĩ lại.”

“Đùng đùng đùng đùng!”

Thấy tình hình không ổn, Trần Vũ rụt cổ lại, rút vào trong ‘phòng’: “Đã đến giờ rồi, vòng thử thách kết thúc như vậy. Tiếp theo hai bên nhất định phải ra quyền. Một đoạn quảng cáo sẽ được chèn vào. Sau đoạn quảng cáo đó, những điều đặc sắc sẽ tiếp tục diễn ra…”

Sau khi Trần Vũ rời đi, khu vực xung quanh nhà vệ sinh công cộng lại trở lại yên tĩnh.

Cát Nhĩ nhanh chóng nắm hai nắm đấm, im lặng một lúc lâu rồi mở miệng nói: “Dịch nhi, để tôi đi vào đó, đánh cho cậu ta một trận.”

“Ông đi đi.” Bát Hoang Dịch vẫn giữ vẻ mặt mặc kệ cá chết: “Khoảng thời gian gần đây, không ai có thể nhìn thấy cậu ta.”

“Tại sao?”

“Không tại sao hết, tôi đã đồng ý với cậu ta.”

Cát Nhĩ: “Cậu đã bao giờ nghe câu một ngày là thầy cả đời làm cha chưa?”

Bát Hoang Dịch: “Đã từng nghe.”

“Cậu giải thích một chút đi.” Cát Nhĩ ngửa đầu ưỡn ngực.

“Một ngày làm thầy cả đời làm thầy.”

“Đúng vậy! Vậy cậu từng nghe về cuộc sống khó khăn của một người cha chưa?”

“Đã từng nghe.”

“Cũng giải thích một chút đi.” Hai mắt Cái Nhĩ sáng lên.

Bát Hoang Dịch: “Tính mạng của cha rất khó duy trì.”

Cát Nhĩ: “...”

Năng lượng bùng nổ, thân hình của Bát Hoang Dịch mơ hồ: “Có cần tôi giúp không?”

Cát Nhĩ: “…”

Cát Nhĩ đứng im tại chỗ, sắc mặt tỏ ra nghiêm túc và cố gắng suy nghĩ.

Với tư cách là võ giả cấp 6.

Hơn nữa ông ta là võ giả cấp 6 có thuộc tính sức mạnh có một không hai trong cấp 7 trở xuống, người đang đối mặt với ông ta ở 4 cấp, một bàn tay của ông ta là có thể giải quyết.

Nhưng Bát Hoang Dịch cũng không phải là 4 cấp ‘bình thường’.

Tỷ lệ chuyển đổi năng lượng là 2,26, kết hợp với võ thuật không gian chuyên môn. Bỏ ông ta vào chiến trường, lúc đó ông ta có thể được sử dụng như một chiến binh cấp 7…

“Một ngày làm thầy, suốt đời làm cha. Làm cha không nên phát sinh xung đột với con cái của mình.”

Nghĩ đến đây, Cát Nhĩ hít một hơi thật sâu, từ từ lùi về sau: “Dịch nhi, cậu là niềm hy vọng của nhân loại, tôi không tiện làm tổn hại đến tính mạng của cậu, chỉ cần bảo vệ bản thân mình tốt là được.”

Cứ như vậy, Cát Nhĩ nhẹ nhàng bước đi.

Có vẻ không rầm rộ như lúc ông ta đến.

Đưa mắt nhìn bóng lưng của Cát Nhĩ dần biến mất, trên mặt Bát Hoang Dịch không có bất kỳ sắc mặt chấn động nào, quay vào buồng vệ sinh.

“Đã đi rồi?” Trần Vũ ngồi trên bồn cầu, trong tay cầm một quả táo,

ngồi bên cạnh vừa nhai vừa nói không rõ: “Hai người không phải đánh nhau sao?”

“Thật ra cậu đến chỗ của tôi chủ yếu là để trốn Cát Nhĩ.” Bát Hoang Dịch hỏi.

“Có lẽ vậy.”

“Tại sao lại trốn ông ta. Ông ta không có lý do gì để làm tổn thương cậu.”

“Tôi không thích chơi với người ăn shit.”

“…”

“Ông Lỗ Trí Thâm có từng viết: Biết càng nhiều chết càng nhanh. Dù sao tôi cũng chỉ cho cậu ở một tuần, sau khi năng lượng tăng lên đều tiêu hóa hết thì đi. Cậu cũng đừng hỏi gì.”

Từ trên cao liếc nhìn Trần Vũ, Bát Hoang Dịch không nói gì nữa mà quay người rời đi.

“Đúng rồi, buổi tối tôi nên ngủ ở đâu?” Trần Vũ ăn táo xong, đột nhiên hỏi.

“Tùy cậu.”

“Anh có thể nhường tôi phòng dọn dẹp mà anh đang ở không?”

“Không thể.”

“Kính già yêu trẻ, là đạo đức truyền thống tốt của nước ta.”

“Có thể ở lại thì ở, không thì cút ngay lập tức.”

Chương 922: Thú triều cuối cùng (3)
Chương 922: Thú triều cuối cùng (3)

“Được, vậy anh đừng có hối hận.”

Lau tay vào lớp quần jean thô ráp, Trần Vũ đi đến bồn tiểu treo sạch sẽ nhất dành cho nam sinh và cắt nguồn nước.

Sau đó hắn lấy súng bắn nước chữa cháy ra, đứng cách đó ba mét ‘bóp cò’.

“Phụt!”

Cột nước phun ra ngay lập tức phát nổ trong bồn tiểu treo.

Lực mạnh đến mức suýt chút nữa làm vỡ lớp men trên bề mặt bồn cầu.

“Cậu đang làm gì vậy?” Bát Hoang Dịch mở cửa phòng dọn dẹp ra, nhíu mày thăm dò.

Trần Vũ cũng không quay đầu lại, chăm chú dọn dẹp: “Làm giường.”

“Cậu định ngủ trên bồn tiểu sao?”

“Đúng vậy.”

“... Có bệnh.”

Để lại chữ ký, Bát Hoang Dịch đóng sầm cửa lại một tiếng ‘bụp.

‘Cạch.’

Khóa lại.

“Phụt phụt phụt.”

Việc cọ rửa bằng súng bắn nước kéo dài mười phút.

Trần Vũ đi đến, kiểm tra sự sạch sẽ. Sau đó hắn tìm được vài cái

áo khoác đã phơi khô của Bát Hoang Dịch ở sân sau. Lấy một cái xé rách thành từng cái khăn lau rồi lau mạnh bề mặt tráng men của bồn tiểu.

Đồng thời dùng chất tẩy rửa, chất khử trùng, dung dịch tẩy rửa bồn cầu.

Sau khi xác nhận 'không dính một hạt bụi', hắn lại dùng súng bắn nước cọ rửa nửa giờ nữa.

"Tạch!"

Hắn bật đèn flash của điện thoại di động lên. Ánh sáng chiếu lên, bồn tiểu thực sự tỏa sáng với màu sắc như pha lê…

"Tuyệt vời." Trần Vũ hài lòng gật đầu: "Nếu có nhân viên phục vụ nước, có thể trực tiếp múc nước lên uống."

Đặt lại vòi chữa cháy.

Hắn xé những bộ quần áo còn lại, cẩn thận trải chúng lên bồn tiểu.

Sau một lúc, một chỗ ngồi làm việc "thoải mái dễ chịu" và "tinh tế" đã được hình thành.

"Rất giỏi."

Đặt mông ngồi xuống bồn tiểu, Trần Vũ vặn vẹo người, tìm một tư thế tương đối thoải mái: "Tay nghề của tôi thật sự rất lợi hại."

…

Hoàng hôn, bình minh.

Mặt trăng mọc và mặt trăng lặn.

Thời gian cứ trôi qua từng ngày như vậy.

Trần Vũ lỡ lời.

Hôn nay, đã đến ngày hứa hẹn một tuần. Nhưng hắn không có ý định rời đi.

Bởi vì độ khó của việc “tiêu hóa năng lượng” đã vượt xa trí tưởng tượng ban đầu của hắn.

Mọi người đều biết.

0,1 trong mỗi đại cảnh giới tương đương với tổng năng lượng của tất cả đại cảnh giới trước đó.

Đây cũng chính là lý do bình thường tại sao các võ giả x.0 lại không thể đánh bại x.1.

Bởi vậy có thể tưởng tượng, Trần Vũ từ 4 cấp tăng thẳng lên 4,9, số lượng năng lượng trong đó khổng lồ như thế nào.

Dựa vào tình hình chạy đua trong tuần qua, Trần Vũ đoán rằng trong vòng chưa đầy hai tháng, không có cách nào để khả năng kiểm soát cơ thể trở lại trạng thái “đỉnh cao”.

“Cắt giảm cấp độ hoặc những thứ tương tự như thế là điều xấu nhất.”

Nghiến răng nghiến lợi chửi rủa một câu, Trần Vũ tạm dừng rèn luyện ngày hôm nay, ngồi lại trên chiếc ghế công trình tự mình cải tạo lại, chìm đắm trong suy nghĩ.

Hắn không biết tại sao.

Rõ ràng cuộc sống đã bình tĩnh lại nhưng nỗi lo lắng trong lòng lại càng ngày càng mạnh mẽ.

Những suy nghĩ trong đầu hắn bắt đầu trở nên vô lý hơn.

Nó giống như một đàn kiến bò quanh tâm hồn hắn.

Cắn mà không cắn, ăn mà không ăn, rất ngứa…

“Bụp bụp bụp.”

Cửa phòng vệ sinh đột nhiên có tiếng gõ khiến Trần Vũ tỉnh lại.

Hắn vô thức quay đầu nhìn qua cửa kính, thấy Bát Hoàng Diêu đang rụt rè nhìn vào trong.

Ánh mắt thành công đối diện với hắn.

“Vũ… Anh Vũ.”

Bát Hoang Diêu chần chờ vẫy tay. Giống như không thể tin được rằng chồng sắp cưới của mình thực sự đã chuyển vào nhà vệ sinh…

“Ôi! Tiểu Diêu… Em đến để đi vệ sinh sao?”

“Em… Em đến tìm anh. Cát Nhĩ nói anh đang ở đây.”

“Vào đi.”

“Cửa đóng…”

“A.”

Trần Vũ gãi gãi tai chẳng muốn nhúc nhích, quay đầu gọi: “Anh cả vợ, vợ của em rể anh đến rồi.”

Ngoài cửa, Bát Hoàng Diêu sửng sốt: “Em rể… Vợ… Anh cả… Anh trai em? Anh trai em cũng ở đây?”

“Nói nhảm.” Trần Vũ móc một điếu thuốc ra, giống như làm ảo thuật nhét vào trong miệng: “Anh trai em vẫn luôn là chủ hộ.”

“Bụp!”

Cửa phòng vệ sinh bị đẩy ra một cách thô bạo, sắc mặt Bát Hoang Dịch không biểu cảm bước ra ngoài.

“Đã lâu không gặp, chào buổi chiều.” Trần Vũ châm một điếu thuốc, mỉm cười chào hỏi: “Đã một tuần không gặp, tôi còn tưởng rằng anh đã chết trong phòng rồi.”

Bát Hoang Dịch thờ ơ liếc nhìn Bát Hoang Diêu, sau đó tập trung ánh mắt vào Trần Vũ: “Cậu… Sao tấm trải giường trong nhà vệ sinh lại quen đến thế.”

“Không liên quan đến anh.”

“…Vậy không phải cậu nói cậu chỉ ở lại một tuần thôi sao?”

“Ừm.” Trần Vũ gật đầu: “Tôi nói không giữ lời.”

Bát Hoang Dịch: “...”

Lười tranh cãi với Trần Vũ, anh ta đi đến cửa phòng vệ sinh, nhìn Bát Hoang Diêu qua cửa kính: “Em đến đây làm gì.”

“Hỏi cái câu vớ vẩn.” Trần Vũ bĩu môi nói: “Đến để đi vệ sinh, nhất định là đi vệ sinh.”

“Cậu có thể không nói.” Bát Hoang Dịch kìm nén cơn tức giận, hung hăng trừng mắt nhìn Trần Vũ.

“Chê cười, miệng của Trần Vũ tôi anh có thể khóa lại sao?”

Chương 923: Thú triều cuối cùng (4)
Chương 923: Thú triều cuối cùng (4)

“A… Hai người đừng… Đừng cãi nhau.” Cô gái liên tục xua tay: “Em… Em đến gặp anh Vũ.”

“Em đến tìm cậu ta để làm gì?”

“Chỉ muốn gặp anh ấy một lần.”

“Không được.” Sắc mặt Bát Hoang Dịch không biểu tình: “Trần Vũ, do anh bảo vệ. Muốn gặp cậu ta, trước tiên phải bước qua xác anh trước.”

Trần Vũ: “…”

Bát Hoang Diêu: “(O_O)?”

Trần Vũ: “… Cô ấy là em gái của anh đó.”

“Cho dù là cha tôi cũng không được.”

…

Khuôn viên phía Bắc hẻo lánh.

Cửa nhà vệ sinh công cộng.

Trần Vũ và Bát Hoang Diêu nhìn nhau một cách “trìu mến”.

Rõ ràng chỉ cách có một cánh cửa, nhưng không thể ôm lấy nhau.

Bởi vì.

Giữa bọn họ còn cách một Bát Hoang Dịch.

Có lẽ trên trần đời không có gì đau khổ hơn thế.

Trần Vũ: “…”

Bát Hoang Diêu: “…”

Bát Hoang Dịch: "..."

Trần Vũ: "Anh hệt như thằng ngốc vậy. Có thể tránh chỗ hay không?"

Mặt mày Bát Hoang Dịch không thay đổi: "Như đã hứa lúc trước, không ai có thể chạm vào cậu."

Trần Vũ giương mắt, nhìn Bát Hoang Diêu "điềm đạm đáng yêu" ngoài cửa, bực bội: "Được được được, bây giờ có thể không cần cái đó được không? Không cần bảo vệ tôi."

"Vậy thì cậu phải dọn ra ngoài."

"…Há!" Trần Vũ vỡ lẽ: "Thì ra tên khốn hắn đợi tôi ở đây! Nằm mơ! Tôi sẽ không đi."

"Vậy hai người không thể gặp nhau."

"Không gặp thì không gặp." Trần Vũ tức giận rời đi.

"Hừ." Bát Hoang Dịch cười lạnh đi theo.

Trước cửa nhà vệ sinh công cộng chỉ còn lại mình Bát Hoang Diêu đang lúng túng ngây người.

"A…"

Thiếu nữ khẽ há miệng, cô hơi không phản ứng kịp, mơ mơ màng màng giơ tay lên, gõ cửa.

"Cốc cốc cốc."

Không có tiếng trả lời.

Bát Hoang Diêu: "..."

Bên trong nhà vệ sinh.

Trần Vũ đặt mông ngồi trên "giường" của mình, nhấc tạ tay trên mặt đất lên, tự mình rèn luyện thân thể.

Muốn loại bỏ di chứng của gia tăng sức mạnh, chỉ có thể thông

qua phương thức rèn luyện và hoạt động tứ chi của cơ thể.

Nhưng bởi vì sự ràng buộc của [nguyền rủa], mỗi khi hắn rèn luyện thì thể chất sẽ hạ thấp…

Điều này thật sự rất phiền phức.

Được rồi.

Bây giờ "cơ thể" của hắn tương đối mạnh mẽ. Một "bài tập" đơn giản chỉ làm suy yếu một chút. Không làm tổng thể thay đổi quá nhiều.

Trần Vũ bên này bắt đầu luyện tập.

Còn Bát Hoang Dịch bên kia lại hơi đứng ngồi không yên.

Anh ta nằm trên giường trong phòng nhân viên dọn vệ sinh, nhắm mắt nghỉ ngơi mười mấy phút, nhịn không được mở mắt đứng dậy, xuyên thấu qua khe cửa lén nhìn ra ngoài một chút.

Thấy Bát Hoang Diêu vẫn ngốc nghếch chờ trước cửa. Vẻ mặt bối rối không hiểu chuyện gì.

Bát Hoang Dịch: "…"

"Ầm."

Đáy lòng Bát Hoang Dịch dâng lên một ngọn lửa vô danh. Anh ta dang tay dang chân thành hình chữ lên "thái"* thẳng tắp nằm xuống, nhắm mắt lại, quyết định không để ý tới Trần Vũ và Bát Hoang Diêu nữa.

*太

Một phút trôi qua.

Năm phút trôi qua.

Mười phút…

"Rắc rắc…"

Bát Hoang Dịch nghiến răng nghiến lợi, mở mắt lần thứ ba, xuyên qua cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Trần Vũ, vẫn đang rèn luyện.

Bát Hoang Diêu, vẫn đứng trước cửa như cũ.

Bát Hoang Dịch: "..."

Anh t im lặng một lúc lâu, rồi hít sâu một hơi, làm bộ ngáy: "Khò… khò khò!"

"Khò khò."

"Khò khò o o…"

"Khò o o!"

Tiếng ngáy càng lúc càng to.

Như nhắc nhở hai người Trần Vũ và Bát Hoang Diêu rằng anh ta đã "ngủ".

Bọn họ có thể làm chuyện mình muốn rồi.

Nhưng Bát Hoang Diêu vẫn đứng thẳng tắp trước cửa, tựa như một pho tượng điêu khắc đã mất trí từ nhỏ.

Còn Trần Vũ vẫn như trước ra sức tập luyện. Cái tạ tay vung tạ kia phải gọi là hùng tráng phi phàm! Sức sống tràn trề! Lên xuống uyển chuyển! Cả nhà vui vẻ! Thích…

Bát Hoang Dịch: "..."

Bát Hoang Dịch: "Khò khò!"

Bát Hoang Dịch: "Khò khò o o!"

"Khò o ò!!"

"Có thể câm miệng được không!" Trần Vũ không thể nhịn được nữa, hắn đứng phắt dậy rống giận: "Xoang mũi bị Ngô Ký đâm à?!"

Bát Hoang Dịch: "..."

Không gian lập tức lặng ngắt như tờ...

Một lát sau.

Bát Hoang Dịch mệt mỏi thở dài, anh ta đứng dậy, đẩy cửa phòng nhân viên phòng vệ sinh ra, đứng trước cửa lớn nói với Bát Hoang Diêu: "Em đứng quài không mệt à?"

Thiếu nữ: "Vẫn ổn."

"...Vào đi."

Bát Hoang Dịch mở khóa cửa chính, cũng không thèm liếc mắt nhìn Bát Hoang Diêu, xoay người quay về phòng nhân viên dọn vệ sinh.

"Ầm" một tiếng.

Mạnh mẽ đóng cửa phòng lại.

Trần Vũ ném tạ tay xuống, giơ hai tay hoan hô: "Mã Văn Tài chuồn mất rồi!"

Trong phòng nhân viên dọn vệ sinh: "Cút ra ngoài nói chuyện!"

Không để ý Bát Hoang Dịch rít gào, Trần Vũ đưa tay ngoắc ngoắc với thiếu nữ: "Vợ ơi, vào đi."

"Hả? A a!"

Bát Hoang Diêu kịp phản ứng ứng, vội vàng vượt qua ngưỡng cửa, đi tới trước mặt Trần Vũ: "Anh Vũ các anh... Tại sao phải ở chỗ này?"

"Một lời khó nói hết. Đừng hỏi, ăn cái này trước đi." Trần Vũ đưa ra ba hộp Tăng Linh đan.

"Không được!" Bát Hoang Diêu cả kinh, vội vàng lui về phía sau nửa bước, cũng che miệng mình: "Em không thể lấy nữa."

Trần Vũ: "Em lui nửa bước là thực sự nghiêm túc sao?"

Bát Hoang Diêu: “???”

Chương 924: Thú triều cuối cùng (5)
Chương 924: Thú triều cuối cùng (5)

“Cho em thì em cứ ăn đi.” Trần Vũ vung tay, ném ba cái hộp Tăng Linh đan vào trong ngực thiếu nữ: “Đi theo anh còn làm bộ làm gì.”

Dứt lời, không đợi đối phương có phản ứng gì, Trần Vũ đứng dậy kéo thiếu nữ đi qua phòng nhân viên dọn vệ sinh của Bát Hoang Dịch: “Vừa khéo em tới rồi, chúng ta làm chính sự.”

“Gì… chuyện gì?”

“Một lát nữa sẽ biết.” Đi tới cửa phòng nhân viên vệ sinh, Trần Vũ vừa gõ cửa vừa nói: “Cởi áo khoác ra trước.”

Bát Hoang Diêu: “…!”

Bát Hoang Dịch đẩy cửa phòng ra một khe hở, lộ ra nửa con mắt: “Có việc gì?”

“Rầm rầm.”

Trần Vũ dứt khoát cởi áo khoác, cởi luôn áo ba lỗ bên trong, lộ ra cơ thể rắn chắc mạnh mẽ: “Quên rồi? Lúc trước đã nói, chờ Bát Hoang Diêu tới, chúng ta bắt đầu làm.”

Bát Hoang Diêu: “!!!”

“… Nhớ ra rồi.” Bát Hoang Dịch nheo mắt, gật đầu, đẩy cửa phòng ra, nghiêng người: “Vào đi.”

Bát Hoang Diêu: “!!!”

Trần Vũ tùy tiện vào nhà, đặt mông ngồi trên giường trong phòng nhân viên dọn vệ sinh, phát hiện thiếu nữ mãi mà không đi theo, ngờ vực: “Tiểu Diêu? Vào đi. Thất thần ở đó làm gì.”

“À… em…” Bát Hoang Diêu hoảng hốt, hai má bắt đầu đỏ lên, rồi chuyển sang tím, rồi đen dần…

“Vào đây.” Bát Hoang Dịch vẫn duy trì động tác mở cửa, mặt mày không chút thay đổi thúc giục.

“A a a…” Cơ thể thiếu nữ lắc lư, cảm giác cơn chóng mặt dâng lên: “Em… chúng ta là… như vậy… không… không tốt lắm đâu…”

“Bộp.”

Lời vừa dứt.

Thiếu nữ liền rốt cuộc kiên trì không được nữa, gục đầu vào lòng Bát Hoang Dịch.

“Nhanh!” Trần Vũ rùng mình: “Anh vợ, mau lấy Boruto hạ nhiệt độ!”

Bát Hoang Dịch: “...

...

Một phen lăn qua lăn lại.

Bát Hoang Diêu tỉnh lại.

Sau khi nghe Trần Vũ giải thích thiếu nữ cuối cùng cũng biết bọn họ muốn “làm” là cái gì.

“Thì ra… là muốn em và anh Vũ, in lại khóa chìa khóa Linh Thông à…”

“Cho nên?” Trần Vũ nhíu mày: “Em đang suy nghĩ cái gì.”

Bát Hoang Diêu: “...”

“Rõ ràng là cậu cố ý dùng từ không rõ ràng.” Giọng điệu Bát Hoang Dịch lạnh như băng.

“Rõ ràng là tư tưởng em gái anh không lành mạnh. Nhà anh giáo dục từ nhỏ như thế ư.”

“...” Gương mặt Bát Hoang Diêu mơ hồ có dấu hiệu phiếm hồng.

“Được rồi được rồi.” Trần Vũ vội vàng nhấc áo khoác thiếu nữ, lộ

ra cái bụng trắng ngần, thon thả, mịn màng, mềm mại với cơ bụng số 11 hoàn mỹ của đối phương: “Anh vợ, mau in.”

Bát Hoang Dịch: “...”

“Sao anh cũng ngây ngốc vậy, in thôi!”

Bát Hoang Dịch: “Đừng sờ tới sờ lui trên bụng em gái tôi.”

“Hà.” Trần Vũ thu tay lại, nghiêm mặt: “In bây giờ luôn đi. Nhanh lên, em gái anh lại bắt đầu hôn mê rồi.”

Bát Hoang Dịch đứng yên, anh ta nhìn Trần Vũ một cái thật sâu. Sau đó giơ hai tay lên, nhẹ nhàng nắm lấy hai pháp ấn.

“Võ pháp…”

“Nhân quả bí thuật – khóa Linh thông mật vận!”

“Ầm ầm!”

Nương theo hai tiếng trầm đục, mây mù màu tím chợt tràn ngập nổ tung.

Hai tay của Bát Hoang Dịch nhanh chóng dán sát vào bụng dưới của Trần Vũ và Bát Hoang Diêu.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Sương mù màu tím xoay tròn nhập vào trong cơ thể hai người.

Bên tai Trần Vũ, cũng đồng thời vang lên âm thanh điện tử máy móc quen thuộc.

[Nhận nguyền rủa đặc biệt!]

[Ràng buộc sinh mệnh nhân quả của “A” và “B”]

[Khi “B” chết, “A” có thể hồi sinh.]

[Khi “A” chết, “B” có thể hồi sinh.]

[…]

Không quá nửa phút sau.

Toàn bộ sương mù tím bao trùm khắp nơi biến mất. Bát Hoang Dịch chậm rãi thu hồi hai tay, sắc mặt không hề dao động: “Vòng lặp hình hành. Kết thúc.”

Nghe vậy, thiếu nữ vội vàng cúi đầu, quan sát bụng của mình. Cô có thể nhìn thấy rõ ràng chiếc khóa nhỏ màu đỏ.

“Cuối cùng…”

Trần Vũ cầm lấy áo khoác trên mặt đất phủ lên người, dùng sức xoa xoa chìa khóa nhỏ, yên lặng thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi hai người bị ràng buộc sinh mệnh, một khi hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chết đi. Có thể thông qua “hiến tế” Bát Hoang Diêu mà sống lại rồi.

Cái này tương đương với có thêm một cái mạng!

Giống như khi còn bé chơi “Ghosts ‘n Goblins” được trang bị một lớp áo giáp vững chắc vậy…

Đứng bên cạnh.

Bát Hoang Dịch nhạy cảm nhận được sự thay đổi tron nét mặt của Trần Vũ, ánh mắt anh ta cũng ôn hòa hơn một chút.

Không có mấy đàn ông có thể vì người phụ nữ của mình, mà cam tâm tình nguyện “cùng nhau bước Hoàng Tuyền”.

Giao phó Bát Hoang Diêu ủy thác cho một người đàn ông như vậy, Bát Hoang Dịch rất an tâm.

Trần Vũ mặc áo khoác tử tế, buộc kỹ nút áo, mở miệng nói: “Anh vợ, hay là anh dạy tôi chiêu này đi. Sau này không cần mỗi lần đều phải tới tìm anh. Anh cũng thanh nhàn hơn.”

Bát Hoang Dịch khôi phục tinh thần, ánh mắt quay về vẻ lạnh nhạt: “Chờ “ấn ký” biến mất, lại nói sau.”

Thấy Bát Hoang Dịch cố chấp vô cùng, Trần Vũ đành phải từ bỏ.

“Được rồi. Người nào dám nói não anh chết chứ.”

Trần Vũ dẫn thiếu nữ ra khỏi phòng nhân viên dọn vệ sinh, hắn hỏi với Bát Hoang Diêu: “Em còn có chuyện khác không?”

Chương 925: Thú triều cuối cùng (6)
Chương 925: Thú triều cuối cùng (6)

“Không… không còn nữa.”

“Ừ.” Trần Vũ gật đầu, chỉ cửa lớn: “Vậy em quay về đi.”

“A…” Thiếu nữ do dự dự: “Đi ngay bây giờ à.”

“Xem anh cũng xem xong rồi, Tăng Linh Đan cũng lấy được rồi, khóa Linh Thông Mật Vận cũng đã khóa chặt rồi. Không đi còn muốn làm gì?”

Thiếu nữ cắn chặt môi, gương mặt ửng đỏ, muốn nói lại thôi: “Nhưng… Nhưng là anh ở đây…”

“À!” Trần Vũ vỗ đầu, bừng tỉnh: “Em muốn tham quan nơi này đúng không. Được, anh dẫn em đi dạo.”

Dứt lời, một tay hắn dắt Bát Hoang Diêu đanh ngây ngốc đi đi lại lại trong nhà vệ sinh nam, nhà vệ sinh nữ, hành lang, bồn rửa tay, bể tự hoại và các khu vực khác.

“Nhìn kìa, đây là bồn tiểu của con trai.”

“Cái… cái bồn tiểu…”

“Đúng rồi. Cái này thì em quen thuộc nè, bồn cầu. Bồn cầu.”

“Bồn… bồn cầu…”

“Thông minh. Nhìn cái này xem, nhận ra không? Cống thoát nước.”

“Cống thoát nước…”

“Phát âm chính xác! Vậy còn cái này? Bao cao su.”

Bát Hoang Diêu: “An toàn… (O_O)?”

Trần Vũ: [O_O]?

...

Mất năm phút để đi hết một vòng.

Thiếu nữ được đưa đến trước cửa nhà vệ sinh.

Trần Vũ: “Đi dạo xong rồi, em về nhà đi.”

Bát Hoang Diêu: “...”

Bát Hoang Diêu hệt như một đứa trẻ chậm phát triển trí tuệ, cầm ba hộp Tăng Linh đan, lúng túng đi ra vài bước, quay đầu lại: “Anh Vũ…”

“Đi đi.” Trần Vũ phất tay.

“Vậy em đi đây.”

“Ừ ừ.”

“... Nhưng số Tăng Linh đan này, em không thể lấy.”

“Bộp!”

Nghe những lời này Trần Vũ trực tiếp hung hăng tát mình một cái.

Bát Hoang Diêu bị dọa ngây người.

“Không nể mặt anh?” Trần Vũ nghiêng đầu, dùng bàn tay nhắm ngay mặt của mình: “Có phải hay không nể mặt anh hay không?”

“…”

“Cầm về ăn đi.”

Bát Hoang Diêu cúi đầu, mắt nhìn Tăng Linh đan trong ngực, lại nhìn trạng thái tinh thần rõ ràng không ổn định của Trần Vũ. Thiếu nữ thở dài, xoay người rời đi.

Dần dần khuất xa.

Đợi Bát Hoang Diêu biến mất.

Trần Vũ khôi phục sắc mặt, thẳng ngực.

Bát Hoang Dịch từ trong phòng bay tới.

Hai người cùng nhìn về một hướng.

“Ra đây.”

Đợi Bát Hoang Diêu đi xa, biến mất.

Trần Vũ và Bát Hoang Dịch đồng thời nhìn về một phương hướng, toàn thần cảnh giác đề phòng.

Gió, nhẹ nhàng lướt qua. Thổi bay mái tóc đen của hai người.

Nhà vệ sinh công cộng hẻo lánh này lúc này càng lộ vẻ yên ắng, tĩnh mịch…

Bát Hoang Dịch: “Ra đây đi.”

Trần Vũ: “Pokemon của tôi.”

Bát Hoang Dịch: “…”

“…”

“Rầm rầm…”

Trần Vũ nói xong.

Nương theo một trận tiếng động thưa thớt, lão chủ nhiệm phòng giáo dục chui ra khỏi bụi cây, bước chân nhàn nhã đi tới trước mặt hai người Trần Vũ: “Lực quan sát rất nhạy bén.”

“Chủ nhiệm, thầy có đi vệ sinh không?” Trần Vũ hỏi.

“Cái gì là Pokemon?”

“Chủ nhiệm, thầy đến đây đi vệ sinh sao?”

“Cậu trước trả lời ta, Pokemon là gì?”

“Không có gì. Chủ nhiệm, thầy đến đây đi vệ sinh hả?”

“… Ta thấy cậu như cái nhà vệ sinh hơn đấy.”

“Không xứng, tôi không thích đàn ông. Huống chi thầy còn già như vậy.”

“Đừng có ba hoa, ta càng ngày càng chán mấy trò đùa của cậu rồi.”

Lão chủ nhiệm không kiên nhẫn: “Càn quấy lâu như vậy, cũng nên dừng lại thôi. Theo ta quay về. Cậu là hội trưởng hội sinh viên, bây giờ mọi thứ trong hội sinh viên sắp chất đống đến văn phòng của ta rồi. Các giáo sư tổ võ pháp cũng đang tìm cậu khắp nơi đó.”

“Tìm tôi làm gì.”

” Cậu nói thử xem làm gì?! Dạy cậu võ pháp chứ làm gì nữa! Có một lão giáo sư gấp đến mức xuất huyết não kia.”

“Ồ…” Trần Vũ gãi gãi tai: “Nhưng tôi ăn quá nhiều Tăng Linh Đan, kình khí tăng vọt, không thể kiểm soát cơ thể thì học kiểu gì?”

“Võ pháp không phải vũ kỹ, không cần chú ý quá nhiều đến cơ thể. Hơn nữa khiến thức về mặt lý thuyết cũng đủ để cậu học một hai tháng.”

“Cái này…” Trần Vũ chần chờ: “Hình như không tiện lắm.”

“Bộp!”

Bát Hoang Dịch tiến lên một bước, mặt không chút thay đổi mở miệng: “Trần Vũ do tô bảo vệ. Muốn dẫn cậu ta đi, trừ phi vượt qua xác tôi.”

Lão chủ nhiệm: “…”

Trần Vũ: “…”

Lão chủ nhiệm: “Dịch, lão đây chưa kịp nói với cậu. Bây giờ thú triều đã rút lui, khó có một thời gian hòa bình. Cậu không nắm chắc thời cơ tăng cường thực lực, còn chuyển vào nhà vệ sinh lắc lư lung tung?”

“Không vội.” Bát Hoang Dịch sắc mặt không hề dao động.

“Vừa khéo cậu và Trần Vũ đều ở đây, cả hai theo ta quay về, cùng nhau theo các giáo sư tổ giáo sư học tập.”

“Tôi không phải tên thiểu năng trí tuệ.” Bát Hoang Dịch nhíu mày: “Lý luận cơ sở võ pháp đều biết.”

Trần Vũ: “Không ngờ anh dám nói tôi là thiểu năng trí tuệ?”

“Cơ cấu cơ sở võ pháp phức tạp, ôn lại mới biết cái mới, cũng không phải chuyện xấu.” Lão chủ nhiệm khoát tay: “Thời gian không còn sớm. Các cậu thu dọn đồ đạc, lập tức theo ta. Đừng chọc ta kẻo ta cho một mồi lửa đốt cái nhà vệ sinh này của các cậu.”

Đối mặt với “áp lực” của đại lão cấp 8.

Trần Vũ và Bát Hoang Dịch cũng không dám sinh ra tâm tình phản kháng gì, cả hai cùng quay vào trong nhà vệ sinh công cộng, sửa sang lại vật phẩm sinh hoạt.

Chương 926: Thú triều cuối cùng (7)
Chương 926: Thú triều cuối cùng (7)

Đúng lúc, Bát Hoang Dịch đột nhiên phát hiện không thích hợp: "Tại sao những bộ áo choàng tôi thay không còn bộ nào?"

...

Mười lăm phút sau.

Cả hai từ nhà vệ sinh công cộng chuyển đến ký túc xá lầu dạy học của tổ võ pháp.

Trần Vũ, Bát Hoang Dịch không kịp nghỉ ngơi chút nào đã bị lão chủ nhiệm thúc giục chạy tới tổng bộ hội sinh viên.

Vì tiết kiệm thời gian, Trần Vũ và Bát Hoang Dịch lười đi cửa lớn. Thông qua cửa sổ lầu hai, trực tiếp nhảy vào văn phòng hội trưởng.

Nhưng lúc chân hai người rơi xuống đất gây ra chấn động khiến đống tài liệu như núi cao chất trên bàn họp lập tức sụp đổ.

"Rầm rầm..."

Đống giấy đổ như tuyết lở.

Chồng giấy phải cao tới bắp chân Trần Vũ...

"Chết tiệt..." Nhìn biển tài liệu khắp phòng văn, hắn trợn mắt há hốc mồm: "Đây... Đây là hội sinh viên quốc hội à? Gì mà nhiều tài liệu thế này?!"

"Đại học Bắc Kinh, không chỉ là một trường đại học. Nó còn là cơ cấu quan trọng của quốc gia. Cho nên hội sinh viên của Đại học Bác Kinh là cầu nối quyền lực mở rộng đến mọi mặt của xã hội. Huống chi..."

Bát Hoang Dịch khom lưng, nhặt một đống văn kiện chôn dưới chân lên, ném lên bàn làm việc: "Huống chi bây giờ Bắc Đại và

Thanh Hoa đã hợp nhất. Lượng nhiệm vụ chỉ có thể nhiều hơn."

Trần Vũ: "... Con mẹ nó ai xử lý cho xong? Vì sao không tìm con lừa trong đội sản xuất làm hội trưởng hội sinh viên."

Bát Hoang Dịch: "Lừa không biết chữ."

Trần Vũ nhìn Bát Hoang Dịch, tay làm thành động tác "mời": "Giao cho anh."

"Bây giờ tôi không phải là chủ tịch. Tại sao phải làm?"

"Giám đốc nhờ anh giúp tôi."

"Có thể giúp cậu. Nhưng cậu đẩy hết mọi chuyện cho tôi là không được."

"Tôi là người đứng đầu, anh xem bây giờ làm gì có người đứng đầu nào phải làm việc?"

"Không được."

"... Tôi bổ nhiệm anh làm phó hội trưởng."

"Không cần."

"Biến đi."

"Được thôi."

Dứt lời, Bát Hoang Dịch lắc mình một cái lập tức biến mất.

Ngay cả cơn gió lốc không thấy đâu...

"Mẹ! Đồ chó chết!"

Tuôn ra một câu chửi bới, Trần Vũ giẫm lên văn kiện đầy đất, vòng quanh bàn làm việc dạo qua hai vòng, cả người lại bắt đầu phiền não.

Hắn là một người mù chữ! Một võ phu! Một dũng giả đánh nhau với dị thú!

Bây giờ bát hắn tới làm bài tập?

Có còn vương pháp nữa không?

Có còn đạo đức không?

“Mẹ kiếp!”

“Ầm!”

Ngay sau đó, cửa phòng làm việc của văn phòng hội trưởng đột nhiên bị đẩy ra.

Vài sinh viên cao to eo tròn nghe thấy tiếng động mãnh liệt xông vào, nhìn thấy Trần Vũ lập tức lớn tiếng chất vấn.

“Cậu là ai?!”

“Làm gì ở đây?”

“Biết đây là đâu không?”

“Giơ tay lên, thành thật một chút!”

“Con trai tôi vẫn chưa biết nói…”

Trần Vũ: “... Tôi là hội trưởng của các người.”

“Lớn tiếng lên!”

“Không nghe thấy!”

“Cậu nói cậu là cái gì?”

“Làm sao cậu vào được?”

“Ở hộc sinh viên Bắc Đại, chúng ta nói không nghe được chính là không nghe thấy được!”

“Hình như cậu ta vừa nói cậu ta là hội trưởng…”

“Vớ vẩn, sao tôi chưa từng nghe nói hội sinh viên chúng ta có hội trưởng nhỉ.”

Trần Vũ nhìn chúng cán bộ hội sinh viên vây quanh mình, hắn vô thức đưa tay móc túi, chuẩn lấy thẻ sinh viên ra.

Nhưng hành động này, được mọi người hiểu là rút súng.

Ngay lập tức…

“Ầm ầm ầm ầm…”

Lực trùng kích của kình khí liên tiếp bộc phát, cuốn bay, xé nát hơn phân nửa văn kiện trong phòng.

Trần Vũ thấy vậy, hai mắt hắn sáng ngời: “Làm rất hay!”

Một ý tưởng táo bạo nảy ra.

Trong nháy mắt thành hình trong đầu…

“Đứng yên!” Một nữ sinh cường tráng kình khí cao đến cấp 3 đỉnh phong cất bước tiến lên, đưa tay, gắt gao túm tới cổ áo Trần Vũ: “Không được móc túi! Giơ tay lên! Dám lẻn vào văn phòng chủ tịch? Cậu đừng nghĩ có thể trốn thoát?!”

Đối mặt với “chiếc xe tăng” đang lao tới, Trần Vũ không chút do dự, lập tức nhảy lên đá nữ sinh bay ra xa.

Mà sự “phản kháng” này khiến tính chất phòng chủ tịch hội sinh viên hoàn toàn thay đổi.

Chúng sinh viên ngây ngốc trong chốc lát, sau đó lập tức kết trận xung phong, chuẩn bị bắt Trần Vũ lại.

“Ầm!”

“Ầm ầm…”

“Leng keng leng keng…”

“Đừng… đừng đánh, tôi biết cậu ta, cậu ta là hội trưởng của chúng ta…”

“Bùm…”

Trần Vũ: “Câm miệng!”

Di chứng của sự tăng vọt kình khí vẫn chưa tiêu hóa hết, khiến Trần Vũ không tiện thúc giục kình khí.

Nhưng chỉ dựa vào thể chất của hắn, cũng có thể khiến đám võ giả cấp 2, cấp 3 này không có khả năng chống cự.

Chỉ có ba phút sau.

Trận chiến kết thúc.

Trần Vũ cưỡi trên người nữ sinh cường tráng, từ trên cao nhìn xuống quét nhìn toàn hiện trường.

Chỉ thấy đông đảo hội cán bộ sinh viên nằm ngổn ngang nằm trên mặt đất, người choáng váng, kẻ bị thương, đầy đất lăn lộn.

Không ai có thể đứng dậy.

Trần Vũ lại không chú ý những thứ này.

Hắn chỉ để ý văn kiện trong phòng, còn có bao nhiêu chồng chưa bị tổn hại…

Quét vài vòng, sau khi Trần Vũ xác định tất cả tư liệu không còn nhiều lắm, lúc này mới yên tâm từ trên người nữ sinh viên nhảy xuống, vỗ vỗ tay, móc ra thẻ sinh viên ra: “Đều bình tĩnh rồi chứ?”

Chương 927: Cuộc sống vất vả hằng ngày của chủ tịch trần (1) Chương 927: Cuộc sống vất vả hằng ngày của chủ tịch Trần (1)

Các sinh viên: "..."

"Tự giới thiệu một chút, tôi họ Trần, là hội trưởng hội sinh viên mới nhậm chức. Sau này, có thể gọi tôi là hội trưởng Trần."

"Ban đầu, tôi tới đây là để xử lý một chút tài liệu bị dồn. Nhưng bây giờ nhìn xem, các cậu đã làm gì?"

"Biến văn phòng của tôi thành một mớ hỗn độn!"

"Tư liệu cũng bị hủy, toàn bộ bị hủy."

Các sinh viên: "..."

Trần Vũ nâng lên nắm giấy vụn, vụng về bày ra vẻ mặt vô cùng đau đớn: "Là hội trưởng, các cậu có biết tôi áp lực bao nhiêu không?"

Các sinh viên: "..."

"Rầm!"

Ném bay nắm giấy vụn trong tay, Trần Vũ trầm mặt, xoay người rời đi, cũng không quay đầu lại: "Cho các cậu hai lựa chọn, một, xử lý tất cả văn kiện cho tốt. Hai… Toàn bộ từ chức cả đi."

"Ầm!"

Tiếng đóng cửa trầm trọng khiến mọi người giật mình.

Sau một thời gian im lặng ngắn ngủi, một cán bộ hội sinh viên phẫn nộ đứng dậy, hét lớn: "Tôi đã nói rồi, tôi biết cậu ấy, cậu ấy là hội trưởng, tôi đã xem trực tiếp tại hội nghị thượng đỉnh toàn cầu, sao các anh còn đánh?!"

“Mẹ kiếp! Nghe thấy anh nói anh biết cậu ta, chúng tôi tính dừng tay lại rồi. Nhưng không chịu nổi cậu ta chủ động động thủ!”

“Lúc sau chúng ta có thể đầu hàng…”

“Vô dụng. Cậu ta chỉ muốn tự mình thỏa mãn tôi.”

“Có thể… Đây chính là ra oai phủ đầu trong truyền thuyết nhỉ.”

“Thì ra ai đây là ra oai phủ đầu của Đại học Bắc Kinh chúng ta à? Thích rồi thích rồi…”

…

Cũng cùng lúc đó.

Châu Âu.

Nơi hoang dã vô danh.

Ở một vùng cao nguyên yên tĩnh. Chỉ có gió thổi nhè nhẹ, tiếng “xào xạc” trên bãi cỏ vang lên giòn tan.

“Ong…”

“Ong ong…”

Khi thì giờ trôi qua đến một điểm nào đó, không gian giữa không trung trên cao nguyên bắt đầu dần dần vặn vẹo.

Ánh nắng vàng óng ánh của buổi chiều rực rỡ cũng bị vặn vẹo chậm rãi cuộn lại.

“Sạt!”

Đột nhiên, một móng vuốt khổng lồ sắc nhọn từ hư không mà đến.

Nó xé nát vòng xoáy không gian một cách gọn gàng.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Thân hình dữ tợn của dị thú lập tức thoát khỏi trói buộc, hàng lâm nhân gian.

“Grào!”

Dị thú thét lên một tiếng thấu trời, nó rũ bộ lông nặng nề, rồi tiến về hướng đông.

Tiếp theo.

Một con, một con, rồi lại một con dị thú, từ bên trong cái lỗ hư không thật lớn kia chui ra.

Một cái, một cái, rồi lại một cái khe nứt, bị dị thú phá vỡ. Hình thành những cái lỗ hư khổng lồ mới…

Khi đêm vừa chập choạng đến thì khu vực cao nguyên này đã tụ tập hơn mười vạn dị thú.

Chúng nó trùng trùng điệp điệp, mượn bóng đêm yểm hộ, rất nhanh đã nuốt chửng một nơi con người tụ tập ở Châu Âu.

Bên trong nơi tụ tập hơn sáu vạn cư dân, ngay cả một tia gợn sóng cũng chưa từng nhấc lên, cứ thế im hơi lặng tiếng bị nuốt vào trong bụng thú triều.

Trời sáng.

Tiểu thú triều vốn do mười vạn cá thể tạo thành đã lớn mạnh đến mười sáu vạn con…

…

Đã từng, không ít người cho rằng. Ngày không có thú triều mới là ngày tốt.

Có thể theo chiến dịch Ma Đô thắng lợi lần thứ hai.

Trăm loài dị thú khu vực Trung Nguyên hoang dã đã biến mất.

Nhưng võ đạo giới vẫn không cảm nhận được sự hòa bình.

Ngược lại, bởi vì dị thú quá yên lặng, thế lực khắp nơi rốt cuộc không chịu nổi sự yên ắng này. Mâu thuẫn xung đột trong bóng tối dần trở nên rõ ràng, kịch liệt hơn, đấu tranh hơn, chính diện

hơn…

Với tư cách hội trưởng hội sinh viên Đại học Bắc Kinh, Trần Vũ nhạy bén nhận ra tất cả những điều đó.

Ví dụ vào thời điểm này.

Hắn phát hiện toàn bộ thành viên hội sinh viên Đại học Bắc Kinh, đều như có như không nhằm vào hắn.

“Cho nên, ý anh muốn là nói những văn kiện bị hư hại trong văn phòng tổn hại, các anh đã dán lại xong hết cả rồi?”

“Phải.”

Một cán bộ hội sinh viên đứng thẳng lưng, vẻ mặt kiêu ngạo: “Hội trưởng đại nhân, cậu đã nói cho chúng tôi hai lựa chọn, một: dán lại tài liệu cho tốt, hai: toàn bộ từ chức. Với tư cách là một ưu tú võ giả, từ ngày đầu tiên chúng tôi nhập học đã bị cột chặt với hộ sinh viên Đạ học Bắc Kinh rồi. Thế nên sao chúng tôi có thể rời bỏ nơi mà chúng tôi yêu thương sâu đậm không khác gì nhà mình? Vì vậy, chúng tôi đã triệu tập toàn thể thành viên hội sinh viên ngay trong đêm, trải qua ba ngày ba đêm ròng, tuy gian khổ nhưng kiên định hoàn thành nhiệm vụ! Dán xong toàn bộ tài liệu!”

“…”

Trần Vũ đối diện bàn làm việc, trầm mặc một lúc lâu. Hắn nâng bàn tay hơi run rẩy lên, dụi tắt điếu thuốc bên miệng, hít sâu: “Nhiều tài liệu nát vụn như vậy, các anh chắc chắn mình đã dán xong rồi?”

“Chắc chắn!”

“Không có dán nhầm chứ?”

“Tuyệt đối không có!”

“…”

“Hội trưởng đại nhân, mỗi một trang văn kiện chúng tôi đều kiểm tra tỉ mỉ. Nếu có thiếu sót, ngài cứ tùy ý sa thải chúng tôi.”

“...Thật ra thì không cần phải như vậy. Văn kiện bị hư hại cũng không phải toàn bộ lỗi của các anh, cho dù sửa không tốt đi nữa, tôi cũng sẽ không sa thải các anh.”

Nghe vậy, cán bộ hội sinh viên cảm động: “Nhưng cho dù ngài không sa thải tôi, nhiều tư liệu hỏng như vậy không sửa, trên dưới toàn thể hội sinh viên chúng tôi cũng sẽ rất khó chịu.”

Chương 928: Cuộc sống vất vả hằng ngày của chủ tịch Trần (2) Chương 928: Cuộc sống vất vả hằng ngày của chủ tịch Trần (2)

“Bây giờ… các anh thoải mái rồi chứ?”

“Thoải mái.” Cán bộ hội sinh viên vẻ mặt thỏa mãn: “Hoàn thành một việc lớn thế này. Mọi người đều rất vui vẻ.”

Trần Vũ: “Nhưng bây giờ tôi có hơi không thoải mái.”

“Tôi hiểu. Bởi vì ngài không đành lòng khi nghe cấp dưới của ngài bận rộn năm ngày năm đêm liên tục.”

Trần Vũ: “… Vừa rồi không phải là ba ngày ba đêm à.”

“Đây đều là việc chúng tôi nên làm. Phân ưu với đại nhân ngài!”

Dứt lời, cán bộ hội sinh viên lui về phía sau nửa bước, nghiêng người, hô to: “Chuyển tài liệu vào đây!”

Cùng với sự trỗi dậy đội ngột của BGM không biết từ phát ra.

*BGM: Background music

Cửa phòng làm việc “rầm” một tiếng bị đẩy ra.

Một nữ cán bộ hội sinh viên xinh đẹp như hoa, đi bộ thướt tha, ánh mắt chân thành, dịu dàng duyên dáng, bưng lên thùng giấy chứa cao quá ngực chứa đầy văn kiện, chất đống ở mỗi một góc trong phòng làm việc.

Chỉ qua năm phút đồng hồ, văn phòng của Trần Vũ hện như phòng hóa trang của nữ minh tinh, người vào người ra nườm nượp cả mấy trăm lần.

Để lại một căn nhà đầy bất hạnh.

Trong tầm mắt, tất cả đều là thùng giấy.

Tầng tầng lớp lớp lặp đi lặp lại, chồng chất gần như đến tận trần nhà.

Trần Vũ: "..."

[tâm lý bị tổn thương: Tinh thần + 25]

Cán bộ dẫn đầu hội sinh viên toàn thể nữ sinh, vui mừng nhìn Trần Vũ: "Ngài cảm động à?"

Trần Vũ: "...Nhân lúc bây giờ các cô vẫn có thể chỗ di chuyển được. Đi mau đi."

Đối diện bàn, các em gái trong hội học sinh vùi đầu vào nhau, xì xào bàn tán.

"Chủ tịch khóa này có cảm tình hơn khóa trước nhỉ?"

"Đúng vậy, anh ấy không muốn chúng ta nhìn thấy mình khóc, cho nên đuổi chúng ta đi."

"Khẳng định anh ấy rất cảm động. Vì dán hết những thùng văn kiện này mà mười ngày mười đêm rồi chúng ta chưa được ngủ..."

Trần Vũ: "Vừa rồi không phải là năm ngày năm đêm à."

"Chì nhì ngoại hình thôi cũng đẹp trai hơn hộ trưởng trước cả chục lần!"

"Anh trai đẹp trai như vậy, lỡ bị ai đá mạnh vào đũng quần mãnh chắc cũng sẽ khóc ngất ha..."

"Tôi cảm thấy thật ghê tởm khi nghĩ rằng một anh trai đẹp trai như vậy cũng có thể đi vệ sinh."

"Vừa nghĩ đến anh trai đẹp trai như vậy cũng là đàn ông giây, tôi cũng cảm thấy ghê tởm muốn chết."

"Vừa đẹp trai vừa mạnh mẽ, rất lý tưởng!"

"Nghe nói người ta có bạn gái rồi, chỉ có thể trở thành hình mẫu lý

tưởng…”

“Rầm!”

Trần Vũ không thể nhịn được nữa, hắn nặng nề vỗ xuống mặt bàn, sắc mặt tối sầm: “Đi. Đều đi cả đi.”

“Hội trưởng, ngài đừng quá kích động. Đây đều là hội học sinh chúng ta nên làm…”

“Đều đi!”

Nhận thấy trên người Trần Vũ mơ hồ phát ra sát ý, cán bộ hội sinh viên lập tức hồi tưởng lại mấy ngày trước bị Trần Vũ chi phối mà sợ hãi, vội vàng mang theo các sinh viên nữ rút lui.

Hành động nhanh chóng, bước chân thống nhất, rút lui có thứ tự, vô cùng rầm rộ.

Thông thuận tựa như bên trong ruột khô ráo, bị tiêm vào một ống khai tắc.

“Rầm!”

Đợi mọi người đi hết, Trần Vũ khống chế tinh thần lực đóng cửa phòng lại, sau đó đau khổ xoa xoa mặt, cả người như mất hồn mất vía.

Trên thế giới này, cũng không phải mỗi một nam diễn viên đều có khả năng làm việc của nam diễn viên, ví dụ như Ngô Ký.

Nhưng không phải chủ tịch nào cũng có thể làm được việc của chủ tịch.

Trước không nhắc tới hắn chỉ là một người trong giới võ phu, làm sao lại bị thuyên chuyển đến chức “quan văn” thế này.

Dù cho hắn là một “nhân viên văn phòng” đi nữa, hắn cũng không thể xử lý hết toàn bộ đống tài liệu này.

Thanh Hoa, Bắc Kinh, hai trường đại học trong thời gian dài như vậy tích lũy hơn một ngàn tài liệu, bất luận hắn làm kiểu gì cũng

làm không hết.

“…”

“…”

“Xem ra đây là phía trên cố ý gây trở ngại cho ta đây mà.”

Im lặng một chốc.

Trần Vũ đứng lên, mở một thùng giấy ra, đổ toàn bộ giấy tờ bên trong ra mặt đất, khom lưng kiểm tra.

Chỉ thấy trong thùng ước chừng trăm bộ tài liệu, mỗi một trang đều dán rất ngay ngắn, chỉnh tề.

Những trang bị thiếu cũng được các sinh viên dùng giấy trắng để vá lại. Dựa vào nội dung giữa mặt trước và sau, viết lên những chỗ bị bỏ sót.

“... Đám nô lệ tư bản kia làm sao làm được?”

Hắn không thể hiểu được.

Lúc ấy tài liệu trong phòng toàn bộ bị xé vụn…

“Rầm rầm.”

Trần Vũ không cam lòng, lại đổ ra một thùng mới.

Kiểm tra một hồi, vẫn không tìm thấy vấn đề gì.

Tính cách cẩn thận, kiên trì, chịu khó của dân tộc Trung Quốc, vào giờ phút này thể hiện ra một cách cực kỳ rõ ràng.

Dù là một bộ ghép hình Lego đặc biệt, e là cũng không ai có thể nỗ lực thế này.

“…”

Lại là một sự im lặng kéo dài trong phòng làm việc của hội trưởng.

Trần Vũ cầm lấy điện thoại bàn trên bàn, thông qua đường dây nội

bộ, gọi điện thoại cho lão chủ nhiệm.

“Tút…”

Chương 929: Cuộc sống vất vả thường ngày của chủ tịch Trần (3) Chương 929: Cuộc sống vất vả hằng ngày của chủ tịch Trần (3)

“A lô?” Lão chủ nhiệm bắt máy ngay sau một giây.

Trần Vũ: “Chủ nhiệm, đổi người làm hội trưởng có được hay không, tôi làm đủ…”

Lão chủ nhiệm: “Không được.”

“Tút tút tút…”

Dứt lời, đối phương lập tức cúp điện thoại.

“Đệt!”

Mắng một câu thô tục xong, Trần Vũ nhấn nút gọi lại.

“Tút… Xin lỗi, điện thoại ngài gọi đã tắt máy.

Trần Vũ: “Con mẹ nó điện thoại bàn cũng có thể tắt máy?!”

“Điện thoại ngài gọi đã mất kết nối. Xin vui lòng…”

Trần Vũ: “...”

“Tút tút tút…”

Trần Vũ nắm chặt tai nghe, bên trong truyền ra tiếng tút tút, đáy mắt hắn chậm rãi lóe ra hung quang.

“Được.”

“Hay lắm.”

“Một khi đã như vậy.”

“Cũng đừng trách tân quan mới nhậm chức tôi thắp lên ba mồi

lửa.”

...

“Cho nên, cậu vì vậy mà đốt hội học sinh?!”

Ba giờ sau.

Nhìn mặt xám mày như tro của Trần Vũ, lão chủ nhiệm tức đến nỗi cảm thấy phổi mình sắp nổ tung.

“Thầy vhủ nhiệm, cái khác không nói, thầy cảm thấy hỏa này có mạnh hay không!”

“Mạnh cái *!” Lão chủ nhiệm rít lên: “Trần Vũ! Cậu thật to gan lớn mật! Dám chơi chơi lửa!”

“Thầy nói như vậy không đúng, tôi muốn tranh luận một chút.”

Trần Vũ lau lau bụi đen trên mặt: “Nghe ý của thầy, lửa này là tôi phóng à?”

“Không phải cậu, chẳng lẽ là tôi?”

“Lỗ Ban từng nói, sự thật không rõ ràng đừng vội kết luận. Ngọn lửa này, tôi cũng là nạn nhân. Lúc đó tôi đang mở thùng thấy thứ ba ra, thì đột nhiên từ bên trong xuất hiện một ngọn lửa! Sau đó tất cả các tài liệu đều bị đốt cháy.”

“Bịa đo.”

“Tôi phồng má thổi đến nỗi muốn sái quai hàm mà chử không chịu tắt.”

“Tiếp tục bịa.”

“... Cho nên, hung thủ là kẻ khác.”

“Ai?”

“Tôi cảm thấy là công bằng hội.” Trần Vũ híp mắt trầm tư.

“Đánh rắm!” Lão chủ nhiệm rống to, nước bọt như mưa phun lên

mặt Trần Vũ: “Mẹ nó cậu bớt giày xéo công bằng hội đi.”

“Bọn họ không việc ác nào không làm, việc này chắc chắc cũng do bọn họ không sai.”

“Đừng nói nhảm với tôi. Cậu vừa vểnh mông lên, tôi đã biết cậu sắp ị ra phân màu gì rồi! Không phải là cậu không muốn xử lý những tài liệu chồng chất này à? Nhưng cậu trực tiếp đốt phóng hỏa, cậu còn là người à? Thật quá đáng!”

Trần Vũ: “Không phải tôi đốt.”

“…Trần Vũ.” Lão chủ nhiệm nhìn chằm chằm Trần Vũ, ông ta dần dần dập tắt lửa giận, cố gắng bình tĩnh: “Người xưa đã nói chinh phục một quốc gia dễ, bảo vệ quốc gia khó. Cho tới bây giờ việc thống trị, quản lý một quốc gia chưa bao giờ chỉ dựa vào vũ lực. Bây giờ cậu không tích lũy kinh nghiệm trị quốc, tương lai làm sao yên tâm giatoàn nhân loại o cho cậu.”

“Thầy nói đúng. Nhưng nếu để cứu nhân loại, tôi cần phải làm bài tập. Vậy… cứ để nhân loại hủy diệt đi. Còn nữa, không phải tôi đốt.”

“Trần Vũ!”

Ngay lúc lão chủ nhiệm hắng giọng rống giận, xắn tay áo lên chuẩn bị động thủ, thì cán bộ hội học sinh nghiêng ngả lảo đảo từ trong đám cháy chạy ra, cắm vào giữa hai người Trần Vũ và lão chủ nhiệm.

“Giám đốc! Chủ tịch! Các tài liệu trong văn phòng… toàn bộ đã bị đốt cháy. Không thể cứu vớt một trang nào… Xin lỗi.”

Hai mắt Trần Vũ sáng loáng, dùng sức vỗ vào vai cán bộ hội học sinh: “Không sao. Đối mặt đám cháy vẫn dám xung phong, điều này chứng minh phẩm chất con người của anh. Tôi biết rõ, anh đã tận lực rồi. Chuẩn bị đi, tôi muốn thăng anh lên làm phó hội trưởng.”

Lão chủ nhiệm: “...”

“Cảm ơn… cảm ơn hội trưởng!” cán bộ hội học sinh vừa mừng

vừa lo, vội vàng cúi đầu, cầm lấy tay Trần Vũ, lắc mạnh: “Nhưng hội trưởng thành cứ yên tâm, tuy rằng tư liệu bị đốt hết cũng không sao. Lú hội học sinh chúng ta dán văn kiện, đã sớm chụp lại sao lưu bản điện tử, lưu vào trong server trường học rồi.”

Động tác của Trần Vũ cứng đờ: “...”

Lão chủ nhiệm: “(*)”

“Luôn phòng ngừa chu đáo, dù sống trong an bình vẫn luôn nghĩ đến nguy khó. Đây là biểu ngữ treo trong đại sảnh hội học sinh của chúng ta. Chúng ta làm sao có thể quên được?” Cán bộ hội sinh viên hào hứng xoa xoa tay: “Hội trưởng đại nhân, cậu cứ yên tâm. Chức vụ phó hội trưởng này, tôi nhất định tận chức tận trách, tuyệt đối sẽ không phụ sự bồi dưỡng của cậu.”

Trần Vũ: “...”

Viên chức: “Cậu xem khi nào thì tôi nhậm chức thì tiện?”

Trần Vũ: “Chờ ngày cậu đốt tròn một năm.”

Cán bộ: “Được, tôi đi chuẩn bị ngay.”

Cán bộ hội sinh viên một bước quay lại đầu ba lần, lần nữa cúi người, lần nữa vọt vào đám cháy, sống động chỉ huy các sinh viên dập lửa.

Trần Vũ thì cúi đầu, bắt đầu lo lắng đến mồi lử thứ hai của tân quan nhậm chức…

“Đừng nghĩ nữa.” Lão chủ nhiệm phục hồi tinh thần, cười như không cười, nắm chặt cái ót Trần Vũ: “Máy chủ của tường có có võ giả cấp 8 canh gác, tôi khuyên cậu ngàn vạn lần đừng nghĩ quẩn. Thành thật tiếp nhận vận mệnh đi.”

...

Cuối cùng.

Dưới sự bức bách của hiện thực xã hội, cộng với với áp lực từ lão chủ nhiệm, Trần Vũ vẫn phải ngồi ngay ngắn trong văn phòng tạm

thời, xử lý những việc bị dồn lại trong hội học sinh.

Chương 930: Rầm rộ, sôi nổi (1) Chương 930: Rầm rộ, sôi nổi (1)

Khi tự mình động thủ, hắn mới phát hiện thực ra độ khó trong chuyện này cũng không quá lớn.

Hoạt động cũng không phiền phức.

Là người đứng đầu hội sinh viên, là cấp cao nhất của hội sinh viên. Tài liệu trình từ bên dưới, phần lớn đều là bán thành phẩm "xử lý xong".

Bảo Trần Vũ giải quyết, đơn giản là cần hắn trao quyền, quyết định mỗi phần đề án là "đồng ý", hay là "không đồng ý" mà thôi.

Rất nhanh sau đó Trần Vũ đã tìm được bí quyết.

Bí quyết 1:

Chương 931: Rầm rộ, sôi nổi (2)

Bất kể tài liệu dày cỡ nào, chỉ cần lật đến trang cuối cùng, ký vào cuối trang hai chữ "Đồng ý" là được.

Bí quyết 2:

Hai chữ "đồng ý" viết ra nhanh hơn "không đồng ý".

Cứ như vậy.

Công việc dồn đống mấy tháng trong hội sinh viên được Trần Vũ hoàn thành trong một buổi chiều một cách dễ dàng.

Quá trình rất thuận lợi, khiến hắn không khỏi so sánh mình như chú chim non.

Lúc trước, cuối thời Đông Hán, Phượng Sồ tiên sinh nhậm chức tiểu huyện lệnh trực thuộc của thế lực Lưu Bị, cũng ngay trước mặt Trương Phi, dùng một buổi chiều thời gian xử lý xong công việc của mấy tháng. Khiến các thế lực phải chấn kinh.

“Có lẽ, thiên tài luôn là có điểm chung.”

Trần Vũ đứng lên, duỗi cái lưng mòi nhừ, thỏa mãn bẹp bẹp miệng, đẩy cửa đi ra khỏi văn phòng.

Trước khi rời đi, hắn vô thức quay đầu lại quét mắt nhìn tiêu đề các văn kiện trên bàn.

“Có đồng ý với tiêu chuẩn hóa đồng tính luyến ái trong trường do từng sinh viên đề xuất hay không?”

“Đề xuất của sinh viên * ở cơ sở phía Tây: Tại sao không cho sinh viên chạy khỏa thân vào buổi tối?”

“Tổ võ pháp * Tổ dự án giáo sư xin tài trợ 24.000.000 tệ để phát cốc thủ dâm cho toàn bộ sinh viên độc thân trong trường.”

“Việc xác minh danh tính thật trực tuyến là không nên. Troll luôn là một phần của văn hóa Internet từ xưa. ”

“Đề nghị rút ngắn váy đồng phục nữ mùa hè lên 20 cm.”

“Do sự can thiệp của võ pháp mà số lượng muỗi ở Ma Đô giảm đáng kể và đang trên bờ tuyệt chủng, cần nâng cao mức sinh sản và sinh sôi với số lượng lớn để duy trì sự cân bằng của loại.”

...

Trần Vũ đã bị sa thải.

Điều này nằm ngoài sự dự đoán của rất nhiều người nhưng cũng nằm trong sự dự đoán của rất nhiều người khác.

Chỉ cần một ngày làm quan cũng có thể khiến toàn bộ hoạt động của Đại học Kinh thành rơi vào hỗn loạn, đây không giống những điều mà “chủ tịch” có thể làm được.

Theo phân tích của Ban giám hiệu, cho dù có kéo một con lợn lên thì hãy để nó phát triển tùy thích. Trên cương vị Chủ tịch Hội học sinh sinh viên, hắn có thể không làm gì tệ hơn Trần Vũ…

Do đó, Ban giám hiệu nhà trường đã cách chức hắn khỏi chức vụ

chủ tịch hội học sinh sinh viên và phó chủ nhiệm phòng đào tạo.

Và bị đình chỉ công tác giám sát mà không được trả lương, chờ theo dõi thêm.

Đối với chuyện này Trần Vũ không có phản ứng quá lớn. Trái lại hắn còn cảm thấy thư giãn một cách vui vẻ.

“Chủ nhiệm, nếu không còn chuyện gì nữa thì tôi về trước.”

Trong phòng đào tạo, Trần Vũ khẽ cúi đầu chào lão chủ nhiệm, chuẩn bị xoay người rời đi.

“Trần Vũ, đợi một chút.” Lão chủ nhiệm tháo kính viễn thị ra.

“Thầy nói đi.”

“Trần Vũ, cậu làm tôi khá thất vọng.”

“À, vậy tôi về đây.”

“… Quay lại đây. Tôi chưa nói xong.”

“Ồ.” Trần Vũ gãi tai: “Thầy nói đi.”

“Cậu có biết tại sao tôi thất vọng không?”

“Bởi vì tôi đã không làm tốt công việc của một chủ tịch.”

“Không phải.”

“Ồ. Vậy tôi về đây.”

Lão chủ nhiệm: “…”

“Tạm biệt chủ nhiệm.”

“Trần Vũ, chỉ cần cậu dám bước ra khỏi cánh cửa này, tôi sẽ… quay lại! Đệt!”

Thấy Trần Vũ bước nhanh hơn, lão chủ nhiệm vội vàng tập trung sức lực, phong ấn cửa văn phòng. Ông tức giận đến mức toàn thân run rẩy: “Trần Vũ! Tôi còn chưa nói xong! Chưa nói xong! Chưa

nói xong!”

“Ồ.” Trần Vũ vội vàng gật đầu: “Vậy thầy tiếp tục nói đi chứ.”

“… Tôi nói tới đâu rồi nhỉ?”

“Nói tới thầy thất vọng về tôi không phải vì tôi làm không tốt.”

“Đúng.” Lão chủ nhiệm phản ứng lại xong đứng dậy, chống hai tay lên mặt bàn, không chớp mắt nhìn Trần Vũ: “Tôi thất vọng về cậu, không phải vì cậu không làm tốt chức vụ chủ tịch. Mà vì cậu hoàn toàn không nghĩ tới việc thực hiện nó một cách đàng hoàng!”

Trần Vũ: “Tôi đã cố gắng hết sức.”

“Xàm xí! Nếu cậu chỉ đọc một trang của mỗi tài liệu thì sẽ không phê duyệt cái đề xuất chó má như… Hãy cho cái quần an toàn biến mất khỏi khuôn viên trường học đi.”

“Đề xuất này hay!” Trần Vũ kinh ngạc: “Là ai đề xuất nhỉ? Có phải Đoạn Dã không?”

“Trần Vũ… Đừng ép tôi đánh cậu.” Lão chủ nhiệm hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói: “Cậu cần phải hiểu rõ một điều, thiên phú của cậu không chỉ đơn giản là của riêng mình cậu mà là toàn bộ của cải thuộc về nhân loại.

Mặc dù cậu đã giành chiến thắng lần đầu tiên và cả lần thứ hai ở Ma Đô nhưng điều đó không có nghĩa là cậu cũng có thể giành chiến thắng lần thứ ba, thứ tư hoặc thậm chí thứ mười trong tương lai. Năng lực càng lớn thì trách nhiệm càng lớn. Cậu cần phải đảm đương nhiều hơn nữa.”

Chương 931: Rầm rộ, sôi nổi (2)

“Bao gồm cả việc giải quyết những công việc lông gà vỏ tỏi của chính phủ à?”

“Tấn công một thành phố thì dễ hơn là bảo vệ nó! Nếu cậu không có khả năng cai trị một quốc gia thì nói gì tới…”

“Chủ nhiệm, đủ rồi.” Trần Vũ nheo mắt lại, đột nhiên ngắt lời lão chủ nhiệm. Hắn dùng hai tay chống bàn, mặt đối mắt nói: “Thầy quên rồi à? Chúng ta vẫn chưa đánh chiếm được thành phố này đâu.”

Lão chủ nhiệm sửng sốt, vô thức đứng thẳng dậy.

“Tôi là một chiến binh, không phải học giả. Quyền lực, danh vọng, giai cấp, chính trị… từ trước tới nay tôi chưa bao giờ cân nhắc đến những thứ này.”

Dừng một chút, hai tay Trần Vũ nắm chặt bàn, thân thể hắn di chuyển lên trước tiếp tục hung hãn nói: “Kể từ khi dị thú sinh ra tới nay, ý nghĩa duy nhất về sự tồn tại của chiến binh là chống lại dị thú. Chủ nhiệm, thứ lỗi cho tôi nói thẳng, tôi chả thấy việc nghiên cứu chính sự và giết dị thú có mối liên hệ gì với nhau cả. Đặc biệt là có cái gì quan trọng để liên hệ chúng lại à?”

Lão chủ nhiệm: “…”

“Quân nhân sinh ra trong chiến tranh và chết đi vì chiến tranh. Nếu không chết, quốc gia sẽ gặp họa. Chiến binh cũng vậy.”

Lão chủ nhiệm: “…”

“Thầy còn nói, thiên phú của tôi không chỉ thuộc về tôi mà là tài sản của toàn bộ nền văn minh nhân loại.” Trần Vũ mỉm cười lạnh lùng nói: “Vậy thì khối tài sản lớn như vậy không bị hao mòn bởi thú triều mà phải học cách cai trị đất nước chó má gì đó…”

Lão chủ nhiệm: “…”

“Thầy có phải người kém thông minh không? Tôi có một thủ thuật tên là ‘Thu thập đỉnh cao để nhìn thấu’ có thể cải thiện trí thông minh của thầy. Tôi có thể dạy thầy nếu thầy cần.”

Lão chủ nhiệm: “…”

Nhìn lão chủ nhiệm hoàn toàn không thể trả lời, Trần Vũ vuốt tóc, xoay người đẩy cửa văn phòng ra, vô tư rời đi.

Lão chủ nhiệm bị bỏ lại một mình ngơ ngác bàng hoàng, đủ loại suy nghĩ đan xen vướng víu nhau, không thể tự giải thoát.

“…”

“… Quân nhân sinh ra vì chiến tranh.”

“Chết cũng vì chiến tranh…”

…

Ra khỏi phòng đào tạo.

Trần Vũ vừa bước qua cửa lớn, một ông già trông quen quen nhưng không nhận ra và không biết tên đã đứng trước mặt hắn cùng một người trợ lý.

“Trần Vũ.”

“Mấy người là…”

“Chúng tôi nhận được tin bạn Trần Vũ không còn là Chủ tịch Hội học sinh sinh viên nữa.”

“Ừ, tôi mới vừa từ chức.” Trần Vũ gật đầu, nhìn mọi người xung quanh: “Mấy người là ai? Tìm tôi có chuyện gì không?”

“Tôi là giáo sư của nhóm võ thuật. Chàng trai trẻ, hẳn cậu đã từng gặp tôi rồi.” Ông già xoa vết mẩn đỏ trên mũi mình rồi đưa bàn tay phải đầy nước mũi về phía Trần Vũ: “Tên tôi là *, xem như là thầy dạy võ thuật đầu tiên của cậu.”

“... Chào ông.” Hắn cúi đầu liếc nhìn bàn tay phải nhớp nháp của

đối phương, Trần Vũ lùi lại một bước, lễ phép nói: “Ông quá ghê tởm, đừng có nắm tay với tôi.”

“Được.” Ông già mắc bệnh rosacea* gật đầu, rút tay về lau vào quần của người trợ lý bên cạnh.

*Bệnh rosacea (hay còn gọi là chứng đỏ mặt) là một bệnh da phổ biến gây mẩn đỏ ở mặt và thường tạo ra những vết màu đỏ, thậm chí mụn đỏ hay mụn mủ. Bệnh làm da trở nên đỏ ở các vùng mũi, cằm, má và trán.

Người trợ lý: “…”

“Bạn Trần Vũ. Vì cậu không còn tham gia Hội học sinh sinh viên nữa nên tất nhiên cậu không có nhiệm vụ chính thức. Với tư cách là thầy dạy võ thuật đầu tiên của cậu, tôi muốn hỏi khi nào cậu mới có thể tiến hành học tập bình thường.”

“À… Thầy có lo lắng về điều này không?”

“Cũng không hẳn là lo lắng, chủ yếu vì tôi sợ ngày tàn của mình đang đến gần.”

Nghe vậy, Trần Vũ cau mày ước lượng một lát rồi mới duỗi một ngón tay ra: “Một ngày sau. Trong những ngày này tôi đã làm xong hết những việc nên bận rộn rồi, chỉ còn lại một số việc nhỏ, có thể hôm nay sẽ giải quyết xong, ngày mai bắt đầu học.”

“Được.” Ông già mắc bệnh rosacea nắm lấy tay Trần Vũ nhanh như chớp: “Một khi đã như vậy thì chúng ta hãy giữ lời hứa, sáng sớm ngày mai chúng tôi sẽ đợi cậu ở cổng võ đường.”

Vừa dứt lời, ông lão biến thành một cơn lốc, “Xoẹt” rồi biến mất ngay lập tức.

Cũng biến mất cùng với những người trợ lý của ông ấy.

Trần Vũ: “…”

Hắn giơ tay lên siết chặt chất lỏng nhớp nháp trong lòng bàn tay, không hiểu sao đưa mũi lên ngửi ngửi.

“…Ọe.”

Một tiếng sau.

Khuôn viên phía bắc, biệt thự độc cư.

Trần Vũ nhúng tay vào nước sôi đun sôi mười phút, lúc này mới yên tâm lấy ra, thổi vào mu bàn tay bốc hơi nghi ngút, hài lòng nói: “Sạch sẽ.”

“Em bị sao vậy?” Trần Tư Văn ở bên cạnh hỏi.

“Không có gì ạ.”

“Giấy vệ sinh bị rách à?”

Trần Vũ: “…”

[Chịu tổn thương tâm lý: Tinh thần +3]

“Nếu chị không nói được thì đừng nói nữa.”

Sau khi đổ nước nóng, Trần Vũ lại dùng nước lạnh rửa một lát, sau đó ngồi xuống ghế trong phòng bếp, xé bỏ lớp da chín trên tay, nói: “Em nói cho chị biết một chuyện, bắt đầu từ ngày mai, có lẽ em không thể về nhà đúng giờ được.”

Chương 932: Rầm rộ, sôi nổi (3) Chương 932: Rầm rộ, sôi nổi (3)

“Chừng nào thì em về nhà đúng giờ đây.” Trần Tư Văn cúi đầu và bắt đầu làm việc ở trước bếp một lần nữa.

“Được rồi. Dù sao nếu chị có chuyện gì muốn tìm em mà không liên lạc được qua điện thoại thì cứ đến học viện Võ Thuật.”

“Học viện Võ Thuật?” Trần Tư Văn quay đầu lại: “Em là một võ sư chắc, đến học viện Võ Thuật làm?”

“Đổi chuyên ngành.”

“Đổi…đổi chuyên ngành?”

“Ừm.”

“Em bệnh à?”

“Có bệnh hay không không quan trọng.”

Sau khi nghe tin, Trần Tư Văn tức giận ngoài dự đoán: “Với bộ não của em, em có thể trở thành võ sư à? Yêu cầu em tính toán cộng trừ trong phạm vi 100 giống như giẫm lên tá tràng của em, em có thể trở thành võ sư chắc?”

Trần Vũ: “…”

[Chịu tổn thương tâm lý: Tinh thần +7]

“Một thanh niên dù có nam tính đến đâu cũng phải thắt nơ con bướm khi cột dây giày. Võ sư có chậm phát triển đến đâu cũng không thể niệm được một câu thần chú nào.”

Trần Vũ: “…”

[Chịu tổn thương tâm lý: Tinh thần +9]

“Làm sao? Phép thuật đầu tiên em học được là đốt lửa để nó tự

chạy hả? Sau đó em giơ tro lên để dụ dị thú nhìn?”

Trần Vũ: “…”

[Chịu tổn thương tâm lý: Tinh thần +13]

“Bạn Trần Vũ, chị có thể hỏi mục đích em trở thành pháp sư là vì chị gái em thích ăn gì không?”

Trần Vũ: “…”

[Chịu tổn thương tâm lý: Tinh thần +20]

“Em là một võ kỹ sư! Em đã gần đạt đến trình độ hoàn chỉnh trước khi nghĩ đến việc thay đổi nghề nghiệp của mình chưa? Cấp trên nghĩ gì? Em nghĩ gì?”

Trần Tư Văn càng nói cô ấy càng tức giận: “Em cho rằng mạng sống của em chỉ thuộc về em à? Bây giờ không phải thời đại hòa bình! Là ngày tận thế! Sao em có thể tùy tiện thay đổi nghề nghiệp được? Em biến ra bao cao su răng sói rồi mặc nó đi, em quá ích kỷ!”

Trần Vũ: “…”

[Chịu tổn thương tâm lý: Tinh thần +45]

“Trần Vũ! Có phải em bị tâm thần không?” Trần Tư Văn hét lên.

Lau nước bọt bắn lên mặt, Trần Vũ hài lòng: “Chị, nhờ có chị mà tinh thần của em luôn tốt, em đã trở thành người giỏi nhất trong toàn nhân loại.”

“Cái…cái gì?” Trần Tư Văn nghe không hiểu.

“Không có gì.” Trần Vũ đứng dậy đưa tay vỗ vai Trần Tư Văn: “Chị, chị biết em mà. Em họ Trần, không bao giờ làm ăn thua lỗ. Mà cấp trên trong nước càng chuyên nghiệp và cũng không thể lừa dối em. Chuyển sang chuyên ngành võ thuật là có lý do cần thiết để.”

“…” Trần Tư Văn mím môi: “Chị chỉ biết rằng tỷ lệ tử vong của

chuyên ngành võ thuật cao hơn gần 40% so với chuyên ngành pháp thuật."

"Không sao, bây giờ em không sợ chết." Trần Vũ đắc ý vỗ ngực.

Trần Tư Văn: "Đồ ngu!"

Trần Vũ: "…"

[Chịu tổn thương tâm lý: Tinh thần +10]

"Bùm!"

Càng nghĩ càng tức giận, Trần Tư Văn dứt khoát ném bát đĩa lên bàn: "Không được, chị đi tìm hiệu trưởng của mấy người."

Trần Vũ vội vàng ngăn cản cô ấy lại: "Chị là một Der mà còn dám đi tìm hiệu trưởng? Không có em dẫn đường, ngay cả cổng trường chị cũng không vào được chứ đừng nói là văn phòng hiệu trưởng."

"Chị cảm thấy em đã bị lừa." Trần Tư Văn nói với vẻ mặt nghiêm túc: "Có người âm mưu muốn chống lại em."

"Có người âm mưu muốn chống lại em. Nhưng em thay đổi chuyên ngành chủ yếu là vì em muốn thế. Nếu không, không ai có thể ép em chuyển chuyên ngành cả."

Khi nói chuyện, trong lòng Trần Vũ có một ý nghĩ.

"Ầm."

Ngay sau đó.

Năm cửa sổ trong phòng bếp toàn bộ đều bị vỡ!

Miếng thủy tinh bay lơ lửng nhưng không rơi! Cứ như vậy lặng lẽ lơ lửng giữa không trung.

Mỗi mảnh.

Mỗi sợi.

Mỗi hạt…

Cảnh tượng thật kỳ quái và kỳ lạ.

“Em đây là…” Trần Tư Văn bị sốc.

“Năng lượng không dao động dao động.” Trần Vũ cười nói: “Đây là tinh thần lực thuần túy.”

Trần Tư Văn ngu như gà…

…

“Ồ.”

Tập trung sức mạnh tinh thần, những mảnh thủy tinh bay lơ lửng ngay lập tức vương vãi khắp nơi.

Trần Vũ vỗ tay và nói với Trần Tư Văn: “Thế nào? Với tài năng của em, việc chuyển nghề thành pháp sư võ thuật có kỳ lạ không?”

Trần Tư Văn dần dần lấy lại tinh thần và nhìn Trần Vũ với vẻ bàng hoàng: “Đó có phải là… sức mạnh tinh thần?”

“Phải.”

“Sức mạnh tinh thần có thể…được ngoại hóa để kiểm soát vật chất ở mức độ nào?”

“Miễn là nó đủ mạnh.”

“Làm sao em làm được điều đó …” Trần Tư Văn lẩm bẩm.

Trần Vũ: “Sau này, nếu em mỗi ngày đều không ngừng chống lại chính mình, chị cũng sẽ giống như em, tinh thần lực dâng trào.”

“…Em đang nói về cái gì vậy.”

“Không có gì.” Sau khi vẫy tay, Trần Vũ ngáp dài một tiếng: “Em về phòng trước, ngày mai sẽ đến học viện Võ Thuật.”

“Tiểu Vũ, đợi một chút.” Trần Tư Văn lo lắng nói: “Em … nói sự thật cho chị. Em đã tham gia Hiệp hội nghiên cứu sự thật chưa?”

Chương 933: Rầm rộ, sôi nổi (4) Chương 933: Rầm rộ, sôi nổi (4)

“???” Trần Vũ quay lại với vẻ mặt bối rối: “Hội gì vậy?”

“Hiệp hội nghiên cứu sự thật.” Trần Tư Văn lặp lại với vẻ mặt nghiêm túc.

“Thật… Hội nghiên cứu…” Trần Vũ vuốt cằm, trầm tư nói: “Có chút quen thuộc… Ừm, đúng vậy. Lần trước chúng ta đi về phía Đông Bắc, ở Trường Lăng dị cảnh, em tựa hồ ở cùng chị. Có ai đó được gọi là Hiệp hội nghiên cứu sự thật đã liên lạc.”

“Tên đầy đủ của Hiệp hội Nghiên cứu Sự thật là Quỹ Nghiên cứu Sự thật. Nó cũng được gọi là Quỹ Sự thật. Họ đều là một thế lực.”

“Ồ, Em hiểu rồi. Tại sao chị lại hỏi điều này? Tại sao em nên tham gia Quỹ sự thật này? Cái tên này nghe không giống một tổ chức bình thường chút nào.”

“Bởi vì…” Trần Tư Văn vẻ mặt phức tạp: “Thông thường chỉ có thành viên của ‘Hiệp hội nghiên cứu sự thật’ mới có tinh thần lực ngày càng mạnh mẽ.”

“Tại sao?” Trần Vũ sửng sốt.

“Tiểu Vũ, em thực sự không biết sao?”

“Em khẳng định không biết!” Trần Vũ hiếm khi nói ra sự thật, thất vọng xòe tay: “Trong mắt chị, em chẳng qua là kẻ nói dối sao?”

Trần Tư Văn: “…”

Trần Vũ: “Được rồi, tạm biệt. Em sẽ tự mình kiểm tra.”

“Hiệp hội Nghiên cứu Sự thật, trước đây một trăm năm là Liên minh quyền lực. Sau khi bị Hiệp hội võ thuật liên tục đàn áp, giờ đây nó đã trở thành một tổ chức ngầm tương tự như Công bằng hội. Đây cũng là một tổ chức bị truy nã nghiêm trọng bởi toàn bộ cộng đồng võ thuật.”

Trần Vũ dừng lại nửa chừng bằng chân phải và quay lại: “Siêu năng lực? Siêu năng lực là gì?”

“Như tên cho thấy, khả năng năng lượng vượt xa người thường. Nó được điều khiển bởi sức mạnh tinh thần như đơn vị cơ bản.”

“Trên đời này còn có thứ như vậy sao?!” Trần Vũ kinh hãi: “Nó cùng linh lực điều khiển võ thuật có gì khác nhau?”

“Võ thuật sử dụng sức mạnh tinh thần để thay đổi hình thức tự nhiên,vật chất và vi mô của thế giới bên ngoài. Siêu năng lực sử dụng sức mạnh tinh thần để thay đổi hình thức của chính mình.”

“Còn chi tiết thì sao?”

Trần Tư Văn: “Nếu một người có siêu năng lực quan trọng, anh ta có thể biến mình thành người khổng lồ xanh…”

Trần Vũ đột nhiên nói: “Souga… chính là như vậy.”

“Phương thức sử dụng sức mạnh tinh thần này rất nguy hiểm, quan trọng hơn là sẽ gây ra vấn đề đạo đức.” Trần Tư Văn nhìn Trần Vũ và cắn môi: “Nửa người, nửa thú, nửa người, nửa ma. ...con người còn có thể gọi là con người sao?”

“Vậy là những người luyện tập siêu năng lực đều bị giới võ thuật đàn áp?”

“Đúng.” Trần Tư Văn gật đầu: “Nhưng họ tin rằng sự tiến hóa của các dạng sống mà họ theo đuổi là sự thật. Vì vậy, sau khi ẩn náu dưới lòng đất, họ đã đổi tên thành Tổ chức Nghiên cứu Sự thật. Em có thể sử dụng sức mạnh tinh thần của mình để điều khiển các vật thể bên ngoài, Nó rất giống với phương pháp của những thành viên của Hiệp hội Nghiên cứu Sự thật.”

Trần Vũ nheo mắt lại: “Nói cách khác, người tu luyện siêu năng lực bình thường có tinh thần lực mạnh hơn người luyện võ?”

“Đúng. Và nó mạnh hơn nhiều.”

“Ồ… Vậy làm sao chị biết những thứ này?” Trần Vũ hai tay đút trong túi quần, nhìn từ trên xuống dưới Trần Tư Văn: “Chị tu

luyện lâu như vậy, có thể tiếp cận một ít cốt lõi bí mật, nhưng em chưa bao giờ nghe nói về Hiệp hội nghiên cứu sự thật. Đó là điều chị có thể làm sao. Chị đã nghiên cứu nó quá kỹ lưỡng."

"…" Trần Tư Văn im lặng.

"Có lẽ nào… chị là thành viên của 'Hiệp hội nghiên cứu sự thật'?" Ánh mắt của Trần Vũ lóe lên.

"KHÔNG."

"Sao?"

"Điều đó thực sự không đúng." Trần Tư Văn lùi lại nửa bước và lắc đầu: "Chỉ là… nó gần như đã xảy ra trước đây."

Trần Vũ nhướng mày, chắp hai tay sau lưng, ngẩng đầu ra hiệu cho đối phương tiếp tục nói.

Trần Tư Văn: "Nói thì dễ. Khi đó chị đang trong kỳ thi tuyển sinh đại học, đã bị Hình Bích đánh khiến cho tàn tật một nửa. Chị tuy rằng không muốn nhận lời. Sau đó … tình cờ, chị được mời tham gia Hiệp hội Nghiên cứu Sự thật."

"Chị đã từ bỏ con đường võ thuật và chọn một con đường khác để theo đuổi sức mạnh?"

"Phải."

"Rồi sao nữa."

"Không còn gì nữa." Trần Tư văn nhún vai: "Hiệp hội Nghiên cứu Sự thật, giống như Hiệp hội Công bằng, bị nhà nước đàn áp nghiêm trọng. Một khi chị gia nhập Hiệp hội Sự thật, nếu danh tính của bị bại lộ, em chắc chắn sẽ bị liên lụy."

"…Vậy là chị đã từ chối."

"Ừm."

Lời nói buông xuống.

Không có cuộc đối thoại nào thêm giữa hai người.

Lặng lẽ nhìn nhau hồi lâu, Trần Vũ nhếch khóe miệng lên, vỗ vỗ bả vai Trần Tư Văn, xoay người rời đi.

…

Ngày hôm sau.

Chín giờ đúng.

Tạm biệt mẹ và chị gái, Trần Vũ cõng BB trên lưng và đến sân võ thuật đúng giờ.

Vừa bước vào cổng sân, hắn có thể thấy một đám đông dày đặc chiếm giữ phía trước tòa nhà giảng dạy.

Hầu hết họ đều là giáo sư trong trường đại học.

Người đứng đầu không ai khác chính là lão chủ nhiệm.

“Nào, chơi nhạc đi!”

Chương 934: Rầm rộ sôi nổi (5) Chương 934: Rầm rộ, sôi nổi (5)

Nhìn thấy Trần Vũ xuất hiện, lão già với bệnh hồng ban và trợ lý lập tức vẫy tay, hiện trường đột nhiên vang lên tiếng nhạc sôi động.

Sau đó, một nhóm nữ sinh mặc váy ngắn đánh chiêng và trống đi đến, múa một hồi lâu mới từ từ giăng một biểu ngữ.

(Chúc mừng Trần Vũ đã quay lưng lại với bóngtối và chuyển đến Học viện Võ thuật, Đại học Kinh thành!)

Trần Vũ: "…"

"Hoan nghênh, hoan nghênh!" Lão chủ nhiệm dẫn đầu vỗ tay, hô khẩu hiệu.

"Bang Bang Bang Bang…"

"Chào mừng, chào mừng, chào mừng nồng nhiệt…"

"Bang Bang Bang Bang…"

Trần Vũ: "…"

Năm phút sau.

Pháo đã nổ xong rồi.

Các hoạt náo viên cũng chán nhảy nhót rồi.

Bình tĩnh trở lại sân võ.

Lão chủ nhiệm dẫn theo rất nhiều "đại lão" bước tới: "Trần Vũ, hoan nghênh ngươi chính thức gia nhập Học viện Võ Thuật."

Trần Vũ: "Ồ."

"Đây, tôi giới thiệu cho cậu." Xoay người, lão chủ nhiệm chỉ vào

ông già mắc bệnh hồng bang: “Đây là sư phụ đầu tiên của cậu, *. Cậu cứ gọi ông ấy là **. Cậu cũng có thể gọi ông ấy là *.”

“Xin chào.” Trần Vũ lau miệng, cúi đầu: “*.”

“Ừ.” Ông già mắc bệnh hồng ban hài lòng gật đầu, chắp hai tay sau lưng, làm tư thế của một bậc thầy.

Cách đó không xa, hàng chục phóng viên điên cuồng bấm máy để ghi lại cảnh tượng lịch sử này…

“Bạn học Trần Vũ, tôi am hiểu lý thuyết cơ bản của hệ thống võ thuật.” Ông lão mắc bệnh hồng ban tạo dáng trước ống kính, sau đó đưa tay ra bắt tay với Trần Vũ: “Tuần sau, tôi sẽ đưa cậu vào U môn của thế giới võ thuật.

Trần Vũ liên tục cúi đầu: “Em vẫn còn trinh, sau này xin hãy chăm sóc em thật tốt nhé.”

Ông già mắc bệnh hồng ban cúi đầu: “Không có việc gì, quan tâm chăm sóc…”

Cùng một lúc.

Trên tòa nhà giảng dạy có hơn chục tầng và hàng trăm cửa sổ chật kín hàng nghìn học sinh.

Tất cả bọn họ đều sửng sốt, nhìn đội hình bên dưới với vẻ khó tin.

“Chết tiệt…”

“Đây là ai…anh chàng này?”

“Thật là khốn nạn…”

“Tôi biết anh ấy. Hội trưởng mới của Hội sinh viên chúng ta rất tuyệt vời.”

“Nó tuyệt vời thế nào?”

“Ở Thú triều lần hai, đã nghiền nát dị thú trên chiến trường. Số lượng dị thú bị giết là số một.”

“Cái gì?!”

“Anh ấy tên là Trần Vũ, nhà vô địch của cuộc thi tuyển sinh quốc gia, một trong những người giỏi nhất. Anh ấy từng đến từ học viện võ thuật. Tôi nghe nói rằng tài năng tinh thần của anh ấy mạnh đến mức tạo ra một lỗ đen tinh thần. Anh ấy đã bị Học viện Võ Thuật cướp mất.”

“Chết tiệt! Chẳng phải hắn còn tuyệt vời hơn Bát Hoang Dịch sao?”

“Điều đó năm mươi-năm mươi.”

“Loại thiên tài này nhất định sẽ có tài nguyên tu luyện không ngừng đúng không? Hắn ít nhất phải là cấp ba.”

“Không phải trận Kinh thành mới diễn ra hai tháng trước sao? Hai tháng từ cấp hai thăng lên cấp ba là không thực tế.”

“Từ giờ trở đi tôi sẽ là bạn cùng lớp trong cùng một trường đại học. Rất mong được…”

Cuộc họp chào mừng đã kết thúc.

Lão chủ nhiệm đã trở lại phòng đào tạo.

Lão già mắc bệnh hồng ban trở thành người đứng đầu, dẫn Trần Vũ trở lại giảng đường, Khương Nại hưng phấn nói: “Bạn học Trần Vũ, từ nay chúng ta sẽ học cùng học viện, tôi rất mong đợi hoạt động sau này của cậu.”

Trần Vũ vỗ vào ngực: “Yên tâm đi, tôi sẽ hoạt động.”

“Crack, click, click—” Phóng viên và giới truyền thông vẫn đang quay phim điên cuồng.

Một dòng, hàng trăm người. Huhu lala dồn Trần Vũ và lão già bị hồng ban vào một phòng học đa phương tiện lớn trên tầng hai.

Vừa vào cửa, Trần Vũ phát hiện trong phòng học còn có những người khác.

Bát Hoang Dịch.

Trần Vũ: “Hả?”

“Ồ, ngươi hẳn là biết cậu ta.” Lão già mắc bệnh hồng ban nắm tay Trần Vũ, ưỡn bụng chỉ vào Bát Hoang Dịch: “Bọn họ là học sinh xuất sắc của học viện Vũ pháp, Bát Hoang Dịch là niềm hy vọng của nhân loại. Cậu ấy cũng ở đây để tham gia.”

Trần Vũ: “Vậy để anh ta đi mà nghe.”

Bát Hoang Dịch: “...”

“Ân…” Lão già mắc bệnh hồng ban do dự một chút, liếc nhìn Bá Hoang Dịch, ra hiệu cho anh ấy bước sang một bên.

Bát Hoang Dịch: “...”

Chậm rãi đứng dậy, xoa xoa thái dương rồi đi đến góc lớp.

Trần Vũ: “Tránh sang một bên.”

“…”

Đứng dậy lần nữa, Bát Hoang Dịch di chuyển đến góc xa của lớp học…

Trần Vũ lần này đã hài lòng và đưa tay về phía lão già mắc bệnh hồng ban: “Mời ông.”

“Mời.”

Sau khi hai người bước vào lớp, các giáo sư và phóng viên khác lần lượt bước vào. Mọi người vào chỗ ngồi theo đúng vị trí đã luyện tập từ trước.

“Đèn đã sẵn sàng.”

“Đặt tấm màn chiếu xuống.”

“Màn cửa đã đóng hết rồi…”

“Nhân viên đâu? Lên trà, trà được phục vụ cho tất cả…”

“Đồ ngốc! Hãy đưa nó cho Trần Vũ…”

Phòng học đa phương tiện khổng lồ nhộn nhịp với hơn 300 người.

Dưới sự chỉ huy của người chủ trì hiện tại, mất gần năm phút mới ổn định được trật tự của tất cả.

“Xin chào.”

Thử độ vang, độ trễ và độ nhạy của micro. Sau khi xác nhận micro không có vấn đề gì, người dẫn chương trình đã cẩn thận đặt nó nằm im trên bục phát biểu. Sau đó anh ta kính cẩn gật đầu với lão già mắc bệnh hồng ban và cúi chào lại.

Chương 935: Rầm rộ, sôi nổi (6) Chương 935: Rầm rộ, sôi nổi (6)

Ông già mắc bệnh hồng ban chỉnh lại quần áo, bước đi về phía giữa bục, khí thế tràn trề, miệng đặt chính xác nhất vào gần micro: “Cắt dạ dày!”

Các vị đồng âm với cắt dạ dày

“Các vị…”

“Vị…”

“…”

Tiếng vọng, vang vọng không ngừng.

Tiếng vỗ tay không ngớt.

“Hôm nay là một ngày tốt lành của học viện Võ Thuật.” Lão già mắc bệnh hồng ban nhìn quanh khán giả, chỉ vào Trần Vũ: “Thật may mắn cho học viện Võ Thuật khi bạn học Trần Vũ có thể chuyển đến đây, đó cũng là một điều may mắn cho Trần Vũ, cũng là một điều may mắn cho giới võ thuật, và đó là một điều may mắn cho toàn thể nhân loại!

“Cho tôi…”

Ông già mắc bệnh hồng ban cao giọng nói: “Đợi tôi nói xong rồi hãy bắn.”

“…” Hiện trường nhất thời yên tĩnh.

“Mọi người đều biết rất rõ tôi và Trần Vũ. Bởi vì công việc chính của ngày hôm nay là giảng dạy chứ không phải phát biểu. Vì vậy, chúng tôi đi thẳng vào vấn đề và ngay lập tức bắt đầu lớp học này để dành cho tất cả các giáo sư trong trường và toàn các phương tiện truyền thông.”

“…”

“Vỗ tay.”

Vỗ tay kéo dài nửa phút.

Trong ống kính của các phóng viên, hầu hết mọi người đều vỗ tay.

Chỉ có Trần Vũ và Bát Hoang Dịch là không cử động.

Trần Vũ đang mỉm cười (bình thường).

Bát Hoang Dịch đang mỉm cười với “biểu tượng cảm xúc WeChat”.

Đợi cho đến khi tiếng vỗ tay kết thúc.

Lão già bị bệnh hồng ban không hề lãng phí thời gian, cầm lấy điều khiển máy chiếu, đi thẳng vào vấn đề: “Bạn học Trần Vũ, mời mở vở ra. Lớp học lý thuyết cơ bản về võ thuật do * dạy đã chính thức bắt đầu. ”

“Võ thuật. Muốn học võ thuật thì trước tiên phải biết võ thuật là gì.”

“Cái gọi là võ thuật, nói một cách đơn giản, là một phương pháp kiểm soát sức mạnh thông qua sức mạnh tinh thần. Sau đó, sức mạnh sẽ kiểm soát những thay đổi ở phạm vi vi mô, từ đó gây ra những thay đổi khách quan ở cấp độ vĩ mô.”

“Ví dụ như khống chế lực để làm chậm chuyển động của xung quanh, khiến nhiệt độ xung quanh giảm mạnh.”

“Một ví dụ khác là điều khiển năng lượng để tăng tốc độ chuyển động của các nguyên tử và gây ra nhiệt độ cao.”

“Những điểm sau đây!”

“Là một võ sĩ chuyên nghiệp, bạn phải chú ý đến việc tiêu hao năng lượng. Trong rất nhiều nguyên nhân gây tử vong của người tập võ, tiêu hao năng lượng chiếm đại đa số.”

“Bởi vì không giống như những chuyên gia võ thuật có thể sử dụng sức mạnh của mình bất cứ lúc nào, mức tiêu hao năng lượng khi thực hiện một bộ võ thuật nằm ngoài tầm kiểm soát của người

luyện tập…”

“Thì ra.” Lão già mắc bệnh hồng ban đứng thẳng lên, nhìn Trần Vũ: “Là một cao thủ võ thuật, bài học đầu tiên khi học võ là kiểm soát năng lượng tiêu hao.”

“Ừm. Kiểm soát năng lượng tiêu hao…” Trần Vũ trịnh trọng gật đầu, nòng bút nhanh chóng lướt qua trang giấy.

Hơn nữa, có một phóng viên rất thông minh, lập tức bước tới chụp ảnh.

Trên trang trắng có viết: “Nỗi buồn nuôi dưỡng tình yêu. Sự cố gắng của chúng ta không hề dễ dàng~”

Phóng viên: “…”

Hắn nhanh chóng lấy máy ảnh lại và xóa ảnh.

“Bạn học Trần Vũ, hãy quay lại nhìn tôi ngay bây giờ và giơ tay lên.”

Trên bục giảng, lời dạy của lão già mắc bệnh hồng ban dần dần đi đúng hướng, giơ tay phải về phía Trần Vũ.

Trần Vũ cũng làm theo và giơ tay phải lên.

“Ừ.” Lão già mắc bệnh hồng ban gật đầu nói tiếp: “Sau đó bạn huy động một phần trăm tinh thần lực, điều động một phần trăm năng lượng, cọ xát các nguyên tử xung quanh xem chuyển động, tạo ra một ngọn lửa nhỏ, tiếp đến bình tĩnh và lặng lẽ cảm nhận bao nhiêu năng lượng đang bị tiêu hao trong không khí. Hãy đảm bảo rằng bạn biết điều gì đang diễn ra trong tâm trí mình.”

Vừa dứt lời, một ngọn lửa đỏ bốc lên từ tay ông già mắc bệnh hồng ban. Cháy dần…

“Một phần trăm tinh thần lực…” Trần Vũ nhắm mắt lại, bình tĩnh tập trung…

…

“Tiểu Tiểu.”

Cùng tòa nhà giảng dạy, lớp năm ba.

Một cô gái bên cửa sổ nghiêng cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt mơ hồ, nhỏ giọng nói với bạn cùng bàn: “Đàn em vừa rồi tên là Trần Vũ thật đẹp trai.”

“Chà, cậu ấy thực sự đẹp trai.”

“Tôi không biết nếu cậu ấy chuyển đến học viên Võ Thuật của chúng ta sẽ có những thay đổi gì…”

“Mong đợi.”

“Ừm-huh…”

“…”

“…”

“Bùm!!!”

Một tiếng động lớn đột ngột vang lên, cô gái bên cửa sổ cảm thấy như mình đang bay.

Xung quanh là quần áo, sách, gạch, đồ lót…

Trong khi lăn vòng, cô mơ hồ nhìn thấy tòa nhà dạy học phát nổ.

Bên trong toàn là lửa…

…

“Khụ…khụ khụ…”

Trong biển khói lửa, Trần Vũ xấu hổ ngoi lên, ho ra một ngụm bụi, rồi hắn mới nhìn lại.

thấy tòa nhà giảng dạy của Học viện Võ Thuật vốn khá cao nay đã hoàn toàn biến thành một đống đổ nát.

Các sinh viên, giáo sư và quan chức nhà trường vẫn đang chật vật

bò ra ngoài.

Cảnh tượng vô cùng bi thảm.

Trần Vũ trầm ngâm suy nghĩ: “Đó là nơi để các chiến binh học tập, nhưng nó quá mong manh.”

“Phát…phát sinh chuyện gì vậy?”

Chương 936: Rầm rộ, sôi nổi (7) Chương 936: Rầm rộ, sôi nổi (7)

Cách đó không xa, bên ngoài tòa nhà giảng dạy.

Các học sinh nghe được tin tức đều chạy tới, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đều như ăn cả một cân.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Là Công bằng hội tấn công à?”

“Nổ ống dẫn khí?”

“Chết tiệt! Hãy nhìn cô gái phía trên, cô ấy bị ném lên cột điện”.

“Xong rồi, rớt cả giày.”

“Có vẻ như cân nặng cũng đã giảm đi…”

“Gần đây trường học có vẻ hơi bất ổn…”

“Đàn anh, ổn chứ?”

Trần Vũ khuất dưới góc cây được các học sinh đỡ dậy, bình thản xua tay: “Không sao đâu. Đều là chiến binh, chúng ta vẫn có thể dễ dàng bị thương cả thôi.”

“Nhưng…nhưng tất cả quần áo của anh đã bị thổi bay.”

“Không sao đâu, tôi thường xuyên mất quần áo.” Trần Vũ cúi đầu: “Lần này khá hơn nhiều, ít nhất tôi còn có quần.”

“Hay là anh mặc của em trước.” Một học sinh tiến lên, cởi áo ngoài khoác cho Trần Vũ: “Đàn anh, bên trong xảy ra chuyện gì vậy? Vì sao tòa nhà giảng đường đột nhiên sụp đổ?”

“Hình như có một học sinh đang sử dụng võ thuật trong lớp.” Trần Vũ cau mày nhớ lại: “Có thể vô tình dùng quá liều.”

“Xì xì!”

Các học sinh xung quanh đột nhiên há hốc mồm.

“Học sinh? Anh có chắc là học sinh làm không?”

“Có phải một vụ nổ lớn như vậy chỉ là vô tình dùng thuốc quá liều…”

“Bát Hoang Dịch?”

“Tôi lại nghĩ là một giáo sư nào đó làm ra…”

Giữa cuộc thảo luận ồn ào, các học sinh lần lượt bò ra khỏi đống đổ nát của tòa nhà giảng dạy.

Họ đều cảm thấy xấu hổ và xấu hổ.

Thật may mắn.

Không có người bình thường ở Đại học Kinh Thành. Cấp độ sức mạnh thấp nhất là chiến binh cấp một. Một vụ nổ giãn nở nhiệt đơn giản sẽ không gây ra bất kỳ trường hợp tử vong nào.

Nhưng chấn thương là điều không thể tránh khỏi.

Ngồi dưới gốc cây trong sân, chỉ trong vài phút, Trần Vũ nhìn thấy một số bạn cùng lớp đang chảy máu.

Mỗi học sinh đều mỏng manh và có thể bị gãy xương.

“Tách, tách, tách. Pháp sư chỉ là không mạnh thôi.” Trần Vũ trông thấy biểu cảm của lão già, trong lòng tỏ vẻ khó chịu: “Đau quá. Người gây ra vụ nổ thực sự đáng bị trừng phạt…”

“Trần Vũ!”

“Trần Vũ đâu?!”

Lúc này, kèm theo một loạt tiếng gầm gừ già nua và giận dữ, ông già bị bệnh hồng ban cố gắng bò ra khỏi đống đổ nát, phun máu từ miệng và nhìn xung quanh như một người điên: “Trần Vũ? Trần Vũ đi đâu rồi? Có ai nhìn thấy cậu ấy không?

“Ân.” Trầm Vũ cúi đầu, ôm lấy thân cây xoay người, nói với các học sinh xung quanh: “Tôi đột nhiên cảm thấy không khỏe, tôi đi trước.”

Thật tự nhiên.

Trước khi hắn kịp đi xa, ông già mắc bệnh hồng ban đã chú ý đến và tóm lấy hắn. Nâng lên không trung như một con gà.

“Trần Vũ! Còn dám chạy à?”

Trần Vũ bình tĩnh đẩy chiếc kính mắt không tồn tại: “Tôi về nhà ăn tối.”

“Tại sao lại đánh bom trường học?!” Ông già mắc bệnh hồng ban rất tức giận.

Tất cả học sinh xung quanh: “?!!!”

“Có gì lạ khi học sinh muốn cho nổ tung trường học không?” À… đùa thôi. Trần Vũ cười, hai tay nắm lấy cổ tay đối phương: “Sư phụ, ông có thể thả tôi xuống được không. Rất nhiều sinh viên đang theo dõi, chuyện này dường như không tốt đâu. ”

Mạch máu trên cánh tay phồng lên, lão già mắc bệnh hồng ban kìm nén cơn tức giận, từ từ buông tay ra.

Trần Vũ lập tức lao ra và nhanh nhẹn lùi lại vài mét.

Đúng lúc này, lão chủ nhiệm cùng một nhóm lớn giáo sư đến, từ cổng học viện Võ thuật lao vào trong bộ dạng “hối hả” và “vội vàng”.

Nhìn thấy đống đổ nát bê tông ám khói đen trước mặt, ông bàng hoàng và suýt ngã xuống đất.

“Bao nhiêu lần?”

“Bao nhiêu lần?”

“Chuyện này đã xảy ra bao nhiêu lần rồi?”

“Cho nổ tung một tòa nhà ký túc xá! Phá hủy một văn phòng giảng dạy! Đốt cháy trụ sở hội sinh viên! Giờ cậu còn không tha cho tòa nhà giảng dạy?!!”

“Hết rồi à?”

Lão chủ nhiệm gầm lên hết sức: “Đây là hết sao?!”

Trần Vũ: “Đúng vậy.”

“Soạt!”

Lão hiệu trưởng lập tức quay đầu lại, dùng ánh mắt lạnh lùng tàn nhẫn nhìn chằm chằm Trần Vũ.

Lực mạnh đến mức thậm chí có thể nghe rõ tiếng “cạch” ở cổ ông ấy.

“Không liên quan gì tới tôi.” Trần Vũ lại lui về phía sau mấy mét, dang rộng hai tay: “Lần này đừng trách tôi.”

“Không liên quan gì tới cậu?!” Ở bên cạnh, lão già mắc bệnh hồng ban hét lên: “Là cậu làm nổ tung nó!”

“Xì! Đừng vu khống tôi. Tôi họ Trần đứng thẳng, đi thẳng, thậm chí không đi tiểu một chút nào. Nếu tôi nói không phải tôi thì đó không phải là tôi.”

“Sao cậu dám mở mắt nói dối?! Nhiều người nhìn thấy như vậy, rõ ràng là cậu huy động sức lực để phun lửa!”

“Tôi không biết ta vì sao ông tức giận như vậy?” Trần Vũ nheo mắt nhìn từ trên xuống dưới ông già mắc bệnh hồng ban: “Đâm chém giết người có thể bị kết tội không? Ông cho ta chơi đùa với lửa còn gì?”

“Tôi chỉ cho phép cậu sử dụng một phần trăm sức mạnh tinh thần của mình!”

Chương 937: Rầm rộ, sôi nổi (8) Chương 937: Rầm rộ, sôi nổi (8)

“Ừ, tôi chỉ dùng một phần trăm thôi.”

“…Cậu…”

“Quên đi, đừng nói nữa, để chủ nhiệm của chúng ta xem xét.” Trần Vũ nhìn lão chủ nhiệm vẫn đang nghiêng đầu nhìn chằm chằm hắn nói: “Chủ nhiệm, chuyện này ông trách tôi sao? Tôi chỉ làm theo hướng dẫn mà ông ấy chỉ thôi.”

Lão chủ nhiệm: “…”

“Chính ông ấy đã yêu cầu tôi sử dụng một phần trăm sức mạnh tinh thần của mình.”

Lão chủ nhiệm: “…”

“Chủ nhiệm? Ông nói gì đi chứ?”

Lão chủ nhiệm: “Tôi đã trẹo cổ rồi.”

Trần Vũ: “…”

Mọi người: “…”

Giơ tay lên, lão chủ nhiệm ôm đầu nhẹ nhàng vặn, “Cạch một tiếng”, cổ ông lại trở về hình dạng ban đầu. Ngay lập tức, ông bước đến trước mặt Trần Vũ nổi cơn thịnh nộ và giơ lòng bàn tay lên một cách hung ác.

“Cậu không thể làm điều đó.”

“Ông không thể mở miệng được.”

“Cậu không thể cử động chân của mình.”

“Việc tòa nhà giảng dạy bị nổ tung không liên quan gì đến tôi, ông dụi mắt nhìn đi.”

“Sở dĩ tôi vừa nhắc tới là cậu ta chọc tức tôi, lỗi tại cậu ta, tôi chỉ là một công cụ bất lực mà thôi.”

“Nếu ông nhất định trách cứ tôi, đối với tôi cũng không thành vấn đề. Tệ nhất là mỗi người một đường, tôi liền rút lui khỏi học viện Võ Thuật.”

Trần Vũ nhanh chóng phun ra một loạt lời nói.

Lão chủ nhiệm sắc mặt lập tức trở nên bất định, một lúc sau, ông đổi hướng, tát thật mạnh vào đầu ông già mắc bệnh hồng ban.

“Pa!”

“Đồ ngốc! Ông không biết rằng bạn cùng lớp Trần Vũ có tinh thần lực rất mạnh sao? 1% của cậu ta có thể bằng 1% của ông không? Tôi đã nói trước với ông rồi, Trần Vũ không dễ dạy như vậy, đầu óc cậu ta đầy rác rưởi!”

Ông già mắc bệnh hồng ban: “Tôi…”

“Tôi cái gì mà tôi? Bây giờ tòa nhà giảng dạy đã sụp đổ, ông phải chịu trách nhiệm hoàn toàn. Xây một tòa nhà mới cho tôi!”

Cảm nhận được sự tức giận của lão chủ nhiệm, lão già mắc bệnh hồng ban rụt cổ lại, phần lớn sự tức giận trong bụng không khỏi biến mất: “Vậy Trần Vũ… Sau này tôi còn dạy cậu ta nữa không?”

“Dạy cái Der… đi xây nhà.”

“Cái đó không được.” Lão già mắc bệnh hồng ban cau mày: “Khóa học mới bắt đầu, nếu ông không cho tôi dạy, tôi sẽ không xây dựng tòa nhà.”

“…Các tòa nhà giảng dạy không còn nữa, làm sao chúng ta có thể dạy được?”

“Cạnh học viện Võ Thuật có một nơi.” Lão già mắc bệnh hồng ban quay người chỉ về phía một tòa nhà giảng dạy khác ở phía xa: “Dù sao thì cũng chỉ là nơi giảng dạy lý thuyết võ thuật, còn không cũng chỉ là nơi trú mưa.” Tôi đã vất vả rất lâu vì bài giảng này. Nếu ông bối rối đến mức không để cho tôi dạy, tôi sẽ kể hết mọi

chuyện của ông."

"…Đó là tòa nhà của Học viện Võ thuật." Những đường gân nổi lên trên trán lão chủ nhiệm.

"Xảy ra chuyện gì vậy? Học viện võ thuật không phải do phòng đào tạo quản lý sao? Cho dù chúng ta thuê phòng học, chúng ta cũng sẽ không đi cho nổ tung."

Kéo mạnh bộ râu trắng trên cằm, lão hiệu trưởng nhìn ông ta rồi lại nhìn Trần Vũ, im lặng hồi lâu, nặng nề thở dài: "Đi đi, tôi sẽ gọi điện phối hợp với học viện vũ pháp. Sau này hãy cẩn thận, đừng lo lắng. Đây là loại sai lầm mà chúng ta mắc phải. Công tác cứu hộ ở đây tôi sẽ phụ trách."

"Đã hiểu. Ông chắc chắn có thể tin tưởng tôi*."

Mười phút sau.

Trần Vũ, ông già mắc bệnh hồng ban, cùng một nhóm lớn giáo sư và phóng viên đang "trốn thoát" đã đi đến học viện võ pháp thuật đối diện.

Võ viện và võ pháp viện không giỏi đối phó với nhau.

Hơn nữa, học viện Võ Thuật đã "cướp" Trần Vũ, khiến mối quan hệ giữa hai bên ngay lập tức rơi vào điểm đóng băng lịch sử.

Vì vậy.

Chứng kiến sự sụp đổ của tòa nhà giảng dạy của học viện Võ Thuật, toàn bộ Học viện Vũ pháp tràn ngập niềm vui và khích lệ, biển trong xanh, tiếng chiêng trống vang dội và lá cờ đỏ tung bay…

Sau đó nghe nói rằng học viện Võ Thuật sẽ mượn các lớp học từ tòa nhà của học viện Võpháp, ngay lập tức đã có sự phản đối.

Mặc dù Học viện Võ pháp không thể chống lại mệnh lệnh dưới áp lực của Phòng đào tạo, nhưng nó vẫn thực hiện rất nhiều động thái nhỏ. Sắp xếp Trần Vũ và những người khác vào phòng vệ sinh công cộng ở tầng một.

“…”

“…”

“…Đây có phải là sự chân thành của các người không?”

Đứng ngoài cửa phòng vệ sinh, lão nhân mắc bệnh hồng ban quay đầu lại, nhìn chiến binh cấp tám dẫn đầu đội, nghiến răng nghiến lợi nói: “Đặt phòng học ở đây?”

“Có cần thiết phải thân thiện vớ cấc người không.” Võ giả cấp tám sốt ruột xua tay: “Phòng học đều đã kín chỗ, không dễ gì nhường chỗ cho mấy người đâu.”

“Bạn đã kín rất nhiều phòng học?”

“Phải.”

“Nhảm nhí!” ông già mắc bệnh hồng ban hét lên: “Sao toàn trường lại có nhiều giáo sư thế!”

“Đúng. Không phải lớp nào cũng có lớp.” Chiến binh cấp tám gật đầu: “Nhưng các giáo sư không vào lớp đều có tình nhân trẻ nói ‘hey hey’. Làm giáo viên, không tiện làm phiền họ.”

Chương 938: Rầm rộ, sôi nổi (9) Chương 938: Rầm rộ, sôi nổi (9)

“Cái…cái gì này này này?!”

“Vậy đó…hehehehehehe.”

Trần Vũ hai mắt sáng lên: “Này này này…”

Ông già mắc bệnh hồng ban quay đầu lại nhìn Trần Vũ.

“…” Trần Vũ quả quyết thay đổi lời nói: “Sắp xếp người ta tùy tiện đi vệ sinh là tệ nhất.”

“Dù sao đây là căn phòng duy nhất còn trống trong giảng đường.” Chiến binh cấp tám cười thầm một lúc, sau đó kiềm chế bản thân gõ cửa phòng tắm: “Muốn thì có thể sử dụngbao nhiêu tùy thích, không cần kéo nó.”

Nắm chặt tay, ông già mắc bệnh hồng ban kìm nén cơn tức giận hồi lâu, hung hãn trừng mắt nhìn đối phương, sau đó dùng hết sức đẩy cửa ra.

Ngay khi cánh cửa mở ra, ông gần như bị té ngã.

Phía sau Trần Vũ cũng tỏ vẻ chán ghét lùi lại: “Tốt lắm! Phân của ai đã lên men trong đó? Vẫn còn mùi nước tương… Còn thú vị hơn bong bóng mà Cát Nhĩ đã ăn lúc đầu.”

“Trần Vũ, cậu có phấn khích không?” Chiến binh cấp tám tự hào nói: “Tôi vừa tìm được một học sinh tên là Lưu Dũng để làm việc đó. Vô cùng sạch sẽ và hợp vệ sinh.”

“Dơ bẩn… bẩn thỉu!” Lão già mắc bệnh hồng ban nuốt nước bọt, tức giận nói: “Các ngươi là chiến sĩ vô văn hóa và thất phu bẩn thiểu.”

Nghe vậy, chiến sĩ cấp tám sắc mặt đột nhiên thay đổi, nghiêm mặt, vô cảm: “Có cần không? Không cần thì ra ngoài.”

“Mẹ kiếp. Dùng đi. Không phải chỉ là mùi phân thôi sao? Tôi đã đi khắp thế giới mấy chục năm, nhưng vẫn có thể bị thủ đoạn nhỏ của ngươi ‘giết chết’?” mở cửa, bước chân đi vào: “Trần Vũ! Lại đây tiếp tục học.”

Trần Vũ: “Cái này…”

“Tiếp tục bài tập còn dang dở và huy động tinh thần lực của cậu cùng tôi…”

…

Cùng một lúc.

Bên trong học viện Võ pháp.

Khi “nạn nhân” cuối cùng được đưa ra khỏi đống đổ nát, lão chủ nhiệm chợt thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống đất, lấy ra một điếu thuốc, châm lửa nhét vào miệng.

“Xi.”

“…”

“Phù!”

Cảm nhận được mùi thuốc lá nhàn nhạt đọng lại giữa môi và răng, lão chủ nhiệm thở dài: “Con trai ta nói đúng, Trần Vũ này thật sự không khiến người ta khỏi lo lắng.”

“Nhưng……”

“Là một chàng trai trẻ, nghịch ngợm là điều tốt. Ít nhất cậu ấy còn có nghị lực.”

“Ngày tận thế sắp đến gần, thứ mà con người ngày nay thiếu nhất chính là sức sống…”

“Bùm!”

Giây tiếp theo.

Giống như giông bão nổ tung trên bầu trời!

Những lớp bụi và khói đang bốc lên phía sau…

Lão hiệu trưởng già đi theo hướng phát ra âm thanh, vô thức nhìn sang.

Tòa nhà giảng dạy của Học viện Võ pháp cũng đang "từ từ" sụp đổ…

"Lạch cạch."

Điếu thuốc rơi xuống.

…

Tuổi thơ thật chậm vì mỗi ngày mai đều mới lạ

Tuổi trung niên trôi nhanh là vì mỗi ngày mai đều lặp lại.

Nếu không có những "kỳ vọng" vào tương lai thì đương nhiên sẽ nhàm chán và nhàm chán.

Ma Đô sau hòa bình giống như một ông già bước vào thăng trầm của tuổi trung niên. Chớp mắt một cái, hai tháng đã trôi qua…

"Bùm!"

Giữa mùa hè.

Một ngày nào đó.

Có một vụ nổ bất ngờ khác, lan rộng khắp toàn bộ Đại học Kinh thành.

Nhưng các học sinh trên sân không hề sợ hãi chút nào. Ngay cả cuộc trò chuyện với nhau cũng không cần thiết dừng lại. Như thể vụ nổ ở phía xa xảy ra ở một không gian và thời gian song song khác.

Hai tháng trở lại đây

Hầu như ngày nào cũng xảy ra một vụ "nổ" bên trong Đại học Kinh Thành.

Hoặc lớn hoặc nhỏ.

Dù nhẹ hay nặng.

Dù sao thì nó cũng sẽ không dừng lại.

Dù là sinh viên, giáo sư hay nhân viên an ninh, họ đều đã quen với việc này từ lâu.

Ở đâu đó trong khuôn viên trường, một sinh viên đang rảnh rỗi: "Bạn đoán vụ nổ tiếp theo sẽ xảy ra trong vài giờ nữa nào."

Hầu hết những nơi mọi người có thể đến trường và đến lớp đều bị "phá hủy". Tòa nhà mới vẫn chưa hoàn thiện nên họ chỉ có thể ngồi thư giãn…

Một học sinh trả lời: "Nếu những lão giáo sư kia có thể dập tắt hỏa hoạn, hôm nay hẳn là an toàn."

"Ầm, ầm."

Lời vừa nói xong.

Một vụ nổ khác lan rộng…

"Rõ ràng rồi." Cậu sinh viên nhún vai: "Những giáo sư già đó không hề nương tay. Hội trưởng Trần thật tuyệt vời."

Trong khi đó.

Bên ngoài cổng Đại học Kinh thành, ba người trở về mệt mỏi vì chuyến đi vừa qua.

Nhìn thấy trong trường khói lửa bốc lên, một nữ sinh đau đầu ôm trán: "Anh Vũ học Võ pháp… vẫn còn chưa kết thúc sao."

"Gần như là vậy." Một gã cao bồi cầm điếu xì gà đứng kiễng chân, mặt không biểu cảm nhìn về phía trước: "Còn sót lại một ít nhà vệ sinh công cộng, sau khi nổ tung hết, các giáo sư hẳn là không còn chỗ để dạy."

Một người phụ nữ khác có dáng người duyên dáng nói: "Vậy tại

sao Trần Vũ lại phải học võ pháp…”

Ba người họ là Cát Nhĩ, Hình Bích và Bát Hoang Diêu, những người đã trở về từ một nhiệm vụ.

Là một nhóm ưu tú với cơ sở “bình thường”, nó không thể ngừng hoạt động chỉ vì sự vắng mặt của Trần Vũ

Cho nên, trong hai tháng Trần Vũ học võ pháp, Bát Hoang Diêu cũng không nhàn rỗi, đi theo Cát Nhĩ thực hiện rất nhiều nhiệm vụ cấp cao. Để tích lũy kinh nghiệm chiến đấu.

Chương 939: Rầm rộ, sôi nổi (10) Chương 939: Rầm rộ, sôi nổi (10)

Điều đáng nói là tính cách keo kiệt của Trần Tư Văn được cải thiện đôi chút vì cô biết rằng Trần Vũ không thiếu "thuốc tăng cường tinh thần lực".

Tay cầm hơn chục hộp tăng cường linh đan, cô bắt đầu mỗi ngày đưa cho Bát Hoang Diêu một viên.

Khi nào cô vui, cô sẽ cho hai…

Vì vậy, trong hai tháng qua, thực lực của Bát Hoang Diêu dần dần ổn định ở cấp năm.

Lớp năm nhất!

Chiến binh cấp năm!

Nói đến đất nước của chúng ta, ngay cả trong toàn bộ lịch sử các trường cao đẳng và đại học của nhân loại, điều này là chưa từng có.

Bát Hoang Dịch ban đầu chỉ ở cấp ba khi còn là sinh viên năm nhất…

"Đừng lo lắng cho Trần Vũ." Cát Nhĩ bực bội xoa cằm, nhả điếu xì gà ra: "Nhà trường bằng lòng cho cậu ta luyện tập trong khuôn viên trường, đồng ý để cho nổ tung cơ sở vật chất của trường, chúng ta cần lo liệu chuyện này à? Giao trả nhiệm vụ nhanh chóng, và sau đó tìm một khách sạn để ở càng sớm càng tốt.

"Tại sao anh lại tìm kiếm một khách sạn…?"

Bát Hoang Diêu hỏi một câu vô nghĩa.

Cát Nhĩ đương nhiên không buồn trả lời.

Tiến lên phía trước, anh dẫn hai cô gái đi về phía bắc, một lúc sau họ đã đến một căn lều lớn.

Bên trong và bên ngoài căn lều lớn chật kín học sinh đến và đi.

Trên cùng còn có biểu ngữ: hội trường của Đại học Kinh thành.

Cát Nhĩ tặc lưỡi hỏi: “Anh bạn tốt, tòa nhà mới vẫn chưa được xây dựng xong à.”

“Xây xong rồi.” Một học sinh trong nhóm quay lại: “Nhưng nó đã bị Hội trưởng Trần cho nổ tung.”

“Hội trưởng Trần?” Cát Nhĩ nhướng mày: “Trần Vũ lại là Hội trưởng sao hả?”

“Ừ. Anh ấy cho nổ tung trường học, lại được thăng chức trở lại làm Hội trưởng Hội học sinh.” Học sinh nọ đầy oán hận: “Còn tôi cho nổ một cái cây thì bị trừng phạt.”

Cát Nhĩ: “…”

Hai người phụ nữ: “…”

“Chết tiệt! Tại sao.”

Là sinh viên của trường đại học danh giá nhất thế giới, lại phải sống trên núi hàng đêm. Điều này khiến tất cả học sinh trong trường không tránh khỏi bắt đầu ghét Trần Vũ.

Tôi cũng không hiểu tại sao ban lãnh đạo cấp cao của trường lại để cho một học sinh nổi loạn trong trường. Thông thường, ngay cả hiệu trưởng cũng không có quyền hành động liều lĩnh…

“Pa…pa…”

“Mọi người đều khác nhau.” Sau khi vỗ vai học sinh, Cát Nhĩ nháy mắt với Hình Bích và Bát Hoang Diêu, ba người đi qua “cửa sau” và xếp hàng vào lều.

Trong căn lều lớn, Cát Nhĩ đã quen đường, rẽ vài vòng, bước vào phòng làm việc của Phòng đào tạo thì gặp vị Lão chủ nhiệm đang đắm chìm trong công việc.

“Chủ nhiệm, tôi đã về rồi.” Cát Nhĩ khẽ cúi đầu.

“Ừm.” Lão chủ nhiệm không ngẩng đầu lên nói: “Nhiệm vụ diễn ra tốt đẹp chứ?”

“Không sao đâu. Có một số khúc mắc ở giữa, nhưng không có thương vong.”

“Nhiệm vụ cấp S… Chẳng lẽ chỉ là có chút vặn vẹo sao?” Lão chủ nhiệm sau đó ngẩng đầu liếc nhìn ba người trước mặt: “Nhiệm vụ cấp S có nghĩa là trong quá trình làm nhiệm vụ, các đơn vị cấp trên năm sẽ xuất hiện. Mức độ ủy thác này thường được thực hiện bởi một nhóm gồm các giáo sư và đôi khi có thể xảy ra thương tích.”

Cát Nhĩ nhún vai: “Xem ra chúng ta so với các giáo sư tốt hơn rất nhiều.”

Lão chủ nhiệm im lặng một lúc: “Cát Nhĩ, cậu là nhân viên an toàn Theo nội quy, không thể ra tay nếu mạng sống của học sinh không gặp nguy hiểm trong khi làm nhiệm vụ.”

“Ừ, tôi không có hành động gì.” Cát Nhĩ nghiến răng chỉ vào Bát Hoang Diêu bên cạnh: “Cô ấy tự mình giải quyết hết.”

“…” Bát Hoang Diêu xấu hổ đỏ mặt, vùi đầu vào nhào nặn góc quần áo.

Lão chủ nhiệm: “…”

Bát Hoang Diêu: “…”

Lão chủ nhiệm: “Bát Hoang Diêu, trình độ hiện tại của em mạnh bao nhiêu?”

“Cấp năm… 5.1.”

Nghe vậy, lông mày của lão chủ nhiệm nhảy dựng lên.

Sau hai tháng, nó tăng lên cấp 5.1.

Chết tiệt, Trần Vũ đã đổ bao nhiêu viên thuốc tăng cường tinh thần vào cô gái này vậy?

Thật là tội lỗi…

Nắm chặt nắm tay, lão hiệu trưởng cố nhịn muốn đập bàn, hít một hơi thật sâu, cố gắng bình tĩnh nói: “Cấp năm, rất tốt. Rất tốt. Tuyệt vời.”

“Cảm ơn chủ nhiệm.” Cô gái ngượng ngùng.

Lão chủ nhiệm: “... Năm nhất cấp năm là chiến binh chưa từng có. Gần đây tôi có chút bận rộn, cho nên không đi gặp Trần Vũ. Nhưng theo tôi biết, Trần Vũ cũng đã từng đột phá đến cấp năm. Hai cấp năm, một sĩ quan an ninh đỉnh cao cấp sáu. Còn hai bạn cấp hai đã hợp thành một đội.”

“Ý ông là… Anh Vũ sắp trở lại đội?” Cô gái ngạc nhiên.

“Ừm.” Lão chủ nhiệm gật đầu: “Sắp đến giờ rồi. Đã đến lúc Trần Vũ ra ngoài luyện tập một trận rồi quay lại tiếp tục học tập. Chiến binh phải luôn duy trì hiệu quả chiến đấu và nâng cao kinh nghiệm chiến đấu.”

“Cám ơn hiệu trưởng.” Bát Hoang Diêu kích động đến đỏ cả mặt.

Kể từ khi Thú triều ở Kinh thành và Đoàn Dã bỏ trốn, cô và Trần Vũ chưa bao giờ ở bên nhau nữa.

“Tôi đoán đúng.” Cát Nhĩ nhìn Hình Bích ở một bên, kiêu ngạo nói: “Hầu như mọi thứ có thể nổ trong trường đều đã bị nổ tung. Các giáo sư trong nhóm võ thuật không có gì để dạy cả.”

Chương 940: Rầm rộ, sôi nổi (11) Chương 940: Rầm rộ, sôi nổi (11)

“Đừng nói nhảm.” Lão hiệu trưởng cúi đầu, tiếp tục sửa lại tài liệu: “Không liên quan gì đến việc này. Nguyên nhân chủ yếu là Trần Vũ giai đoạn nghiên cứu đầu tiên đã kết thúc, hắn phải dung hợp kiến thức đã học.”

Cát Nhĩ: “Chủ nhiệm, ông đang nói điều không nên nói, mấy người…”

Lão chủ nhiệm: “Vậy thì đừng nói.”

Cát Nhĩ “…Vậy thì để tôi nói điều cần nói. Có phải ông quá cưng chiều Trần Vũ không? Trong một ngôi trường lớn như vậy, với rất nhiều sinh viên và giáo sư, lại để cậu ta tùy ý cho nổ tung phải không? Thật là quá đáng! … Nó giống như một trò đùa vậy.”

“Có vấn đề gì không?” Lão chủ nhiệm lại ngẩng đầu lên.

“Có ổn không? Nếu vụ nổ tiếp tục như thế này, tôi đề nghị trường học đào một cái hố. Chúng ta sống trong một cái hố trên mặt đất. Tất cả đều giao cho Trần Vũ cố gắng hết sức mà làm.”

Bát Hoang Diêu: “Phì~”

Cát Nhĩ quay đầu lại: “Tại sao cô lại cười?”

Bát Hoang Diêu: “Răng của tôi bị dính thức ăn rồi.”

Cát Nhĩ quay đầu nhìn lão hiệu trưởng: “Nhìn xem, nếu cùng Trần Vũ tiếp xúc lâu dài, ông sớm muộn sẽ trở nên dị thường như cậu ta.”

“Cát Nhĩ” Lão chủ nhiệm cau mày: “Sao đột nhiên anh lại có ý kiến lớn như vậy đối với Trần Vũ?”

“Tôi không phản đối Trần Vũ. Nguyên nhân chính là vì nhà trường với tư cách là chỉ đạo giáo dục, không nên để Trần Vũ muốn làm gì thì làm.”

“Vậy để tôi giải thích cho cậu.” Lão chủ nhiệm tháo kính xuống, nghiêm túc nói: “Hai tháng nay, việc phá hoại trường học đều do Trần Vũ tạo ra dưới sự chỉ đạo của chúng tôi.”

Hình Bích: “?”

Bát Hoang Diêu: “??”

Cát Nhĩ: “Ông bị bệnh à?”

Lão chủ nhiệm: “...con mẹ nó anh có nói được tiếng người không?”

Cát Nhĩ: “Ma Đô bị hai đợt thú triều chiếm giữ, còn trường học của chúng ta bị chiếm giữ từ bên trong. Nếu không có thảm họa, chúng ta lại tự mình tạo ra nó. Điều này rất nhân văn đấy hả. ”

“Xì. Chúng ta ra hiệu cho Trần Vũ kích nổ các loại võ kỹ, mục đích là phân tích phạm vi sát thương của Trần Vũ.” Lão chủ nhiệm đứng lên nói tiếp: “Nhân loại đã chờ đợi thiên tài xuất hiện nhiều năm như vậy. Bát Hoang Dịch là một, và bây giờ Trần Vũ cũng là một. Nhưng không giống như Bát Hoang Dịch, phương thức tấn công của Trần Vũ là một chiều hướng khác, chúng ta phải xử lý nó cẩn thận.”

“Vậy chúng ta dùng trường học làm thí nghiệm à?”

“Sử dụng trường học là thuận tiện nhất. Anh không cần phải mạo hiểm đi ra khỏi thành phố. Hơn nữa, nó chỉ là một số bê tông cốt thép và sẽ được xây dựng lại nếu mất đi. Chỉ cần có được dữ liệu chi tiết của Trần Vũ, chúng ta có thể tạo ra một hệ thống võ thuật dành riêng cho cậu ấy dựa trên hoàn cảnh cá nhân.”

Cát Nhĩ hỏi: “Sau đó, một trường học đã bị phá hủy. Ông có nhận được dữ liệu chi tiết không?”

“Nhận được rồi.” Lão chủ nhiệm gật đầu: “Nhưng tôi chưa nhận hết.”

“Lão già rồi.” Cát Nhĩ gật đầu: “Nhưng vẫn chưa già hẳn đâu.”

“Bây giờ, tất cả những gì Trần Vũ phải làm là tạo ra một vụ nổ võ thuật sử dụng 100% linh lực của mình. Sau đó có thể phân tích

đầy đủ nó.”

“Vậy thì làm nhanh đi.”

“Nếu cậu ấy làm điều đó ở đây, toàn bộ Ma Đô sẽ biến mất.”

Hình Bích: “!!!”

Đồng tử của Cát Nhĩ đột nhiên co rút lại: “Thật sao?”

Lão chủ nhiệm lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

Ông ấy luôn cảnh báo Trần Vũ nên che giấu tài năng của mình.

Giờ đây, mỗi vụ nổ trong trường chỉ đơn giản tin rằng đó là một phần trăm sức mạnh tinh thần của Trần Vũ.

Trên thực tế…theo suy đoán của lão chủ nhiệm, đó có thể chỉ là một phần nghìn của Trần Vũ.

Dù có giải thích thế nào đi chăng nữa thì mức độ sức mạnh tinh thần này đơn giản không phải là thứ mà những “sinh vật” bình thường có thể sở hữu được.

Vậy là Trần Vũ phức tạp hơn nhiều so với những gì mọi người nghĩ hiện nay…

“Đừng nói nữa.” Lão chủ nhiệm xua tay, ngồi xuống, đeo kính vào: “Các ngươi trở về nghỉ ngơi ba ngày, ba ngày sau, Trần Vũ sẽ trở về đội, còn có tầng lớp ưu tú nhất năm hai sẽ chính thức tập hợp lại sau đó tôi sẽ giao nhiệm vụ tiếp theo cho các người.”

“Nhiệm vụ gì? Ai sẽ hợp tác với Trần Vũ để làm nổ tung ngôi trường chứ?”

“Không được.” Lão chủ nhiệm xua tay, ném ra một tập tài liệu: “Hợp tác với Trần Vũ… cho nổ tung địa cầu.”

“Lạch cạch.”

Tài liệu đã bị bỏ.

Bề mặt lộ ra ba chữ màu đỏ như máu.

SSS!

Lông tóc trên người Cát Nhĩ lập tức dựng đứng.

…

Bên trong căn lều tạm của Phòng đào tạo có cơ sở phía Bắc.

Hãy nhìn vào ba chữ cái “SSS” màu đỏ như máu trên hồ sơ nhiệm vụ.

Cát Nhĩ cảm thấy da đầu mình tê dại.

Hai bên anh là Hình Bích và Bát Hoang Diêu cũng đều ngơ ngác.

Đừng nói rằng đã nhìn thấy nó trước đây.

Họ thậm chí chưa bao giờ nghe nói đến nhiệm vụ cấp SSS.

Hóa ra chữ “S” cũng có thể được xếp chồng lên nhau…

“…”

“…”

Ngồi vào bàn viết hồi lâu, lão chủ nhiệm không nghe thấy tiếng bước chân của ba người rời đi, đột nhiên khó hiểu ngẩng đầu lên: “Các ngươi còn chờ cái gì? Tại sao không rời đi?”

Chương 941: Nhiệm vụ cấp SSSS (1)
Chương 941: Nhiệm vụ cấp SSSS (1)

“Chủ nhiệm.” Nuốt nước miếng xong, Cát Nhĩ duỗi ngón cái và ngón trỏ tay phải ra, cẩn thận nhặt tờ hồ sơ lên: “Ông có chắc là mình đang nghiêm túc không?”

“Chuyện gì vậy?”

“Cấp độ SSS?”

“Ừ, có vấn đề gì à?”

“...Nhiệm vụ điểm học viện, từ thấp đến cao, nhiệm vụ cấp D, C, B, A, S. Cấp độ D nghĩa là các đơn vị cấp một trở lên sẽ xuất hiện trong khi làm nhiệm vụ. Cấp C nghĩa là các đơn vị cấp độ hai trở lên sẽ xuất hiện… Tạm thời đừng nhắc đến chúng, trong hệ thống của trường có nhiệm vụ cấp SSS nào không? Cho dù có thì ít nhất cũng sẽ có đơn vị cấp bảy trong nhiệm vụ cấp SSS phải không? ”

“Ừ.” Lão chủ nhiệm đẩy gọng kính lên: “Ngươi tính toán rất giỏi.”

Cát Nhĩ: “…”

“Nhưng… nhưng…” Bát Hoang Diêu cắn môi: “Quân địch cấp bảy… là quá mạnh.”

Cát Nhĩ chửi: “Tôi còn chưa đạt đến cấp bảy!”

Lão chủ nhiệm lau nước bọt trên mặt, bình tĩnh giải thích: “Trần Vũ và Bát Hoàng Dịch đều là chiến binh cấp năm. Trong hoàn cảnh của họ, nhiệm vụ cấp năm và sáu thông thường căn bản không có tác dụng gì đối với sự tăng trưởng. Trông nó như cắt dưa, thái rau vậy .”

“Vậy là chúng tôi đang tìm người cấp bảy để luyện tập cho họ?”

“Đúng vậy. Và cho dù đến thời khắc mấu chốt…” Lão chủ nhiệm cầm tách trà lên, chậm rãi uống một ngụm: “Tôi vẫn còn có anh.”

“Mẹ tôi cũng đang gặp khó khăn!”

“Cát Nhĩ, tình huống của anh có chút đặc biệt, sau nửa cấp chiến đấu cũng không khó, cho nên anh có thể tạm thời đóng vai chiến sĩ cấp bảy, chỉ cần sống sót. Dù sao, trường học tin tưởng ngươi.”

“...Tôi có thể thay đổi nó được không?”

Đặt tách trà xuống, lão chủ nhiệm trả lời: “Hiển nhiên là không.”

Hít một hơi thật sâu, Cát Nhĩ dần dần bình tĩnh lại, quay đầu nhìn Hình Bích và Bát Hoang Diêu bên cạnh, cuối cùng tập trung vào Hình Bích: “Còn Hình Bích thì sao? Cô ấy không có kỹ năng như Trần Vũ và Tiểu Diêu. Không thể tham gia vào các trận chiến liên

“Hình Bích?” Lão chủ nhiệm nghi hoặc: “Hình Bích là ai?”

Cát Nhĩ: “…”

Hình Bích: “…”

Cát Nhĩ: “Hình Bích là người ở bên cạnh tôi. Cô ấy cũng là thành viên của năm hai.”

“Cô ấy bị sao vậy?” Lão chủ nhiệm nhìn Hình Bích.

Cát Nhĩ: “...Cô ấy có cấp bậc thấp.”

“Cấp độ thấp thì nên luyện tập chăm chỉ.” Lão chủ nhiệm xua tay: “Không phải chiến binh chúng ta đều được huấn luyện ở cấp độ đầu tiên sao?”

“…”

Nghe được ý tứ sâu xa trong lời nói của đối phương, Cát Nhĩ gãi gãi trán một cách mạnh mẽ và ngừng nói ba hoa.

Rõ ràng.

Sự sống chết của Hình Bích không được ban lãnh đạo nhà trường quan tâm.

Họ chỉ để mắt đến Trần Vũ và Bát Hoang Diêu.

Chính xác hơn thì chỉ có Trần Vũ.

Những người bình thường?

Trong thế giới võ thuật, không có năm nào không có người chết…

Bên cạnh anh, Hình Bích cũng hiểu điều này, cúi đầu cắn đầu lưỡi để máu từ từ lan ra trong miệng.

“Được rồi, nhiệm vụ thứ hai của chúng ta sẽ đảm nhận là nhiệm vụ này.”

Giữ chặt cuốn sách nhiệm vụ, Cát Nhĩ ra hiệu cho hai người phụ nữ xung quanh mình ngừng nói, quay người bước ra khỏi văn phòng.

Bát Hoang Diêu liếc nhìn bóng lưng của Cát Nhĩ, sau đó nhìn Hình Bích đang cúi đầu, cô do dự một lúc lâu và chọn cách im lặng.

Sau khi cúi đầu chào vị lão chủ nhiệm, cô kéo Hình Bích lại và đuổi theo Cát Nhĩ.

“Da da da……”

Tiếng bước chân giòn giã của hai người dần dần biến mất.

Lão chủ nhiệm ngẩng đầu, rót đầy nước vào tách trà, uống nửa ngụm, sát ý hiện lên sâu trong mắt ông.

“Ai đã sắp xếp Hình Bích này vào…”

“Có thực sự chỉ là hiệu trưởng thôi sao…”

…

“Rầm.”

Mở lều ra, Cát Nhĩ tiến về phía trước mấy bước rồi dừng lại, anh cúi đầu, bắt đầu liên tục kiểm tra sổ nhiệm vụ cấp SSS trong tay. Anh đang suy nghĩ, không biết trong đầu mình còn đang nghĩ gì nữa.

“Cát…Cát Nhĩ.” Bát Hoang Diêu đi theo và ngập ngừng kéo áo Cát

Nhĩ.

Cát Nhĩ quay lại và nói: “Từ nay cứ gọi tôi là Cát Nhĩ nhé.”

Bát Hoang Diêu: “Anh Cát Nhĩ.”

Cát Nhĩ: “…Cát Nhĩ. Cứ gọi tôi là Cát Nhĩ.”

Bát Hoang Diêu: “Cát…Cát Nhĩ.”

“...Tại sao khi cô nói ra cái tên này, tôi lại cảm thấy có chút không đúng.” Cát Nhĩ bực bội đá tập hồ sơ đi, quay người nói: “Đang làm gì vậy? Có chuyện muốn nói hả?”

“Tôi nghĩ nhiệm vụ cấp SSS quá khó. Nhưng vì cấp trên có thể… có thể sắp xếp nó cho chúng ta, nghĩa là phải có kế hoạch dự phòng phải không?”

“Chắc chắn rồi.” Cát Nhĩ từ trong túi móc ra một điếu xì gà và châm lửa: “Trần Vũ bây giờ là bảo bối của những lão già đó, hắn sẽ không dễ dàng chết đâu.”

“Vậy…” Bát Hoang Diêu nhìn Hình Bích, rụt rè nói: “Hình Bích, chị có thể không đi được không?”

“Phù.”

Phun ra một ngụm khói nồng nặc, Cát Nhĩ nheo mắt lại: “Xem ra, không có khả năng.”

Nghe vậy, Hình Bích tiếp tục cúi đầu im lặng.

Bát Hoang Diêu đủ thông minh để không hỏi thêm bất kỳ câu hỏi nào nữa.

Chương 942: Nhiệm vụ cấp SSSS (2)
Chương 942: Nhiệm vụ cấp SSSS (2)

“Đi thôi.”

Sau khi hút hết nửa điếu xì gà, hít một hơi thật sâu vào phổi, Cát Nhĩ hất tàn thuốc đi về hướng tòa nhà trước đó đã sụp đổ: “Đi theo tôi, tìm Trần Vũ.”

Ba người họ đều là những chiến binh có đôi chân nhanh nhẹn.

Một lúc sau, trong khói bụi tung tóe, bọn họ nhìn thấy Trần Vũ đang trao đổi “kết quả nổ tung” vừa tạo ra với giáo sư.

“Anh Vũ!” Bát Hoang Diêu dẫn đầu hô to.

Trần Vũ lập tức quay lại, nhướng mày: “Tiểu Diêu đã trở lại? Hãy xem tôi đã cho nổ tung tòa nhà này như thế nào?”

Bát Hoang Diêu: “Nó khá… khá tốt.”

“Này, hai người các ngươi cũng tới.” Trần Vũ lau bụi trước mặt, nhìn Cát Nhĩ và Hình Bích: “Có chuyện gì không?”

“Thông báo từ phòng đào tạo.” Cát Nhĩ mở sổ nhiệm vụ ra: “Việc học của cậu tạm thời đã kết thúc, hiện tại hãy trở về đội và tiếp tục nhiệm vụ trong ba ngày nữa.”

“Kết thúc rồi à?” CTrần Vũ ngạc nhiên.

“Ừ, xong rồi.”

“Tuyệt vời! Tuyệt vời!” Trần Vũ hào hứng đập nắm đấm, không thèm nhìn vị giáo sư già phía sau, anh ta trực tiếp đặt tay trái ôm lấy Bát Hoang Diêu, tay phải ôm lấy Cát Nhĩ, sải bước như sao băng: “Đi thôi! Tôi Hôm nay tôi sẽ đưa các người đi cùng. Ba tiến ba lùi tạo ra kịch bản để giết nhiệm vụ này, tôi sẽ đãi mọi người.

“Có lẽ cậu vui mừng quá sớm.” Cát Nhĩ chặn tay Trần Vũ, đưa cuốn sách nhiệm vụ ra: “Nhìn cái này.”

“Hmm… SSS? Nhiệm vụ cấp SSS? Còn thứ này?”

“Đúng. Điều đó có nghĩa là trong quá trình làm nhiệm vụ, các đơn vị địch cấp bảy sẽ xuất hiện.”

“Chết tiệt, nhiệm vụ này nhất định rất nguy hiểm phải không?” Trần Vũ nghiêng đầu.

Cát Nhĩ: “Có lẽ cậu nên ị sau khi ăn.”

Trần Vũ: “Tôi luôn trực tiếp ăn cứt.”

“…”

“…”

“...Mẹ kiếp! Trần Vũ! Sao cậu dám nhắc đến chuyện ăn cứt với tôi!”

Xung quanh, đám bụi đang dần lắng xuống bắt đầu bay trở lại vào lúc này…

Điều không ai để ý là trong bóng tối, một con mắt làm từ cát và đá đang dần biến mất trong cát bụi.

“Việc quan sát đã kết thúc.”

Cách đây sáu cây số.

Ở tầng hai mươi của một tòa nhà dân cư.

Người thanh niên mặc áo thun đeo kính râm thở dài: “Anh chàng trông khá đẹp trai đó chắc chắn là Trần Vũ.”

“Ừ.” Ở một bên, người đàn ông trung niên cũng mặc áo thun gật đầu: “Trần Vũ, người đứng đầu kỳ thi tuyển sinh đại học ở Thanh Thành năm ngoái, thể lực và trí tuệ vượt xa người thường. Cậu ta đã ở Kinh Thành hơn bốn tháng trước. Trong trận chiến, đã giết được số lượng quái thú nhiều nhất.”

“Có vẻ không dễ đối phó.” Chàng trai trẻ tháo kính râm xuống, lộ ra một đôi mắt kỳ quái màu trắng xám ngưng tụ bởi cát.

Mỗi nhãn cầu dường như di chuyển độc lập và không thể kiểm soát được.

Vô cùng kỳ lạ.

“Hắn là rất khó đối phó.” Người trung niên ngồi xuống, cầm lên ảnh của Trần Vũ, cẩn thận cân nhắc: “Một thiên tài ngang hàng với Bát Hoang Dịch nhất định có rất nhiều lực lượng bảo vệ xung quanh. Nhưng không sao, dù có khó khăn đến đâu, chúng ta cũng phải có được cậu ấy.”

“Ừm.” Người thanh niên hạ giọng: “Hăn ta thật sự có tinh thần lực đáng sợ như vậy. Một khi biết được siêu năng lực của chúng ta… Hiệp hội Nghiên cứu sự thật sẽ trỗi dậy.”

“Không sai. Trong thế giới võ thuật ích kỷ, họ đã biết rằng nếu một thiên tài như vậy học được siêu năng lực, đó là hy vọng tốt nhất để cứu nhân loại. Học võ thuật? Bah.” Người đàn ông trung niên quát to: “Con khốn này!”

“Người trong giới võ thuật khá giỏi tẩy não, chỉ sợ Trần Vũ này ngu dốt, không muốn học siêu năng lực.”

“Không sao đâu.” Người đàn ông trung niên xua tay: “Chỉ cần chúng ta trói hắn lại, hắn có học hay không cũng không sao, nếu không có tác dụng, chúng ta sẽ cho hắn uống thuốc mà chết. Điều này sẽ khiến hắn mất hết tu vi. Chúng ta thậm chí có thể dùng ma túy để trực tiếp phá hủy huyệt đạo của hắn, haha, xem hắn có học được hay không.”

“Vâng. Có thể là cách.” Giơ ngón tay cái lên.

“Khó khăn bây giờ là làm thế nào để tiếp cận hắn. Ma Đô tràn ngập các chiến binh, và Đại học Kinh thành thì đầy rẫy những người đến từ thế giới võ thuật… Thực sự không dễ để làm bất cứ điều gì.”

“Ngươi không cần phải ở Ma Đô mà ra tay.” Thanh niên chỉ vào chính mình một đôi mắt hột: “Vừa rồi ta nhìn thấy, Trần Vũ và bạn cùng lớp đang đi ra ngoài làm nhiệm vụ.”

“Cái gì?” Người đàn ông trung niên trừng mắt: “Có cơ hội tốt như

vậy sao?!”

“Chỉ ba ngày nữa thôi. Sẽ có một nhiệm vụ cấp SSS được thực hiện.”

“SSS...anh chàng tốt số, kẻ thù cấp bảy. Hắn định cho nổ tung tổ hội công bằng à?”

“Có lẽ… đó là quê hương của chúng ta.”

Người đàn ông trung niên: “...Nếu không nói được thì hãy lè lưỡi và biến nó thành cát.”

“Nhân tiện, khi nói đến Công bằng hội, tôi chợt nhớ ra một điều.” Chàng trai trẻ nhìn ra ngoài cửa sổ: “Gần đây, tổ chức đã nhận được thông tin. Hình như ở đây tại Ma Đô có một thế lực đang giả danh Hiệp hội Nghiên cứu Sự thật của chúng ta. Có vẻ như đã xảy ra một âm mưu. Trần Vũ, Bát Hoang Dịch hoặc là Tam Thượng Du đã làm.”

Chương 943: Nhiệm vụ cấp SSSS (3)
Chương 943: Nhiệm vụ cấp SSSS (3)

“Ai?” Sắc mặt người đàn ông trung niên trở nên lạnh lùng.

“Tôi không biết, tôi nghĩ đây có thể là một cuộc gặp Công bằng hội.”

“Mấy tên khốn kiếp của Công bằng hội đang làm chuyện lớn gì vậy, tại sao lại dùng tên chúng ta? Tự đề cao bản thân chẳng phải là tốt sao?”

“Vậy thì tôi không biết.”

“…Nếu là thật thì chúng ta nên cẩn thận hơn một chút.” Người đàn ông trung niên nheo mắt: “Thú triều gần đây đã lắng xuống, các thế lực vẫn chưa dừng lại đâu.”

“Tôi có cảm giác chán nản khi một cơn bão lại sắp ập đến đây này.”

“Tôi cũng vậy.”

“…”

Hai người nhìn nhau rồi đột nhiên im lặng.

Gần mười phút trôi qua, người đàn ông trung niên mới lên tiếng: “Dù sao, chúng ta trước tiên hãy xử lý Trần Vũ đi đã.”

“Chà, tôi đang chuẩn bị thuốc độc giết người đây.”

“Hãy quên chất độc đấy đi. Khi năng lượng cạn kiệt, hắn vẫn có thể tu luyện trở lại. Như tôi đã nói, tốt hơn hết là nghiền nát huyệt đạo của hắn thành từng mảnh và kết liễu nó một lần và mãi mãi.”

…

[Uống chất lỏng không xác định: tỉnh táo +1; khả năng suy nghĩ tạm thời +2]

[Uống chất lỏng không rõ nguồn gốc: tỉnh dậy…]

Sau vài ly rượu sake, hơi ấm lan khắp cơ thể tôi.

Trần Vũ rùng mình, toàn thân lập tức cảm nhận được rõ ràng hơn.

“Trong hai tháng qua, anh đã ném bom hầu hết các cơ sở vật chất của trường. Qua chuyện đó, anh đã học được những gì?” Cát Nhĩ qua hỏi, lắc ly rượu của mình.

“Tôi đã học được mọi thứ tôi cần học. Và khi nói đến việc đánh bom trường học, chính các giáo sư đã yêu cầu tôi đánh bom nó. Trong khi họ đang thu thập thông tin từ tôi, họ đang chuẩn bị xây dựng lại khuôn viên trường. Tôi cảm thấy rằng Đại học Bắc Kinh hiện tại đã quá cũ và không thể so sánh với Đại Học Thủ Đô trước đây”.

Trần Vũ chợt dừng lại, đặt ly rượu xuống bàn nhìn Bát Hoang Diêu: “Hai tháng nay thế nào, cô làm được bao nhiêu nhiệm vụ?”

“Mười lần.” Cô gái cắn móng tay trỏ bên phải và nghĩ: “Mười hai lần.”

“Còn cô thì sao?” Trần Vũ lại nhìn Hình Bích: “Cô đã đi chệch hướng bao nhiêu lần trong hai tháng qua?”

Hình Bật: “Hơn mười lần. Mười hai lần.”

Trần Vũ: “Thật thà.”

Hình Bích đứng lên, tay cầm ly rượu lên: “Anh Vũ, là thành viên mới của hạng hai, tôi xin nâng cốc chúc mừng anh. Tôi rất vui mừng khi anh có thể trở lại hạng hai.”

Trần Vũ: “Vinh dự của tôi.”

Động tác uống rượu của Hình Bích khựng lại.

Cát Nhĩ ở một bên bĩu môi: “Đó là trò đùa cũ, nếu không có gì để nói thì ba ngày nữa hãy nghiên cứu nhiệm vụ của mình. À không, phải nói rằng đó là nhiệm vụ của ‘chúng ta’ trong ba ngày.”

“Xin lỗi, tôi là nhân viên an ninh, theo quy định, tôi không thể tham gia nhiệm vụ.”

“Đồ rác rưởi, ngay từ đầu ngươi nên biết mình là kẻ hèn nhát đi. Đó không phải chỉ là 3S thôi sao? Nó có thể tạo ra sự khác biệt không? Hãy cho tôi xem.”

Nói xong,Trần Vũ lấy cuốn sổ nhiệm vụ từ trong túi Bát Hoang Diêu ra, xé niêm phong, mở tài liệu ra và đọc to: “Lệnh cho tinh anh năm thứ nhất của trường Đại học Thủ Đô tấn công và phá hủy trụ sở của Hiệp hội Công bằng trong vòng 15 ngày. Vui lòng xác định vị trí.”

Giọng nói đột ngột dừng lại.

Trần Vũ đột nhiên đứng dậy, ném đi tờ tài liệu, xoay người rời đi.

“Anh định làm gì?” Cát Nhĩ bối rối.

“Bỏ học.”

Ba người: “……”

Cát Nhĩ nhanh chóng tiến lên, ôm lấy Trần Vũ: “Đừng… đừng rời đi, anh ở lại.”

“Mẹ kiếp! Tấn công trụ sở của Hiệp hội Công bằng? Thà rằng họ nói tôi đi chết.”

Cát Nhĩ: “Không phải anh nói anh không phải kẻ hèn nhát sao?”

“Nhảm nhí! Đó không phải là vấn đề hèn nhát hay không. Nếu Hiệp hội Công bằng dễ dàng bị tiêu diệt như vậy, làm sao nó có thể tồn tại nhiều năm như vậy? Khi trùm cấp 9 Lý Thanh Hải còn sống, anh ta thậm chí còn không thể đánh bại được Hiệp hội Công bằng. Bây giờ họ yêu cầu tôi phá hủy trụ sở?! Tôi chỉ là một der. ”

“Cát Nhĩ.” Bát Hoang Diêu cũng đứng dậy, vẻ mặt lo lắng: “Mặc dù nhiệm vụ 3S có thể rất khó khăn. Nhưng trực tiếp tấn công trụ sở Hiệp hội Công bằng… Chúng ta có lẽ không đủ năng lực.”

“Đừng nóng vội. Những người phía trên không phải không có tính

toán, họ không thể sắp xếp một cuộc hành quân chí mạng cho chúng ta." Cát Nhĩ lý trí phân tích: "Có lẽ nhiệm vụ này là một nhiệm vụ quy mô lớn được các đội ngũ khác nhau phối hợp tiến hành."

Trần Vũ: "Gọi điện thoại cho lão phu, hỏi chi tiết."

"Được rồi."

Gật đầu, Cát Nhĩ lấy điện thoại di động ra và gọi vào đường dây chuyên dụng của phòng giảng dạy.

——

"Alo?" Điện thoại đã kết nối, trong ống nghe vang lên giọng nói khàn khàn của một người đàn ông: "Ai vậy? Ai ở đầu dây bên kia?"

Cát Nhĩ: "...có phải là phòng giảng dạy không?"

"Tôi không biết. Hình như đây là một công trường xây dựng. Đúng lúc tôi định ngắt đường dây điện thoại thì điện thoại của tôi quay số."

Lúc đó Cát Nhĩ chợt nhận ra: "Ồ... Ồ, nhân tiện, tòa nhà văn phòng giảng dạy bị đánh bom phải không?"

"Đúng vậy, họ đang đối đầu với chúng."

Chương 944: Nhiệm vụ cấp SSSS (4)
Chương 944: Nhiệm vụ cấp SSSS (4)

“Vậy xin hãy giúp tôi. Anh có thể đến căn lều lớn ở khuôn viên phía bắc và tìm giám đốc phòng giảng dạy và nhờ ông ấy gọi cho Cát Nhĩ được không ?.”

“Đưa cho Cát Nhĩ một cái búa!” Trên ống nghe, người nhân viên tỏ ra rất khó chịu: “Tôi bận quá! Tôi xong rồi. Tôi xong rồi.”

“Chúng tôi sẽ trả thù lao cho anh..”

…“…cái đó trong, cái đó trong cái đó.”

“Được rồi, cảm ơn.” Cát Nhĩ thở phào nhẹ nhõm và chuẩn bị cúp điện thoại.

Trần Vũ lập tức ngăn cản hắn: “Mau! Giúp ta hỏi xem hắn đến từ đâu.”

——

Bên kia cúp máy.

Trần Vũ: “...Thật đáng tiếc.”

“Anh đáng tiếc điều gì?” Cát Nhĩ thắc mắc.

“Cô không hiểu.” Trần Vũ tiếc nuối mím môi, xua tay, đổi chủ đề nói: “Sao không gọi vào di động của lão giám đốc đi.”

“Anh ấy không mang theo điện thoại di động khi làm việc.”

“Thật sao? Anh ấy chỉ làm vậy khi không làm việc…”

“Khi anh ấy không làm việc, anh ấy không mang theo điện thoại di động.”

Trần Vũ: “...Được rồi, đây rất là Lỗ Tấn.”

Một số người ngồi lại vào chỗ của mình và bắt đầu im lặng chờ đợi.

Nhìn thấy Hình Bi và Bát Hoang Diêu trên mặt lộ ra vẻ bất an, Cát Nhĩ cười an ủi: “Đừng lo lắng, như tôi đã nói, những người phía trên không phải là những kẻ nhảm nhí, bọn họ không thể sắp xếp một nhiệm vụ yêu cầu chúng ta phải chết.” .”

“Hmm…” Cô gái mím môi và gật đầu.

Sau một lúc.

Điện thoại di động của Cát Nhĩ reo lên.

Là một con số xa lạ.

Anh ấy trả lời cuộc gọi ngay lập tức: “Xin chào? Giám đốc?”

“Là tôi đây.” Giọng của vị giám đốc già vang lên trong ống nghe: “Lát nữa cô sẽ quay lại và trả lại cho tôi 10.000 tệ.”

Cát Nhĩ: “Hả? Tại sao?”

“Nhân viên mà anh cử tới đòi tôi một vạn tệ!” Lão giám đốc gầm lên.

“Anh sẽ đưa nó cho anh ta nếu anh ta muốn ư?!” Cát Nhĩ không thể tin được.

“Dù sao thì cô cũng phải trả tiền.” Giọng ông giám đốc già bình tĩnh lại: “Tôi chỉ giúp cô ứng trước tiền thôi, tôi sẽ không tính lãi cho cô đâu.”

Cát Nhĩ : “…”

“Nói đi, cô muốn gì ở tôi?”

Cát Nhĩ: “…”

“Cô không nói thì tôi chết đây.”

“Chờ… chờ một chút.” Cát Nhĩ kìm nén nỗi đau trong lòng, nghiến răng nghiến lợi hỏi: “Nhiệm vụ 3S mà anh giao cho chúng tôi là

nhiệm vụ liên minh à?”

“Liên minh? Liên minh với ai?”

“Không…phải không?”

“Không. Nhiệm vụ này cần được lớp của cô phải hoàn thành một cách độc lập.”

“…hoàn thành nó một cách độc lập và phá hủy Hiệp hội Công bằng?!” Giọng Cát Nhĩ vang lên.

“Đúng. Có vấn đề gì không?”

“Đây là một vấn đề lớn! Chỉ có bốn đứa yếu kém chúng tôi mà đòi phá hủy Hiệp hội Công bằng ?”

“Đừng coi thường mình.” Lão giám đốc cười trấn an: “Cô so với lũ yếu kém còn tốt hơn rất nhiều. Hơn nữa để sửa cô, nhiệm vụ yêu cầu không phải là gây phiền toái, mà là hủy diệt. Côcó hiểu từ “tiêu diệt” không? ”

“…Chắc chắn phải có chiến binh cấp tám trong trụ sở của Hiệp hội Công bằng, phải không?”

“Chà, có lẽ là khá nhiều.”

“Vậy đây không chỉ là cấp độ 3S chút nào! Đây gần như là cấp độ 5S!” Cát Nhĩ hét lên. Tĩnh mạch nổi lên ở cổ cô.

“Nói quá phóng đại. Đúng là cấp 3S. Bởi vì…”

Cát Nhĩ sững sờ một lúc, nhận ra rằng có thể có kế hoạch dự phòng: “Vì cái gì?”

“Bởi vì cấp độ nhiệm vụ của trường chúng tôi cao tới 3S.”

Cát Nhĩ: “…”

Trần Vũ: “……”

Hai người phụ nữ: “……”

“Được rồi, nếu không còn chuyện gì nữa thì tôi cúp máy đây. Chúc anh làm nhiệm vụ thành công và ra đi bình an nhé.”

Giữ nguyên tư thế gọi điện, Cát Nhĩ cứng đờ một lúc lâu mới từ từ đặt tay xuống.

…”

“...Tôi đã sai rồi. Đó thực sự là không có năng lực.:

Đại học Bắc Kinh, trong căn lều lớn của Văn phòng Giảng dạy.

Ông giám đốc già cúp máy, đưa điện thoại lại cho nhân viên trước mặt, đồng thời lấy từ trong túi ra 100 tệ tiền mặt: “Cảm ơn anh đã vất vả, đây là tiền boa.” .”

Người công nhân chậm rãi cầm lấy, do dự: “Anh… không phải anh nói… mười nghìn sao?”

“Tôi nói một trăm nghìn, anh có dám đòi không?”

“Anh quá bướng bỉnh…”

“Chỉ một trăm thôi, anh có muốn không? Nếu anh không muốn thì đưa nó cho tôi.”

…

Tục ngữ có câu, quân lệnh đổ như núi.

Mặc dù sinh viên Đại học Thành Đô không phải là lực lượng quân sự, nhưng dựa trên hệ thống giáo dục, phương pháp quản lý của trường là từ trên xuống.

Vì vậy, trước sự “xấu hổ” của cấp trên đưa ra, khóa 2 của năm không còn cách nào khác là phải thực hiện công việc.

Cất điện thoại lại vào túi, Cát Nhĩ thở dài thật sâu: “Dù thế nào đi nữa, lão giám đốc cũng không thể để chúng ta chết được. Đừng lo lắng quá.”

“Ừ, đừng lo lắng quá.” Trần Vũ gật đầu đồng tình: “Hệ thống tang

lễ và bồi thường của trường chúng tôi khá hoàn chỉnh.”

Hai người phụ nữ: “…”

Cát Nhĩ : “…im đi.”

Anh lấy ra ba trăm tệ ném lên bàn, Cát Nhĩ lại đứng dậy: “Được rồi, ba ngày nay anh hãy nghỉ ngơi thật tốt và nạp lại năng lượng nhé. Ba ngày nữa chúng ta sẽ gặp nhau ở cùng một nơi. À mà… ”

Chương 945: Nhiệm vụ cấp SSSS (5)
Chương 945: Nhiệm vụ cấp SSSS (5)

Dừng một chút, hắn quay đầu liếc nhìn Trần Vũ cùng Bát Hoang Diêu, trịnh trọng nói với bọn họ: “Để duy trì hiệu quả chiến đấu, trong ba ngày này hai người không được uống thuốc tăng cường tinh thần.”

“Đã hiểu.” Cô gái gật đầu.

“tạm biệt.”

“Tạm biệt.”×2

Nhìn Cát Nhĩ từ từ bước đi.

Trần Vũ hỏi Bát Hoang Diêu: “Nơi cũ hắn nhắc tới là ở đâu?”

“Cổng trường.”

“Này, tập trung ở cổng đi, đó là truyền thống của lớp 2. Được rồi, tôi cũng về, ba ngày nữa gặp lại.”

“Anh Vũ, tạm biệt.”

Nhưng hắn vừa định bước đi thì người phục vụ vội vàng chạy tới: “Thưa anh, bàn này anh có muốn trả tiền không?”

“Ừm.” Trần Vũ nhặt lên ba trăm tệ trên bàn, nói: “Không cần tìm.”

Người phục vụ nhìn số tiền Trần Vũ đưa, sau đó lại nhìn Trần Vũ: “Tôi khuyên anh vẫn phải đi tìm thì hơn, chỗ tiền này không đủ.”

Trần Vũ: “?”

Người phục vụ: “Bàn của anh có tổng lượng tiêu thụ là 2.880.”

Trần Vũ: “...Thì ra người muốn chơi xỏ tôi lại đang ở gần đây.”

“Thưa anh.” Người phục vụ hơi cúi đầu: “Hai nghìn tám trăm tám

trăm. Nếu tôi cho anh số 0, tôi sẽ tính tổng cộng ba nghìn."

Trần Vũ: "...Tin hay không thì tùy, tôi đã cho nổ tung nhà anh."

"Thật ra cái này bao gồm phí phục vụ 500 nhân dân tệ." Người phục vụ giải thích.

"Tôi… tôi sẽ làm." Hình Bích nhanh chóng bước tới và quét mã ba nghìn nhân dân tệ bằng điện thoại di động của mình.

"Chào mừng bạn đến thăm lần sau." Sau khi xác nhận rằng đã nhận được khoản thanh toán, người phục vụ lập tức cúi đầu và mỉm cười rời đi.

Quan sát Hình Bích một hồi lâu, Trần Vũ nhún vai nói với Bát Hoang Diêu: "Đưa tiền cho cô ấy."

"Không… không cần! Chúng ta đều học cùng lớp, cũng không cần quá xa lạ." Hình Bích liên tục xua tay.

"Nhận lấy đi, chúng ta vẫn là nên làm người xa lạ." Trần Vũ quay người bước đi: "Tiểu Diêu, đưa tiền cho cô ấy."

"...Được." Bát Hoang Diêu cắn môi và gật đầu.

"Trần Vũ…" Hình Bích ánh mắt giãy giụa, ngập ngừng không nói nên lời.

Trần Vũ dừng bước, quay đầu lại: "Còn muốn nói gì nữa?"

Hình Bích : "……"

Trần Vũ: "Nói."

…Không có gì."

"Nếu cô không có gì để nói thì tôi cũng có." Nheo mắt lại, Trần Vũ hạ giọng nói: "Tôi đến đây để nhắc nhở cô. Mối hận thù giữa cô và em gái tôi sẽ được giải quyết trong vài ngày tới."

Nghe vậy, Bát Hoang Diêu ở một bên giật mình.

Hình Bích vùi đầu thật sâu: "...Được rồi, tôi hiểu."

Trần Vũ cũng rời đi.

Đi nhanh hơn Cát Nhĩ.

Chỉ còn lại hai cô gái, nhìn nhau trong im lặng.

“Chị Hình Bích…”

“Không sao đâu, đừng an ủi tôi.” Hình Bích gượng cười: “Tất cả quà tặng của số mệnh đều đã được ấn định giá một cách bí mật.”

“Đã đến lúc tôi phải trả lại tất cả về đúng vị trí vốn có của nó.”

“Vài ngày nữa, tôi phải đi ra ngoài.”

Ngồi ở góc bàn ăn, Trần Vũ ăn xong canh trong bát, thoải mái ợ hơi, vỗ vỗ bụng nói: “Nhà trường giao cho tôi làm một nhiệm vụ.”

– “Em học võ xong chưa?” Trần Tư Vănđối diện bàn ăn cau mày.

“Xong rồi.” Đặt bát xuống, Trần Vũ chỉ vào đầu mình: “Những gì có thể dạy trên lý thuyết, em đã học hết rồi, phần còn lại chính mình thí nghiệm và áp dụng.”

“Vậy là nhà trường đã giao cho em một nhiệm vụ à?”

“Ừm, đúng vậy.”

“Điều đó không có gì nguy hiểm phải không? Nó chỉ để cải thiện sức mạnh của em thôi ?”

“Ừ.” Trần Vũ gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Tấn công trụ sở của Hiệp hội Công bằng.

Ngay cả khi có sự giúp đỡ của trường học, mối nguy hiểm vẫn rất lớn.

Nhưng không cần thiết phải tiết lộ những điều này cho người nhà.

Nó chỉ làm tăng thêm sự lo lắng.

“Vậy Tiểu Vũ… Con từ nhiệm vụ này mất bao nhiêu ngày mới có

thể trở về?” Mẹ Trần nắm chặt đôi đũa, có chút lo lắng nói.

“Nhiều nhất là một tháng.”

“Lâu như vậy?” Trần Tư Văn kinh ngạc: “Không phải chỉ là huấn luyện nhiệm vụ sao? Tại sao lại lâu như vậy?”

“Không có lý do gì, có lẽ lãnh đạo trường học bị bệnh.” Thở dài một hồi, Trần Vũ đứng lên, quay lên lầu: “Chị, ăn tối xong tới phòng em, em có chuyện muốn nói với chị.”

Nghe vậy, mẹ Trần không hài lòng: “Sao con lại giấu mẹ?”

ˆBB giơ tay: “Cậu giấu tôi ?”

Nhìn Trần Vũ chậm rãi rời đi, ánh mắt Trần Tư Văn chớp động, cô mơ hồ đoán được điều gì đó.

Tôi đã ngừng ăn.

Đưa tay lên môi không lau dầu.

Theo Trần Vũ trực tiếp lên tầng hai.

“Bụp—bụp!”

Sau khi vào phòng ngủ của Trần Vũ, Trần Tư Văn vô tình bị vấp ngã ở ngưỡng cửa vì đang vội.

Nhưng cô không quan tâm chút nào, nhanh chóng đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Em tìm chị có việc gì?”

“Chị ăn xong chưa?”

“Không đói.”

“Được.” Trần Vũ nằm trên giường lấy điện thoại di động ra, trượt màn hình hỏi: “Chị, hiện tại thực lực của chị ở cấp mấy?”

“cấp 4.”

“Sự phối hợp thể chất của chị thế nào?”

“Lần trước ta uống Thuốc Tăng Linh cũng là lần cuối cùng, phối hợp thể chất không có vấn đề gì.”

“Ừm.”

Chương 946: Nhiệm vụ cấp SSSS (6)
Chương 946: Nhiệm vụ cấp SSSS (6)

Nhấc điện thoại lên, hiển thị màn hình trước mặt Trần Tư Văn, Trần Vũ mỉm cười: “Chị, chúng ta hãy giải quyết mối hận thù mấy ngày nay giữa chị và Hình Bích. Em không hiểu rõ cô ấy lắm, em không biết chị đã sắp xếp cho cô ấy vào. Nói thẳng ra em không muốn đưa cô ấy đi cùng ”.

“……Tốt.”

“Bình an trở về nhé.”

Thắt chặt dây kéo áo khoác, Trần Tư Văn di chuyển cơ thể vài lần: “Chị sẽ không rơi vào cùng một hòn đá lần thứ hai.”

“Pụp!”

Vừa dứt lời, cô lại vấp phải ngưỡng cửa.

…

một ngày.

Hai ngày.

Ba ngày……

Thời gian trôi qua vội vã.

Như thể chỉ trong chớp mắt, những ngày bình yên đã qua đi.

Sáng nay, cổng Đại học Bắc Kinh đặc biệt đông đúc.

Nó nhộn nhịp và đông đúc với hàng trăm người.

“Cát Nhĩ, cũng muộn rồi. Lớp hai của em đồng ý gặp nhau lúc mấy giờ?” Lão giám đốc xắn tay áo lên nhìn chiếc kim giờ khắc Rolex: “Gần trưa rồi, nếu chúng ta không đi thì trời sẽ tối mất.”

Cát Nhĩ xòe tay: “Trần Vũ và những người khác đến muộn, tôi không nhịn được. Giám đốc, hay là tôi về trước nhé? Chỉ là nhiệm vụ thôi, tôi cũng không giúp được cái gì cho anh.”

“Chờ một chút.” Giám đốc già xua tay: “Trần Vũ dù sao cũng là một trong những võ giả quan trọng nhất của thế hệ trẻ, hắn có tình cảm với các giáo sư của đoàn võ thuật. Hãy cho hắn một món quà như một lời chúc phúc.”

“Có lẽ…” Cát Nhĩ do dự: “Có lẽ vì thấy anh đợi ở đây nên Trần Vũ không xuất hiện.”

“Hắn dám!” Lão giám đốc hất râu, ngơ ngác nhìn Bát Hoang Diêu đang đứng ở một bên: “Cô bé tên Hình Bích ở lớp hai của cô cũng không có ở đây.”

“Hình Bích.” Cát Nhĩ ngẩng đầu, nheo mắt suy nghĩ: “Chúng tôi đã tạm biệt nhau ba ngày trước rồi, không có tin tức gì của cô ấy, có lẽ… cô ấy sẽ không thể đến được.”

Lão giám đốc sửng sốt: “Cái gì?”

“Buzz buzz…”

Lúc này, cùng với sự kích động đột ngột của đám đông, Trần Vũ xuất hiện.

Tôi thấy anh ấy đeo chiếc BB phía sau và túi đeo vai trước ngực, anh ấy bước đi bất cẩn trước mặt mọi người và vẫy tay chào: “Xin chào các đồng chí. Cảm ơn các đồng chí đã vất vả.”

Không đợi ai trả lời, lão giám đốc bước tới, mặt nghiêm túc nói: “Trần Vũ, anh đến muộn.”

“Cầm kiếm?” Trần Vũ ngơ ngác rút kiếm trên đầu BB ra, cẩn thận quan sát một hồi: “Đây là một kiếm.”

“Đừng đổi chủ đề với tôi. Chúng tôi có rất nhiều giáo sư đang đợi cậu cả buổi sáng.”

“Đúng vậy.” Trần Vũ từ trong túi đeo vai lấy ra một điếu thuốc, châm lửa, phả ra một làn khói: “Bữa tối cuối cùng anh sắp xếp cho

tôi sẽ không cho tôi ăn thêm một lát nữa."

"Bữa tối cuối cùng cái khỉ gì chứ !" Lão giám đốc tức giận nắm lấy tàn thuốc của Trần Vũ, dập tắt: "Cấp trên của trường đã có an bài, anh chỉ cần thành thật thực hiện là được."

Nói xong, hắn hạ giọng thấp giọng nói nhỏ vào tai Trần Vũ: "Đây là cơ hội mà đội võ lâm của chúng ta cuối cùng đã giành được cho cậu."

"Mạ vàng?" Trần Vũ nhướng mày.

"Đính kim cương." Lão giám đốc sửa lại.

"Chính là vậy." Trần Vũ cười: "Anh nói như vậy, tôi lại không hiểu sao? Yên tâm, giao cho tôi, tôi sẽ nói rõ ràng cho anh. Tất cả đều là bí mật."

"Nhưng cũng đừng quá bất cẩn." Lão giám đốc hài lòng vỗ vai Trần Vũ : "Chú ý an toàn, thực hiện đúng kế hoạch."

"Được rồi."

Làm một động tác "Được", Trần Vũ nhìn Cát Nhĩ và Bát Hoang Diêu: "Vậy bây giờ chúng ta xuất phát thôi."

"Hình Bích vẫn chưa tới." Bát Hoang Diêu chỉ tay.

Trần Vũ: "Cô ấy không thể đến được."

"Có chuyện gì với cô ấy vậy?" Cát Nhĩ nheo mắt.

"Không có gì, chỉ là mấy ngày nay tôi không liên lạc được với cô ấy, có lẽ cô ấy đã nghỉ học." Trần Vũ nhún vai.

Lời nói vừa dứt. Cát Nhĩ, Bát Hoang Diêu, giám đốc cũ và một số giáo sư thân thiết đều nhìn nhau.

Mỗi con mắt lóe lên.

Mỗi người đều có những suy nghĩ khác nhau trong đầu.

"Như vậy… Chúng ta tiếp tục chờ cô ấy?" Thấy mọi người im

lặng, Trần Vũ mở miệng.

“Không cần, nếu cô ấy tới sớm, để cô ấy đuổi theo chúng ta.” Lão giám đốc phục hồi tinh thần lại, thật sâu nhìn Trần Vũ, xua tay: “Đi thôi, chúc các cậu chuyến đi này may mắn.”

“Giám đốc, gặp lại sau.” Cát Nhĩ nói.

“Gặp lại sau nhé.” Trần Vũ khum tay lại.

“Hẹn gặp lại.” BB đưa tay ra.

Lão giám đốc: “...Trần Vũ, sao cậu còn chăm sóc một đứa bé?”

“Anh không biết cô ấy à?” Trần Vũ cười xoa đầu BB: “Lúc tôi học võ, tôi thường đưa cô ấy đến đó.”

“Tôi biết cô ấy. Nhưng điều tôi muốn hỏi là tại sao cậu lại đưa cô ấy đi làm nhiệm vụ?”

Trần Vũ: “Khi không có gì để ăn, nó có thể được dùng làm nguyên liệu dự phòng.”

ˆBB: “!”

Lão giám đốc: “……”

Cát Nhĩ: “…”

Bát Hoang Diêu : “...”

Mười phút sau.

Sau khi nói lời chia tay, Trần Vũ, Cát Nhĩ, BB và Bát Hoang Diêu lên đường.

Đã gần bốn tháng rồi.

Đây là nhiệm vụ đầu tiên của Trần Vũ.

Thật không may, nhiệm vụ thứ hai vẫn chưa được hoàn thành.

Hình Bích biến mất…

Chính vì Hình Bích mất tích mà cả đội “im lặng”.

Cát Nhĩ và Bát Hoang Diêu đều không nói gì.

Chương 947: Nhiệm vụ cấp SSSS (7)
Chương 947: nhiệm vụ cấp SSSS (7)

Cho đến khi mọi người dọc theo đường chính rời khỏi tường thành của Ma Thành, Bát Hoang Diêu mới không nhịn được lên tiếng trước.

“Anh Vũ, chị Hình Bích.. chị ấy đi đâu rồi?”

“Tôi không biết.”

Cát Nhĩ nheo mắt: “Không thể nào anh không biết.”

“Tôi thực sự không biết.” Trần Vũ tiếp tục bước đi: “Chị gái tôi đến gặp cô ấy, khi cô ấy quay lại, cô ấy cũng không nói gì với tôi.”

“Cô ấy… cô ấy đã chết ?” Bát Hoang Diêu cắn môi.

“không biết.”

Cát Nhĩ: “Vậy thì anh biết gì.”

Trần Vũ : “Chị gái tôi đã giải quyết xong việc.”

Cát Nhĩ: “Gì nữa?”

Trần Vũ: “Cô ấy rất vui vẻ, vui vẻ suốt cả đêm.”

Cát Nhĩ“…”

BB đang nằm trên lưng Trần Vũ đột nhiên giơ tay: “Anh Trần Vũ, chị gái anh đã tắm cả đêm trong phòng tắm.”

“Ồ.” Trần Vũ đột nhiên ý thức được: “Lộn xộn như vậy, ta còn tưởng rằng em ở đó…”

“Im đi.” Cát Nhĩ sốt ruột cắt ngang: “Anh ngày nào cũng đi vệ sinh, thô tục quá.”

Trần Vũ: “Ít nhất tôi sẽ không ăn nó.”

“Được… được rồi…” Bát Hoang Diêu vội vàng bước ra giải quyết ổn thỏa, đổi chủ đề: “Anh Vũ, sao anh lại mang theo BB? Nhiệm vụ này rất nguy hiểm.”

Trần Vũ gãi tai: “Tôi mang cô ấy theo chỉ vì nguy hiểm thôi.”

“Chị Bát Hoang Diêu.” BB nhiệt tình vẫy tay với cô: “Đã lâu không gặp.”

“BB, xin chào.”

“Chị càng ngày càng xinh đẹp.”

“À…cảm ơn…cảm ơn!”

“Nếu chị không mặc hakama, em sẽ không nhận ra chị là con gái.”

Bát Hoang Diêu cười cười đáp lại: “——Cám ơn.”

“Được rồi, hãy đi thẳng vào vấn đề.”

Dừng lại, Trần Vũ cắt đứt cuộc trao đổi giữa hai cô gái, lập tức mở cuốn sách nhiệm vụ 3S ra và đọc cẩn thận từ trên xuống dưới: “Đừng nói về Hình Bích nữa. Chuyện nhàn rỗi đã kết thúc. Bây giờ chúng ta có để chuẩn bị hành quyết. Nhiệm vụ bây giờ là. Đầu tiên… tìm xem trụ sở của Hiệp hội Công bằng ở đâu.”

Cát Nhĩ: “...Trong ba ngày qua, tôi đã nhờ anh thu thập thông tin về Hiệp hội Công bằng. Anh không tìm ra trụ sở của họ ở đâu à?”

“Tôi đang hỏi.” Trần Vũ lấy điện thoại di động ra, mở APP Tieba và đưa bài đăng cho Cát Nhĩ.

[Bài đăng câu hỏi: Có ai biết tôi có thể cất nó ở đâu tại trụ sở của Hiệp hội Công bằng không? Chờ đợi trực tuyến khá thú vị. 】

Cát Nhĩ: “…”

Trần Vũ: “Phía dưới có hơn 200 bình luận, có người nói ở Nam Cực, có người nói ở trên sao Hỏa, có người nói ở trung tâm trái đất, tôi nghĩ bọn họ có thể không quá đáng tin cậy.”

“Đáng lẽ tôi phải đoán trước rằng anh rất vô dụng trong giai đoạn chuẩn bị nhiệm vụ.” Nói xong, Cát Nhĩ nhìn Bát Hoang Diêu: “Tiểu Diêu, còn cậu thì sao, cuộc điều tra tiến triển thế nào rồi?”

“Tôi…tôi có một số manh mối.”

Cô lén liếc nhìn Trần Vũ, thấy anh không hề bất mãn khi bị “so sánh”, vì vậy cô lấy cuốn sách nhiệm vụ từ tay đối phương và bình tĩnh kể lại.

“Sau khi chúng ta chia tay lần trước, tôi đã làm theo chỉ dẫn trong bản tuyên bố nhiệm vụ và tìm thấy người cung cấp thông tin trên đại lộ chiến khu ở Thành phố Phép thuật vào sáng hôm sau. Anh ta nói với tôi rằng quan chức đã mang đèn hiệu đến Hội nghị Hội chợ thông qua một đặc vụ chìm. Chỉ cần đến tổng hành dinh ở chiến trường phía bắc và phối hợp với hoạt động của quân đội, thông qua định vị vệ tinh là có thể biết được tọa độ của họ.”

“Chiến khu phương Bắc…” Cát Nhĩ ngẩng đầu trầm ngâm suy nghĩ: “Có nghĩa là trụ sở của Hiệp hội Công bằng ở phía bắc.”

Bát Hoang Diêu gật đầu: “Tôi cũng nghĩ vậy.”

“Anh nghĩ thế nào?” Cát Nhĩ lại nhìn Trần Vũ.

“Con đường này là một cái hố.” Trần Vũ thu hồi sách nhiệm vụ, mặt không biểu cảm nói: “Đừng nói tới việc phối hợp hoạt động quân sự cần bao nhiêu thời gian, nói một cách đơn giản, quân đội là một đoàn thể phi chiến binh, bất kể là ai, hiệu quả hoạt động hoặc tính bảo mật. Cực kỳ tệ. Ngay cả khi chúng ta có được vị trí của trụ sở chính của Hiệp hội Công bằng, thật khó để có thể cai trị nó.”

Dừng một chút, Trần Vũ liếc nhìn mọi người: “Mà nhiệm vụ thứ hai trước đó cũng không nhất định là ‘một lòng’. Thông tin đã cũ, hãy để nó qua đi.”

Cát Nhĩ nheo mắt: “Vậy à?”

“Cho nên, chúng ta phải đi một con đường khác. Con đường mà bây giờ chỉ có ba người chúng ta biết.” Trần Vũ cười lạnh.

“Đó là con đường nào ?”

“Liên hệ trực tiếp với Hiệp hội Công bằng và yêu cầu họ mời chúng tôi vào trụ sở…”

Phía trên những đám mây.

Thành phố kỳ diệu.

Trên những đám mây.

Tam Thượng Du thơ thẩn ngắm bầu trời, nhìn tấm lưng đang co rúm lại của Trần Vũ và nhóm của anh ta với vẻ mặt vô cảm.

Tôi không biết mình đang nghĩ gì.

Một lát sau.

Cô ấy nói: “Bóng dáng ai đó.”

…”

“Có người”

…”

“Ai ở đó ?!”

…” Xung quanh vẫn không có phản hồi.

Tam Thượng Du tức giận, quay lại và hét lên: “Này, tôi đang nói chuyện với cậu đấy.”

“Cấp dưới của tôi đang ở đây.” Một bóng người mơ hồ xuất hiện phía sau Tam Thượng Du.

Chương 948: Nhiệm vụ cấp SSSS (8)
Chương 948: Nhiệm vụ cấp SSSS (8)

“…Tại sao vừa rồi cậu không trả lời?”

Người đó trả lời: “Tôi tưởng bạn đang nói “một tấm hình”.”

Tam Thượng Du: “...”

“Thưa ngài, mệnh lệnh của ngài là gì?”

“Tại sao cô gái mà tôi sắp xếp vào nhiệm vụ thứ hai lại không đi cùng họ?”

“Báo cáo đại nhân.” Người đó cung kính cúi đầu: “Tôi không biết.”

“Nếu cậu không biết, hãy đi kiểm tra nó.”

“Vâng.”

Người đó gật đầu thật sâu, đứng thẳng lên, lấy ra một thiết bị liên lạc giống như bật lửa, đưa ra một loạt chỉ thị, rồi nói: “Thưa ngài, tôi đã ra lệnh rồi.”

Tam Thượng Du: “Tôi muốn cậu tự mình kiểm tra.”

“Hả? Vâng vâng…”

Hình bóng đó dường như đã nhận thức được, lóe lên vài lần rồi nhanh chóng biến mất sau lưng Tam Thượng Du.

Mười phút trôi qua.

Khi Trần Vũ và nhóm của anh ấy hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của Tam Thượng Du, cô ấy quay lại nhìn cổng thành đông đúc bên dưới.

Cô hơi cau mày khi nhìn vào nó. Tôi mơ hồ cảm thấy có điều gì đó không ổn.

“Dân cư di tản vào thành phố dường như đã giảm đi rất nhiều.”

“Đúng vậy.” Bóng người lại xuất hiện, dùng giọng điệu trịnh trọng nói: “Cho nên người cũng đã quan sát thấy điều này. Điều này rõ ràng là không hợp lý. Người phải biết rằng Ma Thành là một thành phố đã hai lần đánh bại yêu thú triều, tuyệt đối ở trong nhận thức của mọi người. Nó là thành trì cốt lõi của nhân loại. Ngoài ra, chính sách hiện tại của Thành phố Phép thuật là thu hút một lượng lớn người dân, vì vậy dân cư không nên quá nhỏ.”

Tam Thượng Du: “...”

Người đó lại nói tiếp : “Trừ khi có ai đó đang làm điều gì đó bí mật.”

Tam Thượng Du: “...”

Bóng dáng đó tiếp tục nói : “Đúng vậy, không thể nói ‘trừ khi’, mà là ‘ nhất định phải’ có người đang âm thầm làm chuyện gì. Đại nhân, thời gian gần đây Ma Thành nhìn có vẻ yên tĩnh, nhưng thực ra đã náo loạn từ lâu. Là người nước ngoài, người Nhật chúng tôi, vì vậy hãy cẩn thận.”

Tam Thượng Du: “Tôi bảo cậu kiểm tra Hình Bích, cậu đã kiểm tra xong chưa?”

“Tôi đã kiểm tra.” Bóng người gật đầu: “Không phát hiện được gì.”

Nheo mắt lại, Tam Thượng Du lạnh lùng nói: “Vậy tiếp tục điều tra! Đến khi tra ra, chúng ta sẽ quay lại!”

“...Vâng.”

“Ngoài ra, tôi đã nói với anh tám mươi lần là không được mặc quần áo ngủ vào ban ngày.”

“Hiểu.”

…

Thời gian, giống như bộ quần áo của người phụ nữ xinh đẹp, luôn biến mất nhanh hơn khi màn đêm buông xuống.

Mặt trời lặn rồi mọc, mặt trăng mọc rồi lặn.

Trong chớp mắt, bốn ngày ba đêm trôi qua.

Trần Vũ và nhóm của anh ta, những người đã rời xa Thành phố Phép thuật từ lâu, đã đi một chiếc thuyền nhỏ và dần dần vào bờ.

“Cuối cùng… cuối cùng cũng nhìn thấy đất liền.” Bát Hoang Diêu đứng ở mũi tàu, khuôn mặt lộ sửng sốt.

“Được rồi!” BB vỗ tay hào hứng.

“Gì? Đến rồi à? Đã đến thành phố Đạo Thanh à?” Nghe thấy âm thanh, Cát Nhĩ bước ra khỏi mái hiên thuyền, lao ra phía sau Bát Hoang Diêu với mái tóc rối bù, vươn cổ nhìn xung quanh.

Giống như một con chó husky đi lạc tìm thấy đồ ăn.

“Chúng ta đến rồi.” Cô gái vui vẻ nói: “Cát Nhĩ, cuối cùng chúng ta cũng đã đến thành phố Đạo Thanh.”

“Tốt quá, ở đây thật tốt.” Cát Nhĩ hưng phấn nắm chặt tay: “Tôi còn tưởng rằng chúng ta sẽ lưu lạc trên biển.”

“Không thể cứ mãi lạc đường được.” Vốn vẫn nằm ở đuôi thuyền Trần Vũ xoay người, uể oải nói: “Tôi đã nói rồi, cô có thể tin tưởng tôi, Trần Vũ.”

“Mẹ kiếp! Tôi tin anh, Trần Vũ!” Liễu Chấn Nhi cáu kỉnh quay lại: “Đi thẳng đến Trung Nguyên bằng đường bộ sẽ thuận tiện hơn. Chúng ta phải đi theo đường biển, sau đó lênh đênh trên biển nhiều ngày như vậy. Thật là phí thời gian.”

“Đã lâu mới ra ngoài, hẳn là nhìn thấy nhiều phong cảnh khác nhau hơn. Hơn nữa…” Trần Ngư ngồi dậy vươn vai: “Lần này làm nhiệm vụ, không biết có bao nhiêu người đang theo dõi, chuẩn bị làm chuyện ác bí mật. Chúng ta đột nhiên chọn đi đường biển chắc chắn sẽ vượt quá sự mong đợi của mọi người! Đây là chiến thuật, dùng quân lạ và lập chiến lược thông minh!”

Cát Nhĩ: “Và sau đó không phải anh đã đi lạc nhiều ngày như vậy sao?”

Trần Vũ : “ Cát Nhĩ, nghĩ đi, chúng ta đều lạc đường rồi. Kẻ địch sao còn có thể đoán được vị trí của chúng ta? Hãy nói xem có kỳ lạ hay không.”

“…Trần Vũ, lần sau tôi sẽ tin tưởng anh, được rồi, tôi là con trai anh.”

Đứng thẳng vịn vào mái hiên thuyền, Trần Vũ hai tay dựng lên mái hiên, nhìn về phía xa đất liền dần dần trở nên rõ ràng, nói: “Cát Nhĩ, chúng ta có thể nhìn thấy đất liền. Không cần tiết kiệm nhiên liệu, hãy tăng tốc và lao tới đó.”

“Được.” Cát Nhĩ gật đầu, quay trở lại mái hiên và đẩy cần máy.

Chương 949: Nhiệm vụ cấp SSSS (9)

“tu tu tu tu tu…”

Tốc độ của con tàu được tăng lên rất nhiều!

Phóng ra ngọn lửa nước “đầy màu sắc” từ đuôi.

“ Con trai, nhanh lên!” Trần Vũ hét lên.

——」

Tốc độ của con tàu đột nhiên trở nên nhanh hơn.

“Woooo——” BB càng trở nên phấn khích hơn, giơ tay lên trời và nhảy lên: “Thật tuyệt vời!”

Chương 949: Nhiệm vụ cấp SSSS (9)

Bát Hoang Diêu cũng vui vẻ mở rộng cánh tay của mình, cảm nhận được làn gió biển sảng khoái trước mặt, và từ từ mở rộng cánh tay của mình.

“Mỗi đêm trong giấc mơ của tôi~”

“Tôi thấy bạn, tôi cảm thấy bạn~”

Lúc này, Trần Vũ hát bài hát chủ đề của “Titanic” “My Heart Will Go On”, Youyou bước đến sau lưng cô gái, nhẹ nhàng quàng tay qua vai cô và nhẹ nhàng nói: “Tiểu Diêu.”

“Anh.. Anh Vũ.” Bát Hoang Diêu phục hồi tinh thần, mở mắt ra, khuôn mặt hơi đỏ lên.

“Tiểu Diêu, cô có biết hai nhân vật chính của “Titanic” là ‘Jack’ và ‘Lucy’ không?”

“Tôi biết… tôi biết.” Mặt cô gái càng đỏ hơn.

Trần Vũ: “Tôi muốn trở thành Lucy.”

Bát Hoang Diêu: “???”

“Anh đứng đằng sau ôm em.”

…”

…

Không mất nhiều thời gian.

Chiếc thuyền máy chở theo gió và mưa dạt vào bãi biển.

Anh còn chưa kịp đứng vững, Cát Nhĩ đã nhảy ra khỏi thuyền trước, dang rộng hai tay và hét lên: “Trung Nguyên! Trung Nguyên muôn năm!”

“Chúng ta nghỉ ngơi một chút nhé?” Bát Hoang Diêu cẩn thận leo

xuống thuyền hỏi.

“Không cần. Hôm nay chúng ta trực tiếp đến thành phố Đạo Thanh, sau đó bắt xe buýt tiếp tục đi về phía bắc.” Anh đưa tay vuốt lại mái tóc dài rối bù của mình, sau đó lấy chiếc mũ cao bồi treo trên lưng ra, lắc lắc. thật mạnh rồi đội lên đầu: “Kể từ bây giờ bắt đầu, nhiệm vụ 2 sẽ nghe theo hiệu lệnh của tôi.”

Trần Vũ ngồi xổm ở mũi thuyền: “Cát Nhĩ, mũ của cô màu xanh.”

Cát Nhĩ sững sờ một lúc, vô thức bỏ mũ ra quan sát.

Đảm bảo đủ.

Vành mũ bị mốc do bị ẩm.

Trần Vũ : “Có lẽ là người yêu cô ở nhà gọi cho cô.”

“Trần Vũ, anh là người ít đáng yêu nhất trong số những học sinh mà tôi từng tiếp xúc.”

“Đó là bởi vì tôi và Đoàn Nghiệp không có liên lạc tốt.”

“Im đi. Đi thôi.” Đặt vành mũ lên quần jean và xoa nó, Cát Nhĩ đội lại và dẫn đường.

“Cát Nhĩ, cô có biết đường tới thành phố Thanh Đảo ở đâu không?” Bát Hoang Diêu lo lắng hỏi, có lẽ là bởi vì hắn lạc đường sợ hãi.

“Tôi không biết, nhưng thành phố Thanh Đảo lớn như vậy, chỉ cần đi bộ cũng có thể đoán ra. Tôi không ngốc, còn có thể lạc trên đất liền.”

Vì thế.

Nhóm người vừa “đi bộ”.

Nhưng trên đường di đến Thanh Đảo, nhóm người họ không thấy bóng dáng của bất kì ai.

Bát Hoang Diêu: “...”

Trần Vũ: “……”

Cát Nhĩ : “…”

Bát Hoang Diêu là người đi theo đội cuối cùng, ngẩng đầu lên, nhìn ánh nắng thiêu đốt, lau mồ hôi: “Tiểu Nhĩ, chúng ta lạc đường thật à?”

“Không thể nào! Tuyệt đối không thể!”

Cát Nhĩ vốn càng lúc càng căng thẳng, phản ứng kịch liệt đến mức rớt cả mũ khi nhảy lên: “Còn nữa, về sau đừng gọi tôi là Tiểu Nhĩ.”

“Nhưng…chúng ta đã đi bộ được một…ngày rồi.”

“Một ngày nọ chuyện gì đã xảy ra? Trần Vũ của cô đã mất tích trên biển ba ngày.” Nhặt chiếc mũ lên, Cát Nhĩ nghiến răng nghiến lợi nói: “Suy đoán của tôi luôn đúng. Tôi đi theo mặt trời chéo lên trên. Dù thế nào tôi cũng đi theo hướng đó đi vòng quanh, cuối cùng tôi sẽ đến Sơn Hải Quan. .Trụ sở hội chợ ở gần đây.”

Bát Hoang Diêu mím môi và không nói gì thêm.

Cát Nhĩ theo sau cô, thỉnh thoảng cô lại nhìn lên bầu trời, trong đầu tràn ngập sự bối rối và bối rối.

“Tại sao đồng bằng miền Trung lại ẩm ướt như vậy …”

“Đừng lo lắng nhiều như vậy.” Trần Vũđột nhiên tiến lên, xua tay cắt ngang: “Cô đang suy nghĩ cái gì? Cát Nhĩ nói không có gì sai, chỉ cần đi về phía Bắc, nhất định sẽ đạt tới đích đến. Tiểu Diêu, em chưa học địa lý à?”

“Hả?” Cát Nhĩ kinh ngạc quay đầu nhìn Trần Vũ từ trên xuống dưới: “Cô ấy thực sự đồng ý với tôi à?”

Trần Vũ nghiêm túc nói: “Sai rồi. Điều tôi đồng ý là sự thật. Cô chưa bao giờ lạc đường.”

“Đúng. Đây là sự thật.” Cát Nhĩ vỗ ngực như muốn tự động viên: “Mặc dù cô ấy rất khó chịu nhưng cũng khá đáng yêu.”

“Tiếp tục đi.” Trần Vũ tràn đầy năng lượng, nhảy lên nhảy xuống với BB trên lưng: “Đừng nghĩ đến việc không có gì, chỉ cần đi bộ như thế này, thưởng thức phong cảnh, và cũng tăng cường khả năng kiểm soát cơ thể của bạn. Sức mạnh của chúng tôi Gần đây trình độ đã tăng quá nhanh. Dù thế nào đi chăng nữa, chúng ta cũng phải ổn định nền tảng của mình, đúng không?

Cát Nhĩ “…”

“Cô nghĩ vậy đúng không Cát Nhĩ?” Trần Vũ quay lại.

Cát Nhĩ: “Khi tới thành phố tiếp theo, tôi nhất định sẽ tự mình đi xe. Tôi không muốn tiếp xúc với anh một phút nào.”

“Nhưng phía trước không có thành phố.” BB nửa người tựa lên đầu Trần Vũ lẩm bẩm.

Cát Nhĩ: “??”

Trần Vũ sửng sốt, vội vàng chọc BB: “Suỵt! Không được nói như vậy..”

“Không… Tôi không có nói nhảm.” BB càng thêm khí lực, ngẩng đầu, bất đắc dĩ nói: “Xa về phía trước là Đại Bình Nguyên, không có một tòa thành thị.”

Trần Vũ: “Suỵttttttttttttttt!”

“Đại Bình Nguyên? Không có một thành phố nào cả?!” Cát Nhĩ loạng choạng dừng lại, khó tin nhìn BB: “Sao cậu biết?”

Trần Vũ bịt miệng BB: “Cô ấy chỉ là một đứa trẻ thôi, cô ấy biết rất nhiều.”

Chương 950: Số mệnh của BUG (1)
Chương 950: Số mệnh của BUG (1)

ˆBB nói từ trong bụng: “Tôi đã nhìn thấy nó bằng con mắt thấu thị của mình.”

Trần Vũ lại che bụng BB: “Nhìn xem, cô ấy càng nói càng thấy vô lý.”

ˆBB dùng hông để nói: “Tôi không có.”

“Đi, đi thôi.” Trần Vũ phát hiện mình nhịn không được, liền tăng tốc bước: “Mau đi đến Hiệp hội Công bằng.”

“Chờ một chút.” Cát Nhĩ vươn tay nắm lấy quần áo của Trần Vũ, bộ não thông minh của anh tổng hợp những thông tin hiện có, bắt đầu suy nghĩ…

“Trần Vũ, anh… nhất định có chuyện gì giấu tôi.”

“Xem cô nói cái gì.” Trần Vũ cười lạnh: “Tôi cũng không biết cha của cô.”

“Có ma.” Cát Nhĩ càng ngày càng hiểu rõ tính cách của Trần Vũ, trong lòng dần dần hoảng sợ: “Chắc chắn là có ma!”

Trần Vũ: “Không.”

“Nơi này là ở đâu?”

“Nếu như tôi đoán không lầm…” Trần Vũ ánh mắt đảo quanh: “Chúng ta hẳn là sẽ sớm tới Đông Bắc.”

“Phán đoán của cô sai à?”

“Nếu cô đoán sai.” Trần Vũ đẩy gọng kính không tồn tại trên sống mũi lên: “Có thể chúng ta đang ở Nam Mỹ.”

Cát Nhĩ : “???”

Bát Hoang Diêu: “???!”

Cát Nhĩ: “??!!!”

…

“Nam Mỹ…”

Cát Nhĩ sửng sốt hồi lâu, nhìn từ trên xuống dưới: “Cậu… cậu đang đùa tôi à?”

“Đây đúng là Nam Mỹ.” BB chỉ về phía trước: “Bình nguyên phía trước chính là Amazon.”

“Amazon…”

“Ừmm.” BB vui vẻ gật đầu.

Bát Hoang Diêu ở một bên cũng đột nhiên nhận ra: “Khó trách trên đất liền nhiệt độ lại như vậy.”

Nhưng Cát Nhĩ hai mắt trống rỗng, thân thể như hôn mê, gần như ngất đi: “Chúng ta đã đến Amazon…”

“Vượt biển từ Thượng Hải đến Nam Mỹ,thật khó tin rằng chúng ta đã bị lạc.” Trần Vũ thở dài.

Cát Nhĩ : “…”

“Đây là một điều kì diệu mà thiên nhiên ban tặng.” Trần Vũ khen ngợi.

Cát Nhĩ : “…Trần Vũ!”

“Quá tuyệt vời!” Trần Vũ hét lên.

“Trần Vũ!!”

Theo tiếng gầm của Cát Nhĩ, cô giơ chân đá mạnh vào mông Trần Vũ.

Nhưng Trần Vũ tựa hồ có mắt thần ở sau lưng, vặn eo không quay đầu lại, dễ dàng né tránh.

“Trần Vũ, tại sao cậu lại đưa chúng tôi đến đây?!”

“Con tàu bị lạc trên biển và trôi dạt đến Nam Mỹ. Chuyện đó liên quan gì đến tôi?”

“Cậu nghĩ tôi là ** ư?! Rõ ràng là cậu cố tình làm điều đó.”

“Cậu có chứng cứ tôi làm như vậy?” Trần Vũ bình tĩnh nói.

“Nếu không, làm sao cậu biết đây là Nam Mỹ?” Cát Nhĩ hét lên : “Cậu chỉ muốn đến đây với một mục đích.”

“Thành thật mà nói, tôi chưa bao giờ kết luận rằng đây là Nam Mỹ.” Trần Vũ nghiêm túc nói: “Tôi chỉ nói điều đó là có thể. Người thực sự chắc chắn rằng đây là Nam Mỹ là BB. Tôi nghĩ đây có thể là một trò lừa bịp của BB.”

“?” BB nghiêng đầu: “Anh Trần Vũ, rốt cuộc anh đang âm mưu là cái gì?”

“Có ma.”

“Ồ……”

“...Trần Vũ, đừng ngắt lời tôi, tôi cũng không phải kẻ ngốc.” Cát Nhĩ nheo mắt: “Cậu đi lâu như vậy, đến Nam Mỹ làm gì?”

“Cậu hiểu lầm tôi nhiều như vậy.” Trần Vũ trên mặt tràn đầy thất vọng: “Thì ra trong mắt cậu, tôi chính là người như vậy.”

Cát Nhĩ : “Trong mắt tôi, cậu không phải là người.”

Trần Vũ: “……”

“...Đi thôi.” Nhìn thấy Trần Vũ trầm mặc hồi lâu, Cát Nhĩ nghiến răng nghiến lợi, trừng mắt, xoay người rời đi: “Mọi người, đi theo tôi.”

Trần Vũ: “Đi đâu?”

“Chúng ta còn có thể đi đâu nữa? Trở về đất liền đi!”

“Tất cả chúng ta đều ở đây, thế còn… đi dạo thì sao?”

“Tới Ni*.”

Trần Vũ: “...Hôm nay cậu chửi thề hơi nhiều rồi đó.”

“Tôi nói nhiều thì cậu chết à?” Cát Nhĩ quay lại và nhìn chằm chằm vào Trần Vũ một cách hung dữ.

Trần Vũ: “Tôi sẽ không đi với cậu.”

“Được. Nếu vậy cậu cứ ở đây cho tới chết đi.” Cát Nhĩ vẫy tay với Bát Hoang Diêu: “Đi thôi.”

Bát Hoang Diêu: “...Tôi cũng không muốn đi.”

Cát Nhĩ: “…”

ˆBB: “BB cũng không muốn đi.”

Cát Nhĩ : “…”

Trần Vũ: “Trông cậu giận giống như núi lửa sắp phun trào rồi hahaha.”

“Được. Được. Thế thì tốt.” Cát Nhĩ duỗi ngón trỏ, dùng sức gật đầu với Trần Vũ : “Tôi tự đi.”

Trần Vũ: “Chú ý an toàn.”

…“…Đừng cố ngăn cản tôi.”

Trần Vũ: “Ừ.”

…”

Đứng im lặng hồi lâu, Cát Nhĩ thở dài, sau đó tiến lên một bước, từ từ biến mất khỏi tầm mắt của Trần Vũ và những người khác.

“Ừ.” Ở một bên, Bát Hoang Diêu đang khẩn trương vò vò vạt áo nhìn Trần Vũ, lại nhìn Cát Nhĩ đang đi xa, do dự: “Anh Vũ, chúng ta thật sự không quan tâm đến cô ấy sao?”

“Đi thôi.. Nhanh lên!” Anh ta dùng tay trái nắm lấy tay áo cô gái, dùng tay phải duỗi thẳng BB trên lưng, Trần Vũ chạy nhanh:

“Đừng để cô ấy đuổi kịp.”

“Vậy… chúng ta đi đâu đây?” Bát Hoang Diêu hoảng sợ, bị kéo mạnh đến mức không thể theo kịp anh.

Giữ nguyên tư thế chạy, Trần Vũ ánh mắt lóe lên, hắn liếc nhìn về phía sau, hạ giọng nói ngắn gọn: “Đoán xem.”

Bát Hoang Diêu : “...”

…

cùng một lúc.

Cách xa hàng ngàn dặm.

Giao lộ của Á-Âu.

Làn sóng mãnh thú hùng mạnh lao qua như núi gầm và sóng thần, hướng về đất Trung Hoa.

Con số hàng chục triệu khiến chúng không thể ngăn cản được.

Bất cứ nơi nào nó đi qua, rừng, hồ, động vật, làng mạc, thị trấn… đều biến thành vết cháy xém.

Chương 951: Số mệnh của BUG (2)
Chương 951: Số mệnh của BUG (2)

“Gầm——Gầm—Gầm—”

Ở giữa đàn, một con quái vật khổng lồ cao hàng nghìn mét, kích thước xuyên qua mây đột nhiên gầm lên.

Sóng âm được xếp chồng lên nhau.

Như một mũi tên từ đám mây rộng, xuyên qua bầu trời!

Đúng lúc này, làn sóng mấy chục triệu yêu thú lan tràn đến cuối tầm mắt đột nhiên ngừng chuyển động.

Giống như một đội quân được huấn luyện bài bản.

Ba phút sau.

Tiếng gầm dừng lại.

Con thú khổng lồ cao hàng nghìn mét siết chặt cổ họng và từ từ hạ thấp cơ thể. Kéo phần đầu xuyên qua những đám mây trở lại mặt đất để lộ nguyên mẫu.

Nó thực sự là một con alpaca cấp 9!

“tui～”

Con thú alpaca lắc đầu và phun ra một ngụm nước bọt màu xanh lá cây.

Gần năm ngàn quái thú trước mặt đều tan thành khói xám! Ngay cả đất và cát trên mặt đất cũng đang cháy, lăn và tan chảy…

Con alpaca nheo đôi mắt đỏ như máu, liếc nhìn khắp nơi rồi nhìn về phía nam.

Đó là hướng của Thành phố Phép thuật.

Ở đâu đó, nó cảm nhận được rằng có lượng “thức ăn” lớn nhất trên hành tinh.

Nhưng nó không dẫn dắt cả nhóm khởi hành, thay vào đó, nó nhìn quanh hướng thành phố ma thuật và nhìn về phía đông.

“Gầm—”

Lại một tiếng hú nữa, hàng vạn dã thú lại “quằn quại”.

Con đường phía trước không còn là thành phố huyền diệu nữa…

…

Âm Châu.

Làn sóng của hơn năm triệu quái thú kỳ lạ cũng đang di chuyển nhanh chóng.

Đội được dẫn dắt bởi một con thú cấp 9 khổng lồ tương tự.

Trong khi nó đang di chuyển đôi chân khổng lồ của mình, nó đang nhìn về phía Thành phố Phép thuật, há miệng hung dữ và gầm lên bất đắc dĩ.

Tuy nhiên, anh ta cũng giống như một “quái thú alpaca”, dẫn đầu đàn và thay đổi vị trí.

…

Bờ biển Bột Hải.

“Bang bang bang bang!”

Với một loạt âm thanh nghèn nghẹt chói tai, nước biển sâu đột nhiên bị khuấy động.

Con khỉ đột cấp 9 thoát ra khỏi biển và nhảy lên độ cao ba nghìn mét so với mặt biển, sau khi vung răng và móng vuốt một lúc, nó đột nhiên rơi xuống dưới lực hấp dẫn.

Nước biển dâng cao ngay lập tức cuốn trôi khu rừng trên bờ. Một không gian rộng mở hàng chục nghìn mẫu Anh đã được giải tỏa để

làm bờ biển.

Sau đó, hết nhóm này đến nhóm khác, nhóm này đến nhóm khác, từng nhóm quái thú nổi lên từ vùng nước biển hỗn loạn và tiến về hướng Thành phố Phép thuật.

“Bụp bụp bụp!”

Con khỉ đột vỗ ngực giận dữ. Sức mạnh lớn đến mức khiến ngay cả bản thân anh cũng thường xuyên nôn ra máu.

Nhưng làn sóng quái thú đang dâng cao ngay lập tức thay đổi hướng đi…

Sự thay đổi hướng đi như vậy đang diễn ra trên khắp thế giới, ở nhiều nơi khác nhau và trong các nhóm quái thú khác nhau.

Họ dường như có một số khả năng “kết nối” với nhau, họ lần lượt tránh Thành phố Phép thuật, sau đó tập hợp lại để bao vây Thành phố Phép thuật.

Tổng số lượng hàng trăm triệu!

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là làn sóng quái thú lớn nhất kể từ khi quái thú ngoài hành tinh ra đời.

Có lẽ, đây cũng là đợt thú triều cuối cùng…

…

Bước lên thảm cỏ mềm mại, Bát Hoang Diêu đột nhiên dừng bước, quay người lại, ngơ ngác nhìn về phía đông.

“Sao vậy?” Cảm giác được phía sau có gì đó kỳ quái, Trần Vũ cũng khẩn trương quay đầu lại nhìn cô gái phía sau: “Con nhóc Cát Nhĩ đó đang bám đuôi cô à?”

“Không… không.” Cô gái cắn nhẹ môi: “Không có nguyên nhân nào khác, chỉ là trong lòng tôi… có chút bất an, lo lắng..”

“Có phải là do môi trường có chút khó chịu không?”

“Có lẽ.”

Gật đầu, Bát Hoang Diêu hít một hơi thật sâu và tiếp tục bước đi: “Anh Vũ, chúng ta đi thôi.”

“Ừm.”

“Anh Vũ, tôi muốn hỏi anh một điều.”

“Nói.” Hắn nói. Rồi Trần Vũ cau mày: “BB, cậu tè vào người tôi à?”

BB sửng sốt, lập tức vặn lại: “Làm sao có được chức năng này?”

“Vậy tại sao phía sau quần áo của tôi lại ướt?”

“Ở Nam Mỹ nóng đến mức tôi đổ mồ hôi.”

Trần Vũ hơi dừng lại, ngạc nhiên hỏi: “Cậu không thể đi tiểu, nhưng cậu có thể đổ mồ hôi?”

“Tương tự như con người các bạn, thành phần và sự tiết ra mồ hôi có thể duy trì nhiệt độ cơ thể của những android vinh quang của chúng ta. Ngăn chặn các thành phần quan trọng khỏi quá nóng và quá tải.” BB mở cổ áo, lau một ít mồ hôi và đưa cho Trần Vũ xem .

Trần Vũ: “...Điều cậu nói có lẽ đúng.”

“Này.” BB lắc đầu vui vẻ: “Tôi nói đúng”

“Ồ, vừa rồi em muốn hỏi anh cái gì?” Trần Vũ quay người nhìn về phía Bát Hoang Diêu: “Hỏi đi.”

“A…” Cô gái nhẹ nhàng vén tóc ra sau, do dự nói, cuối cùng lắc đầu: “Không… không có gì, chúng ta đi tiếp.”

“Mối quan hệ của chúng ta bền chặt như vậy. Còn điều gì mà em xấu hổ không dám hỏi?”

“Em không… Thực xin lỗi, em chỉ là đột nhiên phát hiện ra thôi.” Cô gái liên tục xua tay, chuyển chủ đề: “Trần Vũ, chúng ta đã đi xa như vậy rồi, rốt cuộc chúng ta sẽ đi tới đâu?”

Thấy đối phương thật sự không muốn nói gì, Trần Vũ cũng không

có ý định hỏi thêm.

Chương 952: Số mệnh của BUG (3)
Chương 952: Số mệnh của BUG (3)

Anh ta giơ tay chỉ về phía tây với vẻ mặt bình tĩnh: “Tiểu Diêu, em có biết ở đồng bằng Amazon có gì không?”

Bát Hoang Diêu: “Đoán.”

Trần Vũ: “...Anh phát hiện em bây giờ… Về sau không nên học theo tên ngốc Đoàn Dã đó nữa. Hãy học theo anh.”

“Ừmm.” Cô gái gật đầu mạnh mẽ.

“Quay lại câu hỏi vừa rồi. Có gì ở đồng bằng Amazon.”

Bát Hoang Diêu: “Có sông Amazon. Đây là con sông có dòng chảy lớn nhất và diện tích thoát nước rộng nhất trên thế giới.”

Trần Vũ lắc đầu, tỏ vẻ không hài lòng.

Bát Hoang Diêu: “Cây sim, cây Rubiaceae. Ngoài ra còn có gần 100 mét cây anh đào, hàm lượng dầu trong quả anh đào có thể lên tới 70%..”

Trần Vũ tiếp tục lắc đầu.

Bát Hoang Diêu tiếp tục nói: “Khỉ, con lười, chim ruồi…”

Trần Vũ mỉm cười và lắc đầu.

Cô đành tiếp tục suy nghĩ rồi nói: “Rừng nhiệt đới.”

Trần Vũ lắc đầu một cách thần bí.

Cô không chịu thua, bèn trả lời: “Cỏ.”

Nụ cười của Trần Vũ cứng lại, sau đó anh lắc đầu.

ˆBB: “Nước. Tất cả đều là nước.”

Trần Vũ: “Im đi.”

Bát Hoang Diêu nhìn xung quanh và lắc đầu: “Vậy thì tôi không biết.”

“Ngu ngốc. Đương nhiên là có ngoại quốc.” Trần Vũ cuối cùng cũng khoe ra đuôi cáo: “Amazon có …… nhiều thứ thú vị như vậy, em có nhắm mắt làm ngơ không?”

“Đây là một vùng đất rất nguy hiểm!”Bát Hoang Diêu bị sốc: “Trần Vũ, hóa ra mục tiêu của anh là một vùng đất đầy nguy hiểm như vậy.”

“Phải.”

“Vì thế……”

“Đúng vậy.” Trần Vũ nhếch khóe miệng: “Tôi cố ý tới Nam Mỹ.”

“Tôi chỉ nói… anh Vũ, anh luôn nói những lời kì lạ, nhưng luôn hành động rất cẩn thận, nhưng bây giờ sao anh có thể phạm sai lầm như vậy?”

“Tất nhiên, tôi không ngốc như Cát Nhĩ.”

Bát Hoang Diêu theo bản năng giữ ngón trỏ của mình bằng môi, quay đầu nhìn về hướng “ngốc” rời đi và lưỡng lự: “Anh Vũ, nếu anh chỉ muốn đến một nơi nguy hiểm để kiếm lợi thì không cần thiết ”.

“Anh không có rảnh rỗi.” Trần Vũ xua tay: “Anh đã nói rồi, nếu như chúng ta ngay cả kế hoạch của mình cũng không biết, kẻ địch nhất định sẽ càng thêm bối rối. Và quan trọng hơn là, ở rừng Amazon hiện tại có đứa bé mà tôi cần nhất ”.

“Cái gì?”

“Em có còn nhớ những giải thưởng chúng ta đã giành được trong Cuộc thi Đại học Toàn cầu không?”

Bát Hoang Diêu sửng sốt một lúc, suy nghĩ của hắn đột nhiên trở nên linh hoạt: “Thằn lằn… trứng thằn lằn?!”

“trò lô tô.”

Trần Vũ búng ngón tay: “Chính là như vậy.”

Anh khá ấn tượng với những “trứng thằn lằn” được sản xuất ở Amazon.

Chỉ cần một quả trứng cũng có thể nhân đôi “vóc dáng” vốn đã gần đỉnh của anh ta.

Nếu chúng ta có thêm vài, hàng chục, thậm chí hàng trăm…

“...Đi thôi.” Nghĩ đến đây, Trần Vũ trong lòng dần dần không chịu nổi, hắn xua tay về phía trước: “Mau chóng tăng tốc.”

Mặc dù hiện tại anh đã chuyển sang chuyên ngành “Võ thuật”.

Nhưng Trần Vũ biết rõ ràng những gì anh ấy dựa vào để vươn lên ban đầu.

“Tấn công phép thuật” và “Phòng thủ phép thuật” rất quan trọng.

“Tấn công vật lý” và “phòng thủ vật lý” quan trọng hơn!

Chỉ những chiến binh hàng đầu không có điểm chết trên cơ thể mới có đủ vốn liếng để chống lại cơn lũ thú dữ…

…

“Đúng, chắc chắn là ở đây.”

Ba người Trần Vũ, BB và Bát Hoang Diêu dừng lại trước một cánh cửa thời không méo mó.

Toàn bộ cánh cửa thời không có màu trắng sữa.

Không gian vặn xoắn từ từ xoay tròn như một vòng xoáy.

Dường như ngay cả ánh mắt của mọi người, đều sẽ bị thu hút thật sâu vào trong đó, không thể thoát ra được…

Trần Vũ nhìn xung quanh bốn phía, so sánh với hình ảnh trên màn hình điện thoại thật lâu, rồi hài lòng gật đầu: “Amazon, dị cảnh số 4. Trứng thằn lằn đang ở bên trong. Chúng ta vào đi.

“Có thể sẽ rất nguy hiểm.” Bát Hoang Diêu lo lắng: “Không cần chuẩn bị gì sao? Nghe nói thằn lằn mặt quỷ khổng lồ khi trưởng thành có thể đạt đến sức mạnh tương đương với dị thú cấp 5 ở thế giới thực.”

Trần Vũ thờ ơ, rút thanh trường kiếm trên đầu BB ra và biểu diễn một vòng hoa kiếm: “Cứ giết thôi. Chỉ là dị thú cấp 5 thôi mà, anh đã từng giết rất nhiều rồi. Chỉ cần một kiếm là kết thúc được một mạng.”

“Lỡ như thằn lằn mặt quỷ khổng lồ hoạt động theo nhóm thì sao?”

“Vậy thì cùng nhau giết. Em cũng biết phong cách chiến đấu của anh mà. Càng nhiều kẻ thù, sát thương của anh sẽ càng lớn. Ưu thế nằm ở phía chúng ta.”

“... Được rồi… Dù sao thì chúng ta cũng phải cẩn thận một chút.”

“Hắc!”

Trần Vũ cắm lại thanh trường kiếm vào đỉnh đầu BB, sau đó phất tay, dẫn đầu bước vào cánh cửa thời không và biến mắt trước mặt hai cô gái.

BB và Bát Hoang Diêu nhìn nhau một cái rồi gật đầu, nắm tay nhau và bước theo sau.

Sau khi cả ba đã rời đi.

Ngay sau đó.

Cát Nhĩ lén lút thò đầu ra từ một bụi cây, chớp chớp mắt: “Thì ra mục tiêu của tên cẩu Trần Vũ này là ở đây à…”

...

Sau một cảm giác mất trọng lượng ngắn ngủi.

Thứ xuất hiện trong tầm nhìn của ba người là sa mạc vô tận.

Chương 953: Số mệnh của BUG (4)
Chương 953: Số mệnh của BUG (4)

Hoàn toàn trái ngược với vùng đồng bằng Amazon có độ ẩm và thảm thực vật tươi tốt và ở bên ngoài [dị cảnh]…

“Thật thú vị.”

Trần Vũ trầm ngâm nói: “Bên ngoài dị cảnh là đồng bằng, còn bên này lại là sa mạc. Đúng là hai thái cực hoàn toàn trái ngược nhau mà.”

“Hai thế giới khác nhau có môi trường khác nhau không phải là chuyện rất bình thường sao?” Bát Hoang Diêu ngạc nhiên.

“Không, không, không.”

Trần Vũ đột nhiên lạnh lùng cười một cái, lắc đầu: “Bên trong và bên ngoài dị cảnh cũng không phải là hai thế giới khác nhau.”

“Hả?”

“Là ở cùng một Địa Cầu, chỉ khác nhau về dòng thời gian mà thôi!”

Nghe vậy, Bát Hoàng Diệu đột nhiên trở nên mơ hồ: “Thời gian… dòng thời gian?”

“Em có thể hiểu rằng cứ sau một trăm nghìn năm, trái đất lại hình thành một mốc thời gian độc lập. Và [Ngoại giới] là cánh cửa nối liền các mốc thời gian đó.”

“Vậy… Thế giới ở trong dị cảnh là…”

Nét mặt Trần Vũ bình tĩnh, nói ngắn gọn: “Đó là quá khứ và tương lai ở thế giới hiện thực.”

“Đây là… sự thật về dị cảnh sao?” Đồng tử Bát Hoang Diêu giật giật

“Đúng vậy. Đây cũng là dị cảnh.”

Trong sa mạc hoang vắng, cô gái trẻ bị sốc đến mức hồi lâu vẫn chưa thể bình phục lại được.

Cho đến khi có một trận gió lạnh mang theo bụi cát bụi thổi qua sau lưng, Bát Hoang Diêu mới giật mình một cái, chợt bừng tỉnh : "Vậy…sao anh biết được chuyện này?"

"Đoán xem." Trần Vũ không muốn nói nhiều, quay đầu lại hỏi: "Có liên quan tới bí mật của [dị cảnh], trước đây anh chưa từng nói với em sao?"

"Hả? Không có…không có."

"Hình như anh nhớ là đã nói rồi." Trần Vũ nheo mắt lại.

"Hai tháng trước, ở vùng tuyết bên trong [Gia nhân dị cảnh], anh và BB đã nói về cái gì đó có liên quan đến những gì sẽ xảy ra trong tương lai 136 triệu năm sau…Lúc đó em đã muốn hỏi, nhưng anh không có nói cho em biết."

"Vậy sao…"

Trần Vũ duỗi ngón trỏ ra, gãi nhẹ bên tai. Hắn mặc kệ và bắt đầu di chuyển cơ thể, chỉ vào phía xa trong sa mạc: "Không cần nói nhiều, chúng ta đi thẳng vào vấn đề đi. Hai người có thể chạy không? Sa mạc này trông khá lớn. Chúng ta vẫn còn nhiệm vụ trên người, vì vậy đừng lãng phí thời gian nữa. Chạy nhanh lên, tăng tốc lên."

"Em có thể chạy."

Bát Hoang Diêu 'phanh' một tiếng, sức lực bạo phát tăng tới cấp 5. Gió dữ dội thổi tung cát bụi xung quanh!

BB linh hoạt nhảy một cái, nằm trên lưng Trần Vũ: "Tôi có một tòa kê."

Trần Vũ: "Tọa kỵ"

BB: "Cũng khá giống nhau."

Trần Vũ: "... Nói đến chuyện này, trước đây tôi còn phải sửa lỗi

cho viện trưởng trường mẫu giáo của các ngươi nữa. Khi nhiệm vụ này kết thúc, hãy lấp đầy cái hố này đi."

"Viện trưởng của chúng ta là một người tốt." BB nói với giọng điệu nũng nịu.

"Tôi sẽ giúp ông ấy trở thành một người thật tốt."

Nói xong, Trần Vũ ổn định lại BB ở trên lưng, giậm mạnh chân trái xuống đất, hóa thành một con rồng đen được tạo thành từ dư ảnh, lao về phía trước.

Bá Hoàng Diệu lập tức đuổi theo.

Bởi vì Trần Vũ đang nhảy, Bát Hoang Diêu lại đang chạy. Nhìn từ xa, một người biến thành hắc long, còn một người lại hóa thành hoàng long tung bay cát bụi.

Hai con rồng giao hòa, rượt đuổi lẫn nhau, cảnh tượng khá hoành tráng.

Vừa chạy, Trần Vũ vừa vỗ lên lưng BB, lớn tiếng nói: "Quét hình một chút, xem dòng thời gian của thế giới này là tương lai hay quá khứ của thế giới thực."

"Chờ một chút."

Đôi mắt BB phóng ra hồng quang, phân tích môi trường địa chất trước mặt.

Khoảng năm phút sau.

Hồng quang trong mắt BB dịu xuống, nhìn về phía sau đầu của Trần Vũ: "Đại nhân, tôi đã thu thập… Tóc của đại nhân rất là tươi tốt đấy."

Trần Vũ: "... Nói chuyện chính đi, cảm ơn."

"Ồ ồ." BB gật đầu liên tục, nghiêm túc nói: "Tôi đã thu thập thông tin về cổ từ trường và đồng vị phóng xạ rắn ở đây, tóm tắt trình tự địa chất khu vực và đặc điểm cấu trúc trầm tích. Kết luận rằng rằng nơi này hẳn là tám trăm vạn năm sau ở thế giới hiện thực."

“Tám trăm vạn năm…Cũng lâu quá rồi đó.” Trần Vũ cau mày: “Đi trước [Gia nhân dị cảnh] cả hai trăm vạn năm.”

“Đúng vậy.” BB nhớ lại: “Khu vực tuyết ở [Gia nhân dị cảnh] là một ngàn vạn năm sau ở thế giới thực.”

“Sớm hơn hai trăm vạn năm…”

“Hơn hai trăm vạn năm…”

“Hai trăm vạn …”

“Huh?”

Đang chạy, Trong đầu Trần Vũ đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, cơ thể lập tức dừng lại một chút, vỗ đùi: “Đúng rồi! Nếu như trước [Gia nhân dị cảnh] hai trăm vạn năm. Vậy thì…”

“Rầm!”

Hắn còn chưa nói xong đã bị Bát Hoang Diêu lao tới từ phía sau.

Hai người va vào nhau một cách kịch liệt!

Quán tính cực lớn khiến bọn họ nhanh chóng lăn về phía trước.

Lăn, lăn, lăn, lăn…

Lăn như một con hổ sinh ra gió.

Lăn như đi hàng ngàn dặm.

Lăn như đã ra một thế giới xa xôi.

Hai người họ lăn lộn khiến cát bụi bay mù mịt, quần áo bị xé rách tả tơi.

Cho đến khi lăn ra hơn năm trăm mét thì cả hai mới dần dần dừng lại.

Chương 954: Số mệnh của BUG (5)
Chương 954: Số mệnh của BUG (5)

Nhờ có thân thể là võ giả, rắn chắc như đá,

Nếu không, đổi lại là một người bình thường, thì xương cốt đều đã bị văng ra ngoài cả rồi.

“Khục…khục khục…”

Đè Bát Hoàng Diêu dưới thân, Trần Vũ thân thể trần trụi, chịu đựng bụi cát cay nồng xông vào mũi, giơ tay lên quơ trái quơ phải. Đợi đến khi bụi cát trước mặt dần dần rơi xuống, mới bất mãn nói: “Em…Em không biết phanh lại sao? Khục.”

“A…ah…Em…”

Bát Hoang Diêu lấy tay che ngực, nằm trên mặt đất, nhìn thân hình ‘mạnh mẽ’, ‘cường tráng’ và ‘gợi cảm’ của Trần Vũ, cả người đều rơi vào trạng thái mê mẩn, hỗn loạn và mất nhận thức.

Chỉ cảm thấy nhiệt độ cơ thể ngày càng tăng cao.

Trên trán dần dần toát mồ hôi…

“Em bị sao vậy?” Trần Vũ ép cơ thể xuống, sờ lên trán cô gái trẻ: “Đụng bị thương ở đâu à? Bị đau ở đâu?”

“Em…Anh Vũ…Đừng…”

“Hả?”

“Em…em…”

“Rốt cuộc là em có chuyện gì?”

“Ừm…à ừm…”

“…”

Ở phía xa,

Trên mặt đất phủ đầy bụi và cát, Cát Nhĩ đang nằm sấp trên mặt đất, tay cầm ống nhòm, nhìn chăm chú về khung cảnh phía trước.

Bên trong đám bụi cát vàng mù mịt, anh ta không nhìn thấy được rõ lắm.

Nhưng anh ta cũng đã nhìn thấy được Trần Vũ khỏa thân bên trong đám bụi cát…

Bát Hoang Diêu bị đè dưới thân thể Trần Vũ, lộ ra bờ vai trắng nõn…

Còn BB thì đang nằm trên lưng Trần Vũ với khuôn mặt đầy tò mò…

“Đây… Đây là…”

Cát Nhĩ bỏ ống nhòm xuống, dụi mạnh hai mắt, lại giơ ống nhòm lên và chăm chú nhìn lại lần nữa.

Cát Nhĩ: “…”

“Chạy đến Nam Mỹ. “

“Chạy đến Amazon. “

“Chạy đến dị cảnh trong Amazon…”

“Chỉ để làm chuyện này thôi à?”

“…”

“Đây là sự lãng mạn của võ giả à?”

“Thế giới này điên đảo rồi. Thật điên rồ…”

Không thể nhìn được nữa, Cát Nhĩ run rẩy đặt ống nhòm xuống, lại nằm bò xuống đất, bắt đầu động não.

“…Má nó.”

“Đậu xanh! “

“Nếu chỉ vì loại chuyện này, cậu không thể tìm một chỗ bình thường được à?”

“Lần đầu tiên tôi hẹn hò, cũng chỉ đi tìm cột điện ở trường…”

…

Ba phút sau.

Bát Hoang Diêu ngất xỉu.

Thật đáng tiếc,

Trần Vũ vẫn chưa nhận ra chuyện gì.

Hắn đứng dậy, xé toạc mảnh vải cuối cùng trên người, vô tư đi vòng quanh cô gái trẻ, khó hiểu: “Rốt cuộc cô ấy bị sao vậy? “

“Nhiệt độ cơ thể quá cao, nhịp tim quá nhanh và adrenaline tiết ra quá nhiều.” BB chớp mắt: “Sốc.”

“Có chết không?”

“Người bình thường sẽ chết. Nhưng các người đều chết là võ giả, thể chất vô cùng cường tráng. Nên sẽ tỉnh lại nhanh thôi.”

“Vậy là tốt rồi.”

Trần Vũ gật đầu, ngồi xếp bằng, duỗi lưng một cái về phía sau, quan sát từ trên xuống dưới cơ thể nóng bỏng của Bát Hoang Diêu, nhíu mày nhẹ: “Hey BB, vóc dáng của tiểu Diêu này, còn…”

“Còn rất khá?” BB hỏi.

“Thực sự không nhìn ra được là phụ nữ.”

BB: “…”

Bát Hoang Diêu: “…”

Trần Vũ: “A? Em tỉnh rồi à?”

Bát Hoang Diêu: "..."

"Có cần giúp đỡ gì không?" Trần Vũ lơ đễnh đứng dậy.

"Không... không cần." Cô gái trẻ nhanh chóng nhắm mắt lại: "Lắc...quá... lắc quá rồi."

"Ừm." Trần Vũ ngẩng đầu, liếc nhìn mặt trời đang treo trên bầu trời xanh thẳm, tán thành: "Mặt trời ở sa mạc chắc chắn rất chói lọi. Đến đây, anh giúp em che nắng."

Nói xong, hắn dang hai tay ra tạo thành hình 'Mộc(木)', che nắng cho cô gái trẻ.

Bát Hoang Diêu: "..."

Trần Vũ: "Mát không?"

"Anh Vũ... anh có thể ngồi xuống được không? Em... em có hơi chóng mặt."

Trần Vũ chán ghét nói: "Em thật là lắm chuyện."

Bát Hoang Diêu: "Anh Vũ, anh..."

"Anh làm sao?"

"Anh có thể tìm cho em một bộ quần áo được được không?"

"Quần áo? Không thành vấn đề."

Hắn đứng thẳng người dậy, cõng BB trên lưng quay một vòng, tìm thấy chiếc ba lô không bền vừa bị vứt xuống đất. Trần Vũ bước tới, kéo khóa ba lô, lấy ra một cái áo choàng ném cho cô gái trẻ: "Mặc cái này vào đi."

"Soạt."

Hai tay Bát Hoang Diêu nắm chặt áo choàng, khuôn mặt đỏ bừng, cúi đầu lẩm bẩm: "Anh xoay qua chỗ khác đi."

"Không sao đâu." Trần Vũ tùy tiện nói: "Nhìn dáng người của em, anh liền coi em như là anh em của anh vậy đó."

“Quay… quay chỗ khác! (へ╬)”

Đi kèm với âm thanh ‘xì xào thưa thớt’, Bát Hoang Diêu chỉ mất mười giây để mặc áo vào, buộc thắt lưng và loạng choạng đứng dậy. Bước chân run rẩy và khuôn mặt đỏ bừng.

“Mặc xong rồi? “Trần Vũ quay người lại.

“Anh…Sao vừa rồi anh lại đột nhiên dừng lại!” Cô gái trẻ cắn môi, hiếm thấy phàn nàn: “Tốc độ nhanh như vậy, sao em có thể phanh kịp chứ?”

“À, đúng rồi.” Một bóng đèn sáng lên trên đầu Trần Vũ: “Anh đang định nói cho em biết. Anh vừa chợt nghĩ đến một chuyện, rất hay.”

“Chuyện gì vậy? “

“Dường như anh đã tìm ra được BUG của số phận…”

Chương 955: Số mệnh của BUG (6)
Chương 955: Số mệnh của BUG (6)

“BUG của thời gian?”

Bát Hoang Diêu nắm chặt áo choàng trên người, mặt mày trở nên ngơ ngác: “Đó là cái gì vậy?”

“Muốn giải thích cũng đơn giản thôi.”

Trần Vũ lùi lại một bước, kéo Bát Hoang Diêu ngồi xuống bãi cát, chậm rãi giải thích: “Nhìn này, nếu Vương Bính Bính có thể sống ở [Gia nhân dị cảnh] đến một ngàn vạn năm sau, thì dị cảnh mà chúng ta đang ở bây giờ thậm chí còn sớm hơn [Gia nhân dị cảnh] hai trăm vạn năm! Đương nhiên, chúng ta vẫn có thể gặp được Vương Bính Bính. Cho nên… căn cứ của cậu ấy sẽ có rất nhiều thứ hay ho.”

“Vương…Vương Bính Bính…” Bát Hoang Diêu lúng túng.

“À, em không biết chuyện của Vương Bính Bính đúng không?” Trần Vũ sau ót một cái.

Cô gái trẻ ngẩng đầu hồi tưởng một lúc thật lâu, mới nói: “Vương Bính Bính, hắn chính là tiểu tử ở vùng tuyết có khả năng phân chia vô hạn sao?”

“Đúng vậy.”

“Lúc đó… Nó hình như đối với em …”

“Hắn đã từng rất nhiệt tình theo đuổi em.”

“Hả?” Cô gái trẻ giật mình.

Với một nụ cười thần bí, Trần Vũ bước tới nói: “Còn nhớ lúc ở trong bệnh viện ,có một đứa trẻ ngồi trên xe lăn không?”

“Là nó!” Đồng tử Bát Hoang Diêu đột nhiên co rút lại…

…

Sáu tiếng sau.

Bên trong một vùng tuyết ở dị cảnh [Amazon số 3].

Trần Vũ cõng BB trên lưng, dẫn theo Bát Hoang Diêu, bò rạp về phía trước.

Bên trong trận bão cát nhè nhẹ, một thành phố thép khổng lồ bị chôn vùi một nửa trong sa mạc dần dần xuất hiện trước mặt họ.

“Chính là cái này.” BB thấp giọng nói: “Dựa vào thấu thị, tôi đã nhìn thấy Vương Bính Bính bên trong phòng đông lạnh.”

“Ừm, tốc độ của chúng ta cũng khá nhanh đấy.” Trần Vũ gật đầu.

Phải mất hơn ba trăm sáu mươi phút để lao từ Nam Mỹ đến vùng tuyết phủ của đại lục này… Trần Vũ cảm thấy ngoại trừ hắn ra, sẽ không có võ giả nào dưới cấp 8 có thể làm được điều đó.

“Anh Vũ.” Bát Hoang Diêu nhìn khuôn mặt của Trần Vũ bên cạnh với ánh mắt phức tạp: “Anh không cảm thấy mệt sao?”

“Có gì đâu mà mệt? Tốc độ một cây số trên giây, chạy liên tục trong sáu giờ, mệt lắm hả?”

Bát Hoang Diêu: “…”

“Người Đài Loan có thể ăn mười tám ký dứa mỗi ngày đó.”

Bát Hoang Diêu: “Theo em được biết, sức mạnh của cơ thể con người rất khó có thể chịu được gánh nặng của tốc độ âm thanh.”

“Cho nên anh đã dùng sức mở ra một lớp màng bảo vệ.” Trần Vũ xòe tay ra.

“Vậy anh… anh làm sao duy trì được sức mạnh của mình? Hơn nữa… năng lực thể chất của một người bình thường…”

“Suỵt!”

Đột nhiên, Trần Vũ nín thở, cúi người xuống, ánh mắt sắc bén nhìn

xung quanh: “Có biến.”

Tinh thần Bát Hoang Diêu lập tức trở nên sắc bén, duy trì tư thế giống như Trần Vũ, tiến vào trạng thái cảnh giác.

Đôi mắt BB đỏ rực, khinh thường liếc nhìn xung quanh, chỉ về phía sau bên trái: “Hướng tám giờ! Một con thằn lằn mặt quỷ khổng lồ!”

“Hắc!”

Trần Vũ dứt khoát rút thanh trường kiếm trên đỉnh đầu BB ra, cơ thể thoáng chốc mơ hồ, như là dịch chuyển tức thời! Hắn đột nhiên xuất hiện tại vị trí mà BB đã chỉ và đâm mạnh thanh trường kiếm xuống!

“Phập phập!”

Một dòng máu màu xanh đậm ngay lập tức phun ra! Hòa vào cát màu nâu vàng, tạo thành một vũng bùn.

“Xì.”

Hắn rút thanh kiếm ra và đâm lưỡi kiếm trơn tru trở lại đỉnh đầu BB, Trần Vũ bộc phát khí lực và giậm mạnh chân trái xuống đất.

Tuy nhiên, một âm thanh ‘ầm ầm’ vang lên, một cái bóng khổng lồ bay lên không trung, kéo theo bụi cát, rồi rơi xuống đất dưới sức hút của trọng lực.

Đúng là một con thằn lằn lớn dài hơn năm mét!

Khuôn mặt của con thằn lằn trông giống như khuôn mặt của con người được trang điểm như một thằng hề, vừa kỳ lạ vừa hung dữ.

Lúc này, con thằn lằn đang vặn vẹo cơ thể trong đau đớn. Vết thương vốn đã hẹp lại càng bị rách thêm.

“Thực lực ít nhất đã đạt tới cấp 5…” Cô gái trẻ chậm rãi đứng lên: “Lại bị anh Vũ đánh một phát chết luôn.”

“Rất vừa tay.” Trần Vũ kiêu ngạo nói.

“Sức mạnh của anh hiện tại đã đạt đến cấp độ nào rồi? Có vẻ như từ khi anh bước vào [dị cảnh] này, sức mạnh của anh đã tăng thêm một phần mỗi khi giết được một con thằn lằn mặt quỷ khổng lồ.”

“Đánh quái lên cấp là chuyện hợp lý mà. Tạm thời không nói đến chuyện này nữa, anh phải lần theo hang ổ của nó để xem xem có thể tìm được quả trứng thằn lằn hay không.” Trần Vũ khua tay, không muốn trả lời vấn đề này, thản nhiên đi tới.

Sau đó, hắn nháy mắt ra hiệu với BB một cái, lập tức lao vào cái hố sâu do con thằn lằn mặt quỷ để lại.

Sa mạc mềm mại và lỏng lẻo. Rất hiếm có loài động vật nào có thể tồn tại lâu trong đó.

Nhưng da của thằn lằn mặt quỷ lại có thể tiết ra một chất lỏng nhơn nhớt khi trộn lẫn với cát xung quanh có thể ngưng tụ thành một chất cứng như bê tông.

Làm cho nó có thể dễ dàng xây tổ trong hang.

Trần Vũ dùng cả tay chân bò dọc theo ‘hang động’, hướng vào bên trong.

Chương 956: Số mệnh của BUG (7)
Chương 956: Số mệnh của BUG (7)

Không lâu sau, một đống trứng thằn lằn được phát hiện sâu trong hang ổ của thằn lằn mặt quỷ.

“Nice!”

Trần Vũ hưng phấn búng ngón tay, nghiêng người một chút, vươn tay lấy ra một quả trứng, dùng một quyền đập ra một cái lỗ nhỏ. Sau đó đưa lên và uống.

“Ừng ực…”

[Tiêu thụ độc vật: Sức mạnh +462; Thể chất +614; Lực bộc phát +337.]

“Ực ực, ực ực…”

[Tiêu thụ độc vật: Thể chất +601; Sức mạnh +255; Sức mạnh nội tạng tổng hợp…]

“Ton, ton, ton……”

[Tiêu thụ độc vật: Chức năng trao đổi chất +84; Thị giác +99; Thính giác +101.]

“Ton…”

[Tiêu thụ độc vật: Khí huyết +7042; Khỏe mạnh…]

“Ton…”

[Tiêu thụ độc vật: Miễn dịch…]

Sau nửa ngày.

Trần Vũ đặt nhẹ vỏ trứng xuống, liếm môi, vẫn chưa thỏa mãn, tiếp tục nhặt quả trứng thằn lằn thứ hai lên, theo cùng một khuôn mẫu, há miệng ra và uống như hổ đói.

Sau khi uống hết sáu quả trứng trong sào huyệt của thằn lằn mặt quỷ, năng lực thể chất của hắn đã tăng lên 'Một vòng.'

"Soạt."

Ném đi vỏ trứng cuối cùng, Trần Vũ nhìn xem xung quanh và khom người nhảy lên: "Ừm…ít nhất đã tăng lên được gấp đôi so với trước khi tiến vào [dị cảnh]."

"Tsk!"(không biết dịch)

"Chuyến đi nay không tệ."

Trần Vũ lau chất lỏng của trứng trên tay vào những 'bức tường' xung quanh, sau đó lần theo đường cũ để quay về.

Hắn nhanh chóng nhảy ra khỏi hố sâu, miễn cưỡng giơ tay ra với Bát Hoang Diêu bên cạnh hố: "Không tìm thấy gì cả, đúng là công cóc."

"Khó vậy sao." Bát Hoang Diêu cắn môi: " Chẳng trách trứng của thằn lằn mặt quỷ lại đắt giá đến như vậy."

"Đi thôi." Trần Vũ liếc nhìn BB đang cười nhưng không cười, vẫy tay: "Đi tiếp đi. Tiểu kinh thành đang ở ngay phía trước."

Tiểu kinh thành là cái tên do Trần Vũ đặt.

Bởi vì ngoài đời, căn cứ của Vương Bính Bính được xây dựng theo kết cấu của kinh đô.

"Đều bị cát chôn vùi."

Khi đi đến trước cánh cổng thành bằng kim loại, BB quay đầu lại nói với Trần Vũ: "Chúng ta vào trong bằng cách nào?"

"Có thể nín thở để chui vào trong cát." Bát Hoang Diêu đề nghị.

"Vậy thì lúc rời khỏi cũng không dễ dàng đâu." BB lắc đầu: "Tôi nghĩ tốt nhất là các người nên mở nóc ra và đi vào là tốt nhất."

"Không được." Trần Vũ khoanh tay, tiến về phía trước hai bước,

cẩn thận quan sát bức tường: “Loại tường này, là một loại hợp kim đặc biệt, rất khó bị phá vỡ. Phòng thí nghiệm của Vương Bính Bính ở dưới lòng đất, muốn phá từ trên sẽ rất phiền phức.”

“Dùng kiếm của tôi đi!” BB hào hứng rút thanh trường kiếm trên đỉnh đầu ra.

“Không cần, dùng kiếm là quá LOW rồi.”

Nói xong, Trần Vũ lui về sau mấy chục mét, chắp tay trước ngực: “Hai người đứng ra phía sau tôi đi.”

“Anh Vũ, anh muốn…” Bát Hoang Diêu sửng sốt.

“Nhanh lên.” Trần Vũ thúc giục.

Cô gái trẻ nhanh chóng ôm BB lên, ba chân bốn cẳng chạy trốn ra phía sau Trần Vũ.

Ngay sau đó.

Nương theo dòng năng lượng bùng nổ bên ngoài cơ thể Trần Vũ, bầu trời và mặt đất bắt đầu rung chuyển! Đột ngột đánh tới!

“Ầm ầm…”

Một cơn siêu bão xuất hiện từ không trung!

Thực sự chỉ là trong một khoảnh khắc!

Nó được hình thành phía trên ‘Tiểu kinh thành’.

Với sức mạnh vượt quá giới hạn trí tưởng tượng của con người, hấp thụ lấy hàng trăm vạn, ngàn vạn, hàng tỷ tấn cát vàng phía bên dưới…

“Oanh, ầm ầm ầm…”

“Ầm ầm…”

Bầu trời trở nên nhợt nhạt.

Mặt đất bị mây đen che phủ.

Mây trời tan ra.

Ánh mặt trời dần biến mất.

Toàn bộ thế giới dường như bị che khuất bởi cơn bão lốc xoáy chưa từng có từ xưa đến nay.

Mọi thứ nhìn thấy đều như ngày tận thế!

“Đây… Đây là võ công sao?”

Mặt đất rung chuyển, Bát Hoang Diêu ngây ngốc đến mức ngay cả BB trong tay cũng ‘bạch’ một cái rơi xuống đất.

Vẻ mặt BB cũng đờ đẫn, quên cả đứng dậy: “Cái này…”

“Bộp!”

Trần Vũ thay đổi thủ thế, lại vỗ hai tay vào nhau, tùy ý và phung phí hết mức nguồn năng lượng và tinh thần lực vô tận bên trong cơ thể một cách bừa bãi.

Đẩy cơn bão lên đến cực hạn!

“Đi!”

Sau khi ‘Tiểu kinh thành’ từ từ lộ ra hình dáng tổng thể, Trần Vũ dùng hai tay nhẹ nhàng đẩy.

“Ầm ầm ầm…”

Hàng trăm triệu tấn cát nặng, dưới sức ép của vòi rồng, nhanh chóng bay ra xa …

“OK.”

Thu hồi lại sức mạnh, Trần Vũ vỗ vỗ tay, hài lòng đáng giá thành thị sắt thép nằm trong ‘Cái hố cát’ ở trước mặt.

Hắn không biết sức mạnh còn lại của cơn bão sẽ đẩy cát vàng đi bao xa.

Tóm lại, những hạt cát kia sẽ không ảnh hưởng tới chuyến ‘phiêu

lưu’ tiếp theo của hắn.

“Đứng ngây ra đó làm gì? Cùng lên đi.”

Trần Vũ quay đầu liếc nhìn hai người phụ nữ, sau đó đi thẳng đến cánh cửa thép khổng lồ, hai tay mạnh mẽ đập lên bề mặt cánh cửa, cơ bắp trong nháy mắt phát ra lực lượng!

“Két… Rầm rầm rầm…”

Cánh cửa thép hợp kim nặng nghìn tấn bị hắn ‘nhẹ nhàng’ đẩy ra…

“Không… Không hổ là nhân loại đại nhân.” BB loạng choạng bò dậy, kinh ngạc giơ ngón tay cái lên: “Khó trách loài người vĩ đại có thể trở thành chủ nhân của thế giới động vật. Loài linh trưởng mạnh mẽ.”

Chương 957: Số mệnh của BUG (8)
Chương 957: Số mệnh của BUG (8)

Bát Hoang Diêu: "..."

Tiến vào bên trong thành trì.

Trần Vũ không lãng phí nhiều thời gian, quen thuộc và dễ dàng tìm thấy lối vào lòng đất.

Hắn rút thanh trường kiếm ra, nhanh chóng chém đứt sàn nhà bằng hợp kim và nhảy vào bên trong cùng với BB và Bát Hoang Diêu.

"Đúng là một không gian ngầm khổng lồ!" Bát Hoang Diêu ngạc nhiên: "Vương Bính Bính ở thế giới hiện thực bị nhốt ở một nơi như thế này phải không?

"Đúng vậy."

"Vậy...Bây giờ chúng ta sẽ đi tìm cậu ấy à?"

"Tìm cậu ấy không phải là mục đích của chúng ta." Trần Vũ lắc đầu, chỉ về một hướng: "Chất lỏng chiết xuất từ nhiều lại độc tố trên cơ thể của Vương Bính Bính mới là chìa khóa quan trọng."

Nói xong, Trần Vũ nhanh chóng tăng tốc.

Phải mất một phút để vượt qua các lớp rào chắn và đi vào cánh cửa của một gian phòng độc lập bằng kim loại.

Nhìn xung quanh có thể thấy hàng ngàn chai thủy tinh được xếp gọn gàng và phức tạp trên các dãy 'kệ hàng'.

Nếu quan sát kỹ hơn sẽ thấy trên nắp mỗi chai đều có dán một số hiệu được kết hợp từ chữ và số.

"Đúng là không tầm thường mà." Trần Vũ khen ngợi: "Tám trăm vạn năm, vậy mà không có một chút tổn hại nào."

“Loại công nghệ bảo quản này thật hiếm có.” BB đồng ý.

“Tiểu Diêu, em ở đây đợi anh, anh đi vơ vét một lát.”

“Được.”

Tham khảo lại những ký ức ở trong đầu, Trần Vũ thu thập hết ‘virus’ ở những vị trí quan trọng, rồi tìm một góc khuất để mở ra và uống vào.

[Bị lây nhiễm không xác định: Tính cân bằng +15; Sức khỏe +6; Chất lượng tóc +14]

[Bị lây nhiễm không xác định: Tỷ lệ chuyển đổi oxy +29; Sức bền sinh sản +40; Chiều dài +3mm…]

[Không xác định…]

“Hết.”

Sau khi loại bỏ hết tất cả các virus, Trần Vũ thoải mái ợ một cái.

“Đùng đùng…”

Đúng lúc này, toàn bộ căn cứ khẽ rung chuyển.

“Ồ?”

Quay đầu nhìn về nơi Vương Bính Bính đang bị ướp lạnh, Trần Vũ nheo mắt: “Sớm vậy, thức tỉnh rồi sao…”

“Trần Vũ đại nhân, đứa trẻ kia đã tỉnh rồi.”

Trong mắt BB léo lên hồng quang, nhìn về nơi phát ra chấn động: “Nhưng trạng thái tinh thần của hắn… hình như có gì đó không ổn.”

“Bình thường thôi. Nếu cậu ngủ tám trăm vạn năm triệu năm, cậu cũng không bình thường được đâu.”

“Vậy thì tôi sẽ ngâm nước.” BB thành thật nói.

“Không phải cậu chống nước sao?”

“Không phải lúc nào cũng vậy.”

“Ồ…” Trần Vũ qua loa gật đầu, nháy mắt ra hiệu với Bát Hoang Diêu: “Đi thôi. Chúng ta đi gặp người yêu bé nhỏ của em sau tám trăm vạn năm nào.”

Cô gái nhỏ có chút đỏ mặt xấu hổ: “Em… em không có…”

“Suỵt, đi trước đi. Đến đó rồi nói tiếp.”

Ba người nhanh chóng thay đổi phương hướng và tăng tốc.

Một lúc sau, họ đã đi đến trước cánh cửa của một căn phòng đông lạnh bị đóng kín.

Phòng kín được thiết kế theo một cách riêng biệt.

Toàn bộ đều bằng kim loại.

Kín khí.

Chỉ có khoảng chục sợi dây cáp dày bằng cột điện nối với lớp vỏ bên ngoài.

“Tình hình bên trong thế nào?” Trần Vũ hỏi.

“Vương Bính Bính đang phân liệt.” BB đi tới cửa, dựa vào cửa thép nghiên cứu, nhìn xung quanh: “Nói cách khác là đang chuyển đổi qua lại giữa trạng thái rắn và trạng thái lỏng. Và… hắn còn đang kêu gào rất thảm thiết, hình như rất đau đớn.”

“Bên ngoài không nghe thấy gì cả.” Trần Vũ vỗ vỗ lên bề mặt của cánh cửa kim loại: “Cách âm khá tốt.”

“Bây giờ chúng ta vào được chưa?” Bát Hoang Diêu hỏi dò.

“Vẫn chưa được, hắn còn chưa dung hợp xong, lỡ như có virus nào rò rỉ ra ngoài thì không tốt.” Trần Vũ xua tay, lùi lại ba bước: “Đợi ở đây đi, đợi nó ra ngoài.”

“Anh Vũ. ..” Cô gái trẻ ngập ngừng nói: “Mục đích chính của anh đến dị cảnh [Amazon số 3] này là để tìm Vương Bính Bính phải

không?”

“Không, đó chỉ là ý định tạm thời mà thôi. Mục đích tới đây của anh đã đạt được rồi.” Trần Vũ liếc nhìn hai bắp tay rắn chắc trên vai mình: “Có thể nói chuyện với Vương Bính Bính, cũng xem như là một thu hoạch bất ngờ.”

Nghe vậy, Bát Hoang Diêu không nói thêm gì nữa.

Ba người lặng lẽ đứng bên ngoài kho lạnh, chờ thời gian trôi qua.

Vậy mà đã chờ đợi gần cả một ngày…

Sự phức tạp trong quá trình ‘thức tỉnh’ của Vương Bính Bính vượt xa sự tưởng tượng của Trần Vũ. Mãi cho đến khi bầu trời bên ngoài đã hoàn toàn tối đen thì bên trong kho lạnh mới có chút động tĩnh khác.

“Đùng…Đùng đùng…”

“Rầm!”

Trần Vũ bị gật mình, quay đầu lại hỏi: “Tình hình thế nào rồi?”

“Vương Bính Bính đang đập cửa!” Ánh mắt BB đỏ rực: “Hắn đang đứng dậy.” “

“Hồi sinh xong rồi?”

“Chắc là kết thúc rồi. Tình trạng da thịt bên ngoài của hắn rất ổn định.”

“Rất tốt, hai người lùi ra sau một chút đi.”

“Hắc!”

Trần Vũ rút thanh trường kiếm ra khỏi đỉnh đầu BB và xua tay, ra hiệu cho hai người người phụ nữ lùi lại. Sau đó lập tức bước tới trước cửa, nhắm vào khoảng trống bên trái cánh cửa kim loại, ‘xoẹt’ một tiếng! Lưỡi kiếm rơi xuống!

Chất liệu hợp kim đặc biệt ngay lập tức bị chia thành hai đoạn!

Chương 958: Số mệnh của BUG (9)
Chương 958: Số mệnh của BUG (9)

“Xoẹt!”

Lại một nhát kiếm nữa cắt đứt kết nối phía bên phải của cánh cửa.

Sau đó, Trần Vũ giơ chân lên đá một cái.

“Loảng xoảng!”

Cánh cửa kim loại đứng thẳng, nghiêng về phía sau, hất ngã Vương Bính Bính đang ở phía sau.

Tuy nhiên trọng lượng nặng nề của nó làm cho Vương Bính Bính bị ép thành thịt nát.

Nhưng điều này đương nhiên không đủ để gây tổn hại cho nó sau khi quá trình ‘tiến hóa’ hoàn tất.

Ngay lập tức, dưới ánh mắt kinh ngạc của Bát Hoang Diêu, máu của Vương Bính Bính chảy ra từ khe hở, treo lơ lửng giữa không trung và dần dần dung hợp lại thành hình người.

Mạch máu, cơ bắp, mỡ, da…

Kết hợp lại từ hư vô và phát triển.

Khung cảnh thật kỳ quái và đầy tò mò.

“Sự kỳ diệu của sinh vật, thật là quá thần kỳ.” BB chớp đôi mắt to, tự nhủ.

Ở thế giới cô đang sống, mặc dù trình độ khoa học công nghệ có thể chế tạo ra ‘Trí tuệ nhân tạo mạnh mẽ’, có thể tạo ra ‘Con người nhân tạo vinh quang’, có thể lên mặt trăng, xây dựng trạm vũ trụ và phát triển vũ khí chùm tia năng lượng cao…

Nhưng vẫn chưa mò ra được những bí mật bên trong cơ thể con người.

Sự bí ẩn của sinh vật sống cũng sâu sắc như vũ trụ.

“Hello.”

Không chờ ‘tạo hình’ của Vương Bính Bính hoàn tất, Trần Vũ đã thu kiếm lại, thân thiện chào hỏi: “Đã lâu không gặp. Dạo này cậu vẫn khỏe chứ?”

“Bát…Chị Bát Hoang Diêu?” Dần dần thành hình, Vương Bính Bính vén mái tóc dài lên, vẻ mặt khó tin nhìn Bát Hoang Diêu.

Trần Vũ: “À… Ý tôi là, gần đây sức khỏe của cậu có tốt không?”

“Chị thật sự là chị Bát Hoang Diêu sao?” Tay Vương Bính Bính run run, hơi thở càng lúc càng nhanh: “Chẳng lẽ.. Tôi vẫn đang mơ à?”

Trần Vũ: “Ha ha, cậu có nhìn thấy tôi không? Ở đây, ở đây. Nhìn ở đây này.”

“Chị Bát Hoang Diêu.” Vương Bính Bính kéo lê thân thể, lảo đảo đi từng bước về phía Bát Hoang Diêu: “Chị đến cứu em à…”

Sắc mặt Trần Vũ có chút khó coi: “Là tôi đến cứu cậu mới đúng, cảm ơn đi.”

“Chị!”

Vương Bính Bính đột nhiên lao tới, nắm chặt tay cô gái trẻ. Sau đó ‘bịch’ một tiếng, cậu ta quỳ xuống đất, không kiềm chế được mà gào khóc: “Chị! Chị Bát Hoang Diêu! Chị… cuối cùng chị cũng đã đến cứu em rồi…”

“Cái này… tôi…” Cô gái trẻ bối rối, theo bản năng nhìn về phía Trần Vũ.

Trần Vũ nheo mắt lại, suy nghĩ một chút, sau đó lấy ra một điếu thuốc rồi châm lửa: “Được rồi, để hắn khóc một lát đi.”

Cô gái trẻ gật đầu, ôm nhẹ đầu Vương Bính Bính, nhẹ nhàng vỗ về.

Cô đã biết tất cả mọi khó khăn mà cậu bé này đã trải qua thông qua Trần Vũ.

Nhớ lại những gì mình đã trải qua trong gia tộc lúc trước, không thể tránh khỏi có chút đồng cảm.

Một hạt cát của thời đại, rơi xuống trước mặt của một người, sẽ trở thành một ngọn núi không thể chịu đựng nổi. Nền văn minh nhân loại đang đứng trên bờ vực nguy hiểm. Mọi lúc, mỗi nơi, thậm chí sau mỗi đợt sóng thần thú dữ, ở mọi ngóc ngách…đều đang xảy ra những bi kịch giống như gia tộc Bát Hoang và Vương Bính Bính…

Chỉ là mức độ nặng nhẹ khác nhau mà thôi…

[Cảnh báo!]

[Phát hiện những thay đổi trong dòng thời gian hiện tại.]

[Cảnh báo!]

[Đang kiểm tra dòng thời gian hiện tại…]

Chính vào lúc này.

Một âm thanh tổ hợp điện tử quen thuộc đột nhiên vang lên trong đầu Trần Vũ.

Hắn giật mình, ngẩng đầu lên, chăm chú lắng nghe 'Giọng nói tổ hợp' tiếp theo.

[Lý do thay đổi dòng thời gian: Bị dị hồn xâm nhập.]

[Kiểm tra linh hồn không thuộc về thế giới hiện tại.]

[Lời nguyền đang được cường hóa…]

[Tiến trình cường hóa là 1/3!]

"Trần Vũ đại nhân, xảy ra chuyện gì vậy?" BB nhận ra Trần Vũ đang có biểu hiện lạ.

"...Không có gì."

Nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Vương Bính Bính vẫn còn đang nức nở, Trần Vũ trầm tư suy nghĩ: "Xem ra việc hắn thức

tỉnh sớm đã khiến dòng thời gian ban đầu của thế giới này bị thay đổi."

"Vương Bính Bính này…"

"Ở đây còn có rất nhiều người nha."

[Cảnh báo!]

[Dòng thời gian đã thay đổi.]

[Sau 15 giờ 58 phút, dòng thời gian hiện tại sẽ bị đóng lại.]

Quẳng điếu thuốc đi, Trần Vũ đưa tay vỗ vỗ bả vai Vương Bính Bính, nói: "Bính Bính, đáng tiếc. Còn chưa kịp ôn lại chuyện cũ, chúng ta đã phải rời đi rồi."

Vương Bính Bính chậm rãi bình tĩnh lại, lau nước mắt, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Bát Hoang Diêu, nghẹn ngào nói: "Chị ơi, em thực sự không nằm mơ phải không? Em còn có thể sống để gặp chị."

Trần Vũ: "... Tôi nói chuyện, cậu không nghe được chữ nào sao?"

"Đúng rồi, chị." Vương Bính Bính đứng dậy, nhìn xung quanh: "Tên ngốc lúc đó cứ quấn lấy chị đâu rồi? Bị chị đá rồi à?"

Bát Hoang Diêu: "Hả…"

Trần Vũ: "..."

Trầm mặc một lát, Trần Vũ ngoắc tay với BB: "Đưa kiếm cho tôi."

BB: "Kiếm trong tay ngài mà."

"À." Sau khi kịp thời phản ứng, Trần Vũ giơ kiếm lên, lập tức chém Vương Bính Bính thành hai đoạn.

"Ùng ục, ùng ục…"

Nhưng ngay lập tức, cơ thể bị tách rời của cậu ấy lại hợp nhất lại với nhau một cách kỳ dị.

Chương 959: Số mệnh của BUG (10)
Chương 959: Số mệnh của BUG (10)

Vết thương khép lại mà không hề có một đường mỏng.

“Ai?”

Đôi mắt của Vương Bính Bính nhất thời trở nên lạnh lẽo, quay đầu nhìn về phía Trần Vũ: “Muốn chết à?”

Trần Vũ: “Tôi là thằng ngố đó đây.”

“Mày…Vũ…Anh Vũ?” Vương Bính Bính sửng sốt, sát khí trong mắt dần dần lắng xuống, sau đó chuyển sang sợ hãi: “Hóa ra anh cũng ở đây à!”

“Cậu thật sự không nhìn thấy, hay là cố ý không nhìn thấy.”

Vương Bính Bính nghiêm túc nói: “Tôi là thật sự cố ý không nhìn thấy đó.”

“Được lắm. Cậu mau cút đi. Cứ coi như chúng ta chưa từng đến đây.” Hắn xác Vương Bính Bính lên và ném bay đi như một con gà con, sau đó nhét thanh trường kiếm trở lại đỉnh đầu BB và nói với hai người phụ nữ: “Xảy ra một số tình huống đặc biệt. Chúng ta phải rời khỏi đây ngay.”

“Vũ…Anh Vũ! Tôi chỉ đùa thôi mà! Anh đừng tức giận chứ.” Vương Bính Bính siết chặt tay áo Trần Vũ, mím môi: “Thật ra… tôi không biết phải làm sao để bày tỏ lòng biết ơn của mình đối với anh. Kể từ khi bị giam trong căn cứ này, mỗi đêm tôi đều mơ thấy anh và chị đến cứu tôi…”

“Tôi hiểu cảm giác của cậu, dù sao tôi cũng đã cứu cậu một lần rồi.”

“Cái gì?” Vương Bính Bính khó hiểu.

“Tính theo thuật toán thời gian của thế giới này.” Trần Vũ cười: “Đó là ở tám trăm vạn năm trước.”

Vương Bính Bính: “???”

…

Cùng lúc đó.

Ở thế giới thực.

Trước cổng thành Ma Đô.

Hàng vạn người dân đang chen lấn thành một nhóm, kiễng chân lên nhìn chuyển động của cổng thành.

Một tiếng, hai tiếng, năm tiếng, thậm chí mười tiếng trôi qua.

Cánh cổng thành khổng lồ của Ma Đô vẫn đóng chặt. Không có dấu hiệu mở ra.

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Có mở hay không đây? Có mở không?”

“Mở cửa đi!”

“Sẽ đặt biệt hậu tạ!”

“Có ai ở trong đó không?”

“Rầm, bụp, bang, ôi.. .”

Tâm trạng của đám đông trở nên kích động, liên tục chửi bới.

Đôi khi còn xảy ra tình trạng giẫm đạp lẫn nhau.

Tiếng gầm gừ, tiếng khóc lóc, tiếng tranh luận, xung đột nổ ra… âm thanh không ngừng nghỉ.

Nhưng dù cho tình hình hỗn loạn đến mức nào đi nữa thì cổng thành của Ma Đô vẫn cứ đóng chặt.

“Bình thường, cổng thành của Ma Đô có đóng không?” Có người hỏi.

“Sao có thể chứ! Bất kể ngày hay đêm, cổng thành của Ma Đô vẫn luôn mở. Nếu không, làm sao dân số của Ma Đô có thể tăng lên được?

“Vậy tại sao hôm nay lại không mở?”

“Không biết nữa .. Tôi đã gọi cho người thân của mình trong thành rồi, nhưng cũng không liên lạc được.”

“Kiểm tra mạng chưa?”

“Hình như gần đó không có tín hiệu 3G hoặc 4G.”

“Có bị chặn không?”

“Tôi không biết …”

“...Con mẹ nó!” Một người đàn ông hét lên: “Quảng cáo bảo chúng ta hãy đến Ma Đô. Mẹ nó, bố mày đến rồi lại không chịu mở cổng thành. Đệch mẹ.”

“Không nên như vậy.” Người bạn đồng hành đau đầu nói: “Ma Đô chưa chưa bao giờ đóng cổng thành.”

“Sai rồi.”

Đột nhiên, từ phía sau hai người, truyền đến một giọng nói trầm thấp: “Ai nói với anh là Ma Đô chưa bao giờ đóng cổng thành? Theo tôi được biết, Ma Đô đã từng đóng cổng thành hai lần rồi.”

“Hai lần?” Cả hai vô thức quay lại sau khi nghe thấy giọng nói đó: “Hai lần nào?”

Người nói giơ tay lên, hạ thấp chiếc mũ lưỡi trai xuống để che mặt: “Còn hai lần nào nữa? Đương nhiên là… hai lần sóng thần và thú dữ đến đó.”

“Ầm…”

Lời này vừa nói ra, như thể mở ra được một cái khóa.

Mấy vạn người trong sân giống như bị sóng biển cuốn trôi, trở nên

yên tĩnh không một tiếng động…

Trước cổng chính Ma Đô.

Sau khoảng im lặng ngắn ngủi, nhóm người đột nhiên bắt đầu bạo động!

Nỗi sợ hãi thú triều "sắp sửa tấn công" thúc đẩy họ bất chấp ràng buộc của quy tắc, điên cuồng lao về phía cổng thành. Như tang thi dùng sức đập phá, đụng chạm, khóc gào, mắng chửi…

Những người có thân thủ linh hoạt thì đồng thời sử dụng cả tay và chân leo lên tường thành.

Động tĩnh lớn như vậy đương nhiên đã thu hút sự chú ý của những thủ vệ trên tường thành. Đội trưởng đứng đầu nằm nhoài qua lỗ châu mai trên tường thành lập tức khiếp sợ, vội vàng cầm loa phóng thanh ra mở rộng cổ họng hét lên, cố gắng duy trì trật tự.

"Không được động đậy! Không được phép xô đụng cổng thành!"

"Đi xuống! Không được trèo lên tường thành!"

"Người vi phạm sẽ bị bắn chết!"

"Pằng pằng pằng——"

Tiếng súng đột nhiên vang lên không chỉ không ép lui được đám người, ngược lại còn khơi dậy nỗi sợ hãi kịch liệt hơn của đám người. Người trước ngã xuống người sau tiếp tục, trong nháy mắt số người bị đạp chết nhiều không đếm xuể.

"Mẹ nó! Chết tiệt thật."

"Xoảng!"

Ác liệt đập vỡ loa phóng thanh trong tay, đội trưởng tường thành quay người rống to: "Mở cổng thành! Nhanh."

"Đội…đội trưởng, bên trên không cho phép mở cổng thành."

“Nhiều người như vậy tiến lên không từ bỏ, phải đạp chết bao nhiêu người? Bảo cậu mở thì mở đi, trách nhiệm tôi chịu.”

“...Vâng.”

“Duy trì trật tự ổn định, người tiến vào đừng để họ xông ra đường phố.”

“Vâng!”

Rất nhanh, cùng với tiếng vang đinh tai nhức óc cửa thành từ từ được mở vào bên trong.

Thấy thế đám người khóc vì vui sướng, chen chúc kéo vào.

Chương 960: Số mệnh của BUG (11)
Chương 960: Số mệnh của BUG (11)

Cảm xúc hoảng loạn tập thể cũng lập tức suy giảm.

Không lâu sau, hơn chục nghìn người ngoài thành tất cả đều đã chạy vào bên trong. Chỉ còn gần trăm thi thể vẫn còn co giật trên mặt đất ghi lại tất cả mọi chuyện xảy ra vừa nãy…

“Thất bại rồi.”

Tầng mây trên cao, hiệu trưởng Kinh đại chứng kiến toàn bộ quá trình, im lặng trong chốc lại rồi nặng nề thở dài: “Vẫn là để những người đó tiến vào. Tiếp tục như vậy người của Ma Đô sẽ chỉ càng ngày càng nhiều.”

“Tôi có hơi không hiểu.” Người đàn ông mặc áo choàng đen đứng bên cạnh hiệu trưởng Kinh đại lên tiếng, giọng nói xa xăm: “Theo những gì tôi biết, Hiệp hội Công bằng các người đã quyết định khởi động lại kế hoạch cuối cùng rồi nhỉ.”

“… Phải.”

“Như vậy mục tiêu hiện tại của các người, quả thực đều nhất quán với mục tiêu của giới võ đạo. Đều muốn để càng nhiều người tiến vào thành phố Ma Đô này. Chỉ có điều…giới võ giả muốn những người này chống lại thú triều. Còn Hiệp hội Công bằng các người muốn tập hợp những người này lại để diệt sạch.”

“Đúng.”

“Nhưng vì sao ông lại muốn ngăn cản người từ bên ngoài đến tiến vào chứ?”

“…” Hiệu trưởng Kinh đại im lặng, không nói một lời.

“Nói thật, tôi càng ngày càng không rõ hành động của ông.” Giọng điệu của người đàn ông mặc áo choàng đen ngả ngớn: “Sẽ không phải là kẻ phản bội lớn nhất trong lịch sử nhân loại…lại muốn làm phản ngược lại đấy chứ?”

Hiệu trưởng Kinh đại: “Câm miệng.”

Phủi bụi bặm không tồn tại ở trên người, thái độ của người đàn ông mặc áo choàng đen bỗng chốc trở nên nghiêm nghị: “Tôi thiện ý nhắc nhở ông. Một thủ lĩnh đạt tiêu chuẩn không bao giờ có thể do dự thiếu quyết đoán. Mỗi khi có một nhân loại chết dưới miệng dị thú thì sẽ có một dị thú mới được sinh ra. Vì vậy một khi Ma Đô thất thủ, gần một trăm triệu người các cấp này…nhân loại đã không còn hy vọng gì nữa rồi.”

“...Tôi biết.”

“Tiêu diệt nhân loại bình thường, giữ lại võ giả tinh anh để họ trỗi dậy từ đống tro tàn. Đây mới là biện pháp duy nhất để tiếp diễn nền văn minh.” Người đàn ông mặc áo choàng đen đến gần, kề sát bên tai hiệu trưởng Kinh đại, lạnh lẽo nói: “Đừng để sự hy sinh của từng thế hệ Hiệp hội Công bằng trở nên vô nghĩa. Thái độ lúc trái lúc phải của ông hiện giờ, quá nguy hiểm.”

“...”

Hiệu trưởng Kinh đại cúi đầu im lặng.

Người đàn ông mang theo ý cảnh cáo vỗ vai hiệu trưởng, quay người rời đi.

“...Lẽ nào nhân loại chúng ta thật sự không còn cách nào khác hay sao?” một giây trước khi người đàn ông mặc áo choàng đen sắp biến mất, hiệu trưởng Kinh đại đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Cách gì?” Người đàn ông mặc áo choàng đen quay đầu, suy nghĩ hồi lâu lựa chọn dùng giọng điệu châm biếm nói: “Cái kế hoạch ‘bồi dưỡng thiên tài’ buồn cười của võ đạo giới à? Hay là kế hoạch ‘gia nhập vào đàn dị thú’ của Hiệp hội Nghiên cứu Sự thật? Một trăm năm rồi, võ đạo giới cũng tạo ra một Bát Hoang Dịch. Anh ta có thể xoay chuyển cục diện không?”

“Làm thế nào xác định anh ta chắc chắn không thể?”

“Chúng ta không thể cược. Coi như sau khi Bát Hoang Dịch trưởng thành có chín mươi chín phần trăm khả năng cứu vớt nhân loại, chúng ta cũng không thể đặt cược vào một phần trăm còn lại.”

Người đàn ông mặc áo choàng đen nắm chặt nắm đấm: “Đây là vấn đề sự sống cái chết của nền văn minh, không phải ẩu đả đánh nhau, chiến tranh tranh chấp.”

“…”

“Nhớ kỹ chiều hướng lịch sử là không thể chống lại.”

Để lại câu nói cuối cùng, người đàn ông mặc áo choàng đen rời đi.

Chỉ còn lại một mình hiệu trưởng Kinh đại bần thần suy nghĩ.

Có thể nói tương lai của nền văn minh nhân loại cứ như vậy đè trên người ông ta. Bất cứ bước nào xảy ra sai sót đều sẽ kéo theo tất cả chủng tộc rơi xuống vực thẳm…

Đã từng, ông ta là một thủ lĩnh kiên định của “phái tái sinh”.

Thế nhưng hai lần chiến thắng của chiến dịch Ma Đô đã khiến ông ta do dự.

Trong vô số đêm tối, ông ta từng lần từng lần tự hỏi bản thân lẽ nào nhân loại thật sự chỉ có cách tử chiến đến cùng, mặc kệ sống chết* sao?

“Kế hoạch thiên tài” của võ đạo giới lẽ nào thật sự không thể thực hiện sao?

Thú triều, lẽ nào thật sự không cách nào chống lại sao?

“…”

“…”

“…Ài.”

Hồi lâu.

Ông ta thở dài, tay phải run rẩy móc bộ đàm ra, truyền lệnh.

“Khởi động lại bộ phận tuyên truyền và các đơn vị, tiếp tục triển khai hoạt động tập trung nhân số, đẩy nhanh tốc độ. Nhân lúc thú triều vẫn chưa đến…”

……

“Chuyện là như vậy, hiểu rồi chứ.”

Dị cảnh [Á Mã Tốn số 3].

Vùng trung nguyên lục địa.

“Cho nên…tôi bị đóng băng tám triệu năm?”

“Phải. Nếu tôi không đến có lẽ cậu sẽ tiếp tục đóng băng hai triệu năm nữa.”

Trong sa mạc hoang vu khô nóng, Trần Vũ cõng BB dắt Bát Hoang Diêu, vừa đi vừa nói chuyện với Vương Bính Bính bên cạnh.

Chương 961: Số mệnh của BUG (12)
Chương 961: Số mệnh của BUG (12)

Nhưng tất cả những lời hắn nói rõ ràng đã dọa đến Vương Bính Bính. Khiến cậu ta chết lặng quên cả đi theo.

Trần Vũ quay đầu lia mắt nhìn, cũng không để ý, bước chân hoàn toàn không có ý dừng lại.

“BB, chắc chắn Cát Nhĩ ở hướng này sao?

“Chắc chắn.” BB nằm bò trên lưng Trần Vũ dùng sức gật đầu, chỉ về phía trước: “Tôi đặt định vị trên người anh ta, hiển thị anh ta dừng lại ở đây nửa tiếng rồi.”

Nghe vậy Trần Vũ hơi nhíu mày: “Liệu có phải máy định vị bị anh ta ném đi rồi không? Người đã chạy từ lâu rồi? Chỉ còn lại máy định vị nằm ở đó thôi?”

Khoảng cách mốc thời gian của thế giới này bị đóng lại chỉ còn mười mấy tiếng. Nếu thật sự mất liên lạc với Cát Nhĩ…

Hậu quả không thể tưởng tượng được. May là BB đã cho một viên thuốc an thần: “Định vị tôi để lại trên người anh ta cũng không phải công cụ thể rắn mà là liên kết lượng tử. Trừ phi anh ta có thể vượt qua tốc độ ánh sáng dẫn đến biến đổi quy tắc lượng tử, nếu không anh ta sẽ không vứt đi được.”

“...Thế thì tốt.”

Gật đầu, Trần Vũ tăng nhanh bước chân: “Chỉ là cái tên ngáo ngơ này tại vì sao lại ở hướng này? Cứ cho là anh ta đuổi đến cũng nên ở hướng Tây chứ.”

“Vậy thì không rõ.” BB lắc đầu.

“Các anh…đang tìm cái gì?” Lúc này Vương Bính Bính đã ổn định cảm xúc đuổi đến, gạt tóc mái dài của mình ra, hỏi:

“Một đồng đội.” Trần Vũ móc điện thoại ra nhìn thời gian, lời ít ý

nhiều: “Sau khi tìm được thì chúng tôi sẽ đi.”

“Đi? Các anh muốn rời khỏi đây?”

“Phải.”

Vương Bính Bính nhìn Bát Hoang Diêu một cái: “Đều…đều đi sao?”

“Phải.”

“Vậy tôi cũng đi theo các anh.”

“Không được.” Trần Vũ quyết đoán từ chối.

“Vì…vì sao?” Vương Bính Bính hoang mang.

“Trong cùng một mốc thời gian, ‘thời gian’ không thể mâu thuẫn.” Trần Vũ quay đầu nhìn thẳng vào hai mắt Vương Bính Bính: “Vừa nãy đã nói với cậu, trong thế giới hiện thực, cậu đã chết rồi. Như vậy, cậu vượt tám triệu năm bỗng nhiên quay lại thế giới hiện thực sẽ tạo thành mâu thuẫn.”

“Mâu thuẫn thì sao chứ?”

“Cậu sẽ hoàn toàn biến mất.”

“...Tôi không tin.”

“Mặc kệ cậu tin hay không tin.” Trần Vũ phẩy tay: “Vương Bính Bính ở thế giới hiện thực mười triệu năm trước chính là bị tôi quét sạch như vậy.”

“Tôi khăng khăng quay về đấy.”

“Nói rồi, sẽ biến mất.”

“Biến mất là…chết?”

“Gần như vậy.” Trần Vũ gật đầu.

Vương Bính Bính lại lần nữa nhìn gò má của Bát Hoang Diêu, cắn chặt răng: “Chết thì chết. Tôi muốn đi theo các anh ra ngoài.”

Nghe xong câu này Trần Vũ nhún vai.

Bát Hoang Diêu lại ngại ngùng kéo tóc, muốn nói nhưng lại do dự.

“Cậu không sợ chết sao?” BB tò mò hỏi.

“Điều tôi đã từng mong đợi nhất chính là chết, sao lại sẽ sợ chết chứ.” Vương Bính Bính hít thở sâu, hất mái tóc dài của mình lên không thành thạo buộc lại thành một cái nút chết: “Nếu để tôi ở lại nơi quỷ quái này thì tôi thà chết. Thà cùng… người trong lòng chết cùng nhau.”

“A.” Bát Hoang Diêu run bần bật, túm chặt cổ áo Trần Vũ.

BB nhìn Vương Bính Bính rồi lại quay đầu nhìn Bát Hoang Diêu, chớp đôi mắt to bỗng nhiên nói: “Đừng lấy lòng phụ nữ nữa. Trái tim của phụ nữ là ** làm ra, càng bám càng cứng.”

Bát Hoang Diêu: “…”

Trần Vũ: “???!”

Vương Bính Bính: “…”

Cố nhịn lại kích động muốn rút kiếm ra, Trần Vũ xách BB lên đặt ở trước mắt, nghiến răng nghiến lợi: “Ai dạy cậu đấy?”

BB: “Hiển nhiên là hiệu hiệu trưởng nhà trẻ của chúng tôi rồi.”

Trần Vũ: “…Lát nữa ra ngoài, điểm đến đầu tiên, đi thẳng đến Thành Thanh.”

Bát Hoang Diêu: “Vâng.”

Sau sự viện xen giữa ngắn ngủi.

Mấy người Trần Vũ rất nhanh đã đến chỗ mục tiêu.

Đây là đường bờ biển hẹp dài bị cát bao phủ.

Phóng tầm mắt ra xa, ngoài cát ra chính là biển.

Chỉ có một bóng dáng nhỏ bé đang cố gắng vùng vẫy trong cát…

Hai người Trần Vũ và Bát Hoang Diêu nhìn nhau vội vàng chạy qua đó, nhận ra người đang vùng vẫy quả thực là Cát Nhĩ!

“Phì, phì phì…giúp tôi…”

Nhìn thấy Trần Vũ, Cát Nhĩ càng dùng sức đạp hơn.

Nhưng làn cát “trơn mượt” lập tức lại “nuốt” anh ta vào.

“Em lùi về phía sau, để anh tới.”

Một mình Trần Vũ sải bước tiến lên, một tay cắm xuống dứt khoát xách Cát Nhĩ lên, quẳng về phía sau.

“Phịch.”

Vương Bính Bính vô thức nhảy lên đón lấy sau đó vứt xuống dưới chân.

“Cát Nhĩ, anh không sao chứ?” Bát Hoang Diêu một vàng đỡ dậy: “Anh…cạn kiệt kình khí rồi?”

“Nói…nói nhảm!” Cát Nhĩ thở hổn hển dữ dội trong chốc lát, kích động giận dữ nói: “Vượt qua Thái Bình Dương đó! Ông đây còn có thể sót lại cái chym kình khí gì?! Không bị kiệt chết trên biển đã tích phúc tám đời rồi!”

“Ồ, đuổi theo chúng tôi đến đây à.” Trần Vũ bước đến, xoa cằm: “Vậy sao cậu lại lún vào trong cát.”

“Má nó! Sao mà ông đây biết được?!”

Cát Nhĩ bùng nổ: “Ông đây cải tà quy chính không trêu ai không chọc ai, vừa chuẩn bị ngồi trên bờ biển nghỉ ngơi một chút thì một mảng cát lớn bay tới nện vào trên người tôi.”

“Tạo nghiệp mà!”

“Mất hết tính người mà!”

Trần Vũ: “...”

……

Chương 962: Chớp mắt đã ngàn năm (1)
Chương 962: Chớp mắt đã ngàn năm (1)

Dìu Cát Nhĩ lui về phía ngoài biển cát, mọi người vừa nghỉ ngơi vừa lấy lương khô chia ra ăn.

[Đang ăn uống: đói khát + 6]

Nuốt thức ăn trong miệng xuống, Trần Vũ lấy điện thoại ra nhìn thời gian, đáy lòng hơi thả lỏng.

Tìm được Cát Nhĩ rồi.

Tất cả đã không cần phải gấp gáp nữa.

Cách thời gian [dị cảnh] này bị đóng lại còn có đủ mười tiếng nữa. Đủ để hắn trở về bình nguyên Á Mã Tốn ở bờ biển bên kia.

Thậm chí còn có thể bớt thời gian ra ngủ trưa…

Đặt mông ngồi bên cạnh Cát Nhĩ, Trần Vũ châm thuốc, nhẹ nhàng phả ra làn khói thuốc, nói: “Nghỉ ngơi mười phút được chưa? Chúng ta phải tiếp tục lên đường.”

Nghe vậy, Cát Nhĩ đang nằm trên cát há to miệng thở phì phò bỗng nhiên không thở nữa, mở to mắt nhìn Trần Vũ: “Lên đường? Đi đâu?”

Trần Vũ nâng tay chỉ về đường bờ biển mênh mông vô hạn phía trước: “Một bên khác của biển, Nam Mỹ.”

Cát Nhĩ: “…”

Trần Vũ: “Trở về bình nguyên Á Mã Tốn.”

Cát Nhĩ: “…Nếu cậu muốn chết, đợi kình khí của tôi hồi phục rồi thì sẽ thỏa mãn cậu.”

“Ai bảo cậu theo qua đây chứ.” Trần Vũ nhún vai: “Cửa ra vào [Dị cảnh] ở khu vực Á Mã Tốn, bất kể chúng ta chạy xa bao nhiêu sớm

muộn gì cũng phải quay trở lại. Vì vậy cậu thành thật ở lại chỗ cũ thì tốt rồi."

"Cút đi!" Cảm xúc của Cát Nhĩ đột nhiên mất khống chế, ngồi dậy tức đến mức thái dương nổi gân xanh, gào to: "Con mẹ nó chứ, một ngày! Ông đây chạy trên mặt biển nguyên một ngày! Đ*t… muốn đi thì các người tự đi, tôi không nghỉ ngơi mười ngày nửa tháng thì sẽ không động đậy."

"Nhưng [dị cảnh] này còn mười tiếng nữa thì sẽ bị hủy diệt." Đang nói, Trần Vũ lại lấy điện thoại ra quét mắt nhìn thời gian: "Nói chính xác, còn lại chín tiếng bảy mươi lăm phút."

"Hủy diệt?" Bỗng nhiên vẻ mặt Cát Nhĩ sợ hãi: "Cái gì hủy diệt?"

"Ý trên mặt chữ đó."

Giang hay tay ra, Trần Vũ dùng tay ra hiệu "nổ tung": "Bùm! Phút chốc [dị giới] này đã biến mất rồi. Có lẽ mãi mãi sẽ không xuất hiện liên hệ với thế giới hiện thực nữa."

"…Cánh cửa thời không sụp đổ?" Lập tức đồng tử của Cát Nhĩ co rút.

"Gần như vậy."

"Vì vậy…" dần dần ổn định lại cảm xúc, Cát Nhĩ híp mắt: "Sự sụp đổ cánh cửa thời không của [Dị cảnh Trường Lăng] khi đó, quả nhiên là do cậu làm."

Chuyện đã đến này, Trần Vũ cũng không cần phải tiếp tục che giấu nữa. Đứng thẳng dậy gật đầu: "Không sai. Chính là kẻ hèn này."

Ở một bên, Bát Hoang Diêu tinh thần căng thẳng, cơ thể hơi nghiêng, dựng thẳng tai cẩn thận lắng nghe.

"Vậy mấy [dị cảnh] ở Tuyết khu, [dị cảnh] ở Đường thị cũng là vết tích của cậu?"

"Đúng. Còn có [dị cảnh Thanh Thành] hồi đầu."

"…Sao cậu lại làm như vậy?" Cát Nhĩ đánh giá Trần Vũ từ trên

xuống dưới, thái độ dè dặt: “Cậu làm thế nào làm được? Thứ đồ như cánh cửa thời không này…cũng không phải kiến trúc của cấp độ vật lý. Nó có liên quan đến quy tắc không gian. Coi như võ giả cấp chín cũng không có năng lực phá hủy.”

“Đây là điểm cần phải bảo mật.” Trần Vũ mỉm cười.

“Vậy bí mật của cậu, không khỏi có hơi nhiều rồi.”

“Ví dụ?”

“Ví như cậu làm thế nào để vượt qua cả Thái Bình Dương nhanh như vậy.” Cát Nhĩ tiến lên nửa bước mặt đối mặt với Trần Vũ: “Mặt không đỏ tim không đập, tay nghề thành thạo chạy ngang nửa trái đất, võ giả cấp 8 cũng không có khả năng này.”

“Còn gì nữa?”

“Lại ví như, thuộc tính thể lực của cậu vượt xa trình độ tiêu chuẩn nhân loại; tinh thần lực vượt qua sinh vật có gốc các-bon; kiểu hành động lén lén lút lút…Tất cả đều chứng tỏ trên người cậu cất giấu rất nhiều chuyện.”

“Nghe cậu nói như vậy…” Trần Vũ gãi mang tai: “Sao lại cảm thấy tôi giống như nhân vật chính của thế giới này thế.”

“…”

Hiện trường rơi vào khoảng lặng ngắn ngủi.

Sau chốc lát, Cát Nhĩ và Trần Vũ kéo dài khoảng cách, nghiêm túc đứng thẳng người lên tiếng nói: “Bạn học Trần Vũ. Xét thấy tình hình có thành phần phức tạp của cậu, sau khi nhiệm vụ lần này kết thúc, tôi sẽ báo cáo lên Phòng giáo vụ. Đề nghị nhà trường và võ đạo giới tiến hành kiểm tra triệt để với cậu.”

Trần Vũ gật đầu: “Thong thả.”

“Cuộc kiểm tra này sẽ rất nghiêm túc.” Cát Nhĩ híp mắt: “Đừng xem như chơi đồ hàng.”

Trần Vũ gật đầu: “Thong thả.”

“Choang!”

BB luôn đứng trong góc hóng hớt đột nhiên rút trường kiếm ra, giọng đầy mùi sữa: “Trần Vũ đại nhân, bây giờ có phải là cần diệt khẩu rồi không?”

Cát Nhĩ: “!!”

“Cái rắm.”

Trần Vũ vỗ một cái vào trán của BB: “Xem nhiều phim truyền hình quá rồi nhỉ. Trở về sẽ loại bỏ hiệu trưởng của các cậu.”

“Ồ…hiểu rồi.” BB hiểu ý thu lại trường kiếm.

Trần Vũ: “Lần sau đừng nói rõ ra.”

BB: “Ừm ừm.”

Cát Nhĩ: “!!!”

Vươn vai một cái, Trần Vũ nhìn Cát Nhĩ thái độ dịu dàng: “Nghỉ ngơi ổn chưa? Nghỉ ngơi xong rồi thì chúng ta nên lên đường thôi.”

Cát Nhĩ: “...Là một võ giả quan trọng của võ đạo giới. Tôi với tư cách là nhân viên an ninh một khi chết đi, võ đạo giới tuyệt đối sẽ xử lý nghiêm minh. Nhất định sẽ cử ra không ít đoàn đội chuyên nghiệp tiến hành xem xét và điều tra.”

Chương 963: Chớp mắt đã ngàn năm (2)
Chương 963: Chớp mắt đã ngàn năm (2)

“Tôi biết.” Trần Vũ gật đầu: “Tôi sẽ bảo vệ cậu thật cẩn thận.”

BB: “Chúng tôi sẽ xử lý cẩn thận.”

Trần Vũ: “Cậu câm miệng được không.”

Cát Nhĩ: “...Ừ. Ý của tôi là…bỏ đi. Các người đi đi, để mình tôi ở lại thế giới này được rồi. Thực ra…tôi muốn đi tu, đã muốn từ rất lâu rồi.”

“Nhìn xem dọa cậu thành cái dạng * này.” Trần Vũ đỡ trán: “Đẳng cấp của cậu rõ ràng cao hơn tôi đó.”

“Chuyện bên trong của cậu quá nhiều, quỷ mới biết sức mạnh thật sự của cậu rốt cuộc ở mức nào.” Thấy Trần Vũ hoàn toàn không có ý định tấn công anh ta, Cát Nhĩ thở phào: “Trừ khi cần thiết. Nếu không tôi không muốn đánh nhau với loại thiên tài Bát Hoang Dịch, còn có cậu.”

“Bát Hoang Dịch tính cái quái gì.” Trần Vũ bĩu môi: “Không phải tôi chém gió, bây giờ xách anh ta đến đây để hai chúng đôi một đấu một, có thể đỡ được ba chiêu của tôi, tôi gọi em gái anh ta là mẹ.”

Bát Hoang Diêu: “...”

Cát Nhĩ ngây ra, ánh mắt quét qua Trần Vũ và cô gái trẻ mấy vòng, kinh ngạc: “Hai người cậu mồm miệng chơi high thật đấy!”

“Chuyện phiếm dừng ở đây. Bây giờ nghỉ ngơi xong ổn rồi chứ? Nghỉ xong rồi thì nên đi thôi.” Nói chuyện trong vài phút ngắn ngủi, quyền chỉ huy toàn đội bất giác bị Trần Vũ nắm chặt trong tay.

“Không đi nổi.” Cát Nhĩ trầm giọng: “Kình khí của một võ giả, không có khả năng hồi phục nhanh như vậy.”

“Không sao.”

Khóe miệng Trần Vũ nâng lên: “Tôi vác cậu đi.”

……

“Oạch!”

Mười phút sau.

Cùng với tiếng nổ đinh tai nhức óc, Trần Vũ giống như cưỡi mây lướt gió! Vượt qua mặt biển Thái Bình Dương mù sương.

Sóng biển tầng tầng.

Mờ mịt lớp lớp.

Phóng tầm mắt ra xa, là thế giới dần bị bóp méo dưới tốc độ cao…

“————” Cát Nhĩ nằm sấp trên vai Trần vũ, đau khổ mở miệng kêu gào. Nhưng tất cả âm thanh của anh ta đều bị quăng ra xa tít phía sau.

Hiển nhiên.

Tốc độ lúc này lao đi của Trần Vũ đã hoàn toàn vượt qua cả tốc độ âm thanh.

“Oạch——ầm ầm.”

Hơn nữa vẫn đang không ngừng gia tăng!

Gió lớn thốc vào mặt, chầm chậm biến thành chất bán lỏng. Đáy lòng Cát Nhĩ cũng càng thêm dời sông lấp biển.

Là một võ giả có sở trường thể lực, anh ta không cách nào hiểu được Trần Vũ làm thế nào để thoải mái đột phá rào cản âm thanh như vậy.

Rào cản âm thanh là hiện tượng xảy ra khi phân tử trong không khí khi chịu sự dồn nén mạnh mẽ.

Nếu như là tăng tốc bình thường, thực ra sẽ không tạo ra tổn

thương gì đối với võ giả.

Dưới sự xung đột giữa lực hút trái đất và áp lực gia tốc, người bình thường có khả năng sẽ gây ra các vấn đề như gãy xương, vỡ mạch máu, máu chảy ngược diện tích lớn vân vân. Nhưng thể lực của võ giả mạnh mẽ, rèn luyện hàng ngày cũng lớn hơn nhiều so với chấn động của tốc độ siêu âm.

Thực sự nguy hiểm đó là rào cản âm thanh. Cùng với áp lực bên trong do cất bước đột phá tốc độ âm thanh gây ra đối với cơ thể.

Rào cản âm thanh có thể nhẹ nhàng xé vụn một chiếc máy bay hàn liền bằng kim loại.

Mà kiểu bùng nổ năng lượng lập tức đột phát tốc độ âm thanh này, có thể từ bên trong nhẹ nhàng phá hủy một võ giả cấp sáu.

Vì vậy, cho dù là kiểu võ giả thể lực tuyệt vời như Cát Nhĩ, đột phá tốc độ âm thanh cũng phải từ từ.

“Trần Vũ…”

Nhìn Trần Vũ vẫn đang tiếp tục tăng tốc, dường như thể lực, kình khí là vô hạn, Cát Nhĩ cắn chặt răng, âm thầm niệm trong lòng hai chữ…

“Ầm ầm ầm——“

Bắt đầu bởi âm thanh nổ tung.

Kết thúc cũng bởi âm thanh nổ tung.

Khoảng chừng sáu tiếng sau, một đoàn người Trần Vũ đã thành công từ đại lục băng ngang qua Thái Bình Dương đến được Châu Nam Mỹ.

“Lạch cạch.”

Khoảnh khắc khi hai chân giẫm trên mặt đất, Cát Nhĩ suýt nữa nhũn chân ngã xuống: “...Ọc.”

Không để ý đến Cát Nhĩ “say xe”, Trần Vũ đặt Bát Hoang Diêu luôn

được ôm trong ngực xuống, hỏi: “Không sao chứ?”

“Không…không sao.” Gương mặt nhỏ nhắn của cô gái tái mét.

BB nằm bò trên lưng của Trần Vũ lên tiếng: “Chị bị tụt huyết áp. Có lẽ là tốc độ quá nhanh dẫn đến không đủ oxy trong máu.”

“Vậy sao.” Trần Vũ trầm ngâm chốc lát, đột nhiên nói với cô gái: “Tiểu Diêu.”

“Hả?” Bát Hoang Diêu mờ mịt quay đầu, đối diện với Trần Vũ.

“Sau khi anh chết hãy mang tro cốt của anh theo bên người.” Trần Vũ giọng điệu thâm tình: “Gặp phải người xấu thì tung anh ra. Nếu như xuôi gió thì để anh bảo vệ em lần cuối. Nếu như ngược gió thì để anh ôm lấy em lần cuối.”

Bát Hoang Diêu: “…”

BB: “…”

Cát Nhĩ: “…Ọc.”

“À à.” Gò má cô gái nháy mắt đỏ bừng, đỉnh đầu bốc hơi.

Trần Vũ quay đầu nhìn BB: “Lúc này huyết áp đã bình thường chưa?”

BB: “Cao rồi.”

“Được.”

Gật đầu, Trần Vũ đi về phía cánh cửa thời không to lớn “tỏa sáng rực rỡ” bên cạnh, lấy điện thoại nhìn thời gian lần cuối: “Vẫn còn lại hai tiếng, chúng ta đi thôi.”

“Để…để tôi nghỉ ngơi một chút.” Tùy tiện tìm một cục đá coi như sạch sẽ, Cát Nhĩ loạng choạng ngồi xuống, thở gấp: “Tôi có hơi hít thở không thông.”

Chương 964: Chớp mắt đã ngàn năm (3)
Chương 964: Chớp mắt đã ngàn năm (3)

“Vận động cơ thể là ổn rồi.” Trần Vũ hai tay ôm ngực, từ trên cao nhìn xuống Cát Nhĩ: “Nhiều nhất cho cậu năm phút.”

Nói xong, Trần Vũ bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó.

Hắn đột nhiên ý thức được, mới bốn tháng ngắn ngủi.

Cát Nhĩ khi đó ở trong khuôn viên trường Kinh thành, một cú đấm tan cả thao trường…ở trong mắt hắn không gì sánh nổi đã sớm bị hắn bỏ xa phía sau rồi.

Tinh thần lực vô hạn + thể lực lần nữa tăng gấp đôi + át chủ bài [lời nguyền].

Đến nay còn có tư cách có thể theo kịp hắn trưởng thành cũng chỉ còn lại Bát Hoang Diêu có thể khắc mệnh duy nhất “một lần”, cùng với Bát Hoang Dịch cũng có thể khắc mệnh duy nhất “một lần” mà thôi.

“…”

“Bãi bể nương dâu, chớp mắt đã vạn năm.”

Sâu sắc cảm thán một câu, Trần Vũ nhìn cánh cửa thời không trên không trung đang từ từ méo mó, mơ hồ có một dự cảm.

Chiến trường chính để chống lại với thú triều, với Hiệp hội Công bằng, thậm chí với toàn thế giới bắt đầu từ khi bước ra khỏi cánh cửa này.

Vì vậy, cấp bậc mà một võ giả có thể tiếp xúc vĩnh viễn tỉ lệ thuận với thực lực của hắn.

Trần Vũ hắn…

Thực lực đã sắp đạt đến đỉnh rồi…

……

“Phù——”

Hắn đưa nửa cánh tay vào cánh cửa thời không đang quay.

Trần Vũ cảm nhận được lực hút kinh khủng truyền đến từ đối diện, cảm giác toàn bộ máu trong cơ thể đều bị hút về phía trước.

Lắc khuôn mặt đã bắt đầu tê dại, hắn quay lại nhìn Cát Nhĩ, BB và Bát Hoang Diêu rồi nói: “Nghỉ ngơi đủ chưa? Đi thôi.”

“Vậy, cậu đang làm gì ở [Dị cảnh Amazon] này?” Cát Nhĩ phủi nhẹ lớp cát trên mông, tiến về phía Trần Vũ: “Chỉ đi du lịch thôi à? Nhân tiện xóa bỏ [dị cảnh] này à?”

Trần Vũ thản nhiên nói: “Sau đêm chung kết tôi sẽ kể cho cậu nghe.”

“…Trần Vũ, tuy tôi chỉ là nhân viên an ninh, nhưng phải nhớ rằng chúng ta học cùng một lớp. Không phải tất cả bí mật đều có thể chia sẻ, nhưng chúng ta nên cố gắng nói ra hết những điều không cần thiết phải che giấu. Điều này sẽ tốt cho cả hai chúng ta.”

Sau khi nói xong, Cát Nhĩ chăm chú nhìn vào Trần Vũ, sau đó bắt chước tư thế của Trần Vũ và đưa nửa cánh tay của mình vào sâu trong vòng xoáy.

“Xoẹt!”

Khoảnh khắc tiếp theo, ông ta bị lực hút vô hình kéo đi do thể chất yếu đuối của bản thân.

Mất hút trong cánh cửa thời không méo mó và xoay tròn.

Trần Vũ mím môi, cảm thấy cả hai bên tai trái phải đau nhói, tiếp tục vẫy tay với hai người phụ nữ: “Đi thôi. Chúng ta phải quay lại phía bắc đại lục ở thế giới thực để tìm cơ hội đánh chiếm trụ sở của Công bằng hội, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa.”

“Anh Vũ.” Bát Hoang Diêu ánh mắt phức tạp nhìn xung quanh: “Theo lời anh nói, sau khi cánh cửa thời không sụp đổ, thế giới này

thật sự sẽ bị hủy diệt sao?"

"Ai biết được. Có thể nó sẽ tồn tại, cũng có thể không. Nhưng từ quan điểm thực tế của chúng ta, nó đã bị phá hủy."

"Tôi biết mà, nó nhất định đã bị phá hủy." BB nhảy lên vai Trần Vũ, khua tay múa chân: "Bởi vì tôi được đại nhân Trần Vũ mang ra khỏi [Thanh Thành dị cảnh]. Khi đó, phía sau cánh cửa thời không, [Thanh Thành dị cảnh] đã bị hủy hoại, tất cả cảm ứng thông tin lượng tử mà tôi có ở thế giới ban đầu đều không còn nữa."

"Thì ra là vậy." Trần Vũ đột nhiên nói: "Vậy những thành viên của Công bằng hội ở lại [Trường Lăng dị cảnh] vào thời điểm đó toàn bộ đều chết sạch."

"Đúng vậy." BB gật đầu: "Trong hoàn cảnh bình thường, hiệu ứng vướng víu giữa các hạt lượng tử sẽ không bị ngắt kết nối ngay cả khi chúng bị tách ra khỏi hai đầu của vũ trụ."

"Vậy thì không có gì đáng tiếc." Trần Vũ cao giọng nói: "Tiểu Diêu, chúng ta đi thôi."

Bát Hoang Diêu: "Có phải chúng ta… đã quên điều gì không?"

"Quên cái gì à? Hahaha… không hề."

…

"Các người!"

"Quên tôi rồi này a a a a!"

Ở nơi vô tận, không có đường chân trời trong tầm mắt. Vương Bính Bính với mái tóc rối bời đang bay giữa không trung, cố gắng đuổi theo hắn.

Cách đây vài giờ.

Khi Trần Vũ nhìn thấy "người đàn ông", cậu ta đang đứng sang một bên xem cuộc vui, giữ lịch sự không cắt ngang.

Chuẩn bị đợi vài người trò chuyện xong rồi lặng lẽ hòa nhập vào

cuộc nói chuyện.

Nhưng không ngờ, chỉ trong nháy mắt, ông anh Trần Vũ đã cõng nhóm người trên lưng, “vù” một tiếng bay đi mất…

Trong tích tắc bay mất hút.

Cậu ta là người duy nhất bị bỏ lại phía sau.

Vương Bính Bính: “…”

Vương Bính Bính: “… Con mẹ nhà anh cố ý chứ gì a a a a!”

Nghĩ đến đây, trong lòng Vương Bính Bính nổi lên lửa giận, bay càng lúc càng nhanh, tăng tốc nhanh hơn nữa trong khi bay.

Dùng hết sức lực từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ để đuổi theo.

Tiếng gió rít bên tai cậu ta dần dần chuyển thành tiếng rít chói tai như tiếng rắn độc kêu.

Luồng không khí ập tới cũng trở nên nhớt nháp hơn.

Chương 965: Chớp mắt đã ngàn năm (4)
Chương 965: Chớp mắt đã ngàn năm (4)

Tuy nhiên, khoảng cách về sức mạnh tuyệt đối và thể lực không đạt đến giới hạn trên luôn khiến cậu ta khó có thể đột phá đến tốc độ âm thanh.

Rốt cuộc tốc độ bị kẹt ở một chỗ, không thể tăng lên mà cũng chẳng giảm đi được.

Thời gian trôi nhanh hơn.

Vòng tuần hoàn của mặt trời và mặt trăng.

Khoảng cách là hai vạn ki lô mét.

Một ngày hai đêm phi nước đại.

Cuối cùng khi đuổi đến đại lục Nam Mỹ, cậu ta dừng lại, đứng giữa sa mạc rộng lớn của đồng bằng Amazon. Trước mắt cậu ta chỉ còn là một đống tinh thể đen tuyền đã sụp đổ.

Những tinh thể này dường như có một loại sức mạnh không gian nào đó, giúp chúng không bị gió và cát chôn vùi. Trông chúng cực kỳ bắt mắt giữa thế giới mờ ảo.

Dừng bước, từ từ quay người lại.

Vương Bính Bính nâng một vốc tinh thể lên, nhìn ánh sáng phản chiếu của nó, tâm tư trầm mặc hồi lâu.

“Vậy mà… lại bỏ rơi tôi như thế…”

“Lại bỏ rơi tôi như thế này nữa…”

“Tại sao…”

“Phịch” một tiếng, Vương Bính Bính quỳ xuống trên nền cát, cơ thể run bần bật, nước mắt giọt lớn giọt nhỏ đua nhau chảy xuống từ hốc mắt.

Cậu ta lại nhớ về tuổi thơ của mình.

Bất lực, tuyệt vọng, đau đớn và mù quáng.

Theo tầm mắt có thể nhìn thấy, có khác gì bầu trời đầy cát vàng lúc này không?

“Ùng ục…Ùng ục ùng ục…”

Trong lúc ý thức trở nên mơ hồ, cơ thể Vương Bính Bính dần dần hóa lỏng, thấm vào từng lớp cát sỏi và tinh thể.

“Cầu xin các ngươi đấy…”

“Đừng bỏ rơi tôi…”

“Bộp.”

Nhưng đúng lúc này, một bàn tay to lớn mạnh mẽ đột nhiên đánh mạnh vào vai cậu ta.

“Bính Bính, ai bỏ rơi cậu?”

Nghe tiếng nói, cả người Vương Bính Bính giật nảy, quay phắt lại nhìn về phía sau.

Lực của cậu mạnh đến mức thậm chí còn suýt “rắc” một tiếng vặn gãy cổ bản thân.

“Anh…anh…anh chưa rời đi ư?!”

Giọng Vương Bính Bính run run, bất giác đứng dậy.

Chỉ thấy người đàn ông sau lưng nhoẻn miệng cười, thản nhiên móc điếu thuốc từ trong túi áo trên ngực ra rồi châm lửa. Sau đó, anh ta đặt cô bé đang vác trên vai xuống, vừa mân mê chuôi kiếm tinh xảo trên đầu cô bé, vừa gãi tai: “À…”

“Tất nhiên là tôi sẽ đi. Tôi chỉ chưa xuất phát thôi…”

…

Thế giới hiện thực, đồng bằng Amazon.

Nhặt một nắm tinh thể bị vỡ thành từng mảnh to nhỏ khác nhau trông như những quân cờ, Trần Vũ lùi lại ba bước, hướng về phía mấy người Bát Hoang Diêu nói: “Tôi tuyên bố dị cảnh [Amazon số 3], đã chính thức bị phá hủy. ”

“Ồ!” BB vỗ trán: “Tôi nhớ ra rồi! Đứa trẻ tên Vương Bính Bính đó vẫn bị nhốt bên trong.”

“Cậu ta không bị nhốt ở bên trong.” Trần Vũ ném vụn tinh thể ra xa, xoay người rời đi: “Cậu ta vốn dĩ phải ở nơi đó.”

BB: “Có cơ hội nào để chúng ta gặp lại cậu ấy không?”

Trần Vũ: “Có rất nhiều [dị cảnh] trên thế giới, sẽ luôn có cơ hội để gặp cậu ấy.”

BB: “Tôi thấy cậu ta khá đáng thương…”

…

Cùng lúc đó.

Tại Ma Đô cách châu Nam Mỹ hàng nghìn dặm.

Trước cổng thành đồ sộ tráng lệ, cả trăm nghìn người xếp thành hàng chục hàng ngay hàng thẳng lối, ngực kề ngực, chân kề chân, đăng ký lần lượt vào thành.

Các phương thức đăng ký bao gồm: “quét giấy tờ tùy thân”, “quét sổ hộ khẩu”, “quét bảo hộ”, “quét tiền” và thậm chí là “quét mặt”.

Chỉ cần bạn là con người, bạn có thể tiến vào cho dù danh tính của bạn có đáng ngờ đến mức nào.

So với những tiêu chuẩn xét tuyển khắt nghiệt để vào được thành phố trước đây, Ma Đô ngày nay thực sự giống như “cửa nhà tôi luôn hoan nghênh chào đón”.

Sau nửa tháng, đây là lần đầu tiên Ma Đô “tiếp nhận” thêm mười vạn người tị nạn.

Họ đến từ khắp nơi trên thế giới.

Người trong nước chiếm đa số, tiếp theo là người Nhật, sau đó là người Mỹ.

Các lực lượng vận tải trên thế giới đang hoạt động hết công suất vào thời điểm này. Chính phủ thậm chí còn xây dựng một sân bay lớn bên ngoài cổng thành.

Chỉ còn lại người châu Âu là không có mặt tại hiện trường.

Nói một cách nghiêm túc hơn, đã lâu rồi không có tin tức gì từ châu Âu…

Thế giới cứ như có một bức tường không thể nhìn thấu.

Cho dù là thông qua mạng lưới trực tuyến hay truyền miệng trong các nhóm xã hội ngoại tuyến, mọi người đều loáng thoáng biết được kết cục của lục địa châu Âu.

Mọi người cũng đồn đoán rằng có một đợt Thú triều khổng lồ vượt xa cả Thú triều thông thường, hành tinh đang bị đe dọa bởi điều bí ẩn này. Ai biết được khi nào nó sẽ lại xuất hiện và gây thương tích chí mạng cho nền văn minh nhân loại.

Vì vậy.

Dưới sự tuyên truyền và răn đe ngày càng nghiêm ngặt của chính phủ, người dân chỉ còn một con đường duy nhất để sống sót.

Đó là Ma Đô!

Chỉ Ma Đô mới có hai thành tích thắng lợi rực rỡ.

Chỉ bằng cách tập trung hoàn toàn sức mạnh của toàn nhân loại, chúng ta mới có thể chiến đấu chống lại làn sóng Thú triều cuối cùng…

Chương 966: Nhân loại chân chính (1)
Chương 966: Nhân loại chân chính (1)

“Làn sóng Thú triều cuối cùng.”

“Thứ này có thể diễn tả được không?”

Trên đỉnh tường thành của Ma Đô, chủ nhiệm phòng đào tạo dẫn theo nhiều giáo sư của nhóm võ pháp và nhóm võ thuật, ông ta nhìn đám đông lúc nhúc chen chúc bên dưới, cất giọng hỏi: “Cho đến bây giờ Thú triều vẫn chưa từng có lần “cuối cùng”.”

Bà lão bên cạnh nói với giọng khàn khàn: “Trừ phi lần này chúng ta thua cuộc, nó mới trở thành “lần cuối”.”

“Vậy thì cứ gọi nó là như vậy đi.”

Phẫy phẫy tay, lão chủ nhiệm ngẩng đầu nhìn về xa xắm: “Dù thắng hay thua thì vẫn để lại một dấu tích vẻ vang trong lịch sử.”

Mọi người có mặt ở đây đều là những người đứng hàng đầu trong giới võ thuật.

Nhưng không ai đề cập đến chuyện gì sẽ xảy ra nếu họ “thắng lợi”.

Cơ hội quá mong manh.

Không ai dám mơ mộng viễn vông quá nhiều.

Đó là con số vượt quá mức “100 triệu”! Hơn năm dị thú cấp chín!

Một cơn Thú triều ở quy mô này sẽ không chừa cho nền văn minh non kém này bất kỳ cơ hội sống sót nào…

Từ từ nhắm mắt lại.

Lão chủ nhiệm nhớ lại hai nhân vật quen thuộc trong đầu.

Tam Thượng Du.

Và chiến binh bí ẩn đã nhiều lần cứu Ma Đô…

Vào thời điểm Bát Hoang Dịch còn chưa trưởng thành, toàn bộ nền văn minh nhân loại thực tế chỉ còn lại hai cường giả cấp chín. Cho dù tính cả "người thứ ba" mà Tam Thượng Du nhắc đến, thì cậu ta cũng khó có thể là đối thủ của năm dị thú cấp chín.

Quỹ sự thật hiện tại cũng đã bắt đầu có động thái…

Công bằng hội cũng dần có ý đồ lộ diện…

"…Thật khó."

Thở dài một hơi, lão chủ nhiệm cảm thấy trong lòng dâng lên một sự mệt mỏi.

Sau một hồi im lặng, ông lấy ra một chiếc tay cầm nhỏ bằng kim loại từ trước ngực, lẳng lặng chiêm ngưỡng nó.

Đây là một trong số ít di vật do con trai ông là Cầu Thắng để lại.

Nghĩ đến Cầu Thắng, không biết vì sao, lão chủ nhiệm cảm thấy trong lòng dâng lên một cảm giác khoan khoái và nhẹ lòng khó tả.

Nếu nền văn minh của nhân loại bị hủy diệt.

Thì bi kịch người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh của ông ta, cũng trở thành chuyện không còn gì đáng để nhắc đến nữa.

Dù sao thì mọi người đều muốn chết cùng nhau.

Sớm hơn hay muộn hơn thì có gì khác biệt đâu?

"…"

Ông mím môi, vuốt ve lớp kim loại nhẵn nhụi trên bề mặt tay cầm, lại nghĩ đến Trần Vũ.

Ngày đó con trai ông đã hy sinh mạng sống của mình để bảo vệ cậu ta.

Tuy mạng sống của chiến binh là nhỏ bé, ông cũng không nên nói đi nói lại như vậy làm gì. Nhưng khi tuổi đã ngấp nghé đến những

năm cuối đời, ông vẫn không thể tránh khỏi vô tình hay cố ý dành tình cảm cho Trần Vũ y như đã từng đối đãi với con trai mình…

Lúc lâu sau.

Lão chủ nhiệm cất tay cầm, quay đầu nhìn trợ lý bên cạnh, hỏi: "Nhiệm vụ của Trần Vũ ở bên đó tiến hành thế nào rồi? Hiện tại Thú triều đang dần bao vây áp chế, cố gắng đừng chạy quá xa. Nếu thấy không có hiệu quả thì hãy từ bỏ nhiệm vụ. Đừng đi lang thang để rồi bỏ mạng ngoài kia."

"Mấy ngày trước Cát Nhĩ nhận được tin tức qua vệ tinh." Trợ lý khẽ cúi đầu: "Trần Vũ cùng lớp hai đến châu Nam Mỹ rồi."

Lão chủ nhiệm: "…"

Lão chủ nhiệm: "Để cậu ta chết đi."

…

"Cuối cùng cũng trở về nhà."

Bước lên mảnh đất quê hương rộng lớn và bằng phẳng, Trần Vũ cảm thấy luyến tiếc: "Rõ ràng chỉ mới xa cách có hơn mười ngày mà tựa như đã xa nhau hơn mười năm vậy."

Chương 967: Nhân loại chân chính (2) Viptruyenfull - Truyện Dịch Giá Rẻ Cập Nhật Mới Nhất !

"Đừng nói lời dư thừa nữa." Sắc mặt Cát Nhĩ nghiêm trọng, lấy từ trong ngực ra một sản phẩm điện tử giống như máy tính bảng, trượt vài cái rồi nói: "Chỉ còn mấy ngày nữa là nhiệm vụ kết thúc. Hiện tại không thể liên lạc được với người cung cấp thông tin. Nên làm gì đây?"

Trần Vũ quay đầu hỏi: "Tại sao không thể liên lạc được?"

Cát Nhĩ gần như nghiến răng nghiến lợi nói: "Cậu nghĩ thế nào? Tôi đã đợi hơn nửa tháng rồi, thời gian cũng chênh lệch, làm sao tôi còn liên lạc được? Cậu cho rằng làm đặc vụ ngầm dễ dàng như vậy sao? Muốn ra ngoài đi dạo lúc nào thì đi à?"

“Nếu người cung cấp thông tin đó là đặc vụ ngầm của chúng ta, làm sao anh có thể chắc chắn rằng anh ta không phải là đặc vụ ngầm kép?” Trần Vũ ngẩng đầu lên, suy tư.

“Nếu mọi người đều nghi ngờ như cậu thì tất cả các cơ quan tình báo trên thế giới sẽ đóng cửa mất.” Cát Nhĩ cáu kỉnh cất thiết bị điện tử, rảo mắt nhìn xung quanh: “Người cung cấp thông tin đã biến mất, và nhiệm vụ vẫn phải tiếp tục. Không phải trước đó cậu cam đoan mình sẽ có cách giải quyết à? Bây giờ sử dụng nó luôn đi.”

“Không thành vấn đề.” Trần Vũ dùng sức vỗ ngực, cười lạnh: “Trần Vũ tôi đây, sẽ đánh một trận không xác định?”

Vừa nói hắn vừa đưa tay ra, nói với Bát Hoang Diêu ở phía sau: “Tiểu Diêu, đưa điện thoại của em cho anh.”

Chương 967: Nhân loại chân chính (2)

“Ồ.” Cô gái nãy giờ đang hào hứng bình tĩnh lại, nhanh chóng lấy điện thoại di động từ trong ba lô ra đưa.

Trần Vũ nhận lấy, nhìn xuống và cau mày: “Nó vẫn là điện thoại ban đầu của em à?”

“Ừm.” Bát Hoang Diêu gật đầu.

“Nó lag quá, không dùng được. Điện thoại của anh đâu?”

“Nó…không lag nữa đâu.” Cô gái ngập ngừng.

Trần Vũ dùng ngón tay cái ấn mở khóa màn hình, phát hiện hệ thống rất trơn tru, quả nhiên không còn bị lag nữa: “Hả? Thật sự không bị lag nữa. Em làm kiểu gì vậy?”

“Em cũng không biết, chỉ là vô tình đánh rơi rồi nó nhạy trở lại thôi.”

“Hay vậy.” Trần Vũ ngạc nhiên: “Thật là một sự khéo léo kỳ diệu của thiên nhiên.”

Cát Nhĩ: “...Chúng ta có thể trò chuyện sau không? Thời hạn nhiệm vụ sắp đến rồi. Nhanh lên.”

“Không sao đâu. Tôi, Trần Vũ, sẽ lo liệu mọi việc nên anh cứ yên tâm.”

Làm một động tác “OK”, Trần Vũ lướt màn hình điện thoại, bấm vào danh bạ, nhanh chóng lướt từ trên xuống dưới, sửng sốt: “Hả? Số điện thoại của Đoạn Dã ở đâu?”

“A…” Bát Hoang Diêu ngơ ngác chớp mắt: “Em… em không có số điện thoại của Đoạn Dã.”

“Bỏ đi.” Trần Vũ bĩu môi, quay người lại lấy điện thoại di động từ trong túi xách của cô gái ra, lướt liên tay: “Ồ, tôi cũng không có.”

Cát Nhĩ: “…”

“Thật là sai lầm!” Im lặng hồi lâu, Trần Vũ vỗ ngực nói: “Tôi quên mất chúng ta không có phương thức liên lạc với Đoạn Dã.”

Cát Nhĩ: “Chuyện này có liên quan gì đến Đoạn Dã?”

“À, là thế này.” Trần Vũ xòe tay giải thích: “Đoạn Dã hiện tại là thành viên cấp cao của Công bằng hội. Ban đầu tôi định thông qua anh ta đi vào trụ sở của Công bằng hội, nhưng bây nhờ mới nhớ ra tôi không liên lạc được với anh ta. Hỏng bét rồi.”

Toàn thân Cát Nhĩ dần run lên: “...Cậu…là đồ quỷ…hả?”

“Mắc gì anh phải chửi thề?” Trần Vũ bất mãn.

“Bây giờ tôi rất muốn đánh người.” Cát Nhĩ nghiến răng nghiến lợi: “Trần Vũ, cậu có biết nhiệm vụ này quan trọng đến thế nào không? Để cậu có thể dùng “võ pháp” để đi phá hủy, bên phía trường học đã dùng vô số biện pháp bí mật và tiêu tốn một số tiền rất lớn! Cậu cứ làm hỏng việc như thế này à?”

“Chuyện này… nghiêm trọng đến vậy sao?” Trần Vũ bị sốc.

“Thế cậu nghĩ gì hả?” Cát Nhĩ gầm lên.

“Đừng… đừng đánh nhau…” Bát Hoang Diêu giật mình, vội vàng tiến tới an ủi: “Anh Cát, thực ra chuyện này vẫn còn…”

“Gọi tôi là Cát Nhĩ!!!”

“À, à, Cát nhĩ, mọi chuyện không tệ đến thế đâu.”

“Vậy cô có giải pháp nào không?” Cát Nhĩ trừng mắt nhìn cô gái.

Bát Hoang Diêu theo bản năng lùi lại nửa bước, cắn môi: “...Thật sự không được… Chuyện này… giao cho tôi đi. Nếu thất bại, tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

“Giao cho cô?”

Cát Nhĩ và Trần Vũ đều nhìn Bát Hoang Diêu từ trên xuống dưới với vẻ mặt nghi ngờ.

Cát Nhĩ: “Cô có thể giải quyết nó không?”

Trần Vũ: “Em làm được không?”

BB nằm trên người Trần Vũ che mặt nhỏ giọng nói: “Chị Diêu (kỹ viện) đang nói chuyện với anh…”

“Chị Diêu (kỹ viện)?” Đôi mắt Trần Vũ lập tức sáng lên: “Chị Diêu (kỹ viện) đâu?!”

Cát Nhĩ: “Trần Vũ!!!”

Bịt tai trái, che đi tiếng gào thét của Cát Nhĩ, Trần Vũ cúi đầu sờ bụng, nghiêm túc nói: “Mọi người có đói bụng không? Tìm một chỗ trong thành ăn ha.”

Bát Hoang Diêu: “...”

BB: “...”

“…Trần Vũ.” Cát Nhĩ nhìn chằm chằm Trần Vũ, đè nén cơn giận: “Từ đầu đến cuối, cậu chưa từng muốn làm tốt nhiệm vụ này.”

“Không.” Trần Vũ thẳng thừng phủ nhận: “Tôi không phải loại người như vậy. Với tư cách là một chiến binh và là hội trưởng hội sinh viên Đại học Kinh thành, tôi không thể thực hiện nhiệm vụ cấp trên giao một cách không nghiêm túc được. Tôi có những nguyên tắc kỷ luật.”

“Thái độ và hành vi hiện tại của cậu có nghiêm túc không?”

“Ha…” Trần Vũ cười lạnh: “Không phải là bởi vì không liên lạc được Đoạn Dã sao?”

“…Trần Vũ.” Cát Nhĩ chậm rãi lùi lại rồi nheo mắt, khàn giọng nói: “Cậu làm tôi thất vọng quá.”

Nói xong quay người bỏ đi.

“Cát…Nhĩ!” Bát Hoang Diêu nhìn Trần Vũ, sau đó nhìn Cát Nhĩ đang bước đi càng ngày càng xa, lo lắng hét lên: “Anh đi đâu vậy?”

“Tôi sẽ tự mình đi tìm trụ sở của Công bằng hội.”

“Bùm!”

Khi lời cuối cùng vừa dứt, Cát Nhĩ bùng nổ năng lượng, nổ tung thành một quả cầu lửa và bắn lên! Biến mất trước mặt ba người.

“Anh Vũ, Cát Nhĩ đi rồi!” Cô quay lại và lo lắng nắm lấy tay áo của Trần Vũ: “Đuổi theo đi mà.”

Trần Vũ thở dài: “Không cần đuổi, chó hoang đã thoát khỏi dây cương thì không thể đuổi được.”

Bát Hoang Diêu: “...”

Ở phía trước, giọng nói ngày càng nhỏ đi của Cát Nhĩ loáng thoáng vang lên.

“Trần Vũ, cậu mới là chó hoang…”

…

Chiều hôm đó, 5 giờ 14 phút.

Trần Vũ cõng BB trên lưng và đưa Bát Hoang Diêu đến thành phố lân cận – gọi là Liên Thành.

Ngoài Cáp Nhĩ Tân và Lỗi Dương, đây là nơi dân số tập trung đông nhất ở vùng Đông Bắc đất nước.

Đây cũng là một trong những thành phố cảng sầm uất nhất phía Bắc.

Chương 968: Nhân loại chân chính (3)
Chương 968: Nhân loại chân chính (3)

Theo lý mà nói, dân số của một thành phố trọng yếu như vậy không thể ít hơn một triệu. Nhưng bất cứ nơi nào Trần Vũ đi qua, hắn chỉ có thể nhìn thấy lác đác vài cơ sở kinh doanh và người đi bộ.

Giấy vụn, chai nước khoáng, túi nilon nhiều màu sắc… tung bay trong gió.

Những con chuột lớn, chó mèo, những gã độc thân say rượu… lang thang khắp nơi.

Cả thành phố trông đổ nát và hỗn độn.

“Thành phố này sắp bị bỏ hoang à?” Bát Hoang Diêu vừa đi vừa hỏi Trần Vũ.

“Thực ra các thành phố đều giống nhau.” Trần Vũ giơ tay chỉ vào tấm biển quảng cáo trên nóc tòa nhà bên cạnh.

Có một số chữ lớn được viết rõ ràng trên tấm bảng: [Chỉ có Ma Đô là hy vọng sống sót]

“Chúng ta hãy đi theo con đường chiến lược tập trung lực lượng để chống lại lũ dị thú. Bất cứ ai có thể di chuyển sẽ chạy trốn đến Ma Đô. Những người duy nhất còn lại còn là thi thể đầu và xương.”

“Thanh Thành… Rồi sẽ như thế này sao?” Cô gái ngơ ngác.

“Không đâu.” Trần Vũ xua tay: “Em quá coi trọng Thanh Thành. Một quận nhỏ chắc chắn kém hơn nơi này rất nhiều. Dân số có thể duy trì ở mức nghìn người hay không mới là vấn đề.”

“…” Bát Hoang Diêu cúi đầu, thở một hơi dài: “Hy vọng lựa chọn này là đúng đắn.”

“Ồ?” Trần Vũ nhướng mày: “Em nói như vậy… tức là trong thâm

tâm không đồng ý với con đường tập trung à?”

Đột nhiên dừng bước lại, cô gái nhìn đăm đăm vào mắt Trần Vũ: “Anh Vũ, anh có muốn nghe sự thật không?”

“Em nói đi.” Trần Vũ cũng dừng lại, vô cùng hứng thú nói: “Anh muốn nghe nói thật.”

“Thật ra… em chưa bao giờ nghĩ rằng con người có thể đánh bại được Thú triều.”

“Ồ.” BB che miệng kêu lên: “Hiệu trưởng của chúng ta đã nói thế à?”

“Im lặng.” Trần Vũ vỗ đầu BB, tiếp tục nhìn Bát Hoang Diêu: “Nói tiếp đi.”

“Trước đây, em vẫn còn rất mơ hồ về suy nghĩ này.” Cô gái cúi đầu: “Nhưng vì em đã theo anh đi qua rất nhiều [dị cảnh], chứng kiến rất nhiều lần diệt vong của các nền văn minh, điều đó giúp em sáng tỏ, rằng sự diệt vong của nền văn minh đó là một xu hướng không thể đảo ngược.”

“Cho dù đó là cuộc đấu tranh nội bộ giữa các nền văn minh, sự xâm lược của các nền văn minh bên ngoài, thảm họa thiên nhiên hay cuộc tấn công của đám dị thú… các phương pháp khác nhau thực chất chỉ là những hình thức khác nhau để đạt được kết quả cuối cùng.”

“Rất nhiều [dị cảnh] cũng chứng minh quan điểm này.”

“Sự hỗn loạn của vũ trụ đang dần tăng lên.”

“Tuổi thọ của vạn vật cũng có hạn.”

“Từ vi sinh vật đến các ngôi sao, động năng các hạt nguyên tử của chúng sẽ luôn giảm xuống dưới mức giới hạn”.

“Điều này cũng đúng với con người.”

Dừng một chút, Bát Hoang Diêu nghiêng đầu mỉm cười: “Cho nên, em nghĩ dù không có dị thú thì cũng sẽ có quái thú khổng lồ, yêu

quái, quái vật. Một con khỉ có tuổi thọ vô hạn sẽ luôn lấy được Kinh thánh khi gõ trên bàn phím. Vì vậy. Nếu một nền văn minh tiếp tục tiến về phía trước, cuối cùng nó sẽ diệt vong. Đây là một sự kiện không thể tránh khỏi. Chỉ vì chúng ta đang ở giữa sự kiện này nên điều đó dường như rất khó chấp nhận."

Hôm nay Trần Vũ nhìn cô gái lần thứ hai, vuốt cằm nói: "Không ngờ em cũng là một nhà tư tưởng có kiến thức vật lý cơ bản và vũ trụ học."

"Em… em chỉ đang suy nghĩ khi ở một mình thôi." Bát Hoang Diêu ngượng ngùng cúi đầu.

"Ở một mình anh cũng hay suy nghĩ lung tung." Trần Vũ vỗ vai cô gái: "Nhưng em có biết anh nghĩ gì không?"

"Anh Vũ nói đi."

"Điều anh nghĩ là vì một con khỉ có tuổi thọ vô hạn sớm hay muộn cũng có thể lấy được Kinh thánh. Khi đó, nền văn minh của chúng ta, vốn đã chết lại có thể tái sinh vô số lần…"

"Sẽ luôn có sự vĩnh cửu."

Nghe vậy, Bát Hoang Diêu ngơ ngác nhìn Trần Vũ. Vì một lý do nào đó mà những suy nghĩ trong đầu cô trở nên hỗn loạn.

Và BB, người đang nằm trên vai Trần Vũ, nhoẻn miệng cười như thể hiểu hết tất cả.

Từ lúc Trần Vũ nắm chặt thanh kiếm của cô trong [Thanh Thành dị cảnh], cô đã nhận ra rằng một nhân loại chân chính là người sẽ luôn dũng cảm đứng lên đấu tranh.

Đồng thời cũng hiểu được "một ít" sự thật về thế giới…

Đồng thời cũng nhiều lần chứng kiến sự diệt vong của các nền văn minh…

Một số người, lý trí chấp nhận số phận của mình.

Một số người… vẫn chọn tin vào lý tưởng của mình, rút kiếm ra

để chiến đấu.

Vế trước là quần chúng.

Vế sau mới chính là anh hùng thực sự.

…

“Xì xụp.”

“Hà!”

Sau khi húp xong bát mì cuối cùng, Trần Vũ khoan khoái đặt bát đũa xuống: “Nghe nói món mì ở Liên Thành rất ngon, đúng là nó ngon thật.”

“Anh nghe chuyện này hồi nào?” Bát Hoang Diêu vừa ăn vừa hỏi.

“Kiếp trước.” Lẩm bẩm điều gì đó trong lòng, Trần Vũ đứng dậy, lấy điện thoại di động ra, hô to lên với bà chủ đứng sau quầy: “Bà chủ, thanh toán.”

Chương 969: Dụ rắn ra khỏi hang (1)
Chương 969: Dụ rắn ra khỏi hang (1)

“Ba bát, hai cái lớn và một cái nhỏ, tổng cộng là hai mươi tệ.”

“Được rồi. Tôi quét cho bà rồi đấy.”

Sau khi thanh toán tiền, Trần Vũ lại ngồi xuống, thở hắt ra: “Anh không ngờ rằng ở trình độ này mà cơ sở xã hội ổn định và hệ thống kinh tế cơ bản vẫn có thể hoạt động. Hay thật.”

“Em no rồi.” Cẩn thận đặt đũa xuống, Bát Hoang Diêu lau sạch khóe miệng, nhìn Trần Vũ: “Tiếp theo chúng ta nên đi đâu đây.”

Trần Vũ không trả lời mà quay sang BB ngồi bên cạnh: “Cậu ăn xong chưa?”

BB nuốt miễn cưỡng nuốt đồ ăn trong miệng: “Ăn…xong rồi.”

Trần Vũ: “...Bát ớt của cậu không có bao nhiêu sợi mì nhỉ.”

BB: “Tôi không nếm được hương vị gì, nhưng với ớt thì xúc giác có thể cảm nhận được. Cho nên mới thêm nhiều ớt như vậy.”

“Ừ.” Châm điếu thuốc, rít một hơi thật sâu, Trần Vũ gõ nhịp lên bàn: “Ăn xong chúng ta đi. Xí nữa tôi dẫn hai người đến khu vui chơi.”

“Khu vui chơi?” BB sửng sốt một lúc rồi reo lên: “Quá đã!”

“Vũ…Anh Vũ…” Bát Hoang Diêu khẽ cắn bờ môi màu anh đào: “Chúng ta không đi kiểm tra…”

Nói được nửa chừng, cô gái liếc nhìn bà chủ, ghé vào tai Trần Vũ, nhỏ giọng nói: “Anh không đi kiểm tra địa chỉ trụ sở của Công bằng hội hả?”

“Dù sao thì Cát Nhĩ cũng đã đi rồi, chúng ta đợi tin tức thôi.” Trần Vũ đáp qua loa.

Rời khỏi quán mì.

Ba người đứng ở điểm dừng chân trên đường hồi lâu mà chẳng bắt được chiếc taxi nào.

Thế là quyết định đi bộ đến khu vui chơi.

Trong lúc đi bộ, nếu thấy quán ăn vặt nào còn buôn bán thì bước đến ăn thử. Còn thấy phòng bi-a hoặc quán net nào mở cửa thì vào chơi.

Cả chặng đường từ phía nam thành phố đến phía bắc thành phố.

Làm Trần Vũ và BB cảm thấy vui vẻ đến quên cả trời đất.

Chỉ có Bát Hoang Diêu lưỡng lự đi theo hai người. Cô không biết nên tiếp tục chơi hay tự mình rời đi để thu thập thông tin.

“Đến nơi rồi.”

Khi màn đêm buông xuống, cả nhóm cuối cùng cũng đến được cổng khu vui chơi.

“Có điều… hình như nó đóng cửa mất rồi.” Trần Vũ cau mày.

Bát Hoang Diêu: “Số người rời khỏi thành phố cũng hết bảy tám phần, địa điểm giải trí lớn như thế này chắc chắn không thể tiếp tục hoạt động.”

“Đến đây không dễ dàng, chúng ta đi cả quãng đường xa như vậy, không thể đi bộ uổng công được.” Trần Vũ dựa vào lan can cửa sắt, hướng vào khu vui chơi hô lên: “Này!”

“…”

“Có ai không?”

“…”

“Này, ra đây…”

Gọi đến khan cả cổ mà chẳng nhận được lời hồi đáp nào, Trần Vũ quay lại nhìn BB nói: “Nhìn xem bên trong có ai không.”

“Hmm.” Đôi mắt của BB lập tức phát ra ánh sáng đỏ, sau khi rà soát xung quanh theo hình chiếc ô thì lắc đầu: “Trống không.”

“Hay là, chúng ta về đi.” Bát Hoang Diêu kéo góc áo của Trần Vũ.

“Về đâu?” Trần Vũ hỏi.

“Ừm…” Cô gái ngập ngừng.

“Cót két…!”

Đập nhẹ cánh cửa sắt đã hơi rỉ sét, Trần Vũ nóng lòng muốn thử: “Nếu bên trong không có người thì tốt hơn. Không cần tốn tiền, chỉ cần vui vẻ thôi.”

“Được!” BB giơ tay reo hò hào hứng.

Vừa dứt lời Trần Vũ đá bay cánh cửa.

“Rầm!”

Cánh cổng sắt méo xẹo văng ra.

Bát Hoang Diêu lúng túng: “Làm thế này… không ổn lắm.”

“Có khi chủ của nơi này đi ra biển cả rồi, không có ai quan tâm đâu.”

Nói xong, Trần Vũ dẫn BB đi vào khu vui chơi. Nhìn xung quanh, từng cơ sở vật chất, từng chiếc bàn chiếc ghế, từng luống hoa… đều ngập trong rác thải và bụi tro.

Rõ ràng là nó đã bị bỏ hoang từ lâu rồi.

“Anh Vũ, nếu không có người kinh doanh thì muốn chơi cũng không được.” Bát Hoang Diêu đi vào theo.

“Suỵt.”

Ra dấu im lặng, Trần Vũ vỗ nhẹ cái đầu nhỏ của BB: “Quét xem phòng điều khiển điện chính ở đâu trong đây.”

“Hướng hai giờ, trong một căn phòng tối rộng lớn.”

“Được rồi. Hai người đợi tôi ở đây.”

Một bước biến thành hai bước, khi đi đến trước căn phòng tối, Trần Vũ nhấc cổ tay kéo một cái, cánh cửa kim loại nặng nề bung ra.

Bước vào phòng, với tầm nhìn vượt xa người thường, hắn vừa mới nhìn đã phát hiện ra chiếc hộp điều khiển lớn nằm trong góc.

“Tạch tách tạch tách….”

Đưa tay ra nghịch công tắc mấy lần thì mới nhận ra khu vui chơi không có nguồn điện nào cả. Trần Vũ ngay lập tức nhảy ra khỏi phòng điều khiển điện, sau đó đi theo đường dây điện trên mái nhà, tìm ra một cây cột điện lớn.

“Chính là nó.”

“Bộp.”

Chắp tay trước ngực, Trần Vũ tập hợp năng lượng, kết hợp nó với linh lực trong đầu mình.

“Võ pháp—Một trăm ngàn vôn!”

“Bùm!”

Sóng không khí nổ tung ngay lập tức!

Trong không khí bụi bay mù mịt, một tia sét hình cầu khổng lồ từ từ bay lên và tỏa sáng rực rỡ.

“Rì —”

“Rì rì —”

Dòng điện cực cao bùng phát theo mọi hướng, không ngừng xâm nhập vào không khí xung quanh.

Quả thực trông có vẻ hơi khủng bố.

“OK.”

Lùi lại hai bước, Trần Vũ hài lòng gật đầu. Sau đó, dùng sức mạnh tinh thần của mình để điều khiển quả cầu điện tạo ra một luồng điện, chuẩn bị đổ vào máy biến áp.

Chương 970: Dụ rắn ra khỏi hang (2)
Chương 970: Dụ rắn ra khỏi hang (2)

“Ngài Trần Vũ, không phải làm như thế!” BB nhìn thấy Trần Vũ sắp sửa tự sát, vội co chân bán mạng lao tới: “Anh nên làm cái này trước, rồi đến cái này, tiếp theo là cái kia, cuối cùng là cái đó …”

Mười phút sau.

“Phực! Phực, phực, phực—”

Tất cả đèn trong khu vui chơi đều bật sáng trưng!

Cối xay gió lớn, băng chuyền, thang máy và các khu vực khác cũng lần lượt được cấp điện.

“Đẹp quá…”

Đứng trên nóc phòng điều khiển điện, mắt BB gần như lóe lên ánh sao: “Đây thật sự là…”

Trần Vũ ngắt lời và thở dài: “Sự khéo léo kỳ diệu của thiên nhiên.”

“Anh Vũ.” Đứng đối diện dưới phòng điều khiển điện, Bát Hoang Diêu nhìn trước nhìn sau, muốn nói lại chần chừ: “Chúng ta quá… quá lộ liễu rồi, sáng như thế này thì nửa thành phố đều có thể nhìn thấy.”

“Thấy thì cứ thấy. Chúng ta tự trả tiền điện.” Trần Vũ thờ ơ xua tay, kéo BB lên, thân hình dường như nhấp nháy!

Giây tiếp theo, hắn “phóng” lên đỉnh cối xay gió, yên vị ngồi trong khoang.

“Đây là dây an toàn.” Đối mặt với gió đêm, Trần Vũ chỉ vào dây an toàn, lớn tiếng nói với BB: “Thắt nó vào.”

“Ồ.” BB dùng hai tay nhỏ nắm lấy dây an toàn: “Nếu không thắt chặt thì sao?”

“Nếu không thắt dây an toàn, tất nhiên là… à… nếu không muốn thắt thì đừng thắt, sẽ vui hơn.”

BB dứt khoát vứt dây an toàn đi, reo lên: “Vậy thì tôi muốn vui hơn nữa!”

Trần Vũ: “Tiểu Diêu, bắt đầu đi.”

Bát Hoang Diêu: “...”

Trần Vũ: “Di chuyển, nhanh lên, nhanh lên!”

Cô gái thở dài quay người bước vào phòng điều khiển chính, nhấn nút khởi động.

Động cơ mô-tơ xoắn cao được cung cấp năng lượng ngay lập tức. Nó điều khiển “cối xay gió lớn” nặng nề quay chậm.

Trần Vũ: “…”

BB: “...”

Trần Vũ: “Có vui không?”

BB: “Vậy thôi á? Không thú vị bằng lái máy động cơ trước đây.”

Trần Vũ gãi tai quay người lại hô: “Tiểu Diêu, tăng tốc lên.”

“Bùm.”

“Tăng tốc lên!”

“Bùm, bùm, bùm.”

“Không đủ nhanh, tăng tốc lên nữa!”

Trong phòng điều khiển chính, Bát Hoang Diêu nghiến răng đẩy gậy điều khiển lên trên. Trong “cối xay gió lớn” đang xoay, Trần Vũ và BB vẫn chưa thỏa mãn.

“Anh Vũ… nhanh nhất rồi đó.” Cô gái bất lực dang tay ra.

“Đồ chơi của người phàm thật là vô dụng.” Trần Vũ tức giận.

BB: “Trần Vũ đại nhân, nếu anh nói giải trí bằng cái này thì đi thôi. Khi nào có thời gian sẽ dẫn anh đi lái máy bay.”

“Sao chỉ đến mức này thôi nhỉ. Đợi đấy.”

Chắp hai tay phát ra tiếng “bộp”, Trần Vũ lần nữa huy động tinh thần lực.

“Võ pháp – không có cái tên nào hay.”

Năng lượng giãn nở, giao nhau và bộc phát…

Một luồng gió lớn đột nhiên xuất hiện bên dưới toàn bộ khu giải trí!

Trong nháy mắt!

Tất cả các vật thể nhẹ như mái nhà, luống hoa, tượng, chậu, chảo đều bị thổi bay cao lên trời.

Cối xay gió lớn đang quay vòng tròn cũng được điều khiển bởi cơn bão, quay ngày càng nhanh hơn…

Trần Vũ cảm thấy tự hào: “Thế nào rồi?”

“Có…có cảm giác rồi!” BB bám vào tay vịn của ghế với vẻ mặt phấn khích.

Bát Hoang Diêu: “...”

“Vù…vù…vù…vù…!”

Cối xay gió lớn quay ngày càng nhanh hơn, và chẳng bao lâu sau, tốc độ quay đạt đến mức đáng kinh ngạc…

Bên ngoài sân chơi.

Mớ hỗn loạn bọn họ gây ra ngày càng thu hút nhiều người đến xem.

Tất cả đều mắt cho o mồm chữ a nhìn chằm chằm họ. Nhìn cối xay gió lớn quay đến vận tốc 3,1415926, có cảm giác như đang nhìn thần thánh.

“Vãi…”

“Đám thanh niên này…”

“Cái này không nguy hiểm đến tính mạng hả?”

“Oải cả chưởng…”

Trong phòng điều khiển chính, Bát Hoang Diêu nhìn lên mái nhà bị thổi bay, sắc mặt tái nhợt, cầm micro phát sóng lên hét lên: “Vũ… Anh Vũ, đừng quay nữa, dừng lại…”

Trần Vũ: “Ngừng…không…thể…ngừng…”

BB: “A…a…a…a…”

“Răng rắc.”

Rốt cuộc.

Vòng quay quá nhanh khiến trục chính của nó bị gãy. Bánh xe của cối xay gió chao đảo trong giây lát rồi bị cơn lốc ngay bên dưới thổi tung lên trời.

“Woo-la-la-la-la…”

BB ôm chặt trợ lí của mình, cơ thể xoay tròn theo vòng quay của bánh xe điều khiển, sung sướng vô cùng, dù cho quần áo lẫn giày dép đều bị cuốn đi mất.

Trần Vũ cảm thấy đầu óc mình như quay mòng mòng. Nhưng hắn vẫn tiếp tục dùng năng lượng của mình để khiến cơn gió mạnh bên dưới thổi mạnh hơn.

“Vù…vù…vù…”

Dần dần, cối xay gió lớn bay ngày càng cao. Mang theo Trần Vũ và BB biến mất trong bầu trời đêm tối tăm.

BB: “Nghiện ~ cảm ~ giác ~ sảng~ khoái ~ này quá……”

Trần Vũ: “Bọn ~ tôi ~ rồi ~ sẽ ~ quay ~ về…”

Ngẩng đầu nhìn ánh sáng của cối xay gió đang mờ dần ở phía xa xa, Bát Hoang Diêu không thể khống chế giọng nói: “Ớ ~”

“…”

Cô gái đứng đó sửng sờ một lúc, không khỏi thở dài. Cô từ từ chạy ra từ phòng điều khiển chính, chạy đến cổng khu vui chơi.

Nhìn thấy những người xung quanh đều hoảng hốt, Bát Hoang Diêu không quên nhắc nhở: “Mọi người chạy nhanh lên, lát nữa nó sẽ rơi xuống.”

Đúng như cô ấy nói.

Chỉ nửa phút sau, cối xay gió lớn bị thổi bay quay như chong chóng, rơi xuống từ bầu trời đêm.

Chương 971: Hết sức căng thẳng (1)
Chương 971: Hết sức căng thẳng (1)

Tốc độ quá nhanh, giống như sao băng! Ma sát trong không khí phát ra âm thanh sởn gai ốc.

Lẫn vào đó là tiếng cười vô tư vô lo của Trần Vũ và BB…

“Nhanh lên…chạy nhanh đi!”

“Nằm xuống!”

“Ồ…Bùm.”

Bầu trời phủ kín bụi! Trái đất rung chuyển!

Cối xay gió lớn đập mạnh xuống đất, ngay lập tức vỡ thành từng mảnh.

“Có vui không?” Trần Vũ lớn tiếng nói, không thể nhìn thấy ngón tay mình trong làn khói.

“Rất tuyệt!” BB vui vẻ nói.

“Cậu vẫn muốn chơi à?”

“Tôi không chơi nữa. Tụ điện trong bụng tôi hình như nổ tung rồi…”

“Được.” Trần Vũ một tay ôm BB, một tay bịt miệng mũi, Trần Vũ bò ra khỏi đống sắt vụn, quần áo rách tả tơi, vừa định đứng dậy hắn liền cảm giác có một bóng đen xuất hiện trước mặt.

Trần Vũ ngẩng đầu lên theo quán tính, nheo mắt nhìn kỹ người nọ qua lớp bụi dày đặc.

Hóa ra là một gương mặt quen thuộc.

“Yo, con trai tôi tới rồi.”

“Nếu tôi không tới, sáng mai Liên Thành sẽ bị anh xới tung.”

…

“Yo!” Trần Vũ kinh ngạc: “Con trai tôi tới rồi à?”

“Nếu tôi không tới, sáng mai có khi cả thành phố sẽ bị anh xới tung.”

Đoạn Dã mặt lạnh tanh phủi bụi đất trước mặt, duỗi tay kéo Trần Vũ dậy: “Nói cho tôi biết, anh vì muốn tìm tôi mà náo loạn như này hả… Chờ một chút! Ai là con trai anh cơ?”

Đỡ BB toàn thân phủ đầy bụi đất lên, Trần Vũ chỉ vào Đoạn Dã giới thiệu: “BB, đây là cháu trai tôi.”

BB: “Cháu trai.”

Đoạn Dã: “…”

“Bớp!”

Một cái tát bất ngờ giáng vào mặt Đoạn Dã, đánh lệch cả mặt, Trần Vũ cau mày nói: “Nhìn mẹ anh à, bộ không thấy tôi không mặc quần áo hả?”

…

Ba mươi phút sau.

Trần Vũ, Đoạn Dã, BB và Bát Hoang Diêu lẻn vào một thư viện bỏ hoang.

“Két két – Sầm!”

Đóng chặt cánh cửa lớn đang gỉ sét.

Đoạn Dã quay đầu hỏi Trần Vũ: “Làm sao anh biết tôi đang ở Liên Thành?”

“Tôi đoán vậy.” Trần Vũ nhìn quanh thư viện: “Đây là đâu?”

“Nhà tôi.”

“Anh vô gia cư hả?!”

“Vớ vẩn. Đây là căn cứ bí mật của tôi.”

Đoạn Dã vừa nói vừa triệu hồi ra một cây trượng, tay trái cầm lấy, tay phải uyển chuyển vung lên: “Võ pháp.”

“Vù.”

Một lá chắn cách ly lớn ngay lập tức bao phủ toàn bộ thư viện.

“Cái trượng này…” Trần Vũ hơi nhướng mày: “Là Hạo Thiên sao?”

“Đúng. Cảm ơn đã nhớ kỹ.” Đoạn Dã giơ cây trượng lên, đầu nhọn chỉ vào Trần Vũ: “Quyền trượng Hạo Thiên, chính thức trao cho Bát Hoang Dịch.”

“Sau đó, anh dùng nó để đâm Bát Hoang Dịch.”

“Ừ.” Đoạn Dã liếc nhìn Bát Hoang Diêu ở một bên im lặng: “Nhưng anh ta cố ý bảo tôi đâm, lúc đó tôi gần như không có khả năng giết anh ta.”

“Ồ?” Trần Vũ nắm được mấu chốt: “Nói cách khác, anh hiện tại có thể giết Bát Hoang Dịch rồi sao?”

“Không phải có thể.” Đoạn Dã quay đầu nhìn thẳng vào Trần Vũ: “Mà là chắc chắn, hơn nữa còn rất dễ dàng.”

Trần Vũ: “…”

Đoạn Dã: “…”

Trần Vũ: “Mém chút nữa tôi tin những gì anh nói rồi.”

“Tin hay không thì tùy.” Anh huy động sức lực để thi triển võ pháp không gian rồi thu lại quyền trượng Hạo Thiên. Đoạn Dã nhún vai: “Đừng nhắc tới Bát Hoang Dịch nữa, ngay cả anh hiện tại cũng không phải đối thủ của tôi.”

“Anh đã khóa hệ thống chưa?” Trần Vũ hỏi.

“Hả?” Đoạn Dã như tỉnh ra: “Hệ thống gì?”

“Ồ, không có gì đâu.” Trần Vũ xua tay, trong lòng nhảy lên.

“Bùm!”

Một trận sóng biển tinh thần vô hình gào thét công kích từ bốn phía! Trong nháy mắt phá hủy lá chắn ngăn cách không gian mà Đoạn Dã khai triển lúc nãy!

“Rầm.”

Những mảnh vụn lốm đốm vỡ nát như thủy tinh rơi đầy không gian.

Đoạn Dã sửng sốt: “…”

“Anh nhìn thấy chưa?” Trần Vũ ngẩng đầu: “Thực lực hiện tại của tôi?”

Đoạn Dã: “…Rõ ràng thực lực không đủ… Sao anh có thể phá vỡ tấm khiên của tôi?”

“Ồ. Cái này chưa đủ thể hiện ra hả?”

“Tâm trạng anh không vui à?”

Trần Vũ: “…”

Triệu hồi quyền trượng Hạo Thiên, Đoạn Dã lại kích hoạt võ pháp triển khai lá chắn cách ly giống như trước, sau đó nói với Trần Vũ: “Anh cho rằng tôi dẫn anh lẻn vào đây dễ lắm à? Nếu anh tiếp tục làm loạn thì cứ ngồi đây đợi vận xui đi. Nhanh lên, theo tôi vào nhà.”

Vừa nói xong, chân trái của anh ta chạm đất phát ra một tiếng vang lớn.

Khoảnh khắc tiếp theo, toàn bộ sàn của thư viện rung chuyển dữ dội!

Những phiến đá cẩm thạch vỡ vụn, hiện ra một bậc thang kim loại dẫn xuống lòng đất.

“Đi thôi.” Đoạn Dã thu hồi trượng, chỉ cầu thang nói: “Vào hết một lần luôn.”

“Tên tiểu từ nhà anh không định giam cầm tôi đó chứ?” Trần Vũ nghi ngờ.

“Không phải anh nói mình mạnh hơn tôi sao?” Đoạn Dã ngáp dài: “Vậy nếu tôi giam anh, anh cứ chơi tôi thì chẳng phải là êm xuôi à.”

Trần Vũ vỗ bờ vai mảnh khảnh của Bát Hoang Diêu, cười toe toét: “Tôi xin lỗi. anh đã xa tôi quá lâu, tôi bây giờ đã là người của bé Diêu rồi.”

Đoạn Dã: “...Anh vẫn như xưa, miệng toàn là gai góc.”

“Thật không? Thế thì không tầm thường chút nào. Người ta gọi là kiên định trước sau như một đấy.”

“…Mời đi.”

Chương 972: Hết sức căng thẳng (2)
Chương 972: Hết sức căng thẳng (2)

Nhìn chằm chằm Đoạn Dã hồi lâu, Trần Vũ tay trái xách BB lên, tay phải ôm Bát Hoang Diêu sải bước xuống bậc thang.

Khi Bát Hoang Diêu và Đoạn Dã đi ngang qua nhau, cô rốt cục không khỏi ngẩng đầu lên, ngập ngừng nói: "Đoạn Dã…"

"Chúng ta vào rồi hẵng nói tiếp, hãy nói chuyện vui vẻ thôi nhé." Đoạn Dã cười nói.

"… Được."

BB: "Cháu trai, nhớ đóng cửa lại nha."

Đoạn Dã: "…"

Khi bóng dáng ba người bọn Trần Vũ mất hút ở dưới cầu thang, đôi mắt của Đoạn Dã lóe lên, anh ta quan sát xung quanh một lúc rồi im lặng đi theo họ.

"Rầm rầm, ầm ầm…"

Mặt đất trong thư viện lại rung chuyển.

Những bậc thang tối tăm nhanh chóng biến mất…

…

"Đoạn Dã, nhà anh lớn nhỉ."

Sau khoảng năm phút đi xuống một góc 45°, cả nhóm cuối cùng cũng đến được nơi bằng phẳng.

Nhìn về phía trước, với thị lực của Trần Vũ mà cũng chẳng thể nhìn thấy điểm cuối của căn phòng dưới lòng đất này!

"Đây… một công sự lớn như vậy dưới lòng đất." Bát Hoang Diêu kinh ngạc: "Làm thế nào… để anh tạo ra nó?"

“Nơi này không phải được xây dựng nên.” Đoạn Dã đứng sau lưng ba người bình tĩnh nói: “Một công sự dưới lòng đất cỡ này nếu không có trụ đỡ thì đã sụp đổ từ lâu rồi.”

Trần Vũ trầm tư suy nghĩ: “Cho nên, nơi này hẳn là một kiểu không gian độc lập do võ pháp tạo ra phải không?”

“Ừ.” Đoạn Dã gật đầu: “Nếu dựa vào bối cảnh trong tiểu thuyết tu tiên, tôi muốn gọi nơi này là – danh lam thắng cảnh.”

“Không thể nào…” Đồng tử của cô gái run rẩy.

“Đại nhân… Võ pháp của con người mà cũng tạo ra thứ này được ư?” BB cũng không thể tin nhìn Trần Vũ.

Trần Vũ: “…”

Hắn nhíu chặt mày, ngồi xổm xuống, đưa tay sờ mặt đất: “...Tôi không biết.”

Tạo ra một không gian độc lập từ không khí loãng rộng lớn đến mức có thể chứa được các sinh vật sống. Cho dù với trình độ võ công hiện tại của Trần Vũ, hắn cũng không thể tưởng tượng được Đoạn Dã đã làm bằng cách nào.

Nếu dùng phép ẩn dụ để ví von.

Thì giống như nền văn minh thời đồ đá gặp phản ứng tổng hợp hạt nhân vậy.

Cách biệt độc lập với chiều không gian bên trên.

Vân vê ngón tay, cảm giác đầu ngón tay dính ít bụi đất, Trần Vũ quay đầu nhìn Đoạn Dã: “Anh làm như thế nào?”

Đoạn Dã có vẻ kiêu ngạo: “Anh không hiểu được đâu.”

“Để tôi thử xem có thể dùng tinh thần lực công phá nó hay không.” Trần Vũ vừa nói vừa hăng hái cố gắng điều khiển tinh thần trong đầu.

“Đệch! Đừng! Các ngươi muốn chết cùng nhau hả?!” Hình tượng

chủ tịch của Đoạn Dã vừa tạo dựng sụp đổ trong nháy mắt, anh ta kinh hãi ngăn cản Trần Vũ: “Dừng lại! Nếu không gian sụp đổ sẽ chết hết!”

Trần Vũ không ngừng huy động tinh thần lực, liếc xéo Đoạn Dã: “Ai lợi hại hơn?”

“Anh lợi hại hơn! Anh trai, anh lợi hại nhất được chưa?!”

“Anh tạo ra không gian độc lập này như thế nào?”

“Cấm thuật. Tôi tìm ra cấm thuật ở Công bằng hội.”

“Dạy tôi.” Trần Vũ nói.

“…”

“Cứ thỏa thuận vui vẻ thế nhé.”

Đưa tay ra, Trần Vũ bắt tay Đoạn Dã, ánh mắt Trần Vũ sáng bừng: “Không gian độc lập do cấm thuật này tạo ra, liệu con người có thể ở lại lâu dài được không?”

“…Ừ.” Do dự một chút, Đoạn Dã gật đầu.

“Vậy tại sao chúng ta không đưa toàn bộ nhân loại vào đây? Nếu một không gian không đủ lớn, tạo thêm một vài không gian khác thì liệu có thể chứa tất cả mọi người không?”

“Không thể được.” Đoạn Dã lắc đầu.

“Tại sao?” Trần Vũ chưa kịp mở miệng, Bát Hoang Diêu đã lên tiếng thắc mắc.

“Bởi vì trong số loài người, có một bộ phận thuộc Quỹ sự thật.” Đoạn Dã thả lỏng tay giải thích: “Không gian được tạo ra bằng cách dùng sức mạnh tinh thần kích thích năng lượng tự nhiên, có nghĩa điểm yếu chính là tác động tinh thần. Giống như tấm khiên bị anh làm nát vụn vừa rồi. Mặc dù các chiến binh chuyên nghiệp võ pháp thông thường không có khả năng gây sát thương, nhưng đám dị thú của Quỹ sự thật có thể hiện thực hóa sức mạnh tinh thần của chúng. Bất kỳ người nào từ tổ chức Quỹ xâm nhập vào

đều có thể phá hủy toàn bộ không gian. Tất cả những người trong đó sẽ bị chôn vùi ngay cả khi còn sống."

"Có cách nào cưỡng hóa nó không?" Trần Vũ nheo mắt lại.

"Không. Anh phải tuân theo định luật bảo toàn năng lượng cơ bản nhất."

Trần Vũ: "Nếu không tuân thủ thì sao?"

Đoạn Dã: "???"

"...Quên đi, không nói chuyện này nữa." Trần Vũ âm thầm nảy ra một ý tưởng táo bạo trong lòng: "Dù sao sau này hãy dạy tôi cấm thuật của anh."

Đoạn Dã xoa cằm, không trả lời. Quay đầu nhìn Bát Hoang Diêu: "Cô Diêu, cô dạo này thế nào?"

"Không… không tệ."

"Đứa bé được mấy tháng rồi?"

"Ahhh?!" Đôi mắt cô gái mở to.

"Các người phải nhanh lên." Đoạn Dã nhếch khóe miệng: "Đừng đợi đến khí nền văn minh diệt vong rồi mới sinh con ra, làm vậy quá tàn nhẫn."

"Hả?" Trần Vũ đứng dậy, phủi bụi trên tay, nhìn từ trên xuống dưới Đoạn Dã: "Anh có ý gì? Nói rõ cho tôi biết."

Chương 973: Hết sức căng thẳng (3)
Chương 973: Hết sức căng thẳng (3)

“Cụ thể thì không còn gì để nói nữa.” Đoạn Dã đi tới trước mặt Trần Vũ, thấp giọng nói: “Chỉ sáu chữ thôi, loài người sẽ tuyệt chủng.”

Nghe vậy, Trần Vũ trầm mặc.

BB và Bát Hoang Diêu cũng nhìn nhau.

“Chỉ một tháng sau thôi.” Đoạn Dã bổ sung: “Hoặc, chưa đến một tháng.”

Trong một không gian ngầm trống rỗng.

Ánh mắt của Trần Vũ và Đoạn Dã chạm nhau.

Bên tai yên lặng như tờ…

Cả một khoảng thời gian dài.

Trần Vũ nheo mắt: “Đợt Thú triều cuối cùng… sắp đến?”

“Đúng vậy, đã tới rồi… Hả? Làm sao anh biết được đợt Thú triều cuối cùng?” Đoạn Dã bỗng nhiên kinh ngạc.

Trần Vũ không trả lời mà hỏi thẳng: “Đợt Thú triều này có bao nhiêu…?”

“Đương nhiên không có số liệu rõ ràng.” Đoạn Dã nhớ lại: “Nhưng có khoảng dưới mười đợt Thú triều đang lang thang khắp châu Á, số lượng mỗi đợt vượt quá năm nghìn vạn.”

“Năm nghìn… vạn!” Tâm tình Bát Hoang Diêu lập tức chìm xuống đáy.

Mỗi đợt có số lượng năm nghìn vạn.

Tầm mười đợt…

Không còn nghi ngờ gì nữa.

Chúng căn bản không phải là một lực lượng mà con người có thể chống cự.

“Xem ra, thời khắc cuối cùng rốt cục đã tới.” Trần Vũ im lặng nghiến răng, suy nghĩ một chút, ngẩng đầu nhìn thẳng vào Đoạn Dã: “Vậy bây giờ anh nghĩ thế nào về Công bằng hội?”

“Việc cứu nền văn minh là điều đương nhiên.”

“Không phải để cứu nhân loại à?”

“Hai thuật ngữ này có khác biệt gì không?” Đoạn Dã cười nói.

“Giống nhau và cũng khác nhau.” Đưa tay giơ chuôi kiếm lên trên đầu BB, trong mắt Trần Vũ dường như ánh lên những ngôi sao: “Nền văn minh bao gồm con người. Nhưng con người không bị giới hạn trong nền văn minh.”

“Thật không…”

Ánh mắt Đoạn Dã đảo quanh.

Quyền trượng Hạo Thiên lại xuất hiện trên tay anh.

Bát Hoang Diêu tinh ý nhận ra bầu không khí đang thay đổi. Tuy không biết sắp sửa xảy ra chuyện gì, cô vẫn quả quyết bộc phát khí lực, lặng lẽ lùi về phía sau Trần Vũ.

“Xẹt.”

Thanh kiếm dài được rút ra.

Âm thanh như rồng đang gầm gừ!

Trần Vũ toát ra khí chất uy nghiêm, cười lạnh: “Trụ sở chính của Công bằng hội thực sự nằm ở đâu …”

“Thật ra thì nó ở ngay tại đây.”

…

Trong không gian độc lập quạnh hiu, không có tí gió nào lọt vào. Ấy vậy mà lại xuất hiện những hạt li ti có thể nhìn thấy bằng mắt thường đang lơ lửng, chầm chậm trôi nổi..

Vô số hạt bụi chồng chất lên nhau, như thể có một lớp kính che khuất trước mắt. Khiến cho việc nhìn xa cũng thật khó…

“Trụ sở chính của Công bằng hội thực ra là ở đây.”

Một tay cầm kiếm, Trần Vũ đứng trong sương mù, ánh mắt sắc bén nhìn Đoạn Dã: “Từ lúc chúng ta tiến vào, anh chưa bao giờ nghĩ đến việc thả bọn tôi ra ngoài.”

“…Làm sao anh biết.”

“Tôi biết từ lâu rồi.” Trần Vũ hồi phục lại tinh thần, mặt không biến sắc nói: “Ngay từ đầu, khi nhận được nhiệm vụ này từ lão chủ nhiệm trường học, tôi đã linh cảm có gì đó không đúng.”

Nghe vậy, con ngươi của Đoạn Dã đột nhiên co lại: “Ý… ý của anh là gì?”

“Anh, hay nói đúng hơn là Công bằng hội, đã thành lập một mối quan hệ hợp tác với lão chủ nhiệm của tôi.” Trần Vũ tuy hỏi lại, nhưng giọng điệu lại vô cùng tự tin.

Đoạn Dã: “…Không có.”

“Sai thì tôi trồng chuối ăn cứt.” Trần Vũ nhếch khóe miệng cười lạnh: “Tôi không thể tin được vì muốn đưa tôi ra khỏi Ma Đô, các anh thật sự hao tâm tổn sức, hợp tác với cả lũ mèo chuột.”

“Anh Vũ… anh…anh muốn nói gì?” Bát Hoang Diêu đứng cạnh trợn tròn hai mắt, cô quay sang Trần Vũ rồi lại nhìn bên Đoạn Dã, ánh mắt ngỡ ngàng hoài nghi: “Cái quái gì đang diễn ra vậy?”

“Đoạn Dã, anh có muốn giải thích không?” Trần Vũ nhướng mày nhìn Đoạn Dã, nói tiếp: “Dù sao chúng ta cũng không thể ra ngoài một lát, không cần vội. Anh cứ từ từ mà nói.”

Đoạn Dã nắm chặt quyền trượng Hạo Thiên, vẻ mặt dần trở nên lạnh nhạt: “Làm sao… làm sao anh biết? Tôi dám cam đoan toàn

bộ quá trình dẫn anh ra khỏi thành chỉ có lão chủ nhiệm và tôi tham gia, không thể có chuyện rò rỉ tin tức ra bên ngoài.”

Trần Vũ nói: “Tôi đoán được.”

“Vô lý!”

Trần Vũ bổ sung: “Tôi chỉ đoán mò thôi.”

Dứt lời, hắn quay đầu nhìn Bát Hoang Diêu vẫn còn đang “rối như tơ vò”, búng tay một cái, cắm trường kiếm xuống đất, khoanh tay nói: “Đoạn Dã, anh thực sự không muốn giải thích với bé Diêu à?”

“…” Đoạn Dã im lặng.

“Được rồi, không muốn giải thích thì để tôi phân tích sơ lược cho. Nếu sai sót anh cứ tự nhiên chỉnh lại nhé.” Trần Vũ đi vòng qua Đoạn Dã, sắp xếp lại từ ngữ trong đầu, mở miệng, từ tốn cất giọng: “Đầu tiên…”

“Ngay từ đầu, khi lão chủ nhiệm cho phép tôi ngang nhiên phá hủy và ném bom các tòa nhà trong khuôn viên Đại học Kinh thành, trong lòng tôi đã dấy lên nghi ngờ rồi. Bởi vì theo lẽ thường, cho dù là kiểm tra khả năng sát thương võ pháp của tôi thì cũng không cần phải phá tanh bành như vậy. Tuy ngoài miệng gọi đó là phá dỡ để xây dựng lại, nhưng tôi vốn không tin chút nào.”

Chương 974: Hết sức căng thẳng (4)
Chương 974: Hết sức căng thẳng (4)

“Nhà giảng dạy trong khuôn viên trường tuy cũ kỹ nhưng cũng không đến nỗi bỏ phế. Bấy giờ không phải là thời đại hòa bình, thú triều rình rập khắp nơi, giáo sư và sinh viên cũng chẳng đòi hỏi gì, không có ban quản lý nào tính đến chuyện xây một công trình giữ thể diện, gây lãng phí thời gian lẫn tiền bạc như vậy… Xét cả tình và lý đều không thể.

“Cho nên khi lão chủ nhiệm chỉ thị tôi phá hủy tòa nhà, mục đích thực sự là để cho một số người ở thế giới bên ngoài nhìn thấy.”

Ngừng một chút, Trần Vũ dừng bước, đứng phía sau Đoạn Dã, chỉ tay xuống đất: “Nhằm để hiệu trưởng, phòng đào tạo, giới võ lâm, Công bằng hội… và anh xem.”

Đoạn Dã quay người, nhìn thẳng vào mắt Trần Vũ: “Ông ta tại sao lại làm như vậy?”

“Để mở đường cho kế hoạch tiếp theo.” Trần Vũ vẫn cười lạnh: “Kế hoạch tiếp theo là giao cho lớp chúng tôi một nhiệm vụ, phá hủy trụ sở của Công bằng hội.”

Bát Hoang Diêu bàng hoàng, ngừng làm tư thế chiến đấu, vẻ mặt bối rối: “Nhiệm vụ lần này hóa ra là có thâm ý khác… nhưng… nhưng em vẫn không hiểu…”

“Nghe anh nói tiếp đã.”

Trần Vũ giơ ngón trỏ lên đặt vào giữa môi ra hiệu im lặng, sau đó tiếp tục phân tích: “Bởi vì tôi đã thể hiện giới hạn sức mạnh hủy diệt đáng kinh ngạc, nên giao cho tôi một nhiệm vụ khốc liệt như tiêu diệt Công bằng hội cũng chẳng quá đáng là bao. Công bằng hội là kẻ thù truyền kiếp trong giới võ thuật, vì vậy ban hành loại nhiệm vụ này cũng hợp tình hợp lý.”

“Cho nên, một khi nhiệm vụ này được thực hiện và không có sự phản đối nào từ phía nhà trường… hoặc nói cách khác là hiệu

trưởng, tôi sẽ thành công rời khỏi Ma Đô."

Sắc mặt Đoạn Dã dần dần tối sầm.

Cái đầu nhỏ của BB núp sau lưng Bát Hoang Diêu đang làm việc hết tốc lực, thắc mắc đặt câu hỏi: "Đại nhân Trần Vũ, tại sao ông già đó lại làm như vậy?"

"Bởi vì, đợt Thú triều cuối cùng sắp tới." Trần Vũ nheo mắt nói: "Ông ta đã sớm biết tin tức này, cũng biết nhân loại hiện tại không có khả năng chống cự lại đợt tấn công ấy. Cho dù tất cả những người là chiến binh cấp chín cũng chẳng giúp được gì. Đó là sự chênh lệch về sức mạnh tổng thể.

"Cho nên…" Trần Vũ vỗ vỗ vai Đoạn Dã, tiếp tục nói: "Lão chủ nhiệm lựa chọn hợp tác với Công bằng hội âm mưu bày ra trò này, bảo vệ tôi như một trong những hạt giống tinh anh cuối cùng của nhân loại."

"Mà mục tiêu của Công bằng hội là bảo vệ ngọn lửa của nhân loại. Khi đối mặt với một siêu thiên tài như tôi, tôi đương nhiên sẵn sàng bảo vệ nó. Vì vậy, cả hai chúng tôi đều có chung lợi ích."

"Ồ, nhân tiện, nếu tôi đoán đúng thì bây giờ anh chắc hẳn là người điều hành cốt lõi của Công bằng hội, phải không?"

Đoạn Dã nghiêng đầu, im lặng một lúc rồi nói: "Tôi là hội trưởng."

Trần Vũ sửng sốt: "Hội trưởng Công bằng hội!"

"Phải."

"Dữ vậy sao, nhưng tôi vẫn xem thường anh. Chẳng trách…" Trần Vũ nhún vai nói với Bát Hoang Diêu: "Chuyện này càng rõ ràng hơn, Đoạn Dã đã trở thành hội trưởng, địa vị rất cao, lão chủ nhiệm biết rõ danh tính của Đoạn Dã, và cũng biết anh ta có quan hệ thân thiết với chúng ta, nên ông ta đã liên lạc với anh ấy, hai người âm mưu đưa tôi ra khỏi Ma Đô, sau đó lừa tôi đến đây để giam giữ, và sẽ được thả ra sau khi nền văn minh nhân loại bên ngoài đã diệt vong."

Bát Hoang Diêu tưởng như đang nghe Kinh thánh.

Sau khi đầu óc cô choáng váng hồi lâu, cô nhìn Đoạn Dã, khàn giọng nói: “Đoạn Dã… là thật à?”

“…Ừ.” Đoạn Dạ cúi đầu, nhìn không rõ mặt anh ta.

Bát Hoang Diêu: “…”

“Nếu không phải anh nói cho tôi biết đợt Thú triều cuối cùng sắp đến, tôi cũng không suy luận ra được toàn bộ cục diện này, quá lắm chỉ cảm thấy là lạ mà thôi.” Trần Vũ lại đi vòng qua Đoạn Dã, nhặt trường kiếm của BB lên, hoạt động gân cốt: “Nhìn lại thì nghĩ mà xem, sự kết hợp giữa hai nam một nữ trong lớp chúng ta quả thực là nhìn xa trông rộng! Cùng với những hạt giống ưu tú khác, đóng cửa tạo kẻ xấu… Thật trâu bò. Đáng tiếc cái tên Bích Kì lại bị tôi bắt đi.”

Bát Hoang Diêu cũng từ từ tỏ tường mọi chuyện, tâm tình bất ổn: “Chuyện này… Thì ra là như vậy…”

Đoạn Dã nói: “Trần Vũ, vì vậy nên sau khi rời khỏi Ma Đô, anh không nghe theo kế hoạch sắp xếp ban đầu của trường học mà lần theo manh mối ẩn dấu tới tìm tôi.”

“Vớ vẩn.” Trần Vũ bĩu môi: “Lúc đó tôi chưa đoán được âm mưu của anh. Ai biết anh muốn làm gì? Phải chạy càng xa càng tốt. Trước tiên phải xóa bỏ thói quen của anh.”

“...Không ngờ.” Đoạn Dã hít một hơi thật sâu, nhìn Trần Vũ với ánh mắt cực kỳ phức tạp: “Mặc dù tôi đã đánh giá cao anh, nhưng cũng không ngờ anh lại cẩn thận từng li từng tí đến như vậy, đầu thì to mà vẫn ngốc nghếch… Đúng là người có trí óc mà vẫn ngờ nghệch .”

“Anh mới là có trí óc mà vẫn ngu.” Trần Vũ đột nhiên cười lớn: “Đồ khốn kiếp, anh còn lừa gạt cả lão chủ nhiệm.”

Chương 975: Mặt đối mặt (1) Chương 975: Mặt đối mặt (1)

“…lừa gạt gì chứ.”

“Đoạn Dã, anh biết thân phận khác của tôi phải không?” Trần Vũ tiến lên hai bước, không cho Bát Hoang Diêu nghe, thì thầm bên tai Đoạn Dã: “Tôi chính là chiến binh đã đẩy lùi dị thú cấp chín trong hai đợt Thú triều ở Ma Đô.”

Đoàn Dã nheo mắt: “Dĩ nhiên tôi biết chuyện này. Lúc chúng ta ở khu tuyết, tôi mặt đối mặt quyết đấu với anh, anh có thể gạt được mọi kẻ ngốc, nhưng với tôi thì không.”

Bát Hoang Diêu không nghe được hai người nói gì, theo thói quen nghiêng người về phía trước, vểnh tai nghe ngóng.

BB: “Chị Bát Khuông Đào, chị không nghe thấy hả?”

Cô nàng tức thì quay ngoắt sang nhìn BB lắc đầu: “Chị không nghe thấy gì cả. Họ nói gì thế?”

BB: “Bọn họ bảo chị là đồ ngốc.”

Bát Hoang Diêu: “…”

Cách đó không xa, cuộc trò chuyện giữa Trần Vũ và Đoạn Dã vẫn tiếp tục.

Trần Vũ: “Anh biết thân phận khác của tôi, nhưng lão chủ nhiệm thì không. Cho nên, với tư cách là thủ lĩnh mới của Công bằng hội, anh có quyền kiểm soát tôi. Anh nên biết rằng nếu không có sự giúp đỡ của tôi, Ma Đô sẽ mất hết khả năng chống lại Thú triều. Đại đa số nhân loại sẽ bị diệt vong toàn bộ. Nhiệm vụ của Công bằng hội của các người cũng không hoàn thành.”

Nghe vậy, Đoạn Dã đột nhiên như thoát khỏi căng thẳng nãy giờ, thả lỏng ra: “Thật là kỳ lạ, gần như toàn bộ bị anh đoán trúng. Đúng vậy, cục diện đại khái giống như anh vừa nói. Chỉ khác một vài chi tiết thôi.”

“Thứ nhất, lão chủ nhiệm vốn không phải người cai trị nhân loại, phương diện tình báo cũng chẳng chiếm bao nhiêu ưu thế, mấy lão già ở phòng đào tạo đó không thể là người đầu tiên biết được tin tức về Thú triều. Tóm lại, tôi là người chủ động tìm hiểu tin tức Thú triều và báo cho ông ta.”

“Thứ hai, tôi là người bày ra toàn bộ kế hoạch, tôi đã liên lạc với lão chủ nhiệm và nhờ ông ta tìm cách lừa anh đến chỗ tôi. Haha! Ông ta cứ nói rằng ông ta đại diện cho tư tưởng chung của giới võ thuật, tập trung sức mạnh của toàn nhân loại chiến đấu với Thú triều đến cùng. Có điều ông ta vẫn ích kỷ, bí mật giữ lại hạt giống là anh.”

“Theo một nghĩa nào đó, ông ta cũng biết rõ mục đích của Công bằng hội là đúng đắn nhất, chỉ là ông ta không thể chấp nhận hành vi hy sinh phần lớn người dân và bảo vệ hạt giống tinh anh.”

“Nói vậy là có ý gì? Mất đi nhân tính thì mất rất nhiều. Nhưng mất đi thú tính là mất tất cả! Hãy cứ để điều đó diễn ra, đừng hòng lừa gạt tôi.”

“Thứ ba, tôi đã lừa anh đến đây. Ngoài việc hoàn thành nhiệm vụ của hội trưởng Công bằng hội, về mặt tình cảm, tôi không thể để anh chết. Chết như một con chó vùi trong cát bụi và lịch sử…”

“…”

“Xong rồi.” Đoạn Dã mỉm cười.

Trần Vũ trầm mặc hồi lâu, rồi chầm chậm giơ kiếm lên: “Anh chỉ nghĩ tới chuyện sẽ không chết vùi trong cát bụi như một con chó, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ sống nghèo khó như chó sao? “

“Không thành vấn đề. Mạng sống quan trọng nhất.”

Nhắm mắt lại, Đoạn Dã từ từ ngẩng đầu lên với vẻ mặt buồn bã: “Dù thế nào đi nữa, anh cũng phải sống. Anh phải sống… Cả thế giới có thể chết, nhưng anh thì không.”

“Bởi vì…”

Đoạn Dã hung ác mở to hai mắt, ánh mắt sắc bén nhìn Trần Vũ: “Chỉ có anh! Là hy vọng thực sự của toàn bộ nền văn minh.”

…

“Nhân loại cuối cùng sẽ diệt vong. Anh và tiểu Diêu, chính là niềm hy vọng cuối cùng của nền văn minh.”

Ánh mắt Đoạn Dã kiên định, áo dài trên thân không gió mà bay phấp phới: “Cho nên bằng mọi giá, anh không được chết.”

“Cũng không thể rời khỏi nơi này à?“Trần Vũ hỏi.

“Đúng.”

“Nếu bắt buộc phải rời đi thì sao?”

“Vậy trước tiên hãy bước qua xác của tôi đã.” Một bên tay Đoạn Dã giơ pháp trượng lên, thứ ánh sáng nhàn nhạt tỏa ra từ người anh ta:“Trước đây đã nói với cậu rồi. Nơi này là không gian độc lập được tạo ra từ không gian hệ võ pháp, rất dễ bị tinh thần lực phá hủy, và cũng rất dễ cộng hưởng với không gian võ pháp khác. Mà kết quả sau khi cộng hưởng…... Chính là toàn thể không gian bị sụp đổ.”

“Sụp…. Sụp đổ……. là như thế nào?” Bát Hoang Diêu sốt ruột hỏi.

“Tiểu Diêu, em dễ thương ghê.“Đoạn Dã nhún vai:“Nồi đã vỡ rồi thì sao cơm trong nồi còn thơm ngon được?”

“Anh Trần……” Bát Hoang Diêu mím chặt môi, nhìn về phía Trần Vũ: “Nhất định phải đánh nhau với Đoạn Dã ư? Còn cách nào khác để chúng ta rời đi không?”

Trần Vũ trầm tư đáp: “Ừm…. Với tình hình này thì hết cách rồi.”

“Chẳng phải anh đã tìm ra toàn bộ kế hoạch của họ rồi sao?”

“Đúng vậy.” Trần Vũ gật đầu: “Đi vào đây rồi mới tìm được.”

Bát Hoang Diêu: “……”

BB cất giọng: “Dịch, những lời vô nghĩa vừa nói ra ban nãy, thực chất không tác dụng gì lớn đâu.”

Bát Hoang Diêu:“……”

“Im lặng.” Trần Vũ quay lại đập BB một cái.

Lẳng lặng quan sát ba người Trần Vũ nói qua nói lại, Đoạn Dã đứng tại chỗ không nhúc nhích như thần giữa cửa: “Tóm lại, các anh có hai lựa chọn. Một là ba người bao gồm tiểu Diêu chấp nhận ở lại nơi này, chờ đến khi nhân loại diệt vong thì đi ra. Hai là giết tôi.”

Chương 976: Mặt đối mặt (2) Chương 976: Mặt đối mặt (2)

“Không còn cách nào khác.” Khi ánh mắt Bát Hoang Diêu bất lực trân trân nhìn anh, năng lượng của Trần Vũ đột nhiên bộc phát: “Nhân loại, không thể diệt vong. Là anh ép tôi.”

“Bùm ——”

Không khí nổ tung trong nháy mắt, lan rộng như một cơn cuồng phong! Thổi bay tất cả những hạt li ti chưa biết tên xung quanh.

Cuộc chiến hết sức căng thẳng!

“Cấp 5 à……” Đoạn Dã nhíu mày: “Hình như dạo này anh không tiến bộ mấy nhỉ.”

Vừa nói anh ta cũng “bùm” một tiếng, huy động toàn bộ năng lượng của bản thân, thi triển không sót một cái nào.

—— Mức gió cấp 4!

Trần Vũ:“…… Anh còn chẳng bằng tôi.”

“Sức mạnh thực sự của tôi không liên quan gì đến cấp độ sức mạnh của tôi.”

“Trùng hợp thật! Tôi cũng vậy.”

“Tới đi.”

“Chà…...”

Trên chiến trường trống hoác, hai người mặt đối mặt nhìn nhau.

Một phút.

Hai phút.

Ba phút…...

Không biết kim giây đã chỉ tới mốc “ngầm hiểu lẫn nhau” nào, hai người di chuyển cùng lúc! Lao về phía đối phương!

“Rầm!”

Chớp mắt một cái hai người đã gặp nhau.

Thoáng thấy Trần Vũ vung cánh tay lên với tốc độ gần bằng với “dịch chuyển tức thời”, thanh kiếm dài quét ngang qua, chém mạnh lên pháp trượng của Đoạn Dã.

“Keng!!”

Nương theo âm thanh va chạm đinh tai nhức óc của vàng và sắt, một luồng sức mạnh khủng khiếp ập tới.

Từ đầu đến cuối Đoạn Dã không kịp phản kháng, bị đánh văng ra xa vài trăm mét.

“Xẹt xẹt xẹt ——”

Huy động năng lượng hình thành phản xung lực, ổn định thể trạng. Đoạn Dã nhếch nhác lau vết máu ở khóe miệng, da đầu tê dại: “Quả nhiên là anh, chỉ có anh mới khiến người ta trở tay không kịp.”

“Tôi đã nương tay lắm rồi đầy.” Trần Vũ nói.

“Tôi biết.” Đoạn Dã gật đầu:“Nhưng tôi cũng vậy.”

“Nhắc đến thì cũng kỳ lạ thật, ngoại trừ thanh katana quốc bảo của Nhật Bản, pháp trượng Hạo Thiên này là vũ khí đầu tiên có khả năng ngăn được thanh kiếm của tôi.”

“Nó đâu ngăn được.” Đoạn Dã cúi đầu xuống, vuốt ve thân trượng: “Là do tôi đã phủ một lớp không gian lên cho nó. Hai ta ở chung lâu như vậy, chuôi kiếm này của anh, tôi làm sao có thể không đề phòng.”

Phía xa xa, BB giơ tay lên:“Là kiếm của tôi.”

Đoạn Dã:“…… Vỏ kiếm của cậu nói chuyện kìa.”

“Đừng dài dòng.” Trần Vũ bộ lộ chút mất kiên nhẫn:“Hoặc là thả tôi ra ngoài, hoặc là chết.”

Người nhà và bạn bè của hắn đều đang ở Ma Đô, làm gì có chuyện hắn trốn ở chỗ này để kéo dài hơi tàn.

“Đùng ——”

Dứt lời, hắn tiếp tục tung ra đòn tấn công khác.

Mà lần này, Đoạn Dã lại không có ý định thăm dò tinh thần lực của Trần Vũ. Cơ thể không chần chừ lui ra phía sau, kéo giãn khoảng cách, thể hiện phong cách chiến đấu mà một võ giả nên có.

“Võ pháp —— Độn không dời hình!”

“Răng rắc!”

“Rắc rắc rắc……”

Phía trước, không gian vừa nãy đang bình thường đột nhiên sụp đổ! Như một khối thủy tinh bị rạn nứt, ngay lập tức vỡ tan thành vô số mảnh nhỏ.

Con ngươi Trần Vũ đang lao vụt đột nhiên co rút, vội khựng lại, nhìn không gian vỡ vụn sau lưng Đoạn Dã: “Anh….. Cái tên khốn này dám ăn gian hả?!”

“Ăn gian chỗ nào?”Đoạn Dã thắc mắc.

“Ở đây đâu cho phép sử dụng võ pháp không gian đâu đúng không?”

“Đúng vậy.” Đoạn Dã bỗng nhiên nhoẻn miệng cười, gật đầu, phấn khởi nói tiếp: “Nhưng tôi là chủ phòng, đương nhiên dùng được.”

Trần Vũ: “…..”

“Thật tiếc phải tuyên bố với cậu rằng, cậu thua rồi.”

Nói xong, Đoạn Dã dùng cả hai tay nắm chặt pháp trượng, ung dung chỉa về phía trước.

“Răng rắc răng rắc ——”

Những mảnh không gian vỡ vụn lập tức phóng về phía Trần Vũ!

Các vết nứt không gian là thứ vũ khí sắc nhọn nhất tồn tại trong vũ trụ này. Trần Vũ đã từng lợi dụng mảnh vỡ không gian để giết rất nhiều người và thú, nên dĩ nhiên hắn nào dám đối đầu trực tiếp với chúng. Dứt khoát rút lui về phía sau, ôm eo BB bỏ chạy cùng cô ta.

Bát Hoang Diêu thì bị hắn bỏ lại.

Bởi vì hắn biết Đoạn Dã không thể làm tổn thương em ấy.

Quả nhiên.

Đúng như Trần Vũ dự đoán.

Khi hắn lui về bên trái, vị trí sụp đổ của không gian cũng đổi hướng, đuổi theo hắn.

“Vô ích thôi, cậu trốn không thoát đâu.” Đoạn Dã trừng mắt nhìn, nâng tay phải lên, lập tức nói:“Võ pháp —— Trận pháp độn không dời hình!”

“Răng rắc răng rắc ——”

Một giây sau, lấy Trần Vũ làm tâm, không gian cách đó năm trăm mét đồng loạt sụp đổ!

Vây quanh hắn ở giữa……

“Sao… Làm sao có thể?“Bát Hoang Diêu kinh hãi một lát, không hề ngần ngại lao tới chỗ Đoạn Dã, tính dùng kế “vây Ngụy cứu Triệu”.

*Vây Ngụy cứu Triệu: ép đối phương phải từ bỏ lợi thế, phải giao chiến trong thế bất lợi, tập trung vào điểm mạnh của bản thân và từ đó giành chiến thắng cuối cùng.

“Răng rắc!” Thêm một mặt không gian nữa vỡ vụn, chắn phía trước cô……

“Tôi khuyên em đừng nên nhúc nhích.” Đoạn Dã ngưng cười, thân hình chầm chậm bay lên không trung, nhìn xuống hai người từ trên cao: “Biết ba chữ “người điều hành” viết như thế nào không? Trong vùng không gian này, tôi chính là đấng toàn năng gì cũng làm được. Có thể tùy ý phá hủy, sửa chữa, bóp méo hay thay thế bất kì một không gian nào. Không chỉ hai người, kể cả có mười con dị thú cấp 9 đặt chân vào đây, cũng đừng nghĩ tới chuyện thoát ra được.”

Chương 977: Mặt đối mặt (4) Chương 977: Mặt đối mặt (3)

Từ từ đứng thẳng dậy, mặt Trần Vũ lạnh nhạt: “Tôi có thể tấn công tinh thần.”

“Đương nhiên là được. Có điều cùng lắm thì cả bọn chết chung một giuộc.” Đoạn Dã nhún vai.

“……” Trần Vũ lắc đầu thở dài:”Con trai, anh đánh giá quá thấp bố của anh rồi.”

Dứt lời, hắn ngẩng đầu, nhìn thẳng vào hai mắt Đoạn Dã, một tay cầm kiếm: “BB.”

“Có!” BB gật đầu, ôm chặt cổ Trần Vũ, lập tức khởi động kỹ năng bo mạch chủ trong cơ thể!

“Bùm!”

Hai người Đoạn Dã và Bát Hoang Diêu cùng lúc cảm thấy thấy hoa mắt chóng mặt, sau đó phát hiện Trần Vũ đã đi xuyên qua ”vòng vây”, xuất hiện ở bên ngoài lực trường của không gian vỡ vụn.

“Cái gì?!”

Đoạn Dã ngỡ ngàng sững lại:“Cái này… Đây là thế giới không gian của tôi! Anh….. Anh…. Anh… Vì sao anh cũng sử dụng võ pháp không gian được?”

“Thứ này không phải là võ pháp.” Đương lúc nói chuyện Trần Vũ đã biến thành hình chữ Z, phóng tới trước người Đoạn Dã: “Mà là khoa học kỹ thuật.”

……

Mặc dù võ pháp dịch chuyển không gian và công nghệ dịch chuyển không gian đều cho ra kết quả như nhau, nhưng nguyên tắc “vận hành” lại khác nhau hoàn toàn.

Võ pháp dựa vào sự kết hợp của tinh thần lực và năng lượng.

Khoa học kỹ thuật dựa vào quy tắc vật lý và sự vận dụng nguồn năng lượng.

Cái trước tất nhiên sẽ gây nhiễu quá trình vận hành của toàn bộ không gian độc lập.

Vừa nghĩ tới đó, sắc mặt Đoạn Dã lập tức căng thẳng.

Anh ta biết kế "người điều hành" của mình…… đã thất bại toàn tập…..

"Quên đi."

Ánh mắt anh ta dần dần khôi phục sự quả quyết ban đầu, Đoạn Dã "bụp" một tiếng chắp tay trước ngực, năng lượng tràn trề khắp cơ thể: "Nếu đã như vậy, đừng trách tôi dùng sức mạnh thực sự của mình đánh bại anh….."

"Bốp!"

Lời còn chưa dứt, một lần nữa anh ta bị đá bay ra xa mấy trăm mét.

"Bớt dài dòng đi." Trần Vũ ung dung hạ chân xuống, chau mày nói: "Đừng lãng phí thời gian nữa mà hãy thả tôi ra ngoài đi, tôi muốn về Ma Đô."

Liên tục phá hủy ba【 Dị cảnh 】sẽ nhận được một【Thế giới nguyền rủa】

Thứ【Nguyền rủa】này chính là mấu chốt để chiến thắng Thú triều!

Hiện tại chỉ mới phá hủy một dị cảnh【 Amazon số 3 】, hắn phải tranh thủ thời gian giải quyết hai cái còn lại……

"Vút." Đoạn Dã văng hơn ba trăm mét, nhào lộn rồi rơi xuống đất, cả người nằm im bất động.

Mấy hàng máu tươi chảy xuống từ mặt hắn.

.

“……”

“…… Anh là võ giả cấp năm.”

Nằm nửa ngày, Đoạn Dã mới ngẩng gương mặt bị máu mũi nhuộm đỏ lên, nhìn Trần Vũ không chớp mắt: “Tốc độ, lực công kích, thể chất, một võ giả cấp 7 bình thường cũng không phải đối thủ của anh.”

Nghe vậy, Trần Vũ từ chối cho ý kiến.

Sau khi vật lộn ở dị cảnh【 Amazon số 3 】, thể chất của hắn bây giờ đã vượt xa phạm vi mà nhân loại có thể đạt tới.

Chưa kể năng lượng “cấp 5” tăng lên, tinh thần lực gần như vô hạn……

Trong điều kiện bình thường, đánh nhau với chiến binh cấp 7 quả thực không thành vấn đề.

Nhưng…… chuyện này cũng thường thôi!

Hắn còn có kỹ năng không gian đi kèm với BB và một thanh kiếm phi vật thể lớn.

Thể chất vô hạn, năng lượng vô hạn, cơ thể nổ tung bất động, một thanh súng lục báo thiện ác, vũ khí giết người tối thượng —— khả năng xuyên thấu vân vân mây mây.

Tất cả hợp lại bổ trợ cho nhau, chém giết cấp 8 dễ như trở bàn tay!

Bởi vậy, Trần Vũ mới tự tin rằng bản thân có thể đối phó với đợt “Thú triều cuối cùng” sắp ập đến……

“Dù thế nào, Ma Đô cũng không thể bị diệt vong.” Mũi kiếm ánh lên vầng sáng rực rỡ, Trần Vũ đằng đằng sát khí: “Cho anh một cơ hội cuối cùng, thả tôi ra ngoài.”

Đoạn Dã: “……”

Lau khô vết máu trên mặt, Đoạn Dã chống pháp trượng lảo đảo đứng dậy, sau một hồi hít thở khó khăn từng chút một, thở dài: "Anh ra đi, một mình tôi không đánh lại, nhưng anh ta thì được."

Lời vừa thốt ra, cả Trần Vũ lẫn Bát Hoang Diêu đều sững sờ.

"Ai?" Trần Vũ ngó nghiêng xung quanh.

"Là tôi."

Một giọng nói quen thuộc vang lên từ ngay trên đầu hắn.

Tiếp sau đó, không gian chấn động kinh khủng từ trên truyền đến xuống dưới! Da đầu Trần Vũ lập tức tê rần tận mấy phút, hét lớn: "BB!"

"Á!"

BB phản ứng nhanh nhạy, phối hợp ăn ý. Lập tức thi triển thuật dịch chuyển không gian, đưa Trần Vũ "nhảy bước không gian" liên tù tì, chớp mắt đã nhảy cách ra xa 500m.

"Răng rắc răng rắc ——"

Giây sau, vị trí Trần Vũ đang ưỡn ngực đứng đột nhiên bị nhấn chìm trong những mảnh vụn từ không gian sụp đổ…...

"Ực."

Nuốt một ngụm nước bọt trong sự sợ hãi, hắn ngẩng đầu nhìn lên trên, ngay tức khắc ngớ người ra.

Bát Hoang Diêu đứng ở xa cũng ngơ ngác.

Bóng dáng người đứng trên không đó —— Chính là Bát Hoang Dịch!

Trần Vũ: "?"

BB: "??"

Bát Hoang Diêu: "???"

“Lâu rồi không gặp hai người.” Bát Hoang Dịch nhìn xuống từ trên cao, mặt không biến sắc lên tiếng. “Bát… Bát Hoang Dịch?! “Trần Vũ trợn mắt há mồm: “Anh…. Anh cái đồ lông mày rậm mắt to…… cũng bị Công bằng hội mua chuộc rồi hả?”

“Mua chuộc, không đúng.” Đoạn Dã cười quái dị: “Gọi là cấp trên mới đúng!”

Chương 978: Mặt đối mặt (5) Chương 978: Mặt đối mặt (5)

“Có ý gì?” Bát Hoang Diêu không dám tin.

Giọng Bát Hoang Dịch bình tĩnh không lay động: “Từ giây phút rời khỏi “Tuyệt”, tôi gia nhập Công bằng hội. Đảm nhận chức Phó hội trưởng.”

Trần Vũ:“…… Vãi, thì ra người người đều là của Công bằng hội.”

“Tôi có thể lên làm hội trưởng, cũng là do người này tiến cử.” Đoạn Dã bổ sung: “Phải khẳng định chiến lược cốt lõi Công bằng hội là bảo tồn hạt giống tinh anh, mưu cầu phục hưng nền văn minh. Bát Hoang Dịch người này là con cưng của ông trời, dĩ nhiên cũng là một trong những hạt giống. Đương nhiên…… theo cá nhân tôi mà nói, tôi nóng lòng muốn anh ta chết đi.”

Bát Hoang Dịch đứng trên không trung không để ý đến lời nói của Đoạn Dã, hai mắt nhìn chằm chằm Trần Vũ: “Cậu, không được đi. Tiểu Diên cũng vậy, ở lại đây cho đến khi đợt Thú triều cuối cùng kết thúc.”

Trần Vũ: “Tôi nói không thì sao?”

“Không phải do cậu quyết định.” Bát Hoang Dịch ánh mắt lạnh lẽo, hai tay bỗng nhiên thi triển!

“Răng rắc răng rắc ——”

Nhìn năng lượng đốt cháy, không gian xung quanh Trần Vũ trong phạm vi trăm mét bị vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Bên kia Đoạn Dã cũng chớp thời cơ tham gia vào trận chiến.

Anh ta dịch chuyển xuất hiện ở dưới háng…… bên hông…… dưới thân của Bát Hoang Dịch, chắp tay trước ngực, vầng sáng chói lòa giống như mặt trời, thắp sáng cả một vùng không gian.

“Võ pháp —— Ma trận hai thức!”

Cảm nhận được khí thế quen thuộc, Trần Vũ “loé” một cái tránh khỏi mảnh vỡ không gian đang tiếp cận mình, không ngần ngại phóng tới chỗ Đoạn Dã.

Đồng hành với nhau lâu như vậy, Trần Vũ hiểu rõ lực sát thương của chiêu này.

Dù là đang nhìn thủ đô dưới lòng đất, thì cũng giống như Thú triều ở Trung Quốc.

Mỗi khi tụ năng lượng của Đoạn Dã “kết thúc”, thì cũng chính là lúc trận chiến dừng lại……

“Đừng để anh ta đến đây!”

Trong mắt Đoạn Đã lấp lóe bạch quang, rống to:“Cho tôi một phút, tôi sẽ hủy diệt toàn bộ không gian trong vòng bán kính 100.000 mét, giữ chân anh ta lại đi. Khoảng cách dịch chuyển của bao kiếm anh ta không xa đến vậy đâu!”

“Được.” Bát Hoang Dịch gật đầu, hai tay đan vào nhau, năng lượng bộc phát: “Võ pháp —— Thập Tự Lớn.”

Thấy Thập Tự Lớn vượt qua hàng vạn mảnh vỡ vụn chen lấn nhau, chặn đứng gần như toàn bộ đường đi, Trần Vũ có hơi sốt ruột, chắp tay trước ngực, quyết định sử dụng một kỹ năng mà hắn đã lâu không kích hoạt.

“Võ pháp —— Bước nhảy vọt của niềm tin!”

【 Khung máy nhận ức chế: Lực bộc phát gia tăng 38%】

“Đùng!”

Lực tăng cường bất thình lình bộc phát khiến toàn thân Trần Vũ hóa thành một luồng sáng, xuyên qua mọi khe hở trong không gian như tia sét.

Có thể xuyên qua thì dùng tốc độ tuyệt đối để xuyên qua.

Không thể xuyên qua thì dùng kỹ năng dịch chuyển để xuyên qua.

Chỉ vỏn vẹn trong vòng năm giây, Trần Vũ tựa như ảo ảnh xuất hiện trước mặt Đoạn Dã, cầm kiếm không nhân nhượng chém xuống một nhát!

“A!”

Tiếp đó chỉ trong nháy mắt, Đoạn Dã biến mất trong hư không.

Anh ta được Bát Hoang Dịch dịch chuyển ra xa ngàn mét.

Nheo mắt lại, Trần Vũ thoáng liếc qua khoảng cách giữa Bát Hoang Dịch và Đoạn Dã, không chút chần chừ, như làm ảo thuật móc ra một thanh súng lục ổ quay, nhắm chuẩn trán của mình, thẳng tay bóp cò.

“Đoàng!”

Viên đạn trắng như một luồng sáng xuyên thẳng qua não hắn!

【 Nhận nguyền rủa: Toàn·bộ tố chất cơ thể tạm thời +73%】

【 Chức năng trao đổi chất tạm thời +1401; Sức mạnh tổng hợp của các cơ quan tạm thời +823】【 Khả năng chịu đau tạm thời +308; Cơ hội sửa chữa:27%】

【 Khí huyết +2766……】

Không lời nào có thể diễn tả khoái cảm mãnh liệt này, hai mắt Trần Vũ trợn trừng trắng dã, không thể kiềm chế được.

Mặt hắn đỏ bừng, toàn thân run bần bật, hô hấp dồn dập……

“Đại… Đại nhân, anh không sao chứ?” BB lo lắng đưa tay sờ trán Trần Vũ.

“Ôm chặt tôi.”

“Hả?”

“Đoàng!!”

Dứt lời, Trần Vũ bỗng nhiên biến mất, mang theo BB đang ôm khư khư mình, xuất hiện trước mặt Bát Hoang Dịch.

“Không… Không thể nào!” Bát Hoang Dịch không tin nổi trừng lớn hai mắt.

Tốc độ vừa rồi của Trần Vũ đã hoàn toàn vượt qua năng lực quan sát của anh ta……

“Giải quyết anh trước cái đã.”

Đối diện với chú của mình, Trần Vũ không thể rút kiếm ra một cách tự nhiên được. Đành giơ chân lên đạp mạnh vào ngực Bát Hoang Dịch, biến anh ta biến thành một viên đạn pháo, gào thét bay đi.

Mà hướng bay chính là vị trí của Bát Hoang Diêu.

“Anh… Anh……” Thâm tâm cô như thắt lại, vô thức nhảy lên, mở rộng vòng tay muốn bắt lấy Bát Hoang Dịch.

“Dịch! Mau dịch chuyển tôi đi! Ma trận của tôi hoàn thành rồi!” Mà lúc này, Đoạn Dã nhìn thấy Trần Vũ xử lý Bát Hoang Dịch, ngay lập tức vọt tới chỗ anh, vội rống to: “Anh ta tới kìa!”

“Ừm……” Bát Hoang Dịch còn đang bay trong tư thế chốc ngược đầu, đau nhói mở hai mắt ra, chắp tay trước ngực, tập trung sức lực chuẩn bị dịch chuyển Đoạn Dã đến chỗ xa hơn.

Trần Vũ căng hai mắt ra, chạy càng nhanh hơn :“Tiểu Diêu! Chơi anh ta đi!”

Chương 979: Hào quang của nhân vật chính (1) Chương 979: Hào quang của nhân vật chính (1)

Nghe chỉ thị của Trần Vũ, Bát Hoang Diêu đang chuẩn bị ôm trọn "anh trai" mình, thâm tâm lay chuyển, chuyển ôm thành đá, đạp một cước chính giữa mặt Bát Hoang Dịch.

"Bốp!"

Bát Hoang Dịch đột nhiên chảy máu mũi ngang. Võ pháp sắp sửa thi triển cũng buộc phải dừng lại…...

Bát Hoang Dịch:"……"

Bát Hoang Diêu: "A…... Anh… Thật lòng xin lỗi anh…..."

Trần Vũ hét lên:"Đừng để anh ta huy động năng lượng!"

"Bốp!"

Bát Hoang Diêu không khống chế được lại đạp thêm một cước nữa.

Bát Hoang Dịch: "……"

.....

Cơ thể ngã nhào trên nền đất, Bát Hoang Dịch sững sờ nhìn em gái trên không trung, nội tâm vốn lạnh nhạt vô cảm vào lúc này đột nhiên tràn ngập cảm xúc lẫn lộn…...

Không biết nên diễn tả như thế nào.

Chỉ có một chuyện rõ như ban ngày, là mũi của anh ta hình như hơi nhói……

Im lặng nửa ngày, Bát Hoang Dịch vô thức giơ tay lên sờ chóp mũi, rồi chợt nhận ra.

“Ồ, thì ra là chảy máu mũi.”

“……”

Bát Hoang Dịch nhẹ nhàng thả lỏng……

Phía bên kia là chiến trường.

Thấy thi triển võ pháp của Bát Hoang Dịch bị cắt ngang, Trần Vũ nhanh chân lẹ tay vọt tới trước mặt Đoạn Dã, tay vung kiếm lên!

Một tiếng “phực” vang lên.

Đâm xuyên qua một cánh tay của Đoạn Dã.

“Ư ——”

Trận pháp tụ năng lượng ban nãy chói lòa như mặt trời suy yếu trong nháy mắt.

“Giải quyết.”

Cắm thanh kiếm dài xuống đất, Trần Vũ nhếch khóe miệng nói: “Tiếc ghê, thất bại trong gang tấc nhỉ?”

Đoạn Dã: “……”

Trần Vũ: “Tính sao đây?”

Đoạn Dã uất ức: “Anh…. không nương tay xíu nào.”

“Chỉ là đâm thủng một lỗ thôi mà.” Sau khi mân mê vết máu bắn lên trên người mình, Trần Vũ nhìn thẳng vào mắt Đoạn Dã: “Anh muốn đánh nữa không?”

Đoạn Dã: “…… Không đánh nữa.”

“Được, BB, qua giúp anh ta băng bó vết thương đi.” Phân việc xong, Trần Vũ lấy điện thoại ra xem giờ: “Lát nữa vết thương lành thì tranh thủ thời gian đưa tôi ra ngoài.”

Đợt Thú triều cuối cùng sắp sửa tấn công, hắn không còn thời gian để chần chừ nữa.

“Không ngờ.” Đoạn Dã thở dài, vừa nhấc cánh tay bị thương giao cho BB, vừa nhìn Trần Vũ với vẻ mặt phức tạp: “Chúng tôi chuẩn bị kỹ càng như vậy vẫn không thể giữ cậu lại…... Úi úi úi!”

Lời còn chưa dứt, Đoạn Dã đột nhiên thét lên đau đớn.

Trần Vũ và Bát Hoang Diêu đứng đằng xa đồng loạt quay đầu, nhìn thấy cánh tay bị thương của Đoạn Dã…... bị BB cắt đứt……

“Hả?”

Một tay nắm cánh tay bị cắt đứt của Đoạn Dã, một tay quơ trường kiếm, BB Nghi bối rối nhìn xung quanh: “A……. Có chuyện gì thế?”

Đoạn Dã:“A a a……”

Trần Vũ:“…… Cô ……. cắt đứt ánh tay anh ta rồi.”

“Đúng vậy a.” BB vui vẻ gật đầu, sau đó ngẩng đầu lên, không báo trước gắn cánh tay bị đứt lìa lên miệng vết thương của Đoạn Dã.

Đoạn Dã: “A a a a!!”

“Ủa?” BB nhíu mày, lùi lại nửa bước: “Vì sao không liền lại được ta?”

Đoạn Dã: “A a a……”

Trần Vũ: “ ……”

Bát Hoang Diêu: “……(Hoảng sợ)”

Trần Vũ: “ …… Cô tính làm gì.”

BB ù ù cạc cạc: “Đại nhân à, nhân loại đều trị thương như vậy mà đúng không?”

……

“Rút ra là, không nên dạy dỗ một đứa nhóc qua loa á á!”

Dưới sự giúp đỡ của mọi người, cánh tay bị đứt đã được băng bó cẩn thận, Đoạn Dã đau đớn bật khóc: “Giờ thì tốt rồi, tôi đã tàn

phế, không thể thoát ra khỏi không gian võ pháp. Cậu buộc phải ở lại nơi này!"

Ngón trỏ Trần Vũ gãi khóe miệng, lưỡng lự: "Anh có thể làm vậy bằng một tay mà?"

"Đó là võ pháp Tiểu Vũ! Độ khó lớn hơn võ pháp không gian, phải dùng hai tay!" Đoạn Dã gào thét.

"Chậc……" Trần Vũ bực bội xoa mặt, cúi đầu nhìn về phía BB.

Lúc này BB giống hệt một đứa trẻ vừa làm sai điều gì đó, ngồi xổm bên chân Trần Vũ, bĩu môi, hai ngón trỏ nghịch quần áo anh ta, trông như sắp khóc đến nơi……

Trần Vũ: "…… Từ chuyện này, cô học được điều gì?"

"Đại nhân Trần… Trần Vũ, thật lòng xin lỗi."

"Lần sau còn dám làm vậy nữa không?"

"Không dám nữa." BB cúi đầu: "Hóa ra không phải đại nhân nào cũng có thể tái sinh sau khi mất đi cánh tay……"

"Mơ à!" Đoạn Dã rống to: "Làm mẹ gì có nhân loại nào đứt tay mà tự liền lại được!"

BB:"Vậy anh và nhân loại bình thường không giống nhau lắm."

Đoạn Dã: "!¥……#@%¥@!"

"Suỵt." Vội vàng che miệng BB, Trần Vũ lảng sang chuyện khác, nói với Đoạn Dã: "Nghĩa là bây giờ tôi không ra khỏi đây được à?"

"Không ra được." Đoạn Dã mắt nhìn cánh tay cụt của mình: "Không cử động được, không thể kết pháp ấn."

"Anh ….Anh Trần, giờ làm sao đây?" Bát Hoang Diêu đứng cạnh lo lắng. Hàng lông mày nhíu chặt lại, Trần Vũ suy tư nửa ngày, ánh mắt chậm rãi nhìn Bát Hoang Dịch đang ngồi nghỉ ngơi một mình ở đằng xa: "Anh ta, chắc là có thể đưa anh ra ngoài."

Vẻ mặt nước mắt nước mũi chảy đầm đìa khổ sở của Đoạn Dã trong nháy mắt biến mất: “Đảm bảo không được.”

Trần Vũ phàn nàn:“Anh phản ứng kiểu này thì chắc là có thể rồi!!”

Đoạn Dã: “Không thể.”

“Nếu như không thể, vậy ban nãy anh ta làm cách nào mà sử dụng võ pháp không gian được?” Trần Vũ cười lạnh: “Anh cũng nói, ngoại trừ anh, bất cứ ai sử dụng võ pháp không gian ở đây, đều sẽ dẫn đến cộng hưởng không gian. Bát Hoang Dịch có thể sử dụng nó, đồng nghĩa với việc anh ta cũng là một trong những “người điều hành” của lớp không gian này.”

Chương 980: Hào quang của nhân vật chính (2) Chương 980: Hào quang của nhân vật chính (2)

Nghe vậy, Đoạn Dã trầm mặc thật lâu, lắc đầu: “Không thể.”

Trần Vũ: “ .....”

Thấy Trần Vũ đã phát hiện “điểm sơ hở”, Bát Hoang Dịch không giấu diếm làm gì nữa, khẽ gật đầu, nói: “Có thể.”

Đoạn Dã: “Không thể.”

Trần Vũ: “……”

Bát Hoang Dịch: “Vì có thể một trăm phần trăm giam cầm cậu, quả thực Đoạn Dã có giao cho tôi một phần quyền hạn của mảnh không gian độc lập này.”

Đoạn Dã: “Không thể.”

“Không thể cái méo gì!” Trần Vũ nghe mà bực, một cước đá bay Đoạn Dã: “Bát Hoang Dịch, anh nói tiếp đi.” Hất tóc lên, Bát Hoang Dịch quay đầu, hai mắt nhìn thẳng Trần Vũ: “Từ lúc bắt đầu, Đoạn Dã đã liệu rằng để bắt được cậu không hề dễ dàng. Cho nên vì có thể phát huy tối đa lợi thế của sân nhà, tôi nhận được toàn bộ quyền hạn. Có thể dễ dàng đưa cậu đưa ra ngoài.”

“Vậy là được rồi.” Trần Vũ thở phào: ” Đúng là vào thời khắc mấu chốt, chú vẫn đáng tin cậy.”

Đoạn Dã chật vật đứng lên: “Không thể…...”

“Nhưng nếu như cậu cho rằng tôi sẽ giúp cậu, thế thì cậu nghĩ nhiều quá rồi.” Bát Hoang Dịch khoanh tay trước ngực, ánh mắt không một gợn sóng: “So với Đoạn Dã, tôi mới là người không để cậu rời đi.”

Trần Vũ:“……”

“Xoẹt!”

Im lặng nửa ngày, Trần Vũ rút thanh trường kiếm trên đỉnh đầu BB ra: “Ồ? Anh cũng chảnh nhỉ?!”

“Dù cho có giết được tôi, tôi cũng sẽ không để cậu đi.” Giọng Bát Hoang Dịch bình bình như đang tán dóc: “Với tôi thì mạng sống có cũng được, mà không có cũng không sao. Nhân tiện, tôi sẽ đưa Đoạn Dã đi. Phòng trường hợp anh ta thả cậu ra ngoài.”

Đoạn Dã: “…… Không thể.”

Loáng thoáng cảm thấy tình hình có vẻ không ổn lắm, mặt Trần Vũ nhăn nhúm: “Tại sao?”

“Tôi chỉ muốn để cậu và tiểu Diêu sống sót, thế thôi.”

“Không cần.” Trần Vũ thấp giọng nói: “Đối với tôi mà nói, sống như thế này, thà chết còn hơn.”

“Đó là vấn đề của chính cậu.”

Thấy thái độ kiên quyết của Bát Hoang Dịch, Trần Vũ chầm chậm buông trường kiếm xuống.

Không thể phủ nhận, đứng ở cương vị của Bát Hoang Dịch mà nói, dùng“võ lực” với anh ta như công cốc…

Trần Vũ đứng nguyên tại chỗ, cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, sắp xếp lại từ ngữ trong đầu.

Trên thế giới này, ngoại trừ vũ lực, thường có một phương thức công kích với lực sát thương cao hơn —— Đó là lời nói.

Xuất hiện khắp trong tiểu thuyết, manga và phim ảnh, mỗi lúc tình thế sắp lâm vào tuyệt vọng, thường là dùng lời nói để tạo ra sơ hở.

Là người xuyên không đến đây, hắn cho rằng mình cũng là một trong những nhân vật chính, trực giác hắn mách bảo gì đó.

Hắn…...

Hắn cũng có tài ăn nói!

Người đời có câu, “Ta mài kiếm sắc mười năm, giang hồ chưa thử một lần ra tay”!*

*Trích bài thơ Kiếm khách: Giả Đảo (bản dịch của Ái Cầm)

Hôm nay, đã đến lúc hắn thể hiện hào quang của nhân vật chính……

Nghĩ đến đây, hắn không do dự nữa, ngẩng đầu nhìn về phía Bát Hoang Dịch, lớn tiếng mở miệng: “Đã vậy, Dịch, xin nghe tôi nói một lời, tôi……”

“Rầm!”

Chưa kịp nói xong, Bát Hoang Dịch đã giơ tay bố trí một kết giới cách âm.

Trần Vũ: “……”

“ĐMM!”

Lửa giận dâng lên ngút trời, Trần Vũ rút trường kiếm xông thẳng ra ngoài……

……

“Đại nhân, đợt Thú triều trong bán kính gần đây nhất đã tiến vào địa khu Trung Nguyên.”

Tại Ma Đô, trong phòng hội nghị tạm thời ở Đại học Thủ Đô,

Một cuộc họp căng thẳng đang diễn ra.

Hiệu trưởng của Đại học Thủ Đô ngồi ở vị trí chủ vị, nhận văn kiện do trợ lý đưa tới, cẩn thận nhìn lướt qua rồi ném lên bàn hội nghị: “Thú triều rất nhanh sẽ ập đến, các vị có biện pháp gì không?”

Trong phòng, đám người lặng ngắt như tờ.

Ai nấy đều nhìn chằm chằm tập văn kiện kia, nhưng chẳng có

người nào dám chìa tay nhận lấy.

“Cộp cộp!”

Hiệu trưởng Đại học Thủ Đô mất kiên nhẫn gõ nhịp lên bàn, lão chủ nhiệm ngồi bên trái thấy vậy mới động đậy, cúi người cầm văn kiện lên, vẻ mặt nghiêm túc bắt đầu đọc.

Ước chừng khoảng ba phút sau, lão chủ nhiệm đặt văn kiện xuống, nhìn đám người chung quanh đang quan sát mình, khàn giọng mở miệng: “Căn cứ theo dự đoán từ văn kiện, nhiều nhất là bảy ngày, nhóm Thú triều đầu tiên sẽ đến được Ma Đô. Tôi đề nghị…... chủ động tấn công.”

Hơn hai mươi người ngồi vây quanh bàn hội nghị mắt nọ nhìn mắt kia, xì xào bàn tán một phen, đều lựa chọn giữ im lặng.

Bầu không khí trong phòng rơi vào sự im lặng không thể tưởng tượng nổi.

Đó là một sự im lặng chứa đầy tuyệt vọng, bất lực, mỏi mệt, nhiều cảm xúc đan xen.

Mọi người đều không biết phải nói gì.

Thú triều cuối cùng đã tới.

Tất cả sắp đi đến hồi kết.

Trong nửa tháng sắp tới, nhân loại sẽ đối mặt với hơn năm trăm vạn dị thú từ đợt Thú triều.

Chỉ cần là người có óc phán đoán, đều sẽ biết rõ điều này có ý nghĩa gì.

Có nghĩa là…... kết thúc.

Nếu như coi nó là một ván game, thì cái kết tồi tệ ập đến, liệu những người chơi trước màn hình có còn động lực để tiếp tục “click”không……

Chương 981: Hào quang của nhân vật chính (3) Chương 981: Hào quang của nhân vật chính (3)

Lúc này, hơn hai mươi nhân vật có quyền thế lâu đời trong phòng hội nghị đưa ra câu trả lời của mình.

Bọn họ quyết định"Từ bỏ".

"Chủ nhiệm." Phía cuối bàn hội nghị, một vị đại lão cực nhọc đứng dậy, thở một hơi dài: "Chủ động tấn công thì có thể giải quyết đám Thú triều kia không?"

Lão chủ nhiệm trầm mặc nửa ngày, lắc đầu:"Tôi không biết. Có lẽ là không."

"Vậy thì tại sao chúng ta phải tấn công?"

"Nếu không tấn công mà cứ mắc kẹt ở Ma Đô thì khác nào chờ chết. Không bao lâu nữa, tất cả các nhóm Thú triều đều sẽ tập hợp về đây. Nhân loại chúng ta không còn khả năng phục hồi được nữa."

"Chủ nhiệm, đúng là ăn ngay nói thật……" Vị đại lão giơ tay, chỉ vào văn kiện trên bàn nói: "Xem xét tình hình hiện tại, dù cho có chủ động tấn công, kết cục cũng chả có gì thay đổi. Ngài hiểu ý tôi nói cứ."

"……" Lão chủ nhiệm không đáp lại.

Đám người bên trong phòng hội nghị vẫn giữ im lặng trước sau như một.

Phải rất lâu sau.

Hiệu trưởng Đại học Thủ Đô ngồi ở vị trí chủ vị, giọng nói dễ nghe cất lời: "Anh ta nói đúng. Tôi đề nghị, thừa dịp khoảng thời gian này nhóm Thú triều đầu tiên chưa đến gần, tập hợp lực lượng, bố trí chiến trường. Không mong thắng lợi, chỉ cần giết được thêm vài

dị thú. Thậm chí…... phải dám chắc cấu xé lẫn nhau.”

Dứt lời, hiệu trưởng cúi đầu xuống, giấu đi phần lạnh lùng trong đáy mắt.

Cho tới bây giờ, trừ phi trong nhân loại xuất hiện một vị cường giả siêu cấp 9, nếu không toà nhà sẽ sụp đổ.

Bằng không nhân loại diệt vong đã là sự thật.

Như vậy…... với tư cách là hội trưởng tiền nhiệm của Công bằng hội, ông ta buộc phải loại bỏ nhiều dị thú nhất có thể, nhằm tạo điều kiện sinh sống tốt hơn cho những hạt giống tinh anh còn “sót lại”.

Còn ông ta…... Tại sao lại trở thành người “tiền nhiệm”?

Nguyên nhân rất đơn giản.

Ngoài nhiệm vụ là hội trưởng của Công bằng hội, ông ta còn là người đứng đầu nhân loại.

Trách nhiệm của một người đứng đầu không cho phép ông ta sống một mình. Phải hứa rằng sẽ sống cùng chết chung với nhân loại.

Hồi xưa, Lý Thanh Hải cũng làm vậy.

Bây giờ ông ta cũng đang như thế…...

“Rầm!”

Đột nhiên một tiếng động rất lớn vang lên, chen ngang vào giây phút suy tư thầm lặng của hiệu trưởng Đại học Thủ Đô.

Nhìn về hướng phát ra âm thanh thì bắt gặp chủ nhiệm phòng giáo dục chống tay lên bàn, đứng thẳng người, tháo cặp kính dày cộp xuống, chất giọng ồm ồm vang lên: “Tôi không đồng ý.”

“…… Lý do.” Lấy lại tinh thần, hiệu trưởng Đại học Thủ Đô ôn tồn hỏi dò.

Hai tay chống trên bàn tròn của hội nghị, lão chủ nhiệm nghiêng

người về phía trước, ánh mắt sắc lẹm quét qua toàn bộ người trong phòng:“Nền văn minh của nhân loại……”

“Hàng triệu năm trước, nó bắt nguồn từ trên ngọn lửa.”

“Ba trăm năm trước, nó trỗi dậy từ trong ngọn lửa.”

“Cuối cùng……”

“Cũng chính nó mất đi từ dưới ngọn lửa.”

“Nhân loại chúng ta, thực ra cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện sống trường tồn mãi mãi với trời đất.”

“Những vinh quang khắc sâu trong gen, mỗi giây mỗi phút đều nhắc nhở chúng ta……”

“Vĩnh viễn trường tồn.”

Tiếng nói hơi ngừng lại, lão chủ nhiệm chầm chậm tỏa ra khí thế “cấp 8” của võ giả: “Nhân loại chân chính, phải can đảm đấu tranh.”

“Phải có can đảm đấu tranh……”

Ở một góc vắng vẻ trong phòng hội nghị, Tam Thượng Du nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên mở hai mắt ra, thần sắc hoảng hốt trong nháy mắt.

Lực lượng nắm giữ “Quy tắc thời gian” của cô, loáng thoáng…… hình như cô đã từng nghe câu nói này.

“…..”

Tam Thượng Du ngẩng đầu nhìn lên trần nhà: “Là lúc nào…… mình nghe thấy câu nói này lúc nào nhỉ……”

……

“Nhân loại chân chính phải có can đảm đấu tranh!”

Trong không gian độc lập ở trụ sở chính Công bằng hội.

Trần Vũ chỉ tay vào Bát Hoang Dịch, chửi ầm lên: “Người như anh ngoi đầu lên cũng không bằng đám cặn bã, không bằng con chó!”

“Đừng phí sức.” Một bên, Đoạn Dã ngồi dưới đất quan sát vết thương, bĩu môi: “Anh ta đến cảm xúc còn chẳng có, cậu có mắng đến tám đời tổ tông cũng như nước chảy đầu vịt.”

“Bốp!”

Trần Vũ bước đến, bực bội đạp Bát Hoang Dịch một cái.

“Rầm ——”

Bát Hoang Dịch lập tức bị đá văng xuống đất. Sau đó….. nằm rạp luôn trên mặt đất không đứng dậy được. Khuôn mặt vẫn lạnh tanh, cứ để cho người đánh đấm tùy ý.

“Làm sao bây giờ?” Trần Vũ nhìn về phía Đoạn Dã.

“Cam chịu số phận đi.” Đoạn Dã nói.

“…… Sao anh chịu đau được, cho ông đây ra ngoài được không?”

“Chuyện này không nằm ở vấn đề chịu đau được hay không.” Đoạn Dã nhắc tới cánh tay bị chặt đứt đã được nối lại: “Đứt lìarồi không dùng được nữa. Không thể kết ấn.”

“Cái anh dùng là võ pháp, không phải nhẫn pháp.”

“Cái kia cũng không kết ấn được nốt.”

Trần Vũ: “…… Thế thì chặt đứt luôn cánh tay còn lại của anh cho rồi. BB đâu!”

“Có!” BB vội vàng đứng bật dậy.

“Đừng… Đừng mà! Cậu bị điên hả?!” Đoạn Dã sợ tái mặt lùi lại.

Chương 982: Hào quang của nhân vật chính (4) Chương 982: Hào quang của nhân vật chính (4)

“Với trình độ của anh thì làm sao có bị BB gây thương tổn được.” Trần Vũ sắc mặt xấu trầm trọng: “Rõ ràng ràng là cố tình để cô ta chặt đứt tay.”

“A…... Đúng vậy.” Đoạn Dã cười ha hả.

Lấy điện thoại di động ra, mắt nhìn thời gian, Trần Vũ càng tức giận, tiến lên nắm lấy cổ áo Bát Hoàng Dịch: “Sự kiên nhẫn của tôi cũng có giới hạn thôi.”

Bát Hoang Dịch:“….. Ừm.”

Trần Vũ:“ .....”

Bát Hoang Dịch:“……”

Trần Vũ:“Đồ vô cảm!”

“Úi…...“Đoạn Dã lại gần, dùng cánh tay không đứt kia vỗ vỗ bả vai Trần Vũ:

“Anh Trần, coi như chấp nhận đi. Thật lòng khuyên anh hãy suy nghĩ thật kỹ, cậu trở về thì có ích lợi gì đâu?”

Trần Vũ:“……”

“Tôi biết, anh có khả năng bùng nổ sức mạnh trong thời gian ngắn ngủi, sánh ngang với các chiến binh ‘cấp 9’. Nhưng…... cái đó là đợt Thú triều cuối cùng đó. Số lượng gần một tỷ, là dị thú mang danh hai chữ “cấp 9”..... Nhân loại hết hy vọng rồi.”

“……”Trần Vũ trầm mặc.

Thấy Trần Vũ hình như hơi lay chuyển, tâm trạng Đoạn Dã lập tức phấn khởi như mở cờ trong bụng, thừa thắng xông lên: “Anh Trần,

anh cũng biết, dị thú tồn tại là hiện thân cho sự hung ác của nhân loại. Chúng ta ngồi lại đây chờ đợi nền văn minh ở ngoài kia diệt vong, dị thú không có 'nguồn gốc', chúng ta là những võ giả tinh anh đi ra. Mọi thứ sẽ mờ nhạt và tàn lụi, nền văn minh nhất định còn có thể hồi sinh."

"……"Trần Vũ vẫn im lặng như trước.

"Mà tài năng và thực lực của các cậu chính là trụ cột cốt lõi cho sự hồi sinh của nền văn minh tương lai của chúng ta!" Đoạn Dã chân thành nói:"Văn minh kéo dài, cho tới bây giờ đều là cá thể. Cá thể đều chết hết, thật sự chẳng còn gì nữa. Ví như cha mẹ của tôi, ví như công dân của thành phố kia …... Mấy trăm năm sau, ai còn nhớ kỹ bọn họ chứ?"

"……"Buông cổ áo Bát Hoang Dịch ra, Trần Vũ quay đầu đối diện với Đoạn Dã, trong mắt hiện lên vẻ thất vọng không thể kiềm chế:"Đoạn Dã…... Hà cớ gì anh lại biến thành người như thế này?"

"Người… Người gì cơ?"Đoạn Dã sửng sốt.

BB nhấc tay:"Dịch, thiết lập của anh sụp đổ rồi."

Đoạn Dã:"……"

Không để ý chuyện BB xen vào, Trần Vũ nhìn chàng trai trước mặt, cố gắng tìm điểm giống nhau giữa người này và chàng trai hồi xưa: "Còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt…... Anh đã giới thiệu bản thân như thế nào không?"

Vừa nghe câu hỏi kia, Đoạn Dã như bị sét đánh ngang tai.

Anh nói, anh là thủ khoa thành phố Hạc."

"Anh khoe khoang nói rằng anh là thủ khoa thành phố Hạc."

"Sau khi tiến vào thủ đô, anh thậm chí sửa lại toàn bộ hồ sơ của mình. Đổi thành Thành phố Hạc không tồn tại."

Nói, mắt Trần Vũ liếc nhìn Bát Hoang Diêu đang sửng sốt, lại nhìn Bát Hoang Dịch vẫn như cũ không có cảm xúc, cuối cùng nhìn chằm chằm mặt Đoạn Dã: "Từ khi nào anh đã quên rằng mình họ

‘Hạc” vậy.”

“……”

“Thú triều, từ xưa đến nay chưa bao giờ hủy diệt thành phố Hạc.”

“……”

“Cho đến khi anh quên mất điều đó.”

……

“Quên đi ư……”

“Tôi đã quên rồi sao……”

Ngỡ ngàng đứng chết trân tại chỗ, Đoạn Dã bối rối lâm vào suy tư.

Trần Vũ: “Mà nền văn minh trường tồn không phải chỉ dựa vào mình cá thể. Thứ trường tồn dựa vào cá thể là động vật.”

Đoạn Dã: “……”

Mặc kệ Đoạn Dã đang đấu tranh nội tâm*, Trần Vũ quay người, nhìn về phía Bát Hoang Dịch: “Thời gian của tôi thật sự có hạn. Hỏi anh một lần cuối cùng, thả hay là không thả tôi ra ngoài.”

*Nguyên văn 天人交战 (thiên nhân giao chiến) hai phần đối lập trong nội tâm con người, giống như thiên thần với ác quỷ, phần con với phần người.

Bát Hoang Dịch nằm rạp trên mặt đất, ngay cả mí mắt cũng thèm mở, xem những lời Trần Vũ nói như ruồi bọ vo ve.

“Đừng ép tôi.”

Trần Vũ mặt hằm hằm:“Lúc tôi bộc phát năng lực thực sự của mình, ngay cả chính bản thân tôi còn sợ hãi.”

Bát Hoang Dịch:“……”

Trần Vũ rống to: “Ngay cả chính bản thân tôi cũng không thể khống chế mình!!”

Nghe vậy, Bát Hoang Diêu âm thầm đứng một bên quan sát bỗng giật mình, trong đầu sực nhớ lại một ít ký ức: “Anh…. Anh Trần….. Chẳng lẽ anh muốn……”

“Anh phải tranh thủ thời gian ra ngoài.” Trần Vũ siết chặt nắm đấm, ánh mắt long sòng sọc: “Anh ta không chịu phối hợp, vậy thì……. chỉ còn cách đó mà thôi.”

“Anh!” Không chút do dự, Bát Hoang Diêu lập tức quay đầu nhìn về phía Bát Hoang Dịch, lo lắng nói: “Nhanh lên, thả anh Trần ra ngoài đi! Không thì……”

“Không thì như thế nào?” Bát Hoang Dịch nhíu mày, khinh khỉnh dò xét Trần Vũ: “Không thì cậu hóa thành “cấp 9” à? Chúng ta đứng tại đây, muốn giết cứ giết. Ra ngoài? Đừng mơ chuyện đó xảy ra. Với cái suy nghĩ nực cười của cậu thì chắc hẳn không hiểu rằng sống sót mới là tất cả.”

“…… Được….. Chiều theo ý anh.”

Thấy đàm phán cũng vô dụng, Trần Vũ đành phải làm cho ra ngô ra khoai, vẻ mặt hung dữ nói: “Sau này dù có xảy ra chuyện gì cũng đừng trách tôi.”

“Ồ.” Bát Hoang Dịch mỉa mai cười lạnh: “Tới đi, để tôi coi cậu rốt cuộc mạnh đến cỡ nào. Bắt đầu màn thể hiện của cậu đi……”

“Võ pháp ——”

Chương 983: Hào quang của nhân vật chính (5) Chương 983: Hào quang của nhân vật chính (5)

“Đùng!”

Nguồn năng lượng cực lớn trong nháy mắt bộc phát, Trần Vũ chắp tay trước ngực, tóc bay tán loạn, gào lên: “—— Tụ đỉnh thông thấu!”

“Xong… Xong rồi……” Bát Hoang Diêu sững sờ tại chỗ, thất thần.

BB thì nhảy cái phốc xuống khỏi lưng Trần Vũ, dang rộng tay chân rồi nhanh chóng bỏ chạy. Rất nhanh đã biến mất không còn dấu vết…..

Bát Hoang Dịch:”?”

Ngờ ngợ, trực giác của Bát Hoang Dịch mách bảo có điều gì đó không đúng……

【 Tăng trạng thái không xác định: IQ tăng tạm thời:48%】

【 Độ cứng kích hoạt: Tốc độ tạm thời ＋53%】

Một phút sau.

Bên tai bỗng nhiên vang lên vô số âm thanh điện tử, Trần Vũ chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, đầu óc quay mòng mòng, cả người mất đi toàn bộ ý thức……

Mà trong mắt người ngoài, hắn giờ phút này, khí thế đột nhiên thay đổi trong nháy mắt!

Nhất là ánh mắt, từ hiếu chiến dần dần trở nên cơ trí ……

“Đám người thường……” Từ từ ngẩng đầu lên, Trần Vũ điều chỉnh tiêu điểm hai mắt, nhìn về bầu trời sâu thẳm ở phía xa kia, ngữ khí yếu ớt:“Luôn bị ám ảnh bởi những khuyết điểm nhỏ của nhân vật

trong tranh.”

“Chỉ có Thần mới hiểu được, ngắm tranh phải đứng từ xa.”

“Bởi vì chỉ có đứng càng xa thì mới có thể thưởng thức được nước non kỳ vĩ của bức tranh phong cảnh đó….”

Bát Hoang Diêu:“ .....”

Bát Hoang Dịch:“ .....”

“Bùm!”

Đột nhiên cúi đầu, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, khóe miệng Trần Vũ hơi nhếch lên, bao quanh thân là hơi thở tri thức, tràn ngập cả phòng:“Bát Hoang Dịch, anh, là người hay là thần?”

Bát Hoang Dịch:“…… Trần Vũ, cậu……”

“Đừng gọi tôi là Trần Vũ.” Trần Vũ miệng cười ngoác đến mang tai:“Gọi tôi…… là Thần.”

Bát Hoang Dịch:“ ..... Thần, cậu nhìn lộn hướng rồi, tôi ở chỗ này.”

“À.” Nụ cười của Trần Vũ nhạt đi, hai mắt nhìn theo hướng nơi giọng nói phát ra: “Tên người phàm nhỏ bé. Anh cho rằng, tôi là một con thú dữ, anh rất sợ hãi. Anh sợ tôi muốn nuốt trọn anh. Nhưng thực ra, tôi chỉ đang biếng nhác nhìn anh mà thôi.”

Bát Hoang Dịch:“……”

“Giả Thần có tuổi thọ vô hạn. Còn Thần thật sự thì mỗi một giây đều rất trân quý.” Dứt lời, Trần Vũ sắc mặt lạnh lùng hỏi Bát Hoang Diêu:“Cho nên trở lại chuyện chính. Kịch bản phát triển tới chỗ nào rồi?”

Bát Hoang Diêu:“…… Trần…. Anh Trần anh muốn đi ra ngoài….. Nhưng anh ấy không thả anh ra ngoài…...”

“A…...”

Gật gật đầu, trong lòng Trần Vũ đã tường tận, rút thanh trường kiếm mà BB để lại ra, chỉ vào Bát Hoang Dịch:“Vậy Thần ta đây chỉ nói một câu, thả hay là không thả.”

Bát Hoang Dịch:“…… Rốt cuộc cậu biến thành thứ gì vậy?”

“Thả hay là không thả.” Đôi mắt sáng ngời của Trần Vũ dường như chứa đựng bầu trời vô tận đầy sao.

“…… Không thả.”

“Vẫn không thả.” Trong mắt Trần Vũ lấp lóe ánh sáng: “Vậy thì không kỳ kèo dài dòng với anh nữa.”

“Vụt!”

Dứt lời, Trần Vũ tay trái như có điện, trực tiếp níu lấy cổ áo Bát Hoang Diêu, giống như kéo gà con, trường kiếm kề vào cần cổ của cô gái:“Anh thả hay là không thả? Không thả tôi bắt cóc cô ấy.”

Bát Hoang Diêu:”??”

Bát Hoang Dịch:”???!”

Cách đó không xa, Đoạn Dã đang lâm vào trầm tư cũng bỗng nhiên hoàn hồn, một mặt mờ mịt nhìn xem cảnh tượng trước mắt.

Cô gái hốt hoảng:“Trần…. Anh Trần…...”

“Ngậm miệng. Gọi tôi là Thần.”

“Thần…... Anh…..”

“Loài người ôi loài người, làm sao có thể lý giải trí tuệ của Thần được.“Trần Vũ cười lạnh:“Nói như vậy. Cô là em gái của anh ta, tôi bắt cóc cô, anh ta nhất định sẽ sốt ruột. Loại logic phức tạp này, cô có thể hiểu không?”

Bát Hoang Diêu:“Em……Em hình như có thể hiểu…”

“Hiểu vậy thì ngậm miệng đi, cô tốt nhất phối hợp với tôi làm con tin. Một lát nữa tôi bắt cóc cô, đừng có giãy dụa lung tung.”

Bát Hoang Diêu:“ ……Được…….”

Vỗ vỗ bờ vai nhỏ nhắn của cô, Trần Vũ hài lòng gật đầu, lè lưỡi liếm lưỡi dao sắc bén:“Cho anh một phút, mở lối ra của không gian. Nếu không em gái của anh, sẽ chết.”

Bát Hoang Dịch:“……”

Trần Vũ:“Nhìn thanh kiếm này đi, bén tới cỡ nào? Đầu lưỡi của tôi cháy bao nhiêu là máu.”

Bát Hoang Dịch:“…..”

Trầm mặc nửa ngày, Bát Hoang Dịch quay đầu, nhìn về phía Đoạn Dã, hỏi: “Cậu ta không sao đấy chứ?”

“Anh ấy vẫn ổn.” Đoạn Dã nuốt một ngụm nước bọt:“Bây giờ em gái anh mới có chuyện kìa.”

“Cậu ta nghiêm túc à?” Bát Hoang Dịch chau mày.

Đoạn Dã: “…… Anh mà còn đứng đây hỏi này hỏi kia, em gái anh sẽ chết thật đấy.”

Nghe vậy, Bát Hoang Dịch mặc dù không biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra với Trần Vũ, nhưng vẫn đề phòng lui ra phía sau hai bước, năng lượng quanh thân bộc phát: “Thả em ấy ra.”

“Không thành vấn đề.“Trần Vũ gật đầu, trường kiếm đong đưa trên cổ cô gái xinh đẹp:“Để Thần ta đi, Thần sẽ tự tha thứ cho cả thế gian này.”

“……”Bát Hoang Dịch híp mắt, trầm tư nửa giây, quả quyết sử dụng võ pháp tức thời!

“Vút!”

Một giây sau! Bát Hoang Diêu ở trong ngực Trần Vũ, trong nháy mắt bị dịch chuyển cách ra xa hai trăm mét.

Thể hiện toàn bộ khả năng chính xác tuyệt vời của võ pháp không gian.

“Chạy mau!“Bát Hoang Dịch lập tức hét lớn.

Chương 984: Trở lại thanh thành (1)
Chương 984: Trở lại thanh thành (1)

Trần Vũ: “Lại đây.”

“A…...” Bát Hoang Diêu đứng sững tại chỗ hồi lâu, hấp tấp chạy về đến bên người Trần Vũ:“Anh Trần.”

Bát Hoang Dịch: “……”

Trần Vũ nhíu chặt mày:“Anh ta dịch chuyển đến bên đó, tại sao em lại không né đi?”

“Ừm… Xin lỗi, lúc nãy em không có kịp phản ứng.” Cô gái tủi thân.

Bát Hoang Dịch:“……”

“Lần sau chú ý, đừng để bị bắt đi nữa.” Trần Vũ một lần nữa ôm choàng qua Bát Hoang Diêu, kề trường kiếm vào cổ cô gái.

“Vâng.“Cô gái gật đầu lia lịa.

Bát Hoang Dịch:“……”

Trần Vũ:“Thả hay là không thả?”

Bát Hoang Dịch:“……”

……

Trong không gian tối tăm tràn ngập những hạt màu xám.

Hiện trường đã chính thức rơi đi vào bế tắc.

Trần Vũ đối diện với tình huống bất ổn rõ ràng ngay trước mặt, Bát Hoang Dịch da đầu tê dại, lần đầu tiên trong đời không biết phải làm thế nào…

“Đếm ngược đến ba, nếu anh không chịu thả tôi đi, thì tôi sẽ ra

tay.” Lưỡi kiếm sắc bén ấn vào động mạch trên cổ cô gái. Trần Vũ tập trung ánh mắt với vẻ mặt nghiêm túc: “Ba, hai…”

Bát Hoang Dịch: “...Tôi ở đây, cậu nhìn nhầm rồi.”

Trần Vũ cau mày: “Anh đừng cử động.”

Bát Hoang Dịch: “Tôi chưa hề di chuyển…”

“Xem ra, người phàm trần ngu xuẩn vĩnh viễn sẽ không biết được thế lực của Thần” Trần Vũ có chút tức giận, cúi đầu nói với Bát Hoang Dịch: “Sau này tôi sẽ giết anh, anh sẽ phải hét lên đau khổ.”

“Ồ…à được. Nhưng…” Bát Hoang Diêu do dự: “Nhưng nếu bị cắt cổ họng, chắc là không thể kêu được…”

“Em tìm cách giải quyết nó đi.”

“Được…”

Trông thấy bọn họ ồn ào vì âm mưu như không có người xem, Bát Hoang Diêu thực sự hy vọng hai người bọn họ chỉ đang diễn trò.

Nhưng biểu hiện của Đoạn Dã, sự nghiêm túc của Bát Hoang Diêu, đôi mắt sắc bén của Trần Vũ luôn nhắc nhở anh, khi thời gian đếm ngược kết thúc, thanh kiếm đó thực sự sẽ cắt cổ em gái anh…

“Ừng ực.”

Nghĩ đến diễn biến có thể xảy ra tiếp theo, Bát Hoang Dịch cảm thấy cổ họng nhói đau, yết hầu cũng trượt lên xuống: “Thả…thả em ấy ra.”

“Anh là kẻ bắt chước đấy à?” Trần Vũ vẫn nhíu mày, nắm chặt chuôi kiếm: “Tiểu Diêu, Theo phân tích nãy giờ của anh, trong trường hợp này anh trai em có thể muốn em chết. Nếu đã như vậy thì đừng trách…”

“Dừng lại!” Trông thấy thanh kiếm không gian sắc bén sắp cứa vào lớp da của cô gái, đôi mắt của Bát Hoang Dịch giãn ra: “Dừng tay! Thả người ra!”

“À?” Nghe vậy, khóe miệng Trần Vũ đột nhiên nhếch lên đầy kiêu ngạo: “A, vậy người phàm ngu xuẩn như các người định chống lại thần linh thế nào? Trước trí tuệ vô song, mọi âm mưu và thủ đoạn sẽ không thể che dấu.”

Nói xong, hắn đẩy cô gái ra, cầm kiếm trong tay nhìn xung quanh: “Cái vỏ bao của tôi đâu rồi?”

“Trần…Trần Vũ đại nhân, ngài có thể gọi tôi lại được không?” BB ở phía sau Đoạn Dã rụt rè thò đầu ra.

“Ừm” Trần Vũ gật đầu: “Tới đây, chúng ta đi ra ngoài.”

BB hơi do dự một chút, ngẩng đầu lên nhìn Đoạn Dã sau đó nhón chân đi tới bên cạnh Trần Vũ.

“Sặc!”

Thanh kiếm dài trở lại vị trí của nó.

Trần Vũ tỏ vẻ thờ ơ như vị thần, lạnh lùng nói với BB: “Diễn biến tiếp theo sẽ là ở đâu?”

“Đợi…đợi đã, sau khi ngài ra ngoài sẽ trở lại Ma Đô để tham gia vào Thú triều cuối cùng.” BB nói.

“Ồ, ra là vậy.” Trần Vũ đột nhiên nói: “Quả nhiên. Nền văn minh cuối cùng vẫn phải nhờ vào sự cứu rỗi của ‘Thần’.”

Đoạn Dã: “…”

Bát Hoang Dịch: “…”

Vỗ nhẹ chuôi kiếm trên đầu BB, Trần Vũ nheo mắt nhìn Bát Hoang Dịch: “Thực hiện lời hứa của anh mở ra con đường không gian đi. Đừng bận tâm vì chính nghĩa đang gọi tôi, mỹ nữ cần tôi, Thần đây bận lắm.”

Bát Hoang Dịch: “…”

“Anh định phá bỏ giao kèo sao?” Trần Vũ nguy hiểm nheo mắt, lại rút kiếm ra: “Diêu, tới đây!”

“Đừng!” Bát Hoang Dịch đồng tử đột nhiên co rút lại, anh vội vàng dịch chuyển, ôm lấy Bát Hoang Diêu đang muốn lao tới: “Thả! Tôi nhất định sẽ thả cậu đi! Nhưng mỗi lần không gian độc lập được mở ra hay đóng lại thì không gian xung quanh cũng sẽ bị nghiền nát. Để mọi thứ trở nên ổn định cần ít nhất bốn giờ để dung hợp.”

“Bốn giờ sao?” Trần Vũ trầm ngâm nói: “Vậy tôi giảm giá cho anh, một giờ.”

“Đoạn Dã: “…”

Bát Hoang Dịch: “…”

Có một khoảng im lặng lâu. Bá Hoang Dịch quay đầu nhìn Đoạn Dã: “Thứ này… có thể giảm giá sao?”

Đoạn Dã: “Anh cũng bị đồng hóa rồi sao? Thứ này không phải hàng hóa…”

Trần Vũ xua tay: “Diêu, tới đây.”

“Được! Được được được!” Đoạn Dã lập tức đổi chủ ý, hoảng sợ duỗi ra hai ngón tay ra: “Hai giờ.”

Trần Vũ: “Không được. Một giờ mười lăm phút.”

Quay đầu lại nhìn Bát Hoang Diêu đang muốn “dậm dật”, Đoạn Dã tỏ ra đau đớn xoa mặt: “Vậy một giờ chín mươi phút.”

“NO! Một giờ ba mươi phút.”

“Một giờ tám mươi phút.”

“Một giờ sáu mươi phút, không thể hơn được nữa.” Ánh mắt Trần Vũ trở nên lạnh lùng.

“Một…một giờ bảy mươi phút…”

“Diêu…”

“Được, được, được!” Bát Hoang Dịch dùng sức ôm lấy cô gái đang giãy giụa, dùng lòng bàn tay đánh ngã cô, không cho cô chạy lung

tung. Sau đó anh đưa một ngón tay lên: “Một giờ sáu mươi phút! Chỉ một giờ sáu mươi phút thôi. Là xong rồi.”

Chương 985: Trở lại thanh thành (2)
Chương 985: Trở lại thanh thành (2)

“Ha.” Trần Vũ cười đắc ý: “Nó khá là nhiều.”

Một lần nữa dựa vào trí tuệ để giành chiến thắng, Trần Vũ cảm thấy mình đã thắng.

“Có những chuyện thực sự khó hiểu. Con người và thần cũng sử dụng bộ não như nhau. Sự khác biệt về chỉ số IQ thì lại rất lớn…”

Mọi người: “…”

…

Hai giờ sau.

Kèm theo đó là âm thanh không gian bị xé toạt ra.

Một cầu thang dẫn đến thế giới bên ngoài được hình thành ngay lập tức.

Lùi lại nửa bước, Bá Hoang Dịch lau mồ hôi trên trán, nói với Trần Vũ: “Đã mở, đi thôi.”

“Tạm biệt.” không nói hai lời, Trần Vũ cõng BB trên lưng vội vàng bước lên bậc thang.

“Trần Vũ…” Nhìn bóng lưng của Trần Vũ, Bát Hoang Dịch thần sắc có chút phức tạp: “Cậu phản bội lại nền văn mình, sẽ có một ngày cậu phải hối hận.”

Trần Vũ, người đang cảm thấy bản thân là một vị thần, chỉ vẫy tay và rời đi mà không nhìn lại …

“Ừm.” Đoạn Dã chậm rãi nhắm mắt, nhìn Trần Vũ biến mất: “Phản bội lại nền văn mình… Anh ta thật sự làm vậy sao…”

Bát Hoang Dịch lạnh lùng nhìn Đoạn Dã không thèm đáp lời.

…

Khi Trần Vũ bước ra khỏi bậc thang dưới lòng đất, chưa vội mở cửa thư viện hắn đột nhiên hỏi: “BB, bổn thần có quên điều gì không?”

“A?” BB khó hiểu: “Thần, cũng có chuyện để quên sao?”

“...Cậu nói xem, khẳng định không phải.” Trần Vũ ưỡn ngực: “Nhất định phải nhớ, nhớ kĩ, trí nhớ cũng là một phần quan trọng của trí tuệ…”

…

Nửa giờ sau.

Tại cửa vào của thư viện Liên Thành.

Sương sớm tràn ngập thành phố cảng hoang vắng này.

Khói thuốc bốc lên hòa vào làn sương và dần mất đi hình dạng ban đầu. Cuối cùng, theo cơn gió tan biến vào hư vô…

“Xì…hừm.”

Sau khi thổi ra làn khói dày đặt cuối cùng, Trần Vũ dập tắt tàn thuốc trong khi chờ cho thời gian kỹ năng ‘Tụ đỉnh thông thấu’ kết thúc, nhìn quanh bốn hướng cảm thấy dường như cả thế giới được bao phủ bởi một màu trắng.

“Trần Vũ đại nhân” BB đang ngồi bên cạnh Trần Vũ lắc lắc đôi chân ngắn hỏi: “Chúng ta đã bình an ra khỏi khi vui chơi rồi, khi nào thì đến Ma Đô?”

“Hút xong bao thuốc này đã” Trần Vũ lắc lắc điếu thuốc Cáp Nhĩ Tân trong tay.

“Chỉ còn lại một điếu này thôi.” BB nhìn số điếu thuốc còn lại trong bao.

“Đúng vậy. Rất nhanh thôi.”

Vừa nói, hắn vừa rút điếu thuốc cuối cùng ra và đưa vào miệng. Sau một lúc im lặng, quay đầu lại nhìn thư viện phía sau với vẻ mặt buồn bã.

Nửa giờ trước, sau khi sử dụng kỹ năng 'Tụ đỉnh thông thấu' hắn đã đe dọa thành công Bát Hoang Dịch và rời khỏi trụ sở của Công bằng hội.

Nhưng… thực sự đã bỏ quên Bát Hoang Diêu…

"Hừ…"

Lấy bật lửa ra, châm một điếu thuốc, Trần Vũ hít một hơi thật sâu, ánh mắt phức tạp: "…Mất vợ rồi."

"…"

"Ôi, chó thật chứ."

"Cái gì?" BB không nghe rõ.

"...Không có gì, không sao." Quay đầu lại, đứng lên, Trần Vũ vứt điếu thuốc vừa mới hút vài hơi, đi xuống bậc thang trước cửa thư viện: "Đi thôi, về lại Ma Đô."

"Được!" BB vui vẻ gật đầu, sau đó nhảy lên tựa vào vai Trần Vũ: "Ra ngoài lâu như vậy, thấy nhớ chị Trần Tư Văn quá đi. Không biết trong thời gian này không được tôi xoa bóp, chị ấy có ngủ ngon hay không."

Trần Vũ gãi dái tai, chú ý tới lời nói: "Xem ra bây giờ ngươi nói chuyện trôi chảy hơn trước rất nhiều."

"Phải ha." BB cười toe toét, đột nhiên quay đầu lại: "Trần Vũ đại nhân. Ừm… Chị Bát Hoang Diêu vẫn còn ở trong đó."

"…" Đang đi thì dừng lại, Trần Vũ giữ bình tĩnh và ép mình phân tích: "Kỳ thực, nhìn tổng thể thì việc cô ấy ở lại Công bằng hội không có gì không tốt. Chúng ta sẽ sớm trở lại Ma Đô để tham gia chính chiến trường. Trước đó, cô ấy đã giúp đỡ cả hai ta vượt qua dị cảnh. Vả lại…"

Trần Ngọc thở dài, gãi đầu: “Dù sao đây cũng là đợt Thú triều cuối cùng, nếu cô ấy ở lại ở đó, ít nhất cô ấy có thể sống sót.”

“Ồ…” BB đưa con trỏ vào miệng, trầm ngâm.

Chen Yu quay đầu, nhìn lại thư viện ba tầng cũ kỹ, tiếp tục cõng BB trên lưng và phóng đi.

Để Bát Hoang Diêu ở lại Công bằng hội thực sự là lợi ích không ngờ…

Một khi hắn chết đi.

“Khóa tâm linh” trong cơ thể Bát Hoang Diêu có thể là cơ hội cuối cùng để nhân loại quay trở lại…

“Vậy, Trần Vũ đại nhân. Chẳng phải chúng ta chỉ còn lại hai người thôi sao?” BB ôm chặt cổ Trần Vũ.

“Ừ.” Lấy lại tâm trạng, không còn bận tâm về vấn đề mất vợ nữa. Trần Vũ giơ ngón tay cái lên nói: “Đối tác vàng.”

“Đối tác vàng chính là nhà vệ sinh và giấy chùi đít sao?”

“…Không vội đến Ma Đô nữa.”

Trần Vũ lập tức đổi phương hướng: “Trở về Thanh Thành. Chúng ta trước tiên phải giết chết hiệu trưởng nhà trẻ của ngươi.”

…

Trong sa mạc rộng lớn, một cột khói bay thẳng lên.

Mặt trời bắt đầu lặn bên bờ sông Hoàng Hà.

Chương 986: Trở lại thanh thành (3)- Chương 1004: Hoả chủng (4)

Khi bóng dáng gầy gò của Trần Vũ xuất hiện ở trước cổng Thanh Thành, thì những tòa nhà trước mặt hắn đều đã đổ nát.

“Đây là…Thanh Thành phải không?”

Chương 986: Trở lại thanh thành (3)

Một cơn gió xuân buồn bã thổi qua, làm cho dáng vẻ bối rối của Trần Vũ như mờ dần.

Hắn không thể tin nổi.

Chỉ mới hai ba tháng, Thanh Thành đã bị phá hủy đến mức như vậy.

Xào xac…

Lúc này, hai mắt BB lóe lên tia đỏ nhanh chóng quét qua bức tường ở cổng thành. Sau đó, nhảy xuống từ lưng Trần Vũ và nói: “Trần Vũ đại nhân, đây chính xác là Thanh Thành. Không hiểu vì lí do gì, mức độ lão hóa của các chất vô cơ lại vượt quá mức trung bình.”

“…”

Chen Yu đứng im không thốt nên lời. Viptruyenfull - Truyện Dịch Giá Rẻ Cập Nhật Mới Nhất !

Một lúc lâu sau, hắn ôm BB trong tay, sải bước về phía cổng thành cũ, tiến vào bên trong Thanh Thành.

Trông thấy đội chuyển phát nhanh đông đúc và sôi động đã dừng lại từ nửa năm trước, lúc này thực sự đã bị bỏ hoang. Tất cả những gì còn lại chỉ là cát bụi và rác rưởi đã nằm rải rác một nửa xuống đất.

Bụi cây, thảm thực vật, cây cối…hoàn toàn biến mất.

Càng nhìn, Trần Vũ càng cảm thấy giống như [Dị cảnh Thanh Thành] trước đây.

“Chúng ta đi đâu vậy?” BB ngẩng đầu lên và hỏi: “Chúng ta đang tìm hiệu trưởng trường mẫu giáo phải không?”

“Ở một thành phố bị bỏ hoang đến mức này, ngươi có nghĩ trường mẫu giáo của mình sẽ còn ở đó không?”

“Xào xạc!”

Một tia sáng đỏ khác bắn ra.

BB quét Thanh Thành trước mặt theo hình quạt rồi nói: “Vẫn còn đó, hiệu trưởng cũng ở bên trong.”

Trần Vũ: “???”

“Bây giờ có đi không?” BB có vẻ hơi phấn khích.

“Vị trí ở đâu.”

“Hướng mười giờ.”

“Được.” Trần Vũ gật đầu dẫn BB đi thẳng về hướng mười hai giờ.

“Ơ?” BB thắc mắc: “Không đi trường mẫu giáo nữa à?”

“Về nhà trước đi.”

“Oa…”

Dọc theo con đường chính, không lâu sau, cả hai lại trở về “ngôi nhà cũ” ngày xưa – một nơi từng nhộn nhịp.

Trèo qua hàng rào rỉ sét và đi vào cổng lớn đơn vị số ba.

Mùi thối rữa ở cầu thang xộc thẳng vào mũi khiến Trần Vũ gần như buồn nôn.

[Hít phải khí độc: Sức khỏe +0,2]

“Trần Vũ đại nhân” BB đưa ngón tay ra và chỉ vào góc cầu thang ở tầng một: “Ở đó có một xác chết.”

Nghe vậy, Trần Vũ nhìn về phía ngón tay đang chỉ, phát hiện trong góc chỉ còn lại bộ xương người mốc meo.

Từ những tiện nghi nội thất xung quanh bộ xương, có thể suy ra rằng thi thể này là của một người đàn ông vô gia cư đã nhiều năm.

Trần Vũ sửng sốt một lát, lấy điện thoại di động ra và mở màn

hình lên, cẩn thận quan sát thời gian hiển thị trên màn hình một lúc: "…Có đúng là tôi chỉ mới rời khỏi Thanh Thành có hai tháng không?"

"Hôm kia tôi đến Liên Thành, tôi cảm thấy có gì đó kỳ lạ." BB do dự nói: "Mặc dù chưa từng đến thành phố đó nhưng nó đã quá cũ rồi. Giống như…"

"Trông như thế nào?" Trần Vũ hơi nheo mắt.

"Dường như thời gian đã được tăng tốc." BB nghiêng đầu suy nghĩ, sắp xếp lại lời nói: "Ừm… chính là loại gia tốc thời gian tổng thể."

"…" Trần Vũ rơi vào trầm tư.

Lúc lâu sau.

Hắn gạt bỏ suy nghĩ trong đầu, ôm BB trên tay rồi tiếp tục bước lên lầu.

"Lạch cạch."

"Lạch cạch…"

Mỗi khi đế giày chạm đất, một vòng tròn bụi nhỏ sẽ bay lên.

Khi bụi bay lên, có thể mơ hồ nhìn thấy những vết nứt trên bề mặt bê tông.

Nếu tốc độ mục nát này tiếp tục gia tăng, Trần Vũ suy đoán rằng tòa nhà này nhiều nhất sẽ trở thành đống đổ nát trong vài năm nữa…

Nửa phút sau.

Trần Vũ đã đến trước cửa nhà.

Đôi mắt liếc dọc theo lớ cửa, những vết lõm cũ vô cùng quen thuộc.

Vết lõm này là do chính tay hắn để lại cách đây nửa năm.

Khi đó, hắn được mẹ cho biết rằng Trần Tư Văn sắp kết hôn nên

lập tức quay lại và giết chết, không tiếc công sức và gần như xé nát cánh cửa…

“Xì…”

Đưa tay nhẹ nhàng chạm vào chỗ sâu của vết lõm, Trần Vũ cảm thấy có chút hoài niệm: “Thời gian trôi nhanh như nước, cảnh tượng nửa năm trước tựa như vừa xảy ra.”

Nói xong, hắn cởi chiếc “Ba lô bất khả chiến bại” đang đeo trên vai xuống, mở khóa kéo, từ trong góc ba lô lấy ra một chùm chìa khóa. Tìm một trong số chúng và tra vào ổ khóa cửa chống trộm kia.

“Trần Vũ đại nhân, để tôi để tôi!”

Trước khi trần Vũ kịp mở cửa, BB vui vẻ giật lấy chìa khóa và vặn mạnh: “Ngày nào tan trường tôi cũng giữ lấy chìa khóa.”

“Lạch cạch!”

Chìa khóa bị gãy.

BB: “…”

Trần Vũ: “…”

“...Không sao đâu.” BB rút thanh trường kiếm trên đầu ra và đâm vào lỗ khóa cửa an ninh như một con dao cắt đậu phụ: “Nó có thể mở được theo cách này.”

Trần Vũ: “…”

“Sặc!”

Rút thanh trường kiếm ra, BB thận trọng liếc nhìn Trần Vũ, sau đó đưa bàn tay nhỏ bé của mình vào ổ khóa đã hoen gỉ và mở khóa cửa từ bên trong.

“Cạch, cạch, cạch…”

Kéo bản lề cửa, âm thanh ma sát chói tai của kim loại khiến toàn thân Trần Vũ nổi da gà.

“Được rồi, không cần mở, miễn là có thể vào.” Vỗ nhẹ bờ vai nhỏ của BB, Trần Vũ nghiêng người đi vào trong nhà, vừa nhìn từ trái sang phải, liền cau mày: “Không đúng.”

“Chuyện gì vậy?”

Chương 987: Nghĩ kĩ lại thật là đáng sợ (1)

Chương 987: Nghĩ kĩ lại thật là đáng sợ (1)

“Có người vừa đến.” Trần Vũ ngồi xổm xuống, sờ tay xuống sàn phòng khách, Trần Vũ ánh mắt trở nên sắc bén: “Mà kẻ đó vừa mới đi vào không bao lâu, nếu không mặt đất sẽ không sạch sẽ như vậy.”

Nói xong, Trần Vũ nhanh chóng đi khắp các phòng trong nhà cũng không thấy ai, quay lại ra lệnh cho BB: “Quét xem có thể phân tích chi tiết người đến không.”

“Được.”

BB gật đầu, điều khiển con chip trong cơ thể và kích hoạt cơ quan trong mắt.

Ngay lập tức.

Ánh sáng đỏ lại xuất hiện. Cẩn thận quét từng đơn vị của toàn bộ ngôi nhà từ đầu đến cuối…

“Việc thu thập dữ liệu môi trường đã hoàn tất.”

Ánh sáng đỏ đã tắt, BB lên tiếng: “Ba ngày trước, một người phụ nữ nặng 65kg, cao 168cm đã đến đây. Theo dấu vết nước bốc hơi và tích tụ bụi trên sàn nhà, có lẽ vị khách này đã hoàn thành việc tổng vệ sinh. Sau đó…”

Dừng một chút, BB nhìn về phía cửa sổ phòng Trần Vũ: “Vậy đi qua cửa sổ kia thử xem.”

“Đến đây? Dọn dẹp?” Trần Vũ nghi hoặc: “Sau đó rời đi?”

“Phải.”

“Cô ta bị bệnh à?”

“Tôi không thể phân tích con người phương diện tinh thần.” BB nghiêm túc nói: “Có cần đi theo dấu vết không? Chỉ là dấu vết này

của ba ngày trước, hẳn là có thể lần theo đến nơi ở của cô ta."

"Chờ một chút." Trần Vũ xua tay từ chối, nhắm mắt lại suy nghĩ: "Nặng hơn 65kg… một người phụ nữ… tới đây dọn dẹp… ừm."

Mở mắt ra, Trần Vũ mím môi: "Có vẻ tôi biết đó là ai rồi."

"Đó là ai?" BB tò mò.

"Bây giờ tôi dẫn cậu đi gặp cô ấy." Trần Vũ hai tay đút vào túi quần đi vào phòng ngủ cũ, liếc nhìn xung quanh một chút, mở cửa sổ rồi nhảy ra ngoài.

"Bụp."

Bị trọng lực dồn vào, Trần Vũ nặng gần 90kg, từ trên cao rơi xuống đất, lực va chạm mạnh đến mức toàn bộ cơ thể như bị nứt.

Nhưng với tình trạng thể chất hiện tại, hắn chỉ cảm thấy ngứa ở mắt cá chân…

Không còn nghi ngờ gì nữa.

Ngay cả khi hệ thống sức mạnh bị loại bỏ, hắn vẫn có thể được gọi là siêu nhân.

"Ồ… Bụp."

Sau đó, BB cũng từ trên không nhảy xuống, chính xác đáp thẳng lên vai Trần Vũ.

"Đi ngay bây giờ?" BB điều chỉnh lại tư thế và hỏi.

"Ừm."

"Thế sao còn ở đây."

"Nhìn lại nơi ở cũ lần cuối." Trần Vũ mỉm cười, đưa mắt nhìn về phía cửa sổ đang mở: "Dù sao… Có lẽ cả đời này tôi sẽ không bao giờ nhìn thấy nó nữa."

Nói xong, Trần Vũ xoay người rời đi không đợi BB tiếp tục hỏi.

Chặn đường tiếp theo.

Hắn không trực tiếp đi thẳng đến đích.

Thay vào đó, lại đi lang thang khắp phía đông và phía tây.

Đi đến trường cấp hai trước đây.

Lại đi đến trường học cơ sở bảy.

Đi đến Quảng trường [Dị cảnh Thanh Thành] bị bỏ hoang.

Thậm chí còn đến sân vận động nơi tổ chức kỳ thi tuyển sinh đại học ban đầu…

Hắn đã xem xét hầu hết mọi nơi từng có ký ức.

“Con người thật kỳ lạ.” BB lặng lẽ quan sát Trần Vũ và bày tỏ quan điểm của mình: “Bọn họ sẽ sẵn lòng làm những việc vô nghĩa như vậy.”

“Vậy cậu có muốn đến mộ CF và thăm nó không?” Trần Vũ hỏi.

“À…” BB sửng sốt một lúc. Trầm mặc hồi lâu rồi gật đầu: “Đi chứ…”

“Vì vậy, không phải con người kỳ lạ. Tất cả những sinh vật thông minh đều kỳ lạ.”

…

Một giờ sau.

Cuối cùng trời cũng tối.

Trần Vũ cũng đã tham quan xong “điểm tham quan” cuối cùng, đến Dụ Thụ Nhai và đứng trước cửa hàng thuốc lá.

“Nghi phạm đột nhập vào nhà là ở đây.” Trần Vũ khoanh tay, nhếch khóe miệng.

“Có phải… Dì Tề?!” BB ngạc nhiên: “Không phải bà ấy đã chuyển đến Ma Đô cùng chúng ta sao?”

“Rõ ràng là bà ấy lại quay lại.” Ngẩng đầu nhìn cửa sổ sáng như ngọc trên tầng hai, Trần Vũ mở cánh cửa bụi bặm bước vào.

Trước mặt vẫn là bộ bàn ghế quen thuộc.

Quầy, bàn khách, sofa…

Chỉ là tủ đựng thuốc lá vốn đầy thuốc lá nay đã trống rỗng.

Liếm môi, Trần Vũ lấy hộp thuốc lá rỗng trong túi ra, nhìn BB, sau đó nhìn tàn thuốc còn sót lại trong hộp thuốc, ngẩng đầu hét lên: “Này! Bà chủ.”

“…”

“Mua một bao thuốc lá.”

…

Thanh Thành, cửa hiệu thuốc lá.

Ánh trăng xanh thăm thẳm dần dần nhô lên.

Ánh sáng rơi xuống tuy trang nhã và nhẹ nhàng nhưng đủ làm sáng bừng lên góc ban công nhỏ tầng hai của biệt thự.

Từ ban công nhìn ra, toàn bộ thành phố trước mắt đều chìm trong bóng tối.

Dường như chỉ có cái góc nhỏ trước mặt là vẫn chưa bị hoàn toàn nuốt chửng…

Ngồi ở một góc ban công, Trần Vũ nâng ly rượu lên uống nửa ngụm, sau khi ngẩng đầu nhìn vào bầu trời đêm một lúc, hắn quay đầu nhìn về phía bà chủ: “Vậy tại sao bà lại chuyển về đây? Ở Ma Đô không thoải mái à?”

“Bởi vì cậu không đến tìm nên tôi cảm thấy rất cô đơn.” Bà chủ tiệm duỗi người một cách duyên dáng, Dùng hai ngón tay nhẹ nhàng kẹp một miếng bánh ngọt đưa vào miệng: “Điện thoại cũng không, WeChat cũng không liên lạc. Giống y như người chồng đã mất kia của tôi. Thà trở về Thanh Thành thủ tiết còn hơn.”

Chương 988: Nghĩ kĩ lại thật là đáng sợ (2)

Chương 988: Nghĩ kĩ lại thật là đáng sợ (2)

"..." Trần Vũ gãi cằm: "Nghiêm túc à?"

"Đùa thôi."

Nuốt xuống thức ăn, bà chủ tiệm cầm lấy ly rượu trong tay Trần Vũ, nâng ly với ánh trăng ở phía đối diện, sau đó uống một ngụm: "Tôi không phải chuyển về Thanh Thành, mà là chưa bao giờ chuyển đi đâu cả. Đến Ma Đô chỉ là dạo chơi mà thôi."

"Vậy à... Ma Đô không tốt sao?"

"Khá tốt. Sầm uất, an toàn và nổi tiếng." Bà chủ mỉm cười: "Quan trọng nhất là còn có cậu. Nhưng nhà của tôi dù sao cũng ở Thanh Thành, ngôi nhà đắt đỏ của tôi cũng ở đó."

Trần Vũ: "Nhà của bà là mua trả góp, bây giờ vẫn còn nợ cả đống."

Bà chủ: "Vậy chuyển đi chẳng phải sẽ lỗ hơn nữa sao? Dù Thanh Thành có rơi vào tình trạng hoang tàn thế này, nhưng những khoản nợ vẫn phải trả về ngân hàng."

"Thế này thì quá khốn nạn rồi?" Trần Vũ cả kinh.

"Một nhóm yếu đuối mà. Một tổ chức chuyên bắt nạt những người yếu thế."

"Ồ..." BB đang một mình bóc tôm chợt nhận ra: "Thì ra đó là lời giải thích..."

"Chồng tôi chết ở Thanh Thành, ký ức của tôi cũng ở Thanh Thành. Không ai có thể đưa tôi đi được, trừ khi đó là thi thể của tôi." Nói xong, bà chủ tiệm ngoắc tay về phía Trần Vũ làm dấu: "Có thuốc lá không? Cho tôi một điếu."

Trần Vũ : "...Bà bán thuốc lá mà, sao còn hỏi tôi có hay không nữa chứ?"

“Toàn bộ hậu cần của thành phố đề đã bị phế bỏ từ lâu. Gia đình chủ nhà cũng không còn thừa lương thực.”

“Được rồi.” Trần Vũ móc móc túi, sau đó giơ tay ra: “Tôi cũng không có.”

“Kém cỏi. Đến nhà làm khách mà cũng không biết mang theo chút lễ vật à.”

“Trước khi đến đây, tôi cũng không biết bà sẽ quay về.”

Vặn nắp chai rượu vang đỏ và rót ra nửa ly rượu, Trần Vũ đổi chủ đề: “Thanh Thành bây giờ còn lại bao nhiêu người?”

“Ai biết đâu.” Bà chủ tiệm nhàn nhã bắt chéo chân, đôi giày cao gót gợi cảm đung đưa lên xuống: “Có lẽ còn không đến hai trăm người. Một số biến mất, một số thì bỏ chạy, ngay cả thị trưởng cũng đã bỏ đi rồi.”

“Vậy lần này hãy đi cùng tôi đi.” Trần Vũ đứng dậy, liếc nhìn đôi giày cao gót của bà chủ: “Đợt cuối cùng của thú triều đang đến, Thanh Thành nằm ở vị trí trung ương, nên chắc chắn sẽ đứng mũi chịu sào.”

“Không đi.” Bà chủ tiệm thẳng thừng từ chối.

“Tại sao?” Trần Vũ cau mày.

“Không phải cậu đã nói đây là đợt thú triều cuối cùng hay sao. Vậy thì cho dù có đi đâu cũng không có ý nghĩa gì cả. Dù sao cũng chết, chẳng qua là sớm hay muộn mà thôi.”

“Ít nhất Ma Đô cũng có cơ hội chống đỡ.”

“Không chống được. Cậu nói câu này là muốn gạt kẻ ngốc à?” Bà chủ tiệm nâng chiếc ly cổ cao lên, chăm chú nhìn vào màu đỏ tươi ở bên trong: “Đừng nghĩ tôi ẩn nấp ở Thanh Thành thì không biết gì cả. Đợt thú triều lần này, có quy mô cực lớn, đến mức gần như là tổng hợp của tất cả các đợt thú triều nhỏ trước đây. Đừng nói một cái Ma Đô, cho dù có mười cái, một trăm cái…cũng không chắc có thể chống lại thú triều.

Đây chính là…

Ngày tận thế thực sự. “

Ánh mắt của bà ấy chuyển từ ly rượu sang trên người Trần Vũ, sau đó hơi dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Con người, cuối cùng cũng không phải là đối thủ của sự trừng phạt từ Thần thánh.”

“...Trừng phạt của Thần thánh là cái gì?” Trần Vũ hỏi.

“Ý trên mặt chữ?” Bà chủ tiệm khoanh tay: “Một trăm năm trước, nơi này vẫn là một thế giới bình thường. Nhưng bỗng nhiên xuất hiện năng lực đặc biệt, đột nhiên xuất hiện thú triều, đột nhiên… nền văn minh nhân loại bắt đầu bước vào thời kỳ đếm ngược. Tất cả những điều này phải giải thích như thế nào? Cách thuận tiện nhất., chỉ có thể dựa vào Thần thánh.”

“…”

Nghe vậy, Trần Vũ im lặng.

Hắn muốn phản bác, nhưng lại không biết phải nói cái gì.

Kinh nghiệm từng trải của hắn so với bà chủ tiệm càng nhiều hơn, biết rõ về nguồn gốc của dị thú, bản chất của [dị cảnh] và sự phân chia dòng thời gian…

Nếu nói như một ‘người bình thường’ như bà ấy, là bởi vì không thể giải thích mọi chuyện đã xảy ra nên mới đẩy hết cho Thần thánh.

Thì Trần Vũ biết rõ rằng đằng sau thế giới này thực sự có một vị ‘Thần’...

Vị thần này không có gì là không làm được, không có gì là không biết.

Thao túng tất cả mọi chuyện ở phía sau.

Không chỉ thế giới võ thuật cao cấp.

Còn có [Thế giới dị cảnh Thanh Thành], [Thế giới dị cảnh Trường

Lăng], [Thế giới Amazon], v.v … Tất cả đều bị 'Người' đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Nghĩ đến đây.

Ngay cả với tâm lý của Trần Vũ, trong lòng hắn cũng không khỏi cảm thấy tuyệt vọng và bất lực.

'Nước' ở thế giới này quá sâu.

Cho dù hắn có thể đối phó được đợt thú triều cuối cùng…

Nhưng làm sao có thể chống lại 'Kẻ chủ mưu đứng phía sau bức màn' được chứ?

"…"

"… Phù."

Thật lâu sau, hắn chỉ có thể thở dài thật sâu.

"Mặt trăng quá chói lọi." Quan sát một hồi vẻ mặt Trần Vũ chợt thay đổi, bà chủ tiệm đứng dậy, sau đó đưa tay sờ nhẹ một bên mặt của Trần Vũ: "Chúng ta về phòng đi, cậu có biết cái gì gọi là tranh thủ một lần trước khi chết không?"

Chương 989: Nghĩ kĩ lại thật là đáng sợ (3)

Chương 989: Nghĩ kĩ lại thật là đáng sợ (3)

Trần Vũ: "..."

"Cậu bây giờ, sẽ không phải vẫn còn là xử nam chứ?" Bà chủ tiệm ngạc nhiên.

"...Thế giới bất bình, còn có mặt mùi nào..."

"Thôi đừng có chém gió nữa. Quả phụ cũng bất bình thì làm sao thiên hạ thái bình được chứ? Cậu nhìn Tào Tháo đi." Bà ấy ngắt lời: "Hơn nữa, cho dù thế giới có bình yên hay không, cũng không cần phải dựa vào một tên nhỏ bé như cậu. Hãy giải quyết dục vọng của mình trước đi."

Trần Vũ: "Dục vọng của tôi khá bình ổn."

Bà chủ: "Nhưng tôi thì không."

Trần Vũ: "..."

"Đi thôi. Vào nhà với tôi."

Nắm lấy tay áo của Trần Vũ, bà chủ tiệm đi thẳng về phía phòng ngủ mà không hề ngoảnh đầu lại.

Bước vào phòng khách, tới trước cửa phòng ngủ chính, bà ấy đang định mở miệng, lại phát hiện trước mặt đã có một bóng người nhỏ nhắn chạy tới...

Bà chủ tiệm cúi đầu, cau mày: "Cô đi theo làm gì?"

BB phun con tôm đã bóc vỏ ở trong miệng ra, cầm trên tay rồi ngơ ngác nhìn bà ấy: "Tôi đến xem có gì hay ho không."

Bà chủ tiệm: "Có gì hay ho chứ?"

BB: "Tôi không biết, cho nên mới muốn xem thử."

Bà chủ tiệm: “Chính là bởi vì cô không biết nên mới không thể cho cô xem được.”

BB: “Tôi nhìn rồi không phải sẽ biết ngay à.”

Bà chủ tiệm: “Nhưng trước khi cô biết thì không thể để cô xem được.”

BB: “Vậy thì không phải tôi sẽ không bao giờ biết được sao?”

Bà chủ tiệm: “...Đứa nhóc này có hơi *bưu nha?”

*Dùng để chỉ người ngốc nghếch, không có mưu mô, hơi ngốc nghếch và rất bốc đồng trong việc làm.

BB: “Bưu là cái gì?”

Bà chủ tiệm: “…Giống Trần Vũ.”

“Ồ!” BB kinh hỉ, gật đầu liên tục: “Vậy sao…vậy thì tôi cũng rất bưu.”

Bà chủ tiệm: “...”

“Hả?”

Nhắc đến Trần Vũ, bà ấy đột nhiên phản ứng, nhìn xung quanh và giật mình: “Trần Vũ đâu rồi?”

“Ngài ấy đi rồi.” BB quay đầu lại, nhìn xuyên ra bên ngoài bức tường bằng đôi mắt của mình: “Đi nhanh lắm!”

“...” Sắc mặt bà chủ tiệm dần trở nên u ám: “... Cô… cố ý phải không? Đánh lạc hướng sự chú ý của tôi, để cho tên nhóc Trần Vũ đó chạy trốn.”

BB bỏ lại con tôm trong tay vào miệng, vừa nhai vừa ngon ngọt nói: “Có hàng đẹp trước mắt mà lại không nhìn, ngài ấy cũng quá bưu rồi.”

Bà chủ tiệm: “…”

…

Kéo quần lên và đẩy cửa tiệm ra. Trần Vũ vừa đi vừa ngoảnh lại phía sau, xác nhận bà chủ tiệm không đuổi theo, mới thở phào nhẹ nhõm.

Không có gì để nghi ngờ, bà chủ tiệm là một người phụ nữ rất hấp dẫn.

Thêm vào thân phận là 'góa phụ', làm bà ta có sức hấp dẫn rất đặc biệt.

Nếu không phải BB đột nhiên chen vào, trong một khắc vừa rồi, có lẽ hắn đã cảm thấy có chút xao lạc.

"Vậy…"

"Vừa rồi sao lại muốn từ chối?"

Đi tới bên đường, Trần Vũ dừng bước, trong đầu bắt đầu suy nghĩ về vấn đề này.

"…"

"Chắc là do BB."

"Đúng vậy."

"Cô ấy có đôi mắt xuyên thấu. Nếu cô ấy núp sau cánh cửa và lén lút quan sát sẽ khiến người ta rất khó chịu."

Đấm tay vào nhau một cái, Trần Vũ tìm ra được "lý do", cả người lập tức trở nên thoải mái hơn.

Có phụ nữ mà không hành động, không phải là do hắn ngu ngốc.

Mà là hắn là người cân nhắc kỹ càng…

"Đêm dài đằng đẵng…"

"Tiếp theo phải đi đâu đây?"

Hắn đút hai tay vào túi, nhìn trái nhìn phải, nghĩ đến những "bằng hữu" có thể còn ở lại Thanh Thành.

Nhưng sau khi tìm kiếm trong đầu một vòng, một cảm giác cô đơn chợt ập đến trong tâm trí hắn.

Không còn ai…

Thanh Thành rộng lớn như vậy, sau khi mọi người lần lượt rời đi, cũng đã không còn ai có thể cùng hắn trò chuyện nữa.

Hắn như bị cả thế giới bỏ rơi.

Nghĩ đến đây, Trần Vũ trong nháy mắt cũng cảm thấy đồng cảm với bà chủ tiệm…

Hắn đã như vậy rồi.

Thì một quả phụ, sẽ phải cô đơn đến mức nào?

“Hay là…”

Quay đầu nhìn cửa sổ tầng hai sáng sủa của hiệu thuốc lá, Trần Vũ nắm chặt áo khoác, ánh mắt đảo quanh: “Có lẽ mình nên đi giải tỏa một chút.”

“…”

“…”

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, hắn đấm một quyền vào nhau và quyết định dứt khoát.

Sải những bước dài, quay về cửa hiệu thuốc lá.

Có gì đáng sợ chứ?

Tối nay hắn muốn cùng “404” chơi một trận thật mãnh liệt…

“Có những thứ nếu bỏ lỡ rồi sẽ không tìm lại được nữa. Nếu cứ miễn cưỡng ép buộc, sẽ không còn đẹp nữa.” Ngay khi Trần Vũ mới bước đi vài bước với tâm trạng háo hức, thì có một giọng nói trêu chọc của một người phụ nữ đột nhiên truyền đến từ phía sau.

Trần Vũ giật mình, nhanh chóng quay đầu lại.

Nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc đang đứng ở góc đường.

“...Cô làm cách nào mà xuất hiện sau lưng tôi không một tiếng động như vậy chứ?”

“Cứ đi thẳng đến thôi, tính cảnh giác của anh quá thấp rồi.” Người đó mỉm cười.

Trần Vũ: “…”

“Có câu, trộm không trở về tay không, khách không đến vô ích. Hiện tại đã gặp nhau rồi…” Người phụ nữ đẩy kính mắt lên, ánh mắt ranh mãnh chợt hiện lên: “Vậy thì mua ít văn phòng phẩm đi.”

Chương 990: Nghĩ kĩ lại thật là đáng sợ (4)

Chương 990: Nghĩ kĩ lại thật là đáng sợ (4)

…

Thanh Thành, Du Thụ Nhai.

Bên trong một tiệm văn phòng phẩm không biết tên.

Trần Vũ hai tay vòng quanh cổ, ánh mắt liếc xéo, ngồi phịch xuống chiếc ghế bằng gỗ đó trong tư thế nằm ngửa giống như Gia Cát Lượng.

Đối diện hắn, một cô gái đeo kính gọng đen mỉm cười làm sạch bộ ấm trà với những động tác thành thạo và kỹ thuật điêu luyện. Chẳng mấy chốc, mùi thơm nồng nàn đã tỏa ra từ ấm trà.

Liếm môi một cái, cô gái đeo kính trước tiên rót ra một chén trà và đặt trước mặt Trần Vũ: "Nếm thử đi. Đây là ấm trà Long Tỉnh chính hiệu đó."

Trần Vũ: "...Nên gọi là Long Tỉnh Tây Hồ mới đúng."

Cô gái đeo kính: "Tôi dùng ấm trà để pha đó."

Trần Vũ: "Nhưng thứ cô pha là cà phê mà."

"Ồ… vậy sao." Cô gái đeo kính cúi đầu, cẩn thận ngửi mùi hương của hỗn hợp màu vàng trong chén: "Cũng khá giống nhau, dù sao cũng rất khó uống."

Trần Vũ: "..."

"Nào, nếm thử đi."

"Không cần đâu." Trần Vũ xua tay: "Có chuyện gì muốn thì cứ nói. Đồ uống thì miễn đi."

"Có thể có chuyện gì chứ." Cô gái đeo kính đặt chén uống trà xuống, lười biếng duỗi người, sau đó dùng váy dài lau vết nước

trên tay: “Chúng ta không phải là bạn bè cũ, lâu ngày không gặp, nên muốn tâm sự với nhau một chút thôi mà.”

“Tôi và cô không phải là bạn cũ.”

“Khách quen cũng tính mà?”

“Rốt cuộc cô tìm tôi làm gì?” Trần Vũ có chút cáu kỉnh, đứng thẳng dậy và nói với giọng điệu cứng rắn: “Tôi không muốn đùa giỡn với cô.”

“Đúng là người không có EQ mà.” Cô gái đeo kính bĩu môi, tháo cặp kính gọng đen xuống rồi nhún vai: “Được rồi. Tôi chỉ muốn bán cho anh một ít văn phòng phẩm thôi. Muốn mua không?”

“...Làm sao mua.” Sau khi suy nghĩ một lúc, Trần Vũ hỏi.

“Vẫn như trước đây.” Cô gái đeo kính đeo lại mang kính lên, tay phải chợt lóe, không biết từ đâu lấy ra một cuốn sổ ghi chép đưa cho Trần Vũ: “Thanh toán bằng Bitcoin, cuốn sổ này giá năm tệ.”

Trần Vũ: “Tận thế rồi, vẫn còn loại tiền này à?”

“Đây là quy định.” Cô gái đeo kính nháy mắt trái.

“Đòi tiền cũng vô ích thôi.”

“Trên đời này không ai là không cần tiền.”

“…Được rồi.” Sau khi nhìn cô gái đeo kính thật sâu, Trần Vũ lấy điện thoại di động ra: “Tỷ giá hiện tại là bao nhiêu?”

“Một đồng Bitcoin bằng ba trăm lẻ sáu nghìn tệ.”

Trần Vũ: “...Khá lắm. Sắp chết hết rồi, mà vẫn còn muốn giao dịch thế này nữa.”

“Mau trả tiền đi.” Cô gái đeo kính hối thúc.

“...Chờ chút, không đúng.” Nhìn kỹ cô gái đeo kính, Trần Vũ nói: “Theo quy tắc thông thường ở đây, tôi không phải là người được lựa chọn ‘Văn phòng phẩm’ để mua sao?”

“Ồ… Đúng vậy. Nhưng với tư cách là chủ tiệm, tôi cũng có thể chủ động giới thiệu mà.” Cô gái đeo kính nhếch môi: “Hơn nữa, đề cử này, xem ra anh cũng rất thích mà.”

Nghe vậy, Trần Vũ đã không lãng phí thời gian nữa, trực tiếp mở điện thoại ra, chuyển khoản một trăm năm mươi nghìn.

“Cám ơn.” Cô gái đeo kính vô cùng vui vẻ, sung sướng đưa sổ ghi chép ra: “Điều anh muốn biết đều nằm ở bên trong.”

Cất điện thoại, Trần Vũ đưa tay nhận lấy, nhanh chóng mở ra trang đầu tiên.

Chỉ thấy trên trang giấy mịn màng chỉ viết một dòng chữ: [Hai mươi mốt triệu đồng Bitcoin.]

Trần Vũ: “…”

Cô gái đeo kính: “…”

Trần Vũ: “Điều này có ý nghĩa gì?”

“Tôi đã trả lời câu hỏi của anh rồi đó?” Cô gái đeo kính đẩy gọng kính.

Trần Vũ: “???”

“Đúng vậy.” Lần nữa cầm tách cà phê lên, cô gái đeo kính mỉm cười: “Anh muốn hỏi, tôi là ai.”

“…Đúng vậy.”

Cô gái đeo kính: “Khi anh đặt ra câu hỏi này, tôi sẽ trả lời: Muốn biết danh tính thật sự của tôi, thì phải cần rất nhiều, rất nhiều Bitcoin.”

Trần Vũ: “Sau đó thì sao?”

Cô gái đeo kính: “Sau đó, anh sẽ hỏi, cần bao nhiêu đồng Bitcoin.”

Trần Vũ: “…Sau đó nữa thì sao?”

“Sau đó tôi sẽ nói cho anh biết.” Cô gái đeo kính chỉ vào cuốn sổ

trong tay Trần Vũ: “Cần tổng cộng Hai mươi mốt triệu đồng Bitcoin.”

Trần Vũ: “...”

Cô gái đeo kính: “...(cư xử đúng mực)”

Trần Vũ: “Cô đang đùa tôi đấy à?”

“Tôi không có.” Cô gái đeo kính lắc đầu.

“Cô có tin tôi sẽ phá hủy cái này hay không?” Trần Vũ nghiến răng nghiến lợi, bộc phát năng lượng mạnh mẽ.

Những cơn gió dữ dội đột nhiên nổi lên!

Toàn bộ cửa hiệu văn phòng phẩm ngay lập tức trở nên hỗn loạn…

Cô gái đeo kính giơ tay chặn cơn cuồng phong đang thổi vào mặt, đồng thời cũng kích hoạt năng lượng.

Trong nháy mắt!

Liệt hỏa bùng nổ! Mặt đất rung chuyển!

Qua cửa sổ cửa hiệu văn phòng phẩm, có thể nhìn thấy rõ bầu trời bên ngoài đen đặc với những cơn sấm sét cuồn cuộn…

Trần Vũ: “⊙._.⊙...”

Năm giây sau.

Cô gái đeo kính nhanh chóng thu hồi lại khí lực. Giống như vừa rồi chưa có chuyện gì xảy ra, thản nhiên uống một ngụm cà phê trong tay, chép miệng: “Còn muốn biết gì nữa không?”

Trần Vũ: “...Không, hôm nay đã thực sự làm phiền ngài rồi, vậy tôi về trước đây.”

“Không phải lúc nào anh cũng có cơ hội gặp được tôi đâu.” Cô gái đeo kính cười lớn.

Bước chân hơi ngập ngừng, Trần Vũ dừng lại trước cửa, trầm mặc hồi lâu, quay người nói: “Rốt cuộc cô là ai?”

“Muốn biết danh tính thật sự của tôi, thì phải cần rất nhiều, rất nhiều Bitcoin.”

Chương 991: Kích động đám đông (1)

Chương 991: kích động đám đông (1)

“Cần bao nhiêu?”

“Trong sổ có ghi. Hai mươi mốt triệu đồng.”

Trần Vũ: “...”

“Thật ra anh còn có một vấn đề muốn hỏi.” Cô gái đeo kính đột nhiên nói. : “Tôi có thể giảm giá cho anh, ba mươi sáu tệ Bitcoin.”

“Tôi muốn hỏi cái gì?” Trần Vũ hỏi.

“Anh muốn hỏi…” Cô gái đeo kính cúi xuống, nhặt một cây bút máy từ trên mặt đất lên, lắc lắc về phía Trần Vũ: “Anh, Trần Vũ, có thể cứu được Ma Đô không.”

Nghe vậy, đồng tử Trần Vũ đột nhiên co lại.

“Tôi chỉ tùy tiện suy đoán mà thôi, có đúng không?”

“...Cô thật sự chỉ suy đoán thôi à?”

“Haha.” Cô gái đeo kính cười toe toét: “Đây lại là một câu hỏi khác. Nó trị giá bốn tệ Bitcoin.”

“Rốt cuộc cô biết bao nhiêu chuyện về tôi?” Sắc mặt Trần Vũ càng trở nên khó coi.

“Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, tôi đã nói với anh rồi.” Cô gái đeo kính chỉnh lại gọng kính đen: “Tôi biết tất cả.”

Một nam một nữ, một cao một thấp.

Hai người đứng trong một cửa hàng bừa bộn, nhìn nhau.

Chờ cho cành lá dần rơi, bụi bặm dần dần ngừng lại, mơ hồ ngoài cửa sổ dần dần tiêu tán. Trần Vũ cứng ngắc lấy điện thoại di động ra, chuyển hết số tiền trong sổ tiết kiệm của mình.

“Tôi chỉ có nhiêu đây thôi.” Giọng Trần Vũ khàn khàn.

“Vậy số còn lại, coi như anh nợ tôi nhé. Dù sao anh cũng là khách quen nên vẫn có đặc quyền này.” Cô gái đeo kính dường như biết Trần Vũ đã chuyển bao nhiêu, vặn bút máy ra, trong nháy mắt viết ra một tờ giấy nợ, rồi ném ra, nói: “Lần sau gặp lại, phải trả đủ nhé.”

Giấy nợ, bị một luồng không khí quỷ dị cuốn lên.

Sau khi loanh quanh trong phòng hai lần, nó lặng lẽ rơi vào tay Trần Vũ.

Nắm chặt giấy nợ trong tay, ánh mắt Trần Vũ không hề rời khỏi khuôn mặt cô gái đeo kính: “Nói cho tôi biết, tôi có thể cứu được Ma Đô hay không?”

“Không thể.” Câu trả lời của cô gái đeo kính rất rõ ràng và sắc bén.

“...Tôi không tin.”

“Tin hay không thì tùy.” Nhún vai, cô gái đeo kính xua tay đuổi khách: “Sự diệt vong của loài người đã được quyết định từ góc độ thời gian. Hãy ngừng ồn ào và chấp nhận số phận của mình đi. Và... anh đã hết tiền rồi, đã trở thành một kẻ nghèo rớt mồng tơi, không thể mua được bất kỳ văn phòng phẩm nào nữa. Mau đi đi.”

“...”

Sau khi tiếp tục im lặng một lúc, Trần Vũ nhìn vào khuôn mặt của cô gái đeo kính lần cuối, rồi quay người đẩy cửa ra.

“Két két…Cạch.”

Cửa đóng lại, làm rơi xuống vài dấu vết của màn đêm.

Hắn ngẩng đầu nhìn hai bên đèn đường đã tắt từ lâu, chợt nhớ ra điều gì đó, quay người mở cửa lại!

Chỉ thấy cửa hiệu văn phòng phẩm bừa bộn ban đầu đã trở nên trống rỗng không một bóng người!

Giấy tờ vương vãi, cửa kính vỡ nát, màn hình máy tính bám đầy bụi, rèm đen bám đầy nấm mốc… Góc nào cũng lộ rõ sự mục nát

quỷ dị.

Giống như đã nhiều năm rồi không có ai đến đây…

Vẫn giữ tư thế mở cửa, Trần Vũ đứng tại chỗ ngơ ngác, cảm giác một luồng khí lạnh lẽo từ xương cụt chạy thẳng đến đỉnh đầu.

Toàn thân nổi đầy gai ốc.

…

“Đây là nơi trước kia cậu học à?”

Buổi trưa ngày hôm sau.

Sau khi ăn uống xong xuôi ở tiệm thuốc lá, Trần Vũ dẫn BB băng qua trung tâm đường cái, tới một tòa nhà ba tầng.

Toàn bộ tòa nhà đều có màu đỏ.

Cầu thang bên ngoài được bọc xốp chống va đập.

Sân trong được trang bị bạt lò xo, cầu trượt và đu quay ngựa, đầy đủ mọi thứ. Nhưng tất cả đều đã bị bỏ hoang từ lâu.

Lớp sơn bên ngoài phần lớn đã bị gió làm bung nứt, tróc ra những vết gỉ màu đỏ sậm…

“Đúng vậy.” Nhìn ngôi trường mẫu giáo với những bức tường bị bong tróc, BB gật đầu với giọng hoài niệm: “Đây chính là nơi tôi đã học được rất nhiều kiến thức.”

“Ví dụ như?” Trần Vũ nheo mắt: “Bỏ hết tất cả những thứ vô nghĩa, cậu có thể đưa ra một ví dụ về một chút kiến thức bình thường được không.”

“Có thể chứ!” Đôi mắt của BB sáng lên, giơ ngón trỏ lên: “Ví dụ như, sự đầu hàng của vua Louis XIV, ông ta đã mắc phải căn bệnh trực tràng rất nghiêm trọng ở tuổi trung niên! Nó bị lòi ra từ phía bên mông trái của ông ta.”

Trần Vũ: “…”

“Một ví dụ khác, việc giao phối giữa gà trống và gà mái là thông qua quá trình bài tiết. Và nếu trong đàn gà không có gà trống trong một thời gian dài, sẽ có một con gà mái tự động biến thành gà trống. Cũng giống như trong một trò chơi online, khi tỷ lệ nam giới quá cao thì sẽ luôn có một số nam giới tự động biến thành nữ giới.”

Trần Vũ: “...”

“Một ví dụ khác nữa là, thuật ngữ ‘rửa tiền’ không có nghĩa là rửa tiền trong nước, mà biến tài sản bất hợp pháp thành tài sản hợp pháp thông qua các phương tiện đặc biệt. Thuật ngữ này ban đầu xuất phát từ phòng giặt quần áo của bữa tiệc Blackfoot ở phương Tây vào thế kỷ 20. Các bước vận hành chi tiết, hiệu trưởng đã hướng dẫn chúng tôi làm thí nghiệm, chủ yếu bao gồm các hợp đồng Âm Dương, quỹ tập đoàn, đầu tư, mua bán đồ cổ…”

Chương 992: Kích động đám đông (2)

Chương 992: Kích động đám đông (2)

“ ...Được rồi.”

Cắt ngang lời BB đang nói, Trần Vũ kiên quyết rút trường kiếm trên đỉnh đầu BB ra, lao vào trường mẫu giáo.

“Bang!”

Một cú đá vỡ cánh cửa an ninh bằng kim loại thành từng mảnh và leo lên bậc thang ở bên ngoài.

Chẳng bao lâu, hắn đã đến sân thượng tầng ba, chỉ tay vào căn phòng lớn nhất và hỏi BB với vẻ mặt u ám: “Hiệu trưởng của các cậu có ở đây không?”

BB mở mắt X-quang và gật đầu: “Không có ở đây.”

Trần Vũ : “...Không có sao lại gật đầu?”

“Ở trên tầng hai.” BB lắc đầu.

Nghe vậy, Trần Vũ nhanh chóng di chuyển, đưa tay nắm lấy lan can, tạo một vòng lớn, nhảy từ tầng ba xuống tầng hai. Sau đó, dùng một quyền đấm vỡ kính cửa sổ và rút kiếm bước vào bên trong nhà.

“Ai?” Động tĩnh bất ngờ khiến một người đàn ông trung niên đang ngồi thiền trong phòng bừng tỉnh, theo bản năng bộc phát ra năng lượng cấp 4, quay đầu nhìn Trần Vũ.

“?!”

Vừa mới quay đầu lại, người đàn ông trung niên sửng sốt, năng lượng đột nhiên biến mất, cứng đờ tại chỗ.

Nhưng Trần Vũ không hề dừng lại, hắn tiến lên hai bước, trường kiếm trực tiếp kề cổ người đàn ông trung niên, nói: “Mẹ nó, ông là hiệu trưởng à?”

“…” Đồng tử của người trung niên run rẩy .

Trần Vũ: “Nói.”

“...” Thân thể người trung niên run rẩy.

Trần Vũ cau mày: “Có thể nói chuyện được không?”

“…” Người trung niên không tự chủ được.

Trần Vũ: “...chết tiệt.”

Anh ta ra khỏi phòng với vẻ mặt kinh hoàng. Trần Vũ nói trên khuôn mặt của ông già: “Đây có phải là võ thuật phòng thủ mới nhất trên thế giới không?

“Cậu…cậu là…” Người đàn ông trung niên thở gấp, hai chân đám người càng ngày càng lớn: “Cậu là… Trần Vũ?”

“Vãi?” Trần Vũ phản ứng lại, nghiêng đầu: “Ông biết tôi à?”

Là cựu vô địch của giải đấu sinh viên toàn cầu và là một cao thủ xuất sắc trong trận đánh ở Kinh Thành, hắn thật sự có danh tiếng khá lớn.

Nhưng người trước mặt hiển nhiên không phải chỉ đơn giản là “Biết” hắn…

“Ông là ai?” Thu hồi trường kiếm, Trần Vũ nhìn từ trên xuống dưới người đàn ông trung niên. Có một cảm giác quen thuộc đến lạ lùng.

“Tôi! Là tôi đây!” Người trung niên hưng phấn nắm chặt nắm đấm, đồng tử giãn ra co lại: “Người anh em Trần Vũ! Tôi là tri kỷ của cậu đây!

Trần Vũ: “Hả?”’

Một giây sau, người trung niên mở rộng vòng tay, điên cuồng ôm lấy Trần Vũ: “Tri kỷ! Cuối cùng tôi cũng tìm được anh rồi, ọe…”

“Bụp…”

Chưa kịp nói xong đã bị Trần Vũ đá văng ra xa hơn mười mét,

nặng nề ngã xuống…

“Ọe.”

Trần Vũ ghê tởm nôn khan, ra sức lau vết nước ở đế giày: “Ông không được qua đây!”

“Biết rồi… tri kỷ…” Nằm rạp trên mặt đất, người đàn ông trung niên chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt có chút tuyệt vọng nhìn Trần Vũ, nói: “Cậu quên tôi rồi à?”

“Ông là ai?”

“Là tôi đây!” Người đàn ông trung niên vén mái tóc dài rối bù, lộ ra một khuôn mặt trông không được thông minh cho lắm: “Tôi là Gia Cát Ngô Dụng!”

“Gia Cát Ngô Dụng?” Trần Vũ sửng sốt một lát, đột nhiên nhận ra người trước mặt: “Là anh! A… Ông là…là võ giả năm đó ở Đường Thành?”

“Đúng! Chính là tôi!” Người đàn ông trung niên bò dậy, điên cuồng gật đầu, vui sướng kêu lên: “Tôi chính là Gia Cát Ngô Dụng! Tôi còn nhớ rõ, lúc Đường Thành bị dị thú tấn công. Chính cậu là người đã tìm ra chính xác hung thủ trong biển người rộng lớn. Còn nói… còn nói tôi là người có thiên phú ưu tú, nhìn quanh toàn bộ Đường Thành, chỉ có tôi là miễn cưỡng có thể theo kịp suy nghĩ của cậu, tôi và cậu là tri kỷ của nhau!”

Trần Vũ: “…”

“Tri kỷ! Cậu đã nhớ lại chưa?”

“Tôi nhớ ra rồi. Nhưng trí nhớ không được rõ lắm.” Trần Vũ ngẩng đầu, cố gắng nhớ lại: “Dù sao cũng là chi tiết của một chương mục rất lâu rồi.”

“Hả?” Chàng trai trẻ bối rối.

“Không có gì, không nói chuyện này nữa.” Thấy đối phương không nhấn mạnh vấn đề này nữa, Trần Vũ đổi chủ đề, cẩn thận quan sát bộ dáng của người trung niên: “Nói một chút về ông đi, sao lại tới

Thanh Thành? Ông không phải người của Đường Thành sao?”

“Tri kỷ à, tôi đến đây để tìm cậu đó.” Người đàn ông trung niên lau nước mắt phấn khích trên khuôn mặt bằng ống tay áo dính đầy “vết nước”: “Tôi biết cậu là sinh viên trường đại học Kinh Thành. Nhưng sau khi Kinh Thành bị phá hủy, tôi không biết tìm cậu ở đâu. Chỉ hỏi thăm được một chút tin tức cậu là người Thanh Thành…A sao cay mắt quá vậy…”

Trần Vũ: “Lấy nước tiểu lau mắt.”

“Nước tiểu ở đâu ra?” Người đàn ông trung niên tiếp tục dùng ống tay áo lau mắt: “A… cay quá…”

Trần Vũ: “. ..”

“Bốp.”

Trần Vũ chắp tay trước ngực, trong đầu hơi động, khí lực bộc phát: “Võ pháp: Nuốt một ngụm đờm lớn và ăn nó!”

“Hự…”

Kèm theo việc triệu hồi và tổ hợp ma trận võ pháp, nước được chồng chất lên nhau, kết hợp, và lan rộng ra. . . Một quả cầu nước lớn có đường kính khoảng hai mét rơi xuống trên đầu người trung niên, khiến ông ta ngay lập tức bị đạp ngã xuống đất.

Chương 993: Kích động đám đông (3)

Chương 993: Kích động đám đông (3)

Tiếp đó là quả bóng nước thứ hai.

Quả thứ ba.

Thứ tư…

Thứ năm…

Tầng hai khổng lồ trong nháy mắt biến thành một cái Thủy Liêm động.

Sau khi "Đập" mười quả cầu nước và xác nhận đối phương đã hoàn toàn được "làm sạch", Trần Vũ mới thu lại võ pháp và nói: "Bây giờ, còn cay mắt nữa không?"

"Khụ…khụ khụ…ah. .." Gia Cát Ngô Dụng phun ra một ngụm nước, ngơ ngác lắc đầu: "Được rồi… tốt hơn nhiều rồi…"

"Hiệu trưởng!" Lúc này, BB vốn đã âm thầm quan sát được một lúc, bỗng nhiên nhảy ra ngoài và vui vẻ vẫy tay chào Gia Cát Ngô Dụng: "Xin chào."

Sau khi lau nước trên mặt, Gia Cát Ngô Dụng nghe thấy giọng nói đó, kinh ngạc: "Trần Ba Ba?"

BB: "Xin chào, Hiệu trưởng!"

"Trần Ba Ba?" Trần Vũ quay đầu lại nhìn BB: "Cái tên quỷ quái gì vậy?"

"Tôi nghe chị gái nói rằng tên BB không thể làm được chứng minh thư và vào trường học được. Cho nên, chị ấy đã đổi cho tôi một cái tên bình thường." BB giải thích.

"Bình thường chỗ nào chứ!" Trần Vũ gào thét: "Còn bất thường hơn nữa! Ai đặt cho cậu cái tên này?"

BB: "Chị Trần Tư Văn."

Trần Vũ: "…"

"Các người…" Gia Cát Ngô Dụng đứng giữa dòng nước, tựa hồ đã khá tỉnh táo, liếc mắt qua Trần Vũ và BB, hỏi dò: "Các người là người một nhà sao?"

"Đúng vậy!" BB chộp lấy góc áo của Trần Vũ, phấn khích: "Trần Vũ đại nhân, chính là người tuyệt hậu của tôi."

Trần Vũ: "...Người giám hộ."

"Phải!" BB đổi giọng: "Người giám hộ."

"Hóa ra…các người là người một nhà." Gia Cát Ngô Dụng lại thất thần: "Đi mòn cả giày sắt vẫn không tìm thấy… Người đó kỳ thực đang đợi ở nơi đèn đuốc sáng ngời!"

Trần Vũ: "..."

"Tri kỷ, tôi … Tôi đang tìm cậu đó… Thật sự tìm cậu rất khó đấy!" Không hiểu sao, Gia Cát Ngô Dụng bỗng nhiên cảm xúc suy sụp, gào khóc.

Trần Vũ: "...Ông tìm tôi làm gì?"

"Bởi vì trí tuệ của cậu là thứ đáng kinh ngạc nhất mà tôi từng thấy trên thế giới này. Cho nên…" Gia Cát Ngô Dụng mở áo khoác, lấy ra một chiếc túi nhựa lớn từ trong áo. Sau đó, ông ta bóc từng lớp túi nhựa ra, lộ ra một chiếc máy tính bảng điện tử thu nhỏ: "Tôi đã tìm cậu rất lâu rồi, muốn đưa cái này cho cậu, chắc hẳn chỉ có cậu mới có thể sử dụng nó một cách chính xác."

"Đây là cái gì?" Trần Vũ hơi nhướng mày, đi về phía trước cầm lấy máy tính bảng, có chút chán ghét.

Gia Cát Ngô Dụng: "Phương pháp khống chế dị thú, thậm chí là khống chế thú triều."

"What?" Trần Vũ giật mình.

...

“Dị thú, rốt cuộc là bị điều khiển như thế nào.”

“Trước đây tôi đã nghi ngờ chuyện này.”

“Anh Vũ, cậu là người bản địa ở Thanh Thành, hẳn là hiểu rõ lúc trước thú triều chuyển hướng sự việc hơn nhỉ.”

Gia Cát Ngô Dùng ngồi xếp bằng trên đình nghỉ mát tại cầu trượt ở nhà trẻ, vẻ mặt nghiêm túc nói với Trần Vũ: “Rõ ràng là nhắm vào thú triều Thanh Thành, trên đường lại đột nhiên chuyển hướng nuốt chửng Hạc Thành.”

Trần Vũ gật đầu: “Lúc ấy tôi còn đang chuẩn bị chiến đấu trên tường thành. Tận mắt nhìn thấy thú triều chuyển hướng.”

“Cậu biết là ai làm à?”

“Bát Hoang Dịch.”

Gia Cát Ngô Dụng đứng lên: “Chính là Bát Hoang Dịch! Nhưng đó là sau cùng mới bị hấp thụ ánh sáng. Lúc trước mọi người luôn điều tra nhưng cũng không tra ra được. Thật ra loại chuyện khống chế thú triều này, còn có một lần.”

“Lần nào?” Trần Vũ hỏi.

“Cậu cũng đã trải qua rồi. “Gia Cát Ngô Dụng chỉ về phía bắc: “Đường thị.”

“À!” Trần Vũ sực tỉnh: Lần đó thú triều ở dưới lòng đất.”

“Đúng.” Gia Cát Ngô Dụng gật đầu: “Lúc ấy cậu còn thông qua trí tuệ tuyệt luân tìm ra hung thủ sau màn phóng thích dị thú.”

Trần Vũ: “...”

“Nhưng hung thủ kia tự sát dẫn đến đầu mối gián đoạn. Sau đó tôi càng nghi ngờ về việc vì sao thú triều có thể bị người khác điều khiển?” Gia Cát Ngô Dụng vuốt mái tóc dài ướt sũng lên: “Chờ cậu đi rồi, tôi gia nhập đội lục soát dưới lòng đất Đường thị. Vừa lúc gặp Hội Công Bằng chuẩn bị rút lui. Đoàn đội chúng tôi hơn bốn mươi người, kích nổ bom hạt nhân tùy thân, đồng quy vu tận với

tiểu đội của Hội Công Bằng kia. Cuối cùng chỉ còn lại một mình tôi, tôi quay video lại ngay lúc đó."

Trần Vũ giơ máy tính bảng trong tay lên: "Video ngay bên trong à?"

"Đúng. Cậu xem xong sẽ biết."

Trần Vũ gật đầu dùng ống tay áo lau vết dơ trên màn hình, ấn nút khởi động máy.

Sau khi chờ khoảng 10 giây, máy tính bảng bắt đầu hoạt động.

"Trong album." Gia Cát Ngô Dụng nói.

"Ừ."

Trần Vũ đáp một tiếng rồi mở album ảnh ra, đập vào mắt có thể thấy lộ từng hàng không thể miêu tả bìa mặt video.

"Kinh đông nhiệt? "Trần Vũ nghi hoặc nhìn về phía Gia Cát Ngô Dụng.

"Sai." Gia Cát Ngô Dụng lắc đầu: "Che dấu tai mắt người khác. Cậu mở cái thứ ba ra đi."

Trần Vũ click vào màn hình.

Khúc dạo đầu quen thuộc vang lên ngay lập tức…

"Không đúng." Gia Cát Ngô Dụng sửa lại: "Là cái thứ ba từ bên phải đếm qua."

Trần Vũ: "..."

Nhìn đối phương một cái, Trần Vũ quay đầu nói với BB: "Cậu đi ra ngoài chơi một lát, tôi có chút việc."

Chương 994: Kích động đám đông (4)

Chương 994: Kích động đám đông (4)

“Tôi cũng muốn xem.” BB nói.

“Không được, đi đi.”

“Chỉ cần nhìn một chút…”

“Một chút cũng không được, đi lẹ.”

“Dù sao tôi cũng sẽ nhìn thấu.” BB bĩu môi.

“Ầy. Tôi nhìn ngang đây.” Trần Vũ nâng cao máy tính bảng, làm độ cao máy tính bảng ngang tầm mắt BB:” Cậu cho dù nhìn thấu cũng chỉ có thể nhìn thấy một mảnh tinh thể lỏng.”

BB : “…”

Thấy thái độ kiên quyết của Trần Vũ, BB chép chép miệng, vẻ mặt mất hứng rời đi.

Đợi nó đi xa, Trần Vũ mới yên tâm click vào video thứ ba.

“Không… không đúng!” Gia Cát Ngô Dụng sửng sốt, sửa lại: “Anh Vũ, không phải cái này, là từ bên phải đến cái thứ ba.”

Trần Vũ khoát tay: “Chờ tôi xem xong cái này đã.”

Gia Cát Ngô Dụng: “...”

Một phút sau.

Bối cảnh âm nhạc kết thúc.

Màn hình máy tính bảng cũng tối đen.

Trần Vũ ngạc nhiên ngẩng đầu: “Không có?”

Gia Cát Ngô Dụng: “Đã nói… là che mắt người khác.”

Trần Vũ: “... Phế vật.”

Rời video, lúc này hắn trực tiếp nhấp vào video thứ ba bên phải, nhất thời thấy được một hình ảnh lay động.

Trong hình ảnh, một đám người áo đen đang vây quanh trên thi thể một dị thú, há miệng to ăn cơm.

Trong đó có một người áo choàng màu đen ăn xong, đứng lên, hai tay giơ cao, thông qua phương thức nào đó, điều khiển mấy chục con dị thú chuyển động từ xa…

“Đây là…” Nhìn xong, thân thể Trần Vũ lạnh run.

“Không sai.” Gia Cát Ngô Dụng gật đầu, nhếch miệng ghê tởm: “Bọn họ đang ăn xác. Thấy hư ảnh sau lưng người áo đen kia không?

Trần Vũ: “... Ừ. Đó là một… dị thú.”

“Đúng! Thông qua ăn thi thể dị thú, tạo thành dị thú hóa của mình, tiến tới khống chế dị thú trong thời gian ngắn.” Gia Cát Ngô Dụng siết chặt hai tay, sắc mặt xanh mét: “Lúc ấy nhìn thấy cảnh này, đội điều tra của chúng tôi đều choáng váng. Mà căn cứ vào một loạt nghiên cứu sau đó của tôi mới phát hiện ra càng nhiều bí mật.”

Nói xong, cậu ta ngừng nói, dựng thẳng ba ngón tay: “Một, loại thi thể dị thú ăn uống này hình như cất giấu giao dịch như khế ước nào đó. Không quan hệ quá lớn với ăn nhiều ăn ít.”

“Hai, võ giả thiên phú càng cao sau khi ăn thi thể xong gần như có thể điều khiển càng nhiều dị thú.”

“Ba, bất kể thế nào, người ăn dị thú nhất định sẽ biến thành dị thú.”

Trần Vũ: “...”

Kinh ngạc nhìn video bên trong máy tính bảng, Trần Vũ trầm mặc hồi lâu, hỏi: “Cậu phân tích như thế nào mới ra những thứ này hay vậy.”

“Thật ngại quá.” Gia Cát Ngô Dụng gãi cổ: “Tôi bắt được một ít

cường đạo nên cho bọn họ ăn thịt dị thú, thông qua biện pháp ngu ngốc biết được những thứ này. Sau đó mới tới tìm cậu."

"... Cậu cứ khăng khăng tìm tôi như vậy rốt cuộc là vì cái gì?"

"Bởi vì cậu là siêu trí giả có trí tuệ tuyệt luân nhất mà tôi từng thấy!" Gia Cát Ngô Dụng bỗng nhiên phấn chấn: "Sau khi cậu biết chuyện này, nhất định có thể thông qua nghiên cứu, hoặc là biện pháp nào đó giải quyết triệt để vấn nạn dị thú!"

Trần Vũ: "..."

"Nhưng không biết vì sao..." Gia Cát Ngô Dụng cẩn trọng nhìn Trần Vũ một cái, muốn nói lại thôi: "Bây giờ cậu... hình như so với lúc trước ngốc hơn nhiều..."

Trần Vũ: "..."

"Hơn nữa... đồng tử ở hai mắt kia cũng không tập trung, trông không linh động lắm."

Trần Vũ: "..."

"Anh Vũ, trong khoảng thời gian gần đây cậu gặp biến cố gì hả?"

"Không đề cập đến cái này." Trần Vũ cắt ngang lời Gia Cát Ngô Dụng, gắt gao nắm chặt máy tính bảng, vẻ mặt nghiêm túc: "Trải qua nghiên cứu của cậu, ngoại trừ ăn thi thể ra còn có biện pháp khống chế thú triều khác sao?"

"Không có." Gia Cát Ngô Dụng trả lời không cần nghĩ ngợi: "Có thể có nhưng tôi không biết."

"Có nghĩa là..."

Trần Vũ bỏ máy tính bảng xuống nhìn về phía Liên Thành, ánh mắt phức tạp: "Bát Hoang Dịch... Đã ăn thi thể dị thú."

"Bát Hoang Dịch lúc đó bị điều chuyển, là một dị thú thú triều." Gia Cát Ngô Dụng phân tích: "Cho dù lấy thiên phú của anh ta, trả giá cũng sẽ rất thảm khốc. Thành thật mà nói, bây giờ anh ta hẳn là đã dị thú hóa rồi.

Trần Vũ từ chối cho ý kiến, tiếp tục hỏi: “Tại sao năng lực khống chế dị thú mạnh yếu lại có liên quan đến thiên phú?”

“Cụ thể tôi cũng không rõ ràng lắm. Nhưng giống điểm thứ nhất tôi nói, hành vi ăn thịt thi thể dị thú càng giống với khế ước nào đó.”

Trần Vũ: “Khế ước của ma quỷ.”

“Đúng. Những gì cậu nói rất chính xác.”

Hắn cúi đầu nhìn máy tính bảng còn đang chiếu video, Trần Vũ suy nghĩ trăm chuyện, càng ngày càng cảm giác tất cả mọi việc đang có một bàn tay khống chế toàn cục ngay sau lưng…

Mỗi nền văn minh.

Mỗi thế giới.

Mỗi cá nhân.

Mỗi dòng thời gian…

Tất cả đều là quân cờ trong túi của bàn tay đó.

Im lặng một lúc lâu, hắn lại nghĩ tới Bát Hoang Dịch.

“Tương lai, hắn cũng sẽ biến thành dị thú sao…”

“Bộp.”

Trần Vũ tắt máy tính bảng trả lại cho Gia Cát Ngô Dụng .

Trần Vũ đứng lên, nói: “Cám ơn tình báo của cậu đã giúp tôi đại âm một việc lớn. Nếu không có chuyện gì khác thì tôi đi trước.

Chương 995: Kích động đám đông (5)

Chương 995: Kích động đám đông (5)

Hai mắt Gia Cát Ngô Dụng đột nhiên sáng lên: “Chẳng lẽ cậu tìm được cách cứu vớt văn minh nhân loại chúng tôi rồi sao?

“Cứu vớt văn minh, cho tới bây giờ đều dựa vào thực lực mạnh mẽ.” Trần Vũ nhìn thẳng vào Gia Cát Ngô Dụng: “Ý đồ thông qua cách nào đó để đi đường tắt cũng không thực tế.”

Ánh sáng trong mắt của Gia Cát Ngô Dụng biến mất, cậu ta hé miệng nói: “Nếu có thể điều khiển dị thú hành động, tự nhiên cũng có thể điều khiển dị thú tự sát. Chỉ cần… Phạm vi điều khiển đủ rộng… tôi cảm thấy có khả năng diệt sạch dị thú.”

“Hiểu biết của cậu quá ít.” Trần Vũ chỉ ngực: “Dị thú không phải loại dị vực sinh linh. Bản chất của nó, là lòng người.”

……

Để lại Gia Cát Ngô Dụng đang ngơ ngác sững sờ, Trần Vũ rời khỏi nhà trẻ, bước chân vội vàng.

Không biết BB đi đâu.

Nhưng hắn cũng không lo lắng.

Bởi vì BB có khả năng nhìn xuyên thấu phạm vi rất rộng. Lúc muốn tìm hắn, lúc nào cũng có thể tìm được.

Bây giờ hắn có việc quan trọng hơn phải làm.

Đó chính là…...

Ăn thịt dị thú!

Võ giả tầm thường sau khi thôn phệ thi thể dị thú, cuối cùng sẽ biến thành một con dị thú.

Nhưng Trần Vũ biết rõ điểm đặc biệt của mình.

Hắn bị thế giới “nguyền rủa”.

Bất kỳ “sự thật đã được thiết lập” nào đặt vào hắn đều sẽ bị đảo ngược hoàn toàn.

Như vậy có rất nhiều không gian hoạt động…

Suy nghĩ đến tận đây, Trần Vũ càng phấn chấn, nhịn không được tăng nhanh tốc độ dưới chân.

“Đại nhân Trần Vũ!”

Không đến một hồi, BB chạy tới nhảy đến trên lưng Trần Vũ: “Đại nhân muốn đi đâu?”

“Ra ngoài thành. cậu tới vừa lúc. Giúp tôi nhìn xem ngoài thành ở đâu có dị thú.”

Hai mắt BB phiếm hồng, ghé vào vai Trần Vũ nhìn 360° xung quanh một vòng, chần chờ: “Không có.”

“Hả?”

Cơ thể dừng lại, Trần Vũ kinh ngạc: “Phụ cận Thanh Thành không có sao?”

“Không, không có gì xung quanh cả.”

“Dã ngoại dị thú ít như vậy rồi à…” Trần Vũ gãi đầu hỏi: “Cậu có thể nhìn xa hơn một chút không?”

“Tôi có thể tập trung sức mạnh toán học để làm cho góc nhìn của hình quạt trở thành một đường thẳng và có thể nhìn xa. Nhưng nó sẽ rất chậm.”

“Được, cậu thử xem.”

“Được rồi.”

Nhảy xuống vai Trần Vũ, mặt BB mặt hướng về phương bắc, hai mắt hồng quang lóe ra.

Trong chốc lát, cả người bắt đầu tản ra hơi nóng…

Trần Vũ: “… Cậu bốc khói rồi.”

“Tôi đang ép xung.” BB nói: “Không phải chị Đào cũng biết sao?”

Trần Vũ: “...”

Khoảng năm phút sau, BB di chuyển một góc 2°.

“Vừa rồi ở phía bên kia nhìn thấy dị thú à?” Trần Vũ hỏi.

BB: “Không.”

Trần Vũ: “Cậu nhìn bao xa?”

BB: “Quỹ đạo Trái đất thấp”

Trần Vũ: “... Vất vả rồi, không cần nhìn xa như vậy.”

“Đệt! “BB giật mình: “Vậy có thể nhanh hơn chút.”

Nói xong, lượng nhiệt xung quanh BB giảm xuống, tốc độ quay đầu cũng nhanh hơn rất nhiều.

Cứ như vậy tiếp tục “điều khiển” một hồi, khi BB nhìn thấy bên phía tây, hai mắt hồng quang bắn ra, nói với Trần Vũ: “Đại nhân Trần Vũ, đã nhìn thấy dị thú.”

“Ở Phía tây à?”

“Đúng vậy.”

Trần Vũ ôm lấy BB rồi chuyển phương hướng, tiến về hướng tây: “Có bao nhiêu con.”

“Khoảng 200 triệu con.”

Trần Vũ dừng bước chân lại: “Mẹ nó chắc là thú triều đang tới nhỉ!”

“Đợt thú triều lần này còn cách bao xa nữa?”

“Cách đây ba trăm kilomet.” BB nhón chân lên, đôi mắt xuất hiện những tia đỏ rực nhìn về phía trước: “Với tốc độ hiện tại, chúng ta sẽ đến nơi vào sáng sớm ngày mai.”

“Đợt Thú triều này hẳn là một phần của Thú triều cuối cùng.” Trần Vũ gật đầu, nhanh chóng đưa ra quyết định, ôm lấy BB lao về phía bắc của thành phố.

“Chúng ta đang chạy trốn hả?” BB hỏi.

“Chạy trốn, nhất định phải trốn rồi” Trần Vũ trong mắt sáng lên: “Nhưng không phải là tôi…”

Nhanh thôi.

Trong vòng hai phút, dưới sự vội vàng của Trần Vũ, hai người đã đi đến Dụ Thụ Nhai nơi có cửa hàng bán thuốc lá.

Dừng lại, Trần Vũ quay đầu theo bản năng liếc nhìn cửa hàng tạp hóa xiêu vẹo, im lặng một lúc, sau đó mở cửa nói với bà chủ phía sau tủ thuốc lá: “Chị Tề, tôi có một tin không vui muốn báo cho chị.”

“Dị thú tới à?” Bà chủ bắt chéo chân hai chân, thong thả rít một hơi thuốc lá.

“Làm sao chị biết?” Trần Vũ kinh ngạc.

“Cái gì?!” Bà chủ đột nhiên đứng dậy, trợn mắt: “Dị thú thật sự đến rồi sao?!”

“Nhìn cách chị phản ứng, còn tưởng chị đã biết rồi.”

“Nói dóc! Mấy loại chuyện này lão nương có thể phỏng đoán được sao?” Bà chủ đứng dậy xoay người đi lại mấy vòng: “Cũng đúng… Đã đến lúc rồi, còn có gì ‘xui xẻo’ hơn nữa? Chỉ còn lại đợt Thú triều thôi…”

Lẩm bẩm gì đó, bà chủ quay đầu nhìn thẳng vào Trần Vũ một lúc lâu, sau đó đột nhiên ngồi xuống, nhặt điếu thuốc rơi trên bàn lên hít một hơi thật sâu: “Làm sao cậu biết? Đợt Thú triều đã đổ tới thành phố?”

“Tôi nhìn thấy rồi.” BB nằm trên lưng Trần Vũ vui vẻ giơ tay lên.

Chương 996: Kích động đám đông (6)

Chương 996: Kích động đám đông (6)

Nắm chặt điếu thuốc, bà chủ đảo mắt nhìn qua lại giữa Trần Vũ và BB, một lúc sau mới hỏi: “Cô ấy có đáng tin không?”

Trần Vũ gật đầu: “Ngoại trừ IQ không đáng tin ra, còn lại đều có thể tin tưởng.”

“Rít…” Hít một hơi thuốc lá thật sâu và thở ra nhẹ nhàng. Xuyên qua làn khói mơ hồ, bà chủ nhìn chằm chằm Trần Vũ: “Khi nào Thú triều đến?”

“Sáng ngày mai.”

“Lần này cũng giống như lần trước…”

“Đúng vậy.” Trần Vũ nhún vai: “Mọi đợt Thú triều xuất hiện đều vào sáng sớm, cũng không biết tại sao.”

“Vậy cậu còn chần chờ gì nữa?” Bà chủ đứng dậy, vỗ tay lên tủ thuốc lá, tựa cả cơ thể vào: “Sao không nhanh đi đi? Quay lại Ma Đô đi.”

“Ừm?”

Trần Vũ nhìn bà chủ từ trên xuống dưới khẽ cau mày: “Tôi muốn nghe chị thử xem… Chị không đi?”

“…” Bà chủ chớp mắt, im lặng.

“Chị thật sự không muốn đi?!” Trần Vũ sửng sốt.

“…Không đi.”

“Tại sao?”

“Đợt Thú triều cuối cùng đang đến. Cho dù rời đi, còn có thể đi đâu?” Bà chủ dập điếu thuốc với vẻ mặt vô cảm: “Giống như điếu thuốc này, sớm hay muộn cũng sẽ có ngày nó tàn hết.”

Nói xong, cô rời khỏi quầy, đi đến trước mặt Trần Vũ, nở nụ cười:

“Trần Vũ, so với người chồng đã mất sớm, tôi rất may mắn rồi. Có thể sống sót lâu như vậy trong khi chiến đấu chống lại Thú triều.”

Trần Vũ: “...Chị Tề, chị có chút bi quan rồi. Cho dù bây giờ, ít nhất nền văn minh vẫn còn tồn tại. Theo tôi, hành vi của chị là hèn nhát.”

Bà chủ: “Vả lại tôi cũng không phải đàn ông.”

Trần Vũ: “…”

“Thêm nữa…” Bà chủ nhìn ra ngoài cửa sổ khu dân cư: “Tôi sinh ra ở đây và lớn lên ở đây, tôi học ở đây, làm việc ở đây và kết hôn ở đây, cả đời tôi gắn liền với Thanh Thành. Mặc dù, đó tuy rằng không phải là tất cả với tôi, nhưng ít nhất đối mặt với cái chết, tôi lựa chọn Thanh Thành.”

Trần Vũ nheo mắt lại: “Chị còn có tôi.”

Bà chủ: “Cậu là một kẻ khô khan.”

Trần Vũ: “…”

“Dù sao thì chị cũng nên rời đi càng sớm càng tốt.” Khuôn mặt xinh đẹp của bà chủ lộ ra chút bực bội: “Với tốc độ của chị, trong một ngày có thể trốn thoát đến Ma Đô.”

Khi những lời này vừa dứt, căn phòng chìm vào im lặng.

Một người đàn ông và một người phụ nữ, hai người đang nhìn nhau.

Dường như cảnh tượng đang quay lại nửa năm trước, khi Thú triều ập đến “âm dương tách biệt”.

“...Chị Tề, chị thật sự quyết định rồi sao?” Một lúc sau, Trần Vũ khàn giọng nói.

“Chắc chắn rồi.” Bà chủ châm lại điếu thuốc, hút một hơi, nhìn thẳng vào Trần Vũ, nói như đùa: “Trong đời tôi có thể trốn tránh rất nhiều chuyện. Nhưng sẽ không trốn thoát khỏi dị thú. Tôi có mối hận với lũ dị thú này.”

“…Vậy tôi hiểu rồi.”

Trần Vũ thở dài hơi sâu, mím môi: “Vậy tôi còn một câu hỏi cuối cùng, chị có thể thành thật trả lời tôi được không?”

Bà chủ gật đầu: “Yêu đấy.”

Trần Vũ sửng sốt: “Hả?”

“…” Bà chủ im lặng hồi lâu, do dự: “Cậu muốn hỏi vấn đề gì?”

Trần Vũ gãi đầu: “Tôi muốn hỏi, thuốc lá của chị không phải hết rồi sao? Cái này lấy ở đâu ra?”

Bà chủ: “...cút.”

Trần Vũ: “…”

Bà chủ: “Cút thật xa vào….”

Một phút sau.

“Rầm!”

Bà chủ đá tung cửa tiệm, một tay xách lấy Trần Vũ, tay còn lại ôm BB, tức giận ném hai người ra khỏi cửa: “Cút, sau này đừng quay lại nữa. Mẹ nó chứ, trông thấy cậu là tôi tức giận.”

“Rầm!!”

Nói xong cô đóng chặt cửa lại.

Đứng ngây người ở đó ước chừng nửa phút, BB ngẩng đầu nhìn Trần Vũ: “Đại nhân, ngài thất tình rồi.”

Trần Vũ: “Im đi.”

BB: “Ối.”

Quay lại, nhìn thật sâu vào cửa hàng bán thuốc lá qua cửa kính và cửa sổ, Trần Vũ lắc đầu và thở dài lần nữa: “Không sao đâu.”

“Đại nhân, ngài thực sự không quan tâm đến dì ấy sao?”

“…Sao có thể không quan tâm?” Đặt BB lên vai, Trần Vũ khuỵu gối nhảy lên nóc cửa hàng bán thuốc lá, nhìn xung quanh: “Cô ấy có thể rời đi hay không cũng phải do cô ấy quyết định. Đợi tôi xong việc, sẽ bắt ép cô ấy đi.”

Nói xong, Trần Vũ rút thanh trường kiếm trên đầu BB ra, chỉ thẳng về phía trước: “Thú triều đang hướng về phía đó phải không?”

“Phải.”

“Bám chặt.”

“Lên!”

“Bùm…”

Âm thanh như phá vỡ bầu không khí xung quanh, chỉ trong nháy mắt Trần Vũ đã biến mất.

Trên nóc ngôi nhà để lại một cái hố hình tròn khổng lồ.

Trong hố, bà chủ nhà ngồi trên giường im lặng nhìn bầu trời, bỗng cảm thấy kiệt sức từ trong ra ngoài.

“Làm thế quái nào mà tôi lại quen biết tên khốn này…”

“…”

“Hộp thuốc lá đó vừa bị thất lạc! Tại sao phải tìm nó. A…a…a…”

…

Thời gian trôi qua thật chậm.

Ba mươi phút sau khi Trần Vũ rời đi, hai bóng người một lớn một nhỏ chậm rãi xuất hiện trước cửa hàng bán thuốc lá.

“Đã lâu như vậy, cuối cùng cũng đã trở lại.” Thân hình to lớn trầm giọng nói.

“Thật thú vị.” Bóng dáng nhỏ bé lắc đầu: “Thì ra dì ấy đã biến mất như thế này.”

“BB, cứ ở lại đây. Hãy cảnh giác xung quanh. Tôi sẽ đi vào.”

“Chúc đại nhân một cuộc sống hạnh phúc.”

Bỏ qua lời trêu chọc của bóng dáng nhỏ bé, thân ảnh to lớn bước từng bước đến cửa kính của cửa hàng thuốc lá.

“Phù…”

Chương 997: Kích động đám đông (7)

Chương 997: Kích động đám đông (7)

Hít một hơi thật sâu, hắn dường như ngửi thấy mùi thuốc lá.

Mùi khói này được gọi là ký ức.

“Lách cách.”

Đưa tay ra, đặt lên tay nắm cửa lạnh lẽo, thân hình nhẹ nhàng dùng lực…

“Cạch, cạch, cạch…”

Cánh cửa kính từ từ mở ra.

Bước một bước và tiến vào nhà. Người đó đút hai tay vào túi quần rồi đi thẳng lên cầu thang dẫn đến phòng khách trên tầng hai.

Trông nhìn thấy bà chủ nhà vừa sửa mái nhà vừa chửi bới.

“Hello.”

Sau khi quan sát một lúc lâu, người đó đột nhiên lên tiếng.

“Hả?” Nghe thấy âm thanh đó, bà chủ vốn không hề hay biết vội quay người lại, khi nhìn thấy bóng người phía trước, bà cảm thấy như bị sét đánh.

“Em yêu, đã lâu không gặp.” Người đó mỉm cười vẫy tay.

“Ngươi… ngươi…” Bà chủ thân thể mảnh khảnh lạnh lùng, ánh mắt trống rỗng.

“Đã bao nhiêu năm rồi vẫn nhớ tôi phải không?”

“Chồng…”

“Xin lỗi, tôi về muộn.”

“Không thể nào…”

…

“Đến nơi rồi.”

Trời dần sáng, Trần Vũ dẫn theo BB chạy như phóng điện trên đường đến trước đợt Thú triều dữ dội.

Đứng trên vị trí cao quan sát, có thể nhìn thấy vô số dị thú từng đợt từng đợt lần lượt nối tiếp nhau, chen chúc, cọ sát vào nhau cho đến khi lan rộng đến cuối tầm mắt.

Toàn bộ vùng đất như bị “nhuộm” thành màu đen.

“Thật sự có rất đông.” BB ngồi trên vai Trần Vũ, mở miệng nói: “Cái đống vô tận này kỳ thực chỉ mới một phần hai mươi thôi.”

Trần Vũ im lặng quan sát không nói gì.

Là một chiến binh đã có nhiều kinh nghiệm chiến đấu chống lại Thú triều, hắn biết rõ rằng ngay cả con số “200 triệu” trước mặt cũng không còn là điều mà con người có thể quan tâm. Chưa kể đợt Thú triều to lớn này đang bao vây bốn phương tám hướng.

“Đại nhân? Trần Vũ đại nhân” Thấy Trần Vũ im lặng hồi lâu, BB đưa tay ra vẫy vẫy trước mặt hắn: “Ngài còn ở đây không vậy?”

Sau khi định thần lại, Trần Vũ dùng sức xoa xoa mặt, ra lệnh cho BB: “Quan sát kỹ từ trái qua phải theo hình quạt xem có dị thú cấp 9 nào không.”

“Tôi không thể xác định được caaso độ của chúng.” BB xòe tay: “Bao gồm cả Trần Vũ đại nhân, tôi không thể biết được trình độ thực lực của ngài.”

“Cậu chỉ cần sàng lọc kích thước là được. Dị thú cấp 8 và 9 thường có kích thước rất lớn.”

“Dễ thế sao!” BB chợt nhận ra, làm theo chỉ dẫn của Trần Vũ, quay đầu lại và tìm kiếm cẩn thận trong biển thú cả tỷ con này.

Rất nhanh.

BB chỉ về phía trước: “Ở đằng kia, hướng mười một giờ, cách đó ba mươi kilomet có một con to lớn, hẳn là dị thú cấp 9 mà ngài nhắc tới.”

“Tiếp tục xem xem.” Trần Vũ gật đầu lia lịa: “Toàn bộ cùng kích thước, đánh dấu những con nhỏ hơn để tránh phiền toái. Chúng ta cần tạm thời bỏ qua chúng nó trong hành động tiếp theo.”

“Đã hiểu. Bản đồ ba chiều đang được xây dựng. Vui lòng đợi.”

Đặt BB từ trên vai xuống, Trần Vũ ngồi khoanh chân và nhìn làn Thú triều vô tận trước mặt, khuôn mặt không lộ biểu cảm.

Loài kiến có thể không bao giờ hiểu được những tòa nhà chọc trời của nền văn minh nhân loại.

Nhưng trong số những con kiến đó, sẽ luôn có một con nghi ngờ về tất cả những điều này…

Nửa giờ sau.

BB thu hồi ánh sáng đỏ trong mắt, quay sang Trần Vũ, sắc bén nói: “Trần Vũ đại nhân, xây dựng đã hoàn tất. Có hai con dị thú cực lớn, một con ở hướng mười một giờ cách hai mươi sáu kilomet, con còn lại là ở hướng hai giờ cách năm mươi bốn kilomet. Về phần những con dị thú nhỏ hơn một chút, tổng cộng có hai trăm sáu mươi mốt con, vị trí của chúng tương đối rải rác.”

Trần Vũ mở mắt ra đứng dậy và nói: “Hãy thiết kế một con đường có thể giảm thiểu sự tiếp xúc với những mục tiêu này.”

“Việc này quá dễ dàng. Trần Vũ đại nhân, ngài không muốn gặp phải một con dị thú mạnh mẽ phải không?” BB nhào lộn, nhảy lên vai Trần Vũ và chỉ vào rìa bên phải của làn Thú triều: “Đi vòng quanh từ bên đó, khoảng ba mươi kilomet, trong khu vực nhỏ đó có một tên to con.”

“Được.”

Trần Vũ lập tức xuất phát, chỉ dùng sức mạnh của cơ thể biến thành một luồng ánh sáng bí ẩn, lặng lẽ lướt qua theo rìa bên ngoài của làn Thú triều.

“Đại nhân!”

Lúc này, BB trên lưng đột nhiên kinh hãi: “Hai con dị thú lớn nhất đồng thời nhìn qua!”

“Kit…kit…kit…”

Trần Vũ lập tức dừng lại, cúi người xuống, vẻ mặt cứng ngắc: “Ngươi chắc chắn chứ?”

“Chắc chắn rồi! Cả hai tên đó đều rất lớn, tôi đã quan sát thấy chúng rồi.”

Kìm nén cảm giác ớn lạnh trong lòng, Trần Vũ cảnh giác nói: “Hai con cấp chín này có động thái gì không?”

“Không.” BB hai mắt đỏ rực, tầm mắt xuyên qua tầng tầng chướng ngại, tập trung vào hai con dị thú cấp chín: “Ừm… bọn chúng chỉ liếc qua thôi.”

“Chắc chắn là tôi đã bị phát hiện ra rồi.” Trần Vũ da đầu tê dại: “Thật là một nhận thức lố bịch.”

“Thưa ngài, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Chờ một chút.” Trần Vũ bình tĩnh ngồi xổm tại chỗ.

Chương 998: Kích động đám đông (8)

Chương 998: Kích động đám đông (8)

Cấp 9, là cấp độ rất mạnh trong thế giới võ thuật để có thể chiến đấu cùng, Trần Vũ biết rằng mình không thể phản kháng.

Không được hành động hấp tấp…

Thời gian trôi qua từng phút từng phút như thế này.

Trần Vũ một lần nữa cảm thấy áp lực khi phải đối mặt với dị thú cấp chín ở Ma Đô này.

Lúc đó hắn hèn mọn đến mức chỉ có thể nằm dưới đáy biển, bất động như một con rùa.

Không ngờ sau khi trải qua vài lần "thăng cấp", đối mặt với cấp chín, vẫn chỉ là một con rùa…

"Trần Vũ đại nhân" BB chăm chú quan sát hai con dị thú, do dự nói: "Trong thế giới của tôi, con người bị dị thú tiêu diệt. Nhưng ở thế giới của ngài, nhân loại rõ ràng mạnh như vậy, nhưng vẫn không thể tránh khỏi việc bị tiêu diệt hay sao."

Trần Vũ: "…"

Trần Vũ im lặng.

"…Đi thôi." Một lúc sau, hắn đứng thẳng lên và tiếp tục cõng BB trên lưng lao về phía trước: "Chú ý chuyển động của hai con dị thú cấp chín đó."

"Đại nhân. Bọn chúng không còn nhìn về hướng này."

Không lâu sau.

Sau khi xác nhận hai dị thú dẫn đầu đã phớt lờ mình, Trần Vũ cuối cùng cũng có được chút dũng khí và dần tăng tốc độ. Đem theo BB lao đến khu vực an toàn.

"Suỵt."

Ấp toàn bộ cơ thể vào trong bụi rậm, Trần Vũ cong đầu gối vào tư thế chuẩn bị: “Quan sát một lần cuối cùng, hai tên cấp chín kia.”

“Hmm…không có gì bất thường cả.”

“Tốt, ở đây đợi tôi.”

Lời vừa dứt, đã có tiếng nổ chói tai!

Trần Vũ phóng ra và lao vào làn Triều Thú nhanh như sao băng, trước khi nhiều dị thú cấp thấp kịp phản ứng, đã đá bay ba con dị thú về phía BB bằng “Đoàng”, “đoàng”, “đoàng”.

“Vèo…”

Ba vật thể khổng lồ dài hàng chục mét dường như không có trọng lượng, vẽ lên không trung một hình parabol dài và đẹp rồi rơi ra xa, tung lên bụi mù.

“Đại nhân!”

BB đang trốn trong bụi cỏ lại kêu lên: “Nhìn…nhìn lại lần nữa! Hai tên to lớn đó nhìn lại lần nữa!”

“Đi!”

Một tia sáng, phóng ra khỏi làn Thú triều như mây và sương mù.

Trần Vũ nhanh chóng túm lấy BB và bỏ chạy!

“Rầm” tiếng nổ lớn vang vọng phá vỡ bầu không khí.

Các dị thú ở rìa Thú triều cuối cùng này đã có phản ứng, hết con này đến con khác dậm chân gầm lên đuổi theo Trần Vũ.

Nhưng chưa đến mười bước, chúng đã bị điều khiển bởi một lực trói buộc không thể giải thích được, và cơ thể bọn chúng lần lượt trở lại cứng ngắc…

“Quả nhiên.” Đang chạy trốn thì Trần Vũ quay đầu lại nói: “Phương pháp thông thường… không thể dẫn dắt đám Thú triều này được.”

“Thưa ngài, hai con quái vật to lớn đó không nhìn ngài nữa.” Bởi vì ngôn ngữ không thể truyền đạt ở tốc độ siêu thanh như vầy, BB đành vỗ nhẹ lên vai Trần Vũ và làm động tác “OK”.

“…Ừm” Trần Vũ ngay lập tức cảm thấy nhẹ nhõm. Đồng thời cũng giảm tốc độ.

Sau khi giảm tốc độ xuống mức có thể nghe thấy âm thanh, hắn nói: “Nói đến đây, chúng ta có hơi gấp gáp, nhưng nếu như dễ dàng phân tán lực chú ý của dị thú cấp chín như vậy thì việc đối phó với Thú triều này dễ dàng hơn nhiều.”

“Đại nhân, ba con dị thú ngài đánh đi chưa chết, hình như chúng muốn quay lại.”

“Không thể nào.”

“Sặc!”

Rút thanh trường kiếm phía trên đầu BB ra, Trần Vũ lao xuống, tiến thẳng về phía ba con dị thú, một chiêu quét qua toàn bộ đội quân, chém ba con dị thú thành sáu mảnh.

“Lợi hại!”

BB vỗ tay ngạc nhiên: “Nhưng tôi còn có một câu hỏi nữa. Thanh kiếm chỉ ngắn như vậy, sao có thể vẽ ra một nét dài như thế?”

“Rất đơn giản, dồn năng lượng vào trong kiếm, rồi để cho năng lượng phóng thích ra ngoài. Ừm… nói ra thì…” Trần Vũ nheo mắt nhìn xuống thanh trường kiếm trong tay: “Có điều này tôi đã thắc mắc từ lâu rồi.”

“Chuyện gì vậy?” BB thắc mắc.

“Thanh kiếm này là của cậu à?”

“A!” BB gật đầu mạnh mẽ: “Nó đã là một phần của tôi kể từ khi tôi sinh ra.”

“Vậy tại sao năng lực truyền dẫn năng lượng của nó lại mạnh như vậy?” Trần Vũ trong mắt lóe lên: “Hình như nó được dành riêng

cho chiến binh.”

“Nhưng…mà…không có chiến binh nào trong thế giới của chúng tôi cả.”

“Cho nên mới thấy lạ. Nửa năm trước khi tôi lần đầu tiên tiếp xúc với thanh kiếm này, tôi đã cảm thấy có gì đó không ổn.”

“Có lẽ nào… là trùng hợp không?” BB chớp mắt: “Nó được làm từ một loại vật liệu có thể dễ dàng truyền dẫn năng lượng.”

“Không thể nào. Khả năng truyền năng lượng không liên quan gì đến vật liệu.” Trần Vũ hơi mở lòng bàn tay, lộ ra chuôi kiếm với những đường nét rõ ràng: “Và cho dù là trùng hợp… thì những hoa văn trên chuôi kiếm không thể cũng trùng hợp đến vậy chứ?”

“Hoa văn?” BB kinh ngạc, kiễng chân lên, tò mò nhìn chuôi kiếm: “Cái này bị làm sao vậy?”

Trần Vũ: “...Đây là dấu tay của tôi.”

BB: “?”

“Còn có dấu tay của tôi.” Trần Vũ ánh mắt sâu thẳm nhìn thẳng BB: “Vậy rốt cuộc chuyện này là sao?”

“Ngài…ngài…” BB cũng bối rối: “Ngài đang đùa à.”

“Tự xem đi.”

Chương 999: Kích động đám đông (9)

Chương 999: Kích động đám đông (9)

Trần Vũ không nói nhiều, xòe lòng bàn tay ra và yêu cầu BB kiểm tra sự giống nhau giữa dấu tay của hắn và hoa văn trên chuôi kiếm.

BB mở to mắt, lắc đầu qua trái qua phải, nhìn qua nhìn lại giữa lòng bàn tay và chuôi kiếm.

Một lúc lau vẫn hoàn toàn chết lặng: "Là…là thật này…"

Nắm chặt thanh kiếm lần nữa, cẩn thận cắm vào đầu BB, Trần Vũ nhún vai: "Vậy mới nói, có nhiều chuyện chúng ta cũng không biết được."

"Ngài…ngài trước đây không nói với tôi điều này?"

Ngồi xổm xuống, Trần Vũ quan sát thi thể của ba con dị thú và xua tay: "Tôi không muốn nói tiếp."

"Trần Vũ đại nhân" BB nắm lấy vạt váy của mình và do dự: "Có vẻ như tôi vẫn chưa hiểu rõ về ngài. Đánh giá về ngài có thể là không chính xác."

"Ồ, trước đây cậu đánh giá tôi như thế nào?"

"Là con người năng động, vui vẻ, quyết đoán và có trách nhiệm."

"Bây giờ thì sao."

BB: "…con người bí ẩn."

Trần Vũ: "…"

BB: "Tâm tư ngài quá sâu sắc rồi."

Trần Vũ: "Chỉ là tôi quên nhắc tới… Còn nữa, sau này ít đọc truyện tranh Nhật Bản đi. Nhật Bản đã bị tiêu diệt rồi."

Nói xong, hắn chỉ ngón tay vào giữa môi và ra hiệu im lặng với BB. Sau đó hắn đưa tay xé ra một mảng thịt của dị thú, hai mắt sáng

lên.

“Ngài muốn…ăn nó sao?”

“Không.” Trần Vũ lắc đầu, giơ tay lên búng ngón tay.

“Pằng!”

Một ngọn lửa nhỏ lơ lửng trong không khí.

“Ít nhất hãy nướng nó.”

…

Mười phút sau.

Hai người, một lớn một nhỏ, đi tìm cây và nhóm lửa.

Giống như những gì đã làm ở [Dị cảnh Thanh Thành], ngồi đối diện nhau và cùng nướng thịt.

“…Thật tuyệt.” BB gãi đầu: “Đã lâu rồi không ở một mình với Trần Vũ đại nhân.”

“Không phải mỗi ngày đều ở cùng nhau sao?” Trần Vũ hơi nheo mắt, lật vỉ nướng bằng gỗ lại.

“Điều tôi đang nói là sự cô đơn yên tĩnh như này.” BB nhặt một mảnh gỗ, chọc vào đám lửa và nghe âm thanh giòn như tiếng pháo: “Gần đây đầu óc ngài có vẻ khá nặng nề.”

“Không sao đâu. Chỉ là đang nghĩ quá nhiều thôi.”

Nhặt thịt thú nướng lên, Trần Vũ quay đầu nhìn thoáng qua làn Thú triều đang “quằn quại” ở phía xa, nói: “Bây giờ chúng ta kết thúc chủ đề này, tôi cần phải đi. Hãy chuẩn bị sẵn sàng. Nếu có gì lạ xảy ra chuyện với tôi, hãy chạy trốn trước.”

“…Ừm” BB mím môi và rút chân lại.

“Phù…”

Hít một hơi thật sâu, Trần Vũ không trì hoãn thêm nữa. Hắn há

miệng quả quyết, cắn một miếng thịt chín rồi nuốt xuống mà không thèm nhai.

“Đùng, đùng, đùng…”

Khoảnh khắc đang ăn thịt, tầm nhìn trước mặt hắn vỡ vụn và nổ tung…

…

“Ông chủ, bán một bao thuốc lá.”

Trên đường phố Ma Đô, Trần Vũ bước tới một người bán xe hàng di động và đưa ra mười tờ tiền một trăm nhân dân tệ: “Một gói Cáp Nhĩ Tân”.

“Một gói chỉ có mười tệ, cậu đưa quá nhiều.” Người bán hàng mỉm cười xua tay, chỉ lấy một tờ trong số đó: “Dị thú đã không còn, thế giới hòa bình, không cần chiến binh nữa. Hơn nữa thuốc lá tự nhiên không bị hạn chế số lượng bán nữa.”

“Ồ.” Trần Vũ gật đầu, cầm lấy thuốc lá và tiền thối lại: “Giá đã giảm, vậy thì tốt.”

Cất tiền giấy đi, hắn quay người tựa vào xe hàng, vừa mở bao thuốc lá ra, vừa im lặng nhìn đám người ra vào trước mặt.

Bây giờ là năm 1999.

Nửa năm đã trôi qua kể từ khi đợt Thú triều cuối cùng kết thúc.

Sáu tháng trước, lực lượng đồng minh ở Ma Đô đã thành công đánh bại toàn bộ dị thú và giành được chiến thắng tưởng chừng không thể.

Lúc này, hòa bình đã hoàn toàn được lập lại trên toàn thế giới.

Con người đã có được cuộc sống ổn định mà họ hằng mơ ước.

Nhưng…

Hít điếu thuốc bằng một hơi thật sâu, Trần Vũ cúi đầu, đôi mắt lấp

lánh nhìn bàn tay chai sạn của mình.

Khi không còn dị thú, sẽ có hòa bình.

Có hòa bình thì đương nhiên không cần chiến binh nữa.

Trong sáu tháng kể từ khi đợt Thú triều cuối cùng kết thúc, nhằm duy trì sự ổn định xã hội và khôi phục quyền lợi của người dân trở lại bình thường. Sau hàng loạt cuộc họp và nghiên cứu, tất cả đồng loạt nhất trí quyết định tiêu diệt virus sức sống và hủy bỏ nghề chiến binh.

Tất cả các chiến binh phải chủ động đến cơ quan được chính phủ chỉ định để thực hiện tiêu trừ.

Từ hội trưởng hiệp hội võ thuật đến chiến binh cấp một bình thường, tất cả đều sẽ phải thực hiện không có ngoại lệ.

Mọi hành động, tuyên bố phản kháng, từ chối, phản đối đều là vi phạm pháp luật.

Xóa bỏ mọi thông tin, bài viết, sự kiện lịch sử liên quan đến các chiến binh trên mạng lưới điện tử…và không bàn luận về chúng nữa. Mọi chữ ký và cam kết của công dân sẽ có hiệu lực ngay lập tức.

Vì vậy, nghị quyết này đã tạo ra những thay đổi trong tình trạng xã hội của toàn nhân loại, nó còn được gọi là Thỏa thuận bảo mật năm 1999…

“Vì vậy…”

Phả ra một hơi thuốc, Trần Vũ quay đầu mỉm cười với chủ quầy, sau đó lôi điện thoại ra và bấm vào dãy số gọi cho cảnh sát: “Alo? Xin chào, ở đây có một người bán thuốc lá đang nói về chiến binh ở nơi công cộng.”

Chương 1000: Kích động đám đông (10)

Chương 1000: Kích động đám đông (10)

Chủ quán kinh ngạc nhìn lên: “???”

Năm phút sau.

Hai chiếc xe cảnh sát hú còi inh ỏi đến cùng bốn cảnh sát lập tức bước ra ngoài.

Hai người trong số họ nhanh chóng kiểm tra chủ quầy hàng, hai người còn lại bước tới trước mặt Trần Vũ và nói một cách nghiêm túc: “Tiên sinh, là ngài đã gọi cảnh sát phải không?”

“Đúng.” Trần Vũ gật đầu.

“Được rồi, ngài vui lòng trình chứng minh thư.”

Trong miệng ngậm điếu thuốc, Trần Vũ đưa tay lên xuống, lục tìm trong túi áo khoác da lấy ra thẻ căn cước đưa cho đối phương.

Người cảnh sát nhận lấy, dùng dụng cụ hình chữ nhật quét qua, cau mày: “Trần tiên sinh, ngài vẫn là chiến binh à?”

“À… đúng vậy.”

“Thời hạn còn khoảng ba tháng nữa, vì vậy ngài phải tiêu hủy công lao của mình càng sớm càng tốt.”

“…Biết rồi.”

Nhận lại thẻ căn cước, Trần Vũ nhìn hai chiếc xe cảnh sát biến mất ở cuối đường, mệt mỏi thở dài.

Dị thú đã biến mất.

Theo tuyên bố chính thức, để duy trì sự an toàn của người dân trở lại bình thường và ổn định xã hội, sự tồn tại của các chiến binh quả thực không còn cần thiết nữa.

Nhưng Trần Vũ vẫn không bằng lòng.

Sức mạnh thuộc về bản thân và được trau dồi qua sự chăm chỉ sẽ bị phá hủy…

Hắn không thể chấp nhận được.

“Không thể chấp nhận…”

Nhổ ra nửa điếu thuốc còn lại, Trần Vũ dập tắt nó: “Vậy phải chấp nhận thôi…”

Con người là động vật có tổ chức xã hội.

Trừ khi hắn quyết định đưa cả gia đình mình rời khỏi thành phố và sẵn sàng bị chính quyền truy lùng. Nếu không, chỉ có thể chấp nhận sự thật rằng mình bị biến thành một người bình thường.

Đây là xu hướng chính được quan chức thúc đẩy.

Bạo lực là thô lỗ, man rợ và không được chào đón.

Trí tuệ và văn minh nên là cách tốt nhất để quyết định sinh hoạt và nhân sinh…

“...Nó cũng khá tốt. Ít nhất thì giá thuốc lá đã giảm.”

Đè nén sự tức giận trong lòng, Trần Vũ giả vờ thoải mái, đút hai tay vào túi quần, chậm rãi đi về phía trước…

…

“Anh Vũ, chúng ta chia tay đi.”

Nửa năm sau.

Ma ĐÔ, bên dưới cầu vượt.

Trần Vũ đầu tóc rối bù, quần áo rách rưới, đang ngồi trên một tảng đá lớn.

Đối diện hắn là Bát Hoang Diêu mắt đỏ hoe: “Sau này đừng tới tìm em nữa.”

“Tại sao vậy?” Trần Vũ hỏi.

“Anh… Không xứng với em.” Cô gái cắn đầu lưỡi, quay đầu nhìn ra ngoài cầu, không dám nhìn vào mắt Trần Vũ.

Trần Vũ: “…”

“Anh Vũ, nhìn anh bây giờ. . .” Bát Hoang Diêu hít sâu một hơi, kìm nén nước mắt sắp trào ra: “Anh hiện tại cùng ăn xin có gì khác nhau?”

“Không có gì khác biệt.” Trần Vũ gãi đầu, nhặt chiếc bát vỡ trên mặt đất lên: “Bây giờ anh là một kẻ ăn xin.”

Bát Hoang Diêu: “…”

“Không biết sao anh có thể trở thành bộ dạng như vậy.” Trần Vũ thở dài: “Hiện tại anh đang xin ăn để kiếm sống.”

Bát Hoang Diêu: “Không có sức mạnh, anh không thể làm được gì.”

Nghe vậy, Trần Vũ thở dài: “Không biết có nên nói hay không, trong việc ăn xin này cũng khá có tài. Anh không thiếu tay chân, nên có thể kiếm tiền.”

“Anh Vũ. Chúng ta… cứ như vậy đi.” Cô gái quay người, xách chiếc túi hàng hiệu của mình bước đi: “Anh không có nhà, không xe, không việc làm, không có quà đính hôn. Gia đình không đồng ý với em cưới anh. Sau này… đừng liên lạc nữa.”

Trần Vũ: “…Đây không phải là nói nhảm sao?”

Nhìn bóng dáng cô gái đang xa dần, hắn càng cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Hãy nghĩ đến hắn, Trần Vũ, người trông giống Phan An và cực kỳ thông minh … Cho dù không có sức mạnh, trong hoàn cảnh bình thường, việc trở thành một dân trung lưu hay thượng lưu trong xã hội chắc hẳn không khó khăn phải không?

“Nhưng tại sao…”

Hắn cúi đầu xuống và nhìn qua háng mình, đầy bối rối.

“Ngay cả khi là một con vịt, tôi vẫn có thể thống trị ngành công nghiệp…”

“Làm một kẻ ăn xin là thế nào?”

Đồng thời lúc này.

Bên ngoài cây cầu.

Sau khi rời khỏi chân cầu, Bát Hoang Diêu liền bật khóc, nghẹn ngào nức nở nói với người đàn ông mặc vest trước mặt: “Hài lòng chưa? Bây giờ bọn em đã chia tay rồi.”

“Hài lòng! Anh đương nhiên hài lòng!” Người đàn ông mặc vest vui vẻ nghiêng người, mở cửa xe thể thao cho cô, khẽ cúi đầu: “Bảo bối đáng yêu nhất của tôi, lên xe đi.”

“...Không cần. Tôi sẽ bắt taxi về.” Cô gái dùng tay áo lau nước mắt trên mặt, quay người rời đi.

“Dừng lại.” Nụ cười của người đàn ông mặc vest chậm rãi biến mất, bình tĩnh nói: “Đừng quên. Cho dù các người có chia tay, mạng sống của tên ăn xin đó vẫn nằm trong tay tôi. Trên đời này không có ai là kẻ ngốc cả.”

Bát Hoang Diêu: “…”

“Lên xe.”

Người đàn ông mặc vest lớn giọng dữ dội, cô gái sợ hãi đến mức run rẩy, cắn môi, cúi đầu thật sâu.

“Ngoan.” Nhìn thấy đối phương đã tiếp nhận số phận của mình, người đàn ông mặc vest lập tức trở lại vẻ mặt ôn hòa, mỉm cười: “Bảo bối, tôi vẫn luôn nghĩ đến em. Cái tên Trần Vũ kia, dù anh ta có tốt đến mấy cũng không sao, đó là trước chiến tranh, anh ta thậm chí còn là nhà vô địch của cuộc thi đại học toàn cầu. Vậy thì sao? Trong thời đại hòa bình ngày nay và một xã hội pháp trị, chẳng phải anh ta rốt cuộc vẫn trở thành kẻ đi xin ăn lãng phí sao? Anh ta không xứng đáng với em…”

Chương 1001: Hoả chủng (1)

Chương 1001: Hoả chủng (1)

Dưới cầu.

Trần Vũ, người có thính giác vượt xa người bình thường, không có biểu hiện gì trên khuôn mặt và từ từ bám vào tường mà đứng dậy.

“Một số người vẫn nhớ được tôi là nhà vô địch của một cuộc thi tầm thường.”

“…”

Trần Vũ liếm môi, từng bước một đi ra khỏi cầu: “Nhưng tại sao không có người nhớ tới? Cho dù tôi không còn sức lực, thì vẫn là một chiến sĩ…”

…

Hai năm sau.

Sâu trong dãy núi Đại Hưng An.

Giữa tiếng pháo nổ, Trần Vũ ôm chặt người phụ nữ trong tay và dìm cô vào trong tuyết.

“Vũ…Anh Vũ…đầu hàng đi…” Bát Hoang Diêu tức giận đến mức đưa bàn tay đầy máu của mình ra chạm vào mặt Tràn Vũ: “Bên ngoài…tất cả bọn họ đều là cảnh sát.”

“Không thể nào.”

Trần Vũ vẻ mặt lạnh lùng: “Nợ máu phải trả bằng máu.”

“Anh…không thể đánh bại…Quốc gia…”

“Ít nhất chúng ta phải chết cùng nhau.” Nắm lấy tay cô gái, ánh mắt Trần Vũ lạnh lùng: “Anh đã nghĩ ra biện pháp khôi phục khí hải. Chờ anh khôi phục lại thực lực, đó sẽ là ngày đất nước này bị diệt vong!”

“...Vũ…Anh Vũ…” Ngực Bát Hoang Diêu phập phồng ngày càng

chậm.

Cuối cùng, nó đã dừng lại hoàn toàn.

Cảm nhận được làn da trên tay càng ngày càng lạnh, hai mắt Trần Vũ nhanh chóng đỏ ngầu.

Giận dữ, tuyệt vọng, đau đớn, oán giận… đan xen dần lan rộng, căng phồng trong lồng ngực…

Đó là sự căm ghét không thể diễn tả bằng bất kỳ lời nói hay từ ngữ nào…

Lúc này, trong đầu Trần Vũ chỉ có một ý nghĩ…

Đó là để cho nhân loại diệt vong.

Những nền văn minh yếu kém, méo mó, quỷ quyệt và kém văn minh không cần phải tồn tại.

Chúng cần bị hủy diệt…

“Xì…”

“Xì xì…”

Đôi mắt đỏ như máu mang lại tầm nhìn đục ngầu đầy máu đỏ.

Theo tiếng quần áo bị xé toạt, Trần Vũ đột nhiên phát hiện mình đã cao lên.

Hắn phồng lên, phồng lên, phồng lên thêm…

Ngoài những cái cây.

Bên kia những ngọn núi tuyết.

Ngay cả ngoài những đám mây…

Bối rối nhìn xuống, Trần Vũ chợt nhận ra… đã biến thành một con quái vật có chiều cao hơn một nghìn mét.

“Tôi…”

“Biến thành một con dị thú…”

“Là dị thú cấp chín…”

Trong cơn tức giận tràn ngập trong người, có một cảm giác vui sướng báo thù mơ hồ. Hắn nặng nề đứng dậy, nhìn đường chân trời hơi cong dưới làn mây mỏng, ngước mắt nhìn trời gầm lên: “Gầm…”

Nhân loại đã không còn chiến binh.

Và con dị thú cấp chín được sinh ra từ hư vô này của hắn là cách hành quyết thích hợp nhất cho nền văn minh ngu ngốc này…

…

“Gầm…gầm…ọe…”

[Chuyển hóa: Hình dạng dị thú:2]

[Chuyển hóa: Hình dạng dị thú:3, hình dạng dị thú:2…]

Tầm nhìn trước mắt như nổ tung, Trần Vũ ngã xuống đất, điên cuồng nôn ra miếng thịt dị thú vừa mới ăn.

Bên tai, những âm thanh tần số muốn làm điếc tai cứ vang vọng.

“Đại nhân!” BB hoảng sợ, vội vàng đỡ Trần Vũ đứng dậy: “Ngài… ngài làm sao vậy?”

“Thì ra là vậy…”

Sau khi nôn ra miếng thịt cuối cùng, Trần Vũ đau đớn ôm đầu, chậm rãi lùi lại: “Thì ra là vậy…”

“Cái…cái gì thì ra là vậy?” BB lo lắng hỏi.

“Không cần đỡ tôi.” Chặn tay BB lại, Trần Vũ quỳ nửa người trên mặt đất, thở hồng hộc.

“Trần Vũ đại nhân, ngài… ổn chứ?” BB có vẻ lo lắng.

“Tốt. Tốt quá rồi.”

Lau đi vết bẩn trên khóe miệng, Trần Vũ chậm rãi đứng dậy: "Chưa bao giờ tốt như vậy."

Hít một hơi thật sâu, hắn nhớ lại cảm giác căm hận gần như thấu xương, nhắm mắt lại rồi vươn tay ra.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Trước mặt hai người hàng nghìn mét, hàng trăm triệu dị thú đang chạy điên cuồng đã lập tức dừng lại…

Ở phía xa có một đôi mắt nhỏ bé đỏ rực nhìn về phía Trần Vũ.

Trần Vũ cũng mở đôi mắt đỏ như máu ra và nhìn chúng…

…

Máu thịt mang theo ký ức.

Trí nhớ quyết định ý thức.

Sau khi thoát khỏi ảo ảnh cực kỳ chân thực nhưng vô cùng phi lý đó. Đương nhiên Trần Vũ đã biết được cách dẫn đường cho lũ dị thú.

Đó là sự đồng cảm với làn Thú triều…

Chỉ cần có lòng căm thù mãnh liệt đối với nền văn minh nhân loại và xã hội loài người, cho dù có ăn thịt dị thú hay không thì vẫn có thể biến thành dị thú.

Quá trình ăn thịt chỉ là kết nối cảm xúc mạnh mẽ.

"Tương tự…"

Trần Vũ dùng đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào làn Thú triều phía xa: "...Đều đã hiểu."

Nguyên nhân đến kết quả.

Bất kể tất cả chuyện này là gì, liệu rằng có một bàn tay vô hình nào đó đang kiểm soát tình hình phía sau không.

Nguồn gốc của Thú triều hóa ra đến từ sự bất công trong nhân loại.

Có lẽ đó là một chút quyền lợi nhỏ nhoi.

Có lẽ đó là cuộc đấu tranh chính trị u ám.

Có lẽ đó là sự tuyệt vọng của người trung thực.

Có lẽ con thỏ xảo quyệt đã chết và con chó đã bốc hơi…

Chỉ có sự bất công tột cùng mới mang lại sự căm thù cực độ và lớn đến vậy.

Khi loại căm ghét này tích tụ đủ và lớn thì sẽ luôn có một cá nhân biến thành dị thú. Theo cách riêng của nó, để trừng phạt mọi thứ.

“Đó là lý do tại sao Công bằng hội được gọi là Công bằng hội.”

“Họ đã biết câu chuyện bên trong và mọi thứ ngay từ đầu.”

Chương 1002: Hoả chủng (2)

Chương 1002: Hoả chủng (2)

“Mục đích cốt lõi của mọi việc đang làm là thiết lập lại một xã hội mới hoàn toàn bao gồm tinh hoa. Thông qua các kết quả chính sách khác nhau để tạo ra môi trường tốt, có thể duy trì nhân loại ở một mức độ. Đảm bảo rằng có thể phân phối đủ lợi ích cho cá nhân…”

“Nhưng…”

Trần Vũ hơi nheo đôi mắt đỏ ngầu: “Đây chỉ là điều trị triệu chứng chứ không phải gốc rễ.”

“Xã hội tư lợi của nền văn mình nhân loại được tạo ra từ chính bản chất bên trong con người.”

“Chừng nào còn tồn tại một ‘xã hội tư lợi’ thì ‘mâu thuẫn’ nội bộ sẽ luôn là điều không thể tránh khỏi. Chắc chắn sẽ tiếp tục bùng phát một ngày nào đó…”

“Có thể là dị thú, có thể là oán linh, có thể là mộc hóa, cũng có thể là…”

“Hình thức bên ngoài không phải là điểm cần quan tâm. Vấn đề là nguyên nhân cơ bản dẫn đến thế giới bị phá hủy và sự xuất hiện của mâu thuẫn.”

“Vì vậy…tôi đã hiểu…”

“Cuối cùng tôi cũng hiểu.”

Nhìn Trần Vũ đang lẩm bẩm một mình với vẻ mặt kỳ lạ, BB nghiêng đầu khó hiểu: “Đại nhân, ngài…hiểu cái gì?”

“Tôi đã biết được mục đích của kẻ chủ mưu đứng đằng sau mọi chuyện.” Ánh mắt Trần Vũ lóe lên.

BB: “Hả?”

“Rầm…”

Không đợi Trần Vũ trả lời, một tiếng gầm như sấm sét của dị thú vang vọng khắp bầu trời. Cắt ngan hội thoại giữa hai người.

Sắc mặt Trần Vũ bỗng nhiên thay đổi: “Là dị thú cấp chín gần nhất, nó đang tranh giành quyền kiểm soát một phần Thú triều với tôi.”

Dị thú, dù không có trí tuệ. Nhưng phân cấp nghiêm ngặt.

Những con có cấp độ thấp hơn sẽ tự động bị điều khiển bởi những người có cấp độ cao hơn.

Trong ảo ảnh đó, dị thú mà Trần Vũ thức tỉnh là cấp chín. Nếu không có sự đảo ngược của [Thế giới ý chí], trong tương lai hắn chắc chắn biến thành dị thú cấp chín.

Do đó, hắn có thể dễ dàng kiểm soát tất cả các đợt Thú triều dưới cấp chín. Bất kể số lượng.

Nhưng hiện tại, Trần Vũ với tư cách vẫn là con người, nên tự nhiên không thể so sánh với một con dị thú cấp chín thực sự. Chẳng bao lâu, sau khi tiếng thú gầm, hắn nhận ra rằng quyền chỉ huy tạm thời của mình đối vớ dị thú cấp thấp đã bị tranh mất.

“Không được.”

Trần Vũ biết mình không thể chiến đấu nên dứt khoát ra lệnh trở về lộ trình ban đầu đối với Thú triều.

“Rầm rầm…”

Đột nhiên, khoảng một phần năm số dị thú đổi hướng và va chạm dữ dội với đồng loại của chúng, khung cảnh trong nháy mắt trở nên hỗn loạn và bụi bay mù mịt đầy trời.

Những rung động do hàng tỷ quái vật khổng lồ gây ra đã khiến mặt đất dưới chân chúng hình thành vết nứt.

“Cứ như này, ít nhất nó có thể bị trì hoãn một thời gian.”

Đôi mắt đỏ rực dừng lại, Trần Vũ ôm BB lập tức chạy về phía Thanh Thành: “Có thể sơ tán thêm nhiều người ở Thanh Thành

trước.”

Nếu không được BUFF thêm sức mạnh, hiện tại hắn không thể chiến đấu với dị thú cấp chín.

“Đại nhân.” Nằm trên vai Trần Vũ, BB ngơ ngác nhìn đám dị thú hỗn loạn phía sau, thắc mắc: “Sao ngài không để bọn chúng giết lẫn nhau.”

“Dị thú ăn thịt đồng loại sẽ bị tiêu chảy nặng, cho nên không thể cùng chúng đánh nhau.” Trần Vũ trầm giọng nói: “Chỉ có nhân loại mới có thể khống chế nhân loại chém giết lẫn nhau.

“Ồ…” BB đột nhiên ý thức được: “Đã hiểu rồi. Chẳng trách Bát Hoang Dịch vừa dẫn Thú triều đến Hạc thành.”

“Bát Hoang Dịch…”

Mercedes Benz, Trần Vũ nghe đến cái tên này liền im lặng.

Con người không có “cảm xúc” thì không thể “đồng cảm” và điều khiển được dị thú.

Điều này chứng tỏ Bát Hoang Dịch cũng có tình cảm.

“Có vẻ như nội dung ảo ảnh sẽ thay đổi tùy theo nhu cầu của mỗi người.”

“Cho nên… đối với tôi, Bát Hoang Diêu là người mà tôi quan tâm nhất?”

“…”

Trần Vũ gãi dái tai, hiếm khi đỏ mặt.

“Hóa ra vẫn là người trong lòng tôi…”

…

“Thú triều đang đến, từ tây sang đông. Cư dân hãy chạy trốn càng sớm càng tốt.”

“Lặp lại! Thú triều đang đến! Cư dân nên chạy trốn càng sớm càng

tốt!”

Vội vàng trở lại Thanh Thành, Trần Vũ lập tức đến đài phát thanh Thanh Thành, sau khi ghi âm một thông báo và gửi đi gửi lại nhiều lần, liền rời khỏi đài phát thanh và chạy về cửa hàng bán thuốc lá ở Dụ Thụ Nhai.

“Rầm!”

Đẩy cửa nhanh chóng đi vào, Trần Vũ hét lên: “Chị Tề, đi thôi.”

“…”

“Chị Tề?”

“A lô?”

“Người đâu rồi?”

Vội vàng đi loanh quanh trong cửa hàng, Trần Vũ nhìn lên nhìn xuống hai tầng, nhưng không tìm thấy bà chủ: “BB, chị ấy đâu rồi?”

“Không đúng.” BB ngơ ngác nhìn quanh: “Trong nhà không có ai cả.”

“Bên ngoài hả?”

“…à, cũng không có ai.”

“Quét toàn bộ thành phố.” Trần Vũ dừng lại, nheo mắt: “Dù sao, Thú triều ít nhất sẽ kéo dài một thời gian. Tìm kiếm cẩn thận, nhất định phải tìm được chị ấy.”

“Ừm!” BB nặng nề gật đầu, nhảy xuống khỏi vai Trần Vũ, bắt đầu cẩn thận xem xét từng ngóc ngách của Thanh Thành.

Trần Vũ bình tĩnh lại và đi qua các phòng khác nhau để tìm kiếm manh mối.

Chương 1003: Hoả chủng (3)

Chương 1003: Hoả chủng (3)

“Ừm…”

“Trong phòng khách còn đồ ăn, nóng quá.”

“Chưa dọn dẹp đã rời đi.”

“Không có dấu hiệu của đánh nhau…”

“...Huh? Có mùi gì đó không ổn trong phòng ngủ này…”

Thời gian, một phút một giây trôi qua.

Trời tối, BB mệt mỏi tắt ánh sáng trong mắt: “Trần Vũ đại nhân, xin lỗi, tôi không tìm thấy.”

“Không ở trong thành?” Trần Vũ cau mày.

“Ừ.” BB gật đầu: “Tôi đã quét hai lần rồi, khắp nơi đều không tìm thấy cô ấy. Tôi nghĩ… cô ấy có lẽ đã rời khỏi Thanh Thành.”

“…” Trần Vũ cúi đầu trầm mặc một lúc, sau đó hỏi: “Nếu như mở rộng phạm vi, tìm kiếm lại thì thế nào?”

“Lớn đến đâu?”

“Cả tỉnh thì lớn quá.”

“Có lẽ trong một đêm cũng không đủ.” BB do dự: “Mức độ quét tính toán hôm nay quá lớn, con chip của tôi lại bị quá tải.”

“Vậy sao…” Gật đầu, Trần Vũ thở dài: “Xem ra chị Tề đã đến Ma Đô rồi. Với tính cách của chị ấy, cho dù có trốn tránh tôi cũng không thể vô cớ biến mất. Ít nhất phải để lại một chữ rưỡi.”

“Đại nhân, tiếp theo chúng ta sẽ làm gì?” BB hỏi: “Trở lại Ma Đô không?”

“Quay lại Ma Đô? Chờ chết? Lần này chúng ta chỉ đi ngang qua Thanh Thành thôi.” Trần Vũ đưa BB ra khỏi cửa hàng bán thuốc lá,

nhìn lại căn nhà hai tầng quen thuộc lần cuối, mím môi: “Ít nhất phải được BUFF đầy, đủ điều kiện thì mới có thể đi đến Ma Đô…”

“Hãy đánh trận cuối cùng.”

…

【Phát hiện thời gin hiện tại đang thay đổi.】

【Thời gian hiện tại thay đổi.】

【BUG tìm kiếm lỗi…】

【Thời gian thay đổi: Cuộc xâm lược linh hồn khác nhau!】

【Cảnh báo!】

Bước ra khỏi cánh cửa thời không, nhìn vòng xoáy màu đen đang chậm rãi xoay tròn, trong đầu Trần Vũ tràn ngập những âm thanh điện tử điếc tai.

【Phát hiện linh hồn không thuộc về thế giới hiện tại】

【Cường hóa lời nguyền…】

【Tiến trình cường hóa ⅔】

【Vui lòng rời khỏi thế giới hiện tại, nếu không lời nguyền sẽ tiếp tục tăng mạnh…】

【Vui lòng không thay đổi dòng thời gian thế giới…】

“Phá hủy hai cái.”

“Còn lại một cái.”

Sau khi diễn ra một chiêu kiếm thuật, hắn cắm thanh kiếm trở lại đỉnh đầu BB, Trần Vũ nhìn về hướng của Thành phố Phép thuật: “Đã đến lúc quay trở lại.”

“Không phải ngươi nói ngươi muốn phá hủy liên tiếp ba dị quốc sao?” Cô gái khó hiểu nhìn lên hỏi.

"..."

Trần Vũ im lặng không trả lời.

Hắn không thể nói với ai về "ngón tay vàng" của mình.

Sau khi phá hủy ba dị quốc xa lạ và thay đổi dòng thời gian của ba "thế giới", hắn sẽ nhận được một buff do [World Will] ban tặng.

Nhưng "Buff" và sự kết hợp [Lời nguyền] ban đầu của hắn thường có thể phát huy hiệu quả cực kỳ mạnh mẽ.

Ví dụ như "Thế giới căm hận" đầu tiên đã khiến hai con quái thú cấp 9 tàn sát lẫn nhau.

"Ngôn xuất pháp tùy" thứ hai sử dụng sức mạnh của thiên nhiên để đánh bại lũ quái thú.

Mặc dù thời gian chỉ có 24 giờ, nhưng chỉ cần sử dụng hợp lý, quét sạch một con Thú triều cũng không thành vấn đề.

Hai "chiến thắng" duy nhất trong lịch sử nhân loại cũng được hắn đạt được thông qua ác tính buff của [World Will].

Bây giờ, đợt Thú triều cuối cùng vẫn đang đến, vì vậy Trần Vũ phải đợi Thú triều tiếp cận thành phố trước khi tiêu diệt "dị cảnh" thứ ba, nếu không sẽ lãng phí thời gian của buff.

Và dị cảnh thứ ba ...

"Có cái nào phù hợp hơn "Núi La Lạp" không?"

Trần Vũ lẩm bẩm một mình, nhặt BB lên, tăng tốc về phía Thành phố Phép thuật...

[Dị cảnh Núi Na Lạp] có thể được gọi là sự tồn tại quan trọng nhất và kỳ lạ nhất trong thế giới võ thuật.

Kể từ cuộc thi Võ thuật Thanh Thành, Trần Vũ thường xuyên nghe thấy tên của nó.

Điều kỳ lạ là bất kỳ chiến binh nào bước vào đó sẽ tự động gia

tăng năng lượng và tăng cường sức mạnh.

Do đó, Trần Vũ luôn giữ khoảng cách với nó. Rốt cuộc, với tình trạng của hắn, sau khi hắn sống ở đó nó sẽ bị phá hủy trong vòng vài năm.

Nhưng sau khi Trần Vũ tiếp xúc với nhiều dị cảnh khác nhau "sự thật" mà hắn biết đang ngày càng nhiều hơn, hắn dần nhận thấy [Dị cảnh Núi La Lạp] này có gì đó không ổn.

Mỗi [Dị cảnh] là một dòng thời gian của nền văn minh.

Trong dòng thời gian này, các nền văn minh "sinh sản" theo những cách khác nhau.

Không phải ngẫu nhiên!

Có vẻ như "Mạc hậu hắc thủ" đã cố tình phân biệt từng dòng thời gian!

Nhưng [Dị cảnh Núi La Lạp] này, là nơi duy nhất có thể được kết nối với "Kình khí"...

Nheo mắt lại, đối mặt sức cản của gió như dịch thể, Trần Vũ lại tăng tốc.

Sự thật giống như một vòng tròn.

Khi vòng tròn "biết" nhiều hơn, khu vực càng lớn thì nó sẽ tiếp xúc nhiều với những thứ chưa biết bên ngoài vòng tròn…

…

Thành phố Phép thuật, Đại học Kinh Thành.

Trần Tư Văn và mẹ Trần ngồi đối diện nhau, nhìn thẳng vào bàn, màn hình điện thoại báo cáo tin tức, cả haikhông biết phải nói gì.

Thanh Thành bị phá hủy rồi.

Đợt Thú triều từ tây sang đông đã nuốt chửng nó.

Cùng với sáu thành phố còn lại trong tỉnh bị tàn phá.

Chương 1004: Hoả chủng (4)

Chương 1004: Hoả chủng (4)

Những tin tức như vậy đã xuất hiện ngày càng nhiều, chỉ có mẹ Trần mới để ý đến Thanh Thành thôi.

Chương 1005: Hoả chủng (5) -Chương 1021: Thần (2)

Thị trấn nhỏ đáng lẽ phải bị phá hủy từ lâu, sau khi đi lòng vòng nó vẫn không tránh được số phận bị "mất tích"...

Trên thế giới không có bức tường nào kín gió.

Cuối cùng, tin tức về đợt Thủy triều cuối cùng cũng được toàn nhân loại biết được.

Khác với những "cuộc bạo loạn toàn xã hội" mà chính phủ dự đoán ban đầu, khi mọi người biết tin tức trông rất bình tĩnh.

Cần đi làm thì đi làm, cần đi học thì đi học.

Việc nên làm thì làm, trật tự nên được duy trì vẫn đang được duy trì…

Nó bình thêm đến mức mọi người ở đó không cảm thấy sợ hãi…

"Anh sợ không?"

"Sợ, còn anh?"

"Tôi cũng sợ. Nhưng tại sao lại không hỗn loạn?"

"Tôi không biết. Tôi nghĩ anh sẽ là người đầu tiên đập phá."

"Tôi cũng nghĩ vậy. Nhưng có ích gì …"

Những cuộc đối thoại như thế này có ở khắp nơi trên Internet và mạng xã hội.

Mọi người dường như không hiểu gì cả.

Nhưng cũng có người dường như hiểu rồi.

Sự tê liệt của tâm trí không thể ngăn cản quán tính của cơ thể.

Hãy làm những gì nên làm gì, có lẽ đó là trạng thái trang nghiêm

nhất khi một nền văn minh cận kề sự hủy diệt…

“Lạch cạch.”

Duỗi tay, tắt điện thoại. Trần Tư Văn quay sang nhìn vào chiếc TV đã tắt trong phòng khách, im lặng một lúc rồi nói: “Mẹ, khi con nghe nói khi đợt Thú triều đến, đài truyền hình sẽ đồng thời phát sóng trực tiếp.”

“Ồ.”

“Đây là cơ hội duy nhất để nhân loại có thể chứng kiến cuộc chiến với Thú triều.”

“Ồ.”

“Mẹ không muốn xem à?” Trần Tư Văn hỏi.

“Mẹ muốn xem.” Mẹ Trần theo ánh mắt con gái, nhìn vào chiếc TV đã tắt: “Mẹ muốn xem trước.”

“Gì bây giờ?”

“Nếu mẹ không nấu ăn khi đợt Thú triều đến, mẹ sẽ xem nó.”

“…”

“…”

Hai mẹ con, một già và một trẻ rơi vào tình trạng im lặng một lúc lâu.

Khoảng nửa giờ sau.

Mẹ Trần lấy điện thoại di động ra xem, đứng dậy xắn tay áo: “Mẹ đi nấu ăn, con dọn dẹp nhà đi.”

Sau đó, bà bước vào bếp, khéo léo chuẩn bị nguyên liệu để nấu bữa trưa.

“Cốc cốc cốc—”

Lúc này, đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Mẹ Trần kinh ngạc quay lại, nhìn Trần Tư Văn trong phòng khách: “Mở cửa xem đó là ai.”

“Vâng.”

Trần Tư Văn đứng dậy, vươn vai có chút mệt mỏi, đi dép rồi bước đến cửa nhìn qua mắt mèo.

“Ừm?”

Cô sững sờ nhanh chóng mở cửa: “Chủ nhiệm?”

“Xin chào, cô Trần Tư Văn.” Chủ nhiệm giảng dạy đứng thẳng và gật đầu khẽ: “Cô có phiền không? Có một số chuyện muốn nói với cô.”

Sau khi nhìn thấy hơn một chục chiến binh mặc đồ đen đằng sau chủ nhiệm, Trần Tư Văn nuốt nước bọt: “Rất … rất nghiêm trọng?”

“Rất nghiêm trọng.”

“...Liên quan đến em trai tôi?”

Nghe xong, chủ nhiệm giảng dạy cúi đầu nghĩ đến nó một lúc: “Cũng có liên quan.”

“Vậy mời ngài vào nhà.” Trần Tư Văn ngay lập tức bước ngang đẩy cánh cửa ra hết cỡ.

“Ân.”

Chủ nhiệm giảng dạy quay lại, ra hiệu cho võ pháp sư, sau đó bước vào phòng trong.

Các chiến binh với vẻ mặt nghiêm túc, “bùm” một tiếng lập tức phân tán, tạo ra một cái hố dưới mặt đất, những mảnh vụn đá, bụi và cỏ vụn bay khắp trời…

“Chủ nhiệm… họ …”

“Họ rải rác ở đây để ngăn người ngoài vào, đừng lo.”

“Ồ…ồ ồ.”

Định thần lại, Trần Tư Văn liếc nhìn cái hố lớn, lo lắng đóng cửa lại đi theo chủ nhiệm đến phòng khách.

“Ngài là …” Mẹ Trần ở trong bếp bước ra, vừa dùng giẻ lau tay vừa do dự hỏi: “Ngài có phải là giáo viên của Tiểu Vũ nhà chúng tôi không?”

“Đúng vậy.” Lão chủ nhiệm gật đầu: “Chị, chị đang nấu ăn à?”

“A, đúng vậy. Tôi tiếp tục nấu ăn, hai người nói chuyện đi, lát nữa ở lại cùng ăn tối.”

“Hiện tại khoan làm. Những gì tôi muốn nói tiếp theo, chị cũng nên có mặt.”

“Điều này …” Mẹ Trần sững sờ tại chỗ.

Bà ấy biết rằng bà ấy là một người bình thường.

Trong trường hợp bình thường, bà không cần phải tham gia vào các vấn đề trong thế giới võ thuật.

Trừ khi……

Tay mẹ Trần hơi run: “Có phải… có phải Tiểu Vũ nhà chúng tôi…”

“Đừng lo lắng, cậu ta vẫn an toàn, không phải như chị nghĩ.” Lão chủ nhiệm ngồi trên ghế sofa xua tay: “Chị, đừng quá lo lắng, đến đây ngồi đi, tôi sẽ nói cho chị một số tin tức.”

“Không sao thì tốt… không sao thì tốt…”

Mẹ Trần hưng phấn vội vàng lau tay, đẫn Trần Tư Văn ngồi đối diện với lão chủ nhiệm: “Có chuyện gì vậy, nói cho tôi biết đi.”

“Hmm …” Sau khi quay trở lại ghế sofa, lão chủ nhiệm đã sắp xếp câu từ một chút nói: “Đợt Thú triều cuối cùng này có mức độ thống nhất cao. Họ có kế hoạch, chỉ huy, chiến thuật bao vây Quỷ Thành từ mọi phía. Nhiều nhất là hai ngày nữa, khe hở cuối cùng trong vòng vây sẽ bị phong tỏa. ”

“Có nghĩa là …”

Dừng một chút, lão chủ nhiệm mân mê chiếc nhẫn lớn trên ngón trỏ, nhỏ giọng nói: “Thú triều sắp đến rồi.”

Trần Tư Văn nghĩ: “Tất cả chúng ta đều biết điều này, trên mạng có rất nhiều tin tức. Ngài mặc dù lịch trình bận rộn vẫn tới đât, những gì ngài muốn nói không chỉ có thế này?”

Chương 1005: Hoả chủng (5)

“Hai người, những gì tôi muốn nói tiếp theo có thể phá vỡ nhận thức ban đầu của hai người. Có lẽ sẽ rất khó chấp nhận nhưng hãy nghe tôi nói?” Lão chủ nhiệm cúi đầu, đtặ tay lên bàn, nghiêm túc nói: “Có được không?”

“Ngài nói đi.” Trần Tư Văn ngồi thẳng.

“Được rồi.” Lão chủ nhiệm gật đầu, từ trong áo choàng rút ra một hộp gỗ, đặt nó lên bàn chậm rãi mở ra: “Trước khi nói chuyện, tôi xin trân trọng mời chị…”

“…”

Hộp gỗ được mở ra.

Cùng với mùa thơm của gỗ, một chiếc đồng hồ bỏ túi màu bạc nằm lặng lẽ bên trong.

“Cô Trần Tư Văn, tôi mời bạn gia nhập Hiệp hội Công bằng. Tham gia kế hoạch Hỏa chủng [Núi La Lạp].”

…

Gia nhập hội công bằng……

Ngồi cứng ngắc trên sô pha, đại não Trần Tư Văn ngừng hoạt động.

Mẹ Trần ở một bên cũng không biết làm sao.

Với tư cách chính thức đại biểu, nhân vật thủ lĩnh giới võ đạo nhân loại… lại mời nàng gia nhập tổ chức “Nhân vật phản diện”...

“Ngài…” Gian nan nuốt một ngụm nước miếng, Trần Tư Văn đứng ngồi không yên: “Gia nhập Công Bằng hội sao?”

Không. “Lão chủ nhiệm chiến thuật ngửa ra sau, mặt không chút thay đổi:” Ta là phe phái phản công bằng.

“Vậy tại sao ngài…”

“Cho nên kế tiếp, chính là ta muốn cùng ngươi nói…... Cái kia có thể sẽ đánh vỡ ngươi đối với thế giới này nhận thức chân tướng.” trầm giọng xuống, lão chủ nhiệm ngưng trọng mở miệng: “Công bằng hội, dị thú, thậm chí võ giả nguồn gốc.”

Trần Tư Văn quay đầu nhìn mẹ mình, hé miệng, gật gật đầu: “Mẹ nói đi.

“Cách nay một trăm năm trước, cũng chính là vào khoảng 2000 năm, con thứ nhất dị thú bỗng nhiên xuất hiện. Địa điểm ở tại… quê nhà của ngươi.”

Thanh Thành? “Trần Tư Văn sửng sốt.

“Đúng, Thanh Thành.” lão chủ nhiệm híp mắt, ngữ khí sâu kín: “Chính xác địa điểm, là ở ngoài thành ngoại ô bên trong một tòa nhà xưởng. Có lẽ ngươi còn không biết, cái gọi là dị thú, kỳ thật là tiêu cực cảm xúc cụ thể hóa. Cho nên dựa theo lẽ thường suy đoán, lúc trước gian nhà xưởng kia, hẳn là đã xảy ra một ít không cách nào điều hòa mâu thuẫn sự tình.”

“… Sau đó thì sao?”

“Sau đó…” Lão chủ nhiệm bưng ly nước giấy trên bàn trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Nhân loại lúc đó, căn bản không có kinh nghiệm đối kháng dị thú. Thanh Thành lại là một thị trấn nhỏ, thiếu sự ủng hộ của quân đội. Theo lẽ thường suy đoán, Thanh Thành hẳn là tổn thất thảm trọng mới đúng. Nhưng… một võ giả, xuất hiện. Một hiệp đã giải quyết được dị thú kia.”

Trần Tư Văn thân thể rét run: “Trong lịch sử không phải nói, dị thú có trước, sau này mới xuất hiện võ giả sao?”

“Là Giả.” Lão chủ nhiệm khoát tay: “Căn cứ vào văn sử còn sót lại lúc đó, trong xã hội loài người là võ giả có trước, hơn nữa chỉ có một người. Hắn, chính là tiền nhiệm hội trưởng của Công Bằng Hội. Lấy lực lượng siêu phàm vượt xa nhân loại bình thường thống trị xã hội, duy trì’chính nghĩa’.”

“Bom hạt nhân không thể bắn trúng mục tiêu và có thể làm tổn thương người vô tội. Súng thông thường không hiệu quả chống lại các võ sĩ. Trong thời gian đó, thế giới thực sự được cai trị bởi anh ta.”

“Nhiều cường quốc đã buộc phải tham gia vào nhiều thỏa thuận với các doanh nghiệp lớn, chẳng hạn như giảm thuế dân sự, tăng lương cho công nhân, tăng ngân sách để đàn áp tội phạm ác tính, từ bỏ mâu thuẫn sắc tộc, xung đột biên giới, giảm bớt đối kháng giai cấp, cải cách giáo dục và nhiều hơn nữa.”

“Rất nhiều mâu thuẫn trong xã hội loài người, tan biến với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Công nghệ vũ trụ phát triển nhanh chóng, trình độ khoa học và công nghệ ngày càng cao, tuổi thọ bình quân đầu người, chỉ số hạnh phúc tăng lên hàng năm. Tiếng nói của hội chợ cũng ngày càng mạnh mẽ. Có thể nói… vào thời điểm đó, nền văn minh của con người, đạt đến đỉnh cao theo mọi nghĩa. Nhưng… bạn biết đấy.”

Một lần nữa nhấp ngụm nước, lão chủ nhiệm thở dài: “Nhân loại thói hư tật xấu, vĩnh viễn không thể tránh khỏi. Trong bóng tối, công bằng hội cũng không thể chú ý tới được, những thế lực kia chính thức cố ý phóng túng làm bậy…

Cuối cùng cũng bùng nổ ở Thanh Thành. “Trần Tư Văn dần dần hiểu ra tất cả.

Đúng. Con dị thú kia. “Lão chủ nhiệm gật đầu:” Chỉ có dưới ánh sáng cực hạn, mới có thể sinh ra bóng tối cực hạn. Thông qua kinh doanh của Hội Công Bằng, nhân loại cảm nhận được cuộc sống giống như “không tưởng” kia, lại càng khó có thể chịu đựng một chút không công bằng. Vì vậy liền xuất hiện dị thú kia.

“Sau đó thì sao?” mẹ Trần ở một bên nghe đến nghiện, tay cầm hạt dưa hăng hái tràn đầy truy vấn.

Lão chủ nhiệm: “..... Sau đó..... con dị thú kia bị hội trưởng Công Bằng hội chém giết. Càng ngày càng nhiều dị thú xuất hiện, cũng làm cho hắn công khai phương thức tu luyện võ giả. Như vậy, sau đó không cần nói thêm nữa. Võ giả càng ngày càng nhiều, dị thú cũng càng ngày càng nhiều. Song phương đối kháng, vẫn duy trì

đến bây giờ.

Chương 1006: Hoả chủng (6)

Chương 1006: Hoả chủng (6)

Tiếng nói khẽ dừng lại, lão chủ nhiệm đứng lên, bưng chén nước giấy đi lại trong phòng, suy tư: “Khi số lượng dị thú đạt tới một tiêu chuẩn, thú triều hình thành, nuốt chửng thành thị thứ nhất. Số lượng dị thú cứ tăng lên từng năm. Mà công bằng mang đến cho hệ thống tu luyện võ pháp nhân loại sẽ dài, cũng biến mất trong dòng sông lịch sử.”

Cho nên, Võ Đạo Giới, kỳ thật là công bằng hội sáng tạo.

“Vậy tại sao các quốc gia chính phủ bây giờ lại bài xích Công Bằng Hội như thế?” Trần Tư Văn nhíu mày: “Nó hẳn là lực lượng trọng yếu đối kháng dị thú mới đúng.”

“Bởi vì công bằng hội quá cực đoan.” Lão chủ nhiệm lắc đầu: “Trong bọn họ đại bộ phận cao tầng cho rằng, nguyên bản thế giới tốt đẹp sở dĩ biến thành như bây giờ, chính là bởi vì xã hội tồn tại bất công. Chỉ có xã hội không tưởng, mới có thể cứu vớt văn minh.”

Nghe vậy, Trần Tư Văn trầm tư một lúc lâu, than nhẹ: “Quá lý tưởng hóa.

“Đúng vậy. Họ chỉ muốn xây dựng một không tưởng, nhưng không biết làm thế nào để làm điều đó. Cũng không có cách nào cho mớ hỗn độn hiện tại của nền văn minh nhân loại. Theo ý kiến của tôi, đó là một nhóm những người cầu toàn với OCD, những người không thể làm tốt và những người không muốn làm xấu. Ngược lại, một hệ thống chính trị quốc gia bình thường đáng tin cậy hơn nhiều. Ít nhất, không có vấn đề môi trường xấu, ít nhất có thể mang theo hầu hết mọi người về phía trước với gánh nặng.”

“Nhưng điều này sẽ lại xung đột với ý tưởng của Hội Công bằng”,Trần tư Văn nói.

“Đúng.” Dừng bước, lão chủ nhiệm gật đầu: “Phát triển đến bây giờ, ý tưởng nội bộ của hội công bằng có rất nhiều. Đáng tin cậy, không đáng tin cậy, cực đoan, trung dung… chia thành càng ngày càng nhiều phe phái. Nhưng ý thức hệ tổng thể, vẫn quy về ý

tưởng ban đầu khi hội công bằng được thành lập."

"công bằng hội biết, tiếp tục như vậy, không bao giờ là cách. Vì vậy, không biết bắt đầu từ khi nào. Cấp cao của công bằng hội lập ra một kế hoạch."

"Một chương trình cực đoan, nhưng có thể hoạt động."

"— hủy diệt nhân loại văn minh, xây dựng lại một cái xã hội mới." Lão chủ nhiệm dựng lên một ngón tay, chỉ về phía Trần Tư Văn: "Kế hoạch này tên gọi, liền gọi là Hỏa Chủng kế hoạch."

"Hỏa Chủng… Kế hoạch…" Trần Tư Văn sững sờ xuất thần.

Lão chủ nhiệm hạ giọng: "Tất cả nhân loại sau khi diệt vong, chỉ để lại một đám tinh anh hạt giống tuổi không quá ba mươi, tiến vào đặc thù Dị cảnh núi La Lạp, sinh sôi nảy nở."

"Và kế hoạch này dựa trên phổ điểm vì ba lý do sau."

"Một, dị thú bản chất cũng là nhân loại, tuổi thọ cùng nhân loại là nhất trí. Hai trăm năm sau, Địa Cầu sẽ lại không có dị thú."

Hai, bất kỳ dị cảnh nào cũng không thể dung nạp nhân loại trường kỳ cư trú. Chỉ có dị cảnh núi La lạp, kình khí nồng đậm bên trong sẽ chỉ thương tổn người bình thường. Đối với thiên tài thiên phú dị bẩm, thương tổn có hạn. Đây cũng là nguyên nhân vì sao phía chính phủ chỉ cho phép Trạng Nguyên tiến vào rèn luyện.

Võ giả thiên phú bình thường, đi vào không bao lâu sẽ chết.

"Hơn nữa…" chần chờ một lát, lão chủ nhiệm mơ hồ cười lạnh: "Phương diện này khẳng định cũng có thủ đoạn của hội công bằng. Rèn luyện là giả, xem thử trạng nguyên nào có thể không bị thương tổn nhiều nhất mới là thật."

Trần Tư Văn hoàn toàn hiểu ra: "Thì ra là thế… Vậy… nguyên nhân thứ ba thì sao?"

Lão chủ nhiệm bình tĩnh mở miệng: "Điểm thứ ba, giữa thiên tài hài tử, thường thường cũng là thiên tài. Một đám thiên tài sinh sôi nảy nở lẫn nhau, mới có thể ở núi La lạp dị cảnh bên trong lớn

mạnh quần thể. Trăm năm sau trở lại thế giới hiện thực, dùng một loại hoàn toàn mới phương thức thành lập xã hội hệ thống. Nếu như thất bại…"

Lặp lại là được. "Trần Tư Văn cướp lời.

"Chính xác." Lão chủ nhiệm gật đầu: "Tiếp tục thay đổi cấu trúc xã hội. Cho đến khi một văn minh hoàn hảo được tạo ra."

..... Mấy thứ này, tôi nghe rất hoang đường. "Trần Tư Văn đứng dậy, xoa xoa huyệt thái dương:" Nhưng không hiểu sao lại cảm thấy hợp lý.

"Lấy tình thế trước mắt mà xem, nhân loại đích xác đã không cách nào tránh khỏi bị thú triều nuốt chửng vận mệnh." Lão chủ nhiệm đem chén nước trong uống một hơi cạn sạch: "Cho nên, ta đồng ý cùng Công Bằng hội hợp tác. Trần Vũ, đã bị ta đưa vào."

"Em trai tôi?"

Lão chủ nhiệm ngồi trở lại sô pha, nhìn ra phương Bắc: "Tôi biết tính cách của em trai cô, sẽ không đồng ý với kế hoạch này. Biến số quá nhiều. Cho nên lừa cậu ta đi Liên Thành chấp hành nhiệm vụ, để Bát Hoang Dịch và Đoàn Dã giữ cậu ta ở đó. Đó là tổng bộ của Hội Công Bằng.

"...Tôi hiểu rồi."

Xoay người, cầm lấy trên bàn trà màu bạc bỏ túi đồng hồ, Trần Tư Văn đem đợi ở trên cổ: "Ta gia nhập cái này Hỏa Chủng kế hoạch."

Chương 1007: Hoả chủng (7)

Chương 1007: Hoả chủng (7)

“Tốt. Tuy rằng ta vẫn không thích công bằng hội, nhưng không thể không thừa nhận đây là trước mắt duy nhất đường ra. Chỉ cần Dị cảnh núi La Lạp vẫn còn, ít nhất nhân loại văn minh còn có thể tồn tại.”

Nói xong, lão chủ nhiệm để ly nước xuống, nhìn mẹ Trần ngồi trên ghế sofa đang tròn mắt nhìn, gật gật đầu, xoay người rời đi: “Tương lai, giao cho hai người.

……

Cùng một lúc.

Bên ngoài, Đại học Kinh Thành

Trần Vũ mang theo chấp pháp giả mặt nạ, ẩn giấu ở một viên cự thụ tán cây phía trên, gắt gao nhìn chằm chằm cái kia xoay tròn bên trong Thời Không Môn vòng xoáy, ánh mắt lóe ra.

Không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Bên cạnh đó là BB.

“Hết thảy sắp xếp, chỉ chờ thú triều đột kích, liền hủy diệt dị cảnh này, đổi lấy”Thế giới ý chí”gia trì…”

Cúi đầu, kéo ra cái kia thần tiên độ bền cấp bậc ba lô, Trần Vũ từ trong đó móc ra thanh kia “Thiện ác hữu báo • ổ quay” súng lục, nhìn về phía BB: “Chuẩn bị xong chưa?”

“Ừm!” cô gái gật đầu: “Sau đó tôi sẽ tiến vào trạng thái siêu tần, giúp ngài phân tích chiến trường.”

Được rồi.

Nắm chặt súng lục, dùng họng súng nhắm chuẩn nhô lên gãi cái trán, Trần Vũ hít sâu: “Tương lai, liền giao cho chúng ta đi…”

……

Tia nắng ban mai, giống như thường ngày nhuộm đỏ tòa này bờ biển cự thành.

Đường phố vắng vẻ dần dần dày đặc.

Một mặt đối mặt với cửa hàng đường phố cũng liên tiếp khai trương.

Trần Tư Văn đứng ở kinh thành đại học cửa trường, nhìn trước mắt đang nhanh chóng khôi phục Ma Đô, tâm tư ngàn vạn.

Sau này… ở bên kia chăm sóc bản thân thật tốt. Đừng có nóng nảy. "Mẹ Trần bên cạnh đưa tay, sửa sang lại khăn quàng cổ của con gái, vẻ mặt tường hòa:" So với em trai con, con thật không làm mẹ bớt lo.

... "Trần Tư Văn trầm mặc.

Cô ấy không biết phải trả lời thế nào.

Thú triều cuối cùng lấy Ma Đô làm tâm điểm xúm lại, càng ngày càng gần, rất nhanh sẽ phong kín một đường ra cuối cùng.

Trước hôm nay, nàng nhất định phải mau chóng rời đi.

Mẹ…...

Mẹ Trần thu hồi hai tay, đánh giá Trần Tư Văn từ trên xuống dưới, vui mừng: "Kỳ thật có một câu, vẫn muốn nói với hai chị em các con. Hai đứa nhỏ này…... Thật làm cho mẹ hãnh diện.

"..." Trần Tư Văn tiếp tục trầm mặc.

Được rồi, đi thôi. "Lui về phía sau hai bước, lui về trong cổng trường, mẹ Trần cười phất phất tay:" Đừng trì hoãn nữa.

Mẹ, chúng con sẽ nhớ mẹ.

"mẹ cũng vậy."

Cố nén tư vị đau thương trong lòng, Trần Tư Văn xoay người, sải bước, đi về phía sân bay ngoài trường phía trước.

Cô ấy biết.

Lần chia tay này là mãi mãi.

cô không còn nhìn thấy mặt mẹ nữa.

Cho nên nàng muốn đi chậm một chút, lại không biết tại sao, bước chân càng lúc càng nhanh, càng lúc càng gấp. Thậm chí ngay cả quay đầu nhìn một cái cũng không dám.

Bà Trần đứng tại chỗ.

Kinh ngạc nhìn bóng lưng đã đi xa, môi run rẩy, nhẹ giọng mở miệng: “Thật tốt.

“Cái tên đáng ghét này cuối cùng cũng đi rồi…”

Một nụ cười rạng rỡ xuất hiện trên khuôn mặt của người phụ nữ trung niên.

Cho đến khi chân trời trước mắt mờ đi thành một bức tranh khảm hình khối…

……

“Là Trần Tư Văn tiểu thư đúng không?”

Năm phút sau, Trần Tư Văn chạy tới sân bay ngoài trường đại học Kinh Thành.

Sau khi xuất trình giấy tờ tùy thân, một võ giả cao giai mặc áo gi: lê đi lên phía trước, bắt tay với nàng: “Xin chào, ta là đội trưởng nhiệm vụ hộ tống lần này. Lộ trình kế tiếp, xin phối hợp với tất cả hành động của chúng ta.

Được. “Trần Tư Văn gật đầu.

Lên xe đi. “Nghiêng người, mở cửa xe bọc thép phía sau, võ giả cao giai nói:” Để an toàn, chúng ta đi đường bộ.

Được rồi.

Nắm chặt nút thắt ba lô, Trần Tư Văn khom lưng tiến vào cửa xe,

không đợi ngồi xuống, lại đột nhiên phát hiện một khuôn mặt quen thuộc.

“Mã lệ ?”- cô ngạc nhiên.

Xin chào. “Mã Lệ ngồi trên ghế nâng ly rượu đỏ lên, hướng Trần Tư Văn lắc lắc chất lỏng màu đỏ trong ly:” Năm mới vui vẻ.

“cô… sao lại ở đây?”

Mã Lệ nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu đỏ, tao nhã nhìn ra ngoài cửa sổ xe: “cô đều ở đây, vì sao tôi không thể ở đây.

Còn có tôi. “Mã Lệ ngồi bên trong, Mã Nghiên cũng thò đầu ra, mỉm cười vẫy vẫy tay với Trần Tư Văn.

Quay đầu lại, nhìn cao giai võ giả đội trưởng, Trần Tư Văn cắn môi, suy tư một lát, đặt mông ngồi ở Mã Lệ ghế trước, thật sâu thở ra một hơi: “Cũng tốt. Hô… Có bạn.”

“Tôi đã biết, trong danh sách sơ tán cuối cùng, nhất định phải có cô.” Mã Lệ giống như ảo thuật lấy ra một chiếc cốc cao trống không, đưa cho Trần Tư Văn, cũng rót rượu cho cô: “Nào, vì sự nghiệp sau này của chúng ta, cạn ly.”

Tiếp nhận cái chén, Trần Tư Văn chần chờ cùng Mã lệ , Mã Nghiên hai người đụng một cái, hỏi: “Ngoại trừ ba người chúng ta, còn có những người khác sao?”

Chương 1008: Hoả chủng (8)

Chương 1008: Hoả chủng (8)

Đương nhiên là có. “Mã Lệ uống một hơi cạn sạch rượu vang, thích ý nheo hai mắt lại:” Tổng cộng có hai xe bọc thép, chiếc phía sau đã ngồi đầy. Chiếc này của chúng ta hẳn là cũng sẽ ngồi đầy. Cộng lại không nhiều lắm có hai mươi người.

“Hai mươi người…” Suy tư gật gật đầu, Trần Tư Văn uống xuống nửa ly rượu vang đỏ.

“Thú triều tới khí thế hung hãn, hôm nay qua đi, Ma Đô hẳn là sẽ không bao giờ ra được nữa.” Buông chén chân cao, Mã Lệ duỗi lưng một cái: “Hy vọng trên đường sẽ không xảy ra tình huống gì. Bằng không cái này’Đốt cháy’kế hoạch không có hai chị em ta gia nhập, nhưng là muốn gian nan không ít a.”

“Đốt cháy” kế hoạch?!”

Nghe được lời ấy, Trần Tư Văn sửng sốt, trong nháy mắt ở trong đầu nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện.

cô vừa mới tiến vào xe bọc thép, sau khi nhìn thấy tỷ muội Mã Lệ sở dĩ giật mình, chỉ là bởi vì đối phương trên lý thuyết không có khả năng cùng đường với nàng!

Với tư cách Hỏa Chủng kế hoạch một thành viên, nàng về sau nhưng là muốn cùng Trần Vũ, Bát Hoang Dịch các siêu cấp thiên tài tại 【 Dị cảnh núi La Lạp 】 bên trong trường kỳ ở lại.

Mà hoàn cảnh cực đoan bên trong [Dị cảnh núi La Lạp] nhất định võ giả bình thường căn bản không thể sinh tồn.

Nàng sở dĩ có thể được chọn, cũng chỉ là bởi vì thể chất của nàng vượt xa bình thường võ giả. Cùng Trần Vũ giống nhau, có thể thoải mái thích ứng nồng độ cao kình khí hoàn cảnh.

Nhưng Mã lệ và Mã Nghiên… rõ ràng là không đủ điều kiện.

Có thể cùng nàng cùng đường, chỉ là hai cái “Kế hoạch” bất đồng mà thôi.

Cô ấy là Dự án Lửa.

Mã Lệ đám người, là đốt lên kế hoạch…

“Đốt… Hỏa chủng?”

Đáy lòng suy nghĩ hàng vạn hàng nghìn, Trần Tư Văn bất động thanh sắc uống rượu vang đỏ, miễn cưỡng cười nói: “Tóm lại….. Chuyến du lịch này còn có thể gặp được bạn cũ. Rất tốt.

“Đúng vậy.”

Cầm lấy rượu vang đỏ, lại rót cho mình và Trần Tư Văn một ly, Mã Lệ nhẹ nhàng vén tóc, hỏi: “Chị Trần, lần này đốt cháy kế hoạch, em và chị em phụ trách kỹ thuật. Máy tính và kỹ thuật kỹ thuật. Chị phụ trách cái gì vậy?”

“An ninh.”

Mã Lệ đáy mắt tinh quang lóe lên: “A đúng rồi, Trần tỷ tỷ, không biết ngươi nghe nói chưa. Ngoại trừ nhóm này vì bảo tồn sinh lực’Đốt cháy kế hoạch’bên ngoài, hình như chính phủ còn có một nhóm người, đang tiến hành một cái kế hoạch khác.”

“Vậy sao…” Một ngụm uống hết rượu vang đỏ, Trần Tư Văn dựa lưng vào ghế ngồi, cầm lấy miếng che mắt trên bàn nhỏ, đội lên đầu: “Không sao cả.”

“cô có mệt không?” Mã Lệ hỏi.

“Ừm…” Thanh âm Trần Tư Văn mang theo chút mệt mỏi: “... Con nhớ mẹ rồi.”

..... Được rồi. “Tiếc nuối chép chép miệng, Mã Lệ ôn nhu vỗ vỗ đỉnh đầu Trần Tư Văn:” Nghĩ thoáng một chút.

Trần Tư Văn không trả lời.

Bên trong xe bọc thép lâm vào yên tĩnh.

Mã Lệ quay đầu, nhìn Mã Nghiên một cái, bất đắc dĩ nhún nhún vai.

Mã Nghiên thì hai mắt híp lại, thần thái vi diệu……

Theo thời gian.

Ngày càng có nhiều thành viên của "chương trình đốt cháy" lên xe bọc thép. Bọn họ bị không khí trong xe ảnh hưởng, sau khi ngồi xuống cũng không nói gì với nhau.

Sớm thôi.

Xe bọc thép đã đầy.

Một vị võ giả dáng người cường tráng, mặt đầy râu quai nón đi tới, cầm trong tay danh sách, nhất nhất so sánh ảnh chụp cùng người thật.

Sau một lúc lâu, so sánh xong, râu quai nón thu hồi danh sách, dùng sức vỗ vỗ bàn tay.

Ba ba ba!

"Mọi người, nhìn vào đây."

Trong xe mọi người nghe tiếng quay đầu, ngoại trừ tựa hồ thật ngủ Trần Tư Văn ở ngoài, ánh mắt toàn bộ tập trung ở râu quai nón trên người.

"Hả?"

Mã Lệ nhìn thấy vị võ giả râu quai nón này, sửng sốt một lát, bỗng nhiên khiếp sợ: "Là ngươi?!

Râu quai nón nhìn về phía Mã lệ , nhíu mày suy nghĩ một hồi, cũng là cả kinh: "Ngươi là cái kia tang môn tinh bằng hữu?!"

"Ngươi vậy mà còn chưa chết." Mã Lệ vẻ mặt ghét bỏ: "Ngươi không phải đang làm chuyển phát nhanh sao?

"Cũng bởi vì ta chạy cả đời chuyển phát nhanh, mới rõ ràng lộ tuyến." Râu quai nón sắc mặt khó coi: "Ta là tài xế chiếc xe bọc thép này."

Xong rồi. “Mã Lệ gãi đầu, nói với Mã Nghiên bên cạnh:” Chị, chỉ cần có đoàn xe của anh ấy, nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Râu quai nón trong nháy mắt phá phòng: “Rõ ràng là có tang môn tinh kia! Mới có thể xảy ra chuyện! Đúng rồi! tang môn tinh tên Trần Vũ kia không có ở đây chứ?

Trần Vũ không có ở đây. “Mã Lệ vươn ngón tay, chỉ chỉ Trần Tư Văn ngồi phía trước:” Chị cậu ấy ở đây.

Râu quai nón: “... Nhìn thấy các ngươi, thật là ghê tởm muốn chết.

Mã Lệ: “Tôi cũng vậy. Chúng ta có thể xin một phi công khác không?”

“Lão tử chạy cả đời chuyển phát nhanh.” Râu quai nón đi lên phía trước, nhìn thẳng Mã lệ : “Cho tới bây giờ liền con mẹ nó chưa từng xảy ra chuyện gì. Tất cả mọi chuyện, đều là bởi vì có cái kia Trần Vũ! Cùng ta không quan hệ!”

“Được rồi, lần này không có Trần Vũ. Hy vọng ngươi nói đúng.”

Chương 1009: Hoả chủng (9)

Chương 1009: Hoả chủng (9)

Chỉ cần không có hắn, sẽ không có chuyện gì xảy ra. “Trầm mặt, râu quai nón ngồi trở lại buồng lái, gắt gỏng quát:” Thắt dây an toàn toàn bộ, đoàn xe lập tức khởi hành.

Đúng mười giờ sáng.

Đoàn xe đi về phía Liên Thành, phát động.

Đoàn xe có tổng cộng 5 xe.

Hai xe bọc thép hộ tống hành khách.

Hai xe bánh xích đa năng mang đầu đạn hạt nhân chiến thuật.

Và một chiếc xe tiếp tế theo sau.

Thú triều cuối cùng, từ bốn phương tám hướng xúm lại mà đến, dọc theo đường đi không có khả năng có thành thị đặt chân tiến hành tiếp tế. Cho nên từ một tuần trước, mỗi đoàn xe ra khỏi thành phố, đều phải mang theo một chiếc, hoặc nhiều xe tiếp tế.

Từng trận bụi đất, tung bay đầy trời……

Đoàn xe đi dọc theo con đường chính, băng qua các khối nhà, rời khỏi cổng thành và “từ từ” biến mất ở cuối đường cao tốc đổ nát.

Râu quai nón tay cầm tay lái, thân hình lắc lư theo xe bọc thép xóc nảy.

“Tang môn tinh kia không tới… Chị hắn tới rồi…”

Ngẩng đầu, xuyên thấu qua kính chiếu hậu, nhìn về phía bịt mắt Trần Tư Văn, quai nón râu quai nón gãi gãi hàm dưới, nghi hoặc lầm bầm: “Không thể chị hắn, cũng mang vận xui đi…”

Cùng một lúc.

Dưới đáy xe bọc thép, hai đoàn bóng đen hóa lỏng chậm rãi hóa thành hình người.

“Trần Tư Văn, ở trên chiếc xe này đi?”

Đúng. Hình tỷ, tỷ có thể báo thù rồi.

“Tốt. Nhưng đừng vội. Chờ đoàn xe đi xa hơn một chút trước khi bắt đầu.”

Hiểu rồi.

Đơn giản trao đổi về sau, hai đoàn bóng đen vô thanh vô tức biến mất…

……

“Một gói Cáp Nhĩ Tân, cảm ơn.”

“Xin lỗi ông, nhưng thuốc lá không còn nữa.”

“Không còn nữa sao…”

“Việc vận chuyển đã bị gián đoạn và loại khói rẻ tiền này đã hết hàng.”

“Tốt.” gật gật đầu, Trần Vũ từ trong túi lại nhiều lấy ra một xấp tiền mặt: “Đổi bao 1 bao rẻ hơn vậy.”

“Ngọc tỷ được không?”

Được rồi.

Một tay giao tiền, một tay giao thuốc lá.

Trần Vũ thuần thục mở ra bao bì, xé mở cái miệng nhỏ, tay trái run lên, một điếu thuốc đã bị chấn đi ra.

Há mồm cắn ra thuốc lá, đốt đầu thuốc, hít một hơi thật sâu đối với thân thể trăm hại mà không một lợi sương khói, Trần Vũ dần dần phiền não tâm tình hơi có giảm bớt.

“Hô…”

Phun ra khói mù.

Hắn tựa lưng vào tủ thuốc lá, quay đầu hỏi BB trên vai: “Tìm được chị Tề chưa?”

Không. “BB lắc đầu, hai cái chân ngắn đong đưa:” Nhân loại đại nhân ở Ma Đô nhiều lắm, không tìm được.

“Vậy tạm thời không cần tìm.” Trần Vũ khẽ búng tàn thuốc, lại hỏi: “Thú triều còn bao lâu nữa đến Ma Đô.”

“Và…”

Còn hai ngày lẻ bảy giờ. “Không đợi BB mở ra, nhân viên bán hàng đã mở miệng hồi đáp.

Trần Vũ sửng sốt, xoay người, hứng thú cùng nhân viên bán hàng trò chuyện: “Thời gian chính xác như vậy sao?”

“Đương nhiên.” nhân viên bán hàng khom lưng, sửa sang lại trong tủ thuốc lá điếu thuốc lá: “Tin tức trên mạng đều đồng bộ truyền hình trực tiếp. Đợt sóng thú triều đầu tiên, là đến từ hướng tây nam, dị thú số lượng chừng tám ngàn vạn.”

“Không sợ sao?”

“Không sợ.” Người bán hàng nhếch mép cười: “Mọi người chết hết rồi, không sợ nữa.”

Trần Vũ: “.....

Hơn nữa dù sao cũng là võ giả các ngươi chết trước.

Trần Vũ: “.....

“Lại nói tiếp, nhìn ngươi tướng mạo có chút quen thuộc.” nhân viên bán hàng đứng thẳng dậy, cẩn thận quan sát Trần Vũ mặt mũi: “Trước đó hẳn là ở trên TV gặp qua ngươi a?

Xem như vậy đi.

Đáng tiếc. “Nhân viên bán hàng cảm thán:” Vô luận địa vị cao bao nhiêu, thực lực mạnh bao nhiêu, có tiền bao nhiêu, nổi danh bao nhiêu….. Cuối cùng cũng phải giống như tôi, cùng nhau GG.

Nhân loại đại nhân. “BB nghi hoặc nghiêng đầu:” Hắn vì sao thoạt nhìn rất cao hứng?

Dùng sức hút mấy hơi thuốc, Trần Vũ không trả lời, cõng BB trực tiếp rời khỏi phố buôn bán, đi dạo không mục đích.

“BB, trong thế giới của em, trước khi loài người diệt vong, có bình tĩnh như vậy không?”

“Không.” BB lắc đầu: “Theo tư liệu lịch sử, xã hội loài người lúc bấy giờ đang hỗn loạn.”

“Anh biết tại sao không?”

Không biết.

Trần Vũ giơ lên một ngón tay: “Đối với một người trẻ tuổi, nói hắn ngày mai sẽ chết, hắn nhất định không thể tiếp nhận. Nhưng nếu như đối với một người bệnh nặng, nói hắn ngày mai sẽ chết…”

“Sẽ từ từ chấp nhận thôi!” BB giật mình.

Dừng bước lại, Trần Vũ nhìn chung quanh trên đường như nước chảy đám người, lạnh nhạt mở miệng: “Cho nên cái này văn minh, đã sớm bệnh nhập cao vong đã lâu.”

“... Là bệnh nan y sao?” BB một câu hai nghĩa.

Trần Vũ gật đầu: “Nhưng dù sao cũng phải mổ bụng nhìn một cái. chân chính bác sĩ, có can đảm mổ…”

Mặt trời mọc và mặt trời lặn.

Thủy triều dâng lên.

Thú triều sắp đột kích hai ngày nay, ma đô khó được bình thường vận chuyển, Trần Vũ cũng khó được hưởng thụ một trận người bình thường sinh hoạt.

Hắn không về nhà.

Cũng không tìm kiếm bạn bè.

Chỉ lặng lẽ chờ đợi. Chờ đợi việc mình nên làm.

Cuối cùng.

Chương 1010: Hoả chủng (10)

Chương 1010: Hoả chủng (10)

Vào lúc mười một giờ đêm hôm đó, Trần Vũ đeo mặt nạ chấp pháp giả, ôm BB bọc trong áo bào đen, len lén tiến vào đại học Kinh Thành, đi tới trước mặt 【 Dị cảnh núi La Lạp】.

“Còn lại sáu bảy tiếng nữa, thú triều sẽ tới.”

Lấy điện thoại di động ra, liếc nhìn trên màn hình hiển thị thời gian, Trần Vũ thấp giọng nói: “Hắn là đầy đủ hủy diệt cái dị cảnh này.”

“Nhân loại đại nhân, vậy thì hành động đi!” BB nóng lòng xoa tay.

Trong thế giới mà nàng sinh ra, nàng không thể cùng tồn vong với nền văn minh nhân loại vĩ đại.

Và bây giờ, đã có một “cơ hội” khiến cô ấy rất phấn khích.

Ừ.

Gật gật đầu, Trần Vũ phù chính mặt nạ, đẩy ra kim loại đại môn, đi hướng từ từ chuyển động thời không môn vòng xoáy.

“Đứng lại.”

Khi khoảng cách vòng xoáy không tới trăm mét lúc, một cái đồng dạng mang theo chấp pháp giả mặt nạ hắc y võ giả từ góc sâu kín hiện thân, đưa tay ngăn cản Trần Vũ: “Bằng hữu. nửa tháng trước, chính phủ mệnh lệnh [Dị cảnh núi La Lạp] phong bế, không có khẩu lệnh, bất luận kẻ nào không được tiến vào.”

“Ta là chấp pháp giả, cũng không thể tiến vào sao?” Trần Vũ hỏi.

Không được. Khu vực ngăn cách. “Võ giả áo đen lắc đầu:” Chỉ có chấp pháp giả của tiểu đội mới cho phép tới gần thay ca.

“Dàn xếp một chút?”

Ngươi rốt cuộc có chuyện gì? “Võ giả áo đen cẩn thận.

“Vèo, vèo, vèo…”

Tiếp theo, nương theo ba đạo lưu quang.

Đồng dạng mang theo chấp pháp mặt nạ ba vị võ giả chạy tới, đem Trần Vũ bao vây lại.

“Vậy thì không thể được.”

Thở dài, Trần Vũ ôm chặt BB, lập tức bộc phát kình khí.

Oanh…...

Áp suất không khí mở rộng ngay lập tức khuếch tán! Nhấc lên đầy trời cát đá cùng vụn cỏ……

“Làm đi!”

Thấy Trần Vũ muốn xông vào, bốn gã chấp pháp giả cũng không kéo dài, liên tiếp nở rộ kình khí, cũng phát động võ kỹ, xúm lại Trần Vũ tiến hành công kích.

“Võ pháp:-” hai tay tạo thành chữ thập, quần áo bay múa, Trần Vũ trong mắt tinh quang lóe ra, điều động não hải cái kia cơ hồ vô cùng vô tận tinh thần lực: “Thủy!”

Ầm ầm ầm ầm::

“Cái gì?!”

Sau một khắc, tại bốn gã chấp pháp giả kinh hãi trong ánh mắt, mấy vạn tấn hồng thủy lại trống rỗng xuất hiện! Trong nháy mắt liền đem bọn họ phóng bay!

Cùng với những gì đã bị cuốn trôi, có một số bức tượng, một số ngôi nhà, cây cối bị nhổ tận gốc, một nửa đỉnh núi giả…

Tiếp theo, là xếp thành hàng kiến trúc, kinh thành đại học nửa cái khu trường học…

Không ít học sinh sống trong lều tạm vừa mở mắt, liền phát hiện mình trôi nổi trên mặt nước…

Một chiêu võ pháp vô cùng đơn giản, lại trực tiếp bao phủ toàn bộ kinh thành đại học!

Tách ra tạo thành mười hai tay, Trần Vũ lơ lửng giữa không trung, quét mắt bị phá hủy hơn phân nửa trường học, sắc mặt bình thản.

Tinh thần lực vô tận, giao cho hắn lực phá hoại vô tận.

Nếu như muốn, hắn thậm chí có thể tùy ý chính là Thủy Yêm Ma Đô…

Nhân loại đại nhân. “BB nheo mắt:” Ngài đây thật không phải là thủ đoạn của thần sao.

“Không tính.”

Thuận miệng trả lời một câu, Trần Vũ xoay người, quyết đoán xông về phía Thời Không Môn.

Động tĩnh to lớn như thế, khẳng định khiến cho lão chủ nhiệm cùng hiệu trưởng chú ý. Trước mắt tuy rằng hắn có thể làm đại tràng diện, nhưng vẫn không cách nào cùng cường giả đứng đầu chân chính đối kháng.

“Giữ chặt!”

Hô một tiếng, Trần Vũ kình khí càng thịnh, cơ hồ là trong nháy mắt, liền xuyên thấu Thời Không Môn, biến mất vô tung…

Khoảng nửa phút sau.

Kinh đại hiệu trưởng, lão chủ nhiệm, cùng với đông đảo võ đạo giới cao tầng chạy như bay mà đến, nhìn thấy đầy đất nước đọng cùng hỗn độn, đều bị dọa đến không nhẹ.

Bọn họ thân là võ giả chuyên nghiệp, coi như không phải võ pháp chuyên nghiệp, cũng có thể tưởng tượng ra điều động quy mô như thế hồng thủy, cần cỡ nào khủng bố tinh thần lực…

Trần Vũ.

Lão chủ nhiệm ngây người một lúc lâu, phản ứng lại trước tiên,

liền nói ra cái tên này.

Toàn bộ võ đạo giới, ngoại trừ yêu nghiệt kia, không có ai có thể tùy hứng như vậy đem "Tinh thần lực" đơn thuần dùng để xả nước…

Trần Vũ?

Một bên kinh đại hiệu trưởng nhíu mày: "Hắn không phải bị ngươi đưa đi Liên Thành, nhốt vào công bằng hội tổng bộ sao?"

"Hắn là Trần Vũ." một vị khác lão phụ chắp tay lơ lửng giữa không trung, nhìn mặt đất còn đang mãnh liệt chảy xuôi hồng thủy, mí mắt điên cuồng nhảy: "Loại cường độ này tinh thần lực, cũng đủ thả ra mười cái đỉnh cấp cấp bậc võ pháp. Chỉ có hắn, sẽ dùng để thả thủy cầu thuật."

"Đây… Đây là Thủy Cầu Thuật?!" Mỗ võ pháp đạo sư da đầu tê dại.

"……"

Ngậm chặt miệng, lão chủ nhiệm thả thấp lơ lửng ở trên không, sắc bén hai mắt quét nhìn bốn phía, muốn tìm kiếm Trần Vũ thân ảnh.

Nhưng tìm kiếm tìm, hắn bỗng nhiên ý thức được cái gì, mãnh quay đầu! Nhìn về phía vòng xoáy thời không phía trước.

"Không đúng…"

"Hắn tiến vào 【 Dị cảnh núi La Lạp】 rồi?!"

Lão chủ nhiệm con ngươi đột nhiên co rụt lại, kinh hãi: "Hắn đi vào làm cái gì?!"

……

Chương 1011: Thú triều cuối cùng (1)

Chương 1011: Thú triều cuối cùng (1)

[Nhận được căn nguyên khí tức: Khí lực-1248]

[Nhận được căn nguyên khí tức: Khí lực-1230]

[Nhận được căn nguyên…]

Trong làn sương mù, dường như có những đám mây bồng bềnh trước mặt.

Cùng với âm thanh tổng hợp điện tử theo công thức bên tai, Trần Vũ tỉnh lại từ trong trạng thái không trọng lượng.

Nhìn xung quanh, có một ngọn núi, một gian nhà, một hồ nước và một hẻm núi.

Cách xa ngàn bước là vực thẳm.

Hắn đang đứng ở trung tâm của tòa đình hóng gió trên đỉnh núi.

“Đây có phải là… dị cảnh của núi La Lạp?”

Nhìn xung quanh một lát, hắn cẩn thận cảm nhận được dòng năng lượng trong cơ thể đang mất đi, ngay lập tức cảm thấy chán ghét nơi này.

“Quả nhiên là một nơi tà ác.” Trần Vũ thở dài: “May mắn là sau khi thi đại học mình không chọn đến đây.”

Còn gì việc gì khiến con người mong đợi hơn việc diệt trừ cái ác?

Nheo mắt lại nhìn xung quanh, Trần Vũ thả BB trong lòng xuống, ra lệnh: “Rà quét hoàn cảnh xung quanh.”

“Được.” BB gật đầu, từ trong mắt phát ra tia hồng ngoại dài hình quạt. Chỉ năm giây sau, nó trả lời: “Chúng ta đang ở trên đỉnh núi cao 1.644 mét so với mực nước biển. 360° đều là hẻm núi sâu không thấy đáy.”

“360°?” Nghe vậy, Trần Vũ ngây người: “Sâu không thấy đáy?”

“Đúng vậy.”

“Đỉnh núi này được bao quanh bởi hẻm núi sao?”

“Đúng vậy, con người đại nhân.”

“... Sâu không thấy đáy là sâu bao nhiêu?” Trần Vũ cau mày hỏi.

“Trung bình là hơn 200 km.” BB trả lời.

Trần Vũ kinh hãi: “Cái này là tới tầng nham thạch mẹ nó rồi sao? Không có dung nham chảy ra à?!”

“Trước mắt vẫn chưa phát hiện được gì.” BB thu hồi luồn sáng đỏ trong mắt, lắc đầu: “Môi trường đảo biệt lập này thoạt nhìn là do con người tạo ra.”

“...” Im lặng một lát, Trần Vũ nhìn bầu trời mờ ảo, hỏi: “Hẻm núi rộng bao nhiêu vậy? Dùng thị lực của ta nhìn không thấy điểm cuối.”

“Rất rộng. Bốn hướng đều rộng hơn 500 km.”

“Nói như vậy là…chúng ta bị nhốt ở đây?”

“Với thực lực của Trần Vũ đại nhân, chắc là sẽ không bị nhốt ở đây.” BB nghiêng đầu nghĩ: “Nhưng nếu muốn rời khỏi hòn đảo biệt lập giữa không trung này, quả thực sẽ phải bay rất lâu.”

“... Cậu kiểm tra lần nữa xem đây có phải là trái đất không.” Trần Vũ tùy ý nói một câu rồi ngồi xổm xuống, nhặt một mảnh cát mịn lên, quan sát và suy nghĩ.

“Được thôi.”

BB tiếp tục phân tích kết cấu vật chất trên bề mặt.

[Phân tích thông tin trường địa từ.]

[Đồng vị phóng xạ chất rắn.]

[So sánh trình tự địa chất.]

[Đặc điểm cấu trúc trầm tích.]

[Xác định thành phần khí quyển…]

Sau khi thủ tục rà quét thông thường kết thúc, BB đột nhiên ngây người một chút, vô thức quay đầu liếc nhìn Trần Vũ, sau đó bắt đầu phân tích sâu hơn.

[Sự cố quang phổ…]

[So sánh mẫu không đồng nhất…]

[So sánh DNA của vi sinh vật…]

Một bên, Trần Vũ cảm thấy có gì đó không ổn: “Thật sự… không phải trái đất?”

“…” Im lặng, BB hoàn thành hết thảy thông tin phân tích, thu hồi luồn sáng đỏ trong mắt, ngơ ngác nhìn Trần Vũ: “Trần Vũ đại nhân… so với trái đất… cũng không khác lắm…”

“Nói cách khác, đây thật sự không phải là trái đất?!” Trần Vũ hỏi lại.

“Không phải…”

“…làm gì vậy?” Đôi mắt của Trần Vũ run rẩy.

Hắn yêu cầu BB phân tích môi trường, chỉ là hành động theo lệ thường.

Nhưng trăm vạn lần không ngờ rằng nơi này thực ra không phải là trái đất…

“BB, cậu có chắc không?” Trong đầu có ngàn vạn suy nghĩ, vẻ mặt Trần Vũ vô cùng nghiêm túc hỏi: “Có phải chip của cậu bị lỗi phần mềm rồi không?”

“Con chip là phần cứng, nếu nhiệt độ được kiểm soát tốt thì sẽ không bị hỏng.” Vừa nói, BB vén mái tóc ngắn của mình lên nói: “Tôi lấy ra cho ngài xem.”

“Đừng. Không cần……”

Sau khi xua tay từ chối hành vi thái quá của đối phương, Trần Vũ bắt đầu tự hỏi chính mình có nên bay “500” km để đi xem tình hình bên ngoài hẻm núi hay không.

“Đây thực ra là một hành tinh xa lạ…”

“Làm sao có thể……”

“……”

Hồi lâu.

Trần Vũ hạ quyết tâm, bế BB nhảy lên không trung, phóng ra năng lượng như ngọn lửa, nhắm một phương hướng ngẫu nhiên, chuẩn bị lao tới.

Nhưng vào lúc này, trước mặt hai người … từ trong hư không xuất hiện một bóng người ở!

Hình bóng người đó im lặng.

Phảng phất giống như bản đồ môi trường trong trò chơi điện tử, cứ như đột ngột vậy xuất hiện, kỳ lạ và quỷ dị.

Điều kỳ lạ hơn nữa là… Trần Vũ biết người này.

“Là ngươi.” Bóng dáng Trần Vũ dừng lại giữa không trung, đồng tử co rút lại.

“Lại gặp nhau rồi. Không ngờ lại nhanh như vậy.” Người phụ nữ đẩy cặp kính gọng đen trên mũi lên, mỉm cười: “Đây không phải là nơi cậu nên ở đến. Quay về đi.”

“Cô mở cửa hàng văn phòng phẩm ở đây à?”

“Ummm. Nếu cậu nói vậy…” Cô gái đeo kính càng cười vui vẻ hơn, từ trong tay lấy ra một cây bút, lắc lắc với Trần Vũ: “Cậu có muốn mua một cái không?”

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào.” Trần Vũ bình tĩnh lại: “Rốt

cuộc cô là ai?”

Chương 1012: Thú triều cuối cùng (2)

Chương 1012: Thú triều cuối cùng (2)

“Vấn đề này giá cao.” Cô gái đeo kính cất bút, chắp tay đứng dậy: “Với giá trị hiện tại của cậu, cậu không thể mua nổi.”

“Vậy tôi có thể mua cái gì?” Trần Vũ hỏi.

Nghe vậy, cô gái đeo kính hai mắt sáng lên, lập tức lấy bút ra nói: “Ví dụ như đây không phải trái đất thì ở đâu?”

“Bao nhiêu tiền.”

“Chúng ta tổng lại đi. Hai nghìn tỷ. Hoa Nguyên.”

Trần Vũ: “……”

“Tôi buôn bán luôn chú trọng danh dự, kinh doanh hợp pháp.” Cô gái đeo kính tháo bút ra và đưa đầu bút mạ vàng cho Trần Vũ: “Không mua được sẽ bị lỗ, không mua được thì sẽ bị lừa.”

“Nếu bán hết toàn bộ bộ phận trên cơ thể của tôi thì cũng không có giá trị hai nghìn tỷ. Cô nhìn như nào mà thấy tôi có số tiền này?”

“Không, không. Cậu có.” Cô gái đeo kính nhìn chằm chằm vào BB: “Đưa nó cho tôi. Cây bút này là của cậu.”

“Hả?” BB sửng sốt rồi đột nhiên kinh ngạc: “Tôi có giá trị như vậy sao?!”

Trần Vũ: “……”

“Trần Vũ đại nhân, tôi đáng giá hai nghìn tỷ!”

“Đừng có quan tâm tới những thứ như vậy.” Trần Vũ vỗ vào đầu BB, vẻ mặt bình tĩnh từ chối: “Cậu ấy không phải hàng hóa, không thể mua bán được.”

“Cậy sao. Thật đáng tiếc.” Cô gái đeo kính mím môi tiếc nuối, lấy lại cây bút: “Vậy thì cậu không có vốn để làm ăn với tôi. Bây giờ xin hãy rời đi. Bây giờ không ai có thể nào dị cành của núi La Lạp.

Đặc biệt là cậu.”

“Tại sao.”

“Đây không phải là dị cảnh bình thường. Không phải là thứ mà một con người bình thường như cậu, có thể tùy ý phá hủy.”

Nghe được trong lời nói của đối phương có ý tứ khác, Trần Vũ nheo mắt lại: “Chẳng lẽ… Ngươi không phải con người?”

Cô gái đeo kính mỉm cười không nói một lời, làm động tác xua đuổi: “Rời đi đi.”

“Nếu tôi không làm vậy thì sao?”

“Vậy thì tốt rồi.” Cô gái đeo kính càng cười tươi hơn: “Tôi đã muốn làm điều gì đó với cậu từ lâu rồi.”

Trần Vũ cau mày: “Đây là ý gì? Cô muốn ‘ra tay’, ai có thể ngăn cản cô?”

Ở Thanh Thành, hắn đã biết thực lực của đối phương, hoàn toàn là cường giả cấp 9.

Nếu cô ta thực sự muốn giết hắn, chỉ cần búng ngón tay.

Không cần phải “sớm” giết, nhưng đợi đến hôm nay vẫn không hành động…

Cộng với đặc điểm [Dị cảnh núi La Lạp] có tồn tại trên trái đất hay không, danh tính kỳ lạ của cô gái đeo kính… hắn hoàn toàn không hiểu ra sao.

“Là quyền hạn.” Lúc này BB trịnh trọng giơ tay trả lời: “Khi quân đội vinh quang của chúng ta thực hiện nhiệm vụ, hệ thống thông minh sẽ chặn quyền truy cập đối với một số đơn vị chủ chốt. Trừ khi trong một số điều kiện nhất định, nếu không, một số hành vi cụ thể không thể được thực hiện. Lần đầu tiên tôi gặp cô ấy, cách trao đổi công thức và logic giao dịch của cô ấy khiến tôi cảm thấy mình giống như một Android vinh quang.”

“Ý cậu là gì…” Tâm trí của Chen Yu đang bão táp.

“Nó đoán sai rồi.” Cô gái đeo kính nhẹ nhàng giễu cợt: “Tôi không phải là người máy.”

“Nhưng logic hành vi của cô rất giống nhau.” BB vặn lại: “Khi con người tạo chúng ta để chấp hành nhiệm vụ, chúng ta bị ràng buộc chặt chẽ bởi các quy định và nguyên tắc.”

“Cậu nghĩ thế nào cũng được.” Cô gái đeo kính chuyển ánh mắt từ BB sang Trần Vũ và nói: “Dù sao thì cũng đến lúc cậu phải đi rồi. Nếu cậu nhất quyết ở lại thì sẽ ở lại đây mãi mãi.”

“Ầm ầm ầm ầm ——”

Sau khi cô gái đeo kính nói xong, bầu trời trong xanh không một gợn mây đột nhiên trở nên u ám, tia sét màu tím như giáng xuống địa ngục, trong nháy mắt bao trùm mọi ngóc ngách phía trên không gian.

Một cơn chấn động thấm sâu vào tâm hồn dâng lên từ tận đáy lòng Trần Vũ.

Hắn cảm thấy rõ ràng rằng nếu không rời đi, hắn sẽ chết.

Khả năng đặc biệt của [Lời nguyền] là không thể giúp một người bị sét đánh biến thành tro bụi trở lại thành người…

“Tạm biệt.”

Không cần rối rắm, Trần Vũ nhanh chóng đưa ra quyết định, ôm BB xoay người rời đi.

Trong chớp mắt, với tốc độ vượt qua vận tốc âm thanh, hắn biến mất vào cánh cổng thời không khổng lồ.

Chỉ để lại một làn sóng dài.

Đó là hơi nước sinh ra do ma sát mạnh trong không khí…

“——”

Khoảnh khắc tiếp theo, cảnh tượng kinh hoàng trên bầu trời lập tức biến mất.

Cô gái đeo kính đứng giữa không trung, nhìn cánh cửa thời không đang chậm rãi xoay tròn với vẻ mặt thờ ơ.

“Mười hai phút đã trôi qua.”

“Với tốc độ của dòng chảy thời gian trên Trái đất, quá trình thanh lọc đã bắt đầu…”

“Hy vọng cậu ấy có thể làm được.”

……

“Bùm…”

Sau thời gian ngắn mất cân bằng trọng tâm, Trần Vũ quay trở lại thế giới hiện thực.

Mở mắt ra, tất cả những gì nhind thấy là xung quanh không có ai cả.

Bầu trời lúc này vẫn còn tối.

Mặc dù dưới mặt đất còn rất lộn xộn, nhưng sau khi hắn ngâm trong nước lại không thấy một dấu vết nào của nước.

Một hồi lơ đãng, hắn giật mình và nhận ra rằng tốc độ dòng thời gian ở [Dị cảnh núi Loula] và thế giới bên ngoài có thể không giống nhau.

Chương 1013: Thú triều cuối cùng (3)

Chương 1013: Thú triều cuối cùng (3)

“Có phải con người vẫn chưa tuyệt chủng phải không?”

Đặt BB lên vai, Trần Vũ đột nhiên nhảy lên không trung, bay khỏi mặt đất cả nghìn mét, nhìn từng cụm của thành phố còn sót lại, sau đó mới thở phào nhẹ nhõm.

“Vẫn ổn… BB, hãy xem đợt Thú triều mới nhất, nó sẽ đến trong bao lâu nữa.”

“Được thôi.” BB gật đầu, nhìn xung quanh với ánh sáng đỏ hình quạt được quét ra trong mắt và nói: “Ở hướng tây nam, dự kiến sẽ đến rìa thành của Ma Đô trong hai giờ mười hai phút nữa.”

“Hai giờ sau…”

Da đầu của Trần Vũ tê dại.

Hắn chỉ ở lại [Dị cảnh Loula] hơn mười phút, mà thời gian trôi qua ở thế giới thực lại nhiều đến thế…

“Bởi vì không phải cùng một hành tinh nên tốc độ dòng thời gian không đồng nhất.”

Không còn thời gian để suy nghĩ thêm, Trần Vũ lấy điện thoại di động ra, mở trình duyệt và thử kết nối Internet, muốn tìm [Dị cảnh] ở gần Ma Đô nhất.

Phát hiện ra rằng Internet thực sự có thể được kết nối!

Chỉ là…

Trang chủ của hầu hết các công cụ tìm kiếm đều thông báo trực tiếp về đợt Thú triều sắp đến.

“Được rồi các bạn khán giả, vẫn còn hai giờ nữa trước khi đợt Thú triều đầu tiên đến.” Trong video, một nữ MC xinh đẹp vừa nhảy múa vừa nói: “Các bạn có thể thấy, lực lượng phòng thủ của Ma Đô đã sẵn sàng. Trên các bức tường thành cũng đã trang bị vũ khí

hạng nặng. Một đường băng tạm thời cho máy bay ném bom xuất phát cũng đã được thiết lập."

"Nhưng theo những gì đài truyền hình biết được, những đường băng này đều chỉ thực hiện được một lần. Nói cách khác, máy bay ném bom, máy bay chiến đấu và máy bay vận tải nếu đã cất cánh thì không thể quay trở lại tạm nghỉ rồi xuất phát lần hai…"

"Ô ô! Nhìn kìa! Đội chiến binh nhà Bát Hoang đã leo lên tường thành. Xét về mặt tinh thần của bọn họ, có vẻ như không có chút tự tin nào đối với cuộc chiến này…"

Trần Vũ: "…"

Hắn chuyển ánh mắt, bỏ qua những video này mà nhìn sang phía bên phải.

[Thật tuyệt vời khi cả thế giới cùng chết.]

[Vâng? Không có đánh giá nào về đợt phát sóng trực tiếp này…]

[Nhân loại bị tiêu diệt! Thế giới thuộc về dị thú!]

[Thực tế đã chứng minh rằng dù không có đánh giá thủ công thì vẫn có đánh giá điện tử.]

[Băng Băng, anh yêu em! Đây là buổi phát sóng trực tiếp cuối cùng nên đừng mặc quần áo nữa nhé…]

[Lần đầu tiên trông thấy Thú triều, có hơi lo lắng. Nên nói gì để trông như thể đã nhìn thấy nó nhiều lần?]

[Cuối cùng, con đường của một chiến binh vẫn không thể chống lại được tai họa.]

[Thật ra, chúng ta nên tu luyện. Tu tiên là con đường vĩ đại.]

[Hoa Hạ không có tu tiên, giống như Lỗ Tấn ăn mì ở Jerusalem mà không có mì.]

[Tôi nghĩ chúng ta vẫn không thể cứng rắn khi đối mặt với Thú triều, hư thể núi Uy Hổ.]

[Núi Uy Hổ có đẹp không?]

[Bức ép! Có thể xem truyền hình trực tiếp không?]

[Thực sự ghen tị với các bạn, có thể xem chương trình phát sóng trực tiếp một cách yên bình trước khi chết. Hôm nay tôi vẫn phải làm thêm giờ. Ông chủ ngớ ngẩn.]

[Trên đời này không có nhiều lời chửi thề nào, nếu có nhiều ông chủ thì sẽ có nhiều lời chửi thề hơn…]

Trần Vũ: "…"

BB ngồi trên vai Trần Vũ liếc nhìn khu vực đã bị đập phá và tò mò hỏi: "Trần Vũ đại nhân, ngày tận thế sắp đến, họ không sợ sao?"

"Sao lại không sợ?" Trần Vũ chỉ tay vào màn hình điện thoại, giải thích: "Cậu nhìn xem, những người này đều điên rồi."

Nói xong, hắn tắt truyền hình trực tiếp, ấn ngón tay cái lên màn hình một lúc rồi nhìn về phía đông: "Cách đáy biển một trăm bốn mươi lăm kilomet, có một [Dị cảnh]."

"Ở ngoài biển?" BB ngạc nhiên.

"Đúng. Đây đã là Dị cảnh gần Ma Đô nhất ngoại trừ [Núi Loula]. Còn hai giờ nữa, vì vậy chúng ta phải nắm bắt thời gian…"

…

"Là tín hiệu thứ mười hai của hầm chứa vũ khí hạt nhân."

"Đã hoàn tất hiệu đính."

"Đã điều chỉnh vũ khí không gian."

"Đã hoàn tất điều chỉnh."

"Tái hợp tín hiệu tần số ngắn."

"Hoạt động bình thường…"

Ma Đô, tường thành phía Nam, bên trong sở chỉ huy.

Lão chủ nhiệm đã chịu khó kiểm tra đi kiểm tra lại dữ liệu của từng bộ phận.

Đối mặt với Thú triều cuối cùng, con người thực sự khó có thể quay trở lại.

Nhưng trận chiến cuối cùng này dù thế nào đi nữa cũng phải diễn ra đẹp mắt. Ít nhất nền văn minh nhân loại trong tương lai sẽ thể hiện sự kính trọng và nể sợ tổ tiên của họ.

“Chủ nhiệm, tín hiệu nhiễu loạn từ Thú triều đã xuất hiện.” Một phụ tá đẩy kính ba chiều lên, đứng dậy khỏi chỗ ngồi, đi đến phía sau Lão chủ nhiệm để báo cáo.

“Đã đến lúc kết nối với mạng nội bộ.”

“Được.”

Cúi người xuống trước hàng loạt màn hình và hoàn tất kiểm tra tất cả dữ liệu. Lão chủ nhiệm lùi lại hai bước, khoác lên mình bộ quân phục do trợ lý đưa cho, lặng lẽ chờ đợi đợt Thú triều tấn công.

“Hu hu hu…”

Khoảng mười phút sau.

Toàn bộ Ma Đô đột nhiên nghe thấy một tiếng còi chói tai.

Đợt này đến đợt khác, đợt này đến đợt khác.

Hàng trăm năm trước, dạng cảnh báo này báo hiệu sự xuất hiện để báo hiệu một cuộc tấn công hạt nhân.

Bây giờ, cuộc chiến chống lại Thú triều mới chính thức bắt đầu.

Chương 1014: Thú triều cuối cùng (4)

Chương 1014: Thú triều cuối cùng (4)

“Chủ nhiệm, thú triều số 01 đã tiến vào trong phạm vi trăm kilomet.” Người phụ tá tháo kính ba chiều xuống và đưa cho Lão chủ nhiệm.

Lão chủ nhiệm nhận lấy, đưa lên nhìn nửa giây, sau đó ra lệnh: “Phát động tấn công tầm trung. Chia Thú triều thành ba đợt khoảng cách: hai trăm kilomet, năm trăm kilomet và tám trăm kilomet.”

“Được.”

Khoảnh khắc tiếp theo.

Bên ngoài bức tường thành phía nam.

Hàng chục nghìn chiến binh đứng trên tường thành ngẩng đầu lên nhìn quỹ đạo giống như mưa sao băng đang hướng về phía tây nam.

“Vèo…vèo…”

“Vèo…vèo…vèo…vèo…”

Hàng nghìn luồng ánh sáng, nối tiếp đuôi nhau.

Nó tạo thành một thác nước dài như dải Ngân Hà. Thắp sáng toàn bộ bầu trời đêm trở nên như ban ngày.

Hàng trăm triệu người trong thành phố chấn động nhìn cảnh tượng kinh hoàng này.

Các phương tiện truyền thông chịu trách nhiệm truyền hình trực tiếp và phát sóng đã đồng loạt quay camera theo để lưu giữ mãi mãi hình ảnh lộng lẫy này…

Một phút.

Ba phút.

Năm phút sau…

“Đoàng…đoàng…”

Âm thanh vụ nổ yếu ớt vang lên từ cách đó hàng trăm km.

Lúc này, hàng nghìn tên lửa trên bầu trời Ma Đô trông như Thiên Hà vẫn chưa dừng lại!

“Đây thực sự là…”

Trên tường thành, Vương Bảo Cường giống như rất nhiều võ giả khác, bịt tai, ngồi xổm xuống, hét với đồng đội ở một bên: “Muốn khuynh gia bại sản à?”

“Đúng vậy.” Người đồng đội hét lại.

Chỉ cần hỏa lực có thể bao phủ trong phạm vi cố định kéo dài năm phút này là đủ để quét sạch mọi thứ mà Ma Đô đã tích lũy trong nhiều năm qua.

Kết quả thu được cũng vô cùng ấn tượng.

Thông qua truyền hình vệ tinh, từ góc nhìn toàn cảnh, có thể thấy rõ đám mây đen rộng lớn đã được chia thành ba đoạn rõ ràng.

Mỗi phần cách nhau ít nhất là hàng chục kilomet.

Không có một ngọn cỏ nào dám mọc trong dải ranh giới này…

“Vù…”

“Vù…vù…”

Vệt ánh sáng trên bầu trời đêm dần trở nên thưa thớt.

Có mùi khét nồng nặc kéo bao trùm trong không khí.

Nhưng đây không phải là kết thúc.

Khoảnh khắc tiếp theo, nhìn thấy một quả cầu trông như mặt trời đột nhiên sáng lên trên bầu trời đêm!

Và mặt trời này đang giảm ảnh sáng một cách rất chậm.

“Đây là…” Vương Bảo Cường thả lỏng tai, sửng sốt.

“Nhìn này.” Người đồng đội của anh ta kéo tay áo Vương Bảo Cường và giơ màn hình điện thoại lên.

Trên màn hình, một người dẫn chương trình hưng phấn đưa tay và hét lên: “Đó là vũ khí không gian! Là vũ khí không gian mà con người đã chuẩn bị chế tạo từ lâu! Cuối cùng nó cũng được sử dụng!”

Vũ khí không gian vừa được nói đến là hệ thống vũ khí được gắn trên các bệ đỡ trong quỹ đạo Trái đất và tiến hành các cuộc xả đạn xuống mặt đất.

Thường được chia thành các loại: vũ khí không gian dưới dạng tia laser; và vũ khí không gian dưới dạng hình chiếu.

‘Mặt trời’ hiện đang rơi trên bầu trời kia rõ ràng thuộc về loại sau.

Phương pháp gây sát thương của nó rất đơn giản, đó là nó sử dụng kim loại dày đặc chất lượng cao ném xuống bề mặt trái đất từ bên ngoài bầu khí quyển và sử dụng tác động mạnh mẽ để đạt được mục tiêu chiến thuật.

Nhưng bản chất nó không phải là vũ khí hạt nhân, nên khi đối mặt với dị thú trên chiến trường, hiệu ứng thực tế của nó không quá mạnh. Chi phí cũng quá cao.

Mục đích thực sự của việc Ma Đô cho phép sử dụng vũ khí không gian này là vì muốn phá hủy một khu vực rộng lớn trên bề mặt trái đất và làm chậm chuyển động một phần nào đó Thú triều…

“Bùm!!!”

Khoảng năm phút sau. Sóng âm thanh do vũ khí ngoài không gian gây ra mang theo sức mạnh dâng trào và truyền đến Ma Đô.

Trái đất rung chuyển.

Các bức tường thành cũng chấn động.

Mọi người nhất thời cảm thấy điếc tai.

Những người thể chất yếu ớt cũng có máu chảy ra từ lỗ tai…

“Rất…rất tốt.”

MC của đài truyền hình Ma Đô che đầu lại, nhìn chiếc đèn chùm đung đưa trên đầu một lúc rồi mỉm cười nói: “Chúng ta đã mất rất nhiều người, trước khi có thể nhìn thấy bóng dáng của dị thú.”

Cùng lúc đó.

Tại Bộ chỉ huy khu vực tường thành Tây Nam, lão chủ nhiệm tháo kính ba chiều đưa cho phụ tá, cầm micro lên ra lệnh: “Dừng mọi đòn tấn công, dự trữ hỏa lực. Khi Thú triều xuất hiện, bắt đầu cận chiến.”

“Không định tiếp tục tấn công sao?” Người phụ tá ngập ngừng hỏi.

“Chúng ta không thể tiếp tục.” Lão chủ nhiệm lắc đầu: “Chúng ta nhất định phải tiết kiệm hỏa lực, đợi khi nào bế tắc với đợt Thú triều đầu tiên thì chúng ta sẽ tấn công đợt Thú triều thứ hai đang đến gần.”

“Nhưng… vẫn còn quá nhiều dị thú còn sót lại. Lần một…”

“Đừng coi thường con người.” Lão chủ nhiệm bình tĩnh nói: “Ít nhất, chúng ta vẫn có thể cùng nhau chết vì chiến đấu cùng với đám dị thú này.”

…

“Rầm.”

Bầu trời đang dần dần sáng hơn.

Dường như mọi đợt Thú triều đều đến vào sáng sớm.

Có lẽ là vì lần này là bóng tối cuối cùng trước ánh sáng.

Cuối cùng.

Thú triều đã xuất hiện.

Cùng với ánh sáng rực rỡ của mặt trời mọc, nó mơ hồ xuất hiện ở phía chân trời.

“Tới rồi!”

Chương 1015: Thanh kiếm này, có rồi (1)

Chương 1015: Thanh kiếm này, có rồi (1)

Các chiến binh trên tường thành gần như cùng nhau đứng dậy và nhìn về phía xa.

Khán giả xem truyền hình trực tiếp trong thành phố cũng lập tức nâng cao tinh thần và cảm thấy hồi hộp chờ đợi.

Dù đã chấp nhận số phận nhân loại chuẩn bị diệt vong nhưng giờ đây, khi nhìn thấy "vệt đen" ngày càng dày đặc, cá nhân mỗi người đều không kiềm chế được mong muốn sinh tồn.

Sau đó.

Khi Thú triều hình thành "Vệt đen" ngày càng dài và rộng, ngày càng lấp đầy cả chân trời… bản năng sinh tồn con người lại bị đàn áp một cách tàn nhẫn.

Chỉ khi tận mắt nhìn thấy số lượng dị thú, mới có thể hiểu được tuyệt vọng là gì…

"E rằng…"

Trong khuôn viên trường Đại học Kinh Đại, Mẹ Trần đang ngồi ở nhà đan áo len và xem truyền hình, vẻ mặt bình thản nói: "Chỉ có thần thánh mới có thể cứu được tất cả những điều này".

Bên trong trụ sở chính.

Lão chủ nhiệm hơi nheo mắt lại: "…"

"Thần đã đến rồi, cũng vô ích thôi."

…

Đồng thời.

Dưới đáy biển cách Ma Đô một trăm bốn mươi lăm kilomet, cánh cổng thời không xoay tròn phát ra ánh sáng trắng…

…

Cuối thời Đông Hán.

Lưu Bị đem theo hàng chục nghìn người, hàng nghìn cỗ xe ngựa chiếm Giang Lăng, mỗi ngày hành quân mười lăm dặm.

Lý do không phải chỉ vì yêu thương bách tính.

Điều quan trọng hơn là Giang Lăng có tường thành cao và dày, quân đội của Thành chủ ban đầu vẫn còn hùng mạnh.

Với hàng trăm nghìn người này, cộng với một vạn binh sĩ tinh nhuệ, nếu họ cùng nhau bảo vệ thành trì thì phòng thủ dễ dàng nhưng khó tấn công.

Đương nhiên, Tào Tháo biết điều này, gửi quân chính quy tinh nhuệ có thể hành quân ba mươi dặm một ngày nhưng đã quá muộn. Vì vậy ông đã đích thân điều khiển năm nghìn kỵ binh hổ báo, ngày đêm hành quân thẳng ba trăm dặm để chạm trán chiến đấu tại Trường Bản và đã bao vây mười vạn người của Lưu Bị.

Tuy nhiên, do sai lầm trong phán đoán chiến lược của Lưu Bị, Quan Vũ được yêu cầu dẫn vạn quân tinh nhuệ còn lại bằng đường thủy, và sức mạnh của ông ta chỉ kém một doanh. Biến chiến thắng thành thất bại. Khi hoàng hậu chém đầu, Trương Phi chỉ còn lại mấy chục người…

Vì lẽ đó, Tào Tháo đứng trước cây cầu gãy, không dám ra lệnh truy đuổi Trương Phi đang rên rỉ phía sau cầu.

Thứ nhất, ông biết quân của Lưu Bị có vạn quân tinh nhuệ nhưng chẳng thấy bóng dáng hắn đâu cả.

Thứ hai, ông tới chiếm Giang Lăng. Kỵ binh hổ báo liên tục hành quân một ngày một đêm, mệt mỏi và thiếu ngựa chiến nên không truy đuổi.

Thứ ba, hàng trăm vạn bách tính ở đây…

Do đó, tầm quan trọng của “dân số” có thể được nhìn thấy từ lịch sử.

Ở đâu có con người, ở đó có hy vọng.

Ngày nay, gần hai nghìn năm sau, tại Ma Đô, thành phố lớn nhất trong lịch sử nhân loại, dân số đã trở thành một đơn vị vô dụng.

Trước bức tường thành, các chiến binh, quân đội và vũ khí hạng nặng không ngừng đưa tới.

Nhưng người phía sau tường thành chỉ có thể xem truyền hình trực tiếp trên mạng nội bộ, sợ hãi những đợt Thú triều đang tiến đến…

[…]

[…]

[…]

Trên một nền tảng phát sóng trực tuyến nào đó, phía trên video chỉ có một vài rào cản.

Đây là lần đầu tiên mọi người tận mắt chứng kiến sự kinh hoàng của Thú triều.

Số lượng như thế, hình dạng đó, ý muốn tấn công như vậy, nhát chém nhanh hay chậm… không hề có dấu vết của sự hùng vĩ và nét vẽ tự do trong các tác phẩm văn hóa. Có người chỉ biết tuyệt vọng và im lặng như rơi xuống vực thẳm.

“Nhân loại đã hoàn toàn tuyệt vọng.”

Suy nghĩ này gần như đồng thời xuất hiện trong đầu tất cả mọi người.

[Thảo nào chính phủ không bao giờ tung ra những video liên quan đến Thú triều.]

[Đã công khai rồi, nhân loại đã tan rã từ lâu rồi. 】

[Lương Lương, tạm biệt.]

[Tại sao ngay cả bom hạt nhân cũng không thể tiêu diệt được dị thú cấp cao?]

[Dị thú cấp cao có khả năng khống chế không gian và chống lại nhiệt độ cao.]

[Vậy là không có thành phố nào có thể chống lại đợt Thú triều sao…]

[Vậy Ma Đô làm sao có thể chống lại hai đợt Thú triều vừa rồi?]

[8888888…]

[Hai đợt Thú triều đầu tiên chỉ là những đợt Thú triều có quy mô bình thường. Và chỉ có một con cấp chín.]

[Lần hành động này sẽ vô dụng. Số lượng dị thú được nhìn thấy bây giờ ít hơn một phần trăm so với tổng số thôi…]

[Con trai tôi chưa biết nói.]

[Có ai muốn vui vẻ trước khi chết không? Biệt thự Bạch Sơn, số 31 đường Giang Nam…]

Khi mọi người dần bình tĩnh lại, các rào cản trên các nền tảng phát sóng trực tuyến lớn cũng đang dần phục hồi.

Mọi người trút hết ý kiến mang tính phá hoại, thiếu kiểm soát và không kiềm chế. Những lời chửi rủa và tiếng động trên mỗi trang mạng dường như là sự sa ngã của một vài tâm hồn, tương ứng với sự khuyết lõm nào đó của nền văn minh.

Cuộc đối đầu gần như ngay lập tức lên đến đỉnh điểm.

Võ thuật, võ thuật, cấm thuật…

Máy bay ném bom, máy bay chiến đấu, xe tăng chiến đấu chủ lực, bom hạt nhân độc lập…

Nền văn minh nhân loại đã cố gắng hết sức để cứu mọi thứ, và cuối cùng đã đánh bại làn sóng tấn công đầu tiên của Thú triều ngay trước khi bầu trời trở nên hoàn toàn sáng sủa.

Chương 1016: Thanh kiếm này, có rồi (2)

Chương 1016: Thanh kiếm này, có rồi (2)

Khi trời rạng sáng, tầm nhìn được mở rộng cũng giúp mọi người có thể nhìn rõ đám vệt đen hoành tráng hơn ở phía xa.

Đồng thời, các hình ảnh vệ tinh treo ở góc trên bên phải của các nền tảng video lớn luôn nhắc nhở mọi người rằng chỉ mới một phần năm số dị thú đang tấn công từ phía Tây Nam đã bị tiêu diệt.

“Đợt tấn công tầm trung và tầm xa thứ hai, bắt đầu.”

Tại sở chỉ huy, cựu chủ nhiệm lạnh lùng ra lệnh.

Tiếp theo.

Những vụ nổ chói tai liên tiếp vang lên.

“Rầm…”

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, tiếng gầm của một con thú đã làm nổ tung bầu trời…

“Đại nhân, dị thú cấp chín đã tới.” Phụ tá ngồi ở một bên đang theo dõi thời gian tình huống chiến đấu, đổ mồ hôi lạnh, run giọng báo cáo.

“Đừng lo lắng về điều đó.” Giọng của Lão chủ nhiệm rất bình tĩnh: “Có người sẽ đến ngăn cản.”

…

“Rầm, rầm, rầm…”

Bầu trời trong xanh ngàn dặm, bỗng nhiên bị mây đen che phủ.

Ngay cả khi không cần camera phát sóng từ nhiều phương tiện và nền các nền tảng trên mạng internet, hàng chục triệu người trên khắp thành phố đã nhìn thấy một bóng đen bay lên trời.

Đó là một con mãng xà

Con mãng xà hơn hai trăm mét, chiều dài xuyên qua mây.

Đầu mãng xà khổng lồ giống như trăng tròn được phóng to gấp trăm lần, áp đảo trời đất, bao phủ Ma Đô trong một bóng đen hình chiếc đĩa.

“Đây thực sự không phải là thứ mà con người có thể làm được…”

Trên tường thành, hầu hết hàng chục nghìn chiến binh đã quên đi sự mệt mỏi của mình. Họ ngước khuôn mặt dính đầy máu nhìn lên vật thể khổng lồ đang treo lơ lửng trên bầu trời, suy nghĩ của họ trở nên mơ hồ.

“Vèo…”

Lúc này, có ánh sáng trắng lóe lên.

Giống như một ngôi sao băng bay xuyên qua bầu trời, con mãng xà dừng lại trước mặt dị thú cấp chín.

Bộ quần áo màu trắng đó.

Một mái tóc dài.

Vầng hào quang thanh lịch và nhanh nhẹn thể hiện phong thái của cô ta.

Tam Thượng Du.

Cường giả cấp chín duy nhất hiện nay của nền văn minh nhân loại.

Phơi bày sức mạnh chiến đấu.

Đứng giữa không trung, Tam Thượng Du lặng lẽ quan sát vật khổng lồ trước mặt, đánh giá chênh lệch sức chiến đấu giữa hai bên.

Rất nhanh chóng, đã có kết luận.

Cô ta kém xa đối thủ cấp chín trước mặt.

“Có lẽ chỉ có Lý Thanh Hải mới có thể xử lý được cấp chín này.”

Với suy nghĩ này trong đầu, Tam Thượng Du lập tức quyết định dụ con mãng xà đi để nhường chỗ cho chiến trường chính.

“Xoẹt!”

Chắp tay lại.

Một âm thanh rõ ràng vang lên trên chiến trường ồn ào.

“Võ thuật-tức thời.”

“Phập.”

Mãng xà cảm nhận được sự khác biệt giữa thân trên và thân dưới của nó và những thay đổi nhất thời. Đột nhiên, một tiếng gầm vang vọng khắp bầu trời, biến thành một tia sét lao về phía Tam Thượng Du.

Nó linh hoạt đến mức có thể vượt qua rào cản âm thanh, tốc độ tương phản với thân hình khổng lồ của nó, tạo thành hình ảnh kỳ dị.

Thấy đối thủ đã mắc câu, Tam Thượng Du không hề do dự, quay người ra hiệu với hướng tường thành, sau đó tập trung sức lực, nhắm vào vùng biển bên trái tăng tốc bỏ chạy.

Bên trong trụ sở chính.

Lão chủ nhiệm hiểu ý tứ trong cử chỉ của Tam Thượng Du, gật đầu và ra lệnh: “Tiếp tục tấn công tầm trung và tầm xa. Giảm số lượng dị thú xuống để đảm bảo thời gian nghỉ ngơi cho các chiến binh.”

“Được.”

Như vậy.

Kèm theo những tiếng pháo ầm ầm, bom hạt nhân đã quét sạch mặt đất…

Kèm theo đó là mùi dầu máy, mùi thuốc súng, mùi protein cháy…

Thú triều dường như vô tận, chúng đã đến cách bức tường thành của Ma Đô chỉ cách một kilomet.

“Giết.”

Một chiến binh cấp tám vừa nắm lấy cánh tay bị chặt đứt của mình vừa hô to chỉ huy, vung kiếm và dẫn đầu tấn công, anh ta cùng vô số đồng bào bằng xương bằng thịt đã bị tiêu diệt trong núi xác của dị thú chìm trong biển máu.

“Báo cáo! Ở phía nam, Thú triều số 03 đã đến.”

“Báo cáo! Đại nhân! Hướng Tây Bắc, hai đợt Thú triều số 12 và 13 đang tiến đến chiến trường.”

“Báo cáo! Một con dị thú cấp chín ban đầu nó được bao bọc bởi Thú triều số 07 đã tăng tốc một mình và lao vào chiến trường.”

“Báo cáo…”

“Đại nhân, báo cáo…”

Bầu trời ngày càng tối hơn với những đám mây đen.

Mặt đất rung chuyển không ngừng, suy nghĩ của mọi người cũng theo đó chấn động đến tê dại.

Lão chủ nhiệm đứng thẳng trong sở chỉ huy, lần lượt quét qua các thông báo tử vong, sắc mặt không còn giữ được bình tĩnh nữa.

Ông ấy biết.

Sự kết thúc của nền văn minh đang đến.

Và nó đến nhanh hơn dự kiến.

“Hãy bắt đầu kế hoạch cuối cùng.”

Sau một hồi im lặng, Lão chủ nhiệm chỉnh lại quân phục chiến đấu, sau đó đưa ra mệnh lệnh cuối cùng rồi ngẩng cao đầu bước ra khỏi sở chỉ huy.

“Lạch cạch.”

“Lạch cạch…”

Với những bước chân nặng nề, ông bước ra khỏi cửa và nheo mắt lại.

Gió tanh thổi về phía Lão chủ nhiệm làm lòng sắc đá hơn: “Sẵn sàng chưa?”

Chương 1017: Thanh kiếm này, có rồi (3)

Chương 1017: Thanh kiếm này, có rồi (3)

Mười ba người đang đợi ngoài cửa.

Họ đều là những chiến binh cấp tám do Ma Đô sắp xếp.

Ngay cả hiệu trưởng cũng đứng trong hàng ngũ một cách nổi bật.

“Đều đã chuẩn bị xong.” Hiệu trưởng dựa vào khung cửa nhìn con khỉ cấp chín đang lao đến ngoài tường thành: “Đã sắp xếp xong rồi phải không?”

“Ừm.”

Ông gật đầu không nói. Lão chủ nhiệm dùng sức, bước đi về phía trước: “Con khỉ này… Tôi đã nhìn thấy nó mấy lần rồi, hình như nó có lòng hận thù sâu sắc nhất đối với con người.”

“Cho nên mới có thể thoát khỏi đám Thú triều ban đầu, một mình lao đến để tự sát.” Hiệu trưởng muốn cười. Nhưng không thành tiếng.

Dừng lại.

Lão chủ nhiệm quay lại, nhìn mọi người xung quanh rồi đưa tay ra: “Cầu mong vinh quang của nhân loại tồn tại mãi mãi.”

Mười ba người nhìn nhau mấy lần rồi cùng nhau đưa tay ra: “Cầu mong nhân loại…”

“Vinh quang của nhân loại…”

“Cầu mong nhân loại tồn tại mãi mãi…”

“Đời đời bất diệt.”

“Yeah yeah yeah…”

“Vì vinh quang của nhân loại.”

“Cầu mong vinh quang của nền văn minh tồn tại mãi mãi…”

“Mong Dương Lặc yong dùng thuốc để chữa lành cho dân làng…”

“…”

Lão chủ nhiệm: “...Các ngươi nói không chính xác chút nào.”

“Chỉ cần hiểu là được.” Bà già cấp tám rút tay lại lấy lệ: “Cứ giết hắn đi.”

“…Dong!”

Mọi người bùng nổ năng lượng và bay lên trời.

Với sự chú ý của hàng chục triệu người trong thành phố và hàng chục nghìn chiến binh trên tường thành, họ lao về phía con khỉ khổng lồ cấp chín…

[Làm như chỉ thị…]

[Đã hết.]

[Nhanh hơn dự kiến, cứ tưởng chúng ta có thể cầm cự được một thời gian.]

[MC đã nói rằng trong số những chiến binh cấp tám đó còn có hiệu trưởng và chỉ huy của Đại học Kinh Đại.]

[Tôi chơi GG rất vui vẻ.]

[Hơn mười chiến binh cấp tám có thể đấu lại với một con cấp chín không?]

[Tỉnh lưu: Không thể.]

[Các anh em, tôi sẽ là đồng hương của các anh đến hết cuộc đời, và tôi không hề hối hận chút nào. 】

[Những giọt nước mắt..]

[Nhân loại vạn tuế!]

[Vạn tuế!]

[Nhân loại vạn tuế! Vạn tuế!]

[Hả? Các người nhìn về phía đông, trên biển dường như có ánh sáng?]

[Nhân loại tồn tại mãi mãi! Tôi yêu tất cả các bạn!]

[Vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế…]

Khi chúng ta ôm nhau ngoài đời, trên mạng chỉ có thể nói lời tạm biệt nhau…

Hướng đông.

Một ánh sáng vàng.

Nó bất ngờ xuyên qua những đám mây đen và tỏa ánh sáng khắp Ma Đô.

Giống như mặt trời mọc từ biển!

“Đó…đó là gì?”

Lão chủ nhiệm, hiệu trưởng và những người đang bay khác vô thức dừng lại và nhìn về phía đông.

Các chiến binh đang chiến đấu ác liệt trên tường thành và những người đang chờ chết trong thành phố cũng quay đầu lại.

Ngay cả con khỉ khổng lồ cấp chín cũng mơ hồ cảm nhận được một luồng khí quen thuộc, quay đầu nhìn về phía đông, nhe ra hàm răng hung dữ.

[Đó là… một người?!]

[Là người!]

[Wow…ánh sáng này…]

[Camera có thể phóng to hơn một chút được không?]

[Nhìn thấy rồi! Thật sự là người! Là người!]

[Chiến binh cấp chín lúc trước? Cuối cùng hắn cũng xuất hiện…]

[Trông rõ hơn rồi! Thấy mặt rồi!]

[Wow?!]

[Wow, wow, tôi biết anh ta!]

“Trần Vũ?” Lão chủ nhiệm cảm giác như bị sét đánh.

“Trần Vũ?!” Hiệu trưởng sửng sốt.

Khi những bóng chìm trong ánh sáng vàng dần dần bộc lộ, trong và ngoài tường thành, trong và ngoài Ma Đô. Họ có quen biết Trần Vũ hay không…

Mọi người đều lộ ra vẻ kinh hãi.

“Làm sao… có thể……”

Hô vang.

Trong khu biệt thự rộng lớn ở Kinh Đại, mẹ Trần ngơ ngác nhìn truyền hình trực tiếp, ly nước trong tay rơi xuống đất…

…

“Mọi chuyện có thể kết thúc rồi.”

Hãy mở rộng vòng tay và cảm nhận hơi ấm của mặt trời phía sau bạn.

Trần Vũ nhếch lên khóe miệng, đối mặt với con khỉ khổng lồ cấp chín phía xa, chậm rãi giơ tay phải lên…

“Thần nói: muốn có ánh sáng.”

…

[Cảnh báo!]

[Kiểm tra đo lường mốc thời gian hiện tại có biến động.]

[Nguyên nhân mốc thời gian biến động: Linh hồn lạ xâm nhập.]

[Kiểm tra đo lường linh hồn không thuộc về thế giới hiện tại.]

[Lời nguyền đang tăng cường…]

[Tiến độ tăng cường 3/3]

Trong vùng nước mênh mông cuồn cuộn, Trần Vũ xuyên qua cánh cửa thời không quay đầu nhìn lại.

Thì thấy vòng xoáy màu xanh lam ẩn giấu trong biển sâu đang sụp đổ, tan rã bằng tốc độ mắt thường có thể thấy…

“Ùng ục ? Ùng ùng ục ục ục.” BB nằm bò trên vai Trần Vũ nghi ngờ hỏi.

“Ùng ục.” Trần Vũ gật đầu, thuận tiện duỗi ngón tay ra chỉ về phía trước: “Ùng ục ục ợ.”

“Ục.” BB gật đầu, đồng ý sâu sắc.

Chuyển động kình khí, nhanh chóng nổi lên.

Bên tai Trần Vũ âm thanh tổng hợp điện tử vang vọng liên tục như cũ.

[Lời nguyền tăng cường hoàn thành!]

[Kèm theo lời nguyền ác tính: Suy yếu tột bậc.]

[Thời hạn: 23 giờ 59 phút.]

[Trong thời gian nhất định, thân xác sẽ phải chịu sự thụt giảm và suy yếu mức độ cao nhất.]

‘Lần này là…suy yếu?’

“Ùm ùm!”

Lao lên mặt nước trôi nổi trong không trung.

Trần Vũ mở rộng hai tay cảm nhận rõ rệt sự thay đổi càng ngày

càng mạnh mẽ trong cơ thể…

Chương 1018: Thanh kiếm này, có rồi (4)

Chương 1018: Thanh kiếm này, có rồi (4)

“Ầm——”

“Ầm ầm——”

Từng ngọn lửa cháy mạnh đột nhiên nổ bùng lên.

Ánh sáng xua tan đi khiến Trần Vũ giống như mặt trời chiếu rọi.

Cơ bắp, xương cốt, máu, tế bào, phản xạ thần kinh…mỗi một bộ phận của cơ thể đều biến chất, thăng hoa…

“Trần Vũ đại nhân. Ngài làm sao thế?” BB kinh ngạc.

Trần Vũ nhắm chặt hai mắt không trả lời.

Mà nghiêm túc trải nghiệm niềm vui sướng gia tăng “sức mạnh” vô hạn.

Loại cảm giác này tương tự với cảm giác khi hắn sử dụng “Tụ đỉnh thông thấu”. Nhưng điểm khác biệt là biên độ gia tăng của “Tụ đỉnh thông thấu” chỉ giới hạn ở mức nâng cao “linh hoạt” và “thể chất”.

Biên độ gia tăng của [suy yếu tột độ] lại dựa trên tất cả các tố chất của cơ thể.

Bao gồm sức mạnh tinh thần…

“Có lẽ, càng giống với hiệu quả khi bị .44 Magnum bắn trúng.”

Vài phút sau.

Ánh sáng dần dần biến mất.

Trần Vũ một lần nữa mở hai mắt ra, quay đầu nhìn BB trước sau đó hướng mặt về biển khẽ cong ngón tay…

“Ầm ầm!!!”

Lập tức!

Giống như thần quỷ giáng thế!

Mặt biển mênh mông vô bờ vậy mà lập tức sục sôi.

Hàng trăm triệu tấn chất lỏng lơ lửng, như lốc xoáy khổng lồ được phóng đại ngàn lần, quay quanh toàn thân Trần Vũ bắt đầu làm chuyển động tròn.

Càng quay càng nhanh, càng nhanh càng quay.

Sức mạnh đáng sợ gào thét xé toạc, rung động đất trời.

Đây là sức mạnh to lớn mà thần cũng khó có được…

"[Suy yếu tột độ] là trạng thái tiêu cực lại vì sự lộn nhào của [lời nguyền] mà biến thành sự gia tăng."

"Loại gia tăng này lại là thứ có tính toàn diện…"

"Vì vậy 'sức mạnh tinh thần' vốn đã vượt qua giới hạn của tôi lại được tăng cường."

Suy nghĩ ở trong đầu, phút chốc đã làm rõ nguyên do. Trần Vũ nhìn nước biển xoay tròn xung quanh mình, một ngọn lửa trong ngực cũng không thể kiềm hãm mà nổi lên.

Chỉ điều động một phần ngàn sức mạnh tinh thần đã tạo thành uy lực vượt qua thần thánh.

Vậy sự tăng cường về mặt thể chất thì sao?

Thêm cả "tụ đỉnh thông thấu", "bảo vật quốc gia: Magnum.44 thiện ác đều báo" gia tăng gấp đôi…

"Sóng gió này có lẽ vẫn có thể lật ngược tình thế!"

Ánh sáng trong mắt loé lên, Trần Vũ ôm BB không hề trì hoãn lập tức bay về hướng Ma Đô.

"Ầm!!"

Hàng trăm triệu tấn nước biển không có sức mạnh tinh thần chống đỡ bị lực hút của trái đất lôi kéo, nặng nề rơi xuống, đập thành sóng thần cao hơn ngàn mét chưa trước giờ chưa từng có.

Cơn sóng thần này xốn xác, tuân theo.

Theo sát phía sau Trần Vũ.

Tựa như thiên quân vạn mã cung nghênh nhà vua hiện thế…

……

Cùng thời gian.

Ma Đô.

Sự xuất hiện của vượn khổng lồ cấp 9 khiến "liên quân" nhân loại trực tiếp quăng ra trận địa cuối cùng, mười mấy võ giả cấp 8 nghênh diện chống lại. Ý đồ ngăn cản thế tấn công của dị thú cấp 9.

Nhưng tất cả mọi người đều hiểu rõ.

Đây đã định trước lấy trứng chọi đá.

Con đường Võ đạo càng tu đến phía sau thì chênh lệch cấp bậc càng lớn.

Ngay cả hàng hai chữ số võ giả cấp 8 cũng không có cách nào chống lại đồng loại cấp 9, càng đáng nhắc đến dị thú cấp 9 có thực lực tổng hợp mạnh hơn…

[Có thể kết thúc rồi.]

[Nhân loại vạn tuế!]

[Kiếp sau gặp lại. Nếu chúng ta vẫn còn có kiếp sau.]

[Tôi đã uống thuốc tự tử rồi (mỉm cười). Thà rằng chết trước cũng không muốn nhìn bản thân bị dị thú nuốt chửng.]

[Tạm biệt mọi người.]

[Mặc dù không có kết quả nhưng vẫn phải cảm ơn sự nỗ lực hết sức của các vị võ giả…]

[Nghe tôi nói, cảm ơn bạn bởi vì có bạn, thế giới càng…]

[Cút.]

[Đmm. Đã tận thế rồi vẫn còn ép tôi phải chửi người.]

[Cút.]

[Cút cút cút…]

Nhưng mà.

Ngay khi người dân của toàn Ma Đô đang tạm biệt lẫn nhau.

Một vầng ánh sáng mọc lên từ phía đông.

Xuyên qua tầng mây.

Rải đầy đất trời.

Đó là một bóng người.

Đó là một con người!

Khi khuôn mặt đắm chìm trong ánh sáng vàng dần dần hiện ra trong đáy mắt mọi người, toàn bộ Ma Đô đều rơi vào chấn động.

“Trần…Trần Vũ?!”

Tất cả mọi người nhìn nhau, đồng tử đều chấn động.

Tất cả những người không biết lại ngây ra như phỗng.

Chỉ bàn về cảnh tượng xuất hiện này, có ngu xuẩn đến mấy cũng biết người này là loại “trâu bò” rồi…

“Chờ…chờ một chút! Tôi biết người này!”

Trong phòng phát trực tiếp của đài truyền hình Ma Đô, nữ MC phụ trách chủ trì chương trình hoàn hồn lại đầu tiên, cầm lấy laptop

của đồng nghiệp tìm kiếm từ khóa “cuộc thi đại học thế giới”.

Rất nhanh đã tìm thấy thông tin của Trần Vũ trong danh sách đoạt giải mùa trước.

“Quả nhiên là hắn!”

Mặt hiện vẻ kinh hãi, nữ MC đưa thông tin hiển thị trên màn hình laptop bày ra trước ống kính, run giọng nói: “Là hắn! Trần Vũ! Người đó là Trần Vũ! Quán quân nhóm đào thải mùa trước của cuộc thi đại học thế giới! Cũng là…”

“Cũng là chủ tịch hội học sinh trường Đại học Kinh thành.” Đồng nghiệp ở bên cạnh cũng kịp phản ứng lại, hàng ngàn thông tin lập tức xoay quanh trong đầu: “Lẽ nào cường giả cấp 9 thần bí giải cứu Ma Đô trước kia…”

“Hắn là võ giả cấp 9?!”

Chương 1019: Thanh kiếm này, có rồi (5)

Chương 1019: Thanh kiếm này, có rồi (5)

“Không thể nào…”

Tin tức bùng nổ này từ miệng nữ MC nhanh chóng lan truyền khắp Ma Đô.

Mà lúc này Trần Vũ lâu không biết tất cả những điều này.

Cũng không muốn biết lắm.

Hiệu quả của lời nguyền [suy yếu tột bậc] chỉ có vỏn vẹn 23 giờ.

Trước mắt hắn phải làm đó là làm thế nào tàn sát tất cả thú triều trong 23 giờ.

Dẫn dắt nền văn minh giành được thắng lợi.

“Phù——”

Hít sâu một hơi, Trần Vũ quay đầu, sau khi liếc mắt nhìn nhau với BB thì rút thanh kiếm không gian trên đỉnh đầu nó ra, giơ cao thân kiếm: “Thần nói, phải có ánh sáng…”

“Xoẹt——”

Lúc lời nói phát ra.

Mây đen tản hết.

Ánh sáng mặt trời giữa trưa lại lần nữa tỏa kín mặt đất.

Nhưng trong mắt tất cả mọi người, mặt trời tròn xoe đó hoàn toàn không bằng ánh sáng của Trần Vũ…

“Đợt thú triều này, ở đâu có số lượng nhiều nhất.” Trần Vũ giữ tư thế giơ kiếm, hỏi.

“Hướng 8 giờ, hơn bốn mươi ki lô mét.” Hai mắt BB đỏ lên, tầm mắt hoàn toàn xuyên qua giới hạn thời không.

“Được.”

Gật đầu, Trần Vũ nhìn về phía tường thành cao ngất của Ma Đô, cao giọng hét to: “Tất cả nhân loại, rời khỏi nhà cao tầng trong vòng ba phút, tránh nạn ở khu vực trống trải.”

“Tất cả nhân loại…”

Nhân loại…”

“Loại…”

Giọng nói của Trần Vũ cũng không to.

Lại dưới sự khuếch tán của kình khí rõ ràng truyền khắp Ma Đô.

Trong ngoài tường thành, suy nghĩ của mọi người đơ trong vài giây, lập tức đều nghe theo mệnh lệnh của Trần Vũ, lập tức xuống lầu sơ tán.

Ngoài nhóm võ giả bảo vệ tường thành, tất cả mọi người đều bắt đầu di chuyển.

Hiển nhiên phương thức lên sàn “hoành tá tràng “ của Trần Vũ khiến người ta lại lần nữa thắp sáng bản năng sinh tồn…

“Võ giả cấp 8, lùi về sau.” Sau đó Trần Vũ lại ra lệnh.

Mười ba võ giả cấp 8 lơ lửng giữa không trung đưa mắt nhìn nhau, hết thảy hoàn hồn.

“Đây…đây là chuyện gì?” Bà lão mù mờ.

“Ông sắp xếp à?” Hiệu trưởng lại quay đầu nhìn Lão chủ nhiệm.

“Không phải…tôi không biết…” Vẻ mặt Lão chủ nhiệm cứng nhắc, hồi lâu sau mới dẫn đầu rút về sau: “Rút về sau trước rồi nói. Dường như có gì đó không đúng…”

“Không nên rút về sau.” Một vì võ giả cấp 8 của võ tòa án híp mắt: “Nếu Trần Vũ thật sự là võ giả cấp 9, bây giờ nên xông lên hợp sức chiến đấu.”

Là chủ tịch Hội học sinh còn là thiên tài được bồi dưỡng trọng điểm của võ đạo giới. Tất cả cao tầng cấp 8 ở đây đều quen biết Trần Vũ. Thậm chí có không ít người của võ tòa án còn tự mình chỉ dạy Trần Vũ kiến thức võ pháp.

Nhưng chính là vì quen thuộc mới càng khó để tin tưởng.

Một cái "cặn" cấp 5 cấp 6 làm sao có thể trở nên đỉnh như vậy…

"Lui lại trước xem thế nào." Lão chủ nhiệm trầm giọng nói: "Trần Vũ hình như phải làm một vài động tác. Đừng để bị ngộ thương. Sau đó nếu xảy ra biến đổi gì thì tiến lên cũng không muộn."

Các võ giả nhìn nhau nghĩ ngợi, dồn dập gật đầu…

Phía đông.

Trần Vũ đứng trên nơi cao, thấy Lão chủ nhiệm đợi người khác lui về sau mới từ trong ngực móc ra một cây súng lục ổ quay.

Thân súng màu trắng bạc.

Phản xạ lại ánh sáng vàng giữa trưa.

Từ tầm nhìn của Trần Vũ sắc thái cực kỳ lạnh lẽo.

Bảo vật quốc gia——Magnum.44 thiện ác đều báo.

Sản phẩm đỉnh cao nhất của nhà chế tạo cấp nhất quốc gia.

Dung hợp hoàn mỹ tâm linh bảo châu được chế tạo trong dị cảnh Moscow, có thể chuẩn xác phân biệt thiện ác trong đáy lòng nhân loại.

Người bị trúng đạn nếu khi đó trong lòng có ác ý sẽ bị giảm kỹ năng cơ thể một cách đáng kể.

Nếu khi đó trong lòng có thiện ý sẽ kích thích tế bào trong cơ thể, hồi phục tình trạng thương tích toàn thân.

Chỉ có năm viên đạn, hiệu quả có thể chồng lên nhau.

Giống với kỹ năng "tụ đỉnh thông thấu", từ khi thực lực tăng lên

đến nay hắn cũng ít khi sử dụng cái thứ này. Bởi vì không cần thiết.

Đánh lại được, hắn chỉ cần một chiêu.

Đánh không lại, thay phiên tất cả các buff cũng không đánh lại…

Nhưng hiện tại, theo sự sâu thêm của [thế giới lời nguyền], những con át chủ bài này của hắn lại có đất dụng võ rồi.

“Răng rắc.”

Tay phải giơ cao trường kiếm, tay trái bóp cò.

Trong cái nhìn chăm chú của muôn người, động tác của Trần Vũ từ tốn đưa họng súng nhắm thẳng vào trán mình.

[Hắn muốn làm gì?]

[Phê bình, tự mình phê bình sao?]

[Người tốt thì đáng đời bị súng chĩa vào.]

[???]

[Mọi người đều chạy rồi à? Tôi đã đến khu vực trống trải rồi.]

[Tôi nhớ ra hắn là ai rồi! Trần Vũ! Vãi!]

[Nói ra có lẽ mọi người sẽ không tin, con trai tôi là bạn cùng phòng của Trần Vũ. Con trai tôi đưa tôi đi chơi gái bị bắt chính là Trần Vũ cứu.]

[Đại lão vừa xuất hiện tôi đã kích động đến mức ngất đi. Vừa tỉnh khu bình luận đã náo nhiệt như vậy rồi à…]

“Pằng!”

Tiếng súng lanh lảnh vang lên, chọc thủng tầng mây.

Ngón tay Trần Vũ kéo cò súng.

Chương 1020: Thần (1)

Chương 1020: Thần (1)

[Lời nguyền nhận được: Tố chất toàn thân tạm thời + 76%]

[Chức năng trao đổi chất tạm thời + 1310; sức mạnh tổng hợp các cơ quan tạm thời + 746]

[Khả năng chịu đau tạm thời + 290; khí và máu + 2708; xác suất bị choáng-33%]

[Chức năng sinh sôi + 88]

Năng lượng dâng trào trong cơ thể lại lần nữa sục sôi.

Sắc mặt Trần Vũ đỏ lên, toàn thân run rẩy, hô hấp dồn dập tiếp tục bóp cò 4 lần.

“Pằng!”

“Pằng pằng pằng!”

“Rầm.”

Năm phát súng kết thúc.

Trần Vũ chậm rãi thu khẩu súng lại, nhìn xuống vượn khổng lồ cấp 9 đang nhìn chằm chằm mình bên dưới, nắm chặt trường kiếm trong tay.

Giờ phút này.

Hắn không biết sức mạnh của bản thân rốt cuộc đã gia tăng đến mức độ nào.

Hắn chỉ biết, thanh kiếm này có rồi.

“Vụt——”

Sao đổi ngôi, một chớp thoáng qua.

Bóng dáng tỏa ánh sáng vàng của Trần Vũ dần dần biến mất.

Đó là tàn ảnh của tốc độ cực cao để lại.

Giây tiếp theo, đầu của con vượn khổng lồ bay lên trời! Máu phun như suối! Khiến bầu trời được mặt trời chiếu rọi nhiễm một mạt ráng đỏ…

Tất cả mọi người của Ma Đô như bị sét đánh…

……

“Rầm——”

“Quả bóng” khổng lồ mang theo một tầng ánh sáng màu đỏ bỗng nhiên bay lên xuyên qua tầng mây rồi lại từ trên tầng mây chầm chậm rơi xuống.

Cuối cùng nặng nề rơi xuống đất.

Phát ra âm thanh đinh tai nhức óc…

Lão chủ nhiệm: “…”

Hiệu trưởng Kinh đại: “…”

Toàn thể võ giả: “…”

Ngàn vạn dân chúng Ma Đô: “…”

Trong ngoài Ma Đô giờ phút này, bất luận là võ giả hay dân thường, không một ai phát ra tiếng động.

Toàn chiến trường yên tĩnh đến mức gần như có thể nghe thấy tiếng kim rơi…

Khói bụi đập lên do “quả bóng” dần dần tản đi theo thời gian.

Mỗi một người đều nhìn rõ, chính xác đó là cái đầu của dị thú “cấp 9”—— vượn khổng lồ!

“Lộc cộc.”

Lão chủ nhiệm ngây đơ giữa không trung, khó khăn nuốt xuống một ngụm nước miếng, tư duy của đại não rơi vào trạng thái đơ

máy.

Một bên, hiệu trưởng, rất nhiều cao tầng cấp 8 còn thất thố nghiêm trọng hơn.

[...]

[Tôi đã nhìn thấy cái gì...]

[Vô cùng thấu hiểu suy nghĩ muốn phấn chấn lòng người của chính phủ, nhưng có thể đừng gửi video tổng hợp lên được không?]

[Đồng quan điểm.]

[Đồng quan điểm.]

[Đồng...]

[Đồng còn! Tôi ở hiện trường! Tận mắt nhìn thấy rồi! Là thật!]

[Thật không? Tôi không tin.]

"Một đao giết chết cấp 9...]

[Không thể nào.]

[Đường Nam Thành bên này bệnh viện có mở cửa bình thường không? Tôi muốn đi rửa dạ dày, rất gấp...]

"Chiến dịch" cuối cùng này là cả bên trong và bên ngoài Ma Đô đồng bộ phát trực tiếp.

Trong các phòng phát trực tiếp tận mắt thấy một màn này, sau một khoảng yên lặng ngắn ngủi, lập tức bùng nổ bình luận dày đặc, tầng tầng chồng chất, nhanh chóng thâm nhập.

Số lượng khổng lồ hoàn toàn chiếm hết hình ảnh video.

"Tôi đang nằm mơ sao?"

Trên tường thành lặng ngắt như tờ, Trương Yến Yến gần như dồn hết toàn lực mới khép lại được cái miệng đang mở to.

Một con “dị thú cấp 9” tuyệt đối có thể coi là sức chiến đấu đỉnh cao, vậy mà lại bị một đao giết chết?

Hơn nữa “hung thủ” còn là người bạn mà cô ấy quen biết…

“Đó…đó là Trần Vũ giả à?” Trương Yến Yến đờ đẫn quay đầu nhìn về phía Từ Nhược bên cạnh.

“…” Từ Nhược cũng lúng ta lúng túng quay đầu, nhìn về phía Trương Thiết bên cạnh.

“Tôi không biết.” Trương Thiết lại chậm chạp hoàn hồn, chuyển ánh mắt từ đầu vượn khổng lồ ở trên mặt đất đến trên người Trần Vũ.

Đương nhiên.

Anh ta biết rõ Trần Vũ không phải người bình thường.

Cũng biết Trần Vũ che giấu bí mật mà anh ta không cách nào tìm ra được…

Nhưng một đao đã giết gọn dị thú cấp 9, có phải cũng hơi “không hợp thói thường quá không?!

Điều này đại biểu cho cái gì?

Đại biểu hắn từng là “học sinh”, đã trong vài tháng ngắn ngủi trở thành người có sức chiến đấu “số một” hoàn toàn xứng đáng trên trái đất!

“Số một…”

Chầm chậm nâng hai tay đặt lên lỗ châu mai lạnh lẽo trên tường thành, tầm nhìn trước mắt Trương Thiết dần dần mơ hồ.

“Anh Thiết?” Trương Yến Yến ngập ngừng: “Anh khóc à?”

“Không.” Trương Thiết lấy ống tay áo vấy đầy vết máu dùng sức lau mặt: “Trong mắt lọt phải elden ring thôi.”

……

Một tay cầm kiếm, eo lưng thẳng đứng lơ lửng giữa không trung.

Trần Vũ cũng không quan tâm bất kỳ phản ứng nào của mọi người ở Ma Đô, chỉ lẳng lặng nhìn vượn không lộ mất đầu kia, bày thế trận chờ quân địch.

Hắn có thể cảm ứng đủ được con vượn khổng lồ cấp 9 vẫn chưa chết.

Quả nhiên.

Sau khi "đại não" mất đi, thân hình vượn khổng lồ lắc lư ba cái lại không ngã xuống. Ngược lại lại càng tràn đầy sức sống nhảy chân lên, hai nắm đấm điên cuồng đập lên ngực nó.

"Bụp bụp bụp bụp!!"

Tiếng vang rung trời, sức lực đáng sợ.

Khiến cho chỗ cổ thô to của vượn khổng lồ máu phun như thác. Làm cho gần nửa chiến trường nhiễm thành màu đỏ tươi…

Tiếp đó chỉ thấy vượn khổng lồ ngừng đập, cúi người chính xác nhặt lấy đầu của nó, động tác tự nhiên lắp lại vào chỗ hổng trên cổ.

Chương 1021: Thần (2)

Chương 1021: Thần (2)

“Xì xì xì——”

Máu tươi lập tức ngừng chảy.

Những sợi thịt dày đặc bị quấn quanh xé rách, thế mà trong vài giây ngắn ngủi lần nữa khép lại miệng vết thương.

“Chưa chết?!”

Hiệu trưởng Kinh đại phản ứng lại, cảm xúc dần dần nguội lạnh: “Quả nhiên. Dị thú cấp 9 không dễ đối phó như vậy.”

“Không.” Lão chủ nhiệm hơi híp mắt, lên tiếng: “Chỉ là một con, không dễ đối phó mà thôi. Đổi thành dị thú khác cho dù là cấp 9, rơi mất đầu cũng phải chết.”

“Cũng chính là nói…” Bà lão mặt đầy nếp nhăn nắm chặt hai tay, cố gắng kiềm chế phấn khích: “Trần Vũ, thật sự có sức mạnh dễ dàng chặt đầu cấp 9?”

“… Mặc dù không biết làm thế nào cậu tả làm được.” Lão chủ nhiệm gật đầu: “Nhưng…điều này chắc là sự thật.”

‘Lẽ nào có thể thắng?’

Nghe vậy, trong đầu bà lão lập tức lóe lên suy nghĩ như vậy.

Các cao tầng cấp 8 quay mặt nhìn nhau, biểu cảm kỳ lạ.

Hồ cũng đều nghĩ như vậy…

“Chặt đứt đầu vẫn có thể sống.” Trần Vũ chậm rãi hạ cánh tay xuống, quan sát vượn khổng lồ không chớp mắt, suy nghĩ xoay nhanh: “Loại năng lực này sao lại cảm thấy hơi quen nhỉ.”

“Gào——”

Khôi phục lại vết thương, vượn khổng lồ ngẩng đầu nhìn giận dữ, gào thét rung trời. Từ bỏ tường thành ở không xa, cả hai đầu gối

khum xuống bổ nhào thẳng về phía Trần Vũ.

“Chậm quá.” Trải qua hai lần buff vô hạn [thế giới lời nguyền] và “súng lục bảo vật quốc gia”, tốc độ và thần kinh phản ứng của Trần Vũ bây giờ đã đạt đến trình độ vượt qua “sinh linh”.

Có thể một đao giết chết cấp 9 một lần.

Thì cũng có thể nhẹ nhàng giết chết lần hai…

“____”

Chỉ thấy ánh sáng giao thoa, mũi kiếm ngang dọc!

Cái đầu to lớn của con vượn khổng lồ nhảy vọt trăm mét lại nặng nề rơi xuống lần nữa, sắc máu ngập trời…

“Nhanh quá.” Đồng tử Lão chủ nhiệm có rút.

Là một võ pháp sư, với sức mạnh của ông cũng đủ để nhìn rõ mỗi một động tác của dị thú cấp 9, chỉ là “không trốn được” mà thôi.

Nhưng tốc độ của Trần Vũ lại khiến ông ngay cả “bóng dáng” cũng mò không ra…

“Rầm!!”

Cái đầu rơi mất khiến vượn khổng lồ mất thăng bằng sau đó ngã xuống đất.

Làn sóng xung kích khối lượng khổng lồ được sinh ra khiến cả trong ngoài Ma Đô đều bắt đầu rung động.

Lại lần nữa nhìn thấy Trần Vũ hiện hình, thân hình đã “trống không”, chỉ còn lại một cái balo tồi tàn vẫn đeo trên người. Ngay cả BB trên vai cũng bị ném bay.

“Khi tốc độ đạt đến cực hạn, không khí xung quanh cũng giống như biến thành thể rắn.” Tay phải Trần Vũ cầm kiếm, tay trái che chỗ hiểm, ánh mắt lập loè chốc lát, quay đầu gào với BB bị rụng xuống: “Không sao chứ?”

“Không sao.” BB lật người linh hoạt lộn nhào rơi xuống mở rộng hai tay, chạy về hướng tường thành Ma Đô: “Chuồn thôi chuồn thôi.”

Nếu không phải vừa nãy nó quyết đoán buông tay mà cố chấp bám chặt Trần Vũ, chỉ dựa vào không khí “dính chặt” dưới tốc độ cao cũng có thể xé nó thành từng mảnh.

Vì vậy, chiến trường cấp 9 đã không còn thích hợp để nó tiếp tục theo sau…

“Quả nhiên là Trần Vũ.” Trên tường thành, Từ Nhược có thị lực vượt trội quan sát Trần Vũ, hài lòng thoải mái thở ra, xoa ngực: “Là thật.”

Trương Yến Yến: “…”

Trương Thiết: “…”

[Vãi! Nhanh quá!]

[Độ phân giải của máy quay hoàn toàn không quay lại được.”

“Anh em nghĩ nhiều rồi. Tốc độ đó cho dù là độ phân giải của mắt người cũng không phân biệt được.]

[Nhưng mắt người ít nhà không bị bóng chồng. Thân dưới Trần Vũ trong video đều bị bóng chồng rồi…]

[+1, rõ ràng biến thành ba cái chân.]

[……]

[……]

[Mọi người nói…có thể có khả năng đó không phải chân?]

[Thì ra đây là Trần Vũ, cũng là dị thú!!]

Trên không trung, Trần Vũ vẩy vết máu không tồn tại trên thân kiếm, “bộp” một tiếng chắp hai tay trước ngực, thi triển võ pháp khiến thân thể trống không được bao phủ trong ánh sáng mạnh

mẽ.

“Thật là phiền phức.”

Thở dài một hơi, Trần Vũ cảm thấy tinh thần có hơi mệt mỏi.

Theo sự nâng cao sức mạnh của hắn, vật ngoài thân như “quần áo” luôn không sử dụng được.

Nhiệt độ cao lên chút? Quần áo hư hại.

Tổn thương lớn chút? Quần áo hư hại.

Đến hôm nay tốc độ nhanh chút, quần áo vẫn như cũ không giữ được.

Nếu không phải Trần Vũ chắc chắn bạn thân nam, hắn thậm chí còn nghi ngờ bản thân là một fan RPG mê H xuyên việt tới…

“Sau này có tiền nhất định phải mua một bộ đồ 120 không cấp độ ‘vĩnh viễn không mòn’.”

Bực bội oán thầm vài câu, Trần Vũ không quên thừa thắng xông lên hạ xuống với tốc độ ánh sáng, ngắm đúng cơ thể to lớn của vượn khổng lồ cấp 9, lập tức phát ra hơn trăm nhát kiếm!

“Xoẹt xoẹt xoẹt…”

Chương 1022: Thần (3)-Chương 1039: Đẳng cấp siêu phàm (2)

Mũi kiếm không một dấu vết.

Lại dâng lên từng đợt gió nhẹ.

Cơ thể vượn khổng lồ đột nhiên nát vụn, máu tươi bùng nổ thịt xương tung tóe.

“Lộp bộp.”

Hai chân chạm đất, Trần Vũ quay đầu liếc mắt nhìn tường thành Ma Đô “im hơi lặng tiếng” ở không xa, ngồi xổm xuống kiểm tra tình hình”thi thể” vượn khổng lồ.

Phát hiện mặc dù đã “tan thành trăm mảnh” nhưng cơ thể nhuốm máu vẫn đang tự động phục hồi nguyên dạng như trước…

Chương 1022: Thần (3)

“...Đệt. Vương Bính Bính!”

Lờ mờ đoán được cái gì đó, sắc mặt Trần Vũ đột nhiên khó coi. Lập tức hét to về phía tường thành Ma Đô: “Bố trí lá chắn! Phòng nhiệt độ cao!”

Tiếng thét to này giống như sấm sét khiến các võ giả trên tường thành đồng thời hoàn hồn, đồng nhất quay đầu nhìn hiệu trưởng trên không trung.

Hiệu trưởng lại quay đầu nhìn Lão chủ nhiệm: “Kết trận?”

“Nói thừa! Đương nhiên là kết trận!” Thân hình Lão chủ nhiệm loé lên biến mất ngay tại chỗ, mất nửa giây lại trở về bộ chỉ huy, cầm lấy micro truyền tin trên bàn chiến thuật bình tĩnh hạ lệnh: “Alo? Toàn thể mọi người.”

“Lấy một đội lớn làm đơn vị, điều đi tất cả võ pháp sư cấp 4 trở lên tạo thành tiểu đội đơn độc.”

“Võ pháp sư cấp 7 trở lên, bao gồm cả phụ trợ, mỗi người một đội…”

“Lấy hướng của Trần Vũ làm mục tiêu…”

“Tất cả ‘tiểu đội đơn độc’ nghe tôi chỉ huy, thi triển lá chắn liên hợp nước…”

Quân lệnh như núi.

Hàng ngàn võ giả trong ngoài tường thành nhanh chóng hành động.

Thấy vậy, Trần Vũ cởi cái balo duy nhà trên người xuống, quấn nó lại với chuôi của trường kiếm không gian ném về phía tường thành: “Cất giữ giúp tôi!”

“Vù——”

Một vị box kỹ sư cấp 7 lập tức nhảy lên, thân hình như điện dứt khoát nhanh nhẹn đón lấy trường kiếm và balo. Lập tức quay lại tường thành.

"..."

Đúng thẳng người nhìn tình hình thi thể vượn khổng lồ đang dần "phân chia", hai mắt Trần Vũ hơi híp lại hét to: "Nhanh lên!"

Trên tường thành, tốc độ các võ giả hợp thành lá chắn nhanh hơn.

Các võ pháp sư cấp độ cao am hiểu "tức thì thi pháp", đã triển khai từng mặt lá chắn phòng ngự thuộc tính không gian.

Sau nửa phút Lão chủ nhiệm lao ra khỏi bộ chỉ huy bay lên không trung, nhanh chóng quét nhìn một vòng phạm vị tường thành, trả lời Trần Vũ: "Được rồi!"

"Được.

Không kéo dài nữa, Trần Vũ lập tức nhảy vọt lên, hai tay chắp trước ngực.

"Ầm!"

"Võ pháp ——"

Sức mạnh tinh thần cuồn cuộn, lũ lượt trào ra!

Trước mặt Trần Vũ hình thành một xoáy nước vặn xoắn, xoay tròn, loé lên ánh điện!

Đó là hố đen sức mạnh tinh thần chỉ có "năng lượng" sức mạnh tinh thần phát ra đột phá cực hạn mới có thể hình thành...

Đồng tử hai mắt tỏa ra ánh sáng như sao. Thân hình Trần Vũ càng bay càng cao, sức mạnh tinh thần vô hạn rót vào, làn môi nhẹ nhàng nhả ra hai chữ: "——Thiên Chiếu (kỳ thật chính là Hỏa Cầu Thuật)."

"Ầm ầm——"

Giây tiếp theo.

Trong tầm mắt của toàn bộ võ giả trên tường thành, hố đen sức mạnh tinh thần vặn xoắn kia…sáng lên.

Còn sáng hơn cả mặt trời.

Lại nhanh chóng bành trướng.

Duy trì bốc cháy, càng mở càng rộng.

Bao phủ toàn bộ nghìn dặm xung quanh. Chỉ để lại một trăm mét khu vực dựa sát tường thành.

Nếu như lúc này đồng bộ phát sóng trong phòng phát trực tiếp có thể truy cập hình ảnh vệ tinh thì sẽ phát hiện, diện tích của "mặt trời" này chỉ trong năm giây ngắn ngủi đã vượt qua Ma Đô có hàng trăm triệu người cư trú…

"Hắn là 'thần' sao?"

Bên cạnh bộ chỉ huy, một vị võ giả tinh thần ngớ ra hỏi.

"Không phải." Lão chủ nhiệm lắc đầu, nhìn "quả cầu lửa lớn" đáng sợ đang chiếm hết tầm mắt, cơ bắp căng chặt: "Thần…"

"… Cũng không mạnh như vậy."

……

Liên thành, dưới đất.

Tổng bộ hiệp hội Công bằng.

Đoạn Dã, Bát Hoang Dịch, Bát Hoang Diêu cùng với rất nhiều võ giả thiên kiêu thanh thiếu niên đang ngồi từng hàng trước tivi, khóa chặt truyền hình vệ tinh Ma Đô.

Ánh mắt của từng người đều lộ vẻ hoang mang.

Không cách nào tin tưởng hình ảnh bản thân nhìn thấy..

"…"

“…”

“Đây là thật à.” Bỗng nhiên Bát Hoang Diêu lên tiếng, phá vỡ sự trầm mặc trong căn phòng tối tăm.

Bát Hoang Dịch và Đoạn Dã nhìn nhau lại không nói một lời.

“Mọi người đã sớm biết rồi nhỉ.” Thiếu nữ lại nói.

“…” Hai người vẫn im lặng như cũ.

“Anh của em không biết.” Đoạn Dã khàn giọng trả lời.

“…” Bát Hoang Dịch im lặng không lên tiếng.

Thiếu nữ quay đầu nhìn Bát Hoang Dịch, biểu cảm trở nên vô cùng phức tạp…

……

Bên ngoài nghìn dặm.

Trên chiến trường chính Ma Đô.

Thông qua tiếp sóng truyền hình, khi mặt trời dần dần mọc lên… hàng ngàn vạn người gần như đều có vẻ mặt hoang mang nghi ngờ không biết phải làm sao.

Quả cầu lửa này “to lớn” nhường nào?

Sớm đã che trời lấp đất, nuốt chửng cửu châu.

“Không cách nào tưởng tượng…”

Cơ thể Lão chủ nhiệm đang lơ lửng giữa không trung ở bộ chỉ huy cứng đờ.

Dù là không thông qua số liệu báo cáo chuyên nghiệp của vệ tinh, chỉ quan sát bằng mắt thường ông cũng biết “quả cầu lửa” này có đường kính ít nhất hơn hai trăm ki lô mét.

Hơn nữa vẫn đang không ngừng mở rộng.

Nếu không phải Trần Vũ cố tình khống chế phương hướng thì toàn Ma Đô cũng chỉ là hạt cát trên sa mạc bị bao phủ…

“Đại…đại nhân…” hứng lấy bức tường ánh sáng chói mắt, trợ thủ từ trong sở chỉ huy nhảy ra, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng đưa tài liệu ra: “Đây là hình ảnh vệ tinh…quay chụp…”

Lão chủ nhiệm tinh thần nghiêm nghị lập tức nhận lấy, chỉ lia mắt nhìn lại toàn thân rét lạnh.

Chương 1023: Thần (4)

Chương 1023: Thần (4)

Đường kính hai trăm ki lô mét…là ông đánh giá thấp rồi.

Đường kính thật sự của quả cầu lửa này sớm đã đột phá bốn trăm ki lô mét!

Phía nam Ma Đô, Hành Châu, Ô Hô, Kim Hoa, thậm chí thành phố Cảnh Đức đều đã chìm trong biển lửa.

Khoảng cách đến Nam Xướng gần trong gang tấc…...

Trong bầy dị thú dọc đường ngoài dị thú cấp 7 trở lên có năng lực không gian ra còn lại tất cả đều trở thành khói bay…

"…"

Ngơ ngác ngẩng đầu nhìn nhau với trợ thủ, trong đầu Lão chủ nhiệm đặc như hồ dán.

"Không thể nào."

"Cho dù cộng tất cả sức mạnh tinh thần của toàn nhân loại cũng không thể nào thi triển ra võ pháp có cấp bậc sức mạnh như vậy."

"Một mình hắn so với tổng sức mạnh tinh thần của toàn nhân loại còn cao hơn?!"

Lão chủ nhiệm như rơi vào trong mộng.

Nhân loại là một loài sinh vật.

Sọ não chỉ to thế này…

Thần kinh chỉ nhiều ngần đó…

Làm sao có thể chứa đựng sức mạnh tinh thần hải lượng như vậy?

Cái này có thể so với một cỗ máy Tứ Lão Già phi nhanh, tính toán ra toàn bộ quy luật vận hành vũ trụ …

“Vì vậy…tuyệt đối không thể nào.”

“Cậu ta nhất định đã dùng một số phương pháp khác.”

Lão chủ nhiệm dần hoàn hồn, lập tức một cơn an ủi cũng vui mừng khôn xiết bốc lên trong lòng.

Bất kể như thế nào, Trần Vũ là bạn không phải địch.

Hắn càng mạnh mẽ, đối với nền văn minh mà nói thì càng có lợi.

Cho dù sau này Trần Vũ “vô địch” đánh mất sự cân bằng, muốn làm độc tài hoặc là muốn làm phong kiến đều là trong ý nghĩ, nhưng chỉ cần nền “văn minh” còn sống, chính là kết quả tốt nhất…

“Nhiệt độ quá cao rồi.” Hiệu trưởng vẫn luôn quan sát tình hình cuộc chiến di chuyển tức thời đến đây, nghiêm nghị nói: “Kết trận sắp không chống đỡ được nữa.”

“Lấy tường thành làm chỗ dựa, lui về phía sau năm trăm mét. Đồng thời sơ tán quần chúng, toàn thể lui về phía sau.” Lão chủ nhiệm quyết đoán kịp thời r lệnh.

Lập tức hơn hai vạn võ giả trên tường thành là một lần nữa di chuyển, bắt đầu chầm chậm lui về sau.

Nhưng không có “lá chắn” bảo vệ, tường thành chỉ là kết cấu bê tông cốt thép lập tức bị nhiệt độ cao làm kết tinh hoá…

“Có lẽ tương đối rồi.”

Trên trời, tầng nhiệt của trái đất.

Trần Vũ lia mắt nhìn biển lửa vô tận, chậm rãi cắt đứt sức mạnh tinh thần trong tâm trí.

Quả cầu lửa bành trướng lập tức tàn lụi.

[Nhận được tổn thương bức xạ vũ trụ: thể chất +1]

[Nhận được tổn thương bức xạ vũ trụ: sức đề kháng +1; tính thúc

đẩy tế bào +1]

Quả cầu lửa bán kính năm trăm ki lô mét có nghĩa là độ cao cũng vượt qua năm trăm ki lô mét.

Loại độ cao này đã đột phá tầng đối lưu, tầng bình lưu và tầng trung lưu.

Cứng rắn ép Trần Vũ tới tầng nhiệt cách đó sáu trăm ki lô mét.

Ngay cả "trạm không gian" của nhân loại cũng ở dưới chân cậu.

Có thể tưởng tượng quả cầu lửa ở mức độ này, ngay cả khi đã biến mất nhưng tương lai cũng sẽ tạo thành ảnh hưởng xấu vô cùng sâu sắc đến môi trường sinh thái trên trái đất.

Nhưng Trần Vũ là võ giả, không phải nhà khí tượng học.

Vì để trong hai mươi tiếng ngắn ngủi hủy diệt tất cả thú triều, những thiệt hại tiếp theo hắn gây ra với hệ sinh thái trái đất có thể vẫn sẽ ngày càng mãnh liệt…

"Vèo——"

Đợi chủ thể của "quả cầu lửa" nhanh chóng nguội lạnh, tiêu tán. Trần Vũ lập tức tăng tốc đáp xuống.

Từ mỗi giây 200 mét.

Đến mỗi giây 7000 mét.

Lại đến mỗi giây trên 30000 mét.

Tốc độ cao khiến xung quanh da của hắn đều cháy bùng lên ngọn lửa màu xanh nâu.

Đầu hướng xuống dưới, từ trên trời giáng xuống.

Trần Vũ nhìn Ma Đô càng ngày càng gần, không biết vì sao trong đầu bỗng nhiên nhớ tới một phần ký ức mờ nhạt.

Đó là nửa năm trước.

Hắn và BB ngồi cơ giáp từ bên ngoài không gian nhảy về trái đất.

Cũng là góc độ này.

Cũng là tốc độ này.

Chỉ có điều hắn khi đó cực kỳ "yếu ớt", phải dựa vào sự bảo vệ của cơ giáp.

Mà hắn hiện tại trong 23 giờ tăng cường [thế giới lời nguyền], coi như là thiên hạ vô địch rồi…

"…"

"Lộp bộp."

Khoảng chừng năm phút sau.

Hai chân Trần Vũ đặt lên trên tường thành Ma Đô.

Quay đầu nhìn lại thì thấy chiến trường chính vốn bằng phẳng đã trở nên lấp lánh.

Mỗi một hố sâu, mỗi một đỉnh núi, mỗi một vết nứt, mỗi một tấc đất…đều kết tinh hoá hoàn toàn.

Trần Vũ biết đó là kết quả vật chất bị nhiệt độ cao chèn ép sinh ra.

Vượn khổng lồ cấp 9 bị nghiền nát cơ thể, mất đi sức mạnh không gian, bất kể thế nào cũng không có cách sống sót trong loại tấn công này.

"Trần Vũ…"

Lúc này thấy Trần Vũ chậm chạp không có động tác tiếp theo, Lão chủ nhiệm bay lên phía trước ánh mắt phức tạp đánh giá Trần Vũ.

"Ồ. Lại gặp mặt rồi, chủ nhiệm." Trần Vũ hoàn hồn quay đầu, mỉm cười chào hỏi: "Đột nhiên nhận ra sao thầy lại gầy thành dáng vẻ này rồi."

"Trần Vũ. Bây giờ cậu…" Lão chủ nhiệm mím môi: "Cấp 9 rồi?"

“Coi là phải đi.” Trần Vũ không chính diện trả lời mà bước lên trước vài bước, quét mắt nhìn hàng vạn võ giả ở nơi xa.

Những võ giả này từng người đều phủ đầy bụi bẩn, toàn thân bừa bộn.

Có người dính phải vết máu.

Có người gãy chân thiếu chi.

Chương 1024: Thần (5)

Chương 1024: Thần (5)

Lại đều hai mắt phát sáng dùng ánh mắt nhìn "thần tiên" nhìn chằm chằm hắn.

"À…ừ."

Trần Vũ vô thức duỗi ngón tay gãi gãi tai, nói với Lão chủ nhiệm: "Đừng nói. Nhiều người nhìn tôi như vậy cảm giác rất ngại ngùng ý."

Lão chủ nhiệm: "Nếu thật sự ngạI cậu có thể mặc quần áo vào trước."

"Không cần nữa." Trần Vũ phẩy tay từ chối, cúi đầu nhìn ánh sáng thần thánh bao phủ trên người: "Dù sao có mặc hay không cũng chẳng có tác dụng gì. Thời gian của tôi có hạn, hiện tại thầy chỉ huy tôi, vị trí nào thú triều nhiều nhất, ở đâu có dị thú cấp 9 tôi đi giết là xong chuyện."

"Cậu nói thời gian của cậu có hạn…" Lão chủ nhiệm híp mắt: "Lẽ nào sức mạnh bây giờ của cậu…là thông qua hy sinh tuổi thọ đổi lấy sao."

Trần Vũ: "Không…"

"Tôi hiểu rồi." Lão chủ nhiệm nặng nề gật đầu, vô thức cắn chặt răng: "Kỳ thực có lẽ đó biết từ sớm. Loại sức mạnh vượt xa cả thần này sao có thể không có cái giá phải trả chứ…"

Trần Vũ: "Chính là không phải trả…"

"Thời gian quý báu đó không làm chậm trễ nữa. Hướng tám giờ, thú triều ngoài năm trăm ki lô mét có quy mô lớn nhất." Lão chủ nhiệm nói nhanh, lập tức lập ra chiến thuật: "Hơn nữa có hai dị thú cấp 9. Cậu có thể giải quyết không? Nếu khó giải quyết có thể hợp tác với Tam Thượng Du, giết chết con dị thú cấp 9 trước mắt cô ta đang đối phó."

"… Không cần đâu. Một mình rồi là được."

Thấy Lão chủ nhiệm đã thấp thoáng rưng rưng nước mắt, Trần Vũ cũng lười giải thích, đưa tay nói: “Kiếm của tôi đâu?”

“Ở đây.” Hiệu trưởng Kinh đại trong chớp mắt bay đến, đưa trường kiếm BB kể cả gói bọc cho Trần Vũ.

“Cảm ơn.”

Đối với người hiệu trưởng này, cảm giác của Trần Vũ vẫn luôn không quá tốt. Sau khi nhận lấy đồ cũng không thèm nhìn đối phương một cái đã lại bay đi về phương hướng trong lời Lão chủ nhiệm nói.

“Trần Vũ! Chờ một chút.” Lão chủ nhiệm đột nhiên lên tiếng, móc ra một vật màu đen trong túi tài liệu trợ thủ đưa, dùng sức ném đi: “Mang theo bộ đàm. Chúng ta luôn luôn liên lạc.”

“Được.”

“Bộp!”

Giơ tay đón lấy nhét bộ đàm vào trong tai. Trần Vũ thử nói: “Alo? Có nghe thấy không?”

“...” Trong tai nghe truyền đến giọng nói của Lão chủ nhiệm: “Trần Vũ. Thì ra thiên tài mà chúng tôi vẫn luôn chờ đợi chính là cậu.”

Trần Vũ ngây ra, sau đó bật cười: “Có lẽ vậy.”

Lập tức tăng tốc bay qua hai vạn võ giả tạo thành bức tường người.

Thị lực của hắn hơn hẳn nhân loại bình thường, một cái nhìn đã thấy những khuôn mặt quen thuộc vẫn còn sống đó.

“Trần…Trần Vũ!!” Trong khoảnh khắc ánh mắt đối diện với Trần Vũ. Trương Thiết hoàn hồn đầu tiên giơ nắm tay lên , gào đứt hơi khản tiếng, nổi cả gân cổ: “Cố lên!”

Ở một bên Trương Yến Yến và Từ Nhược cũng phản ứng lại, hét theo: “Cố lên! Trần Vũ!”

“Làm chết chúng nó! Đ- chết chúng nó!”

“Cố lên!!”

“Áu áu áu áu!”

“A a——”

“Cố lên nha…”

Càng ngày càng nhiều võ giả “hồi phục” từ trạng thái ngây đơ, khoa tay múa chân, đập ngực ầm ầm, la hét gào rống…

Bọn họ giải tỏa.

Bọn họ điên cuồng.

Bọn họ sục sôi.

Bọn họ cuồng loạn, than thở khóc lóc.

Mối thù trăm năm nay giữa người, và thú vào giờ phút này bỗng chốc rực lên…

[Báo thù!]

[Trần Vũ! Trâu bò!]

[Đảo ngược tình thế rồi…]

[Không biết vì sao lại luôn muốn khóc]

[Cố lên!]

[Nếu số phận có màu sắc, vậy nhất định là Trần Vũ vàng.]

[???]

[Đệt! Tôi đã biết nhân loại vĩnh viễn không bao giờ là nô lệ á á á…]

[Xin hãy báo thù cho những người thân đã vì tôi mà chết.]

[Cố lên.]

……

Cùng lúc đó.

Liên thành, dưới đất.

Tổng bộ Hiệp hội Công bằng.

Đoạn Dã, Bát Hoang Dịch, Bát Hoang Diêu cùng với rất nhiều võ giả thiên kiêu thanh thiếu niên vẫn giữ tư thế đó, ngồi từng hàng trước tivi khoá chặt truyền hình vệ tinh Ma Đô.

Ánh mắt mỗi người đều lộ vẻ hoang mang như cũ.

Không thể tin được cảnh tượng bản thân đã nhìn thấy…

“…”

“…”

“Lộp bộp bộp bộp ——”

Bông tuyết trong màn hình tivi càng thêm mờ nhạt.

Tiếng ồn càng thêm chói tai.

“Đây là sự thật sao.” Bát Hoang Diêu không nhịn được lại lên tiếng, phá vỡ sự im lặng trong căn phòng tối tăm: “Chỗ chúng ta, chắc chắn không kết nối được với tín hiệu vệ tinh rồi?”

Bát Hoang Dịch và Đoạn Dã nhìn nhau, vẫn không nói một lời như trước.

“Mọi người đã biết từ sớm rồi nhỉ.” Thiếu nữ lại nói: “Lại lừa chúng tôi, nói có thể xem phát trực tiếp của Ma Đô.”

“…” Hai người vẫn im lặng như trước

“Anh của em không biết.” Đoạn Dã khàn giọng trả lời: “Anh cũng không biết.”

“...” Bát Hoang Dịch lặng im không lên tiếng.

“Ầy.” Tinh thần Đoạn Dã mệt mỏi, đi về phía trước vỗ vào vỏ ngoài tivi: “Anh đã để lại một khe hở thò một sợi dây ăng ten ra... sao lại mất tín hiệu nhỉ...”

“Cho nên hai tiếng này, chúng ta ngồi ở đây xem cái gì.” Một thiếu niên gợi ý: “Nếu không thì thôi đi. Đừng xem nữa. Khi nào có tín hiệu lại nói “

“Nhất trí.”

“+1.”

“Đồng ý “

“+1...”

Chương 1025: Sự thật của mọi thứ (1)

Chương 1025: Sự thật của mọi thứ (1)

【Được mọi người ủng hộ: Spirit-1477; Niềm tin-880; May mắn-916; Sức hấp dẫn-1088】

【Được mọi người ủng hộ: khí chất:771; tinh thần:1046; sức hấp dẫn:6420; tư cách đạo đức:332…】

Trần Vũ, người được mọi người tin tưởng và đặt hy vọng đang hăng hái bay về phía xa xa và chuẩn bị sẵn sàng thì bất ngờ bị một đồng bào của mình đâm sau lưng.

Trần Vũ chầm chậm dừng lại, lo lắng suy nghĩ.

Những ánh mắt háo hức và mong đợi của mọi người trong thành phố ma thuật dường như vẫn còn hiện rõ.

【Được mọi người ủng hộ: sức hấp dẫn về độ nổi tiếng:628; sức hấp dẫn:940…】

Trần Vũ: "……"

"chu tu tu tu tu——"

Lúc này, tôi thấy Trần Vũ dừng lại giữa không trung và không rời đi.

Một chiếc trực thăng bay lượn từ một đài truyền hình nào đó lập tức tăng tốc và bay vòng quanh Trần Vũ, chụp ảnh 360° không có điểm mù. Và hình ảnh được đồng bộ trở lại phòng phát sóng trực tiếp.

【Chết tiệt! Vậy ông chủ này còn trẻ như vậy sao? 】

【Có một điều cần phải nói, anh ấy quả thực rất đẹp trai. Nhưng tại sao lại cảm thấy khó chịu thế này…】

【Giống như bình luận trên. 】

【Người này mạnh như vậy, hẳn là phẩm chất rất kém. 】

【Được cứu bởi một người như vậy…】

【Trần Vũ! Thôi nào! 】

【……】

【Phiền phức hơn. 】

【Nhìn vẻ ngoài của anh ấy kìa, anh ấy trông giống hệt cha của tôi vậy. 】

【Người này… trông không được dễ nhìn cho lắm…】

【Bạn có thể có chút nhân tính được không? Anh ta thậm chí còn mất cả quần áo để cứu thành phố Quỷ, tại sao bạn vẫn chế nhạo anh ta ? 】

【Thật vô tâm…】

【Tôi cũng biết là sai rồi…nhưng trông anh ta rất khó chịu…】

【SB……】

Dần dần, trong nhiều phòng phát sóng trực tiếp, cư dân mạng vốn tràn đầy phấn khích và tinh thần cao độ lại bắt đầu tấn công lẫn nhau trong vô thức.

Rồi, vài phút nữa trôi qua.

Tình thế bắt đầu chuyển sang một chiều…

Những người ban đầu ủng hộ Trần Vũ cũng bắt đầu chế giễu và ngược đãi Trần Vũ dưới sự can thiệp của “luật nhân quả”...

Khi những điều đó đến tai Trần Vũ, những âm thanh đó liên tục vang lên không ngừng.

【Được mọi người ủng hộ: khí chất:452; quyền chọn bạn đời khác giới:67%...】

Ngẩng đầu thật sâu nhìn chiếc trực thăng đang lơ lửng trước mặt, Trần Vũ không chần chừ quay người lại, tiếp tục bay về phía Tây Nam.

Sự khinh bỉ dành cho kẻ đáng khinh.

Lời cao quý dành cho người cao thượng.

Anh ấy, Trần Vũ, đã làm những gì anh ấy đã làm cả đời, vậy tại sao anh ấy phải giải thích cho người khác ?

【Bị mọi người khinh miệt: Tinh thần +1285; Quyến rũ +947; Lựa chọn bạn tình khác giới +70%; Lựa chọn bạn đời đồng giới +45%...】

Trần Vũ: "……"

Anh ấy lại dừng lại một cách mất kiểm soát…

【Bị mọi người khinh miệt: May mắn +347,97; Uy tín +180. 】

【Khinh thường: Tính khí +705; Đạo đức +300…】

【Được mọi người ủng hộ: Quyền chọn bạn đời khác giới:53%; Quyến rũ:608…】

【Bị mọi người khinh miệt: Sức mạnh tinh thần +2116…】

Trần Vũ: "……"

Trần Vũ: "...Chết tiệt."

Thời gian trôi qua, anh dần dần hiểu ra mọi chuyện.

Nếu bạn được ngưỡng mộ, bạn sẽ bị ghét bỏ.

Nếu bạn từng bị ghét, bạn sẽ lại được ngưỡng mộ…

"Lỗi này ở đâu thế?!"

【Kỳ lạ… Đang chửi rủa, đột nhiên cảm thấy anh ta thật đáng thương. 】

【Chà… tại sao chúng ta lại nói những điều này về anh ấy ???..】

【Bùng nổ! Trần Vũ đang làm việc chăm chỉ vì chúng tôi! Tại sao lại hack anh ta? Bạn không có chút lương tâm nào sao? 】

【Tầng 2B! Tôi nhớ ID của bạn! Vừa rồi bạn là người mắng anh ấy nặng nề nhất! 】

【Đang hỗn loạn. Mọi thứ đều hỗn loạn…】

Tại thời điểm này.

Trần Vũ không có cách nào biết được những gì người dân ở thành phố ma thuật nói về anh ấy.

Nhưng chỉ cần từ những âm thanh tổng hợp điện tử liên tục vang vọng bên tai, người ta có thể đoán được rất nhiều điều.

…"

"Bệnh thần kinh."

Sau một lúc lâu, Trần Vũ để lại một tin nhắn buồn bã và rời đi hoàn toàn mà không quay lại.

Tốc độ nhanh đến mức cho dù mười chiếc trực thăng xếp chồng lên nhau cũng không cách nào đuổi kịp…

…

"Nhân loại cần một thiên tài thực sự để cứu vãn tình thế nguy cấp."

Không biết bắt đầu từ đâu, đất nước này với tư cách là nòng cốt của phe kháng chiến đã vạch ra kế hoạch chiến lược nhằm "khám phá thiên tài".

Và đối với kế hoạch này, một loạt chính sách đã được thực thi.

Kiểu như :

Lật đổ hệ thống giảng dạy ban đầu.

Cắt giảm chi tiêu khoa học và học thuật.

Tăng cường sự cạnh tranh giữa các chiến binh cấp thấp, cấp trung và cấp cao.

Mặc định là đấu trường sinh tử trong đấu trường tuyển sinh đại học…

Vân vân……

Bởi vì trong hệ thống tu luyện của thế giới này, khoảng cách giữa các cấp độ là rất lớn. Đặc biệt là càng về sau, khoảng cách càng lớn.

Dùng ví dụ tôi đưa ra trước đây: Nếu chiến binh cấp 1.9 có sức mạnh là 90, thì chiến binh cấp 2 có sức mạnh là 100. Nhưng khi biển không khí bị nén thành trạng thái lỏng, khi chiến binh đạt cấp 2.1, sức mạnh của anh ta sẽ đạt tới 200…

Chương 1026: Sự thật của mọi thứ (2)

Chương 1026: Sự thật của mọi thứ (2)

2.1, 2.2, 2.3, 2.4…

và 1.1, 1.2, 1.3……

Đó là sự khác biệt về độ lớn.

Tương tự, khi chiến binh này đạt cấp 3, mức năng lượng của anh ta sẽ đạt 1000. Và 3.1 là năm 2000.

Ở cấp 4 là 10.000. Và cấp 4.1 là 20.000.

Ở cấp 5 là một trăm nghìn. Còn cấp 5.1 là hai trăm nghìn…

Vì vậy, trong hệ thống của thành phố ma thuật, khoảng cách giữa cấp 5.1 và cấp 5 cao hơn nhiều so với cấp 4.9 và cấp 5.

Đó là lý do tại sao cộng đồng võ thuật đã đi đến thống nhất: tầm quan trọng của một thiên tài quan trọng hơn nhiều so với tổng số hàng trăm hoặc hàng nghìn chiến binh.

Chính vì điều này mà mọi người đã rất mong đợi thiên tài có tài lao từ cấp 9 lên cấp 9.1, người có thể lật mây và áp chế toàn bộ thú triều một cách dễ dàng.

Mang lại sức sống mới cho nền văn minh nhân loại.

Tại thời điểm này…

“Thần đồng” này là đây.

Thông qua các thiết bị vệ tinh được triển khai ở quỹ đạo Trái đất tầm thấp, Thành phố Phép thuật, một thành phố chỉ còn lại hàng chục triệu người, đã chứng kiến rõ ràng cái gọi là sự thống trị “Cấp 9.1”.

Những quái thú ngoài hành tinh dưới cấp 9, dù số lượng nhiều đến đâu, đều bị nhấn chìm trong võ thuật lan rộng vô tận và vô tận của Trần Vũ trong một hơi thở.

Quái thú cấp 9 sẽ bị thanh kiếm không thể phá hủy của Trần Vũ chém thành từng mảnh trong hai hơi thở.

Anh ấy là không thể bị đánh bại.

Anh ấy là người được chọn.

Có vẻ như một ông chủ cấp tối đa đã vô tình bước vào làng người mới. Một hành động rất liều lĩnh..

Đóng băng.

Trái đất bị đảo lộn.

Thiên thạch rơi xuống…

Ngoại trừ từ "thần".

Mọi người không còn có thể tưởng tượng được nó sẽ diễn tả nó như thế nào trong đầu nữa…

…

"Vậy là…kết thúc rồi sao?"

Bức tường thành phía bắc của thành phố phép thuật. Hiệu trưởng Đại học Kinh Đại ngơ ngác nhìn về phía nam, nghe trợ lý lắp bắp báo cáo, trong lòng choáng váng: "Chúng ta thắng rồi?"

"...Chúng ta thắng rồi." Lão giám đốc không giấu được suy nghĩ: "Không còn gì hồi hộp nữa. Trần Vũ… sức mạnh hiện tại của hắn có thể coi là từ một thế giới khác. Cho dù có gấp mười lần dị thú, vấn đề sẽ chỉ tốn thời gian để giải quyết chúng."

"Sự khác biệt giữa con kiến và con voi." Lão hiệu trưởng mím môi.

"Không. Đó là sự khác biệt giữa kiến và thần, giữa vi khuẩn và thần." Lão giám đốc nhìn hiệu trưởng: "Tôi đang nói về 'chiều không gian', anh hiểu không? Sự chênh lệch về sức mạnh này giống như việc chúng ta không thể hiểu được không gian bốn chiều. Giống như những sinh vật sống."

“…” Hiệu trưởng Đại học Kinh Đại im lặng hồi lâu: “Vậy hắn làm sao có được quyền lực này.”

Lão giám đốc cười nhẹ nói : “Đoán xem.”

Ông hiệu trưởng dần dần tỉnh táo lại, cau mày: “Làm sao tôi có thể đoán được?”

Lão đạo diễn: “Vậy tôi có thể đoán được sao?”

Hiệu trưởng Kinh Đại “……”

Hiệu trưởng: “Tôi không biết mối quan hệ giữa anh và hắn có tốt không.”

“Trần Vũ là loại người có bí mật trong lòng, thậm chí còn giấu giếm chính mình.” Lão đạo diễn quay đầu lại nhìn về phía bầu trời đỏ nhàn nhạt ở phương Nam: “Tôi có thể biết cái gì, nhưng… loại sức mạnh này không thể không đầu tư cho hắn.”

Nghe vậy, hiệu trưởng suy nghĩ một chút rồi nói: “Các em cứ tiếp tục, tôi đi chuẩn bị.”

“Chuẩn bị gì?”

“Đầu tiên tháo dỡ tất cả bom hạt nhân trong thành phố ma thuật, sau đó lập lại trật tự cho thành phố.” Hiệu trưởng nheo mắt: “Bây giờ mọi người nên hiểu rằng nhân loại đã thắng, nhưng điều này sẽ chỉ dẫn đến hỗn loạn.”

“Được rồi, tôi sẽ để mắt đến nơi này, anh cứ đi trước.” Lão đạo diễn xua tay.

“Bùm!!”

Nhưng vào lúc này, khi sự chú ý của mọi người đều tập trung vào Trần Vũ, một tiếng “rung chuyển mặt đất” lớn đột nhiên vang lên từ phía bắc.

Sóng âm thanh mạnh mẽ đã nghiền nát nhiều tinh thể trên tường của thành phố ma thuật

Mọi người đều bị sốc và đi ra ngoài sau khi nghe thấy âm thanh, và phát hiện ra rằng đó là một chiến trường chính "Cấp 9″ khác do Tam Thượng Du mở ra.

Khác xa với Trần Vũ

Đối mặt với cuộc tấn công dữ dội của con mãng xà khổng lồ nuốt trời cấp 9, Tam Thượng Du gần như sắp kiệt sức.

"Cô ta chắc chắn không thể trụ được thêm nữa." Hiệu trưởng đang định rời đi, hiển nhiên là không thể.

"Dù sao hắn cũng là tiên tri phụ trợ chiến binh, hiệu quả chiến đấu trực diện không cao." Lão giám đốc chậm rãi lên không trung, quan sát tình hình chiến đấu: "Trừ khi cô ta sử dụng con át chủ bài của mình, nếu không cô ta sẽ không thể thắng."

"Gọi Trần Vũ trở lại." Hiệu trưởng Kinh Đại lập tức đưa ra phán đoán.

Nếu "Trần Vũ" không tồn tại trong làn sóng quái thú cuối cùng này, ông ta chắc chắn sẽ khởi động kế hoạch "chết cùng nhau" mà không chút do dự.

Nhưng với một "Trần Vũ" như vậy thì mọi chuyện đã khác…

Chương 1027: Sự thật của mọi thứ (3)

Chương 1027: Sự thật của mọi thứ (3)

“…Được rồi.” Lão giám đốc đưa tay bịt tai phải, bắt đầu gọi cho Trần Vũ: “Trần Vũ, đây là thành phố phép thuật.”

“Ồ, Giám đốc, có chuyện gì vậy?”

“Cậu ở đó thế nào rồi?”

“Yên tâm, vẫn còn sót lại một ít dã thú.” Bên kia ống nghe, giọng nói của Trần Vũ có chút không rõ ràng. Dường như anh ta đang bị nhiễu điện từ làm nhiễu: “Đợi thêm một lát nữa. Bây giờ anh có thể nói trước cho tôi biết mục tiêu tiếp theo ở đâu.”

“Trần Vũ, cậu đã xử lý được ba quái vật cấp chín xung quanh mình chưa?” Lão giám đốc hỏi.

“Đã giải quyết xong. Giết càng sớm càng tốt.”

“Được!” Lão giám đốc hạ giọng: “Vậy thì nhanh chóng trở về đi. Tam Thượng Du đang gặp bất lợi rất lớn.”

“Tam Thượng Du?”

“Phải.”

“…Vậy đó…Được rồi, đợi tôi.”

Nói xong, Trần Vũ tắt máy.

Và chỉ nửa phút sau, một ngọn lửa chói lóa từ trên trời cao phía tây nam Thành phố Phép thuật bốc lên!

Đồng tử của lão giám đốc đột nhiên run rẩy.

“Ánh sáng lửa” sáng đến mức gần như nhuộm đỏ nửa bầu trời!

Sức mạnh “khủng khiếp” mà nó mang theo đã hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng của ông…

Mọi người có mặt, chỉ cần biết một chút về vật lý, cũng đồng thời

rơi vào trạng thái ngừng hoạt động. Ông ngơ ngác nhìn chuỗi "đèn phát sáng" vụt tắt và tiến vào chiến trường nơi Tam Thượng Du đang chật vật chống đỡ.

"…Chẳng trách tại sao tôi phải mặc quần áo." Hiệu trưởng Kinh Đại cảm thấy da đầu tê dại…

"—Ngạt thở–"

Thanh kiếm lao ra như một con rồng.

Ngay khi bước vào chiến trường, Trần Vũ vung tay và hoàn thành việc tiêu diệt quái thú cấp 9.

Dường như chỉ sử dụng một thanh kiếm.

Trên thực tế, không có giới hạn "sức gió", hắn ta đã vung kiếm nhiều lần đến mức không thể đếm được.

…"

…"

Toàn bộ chiến trường rơi vào tĩnh mịch.

Tam Thượng Du ngơ ngác nhìn Trần Vũ

Con trăn khổng lồ cấp 9 ngơ ngác nhìn Tam Thượng Du. Nó hoàn toàn không biết rằng anh đã có thêm đồng minh cùng chiến đấu.

Thậm chí còn phát động một cuộc tấn công vào nó…

Im lặng đến phát sợ.

Con mãng xà cấp 9 không hề gầm lên mà bị vỡ thành từng mảnh và rơi từ trên cao xuống, giống như một dòng thác trên núi, đập vỡ mặt đất pha lê thành một đống cháo.

"Đây không phải là chị Du Á sao?" Trần Vũ chậm rãi tra kiếm vào vỏ, ánh mắt bình tĩnh nhìn Tam Thượng Du nở nụ cười: "Đã lâu không gặp, xin lỗi."

Tam Thượng Du: "..."

【Bị vạn vật khinh miệt: tình yêu động vật:32%; sức mạnh cách ly sinh học +16%; sức hấp dẫn +1221…】

【Được mọi người ủng hộ: Sức hấp dẫn-875…】

Trần Vũ: "……"

Tam Thượng Du: "..."

Trần Vũ: "...Sao cô lại nhìn tôi như vậy?"

Tam Thượng Du do dự trả lời : "Sao dung mạo của anh nhiều lúc lại khác thường như vậy…"

…

"Thật sự là không ngờ tới."

"Cái gì không thể ngờ tới?"

"Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng một ngày nào đó nơi này lại phát triển đến như vậy."

Thành phố Ma thuật được bao bọc bởi những bức tường thành cao chót vót.

Tam Thượng Du và Trần Vũ nhìn nhau, ánh mắt lộ rõ vẻ cực kỳ phức tạp: "Nói cách khác, sức mạnh của cậu luôn ở mức này. Chỉ là anh che giấu nó rất tốt."

Nghe vậy, Trần Vũ xòe tay ra, thản nhiên nói: "Có lẽ vậy."

"Mặc dù sức mạnh của tôi thấp hơn anh rất nhiều, nhưng với tư cách là chiến binh cấp 9, tôi vẫn có thể hiểu được." Tam Thượng Du kiểm soát giọng nói của mình trả lời Trần Vũ : "Anh chưa đạt đến cấp độ chiến binh cấp 10. Anh thậm chí có thể chưa đạt đến cấp 9.1."

"Làm sao cô biết?" Trần Vũ hỏi.

"Bởi vì phương thức tấn công của chiến binh cấp 9 đều liên quan đến sức mạnh của 'quy tắc'. nhưng anh vẫn sử dụng sức mạnh cơ

bản.”

“Ồ…” Trần Vũ gật đầu với nụ cười nửa miệng, và nói với giọng điệu khác: “Nhưng cô có bao giờ nghĩ rằng năng lượng gần như vô hạn và sức mạnh tinh thần vô hạn của tôi cũng đến từ quy tắc không?”

Tam Thượng Du sững sờ một lúc.

Đôi mắt cô ngờ nghệch nhìn Trần Vũ.

Thật lâu sau, hắn trầm tư suy nghĩ, nói ra hai chữ: “Đúng vậy.”

“Được rồi, chúng ta không nói nữa.” Trần Vũ quay đầu lại, bấm vào bên tai máy liên lạc, nói: ” Giám đốc, tiếp tục cung cấp cho tôi vị trí, nhanh chóng dọn dẹp thú triều.”

“Được.” Trong máy liên lạc, lão giám đốc tức giận nói: “Bước tiếp theo là hướng tây, bay thẳng. Có hai đàn thú tụ tập cùng nhau.”

“Được rồi.”

Gật đầu, Trần Vũ vẫy tay với Tam Thượng Du: “Chúng ta nói chuyện sau nhé, tôi đi trước.”

“Chờ một chút.” Tam Thượng Du tiến lên một bước rồi nói với Trần Vũ: “Tôi còn một câu hỏi khác muốn hỏi anh.”

Trần Vũ: “Một giai đoạn khác của tình yêu….”

Tam Thượng Du : “…”

Trần Vũ xoa xoa mặt nói : “Được rồi. Cô hỏi đi. Tốc độ nhanh chóng một chút.”

“Anh… kỳ thật chính là người thần bí.” Tam Thượng Du nhìn sâu vào mắt Trần Vũ, đôi môi đỏ mọng hơi mở ra: “Tôi biết.”

Trần Vũ : “…Chuyện này cô đã biết rồi mà còn hỏi à?”

Tam Thượng Du im lặng không nói gì cả.

Chỉ khóe miệng anh nhếch lên, lộ ra một nụ cười tao nhã.

“Còn câu nào muốn hỏi nữa không?” Trần Vũ hỏi.

“Không còn nữa.”

“Hẹn gặp lại.”

Chương 1028: Sự thật của mọi thứ (4)

Chương 1028: Sự thật của mọi thứ (4)

“Không cần hẹn gặp lại.” Tam Thượng Du đi đến bên cạnh Trần Vũ và nói: “Tôi đi cùng cậu.”

Trần Vũ : “Một mình tôi có thể làm được.”

Tam Thượng Du thấy vậy liền trả lời : “Có lẽ tôi có thể giúp được anh.”

“Cô?” Trần Vũ gần như bật cười, nhìn từ trên xuống dưới đối phương, duỗi ngón tay gãi gãi gốc tai: “Cái này… Chị gái à, tôi không có điên… Không phải là tôi có ý kiến gì về cô hay ác ý gì cả. Tôi chỉ…”

“Tôi hiểu.” Tam Thượng Du gật đầu.

“Tôi căn bản là nhìn cô thấy không vừa mắt.” Trần Vũ nói thêm.

Tam Thượng Du: “...”

“Cô ngay cả quái vật cấp 9 bình thường cũng không đối phó được, cô có thể làm gì cho tôi? Giúp tôi cầm cự?”

“...Trần Vũ.” Tam Thượng Du liếc nhìn bức tường thành của Thành phố Ma thuật ở phía xa và nghiêm túc nói: “Bây giờ, đây hẳn là thời điểm hứa hẹn nhất cho toàn bộ nền văn minh nhân loại của chúng ta. Vậy thì đừng để lại bất kỳ thiếu sót nào. Mặc dù tôi không biết sức mạnh thực sự của anh có phải chỉ là những gì anh thể hiện trước mặt hay không, nhưng… hai chiến binh cấp 9 luôn có khả năng chiến đấu tốt hơn một chiến binh cấp 9. Chưa kể đến…”

“Chưa kể đến cái gì cơ?”

“Tôi đã nói với anh một lần rồi. Bởi vì hoàn cảnh của tôi đặc biệt…” Tam Thượng Du hạ giọng xuống mức thấp nhất nói tiếp: “Bất kể cấp 9.0 hay cấp 9.9, một chọi một, tôi là bất khả chiến bại.”

Đồng tử của Trần Vũ đột nhiên co lại.

Đột nhiên anh nhớ lại những gì Tam Thượng Du đã nói với anh.

“Hình như tôi nhớ rồi. Cô có…khả năng đưa một người tới quá khứ và tương lai theo ý muốn.”

“Đúng vậy.” Tam Thượng Du gật đầu: “Khi tôi thăng cấp lên cấp 9, quy tắc tôi hiểu chính là năng lực thời gian. Cho dù anh có mạnh hơn tôi bao nhiêu, trừ khi anh có thể giết tôi ngay lập tức, tôi có thể khiến anh biến mất ở thế giới hiện tại. .. Trên dòng thời gian.”

Trần Vũ: “...Nhưng tôi có thể lập tức giết cô.”

Tam Thượng Du: “À…không sao đâu.”

Trần Vũ: “……”

Tam Thượng Du: “...”

Trần Vũ: “Hiện tại tôi cũng có một vấn đề muốn hỏi cô.”

“Anh nói đi.” Tam Thượng Du hơi cúi đầu.

“Cô có loại năng lực này, tại sao trước đây có một đợt dã thú lại không sử dụng? Ít nhất có thể khiến một người cấp 9 bỏ mạng sao?” Trần Vũ nghi hoặc.

“Bởi vì đây là con át chủ bài của tôi.” Tam Thượng Du bình tĩnh trả lời: “Cái giá của việc sử dụng con át chủ bài là mạng sống của tôi sẽ gặp nguy hiểm.”

“Ồ, tôi hiểu rồi.”

“Bây giờ, tôi có thể đi cùng anh được không?”

“Ừm…” Trần Vũ suy nghĩ một chút, gật đầu: “Được rồi. Nhưng trận chiến chính thì tôi đi trước. Chú ý an toàn của cô,, đi theo phía sau tôi.”

“Tôi hiểu rồi.” Tam Thượng Du cúi đầu thật sâu.

“Xin chào, Giám đốc.” Trần Vũ lại để thiết bị liên lạc vào lỗ tai:

“Tam Thượng Du, đi với tôi. Mọi người đang ở trong thành phố ma thuật, xin hãy luôn chú ý.”

“Được.” Lão giám đốc khàn khàn trả lời: “Chúc cậu có một khởi đầu thành công. Chúng ta đã bắt đầu an bài ‘Tiệc mừng’ rồi.”

Trần Vũ: “Được rồi, giám đốc. Ấm cho tôi một ly rượu, giết chết người của Lưu Bị, tôi sẽ uống.”

Lão Giám đốc: “...Không thành vấn đề.”

Cúp máy liên lạc.

Trần Vũ, người được bao phủ trong ánh sáng thánh thiện, quay đầu lại và nói với Tam Thượng Du bên cạnh: “Đi thôi.”

“Vâng chúng ta đi thôi.”

Hai người cùng nhau cố gắng, một ngọn lửa đang dần bùng cháy!

Với hàng chục triệu người đang theo dõi trong toàn bộ Thành phố Ma thuật, anh ta bay về phía tây.

Tuy nhiên……

Ngay khi Trần Vũ và Tam Thượng Du đang đi ngang qua thành phố Ma thuật, một giọng nữ đột nhiên vang lên trong không gian im ắng.

“Ngươi không thể đi đâu cả.”

“Không thể đi đâu được…”

“không thể đi……”

Giọng nói đó vang vọng rất lâu.

Giống như hồi chuông báo tử trong nhà thờ, da đầu mọi người tê dại vì sốc.

Đặc biệt đối với Trần Vũ, khi nghe được thanh âm quen thuộc này, hắn liền như bị sét đánh!

– “Ai?!” Tam Thượng Du trong mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo, thân hình đột nhiên dừng lại, dừng lại trên không trung và nhìn xung quanh.

Nhưng họ không tìm thấy bất cứ ai ở xung quanh.

Chỉ có Trần Vũ bối rối cúi đầu, nhìn về phía Đại học Kinh Đại thành phố Ma thuật.

Ở đó có một ngọn núi.

Tên ngọn núi là Loula.

Một phụ nữ trẻ đeo kính gọng đen và bím tóc dài đang ngước nhìn anh với nụ cười trên môi.

“Anh Trần Vũ.” Cô gái đeo kính đẩy cặp kính gọng đen lên, giơ tay chào hỏi: “Anh còn muốn mua văn phòng phẩm không?”

Trần Vũ: “……”

Giọng của cô gái đeo kính dường như chứa đựng một loại sức mạnh ma thuật kỳ lạ nào đó.

Nó có thể lan truyền ngay lập tức và đến tai mọi người trong thành phố ma quỷ.

“Năng lực cấp 9.“Đồng tử Tam Thượng Du co rút, run rẩy nói: “Tôi từng cảm nhận được khí tức của cô ấy!”

“Cấp 9…” Trần Vũ cảm thấy lạnh cả người: “Có thể còn hơn thế nữa.”

Chương 1029: Sự thật của mọi thứ (5)

Chương 1029: Sự thật của mọi thứ (5)

“Ý anh là gì?” Tam Thượng Du kinh hãi quay đầu lại.

…”

Trần Vũ không trả lời.

Lần trước, tại một cửa hàng văn phòng phẩm ở Thành Thanh, anh cảm thấy mình không thể đánh bại được cô gái đeo kính đó.

Lần trước ở ngoại quốc núi Lạp La, hắn vẫn cảm thấy thực lực của mình không bằng người con gái đó.

Nhưng lần này…

Rõ ràng anh có sức mạnh “vượt qua quy tắc”, nhưng khi đối mặt với cô gái đeo kính phía dưới, anh vẫn cảm thấy sợ hãi.

Đó là nỗi sợ phải đối mặt với kẻ thù tự nhiên.

Giống như chuột và mèo.

Bị kìm hãm bởi cái gọi là “sức mạnh của máu”.

“Cô ấy là ai?” Tam Thượng Du cũng cảm thấy có gì đó không ổn liền hỏi anh.

“…Tôi không biết.” Trần Vũ khàn khàn trả lời.

Sau đó, giọng nói sợ hãi của vị giám đốc già phát ra từ máy liên lạc của Trần Vũ: “Trần Vũ, cô ấy là ai? Có vẻ cô ấy đến đây không phải là có ý đồ xấu gì đó chứ?”

“Ừm.” Trần Vũ nắm chặt nắm đấm, nhìn chằm chằm cô gái đeo kính: “Đó là bởi vì người tới đây chín là ác ma.”

“Cậu có thể xử lý được không?” Lão giám đốc lại hỏi.

“Tôi không biết.” Cơ bắp Trần Vũ căng cứng, anh yên lặng tập trung sức lực: “Giám đốc… Có lẽ tôi có một suy đoán, muốn nói

cho ông biết.”

“Cái gì.”

“Thảm họa thực sự của nền văn minh nhân loại có thể không phải là thú thủy triều.”

Nghe được những lời này, lão giám đốc liền trở nên trầm mặc.

Những lớp mồ hôi chảy ra liên tục trên lưng tôi.

Hiệu trưởng Kinh Đại bên cạnh cũng dựng tóc gáy.

“Không phải dã thú thủy triều, đó là cái gì?” Một lúc sau, lão đạo diễn run giọng hỏi.

“Là cô ấy.” Trần Vũ chỉ thẳng vào cô gái đeo kính bên dưới.

Bao gồm cả Tam Thượng Du.

Mọi người nghe được câu này đều sửng sốt.

Cô gái đeo kính cười vui vẻ: “Trần Vũ, nếu anh muốn nói như vậy thì tôi không đồng ý.”

Trần Vũ: “……”

“Tai họa thực sự của nền văn minh nhân loại kỳ thực chính là anh.” Cô gái đeo kính lơ lửng trên không, từ từ bay lên trên.

“Ý cô là gì?”

“Anh, Trần Vũ, đúng là kẻ xấu xa.” Cô gái đeo kính đến gần Trần Vũ và tháo gọng kính màu đen ra, trong mắt lóe lên một luồng ánh kim không thuộc về sinh vật: ” Ý nghĩa sự tồn tại của tôi là theo dõi sự xuất hiện của anh. Sau đó, tùy theo tình hình, loại bỏ anh.”

Trần Vũ: “???”

Trong mắt anh ấy lộ rõ vẻ rối bời..

Mọi người ngoại trừ anh ấy cũng cảm thấy bối rối.

Tôi không hiểu cô gái đeo kính đang nói gì.

Nhưng rất nhanh, Trần Vũ phản ứng lại, da đầu gần như nổ tung!

Anh ấy biết.

Việc "đến" trong miệng đối phương là đang nói về việc "du hành" của mình!

"Trần Vũ, không phải anh vẫn luôn muốn hỏi thân phận thực sự của tôi sao?" Cô gái đeo kính lại đeo kính vào, khuôn mặt tròn trịa vẫn hơi mờ đi.

Mà cái này mơ hồ làm cho Trần Vũ có một loại cảm giác quen thuộc.

Khuôn mặt này…

Có vẻ hơi giống một người..

Cùng với âm thanh lạ lùng của dòng điện, khuôn mặt cô gái đeo kính càng trở nên mờ ảo: "Anh hãy nghĩ kĩ lại, khi anh vừa thi võ thuật kỳ thi đại học, ai… đã lén quan sát anh trong phòng vệ sinh nam? ?"

Trần Vũ: "!!!"

"Anh à ~ anh đúng là kì lạ, phải nói như vậy mới nhớ ra." Cô gái đeo kính mỉm cười, và khuôn mặt hoàn toàn thay đổi.

Ký ức!

Đảo ngược ngay lập tức!

Đồng tử của Trần Vũ dường như co lại nhỏ như mũi kim!

Như thể nhớ ra được thứ gì đó, Trần Vũ vội vàng nói : "Cô! Đúng là cô!!"

Dường như chắc chắn điều mình nói là đúng, anh liền nói thêm : "Cô là em gái của Mã Nghiên!"

Cô gái dường như vẫn chưa hiểu ra chuyện gì, nghi hoặc hỏi :"Mã

Nghiên?!”

…

Trên bầu trời còn lại những đám mây mỏng thưa thớt bao trùm tất thảy trên không trung.

Một thành phố trông thật lẻ loi, đứng chơ vơ một mình trên trái đất.

Giữa trời và đất, Trần Vũ và cô gái đeo kính đồng thời nhìn nhau.

Bầu không khí ngột ngạt lan ra từng lớp giống như hơi nóng trong phòng tắm, khiến mọi người trong phạm vi hàng trăm cây số đều cảm thấy khó thở.

Họ cảm thấy cực kì chán nản.

Cứ như thế, thời gian trôi qua từng phút.

Không biết qua bao lâu, Trần Vũ cuối cùng cũng bình tĩnh lại sau cú sốc, hắn nheo mắt lại, khàn giọng nói: “Cho nên có thể nói cô chính là kẻ chủ mưu đằng sau Thôn Triều?”

“Xem ra anh vẫn chưa hiểu.” Cô gái đeo kính khoanh tay, sắc mặt mơ hồ trong chốc lát, sau đó khôi phục lại hình dáng ban đầu như “Mã Ngôn”: “Sự tồn tại của Thôn Triều không liên quan gì đến tôi. Mục tiêu của tôi là loại bỏ sự tồn tại của anh.”

“Cô có thể nói chi tiết hơn.” Trần Vũ cau mày.

“Không cần.” Cô gái đeo kính xua tay: “Lát nữa, anh sẽ biến mất. Tôi không cần phải lãng phí lời nói. Cuối cùng, tôi sẽ cho anh một cơ hội để lựa chọn.”

Chương 1030: Sự thật của mọi thứ (6)

Chương 1030: Sự thật của mọi thứ (6)

“Một, từ bỏ việc chống cự lại thủy triều quái thú. Hãy để nhóm người này bị tiêu diệt.”

“Hai, anh chết. Sau đó hãy để nhân loại tiếp tục bị hủy diệt.”

Lời này sau khi được nói ra.

Thành phố ma thuật vốn im lặng bấy lâu nay đột nhiên lại “sôi sục”.

Đến lúc này thì mọi người đều hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Mọi con phố, ngõ ngách và mọi nền tảng phát sóng trực tiếp đều bắt đầu tràn ngập những lời lăng mạ và chửi bới cô gái đeo kính.

Sự hối hả và nhộn nhịp một lần nữa tràn ngập thành phố cuối cùng của nhân loại…

“Chuẩn bị chiến đấu.”

Bức tường thành của Thành phố ma thuật, phía trên trạm chỉ huy. Lão đạo diễn ánh mắt lạnh lùng, không hề do dự đưa ra quyết định: “Huy động toàn bộ vũ khí nóng còn lại, nhắm trúng vào mục tiêu . Toàn bộ chiến sĩ đi đến bức tường phía Bắc, chuẩn bị sẵn sàng! Chờ chiến đấu.”

Các tầng lệnh được ban hành một cách nhanh chóng.

Các lực lượng cuối cùng của nền văn minh di chuyển nhanh chóng.

“Vút vút——”

Ngay lập tức, hàng ngàn chiến binh nhảy lên bầu trời phía trên thành phố ma thuật.

“Vô ích thôi.” Ở chiến trường phía trước, cô gái đeo kính nhún vai: “Dù có bao nhiêu con kiến đi nữa thì cuối cùng chúng vẫn chỉ là con kiến.”

“Trần Vũ…” Tam Thượng Du do dự quay đầu lại nhìn Trần Vũ nói : “Tôi nên làm cái gì?”

Trần Vũ nhìn chằm chằm vào cô gái đeo kính mà không chớp mắt, nói chậm lại và trì hoãn nhịp điệu. Cố gắng câu giờ để nhân loại chuyển giao sức chiến đấu: “Các người có thù oán gì với nhân loại sao?”

“Chúng tôi không có thù oán gì cả.” Cô gái đeo kính hoàn toàn không quan tâm đến suy nghĩ nhỏ nhặt của Trần Vũ, vẻ mặt thoải mái nói: “Ngược lại, tôi đến đây để giúp đỡ nhân loại.”

“Cách giúp đỡ của cô là tiêu diệt con người?”

“Đúng vậy.” Cô gái đeo kính mỉm cười gật đầu: “Trần Vũ, cho dù thực lực cá nhân của anh có mạnh đến đâu, anh cũng không bao giờ sánh được với sức mạnh của toàn bộ nền văn minh. Hôm nay, nhân loại nhất định sẽ diệt vong. Vì vậy hãy từ bỏ ý định này của anh đi … Nếu anh chọn phương án thứ hai, tôi đảm bảo anh có thể sống sót.”

“…” Trần Vũ im lặng.

“Tôi đương nhiên biết, anh dù thế nào cũng sẽ không nghe tôi.” Đột nhiên sắc mặt của cô gái đeo kính trở nên sắc bén, chỉ vào Trần Vũ, chậm rãi giơ tay phải lên nói: “Như vầy đi, hãy để anh chiêm ngưỡng thứ sức mạnh đáng tự hào của anh khiêm tốn đến mức nào.”

Vừa dứt lời, bầu trời đột nhiên tối sầm.

Gió đang thổi dữ dội!

Cát và đá trộn lẫn nhau dữ dội trong không trung như hỏa mù.

Bầu không khí màu xanh nhạt chuyển sang màu đỏ với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường!

Mặt đất cũng đồng thời nứt ra!

Nó rung động đến mức cả hành tinh dường như đang rung chuyển nhẹ…

“Rút lui! Rút lui! Rút lui!”

Sau ba tiếng gọi, Trần Vũ chỉ cảm thấy một sức mạnh siêu nhiên đang tiến về phía mình. Đôi mắt của anh ta lập tức mờ đi, và toàn bộ cơ thể anh ta ngay lập tức bị đẩy về phía sau.

Với tốc độ vượt xa tốc độ âm thanh, nó rơi xuống đất!

“Bùm!!”

Nơi hạ cánh nằm ngay trung tâm Thành phố ma thuật.

Trong vòng một trăm mét tính từ tâm vòng tròn kéo dài ra bên ngoài, tất cả các tòa nhà đều sụp đổ ngay lập tức trước thứ sức mạnh kinh khủng này!

[Sát thương nhận được: Khí và máu +13084]

Một ngụm máu phun ra từ sâu trong cổ họng Trần Vũ, hắn gần như bị sốc vì cú va chạm vừa rồi.

“Chiến binh…cấp mười?!”

Nhìn thấy cảnh tượng này, Tam Thượng Du ở một bên cảm thấy như bị sét đánh, đầu óc hoàn toàn trở nên choáng váng.

Là một chiến binh cấp 9 cao cấp.

Cô ấy có thể hiểu được hình thức tấn công của “cô gái đeo kính” chỉ trong nháy mắt.

Đó là…sức mạnh sâu sắc nhất và thấp nhất của quy tắc: sửa đổi quy tắc…

“Cô… cô đổi thông số trọng lực của trái đất thành Trần Vũ, thông số sức cản gió của khí quyển thành Trần Vũ?” Tam Thượng Du toàn thân lạnh lùng, ánh mắt tuyệt vọng nói tiếp : “Cô là chiến binh cấp 10.”

“Cô nói vậy cũng không sai.” Cô gái đeo kính không ngừng mỉm cười đáp lại: “Nhưng đó là theo quy định của chính cô. Tình hình thực tế chỉ là sự khác biệt về thẩm lực mà thôi.”

“Quyền lực gì…” Tam Thượng Du thở gấp hỏi.

“Quyền cấp một, cấp hai, cấp ba.” Cô gái đeo kính giơ ba ngón tay lên: “Trước hết hãy nói về quyền cấp một, đây là quyền hạn thấp nhất. Tất cả sinh vật trên hành tinh này đều có cái này mức độ cho phép. Các quyền bao gồm Nhưng không giới hạn ở – các hoạt động trong cuộc sống, tương tác tự nhiên, tư duy thông minh, nghiên cứu khoa học, v.v.”

“Quyền lực cấp hai ở đâu…” Ánh mắt Tam Thượng Du run rẩy, cô mơ hồ đoán được tất cả mọi chuyện.

Chương 1031: Sự thật của mọi thứ (7)

Chương 1031: Sự thật của mọi thứ (7)

“Chính là giống như cô.” Cô gái đeo kính mỉm cười gật đầu: “Cái gọi là chiến binh cấp 9. Thực ra, cô đã nhận ra từ lâu rồi. Chiến binh cấp 9 và chiến binh cấp 9 phía dưới, là hai hoàn toàn khác nhau. Cái gọi là hệ thống chiến binh, đó chỉ là một thói quen luyện tập do chính con người tạo ra. Một khi cô đạt đến cấp 8, cô sẽ đứng đầu.”

Tam Thượng Du: “...”

Cô gái đeo kính: “Và chiến binh cấp 9 hoàn toàn không phải là chiến binh. Chỉ là vì cô đã luyện tập nhiều hơn, sống lâu hơn và hiểu rõ hơn về thế giới này, vũ trụ này và xã hội này và cô hiểu 2 Cấp độ quyền hạn duy nhất.”

“…” Tam Thượng Du như bị thôi miên, nhìn cô gái một cách đắm đuối.

Cô biết lời đối phương nói là sự thật.

Từ xa xưa, cộng đồng võ thuật đã miêu tả việc thăng cấp từ cấp 8 lên cấp 9 là một “sự hiển linh”.

Ngay cả một chiến binh cấp thấp đã trải qua đủ kinh nghiệm, sống đủ lâu và thiền định đủ lâu cũng có thể vượt qua mọi tắc nghẽn và tiến lên cấp 9 chỉ bằng một chiêu thức.

“Tam Thượng Du, khi trở thành cái gọi là chiến binh cấp 9, cô có quyền kiểm soát thời gian trong quyền hạn cấp 2. Vì vậy, cô có thể kiểm soát thời gian và dự đoán tương lai.” Cô gái đeo kính xòe tay giải thích.

“...Nhưng bây giờ tôi không thể đoán trước được.” Tam Thượng Du tỉnh táo lại và mím môi.

“Tôi cũng như cô vậy, không thể đoán trước được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.” Cô gái đeo kính nghiêng đầu, có vẻ bối rối nói tiếp: “Nhưng tôi biết nguyên nhân là từ Trần Vũ, anh ấy đã làm ảnh hưởng đến quá trình tự nhiên.”

“Tôi hiểu rồi…“Tam Thượng Du đột nhiên nhận ra.

Sau khi trở thành chiến binh cấp 9, nguyên nhân khiến cô không còn quan tâm đến sự sống chết của nền văn minh nhân loại và không chống cự được Thôn Triều. Đó là bởi vì cô ấy biết rằng số phận đã được định đoạt, muốn thoát cũng không được.

Phải đến một ngày cô mất đi khả năng dự đoán thì cô mới lấy lại được hy vọng cho tương lai. Tham gia vào cuộc chiến văn minh.

“Vậy thì anh ấy thực sự là vị cứu tinh.” Tam Thượng Du cúi đầu nhìn Trần Vũ, người đã lấy lại được mạng sống từ tay tử thần sau hố bom tại thành phố ma thuật.

“Tiếp theo, chúng ta hãy nói về quyền lực cấp ba.” Cô gái đeo kính đẩy khung hình lên: “Đó là chiến binh cấp 10 mà con người các người suy đoán. Anh ta nắm vững mọi quy tắc, có thể thay đổi mọi quy tắc, có thể điền vào và xóa tất cả các quy tắc.”

“Emmm, chỉ thế thôi?” Tam Thượng Du lại nhìn cô gái đeo kính.

“Không.” Cô gái đeo kính mỉm cười: “Quyền cấp ba chỉ có thể đạt được bởi ‘Cứu tinh’. Tôi chỉ là một thực thể cuối cùng được các người tu luyện. Cũng giống như cô, tôi chỉ là cấp 2. Điều khác biệt là tôi có quyền cấp 2. Nó chỉ rộng hơn thôi.”

“Cứu tinh?” Lúc này, Trần Vũ đã đầy máu, lại bay lên trời, đứng đối diện với cô gái đeo kính, thở hổn hển dữ dội: “Cứu tinh là gì?”

“Tôi không biết.” Cô gái đeo kính không cần suy nghĩ nói: “Chỉ có loài người đầu tiên mới biết nó là gì. Theo suy đoán của tôi, nó có thể được hiểu là Thần sáng tạo.”

Trần Vũ nheo mắt nói: “Tôi càng ngày càng không thể hiểu được.”

“Không nói nữa, nói nhảm như vậy đủ rồi.” Cô gái đeo kính mở rộng cánh tay, khí tức đáng sợ lan tràn ra không gian xung quanh, cố tiếp tục chất vấn anh : “Trần Vũ, anh xác định anh còn đủ kiên trì để chống lại Thôn Triều sao?”

Nghe vậy, Trần Vũ chậm rãi giơ kiếm lên, giọng đầy thách thức nói : “Cô nghĩ thế nào?”

“Rất tốt. Sau đó hoàn toàn biến mất.” Cô gái đeo kính vẫy tay, tháo khung hình ra, ném về phía Thành phố ma thuật dưới chân.

Khung màu đen lăn, lăn, lăn nữa…cho đến khi nó biến mất ở cuối tầm nhìn mờ ảo. Không dấu vết…

“Tấn công!!”

Đồng thời, lão giám đốc vẻ mặt hung hãn, hai mắt đỏ ngầu, rống to một tiếng!

Vô số tên lửa đạn đạo tầm ngắn được trang bị đầu đạn hạt nhân, nhắm vào cô gái đeo kính, tràn ra và tấn công!

Tam Thượng Du rút lui một cách thô bạo, chắp hai tay lại! Tấm gạc dài màu trắng tự động nhắm vào cơ thể cô gái đeo kính mà không cần chút gió nào, và kích hoạt con át chủ bài của cô ấy mà không do dự.

Tất thảy nhân loại lúc này cần Trần Vũ.

Bây giờ không quan trọng người nằm xuống là ai, chỉ cần không phải là Trần Vũ là được..

“ Bùm.”

Tiếng của vũ khí nóng nối tiếp nhau vang lên, câu giờ cho Trần Vũ và Tam Thượng Du trốn thoát.

Hai người nhanh chóng rút lui, lùi lại hàng vạn mét.

“Giúp tôi kéo dài thời gian ba phút, tôi sẽ xử lý hắn.” Tấm lụa trắng dài của Tam Thượng Du điên cuồng bay trong không trung, với vẻ mặt nghiêm nghị: “Trong lúc đó, đừng để cô ta tấn công tôi. Cho dù cô ta có cấp mười, nhưng cô ta cũng không thể ngăn cản tôi giở mánh khóe.”

Chương 1032: Sự thật của mọi thứ (8)

Chương 1032: Sự thật của mọi thứ (8)

“Được. Vậy thì tiếp tục rút lui.” Trần Vũ há miệng cắn vào chuôi kiếm, hai tay chắp lại, tinh thần lực điên cuồng phun trào.

“Được .” Tam Thượng Du đột ngột rút lui.

Trong “chiến trường không trung” rộng lớn, Trần Vũ lại là người duy nhất còn lại.

“Bùm!”

“Ầm Ầm”

Khi cuộc bắn phá vũ khí nóng của quân đội trên mặt đất kết thúc, em gái đeo kính bị bật bay ra ngoài mà không bị tổn thương gì trong màn sương đen. Hắn lại giơ tay phải lên, lòng bàn tay chỉ vào Trần Vũ ra hiệu: “Lùi lại.”

“Bùm!”

Thứ sức mạnh kinh khủng ấy lại đột ngột ập đến.

Nhưng lần này Trần Vũ đã có kinh nghiệm và dùng lực mạnh cắn đứt đầu lưỡi của mình, chịu đựng cơn đau dữ dội, chống lại tình trạng ngất xỉu do rơi ở tốc độ cao và thành công thi triển võ công của mình…

“Rầm, ầm ầm——”

Sấm sét chói tai, mưa dữ dội và gió dữ dội!

Trời đất ngay lập tức bị che khuất bởi những đám mây đen xuất hiện ra từ không khí loãng!

Điều đó thuận lợi cho Tam Thượng Du ẩn mình đi.

Nhưng sau đó, Trần Vũ lại ngã xuống đất, bị thương nặng.

[Sát thương nhận được: Khí máu + 14550]

[Được đám đông chúc phúc: Chấn thương +3]

[Sự quan tâm của công chúng: Đau tạm thời +34%; May mắn:3%]

Trần Vũ: "……"

"Cơ thể…cơ thể của ngài ổn không?"

Giọng nói quen thuộc của BB vang lên bên tai hắn.

Trần Vũ lau sạch vết bẩn và máu trên mặt, cố gắng ngồi dậy và nhìn BB: "Sao cậu lại ở đây?"

"Tôi đã tính toán góc rơi của ngài." BB quỳ xuống đất, cẩn thận quan sát vết thương của Trần Vũ: "Tôi có thể giúp gì cho ngài không?"

"Không. Cậu sẽ rút lui trước đi rồi chúng ta nói tiếp." Trần Vũ cố gắng đứng dậy, nói.

Chỉ trong vài giây, vết thương đã hoàn toàn bình phục, Trần Vũ đứng dậy như cá chép, khuỵu gối dùng lực, tiếp tục xông thẳng lên trời.

"Bốp!"

Mười ngón tay đan chặt lấy nhau.

Một lỗ đen vặn vẹo dần dần hình thành trên đầu Trần Vũ.

Đột nhiên, một quả cầu lửa có đường kính bốn mươi mét nhắm vào em gái đeo kính bất ngờ bay tới.

Trong quá trình bay, quả cầu lửa nhanh chóng nở ra, chưa đầy nửa giây đã từ đường kính 40 mét mở rộng lên đường kính 5.000 mét!

Nó như một nửa đỉnh Everest bị thần ném xuống, tỏa sáng rực rỡ xuyên suốt cõi vĩnh hằng.

Đến mức trong mắt mọi người trong thành phố phép thuật, dường như mặt trời đã lặn và chạm vào những đám mây dày đặc…

Em gái đeo kính chớp mắt, một tia kim loại lóe lên trong mắt, môi

cô hơi hé ra: “Biến đổi.”

Khoảnh khắc tiếp theo, quả cầu lửa thiêu đốt không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, nó lập tức nguội đi và đóng băng lại, mất đi toàn bộ lực nâng.

Sau đó, dưới lực hấp dẫn, nó từ từ rơi xuống mặt đất.

Tại Thành phố Ma thuật, cả võ giả và dân thường đều kinh hãi nhìn cảnh tượng này.

Ngay cả khi bạn không biết khối lượng của một quả cầu băng có đường kính hơn 5000m, chỉ cần bạn có một chút kiến thức về vật lý, bạn vẫn sẽ biết được thiệt hại mà một vật thể khổng lồ như vậy có thể gây ra nếu chạm đất. .

“Không thể tấn công bằng pháo!”

Lão chủ nhiêm tinh thần phấn chấn, chào hỏi vài câu, nhanh chóng dẫn theo rất nhiều võ giả cấp 8 bay lên trời: “Chúng ta cùng nhau ngăn chặn nó!”

Nhưng trước khi mọi người có thể đến gần quả cầu băng đang rơi, Trần Vũ ở đằng xa đã dễ dàng giải quyết được nó.

Chỉ nhìn thấy sức mạnh tinh thần của hắn được giải phóng một cách dữ dội, khiến quả cầu băng “rắn chắc” lại bùng cháy! Từ ngoài vào trong, chỉ trong vài giây, hơi nước tràn ngập không khí và biến thành hư vô.

【 . . . Lợi hại! 】

【Muôn năm! 】

【Điều này còn xa mới là sức mạnh của một võ giả. 】

【Thú triều nhất định là do con chó đó gây ra! Chết tiệt ! 】

【Cố lên! 】

【 Không ai có thể giúp được ngoại trừ thứ rác rưởi Tam Thượng Du. 】

【Một nhóm thái giám đi đến kỹ viện, nhưng không có ích gì…】

【 Các người có thể, tại sao lại không tham chiến?】

【 Còn trẻ thì tốt hơn, tôi chỉ nghĩ Trần Vũ ổn thôi …】

Tại các phòng phát sóng trực tiếp lớn ở Thành phố Ma thuật, vốn hơi im lặng, khu vực bình luận lần nữa trở nên náo nhiệt.

“Chuyển đổi” đến trên người Trần Vũ, đó là tổng hợp từng thanh âm điện tử khô khan.

【Được mọi người ủng hộ: Tinh thần-1523; Niềm tin-745】

【Được mọi người ủng hộ: Mị lực:1103; Khí chất-……】

Trần Vũ: “……”

Nhìn lại, nhìn về hướng Tam Thượng Du xuyên qua đám mây đen dày đặc, Trần Vũ cảm thấy đã đến lúc hắn nên thay đổi chiến trường.

“ Trần Vũ! Cẩn thận!”

Bên dưới, lão chủ nhiệm kêu lên một tiếng kinh hãi.

Nhưng còn chưa kịp nghe thấy “giọng nói” của ông ấy, Trần Vũ đã nhạy cảm nhận ra nguy hiểm, quyết đoán né sang một bên, tránh né một luồng ánh sáng màu xám thoáng qua.

Ánh sáng lóe lên ở khoảng cách hàng chục nghìn mét rồi va chạm vào những đỉnh núi trước đó đã bị kết tinh do nhiệt độ cao.

Các đỉnh núi trong nháy mắt đã vỡ vụn và biến thành bụi mịn bay trong gió.

Chương 1033: Sự thật của mọi thứ (9)

Chương 1033: Sự thật của mọi thứ (9)

Đồng tử của Trần Vũ đột nhiên co lại.

Hắn nhanh chóng có phán đoán, lập tức ngồi xuống đất, hét lớn với BB đang trốn trong hố: “Mau lên.”

BB sửng sốt một chút, sau đó nhảy lên vài cái, lao tới trên vai Trần Vũ: “Đại nhân.”

“Ah!”

Sau khi cắm thanh kiếm dài vào đầu BB, Trần Vũ quay trở lại chiến trường: “Tốc độ tấn công của cô ta quá nhanh. Nếu tôi hạn chế chuyển động, tôi sẽ dễ dàng bị giết trong một đòn.”

“Vậy tôi chịu trách nhiệm về việc dịch chuyển tức thời, phải không?” BB hỏi.

Trần Vũ trả lời : “Ừ.”

Đối với loạt hành động tìm người giúp đỡ của Trần Vũ, em gái đeo kính luôn tỏ ra thờ ơ và không có ý định ngăn cản hắn.

Chỉ khi Trần Vũ xuất hiện, cô mới từ từ giơ tay tấn công.

Cách thức tấn công chỉ có một: ánh sáng xám.

Có đôi khi một tia.

Có đôi khi nhiều tia.

Trần Vũ khéo léo né tránh bằng cách chờ đợi.

Đôi khi, em gái đeo kính sẽ phóng ra hàng trăm tia sáng cùng một lúc, chúng xen kẽ nhau tạo thành lưới đánh cá, nhắm vào Trần Vũ.

Nhưng với sự trợ giúp của dịch chuyển tức thời của BB, Trần Vũ có thể dễ dàng né tránh.

“Có gì đó không đúng.”

Trần Vũ tỏ ra nghiêm túc, cau mày: “Cô ấy dường như không muốn chiến đấu với tôi chút nào.”

BB nheo mắt lại, đối mặt với cơn gió mạnh do chuyển động của Trần Vũ tạo ra, nghi ngờ hỏi: “Mèo bắt chuột?”

“…Không. Có vẻ như cô ta đang chờ đợi điều gì đó.”

Nhìn lại lần nữa, hắn liếc nhìn về phía Tam Thượng Du phía sau, cảm giác khó chịu trong lòng Trần Vũ ngày càng mãnh liệt: “Không, tôi phải chủ động tấn công! Giữ chặt lấy!”

Nghe vậy, BB nhanh chóng quấn lấy lưng Trần Vũ như một con bạch tuộc.

Trần Vũ : “...Giơ chân lên chút. Cảm ơn.”

BB: “Hi hi.”

“Bùm !!”

Giây tiếp theo, Trần Vũ đột nhiên chạy nhanh, nhanh chóng thu hẹp khoảng cách giữa hắn và em gái đeo kính.

Em gái đeo kính khinh thường nhướng mày, cười khẩy, đứng bất động trong không trung, dùng tay ra hiệu.

Từng tia ánh sáng xám tạo thành một tấm lưới, bao phủ bầu trời một cách điên cuồng.

Đồng thời còn có những đòn tấn công siêu vật lý như lửa, băng, đao gió tương tự như võ thuật.

Chỉ sau nửa phút chiến đấu.

Không chỉ những võ giả giàu kinh nghiệm mà phần lớn dân thường trong thành phố ma thuật đều có thể thấy rõ rằng Trần Vũ đang hoàn toàn bất lợi.

Mặc dù chúng ta là người chủ động tấn công nhưng “kéo dài hơi tàn” là một cách nói quá nhẹ…

“Cái cường độ này…” Sắc mặt lão chủ nhiệm càng trở nên khó nhìn.

“Trần Vũ! Kiên trì thêm nửa phút nữa!”

Sau đám mây đen dày đặc, giọng nói của Tam Thượng Du mơ hồ vang lên.

“ Được .”

Trần Vũ né tránh cái nhìn từ mọi người, khó khăn đáp lại, ánh mắt dần dần trở nên hung dữ.

Hắn biết rằng Tam Thượng Du sẽ sử dụng con át chủ bài “lật bàn” của mình, cái giá phải đánh đổi là mạng sống của cô ta. Tâm tình đột nhiên thay đổi, hắn lập tức sử dụng toàn bộ sức mạnh.

“Chỉ nửa phút thôi.”

“Trạng thái cuối cùng có thể được khai mở.”

Với suy nghĩ này, tâm trí của Trần Vũ hơi rung chuyển, hắn điều khiển sức mạnh của mình để tấn công Điểm Thông Thiên trước!

Vụ va chạm thứ hai lên Điểm Gối Ngọc!

“… Đội quân:-”

“ Tập hợp !”

“Bùm !!”

Ngọn lửa được hình thành bởi sức mạnh ngay lập tức bao trùm toàn bộ cơ thể hắn.

Sau một thời gian dài, âm thanh tổng hợp điện tử quen thuộc lại vang lên trong tai Trần Vũ .

【Tăng trạng thái không xác định: IQ tăng tạm thời:53%】

【 Kích hoạt tê liệt ! ! 】

【Tốc độ tạm thời ＋93%】

Ngọn lửa trắng bao trùm cả khoảng trời rộng lớn! Sức mạnh quá lớn khiến tất cả những người đang vây xem ở Thành phố Ma thuật đều bị sốc.

Ngọn lửa trắng đó…

Sóng âm thanh lan rộng đó…

Động lực đó không thể diễn tả bằng lời mà chỉ có thể cảm nhận cẩn thận bằng trái tim…

Trần Vũ từ từ mở mắt ra.

Trời đất bỗng rung chuyển, những âm thanh kỳ lạ vang lên!

“Đây… đây là cái gì?” Lão chủ nhiệm sửng sốt một chút, vẻ mặt khó hiểu.

“?” Em gái đeo kính cũng khẽ cau mày.

Cô nhạy bén cảm nhận được, Trần Vũ lúc này…. không giống với lúc trước.

“Mặt trời lặn đang lặn bên bờ sông và những ngôi sao đang rơi, tôi không thể hy vọng được nhìn lên bầu trời một mình.”

“Tôi vẫy tay trước sông hồ, nhưng đường thì dễ đi, lòng thì khó tan vỡ.”

Đôi mắt tập trung từ từ tỏa sáng với trí tuệ và chiều sâu. Trần Vũ lặng lẽ ngẩng đầu, nhìn thẳng về phía trước, lạnh lùng nhếch khóe miệng: “Số mệnh không bao giờ ưu ái những người tin vào số mệnh. Bởi vì, tôi chưa bao giờ ưu ái bất kỳ ai.”

Em gái đeo kính: “...Anh nhìn nhầm rồi, tôi ở đây.”

“Ồ.” Trần Vũ hơi quay đầu lại, nhìn em gái đeo kính, mỉm cười nói tiếp: “Cảm ơn cô. Nếu không có cô, tôi sẽ không xuất hiện trở lại trên thế giới này.”

Em gái đeo kính: “??”

“Vậy thì…” Mở rộng vòng tay, Trần Vũ dùng khí thế áp đảo nói: “Chuyện này kết thúc được rồi.”

“Bùm !!!”

Lời nói vừa dứt! Trần Vũ bỗng nhiên toả ra một thứ sức mạnh kinh khủng, vang vọng khắp chung quanh.

Chương 1034: Sự phẫn nộ của thần linh (1)

Chương 1034: Sự phẫn nộ của thần linh (1)

Sau đó, thanh kiếm được rút ra! Hình bóng lóe lên!

Dưới cái nhìn kinh hãi của mọi người…

Thật bất ngờ, dưới ánh mắt của em gái đeo kính…

Quay người chạy như bay…

Hắn đã chạy mất……

“Bây giờ tôi thậm chí còn không thể đánh bại cô, nếu tôi không chạy làm sao đáp trả cô?!”

Cơn thịnh nộ của Trần Vũ như bao phủ toàn bộ mọi thứ xung quanh hắn.

Dùng hết sức lực của mình để trốn thoát về phía bầu khí quyển…

“???” Đồng tử của em gái đeo kính đột nhiên co rút lại, sắc mặt thay đổi rõ rệt.

Mọi người trong Thành phố ma thuật cũng thay đổi sắc mặt cùng một lúc…

“Đừng chạy !”

Chứng kiến Trần Vũ bay càng ngày càng xa, sắc mặt của em gái đeo kính thay đổi, ánh mắt lạnh lùng, lập tức điều khiển sức mạnh trong cơ thể, nhắm chuẩn phía trước thi triển quyền hạn: “Đứng lại !”

Trong nháy mắt.

Tốc độ bay của Trần Vũ vượt xa tốc độ âm thanh đột nhiên chậm lại.

Giống như một con thỏ linh hoạt bị cắt đứt các bộ phận trên cơ

thể …

“Hửm ?”

Trần Vũ nhíu mày, quay đầu lại, dùng ánh mắt chăm chú nhìn về phía sau, tức giận, lại tăng tốc.

“Đứng lại !”

Em gái đeo kính có ánh mắt sắc nét, đang từ từ giảm tốc độ. Vẫn tiếp tục đuổi theo hắn: “Đừng chạy .”

Trong đám mây dày đặc phía xa, Tam Thượng Du đang thực hiện “động tác chuẩn bị” trong con át chủ bài của mình. Thấy thế, cô không chút do dự đuổi theo em gái đeo kính: “Đừng chạy !”

Chiêu thức của cô ta, phạm vi tấn công rất hạn chế …

“Chậc chậc .” Trần Vũ khinh thường nhếch mép.

Dựa vào phước lành của “Lời nguyền ác tính”, “Súng lục bảo bối “, “Bước nhảy niềm tin” và ” Tụ đỉnh thông thấu”, ngay cả khi hắn bị quy tắc của em gái đeo kính cản trở, cũng có thể nhanh chóng kéo dài khoảng cách với em gái đeo kính.

“Đừng chạy !!” Em gái đeo kính không thể giữ bình tĩnh nữa, trở nên nóng vội.

“Chỉ là một con người bình thường, có tư cách gì mà ra lệnh cho tôi?” Trần Vũ khinh thường nói: “Tại sao phải nghe cô ?”

Em gái đeo kính: “… Vậy anh chạy nhanh đi.”

Trần Vũ: “Được .”

Em gái đeo kính: “…”

Cách đó mười nghìn mét, Tam Thượng Du giữ nguyên động tác chắp tay lại với nhau, ở phía sau nhếch nhác đuổi theo hai người, hét lên: “Trần Vũ ! Cậu đang làm cái gì!”

“Cô là ai ?” Trần Vũ tranh thủ thời gian trả lời.

Tam Thượng Du: "..."

"Đại nhân." BB nằm trên vai Trần Vũ, đối diện với cơn gió lớn đang dần tan ra, hét lớn: "Cô ta là đồng đội của ngài."

"Ra là vậy." Trần Vũ đã hiểu, quay đầu lại ra lệnh: "Đồng đội! Hỗ trợ tôi. Chặn cô ta!"

Tam Thượng Du: "..."

"..."

"Hỗ trợ con mẹ cậu! Trần Vũ! Cậu đang làm cái gì vậy?!" Tai nghe truyền đến tiếng gầm giận dữ của lão chủ nhiệm.

"Tôi đang rút lui." Trần Vũ bình tĩnh vừa nói vừa tăng tốc.

Nhưng vì tốc độ bay vượt quá tốc độ của âm thanh, khiến giọng nói hắn trở nên mơ hồ.

"Cậu đang rút lui ? !" Lão chủ nhiệm hét lên: "Chục triệu người dân thường đang sống trong Thành phố Phép thuật này phải làm sao ?!"

"Trời đất không nhân từ, coi vạn vật như chó đần. Nhưng tôi..." Đối mặt với cơn gió dữ, Trần Vũ lãnh đạm nói: "Coi trời đất như chó ngu ."

Lão chủ nhiệm: "..."

Em gái đeo kính: "..."

Tam Thượng Du: "..."

Dưới độ cao đó, hầu hết mọi người cũng dần hiểu được tình hình hiện tại, nhận ra rằng Trần Vũ nên chạy trốn, tâm trạng căng thẳng của xã hội ngay lập tức tan vỡ!

Nguyền rủa, tuyệt vọng, nhục mạ...Núi gào biển gầm giống như từ nồi áp suất bị vỡ rò rỉ ra ngoài. Nó lan rộng ra các đường phố và ngõ hẻm, giống như khu vực bình luận của các nền tảng, diễn đàn và phòng phát sóng trực tiếp.

“... Anh ta đang làm gì vậy ?”

“Chạy trốn! Mẹ kiếp !”

“Người phụ nữ đó mạnh đến vậy sao ?”

“Có khi là mang quân cứu viện đến cũng nên ?”

“Mang quân cứu viện đến? Ai trong số chúng ta có thể mạnh hơn Trần Vũ chứ ?”

“! Mẹ kiếp ...”

“Không ai muốn chết, tôi có thể hiểu được Trần Vũ.”

“** ...”

[Bị tất cả người dân chán ghét: Sức mạnh tinh thần + 3320, Mị lực + 2023, May mắn + 566 ...]

[Bị tất cả người dân chán ghét: Sức mạnh tinh thần + 4074 ...]

Âm thanh điện tử tổng hợp vang lên làm Trần Vũ hài lòng. Quyết định làm theo sự mong đợi của những dân thường nhỏ bé, tăng tốc trở lại ...

Thấy bóng lưng của Trần Vũ ngày càng xa.

Đôi mắt của em gái đeo kính không ngừng giãn ra, co lại, giãn ra, co lại. Trông như hai đoá hoa cúc đang bài tiết.

“Tốc độ này ... làm sao có thể ?”

Cô không hiểu nổi.

Nếu là một võ giả bình thường, ngay cả khi có đạt đến cái gọi là “cấp 9”, tốc độ của hắn cũng sẽ bị giảm xuống bằng tốc độ của một con ốc sên.

Còn Trần Vũ này...

Vẫn có thể vượt qua tốc độ của âm thanh !

Chương 1035: Sự phẫn nộ của thân linh (2)

Chương 1035: Sự phẫn nộ của thần linh (2)

Cắn chặt răng, đuổi theo sau mông Trần Vũ, em gái đeo kính suy nghĩ rất nhiều, đột nhiên giơ tay lên! Khí thế bùng nổ! Thông qua năng lực quyền hạn, giọng nói của cô vượt qua tốc độ âm thanh, truyền đến tai Trần Vũ: "Trần Vũ! Nếu dám chạy nữa! Mọi người ngay bây giờ sẽ chết !"

Nghe xong, Trần Vũ đang bay gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói với lão chủ nhiệm trong tai nghe: "Thầy nghe thấy không? Cô ta sắp ra tay rồi, thầy phải nghĩ cách."

"...Trần Vũ." Lão chủ nhiệm run rẩy, nhấn mạnh sự tức giận: "Nếu cậu đang nói đùa. Bây giờ, có thể dừng lại rồi."

"Vậy mới nói, lũ người người các người, vĩnh viễn sẽ không bao giờ hiểu được." Trần Vũ bay ngày càng nhanh: "Nói tóm lại, sức mạnh của dũng sĩ thật tầm thường. Chỉ có trí tuệ mới là sự khác biệt giữa người và Thần. Nếu biết đánh không lại cô ta, không chạy còn đợi cái gì ?"

"Cậu chạy rồi! Sẽ kết thúc !"

"Chạy hay không, cũng kết thúc."

"..." Lão chủ nhiệm nghe xong, không thể tin được, lời này được phát ra từ miệng Trần Vũ...

"Sĩ quan chỉ huy, không nên giao tiếp với Trần Vũ nữa." Chuẩn bị lên đường Tam Thượng Du cắt ngang kênh liên lạc của lão chủ nhiệm, nghiêm túc nói: "Tâm trạng hiện tại của cậu ta rõ ràng là không bình thường. Mẫu chốt hiện giờ chính là ngăn cản cậu ta."

"Ngăn không nổi." Lão chủ nhiệm vội vàng mở miệng: "Cô gái đó dường như đã thay đổi các quy tắc vật lý xung quanh. Tốc độ bay của các chiến binh bên tối đã giảm đi rất nhiều. Bao gồm cả cô ta."

"Tôi cũng vậy." Tam Thượng Du gật đầu: "Tốc độ bay xung quanh

Trần Vũ thậm chí giảm tới hàng trăm lần. Nhưng nếu thầy chuyển sang vũ khí nóng, thầy vẫn có thể ngăn cản được.”

“Ý cô là…”

“Bom hạt nhân.” Mắt Tam Thượng Du lóe lên: “Phóng tên lửa đạn đạo, từ trên cao rơi xuống, dừng lại ngay trước mặt Trần Vũ rồi cho nổ bom hạt nhân.”

“...Có thể.” Chỉ trong nửa giây, lão chủ nhiệm đã phân tích tất cả các khả năng có thể xảy ra của kế hoạch, đưa ra một quyết định: “Nhiệt độ cao của vụ nổ bom hạt nhân, không vật chất nào có thể chống lại được. Dịch chuyển tức thời trong không gian của cậu ta cũng không thể đi quá xa.”

“Đúng. Miễn có thể ngăn cậu ta lại, buộc cậu ta đối đầu với cô gái đó. Đối chiến một phút là đủ.”

“Được.”

Âm thanh hạ xuống.

Trong thành phố, một loạt ánh sáng đỏ được phóng lên trời !

Hàng trăm tên lửa tầm trung xé nát bầu trời, gầm rú trong tầm nhìn của mọi người. Để lại nhiều tầng khói dày đặc.

Em gái đeo kính đang đuổi theo Trần Vũ thấy tình huống này lập tức thay đổi quyết định, thay đổi các quy tắc xung quanh “tên lửa”.

Giúp tên lửa của “địch” lao nhanh hơn…

“Tốt lắm, cô ta cũng đang giúp chúng ta.” Tam Thượng Du cảm thấy sảng khoái.

“Cô ta nhất định đoán được chúng ta đang muốn ngăn cản Trần Vũ.” Lão chủ nhiệm cau mày, trầm giọng nói: “Mục tiêu của cô ta quả thực là Trần Vũ.”

“Đừng lo lắng.” Tam Thượng Du ngắt lời: “Thầy cũng nhận thấy trong thời gian Trần Vũ thay đổi suy nghĩ, sức mạnh của cậu ta

dường như đã tăng lên một cách khủng khiếp. Hoàn toàn không có vấn đề gì cậu ta chiến đấu với một người con gái bằng kiếm và súng trong vòng một phút."

"... Được rồi." Lão chủ nhiệm hít một hơi thật sâu: "Tam Thượng Du đại nhân. Hy vọng của loài người, đều phụ thuộc vào ngài rồi..."

"Bùm !"

Khoảng nửa phút sau.

Quả bom hạt nhân đầu tiên bay lên không trung rồi nhanh chóng rơi xuống, nổ tung thành một đám mây hình nấm khổng lồ.

Ngày càng có nhiều ánh sáng tách ra ...

"Bùm !"

"Bùm ..."

Toàn bộ thế giới ngay lập tức trở thành địa ngục trắng.

Sự phong tỏa hàng trăm vụ nổ bom hạt nhân đã chặn hoàn toàn khả năng "chạy trốn" của Trần Vũ.

Trần Vũ: "..."

Từ từ giảm tốc độ, dừng ở trên cao. Hắn vô cảm, thần kinh tê liệt: "...Phá hủy rồi."

"Thần mệt rồi."

"Hay !!" Lão chủ nhiệm rất phấn khích, ngay lập tức kết nối tai nghe của Trần Vũ: "Trần Vũ, cậu không thể đi! Chỉ cần chặn cô ta trong vài phút, Tam Thượng Du sẽ giải quyết cô ta!"

"Cạch !"

Đưa tay tháo biết bị nghe trong lỗ tai xuống, Trần Vũ đập nát nó thành từng mảnh: "Một kẻ thua cuộc như cô ta, làm sao có thể giải quyết được vấn đề mà ngay cả tôi cũng không giải quyết được ?"

“Ah.” Em gái đeo kính cũng từ từ dừng lại, đứng cách Trần Vũ 100 mét, nhìn vào đám mây hình nấm ngày càng lan ra, cô mỉm cười: “Cảm giác trở thành kẻ thù của cả thế giới như thế nào ? ”

“Trong trường hợp này, không có cách nào khác.”

Dang hai tay ra và nhắm mắt lại, Trần Vũ hít một hơi thật sâu, tiếc nuối lắc đầu: “Trời ơi, tôi vốn không muốn sử dụng con át chủ bài .”

Nụ cười dần tắt, em gái đeo kính đã chuẩn bị sẵn sàng: “Mời.”

“…”

“Xẹt xẹt—”

Ở phía xa, một tia sét màu tím đánh xuống không gian sâu thẳm! Làm cho thế giới này nhuộm thêm một màu sắc.

Cùng với đám mây hình nấm lan rộng ở phía xa …

Mặt đất pha lê lấp lánh…

Chương 1036: Sự phẫn nộ của thần linh (3)

Chương 1036: Sự phẫn nộ của thần linh (3)

Làn sương trắng mờ mịt lơ lửng xung quanh…

Tất cả cùng tạo nên một một hình ảnh sáng chói, độ bão hòa cao.

“Hử.”

Chỉ thấy Trần Vũ hít một hơi thật sâu, chậm rãi nâng hai cánh tay đang mở rộng của mình lên, nhẹ nhàng, tự nhiên…đặt ra sau đầu.

‘Bom sinh lực ?’ Một ý tưởng chợt nảy ra trong đầu lão chủ nhiệm, đồng tử ông co rút lại.

“Tôi đầu hàng.” Trần Vũ nói.

Lão chủ nhiệm: “…”

Chiến trường Ma Đô cách đó mấy ngàn dặm.

Khi ba chữ “ Tôi đầu hàng” của Trần Vũ được thốt ra, tất cả mọi người trong thành phố ma thuật, các võ giả tại hiện trường, cả những người đang trong cuộc chiến như Tam Thượng Du, hoàn toàn rơi vào vào yên lặng.

Đặc biệt là lão chủ nhiệm, sự kinh ngạc trong đôi mắt ông dường như là thật… Em gái đeo kính hiển nhiên cũng giật mình: “Cái… Cái gì ?”

“Tôi đầu hàng.” Trần Vũ mặt không đỏ, tim không đập, lặp lại nhấn mạnh: “Như người ta nói, đàn ông phải biết dễ dàng cũng như mềm dẻo. Mà thần, nhất định phải càng linh hoạt hơn.”

Em gái đeo kính: “….”

“Hơn nữa…” Đôi mắt Trần Vũ quét qua xung quanh, vẻ mặt trầm trọng: “Nhân loại, chung quy cũng không phải là một thế lực dễ dàng đối phó. Nhưng chỉ cần tôi và cô liên thủ, chắc chắn quét sạch thiên hạ. Dù sao… Em cũng không muốn các anh em Thú

Triều của em thất vọng phải không?”

Em gái đeo kính: “... Trước khi anh tới, tôi đã có thể quét sạch thế gian này rồi.”

Trần Vũ cau mày: “Lời này của cô, trọng lượng quá thấp. Đối với Cách Lâm có gì khác biệt ?”

Em gái đeo kính: “Vậy anh và Đỗ Lan có gì khác nhau?”

“Cô đang xúc phạm tôi.” Trần Vũ híp mắt, toàn thân tràn ngập sát khí: “Hôm nay, tôi đã quyết định đầu hàng. Không có ai có thể ngăn cản tôi, hoặc dám ngăn cản tôi. Bao gồm cô, cũng giống vậy.”

Em gái đeo kính: “....”

Lão chủ nhiệm: “....”

Toàn thể dân chúng đang xem truyền hình trực tiếp: “.....

Ở đằng xa, Đáy mắt Tam thượng Du vẫn đang chờ đợi loé sáng: “Trần Vũ là đang cố ý kéo dài thời gian?”

Lão chủ nhiệm run rẩy, kinh ngạc: “Đúng vậy! Chắc chắn là như vậy…”

Ầm!

Lời còn chưa nói xong, Trần Vũ toàn thân bộc phát sức mạnh, thiêu đốt lên ngọn lửa cháy nồng đậm, nhìn xuống toàn bộ thành phố ma thuật ở dưới đất: “Tôi giết quái vật như giết chó. Chỉ cần một quả cầu lửa, có thể tiêu diệt mấy chục triệu nhân loại nhỏ bé này.”

Tam Thượng Du: “.....

Em gái đeo kính: “Anh đừng như vậy, tôi sợ.”

……

Cùng lúc đó.

Kế hoạch Hỏa Chủng, không gian độc lập.

Bùm!

Bang bang !

Rầm rầm rầm……

âm thanh mạnh mẽ phát ra, không ngừng vang vọng trong đại sảnh trống rỗng.

Đoạn Dã nhìn "ốc vít" liên tục bay loạn, "ống hình " không ngừng bị vỡ, anh ta cực kì đau đầu: "Tiểu Diêu, đừng quay nữa, ti vi hỏng rồi."

"Tại sao lại không có một chút tín hiệu nào cả…" Thiếu nữ hé miệng, lại cố gắng lắc thiết bị kêu leng keng.

"Nếu như nói, vừa rồi còn một chút tia hy vọng có thể thu được tín hiệu…" Đoạn Dã nhặt ăng ten bị bẻ gãy trên mặt đất lên: "Bây giờ, một chút hy vọng cũng không có."

"……"

Trầm mặc, Bát Hoang Diêu thả ti vi ra, quay đầu, nhìn về phía Đoạn Dã với ánh mắt đáng thương: "Anh Vũ…… Hiện giờ tình hình thế nào."

" Không chết được" Bát Hoang Dịch ngồi tựa một bên, vẫn im lặng không lên tiếng mặt, không chút thay đổi: "Cuộc sống của hai người liên kết với nhau, em không chết, hắn đương nhiên cũng còn sống."

Bát Hoang Diêu: "……"

Đứng im tại chỗ, lặng lẽ suy ngẫm một hồi lâu. Cô lui về phía sau, ngồi trên một cái ghế bên cạnh ti vi, cúi đầu, không biết trong đầu đang nghĩ cái gì.

Sau một lúc.

Cô dứt khoát ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc: "Không được. Em muốn đi ra ngoài, trợ giúp anh Vũ".

“Mơ đi.” Đoạn Dã cười lạnh: “Cô cho rằng đây là nhà vệ sinh công cộng à? Muốn vào thì vào, muốn ra thì ra?”

Bát Hoang Diêu: “Bây giờ anh phải chuẩn bị cho tôi một bộ dao găm và một bộ đồ bảo vệ càng sớm càng tốt. Khi đến Thành Phố Ma Thuật, chắc chắn phải tham gia vào cuộc chiến

.”

Đoạn Dã: “Cô nghe không hiểu sao? Tôi đang nói với cô rằng…”

Bát Hoang Diêu: “Duy Sinh có ống tiêm sao? Hoặc là vật dược tương tự ? Ta là thành viên của Bát Hoang nhất tộc, với sự bảo trợ của thuốc, có thể tăng cường thời gian hoạt động.”

Đoạn Dã: “Ý tôi là…”

Bát Hoang Diêu hít một hơi sâu, cúi đầu trước Bát Hoang Dịch đang ngồi: “Anh, xin lỗi. Em nhất định phải đi.”

Đoạn Dã: “….”

Đồng tử bình tĩnh, theo tầm mắt chuyển động mà hơi co rút lại. Bát Hoang Dịch đánh giá cô em gái mấy lần, giọng nói trầm thấp: “Con người, không thể thay đổi trời đất được.”

“Em không phải vì loài người.” Cô gái cắn chặt môi: “Em là vì chính mình.”

Đoạn Dã không nói gì, chỉ im lặng.

Bát Hoang Diêu: “Ạnh Vũ là đồng đội, chiến hữu của em. Anh ấy đang một mình chiến đấu ác liệt, trong khi em lại trốn ở đây ? Em xin lỗi, em cảm thấy xấu hổ với danh nghĩa của một võ giả.”

Chương 1037: Sự phẫn nộ của thần linh (4)

Chương 1037: Sự phẫn nộ của thần linh (4)

Đoạn Dã tiếp tục im lặng.

“Cho dù là heo cũng biết giúp đỡ lẫn nhau.” Cô ngữ điệu mạnh mẽ, ánh mắt sáng rực: “Đối mặt với cuộc tàn sát cuối cùng, em nhất định phải đi.”.

Đoạn Dã: “Cô không nhìn tôi còn chưa tính, bây giờ còn mắng tôi nữa.”

“A.” Bát Hoang Diêu phục hồi tinh thần, nhận ra sự mất kiểm soát của mình, vội vàng áy náy nhìn Đoàn Dã: “Tôi… tôi không có nói cậu. Tôi không phải cái kia…... cái ý đó.”

“...” Bát Hoang Dịch cúi đầu, tiếp tục trầm mặc.

Từ khi Trần Vũ rời đi “không để ý đại cục”, hắn liền biết cuộc sống của cô em gái duy nhất của mình sẽ đến hồi kết.

Dù sao “Linh thông chìa khóa chi tỏa” trên người Trần Vũ và cô, cũng được chạm khắc bởi tay hắn.

Sống chung chết chia.

Nếu một người chết, người kia cũng không thể sống sót.

Mà “thú triều cuối cùng” lần này, liệu văn minh nhân loại có khả năng chống lại ?

Kết cục của Trần Vũ, tất nhiên có thể xác định.

Như vậy em gái Bát Hoang Diêu của hắn…...

“……”

Hắn chậm rãi đứng lên.

Bát Hoang Dịch di chuyển thân thể, ngước mắt lên nhìn không gian

vô tận ở đầu đại sảnh, tâm trí trở nên chết lặng.

“Xin lỗi.” Đầu lưỡi cô đau đớn, vẫn duy trì tư thế cúi người.

“……”

“……”

“Đi đi.”

Không biết qua bao lâu, người đàn ông bất lực giơ tay phải lên, nhẹ nhàng vẫy vẫy.

“Két két két…”

Cùng với tiếng ồn nghiến răng chói tai, không gian ngay phía trước sảnh, dần bị biến dạng.

Một luồng ánh sáng đến từ thế giới tự chủ tràn vào trong phòng.

Tất cả trở nên sáng sủa.

Cô đứng thẳng dậy, cố nén chói mắt, nhìn ánh sáng màu trắng càng thêm Bát Đậm, nở nụ cười: “Anh trai.”

Bát Hoang Dịch: “.....

Bát Hoang Diêu: “Cảm ơn anh.”

Một bên, Đoạn Dã cố nén tức giận: “Chờ đã. Không ngờ tất cả đều coi tôi là không khí ?

“Nếu như còn có kiếp sau.” Ánh mắt Bát Hoang Dịch lạnh như băng: “Tôi sẽ không bao giờ làm anh trai của cô nữa.”

“Nếu quả thật có kiếp sau…” Ánh mắt cô gái ấm áp, đi lên phía trước, nhẹ nhàng ôm đối phương: “Em vẫn còn làm em gái anh.”

“Đi đi”

“Hẹn gặp lại ở kiếp sau.”

TCô tươi cười sáng lạn, nhẹ nhàng phất phất tay, sau đó xoay

người, đi về phía ánh sáng trắng kia như có thể nuốt chửng mọi thứ bên trong…

“Anh thật sự để cho em ấy đi à?” Đoạn Dã cực kỳ giận dữ, một tay nắm lấy cổ áo Bát Hoang Dịch, rống to: “Ở đây, tôi nói mới tính, hiểu chưa?!”

“Là vậy.” Bát Hoang Dịch lạnh nhạt mở miệng.

“Vậy thì con mẹ nó mặc kệ, tôi đây không làm nữa! Mẹ kiếp! Từ nay anh làm thủ lĩnh đi, được chưa?!” Đoạn Dã hất bay Bát Hoang Dịch, chán ghét nhổ nước miếng: “Tôi đây thật xấu hổ khi làm bạn với anh.”

“Bịch.”

Thân hình Bát Hoang Dịch nặng nề ngã xuống đất. Bát Hoang Dịch tựa như không hề đau đớn, nằm thẳng, vẫn là biểu tình lạnh lùng: “Nếu cậu cũng muốn đi theo, thì cút ngay đi. Đừng có nói nhảm với tôi, làm mất thời gian.”

“À… Được !” Đoạn Dã lập tức trở mặt, cười mỉa mấy cái, khom lưng cúi đầu “Em gái anh mắng tôi là heo, tôi khẳng định phải cãi lại cô ấy. Chuyện ở đây, sau này đều giao cho anh.”

Bát Hoang Dịch: “Phắn.”

“Chờ sau khi kế hoạch Hỏa Chủng thành công, đừng quên dựng tượng cho lớp hai chúng ta”

Dứt lời, Đoạn Dã cũng không trì hoãn nữa, mở rộng bước chân đuổi theo hướng bóng lưng của cô gái đang dần mờ mịt.

Đại sảnh to như vậy, ngoại trừ Bát Hoang Dịch nằm tại chỗ không nhúc nhích ra, cũng chỉ còn lại những võ giả chụm đầu ghé tai trò chuyện đằng kia…

…….

Gió từ phía đối diện thổi đến, mang theo mùi hôi thối, già nua, cũ nát của nó, thổi vào xoang mũi của cô gái.

“Rồi đây rồi.”

Bát Hoang Diêu ngắm nhìn thành phố Liên Thành đang dần “thối nát” phía trước, trong lòng cảm thấy thoải mái chưa từng có.

Cô chậm rãi nhắm hai mắt lại, trong đầu hiện lên hình ảnh của “Trần Vũ”, hô hấp dồn dập, không do dự nữa, mãnh liệt mở hai mắt, nhìn về phía nam dọc theo bờ biển.

Chính là thành phố ma thuật !

“Anh Vũ, em tới rồi!”

“Là chúng ta tới rồi.” âm thanh của Đoạn Dã vang lên phía sau cô.

Nghe thấy tiếng nói, Bát Hoang Diêu sửng sốt. Sau đó cô cười, nhẹ nhàng vén tóc, uyển chuyển quay đầu lại: “Anh Dã, tôi không bất ngờ.”

Đoạn Dã: “....”

Bát Hoang Diêu: “Trong ấn tượng của tôi, cậu vẫn luôn là Đoạn Dã lớp hai.”

“Thôi đi !” Đoạn Dã cảm thấy khó chịu, dùng bả vai khiêng pháp trượng lên, hùng hổ nói: “Con mẹ nó, nói hay thế. Sau này gọi tôi là Đoạn Ôn. Đoạn Dã lớp hai bị hai vợ chồng cô hãm chết rồi.”

“Đi thôi.”

Cô không muốn dài dòng, khuôn mặt trở nên nghiêm túc, hai đầu gối gập lại, năng lượng tung hoành!

Oanh……

Cùng với một tiếng nổ khủng khiếp! Thúc đẩy cô trực tiếp đột phá tốc độ âm thanh, bay về phía nam.

“Dừng lại.”

Đoạn Dã vận chuyển sức mạnh, một pha di chuyển chớp nhoáng xuất hiện trước mặt Bát Hoang Diêu: “Đã là thời đại nào rồi.

Không biết dịch chuyển sao?

“A! Đúng rồi.” Bát Hoang Diêu giật mình.

“Nắm chặt tay tôi.” Đoạn Dã hai tay cầm pháp trượng, hai mắt dần dần trắng bệch: ” Võ pháp…”

“Không đúng !”

Đột nhiên, Bát Hoang Diêu mặt mày biến đổi, chợt nhấc áo của mình lên, lộ ra vị trí rốn.

Chỉ thấy hình xăm “ổ khóa nhỏ” kia, đã biến thành màu đen trắng …

“Anh Vũ ?”

Chương 1038: Đẳng cấp siêu phàm (1)

Chương 1038: Đẳng cấp siêu phàm (1)

Năm ** tại công viên Trung tâm New York, Central Park.

Những giọt sương sớm mát dịu từ trên lá cây bén nhọn rơi xuống, nhỏ giọt vào má của Trần Vũ.

“Ừm.”

Cảm giác lạnh lẽo của sương tàn làm Trần Vũ tỉnh giấc ngay lập tức từ giấc ngủ say.

Hắn chậm rãi mở hai mắt, tầm nhìn lại lộ vẻ mơ hồ. Như thể hắn đã ngủ một tháng rưỡi.

Nâng cánh tay phải cứng ngắc lên, dụi dụi mắt, trước mắt mới dần dần rõ ràng.

“Đây là…?”

Hắn ngồi dậy, nhìn chung quanh trái phải, bỗng nhiên cảm thấy lạ lùng.

Những cỏ hoa, cây cối, côn trùng nhúc nhích trên mặt đất, ong mật bay lượn trên không trung… thậm chí ngay cả con đường đá cuội cách đó không xa, đều trở nên sống động và phồn thịnh.

So với thế giới trước khi hắn “mê man”, nơi này giống như một nghĩa trang mục nát đã già nua.

“……”

“Tôi là Trần Vũ.”

“Tôi đã bị trúng kỹ năng R của Thượng Du.”

“Đúng rồi…”

“Tôi đã được dịch chuyển đến mười vạn năm sau.”

Suy nghĩ xong xuôi, Trần Vũ mãnh liệt đứng dậy, trực tiếp nhảy

lên một ngọn cây cao bên cạnh. Nhẹ nhàng giẫm lên một mảnh lá cây nhọn theo gió lay động như không có gì, nhìn chung quanh phía trước.

Ở phía xa, có xe cộ nhộn nhịp, dòng người đông đúc.

Tầng sương mỏng, không thể che khuất được thành phố siêu lớn đang dần phục hồi này…

"……"

Trần Vũ nheo hai mắt lại, trong đầu một mảnh hỗn độn.

Quả nhiên, hết thảy đều đúng như hắn suy đoán.

Văn minh nhân loại, thật sự là một chuỗi các chu kì. Mỗi trăm ngàn năm là một giai đoạn riêng biệt.

Nền văn minh mà hắn đang tồn tại trong đó, chính là "Mười vạn năm sau".

Nói cách khác…...

"Văn minh mà tôi đã sinh ra…đã tuyệt chủng…"

Vẫn duy trì tư thế trên tán cây, Trần Vũ im lặng thật lâu.

Không ai biết lúc này hắn đang nghĩ gì.

Có lẽ chính hắn cũng không biết.

"Bùm."

Ước chừng ba phút sau, Trần Vũ nhảy xuống khỏi cây, phát hiện cách đó không xa một kẻ lang thang đang đứng, một tay cầm Hamburger.

Mái tóc nâu, đôi mắt xanh biếc, cho thấy anh ta là "người nước ngoài".

Lúc này, người lang thang đang mặc quần áo rách rưới ngơ ngác nhìn Trần Vũ, không khép lại được miệng, có thể rõ ràng thấy thể amiđa xen lẫn hạt vàng của hắn…

Trần Vũ: “....”

Kẻ lang thang: “Phá… Phá… Phá hủy?!”

Trần Vũ: “....”

Không có trả lời, Trần Vũ móc ra điện thoại di động từ “túi không gian” của mình, phát hiện còn có internet. Chứng tỏ rằng hệ thống mạng của “hai nền văn minh” là giống nhau.

Hắn đi lên phía trước, trong ánh mắt hoảng sợ lại hỗn loạn và phấn khởi của kẻ lang thang, dùng phần mềm phiên dịch nhập vào tiếng Trung: “Đây là đâu?”

Phần mềm tự động chuyển đổi tiếng Anh.

Kẻ lang thang thử vươn cổ, sau khi nhìn, một tay kẹp lấy hamburger, dùng ngón trỏ bẩn thỉu của mình chạm vào màn hình.

“New York.”

Trần Vũ: “Mấy giờ rồi?”

Kẻ lang thang: “Điện thoại của anh hiển thị là 19 giờ.”

Trần Vũ: “Tôi hỏi anh về năm và tháng.”

Kẻ lang thang: “Năm 20**.”

Trần Vũ gật đầu, thu hồi điện thoại di động, xoay người đi đến hướng phía nam.

Với ít kiến thức địa lý mà hắn có, anh mơ hồ nhớ rằng ở phía nam Manhattan, New York, có một khu phố Trung Hoa.

Hắn muốn thu thập một số thông tin.

Ví dụ, liệu thế giới này có sức mạnh đặc biệt không, liệu có nguy cơ gì không, thậm chí, có thế giới kỳ lạ nào không…

Miễn là hắn không tận mắt chứng kiến nền văn minh bị hủy diệt, hắn vẫn muốn nghĩ biện pháp trở “thời đại của mình” để giải quyết vấn đề.

“Hey! **@￥￥@%! *%...” Kẻ lang thang đuổi theo, một bên nhìn Trần Vũ, một bên chỉ vào đỉnh cây lớn, khoa tay múa chân, nói tiếng chim.

Xem ra, là muốn hỏi Trần Vũ như thế nào làm được điều đó.

Trần Vũ không muốn trì hoãn thời gian, đi nhanh hơn từng bước. Không một lúc, bỏ lại kẻ lang thang thở hồng hộc phía sau, không thấy bóng dáng.

……

Rời khỏi công viên trung tâm, Trần Vũ một đường đi về hướng nam, đi lại trên đường phố New York phồn hoa. Các chủng loại người lui tới lui tới, thể hiện đầy đủ sức sống bừng bừng của nền văn minh nhân loại.

Nhưng hắn biết, đây chỉ là tạm thời.

“Điểm cao nhất” ẩn sau màn mưa bí mật, nhất định sẽ có một thời điểm nào đó mà sự”trừng phạt” hạ xuống, xóa sạch tất cả mọi thứ hiện tại.

Nguyên nhân… vẫn chưa biết.

Nhưng Trần Vũ có thể xác định một điểm, “đối phương” tuyệt sẽ không vì chơi…

Không bao lâu, Trần Vũ đi tới khu phố Trung Hoa phía nam của New York. Tiếng mẹ để đập vào mặt khiến hắn cảm thấy vô cùng thân thiết. Thậm chí có loại ảo giác trở lại “thế giới ban đầu”.

Gần đó, hắn tùy tiện tìm một nhà hàng, đặt một phần mì thịt bò phù hợp khẩu vị phương Tây, Trần Vũ cầm lấy điều khiển từ xa trên bàn, chuyển truyền hình trực tiếp trận đấu NBA sang chương trình tin tức, yên lặng thu thập thông tin về thế giới hiện đại.

“Xì.”

Bàn bên cạnh, một người châu Á đang xem TV bất mãn “nhe” miệng, nhưng cũng không nói thêm gì.

“Gần đây, đoạn tín hiệu vũ trụ không rõ nguồn gốc với tần số rõ ràng kia đã bị đội ngũ nghiên cứu khoa học bước đầu phá giải, có thể kết luận rằng tín hiệu này không tự nhiên sinh ra…”

Chương 1039: Đẳng cấp siêu phàm (2)

“Ngôi sao bóng rổ nổi tiếng Durant nói rằng nếu đó thực sự là người ngoài hành tinh, anh ấy nhất định phải nếm thử mùi nước tắm của họ.”

“Liên minh quốc gia ban hành văn kiện số 4, toàn thế giới 132 quốc gia cùng khu vực, đã làm tốt biện pháp phòng ngừa…”

Trần Vũ nhấn nút “chuyển kênh” trên điều khiển, mặt không chút thay đổi, đối với thế giới trước mắt có thể sẽ gặp phải “trừng phạt”, có một chút phán đoán.

“Có phải là văn minh ngoài trái đất xâm lược sao?”

“Cảnh này có chút quen thuộc…”

Bùm!

Lúc này, đột nhiên xuất hiện tiếng động cắt đứt suy nghĩ của hắn. Nghe tiếng nhìn lại, hắn phát hiện ra là một người phương Tây trung niên đầu đeo kính râm, mặc áo khoác da bóng loáng màu đen, đang đá văng cửa lớn, mạnh mẽ uy phong bước vào.

“Ở đây sẽ được bao trọn, tất cả mọi người, ra ngoài.”

Nghe vậy, những thực khách đang ăn cơm tại quán, bao gồm vị khách người Châu Á muốn xem NBA, đều nhao nhao đứng dậy, vòng quanh người phương Tây rời đi.

Chỉ có Trần Vũ, vẫn ngồi tại chỗ, nghiêm túc quan sát chương trình tin tức trên TV.

“Cậu, không nghe thấy à?” Người trung niên phương Tây híp mắt, đi tới chỗ trước bàn ăn Trần Vũ. Vươn ra hai ngón tay, “Bang bang” gõ hai tiếng mặt bàn.

Trần Vũ phảng phất như không nghe thấy, cúi đầu ăn hai miếng mì, nhai nuốt nhưng không rõ ràng: “Ban đầu tôi muốn gây ra chút rắc rối.”

“Cái gì?” Người phương trung niên Tây nhíu mày, không nghe rõ.

“Họ đâm vào họng súng của tôi.”

Trần Vũ đứng lên, mỉm cười với người phương Tây, sau đó ném một tô mì nóng bỏng vào mặt đối phương.

Rầm rầm::

Cái tô vỡ vụn, nước canh văng khắp nơi.

Người phương Tây lập tức hét thảm một tiếng, ôm mặt ngồi xổm xuống.

Đầu bếp phía sau nhà hàng, ông chủ và đầu bếp nhìn thấy tất cả những điều này qua tấm kính lớn, đều ngây ngốc tại chỗ. Sau một lúc lâu, động tác chỉnh tề ôm đầu ngồi xổm xuống.

“Fuck!”

“Fuck!”

Một giây sau, người trung niên phương Tây mắng chửi đĩnh đạc đứng lên, móc ra một thanh súng lục cải tiến qua, lau mì sợi trên mặt, nhắm ngay Trần Vũ liền hung hãn bóp cò súng.

Bang bang bang bang bang::

Trống đạn.

Mà thân thể Trần Vũ khẽ chấn động, ngoại trừ quần áo có rách miệng bên ngoài, cả người lông tóc không bị thương.

“Cái gì”

Người phương tây dại ra một lát, sắc mặt kịch biến: “Hết đạn?!”

Đưa tay ra, từ trong quần áo rách bên trong kẹp ra một viên đầu đạn biến dạng, Trần Vũ ngay trước mặt đối phương, đem bóp thành bột phấn.

“Walter Walter?” Người phương Tây hoảng sợ, vẻ mặt không dám tin.

Leng keng–

Đầu đạn rơi xuống đất, Trần Vũ nhắm mắt hít sâu nửa hơi, tâm niệm khẽ động, vận chuyển năng lực bên trong trong cơ thể.

“Bùm!!”

Tiếng nổ đinh tai nhức óc! Làm vỡ cả cửa sổ trên phố.

Cùng với tiếng la hét kinh hoàng của người dân bên ngoài nhà, tiếng còi xe báo động cảnh sát, mấy chục đầu đạn bên trong cơ thể Trần Vũ nhanh chóng bị bắn ngược lại, bay với tốc độ khủng khiếp hơn, đem người phương Tây xuyên thành cái lưới.

Hắn bước lên, giẫm lên thi thể chảy máu của người phương Tây, Trần Vũ đi ra nhà hàng, nhìn về phía một vị sĩ quan cảnh sát không biết gì, lạnh nhạt nói: “Gọi tổng thống của các người, gặp tôi.”

“Cậu, không nghe thấy à?” Người trung niên phương Tây híp mắt, đi tới chỗ trước bàn ăn Trần Vũ. Vươn ra hai ngón tay, “Bang bang” gõ hai tiếng mặt bàn.

Trần Vũ phảng phất như không nghe thấy, cúi đầu ăn hai miếng mì, nhai nuốt nhưng không rõ ràng: “Ban đầu tôi muốn gây ra chút rắc rối.”

“Cái gì?” Người phương trung niên Tây nhíu mày, không nghe rõ.

“Họ đâm vào họng súng của tôi.”

Trần Vũ đứng lên, mỉm cười với người phương Tây, sau đó ném một tô mì nóng bỏng vào mặt đối phương.

Rầm rầm::

Cái tô vỡ vụn, nước canh văng khắp nơi.

Người phương Tây lập tức hét thảm một tiếng, ôm mặt ngồi xổm xuống.

Đầu bếp phía sau nhà hàng, ông chủ và đầu bếp nhìn thấy tất cả những điều này qua tấm kính lớn, đều ngây ngốc tại chỗ. Sau một

lúc lâu, động tác chỉnh tề ôm đầu ngồi xổm xuống.

“Fuck!”

“Fuck!”

Một giây sau, người trung niên phương Tây mắng chửi đĩnh đạc đứng lên, móc ra một thanh súng lục cải tiến qua, lau mì sợi trên mặt, nhắm ngay Trần Vũ liền hung hãn bóp cò súng.

Bang bang bang bang bang::

Trống đạn.

Mà thân thể Trần Vũ khẽ chấn động, ngoại trừ quần áo có rách miệng bên ngoài, cả người lông tóc không bị thương.

“Cái gì”

Người phương tây dại ra một lát, sắc mặt kịch biến: “Hết đạn?!”

Đưa tay ra, từ trong quần áo rách bên trong kẹp ra một viên đầu đạn biến dạng, Trần Vũ ngay trước mặt đối phương, đem bóp thành bột phấn.

“Walter Walter?” Người phương Tây hoảng sợ, vẻ mặt không dám tin.

Leng keng–

Đầu đạn rơi xuống đất, Trần Vũ nhắm mắt hít sâu nửa hơi, tâm niệm khẽ động, vận chuyển năng lực bên trong trong cơ thể.

“Bùm!!”

Tiếng nổ đinh tai nhức óc! Làm vỡ cả cửa sổ trên phố.

Cùng với tiếng la hét kinh hoàng của người dân bên ngoài nhà, tiếng còi xe báo động cảnh sát, mấy chục đầu đạn bên trong cơ thể Trần Vũ nhanh chóng bị bắn ngược lại, bay với tốc độ khủng khiếp hơn, đem người phương Tây xuyên thành cái lưới.

Hắn bước lên, giẫm lên thi thể chảy máu của người phương Tây,

Trần Vũ đi ra nhà hàng, nhìn về phía một vị sĩ quan cảnh sát không biết gì, lạnh nhạt nói: “Gọi tổng thống của các người, gặp tôi.”